

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk

Ugeblad

Pave Pius XII.s Juletale

St. Knuds Gildernes første Aar

Vor Jesus-Erkendelse

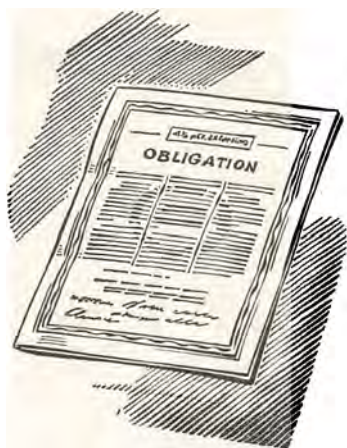
Pater Wynen og Pastor Resch

in memoriam

Den kristne Kunsts Historie

Munkemel

Køb og Salg af
AKTIER og OBLIGATIONER

VÆRDIPAPIRER modtages til
Opbevaring i AABENT DEPOT

Alle Oplysninger meddeles af
LANDMANDSBANKEN

gennem vore Filialer og vort Hovedkontor
C. 65 00 — Lokal 329

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

Reserveret

Flytteforretningen „**FREDERIKSHOLM**“
v. Andersen og Poulsen
Flytning, Opbevaring og Forsendelse
besørges med Garanti overalt i Landet
Siælør Boulevard 21
Telefon Valby 3333 . Godthaab 3653 x

Blomsterforretningen LYDIA
Griffenfeldtsgade 54
anbefaler sig med alt i
hængeplanter, Blomster
og Kranse.

Blomsterforretningen
CAMELIA
Smukke Kranse og Kisteptyntninger
Frederikssundsvej 229, Tlf. Bella 1729

Urmager . Guldmed
Griffenfeldtsgade 54
Alle Reparationer til
rimelige Priser
Villy Mikkelsen Telefon Nora 3465 y

H. A. V. Ahlgren . Malermester
VED KLOSTERET 6
Tlf. Nora 6065 og Ryvang 4961 x
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaelsgaard

*Køb hos vore
Annoncører*

Quizize
Tonic Water

**ROSENBERG
BRØNDANSTALT**

TELEFON:
C. 180—5821

Enhver Tryksag,
stor eller lille, forlader
vort Trykkeri som et
Ekeempel paa nobelt
Arbejde. Tilstedeværel-
sen af moderne Mate-
riæl, Mæskiner og dygtig
Arbejdskraft borger for
Arbejdets kvalitetemæs-
sige Udførelse . . .

Bogtrykkeriet
„ATHENE“
Svanemosegaardevej 4
TELEFON NORA 8908

Støt
**Frank Andersens
Fond**

Postgiro 1087

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“

*følles for læg og lærd, for By
og Land, for unge og gamle*

HELSINGØR**Kaas & Sørensen**

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR
 Telefoner: 39 - 1139 - 575
 Kul, Koks, Brænde og Briketter

Køb hos vore Annoncører

ROSKILDE**C. J. Schledermann & Sønner**

Entrepenører . Murermestre . Jernbeton
 Allehelgensgade 18, Tlf. 122
 Murermester ved Sct. Maria Hosp.

NYKØBING F.**J. N. Jensen** *Murermester*

Bispegade 20 . Telefon 984 x
 Udfører Arbejdet ved den katolske
 Skole og Kirke

W. Hardeweg

Slagtermester . Paalægssf.
 Østre Allé 54, Tlf. 1082
 Lev. til de kat. Institutioner

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
 St. Kirkestræde, Tlf. 684
 Leverandør til katolsk Menighed

Mackeprang's Boghandel A-S

PAPIRLAGER EN GROS

Nykøbing-Falster
 Telefon 38 og 769

J. Lütken Frigast & Co. A-S

Trælst, Kul & Koks
 Lev. til de katolske Institutioner

P. Hansen Kæp *Snedkermester*

Sofiegade 9 . Telefon 1099 y
 Udf. Arb. for de kat. Institutioner

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Cen-
 tralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejse-
 værker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
 NYKØBING F. TELEFON 203

A-S NYKØBING F. BRYGHUS

Lager . Pilsner . Export Beer
 Lyst Hvidtøl . Mørkt Hvidtøl . Mineralvande

ROSKILDE**Mønsterbageriet**

Bageri og Konditori
 Morgenbrød bringes
 Leverandør til katolsk Menighed
 Sct. Olsgade . Tlf. 859 - 1365

Støt

Frank Andersen's
Fond
 Giro Konto 1087

Dom-Apotheket
ROSKILDE

Forbindsstoffer
 Sygepleartikler
 J. AUGSBURG

A/S F. Christiansen
Maskinfabrik

Sct. Olsgade 15, Telf. 87
 Lev. til kath. Præstegaard & Hospital

Schledermann og Børresen

Murermestre
 St. Laurentiivej 5 . Roskilde . Tlf. 71
 Udfører Murerarbejdet ved Kirken

H. Weber

Tømremester
Maskinsnedkeri
Trælsthhandel - Savværk

Husk at det er hos Snedkermester

EMIL PRAEFKE

man køber de bedste og billigste Møbler
 og Ligkister
 Sct. Olsgade 20 . Telefon 381

Fiskehallen

Algade 32 . Tlf. 239
Prima Fisk
 Lev. til Sct. Maria Hospital

R. Guhles's Eftf.

Roger G. Petersen
 Farver . Lakker . Tapet
 Linoleum . Voksdug
 Algade 17 . Roskilde . Tlf. 822
 Postgiro Nr. 19998

Hans Hansen & Søn

Automobiludlejning
 Algade 19 . Telefon 247

ROSKILDE MEJERI
BORGERDIGET, TELF. 349

Ejgod Jørgensen

Slagtermester
Kød . Flæsk . Paalæg
 Sct. Olsgade 13 . Telf 157
 Leverandør

ESBJERG		hos J. N. Ladekjær Skolegade 30 1. Kl's Varer i Kaffe og Kolonial Samvittighedsfuld Betjening Bud overalt i Byen . Husk Tlf. 209
Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital	Florian Sørensen Skolegade 17, Esbjerg Alt i Boligmontering Lev. til de katolske Institutioner Telefon 934, Privat Telefon 632	Adolph Petersen Kaffe, The, Biscuits ALTERLYS
Johannes Hansen ØL-DEPOT Smedegade 21 . Tlf. 281 Leverandør til St. Josefs Hospital	Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S Tlf. 1313 Esbjerg Tlf. 1919	Eske Petersen Blikkenslager-, Vand- og Gasmester WC . Centralvarme . Sanitet Finlandsgade 62, Tlf. 1765
Larsen & Amby <i>Raadgivende Ingeniører</i> ved J. ANDERSKOUV Telefon 2140	Engers Hansen Bog- & Papirhandel Kongensgade 65 . Telefon 62	Jørgen Jepsen og N. Møller Gram Kongensgade 26 . Esbjerg . Tlf. 536 1. Kl.s Skræderi og Maalkonfektion
Esbjerg Andelsmejeri <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg	Viggo Christensen <i>Urmager, Optiker, Guldmed</i> Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital	N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Telefon 576 COLONIAL • MEL Leverandør til St. Josefs Hospital
FREDERICIA		Chr. Hansen <i>anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234</i> Leverandør til Sct. Joseph Hospital
H. Olsen Holmelund A/S Gothersgade 44 . Tlf. 169 . 170 Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter Promte og reel Betjening	Landbomejeriet Prinsessegade 45 . Tlf. 359 Altid 1. Kl.s Mejeriprodukter Leverandør til St. Josefs Hospital	Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital
V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden	Kør med Westrings Eftfs. Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen	Loehr's Kulimport A/S TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER
KOLDING		
V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dølkattesser, Tobakker & Cigarer Hj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698	O. Andreasen & Th. P. Nielsen <i>Murermestre</i> »Solvang«, Sønder Vang, Dreyersvej 7 Telefon 1923, 1924	M. Schultz' Efft. <i>F. A. Fahrenholtz</i> Alt i Kolonial, Isenkram, Brændael Læssøegade 47 . Telefon 1249 Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik
H. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 439 Udført Arbejdet ved den ny Klinik	H. Overbeck <i>Aut. Installatør</i> Jernbanegade . Telefon 952 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik	Kolding Andelsmejeri Telefon 153 leverer altid fineste Mejeriprodukter Tilkendt Guldmedaille ved Lands- Mejeriudstillingen i Københ. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik
Støt Frank Andersens Fond Postgiro 1087	Slagteriudsalget Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik	J. BONDESEN <i>Tømrermester</i> Bygningsarbejde Agtrupvej 41, Tlf. 897, 898 Arbejdet ved det ny Hospital

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

4. Januar 1942

Nr. 1

Ene Mand mod hele Verden

Jeg tænker paa Apostlen Paulus og den Verden, han levede i. Vel var han ikke ene om at forkynde Evangeliet. De Mænd, til hvem Kristus havde sagt: »Gaa ud i hele Verden og forkynd det glade Budskab for alle Skabninger«, levede endnu. Men i Modsætning til dem, hvis Aktion for det meste blev begrænset til Palæstina, var Paulus den, der straks overskred Grænsen. Han skulde være Hedningernes Apostel. Saaledes kom han til at staa Ansigt til Ansigt med en Verden, som de øvrige Apostle kun havde en vag Anelse om.

Denne Verden var det romerske Imperium i dets Velmagtsdage.

Det Rige spændte fra det atlantiske Ocean til det kaspiske Hav. Ved Hjælp af Sværdet havde Romerne trukket alle disse Lande omkring Middelhavet paa en Snor. De underkastede drømte end ikke mere om at genvinde deres Uafhængighed. Hele det vældige Rige var gennemorganiseret.

Men det var ikkt blot ved Hjælp af Disciplin, at Kejseren holdt alle de forskellige Folk og Racer sammen. Af større Betydning for Samholdet var den græske Kultur, der lige fra Aleksanders Dage havde spredt sig ud over Grækenlands Grænser. Alle vegne talte man Græsk. Alle vegne var der Stadion, Gymnasium, Teater og Amfiteater: altsam-

men Ting, med hvilke endog vi er saa fortrolige, at vi ikke skænker deres græske Oprindelse en Tanke.

Og som tredje Bindeled skal nævnes Religionen. Romerne var ikke fanatiske. De tog ikke Guderne fra de erobrede Nationer. Men de romerske Legionærer banede Vej for de romerske Guder, der skulde faa Plads ved Siden af de lokale. Først og fremmest var det Kejseren, der fik sit Tempel og sit Præsteskab og sine Højtider. Heller ikke paa dette Punkt stødte Romerne paa Modstand. Med Undtagelse af Jødefolket var alle de erobrede Nationer Tilhængere af Flerguderi.

Det voldte dem ikke Besvær at indrømme Kejseren en Plads i deres Pantheon, ja som oftest gav de spontant den højeste Hyldest til den Mand, som de skyldte Fred og bedre Forhold.

Og nu skulde Paulus gøre alle disse ensrettede Mennesker begribeligt, at de var galt afmarcherede, og at der kun var en eneste Gud. Og om den ene Gud vidste han ikke stort andet, end at han i en af Imperiets mindste Provinser var blevet korsfæstet paa en romersk Landshøvdinges Befaling. Paulus stræbte efter at forny denne hele Verden i Kristus.

Menneskeligt talt var det et haabløst Foretagende. Det kunde godt tænkes, at Paulus var blevet grebet af samme Lede ved

Livet, der i sin Tid havde grebet Gudsmanden Elias, da han saa, at alle bøjede Knæ for Baal. Hvad vilde en lille uanselig Skikkelse som Paulus over for en gigantisk Verden, der helt stod i Styrkens, Skønhedens og Visdommens Tegn?

Hvor han kom forbi, kastede han kun en lille Plet Skygge paa de lyse hellenistiske Gader. Og hvordan vilde han her skaffe sig Ørenlyd, naar han hverken kunde hamle op med Filosofer eller Retorer? Med de romerske Embedsmænd fik han da ogsaa kun Kontakt, naar han som den anklagede kom i Retten. Naar han ved saadan en Lejlighed prøvede at vidne om Jesus — efter sit Princip »opportune, importune«, d. v. s. i Tide og i Utide — da hændte det, at Dommeren enten som Felix afbrød med: »Gaa for denne Gang, men naar jeg faar Tid, vil jeg kalde dig til mig«, eller som Agrippa mente, at Paulus talte i Vildelse som Følge af for megen Læsning!

Og dog opgav Paulus ikke Ævred. Ve mig, dersom jeg ikke forkynder, sagde han til sig selv. Han blev ved, og han vandt.

Det gør godt at tænke paa Paulus, naar Verden atter rejser sig imod Kristendom og Kirke. Hans Eksempel viser, at een Mand, der er helt grebet af Kristus, er stærkere end den mest organiserede Verden, der er imod Ham.

S. W.

»Manden Jesus, Sjælelægen«

Om den norske Biskop *Berggravs* nye Bog med ovenstaaende Titel, som ogsaa har vakt Opmærksomhed i Danmark, har Pater *A. J. Lutz O. P.* i »St. Olav« skrevet denne bemærkelsesværdige Artikel.

Biskop *Berggravs* Bog er en overordentlig værdifuld Skildring af Jesu moralske Karakter. I Indledningen redegør Forfatteren for sin Arbejdsmetode. »Jeg har prøvet at gaa til Studiet af hans Karakter og Egenskaber paa samme Maade, vi plejer at gaa til Studiet af historiske Personers Sjæleliv«, d. v. s. at han grundigt har læst de fire Evangelier, »det eneste Sted, hvor vi selv kan træffe Jesus, og han selv kan genspejle sit Billede i vort Sind.«

Hver sit Jesusbillede

Denne Metode er god nok, forudsat at den, der gransker Evangeliet, har saa fuldentn ren en Modtagelsesevne for de Realiteter, dette gengiver, at de aldeles ikke kan omformes af subjektive Tilstande eller forudfattede Idéer. Derfor studser vi uvilkaarligt, naar Forfatteren fortsætter: »Ved at gaa til disse Evangelier og lade dem tale ganske uforbeholdent til sig, faar man sit eget Jesusbillede«. Samme Tanker finder vi igen i Slutningen af Bogen, hvor Forfatteren paaberaaber sig Luthers Autoritet. Du skal se Kristi Virkelighed, hedder det, og have »den ærlige Vilje til stadig at se det, som han er, i Lys af, hvad du selv er.« Bogen begynder forøvrigt med denne forhavsende Sætning: »Enhver har sin egen Jesus. Har man det ikke, har man ingen.« Læser man Evangeliet saaledes, at det taler ganske uforbeholdent til en, skulde det jo tværtimod føre til det Resultat, at alle Læsere optager det samme Jesusbillede i sig, nemlig

det, som de fire Evangelister har tegnet, hvis Læserne virkelig lader sig paavirke af de hellige Tekster uden at misforstaa eller farve dem.

Biskop *Berggrav* har hverken misforstaaet eller farvet dem. I »Manden Jesus« finder vi de væsentlige Træk, som Evangeliet har overleveret os. Han skildrer en Mand, som i højeste Grad udmærker sig ved fire Grundegenskaber, han er *vis, mandig, fri og stærk*. Ved første Øjekast kunde man savne de to Egenskaber, Jesus selv udtrykkelig gør Krav paa: »sagtmodig og ydmyg af Hjerte«. Men Forfatteren samler med fin psykologisk Sans disse saavel som andre Træk under de fire nævnte Synspunkter. Saaledes lykkes det ham at give os et gribende Indtryk af en Jesus, som virkelig lever med os Mennesker, og som er os alle saa nær som Mor og Far eller endnu nærmere, og dog er alle, selv de bedste Mennesker overlegen i moralsk Adel, i den Grad, at han er »mere end Sjælelæge«, at han sandelig er den levende Guds Søn.

Vejen til den hele Kristus

Biskop *Berggravs* Metode er altsaa god. For ikke-Kristne er den endogsaa den eneste, de kan bruge, naar de ønsker at blive bekendt med Jesus. Men for de troende Kristne, som føler Trang til at naa dybere ind i Jesu Personlighed, er der en anden Metode, og den er bedre. Det er den, Jesus selv anbefaler, naar han siger: »Den, der elsker mig, vil min Fader elske, og jeg vil elske ham og aabnabare mig for ham« (Joh. 14, 21). Ad denne Vej er det ikke os, der søger at nærme os til ham, men det er ham, der kommer til os for at føre os ind i sit hemmelighedsfulde Indre. For der er noget hemmelighedsfuldt hos Jesus. Han er et Mysterium.

Teksterne alene kan ikke kundgøre hans Væsen for os paa fyldestgørende Maade, fordi det simpelthen ikke kan udtrykkes i menneskelige Ord. For at kende Jesus maa vi ikke blot læse om ham, men leve i ham som levende Grene paa Vintræet. Først da gaar det op for os, hvad der ligger gemt i saadanne Ord som disse: »Jeg og Faderen er eet.« »Før Abraham var, er jeg.« »Den Dag vil de forstaa, at jeg er i min Fader, og de i mig og jeg i dem.«

Og lad os for Guds Skyld ikke kalde dette Spekulation. Nej, det er Mystik, d. v. s. Oplevelse af de guddommelige Realiteter gennem et Livssamfund med Gud, altsaa ad en uendelig højere og sikrere Vej end Læsning og Eftertanke. Alle hellige Kristne gik denne Vej for at fordybe sig i Mesterens Personlighed, lige fra Paulus og Johannes og Martyren Ignatius til Augustin, Bernhard, Thomas af Aquin, Bonaventura og indtil de Tusinder af Kristne, som i vore Dage døde for deres Tro under den spanske Borgerkrig. For dem alle var det en afgjort Sag, at det menneskelige i Jesus er præget af en saa underfuld Storhed og Skønhed, fordi det bunder i Mysteriet. Naar de med deres Tanke forsøgte at gribe noget af Jesu Mysterium, saa var det heller ikke unyttig Spekulation. De var tværtimod overbevist om, at det er vort Kald som Kristne »at blive ligedannede med Guds Søns Billede«, altsaa i os selv ligefrem virkeliggøre noget af den underfulde Forening af det guddommelige og det menneskelige, som udgør Jesu Mysterium. »Jeg lever, dog ikke længer jeg, men Kristus lever i mig.«

Den direkte Vej til Jesus 62

Biskop *Berggrav* skriver en Sætning, som er temmelig gaadefuld for os. »Det er ikke saa underligt, at den katolske Kirke har følt Trang til at faa et Mellemlid mellem Jesus og den enkelte. Man har ikke turdet eller kunnet gaa direkte til ham.« Ikke direkte? Kan man da tænke sig en mere direkte

Forening med Jesus end den, vi glæder os over, naar vi gaar til ham, eller naar han kommer til os i den eukaristiske Kommunion? Saa længe vi kun læser om ham, staar Teksten som et Mellemlid mellem ham og os. Derimod er det katolske Trosliv en umiddelbar og levende Forening med ham i Lighed med den organiske Enhed, som forbinder Vintræet og dets Grene, Legemet og dets Lemmer.

Loven, som forbyder Jesu Eksistens

Det viser sig altsaa, at den Metode, Forfatteren anbefaler, alligevel ikke er tilstrækkelig til at kundgøre os Jesus i hans fulde Virkelighed, hvis ikke vi anvender den i Forbindelse med den anden. Isoleret fra den anden er den ikke engang saa helt ufarlig. Lessing, David Strauss, Renan, A. Schweitzer og mange andre paastod ogsaa, at de lod Evangelierne tale ganske uforbeholdent til sig. Det fortvivlende var blot, at de samtidig saa ham »i Lys af hvad de selv var«. De fik da ogsaa hver sit eget Jesusbillede, forskelligt fra det, de andre havde tegnet, men fælles med dem om den ene Ting, at det menneskelige i Jesus var løsrivet fra den guddommelige Undergrund. Andre kom til det Resultat, at Jesus overhovedet ikke har eksisteret. Enkelte af denne sidste Kategori var ganske vist kun sensationslystne Dilettanter. Men andre mente i ramme Alvor, at de blev tvungne til denne Slutning netop ved at lade Teksterne tale uforbeholdent til sig. De ræsonnerede saaledes: Ingen af de Jesuskikkelser, hvor det overnaturlige og mirakuløse bliver bortforklaret, svarer til Teksterne. Paa den anden Side er det overnaturlige og mirakuløse umuligt. Altsaa er Jesus kun en Sagnfigur. Jøderne havde sagt til Pilatus: »Vi har en Lov, og efter denne Lov er han skyldig til Døden, fordi han har givet sig ud for Guds Søn.« For de nævnte Religionsforskere gælder det samme. De har en Lov — nemlig den, at der

ikke findes noget overnaturligt — og efter denne Lov kan Jesus ikke have levet.

Jesus og de andre Verdensdele

Forfatteren indrømmer, at »de Videnskabsmænd, der har forsøgt at fælde en saakaldt objektiv Dom, uden at vide det har været paavirkede af deres egne Ønsker og Sympatier«. Han mener, at det var den kristne-europæiske Kultur, som her stod i Vejen. Det mest interessante, mener han, vilde være en intelligent og psykologisk forstaaende ikke-kristen Japaner kunde sige os, hvilket Indtryk Jesus gør paa ham. Men vilde en saadan Dommer virkelig dømme uhildet og upartisk? Jeg har mine Tvivl. Ogsaa han vilde se Jesus i Lys af det, han selv er, og Jesus vilde ikke blive mere end det, som kan rummes indenfor Japanerens aandelige Grænser. Jeg husker fra et Ophold i Orienten en Samtale med en kultiveret »udenforstaaende«. Han var ikke Japaner, men Perser, men det kan være det sam-

me. Han læste ivrigt Evangeliet og satte Jesus meget højt. Men saa langt som til at foretrække Jesus frem for Muhammed, var han ikke naaet. For ham — og Japaneren vilde sandsynligvis være af samme Mening — for ham havde Jesus endogsaa en utilgivelig moralsk Brist, nemlig den, at han vilde være »Verdens Lys«, Herre og Frelser for alle Folk, Guds Søn og Sonoffer for hele Adams Slægt.

Det er umuligt at komme den virkelige Jesus nær, saa længe man forsøger at nærme sig til ham fra den jordiske Side. Vil vi forstaa og rigtigt vurdere det menneskelige i Jesu Person, maa vi ganske vist se Mennesket Jesus i hans Tid og Milieu. Men vil vi kende hans Personlighed i dens fulde og hele Virkelighed, maa vi ligeledes føres ind i dens Milieu. Jesu Milieu er Mysteriet, Evigheden, Gud. Det naar vi ikke ved Læsning og Psykologi alene. Paulus — som vidste det af Erfaring — minder os om, at ingen kan sige »Jesus er Herren« uden i Helligaanden (I Kor. 12, 3).

A. J. Lutz O. P.

St. Knuds Gilderne i 1941

Gilderne kom, saa og sejrede

Mange har med en vis Spænding set frem til det Resultat, Sankt Knuds Gildernes Virksomhed vilde bringe. Vil det lykkes? Er det virkelig muligt paa denne Maade at samle Midler i et saadant Omfang, at det faar virkelig Betydning for det danske Vikariats Økonomi? Vi er nu i Stand til at give Svaret, der er »ja«, og vi kan føje til: Forventningerne er blevet mere end opfyldt. Vi kan endnu ikke give det nøjagtige Totalbeløbs Størrelse, da Regnskab over de senest i Sognene modtagne Summer endnu ikke er os i Hænde, men paa Basis af det hidtil modtagne kan det med Sikkerhed skønnes, at dette Aars Virksom-

hed har bragt en Indtægt paa over 19,000 Kroner.

Over 7000 Medlemmer, paa eet Aar

Fraregner man det Beløb, som er kommet ind i Form af Gaver, svarer dette til mere end 7000 Gildemedlemmer. I Aarets Løb har de lagt mere end 300,000 Femører i Vikariatets slunkne Kasse. Ganske vist er den ikke kommet til at bugne deraf, men Beløbet er saa betydeligt, at det som en Begyndelsessum giver de bedste Løfter for Fremtiden.

Gildernes Hovedkomité vil gerne ved denne Lejlighed bringe Gildemedlemmerne en hjerte-

lig Tak for den Fællesskabets Aand, der besjæler dem. I Geringer har de været med til at bære Vidnesbyrd om, at vi er eet. De er med til at bygge den Organisation op, som skal sikre det danske Vikariat den økonomiske Uafhængighed, som Rom forventer, at vi nu tilkæmper os gennem Bøn og Offer. De yder et Bidrag, der skal gøre det muligt for os at komme ud af en uværdig Situation, hvor vi som eneste Vikariat med ærværdig Alder lever af Almisser fra Fremmede, der i Tider som vore har nok at gøre med at sørge for sig selv.

Gildelederne bærer Gilderne

En af det forløbne Aars Erfaringer er, at Gildeorganisationen staar og falder med Gildeledernes Antal og Energi. Det store Flertal af Medlemmer har ikke vanskeligt ved og kvier sig derfor heller ikke for at betale Femøren, men der skal en Opfordring dertil. Om Pengene indgaar afhænger i Flertallet af Tilfælde af, om de afkræves, og har vi derfor bragt Gildemedlemmerne en Tak for deres Offervilje, bliver Takken og Taknemligheden ikke mindre varm, naar vi tænker paa den store Indsats, der ydes af Gildelederne og Sogneledelserne, specielt Sognekassererne, der trækker et Læs med en Energi og Lyst, der afkræver Beundring.

Vi ved, at Opgaven som Gildeleder og Gildekasserer kræver Tid og ogsaa ofte Arbejde og Taalmodighed. Det er vor Bøn til Dem, nu hvor det nye Regnskabsaar begynder, at De ikke mister noget af denne Taalmodighed, men trofast holder fast ved Opgaven. Vi maa lægge os paa Sinde, hvad jeg allerede har haft Lejlighed til at understrege paa Møder rundt om i Landet, at Gildeorganisationen ikke er en Krigsforanstaltning, der skal ophøre at fungere det Øjeblik, Fredens Klokker kimer. Ganske vist vil med dette Tidspunkts Indtræffen atter Adgangen til Hjælp af den ene og anden Art udefra være aaben, men det betyder ikke, at Rom

vil fortsætte med den Hjælp, der nu ydes os. Denne Hjælp ophører helt den Dag, vi har naaet den økonomiske Selvstændighed, de romerske Myndigheder har paalagt os indenfor overskuelig Tid at naa frem til. Derfor maa ogsaa Gilderne blive en permanent Institution.

Hvortil Pengene bruges

Hvortil gaar Gildernes Penge? Der blev svaret paa dette Spørgsmaal under Gildernes store Fest i Koncertpalæet, men Svaret skal gentages her for de mange, der ikke havde Lejlighed til at overvære dette af mere end 1400 Mennesker besøgte Møde. Forinden maa jeg erindre om, at Kirken har en flersidet Opgave. Det er dens Opgave at forkynde Evangeliet og forvalte Sakramenterne, men Kirken har ogsaa en social Opgave, og mange Penge gaar gennem dens Hænder til Nødlidende og Trængende.

Evangeliets Forkyndelse og Sakramenternes Forvaltning forudsætter dog eet og andet. Evangeliet forkyndes af en Præst, der maa have Mad og Bolig. Det forkyndes fra en Prædikestol, der staar i en Kirke, som først skal bygges, og Sakramenternes Forvaltning kræver Redskaber.

Skal der svares paa Spørgsmaalet — hvortil gaar Gildernes Penge — saa bliver Svaret da dette. De gaar derhen, hvor Sog-

nenes egne Kræfter ikke slaar til til at skaffe denne Mad og disse Boliger, disse Kirker og disse Redskaber. De gaar derimod ikke til Kirkens sociale Formaal. Sagt konkret gaar Gildernes Penge i disse Aar til Betaling af Præstelønninger.

Gildernes Organisationsform har i det væsentlige staaet sin Prøve, hvilket dog ikke vil sige, at der ikke med Tiden vil ske flere Smaaændringer, som vil simplificere Forretningsgangen. Da vi for at spare Udgifter i sin Tid lod samtlige Tryksager fremstille paa Basis af et anslaaet toaarigt Forbrug, vil der dog ikke for Aaret 1942 ske store iøjnefaldende Forandringer. Een Ændring forekommer dog Komitéen saa paakrævet, at den er blevet foretaget allerede nu. Gavearkene for 1942 vil i Stedet for een Krones Mærker indeholde 25 Øres Mærker. Vi har al Grund til at tro, at denne Ændring vil betyde et øget Salg af disse Mærker.

Til Slut vil Komitéen gerne endnu engang indbyde alle til at fremkomme med eventuelle Forslag til de Ændringer, som Erfaringerne, i den Tid der er gaaet, maatte begrunde. Vi kan selvsagt ikke garantere, at de bliver taget til Følge, men de vil være værdifuldt Materiale den Dag, Komitéen skal affatte de endelige Statutter for Sankt Knuds Gilderne.

Thorbjørn Møller.

Anden Del af Fadervor I

Giv os i Dag vort daglige Brød

Med disse Ord begynder et nyt Afsnit i Fadervor. Før var vore Tanker og Ønsker rettet mod det guddommelige, mod det, vi skylder den Allerhøjeste. Nu vender vort indre Øje sig til det, vi selv paa Legeme og Sjæl trænger til. Med Tertullian kunde man ogsaa sige, at vi gaar fra det himmelske og evige til det jordiske og flygtige; til vor Slægts Elendighed og Nød, der

viser sig paa mangfoldige Maader.

For saa vidt er der altsaa en Kløft mellem de tre første og de fire sidste Bønner. Men dette betyder ikke, at der slet ingen Forbindelsestraade er mellem de to Dele. Tværtimod, usynlige Baand knytter anden Del til første. Naar vi nemlig beder Gud om det, der er nødvendigt, for at vi kan bevare de legemlige

Kræfter og friste Livet, — det er det, Ordet Brød her skal betegne, — saa er vor lønlige Tanke, alt imedens vi beder, denne, at *vi vil ære og anerkende Gud* som den uundværlige Kilde til alt godt, som Giver af alle gode og fuldkomne Gaver. Og bønfalder vi Herren om jordiske Goder, saa sker det, for at vi derved maa blive sat i Stand til vedvarende at kunne *lovprise og tjene ham*. Det er jo indlysende, at hvis vore legemlige Kræfter slipper op og svigter, maa Guds Pris forstumme paa vore Læber, og Hænderne kan ikke længere tjene ham ved at gøre et Arbejde.

Samtidigt er vi overbeviste om, at vi ved at bede om det daglige Brød *opfylder Guds Vilje*, ellers vilde Jesus vor Frelser og højeste Lærer aldrig have indføjet en Bøn om de jordiske Fornødenheder i sit Fadervor. Hvor stærkt Gud ønsker at blive bedt om vort daglige Behov, fremgaar ganske særligt af den Omstændighed, at vi aldeles ikke kan undvære de jordiske Hjælpekilder, hvis vi, lad os sige i ca. 70 Aar, skal være paa Pilgrimsfærd i den synlige Verden og gaa den lange Vej til Guds evige Herlighedsrige og samtidigt opfylde alle vore Pligter baade som Enkeltpersoner og Medlemmer af et Samfund, hvori vi har en bestemt Post og en vigtig og hellig Opgave at løse. Guds Navns Ære, hans Riges Oprettelse og hans hellige Viljes Opfyldelse skal altsaa ogsaa i fjerde Bøn være den lønlige Hensigt og Drivfjeder, der faar os til at udtale Ønsket om det daglige Brød.

Hvis vi derfor, før vi forklarer alle Enkeltheder, med ganske faa Ord skal udtale, *hvad fjerde Bøn i Fadervor gaar ud paa*, saa kan vi formulere dens Indhold saaledes: Vi bønfalder vor Fader i Himlen om alt, hvad vi trænger til i vor jordiske Tilværelse, for at vi kan friste Livet, altsaa Føde, Klæder, Husly, Lægemedler o. s. v. Vi beder ikke om rigeligt Brød, men om saa meget, som er nødvendigt og tilstrækkeligt. Vi beder vor Skaber og højeste Herre om alt det for derved med klare Ord at

anerkende hans højeste Herredømme over alle skabte Ting og erklære, at det er ham, der frit raader over alle jordiske Goder. Denne Bøn er altsaa en indirekte Hyldest til vor Fader i Himlen og ogsaa en Tak for den Velsignelse, der stiger ned fra hans Trone over alle hans Børn. Denne vor Tro og Bekendelse virker saa ogsaa tilbage paa vort eget Indre, idet den føles som en Advarsel mod at misbruge de Gaver, Guds Rundhaandethed skænker.

Vore naturlige Fornødenheder er imidlertid ikke eneste Genstand for vor Bøn om det daglige Brød. Der er nemlig ikke saa faa Kirkefædre, som hævder, at vor Frelser ogsaa tænkte paa *det eukaristiske Brød*, hint levende Brød, som stiger ned fra Himlen for at vedligeholde det overnaturlige, det guddommelige Liv i vore Sjæle. Vi kalder denne Gave Englenes Brød og den nye Pagts Manna.

Herefter skal vi altsaa bede om, at Altrets helligste Sakramente maatte blive vor daglige aandelige Føde i det mindste paa aandelig Vis. Opfatter man Bønnen om Brød paa denne Maade, ser man endnu tydeligere end før den indre Sammenhæng med de tre første Bønner i Fadervor. Guds Folks nye Manna skal give de Kristne Kraft til i Livets Ørkenvandring altid at gøre

Herrens Vilje og gaa den Vej, han viser, for at naa frem til det forjættede Land, hvor vi alle skal danne Evighedens Rige sammen med Guds Engle og de salige, der uafsladeligt synger: »Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den almægtige, han, som var, og som er, og som kommer.« Saaledes helliger de jo Guds Navn.

I vor egen Tid har endelig Synet af al den timelige Nød og alle de Trængsler, som de smaa i Samfundet har maattet gennemgaa i de senere Aartier, medens et Faatal af rige levede i Overflod, banet Vejen for en dybere Forstaaelse af samme Bøn, men i en anden Retning. Baade Teologer og Filosofer opdagede nemlig, at den rette Opfattelse og praktiske Anvendelse og Gennemførelse af de Sandheder, som er udtalt eller antydnet i Brødbønnen, er *et vægtigt Bidrag til en tilfredsstillende Løsning af det sociale Spørgsmaal*. Der falder Lys fra Himlen over fundamentale Punkter i dette store Samfundsanliggende.

Saaledes er der meget at tænke over, naar vi skal gennemgaa fjerde Bøns Forudsætninger og Indhold samt de praktiske Leve-regler, der følger deraf. Dette er nu vist tilstrækkeligt til at orientere over de Emner, der, om Gud vil, skal behandles i de nærmest følgende Artikler.

F. K.

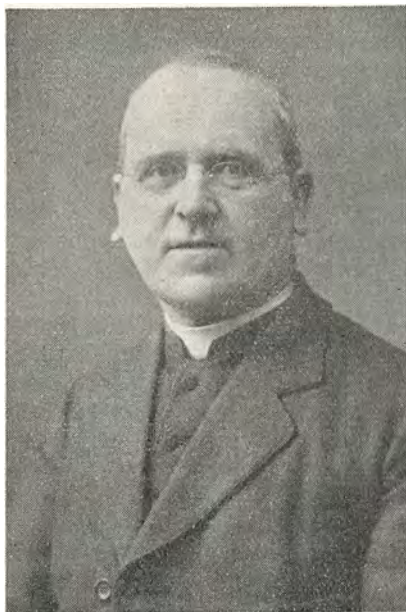
PATER J. WYNEN IN MEMORIAM

Han vilde aabenbart fejre Jul i Himmelby, vor gode Superior. Vel havde han ligget syg i nogen Tid, men man mente at kunne konstatere en lille Vending til det bedre. Den Konfrater, der vikarierede i Holbæk, var paa Vej til Banegaarden for at hente Biskoppen, som vilde se til Patientten. Da Biskoppen naaede Skt. Elisabeths Hospital, havde Pater Wynen lukket sine Øjne for stedse.

Denne Død betyder Afslutningen paa et Præsteliv, der helt og

holdent har staaet i Vikariatets Tjeneste.

Pater Wynen var født 1877 i Limburg, Holland, af en Familie, der ligesom de fleste andre dér paa Egnen er katolske helt til Roden. Omtrent paa samme Tid skete det, at franske Montfortnerpatres, der var blevet fordrevet fra deres Land, slog sig ned i Limburg og straks begyndte at hverve smaa Hollændere til deres Kongregation. Pater Wynen hørte til et af de første Kuld, der læste Fransk og Latin hos de

Pater J. Wynen

landflygtige med deres paafaldende bredskyggede Hatte. Det var noget af en hagvendt Verden, denne første Montfortanerskole i Holland. De udenlandske Patres brød sig nemlig ikke Spor om, hvad der var Skik i deres nye Hjemland. Tværtimod blev de smaa Knøse nødt til at lære det franske Sprog i en Fart, ja, de maatte indrette hele deres Tilværelse efter Præsternes landlige Sæt og Vis: saaledes blev de nødt til at drikke deres Kaffe ved Hjælp af en Suppeske af en stor Kop uden Øre, og adskilligt andet i samme Stil. Dog maa det siges, at de første hollandske Montfortanere ligesom Pater Wynen altid nærrede den største Kærlighed til den Kongregation, som de havde lært at kende under saa primitive Forhold. Endog paa sit Dødsleje var Holbæk-Præsten optaget af en Pjece om den salige Grignion, der skulde skrives i Anledning af Stifterens forestaaende Helgenkaaring.

I 1903 blev Jean Wynen præsteviet. To Aar i Forvejen var Pater Kerckhoffs, der var den allerførste hollandske Montfortaner, ankommet til Roskilde. Da han bad om Hjælp, blev Pater Wynen sendt herop. Og Pater Wynen kom for at blive her indtil sin Død d. 20. December 1941. Han var skiftevis virksom

i Roskilde og Ringsted. Da Holbæk i 1917 blev udskilt som selvstændigt Sogn, blev han udnævnt til Sognepræst. Og siden ønskede han aldrig at bytte Gaarde med sine Konfratres. Han brød sig ikke om at være andre Steder end i Holbæk. Og der er vist ikke mange Katolikker i Holbæk, der var kede af det. Holbæk katolske Menighed skylder Pater Wynen baade Kapel og Hospital.

Men frem for alt var Pater Wynen et Hjertemenneske som faa. Han var, hvad man plejer at kalde »forstaaende«, og han var det i ualmindelig høj Grad. Derved fik hans Virke en Radius, der rakte langt ud over Holbæk Menigheds Grænser. Pater Wynen var et Menneske uden »Tærskel«: han talte til alle og enhver, ligesom alle og enhver let kunde komme i Snak med ham. Hans gode Hjerte havde ingen Kontortider. Gud ved, hvor mange Mennesker, Katolikker saavel som Protestanter, der har siddet i hans Stue og lettet deres mørke Sind for denne Præst, for saa at gaa mildnet og styrket hjem. Ja, ogsaa for mange Præster vil en Samtale med Pateren staa i den

bedste Erindring. Biskop Brems satte meget Pris paa Pater Wynen og raadførte sig tit med ham.

Det var da ogsaa naturligt, at da der blandt Montfortanerpaterne skulde udpege en Superior Missionis, kom Valget til at falde paa den gode Pater Wynen. Selv beklagede han ofte, at denne Stilling uvilkaarligt skabte en vis Afstand mellem ham og hans Konfratres. Dog var han ogsaa i sin Egenskab af Superior et formidrende Bindeled mellem de enkelte Præster og Øvrigheden. Han egnede sig ikke til at agere »avocat du diable«, men yndede tværtimod at fremdrage det gode hos enhver. Det vil sikkert være et stort Plus for ham, naar han nu stedes for Guds Domstol. Han rangerer blandt de barmhjertige, som der skal vederfares Barmhjertighed.

De mange, der i Pater Wynen mister en god Ven, vil da ogsaa slutte sig til Montfortanerne og Menigheden i Holbæk og bede Gud om, at Han giver ham den evige Hvile og lader det evige Lys skinne for ham.

Steph. Wevers s. m. m.

PASTOR JOSEF RESCH

IN MEMORIAM

Atter maatte vi anerkende Sandheden af det gamle Ord-sprog: »Det er farligt at fejre Jubilæer«. Saa sent som den 11. December havde vi fejret en lille privat Jubilæumsfest for Pastor Resch's 40-aarige Ophold og Præstevirksomhed her i Landet, og det var Mening, at den næste Menighedsfest skulde grupere sig om dette Jubilæum. Disse 40 lange Aar tilbragte Pastor Resch i København, Odense og Næstved, 32 Aar som Superior og Sognepræst, 8 Aar som Medhjælper. Den unge Generation kender nærmest kun Pastor Resch fra hans Gerning i Odense, især fra den store Sankt Knudsfest, hvis udmærkede For-

løb uden Tvivl i første Linie var hans Fortjeneste. Men alligevel maa Pastor Resch's største Virkefelt søges i København, hvor han under de allerstørste Vanskeligheder begyndte sit Arbejde paa Amager. Kirke og Skole skulde bygges, Penge her fra Landet kunde ikke ventes, og Menigheden bestod af yderst faa praktiserende Medlemmer. Men netop herved udvikledes hans præstelige Dygtighed, som vi alle beundrede, og som han ogsaa viste paa alle de andre Steder, han kom hen.

Pastor Resch besøgte alle Menighedsmedlemmer uden Undtagelse, rige og fattige, praktiserende og ikke-praktiserende,

Pastor Josef Resch

ikke blot een Gang, men mange Gange. Han faldt ikke med Døren ind i Huset, men tog Folk fra den menneskelige Side, ofte med en Cigar, som han tilbød med største Hjertelighed. Mange har han vundet ved sin jævne Lige-fremhed. Uden at træde andre for nær kan man nok sige, at paa de to Steder, hvor han havde været længst, nemlig Odense og København, er det i første Række hans Værk, at Menighederne er saa gode, som man maa have Lov at sige, at de er.

Pastor Resch var en Arbejds-kraft; han arbejdede for to lige til det sidste. Skønt han skrantede i længere Tid, besøgte han endnu flittigt alle i den udstrakte Menighed, og hans sidste Glæde var at udsende Vincentsforeningens Julepakker til de fattige.

Hans præstelige Klogskab bevirkede ogsaa, at mange Embedsbrødre hentede Raad hos ham eller valgte ham til Skriftefader. Men han kunde ogsaa blive vred, naar han hørte, at Kirkebøgerne ikke førtes saaledes, som de burde, og derfor udgav han med Biskoppens og Ministeriets Samtykke en Vejledning dertil. I sin Københavnsperiode var han ogsaa Medlem af det biskoppelige Raad.

Pastor Resch stammer fra samme Egn som den hellige Cle-

mens Maria Hofbauer, hvis danske Biografi forleden kom i Handelen. Den hellige Clemens er født i Tasswitz, og Pastor Resch i Nahosognet Erdberg. Dette forklarer ogsaa en vis Lighed i Karakteren, for Folk fra denne Egn plejer at være meget viljestærke, og det var Pastor Resch ogsaa. Man kunde nok sige, det var baade hans styrke og hans svage Side.

De, der kender Pastor Resch som den viljestærke Mand og den sikre Sjeløfører, vil vistnok forhaves i højeste Grad, naar jeg fortæller, at Pastor Resch som ung Teolog og Præstekandidat var Skrupulant og meget angstelig, saa han i alle Ting saa Synd og kun Synd. Jeg var jo hans Klassekammerat og kunde iagttage, at han næsten hver Dag stod foran Skriftefadrens og Præfektens Dør, og Pastor Resch tilstod senere selv over for mig, at han havde været en stor Skrupulant. Vor Herre har villet forberede ham til med sikker Haand at lede Sjælene. Som Skriftefader vil han for mange være næsten uerstattelig.

Det vil sikkert blive anerkendt af alle, at Pastor Resch var en stor Personlighed. Kun 8 Dage var han sengeliggende, saa bukkede han Søndag d. 21. December under for sin Nyrelidelse i en Alder af 67 Aar. Som hans Venner maa vi ikke glemme ham i vor Bøn. R. I. P.

P. D. Steidl C.ss.R.

Radiogudstjeneste

Hellig Tre Konger, Tirsd. 6. Januar Kl. 8
fra Sakramentskirken

Prædikant: Pastor Hubert
Messerschmidt.

Celebrant: Sognepræst Cay
Benzon.

Salmebog Nr. 105: En Nat ved
Vintertide.

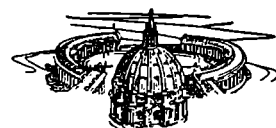
Prædiken.

Salmebog Nr. 38: Jeg elsker
dig, mit Hjertes Gud.

Korsang: O salutaris Hostia.
Salmebog Nr. 159: Guds Ord,
som steg til Jorden ned.

Bøn.

Salmebog Nr. 88: Stille Nat.

URBI ET ORBI

Juleaftensdag modtog den hellige Fader om Formiddagen Kardinalkollegiet, der overbragte Kardinalernes Julehilsen. I sin Tale til Kardinalkollegiet fremhævede den hellige Fader Modsætningen mellem Krybben i Bethlehem og vor af Krigens Rædsler hærgede Verden.

Ved Middagstid sendte den hellige Fader over Vatikanets Radio et Julebudskab til hele Verden. Emnet for Budskabet var Grundlaget for den virkelige Nyordning af Verden, paa Basis af Frihed og Retfærdighed. Den hellige Fader indledte med at udtale, at det Øjeblik, hvor Alverden bereder sig til at bøje Knæ for Gud i hans Fødselsstund, gik hans Tanker til alle og enhver over den hele Jord. Den Stjerne, der lyste for to Tusinde Aar siden, skinner endnu den Dag i Dag, og er end dens Lys skjult bag Skyer og Uvej, saa straalere den dog fortrøstningsfuldt. Dens Lys er Fortrøstningen og Haabet om den endelige Sejr. Den opfordrer os til at forblive standhaftige i Troen. I dette Øjeblik — fortsatte den hellige Fader — hvor Kirkeklokkerne ringer Julen ind og Lysene straalere i store Katedraler og i smaa Kapeller, flaar Menneskene hverandre, og Millioner lider under Krigens Nød og Ulykke. Den hellige Fader var dybt rystet over de umaadelige Ofre i Blod og Vaaben, der er Prisen for hvert Minut. Menneskeheden lever i Øjeblikket i en Atmosfære, hvor Grænsen mellem Godt og Ondt, mellem Retfærdighed og Uretfærdighed er ved at forsvinde, en Atmosfære, hvor Menneskene bliver stumme og ligegyldige. Naar man søger efter Aarsagen til vor Tids Sygdom, hører man ofte, at det er Kristendommen, der har svigtet; man tænker ikke paa de Millioner af Helte og Helgener,

Fortsættes Side 10

Den kristne Kunsts Udvikling

af Anna Remy

▲ »Den vædderbærende Hermes« — det skønne Billede, der blev til »den gode Hyrde«

➤ Loftprydelse fra Katakomberne: Orfeussagnet, der har fundet Anvendelse paa Kristus

Den første kristne Kunst adskilte sig ikke meget fra Antikens. Der gik Aarhundrede efter Aarhundrede inden Kunsten kunde frigøre sig fra Antikken og skabe en sand Kristusskikkelse, Gud og Menneske forenet, saaledes som han levede her paa Jorden. Det var en lang, møjsommeligt Vandring, den kristne Kunst maatte gaa.

De første kristne Kunstnere, der havde arbejdet hos de hedenske Mestre, fandt ingen anden Udtryksmaade end Antikens, og derfor blev Billederne i Katakomberne kun et kristianiseret Pompeji. Indholdet forandrede sig, men Stilen blev den samme. Ligheden strakte sig ogsaa til den figurlige Del, for Kunstnerne betjente sig udelukkende af antike Symboler, naar de skulde fremstille Jesus. F. Eks. Motivet: Kristus bærer det fortabte Faar tilbage til Folden — er taget fra Antikken. Hermes var Hjordens Beskytter og blev ofte fremstillet med en Vædder ved sin Side eller bærende den paa Skuldrene. I Tanagra, hvor han var særlig dyrket, hed det sig, at han engang havde frelst Byen fra Pest ved at gaa rundt omkring Stadens Mure med en Vædder paa sine Skuldre. Dette blev mindet hvert Aar paa hans

Festdag, hvor Vædderen blev baaret rundt om Staden af Byens skønneste Yngling. Af den vædderbærende Hermes findes endnu mange Statuer og Mønter. Var det ikke Hermes, de brugte som Forbillede, blev det Orpheus eller Apollo.

Da Forfølgelsen af den kristne Kirke ophørte, og man i det 5. Aarh. begyndte at bygge store og pragtfulde Kirker overalt i det romerske Rige, forandrede Kunsten sig. Nu kunde man ikke nøjes med Katakombernes beskedne Kunst, der maatte noget mere pompøst til for at smykke disse Kirker. Forskellen viste sig ogsaa i Materialets Rigdom. I Antikens sidste Aarhundrede var Øjet blevet vænnet til stor Pragt. Statuerne var af Guld, Sølv og med kostbare Stene. I Kejserpaladsernes Sale var der skønne Mosaikarbejder overalt. Nu kom disse fra Paladserne ind i Kirkerne. Vægge, Hvælvinger og Nicher blev dækket med Ind-

I nedenstaaende — og efterfølgende — Artikler redegør Kunstmalerinden, Frk. Anna Remy, kort og populært for den Udvikling, som den kristne Kunst er undergaaet fra Katakomberne til det femtende Aarhundrede.

lægninger af brogede Stene og Glasstifter. Og det var ikke alene Materialet, der forandrede, ogsaa i Indholdet og Stilen prægedes den Magtstilling, som Kirken havde faaet. I Stedet for den antydende Symbolik traadte nu det store Ceremonibillede frem, og Typen for den kristne Trosskikkelser blev fastlagt. I Katakombernes Kunst kunde Kristus være fremstillet som Hermes, Orpheus eller Apollo — en skæglos Yngling. Nu blev han fremstillet som den modne Mand, det alvorlige Ansigt indrammet af et kort Fuldskæg. Det var i Grunden en Skrivelse fra en vis Lentulus, der blev

> Udsnit af Triumfbuen i S. Maria Maggiore i Rom (5. Aarh.)

Fotos:

Alinari (2)

Jobe (1)

Arkiv (3)

∇ San Lorenzo i Rom

Skyld i Forandringen. Lentulus var Pilatus' Forgænger i Statholderembedet i Palæstina. I en Indberetning til det romerske Senat beskriver han Jesus paa følgende Maade: en velvoksen Skikkelse - mørkt, skilt Haar - ren Pande - klar Hudfarve - Næse og Mund dadelfri - Skæg rødligt -

ikke langt, men kortklippet - Øjnene straalende. I Rom, hvor Kristenforfølgelsen havde været saa grusom, fik Kirken mere og mere Magt og Kejser Augustus' mægtige Stad blev Petri, den galilæiske Fiskers Stad!

Ved Siden af Antikens herlige Bygninger rejstes nu de første Basilikaer og Kirker: S. Petri,

▲ Apsismosaik i S. Pudenziana i Rom: Kristus og Apostlene

◀ Kristusremstilling i Cosmas og Damians Basilikaen i Rom (Apsis)

S. Paolo, S. Pudenziana, S. Sabina, S. Maria Maggiore, SS. Cosma e Damiano, S. Lorenzo, S. Constanza og S. Agnese — og alle disse Kirker skulde Mosaikken smykke. Men denne Kunst med de brogede Stene og Stifter krævede pompøse Motiver. Kristus bliver derfor fremstillet som Kongernes Konge siddende paa sin Trone med Foden paa Jordkloden. Guds Moder, Himlens Dronning, bliver iført en pragtfuld Dragt og bærer Guldkrone paa Hovedet, Petrus faar et rundt, stærkt Ansigt og kort, kruset Haar, Paulus et mere ovalt og langt Skæg.

Det drejede sig ikke saa meget om historisk Korrekthed som om Værdighed og Alvor. En landskabelig Baggrund blev saa godt som aldrig benyttet, ikke fordi den oldkristne Kunst var naturfjendtlig — men af deko-

relative Hensyn, selv ikke den mindste Detalje maatte forstyrre Helhedsvirkningen. Derimod dannede Ornamenten og Arabesker en virkningsfuld Ramme om Figurerne. Det var hele Tiden det enkelte og imponerende, man stræbte efter, baade i Komposition, Linier og Farvesammensætning. Naar Figurerne var lysklædte, blev Baggrunden dyblaa, var de mørktklædte, blev den af Guld. Overordentlig festlig er f. Eks. Mosaikken i S. Maria Maggiore's Apsis.

Foruden Rom kommer ogsaa Byzants i Betragtning. Sophia-Kirken, der er bygget af Justinian, maa have været af en usædvanlig Pragt. Og hvem der har været i Venedig, kender sikkert Katedralerne Torcello og Murano, og har i Markuskirken modtaget Indtryk af usigelig Højhed. Og dog er Markuskirken kun een Perle i det Diadem, Dronningen af Adria smykker sig med. Naar man ønsker et Totalindtryk af den oldkristne Kunst, kan hverken Rom eller Byzants komme i Betragtning — Rom er for meget af en Barokby og Mosaikkerne i Hagia Sophia er skjult under Muhammedanernes Hvidtekalk. Saa meget mere maa man være Skæbnen taknemmelig, at den har ladet en By i Italien forblive uskadt indtil vore Dage, en By, som er en Krystallisation af den oldkristne Kunsts Tanker: Ravenna. (Fortsættes).

URBI ET ORBI

Fortsat fra Side 7

som Kristendommen har fostret og til Stadighed fostrer. Og det er ikke Kristendommen, men Menneskene, der har svigtet de Mennesker, der har stillet sig op imod Kristendommen og som har skabt en Afgud. Menneskeheden er blevet en Sjæl uden Religion, en Dødsmaske af sig selv. Verden lider af en religiøs Blodmangel, der ikke kan helbredes af nogensomhelst national eller international Myte; vi lever i et Vacuum, opstaaet ved en systematisk Undertrykkelse af Kirken gennem Propaganda i

Tale og Skrift, en Tid, hvor Trangen til politisk Udbredelse uden Hensyn til moralske Love er fremherskende, hvor det er Magten, der skaber Retten. Den hellige Fader skildrede derpaa Antikrist, der med sine Fangarme udsuger alt og alle, og fortsatte: »Tilbage til Altrene«, hvor vore Forfædre hentede deres Kraft. Dette gamle Raab lyder netop nu, hvor en gammel Verdensalder staar for Fald, og en ny Orden skal skabes. Men at skabe en ny Orden kræver Mennesker med Mod og Daad og frem for alt med Samvittighed, Mennesker, der nærer Respekt for Gud og hans Love. Det er ikke første Gang, at Personer, der har vundet Sejrens Krans, har drømt om at skabe en ny Verdensorden. Historien lærer os det, men denne Krigs Ulykker er for store til, at Menneskene denne Gang kan skabe Fredsoverenskomster, der aldrig faar Livskraft. Kristendommens Medvirken er uomgængelig nødvendig, og den hellige Fader følte det som sin Pligt at henlede Verdens Opmærksomhed paa, hvor Roden til Ulykken findes.

Til Slut udtalte den hellige Fader, at der i den virkelige nye Orden ikke er Plads for Undertrykkelse af andre Nationers Frihed og Selvstændighed; der maa være lige Ret for store og smaa Nationer, deres politiske Frihed maa respekteres. Der er ikke Plads for Undertrykkelse — hverken offentlig eller i det skjulte — af nationale Mindretals Egenart og Selvstændighed. Der er ikke Plads for en egoistisk Beherskelse af Raastofferne. I Forbindelse hermed udtalte den hellige Fader, at det var ham en stor Trøst, at dette Punkt var blevet accepteret af visse Statsmænd, thi saafremt dette blev overholdt, vilde en ny Krig være udelukket. I den virkelige nye Orden er der endvidere ingen Plads for den totale Krig og den uhæmmede Oprustning. Hvis der skal skaffes en gensidig Forstaaelse, maa der skabes en Institution, der kan overvaage Overholdelsen af disse Punkter. Den hellige Fader vidste nok, at der var Bjærge af

Vanskeligheder at overvinde, men med god Vilje fra alle Sider vilde det lykkes. Endelig er der i den ny Orden ikke Plads for Forfølgelse af Religion og Kirke. Den levende Tro paa en personlig Gud skaber stærke Karakterer, den former alle, lige fra den ledende Statsmand til den ringeste Borger. I det nye Europa, den ny Verden, vilde der være større social Trang efter denne Krig end nogensinde tidligere, men ogsaa her havde Paven og hans Forgængere vist den Vej, man maatte gaa. Gudløshed er en retfærdig Nyordnings Fjende, derfor er det uforstaaeligt, hvorfor man visse Steder med alle Midler modarbejder Religionen, og vanskelliggør Optragelsen af Ungdommen samt Kirkens øvrige Virke i Sjælesorg og Caritas.

»Gud den Almægtige« — sluttede den hellige Fader — »er Vidne paa, hvorledes vi omfatter alle og enhver med samme Kærlighed, og i hvor høj Grad saavel de enkelte Folks som alle Nationers sande Vel ligger os paa Sinde.« Den hellige Faders Velsignelse gjaldt alle, der stemte overens med ham i Bestræbelsen for at give Verden en varig Fred.

Efter Talen meddelte den hellige Fader den apostoliske Velsignelse urbi et orbi.

Kongregationen for overordentlige kirkelige Anliggender har bemyndiget de stedlige Ordinariater til, saalænge Krigen varer, at ophæve Abstinenspligten paa samtlige Abstinensdage med Undtagelse af Askeonsdag og Langfredag.

Det nordamerikanske Episkopat har kort før Jul været samlet til en to-dages Konference i Washington, og har ved denne Lejlighed givet Udtryk for de amerikanske Kattolikkers Loyalitet overfor de forenede Staters Regering.

Ny Rector i Stenosgade

Nytaarsdag udnævnes P. Fr. Küpferte S. J. til Rector for Jesu Selskabs Kollegium i København.

Hvad Landmændene ønsker af det nye Aar

ET ØNSKE ALLE MAA DELE

Alle danske Katolikker er gaaet ind i det nye Aar, opfyldt af Ønsker og Haab. Men hvad ønsker specielt Landmændene blandt os af det nye Aar? Det svarer E. B. paa i denne Artikel, og han beder Byboerne være med i samme brændende Ønske, for dets Opfyldelse har lige stor Interesse for os alle-sammen:

Paa Landet er et af Ønskerne ved Aarsskiftet: en god Høst. Det har det altid været. Men i Aar er Ønsket særlig brændende, fordi mange Landmænd simpelthen ikke taa-ler at faa en Høst til som den sidste.

Det vil Folk i Byen maaske ikke tro, selv om de efterhaanden er ved at faa Forstaaelse af, at det er vigtigere med en god Høst end med godt Sommerferievej. Særlig i en Krigstid.

Selv en Landmand maa have Penge

De har jo, hvad de skal bruge derude paa Landet, tænker man: Smør, Flæsk, Æg, Kartoffler og Mælk og meget mere. Ja, saamænd. Men hvis de saa ikke har andet? Jeg talte med en Husmand forleden. Hans Køer gav meget lidt Mælk paa Grund af Foderknappeden og Oliekagemanglen. De kunde lige give saa meget, at han kunde faa sit Smør gratis paa Mejeriet. Een Gris havde han. Den skulde i Saltkarret. Kornet aad Hestene og Kalvene — altsaa det, Grisen ikke havde ædt, og det, der ikke skulde saaes. Pengeindtægter vilde der praktisk talt ikke blive før til Foraaret, naar der bliver Græs og Mælk igen.

Og Penge skal en Landmand alligevel bruge, selv om han har »alt gratis«!

Mængden skal gøre det ligesom i Ebberød Bank!

Derfor ønsker vi af fuldt Hjer-te herude, at 1942 maa bringe en god stor Høst, saa der baade kan blive noget til den ene og den anden i vort lille Land. Og vi har de bedste Forhaabninger om, at Ønsket vil gaa i Opfyldelse. Det, at Efter-aaret har været mildt og godt, har styrket Troen til det nye Aar. Hve-

de, Rug og Kløver har kunnet udvikle sig, saa de ikke bliver rendt over Ende af den første den bedste Vinter, og Jorden har kunnet behandles og bearbejdes saa længe og saa godt, at der er gode Betingelser for de Afgrøder, der først skal saaes til Foraaret.

Det er dejligt at se det gro —

Vi skal igennem en mager Vinter, men vi har stadig et godt Foraar og en god Sommer at se hen til. I det Stykke er vi langt forud for Byboeren. I fire Maaneder maa vi nu nøjes med at bygge Luftkasteller, mens vi suger paa Labben! Det behøver Byboeren ikke. De har maaske nok en Kolonihave, der ogsaa reagerer lidt for Vejret, men de skal da ikke leve af den. Herude er det noget helt andet. Her er det Tusinder af Kroner, det drejer sig om, alt efter som Ejendommen er stor eller lille.

Til alle vore Læsere

I dette Nummer er indlagt en Giroblanket. Som bekendt skal den ikke benyttes af dem, der har bestilt Bladet gennem Postvæsenet, heller ikke af Bladets Annoncører eller af dem, der modtager Frieksemplarer gennem Frank Andersens Fond. Alle andre bedes paa Giroblanketten snarest belejligt indbetale deres Abonnement for Januar Kvartal (Kr. 2,75). De, der ønsker at betale forud for et helt eller halvt Aar, gør Ekspeditionens Arbejde væsentlig lettere derved. Og forhaabentlig er der ogsaa dette Nytaar mange, som ved en Ekstraindbetaling hjælper os til at holde vore Friabonnements løbende til Fordel for fattige Venner af vort fælles Blad.

Og særlig i en Krigstid med Maksimalpriser har det afgørende Betydning, hvordan Sommeren bliver. Det er Mængden, der skal gøre det, ligesom i Ebberød Bank. Bare vi faar en Mængde Korn, en Mængde Græs og Masser af Roer, saa kan vi baade forsyne Byerne og selv eksistere. Og det regner vi med, at vi faar til Sommer. Det er da skønne Perspektiver.

Bare Byboerne vilde forstaa os lidt bedre

I en Krigstid, hvor det tilsyneladende er Menneskenes eneste Maal at lægge øde, er det ogsaa en dejlig Bestilling at skabe og producere. At se det gro og vokse under kyndig Røgt og Pleje. Det er Landmandens Gerning, og der er sikkert mange, der misunder ham. Han har heller ikke noget imod at blive misundt paa den Maade. Men det gør ham ondt, naar Byboeren misunder ham de Priser, han faar for sine Sager.

Et af hans Ønsker ved det nye Aars Begyndelse er derfor, at Folk i Byen gennem fornuftig Paavirkning bedre og bedre maa forstaa, at Landmanden ligesaa vel som alle andre skal have en Løn for sit Arbejde, der tillader ham at virke og forbedre. Det kommer nemlig ogsaa Byen tilgode i sidste Instans.

Det vil blive galt for hele Samfundet, hvis Landmanden alt for længe skal nøjes med at bygge Luftkasteller, som dem der opføres i denne Vinter.

Derfor beder vi om en god Høst i det Aar der kommer. Gid Byboeren vil gøre det samme!

E. B.

Liturgisk Kalender

Jan.:

4. S. Jesu Navns Fest (65); 2. (hvid) Sæt Bønner (kun i st. Messer): De uskyldige Børns Oktav (53).
5. M. Vigilie (69); 2. St. Telephorus (70), 3. Gudsmoder*).
6. Ti. **) HERRENS AABENBARRELSE eller Hellig tre Kongers Dag (72).
7. O. 2. Dag i Oktaven (72); 2. (hvid) Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
8. T. 3. Dag i Oktaven (72); 2. (hvid) Gudsmoder*), 3. For Kirken eller for Paven.
9. F. 4. Dag i Oktaven (72); 2. (hvid) Gudsmoder*), 3. For Kirken eller for Paven.
10. L. 5. Dag i Oktaven (72); 2. (hvid) Gudsmoder*), 3. For Kirken eller for Paven.
11. S. Den hellige Families Fest (hvid) (76).

*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65). (Jfr. Messebogen S. [220]).

**) Tirsdag, Hellig tre Kongers Dag, afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Afrikamissionen.

Kalenderen 1942

udg. af Ansgariusforeningen, er udkommet. Pris 50 Øre. Faas i de katolske Bogsalg og ved Kirkerne.

Katolsk ✠ Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

EN TAK

Vi har fra en yngre Akademiker modtaget disse Linier:

Nu da vi er ved et nyt Aarskifte og skal søge at faa udført alle de gode Forsætter, vi ikke har faaet bragt videre endnu, bør der lyde en hjertelig og varm Tak til Vækkeren af gode Forsætter for Ugebladets Læsere, Pater Martindale. Med Glæde har vi i det forløbne Aar læst Pastor Benzons eller Pastor Wevers' lille friske Indledningsbetragtning til hvert Nummer, og med dyb Interesse har vi fulgt Pater Kùpferles smukke Fortolkning af Fadervor, en Fortolkning, som ikke kan undgaa at gøre hvert Ord i Herrens Bøn mættet med Betydning og fuldt af Alvor og Trøst for den, som har fulgt Artiklerne; — med lidt Skuffelse har vi set, at Antallet af nye Medarbejdere, Medarbejdere som blot kom frein, naar de, maaske med Maaneders eller Aars Mellemlum havde noget ganske særligt paa Hjerte, at dette Antal desværre er saa lille (en af de gode var Gymnasiast Haugmark, der skrev en lille forfriskende Artikel i Anledning af det makabre Interview med Prof. Grønbech); — men hvilken Vederkvælgelse har det ikke været Uge for Uge at modtage Pater Martindales vaagne, vittige, kloge og æggende Artikler. Ustandselig sætter han Fingeren paa vore ømme Punkter, viser os vore smaa og store Skavanker; Psykolog — som han er — jeg mener Menneskeken-der, for Fagpsykolog ønsker Pater vist ikke at være — bliver han ved at drille os ved at foregribe Læserens underbevidste Parade mod et altfor lige Hug, »jo vist, kære Læser,« synes han at tænke, »det nytter ikke, at du vil melde Hus forbi, det var ogsaa dig, min Formaning gjaldt.« Undertiden fristes man til at ønske, at Paterens Ophold maatte blive langvarigt. Vi har god Brug for hans inciterende Ord, men jeg skal nok lade være med at ønske hans Exil forlænget, da jeg derved vilde ønske at faa Krigen langvarigere. Men, det ønsker jeg, at der maa komme mange Katolikker med samme vaagne og kloge Aand og med en saa ægte og radikal Kristendom.

Pater Martindale har faaet mig til at fatte mange gode Forsætter. Nogle af dem er: Jeg skal 1) være begejstret til at hjælpe enhver katolsk god Sag, 2) være en udholdende og glad Gildeleder, 3) være en sikker Abonnent paa Ugebladet, 4) være en stadig og videlysten Læser af god katolsk Litteratur, og der gives uhyre megen god katolsk Litteratur, 5) være en paalidelig Subskribent paa Pauluskredsen, 6)

være offervillig, naar der behøves Penge til en god Sag, 7) være en frimodig Kristen i selv de mest antikristelige Omgivelser, 8) være et Eksempel for disse Omgivelser, men heller ikke bange for med Ord at hævde mit Standpunkt, 9) være en flittig, praktiserende Katolik, men det behøver slet ikke siges, for saa længe jeg er ladet med den Martindalske Energi, vil min Dynamik drive mig saa langt ud over Minimumskravenes Opfyldelse, at den bliver en Selvfølge.

Maatte jeg nu ogsaa faa Kraft til at udføre mine Planer!

Læser.

Johannes Jørgensen Aften i Esbjerg

Som Led i en Række litterære Aftener arrangeret af Dansk Ungdomssamvirke og Centralbiblioteket i Esbjerg afholdtes Fredag den 12. December i Bibliotekets Ovellyssal en Johannes Jørgensen Aften med Sognepræst Jan Ballin som Foredragsholder.

Den store Sal var fyldt til sidste Plads, da Formanden, Landsretssagfører Krebs bød Velkommen og gav Ordet til Pastor Ballin.

Det blev for de mange Tilhørere en uforglemmelig Aften.

Ud fra sit nære Kendskab til Johannes Jørgensen fortalte Pastor Ballin forskellige Træk fra Digterens Liv, og man følte levende, hvor meget Digteren og hans Værker havde betydet for Pastor Ballin selv, og at det var ham en Hjertesag at give Tilhørerne en Forstaaelse af de uendelige Rigdomme, Johannes Jørgensen har skænket os i sine Bøger.

Vekslende med sin egen Fortolkning af Johannes Jørgensen læste Pastor Ballin mange af hans skønneste Digte og Uddrag af hans Prosa, og gjorde det saa smukt og gripende, at alle vi, der i Forvejen var fortrolige med Digterens Værker og holdt af ham, nu uden Forbehold gav ham hele vort Hjerte.

Og de — sikkert faa — som hid-

Endnu nogle Eksemplarer af Father Martindale's Julceerindringer ...

kan købes hos »Athene«. Nora 8908

Kr.
4.75

til havde forsømt at øse af de rige Kilder, har sikkert lovet sig selv, at det forsømte snarest skulde blive indhentet.

Efter Foredraget takkede Lands-

retssagfører Krebs bevæget og smukt paa egne og den store Forsamlings Vegne Pastor Ballin for den store Oplevelse, han havde skænket sine Tilhørere.

Med Sangen »Der strømmer en Flod mod det evige Hav« sluttede Aftenen.

En Deltager.

Træk fra Helgeners Barndom og Ungdom

I KAMP MED DRAGEN

ST. JØRGEN
23. April

Hvem kender ikke Sankt Jørgen — den unge Ridder, som i Panser og Plade og med draget Sværd gaar løs paa et skrækeligt Uhyre, en »Drage«, som spyer Ild og Edder imod ham. Men han trodses dens Gift og Ondskab, og man ser hans Sværd eller hans Lanse bore sig ind i dens Gab.

Der var en Tid, da alle raske Drengene kendte ham og ofte bad om at maatte komme til at ligne ham; og alle de fornemme Riddere gjorde ham til deres Anfører og Beskytter; og hele Byer, for Eksempel København, valgte ham til deres Værnehelgen, opkaldte deres Kirker og Klostre efter ham og opstillede hans Statue paa Gader og Stræder.

Men det er meget længe siden. Det var den Gang alle Danske var Katolikker, og vort Folk var et stort og lykkeligt Folk.

Saa kom der sørgelige Tider, da Guds Kirke blev ødelagt her i Norden, Præsterne jaget bort og alle Helgen glemt — ogsaa Sankt Jørgen.

Men med Spejderne kom Sankt Jørgen igen til Ære og Værdighed.

Sankt Jørgen er nu Værnehelgen for alle Spejdere i hele Verden — men det er dog kun de katolske Spejdere, som rigtig ved, hvad det betyder!

For den katolske Spejder er Sankt Jørgen ikke blot en, som han gerne vil ligne, men en god Ven, som kan tale med, og som kan hjælpe ham i *hans* Kamp med »Drage«, det vil sige med Djævelen og al hans Løgn og Ondskab.

For det var naturligvis mod Djævelen, at Sankt Jørgen maatte kæmpe. Djævelen er ganske vist usynlig, men i gamle Dage brugte man gerne at afbilde ham som et skrækeligt Uhyre, der spyer Gift og Galde mod den, der kommer i Nærheden af ham.

Lad os høre, hvad gamle Bøger fortæller om Sankt Jørgens Kamp med Dragen?

Ridder Jørgen var en rask og smuk Officer i den romerske Kejser Diokletians Hær. Han var tapper og klog, og Kejseren gjorde stor Stads af ham og gav ham en meget høj Stilling i Hæren.

Saa hændte det, at Kejseren, der var Hedning, besluttede at dræbe alle de Kristne, han blot kunde faa fat paa i hele sit store Rige. Derfor samlede han alle sine Officerer, betroede dem sin Plan, og de fandt alle sammen, at det var en storartet Plan.

Alle sammen? Ja, undtagen en eneste; og det var Ridder Jørgen. Han rejste sig rolig, gik hen foran Kejseren og erklærede hans Plan for at være — en meget slet Plan!

De Kristne er gode Mennesker, sagde han, deres Lære er god; hvorfor da forfølge dem?

Se, det var Ridder Jørgens første Kamp mod Dra-

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central **1868** hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Grundlagt 1812

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Gerlach & Søn's Eftf.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

gen — han forsvarede det gode og forsøgte at forhindre det onde.

Et Øjeblik har der sikkert været dødsstille i den store Sal. Baade Kejseren og alle de andre Officerer tabte vist ganske Mælet over denne ulhorte Dristighed.

Men saa er der nok bagefter blevet en Snakken og Larmen. Og det har regnet ned over de Kristne med onde Ord: de var dumme, falske, overtroiske Mennesker, ja nogle grusomme Uhyrer, som spiste deres egne smaa Børn — og øvede skrækelige Trolddomskunster — — —

Men med eet er der saa igen blevet stille.

Staar ikke Ridder Jørgen der igen, rank og kæk, foran Kejseren?

Og hør, hvad er det dog, han siger?

»Jeg er Kristen. Jeg tilbeder den eneste, sande Gud, og Ham svigter jeg ikke, hverken for Menneskers Skyld eller for Guld og Ære. Jeg ved, det er af Uvidenhed, I har talt saa ondt om de Kristne; men jeg vil sige jer, at jeg vil betragte det som en stor Ære at ofre mit Liv for den Tro, som I haaner.«

Og saa bad han igen indstændigt Kejseren om at opgve Forfølgelsen og selv blive Kristen.

Det var Ridder Jørgens andet Angreb paa Dragen.

Han bekendte sin Tro uden at blinke, skønt han vidste, at det maaske vilde koste ham Livet.

Men nu brød Raseriet for Alvor løs. Kejseren blev helt ude af sig selv af Vrede og Ærgrelse over, at den allerbedste og tapreste af hans Officerer havde sluttet sig til disse Kristne, som han hadede og foragtede. Og han befalede, at Jørgen skulde spændes paa et Hjul, der var besat med Jernspidser; og disse borede sig ind i hans Legeme, saa han fik frygtelige Saar.

Men ikke en Lyd kom over hans Læber; modigt og glad taalte han alt.

Men om Natten, fortæller man, kom Jesus Kristus selv til ham, lægte hans Saar og sagde til ham: Hold ud, Jørgen. Jeg er med dig, og mange vil omvende sig, hvis blot du er standhaftig.

Og det skete virkelig. Kejseren vedblev at pine og plage ham; men mange, som saa hans store Taalmodighed, udbød: De Kristnes Gud maa være stor!

Men da Kejseren saa, at Pinslerne ikke kunde bringe Ridder Jørgen til Frafald, saa begyndte han at tale venligt til ham og at overtale ham til at gaa med hen i det hedenske Tempel for at bringe et Offer til de hedenske Guder.

Ridder Jørgen lod til sidst, som om han vilde føje Kejseren og sagde:

— Naa, ja, lad os da gaa hen i Templet og se, hvad det er for nogle Guder, du tilbeder.

Men det blev Ridder Jørgen, der blev Sejrhærrer.

Thi næppe var han kommet ind i Templet, før han med et eneste stort Korstegn fik alle Afgudernes Statuer til at styrte sammen.

For tredje Gang havde Ridder Jørgen besejret Dragen. Med Korsets hellige Tegn overvandt han alt det onde og besejrede Fristelserne.

De hedenske Præster og Kejseren overgik nu hverandre i Raseri. Præsterne forlangte Ridder Jørgens Hoved som Bod for den Skam og Skade, der var tilføjet deres Guder. Og Kejseren sagde ja dertil.

Jørgen bad kun om en eneste Gunst: at maatte holde Bøn for sidste Gang, inden han forlod Verden. Det blev ham tilstaaet.

»Min Herre og min Gud,« bad han, »Du har udvalgt mig fra min Barndom. Du har altid været mit Haab og min Tilflugt. Du har altid opfyldt mit Hjertes Ønsker, endog før jeg udtalte dem. Dig er det ogsaa, som har givet mig Taalmodighed og Kraft til at laale Lidelse og bekende Dit Navn. Tilgiv disse Mennesker, hvad de har gjort imod mig; lad dem lære at indse deres Synd og omvende sig til Dig. Og tag nu imod min Sjæl, og giv den en Plads blandt Dine Udvalgte i Dine evige Boliger.«

Saa knælede han ned — og faa Minutter efter modtog Ridder Jørgen Sejrsprisen af sin himmelske Konge.

Sognegrænserne i København

Som meddelt i sidste Nummer bliver i disse Dage to af Sognepræsterne ved de nye Sogne i København indsat i deres Embede, Pater Wevers Nytaarsdag som Sognepræst for St. Terese Sogn, og Pater Coenen Søndag d. 4. Januar som Sognepræst for Jesu Hjerter Sogn.

En Række Læsere har forespurgt os, hvilket Sogn de fremtidigt vil komme til at tilhøre. Vi kan oplyse, at Arbejdet med Fordeling af Kartoteker er i fuld Gang, saa det ikke kan vare længe, før hver Familie, der blev talt med ved Folketællingen i 1940, faar et »Sognebrev« fra sit nye Sogn.

Iøvrigt vil Ugebladet i næste Uge bringe en nøjagtig Oversigt over de københavnske Sognegrænser, ledsaget af et overskueligt Kort, som er tegnet til os af Biskoppens Sekretær, Pastor O. Sørensen.

St. Ansgars Kirke

Fælleskommunion Søndag d. 4. Januar Kl. 8.

St. Annæ Kirke

Søndag d. 4. Januar Fælleskommunion for Mariakongregationerne under Messen Kl. 8½. Kl. 11½ Messe med polsk Prædiken. Mandag d. 5. Januar Kl. 19½ Kongre-

gationsmøde for unge Piger. Tirsdag d. 6. Januar, Hellig tre Kongersdag, er Messerne Kl. 6, 7, 8½ og 10. Kl. 19½ Andagt. Torsdag d. 8. Januar Kl. 19½ Kongregationsmøde for Mænd.

Søndag d. 4. Januar Kl. 19 afholdes Menighedens Nytaarsfest med Andespil m. m. Billetter inkl. Kaffebord 1 Kr., Børn 50 Øre.

Tak fra Brønshøj-Mødre

Torsdag den 18. December havde Sct. Liobasøstrene i Valby indbudt os Mødre fra Sct. Antoni Sogn til en dejlig Julefest, en baade højtidelig og hyggelig Eftermiddag. Det var en Vederkvægelse for en Husinoder i en ellers saa travl Tid. Tak, kære Søstre, for den uforglemmelige Dag!

Fru M.

Foreningsliv i Aarhus

Familieaften

Søndag den 23. November havde vi en af de gode gammeldags Familieaftener. Første Del af Programmet var et gribende Skuespil om en ung Pige, der om Natten under et voldsomt Uvejr røver en Guldkæde fra et Gudsmoderbillede, fordi hendes Kæreste forlanger det. Paa Scenen ser vi Skytsenglen kæmpe med Djævelen for at bevare den unge Pige fra det sidste Skridt mod Afgrunden. Først tilsyneladende forgæves, men til sidst maa den onde Fjende vige, og i Værneenglens Arme beder hun et sidste »Hil dig« til hende, som hun har æret i sine unge Dage, og som har opnaaet hende Omvendelsens Naade i sidste Øjeblik.

Foruden at være dramatisk i sig selv rummer Stykket en smuk Symbolik: Saadan kæmper vel Lysets og Mørkets Engel om hver enkelt Menneskesjæl.

Iscenesættelsen var med stor Dygtighed foretaget af Hr. Assurandør *B. Noetzell*, som selv mestertligt spillede Djævelens Rolle. Men trods alt havde vi næsten ikke faaet Stykket at se den Aften, da Hovedskuespillerinden to Dage før Opførelsen blev saa alvorlig syg, at hun ikke kunde medvirke. Da traadte »hendes Værneengel« til og reddede Stykket, idet han eller rettere sagt »hun« — det var nemlig Frøken *Angela Noetzell* — samtidig spillede sin Klient's Rolle, og hun gjorde det meget gribende.

Saa var der Kaffe-pause. Jeg har ellers at omtale Kaffen i et Referat, men denne Gang maa jeg nok gøre en Undtagelse, da der blev serveret rigtig Kaffe.

Aftenens andet Hovedpunkt var en Film om »Kirkeaaet som Frelsens Aar«. Hele Kirkeaaet var opfattet som en stor Højmesse. Straks ser vi Præster og Ministranter træde frem til Altret, vi er med til Trimbønnen med Confiteor, og saa skifter Scenen: Vi er i et Hjem, hvor Moderen tænder det første Lys paa Adventskransen og fortæller sin Dreng om dens Betydning. Messen gaar videre, og samtidig skrider Kirkeaaet frem, vi kommer til Gloria: Det er Jul. Adventskransen forvandles til Juletræ og Julestjerne, vi ser Julekrybben i Kirken, vi ser Orglet, Dirigenten, Sangkoret, et Blik ind i Hjemmene viser os, at Julens Toner ogsaa lyder der. Men Kirkeaaet staar ikke stille. Efter Jul kommer Fastetiden, en Ofrets og Bodens Tid. Her kan vi tænke paa Offertoriet, hvor Præsten frembærer Offergaverne for sine og sine Medmenneskers Synder. Igen skifter Billederne: Vi ser, hvordan Askekorsket bliver uddelt, og siden hen følger Ceremonier fra den stille Uge. Samtidig naar Messen

sit Højdepunkt i Forvandlingen. Og saaledes gaar det videre, det hele er en stort anlagt Film, som er værd at se, og helst skulde ses flere Gange.

Filmens sidste Afdeling er en Henvisning til, at den Naade, man modtager Kirkeaaet igennem og igennem den hellige Messe, skal bære Frugt i det daglige Liv, især ved Kærlighedsgerninger.

Ungdomsforeningen

havde et interessant Møde Søndag den 30. November. Hr. Snedkermester *Ørtenblad* fortalte om sine Oplevelser, da han efter god gammel Haandværkssvendskik — ja, altsaa den Gang det gik endnu — tog ud i den vide Verden. Rejsen gik denne Gang til Palæstina og Ægyptens Kongegrave. Og det maa siges, spændende var det, og ogsaa interessant, som de ledsagende Lysbilleder viste. Vi haaber at komme med paa Tur en anden Gang.

St. Clemens Trop

havde allerede den 9. November Forældremøde med Tropsraadsvalg. Tropsraadsformanden, Sognepræst *J. Koch* talte om Meningen med Spejderarbejdet. Selve Vaaget foregik meget hurtigt, idet man snart var enig om Genvalg. Saa vistes der en meget smuk Farvefilm »Ørnepatruljen«, der viser, hvordan en Dreng bliver Spejder, og hvordan han arbejder i Patruljen. Der afsluttedes med Lejrbaal.

Samme Aften fik Erik Uth og Erik Houlberg tildelt Det danske Spejderkorps Trops-Udmærkelses-tegn. Begge Spejdere har ærligt fortjent det. Begge var de med fra Starten 1933, og har siden den Tid altid vist Interesse for Spejderarbejdet; de staar med høj Mødeprocent og var aldrig bange for at tage deres Job.

Desuden har følgende Spejdere taget Beredskabsmærket. Foruden de to førstnævnte: Verner Andersen, Henning Jensen, Bent Stellfeld, Carl Johan Nissen, Egon Dudzinski, Verner Fick, Yvan Preetzmann, Franz Stellfeld.

Randers fester

Fredag d. 28. Nov. afholdt Randers Menighed i »Nørreriis« Sal en vellykket Fest. Da Menigheden Kl. 20 var samlet, bød Pastor Hansen velkommen.

Festen begyndte med en Sang, der som Pastor Hansen sagde i sin Indledning: »maaske er af lidt dyster Karakter, men vi Katolikker kan ikke i Dag samles til Fest, uden ogsaa at tænke paa Tidens Alvor«. Sangen var forfattet af et

Menighedsmedlem. (Nedenfor aftrykkes tre af Versene. Red. Anm.).

Imidlertid herskede der stor Travlhed bag Scenens Tæppe, hvor Sminkørerne var ved at lægge sidste Haand paa Værket med Sminkning af 5 Menighedsmedlemmer, som straks efter Sangens Afsyngelse med megen Dygtighed og til stor Morskab for Forsamlingen fremførte Komedien »Marens Kyllinger«.

Derefter spillede man Lotteri om mange dejlige Gevinster (Stege, Pølser, Kanin, Høne o. m. m.). Endvidere var der amerikansk Lotteri om to Dukker. Da Gevinsterne var fordelt, satte Menigheden sig til et veldækket Kaffe-bord.

Bagefter takkede Pastor Hansen for den Offervilje og Hjælpsomhed, som var vist.

Enhver gik til sit med en fornøjelig Aften bag sig og med Bevidstheden om at have tjent en god Sag (Overskudet, ca. 250 Kr., skal bruges til Varmer i Kirken) og værret med til yderligere at befæste Kammeratskabet og Sammenholdet i Menigheden, det Sammenhold, som det især i disse mørke Tider burde være enhver katolsk Kristens Pligt at arbejde for.

Maanen var hængt ud, da vi gik hjem, — vistnok i Dagens Anledning.

En Deltager.

Indledningssang

fra Mødet paa »Nørreriis«

Rundt i Verden Hadet mødes
— Byer gaar i Grus —
Medens Mark af Blod nu gødes,
mærkes Dødens Sus.
Værgeløse Børn og Modre
tyst paa Spillet ser,
mens til vore unge Brødre
Knokkelmanden ler.

Født til Fred, men dømt til
Trængsler
— Mænd i Hildurs Leg, —
hildet blindt i Løgnens Skændsler.
Helved viser Vej.
Lad os under Korsets Mærke
Fredens Dage se,
hvor vi sammen vandrer stærke
uden Spot og Spe.

Vi i Danmark har en Fane,
— Korsets Tegn i Blod —
som gav mangen Fjende Bane,
som gav Kæmper Mod.
Lad, o Gud, os stadig bære
Korsel i vort Flag.
Lad det hvide Kors os være
Tegn paa nyen Dag.

K. M. J.

Læs

F. F. Maurer: St. Clemens Hofbauer

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Divisionen. — Divisionen ønsker ved disse Linier alle Venner af vort katolske Spejderarbejde et rigtig glædeligt Nytaar.

Vi udtaler samtidig vor bedste Tak for al Venlighed i 1941 og haaber, at det kommende Aar maa bringe Lykke til enhver som forhaabentlig ogsaa til Divisionen. — Det er ligeledes vort Haab, at vi ogsaa i det kommende Aar maa nyde godt af den Støtte, Velvilje og Interesse, som vore mange Venner hidtil har vist Divisionen, dens Troppe og Flokke.

Nytaarsdag, den 1. Januar, samles alle københavnske Spejdere og Ulve til en stor, fælles Parade, der finder Sted paa Rosenborg Eksercerplads Kl. 14,45. Hertug Knuds Divisions Troppe og Flokke mødes Kl. 14 i Centralskolens Gaard, Nørrebrogade 27, og marcherer derfra til Rosenborg (dog uden Musik og Trommer, som ikke er tilladt i Aar).

Efter Paraden holdes der Spejder-Gudstjeneste i Domkirken, i hvilken vore Spejdere dog naturligvis ikke deltager. — Vi følger imidlertid vore Kammerater ad den fastlagte Rute til Kirken, hvor Divisionen træder af.

Divisionens egen Nytaarsindledning flyttes i Aar til den første Søndag i det nye Aar, den 4. Januar, hvorved der — til alle gamle Spejders Beklagelse — brydes en

mangeaarig Tradition. Spejderne og Ulvene stiller paa Sankt Knuds Skole og gaar derfra samlet til Messen Kl. 11,30 i Jesu Hjerter Kirke. Efter Gudstjenesten samles hele Divisionen til Parade i Sankt Knuds Sal, hvor Pastor Oppermann og Divisionschefen vil tale.

Spejdernes og Ulvenes Familie, Venner og Bekendte saavel som Divisionens andre Venner er hjertelig velkommen saavel til Gudstjenesten som til den efterfølgende Parade.

II Absalon Tropp og Flok. — Paa det i Midten af December Maaned afholdte Forældremøde genvælges det nu siddende Troppsaad som Troppsaad ogsaa for 1942, idet Forældrene dog gav Bemyndigelse til at supplere Raadet med endnu 1 à 2 Medlemmer.

Troppen meddeler, at der nu er ved at blive beboeligt i »Tropshuset«. Dog mangler der selvfølgelig endnu en hel Del Inventar, navnlig Møbler (som Spejderne dog for Størstepartens Vedkommende regner med selv at kunne »fabrikere«, respektive »ombygge«) og saa en Del Køkkenredskaber o. lign. De skulde vel ikke føle Trang til en lille forsinket Julegave eller maa-ske en Nytaarsgave. Spejderne vil bestemt ikke sige nej. Adressen har De jo nok.

DC.

Stort

Ungdomsstævne

for alle unge katolske Kvinder

Søndag d. 18. Jan. Kl. 19 $\frac{1}{4}$ i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 A.

Taler, Fællessang, forsk. Underholdning, Pølsegilde, Pris 1,25.

Det righoldige Program følger fuldstændig i næste Uge.

Indbydere: D. K. K. F. med A. C., K. U. K., København og Ordrup, Pædagogernes og Sygeplejerskerens Forbund.

Husk at reservere Dagen.

Rosenkranskirken

Tirsd. 6. Jan., Hellig Tre Konger, Kl. 7 og 10 stille Messe. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken

Mand. 5. Januar Kl. 20 Menighedens Jule- og Nytaarsfest.

Jesu Hjerter Kirke

Fredag 2. Januar Kl. 6 Fælles

Sonekommunion for Kongregationerne.

Søndag 4. Januar: Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Kl. 9,30(!) indføres den ny Sognepræst ved Biskoppen; derefter Levitmesse. — Kl. 18: Prædiken og Andagt.

Mandag 5. Januar Kl. 20 Jule- og Nytaarsmøde for de unge Mænds Kongregation.

Hellig Tre Kongers Dag, Tirsdag d. 6. Januar: Stille Messe Kl. 6, 7, 7,30 og 8,15. Levitmesse Kl. 10 uden Prædiken. Ingen Messe Kl. 11,30. Festandagt Kl. 19,30.

Tirsdag 6. Januar Kl. 16,30 Møde for Immaculatakongregationen.

Torsd. 8. Januar: Intet Kongregationsmøde.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Tirsd. 6. Jan. Hellig Tre Konger, Kl. 7 og 9 stille Messe.

Immaculatakirken

Tirsd. 6. Jan., Hellig-Tre-Konger, Stille Messe Kl. 7. Højmesse Kl. 10. Andagt Kl. 18.

St. Knud Lavard Kirke Lyngby

Tirsd. 6. Jan., Hellig Tre Konger, Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Sangmesse.

Katolsk Ungdoms Klub

København, afholder

STOR NYTAARSFEST
i Sct. Knuds Sal, Stenosgade 4,
Søndag d. 11. Januar 1942

Kl. 19 *prc.*

Nytaarstale af Hr. stud. mag.
Hans Bang.

Stor munter Underholdning ved
K. U. K.'erne.

Recitation ved Frøken Antonia
Cresta.

Fælles Kaffebord.

Fællessange. (Tag Sangbogen
med).

Alle Unge med Forældre og
Venner indbydes til denne Fest.

Billetter à Kr. 1,50 (incl. Kaffe og Brød) faas hos Portneren, Stenosgade 4, Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, samt hos Klubbens Medlemmer.

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Korsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Smallegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Am . 7671

OBS. Hovedforretningen Smallegade 13 flytter først i Januar 1942 til

ALLEGADE NR. 13 Telefon uforandret

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

11. Januar 1942

Nr. 2

Tanker om Forsynet

»Det eneste, jeg frygter, er mine Synder,« sagde den hellige Vincent af Paul i Løbet af den Retssag, der angik hans Ordenshus Saint-Lazare. Før ham havde den hellige Bernhard sagt: »Der er intet, der kan skade mig uden jeg selv; jeg bærer med mig den Uret, jeg begaar, og jeg lider aldrig for Alvor uden ved min egen Skyld.« Det er paa een Gang en Trusel og en vidunderlig Trøst. Den gode Vilje er lige saa sikker paa at gaa den rette Vej som den onde Vilje paa sin Fortabelse. Den, som følger de guddommelige Planer, kan modvirke Menneskenes, Begivenhedernes og Tilfældighedernes Hindringer. Stoikernes Skelnen mellem det, der afhænger af os, og det, der ikke afhænger af os, deres Opfattelse, at vi udelukkende bør beskæftige os med det første og overlade Resten til Forsynet, er mærkværdigt kristen. Vendt mod Gud som Magnetnaalen mod Nordpolen er vi ligesom den i Samklang med alle Magter i Verden, og disse Magter arbejder alle, paa den ene eller den anden Maade, paa vor Fuldkommengørelse.

»I lidet troende, hvorfor ængstes I?« siger Mesteren. Naar Gud vaager over jer, hvilken Fjende formaar da at skade jer? Hvis end ikke en Spurv falder fra Taget, uden at vor himmelske Fader tillader det, mon da et Guds Barn bliver knust, uden at Gud har villet det, og kan han ville det undtagen ud fra sin kær-

lige Retfærdighed? »Hvis Gud selv gav os Foresatte,« skriver Pascal, »aah, hvor gerne vilde vi da ikke adlyde dem!« »Men,« tilføjer han, »Nødvendigheden og Begivenhederne er netop saadanne Foresatte.«

Vor Velfærd ligger Gud stærkt paa Sinde, er selve Maalet for denne farlige Skabelse. Det, der sker her i Verden, er et guddommeligt Drama, hvis forudsætte Løsning er vor Lykke. Det, vi trænger til, det, vi virkelig trænger til, faar vi, det, der skader os, hvis det virkelig skader os, viger fra os, med mindre vi selv sætter det i Højsædet og gør det til vort.

I den midlertidige Modsætning mellem Begivenhederne og vort Vel maa vi med Guds Hjælp fæste os ved det, der er sandt, og saaledes søge at faa det bedst mulige ud af vort Liv, saadan som det nu er. Vi maa blot give os hen i vort eget Tilfælde. Af de Sten, Skæbnen tilkaster os, kan vi bygge vort Hus, ofte det timelige og i hvert Fald det evige.

Det er ikke nødvendigt, at Begivenhederne skal behage os for at blive os til Gavn. Den bedste Tjener er ikke den, der spilder sine Kræfter paa overdreven Høflighed og kryber for sin Herre. Vor Erfaring viser os, at vi i mange Tilfælde har Grund til at glæde os over Begivenheder, som fra første Færd pinte os. Er ikke en Ulykke, en Sygdom, et uheldigt Udfald af en eller anden Sag eller et Fald, ofte Udgangs-

punkt for en Fornøelse? Alle og enhver kunde give Eksempler paa det. Efter Guds Erfaring sker dette altid, paa den Betingelse blot, at det drejer sig om dem, der tilhører ham.

De tilfældige Omstændigheder er intet, Mennesket er alt. Vor Skæbne i sin Helhed bygges op af det Materiale, Forsynet giver os, ikke af, hvad det nægter os.

Bonden, der tilsaar Marken fra den ene Ende til den anden, bryder ikke sin Hjerne med Jordens Bevægelse, han strør Kornet ud efter Skik og Brug og venter. Naar vi lægger al vor Gerning ned for Forsynet, behøver vi ikke yderligere at bekymre os om, hvad det vil gøre. Forsynet ved, hvor det gaar hen, vi kan roligt følge det. Naar vi følger vor Lov og gør vor Part af Arbejdet, faar vi Del i dets Frugt. Vi er Arbejdere i Guds Byggeforetagende, og om vi ogsaa kun har arbejdet een Time, saa lærer en Lignelse os, at Arbejdspladsen vil kendes ved os. »Den ugudelige gør et falsk Arbejde, men den, der saar Retfærdighed, høster en sand Løn.« (Salomons Ordsprog, XI, 18).

Endnu bedre — og det er en vidunderlig Hemmelighed, som alt for mange glemmer at regne med i deres Moralliv — selve det »falske Arbejde«, det Arbejde, som i sig selv er et Dødens Arbejde, kan tjene os paa visse Betingelser. De Ulykker, vi selv har fremkaldt, de, som er Resultatet af vore Fejltrin, maaske oven

i Købet af vore Forbrydelser, alt uden Undtagelse drager Fordel af denne Begivenhedernes fuldstændige Afhængighed med Hen-

syn til den aandelige Orden, som er i Guds Haand.

A. D. Sertillanges O. P.
(Ved H. C.).

En Videnskabsmand og hans Skæbne

Mindedag for Galilei

Den 8. Januar er det 300 Aar siden Naturforskeren og Filosofen *Galileo Galileis* Død. Det er egentlig ikke Stedet her at komme nærmere ind paa hans videnskabelige Fortjenester. Men da hans Navn saa godt som aldrig bliver nævnt, uden at den katolske Kirke samtidig bliver Genstand for Angreb, og vi her ved Mindedagen maa være forberedt paa adskilligt i den Retning, er et Par orienterende Ord paa deres Plads.

Galilei var fra Pisa (f. 1564) og underviste fra 1589—1611 i Matematik, dels i sin Fødeby, dels i Padua. Han angreb den aristoteliske Naturfilosofi og udtalte de grundlæggende Tanker for den matematiske Fysik (Natures Bog er skrevet i det matematiske Sprog), ligesom han bestred Sansekvaliteternes Objektivitet (d.v.s. at Tingene selv er farvede, tonende o.s.v.).

Dette hindrede ham dog ikke i at nyde en voksende Berømmelse, tværtimod. I 1611 blev han Astronom og Matematiker ved Storhertugens Hof i Florens. Aaret efter udtalte han sig skriftligt og kategorisk for det kopernikanske Verdensbillede. Da han blev angrebet under Henvisning til, at dette Verdensbillede var i Strid med den hellige Skrift, svarede han, at det kun skyldtes Biblens folkelige Udtryksmaade, og at Skriftens Autoritet ikke gjaldt naturvidenskabelige Sager. I 1615—16 rejstes der imidlertid Sag mod ham for Indexkongregationen, og dennes Dom, der blev meddelt ham underhaanden af Bellar-

min, gik ud paa, at Paastandene om Solen som Verdens Midtpunkt og om Jordens Bevægelse var i Strid med Biblen. Bellarmin paalagde ham i Overensstemmelse med Dommen ikke at tilbagekalde Paastandene, men at afholde sig fra i Fremtiden at docere dem.

Seksten Aar senere gjorde han det imidlertid i en Bog i Dialogform, hvori han yderst arrogant spottede over sine videnskabelige Modstandere. Aaret efter maatte han (1633) atter møde for Kongregationen. Ved Truslen om Tortur indrømmede han ikke blot at have overtraadt Forbudet mod at skrive om Sagen, men han afsvor sine kopernikanske Meninger som fejlagtige. Legendens har pyntet paa hans Minde ved at fortælle, at han efter Afsværgelsen stille tilføjede: »Men den bevæger sig nu alligevel« — det er dog kun Tildigtning. En Fængselsstraf udsøndte han i al Behagelighed hos en ærkebiskoppelig Ven i dennes Villa.

Beständig siden er Galileis Skæbne udnyttet til Angreb paa den katolske Kirke. En tilsyneladende uopslidelig Kliché har (med Friedells Ord) »gjort ham til Martyr for den frie Forskning, hvem Mørkets Magter fik afpresset en Tilbagekaldelse«. Sommetider gaar det endda saa galt, som da et stort Londonerblad for faa Aar siden dybt beklagede den ulykkelige Galilæi, som den katolske Kirke havde »brændt paa Baalet«.

Man nærmer sig den rette Vurdering hos Friedell, som siger: »De sande Grunde til de

Forfølgelser, Galilei maatte lide under, laa i hans sygelige Æmfindtlighed og Rethaveri, hans Mangel paa diplomatisk Takt og Menneskekundskab« (man kunde tilføje hans videnskabelige Hovmodighed, som fik ham til at behandle Modstandere nærmest som Taaber) »og hans Tilbøjelighed til at blande religiøse Spekulationer med eksakte Undersøgelser«. Modtagelsen af Kopernikus eget Værk og af Galileis Bøger viser netop, hvor meget den sidstnævnte selv var »ude om det«.

Dette forhindrer ikke, at det var ham, der havde videnskabelig Ret i sine Meninger, og derfor var Indexkongregationens Dom selvfølgelig at beklage. Men denne Dom repræsenterede ingen Modsætning mellem Kirke og Videnskab. »Kongregationen,« skriver en moderne engelsk Forfatter, »hævdede ikke en teologisk Opfattelse, der gik imod den videnskabelige Verdens enige Opfattelse; den hævdede Tidens fremherskende videnskabelige Opfattelse imod en, der af sine videnskabelige Kolleger blev betragtet som en Mand, der var kommet paa videnskabeligt Vildspor.«

Den Vedholdenhed, hvormed altid kun Galilei benyttes som Eksempel paa Modstrid mellem Kirke og Videnskab, viser Eksempelsamlingens Fattigdom. Videnskaben havde ellers stedse gode Kaar i Kirken, som kan rose sig af, at netop en lang Række af de betydeligste Astronomer var trofaste Katolikker.

Og hvad Skriftfortolkningen angaar finder vi netop hos Bellarmin, der overbragte Galilei Kongregationens Dom, disse Ord: »Hvis der findes et virkeligt Bevis for, at Solen staar stille og ikke drejer sig om Jorden, men Jorden drejer sig om Solen, saa bliver det nødvendigt med Omhu at tage sig af Fortolkningen af de Steder i Skriften, som synes at sige det modsatte; og vi vil hellere sige, at vi har misforstaaet disse Steder, end vi vil erklære det for falsk, som er blevet bevidst.«

H. D. T. K.

De københavnske Sognegrænser

Sankt Ansgars Sogn

omfatter den Del af Staden København, der begrænses af:

Den indre Havn, Langebro, Vester Voldgade, Nørre Voldgade, Øster Voldgade, Fredens Bro, Sortedams Sø, Irmingersgade, Blegdamsvej, Øster Allé, Lyngbyvej til Viadukten syd for Lyngbyvej S-Banestation; herfra videre i østlig Retning langs det sydlige Jernbanelegeme til det Punkt, hvor Forlængelsen af Lautrupsgade skærer Jernbanelegemet, tværs over dette, Lautrupsgade, Jernhavnen, Kronløbet og Yderhavnen, saaledes at Midtlinien af de nævnte Gader og Veje overalt danner Grænsen.

Sankt Andreas Sogn

omfatter Dele af Gjentofte-, Lyngby-, Taarbæk- og Søllerød-Vedbæk Kommuner med Villabyerne Klampenborg, Taarbæk og Skodsborg samt Jægersborg Dyrehave og Hegn. Grænserne for det samlede Sogneomraade er følgende:

Sundet, Høyrups Allé, Trane-gaardsvej, over Banen ved Bernstorffsvej S-Banestation, Hesle-gaardsvej, Hesselvang, Gisselfeldts Allé, Anemonevej, Violsti, Gjentofte Sø, Ermelundsvej, Mandehovedvej, og videre i nordlig Retning langs Grænsen af Jægersborg Hegn indtil Strandvejen, langs denne mod Syd til Kilometer 16,5 og ud til Sundet, saaledes at Midtlinien af de nævnte Gader og Veje overalt danner Grænsen.

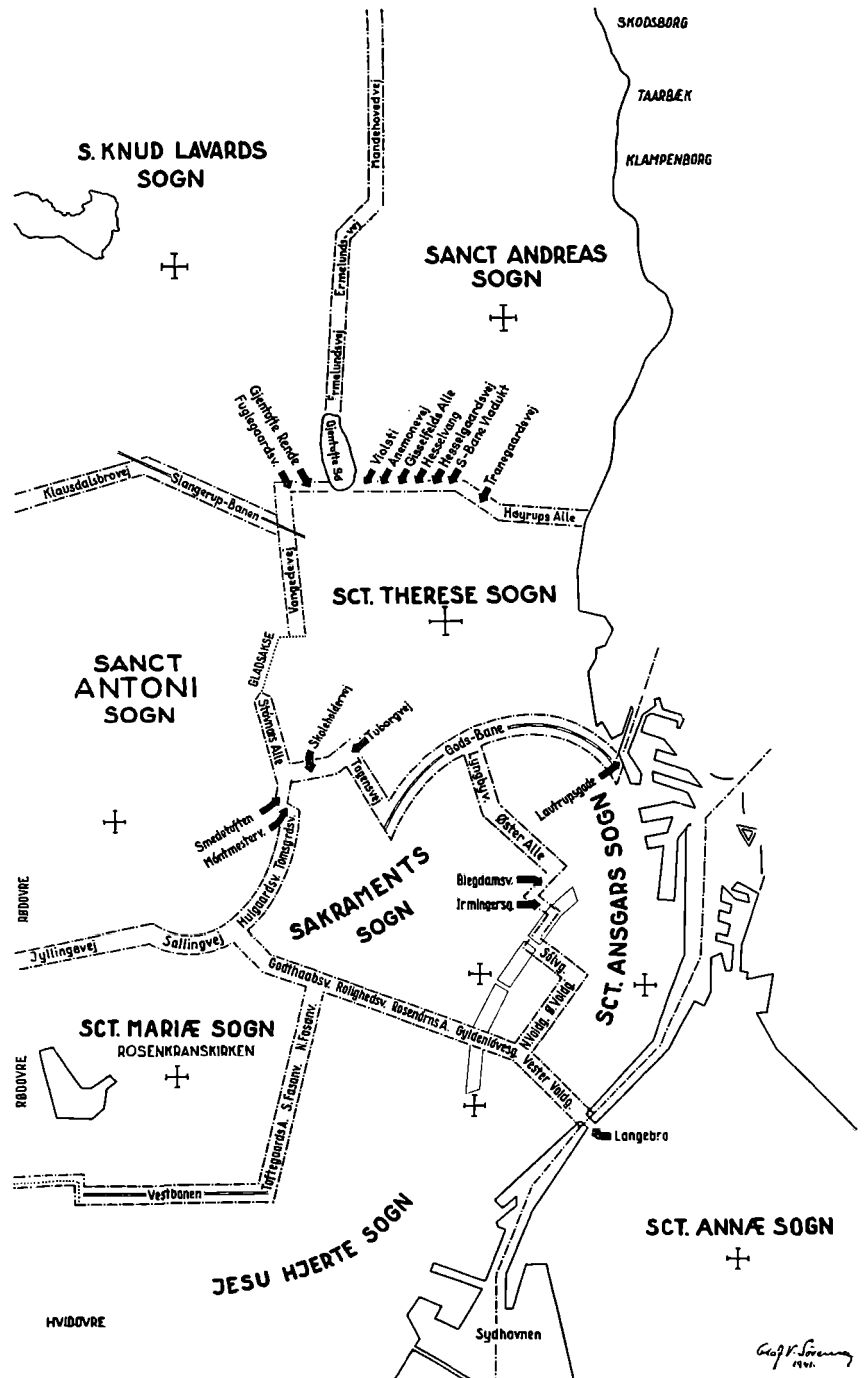
Sankt Annæ Sogn

er uforandret og omfatter lige som hidtil hele Amager og Saltholm.

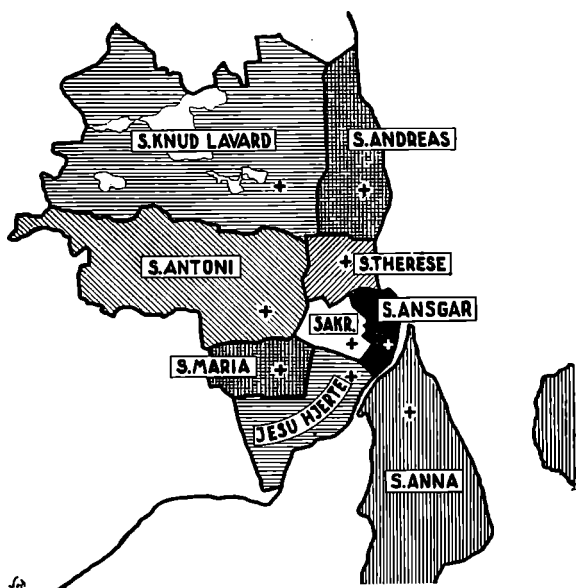
Sankt Antoni Sogn

Til Sankt Antoni Kirke er henlagt følgende Omraader:

Vi bringer nedenfor de nye Sognegrænser for Københavns katolske Sogne, saaledes som de er fastsat ifølge en d. 30. December underskrevet kgl. Resolution.

De ni Sogne i deres fulde Udstrækning

a. af Staden København den Del, som begrænses af: Hulgaardsvej, Tomsgaardsvej, Møntmestervej, Smedetofte, Støvnæs Allé og videre i samme Retning til Bygrænsen; herfra videre langs Bygrænsen mod Gladsakse-, Herlev- og Rødovre Kommuner til Jyllingevej, Jyllingevej og Sallingvej;

b. af Gladsakse Kommune den Del, som ligger syd for Klausdalsbrovej og Slangerupbanen;

c. af Gentofte Kommune den sydvestlige Del, som begrænses af: Vangedevej, Kommunegrænsen mod Staden København, Gladsakse Kommunes østlige Grænse indtil Slangerupbanens Sporlegeme, langs dette i østlig Retning til Vangedevej;

d. af Rødovre Kommune den Del, som ligger nord for Jyllingevej;

e. hele Herlev Kommune;

f. hele Ballerup-Maaløv Kommune, saaledes at henholdsvis de nævnte Kommunegrænser og Midtlinien af de anførte Gader og Veje overalt danner Grænsen.

Jesu Hjerter Sogn

Til Jesu Hjerter Sogn er henlagt Dele af Staden København og Frederiksberg Kommune med følgende Grænser:

Sydhavnen, Langebro, Vester Voldgade, Gyldenløvesgade, Rosenørns Allé, Rolighedsvej, Godthaabsvej, Nordre Fasanvej, Søndre Fasanvej, Toftegaards Allé, Vestbanen, Københavns Bygrænse mod

Hvidovre Kommune og Kalvebod Strand, saaledes at den nævnte Kommunegrænse og Midtlinien af de anførte Gader og Veje overalt danner Grænsen.

Til Sognet hører desuden hele Hvidovre Kommune.

Sankt Knud Lavards Sogn

Til Sankt Knud Lavards Sogn er henlagt følgende Omraader:

a. af Lyngby-Taarbæk Kommune: Lyngby Sogn, Christianskirkens Sogn, Virum Sogn og Lundtofte Sogn;

b. af Gentofte Kommune den nordvestlige Del, som begrænses af Gentofte Sø, Gentofte Rende (Byskelstenen paa Lyngbyvejen), Fuglegaardsvej, Vangedevej mod Syd til Slangerupbanen, langs denne i vestlig Retning og videre langs Grænsen mod Gladsakse- og Lyngby-Taarbæk Kommuner indtil Ermelundsvej, Ermelundsvej og Gentofte Sø;

c. af Gladsakse Kommune de Dele, som ligger nord for Klausdalsbrovej og Slangerupbanens Sporlegeme;

d. af Søllerød-Vedbæk Kommune:

1. hele Søllerød Sogn, og
2. den syd-vestlige Del af Vedbæk Sogn (Nærum og Gl. Holte), hvis Grænser er: den vestlige Udkant af Jægersborg Hegn fra Mølleaen til det Punkt, hvor Hegnets Grænse for anden Gang drejer mod Øst; herfra videre i nord-vestlig

Retning tværs over Markerne og nord om Gl. Holte til Grænsen mod Søllerød Sogn; herfra følges Grænsen mod Søllerød og Lundtofte Sogne;

e. hele Værløse Kommune og Sogn;

f. hele Farum Kommune og Sogn.

I Sognets bymæssig bebyggede Del dannes Grænsen overalt af de anførte Gaders og Vejes Midtlinie; ellers af Kommunegrænserne.

Sakraments Sognet

Til Sakraments Kirken er henlagt Dele af Staden København og Frederiksberg Kommune. Grænserne for det samlede Sogneomraade er følgende:

Nørre Voldgade, Øster Voldgade, Sølvgade, Sortedams Sø, Irmingsgade, Blegdamsvej, Øster Allé, Lyngbyvej til Viadukten syd for Lyngbyvej S-Banestation; herfra følger Grænsen det sydlige Jernbanelegeme til Tagensvej, Tagensvej, Tuborgvej, Skoleholdervej, Smedetofte, Møntmestervej, Tomsgaardsvej, Hulgaardsvej, Godthaabsvej, Rolighedsvej, Rosenørns Allé og Gyldenløvesgade, saaledes at Midtlinien af de nævnte Gader overalt danner Grænsen.

Sankt Mariæ Sogn

Til Sankt Mariæ Kirke hører Dele af Frederiksberg Kommune, Staden København og Rødovre Kommune. Grænserne er følgende:

Godthaabsvej, Sallingvej, Jyllingevej til Staden Københavns Bygrænse mod Rødovre Kommune, langs denne mod syd til Vestbanens Sporlegeme og videre langs dette til Toftegaards Allé; Toftegaards Allé, Søndre Fasanvej og Nordre Fasanvej til Krydset ved Godthaabsvej, saaledes at Midtlinien af de nævnte Gader overalt danner Grænsen.

Til Sognet hører endvidere den Del af Rødovre Kommune, som ligger syd for Jyllingevej.

Sankt Therese Sogn

Til Sankt Therese Kirke er henlagt Dele af Staden København og

Gjentofte Kommune. Grænserne for det samlede Sogneomraade er følgende:

Sundet, Høyrups Allé, Trane-gaardsvej, tværs over Banen ved Bernstorffsvej S-Banestation, Hesselegaardsvej, Hesselvang, Gissel-feldts Allé, Anemonevej, Violsti, Gjentofte Sø, Gjentofte Rende (By-skelstenen paa Lyngbyvejen), Fug-legaardsvej, Vangedevej mod Syd til Byskelstenen paa Frederiks-borgvej; herfra videre i vestlig Ret-ning langs Grænsen mod Staden København og mod Syd langs

Grænsen mod Gladsaxe Kommune til det Punkt i Utterslev Mose, hvor Kommunegrænsen skæres af For-længelsen af Støvnæs Allé; Støvnæs Allé, Skoleholdervej, Tuborgvej, Tagensvej mod Syd til Godsbane-linien og videre langs denne i øst-lig Retning til det Punkt, hvor For-længelsen af Lautrupsgade skærer Jernbanelegemet, tværs over dette, Lautrupsgade, Jernhavnen og Sun-det, saaledes at de omførte Kom-munegrænser og Midtlinien af de nævnte Gader og Veje overalt dan-ner Grænsen.

kan vi tænke paa de tre Scener i *St. Peters Dug* — Peter blev belært om at være sen til at fordømme noget; vor Herre gjorde Brug af de Smuler, der kun syntes egnede til at kastes bort; og Englene opdagede smaa levende Værdi-Kim i selv de mest indbyrdes modstridende og perverse Teorier. Og vi kunde ogsaa spørge os selv — er *vort* Udsyn lige saa klart? er *vi* lige saa beslutsomme?

Krigens Retfærdiggørelse

Krigen har nu omsluttet hele vor Klode, og der er mange, som ikke kan se, hvordan noget Land nu skulde kunne holde sig uden for, om ikke den internationale Krig, saa i hvert Fald Borgerkri-gen eller den revolutionære Krig. Og dog mener de ligesom vi, at Krigen *som saadan* er øde-læggende, værre end unyttig, under-menneskelig — ja *under Dyrenes Niveau*, for Dyrene kan ikke lyve eller *opfinde* Pinsler, Uretfærdigheder og Rædsler; de-res Rov og Drab er ikke over-lagte. Det er vore. Jeg gaar ud fra, at intet normalt Menneske nu kan være enig med d'Annun-zio, der ansaa Krig for at være Menneskets fornemste Beskæfti-gelse, og mente, at en Mand med rødt Blod i Aarerne ikke kunde foretage sig noget bedre end at udgyde saa meget som muligt af en anden Mands Blod.

Den, der iværksætter en Krig eller anerkender dens Iværksæt-telse, maa derfor have og frem-lægge en overvældende Apologi for det. Han er nødt til at erklæ-re, at mens ogsaa han mener, at Krigen *som saadan* er afskyelig og unyttig, saa er han dog *vis* paa, at den er den eneste Mulig-hed for at ødelægge noget, der ikke blot er enormt meget værre, men ogsaa er uhelbredeligt. Han maa bevise, at Krigen, netop *fordi* den er ødelæggende, var det eneste og nødvendige første Skridt mod Verdens-Genrejs-ning. Han maa oprigtigt indrøm-me, at Krigen ikke kan skabe og aldrig har gjort det. Men saa maa han fastholde, at Verden før Krigen var *saa* slet, og saa uhel-bredelig slet, at den maa *ødelæg-*

De, som vil bygge nye Verdener

DET LANGE AAR

Tacitus skrev om »hint lange enkelte Aar« — *longus ille et unus annus* — blot fordi det rummede hele tre Kejsere. Paa den anden Side opfordrede Rudyard Kipling os til at »fylde dette Minut, som er uden Tilgi-velse, med den fulde Værdi af 60 Sekunders løbet Vej« — saa vi ikke risikerer at tillade os selv at leve dovent med vore Timer tomme. Nej, Tiden tilgiver aldrig... Hvis vi sulter den, trækker den sig tilbage i Skyggerne; den er blevet til intet; den lader sig ikke leve to Gange. Men giver vi den rigelig Føde, bliver den hos os og nærer os. Der gives ikke nogen »Fortid«, da det alt-sammen lever med i, samler sig i Nutiden og skaber en Fremtid.

For vort Vedkommende føler vi maaske, at Tiden næppe er til i almindelig Forstand. Fortiden er alt for meget Nutid. Alt, hvad der er sket siden Krigens Begyn-delse, er aktuelt nu. Hvert Minut rummer ikke blot 60 Sekunder, men et Par Aar og mere til. Den Tyngde, der hviler paa Hjerte og Tanker er saa stor, at vi drives til at stille det eneste Spørgs-maal, der betyder noget — be-tyder noget afgørende: Skal den-ne Tyngde virkelig blot være en død Vægt, der knuger mig hjæl-peløst til Jorden som en Frø med gennemboret Ryg, endnu leven-

de, men afmægtigt sprællende? Eller skal »Tyngden« blive en »Kraft«, som slynger mig ud af min Inerti til noget meget mere levende, end mit Liv hidtil har været?

En ny Verdens Forkæmper

Det er sikkert og vist, at der her i Verden er Tusinder af Men-nesker, som *véd*, at der forlan-ges *mere* Liv af dem. Der *maa* komme en »ny Verden«, og de »*maa*« have en Haand med i Op-bygningen af den. Deres Udsyn trænger videre og skarpere frem end nogensinde før; deres Styr-ke er umaadeligt meget større, end de drømte om. Tyngden knuger dem *ikke* ubønhørligt ned, men er en Kraft, der driver dem uimodstaaeligt fremad. Naar jeg nu illustrerer dette ud fra de Breve og Essays, jeg har nævnt før, vil jeg ikke tynde disse Artikler med Hentydninger til, fra hvem de hidrører. Som Regel vil jeg heller ikke citere dem, men blot hentyde til dem. Hvad jeg sætter i Citationstegn er enten et Citat eller et nøjag-tigt Resume. De fleste om ikke alle blandt dem, jeg saaledes be-nytter, er ikke-Kristne — ja, de er Anti-Kristne af *Overbevis-ning*. Før vi nøjes med at udtale en Fordømmelsesdom over dem,

ges. Og Krigen kan ødelægge den. Dette bliver faktisk fremholdt. »For at bistaa Verdens-Udviklingen har Mennesket Ret til at ødelægge, og Pligt til at ødelægge, hvis han kan. Vi har Ret og Pligt og Magt til at ødelægge, og derfor vil vi ødelægge«. Dette forudsætter, at noget i Verden før Krigen var slet i stor Stil. At det var uheldeligt slet. Og at jeg nøjagtigt véd, hvad der er rigtigt. Samt at jeg, naar jeg ødelægger det slette, er i Stand til at sætte det gode i Stedet for det.

Ruslands nye Verden

Men kan noget Menneske, som ikke er hysterisk, være sikker paa alle disse 4 Punkter? Javist! Lige fra den russiske Revolution har Turistbureauer ophængt Plakater, som sagde: »Kom til det Land, hvor der bliver skabt et Nyt Menneske, et Nyt Samfund, en Ny Verden.« Brochurer viste, at disse Ord var ment bogstaveligt. Der kom da ogsaa Turister, og de vendte hjem og skrev Bog efter Bog om Desillusionering. De sagde, at de ikke havde set andet end Ødelæggelse.

Til Svar blev det sagt, at de ganske rigtigt havde set megen Ødelæggelse, men ikke kun dette — et fældet Egetræ, som ligger og raadner, er tydeligere at se end den spirende Sæd og den knap nok udfoldede Knop! Der maatte være en Periode for Nedrivning og Oprydning; Liget maatte parteres og forbrændes; derpaa skulde Planen udføres — for man vidste nøjagtigt, hvad man ønskede og agtede. En mærkelig Skæbne vil, at Rusland har faaet sit eget Argument vendt imod sig med næsten de samme Ord — men jeg beder om, at man ikke vil misforstaa mig: jeg vilde spolere mit eget Argument, hvis jeg mente, at dette Argument er specielt for et enkelt eller to Lande eller for een Gruppe Krigsførende og ikke for Mennesker i den anden. Det, som utallige Mennesker i alle Lande er enige om, er dette — at der findes noget »gammelt«, som maa ødelægges, og som de

agter at ødelægge, saa snart de kan — til Fordel for noget »nyt«. Dette »nye« kan de beskrive paa forskellige, ogsaa indbyrdes modstridende Maader. Men det er ligemeget. Til deres Ideals Realisering hengiver de sig med en selvopofrende Iver, hvortil der efter min Mening ikke har været Magen selv under Korstogene eller under de muhammedanske Invasioner, og heller ikke noget i saa stort og omfattende Format.

Løs fra Fortiden

Maaske der kan findes een Divergens i Argumentet. Der findes dem, som siger: »Vi véd nøjagtigt, hvad vi agter at ødelægge, og hvad vi ønsker at opbygge.« Andre siger: »Vi véd, hvad vi agter at ødelægge, men kun uklart, hvad vi agter at bygge op.« De vil saaledes mene: Vi befinder os »midt i« — mellem et Ophør og en Begyndelse. Den ene Slags Verden er endt. Men den nye Slags Verden er endnu næppe begyndt. Den maa »dukke op«; men vi maa i det mindste arbejde mest muligt paa at fremkalde den, og frem for alt ikke klynge os til Fortiden; den er død — eller hvis den kun er døende, saa maa vi give den Dødsstødet. Maria Stuarts mærkelige Motto: *In the End is my Beginning* betød, at alt, hvad der nogensinde havde fandtes i hende, stadigt var levende og udgjorde hendes nuværende Jeg. Disse Mennesker siger: Nej, der er meget, som ikke maa leve videre. Vi maa rive det Øje ud og hugge den Haand af, der hindrer os — vi maa ødelægge Følelser, Institutioner, Doktriner og Principper, som hører til den Fortid, der, hvis den hidtil fandtes i os, ikke havde Ære for andet end vore Sygdomme.

Bort fra Rom

Og raab nu ikke: »Men dette betyder jo at ødelægge Vestens Civilisation!« Dertil vilde der (højst plausibelt) lyde dette Svar: »Hvad mener De? Hvad er dette »Vesten«? Det findes ikke! Lige siden Kristenhedens

Sønderdeling har der ikke været noget Vesten. Der findes kun et Virvar. Man vælger, hvad man selv vil, kalder det »Vesten« og fordømmer tilmed Resten som »barbarisk«. Og før Sønderdelingen, hvad var der saa? Et kunstigt »Vesten«, der kun blev opretholdt i sin ydre Form ved Vægten af det døde Romerrige. Ja — Romerrigets Lig. Og skal den levende Aand igen frigøres, er det den første Opgave at fjerne Liget og alt, hvad der minder om det. Sprog, Institutioner, Love, Tankevaner. Der blev gjort en Begyndelse ved Reformationen. Men kun en Begyndelse. Nu maa vi gøre helt Ende paa det!« Og hvis De udbryder: »Men det betyder ogsaa Ødelæggelse af den Romerske Kirke«, saa vil De faa til Svar: »Selvfølgelig betyder det det — saa hurtigt og grundigt som muligt.« Katolikken kan se det logiske heri; hans Hjerte krymper sig ved Udsigten til endnu voldsommere Forfølgelse, selv om hans Tro bevarer sin ophøjede Ro. Men han husker ogsaa, at Kristus vel lovede, at Kirken ikke skal forjaa, men ikke, at Kirken i hint eller dette Land skal bestaa (tænk paa den prægtige Kirke, der engang fandtes i Ægypten), og ganske utvivlsomt ikke, at Kirken ikke kan blive saaret næsten helt — næsten helt — til Døde. St. Johannes saa det klart. St. Katerina af Siena optalte de Vunder, af hvilke Kirkens Hjerteblood randt.

Bort fra baade det første og det andet Rom

Igen beder jeg om, at man ikke vil opfatte mig, som om jeg her hentydede til noget specielt Land. Denne Tanke og denne Vilje er *overnationale*, snarere end internationale. Jeg husker, at allerede da jeg var ung, var der i Frankrig en voldsom Kampagne mod *al* Latinundervisning — det var et »aristokratisk« Sprog (Arbejdere lærte det ikke) og et »klerikalt« Sprog (Præster lærte det). Desuden var forældede Tanker inkarnerede i det... For flere Aartier si-

den blev Palazzo di Giustizia og Victor Emmanuel Monumentet bygget i Rom paa det Sted, hvor de stadig staaer, for at ødelægge den bedste Udsigt til Peterskirken samt Capitol. Det hedenske Rom skulde ikke mindre end det kristne slettes helt ud af Mindet og Fantasien. »Men det er jo at slette Historien ud!« »Og hvorfor ikke?« Jeg har liggende foran mig et helt Essay om »Historisk Sentimentalitet«. »Hvad er dette Vaas om de gode gamle Dage? De var slette! De er raadne og smittefarlige. Man kan ikke bruge en Pestilans til Legetøj eller en Pestpøl til Haveudsmykning. Vi er ikke Romantikere eller blodløse Aristokrater, der blærer os af vore Forfædre! Vi er selv Forfædre! Vi vender os til Fremtiden! Vi skaber Historie!«

Jeg husker, hvor ofte jeg har angrebet Myten om hine »gode gamle Dage«; og hvor fortvivlet jeg følte mig, naar jeg forsøgte at forklare en Latiner det nordlige Synspunkt og de nordlige Fornemmelser (han kunde ikke tro, at noget saa ulogisk, næsten

vanvittigt, kunde være til...); og hvor glad jeg har været, naar et godt angelsaksisk Ord kunde bruges i Stedet for et, der var afledet fra Latin. Følgelig vil jeg heller ikke nægte, at vi har et væsentligt Problem overfor os som Katolikker eller som Kristne eller som Mænd, der stadig og ærbødigt værdsætter de fjernes Tidens Herlighed. Men er vi klar over, hvori Problemet bestaar? Er vi rede og villige til at arbejde paa en Løsning? Vi maa ikke begaa *Frafald* over til Fatalismen (»Der er intet at gøre; Verden med samt Kirken er tydelig nok ved at bryde sammen«) eller synke ned til Defaitisme (»De anti-kristne har Antallet, Pengene, Vaabnene, kort sagt *Magten*. Lad mig i hvert Fald dø med Værdighed!«) eller spille Hippokleidist. (»Stands! Stands! Hvad er Hippokleidister for noget?« Aa, jeg glemte, at Græsken er forsvundet endnu før Latinen. Maaske vi kommer ind paa Hippokleidismen næste Gang. Maaske ikke...)

C. C. Martindale S. J.

URBI ET ORBI

I Anledning af Julefesten og Aarsskiftet har den hellige Fader modtaget samtlige den hellige Stols akkrediterede Diplomater i en særlig Audiens.

Paa det nordamerikanske Episkopats aarlige Generalkonference, der fandt Sted for nylig under Foresæde af Ærkebiskoppen af Filadelfia, Hs. Eminence Kardinal Dougherty, blev der bl. a. truffet Beslutning om, at Katolikkerne i de forenede Stater under Ledelse af de respektive Biskopper i det kommende Aar vil fejre den hellige Faders 25 Aars Bispejubilæum.

Under et Besøg, som den apostoliske Nuntius i Italien, Msgr. Borgongini Duca, aflagde i en Koncentrationslejr i Cratis frugtbare Del i Kalabrien (Syditalien) gav den værende katolske Internerede Udtryk for deres Ønske om at maatte rejse et Kapel. Flertallet af Lejrens Beboere var ganske vist ikke Katolikker, men de forskellige Trossamfund, der var repræsenteret, havde regelmæssigt Lejlighed til at benytte et større Lokale til religiøse Formaal. Ved de italienske Myndigheders velvillige Imødekommenhed lykkedes det den apostoliske Nuntius at opnaa Tilladelse til, at de internerede Katolikker kunde rejse en lille Kirke, og paa den ubesmittede Undfangelses Fest kunde Ærkebiskoppen af Coseza, i hvis Bispedømme Lejren befinder sig, foretage den højtidelige Indvielse af Fundamentterne til den ny Kirke, der indviedes til San Eugenio, de nødlidendes store Apostel og den hellige Faders Navnehelgen.

Den franske Maler, Maurice Utrillo, der regnes for at være en af Europas største maleriske Begavelses, er gaaet i Kloster.

Anden Del af Fadervor II

Giv os i Dag vort daglige Brød

Hver den, der ønsker at fremføre denne Bøn paa den rette Maade, d. v. s. saaledes at han bliver bøn hørt, maa frem for alt være klar over *visse Betingelser*, der skal være opfyldt, før han begynder at bede om det daglige Brød.

Lad os i denne Artikel tale om den første af disse. Det er givet, at vi ikke beder om, at Herren skal lægge et færdigt Brød paa vort Bord eller forsyne os med alle andre Livsfornødenheder paa den Maade, at vi selv ikke behøver at røre en Finger. Naturligvis kunde vor Herre, hvis han vilde, hjælpe os saaledes. Vi kan tage Profeten Elias som Eksempel. I den Tørketid og Hungersnød, som denne Profet selv forudsagde Kong Akab, kom Herrens Ord til ham saa-

ledes: »Gaa bort herfra og begiv dig østerpaa og hold dig skjult ved Bækken Krit østen for Jordan. Du skal drikke af Bækken, og Ravnene har jeg paalagt at sørge for Føde til dig dér. Da gik han og gjorde efter Herrens Ord, og Ravnene bragte ham Brød om Morgenen og Kød om Aftenen, og han drak af Bækken« (3. Kong. 17, 2 ff.). Af den Slags er der mere i vore hellige Bøger. Men i Almindelighed beder vi ikke om Mirakler, naar vi siger: »Giv os i Dag vort daglige Brød«. *Men vi bønfalder Gud om at velsigne det Arbejde, som vi selv skal gøre for at kunne friste Livet.* Der skal altid være to om at skaffe det daglige Udkomme: Jeg maa gøre mit, og Gud gør sit. Vi planter og vander, vi luger og

Fortættles Side 31

En ædel Personlighed

Vi plejer ellers ikke at lette paa Hatten for Kristenforfølgere. Rent menneskeligt set er det et æreløst Hverv at genere eller pine værgeløse Folk, og værgeløse har de Kristne altid været, lige siden Jesus befalede dem at byde den venstre Kind til den, der slaar dem paa den højre, ja siden han endog vilde, at de skulde elske deres Fjender. En Kristenforfølger — hvad enten han, som Nero, kaster Folk for de vilde Dyr, eller udkommanderer Politistyrker for at jage Præster eller Nonner bort fra deres Klostre — risikerer ikke noget. Dersom der her er Tale om Heltemod, da maa det være paa Slagtofnens Side. Forfølgerne er gerne fejge Folk og usle Sjæle. Derfor er man forbavset over at træffe Kejser Trajan i dette Selskab. For Trajan, hvis Regeringstid (fra 98 til 117) ligger tæt op ad den apostoliske Tidsalder, var i Virkeligheden en stor og retlinet Personlighed.

Kejser Trajan

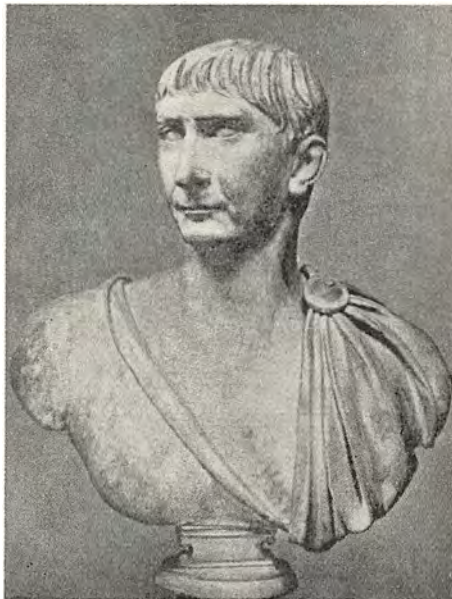
Stor var Trajan, baade fordi han fuldt ud var kvalificeret til sit høje Embede og paa Grund af sine indtagende menneskelige Egenskaber. Lige siden Augustus i Begyndelsen af det første Aarhundrede havde aabnet Kejsernes Rækker, fandtes der ikke en anden, der som Trajan var værdig til at beklæde hans Plads. Der bliver fortalt om ham, at da han en Dag overrakte Prætorianernes (den kejserlige Livvagts) Præfekt hans Sværd, skal han have sagt: »Anvend det for mig, naar jeg vil det gode, og imod mig, dersom jeg handler ilde.« Og denne Mand har ikke givet Anledning til, at man skulde mistænke ham for Teatergestus, der kun var beregnet paa Publikum. Det vilde have været Tilfældet med forskruede Hoveder som Kaligula og Nero. Trajan var en alvorlig Mand, og han vilde, at Retfærdighed skulde herske i hele det romerske Imperium. Den Kendsgerning, at han senere i Folkemunde kom til at hedde »den bedste«, tyder paa, at han førte sit gode Forsæt ud i Livet.

Plinius den Yngre

Et vigtigt Led i Rigets Styrelse var Provinsernes Guvernørposter.

Steph. Wevers:

Af en Kristenforfølgers Arkiv

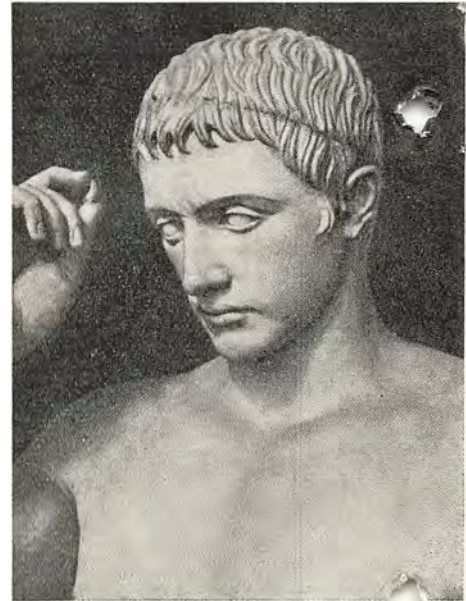

▲ Trajan

En Guvernør i en afsides liggende romersk Provins sad inde med megen Magt. Var det tyranniske Naturen eller pengegridske Folk, da gik det ud over den Egn, der var blevet indlemmet i det mægtige Verdensrige. Kejser Tiberius havde i sin Tid sammenlignet Guvernørerne med Fluer, der suger Blod af en saaret Ko. Han mente derfor, at det var i Provinsens Interesse, at de høje Embedsmænd kun sjældent blev forflyttet, for naar de først var blevet mætte, fik Kreaturerne dog Ro. Det var derfor, at en Mand som Pontius Pilatus fik Lov til at være saa længe i Palæstina.

Det var et fatalistisk Standpunkt. Trajan indsaar, at der kunde gøres noget bedre for at gavne baade Provinser og Riget: udpege uegennyttige Folk til de meget an-

svarlige Guvernørstillinger. En saadan ansvarsbevidst Mand var Plinius, der i to Aar (111—112 eller 112—113) var Guvernør i Bithynien og Pontus (den nordlige Del af Lilleasien). I Historien gaar han under Navnet Plinius den Yngre, for at han ikke skal forveksles med en Onkel Plinius den Ældre, Forfatter til en Naturhistorie i 37

▲ Som en Romer af ædel Byrd maa Plinius den Yngre formodes at have set ud.

➤ „Trajansøjlen“ paa Forum Trajanum i Rom. Søjlen, hvis nederste Del er afbildet her, er 33 Meter høj og kronet af en Statue af Kejser Trajan. En ca. 200 Meter lang spiralførmig Frise snoer sig omkring Søjlen og gengiver i skønne Relieffer Kejsers Bedrifter i Krigen mod Dakerne. — I Baggrunden „Basilica Ulpia“.

Bøger, og som omkom ved Vesuvus Udbrud i Aaret 79.

Nevøen havde det tilfælles med Sknlen, at han havde en udpræget Skrivetrang. Mest lagde han sig efter Kunsten at skrive Breve. Hans efterladte Breve er et interessant dokument humain fra en Tid, da den unge Kirke var udsat for det romerske Riges Forfølgelse.

Korrespondancen med Kejseren

Plinius var en god Ven af Kejser Trajan, men samtidigt var han den almindeligste Embedsmand, der refererede til Kejseren, saa snart han indenfor sin Administration stødte paa en Vanskelighed. Man er forbavset over, at Kejseren aldrig bliver utaalmodig over disse idelige Henvendelser, men tværtimod er lige saa minutøs i sine Svar som den anden er det i sine Forespørgsler. Et forsonende Mo-

ment er det ved dette Bureaukrati — og det virker særdeles velgørende paa os i vor Tid: disse hedenske Magthaveres udprægede Retsfølelse, saavel deres Respekt for de bestaaende Love som for de enkelte Individier. Af største Interesse er et Brev, hvor Guvernøren spørger Kejseren, hvad han skal stille op med de Kristne, der befinder sig i Bitynien og Pontus. Det er et af de udførligste Breve, der findes i hele Korrespondancen. Her forelaa der ikke een, men mange forskellige Vanskeligheder.

En indviklet Sag

Det var ikke Plinius, der havde taget Initiativet i hele denne Sag. Anonyme Brevskrivere — den Slags karakterløse Folk har der tilsyneladende altid været — havde opgivet ham Navne og Adresser paa Folk, der var Kristne, i det Øjemed, at han skulde indlede en

Undersøgelse imod dem. Efter at han har støvnet disse Mennesker, er der hos ham rejst en Del Problemer, som han ikke formaaede at løse.

Bl. a. var det Spørgsmaalet, om de anklagedes Alder, Køn og Stilling ikke maatte betragtes som en formildende Omstændighed.

Saa var der en anden Vanskelighed. Nogle af de anklagede indrømmede, at de havde været Kristne, men tilføjede, at de nu i saa og saa mange Aar ikke længere havde været det. Skulde de nu alligevel straffes, ligesom almindelige Forbrydere jo heller ikke ved Anger formaar at unddrage sig Retsforfølgelse.

Med det samme meldte der sig et tredje Problem.

Maatte de Kristne betragtes som skyldige, ene og alene fordi de var Kristne, eller var det ikke snarere paa Grund af de Forbrydelser, som denne Tro forudsatte? I det sidste Tilfælde svævede Guvernøren atter i det uvisse. Han havde nemlig trods alle de anvendte Midler ikke formaaet at faa fastslaaet en eneste Forbrydelse hos de resterende Personer. Der var denne Gang sandelig Stof nok til et Brev for den skrivelystne Mand.

»Det er mig en ufravigelig Regel, Herre, at sende Indberetning til Dem angaaende alle tvivlsomme Tilfælde,« saaledes indleder Brevskriveren sin usædvanlige Redegørelse. Diplomaten benytter straks Lejligheden til at anbringe lidt Smiger: »For hvem er vel bedre i Stand til at vejlede min Usikkerhed og oplyse min Uvidenhed?« Som en Undskyldning for denne Uvidenhed gør Plinius gældende, at han i sin tidligere Karriere aldrig har haft Lejlighed til at overvære Retssager mod Kristne.

Han ved derfor hverken, hvordan en Undersøgelse mod dem skal sættes i Gang, eller hvordan de skal straffes. Interessantest er Brevet, naar Embedsmanden beretter om sine Oplevelser med de anklagede Kristne.

Statholderens Erfaringer

Der er først og fremmest de standhaftige. Hans Spørgsmaal, om de var Kristne, har de besvaret bekræftende. Han har gentaget sit Spørgsmaal to og tre Gange, idet han samtidigt truede dem med Døden. Men de var ikke til at

rokke. Dem har Statholderen ladet henrette. Paa dette Punkt tror han heller ikke at have handlet forkert. Omend han lader skimte igennem, at han ikke er helt klar over disse Menneskers Forbrydelse, mener han, at disse Folks ubøjelige Holdning fortjener at blive straffet.

Disse Kristne hørte til den hvidklædte Skare, som Johannes paa Patmos havde set ved Guds Trone. »De overvandt ham (Dragen) ved Lammets Blod og ved deres Vidnesbyrds Ord. De havde deres Liv saa lidt kært, at de hellere led Døden.« (Johannes' Aabenbaring 12, 11).

Til Gengæld er der en Del, der ogsaa stod anført paa de anonyme Brevskrivers Liste, men som pure nægtede at være Kristne. For at forvisse sig om deres Paastands Rigtighed, har Plinius ført dem hen til Kejserens og de officielle Statsguders Billede, for der at ofre Røgelse og Vin, mens de samtidigt skulde forbande Kristus. Derved var Beviset for deres Uskyldighed leveret, for, saaledes har man fortalt Guvernøren, virkelige Kristne vil man aldrig kunne bevæge til nogen af disse Handlinger.

Saa er der en tredje Kategori: det er de svage i Troen.

Frafaldne

Disse bedrøvelige Skikkelser har aabenbart Guvernørens Sympati. Han vilde helst være overbærende med dem, og udtaler sit Haab om ved denne Fremgangsmaade at vinde andre, der ogsaa er blevet »smittet« af samme Overtro, tilbage til Statsreligionen. Største Delen af Brevet er da ogsaa helliget Skildringen af disse fejge Naturer, der svarer til Jesu Signalement: De tror for en Tid, men i Fristelsens Stund træder de tilbage. »Andre,« saaledes beretter Plinius, »indrømmede først, at de var Kristne, men snart derefter nægtede de det. De havde været det, men havde siden trukket sig tilbage, nogle for tre Aar siden, andre for flere, adskillige endda for 25 Aar siden.« Omtalte Rets-sag fandt antageligt Sted i Aa-

ret 112. Trækker vi nu 25 fra 112, faar vi Tallet 87. Jævnfører vi saa Kejser Domitians Rege-ringsdata (fra 21 til 95), da viser det sig, at en Del af disse vaklende Kristne, som Plinius havde med at gøre, var falden fra i Domitians Tid, altsaa i den Tid, da Apostlen Johannes adresserede sine Breve og sin Aabenbaringsbog til de Kristne i Lilleasien. Hvor vilde det have bedrøvet Apostlen, dersom han havde faaet Kendskab til, hvad Plinius her berettede om disse Renegater: »Alle har de tilbedt Deres og Gudernes Billede, og de har forbandet Kristus.«

Hvad de Kristne foretager sig

En Vendekaabe, der vrager sin Tro for at redde sit Skind, kan man faa til alt muligt. Plinius har benyttet Lejligheden til at faa de frafaldne til at fortælle om, hvad de Kristne foretager sig. Det blev for saa vidt en Skuffelse, som han tilsyneladende ventede sig Beretninger om haarrejsende Forbrydelser. Af Renegaternes Udsagn fremgik imidlertid, at de Kristne kun havde som Vane paa en bestemt Dag at mødes før Solopgang, for ved en alternerende Hymne at lovprise Kristus som Gud. Ej heller forpligter de sig ved Ed til at begaa Forbrydelser, skriver den forhavsede Mand, men tværtimod forpligter de sig til ikke at begaa hverken Bedrageri, Tyveri eller Ægteskabsbrud, ej heller at bryde deres Ord eller ikke give det tilbage, som er blevet dem betroet.

Dersom Plinius havde læst et Brev, som vistnok endnu cirkulerede blandt de Kristne i Pontus og Bitynien, havde han været mindre forbavset. I det Brev, som Apostlen Petrus for en Menneskealder siden havde adresseret til de i den nordlige Del af Lilleasien boende Kristne for at opmuntre dem under de tilstundende Lidelser, havde han udtrykkelig lagt dem paa Sinde: »Gid ingen af jer bør lide som Morder, Tyv, Forbryder eller Oprører. Lider han derimod, fordi han er Kristen, skal han ikke skamme sig derover, men

prise Gud, fordi han bærer det Navn« (I. Petri, 4, 15—16).

De anklagede har endvidere fortalt, at de efter denne tidlige Morgenandagt plejede at gaa hjem, for saa senere atter at mødes til et Maaltid, ved hvilket der dog kun blev indtaget en almindelig og uskyldig Føde. Plinius har aabenbart troet, at der ved disse Sammenkomster blev dræbt og spist Smaabørn. Det hele er endog forekommet ham saa usandsynligt, at han har lagt to Tjenestepiger, der, som han siger, blev kaldt Diakonisser, paa Pinebænken. Men heller ikke paa denne Maade fik han andet at vide. Hvorfor han da ogsaa konkluderer: »Jeg opdagede ikke andet end en forkert og overdreven Overtro.« Han kan derfor udsat Retssagen for først at høre Kejseren. Selv nærer han som sagt den Opfattelse, at en mild Behandling vilde være paa sin Plads med Hensyn til dem, der viser Anger. Deri ser han samtidigt et Middel til at modarbejde Overtroens Smitte, der allerede har bredt sig fra Byerne til Landet.

Kejseren svarer

»Din Fremgangsmaade i Behandlingen af de Sager mod dem, der er blevet anklaget hos dig for at være Kristne, er ganske rigtig, Secundus. Man kan her heller ikke anlægge en bestemt Norm, der skulde passe til alle Tilfælde. De Kristne skal ikke opspores. Men, dersom de bliver angivet og overbeviste, skal de straffes, dog med det Forbehold, at den, der nægter at være Kristen og virkelig beviser det, idet han tilbeder vore Guder, skal opnaa Tilgivelse paa Grund af sin Anger, selv om han før har været suspekt. Skrivelser, der ikke er undertegnet med Anklagerens Navn, bør ikke afstedkomme nogen Retsforfølgelse mod nogen. For saadant er et fordærveligt Eksempel og svarer ikke til vor Tid.«

Vor egen Epilog

Oldkirkens Apologeter har fremhævet det ulogiske i Kejse-

rens Svar. Dersom de Kristne er skyldige, hvorfor skal de saa ikke opspores, og dersom de er uskyldige, hvorfor skal de saa straffes? lød deres Anke. Og med Rette. Men vi, der har lært Forfølgere at kende, der er anderledes perfide, og som mod bedre Viden stempler de Kristne som Forbrydere, vi er tilbøjelige til at dømme Trajan mindre strengt. Kejserdyrkelsen var ef-

terhaanden blevet Prøvesten for Loyalitet over for Staten, og baade Kejser og Guvernør var saa komplet uvidende om Kristendommens sande Væsen, at de ikke kunde se uhildet paa Sagen. Naar de forfulgte Kristendommen, var det, fordi de ikke kendte den. Senere Tiders Forfølgere har ikke altid haft samme Undskyldning.

Steph. Wevers.

Mennesket som Person

Cand. mag. Ellen Nielsen har i »Soc. Dem.« for 30. Dec. skrevet en interessant Kronik med ovenstaaende Titel. Vi tillader os at aftrykke væsentlige Uddrag, og Frk. Nielsen har lovet os i næste Uge at knytte yderligere Betragtninger til om Religionen og den menneskelige Person.

I Saint-Exupéry's sidste Bog er der en Direktør for et sydamerikansk Luftfartsselskab, der paa Trods af alle Advarsler tvinger sine Postflyvere til at opretholde Natflyvningerne over Oceanet uden Hensyn til Risikoen. Han pisker dem til at yde deres yderste, ja, Livet med, og straffer dem skaanselsløst for alt, hvad der slaar fejl, selv om de ikke kan gøre for det. *Mennesket* har ingen Værdi for ham — kun *Handlingen*.

Det forekommer mig, at denne Foragt for Mennesket, en komplet Ligeegyldighed for den enkeltes Skæbne, er noget meget typisk for den moderne Verden.

Alle Fænomener er kommet til at bære Upersonlighedens kolde staalgraas Maske. Ved Hjælp af den kan Mennesket tvinge sig til Handlinger, der rammer andre paa Livet, en Ubarmhertighed, som han ved vilde være umulig, hvis han stod Ansigt til Ansigt med den, der slaas ned, og forstod, at det var en Skæbne, et Menneske, noget enestaaende og uigentageligt — en Person.

Krigen har Menneskene forstaaet at gøre upersonlig — ligesom Kærligheden kan afkobles fra ethvert personligt Forhold. Tilværelsens dybeste Kræfter er ikke længer bundet til den enkelte. Hvor Opmærksomheden rettes mod *Handlingen* i Stedet for mod *Mennesket*,

der er Personen, som skulde være Kernen og Maalet, sat ud af Spillet.

Denne frygtelige Upersonlighed, som Samfundslivet har udviklet sig henimod, kan man kun faa Øje paa ud fra en levende Intuition af, at *Mennesket er en Person*, en Ener, og maa respekteres som saadan. Ethvert Menneske er en Person. Ikke blot den begavede, der kan tænke klart og logisk, eller som indtager en ledende Stilling. Nej, den jævne Arbejder, den beskedneste lille Husmor, der ikke har Tid eller Kræfter til at pleje noget Aandsliv, er en Person. Den Arbejdsløse, der maaske i nedtrykte Øjeblikke føler sig som et overflødig Individ, et Nummer paa Socialkontoret: han er stadig dette ubegribelige, forunderlige, en Person, og han har Ret til at kræve det respekteret.

Som Ordet *Individ* har været et Nøgleord, er *Person* ved at blive det blandt disse 30'ernes Tænkere.

Hvad menes der egentlig med Ordet *Person*?

Sig selv kan man ikke erfare som Person. Prøver man at se indad, møder man en Mangfoldighed af Billeder, Indtryk, Ønsker. Alt er uafsluttet, skiftende, Sindet er som et Landskab, der kan vandres i, tilsyneladende uden Grænser.

Jeg maa vende Opmærksomheden udefter, ud mod andre. Der møder jeg Personer. I Du-Oplevel-

sen erfarer jeg, hvad jeg ikke kunde finde i mig selv: en sluttet Helhed staar over for mig. Ikke en Idé, et Problem eller en Genstand, men *Nogen*. Jeg kan ikke sige du til Samfundet, til Humanismen eller til min Lænestol. Overfor et Dyr kan jeg næsten ikke lade være. Men først Mennesket er en Person.

Denne Oplevelse og Erkendelse af Mennesket som Person medfører en lang Række Konsekvenser.

Først for en selv. Ved at vende Opmærksomheden udefter og møde et du, blev man selv en Person, for et Øjeblik i hvert Fald. Jeg forstaar, at kun ved at møde Personer bliver man det selv.

Det giver en Følelse af dyb Ærbødighed for Mennesker, en Respekt for enhver, en Villighed til at træde tilbage overalt, hvor en anden Person har Plads. En Forstaaelse af, at Frihed og Ansvar og Person hører uadskilleligt sammen.

De store Problemer: Opdragelse, Kultur, Samfund, Kapitalisme, Teknik, Produktion, Familien, Kvinden — vil alle vise helt nye Sider ved at sættes i Belysning af denne nye Erkendelse.

De, som paa denne Maade har gennemtænkt hele det moderne Samfundsproblem, hævder, at det er Statens fornemste Opgave at sørge for, at enhver Form for Undertrykkelse af Personen afskaffes. Der maa skabes et Rum af Uafhængighed og Privatliv omkring den enkelte. Han maa kunne leve som Person: have et Maksimum af Beslutningsfrihed, af Ansvarlighed og aandeligt Liv. Han maa have Statens Garanti for, at ingen anden Person, ingen Institution eller anonym Magt kan benytte ham som et blot og bart Middel, en Vare.

Alle Samfundets Medlemmer maa kunne leve et personligt Liv. Det er kun muligt, naar man er i Besiddelse af et Minimum af Velstand og social Sikkerhed, som det derfor er Statens Opgave at tilvejebringe.

Tillige maa der vaages over, at Systemet aldrig tager Magten over Personerne. Statens Indretninger maa være smidige. Ingen Embedsmand eller Funktionær maa glemme, at de Mennesker, overfor hvem han repræsenterer Staten, er Personer, ikke blot Individuer, Numre,

Fortsættes Side 29

Liturgisk Kalender

Jan.:

11. S. Søndag i Hellig 3 Kongers (hvid) Oktav. — Den hellige Families Fest (76); 2. Søndagen, 3. Oktaven (77), 4. St. Hyginus ([5]); Præfation (515).
12. M. 7. Dag i Oktaven; foregaaende Søndags Messe (81); 2. Oktaven (72); Præfation (515). — Eller: Oktavens Messe (72); 2. Søndagen (77).
13. Ti. Oktav af Herrens Aabenbarrelse (83).
14. O. St. Hilarius (784); 2. St. Felix af Nola, 3. Om Fred.
15. T. St. Paulus Eremit (785); 2. (hvid) St. Maurus ([53]), 3. Om Fred.
16. F. † St. Marcellus I (787); 2. (rød) Gudsmoder*), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]), 4. Om Fred.
17. L. St. Antonius (788); 2. Om (hvid) Fred.
18. S. 2. Søndag e. Epiphani (85). (grøn)

*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65); jfr. Messesbøgen S. [220].

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilrettet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Børn og Børneopdragelse

»Alt om Børn«. Redigeret af Prof. Dr. med. Oluf Andersen og Skoleinspektør, mag. art. Sofie Rifbjerg (Jespersen og Pios Forlag).

Ligesom hvert af Forlagene maa have en Kogebog, og Efterspørgslen er saa stor, at der bliver god Fortjeneste til dem alle, sørger de nu ogsaa for allesammen at skaffe sig en Bog om Børn, og disse Bøger træffes nu glædeligvis snart lige saa hyppigt paa Hjemmenes Boghylder som Kogebøgerne. Endnu for faa Aar siden drejede disse Bøger sig næsten udelukkende om den vordende Moder og om hendes spæde Barn, men de nyeste er store Haandbøger, som følger Børnene op gennem hele Skoletiden og tager en Række Opdragelsesproblemer op til Behandling ved Siden af de hygiejniske og lægelige.

Dette gælder i særlig Grad den foreliggende allernyeste Bog, et helt Værk paa næsten 500 store tospaltede Sider, forsynet med et Væld af Billeder, der tager sig storart ud paa det gode Papir, og forfattet af over en Snes Læger, Pædagoger, ja tilmed Sagførere.

De lægelige Afsnit adskiller sig ikke væsentligt fra tilsvarende i andre Bøger, blot er der en særlig grundig Behandling af Ernæringen i Tilslutning til nyere Vitaminforskning, og der er gjort meget ud af Børneforsorgen fra det offentlige Side. Dette sidste præger iøvrigt hele Bogen. Medarbejderne er for en Del netop Mennesker, der har deres Virksomhed i denne Forsorgs Tjeneste, og Bogen lægger stor Vægt paa, at Befolkningen benytter sig af de Goder, der her tilbydes dem.

Dette gælder maaske aller mest de pædagogiske Afsnit, hvori der gøres Rede for alle de Institutioner, der tager sig af vanskelige og vanskeligt stillede Børn. Dette er fortræffeligt Haandbogsstof, mens man er lidt mere skeptisk overfor Værdien af Pædagogernes Raad om Opdragelsen i det hele taget. Det er muligvis ikke faldet Redaktørerne ind, at der blandt de mange Fagfolk kunde være lige saa god Brug for en Præst som for en Tandlæge, en Musikpædagog, en Sagfører og

en Filmscensor. Men med den netop for Tiden saa stærke Understregning af den danske Skoles kristne Karakter havde det været naturligt, om de var kommet paa den Tanke. Og i saa Fald havde der dog været i hvert Fald nogle faa Ord om Religionens afgørende Betydning for al virkelig Opdragelse — en Sag, som ingen af de andre Medarbejdere synes at interessere sig for. Saa længe disse Bøger om Børn kun var lægelige Raad om Spædbarnets Pleje, var det noget andet; nu hvor de omfatter hele Opdragelsen, er det simpelthen utilgiveligt, at der ses bort fra Religionen som en Særinteresse, der ikke kommer Forældre i Almindelighed det fjerneste ved.

En anden Anke gælder Pædagogernes store Ængstelse som Opdragere. Psykoanalysen har besat en hel Del af dem med ganske overdreven Frygt for »Kompleksdannelse«, saa det næsten bliver risikabelt at ville lære Børnene bare Bordskik. Somme Steder virker de ellers fortræffelige Pædagoger nærmest som Bedstemødre, der altid vil have Børn udelukkende taget med det gode, men fornuftige Forældre tager dem i alle Tilfælde næppe højtideligere, end de tager Mormor og Farmor.

Er man opmærksom paa disse to »Fejlkilder« i det nye Pragtværk kan man iøvrigt med talløse Lejligheder med Udbytte benytte sig af den omfattende Viden, som her er blevet samlet, samtidig med at man glæder sig over, at vi er ved at vende bort fra de onde Tider, hvor Forlagene tjente deres bedste Penge paa Haandbøger i Kunsten at omgaa Livets Love.

H. D. T. K.

Roman om Galilei

Szolt von Harsanyi: »Stjerne-kiggeren« (Aschehoug).

Den fra Engelsk oversatte Roman af Szolt von Harsanyi om Galileo Galilei's Liv og Betydning som den geniale Grundlægger af den nyere Tids Fysik er netop udkommet nu, da Alverdens Matematikere bereder sig til at fejre 300 Aars Dagen for hans Død (8. Januar 1642).

Romanen er fængslende, selv for Lægfolk uden matematiske Interesser. Geniets Kamp for Tilværelsen baade for sig selv og efterhaanden for alle sine Slægtninge, der »hænger paa ham«, er levende skildret, men Hovedinteressen samler sig dog om Galileis geniale Opdagelser, som følger Slag i Slag: Pendulets Svingninger, Legemers

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310.

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Faldhastighed, Sammenstillingen af Linser til Kikkerten, Sammensætningen af de forskellige Dele til det første Forstørrelsesapparat, som var opfundet af en vis Hollænder ved Navn Drebbel — ja, endog Krigsmaskinen gik Galilei ikke af Vejen for! Kronen paa hans Livs Værk var hans Opdagelse af, at det var Jorden, der som Planet drejer sig om Solen og ikke omvendt. Da han ikke kunde bevise sin Paa-stand, dømtes han af Inkvisitionen til at afsværge sine »Vildfarelser« og maatte ende sine sidste Aar som Fange i Arcetri. En interessant om end lidt langtrukken Roman, digtet op omkring et Genis tragiske og begivenhedsrige Tilværelse.

S.

Glimt fra et Liv paa Rejse

Adam Poulsen: »Glimt fra et Liv paa Rejse« (Hagerup).

Adam Poulsen, en af vore mest berøjste Skuespillere, er Forfatter til disse livlige og afvekslende Skildringer af berømte Personligheder fra mange forskellige Lande, som Adam Poulsen har besøgt dels paa Studierejser og dels ved Gæstespil. Som Kunstner har han de bedste Forudsætninger for at bedømme sine Kolleger, af hvilke flere har naaet Verdensberømmelsens Tinde. Blandt Kapitlerne, som særlig fortjener at fremhæves, er »Min Far og hans sidste Rejse«, og saa det Afsnit med de Breve, som den 13-aarige Adam Poulsen, der var udkommanderet som Lærning med en Korvet, som sejlede til Dansk Vestindien, sendte hjem til sine Forældre og Søskende. Det er lige ved at være det mest charmerende ved hele Bogen! En forfriskende Læsning, men havde det ikke været muligt at hitte paa et andet Omslagsbillede?

R.

En Julehilsen fra St. Josefs Hospital

Fra min lille »Julestue« her paa Hospitalet kan jeg ikke lade være med at sende Ugebladet en Hilsen. Ikke siden jeg som lille 4-aarig Pige laa syg af Skarlagensfeber har jeg maattet tilbringe Julen uden for Familiens Kreds, og det har derfor været en hel Oplevelse for mig at være her hos Søstrene i Aar. Mærkeligt har det været slet ikke at skulle bekymre sig om Julegaver, Julebagning og alle de mange andre huslige Forberedelser, men for en Gangs Skyld at maatte tilbringe Adventstiden i Stilhed og

Fred og, efterhaanden som flere Lys tændtes i min Adventskrans og Kræfterne begyndte at vende tilbage, med større Sindets Samling at kunne berede sig til Vor Herres Komme.

Der herskede saa dyb Mystik om selve Hospitalets Julefestligheder — Søstrene var ikke til at faa noget ud af — saa hver en Ting voldte mig den største Overraskelse. Først var hele Gangen en Formiddag pyntet saa smukt med Grangrene, Kristtorn og Juleklokker, saa Turen hen til Operationsstuen — for mit næsten raske Øres Skyld — blev en hel Fornøjelse. Og Juleaftensdag stod pludselig et Juletræ paa mit Bord med Lys og Klokker og Fugle, og et lille Jesusbarn i Krybbe tittede frem under dets Grene.

Allerede Klokkeren 3 begyndte Hospitalets Jul. Alle Læger kom i Besøg hos de Syge, og de mange Paa-rørende strømmede til. Rundt til alle Stuer vandrede et helt Orkester og et Sangkor, som sang og spillede Julesalmer for os. Klokkeren 12 var jo den festlige Midnatsmesse, hvortil jeg heldigvis havde faaet Lov at komme med. Bagefter fik jeg Kaffe paa Sengen; det hører vist nok til Sjældenhederne, at en Hospitals-Patient faar det Kl. 2 om Natten.

Og saa gled Juledagene hen med stadig nye Overraskelser og Glæder: Søstrenes og Elevernes Sang for os hver Morgen og Aften, den ekstra Kræsen-op og 4. Juledag Besøget af Drengeskolen fra St. Knuds Skole.

Tilfældigt hørte jeg en Dag, at Søstrene selv havde maattet vente til 2. Juledag, før de fik Tid til at holde deres egen Julefest. De havde haft saa travlt med at gøre det godt for alle Hospitalets 450 Patienter. Min Taknemlighed imod dem for den smukke Jul er meget stor, og dersom jeg kunde slippe for at være syg, kunde jeg godt tænke mig at ligge her næste Aar!!

A. H.

Mennesket som Person

fortsat fra Side 27

Skemaer i en Bunke, Kort i et Kartotek.

Men forme sin egen Skæbne, det er enhver Persons egen Sag. Ansvar for, hvordan det sker, paa hviler mig selv, det kan jeg ikke lægge over paa Samfundet eller paa andre Mennesker.

Ellen Nielsen.

Norske Bøger

Vi meddeler vore Kunder, at vi atter har faaet et begrænset Oplag af:

»Det liturgiske Aars Helgener«
Kr. 3,75

Lutz: Den katolske Religion
forklaret for moderne Pro-
testanter ... Kr. 7,50.

Lutz: »Hvad har Luther at
gi' os? ... Kr. 0,65.

Lutz: »Protestanter og Kato-
likker« ... Kr. 4,20.

Franske Bøger

Det nye Oplag af 3. Del af
Anthologie de la Renaissance
Catholique (Les Prosateurs)
er kommet og er i Handelen.
Kr. 5,95

Legitimationskort

Forlaget har ladet frem-
stille katolske Legitimations-
kort til Brug ved eventuelle
Ulykkestilfælde, Sygdomstil-
fælde eller lign. Kortet skal
bæres paa Personen og op-
lyser om, at paalydende be-
kender sig til den romersk-
katolske Tro, og at det er
hans udtrykkelige Ønske, at
der straks bliver tilkaldt en
Præst, selv om han har mistet
Bevidstheden.

I vort Samfund, hvor den
katolske Kirke er i saa ud-
præget Minoritet, bør enhver
Katolik have Kortet.

Pris: Kr. 0,25.

Sendes overalt mod Ind-
sendelse af 30 Øre i Frimær-
ker.

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 67
Palæ 4777

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Stat

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

FRA DE GAMLE MARTYRAKTER

SANKT
FELICITAS' SYV SØNNER
10. Juli

Martyrakterne er, næst efter Bibelen, Kirkens dyreste Eje. Disse mere end tusindaarige Beretninger om, hvordan Martyrerne kæmpede, led og døde for deres Tro, er nedskrevet eller dikteret af Øjenvidner. Fra disse ældgamle Blade lyder endnu de første Kristnes Tale, ofte Ord til andet, som de hørtes i Cirkus, paa Stadion eller i de romerske Retssale.

Felicitas var en romersk Dame, lige fremragende ved sin Dyd og ved sin høje Æt. Hun opdrog sine syv Sønner i Herrens Frygt og gjorde sig al Flid for ret at gennemtrænge deres Aand med den kristne Tro og Lære. Efter sin Mands Død forblev hun i Enkestand og levede nu alene for gode Gerninger. Hendes og hendes Børns Eksempel afvendte mange Hedninger fra deres Overtro, paa samme Tid som de Kristne blev tilskyndet til at vise sig deres hellige Kaldelse værdige.

Men de falske Guders Præster, som var fortrydelige over den Skade, som deres Religion havde lidt, gik med Klage til Kejser Antoninus.

»Hvor længe vil I taale,« sagde de til Kejseren, »at denne Felicitas saa skamløst forkynnder den kristne Lære? Mange er de, som forlader de uødelige Guder, Kejserrigets Vogtere og Beskyttere. Dette Frafald og denne Taalsomhed over for en ny Religion krænker dem, og de kan alene forsones derved, at I kræver, at Felicitas og hendes Børn bringer dem Ofre.«

Antoninus laante Øre til Præsternes Klage og gav Publius, der var Roms Præfekt, det Hverv at gøre alt, hvad gøres kunde, for at formilde Guderne.

Følgelig lod Publius Felicitas og hendes Sønner føre frem for sig. Han tog først Moderen afsides og søgte at overtale hende til at ofre til Guderne, idet han tilføjede, at hvis hun nægtede det, maatte han gribe til strengere Midler.

»Hvis du kendte mig,« svarede Felicitas, »da vilde du vide, at du ikke kan skræmme mig med Trusler, lige saa lidt som du kan lokke mig med dine smukke Ord. Og jeg haaber, at jeg ved Guds Aands Kraft, som vil staa mig bi, skal besejre Satan, og at min Troskab skal bestaa den Prøve, hvorpaa du vil sætte den.«

Da blev Publius optændt af Vrede og raabte: »Ulykkelige Kvinde! Hvor tør du kalde Døden ned

over dig, naar du dog ved, at du paa samme Tid tager Livet fra dine Børn? Og du tvinger mig endda til at berede dem grusomme Pinsler.«

»Mine Børn,« svarede Felicitas, »skal leve evigt med Jesus Kristus, hvis de er Ham tro. Men hvis de ofrer til Afguderne, da er der dem Pinsler beredt, som aldrig vil høre op.«

Næste Dag, da Publius sad paa sit Dommersæde i det Fri, foran Marstemplet, lod han Felicitas og hendes Børn kalde. Han henvendte sig først til Moderen:

»Hav Medynk med dine Børn,« sagde han, »de staa midt i deres blomstrende Ungdom, og de har Udsigt til høje Stillinger i Staten.«

»Dine medlidende Ord,« svarede Felicitas, »er for mig kun ugudelig Tale. Om jeg lod mig bevæge af saadan falsk Medynk, da var jeg i Sandhed den grusomste af alle Mødre.« Saa vendte hun sig mod sine Børn og sagde: »Se op til Himlen, hvor Jesus Kristus venter jer med alle sine Helgen. Hold ud i Kærlighed til Ham og kæmp højmodigt for jeres Sjæles evige Lykke.«

Da Publius hørte disse Ord, lod han hende tildele flere Slag paa Øret, idet han sagde, at det var skamløst af hende at give saadanne Raad i hans Nær-værelse. Han besluttede nu at tage de syv Brødre hver for sig i Haab om at rokke dem med Trusler og Løfter. Han henvendte sig først til den ældste, Januarius, som svarede ham saaledes: »Hvad du der raader mig til, er imod al Fornuft. Jeg venter af min Herre Jesus, at Han bevarer mig fra saadan Ugudelighed.« Uden at ville høre mere lod Publius den højmodige kristne Yngling piske til Blods og sende tilbage til Fængslet.

Nu blev Felix, den næstældste af Brødrene, ført frem, og man befalede ham at ofre til Guderne. »Der er kun een Gud,« sagde han, »det er Ham, vi skal frembære vort Hjertes Offer. Aldrig skal vi glemme den Kærlighed, vi skylder Jesus Kristus. Brug alle dine Kunster, og alle de grusomme Midler, som du vil; du kan dog ikke tage vor Tro fra os.«

Alle de andre Brødre førte samme Tale og erklærede, at intet skulde berøve dem den evige Løn, som var lovet de retfærdige. Martial, den yngste, tilføjede: »De, som ikke bekender Jesus Kristus, vil blive kastet i den Ild, som aldrig slukkes.«

Da Forhøret var til Ende, blev de alle pisket og ført tilbage til Fængslet.

Publius, der nu indsaa, at der ikke var noget Haab om at overvinde deres Modstand, sendte alle Retsakterne til sin Herre. Kejser Antoninus afgjorde da, at de forvovne Bekendere skulde dømmes til at lide Døden paa forskellig Vis.

Januarius blev slaet til Døde med Svøber, som var behængt med Blykugler. Felix og Filip endte deres Liv under Kølleslag. Silvan, den fjerde af Brødrene, blev styrtet hovedkulds ned i en Afgrund. Alexander, Vitalis og Martial, som var de yngste, blev halshugget. Paa samme Maade døde Felicitas fire Maaneder efter.

Det skete Aar 170.

St. Januarius Gravsten i Katakomberne >

Giv os i Dag vort daglige Brød

fortsat fra Side 23

holder Øje med Væksten, men Væksten selv gives af Herren, ikke af os. »Ja, Herren giver Velsignelsen, og sin Afgrøde giver vort Land« (Sl. 84, 13).

Naar det nu forholder sig saaledes, er det indlysende, at det Arbejde, vi gør for at skaffe os det jordiske, og de Ønsker, vi nærer, og den Bøn, vi henvender til Gud, maa være af den Art, at Gud kan velsigne vore Anstregelser og sige Ja til vore Ønsker. Det, der hos Gud afgør Spørgsmaalet om Bønhørelse eller ikke Bønhørelse, er *den indre Aand, der besjæler os, den Hensigt, vi har med at søge det timelige. Denne Hensigt maa falde sammen med Guds hellige Vilje*, med hans store Verdensplan og med den Opgave og Bestemmelse, han har givet det jordiske i dets Forhold til os Mennesker. Vil vi noget andet med de forgængelige Ting, end han vil, velsigner han os ikke, men afviser os og svarer paa vor Bøn om de timelige Goder: »I ved ikke, hvad I beder om« (Mt. 20, 32). Desværre er Herren altfor ofte nødt til at sige Nej, naar vi bønfalder ham om denne Verdens Goder. Saa snart det nemlig drejer sig om disse, er vi overordentlig stærkt tilbøjelige til at gøre den Fejl, som Apostlen Paulus taler om, hvor han siger: »Vi ved ikke, hvad vi skal bede om, som det sig bør« (Ro. 8, 26).

Vil vi undgaa en saadan Afvisning, gælder det om at kende Guds Hensigt ikke blot med de daglige Fornødenheder, men ogsaa med alt, hvad der i det hele taget omgiver os og har Betyd-

ning for vort private Liv, for vore Familier og det store Samfund. Her raader nemlig *en beundringsværdig Lov, hvorved den almægtige Skaber af Himmel og Jord har gjort alle Ting til en Hjælp for os eller til et Middel ved Løsningen af den Opgave, som hvert enkelt Menneske og alle tilsammen har at løse i deres korte Levetid paa Jorden*. Alle Skabninger skal tjene og fremme os, ikke skade eller sinke os eller være unyttige. Af den Grund er de blevet udstyret med forskellige Egenskaber, Evner og Kræfter. Saa har vi da i denne Verden kun en eneste Fjende, der ødelægger os: det er Synden. Alt andet vil eller kan være Ven og Støtte og Hjælp, hver Gang vi gør, hvad vi er skabt for, nemlig naar vi lovpriser Herrens ophøjede Navn, søger at komme ind i hans evige Rige og opfylder hans hellige Vilje.

Aldrig kan det derfor være Guds Mening, at vi *efter Behag og ganske vilkaarligt benytter de synlige Ting* eller leger med dem. Endnu mindre har vi Lov til, betaget og overvældet af den skabte Verdens brogede Mangfoldighed og beundringsværdige Skønhed, at *glemme selve Skaberen og Herren eller misbruge Skabningerne* til Krænkelse af den højeste Herres Rettigheder. Der er Hedninger, der tilbøder Solen og Maanen og Stjernerne og andet. Det er en uhyrlig Uret mod den ene sande Gud. Men vi andre har heller ikke Lov til at gøre Penge, politisk Magt eller sanselig Nydelse til vor Afgud og til det højeste Gode, vi kender. Vilde nogen bede om Guds Hjælp til sligt, blev hans Bøn nærmest til Gudsbespottelse. Og

vilde nogen leve og arbejde for den Slags, kunde han aldrig faa Guds Velsignelse dertil. Nej, den Uret mod Skaberen og hans hellige Vilje kan kun føre til de værste Ulykker som Straf for denne Synd. Mest rammes naturligvis Synderen selv. Men samtidig nedværdiger denne ogsaa de misbrugte Ting mod deres inderste Væsen og Bestemmelse og nedkalder paany Guds Forbandelse over dem. »For *din Skyld* skal Jorden været forbandet,« sagde Gud til Adam, der havde syndet ved at bruge Frugten af et Træ til noget andet, end den var bestemt til.

Den rette Brug af det, Herren har gjort os til Herrer over i den synlige Verden, eller rettere sagt til Forvaltere af; den rette Indstilling overfor det, der omgiver os, og som vi paa saa mange Maader er henviste til, er Menneskelivets store praktiske Problem. Ved Kontakten med de skabte Ting henter de fleste sig enten Liv eller Død, alt efter som de kender og praktiserer, hvad den hellige Ignatius af Loyola i sin lille Eksercitiabog har udtrykt med følgende korte og klare Ord: »De andre Ting paa denne Jord (nemlig foruden Mennesket) er skabt for Menneskets Skyld, for at de maa hjælpe dette til at stræbe frem mod det Maal, for hvilket det er skabt. (Dette Maal er en absolut overnaturlig, evig og lyksaliggørende Beskuelse af Gud og opnaas ved, at vi allerede her paa Jorden ved Kristi Naade paa den inderligste og hemmelighedsfuldeste Maade er forenet med Gud og saa lovpriser ham, viser ham Ærefrygt og tjener ham). Heraf følger, at Mennesket kun bør bruge de skabte

Ting i den Udstrækning, hvori de hjælper det frem mod dets Maal — og bør gøre sig fri af dem i den Udstrækning, hvori de er en Hindring for at naa Maalet.»

Lader vi os i vort Forhold til den ydre Verdens Goder ikke lede af blind Sympati eller Antipati, men af Fornuften og vor Tros Lære; arbejder vi og beder vi til Gud om det nødvendige til Livets Ophold i denne Aand og efter disse Regler, saa bliver vi altid bønært. Vi vil jo det samme, som ogsaa Gud vil. Derfor gælder nu, hvad der staar i Davidssalmerne: »Du, Herre, giver alle dem, der bier paa dig, Føde, og de sanker. Du aabner din Haand, og de mættes med godt« (Sl. 103, 27—28).

Det er nu den første Betingelse, der bør være opfyldt, naar vi vil bede fjerde Bøn i Fadervor paa den rette Maade: Guds Ære maa altid være Maalet, alt andet kun Middel til at naa dette Maal.

F. K.

Tak

En hjertelig Tak til alle, som har glædet mig med en Hilsen til Jul og Nytaar.

D. 3. Januar 1942.

✠ TH. SUHR

Tak

Alle, som har glædet mig ved Blomster og Gaver paa min Indsættelsesdag som Sognepræst, bedes modtage min hjerteligste Tak.

J. Coenen.

Aflysning!

Det store Stævne for unge katolske Kvinder, der var fastlagt til Søndag d. 18. Januar, er paa Grund af Sygdom udsat indtil Foraaret!

Rosenkranskirken

Sønd. 11. Jan. Kl. 17 Andagt med Indvielse til den Hellige Familie.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Sakramentskirken

Sønd. 11. Jan. Kl. 17 Andagt med Indvielse af Sognets Hjem til den Hellige Familie. Mand. 12. Jan. Kl. 20, Ungdommens Nytaarsfest. Bill. à 1 Kr. maa være sikrede i Forvejen. Onsd. 14. Jan. Kl. 19,30, Ungdommens Studiekreds.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 11. Jan. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 12. Jan. Kl. 20, Møde for samme Kongregation. Torsd. 15. Jan. Kl. 20, Møde i Røde Sal for Mændenes Kongregation.

Assens

Atter i Aar var der Midnatssmesse i Vor Frelsers Kirke i Assens, og Beboerne i Assens med nærmeste Opland havde fulgt Pastor Heurs venlige Indbydelse. Det er længe siden Vor Frelsers Kirke har været saa stopfuld; oppe ved Døbefonten, helt oppe ved Indgangen til Taanet, ja helt ude paa Gaden stod Folk.

Under Oftringen sang et Pigekor under Ledelse af Fru Ingeniør Glahn en smuk, flerstemmig Sang »Ave verum corpus«.

Ved den gregorianske Sang bejntes Orglet af Læge Nissen, Odense, og Violinen af Fru Musiklærerinde Jonassen; under de danske Salmer spillede vor faste Organist Fru Malermester Pedersen.

D. K. K. F.

Diskussionsklubbens Møde Onsdag d. 14. Januar aflyses paa Grund af Sygdom. Næste Møde 11. Febr.

Katolsk Ungdoms Klub

København, afholder

STOR NYTAARSFEST
i Sct. Knuds Sal, Stenosgade 4,
Søndag d. 11. Januar 1942
Kl. 19 prc.

Nytaarstale af Hr. stud. mag.
Hans Bang.

Stor munter Underholdning ved
K. U. K.'erne.

Recitation ved Frøken Antonia
Cresta.

Fælles Kaffebord.
Fællessange. (Tag Sangbogen
med).

Alle Unge med Forældre og
Venner indbydes til denne Fest.

Billetter à Kr. 1,50 (incl. Kaffe og Brød) faas hos Portneren, Stenosgade 4, Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, samt hos Klubbens Medlemmer.

Katolsk Ungdoms Klub

København

Søndag d. 11. Januar 1942 holder Klubben sin store Nytaarsfest. Mød talrigt op og tag Familien med. Lørdag d. 17. Januar Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Lørdag d. 24. Januar Kredsmøde. Emne: Det femte Bud.

Academicum Catholicum

Lørdag d. 24. Januar: Aabent Hus. Tid og Sted vil blive nærmere angivet i næste Nr. af Ugebladet.

Danmarks katolske Sygeplejerske-Forbund

afholder Nytaarsfest d. 15. Januar 1942 Kl. 20 prc. paa Sct. Josephs Hospital.

Billetter faas fra 10. Januar hos Søstrene paa Sct. Josephs Hospital og hos Sct. Liobasøstrene samt ved Indgangen.

Ikke-Medlemmer: Kr. 1,00, Medlemmer: Kr. 0,75. Program med trykte Fællessange: Kr. 0,25.

Af Programmet kan nævnes: Scene fra »En Søndag paa Amager«, Solosang (Dagmar Aarestrup og Anna Sinding), Recitation (Beate Perch), Afslutning ved Sognepræst J. Coenen S. J.

Alle er velkommen.

Katolsk Klub

holder Møde Tirsdag d. 13. ds. i Ny Rosenborg, Vester Boulevard 5, med Foredrag af Hr. Arkitekt Schultz om Udgravningerne ved Æbelholt (med Lysbilleder). Gæster kan medtages.

Dødsfald

Vor kære Far, Svigerfar og Farfar, pens. Artillerikaptajn, Sekretær ved Vallø Stift,

Knud Frydenlund

R. af D.
Dbmd.

er afgaaet ved Døden den 1. Januar 1942, vel forberedt ved Kirkens Sakramenter.

Tove Frydenlund.

Asgar Frydenlund.

Irma Frydenlund, f. Gerds.
Kjeld, Nina, Rita.

Stort lyst umøbleret Værelse

er til Leje 1. Febr. eller tidligere for dannet ung Dame. Benyttelse af Køkken til Morgenmad ell. lign. Pris Kr. 45,00.

Brønlands Allé 8, St. Hellerup.

Katolsk

Ugeblad

Hvordan en dansk Maler
blev Katolik *af Mogens Kai Nørregaard*

Alphonse Ratisbonnes Omvendelse

Mosaikkunsten i Ravenna

„Disse Palmegrene og Amuletter“

Sognepræsteindsættelse og Kirkeindvielse

Munkemel

<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Frederiksholms Kanal 6, Kbh. Tlf.: 12,166 og 12,161</p>	<p>Bageri & Conditori Johan Aschengreen Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353 Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019</p>	<p>KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI KUL KØK KOKS NØRREGADE 15 TELF. 9270</p>
<p>W. Staack Malermester Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158</p>	<p><i>Reserveret</i></p>	<p>Gør Deres Indkøb i Kolonial-Lageret en gros Lager . detail Salg Blaagaardsgade 4 . Nora 5834 Leverandør til Sakraments Kirken</p>
<p>Trykkeriet DANMARK ved Tjæder Nielsen Brolæggerstræde 11 . Central 2979 Wibrandsvej 75 . Amager 3986 Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>Ludvig H. Dronninggaard Møbel- og Bygningsnedker Sofievej 6, Tlf. Hellerup 45 Udfører Arbejdet for Assumptionssøstrene</p>	<p>Malerfirmaet Axel Seehusen Tagensvej 97 Telefoner: Central 3670 og Taga 3670 Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret</p>
<p>Hans Molbech W. C. og Badeanlæg Nyt og Reparationer Højdevej 10 . Telefon 69 Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital</p>	<p>R. Wilhelm Bageri og Conditori Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371 Lev. til Institut Jeanne d'Arc</p>	<p>Hans A. Holm & Søn A/s Maskinsnedkeri Nansensgade 47, Tlf. C. 1806</p>
<p>Heinze's Vinduespolering Ole Suhrsgade 12 . Byen 2261 y Lev. til Assumptionsklosteret Rygaard</p>	<p>Arbejdernes Kaffeforsyning Bedste Luksus Kaffe 95 Øre 1/4 kg Prøv vore henkogte Frugter Viktoria Blommer Ananas, Fersken osv. Amagerbrogade 156</p>	<p>BATAVIA den ideelle Java-Kaffeerstatning nærmere kan ikke naaes sendes over hele Danmark Aage Andersen Amagerbrog. 22 . Amg. 730 . 9505 Batavia Kaffe St. Kongensg. 36-38 Central 3574</p>
<p>Malerfirmaet Gustav Lehnert Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y Alt Maler- og Tapetsererarbejde udføres Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard</p>	<p>Niels Hansen Mahogni, Egetræ, ru, hele og pl. Brædder. Lægter. Lister, Krydsfiner Tagpap og Treteer Gothersgade 8 . Palæ 3073 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Støt Frank Andersens Fond Postgiro 1087</p>
<p>Houlbergs Pølser <i>- det er Mad</i></p>	<p>Købke's Reproduktionsanstalt Vester Voldgade 91 Klicheer i fineste Udførelse</p>	<p>Announcér i „Katolsk Ugeblad“ fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle</p>

Om den rette Frygt for Gud

Frygt er en Svaghed og en Kraft, en Synd og en Dyd. For de fleste er den sikkert et Onde, fordi Menneskenaturen viger tilbage for den nuværende Smerte og er særlig bange for det, der umiddelbart truer os. Der er derfor snarere Udsigt til, at vi er alt for bange, end til at vi er det for lidt. Naturligvis er der dem, der trænger til at være mere betænksomme, mere forsigtige, men disse eventyrlystne er faa i Sammenligning med dem, der i Sjælens Liv finder alt for meget Stof til Modløshed og Mismod.

Men naturligvis finder vi det rette Kendetegn paa, om Frygten er retmæssig eller ej, i Frygtens Genstand. Det kommer ganske simpelt an paa dette: Hvad er jeg bange for? Er det, jeg frygter, et Onde, som man med Rette maa være bange for, saa har vi Grund til vor Holdning, ellers naturligvis ikke.

Men hvor der findes to indbyrdes modsatte Trusler, maa vi nødvendigvis være meget forsigtige i vort Valg. Det maa træffes i Guds Naades klare Lys, fordi Skriften med Vilje siger, at Mennesker »frygter, hvor der ingen Frygt er«, hvorved den hellige Forfatter blot mener, at der ofte gives en Frygt, som aldeles ikke staar i Forhold til det, der frygtes. Legemet viger naturligt tilbage for Smerte og Tab, og derfor har vi altid Grund til nogen Frygt, men ikke til den overdrevne Frygt, vi nærer for materielle Ting. For Legemet maa en Dag forgaa, mens Sjælen aldrig dør.

Vi maa derfor nødvendigvis

kende til Frygt for Gud, og forstaar vi hans forfærdende Domme, kan vi heller ikke undgaa at kende til den. Guds Retfærdighed og de Ord, som den kærlige Menneskesøn brugte om »Vredens Dag«, giver os visselig Ret til at forfærdes for alt, hvad dette rummer. Men Kærligheden maa samtidig mildne denne Frygt.

Vi maa ikke adskille Frygt og Kærlighed. Vi maa gaa ud fra, at begge er nødvendige til rettelig Gudsdyrkelse, men dertil følger vi som et Stykke praktisk Visdom, at vi af de to maa fremhæve Kærligheden mere end Frygten, for af Naturen er vore Følelser mere tilbøjelige til Frygt end til Kærlighed. St. Thomas siger dette flere Steder: »Af Frygtsomhedens og Dristighedens to Yderpunkter er det mere nødvendigt at overvinde det første end det andet. For det er vanskeligere at undertrykke Frygtsomheden end at holde Maade med Dristigheden, da de Farer, som er sidstnævntes Følger, er tilstrækkelige til at faa os til hurtigt at dæmpe dens Overdrivelser, hvorimod Tanken om de alvorlige Onder, der følger af Frygtsomheden, ender med at gøre os endnu mere frygtsomme.« Af de to er Frygten derfor i Almindelighed det Yderpunkt, som mindst behøver Opmuntring, da den hos de fleste allerede er tilstrækkelig virksom — ja, faktisk fremherskende hos dem.

Følgelig bør jeg tænke mig om, hvorvidt jeg selv har for lidt eller for megen Frygt; om

den er retteligt motiveret; om det er den saakaldte Slavefrygt, som mishager Gud, eller om den har Del i den sønlige Frygt, hvorefter Kærligheden kommer.

Paa hvilke Tegn kan jeg skelne mellem den rette og den forkerte Frygt? Det ufejlbare Tegn er dette: den Frygt, som virkelig er fra Gud, maa føre mig nærmere og nærmere hen for hans Fødder — en Frygt, der holder mig borte fra ham, kan aldrig være hans Gave.

Jeg vil tænke paa Magdalena, hvis Synder bragte hende hen til Herren, dristigt lod hende kaste sig for hans Fødder og kysse dem, ja gjorde hende saa lidt frygtsom overfor ham i Opstandelsens Have, at han maatte sige til hende: »Rør mig ikke, jeg er endnu ikke opfaren til min Fader.« Peters Frygt drev ham bort fra Yppersteprestens Gaard efter den tredobbelte Fornægtelse og fik ham til at græde bitterligt, men den kunde ikke kalde andre Ord frem fra hans Hjerter end disse: »Du ved alle Ting; du ved, at jeg elsker dig.«

Den sande Guds frygt skal alt saa faa mig til at holde mig til ham i Kærlighed og Ærbødighed. Den maa hindre mig i at gaa bort fra hans Buds Vej, men hverken skal den forstyrre min Sjæls Fred og Ro eller plage min Samvittighed eller kvæle Kærlighedens Æmhed eller foranledige Guds Fjender til at rette Bebrejdelser mod ham. Jeg kan vide, hvilken Guds frygt, der er den falske, for den vil føre mig bort fra ham.

Bede Jarrett O. P.

Den mirakuløse Omvendelse i S. Andrea delle Fratte

Den 20. Januar er det 100 Aar siden, den syvogtrediveaarige jødiske Bankiersøn Alphonse Ratisbonne fra Strassbourg pludselig blev omvendt i en romersk Kirke. Han havde aldrig kendt til religiøse Interesser og var tilmed yderst fjendtligt indstillet overfor Kristendommen, siden en ældre Broder i 1827 havde ladet sig døbe og var blevet katolsk Præst efter et smerteligt Brud med deres Fader, der opfattede det som et nationalt Forræderi. Alphonse betragtede Katolicismen som Dumhed og Fanatisme og havde engang haft et alvorligt Sammenstød med Broderen, som vilde døbe en lille Nevø, der laa for Døden.

Netop her i de første Dage af 1842 havde Alphonse Ratisbonne andet at tænke paa end Religion. Han var paa Hjemrejse fra Italien, og hjemme skulde hans Bryllup staa. I Rom traf han en Skolekammerat og maatte for gammelt Venskabs Skyld finde sig i at blive præsenteret for dennes Broder, der ligesom hans egen var Konvertit. Han var selv Skyld i, at Samtalen kom ind paa religiøse Emner, for han begyndte at kritisere, og det endte med, at Konvertitten hængte en Maria-Medalje om Halsen paa Jøden, der ironisk kommenterede det ved at sige: »Nu kan De da se, at man gør os Jøder Uret, naar man beskylder os for Fordomsfuldhed og Stejlhed.« Iøvrigt skænkede Ratisbonne ikke Tildragelsen eller Medaljen en Tanke.

Ugedagen efter, d. 20. Januar, gik han ind paa en Restaurant for at læse Aviser. »Hvis der i dette Øjeblik,« sagde han senere, »var kommet en, der havde sagt: Alphonse! Om et Kvarter vil du tilbede Jesus Kristus, din Gud og Frelser, og du vil forlade Verden, dens Pragt og dens Glæ-

der, du vil opgive din Formue, dine Forhaabninger, dine verdslige Maal og, om nødvendigt, din Forlovede og din Families Kærlighed — havde en saadan Profet forudsagt noget sligt, vilde jeg have ment, at der kun kunde være eet Menneske i hele Verden, der var mere afsindig: jeg selv, i Fald jeg troede paa det.«

Paa Restauranten traf han den nævnte Konvertit, og de fulgtes derfra i dennes Vogn. Udenfor en Kirke, S. Andrea delle Fratte, standsede de, da Katolikken skulde op i Præstegaarden og træffe Aftale om en Vens Begravelse. For at fordrive Ventetiden gik Ratisbonne ind i Kirken. Et Øjeblik efter fandt hans Ledsager ham knælende foran Michaels og Rafaels Alter, dybt grebet. Han maatte støttes

paa Vej ud fra Kirken som en syg. »Hvor De maa føre mig hen?« svarede han paa et Spørgsmaal. »Hvor De vil. Efter det jeg har set, maa jeg adlyde.« Jo, han vilde gerne tale med en Præst, »for det jeg har set, maa jeg fortælle om paa mine Knæ.« Men hvad det var, havde han alligevel ikke Ord for. Det var »en Glans, en... aa, hvor kan jeg tale om det.« Men atter og atter kyskede han den Medalje, han havde faaet en Uge i Forvejen: »Jeg har set hende! Jeg har set hende!«

Ratisbonne blev ligesom sin Broder katolsk Præst og i Fællesskab tog de Arbejdet op for Jødernes Omvendelse. Kongregationen »Vor Frue af Sion« med Hovedsæde i Jerusalem blev Brødrenes Værk. Den Gerning, der udfoldes herfra, har ikke mindst bidraget til at nedbryde jødiske Fordomme mod den katolske Jødemissions Formaal. De senere Aars politiske Fremdragelse af Jødespørgsmaalet har gjort Arbejdet uhyre vanskeligt, men ikke mindre paakrævet.

Sognepræsteindsættelse og Kirkeindvielse i København

Efter Indsættelsen Nytaarsdag og Aarets første Søndag af Pater Wevers og Pater Coenen som Sognepræster ved henholdsvis St. Tereses og Jesu Hjertes Kirke, følger Søndag d. 18. Januar Indsættelsen af den tredie nye Sognepræst i København, Pastor *Knud Ballin*, som ved Højmes- sen i *St. Antoni Kirke* vil blive indsat i sit Embede.

Samme Søndag læser Sognepræst Pater *Coenen* for første Gang Messen i *St. Nikolaj Kapel* i Hvidovre, der nu hører ind under Jesu Hjerter Sogn.

Og ligeledes samme Søndag afsluttes *Gudstjenesterne* i Ro-

senkranskirken i Boyesgade, da den nye *St. Mariæ Kirke* paa *Jens Jessensvej* nu staa rede til Indvielse. Indvielsen vil finde Sted Lørdag d. 24. Januar, og vi bringer nærmere Meddelelse næste Uge om Begivenheden og haaber samtidig at kunne bringe et Par Billeder fra det nye katolske Centrum.

Ude i *St. Terese Kirke* har Kirkerummet næsten helt skiftet Udseende, efter at den gamle Rosenkranskirkes Bænke er flyttet ud i denne nye Sognekirke, der nu syner som en af vore største.

PARIS OG PARMA

Hvordan en dansk Maler blev Katolik

AF MOGENS KAI NØRREGAARD

Mindet om min Far, Sporvejsdirektør KAI NØRREGAARD, tilegnet

„Satiabor cum apparuerit gloria tua Min Higen vil først mættes i din Straaleglans“ Ps. XVI

Jeg er født og opdraget i et ateistisk Milieu. Hjemme lod man mig ved enhver Lejlighed forstaa, at det var et Tegn paa Middelmaadighed at tro. Religion diskuteredes ikke blandt alvorlige Mennesker. Det tilhørte et lavere Standpunkt.

Ingen gik her saa yderligt som min Far, og ingen Søn kunde følge sin Far mere overbevist end jeg. I tragisk Konflikt med sin egen inderste Natur havde min Far slaaet Religionens Dør haardt i Laas for sig selv. Hans dybt kontemplative Gemyt fandt sin eneste Udløsning i Musikken.

I Skolen bestod Religionsundervisningen af Lutherdom af den mest udvandede Art. Jeg haanede det Hele og fik uden Vanskelighed mine Kammerater med paa Gled. Opmuntret fra alle Sider slog jeg mig løs uden at genere mig. Da jeg var 15, og de andre lod sig konfirmere, holdt jeg mig tilbage. Naturligvis tilskyndedes jeg heri af mine Forældre, og jeg vil altid være dem taknemlig for Ærligheden af dette Standpunkt.

Min Trosbekendelse dengang fandt jeg hos Shelley. Den Dag, jeg for første Gang aabnede hans Digte, begyndte mit egentlige Liv. Jeg genkendte med Undren og Fryd min egen endnu halvt ubevidste Higen efter den grænseløse Skønhedsfyldte. Det Faktum, at Shelley erklærede sig selv for Ateist, gav mig Sikkerhed for, at det var »tilladt« at begejstres for ham. Uden denne Garanti havde jeg uden videre ladet ham falde, i trofast Lydig- heds mod min Fars Idéer.

Dengang forstod jeg ikke, at Shelleys Ateisme ikke havde noget med hans Poesi at gøre, og

at de Følelser, denne frigjorde hos mig, i Virkeligheden var af religiøs Art. Jeg saa blot, at jeg her stod helt alene. Ethvert Forsøg paa at meddele det, jeg havde erfaret, til andre, viste mig kun Nødvendigheden af at beskytte det som den dybeste Hemmelighed.

Naturligvis kunde der ikke være Tale om nogen moralsk eller intellektuel Befrielse svarende til den følelsesmæssige. Naar Shelley proklamerede sig som Ateist, var det klart, at jeg mere end nogensinde erklærede ogsaa at være det, og mine Argumenter hentede jeg samme- steds fra som han, nemlig hos den franske Oplysningsfilosofi i den Form, som Brandes havde forkyndt den hos os. Alle dannede Mennesker, jeg kom i Berøring med, stod under Indflydelse heraf, og jeg forstod simpelthen ikke, at der kunde være Tale om andet.

Men Shelley førte mig til Rom. Til hans Grav, ikke til Peters, valfartede jeg i Tankerne paa utallige Pilgrimsfarter. Stenen ved Cestiuspyramiden med dens indhuggede Vers af »The Tempest« var det første, der blev synligt for mig af Rom. Snart begyndte imidlertid Rom selv at leve udenom.

Allerede da jeg var 16, gav en lang Rekonvalescensperiode mig Lejlighed til at studere romersk Arkæologi. Rodolfo Lanciani's Bog: »Pagan and Christian Rome« gav mig et Stød. Saa var det altsaa sandt, at Apostlen Peter havde levet og virket i Rom saa nær os alle. Apostelgraven der ved den corneliske Vej under Peterskirkeens Marmorgulv, var ingen Legende. En Verden, rige-

re og dybere end den, jeg hidtil havde kendt, aabnede sig for mig gennem disse Studier over oldkristelig Arkæologi, en Verden ingen i min Kreds kendte noget til eller brød sig om. Selv følte jeg Roms Stempel presse sig ind i min Bevidsthed for stedse.

Men oven over Oldtidens Rom eksisterede midt i Dagens Sol det barokke Rom, Berninis og Borrominis Rom, med sin hæmningsløse Kasten sig ud over sig selv og sin aldrig standsede Higen mod det uendeligt fjerne, ene, ubevægede Punkt. Jeg fyldtes heraf indtil Beruselse, gen- nemplojede Bøger og Kort, udspurgte igen og igen de udvalgte Lykkelige, jeg kendte, der havde set alt dette. Og knapt vovede jeg at tro, at denne By eksisterede et Sted paa Jorden, og at man kunne naa den blot ved at sætte sig ind i et Tog.

Parallelt fulgte en fransk Strømning. Som Maler af Profession kunde jeg naturligvis ikke komme uden om fransk Kunst og dens Stræben efter konstruktiv Orden. Enhver Begynder finder her sit Fundament.

Samtidigt fulgte saa en Indtrængen i fransk Sprog og Kultur overhovedet. Særligt den franske Verden i Tiden fra før Revolutionen havde altid øvet en uimodstaaelig Tiltrækning paa mig lige fra mine tidligste Drengaar. Nu kom hin Tids intellektuelle Liv mig paa nært Hold. Og pludseligt traadte en Kvindeskikkelse mig i Møde fra »le grand siècle«, en Skikkelse, der paa en besynderlig Maade blev nærværende for mig. Det var som om et Møde havde fundet Sted. Jeg syntes, jeg kendte

Bevægelserne, Smilet, Stemmens Klang. — I min Fars Bibliotek havde jeg fundet to smaa Pergamentsbind: »Lettres de Madame de Sévigné«.

Ikke blot inkarnerede hun for mig hele hin Tid med dens aldrig overgaaede Sans for Klarhed, Udsøgthed og rytmisk Ligevægt i Sprog og alle Udtryksformer, ikke blot frydede hun mig ved sit Temperament, sin Fantasi og sin intense Medopleven af de største som de mindste Begivenheder paa et Tidspunkt af Verdenshistorien, hvor alt havde Relief. Det der laa inderst inde: hendes grænseløse Betagelse og fuldstændige Afhængighed af et andet Menneske, hendes uendelige Kval over Kulde og Haardhed og hendes lyse Jubel over selv det mindste Ven-skabstegn, alt dette var *min* Tilværelse i netop de Aar. Med en Hengivenhed for Livet sluttede jeg mig til hende.

Overalt fulgte jeg hendes Skridt. Paa Landet og i Paris, i Parkerne og i Salonerne, paa de lange Rejser til Datteren i Provence og paa de korte til Hof-festerne i Versailles. Jeg lyttede til hendes Samtaler med Tidens Berømt-heder. Paa denne Maade kom jeg til at lære Hertugen af La Rochefoucauld at kende, som i sine »Maximes« i krystalklar Form kondenserede den af mig hidtil kendte Livsvisdom, saaledes at jeg fra nu af altid maatte have hans lille Bog med mig.

Madame de Sévigné selv derimod sagde: »Moralen maa være kristen, *virkeligt* kristen, ellers hænger det Hele i Luften.« Og lige saa selvfølgelig som jeg havde fulgt hende til La Rochefoucauld, saaledes fulgte jeg hende nu til Tidens religiøse Tænkere og Skribenter — til »ces messieurs de Port-Royal«. Her fandt hun det, hun savnede hos Maximernes Forfatter, og her betragtedes hun som en levende Relikvie, idet hun var Barnebarn af den store Helgeninde og Ordensstifterske: Sainte Chantal. (Madame de Sévigné var født: Marie de Rabutin Chantal).

Uden at jeg havde lagt Mærke til det, havde Madame de Sévigné

né saaledes taget mig ved Haanden og ført mig til Port-Royal. I hendes Selskab indgød det strenge Kloster mig hverken Mistanke eller Ængstelse. Men jeg mærkede med eet, at en anden Aand slog mig i Møde, noget helt Nyt, som jeg aldrig før havde kendt. Jeg stod pludseligt over for Mennesker, der kun havde een eneste Bekymring: deres egen og Næstens Helliggørelse. Og her forsvandt Madame de Sévigné og lod mig staa ene, Ansigt til Ansigt med *Pascal*.

Pascal talte til Mennesker, der tilhørte den Kultur, der nu var min, i det Sprog, de var vant til at høre. Det var derfor let at komme i Gang med ham. Og inden man vidste et Ord af det,

var man langt inde i Tanker, som intet længere kunde standse. Som Murvæddere rammende de mod Muren af ens Fordomme, og Muren gav efter og slog Revner, og store og smaa Sten raslede ned alle Vegne fra, mens man selv stod magtesløs og forfærdet og saa til. Al ens Sikkerhed var med eet til Ende. For-gæves søgte man at samle sammen paa Stumperne, Murvædderen blev ved at ramme, ogsaa naar Bogen var lukket. Drage Konsekvenser var endnu for tidligt, men den store Kamp var begyndt. Dog — nu var jeg ikke i Danmark længere, jeg var i Paris, og Forsynets Indgriben blev med eet aldeles aabenbar.

Fortsættes i ca. 3 følgende Numre.

Det katolske Hjem

Messen forklaret for Børn

af Maria Montessori

SIDSTE AFSNIT

Fred

Efter at Vor Herre i den sidste Nadver havde forvandlet Brød og Vin, ventede han, mens hans Disciple adlød hans Ord: »Drik og spis alle heraf.« Den hellige Kalk gik fra den ene til den anden, og alle, ogsaa Jesus, drak af den; saa blev Brødet delt, og hver af dem tog et Stykke deraf.

I vor Messe foregaar akkurat det samme.

Messens højtidelige Del, hvori der sker det samme som i den sidste Nadver, er nu endt; Brød og Vin er forvandlet, og Frelserens egen Bøn, Fader vor, har dannet Afslutningen. Altertjeneren har paa hele Menighedens Vegne sagt de sidste Ord i Fader vor: »Fri os fra det onde«. Den Handling, som Præst og Menighed nu forbereder sig til, kan nemlig have en dobbelt Virkning, alt efter om de, som deltagere i den, i deres Ord og Gerning arbejder for det gode eller det onde.

De, som vover at modtage Jesu Legeme, skønt de har begaaet en

stor Synd, vil ikke finde Fred. Men de gode, som spiser Englenes Brød, faar Del i den fuldkomne Fred, som hersker i Himmerige.

»Fri os, beder vi dig, Herre, fra alt ondt, forbigangent, nærværende og fremtidigt — —« siger Præsten sagte. Han holder nu Patenen med højre Haands Pege- og Langfinger; Patenen er den Tallerken, hvoraf han skal spise ved det hellige Bord; men stadig maa Tommel- og Pegefingeren, som har holdt Kristi Legeme, ikke skilles.

Han beder videre om Helgenernes Forbøn og gør saa Korstegnet med Patenen, og derefter beder han om den Fred, som vi kun kan opnaa ved at forenes med Kristus. Endelig kysser han Patenen, hvorfra han skal modtage Herrens Legeme.

Forberedelsen til den hellige Kommunion

Præsten stikker Patenen ind under Hostien, som ligger paa Corporalet, og tager Palla'en af Kalken. Saa tager han Hostien fra Patenen

med Tommel- og Pegefinger paa begge Hænder, ligesom han gjorde ved Forvandlingen; men nu løfter han den ikke, han holder den over Kalken med begge Hænder og bryder den i to Stykker, mens han siger:

»Ved den samme Vor Herre Jesus Kristus, din Søn.«

Hvis man ikke er alt for langt fra Alteret, kan man høre Lyden af Hostien, der brydes, og det gør altid et dybt Indtryk paa dem, som elsker Messen; de synes, de er til Stede i det frygtelige Øjeblik, da Soldaten gennemborede Jesu Hjer-te med sin Lanse.

Nu lægger Præsten den højre Halvdel af Hostien tilbage paa Patenen; derpaa brækker han et lille Stykke af den venstre Halvdel og holder den nu mellem højre Haands Tommel- og Pegefinger. Imens siger han:

»Som lever og hersker med dig i Helligaandens Enhed.«

Med venstre Haand lægger han det andet Stykke af Hostien ned paa Patenen til den Halvdel, som allerede ligger der, og idet han med højre Haand holder det lille Stykke over Kalken, siger han Bønnens sidste Ord:

»Gud fra Evighed til Evighed.«

Og Altertjeneren svarer: »Amen.«

»Pax Domini sit semper vobiscum.« »Herrens Fred være altid med eder,« siger Præsten til Menigheden og gør et tredobbelt Kors-tegn med det lille Stykke af Hostien over Kalken.

»Og med din Aand,« svarer Altertjeneren i Menighedens Sted.

Saa lader Præsten det lille Stykke af Hostien falde ned i Kalken, mens han siger:

»Maatte denne Blanding og Indvielse af Vor Herres Jesu Kristi Legeme og Blod tjene os, som nyder den, til det evige Liv.«

Han dækker Kalken og gør Knæfald for det hellige Sakramente, som nu er parat til det hemmelighedsfulde Maaltid.

Efter et Øjeblik Forløb slaar Præsten sig tre Gange for Brystet, mens han beder om Barmhjertighed og Fred:

»Guds Lam, som borttager Verdens Synder, forbarm dig over os,« beder han to Gange; og derpaa en Gang: »Guds Lam, som borttager Verdens Synder, giv os Fred.«

Det vidunderlige Maaltid, han nu skal nyde, betyder Liv eller Død for ham, alt efter om han er god eller ond. Men hans Hjer-te brænder af Længsel efter at blive forenet med Gud. Med Hænderne samlede og hvilende paa Alteret beder han først Gud om at give hele Kirken Fred, og dernæst om at forberede hans Hjer-te, saa han kan modtage ham værdigt:

»Herre Jesus Kristus, du, som har sagt til dine Apostle: Fred efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder, — se ikke hen til mine Synder, men til din Kirkes Tro, og bevar den i Fred og Enhed — —

Du, som ved din Død har skænket Verden Livet, frels mig ved dette dit hellige Legeme og Blod fra alle mine Synder og fra alt ondt; — tillad aldrig, at jeg skilles fra dig — —

Lad ikke Modtagelsen af dit Legeme, som jeg uværdige agter at nyde, blive mig til Dom og Fordømmelse, men for din Kærligheds Skyld tjene mig til Sjæls og Legemes Styrkelse og Lægedom.«

Præsten knæler nu ned og siger saa, hvad han vil gøre:

»Jeg vil nyde Himmelbrødet og paakalde Herrens Navn.«

Præstens Kommunion

Idet Præsten bøjer sig lidt, tager han begge de Stykker af Hostien, som ligger paa Patenen, mellem venstre Haands Tommel- og Pegefinger, mens han holder Patenen mellem Pege- og Langfinger paa samme Haand, saa at den hele Tiden er under Hostien, og ingen lille Del af den kan falde udenfor og forsvinde.

Saa slaar han sig tre Gange for Brystet med den højre Haand, mens han tre Gange siger de samme ydmyge Ord, som Hovedsmanden i Evangeliet sagde, da han bad Jesus helbrede hans syge Tjener uden at gaa ind i hans Hus: »Herre, jeg er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag, men sig kun et Ord, saa bliver min Sjæl helbredt.« Derpaa gør han Kors-tegnet med Hostien, som han nu holder over Patenen med højre Haand, og siger: »Vor Herre Jesu Kristi Legeme bevare min Sjæl til det evige Liv. Amen.«

Og saa bøjer han sig ærbødigt og spiser de to Dele af Hostien.

Patenen, som nu er tom, stiller han paa Corporalet, samler Hænderne og tilbeder det allerhelligste Sakramente, som han har modtaget.

Nu tørrer han omhyggeligt Patenen med sin Finger, mens han holder den skraat over Kalken, for det Tilfældes Skyld, at der skulde være en lille bitte Smule af Hostien tilbage. Jesus er jo helt i selv det mindste Stykke af en Hostie; derfor maa han sørge for, at saadant et lille Stykke kan falde ned i Kalken. Imens siger han: »Hvad skal jeg give Herren for alt det gode, han har givet mig? Jeg vil tage Frelsens Kalk og paakalde Herrens Navn, saa skal jeg være tryk for mine Fjender.«

Han tager Kalken i højre Haand, gør Korstegnet for sig med den og siger: »Vor Herre Jesu Kristi Blod bevare min Sjæl til det evige Liv. Amen.«

Han holder Patenen under Kalken, for at den kan opfange den mindste Draabe, der maaske kan falde; og saa nyder han Jesu Blod med det lille Stykke af Hostien i.

Menighedens Kommunion

Vor Frelser er kommet ned paa Alteret — for alles Skyld.

Ved den sidste Nadver var det kun de tolv Apostle, som modtog hans hellige Legeme; men efter hans herlige Opstandelse og Himmelfart kan alle Mennesker faa Del i ham. Derfor kan de troende, som er i Naadens Stand, nu nærme sig Alteret. Nu sker det store Mysterium: Foreningen mellem Gud og Menneske. Alle kan komme, thi Jesus har kaldt paa alle.

Husk paa, hvad der maa til, for at man kan aabne Porten til Gud: Ydmyghed og Anger.

Derfor maa de troende nu fremsige den samme Bekendelse, som Præsten sagde, før han kunde gaa op ad Alterets Trin. De gaar front og ærbødigt, med Hænderne samlede, op til Kommunionbænken, og her siger de Confiteor, eller Altertjeneren siger det for dem, mens de slaar sig tre Gange for Brystet ved Ordene: »Mea culpa« — »Ved min Synd«.

Præsten giver dem nu Syndsforladelse, idet han velsigner dem med Korstegnet. Forinden har han aabnet Tabernaklet og taget Cibo-

riet ud; nu tager han en Hostie i Haanden, viser den til dem, der knæler foran Alteret, og siger:

»Se det Guds Lam! Se ham, som borttager Verdens Synder!«

Derefter siger han paa Allergæsternes Vegne Hovedsmandens Bøn, som vi hørte før, og de, som skal modtage Vor Herre, slaar sig for Brystet, ligesom Præsten gjorde.

Nu er de rede; og Præsten gaar fra den ene til den anden, giver dem hver en Hostie og siger: »Vor Herre Jesu Kristi Legeme bevare din Sjæl til det evige Liv. Amen.«

»Og da de havde sunget en Salme, gik de bort«. Saadan slutter Evangeliets Skildring af den sidste Nadver.

I Messen rejser de, som har kommuniceret, sig og vender tilbage til deres Plads, mens Præsten beder nogle Bønner, som alle kan bede med i deres Hjerte. Først siger han:

»Herre, lad os med et rent Hjerte modtage det, som vi har nydt med Munden, og lad det, som vi har modtaget i Tiden, blive os til Hjælp for Evigheden.«

Han renser nu sine Hænder, som har rørt Kristi Legeme, og Kalken, som har rummet hans Blod; han rækker Kalken ud mod Altertjeneren, som hælder Vin i den, og Præsten drikker Vinen og beder saa:

»Herre, lad dit Legeme, som jeg har nydt, og dit Blod, som jeg har drukket, gennemtrænge mit Inderste, og lad der ikke blive nogen Syndeplet tilbage i mig, som du har vederkvæget med dit rene og hellige Sakramente.«

Saa løfter han Kalken og holder højre Haands Tommel- og Pegefingre derover, mens Altertjeneren hælder Vin og Vand over dem; derpaa drikker han denne Blanding, og nu skiller han endelig Fingrene og tørrer dem. Til sidst tørrer han sin Mund og Kalken med Purificatoren, lægger denne over Kalken, Patenen oven paa den igen og Pallaen øverst, folder saa Corporalet sammen og lægger det i Bursæen og anbringer det hele midt paa Alteret, som da Messen begyndte.

Imens har Altertjeneren flyttet Bogen fra venstre Side af Alteret over paa højre, og Præsten gaar nu hen til den og læser de sidste

Bønner, som er særlige for den bestemte Dag.

Og saa er Messen næsten forbi. Præsten hilser igen Menigheden med «Dominus vobiscum» og tilføjer saa:

»Gaa! Messen er til Ende.«

Men han bliver alligevel staaende midt for Alteret og beder den sidste stille Bøn til den treenige Gud:

»Hellige Treenighed, lad min lydlige Tjeneste vinde dit Velbehag, og lad det Offer, som jeg uværdig har frembaaret for din Guddoms-vældes Øjne, være dig velbehageligt og ved din Barmhertighed blive til Forsoning for mig og alle dem, for hvis Skyld jeg har frembaaret det.«

Endelig vender han sig og velsigner Menigheden med Korstegnet, idet han siger:

»Den almægtige Gud, Fader, Søn og Helligaand, velsigne dig. Amen.«

Og alle gør højtideligt Korsets Tegn.

Præsten forlader stadig ikke Alteret; og Menigheden venter for at høre endnu en Ting om Jesus Kristus. Og Præsten gaar hen til venstre, hvor der staar et stort Kort med Begyndelsen af Johannesevangeliet trykt paa. Alle rejser sig for at lytte til de Ord, som Evangelisten Johannes har skrevet, han, som kendte Jesus saa godt og elskede ham saa højt:

»I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. ... Alle Ting er blevet til ved ham...

Han var det sande Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til denne Verden...

Verden er skabt ved ham; men Verden erkendte ham ikke.

Han kom til sit eget; og hans egne tog ikke imod ham.

Men alle, som modtog ham, gav han Magt til at blive Guds Børn...

Altertjeneren svarer: »Takket være Gud —«

Deo Gratias.

Anden Del af Fadervor IV

Fjerde Bøns Nødvendighed

Den af Gud villede Maalbedvidsthed er den første Betingelse, som bør være opfyldt, hvis man vil bede om det daglige Brød. Det saa vi sidste Gang. En anden Betingelse for, at vi bærer os rigtigt ad under Bønnen, er en klar Erkendelse af fjerde Bøns Nødvendighed. Man kommer til denne Klarhed ved at fordybe sig i de Aarsager, som har gjort Bønnen om det daglige Brød paakrævet.

Det ligger meget nær at søge Begrundelsen i den Kendsgerning, at *hele vort Liv, hele vor Kultur, al Udvikling og Fremskridt er afhængig af ydre Ting*. Vor Skaber og Herre har knyttet os saa uløselig fast til det materielle, at dette ligefrem danner en væsentlig Bestanddel af vor Person. Vort Legeme er jo bygget op af Stof og trænger stadig til Fornyelse udefra ved Tilførsel af nyt Stof.

Saa rigtig denne Tankegang end er, saa forklarer den dog

ikke det hele. Nødvendigheden af Bønnen om det daglige Brød beror endnu paa et andet Forhold. Vi indser dette, saa snart vi sammenligner det nuværende Livs Betingelser med dem, der var gældende i Paradiset før Syndefaldet. Ganske vist trængte vore første Forældre ogsaa til Føde for at undgaa Kræfternes Forfald, til Trods for den Uskylighedstilstand, hvori de befandt sig, og som ved deres Brøde gik tabt baade for dem selv og for os alle. Alligevel er der en meget stor Forskel paa Livsforholdene før og efter den første Synd.

Af vore hellige Bøger fremgaar det ganske klart, at Mennesket i Begyndelsen ikke trængte hverken til Klæder eller Huse eller andre Tilflugtssteder for at beskytte sit Legeme mod Kulde eller andre skadelige Indflydelser. Der var heller ikke Brug for Vaaben til Forsvar mod vilde Dyr eller andre Men-

nesker. Ogsaa Lægemedler var overflødige, fordi der ikke kunde være Tale om Sygdomme. Desuden var saa meget af det, som vor skrøbelige og svækkede Natur har Behov i sin nuværende Tilstand, uden Betydning dengang. Livets Vilkaar var uhyre enkle. Til Bevarelse af det udødelige Liv, som Gud havde tiltænkt os, var det tilstrækkeligt, at Mennesket spiste Frugten paa Livets Træ. For at plukke den behøvede de første Mennesker ikke at anstrenge sig det mindste eller blive trætte af alt det Slid, som vi nu kender saa godt.

Man maa imidlertid ikke tro, at alle disse Behageligheder i Paradiset vilde have gjort Menneskene til Dagdrivere, der intet bestilte. Tværtimod. Skriften siger udtrykkeligt, at Adam blev sat i Edens Have til at dyrke og vogte den. Disse og andre Ord af Herrens Mund er en Opfordring til Kulturarbejde og Kulturudvikling. Var Synden ikke kommet imellem, vilde den menneskelige Virksomhed aldrig være blevet saa besværlig, som den nu er; ingen Opgave, der skulde løses ved Udnyttelse af Jorden, vilde have været ubehagelig. At arbejde paa Markerne vilde have været en Fornøjelse for Menneskene, fordi de uden Besvær vilde have kunnet høste de dejligste Frugter, og fordi de aldrig vilde have oplevet nogen Skuffelse.

Men Forholdene blev jo aldeles forandret i det Øjeblik, Adam satte sig op mod den Allerhøjstes hellige Vilje og overtraadte hans Bud. *Siden den Tid har vi maattet undvære Livets Træ med dets kostelige Frugt, og som et tungt Aag har den Forbandelse ligget paa os, der af den højeste Dommer blev udslynget mod den syndige Slægt og dens Opholdssted.*

Nu times os det modsatte af det, som vilde have været Adams og hans Børns Glæde og Ære, hvis han havde valgt Lydighed istedetfor Ulydighed. Vi kender jo de Ord, der har forvandlet vor jordiske Velfærd til en Flodhølge af Trængsler, som stadig paa ny skyller over os. »Jorden

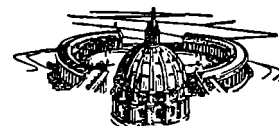
skal være forbandet for din Skyld,« sagde Herren til Adam; »med Møje skal du skaffe dig Føde af den alle dit Livs Dage. Torne og Tidsler skal den bære dig, og Markens Urter skal være din Føde. I dit Ansigts Sved skal du spise dit Brød, indtil du vender tilbage til Jorden. Thi af den er du taget; ja Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage. (I. Mos. 3, 17 ff.).

Den guddommelige Vredes Pile har ramt godt. Men hvad der tynger ganske særlig paa os, er den Iagttagelse, at vore mest ihærdige Anstrengelser og et Overmaal af Møje og Sved tit overhovedet ikke giver noget positivt Resultat i vore Øjne. Falder Udsæden i daarlig Jord, bliver Spirene kvalt af Ugræs, ødelægges Markens Afgrøde af Skybrud, Hagl eller andet Uvejr, gaar Planterne til Grunde ved Kornbrand og Rust, eller er det Græshopper eller Mus, der kommer over et Lands Plantevækst, saa kan et helt Aars Arbejde være tilintetgjort i en Haandevending, og Mennesket står afmægtig og hjælpeløs Ansigt til Ansigt med Ruinhobe.

Dette er altsaa Syndens Sold. Adam begyndte med at krænke Guds Rettigheder og fik sin Dom. Hans Efterkommere synes ikke at have lært ret meget af ham og hans Skæbne. For de bliver ved med at dyngede den ene Synd ovenpaa den anden. De faar ogsaa deres Dom. For vore Synders Skyld vender Herren sig bort fra os og nægter vort Arbejde sin Velsignelse. Thi ligesom i Begyndelsen og ved Verdens Ende, saaledes er Guds Retfærdighed hele Tiden virksom, ikke blot hans Barmhertighed. Ned gennem Aarhundrederne gengælder vor højeste Lovgiver og Dommer baade de enkelte og hele Nationer og Riger deres Lydighed eller Ulydighed, idet han ved Forsynets Styrelse tildele dem enten timelig Løn eller Straf, og navnlig idet han sender rigelig Naadehjælp til Sjælenes evige Frelse eller nægter dette Bevis paa Barmhertighed.

Naar det nu er vor egen Skyld,

Fortsættes Side 48

URBI ET ORBI

Verden over har den hellige Faders betydningsfulde Julebudskab fundet begejstret Genklang i Presse og Radio. Umiddelbart efter Talen, der iøvrigt blev transmitteret af en Række europæiske og transoceaniske Radiosendere, bragte Dagspressen udførlige Referater — til Dels paa Grundlag af Efterretningsagenturernes Meddelelser, hurtigst i England. Adskillige Steder gengaves Talens Ordlyd in extenso. Saavel katolske som ikke-katolske Dagblade har knyttet Kommentarer til den hellige Faders Ord og understreget Talen som en »Proklamation af overordentlig Betydning«. Fælles for saa godt som alle Bladrøster er den udelte Tilfredshed over, at den hellige Fader i sine Taler altid skærer tværs igennem de aktuelle Spørgsmaal og samtidig over, at Paven ikke forsømmer nogen Lejlighed til at præcisere Kirkens Standpunkt og klart og tydeligt fremsætter de fundamentale Principper for en kommende social og økonomisk Nyordning efter en retfærdig Fred.

Det meddeles fra Ottawa, at den apostoliske Delegat i Canada — i Overensstemmelse med den hellige Faders Instruktioner — har aflagt Besøg i forskellige Internerings- og Krigsfangelejre; saaledes besøgte Hs. Excellence, Msgr. Antoniutti kort før Jul tre Lejre, hvor der opholder sig tyske Krigsfanger, samt umiddelbart efter Jul en italiensk Interneringslejr, hvor han bl. a. frembragte det hellige Messeoffer.

Fra Missionsmarken i det fjerne Østen indløber der kun yderst sparsomme Efterretninger. Imidlertid har man i Rom modtaget Meddelelser fra flere Steder paa Malakka, hvor alle efter Omstændighederne befinder sig vel og fortsætter deres Virksomhed.

1. Kristus som den gode Hyrde (Galla Placidia's Mausoleum)

2. S. Apollinare nuovo: Midterkirkens Syd-væg

Hvad Pompeji var for den sene Antik, Brügge for den nederlandske Middelalder og Røthenburg for den tyske — det var Ravenna for den oldkristne Tid. Denne nu saa forørnede By, der ligger hen som uddød, var engang Skuespadsen for rystende Verdensdramæer. Den var det romerske Riges egentlige Bolværk. Allerede Augustus havde gjort den til Italiens anden Krigsbavn. Paa Folkeandrings Tid, da vilde Horder som Laviner styrtede ind over Italien, var Rom ikke længere at trygt Opholdssted for Herskerne. Ravennas Beliggenhed var langt mere betryggende, da Havet aabnede Mulighed for en hurtig Flugt, og de udstrakte Sumppe, der spredte sig rundt om, gjorde et Angreb fra Fastlandet besværligt. Honorius forflyttede sit Hof fra Rom til Ravenna i Aaret 402. Senere hen, da hans Søster Galla Placidia styrede Riget for sin Søn, begyndte den egentlige Blomstrings-tid for Byen, og denne Kulturblooming varede temmelig længe, for i det 6. Aarhundrede var Ravenna det Sæde, hvorfra Byzants paavirkede Vesterledens Kultur. I disse Epoker rejstes de Bygningværker, der nu staa som lavse Minder om en straalende Fortid.

Gravmælet over Galla Placidia virker som et Stykke sen Pompeji. Det er sirligt og lille. Rødlige Marmorpauerer og blaa Mosaikker forener sig til en mild Harmoni. Men Ornamenterne er antike; ogsaa Hovedbilledet, der minder om de valikanske Odysseebilleder. Det forestiller et Kristus, der vogter Faarene, Apollo eller Paris, og Glorien omkring hans Hovede en frygtlig Straabat.

Altovrigt er S. Giovanni in fonie. Antikke, værdige Filosofer, iført hvide, stilfulde Togaaer,

Den kristne Kunsts Udvikling II

Ravenna

af Anna Romy

lufelsen, derom vidnede Skikkelserne fra den græske Myte.

Malerierne i S. Vitale er saavelnavigis fra Aaret 547, og det Apollinare nuovo fra 560 — disse Værker indeholder mere det største, som Dekorative skulpturen har fremstillet igennem alle Tider. S. Vitale skule være en vesterlandsk Soga-Kirke og Allerummet tilgæves derfor Hagia Sophias Bøffere, den store ostromerske Kirke. Man ser Justinian højtidt og alvorlig skridte frem, ledsaget af tre Kammerherrer og tre vægter. Han holder en Guldskeel i Haanden — over den brud Underklædning har han en Ildbroderet Overkjole fastholdt paa Skulderen med en Hændering, paa Hovedet bærer han en Krone, hvor en Dobbelvikke af Diamanter funkler og gaaler, og paa Fedderne har han purpurstøvler. Paa den anden Side ser man, ledsaget af Ceremonimesteren, Husmarskalken, Eres- og Hofdamer, den skolede Slange Theodora, der færd var i et offentligt Hus, senere optraadte paa Scenen i de levende Tableauer og nu var i færd med at optage den vesterledens Hædererinde. Hun bærer ligesom Justinian en Guldskaal i Haanden. Glorien omkring hendes Hovle er purpurraed og perlebese og er endnu pragfuldere end Juds Moders. Et Vienvandekar, i hvilket hun skal dyppe sine Arter, i alle Kunster erfarne og gæstgæver, staaer i Forgrunden. Ceremonimesteren staaer med en opbejlet Bevægelse en

1. Evangelisten Markus (Detail fra San Vitale S. Aarh.)

2. Kejsersinde Theodora (Basilikoen S. Vitale)

Fotograf: Emil

3. Keiser Justinian og Medlemmerne (S. Vitale)

Portiære af svært Brokade stof til Side for at aabne Indgangen til det Allerhelligste for hendes kejserslige Majestet. En sort, guldkantet Kaabe indbyller Theodoras kolde Lemmer. Perler, Smaragder og Rubiner, Topasser og Amelyster glimrer, skinner og straalet i iskold, sjælløs Glans af blaat, rødt og havgrent i hendes Haar og paa hendes Bryst. i Ørene og paa hendes Sko, der koket stikker frem under hendes gulddindvirkede Underkjole. Lærerne er blege og hendes Teint askegraa, mørke, ringformede Skygger, der vidner om gennemvaagede Nætter, omgiver hendes sorte, kolde Øjne. Det er en udbrændt, vampyragtig Skønhed — Kurtisansen og Helgeninden — Fromhed og Synd — er sammensmeltet i Kejsersindens Person. Alle bærer Parykker, og ubeskrivelig er den præcise Affektation, hvormed deres slanke Hænder holder en Vifte, et Tørklæde eller en Skaal. Derli kommer Koloriten. Disse bleggrønne blegraede, mørkebrune og sorte Klæder, hvis malede Tøner sammen med Gulddiademmer, Kollierer, Monstranser, Kroner, Lanser og Skjold for enes i sonore Harmonier.

Der findes ikke Orc nok til at beskrive dette Værk. — En tusindaarig hændende Kultur med dens nerveopriven de Smag, dens spøgel sesagtige, salaniske, Jor diskske Skenbde — blotte

for Sjæl, Ynde og Elskværdighed. Det er som et pragtfuldt Efteraar, der gaar sin Opløsning i Møde.

I S. Apollonare nuovo drejede det sig om Udsmykningen af Midterskibet — altsaa om en fortløbende Frise, hvortil et roligt, alvorligt fremadskridende Tog egnede sig bedst. Paa den ene Side ses 22 Helgeninder, der gaar henimod Guds Moder — og paa den anden Side 26 Helgener paa Vej imod Kristus. Alle bærer Kranse paa Hovedet, Jomfruerne tillige hvide Slør og Diadem. Mændenes hvide Togaer falder i de samme rolige Folder som Jomfruernes ædelstensbesatte Dragter. I Baggrunden er der stiliserede Palmer. Straks synes man, at disse ensartede Skikkelser, der staar i Række, er monotone, men snart erkender man, at denne Ensartethed giver noget aldrig endende, uforanderligt, ja, evigt.

Den dekorative Kraft i Mosaikkunsten var fabelagtig. Den havde en mægtig Lysvirkning og plastisk Fjernvirkning. Hus højt over Beskuerne svævede Skikkelserne, og trods det virkede de saa mægtigt, at det var som om de var allestedsnærværende og fulgte en med Blikket. Farvetoneregistret var meget lille: hvidt, grønt, blaat og Guld — men Kraften i disse Farver var saa stor, at de med deres dybe Farveglød gennemmættede og varinede det hele Rum. De Freskoer, der senere kom i S. Vitale, virkede som et fattigt Surrogat for det, som Mosaikkunsten gav. Denne Kunst gav Farven i al dens Pragt, det, som de moderne Malere nu stræber efter — og dog maatte den dø — den manglede Sjælen og Korset.

O crux, ave, spes unica! O Kors, du vort eneste Haab! Det var, hvad det jævne Folk — de fattige og syge sukkede efter — de vilde se Frelsen paa Korset, Guds Søn, der havde givet sit Liv hen for dem. Og de skulde faa deres Ønske opfyldt — Tiden var inde — for nu fødtes det Menneske, der blev Bindeleddet mellem Himmel og Jord: den hellige Frans af Assisi.

Ugebladets fortsatte Roman:

Vovemod og Martyrblod

Da Mørket hen mod Aften igen faldt paa, vovede Andreas sig atter frem. Han begyndte at gaa i Retning mod Grænsebyen, men han havde ikke gaaet mange Skridt, før han mærkede, hvor meget Kulden og de uvante Anstrengelser havde svækket ham. I over fireogtyve Timer havde han hverken faaet Mad eller Søvn, og desuden led han meget under den bidende Kulde. Han kunde ligefrem føle, hvordan Kræfterne langsomt svandt. Til sidst snublede han og faldt omkuld i Sneen. Han var saa udmattet, at han ikke orkede at rejse sig igen, men blev liggende, hvor han var faldet, og efter nogle faa Minutters Forløb overmandede Sønnen ham. Da han havde ligget lidt, hørte han i Drømme en Stemme, som raabte til ham: »Staa op og gaa videre!« Han vaagnede, og det forekom ham, at han i Mørket skimtede en Skikkelse, som pegede paa Vejen. Da han senere fortalte denne Oplevelse, sagde han: »Jeg troede, det var Febervildelse, og at min Fantasi spillede mig et Puds, men hvad det nu end har været, saa blev det min Redning; thi ellers var jeg sandsynligvis frosset ihjel og først vaagnet op i den anden Verden.«

Nu fortsatte Andreas sin Vandring og naaede hen paa Morgenstunden Bredden af Yalu. Heldigvis var Floden tilfrosset, og han kunde saaledes slippe udenom Grænsebyen. Han gik ud paa Isen og bevægede sig med den største Forsigtighed fremad. Ofte knagede Isen faretruende under hans Fødder. Da han havde gaaet lidt, var Udmattelsen atter ved at overmande ham; Benene rystede under ham af Træthed. Pludselig gled han og faldt. Med et Brag revnede Isen. Andreas mistede Fodfæstet og sank ned i Yalus iskolde snavsede Vand lige til Brystet. Kun med det største Besvær lykkedes det ham igen at komme op paa Isen. Udmattet og gennemblødt blev han liggende et Øjeblik; men saa maatte han atter videre. Endelig langt om længe naaede han den modsatte Bred, men først efter at være gaaet gennem Isen endnu to Gange. De vaa-

de Klæder var ved at fryse fast til Kroppen af ham, og for at faa lidt Varme i Kroppen var han nødt til hele Tiden at være i Bevægelse. Han løb derfor af Sted, saa godt hans Kræfter tillod det.

Helt udmattet af Sult, Kulde og Træthed naaede han langt om længe en Kro. Værten betragtede mistroisk den snavsede og pjaltede Tigger og gjorde Mine til at ville tilkalde Grænsepolitiet; men ogsaa denne Gang slap Andreas, takket være sin Aandsnærværelse, ud af Kniben. Lidt efter lykkedes det ham at finde en Mand, som var villig til at huse ham for Natten.

Andreas var nu blevet klar over, at han var nødt til at opgive sine Rejseplaner for denne Gang. Den næste Dag begav han sig derfor atter paa Vej for at opsøge Pater Maistre.

Biskop Ferreol blev underrettet om det mislykkede Forsøg. Men det forandrede ikke hans Beslutning. Han havde som Biskop faaet overdraget Omsorgen for Korea, og derfor maatte han paa den ene eller anden Maade se at komme ind i Landet. Biskoppen rejste saa til Mukden i Manchuriet. Han havde hørt, at de koreanske Udsendinge, som rejste til Peking, kom der igennem, og han havde ydermere hørt, at de var ledsaget af en kristen Købmand, Franz Kim.

Den 24. Januar 1848 naaede Udsendingene Mukden, og endnu samme Nat opsøgte Franz Biskoppen for at aflægge Beretning. Han fortalte, at Tjyo, Koreas nye Hersker, havde truffet strenge Forholdsregler til Bevogtning af Landet. I Øjeblikket vilde det være umuligt for en Missionær at slippe ind i Landet, men maaske vilde det kunne lade sig gøre næste Aar.

Denne Efterretning var et haardt Slag, men alligevel opgav Biskoppen ikke Haabet. Selv om han vidste, at der ventede ham mange Besværligheder, ja maaske endog Døden, vilde han ikke ændre sin Beslutning, og han søgte ivrigt efter en Udvej. Til sidst fandt han ogsaa paa Raad, og Andreas Kim skulde atter hjælpe ham. *Fortsattes*

KRISTI SOLDAT

SANKT SEBASTIAN

20. Januar

Det var paa den Tid, da de romerske Kejsere rasede mod de Kristne i Haab om ganske at udrydde dem af Jorden. Som fraadende Bølger skyllede Forfølgelserne hen over Kirken, der var at se til som et lille skrøbeligt Fartøj, som hvert Øjeblik kunde forsvinde i Havet — men saa snart der atter var Stilstand, dukkede den paany frem, ukuet, hærdet og styrket gennem Kampen.

Det var i Rom, det gerne gik værst til, og denne Gang, omkring Aar 300, var Trængslen stor. Fængslerne var fyldt med Kristne af alle Stænder og alle Samfundslag.

Øvrigheden, der var blevet klog af Skade, vaagede strengt over, at de fangne ikke kom i Forbindelse med deres Trosfæller, men nok med deres hedenske Slægt og Venner!

Det var haarde Kaar. Der var ikke faa, der bukkede under og betalte deres Frihed med Tabet af deres Tro.

Da sørgede de Kristne og græmmede sig.

Det gjorde ogsaa den unge Sebastianus, saa ofte disse triste Efterretninger naaede til Milano, hvor han havde sit Hjem og sin Slægt. Men han nøjedes ikke med at sørge. Han maatte hjælpe, koste hvad det vilde — og han fandt paa Udvej. Han meldte sig til de romerske Legioner, og han blev straks hvervet, stærk og kæk, som han var.

Nu var han altsaa i Rom, og som Soldat havde han Adgang til de romerske Fængsler. Det var just det, han vilde!

Den kedsommelige Vagttjeneste var det ikke saa svært at faa overdraget, og snart var der ikke en kristen Fange, som ikke havde haft Besøg af den unge Soldat, hvis begejstrede Ord fik Troens Flamme til at blusse op igen. Men ikke nok med det. De kristne Fanger, som havde haft svært ved at værgе deres Tro, de fik nu Mod til at gaa over til »Angreb«, og længe varede det ikke, før Sebastian kunde føre en hel Flok af Katekumener, deriblandt Fangevogtere og andre af Fængslets Betjente, til Præsten Polykarp.

Kort Tid efter blev Diocletian Kejser i Rom. En Tid saa det ud, som om der skulde komme roligere Tider. Sebastian, der var af fornem Slægt og en smuk og ædel Skikkelse, vandt Kejserens Yndest og blev forfremmet til Kaptajn i den kejserlige Livgarde.

Men Freden blev kun kort. En skønne Dag rygtedes det, at den forhadte Kristentro var trængt ind bag selve Kejserpaladsets Mure! Da brød Forfølgelserne ud paany. Fængslerne fyldtes, og Skarer af Martyrer ofrede deres Blod for Kristus.

Snart blev ogsaa Sebastian angivet. Han blev ført frem for Kejseren, som overfusede ham med haarde Ord, fordi han svarede saa daarligt til hans Forventninger.

En Afdeling Bueskytter fik det Hverv at gøre det af med Sebastian. De bandt ham til en Pæl og skød saa længe til Maals efter ham, indtil hans Hoved sank ned paa hans Bryst. Saa gik de bort og lod ham hænge. Men da en kristen Kvinde kort efter kom for at tage ham ned og faa ham begravet, opdagede hun, at der endnu var Liv i ham.

Sebastian blev nu taget ned fra Pælen og baaret ind i den samme Kvindes Hus, hvor han under hendes Pleje fik sine Saar lægt — og nu gjaldt det om at holde ham skjult, indtil der kom bedre Tider. Saadan mente i alt Fald hans kristne Venner.

Sebastian saa imidlertid anderledes paa Tingene! For ham var det kun en tvivlsom Gevinst at redde Livet. Var han ikke Soldat? Skulde han holde sig i Ro, mens Kampen rasede rundt om ham?

Den næste Dag, da Kejseren gik ned ad Paladsets Trappe for at begive sig til Offertjeneste i Marstempleet, traadte en ung Legionær pludselig frem foran en Søjle, som indtil nu havde dækket ham. Det var Sebastian. Kejseren, som troede ham død, tabte ganske Mælet, mens Sebastian, roligt og uden Frygt, bebrejdede ham hans Grusomhed mod de Kristne, som, det maatte han dog vide, var de mest lydige og pligtro Borgere i hans Rige — — —

Kejseren lod ham ikke tale ud. Dirrende af Harm befalede han en Officer at føre ham hen i det Cirkus, der hørte til Kejserslottet. Her blev Sebastian slaet ihjel med Stokkeslag. Kampen var endt for den tapre Kristi Soldat — Sejren vundet.

Liturgisk Kalender

- Jan.:
18. S. 2. Søndag e. Epiphani (85); (grøn)
2. St. Petri Stol i Rom (789),
3. St. Paulus, 4. St. Prisca; sidste Evangelium (974).
19. M. St. Knud, Konge af Danmark (792); 2. St. Marius, St. Martha, St. Audifax og St. Abachum (793), 3. Om Fred.
20. Ti. St. Fabian og St. Sebastian (rød) (794); 2. Om Fred.
21. O. St. Agnes (796); 2. Om (rød) Fred.
22. T. † St. Vincents og St. Anastasius (797); 2. Gudsmoder*), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.
23. F. † St. Raymund af Pennafort (hvid) (797); 2. St. Emerentiana ([61]), 3. Gudsmoder*), 4. Om Fred.
24. L. St. Timotheus (798); 2. Om (rød) Fred.
25. S. 3. Søndag e. Epiphani (89). (grøn)

*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65); se Messebogen S. [220].

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13-14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Dr. Isager og Øm

Kr. Isager: »Krankenfürzorge des dänischen Zisterzienser-klosters Øm« (Munksgaard).

I denne Bog fremlægges Dr. Isager fra Ry Resultaterne af sine aarelange Studier af Gravene i Øm Klosteruin. Ugebladet har saa ofte med levende Interesse fulgt Dr. Isagers Arbejde, at vi ikke nu behøver at forklare, hvori det har bestaaet. Som han selv skildrer det i Forordet til Bogen begyndte han det uden Specialkendskab til Knoglepatologi, men fik beredvillig Hjælp fra nu afdøde Professor Fibiger, mens han i de senere Aar har staaet i nært Samarbejde med Professor Sjøval fra Lund, der ligeledes er Medforfatter til den foreliggende Bog.

I det første Kapitel fortæller Doktoren Træk af Klosterets Historie, tegner dets Grundplan og beskriver de kirurgiske Redskaber, som Munkene havde til Raadighed i deres Arbejde for de syge. Derpaa skildrer han Skeletfundene i Klosterets Jord, specielt Fundet af Abbed Jens' Skelet. Og saa følger de to Hovedafsnit, det første om Knoglelæsioner, f. Eks. ved Trepantation, det andet om sygelige Knogleforandringer, der ligeledes paa Aarhundreders Afstand viser med forbavsende Klarhed, hvilke Sygdomme disse Middelaldermennesker led under, og hvilken Lægekunst, der stod til Raadighed mod disse Sygdomme.

Til Slut resumerer Dr. Isager de opnaaede Resultater og giver samtidig et kort Rids af den middelalderlige Lægekunst i Norden. Betydningen af dette Rids motiverer Forfatteren selv saaledes:

»I Arkæologien forekommer det nu og da, at nye Fund bringer Overraskelser og giver Anledning til Revision af hidtil raadende Anskuelser. Dette gælder ogsaa Fundene i Øm; de stemmer ikke overens med de gamle, indgroede Forestillinger om Middelalderen som en især paa Lægekunstens Omraade mørk og død Tid. Derfor kan det være paa sin Plads at vie dette Spørgsmaal en kort Behandling.« (Fremhævelsen er vor).

Selve det afsluttende Rids viser Middelalderens Lægekunst i et ganske andet Lys, end den populære Opfattelse ellers kendte den, baade praktisk og teoretisk en opadgaende Linie i Lægekunstens Historie. H. D. T. K.

Salmonsens

Leksikon-Tidsskrift

Med det tiende Hefte, der netop er udkommet, forøger *Salmonsens* fortræffelige *Leksikon-Tidsskrift* det Fond af alsidige Oplysninger om kulturelle Nyvindinger og andre aktuelle Emner, som det er rart at vide Besked med nu om Stunder. Heftet indeholder denne Gang bl. a. Artikler om Antikomintern-

Endnu nogle Eksemplarer af Father Martindale's Juleerindringer . . .

kan købes hos »Athene«. Nora 8908

Kr.
4.75

Ny stor Sending

franske katolske Bøger hjemkommet
Aflæg nu et Besøg i Bogladen

ARNOLD BUSCK

International Boghandel . Kjøbmagergade 49 . Central 2453

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

pagten, Forsøget paa at bryde Japans Blokade af Kinas Østkyst, Danmarks højeste Punkt, Sankt Ansgars Kirke, Stratosfæreflyvning, en Række aktuelle Navne, Lebensraum, Nervekrig og hvad man ellers bliver præsenteret for af nyere storpolitiske Udtryk. (Schultz).

J. B.

Bog for Dilettant-Skuespillere

Førstelærer N. Tyndeskov, Topshøj pr. Sorø, har i 1937 udgivet en Bog: »Vi spiller Komedie og læser op«. Det havde været godt, om vi for længe siden havde stiftet Bekendtskab med denne udmærkede Vejledning for Amatører, der foruden en Masse gode Raad giver

Anvisning paa en Mængde Skuespil til Opførelse og Bøger til Oplæsning. Den gaar frem efter den berømte franske Skuespiller og Instruktør Coquelins System, der opøver metodisk Færdighed i Brugen af alle de personlige Virkemidler.

Bogen er gennemset af vor Skuespiller Poul Møller, der godkender og anbefaler den, men dog nok er enig med mig i (da han selv bruger den Metode), at Sminke bør smøres direkte paa Ansigtet uden først at have præpareret dette med Vaseline, Svinefedt el. lign. — noget, der for Tiden ikke er uden Betydning.

Bogen faas ved Henvendelse til Forfatteren og koster — frit tilsendt — Kr. 3,25.

Verner Stabehl.

— lad os blot nævne Vilh. Grønbech — har det til fælles, at Mennesket søger en ekstatiske Opgaaen i noget over-personligt, Verdenssjælen, Kosmos, eller hvilke fine Navne man nu giver det. Det er altid et »det«, et *Neutrum*.

Kristendommen er snart alene om at hævde den personlige Gud. Det er værd at minde om, at det er kristen Tænkning, der har skabt Begrebet Person. Hverken Aristoteles eller Platon havde en Personlære.

I sin utrættelige Kamp for at vinde Klarhed over Treenigheden tog Kirkefaderen Tertullian det græske Ord »persona«, der dengang havde en ganske ubestemt Betydning — egentlig betød det »Masse« — og han brugte det første Gang om Fader, Søn og Helligaand. I Middelalderen akcepteres Begrebet af Thomas af Akvin, der udformer den katolske Personlære.

Det er i Virkeligheden den thomistiske Lære om Mennesket som Person, der i Dag tages op af katolske Filosofer, først og fremmest Jacques Maritain (i »La personne humaine« og »Humanisme intégral«), og i hans Fodspor af andre, ogsaa Ikke-Katolikker.

Der er imidlertid ingen Tvivl om, at naar Begrebet Person netop nu i de sidste Aar dukker op overalt, saa skyldes det en stærk Fremgang i den Form for Tænkning, man plejer at kalde »Eksistential-Filosofi«. Og her kan vi Danske, som ellers haanes for vor manglende filosofiske Sans, med Stoltthed notere os, at det er en af vore, der nu lærer Europæere at tænke i Forbindelse med Livet, at regne med den Enkelte — det er Søren Kierkegaard.

E. N.

Mennesket som Person

Til min Kronik i Social-Demokraten (26/12-41), »Mennesket som Person«, hvorfra Ugebladet bragte et Uddrag i forrige Nr., vil jeg gerne paa dette Sted tilføje endnu et Par Ting, som først bliver forstaaelige for katolske Læsere.

Jeg paaviste, hvordan det upersonlige har bredt sig i det moderne Samfund, og nævnte en Række Eksempler, Aktieselskaber, det offentlige o.s.v. Jeg kunde have taget den moderne Krig med, som er blevet anonym og ansigtsløs paa en Maade, som Trediveaarskrigens Soldater ikke drømte om. Man præsterer en Fabrikation paa Samlebaand, en Masseproduktion af Døde — blot ved at trykke paa en fint formet og poleret Knap. Den der rammes, ser man ikke og faar ham aldrig at se, aldrig at vide, hvem han var. Minen, der sender Skibsmandskabet til Havets Bund,

er ingen Person. Hvem har lagt den? Det er ørkesløst at søge efter *Nogen*, som Ansvarret kan lægges paa.

Maaske er det mest typiske Eksempel paa Upersonligheden at finde paa det religiøse Omraade. Det gode og det onde er blevet til ganske abstrakte *Begreber*, ikke engang Realiteter. Baade Gud og Djævel er forsvundet ud af det moderne Menneskes Bevidsthed. De er blot *Ord* eller, naar det kommer højt, Symboler. Mærkeligt nok er det vist Djævelen, der tidligst har mistet sin Personlighed for de »oplyste« Mennesker. Men heller ikke Ordet »Gud« dækker i det 20. Aarhundredes typiske Religiositet, som vi ser den udenfor Kirken, over noget personligt Væsen.

Alle de Former for Natur- og anden Mystik, der har saa mange Profeter baade her og andetsteds

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60

Tlf. Central 39 55 - 27 55

Leverandør til Set. Knuds Skole

BRØDRENE DAHL A/S
Innsalbyvej
Telefon Central 6585

Rør og Fittings - Sanitet - Centralvarme
Armatur - Pumper - Værktøj - Metaller

Disse Palmegrene og Amuletter!

stønner han i Dag

Olsen sad igen hos Pateren for at blive sine katolske Spekulationer kvit. Alt det, der var sagt om Skærsilden sidste Gang, havde tumlet rundt i hans Hjerne, men omsider lagt sig i Skuffen for afgjorte Sager. Efter Paterens Forklaringer saa han herefter Skærsilden som en ret rimelig Institution, en Slags himmelsk Udgave af et kemisk Renseri — for igen at bruge Olsens egen bramfri Tankegang. Men nu disse Palmegrene og Amuletter og hellige Billeder, som man ser Katolikker slaa om sig med og tilsyneladende holde Haanden over med en Ærefrygt af den anden Verden!

— Hvordan faar man et fornuftigt Menneske af dette Aarhundrede til at hoppe paa alt det? stønnede han og saa paa Pateren med en saa hjælpeløs Tvivlraadighed, at det næsten var rørende.

— Jeg mener, tilføjede han, naar man f. Eks. før, i Bilernes Tid, saa Grosserer dit og dat anbringe en Kølerfigur paa sin Bil i en taaget Forestilling om at blive beskyttet af den, eller naar man ser Filmstjerne den og den anskaffe sig en Mascot, som hun ikke for sin Død tør slippe af Hænde af Frygt for, at der skal tilstøde hende noget — saa har man dog grinnet ugenert af dem. Men det er, som om Katoliker venter, at man skal lade være at grine, skønt deres Amulet-Dyrkelse og alt det praktisk talt er det samme!

Freden kommer ikke automatisk

— Forskellen er lige saa stor som Forskellen mellem en Varieté-

forestilling og en Højmesse, sagde Pateren.

— Bilejeren og Filmsstjernen, og hvem der ellers fæster Lid til en tilfældig Genstand, som de har valgt til Mascot, gør det af Overtro — vi andre gør det af Tro.

Det er ganske rigtigt, at der hver Palmesøndag bliver uddelt en Palmegren (i de hjemlige katolske Kirker er det forresten en Buxbom-Gren) til hver af de Troende, og den ledsages i Dagens Messe af en Bøn om, at Freden i det kommende Aar maa dvæle i de Menneskers Hus, som ejer denne Gren. Men det er ikke saadan at forstaa, at bare man har Held til at snuppe en Buxbom-Gren, har man samtidig automatisk erhvervet en Slags Forsikring mod al Splid og Spektakel. Katolikken tror i denne Forbindelse følgende: at Gud har hørt Kirkens Bøn Palmesøndag om Fred i Husene i det kommende Aar. Og at Gud vil opfylde denne Bøn, naar man selv gør sit Bedste for at arbejde i den kristne Freds Tjeneste. I Grenen ser han et Symbol paa denne Freds-Udsigt. Og han gemmer den i Reglen paa et synligt Sted, for at han kan stemmes til Fred og Fordragelighed, hver Gang han ser den paany i det kommende Aar.

Medaljer og onde Øjne

— Jamen, Amuletterne og Medaljerne? klagede Olsen. Jeg har bl. a. hørt om italienske Kuske, at de har det med at give deres Heste Amuletter paa for at beskytte dem mod onde Øjne!

— Hvis det virkelig er for de onde Øjnes Skyld, er de ikke et Haar bedre end de med Mascotterne. Men man maa skelne skarpt mellem virkelig Overtro, som visse Steder er stærkt udbredt i den jævne Befolkning, ogsaa i katolske Egne, men som bekæmpes paa det skarpeste af den katolske Kirke — som sagt, man maa skelne skarpt mellem Overtro og from Ydmyghed, der ogsaa kan give sig Udslag i, at Hestene bliver forsynet med Medaljer, f. Eks. med den hellige Antonius' Billede paa. Hvis Kusken gør dette — og det gør han tit — kan det ligesaa vel være for at udtrykke sin Ærbødighed for den hellige Antonius, hvem han samtidig beder om, at han ved sin Forbøn hos Gud vil skærme Hesten mod Uheld, Sygdom og Forfald.

Hvor ingen studser over Korstegnet

Den samme fromme Ydmyghed og Hengivenhed maa være forbundet med enhver religiøs Medalje, for at Medaljen kan faa sin Betydning, og det samme gælder Korstegnet, der spiller saa stor Rolle i den katolske Religion og gøres aabenlyst i en Mængde daglige Situationer i katolske Lande. Naar f. Eks. en spansk Bondekone slaar et Brød op, er det ikke ualmindeligt, at hun tegner Korsets Tegn i Dejgen, samtidig med, at hun beder Gud om, at de Kræfter, som vindes af dem, der spiser Brødet, maa blive anvendt til Guds Ære. Ud fra de samme Forudsætninger slaar en Katolik i katolske Egne Korsets Tegn for sig før et Maaltid samtidig med, at han beder Gud velsigne Maden. Ja, det er saamænd ikke ualmindeligt i et katolsk Selskab, hvor en Præst deltaget, at Vært og Værtinde beder Præsten velsigne Selskabet, naar han træder ind.

Man finder det mærkeligt i protestantiske Lande — maaske ogsaa skabagtigt: Men glem ikke, hvor verdsliggjort Dagliglivet er herhjemme, fra den sociale Omsorg til Ægteskabet, Børneopdragelsen og Arbejdet. Er det i Grunden nogen Skade til, at man har disse synlige Tegn til gentagne Gange i Dagens Løb at minde en om dette Livs egentlige Bestemmelse, som er Evigheden og Guds Forherligelse?

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Allegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Amsg. 7671

Olsen sad med Fingrene dybt begravet i sin frodige, brune Manke og saa indtrængende paa Mønstreet i Lysedugen og saa det alligevel ikke.

— Maaske, sagde han, men — — —

Vi vender tilbage til Olsens Men'er senere.

Doktor Johnsons Dom

af G. K. CHESTERTON

JOHNSON: Hr. og Fru Swift befinder sig her, hører jeg.

BURKE: Det Spørgsmaal, jeg søger Raad om hos Dem, angaar en af mine unge Venner, som har Deres egne politiske og religiøse Meninger. Der byder sig en Lejlighed for ham til at komme ind i Parlamentet, og da jeg selv tilhører det modsatte Parti, tør jeg næppe regne med, at jeg kan give ham et helt uheldigt Raad. Men han er en ung Mand af meget følsomt Sind, og han frygter, at det politiske Liv kun vilde være en Lidelse for ham — at det vilde forurolige ham, hvis Tingene gik galt.

JOHNSON: Det er uægte Snak, min Herre. Det vil ikke forurolige ham mere i selve Huset end paa Tilhøregalleriet. Offentlige Sager foruroliger ingen.

BOSWELL: Har de ikke foruroliget Dem selv en Smule, Doktor? Er De ikke blevet foruroliget af alle Stridighederne under denne Regering og af Underhusets taabelige Afstemning mod Kongen?

JOHNSON: Jeg har ikke sovet en Time mindre af den Grund eller spist en Kvint mindre Kød. Selvfølgelig kunde jeg have slaaet de Hunde oven i Hovedet, men jeg blev ikke foruroliget.

WILKES: Jeg er sikker paa, De ikke vilde slaa Hr. Burke oven i Hovedet, men jeg er lidt mere ængstelig hvad mig selv angaar, skønt de offentlige Sager ikke burde ængste nogen. Jeg vilde have troet, at de offentlige Sager maatte være den rimeligste Grund til Uro for enhver god Patriot. Hvad skulde en Englæn-

der bekymre sig for andet end offentlige Sager?

JOHNSON: Min Herre, jeg er netop nu optaget af private Sager, som er de eneste, der betyder noget.

WILKES: Har De ingen Opfattelse af Patriotismen?

JOHNSON: Min Herre, efter nogle Aars Erfaringer har jeg dannet mig en ganske klar Opfattelse af Patriotismen. Jeg har i Almindelighed set den puffet i Forgrunden af en eller anden Fyr, som havde noget at skjule i Baggrunden. Jeg har set en hel Del Patriotisme, men har oftest fundet, at den var Slynglens sidste Tilflugt. (*Gaar forbi Wilkes mod Døren i Baggrunden, netop som et Kor lyder højere inde bagfra*).

BOSWELL (*farer sammen i stor Ophidselse*): Dr. Johnson — undskyld mig — der er et Spørgsmaal, jeg tit har ønsket — jeg har saa tit tænkt paa, Dr. Johnson, hvad De vilde gøre, hvis De — hvis De var efterladt ene i et Taarn sammen med et Spædbarn.

JOHNSON: Min Herre, jeg vilde ikke nyde Selskabet. (*Gaar mod Døren, aabner den og gaar ind. Koret standser pludseligt, og der er ganske stille*).

Fortsættes

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLA GT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejerværker . Bolte og Matriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Distriktsparaden paa Nytaarsdag den 1. Januar havde samlet ca. 2500 Spejdere og Ulve fra de københavnske Tropper. Da Klokken var 14,30 marcherede den første Afdeling ind paa Rosenborg Eksercerplads, og da Klokken var 14,45 var alle paa Plads. Paraden var prisenlig kort med Fanfarer, Fanemarch, Tale af Korpsets Næstformand, Landsretssagfører Tage Carstensen, samt Sang, og straks derefter Afmarch til Spejdgudstjenesten i Domkirken.

Divisionens egen Nytaarsparade fandt Sted den efterfølgende Søndag, hvor vore Spejdere og Ulve først samledes til 11,30 Messen i Jesu Hjertes Kirke. Pater Bender læste Messen og henvendte sig ogsaa i sin Prædiken direkte til saavel Spejderne og Ulvene som til deres Førere.

Umiddelbart efter Gudstjenesten fandt Paraden Sted i Sankt Knuds Sal. Efter en Sang talte Pastor Oppermann om at vise Tjenersind, uden hvilket ingen har Adkomst til en større Gerning. Divisionschefen sagde Pastor Oppermann, som idag var med blandt Divisionens Unge for sidste Gang før sin Afrejse til Svendborg, Tak for den Indsats, han havde ydet ved Oprettelsen af Sankt Bendts Trop og Flok, og tildele derefter Pastor Oppermann Det danske Spejderkorps' Hæders tegn. — Derefter foretoges en Del andre Udnævnelser og Forfremmelser saavel blandt Spejdere som blandt Ulve, og saa holdt Divisionschefen sin Nytaarstale. Han sagde først Tak til Førere, Dreng og Hjem for det forløbne Aar, idet han haabede, at enhver vilde øve den bedst mulige Indsats i den Stilling, han nu maatte indtage i det nye Aar. Han indskærpede endvidere Drengene at huske at sige Tak til rette Vedkommende for alt godt, de modtog i deres Ulve- og Spejdertid, og endelig opfordrede han dem til at gøre noget for, at Patruljer, Flokke og Tropper knyttes endnu fastere sammen af Kammeratskabets Baand.

Forøvrigt staar det nye Aars Begyndelse i Førerskitternes Tegn. Tre af Divisionens Troppførere, nemlig Førerne for Sankt Pouls, Sankt Ansgars og Sankt Bendts Trop, samt Flokføreren for Sankt Laurentii Ulve er traadt tilbage og vil blive erstattet af andre Førere.

Ved Aarsskiftet lod Korpsset afholde en Korpsmønstring. For Hertug Knuds Divisions Vedkommende stillede Tallene sig som følger:

Divisionsledelsen	4
Rovere (incl. Førere)	17
Spejdere (incl. Førere)	159
Ulve (incl. Førere)	80
Ialt 260	

En nærmere Specifikation af disse Tal vil frenkomme, naar Troppene og Flokkene i Løbet af den kommende Maaned skal indsende deres Aarsoppgørelser.

Troppene og Flokkene i Roskilde og Taastrup holdt deres Nytaarsparade m. v. i Roskilde Søndag den 11. Januar. DC.

Fjerde Bøns Nødvendighed

fortsat fra Side 39

at vi saa tit kommer i timelig Nød og Elendighed, saa maa hver troende Kristen sige dette til sig selv: Nok er det sandt, at man ikke maa spare hverken Arbejde eller Sved, hvis man vil skaffe sig det daglige Udkomme. Men lige saa sikkert er det, at alt Haab skuffer og hver Anstrengelse bliver forgæves, hvis ikke Gud giver sin Velsignelse dertil. Hvis Herren ikke bygger Hus, bygger Arbejdsfolkene forgæves, og hvis Herren ikke vogter Byen, vogter Vagten forgæves« (Sl. 126, 1). *Derfor er vi nødte til ved inderlig Bøn at henvende os til Gud og bede om baade de jordiske og himmelske Goder.* Men det bør ske med den Skyldbevidsthed og Ydmyghed, med det bodfærdige Sind og sikre Haab, hvormed den fortabte Søn opsøgte sin Fader, da han i det fremmede Land var nær ved at dø af Sult, uden at nogen vilde give ham kun saa meget som de Bælge, hvormed Svinene blev fodret. Han gik i sig selv og indsaa, at der ikke var anden Lindring for hans Nød og Elendighed end den at bede sin gode

Fader om det daglige Brød. Vi kender den Modtagelse, han fik paa Grund af dette Sindelag. Faderen gav langt mere, end han blev bedt om. F. K.

Skolekonsulentens meddelelser

Enkelt Skoler har endnu ikke indsendt det tredje statistiske Kort hertil. Det maa ske snarest. Skulde man ved en Fejlekspedition kun have modtaget to Kort, bedes dette omgaaende indberettet hertil.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 21. Jan. Kl. 19½ Møde i Sognekirken med Optagelse for de kvindelige Kongregationer. Derefter selskabeligt Samvær. Sønd. 25. Jan. Ungdomsfest. Foredrag af Kommandørkaptajn H. A. Ø. *Bistrup: »Et frygteligt Forlis« (Tedy-Ekspeditionen)*. Fælles Kaffe-bord. Underholdning. Billetter à 60 Øre paa Kirkens Kontor.

Sakramentskirken

Mand. 19. Jan. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Onsd. 21. Jan. Kl. 20 Birgitta Foreningen.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 19. Jan. Kl. 20 De unge Mænds Kongregation. Torsd. 22. Jan. Kl. 20 i Røde Sal Mændenes Kongregation.

Rosenkranskirken

Sønd. 18. Jan. holdes den sidste Gudstjeneste i Rosenkranskirken; Messe og Andagt som sædvanligt.

St. Nikolaj Kapel i Hvidovre

Sønd. 18. Jan. første Gang Gudstjeneste ved den nye Sognepræst.

St. Annæ Kirke

Mandag d. 19. Jan. Kl. 19½: Kongr. for unge Piger. Tirsdag d. 20. Jan. Kl. 20: Kongr. for Husmødre. Onsdag d. 21. Jan. Kl. 20: Pater Steidls Studiekreds. Torsdag d. 22. Jan. Kl. 19½: Kongr. for Mænd.

Aarhus

Fra og med Søndag d. 18. Januar begynder Søndagsandagten igen Kl. 17.

Aarhus Opland

Søndag den 18. Januar:
Pindstrup Kl. 10.
Ebeltoft Kl. 10 pr. (ikke 9¼).

Dødsfald

Min kære Hustru

Agnes Hammermüller

er hensovet den 2. Januar og anbefales til de Troendes Forbøn.

J. Hammermüller,
Organist.

Juleindsamlingen

i Sct. Ansgars, Sct. Andreas, Sct. Antoni og Sakramentsogn indbragte Kr. 1683, som er uddelt til 103 Familier, enligstillede og skjult Nød. — Alle, som har bidraget til det smukke Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.
Komitéen.

Rosenkranssognets

Juleindsamling

indbragte 905,21 Kr. Der blev ydet Hjælp til 84 Familier, enligstillede og skjult Nød. Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak.
Komitéen.

Danmarks katolske Radioklubber

Medlemmer, der endnu ikke har indbetalt deres Aarskontingent for 1941, bedes af Hensyn til Regnskabet hurtigst muligt indsende Beløbet paa den modtagne Giroblanket.

Røde Kors

Katolsk Samariterforening afholder Generalforsamling Onsd. 28. Jan. Kl. 20 i Højskolens Lokaler, Bredgade 67 A, hvortil alle Medlemmer, saavel aktive som passive, herved indvarsles; de passive maa dog være Samaritter for at tage Del i Afstemningen. Forslag til Behandling maa være indsendt til Formanden Fru E. Jacobæus, Hyldegaaards Tværvæg 4, Charlottenlund, senest 20. Januar. Efter Generalforsamlingen vil nogle Afdelinger af Røde Kors Filmen blive forevist.

Academicum Catholicum

Aabent Hus, Lørdag d. 24. Januar Kl. 20.

Lørdag d. 24. Jan. Kl. 20 holdes aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Kassereren, Civilingenør J. Hamm, Blidahpark 29, Hellerup. (Man tager med Linie 14).

Akademikermesse, Søndag d. 25. Januar Kl. 8½.

Søndag d. 25. Jan. Kl. 8½ er der Akademikermesse hos Sct. Lioba-søstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Bagefter vil man som sædvanlig kunne faa en Kop Kaffe hos Søstrene og spise medbragt Morgenmad.

Pædagogforbundet

indbyder 28. Januar Kl. 20 alle katolske Pædagoger samt alle katol-

ske Forældre til Møde paa Sct. Knuds Skole, Stenosgade 4, den røde Sal.

Pater, Dr. phil. Alf. Otto vil tale om Forholdene i Danmark lige før, under og efter Reformationstiden.

Vi ser det som meget væsentligt, at vi, der er i Forbindelse med Historielærere, som i stort Omfang gengiver de gængse Meninger om Reformationens store befriende Kraft o. s. v., vil være i Stand til at gendrive disse Meninger dels ved en klar Redegørelse af Forholdene fra vor Side, dels ved Henvisning til Litteratur derom og Henvisning til Dokumenter.

Samtidig vil Pater Otto tage Stilling til de gængse danske Skolebøger i Historie, hvor de behandler katolske Emner eller Emner i Tilknnytning til Katicicismen, saa vi over for vore Kolleger eller vore Børn kan paatale de fejlagtige Opfattelser, som maaske gør sig gældende. Ikke-Medlemmer 50 Øre.

Sygeplejersker i Roskilde

Onsdag d. 17. December havde de katolske Sygeplejersker i Roskilde indkaldt til en Adventsaften sammen med Mariasøstrene, der velvilligst havde tilbudt at huse os. Een af Sygeplejerskerne bød velkommen og oplæste et Brev fra Formanden for D. K. K. F., herefter læste hun en Adventshistorie, der handlede om en stakkels Synder, som i 11. Time fik den store Naade at blive forsonet med Gud; imellem sang vi Adventssange. Efter Theen talte Pastor Boerrigter smukt og indtrængende til os om den katolske Sygeplejerskes særlige Kald, og om hvorledes netop hun er i Stand til at forklare Menneskene, at Lidelser ofte er til deres Sjæls bedste. Aftenen sluttede med sakramental Velsignelse. Vi bringer herved Pastor Boerrigter og Søstrene vor hjerteligste Tak for den udmærkede Aften og haaber, at vi snart maa mødes igen.
En Deltager.

St. Ansgars Forlag

oplyser paa givne Foranledning, at Prisen for »Julekærten 1941« fejlagtigt var opgivet i Boghandlerforeningens Julekatalog til Kr. 1,50. Den kostede som meddelt her i Bladet Kr. 1,75.

Rationeringen

Vore Læsere hjalp i Sommer rundhaandet de katolske Feriehjem med Rationeringsmærker. Ugebladet har fra en af vore Skoler modtaget en Henvendelse, hvori man spørger os, om Læserne maaske ogsaa nu i Vinter kan hjælpe paa samme Maade for at holde en stedfindende Bispisning i Gang. Brød- og ganske særligt Smørmærker er meget velkomne. Hvis nogen kan

hjælpe, kan Mærkerne sendes til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 A, København N.

En Bøn

Skulde det være muligt for nogen at forære eller laane en middelhøj, slank ung Mand en Vinterfrakke? Hans egen er blevet stjålet, og han har ikke Raad til at købe en ny nu i Vinter, og selv om det endnu har været forholdsvis mildt, er en Sommerfrakke dog lidt for kold.

Verner Stabehl,
Slangerupgade 29, 1. tv.,
Tlf. Taga 6476 u (bedst Kl. 18½-19)

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 17. Jan. Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Lørdag d. 24. Jan. Kredsmøde. Emne: Det femte Guds Bud: Indledere: Gurli Lange og Leo Karup. Praktisk Arrangement Gruppe 1.

Ordrup.

Vort første Møde i det nye Aar, Tirsdag d. 6. ds., var et rigtigt Nyt-aarsmøde, som det bør være, med gode Ønsker fra Sognepræsten fulgt af gode Raad og med Udtalelser fra forskellige Medlemmer. Tilsidst blev det næsten helt til eet stort Bestyrelsesmøde, hvor alle Medlemmer deltog ivrigt, saa vi straks fik lagt et godt Program for den nye Sæson. Det var et Møde, der varslede godt for det nye Aar i Ordrup K. U. K.

Det næste Møde afholdes Tirsdag d. 20. ds. Kl. 20 pr., Kollegievej 2. Vi prøver straks det nye, som vi blev enige om paa forrige Møde, nemlig en Studiekreds fælles for unge Mænd og Piger. Emnet er: Hvorfor tror jeg paa Gud? Indledere: Doris Mogensen og Hans Flemming Jensen. De to Min.: Helene Lewandowska og Bent Bredholt.

Og husk saa alle at tage Sangbøger med og alle de katolske Lærebøger, I har derhjemme!

»Vor Glædes Aarsag«

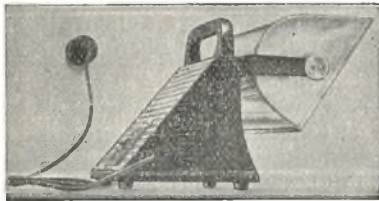
Kongregationsmøde Tirsdag d. 20. Januar Kl. 7½ paa Institut Sct. Joseph.

Efter Mødet hyggeligt Samvær ved Teen. (Sukker bedes medbragt).

Ung katolsk Pige af god Familie

kan 1. Febr. faa Plads i mindre Villa i Københavns Omegn. 2 Børn. Familiær Stilling.

Billet mkr. 1200 modtager Katolsk Ugeblads Annonceekspektion, Klosterstræde 23, K.

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København Aarhus
Telf. 4229 Telf. 6545
Leverandør til de katolske Hospitaler

HILLERØD

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
Frederiksgade 8 . Telefon 370

Lev. til den katolske Menighed

Albert Andersen

Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker
Exam. aut. Gas- og Vandmester

Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24
Lev. til den katolske Menighed

KOLDING

Slagteriudsalget

Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952

1. Kl. Okse-, Kalve-
og Svinekød . Konserver
Leverandør til St. Hedvig Klinik

NYKØBING F.

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

St. Kirkestræde, Tlf. 684
Leverandør til katolsk Menighed

ROSKILDE

Mønsterbageriet

Olsgade 24 . Tlf. 1365

Anbefaler sig med 1. Kl.s
BAGERI & KONDITORI
Alt i Isanretninger og Desserter

FYENS DISCONTO KASSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

AABENRAA

»**CIMBRIA**«

Tømmerhandel, Aktieselskab
Telefoner: 2006, 2007 og 2008
Trælaster Bygningsartikler, Støbegods
Leverandør til den nye kat. Kirke

Niels A. Nielsen & Søn

Malermestre

Telefon 528
Farve- og Tapethandel
Lev. til de katolske Institutioner

J. Thorsmark

Uhr og Optik

Aabenraa . Grundlagt 1864
Storegade 10 . Telefon 26 73

Brødrene Jensens

Byggeforretning
og Cementstøberi

ESBJERG

Kontantforretningen

M. R. Jørgensen
Kongensgade 25-27
Alt i Sengestyr og Manufaktur
Lev. til St. Josephs Hospital

HILLERØD

Alex Christensen

Aut. Installatør
Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
Lev. til den katolske Menighed

NÆSTVED

H. O. Christlansen

Kindhestegade 4 . Telefon 251
Blikkenslager, aut. Vand- og Gasmeester
Leverandør til de katolske Institutioner

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab
Ny Havn . Telefon 1420

Næstved Mælkeforsyning

v. Axel Andersen . Kildemarksv. 35
leverer Byens bedste Sødmealk

Næstved Tømmerhandel

ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin)
Trælaster & Bygningsartikler

URE OG BRILLER

Arndt Nielsen
Jernbanegade 2, Telefon 543

P. G. Vintersborg Tagensvej 13, Tlf. 818

Tømrermester . Bygningsnedker
Lev. til St. Elisabeth Sostrene

C. V. Gørgens

Kolonial . Delikatesser
Præstøvej 45 . Tlf. 582
Leverandør

C. Mortensen

Murermester
Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349
Lev. til kat. Menighed.

N. Juel Pedersen

Glarimester
Ramsherred 13 . Tlf. 158
Leverandør til St. Elisabeth Hospital

Evald Nielsen

Malermester
St. Mortensgade 5 . Tlf. 659
Ny Østergade 11
Leverandør til katolsk Menighed

Herlufholm Dampmølle

og Brødfabrik A-S
Telefon Næstved 31
Lev. til de katolske Institutioner

Fiskehuset

Ramsherredgade, Tlf. 107

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

25. Januar 1942

Nr. 4

Kl. 12 i Lund Domkirke

Domkirken i Lund rummer en Seværdighed: et pudsigt gamnelt Ur. Det er snart mange Aar siden, at jeg saa det, og det kan derfor være, at min Beskrivelse ikke paa alle Punkter er helt nøjagtig. Saa vidt jeg husker, viser det Ur ikke blot Sekunder, Minutter og Døgnets Timer. Her bliver ogsaa Aarene samt Dyrekredsens Position angivet. Og det er endda ikke det hele. Det interessanteste ved dette Ur er en lille »Opvisning«, som det giver hver Middag Kl. 12. Lidt inden Middag begynder der da ogsaa at komme lidt Liv i det store Kirkerum, hvor der ellers kun høres nogle faa Turisters dæmpede Stemmer. Efterhaanden er der kommet en hel Flok Mennesker til Stede og har taget Opstilling foran Urværket: de fleste er vistnok fremmede, som af deres Hotelvært er blevet gjort opmærksomme paa Fænomenet. Alle staar de og ser op til det lille Ur. Der er i og for sig ikke meget at se. Midt i Værket tronner Vor Frue, der har Jesusbarnet paa sit Skød. Paa begge Si-

der staar en Vægter foran en lukket Dør. Folk ser spændt paa Minutviseren, der med smaa Ryk skubber sig frem. Nu er den der snart. Det knirker indeni Uret. Saa falder det i Slag: tolv vel markerede Slag følger paa hinanden. Og nu kommer der Bevægelse i Figurerne. Vægteren foran højre Dør løfter sin Trompet til Munden og blæser den yndige gamle Julesalme: In dulci jubilo... Imens aabner Døren sig, og der kommer de hellige tre Konger til Syne: de hellige tre Konger med deres Følge. Den lille Procession bevæger sig hen imod Midten af Uret. Her standser Vismændene og vender sig mod Jomfruen og Barnet. De gør en dyb Bøjning og frembyder deres Gaver: Guld, Røgelse og Myrrha skær. Naar det er sket, fortsættes Vandringen mod venstre Dør. Den aabner sig og optager Vismænd, Tjenere og Kameler. Saa falder Dørene i. Vægterne genindtager deres ubevægelige Holdning. Kun Urets Viser rykker frem: tik-tak-tik-tak. Forestillingen er forbi. Et Øjeblik ser Folk paa hinanden,

saa skynder de sig ud af Kirken, der atter ligger tom indtil i Morgen Kl. 12...

Hvad Oplevelsen i Lund Domkirke er for Turisterne, er Juletiden for mange Mennesker: lidt religiøs Stemning, som de nødigt vilde undvære, fordi den hjælper saa godt ud over Aarets mørkeste Tid. Og hvem vil ikke — navnlig i vor i saa mange Henseender mørkelagte Land — være glad for denne »dulci jubilo«?

For troende Kristne skulde Julen dog gerne være noget mere. Den skulde være et Møde med Frelseren — og Resultatet en Fornyelse af deres Tro, Haab og Kærlighed. Kirken lærer os at holde Mindet om dette »Møde« vedlige, naar den vil, at vi hele Aaret rundt i den hellige Messe skal knæle ved Ordene: »Og Ordet er blevet Kød, og har boet iblandt os...« Efter Jul skulde vor Tanke med større Ihærdighed kredse om Ham, der er Vejen og Livet. Indtil Uret en Gang gaar i Staa for os. Dog haaber vi, at Maria da vil vise os sit Livs velsignede Frugt. S. W.

Horisonten rundt

Dom Clause død

Dom Clause O. S. B. foran Klosterporten til det nu ophævede Benediktinerabbedi Clervaux

Paa Vigilien til St. Maurus Fest kom Budskabet om Benediktinermunken Père Clause's pludselige Død. De to Ord Père Clause og Benediktinerklostret Clervaux sagde enhver af os alt om Gæstfrihed i St. Benedikts Aand og Interesse for Kirkens Generobring af Nordens Lande for Kristi Evangelium. Man blev altid modtaget med den for Franskmand særegne hjertelige Gæstfrihed, naar man bankede paa Clervaux's Klosterport, men jeg tør nok sige, at vi Danske, der fra ca. 1920 til 1939 kom til dette Kloster, ofte havde følt os ensomme, om Klosteret ikke blandt sine Munke havde talt en Père Clause. Det var ikke en Mand, der traadte frem grundet paa særlige intellektuelle Gaver, det var heller ikke en Mand, der havde let ved at føre en Konversation; men det var en Mand, som elskede Danmark og Danskerne — ja, hele Norden havde en stor Plads i hans Hjerte.

Père Clause fik en stor Opgave betroet i sit Kloster: Bønforeningen for Nordens Omvendel-

se — det ti-tusindtallige, eller var det maaske hundred-tusindtallige Ave Maria, som Verden over blev bedt daglig for Nordens Tilbagevenden til Moderkirken, skyldes i meget høj Grad Père Clause's utrættelige Arbejde. Han kom saaledes i nær Kontakt med mange katolske Præster og Lægfolk i Norden, og vi følte i Père Clause's Modtagelse i Klosteret noget af det hjemlige, noget af det, der Gang paa Gang fik os til at vende tilbage til det skønne Kloster i Luxembourg.

Og hvad har Dom Clause saa lært os i vort Samvær med ham i Klosteret? Jeg mener at kunne sige det saaledes: Han lærte os Munkelivets Hemmelighed at kende — et selvforglemmende Liv i Gud og for Gud.

Père Clause var en from Munk, hvis Minde uløseligt vil staa for hver Dansker, der besøgte hans Kloster. I Mindet om ham vil vi bede en Bøn for hans Sjælefred og samtidig mindes hans landflygtige Medbrødre. R. I. P. *Knud Ballin.*

Vikariatets Fonds

Det hænder undertiden, at Katolikker, som ønsker at yde Kirken en økonomisk Støtte, henvender sig til Vikariatet for at spørge, under hvilken Form dette kan ske. Som Regel drejer det sig om testamentariske Dispositioner til bestemte Formaal.

Biskoppen har derfor bedt Ugebladet meddele, at der i Vikariatet eksisterer forskellige Fonds, der gerne modtager Gaver.

Det ældste af disse Fonds er »Præsternes Pensionsfond«, der under 17. December 1876 blev stiftet af Præfekt Grüder. Dets Formaal fremgaar tydeligt af Navnet. Iøvrigt gælder om dette, saavel som om flere andre af Vikariatets Fonds, at selve Kapitalen ikke kan bruges, men kun Renterne.

Endvidere kan nævnes »Lærernes Pensionsfond«, stiftet under 24. April 1911 af Biskop von Euch. Dettes Formaal er ifølge Fundatsen at yde Hjælp til »Pensioner til ældre og svagelige Lærere og Funktionærer ved danske, katolske Skoler og Kirker«.

Dernæst er der et »Studiefond« til Uddannelse af Præster, oprettet under den nuværende Biskop, samt »Ansgarstiftelsens Kirkefond« til Opførelse af nye Kirker, ligeledes stiftet i de seneste Aar.

Hvad dette sidste angaar, kan det specificeres, om eventuelle Gaver ønskes anvendt til bestemte Kirker, f. Eks. Brønshøj og Lyngby, hvor nye Kirkebygninger tiltrænges i højeste Grad.

Man kan ligeledes hjælpe Vikariatet ved at give noget til Udgivelse af Blade og Bøger: I Øjeblikket er den gamle Katekismus udsolgt, og en ny skal gerne udgives.

Ogsaa Højskolen trænger i stærk Grad til Midler for at kunne fortsætte og udvide sin Virksomhed.

Sidst i Rækken af gode Formaal maa nævnes noget af det allervigtigste, nemlig de katolske Skoler. Det er kun sjældent, at Velgørere tænker paa Skolerne, og dog trænger de til al den Opmærksomhed og Støtte, de kan faa; thi hvorledes skal den kommende Slægt kunne opdrages uden dem.

St. Mariæ Kirke

Indvielsen af den nye Kirke paa Jens Jessensvej finder Sted Lørdag d. 24. Jan. Kl. 10½. Der er Adgang for alle. Blomstergaver bedes afleveret ved Kirken Dagen i Forvejen inden Kl. 17. Søndag d. 25. Jan. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 indsætter Biskop Suhr Pastor Bernard Hake som Kirkens Sognepræst. Derefter Levitmesse. Kl. 17 Festandagt med sakramental Velsignelse.

Kampen mod Latinen

Paa sine Mønter dedicerede det gamle Rom sig selv *Aeternitati* — til Evigheden. Efter fem kristne Aarhundreder følte man stadig, at Roms Ophør maatte betyde Verdens Ende. Den yderst romerske St. Gregor den Store *vidste* ud fra sin Tro, at Kirken var uforgængelig, men han *følte*, da den ene barbariske Invasion efter den anden hærgede Italien, at den universelle Ødelæggelse var uundgaaelig og nærforestaaende, og han *besluttede* at arbejde for en gigantisk Fremtid — besluttede at kristne disse Barbarer og hele Norden uden Hjælp fra Østen, som han med rette ansaa for gold og dømt til at dø. Og faktisk var det ikke et Aarhundrede efter hans Død (604) at det østromerske Rige faldt som et Korthus for Muhammed.

Latinen og Europa

Men i tusind Aar vedblev mange af det kristnede Romeriges Institutioner, Metoder og Love at skabe, forme og give Sjæl til »Europa« — eller bedre sagt: til »Kristenheden«. Det var især Opkomsten af »Nationer«, hver med sin Konge, der vilde være sig selv nok, som splittede denne Enhed. Vi *kan* mene, at den blev erstattet af to Enheder — den protestantiske og den katolske Gruppe af Nationer. Men deres Enhed var ikke virkelig. Hvor ofte var ikke Frankrig i Krig med Spanien eller Italien, og England med Holland! Paa den anden Side vedblev den »klassiske Aand« og tillige meget af Romerretten at virke som en Kraft selv i den protestantiske Verden; i England fik de »ledende Samfundsklasser« bogstaveligt en »klassisk« Opdragelse; »Gentlemen« holdt af at citere Horats og Homer, ikke mindst i Parlamentet... (Tænke sig dem prøve paa det nu...!)

Angrebet paa den klassiske Opdragelse

Lige siden den industrielle Revolution har den klassiske Opdragelse været døende; i det sidste Slægtled er den direkte blevet angrebet. Forretningsfolk har naturligvis fremholdt, at Latin og Græsk er Spild af Tid. (Det lyder fornuftigt, men er slet ikke sikkert. Allerede før jeg blev Præst, bad Kardinal Moran mig tage til Australien og tale »den klassiske Opdragelses« Sag. Jeg samlede en lang Liste Udtalelser af Forretningsfolk, der viste, hvor megen Vægt de lagde paa, at unge Mænd havde faaet en »almen«, udtrykkelig »klassisk« Opdragelse og ikke en, der var specialiseret og kun havde Nutiden for Øje). Bevægelsen over til »Naturvidenskaben« lokkede de unge Mænd bort fra Sprogene (og alt for ofte fra Logikkens Kunst... Hvor er det tit svært at føre f. Eks. en Biolog med sig igennem en Beviskæde, og hvor *han* dog finder det svært at forstaa selv den enkleste filosofiske Idé eller Distinktion). Der er naturligvis antiklerikale, som vil ødelægge Latinen, simpelthen fordi den har spillet og stadig spiller saa stor en Rolle i katolsk Historie og Teologi; men jeg ønsker at understrege det videre Faktum, at der foreligger et »Bortsving« fra Latinen, som kan bemærkes selv blandt Katolikker, og det blev naturligvis øget betydeligt, da den sære Myte om »det nordiske Menneske« begyndte at cirkulere.

Latin og Liturgi

Vi Vestens Katolikker har imidlertid vort eget underordnede og private Problem; vi har skrevet om det tidligere i Ugebladet og hentyder kun til det her. Vor beklagelige Fjernelse fra Østen, der er vokset gennem

mange Aarhundreder, har næsten faaet os til at forestille os en Identitet mellem Kirken og den *vestlige Ritus*. Det er rigtigt, at Østens Sterilitet i Missionsarbejdet er Skyld i, at den vestlige Ritus er ført frem over hele Verden af de meget aktive Vestens Missionærer, saa at i hvert Fald Ikke-Katoliker antager, at alle de, der er forenet med den romerske Stol, benytter den latinske Ritus. (De véd ikke, og jeg har glemt, hvor mange forskellige Liturgier, der er i daglig Brug i selve Rom!) Og det forekommer ganske sikkert helt usandsynligt, at nogen nu kunde *opfinde* en ny »national« Liturgi, saa relativt svage er de fleste af de nyere Tilføjelser til selve Messebogen, hvor Traditionen dog yder de mest fuldkomne Forbilleder. Desuden vilde en Liturgi i Modersmaalet opveje de mulige Gevinster med Tab. Intet kan maale sig med »det udødelige Roms Majestæt«. Har jeg glædet mig over at kunne bruge et af mit Modersmaals Ord i Stedet for et, der er afledt af Latinen, saa er det, fordi Ordet simpelthen er bedre paa *det* Sted. Utallige latinske Afledninger er og vil altid være umaadelig meget bedre end de angelsaksiske Ord. At *udelukke* latinske Laaneord vilde betyde at gøre Sproget saa fattigt, at det ligefrem døde af *perniciøs Anæmi*. Men Problemet bestaar stadig — vor latinske Liturgi opstod, *fordi* Latinen var det Sprog, der var fælles for hele Civilisationen og i lange Tider blev brugt overalt i Jura, Handel, Politik, Literatur og Samtale med Udlændinge. Men nu eksisterer det *til Trods for*, at det ikke nogetsteds er folkelig Tale og ikke benyttes til noget, undtagen i Seminarier. Ja, det risikerer at blive »Seminaristernes Sanskrit«! Jeg har rettet latinske Stile, skrevet af italienske Skoledrenge; de var lige saa fulde af slemme »Brølere« som naar *vore* unge skal skrive Latin. Saa selv om de »personlige« Ritualer (Meddelelsen af Sakramenterne etc.) — saaledes som mange ønsker det, ogsaa i latinske Lande — bliver tilladt paa

Modersmaalet, mens det »kollektive« og officielle (Messen, især om Søndagen) bevarer sin Latin uberørt, saa maa vi *dog* finde paa Maader til at gøre det muligt for Lægfolk at tage den forstaaende og aktive Del i Liturgien, som Pavestolen saa ofte og eftertrykkeligt har insisteret paa. Denne Sag er imidlertid underordnet og privat for os Katolikker.

»Bort fra Latinens Ideverden«

Primært og vidtomfattende er derimod dette — Latinen er det fuldkomne Redskab for visse *Idéer*. Ikke saaledes, at nogen *Idé* kan være en udelukkende latinsk *Idé*, men nogle bliver bedre udtrykt paa Latin end paa noget andet Sprog. Nu hører man saadanne Udtalelser som disse: »Ja, netop! Og vi ønsker at faa de menneskelige *Sind kemisk rensed* for disse *Idéer*... Den latinske Mentalitet er fjendtlig overfor den nye Verdens-Race, vi ønsker at forme, og specielt ganske fremmed for *vor* Races Aand. Vi maa *skylle den bort!*« »Latinismen er Udtryk for en Tidsalder og derfor tidsbestemt. Al sand Kunst og Literatur og alle sande *Idéer* er evige, et Produkt af Folket, og

kan kun dø, naar Folket dør.« Vi behøver ikke overfor disse Udtalelser at fremhæve Forvekslingen mellem Evighed og Varighed eller minde om, at Folkene har samme Tilbøjelighed til at svinde og forsvinde som Tidsaldrene, og at de svinde og forsvinder, hvis ikke de fornyes af fremmed Blod — med Jøderne som eneste Undtagelse; dog kan naturligvis ethvert Folk prøve paa at efterligne dem, hvis det tror, det vil lykkes. Desuden er der ingen Grund til at opstille en Modsætning mellem »Folk« og »Tidsalder«. Kunstens forbavsende Blomstring i Middelalderen var ganske vist særegen for en »Tidsalder«, men hvor stærkt lod ikke alle de »nationale« Karaktertræk sig bevare indenfor den. Den universelle Aand kunde absorberes af hver enkelt uden Skade for noget racemæssigt Instinkt. Hvor er det mærkeligt at læse, at Fuldkommenheden i en bestemt Kunst maa søges hos Romantikerne i den første Del af det 19. Aarhundrede, simpelt hen fordi disse anses for at være tilstrækkeligt af-latiniserede, — mens en Dürer maa forbigaa, fordi han trods sin utvivlsomt »nationale« Genius stadig ejer en Portion af det »europæiske«,

arvet fra Kristenheden. Naturligvis er det sandsynligt, at der i enhver Tidsalder vil være en eller anden Nation, der tager Føringen — giver en Impuls; men den vil blive frygteligt forarmet, hvis den forsøger paa at kaste alt sit Arvegods bort undtagen det, der hidrører fra dens nærmeste Familie.

Hverken afskaffe eller efterligne

Historisk og aktuelt er vi naturligvis allesammen »Bastarder« og kan ikke blive andet — og godt det samme! Og desuden: selv om vi har haft en kraftig Infusion af latinsk Kultur, saa var den latinske Kultur selv Genstand for en berigende Infusion af græsk Kultur, og vi faar et haardt Arbejde med ogsaa at slippe af med alt, hvad denne har givet os! Ja, hvis ikke vi vil bryde sammen i fuldkommen Tankeforvirring, saa kan vi ikke *slippe* Grækerne — saa lidt som vi kan prøve paa bare at reproducere dem uden at begaa Selvmord. Renaissance prøvede simpelthen paa at gaa *tilbage* til den antikke Kultur — det var umuligt; Renaissance-Arkitekturen endte enten i kolde Imitationer eller i Barokkens Overdrivelser (den gode Barok varede nemlig ikke engang en »Tidsalder«). Paa den anden Side benyttede den »gotiske« Arkitektur alle de *intellektuelle* græske Principper af positiv Art — men hvor var den fri, højt stræbende og skabende. At efterligne og at udradere er lige dræbende, selvmorderiske Metoder.

Person og Individ

Nuvel, fra Grækerne har vi arvet vor Evne til at tænke paa en velordnet og derfor klar Maade, og det er slaaende, at de, der vil slippe fri for deres Arv fra den græske Fortid, *ikke kan undgaa* før eller senere at angribe Intellektet og stille sig paa Følelsens Grund. Og de, der vil slippe af med »Latinismen«, angriber *uundgaaeligt* før eller senere den fine Ligevægt mellem den menneskelige Person og det

Lørdag den 24. Januar foretager Hs. Excellence Biskoppen Indvielsen af den nye Sct. Mariæ Kirke — Sognekirken for det ny „Mariæ Sogn“ — paa Jens Jessensvej paa Frederiksberg. Ovenfor ses den nye Kirke (Menighedssalen, der indtil videre skal tjene som Kirke) tilhøjre og Præsteboligen til venstre.

menneskelige Samfund, som vi har arvet fra Rom — hin hemmelighedsfulde Parring af Frihed og Lov, personlig Karakter og Disciplin. Det er ogsaa slaaende, at alle — fra Moskva til Madrid, ja alle andre Steder ogsaa — som angriber »Latinismen« (og naturligvis umiddelbart og primært den kristne Kirke, gennem hvilken vi modtog saavel Grækenlands som Roms Gaver — som tilmed var udviklet til deres Fuldkommenhed af Kristendommen og kun af den), de degraderer menneskelige Personer til blotte Individier (og fratager dem deres aandelige Præg) og gør dem derfor til utallige indbyrdes adskilte Sandskorn, som kun gennem voldeligt Pres kan opnaa at hænge sammen. Naar der øves et saadant Pres, faar man en »stenet« Enhed, hvori al Personlighed er tabt, og faar man den ikke, faar man Kaos — en Horde af Individier, hver Mand sin egen Lov. Faktisk har man Valget mellem Forstening og Forfald. I begge Tilfælde faar man Menneskeheden Udslettelse — eller vilde faa det, hvis ikke Menneskeheden er for livskraftig til at lade sig udslette. Men for at undgaa det, maa den gøre Oprør, og det er en sørgelig Nødvendighed, naar den kunde have haft Lov til at udvikle sig fredeligt og lykkeligt, saa den menneskelige Personlighed og det menneskelige Samfund begge blev ladet urørt.

Som Katolikker er vi derfor Grækenland og Rom taknemlige for at have overleveret os visse store Idéer og Idealer, der hverken er græske eller romerske eller særlige for blot en speciel Tidsalder eller et bestemt Folk, men væsentlige for Udviklingen af Menneskeheden som saadan. De, der vil afskaffe Græsk og Latin som Sprog eller som Kultur (f. Eks. H. G. Wells, der aldrig har kendt til nogen af dem), vil det netop for at afskaffe disse Idéer og Idealer, enten til Fordel for en standardiseret og gudløs Verden (en skændig Karrikatur af Kristendommen, som igen er blevet karikeret af f. Eks. Aldous Huxley

i »Fagre nye Verden«) eller til Fordel for en standardiseret Over-Nation (hvilket er en Tilbagevenden til det gamle, materialistiske jødiske Ideal). Begge Formaal medfører Mennesket Af-Menneskeliggørelse og er dødsdømt fra Starten. Men selv om vor Menneskehed ikke kan udryddes, kan den blive svært

saaret; Millioner af uskyldige Mænd og Kvinder kan gøres syge og elendige; og der er intet til Hinder for, at Slægten selv vender tilbage til en Tilværelse med Næb og Kløer i Jungle eller Hule. (Aa, ... Hippokleidismen? Naa ja — i Morgen er ogsaa en Dag!)

C. C. Martindale S. J.

»Kirken havde Svar paa alting!«

Ung literær Medarbejder ved Katolsk Højskole fortæller

Adjunkt Johan Jensen

Naar Katolsk Højskole begynder Foraars-Semestret om tre Uger, finder man paa Programmet et nyt Navn: Adjunkt *Johan Jensen*, med en Forelæsningsrække over: *Halvfemsernes danske Literatur*.

Det er rart at se en ikke-gejstlig slutte op omkring Højskolens præstelige Medarbejderstab igen — det skete første Gang i Efteraars-Semestret med Universitetsassistent, Magister *Sv. Hedings* sprudlende Fremstilling af Biologien i Dag, som saa mange Katolikker udenfor København misundte Hovedstaden.

Hvem er den nye Mand?

Og hvad har Halvfemsernes Literatur at sige den moderne Dansker?

Da Johannes Jørgensen sagde Farvel til Brandes

— Jeg er Konvertit, siger Adjunkt Johan Jensen, som bor i Sorgenfri og er ansat ved Lyngby Statsskole.

— Jeg har valgt dette Emne, fordi jeg synes, man gaar altfor let henover det i Skolen til at give et reelt Indblik i en Periode, der var betydningsfuld. For i Halvfemserne rev den hjemlige Literatur sig løs fra *Brandes* og hans Paavirkning og lagde Grundlaget til en ny og mindre materialistisk Livsanskuelse — i Halvfemserne besindede man sig paa Kristendommen igen.

Det var *Johannes Jørgensen*, der lagde for i Strømkæntningen ved at bryde ud af det materialistiske Tungsind i sin Længsel efter en dybere og lykkeligere Verden. Og selvom Digter-Venerne rasede og skrev imod ham, sporer man i deres senere Værker, hvordan han alligevel har paavirket dem. Jeg haaber, jeg kan gøre levende i mine Forelæsninger, hvordan *Stuckenbergs* Overgang var ved at løse Livsgaaden ad samme Vej, men opgav det, fordi han holdt for meget af sine Synder til at fortryde dem — hvordan *Sofus Clausen*, skønt Panteist, forsonede sig med den lidende Kristus, mens *Ludvig Holstein* ikke kunde løsrive sig fra sin dybe Samhørighed med Naturen.

Men *Helge Rode* naaede frem til en delvis Kristendom. Han

vilde ikke vide af Dogmerne. Derfor blev det en vag og følelsesbetonet Kristendom, en Stemnings-Religion, som mange har arvet efter ham.

Men skønt Johannes Jørgensen gav Stødet til den religiøse Genfødelse, traadte han samtidig paa en Maade udenfor Nummer ved sin Konversion, fordi mange paa Forhaand mente, at hvad han skrev efter at være blevet Katolik, maatte være uden Interesse. Og selv forsvandt han ud af Synskredsen paa sine lange Rejser. Hvad han skrev i det Fremmede, faar sikkert ikke mindre Betydning herhjemme, men det bliver paa længere Sigt — det vil tage Tid for Danmark at opdage ham igen i fuld Udstrækning, tror jeg.

Kirkens Helhed, set paa Afstand

Og til sidst vil jeg tage *Gustav Wied* med i Betragtning af, at

han er Manden, der dyrker den krasse Materialisme saa haardnakket, at denne Livsopfattelse bliver en Karrikatur. Derved hjalp han med til at opløse den.

— Hvordan fik De Øje paa Kirken?

— Gennem mit Arbejde med Literatur. Salmedigterne og kristne Forfattere som *Paludan-Müller* og Johannes Jørgensen var mine første Vejvisere. Men Grunden til, at jeg som Fritænkter følte mig draget mod Romerkirken, var dens Helhed og lange Tradition. Den forekom mig betryggende allerede paa lang Afstand. Og paa nærmere Hold havde den Svar paa alting — de samme Svar, ligegyldigt hvilken Præst man spurgte?

— — —
Som man ser — det tegner til en interessant Chance for at faa klarlagt den literære Baggrund for Situationen herhjemme i Dag, ungt og levende. -sen.

mens Krav, er det det samme. Ogsaa Kristendommen vil danne Karakteren, Personligheden, søger at gøre os til fuldkomne Mennesker, som Fagudtrykket hedder.

Ogsaa Kristendommen appellerer til den fri Vilje; den hævder bestemt, at Gerningen er værdiløs, hvis den ikke sker med fri Vilje, ud fra gode Motiver.

Det vil derfor — alene paa Grund af disse fælles Maal og fælles Krav — for enhver kristen Opdrager være en Selvfølge at lade de to: Kristendommen og Spejderbevægelsen følges ad. Det modsatte vilde blot gøre Opdragelsen mere indviklet.

Men der er *desuden i Kristendommen særlige Kræfter* og Kraftkilder, som Spejderbevægelsen ikke har, og som giver den, rigtig anvendt, dybere Virkekraft og større Resultater for Livet. Det er Troens Idealer og overnaturlige Naademidler, jeg særlig tænker paa. Eksempler drager, river med! Her har vi Kristus, som Fører og Forbilledet, Idealet. Her har vi Kristi Evangelium. Her har vi Sakramenterne og ved dem en Kraft fra oven til Forbedring og Selvkontrol, ja til Helliggørelse. Her har vi hans bedste Efterfølgere: Helgerne.

Der kan altsaa — rent teoretisk — ikke være nogen Tvivl om, at en Spejderbevægelse med Kristendommen er at foretrække.

Men hvad saa i Praksis?

Den daglige good turn som Vej til Gud

Her vil jeg svare med at give den afdøde *Spejderchef* Ordet.

Han sagde til en belgisk Pater, som var Medlem af Spejdernes Verdenskomité: »Spejderen er frem for alt et troende Menneske; jeg afviser alt Spejdervæsen, som ikke har Religionen som Grundlag.« Citat af R. P. Jacobs S. J. i *Master Gazette*, Jan. 1920, S. 16.

Ved en anden Lejlighed sagde han: »En Organisation som vor vilde forfejle sit Maal, hvis den ikke lærte Børnene Religion.«

Hvordan han mente det, sagde han i sin Bog om: *Spejderbevægelsens Rolle i Fædrelandets Genrejsning (Scouting towards Reconstruction, S. 9)*: »Spejderbevægelse-

Jngen Opdragelse uden Religion

Spejder-Idræt og Kristendom

Man kan endnu af og til høre Folk sige: Hvad har Spejdersport og Kristendom i Grunden med hinanden at gøre? Eet er Sport, og noget andet er Religion.

Og naar man ser vore Spejdere — Drengene eller Piger — færdes i Skoven eller ved Stranden, ligge i Lejr og holde Øvelser og Turneringer, vinde Udmærkelser og Plader, gaa 20 km og 40 km for at blive 2. og 1. Klasses Spejdere, saa ser man heller ikke meget af Kristendom deri. Selv naar man sidder omkring Lejrbaalet ved Stranden og lader Aftenstemningen og Naturfølelsen betage ens Sind, er der ikke megen Religion i det!

Sport er Sport, siger de, og ikke andet.

Spejderen opdyrker sit bedre Jeg

Men Spejderidræt er alligevel mere end Sport. Den kaldes en *Bevægelse*. Den tager Sigte paa mere end Legemet. Den vil danne Karakteren, Personligheden.

Vær beredt! er en Appel, som kalder paa hele Mennesket. Hvad en Spejder er beredt til, staar i Spejderloven: det er Ærlighed, Paalidelighed, Ridderlighed, Hjælp-somhed, Lydighed, Arbejdsomhed, Sparsommelighed, Nøjsomhed, Renhed...

Altsaa et Menneske, der opfylder Moralens Bud og gør det fuldtud.

Og saa er der det ved Spejderbevægelsen, at denne Karakterdannelse sker ad Frivillighedens Vej. Spejderen lover frivilligt at gøre sit Bedste for at holde denne Lov... og saa arbejder han med sig selv, prøver paa at faa det bedste frem hos sig selv, og hvis Troppen er ledet rigtigt, stilles der ved hver Øvelse saadanne Opgaver til Spejderen, der kræver det bedste af ham.

Kristendommens Krav er Spejderkrav

Sammenligner man disse Krav og denne Metode med Kristendom-

sen er et Middel, hvorved selv et meget forkomment Menneske kan føres paa bedre Tanker, helt hen til Begyndelsesgrunde for Gudstroen. Byggende paa den daglige good turn's Pligt leverer den Grundlaget for Pligterne mod Gud og Næsten og letter Forældrene og de gejstlige Ledere Opførelsen af Troens Bygning.»

Hvad han mente om Religionen i Menneskelivet fremgaar for Resten tydeligt af en Udtalelse, der lød saaledes: »Et Menneske er ikke meget værd, naar det ikke tror paa Gud og ikke adlyder hans Bud.«

Det samme fremgaar af en Tale, som Kardinal Bourne holdt ved Jamboreen i England i 1924:

»Da jeres Bevægelse var i sin første Vorden, modtog jeg til Besøg af Baden Powell, som paa en meget høflig Maade spurgte mig til Raads. I lang Tid drøftede vi Sagen, og jeg overbeviste mig om, at man altid vilde lære Spejderne at følge deres Samvittigheds Røst og virkelig at blive Gudsborn; at de, der har en bestemt religiøs Overbevisning, kun vilde blive bestyrket og fremmet i denne.«

Hvad Baden Powell vilde, fremgaar ogsaa af Spejderløftet, saaledes som han havde formet det. Der siger Spejderen: Jeg lover paa min Ære, at jeg vil gøre mit bedste for at gøre min Pligt mod Gud...

Gøre min Pligt mod Gud d. v. s. udøve min Religion, leve efter min Tro, og naar en Spejder siger det og lover det, saa betyder det: *fuldtud*, af hele min Sjæl og af alle mine Kræfter!

Det vil atter sige: at lade Livet gennemtrænges af Troen, at leve Livet med Gud.

Tak Gud for Morskaben

Blot et Eksempel paa Baden Powells Praksis. Han sagde til sine Spejdere: Naar I har moret jer storartet, naar en Leg er lykkedes udmærket, naar I har udført jeres good turn godt, saa glem ikke at takke Gud, ligesom I gør det efter Maaltidet!« »Det er ogsaa en smuk Skik at velsigne andre. Naar I for Eksempel ser et Tog køre, saa bed om Guds Velsignelse for alle, som er i det!« (Scouting for boys, S. 228).

Efter disse Udtalelser er der vel ingen Tvivl om, hvad Baden Powell

vilde sige til vort Emne: Spejderbevægelsen med eller uden Kristendom!

Hvor Spejderne er Kristne, er det en Selvfølge, at de opdrages som Kristne, og at alle de Hjælpekilder bruges, som vi Kristne har til at danne en Karakter og fremelske en Personlighed.

At vi i den katolske Kirke har rigeligst deraf, behøver jeg ikke at fortælle her. *Hvorledes* det skal gøres, er et Spørgsmaal om Takt og pædagogisk Sans.

Man kan sige det med eet Ord: Vi skal hjælpe vore Spejdere til fuldtud at udføre det, de har lovet, nemlig at gøre deres Pligt mod Gud.

Saaledes vilde Baden Powell høre sig ad.

Det alt for fromme Spejderblad!

Den øverste Spejderledelses officielle Blad: Head Quarters Gazette blev engang beskyldt for at være alt for fromt. Da udbad Redaktøren sig sine Læsers Mening om den Sag. Svarene kom, punktlig og i stort Antal. De var meget enslydende. En Kolonnefører skrev: »Jeg har altid troet, at Religionen er det eneste, Spejderbevægelsen ikke kan undvære. Hvis vi var endnu mere religiøse, gik det meget bedre.« Og et andet Svar: »At undertrykke den religiøse Aand er efter min Mening det samme som at gøre en Ende paa hele Bevægelsen. Er ikke Løftet allerede haaret af religiøs Tankegang?« (H. Gazette 1918, S. 236).

*

Lige saa lidt der gives en Moral uden Religion, lige saa lidt gives der en virksom Opdragelse uden Religion! Det gælder ogsaa om Opdragelsen gennem Spejderbevægelsen.

Joseph Koch S. J.

Obs.!

Den 15. Februar begynder Katolsk Højskole sit Foraars-Semester i Lokalerne, Bredgade 67 A, København, hvor ogsaa det foregaaende Semester fandt Sted. Det er skubbet saa langt frem af Brændsels-Hensyn. Nærmere om Enkelthederne i næste Nummer!

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har i Anledning af Julefesten bl. a. fra italienske Krigsfanger i Indien (Ceylon) modtaget et Telegram, hvori Officerer og Menige giver Udtryk for Haabet om, at Pavens Valgsprog »Opus justitiae pax« maa ske Fyldest og samtidig takker den hellige Fader for hans Bestræbelse for at hindre Krigens Nød; Krigsfangerne udtrykker endvidere deres Glæde over at høre den hellige Fader over Vatikansnets Radio, hvis Udsendelse de — takket være de britiske Myndigheders Velvilje — har Lejlighed til at aflytte. — Paa den hellige Families Fest offentliggjordes Dekreterne vedrørende Stifteren af Montfortanernes og Visdommens Døtres Kongregationer, den salige Ludvig Maria Grignon de Montforts forestaaende Helgenkaaring.

I Frankrig er Manglen paa Præster i Øjeblikket endnu føleligere end umiddelbart før Krigsudbruddet, idet ca. 4000 Præster og Seminarister til Stadighed befinder sig i Krigsfangenskab.

I Mexico City har der i Anledning af Aarsdagen for Amerikas Opdagelse været afholdt storstilede kirkelige Festligheder. Foruden at ære Vor Frue af Guadalupe — Mexicos Nationalhelligdom — formede Festerne sig som en Bøn til Gud om gennem »la Madonna di Guadalupe« at opnaa Krigens Ophør.

Ærkebiskop Gröber af Freiburg (Tyskland) har i Anledning af Aarsskiftet rettet et Budskab til Indbyggerne i sit Bispedømme og heri opmuntret de troende til i Tillid til den Almægtiges Hjælp og i Troskab mod den hellige Fader trygt at se Fremtiden imøde, omend Tidderne er trange og fordrer saa store Ofre af den enkelte.

Fra Bispeby og Kongestad: Det gamle Roskilde

Den, der kommer paa et kortvarigt Besøg til *Roskilde*, finder vel næppe, udover en smuk sjællandsk Provinsby, andet af Interesse end den gamle Domkirke.

Men opholder man sig længere Tid i den hyggelige lille By, opdager man en Mængde interessante Ting, Levninger fra en Tid, da Kongemagt og Kirke blomstrede, da Roskilde fremfor alle Rigets Byer var *Konge- og Bispestaden*.

Det, der er tilbage af Middelalderens Roskilde, er endda kun Smaating, og dog er der nok at se — især for os Katolikker.

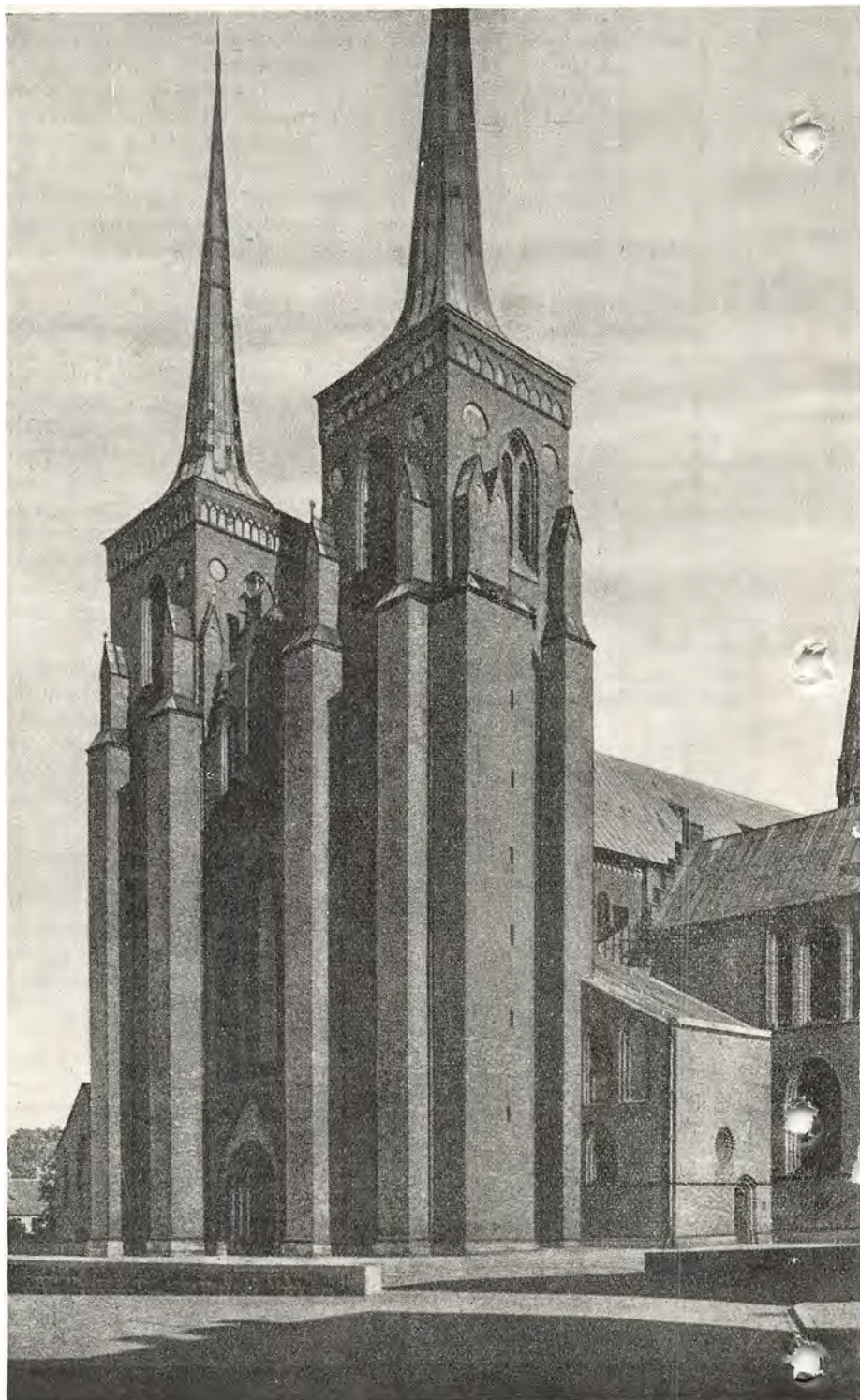
— — En Efteraarssøndag stod jeg oppe i det ene af Domkirkens Taarne, medens der blev ringet til Gudstjeneste; de dejlige Klokker kaldte ud over det skønne danske Land.

Dejlig er Udsigten deroppe fra, og milevidt kan man se. Under een ligger Byen. Der nede faar vi Øje paa Raadhustaaerret, det gamle St. Laurentii Kirketaarn, Vor Frue Kirke, St. Jørgensbjerg Kirke og St. Ibs Kirke, og i Landskabet uden for Byen ser vi Landsby ved Landsby, hvor Kirkerne saa godt som alle er fra før Reformationen: Himmelev, Herslev, Gevinge, Kornerup, Svogerslev og mange andre.

Men man kan ogsaa se den nye St. Laurentii Kirke og St. Mariæ Hospital, der vidner om, at *Kristus atter er til Stede* paa Alteret et Par Steder i den gamle Bispeby, og at en katolsk Menighed er ved at gro op paa dette Sted.

Hvor er det underligt at tænke sig, »at Klokkerne i 13 Taarne engang kaldte Menighederne til Gudstjeneste, og at den katolske Liturgis Skønhed kunde udfolde sig i 14 Kirker og 6 Klostre«.

Det er som en Storm har fejet

▲ Roskilde Domkirke

← To slanke Spir stræber op mod Himlen

Tekst:
Anton Jensen

Fotos:
E. K. og Arkiv

➤ Interiør

alt dette bort. Kun minder endnu mange af de gamle Gadenavne om, hvor disse Gudshuse laa.

I Dag er det Domkirken, der helt præger den smukke lille By. Ethvert Barn i Landet kender Billedet af dette skønne Klenodie med de to slanke Spor, der stræber op mod Himlen. Denne Kirke, der egentlig er arkitektonisk overbelæsset med Kapeller og Udsmykninger i forskellige Stilarter, staar som Symbolet paa den ægte danske Domkirke. Næsten ligegyldigt fra hvilken Kant af Byen man betragter den, imponerer den ved sin Skønhed. Engang

var Kirkens Taarne trappegavlede — som saa mange andre danske Kirketaarne, men *Christian d. IV.*, hvis virksomme Haand paa saa mange Maader har udstyret Kirken mere eller mindre heldigt, har ogsaa skænket den de to slanke, skønne Spir.

Man kan næsten forelske sig i denne Domkirke. Den er lige skøn paa hvilken Aarstid, man end ser den. Vidunderligt ser det ud, naar Vinen om Efteraaret luer brændende rødt fra dens Mure, som Kontrast til de igrønne Spir og det grønne Tag, og betagende er det en maanelys Vinternat at se de to Spir tegne sig som ranke, mørke Silhuetter mod den fløjelsorte, stjernebestrøede Nattehimmel. Da er det, som om Katedralen ensom staar Vagt over den lille fredelige, sovende By.

Lad os engang træde ind i Domkirken. Mange Mennesker har i Tidens Løb været der, men jeg tror, det gaar mangan en saaledes, at hver Gang man træder ind i det store Rum, gribes man paany af dens Storladenhed. Det er, som man hører Stemmen fra oven, der siger: »*Drag dine Sko af, thi det Sted, hvorpaa du staar, er helligt!*« Ganske vist staar Domkirken for de fleste først og fremmest som Kongebegravelsernes Kirke og som Bispekirken, men tænk ogsaa paa, at under de Sten, hvorpaa vi gaar, ligger flere gamle, fromme Bisper og mange af Rigets bedste Mænd.

▲ Fra Korsribene i Domkirken: Kain og Abel

For en stor Kreds af gode, danske Protestanter er dette skønne Rum stadig et helligt Sted, og mange af deres bedste Mænd har virket her.

Sct. Laurentii Taarn (Raadhuset)

For os Katolikker har dette Kirkerums Hellighed imidlertid en ganske særlig Betydning.

Sidder man i en stille Eftermiddagstime og betragter de gamle Korstole, hvorfra Kanknikernes Lovsang har lydt, griber man sig maaske i at sidde og lytte efter et forlængst hændt Sus af Stemmer, der fuldttonende sang det gamle romerske Breviar.

Roskilde er en af Danmarks ældste Byer.

Allerede *Adam af Bremen* nævner den i sin Beskrivelse af Sjælland: »... civitas ejus maxima Roschild, sedes Regia Danorum«.

Paa dette Sted grundede *Harald Blaataad*, »den Harald der kristnede Danerne«, den første Kirke.

Jeg skal ikke her komme ind paa, om Byen har Navn efter *Kong Ro* eller efter *Rosenkilden* (nuv. Maglekilde, — en af Roskildes mange Kilder), om det var *Absalon* eller hans Efterfølger *Peder Suneson*, som byggede den nuværende Domkirke, der fulgte *Bisp Wilhelms* Fraad-

stenskirke, der atter igen havde fulgt *Harald Blaataands* Trækirke. —

For os Katolikker er det imidlertid værd at huske, at hellig *Knud Lavard* blev født i Roskilde den 12. Marts 1091.

Af Byens 12 Sognekirker er der nu kun lidet tilbage. Det nuværende Raadhustårn er den gamle St. Laurentii Kirkes Tårn. Under Torvet kan man se Ruinerne af Kirkens Kor og Alter.

Endvidere er der Vor Frue Kirke fra 11. Aarh., der oprindeligt var en Fraadstenskirke i romansk Stil, bygget som en treskibet Basilika med Bjælkeloft.

Af St. Ibs Kirke fra Midten af 12. Aarh., der ligger nærved den nuværende katolske St. Laurentii Kirke, er der kun Skibet tilbage. Dette er bygget af Fraadsten, Kildekalk fra Roskilde; Rester af de gamle Kalkmalerier findes endnu, og uden for Kirken, ved Østsiden, staar en gammel mosbegrøet, romansk Døbefont.

Ved Roskilde Havn ligger St. Jørgensbjerg Kirke, der oprindeligt hed St. Clemens Kirke. Den er en romansk Fraadstenskirke, og paa en af Væggene i den hænger et sengotisk Krucifiks. Paa denne smukke Bakke, »Bjærget«, hvorfra der er en vidunderlig Udsigt over den blaa Fjord og Boserup Skovene, laa i den tidlige Middelalder St. Jørgensgaard for spedalske. Derfor hed St. Jørgensbjerg ogsaa »Spitalsbjerg«.

I Roskilde var der i Middelalderen Klostre for Benediktinerinder, Cistercienserinder, Franciskanere og Dominikanere. Navnene paa de gamle Gader viser os, hvor de laa.

I Gaarden ved den nuværende Bispegaard, det kongelige Palæ, udgraves i denne Tid Resterne af den gamle Bispegaard. Maaske de Mennesker, hvis Ben nu kommer for Dagens Lys, kunde berette forunderlige Ting om denne By, der engang var et Kirkecentrum og en Kongestad, — kunde berette om Helte og om hellige Mænd.

En Vinterdag, da Stormen rasede, stod jeg oppe i den gamle Svogerslev Kirkes Tårn. Vinden hylede ind gennem Gladhullerne og sang sære Melodier i Bjælkeværket. Jeg saa ind over Roskilde og tænkte paa Fortid og Nutid. Gennem Stormens Tuden hørte jeg Timeslagene fra Domkirken — tungt, næsten sørgmodige. — Mine Tanker gjaldt den katolske Menighed, der nu er ved at gro op i Danmark. Vil den kunne tage Kampen op mod disse Tider, vokse og hævde sig — og tælle nye Helte og Helgener?

Da strejfede mit Blik den gamle katolske Klokke. Paa dens Rand stod i fromme, naive Ord indskrevet en Bøn, der foræner den gamle og den nye katolske Menighed i Danmark i een Bøn:

»*hiælp ihesus mariæ anna oc sancta susanna sanctus andreas ora pro nobis*«.

Anden Del af Fadervor IV

Bønnen om det daglige Brød

Den rette Maalbevidsthed, medens vi beder, og den dybere Forstaaelse af fjerde Bøns Nødvendighed, var de Emner, vi indtil nu har behandlet i det Øjemed, at Aanden i os skulde vækkes, Hjertet blive varmt og hele vort Indre opfyldt af barnlig Tillid og Kærlighed til vor

Fader i Himlen. Synet af Guds Godhed mod os og Bevidstheden om, at denne Fader altid laaner sine gode Børn et villigt Øre, kan jo ikke virke anderledes end gøre os urokkelige i vor Tro og vort Haab og vor Kærlighed til Gud. Eller døm selv: Naar vor Frelser, som er vor Gud, op-

fordrer os til at bede om det daglige Brød, ligger der saa ikke deri ogsaa det Løfte fra hans Side, at han vil give det daglige Brød til dem, som beder ham derom paa den rette Maade? Og naar han nu selv lærer os den rette Maade at bede paa, ligger der saa ikke deri baade en Tilskyndelse til at benytte sig af hans Ord og en Garanti for, at vi med Held og et godt Resultat henvender os til ham?

Efter at der saaledes er sørget for den rette Stemning, kan vi begynde *Forklaringen af fjerde Bøns rige Indhold i alle Enkeltheder*. Uden egentligt Bevis har vi hidtil antaget, at »Brød« i Fadervor betyder ikke blot det, vi selv mener, naar vi bruger dette Ord, men *alle Livsfordenheder* i det hele taget. Er denne Antagelse berettiget? Vi kan ganske roligt svare Ja, fordi dette er ganske almindelig Sprogbrug i den Hellige Skrifs Bøger. Vi skal ikke spilde Tiden med en saadan Paavisning, men hellere dvæle ved en anden sproglig Ejendommelighed, der har forvoldt de Bibellærde meget Hovedbrud.

Der staar nemlig i den originale Tekst et sjældent Tillægsord efter det græske Ord for Brød, som vi plejer at oversætte med »daglig«, men som i og for sig betyder to Ting, der ikke helt er det samme som vort Ord »daglig«. Det græske Tillægsord betegner nemlig enten Brød »til Dagen i Morgen« eller det, der er »tilstrækkeligt og nødvendigt« til vort (daglige) Livsophold. Brød »til Dagen i Morgen« stod ifølge en Bemærkning hos Kirkelæreren Hieronymus i sin Tid ogsaa i Hebræerevangeliet, som brugtes af en jødekristen Sekt i Palæstina. Dette Udtryk røber et Stykke Kulturhistorie fra Kristi Tid. Daglejeren, der hver Aften modtager sin Løn for det gjorte Arbejde, arbejder

i Dag for at have noget at spise i Morgen. Han opbruger den ene Dag, hvad han har tjent Dagen forinden. — Hvordan vi nu end tager det lille omstridte Ord, kommer vi med Hensyn til Meningen alligevel til det samme Resultat som Oversætterne af Fadervor, naar de anvendte Udtrykket det »daglige« Brød. Der er ikke nogen reelle Grunde, der hindrer os i at holde fast ved den vante Gengivelse.

Saa er der endnu en tredje Uklarhed, der bør omtales og ryddes af Vejen. Ned gennem Aarhundrederne er det nemlig sket ikke blot een Gang, men flere, at Vranglærere erklærede *fjerde Bøn i Fadervor enten for utilladelig eller et Udslag af Ufuldkommenhed og lav Tankegang*. Unægtelig lyder dette ret mærkeligt, saa man studser. Men de nævnte Mænd vilde begrundede deres Paastand med Herrens Advarsel mod, at vi skulde være bekymrede for vort Liv, hvad vi skal spise, eller for vort Legeme, hvad vi skal tage paa (Mt. 6, 25). Jeg tror nu ikke, at det kan være svært for nogen af os at indse, at vor Frelser, der gaar ud fra, at hver Dag skal have sin Plage, ikke vilde tage *alle* Bekymringer fra os. Han forbyder kun de overdrevne og overflødige hos vantro Mennesker, der mener, at de skal være ene om at skaffe det daglige Brød, og som glemmer, at vor Fader i Himlen ogsaa vil være med til at forsyne os med det nødvendige. Hvis bare vi først søger Guds Rige og Guds Retfærdighed og saa i anden Række gør vor Part for at tilvejebringe Legemets Behov, saa giver Gud det timelige i Tilgift til det evige.

Endnu paa en anden Maade blev Bønnen om det daglige Brød mistænkeliggjort. Der var dem, der ræsonnerede som saa: Holder vi Bøn, saa er det Menin-

gen, at Sjæl og Hjerter løftes op til det guddommelige og evige. Men beder vi om det timelige, saa søger jo vore Tanker og Ønsker nedad, til det, der er lavere end vi. Derved bliver vi selv lave og jordbundne. Et Ordsprog paastaar: »Sig mig, hvem du omgaas, saa siger jeg dig, hvem du er«. Heller ikke denne Indvending har noget paa sig. Hvis vi ønskede det timelige for dets egen Skyld, og hvis vi søgte vor Tilfredsstillelse og ligesom aandelig Hvile i det jordiske, saa blev vor Sjæl virkelig ringere. Men arbejder vi for og beder om det *nødvendige* til Livets Ophold for derved at kunne tjene Gud og finde Vejen til hans evige Rige, saa trykker de jordiske Goder os ikke ned, men løfter os tværtimod op mod det himmelske.

Vi ser altsaa, hvor lidt Grund der er til at høre paa dem, der vil nægte, at vi kan bede om denne Verdens Goder. De har ikke blot Kirkens Lære imod sig, men ogsaa *alle de Eksempler, vi finder i det Gamle og Ny Testaments Bøger*. Da Patriarken Jakob var paa Flugt til Laban og havde haft et Drømmesyn i Bethel, var han saa overvældet ved Tanken om den Stige, der førte fra Jorden til Himlen, at han gav Herren et Løfte og bad saaledes: »Hvis Gud er med mig og vogter mig paa den Vej, jeg skal vandre, og giver mig Brød at spise og Klæder at iføre mig, og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min Faders Hus, saa skal Herren (saa meget desto mere) være min Gud, og denne Sten, som jeg har rejst som en Støtte, skal være Guds Hus, og af alt, hvad han giver mig, vil jeg give ham Tiende.« (I. Mos. 28, 20). I Ordsprogenes Bog hører vi *Agur* bede saaledes til den Allerhøjeste: »Giv mig hverken Armod

Stutes Side 62

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Liturgisk Kalender

Jan.-Febr.:

25. S. 3. Søndag e. Epiphani (89); (grøn) 2. St. Pauli Omvendelse (799), 3. St. Petrus (789), 4. Om Fred.

26. M. St. Polykarp (804); 2. Om (rød) Fred.

27. Ti. St. Johannes Chrysostomus (hvid) (805); 2. Om Fred.

28. O. St. Petrus Nolasco (807); 2. (hvid) St. Agnes (806), 3. Om Fred.

29. T. † St. Frans af Sales (807); 2. (hvid) Om Fred.

30. F. † St. Martina (807); 2. Gudsmoder**), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om Fred.

31. L.** 4. Søndag e. Epiphani (grøn) (93); 2. St. Johannes Bosco ([47]), 3. Om Fred.

1. S. Septuagesima. — St. Ansgar.***)

*) Kirkebøn (64), Stillebøn ([92]), Slutningsbøn (65).

**) Da der p. Gr. af Søndagen Septuagesima, der i Aar falder den 1. Febr., ikke bliver Plads til 4. Søndag e. Epiphani, og der i Slutningen af Kirkeaaaret heller ikke er Plads, anticiperes („forudtages“) denne Søndag om Lørdagen.

***) Søndag den 1. Febr. — St. Ansgars Fest — afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Ansgarius-Bonifaciusforeningen (den danske katolske Kirkesag).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ samsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlaet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Et Par franske Bøger

Den berømte franske Bogserie »Les Iles« (Desclée de Brouwer) vedbliver at udkomme trods Krig og Besættelse. Den nyeste Forøgelse af Serien er »Sainte Catherine des Iroquois« af Daniel Sargent, som tidligere har skrevet en betydelig Bog om St. Thomas More. Denne Gang skildrer han en ung Indianerpige, hvis heroiske Kristendom nu er Genstand for nærmere Undersøgelse i Rom, og som vil blive den første af Amerikas indfødte Helgener, hvis det viser sig, at Helgennavnet med rette tilkommer hende. Hun blev født i Egnen om de store nordamerikanske Søer i 1656, døbt i 1676 og døde fire Aar senere. Sargents Skildring, der samtidig giver et fortræffeligt Billede af Kanadas Kolonisation og af Missionærernes selvopofrende Arbejde, læses som en spændende Roman, der tillige er ikke saa lidt af et Digterværk.

Paa samme Forlag er udkommet en lille fordringsløs Bog »Pour mieux comprendre Saint Paul« af G. Thils. Den henvender sig til Lægfolk i Forsøget paa at lette dem Læsningen af Pauli Breve, der ifølge St. Peter var svære at forstaa allerede for Samtiden, og ikke er blevet lettere for en sen Efterslægt. Forfatteren beskæftiger sig især med *Stilen* hos St. Paulus og søger at gøre Læserne fortrolig med de stilistiske Former, Apostlen anvender, hans Personifikation af abstrakte Tankegange, hans Skriftbenyttelse o.s.v. Paa de sidste halvt hundrede Sider (hele Bogen er paa 150 Sider) kommer Forfatteren ind paa en Del paulinske Begreber og slutter med Hovedtankerne i hans moralske Undervisning. Det lyder maaske tørt, men den, der i Forvejen kender

lidt til Pauli Breve og har erfaret deres Vanskeligheder, vil ved Læsningen af den ganske lette lille Bog faa en hel Række Problemer løst og vil kunne repetere Epistlerne med stort forøget Udbytte.

L. H.

Lægeleksikon

»Huslægen« 2. Bind (Berlingske Forlag).

Andet Bind af de mange fremragende Lægers ny Leksikonværk naar fra midt i Bogstavet F og til Slutningen af Bogstavet L. Redaktionen lægger stadig Vægt paa det rent fysiologiske Stof og paa Sygdomsbeskrivelsen, mens der er lidt at hente for dem, der vil kurere paa sig selv uden at tilkalde Doktoren. Det er heldigt. Ligeledes er det godt, at Lægerne undviger Behandlingen af et Emne som Fødselsbegrænsning — under S. maa man haabe, at de gaar lige saa let hen over Svangerskabsafbrydelse. Billedstoffet er stadig ret beskedent i Omfang og Kvalitet, men Prisen ogsaa fortsat utrolig ringe.

T. T.

Billedbog

»De gode gamle Dage«. Ved T. Vogel Jørgensen (Berlingske Forlag).

Det var vist egentlig et »Julehæfte«, men de flere Hundrede fortræffelige Gengivelser af danske Maleres Billedbog om dansk Folkeliv i forrige Aarhundrede, lige fra Københavns Bombardement til Dyrehavsbakken omkring 1900 er værd at se paa hele Aaret rundt. Billederne er grupperet efter historiske Begivenheder og Dagliglivets smaa Scener og tæller foruden mange kendte ogsaa en Rigdom af Billeder, som for de fleste vil være nye.

G. H.

Alle katolske Børn ønsker sig
BØRNEENS BØNNEBØG

RECK's OPVARMNINGS COMP. A|s

Esromgade 15. København N. Telef. 7480

Centralvarmeanlæg af enhver Art

Køkken-, Vaskeri-, Desinfections- samt Tørrestueanlæg m.m.

RECK-STALKEDLER

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Japanske Martyrer

Af Jan Locher

En ny Krig hærger Verden. Senest har den bredt sig til det fjerne Østasien, hvor Kampen staar mellem de engelsktalende Nationer og det ærgerrige Japan. Men en retfærdig Forstaaelse den hvide og den gule Race imellem fødes ikke ud af Vaabnenes Styrkeprøve, thi Magt er ikke Ret. Det er da vor katolske Tro, at skal Øst og Vest mødes og holde retfærdig Fred, maa baade Hvide og Gule opfyldes af sand Kristenaand.

Onsdag den 5. Februar fejrer Kirken Aarsdagen for seks og tyve japanske Martyrers Død. Ogsaa den Dag vil Aviserne være fyldt af Krigsberetninger fra Østens Krigsskuepladser, men vi vil vende Tankerne mod de seks og tyve, — hvis Messefest findes (Side 138 og 139) i den danske Missaleudgave, — og med dem som himmelske Forbedere anraabe Gud om, at alle Nationer maa følge den hellige Paulus Opfordring: »Ifører Eder det nye Menneske, som fornyes i Erkendelse af Gud efter Billedet af Ham, der har skabt det. I Ham er der ikke længere Græker eller Jøde, omskaaren eller uomskaaren, hverken Barbar eller Skyther, hverken Træl eller fri, men Christus er alt i Alle.«

Her skal gives en Beretning om disse Martyrers Liv og glørværdige Død:

Japan samles

Omkring 1500-Tallet var Japan — denne dristigt svungne

Bue af Øer, der strækker sig fra Troperne helt op i Ishavet, — delt i 68 smaa Kongeriger, der laa i indbyrdes Strid. I Aaret 1571 lykkedes det imidlertid *Nobunanga*, Hersker over Staten Boari, med Vaabenmagt at forene de mange Smaariger til et enkelt Monarki, som siden har bestaaet til vore Dage.

I Nobunangas Krigstjeneste stod Adelsmanden *Michi Fandoino*. Han og hans Hustru havde stiftet Bekendtskab med Fædre af Jesu Selskab, der som Missionærer var kommet til Japan for at fortsætte den hellige Frans Xavers Arbejde, og i 1568 bekendte de sig til Troen paa Kristus. Samme Aar lod de deres 5 Aar gamle Søn døbe og gav ham Kristennavn, idet de opkaldte ham efter Missionærernes Apostel, den hellige Paulus.

S. J. tager sig af Paulus Michi

Da Paulus Michi var 11 Aar gammel, overlodes hans Opdragelse og Uddannelse til Jesuitterne, og vi finder Drengen i Residensbyen Asukiama, hvor hans Lærer, den italienske Jesuit Pater *Organtinus*, af Kejseren havde faaet Tilladelse til at bygge en Kirke og et Seminarium. I dette blev Paulus opdraget sammen med en Snes andre adelige japanske Drengene. Deres Uddannelse omfattede saavel japansk Sprog og Kultur som Latin og europæisk Dannelselse, og deres katolske Gudhengivenhed vakte alles Beundring. Naar de gik

gennem Gaderne, to og to, stimlede Folk sammen og roste Drengene for deres fromme Beskedenhed og ligefremme Venlighed. Højtstaaende Hoffolk fra Nobunangas Hof indfandt sig i Seminariet for at underholde sig med Drengene om den katolske Tro, og selv Kejseren aflagde Skolen et Besøg og talte saa venligt med Drengene, at Storherskerens Hofstat kunde ønske, at han vilde anvende en lige saa elskværdig Tone overfor den.

En bevæget Nat

Efter to Aars Forløb fik Seminaristernes rolige Studier en brat Ende.

Læs **Berlingske Tidende**

MOLIN^S

Hjemmefarver

Gardin-,
Stof- og
Strømpes-
farver

Katolsk Boghandel

Stenosgade 3, Vester 3930

Bønnebogsbilleder, Postkort og større Billeder i smukke Farver, lige hjemkommet. Meget smukt Pavebillede Farvetryk 50x65 cm Billigt. Krusifiks 40 cm, hvid Kalipasta Figur, faas paa sort krideret Træ eller Egetræ. Pris Kr. 5.50. Fors. over hele Landet.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

**Magasin
du Nord**

... den ny Tids Stormagasin

**God Vask
- Geismar Vask**

Telefon Central 246 (7 Led.)

En Fyrst *Acheki* rykkede om Natten til den 21. Juni 1582 ind i Nabobyen Meako, hvor Kejseren midlertidigt opholdt sig, og trænge ind i Nobunangas Palads for at myrde Kejseren. Det lykkedes imidlertid Nobunanga at stikke Paladset i Brand, og for at være sikker paa ikke at falde i Oprørernes Hænder, begik han Harakiri.

Efter Meako kom Turen til Ansukijama, der, skønt Byen overgav sig paa Naade og Unaaade, blev stukket i Brand, mens Oprørerne drog myrdende gennem Gaderne. Pater Organtinus flygtede med Drengene til den nærliggende Kyst og indskibede sig, men var derved blót kommet fra Asken over i Ilden. Baadføreren var Hedning, og til Trods for givet Løfte om at sejle Præst og Dreng til en nærmere angivet Ø, besluttede han at dræbe dem og stjæle deres Ejendele. Maaske var det Forsynet, der greb ind, da Baaden blev prajet af et japansk Krigsfartøj ført af en kristen Adelsmand. Han forlangte Pateren og hans Dreng udleveret og bragte dem i god Behold i Land.

Sluttes næste Uge

Bønnen om det daglige Brød

fortsat fra Side 59

eller Rigdom, men lad mig nyde mit tilmaalte Brød, at jeg ikke skal blive for mæt og fornægte dig og sige: »Hvo er Herren?« eller blive for fattig og stjæle og volde min Guds Navn Men« (Ordspr. 30, 8—9).

Men frem for alt gælder det for os om at kende det Nye Testaments Lære om det omspurgte Punkt. Naar *vor Herre selv* opfordrer de Kristne i Jerusalem til at bede om, at deres Flugt fra Byen, der skal straffes med Tilintetgørelse, ikke maa ske om Vinteren eller paa en Sabbat, kan ingen nægte, at det her drejer sig om timelige Goder (Mt. 24, 20). Det samme bør ogsaa siges om *Apostlen Paulus' Bøn* til Romerne. »Mine Brødre,« skriver han, »jeg beder jer ved den Herre Jesus Kristus og ved den Helligaands Kærlighed om at hjælpe mig med jeres

Forbønner til Gud, saa jeg maa blive befriet fra de vantro i Judæa« (Ro. 15, 30).

Der kan altsaa ikke være noget i Vejen for, at en Bøn, der stammer fra Himlen og vil føre til Himlen, ogsaa har Plads for Legemets jordiske Fornødenheder. Tværtimod, en saadan Bøn er en stiltiende Anerkendelse af Guds beundringsværdige Verdensstyrelse, der sørger for alt, baade stort og smaat, og af vor Afhængighed af Guds Velsignelse, hvis vore egne Anstrengelser for det daglige Brød skal have Held med sig. Den er ogsaa en Tilkendegivelse af den Tillid, vi skylder hans Fadergodhed og altomfattende Om-sorg, og en Hyldest, som den synlige Verdens Skaber, Opholder og Styrrer har Krav paa.

F. K.

Broder Beda død

Redemptoristerne paa Amager har haft den store Sorg at miste en af deres Lægbrødre, Broder Beda, en kødelig Broder til Pastor Klar. Medens han kørte i Sporvognen den 14. Januar, fik han pludselig en Hjerneblødning og blev i Ambulance ført til Hospitalet, hvor han døde faa Timer efter. Fr. Beda var en god Ordensmand, der har bedt meget i sit Liv. Fra 1905—1941 var han i Odense som Portner og Skræder. Tillige havde han den utaknemmelige Opgave at indkassere Kirkeskatten. For et halvt Aar siden forflyttedes han til København. Han blev 60 Aar gammel og led altid under et højt Blodtryk, saa baade han og vi var forberedt paa en Katastrofe; men ingen anede, at den var saa nær. R. I. P.

P. D. Steidl.

St. Ansgars Kirke

Sønd. d. 25. Jan. Ungdomsfest. Foredrag af Kommandørkaptajn H. A. Ø. Bistrup: »Et frygteligt Forlis« (Teddy-Ekspeditionen). — Fælles Kaffebord. Underholdning. Billetter à 60 Øre paa Kirkens Kontor. Sønd. 1. Febr., St. Ansgars Fest, Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 17 Festandagt med Prædiken og Procession med St. Ansgars Relikvier.

Sakramentskirken

Onsd. 28. Jan. Kl. 19,30 Ungdommens Studiekreds.

St. Mariæ Kirke

Se Meddelelsen Side 50.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 25. Jan. Kl. 8½ Fælleskommunion for Immaculatakongregationen. Mand. 26. Jan. Kl. 20 de unge Mænds Kongregation. Torsd. 29. Jan. Kl. 20 i Røde Sal, Mændenes Kongregation.

St. Annæ Kirke

Torsd. 29. Jan. Kl. 19½ Kongregationsmøde for Mænd.

Aarhus Opland

Søndag d. 25. Januar:
Odder Kl. 10¼ (9¼ Altergang).

St. Annæ Skole

har faaet Anerkendelse som Mellem-skole og afholder i Marts Maa-ned for første Gang Mellem-skole-eksamen.

Benediktineroblaterne

Møde Fred. d. 23. Jan. Kl. 19,45 hos St. Liobasøstrene.

Pædagogforbundet

indbyder 28. Januar Kl. 20 alle katolske Pædagoger samt alle katolske Forældre til Møde paa Sct. Knuds Skole, Stenosgade 4, den røde Sal. Ikke-Medlemmer 50 Øre.

Pater, Dr. phil. *Alf. Otto* vil tale om Forholdene i Danmark lige før, under og efter Reformationstiden.

Academicum Catholicum

Aabent Hus, Lørdag d. 24. Januar Kl. 20.

Lørdag d. 24. Jan. Kl. 20 holdes aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Kassereren, Civilingeniør J. Hamm, Blidahpark 29, Hellerup. (Man tager med Linie 14).

Akademikermesse, Søndag d. 25. Januar Kl. 8½.

Søndag d. 25. Jan. Kl. 8½ er der Akademikermesse hos Sct. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Bagefter vil man som sædvanlig kunne faa en Kop Kaffe hos Søstrene og spise medbragt Morgenmad.

Dødsfald

Min elskede Mand, vor kære gode Far, Købmand

Mathias Christensen

Aalborg,

er hensøvet d. 10. Jan. og anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

Elisabeth Christensen.
Esther og Georg.

Katolsk Aktion omkring Aar 1825

SANKT JOHANNES BOSCO

31. Januar

I. Drømmen

Der var engang en lille italiensk Bondedreng, som hed Johannes Bosco. Hans Hjem var fattigt, hans Forældre var gode, stræbsomme Folk, og han selv — paa det nærmeste en Helgen.

En Nat havde Johannes Bosco en Drøm. Han syntes, han stod paa en stor Plads, hvor en Flok Drengelige. De holdt et farligt Halløj, raabte og skreg, og ind imellem hørtes mange Eder og grimme Ord, som fik Haarene til at rejse sig paa Johannes' Hoved. Han blev helt ude af sig selv. »Vil I tie stille,« raabte han, og saa for han ind mellem de vilde Drengelige og slog løs paa dem med knyttede Næver.

Saa kom med eet en ung Mand til Stede. Han var helt klædt i Hvidt, og der var noget forunderligt straalende over ham. Han kaldte Johannes ved Navn og sagde til ham: »Det er ikke med Knubs og Stød, at du skal vinde dine Kammerater, men med Godhed og Venlighed. Du maa lære dem, hvor hæsliig Synden er, og hvor Dyden er skøn.«

Johannes saa forundret op paa Manden og spurgte, hvordan han dog kunde forlange noget, som var saa helt umuligt for ham. Men den unge Mand, som Johannes nok anede hvem var, svarede dertil, at han maatte begynde med selv at læse og lære og blive dygtig.

I samme Øjeblik stod en meget smuk Kvinde ved Siden af ham. Hun bar en Kappe, der lyste og straalede, som om den var syet af bare Stjerner.

»Jeg blev helt bestyrtet,« nu er det Johannes selv, der fortæller, »men hun vinkede mig hen til sig og

log mig venligt ved Haanden. »Se dig om!« sagde hun. Jeg saa mig om og opdagede, at Drengene ikke var der mere, men i Stedet for en Mængde Geder, Katte, Bjørne og andre vilde Dyr.

»Se,« sagde Damen, »der er din Arbejdsmark. Du maa se at blive ydmyg og stærk, og det, som nu om lidt sker med disse Dyr, det skal du gøre for mine Børn.«

Jeg saa igen ud over Pladsen. De vilde Dyr var borte, og i deres Sted løb der ligesaa mange blide Lam, som sprang omkring i Græsset og brægede, som om de vilde udtrykke deres Glæde over for Manden og Damen. Men jeg gav mig til at græde i Søvn og spurgte Damen, om hun ikke nok vilde forklare mig, hvad alt dette dog skulde betyde. Hun lagde sin Haand paa mit Hoved og sagde: »Naar Tiden kommer, vil du forstaa det.«

Saa blev der et voldsomt Bulder; jeg vaagnede, og det var altsammen forsvundet ...«

Næste Morgen fortalte Johannes sin Mor og sine Brødre om denne mærkelige Drøm. »Du skal se, du ender som Røverkaptajn,« sagde den ældste Bror drillende. »Det betyder, at du skal være Faarehyrde,« mente den anden. Men hans Mor sagde stille: »Johannes vil blive Præst.«

Blive Præst! Hvordan i al Verden skulde det gaa til? Han, den fattige, uvidende Bondedreng! — Men saa meget havde Johannes Bosco i alt Fald selv faaet ud af denne forunderlige Drøm, nemlig, at der af haarde, vilde Drengelige kunde blive gode, blide »Lam«, hvis man blot tog dem paa den rigtige Maade. Og han var klar over, at det var ham, der skulde gøre dette Arbejde. Hvordan, vidste han knap, men at »noget maatte gøres«, det vidste han.

Johannes Bosco var dengang ni Aar gammel.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

Vi har endvidere modtaget:
Oktober 1941, under Mærket »11/10 1941« 3,68
Tidligere indkommet 5.054,59
Fondets Formue 5.058,27

Hjertelig Tak!

Vi minder om, at Frank Andersens Fond betaler Friabonnements (37) ved Hjælp af Renterne af Fondets Formue samt de Bidrag, som visse af Bladets Abonnenter indsender sammen med Abonnementkontingentet. Tidligere var der adskilligt flere saadanne Bidrag. Paa Grund af en ret stor Til-

bagegang i den Henseende, har Fondet ved Aarsskiftet en Gæld paa Kr. 58.—. Da vi ifølge Statutterne ikke maa bruge Fondets Formue til at dække dette Beløb, idet kun Renterne maa anvendes, beder vi Fondets Venner hjælpe os ined at faa denne Gældspost ud af Verden; Vi vil iøvrigt meget nødigt skære Friabonnenternes Antal ned.

De skal maaske netop en af Dagen sende Deres Abonnementkontingent til Bladet; det vil være smukt, om De føjede et Par Kroner til til ovenævnte Formaal. Skriv paa Kuponen: Til Friabonnements.

Bidrag til Frank Andersens Fond modtages paa Post Konto 1087, København N.

C. B.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 24. Januar Kl. 20. Den røde Sal. Studiekredsmøde. Emne: Det femte Guds Bud. Indledere *Gurli Lange* og *Poul Sarrild*. De to Minutter: *Lotte Fobian* og *Knud Rasmussen*. Kaffebord. Praktisk Arrangement Gruppe 1. Lørdag d. 31. Januar, Aabent Hus Kl. 19,30—22,00.

Til Juleindsamlingen

i St. Ansgars Sogn indkom ialt Kr. 1215. Enhver Bidragyder, der har hjulpet til dette smukke Resultat, bedes modtage Præsternes hjertelige Tak. Midlerne er dels blevet uddelt gennem den københavnske Juleuddeling, dels direkte gennem Pastoratet. *St. Ansgars Pastorat*.

Ugebladet kalder paa Dem!

Mere end nogensinde før er det netop i vor Tid af største Betydning at vi Katolikker hører Kirkens Røst og føler Samhørigheden med den Kirke, der er Sandhedens og Retfærdighedens Vogter.

„Katolsk Ugeblad“ bringer Dem hver Uge gennet et afvekslende Udvalg af Artikler af aktuel, orienterende eller underholdende Art i Kontakt med Kirkens levende Liv herhjemme og ude i Verden — De skylder Dem selv at følge med.

Klip ud!

<p>Jeg tegner herved Abonnement paa Katolsk + Ugeblad Abonnementspris: 2,75 Kr. pr. Kvartal Resten af indeværende Kvartal modtager jeg for 1,75 Kr. som bedes opkrævet</p> <p>Hr. _____ Fru _____ Frk. _____</p> <p>Adresse _____</p> <p style="text-align: center;">Tydelig Skrift!</p>	<div style="border: 1px dashed black; padding: 5px;"> <p>Tryksagsporto Indenbyes 5 Øre Udenbyes 6 Øre</p> </div> <p>KATOLSK UGEBLAD</p> <p>Sct. Ansgars Forlag Bredgade 67 København K</p>
---	---

*Enhver
dansk
Katolik
bør læse
Ugebladet*

Prøvenumre faas ved Kirkerne

Abonnement tegnes ved Henvendelse til Deres Sognepræst, paa Postkontorerne eller direkte gennem Bladets Ekspedition — ved Benyttelse af hestaaende Bestillingskort

Katolsk + Ugeblad — Danske Katolikers Blad

Leverandører til den nye Præstegaard og Menighedssal i St. Mariæ Sogn		
<p>R. Reusch <i>Kunst- og Kleinsmedie</i> Blaagaardsgade 21 Telefon Nora 5052</p>	 <p>ALT ELEKTRISK KEMP & LAURITZEN Vester Voldgade 9 . C. 936</p>	<p>Th. P. Stillinge <i>Tømremester</i> Sejrøgade 15 Tlf. Ryvang 1225</p>
<p>Holger Petersen <i>Gas . Vand . Sanitet</i> Lykkesholms Alle 37 . Kbhvn. V Telefon Central 5317 Udført alle sanitære Installationer</p>	<p>AAGE HJORTH-JENSEN <i>Malerfirma</i> Vesterbrogade 64 Tlf. Vester 9909</p>	<p>Carl I. Hansen & Søn <i>Murermestre & Entreprenører</i> Omegade 13 Telefon Ryvang 2379</p>

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

1. Februar 1942

Nr. 5

Hvor er det dog godt!

»Tænk paa Tante Sofie,« sagde min Mor i gamle Dage, naar en eller anden Fortrædelighed, Ubehagelighed eller Skuffelse truede med at ødelægge mit Humør. Og nu siger jeg: »Tænk paa Tante Sofie«, til mine Børn, naar de finder et eller andet, som de sagtens kan bære, »ganske utaaleligt«.

Tante Sofie var et glimrende Menneske. Hun levede ikke i straalende Omstændigheder, men var altid i straalende Humør. Jeg ser hende endnu for mig, med de smilende blaa Øjne i et sødt og venligt Ansigt, siddende ved Vinduet foran det blankpolerede Sybord, hvor nogle Blomster altid stod foran Billedet af hendes tidligt afdøde Mand. Før havde hun boet i en stor, smuk Lejlighed paa første Sal; men nu tvang den lille Enkepension hende til at bo meget beskedent.

»Det er dejlig let med saadan en lille Lejlighed,« sagde hun. »Og sikken en herlig Udsigt man har her oppefra! Nede paa første Sal kunde man kun se Haven og Vejen; men her kan man oven i Købet se Solen gaa ned.«

Da en af hendes Bekendte jamrede over Tabet af sin Formue, smilede Tante og sagde: »Hvor er det godt, at vi to har vores Pension; der er mange, som ikke har det saa godt.«

Altid fandt Tante Sofie ud af, at et eller andet var bedre, end det før havde været; altid forstod hun at afparere Skæbnens Stød med sit smilende: »Hvor er det godt, at — —!«

Engang havde Tante Sofie arrangeret en Familieskovtur, som vi alle sammen glædede os til. Hun kom saa sjældent ud, at vi rigtig undte hende den Fornøjelse. Men da vi efter Aftalen mødtes hos hende for at gaa sammen til Stationen, øsede det saadan ned, at der ikke var andet at gøre end at opgive Turen.

Vi var gnavne og sure, — kun Tante Sofie mistede ikke Humøret.

»Ved I hvad, Børn,« sagde hun; »nu lader vi ganske rolig Himlen give de tørre Marker nok at drikke. Af den Grund vil vi ikke blive sære. Vi drikker os en god Kop Kaffe her; og mens jeg laver den, løber Else og Grethe ned efter Kager, for de har Regnslag med.«

Da Tante Sofie fik Nerverlamelse i begge Fødder, var jeg langt borte. Jeg tænkte meget paa hende i den Tid, — og saa huskede jeg ogsaa Historien med Kjolen, der var saa typisk for Tante Sofie.

Engang havde hun ladet sig sy en meget smuk Kjole. Men — da Syersken kom med den, var den alt for snæver; der var ikke Spor at stille op med den, — og det var dog saadan en smuk Kjole! Jeg var netop hos Tante, da den kom, og ventede spændt paa, hvordan hun vilde bære sig ad, naar hun endelig engang blev rigtig vred. Men der skete ingenting. Tante Sofie sendte Bud efter en yngre Slægtning, der sad meget smaat i det, og bad hende tage Kjolen paa. Den passede hende, som om den var syet til hende af en, der kunde sy.

»Hvor er det dog godt, at den klæder dig saa udmærket, Lisbeth!« sagde Tante Sofie. »Saa kommer den ikke til at hænge her til ingen Nytte.«

»Men Tante, saa har du jo ingen ny Kjole,« sagde den lykkelige Lisbeth. »Den gavner jo ikke dig, fordi den passer mig.«

»Ih jo, det morer mig, at den klæder dig saa udmærket. Og Tingene behøver ikke altid at gavne os selv; bare de gavner nogen, saa er det godt.«

Da jeg kom hjem og for første Gang gik op ad Trappen til Tante Sofies lille Lejlighed, var jeg meget trist til Mode. Det var næsten ikke til at udholde at skulle se et saa prægtigt Menneske, der altid havde spredt Lys og Glæde omkring sig, syg og bedrøvet.

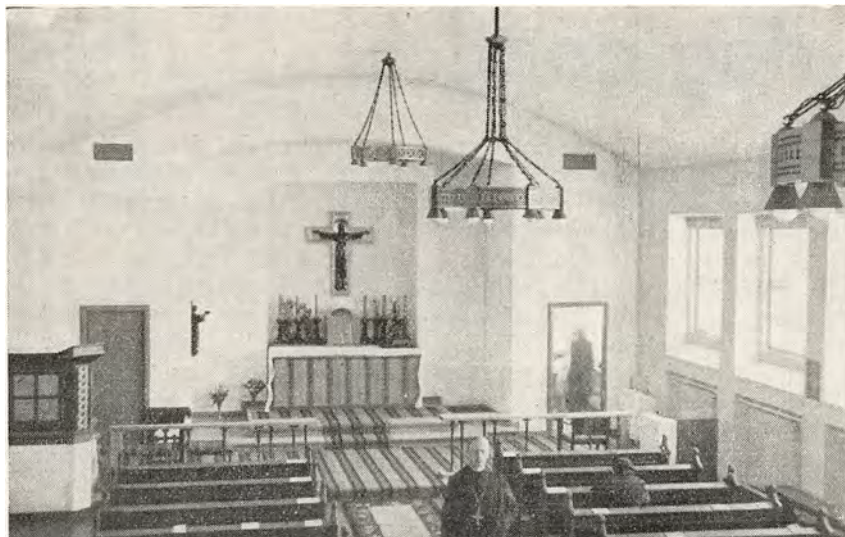
Den gamle Pige, som lukkede op, fortalte, at Tante slet ikke kunde gaa. Men — der sad hun ved Vinduet og smilte mig i Møde. Det graa Haar var blevet tyndere; men Øjnene var lige blaa og klare og venlige.

»Ja, her sidder jeg,« sagde hun; og Smilet var ikke Spor af anstrengt. »Hvor er det dog godt, at det er Fødderne, der er noget i Vejen med, og ikke Hænderne! Nu kan jeg dog sy og strikke; og jeg faar læst saa mange gode Bøger, som jeg før aldrig tog mig Tid til at læse.«

»Hvor er det dog godt.« Hvor var det dog godt, at Tante Sofie havde den ukuelige Evne til at se lyst paa Tingene.

(Fra Tysk ved T. Fd.).

Den ny Sct. Mariæ Kirke paa Frederiksberg

▲ Det første Billede af Sct. Mariæ Kirke — taget umiddelbart efter Indvielsen (I Forgrunden Hs. Excellence Biskoppen)

Den ny storkøbenhavnske Sogneordning er tilendebragt: Søndag d. 25. Januar — »dette Aarhundredes koldeste Dag« — tog Menigheden i Sct. Mariæ Sogn sin ny Kirke i Besiddelse. Et stort Arbejde er dermed fuldført, idet den længe tiltrængte

Nyordning af de katolske Sogne i Storkøbenhavn med Indvielsen af Sct. Mariæ Kirke paa Frederiksberg dermed er ført ud i Livet.

*

Lørdag d. 24. Januar var man saa vidt, at Hs. Excellence Bi-

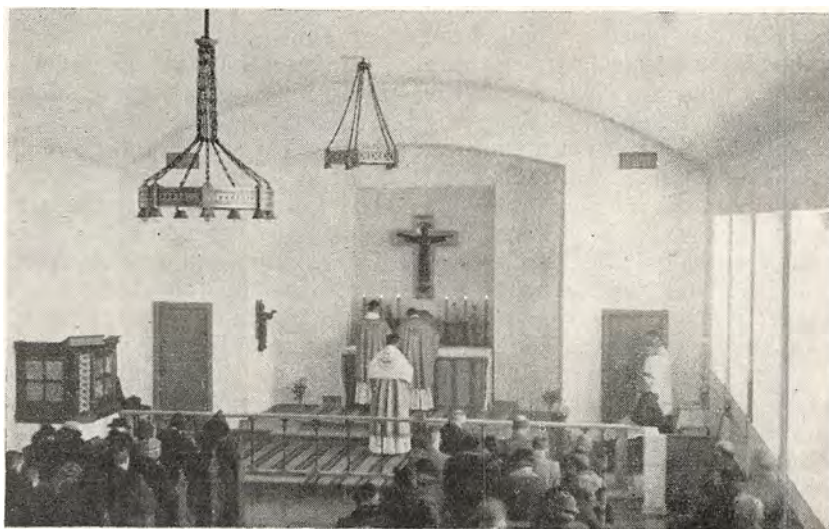
skoppen kunde foretage Indvielsen af den ny Kirke. Det lyse og venlige Kirkerum var fyldt, da Højtideligheden begyndte Kl. 10½. Efter Indvielsen af Murene udvendig, drog Processionen — der talte ca. 30 Præster — under Afsyngelsen af Allehelgenslitaniets ind i Kirken, hvor Biskoppen foretog Resten af Indvielsesceremonierne og derpaa læste den første Messe.

Søndag Formiddag kom Biskoppen atter til Stede og foretog Indsættelsen af den ny Sognepræst, Pastor Bernard C. A. Hake. Kirken var fyldt til sidste Plads, da Dekreterne om Nyordningen af de københavnske Sogne og Indsættelsen af den ny Sognepræst blev læst op. Efter at have foretaget den smukke symbolske Indsættelse, der afsluttes med at Sognepræsten fra Prædikestolen læser Evangeliet om den gode Hyrde og derpaa lyser sin første Velsignelse over sine Sognebørn, rettede Biskoppen nogle Ord til Menigheden, mindede om hans Forgænger, Biskop von Euchs Hensigt med Kirken i Boyesgade, der kun midlertidigt skulde tjene som Kirke og senere afløses af en større Bygning. 50 Aar var gaaet og København havde taget en ganske anden Udvikling end man den Gang havde kunnet forudse. Jesuitternes Kirke var blevet rejst i Stenosgade og Grundene ud mod Frederiksberg Allé lidt efter lidt afhændet. Med Ind-

Fortsettes Side 79

▲ Et Par Billeder fra Gudstjenesten i
➤ Sct. Mariæ Kirke, Søndag d. 25. Jan.
FOTOS: JØBE

PARIS OG PARMA

Hvordan en dansk Maler blev Katolik

ANDEN ARTIKEL

Omtrent 14 Dage efter Ankomsten til Paris gik jeg ind i Kirken St. Germain-l'Auxerrois, de gamle franske Kongers Sognekirke, lige over for Louvre. I venstre Sideskibs Halvmørke sad en Maler og arbejdede. Jeg betragtede hans Billede, der med sjældnen Følsomhed gengav de store Ruders ulmende Farvespil til de graagrønne Mure. Jeg var allerede i Færd med at gaa, da jeg standsedes af en Stemme, der pludseligt bød: »*Tal til ham.*« Mod min Vilje maatte jeg adlyde.

Sammen gik vi saa ud paa den lille Plads foran Kirken og røg en Cigaret under Træerne. »*J'aime les vieux Rois de France,*« sagde jeg. Dette blev Bindeleddet mellem os. Endnu vidste jeg ikke, at der til Monarkisten knyttede sig en dybt troende Katolik. Det skulde ikke vare længe, inden jeg opdagede det.

Gennem ham blev jeg hurtigt indført i et kæmpende katolsk Milieu, hvis Existens jeg hidtil ikke havde haft nogen Anelse om. Jeg troede naturligvis, at et saadant Milieu baade kulturelt og intellektuelt maatte staa tilbage for det, jeg hidtil havde kendt. Min Fejltagelse kunde ikke have været grundigere. Jeg saa omkring mig en moralsk Overlegenhed og en gennemfin Aandsdannelse, som ikke lod mig nogen Ro, thi det var kun alt for tydeligt, at det ikke var til *Trods* for Troen (som min Far mente, da jeg skrev til ham herom), men i *Kraft* af den, at alt dette eksisterede. Troen stod i Midten af disse Menneskers Liv, var ikke skudt hen i et Hjørne. Den forenede dem indbyrdes, gjorde dem sikre paa hverandres Handlinger, og igennem den naade de tilbage til deres Døde. Jeg kunde sammenligne med, hvad jeg kendte hjemmefra.

Hvor bundet og hæmmet jeg selv var, og i hvilken Sumpluft jeg forgiftedes, forstod jeg, naar jeg saa min Ven udstrække et Vingeaar, der bestod af Renhed og af Bøn og uden Anstrengelse hæve sig op der, hvor Luften var krystalklar gennemsigtig. Og deroppefra gjorde han Tegn til mig, at ogsaa jeg havde Vinger, at ogsaa jeg var bestemt til at hæve mig opefter — stadigt opefter.

I Uro løb jeg frem og tilbage dernede, snart hævende mig op en Smule, snart faldende ned igen, snart tillidsfuld, snart modløs, snart angst, snart irriteret. Og paa een Gang, pludseligt og haardt, bremsede jeg op. Jeg kaldte Renan til Hjælp. Sammen med Anatole France udgjorde han i lang Tid min sidste Barrikade. Den forekom mig solidt konstrueret. Gang paa Gang beviste jeg triumferende, at *de* havde Ret.

Min Ven gendrev aldrig mine Argumenter, tiltrods for den intense Pine, de forvoldte ham. Han nøjedes med at være sig selv. Naar vi gik forbi en Kirke, sagde han undertiden: »*Je vais dire une prière.*« Men i de Minutter jeg ventede, gjorde jeg større Fremskridt end i aldrig saa mange Diskussioner.

Dybt Indtryk gjorde det paa mig den Gang, da han i Chartres forklarede mig Betydningen af Klokkernes Bedeslag Morgen, Middag og Aften. Naar jeg fra nu af hørte Angelusklokkens svage Klemt stige ned over Boulevardernes Tummel og Larm, gik mine Tanker til Inkarnationen, og mens Menneskemasserne styrtede af Sted gennem Gaderne som en Flod, der var ved at gaa over sine Bredder i stadigt hvirvlende, hinanden modsatte Strømninger, saa jeg kun det ene, ubevægede Punkt lyse midt i hvert et Hjerter, der vilde lytte.

Vi tilbragte Sommeren i Vallée de Port-Royal, nær Kloster-

ruinen, hvor Pascal og Racine var blevet begravet. Ogsaa dette var et »Tilfælde«. Ingen af os havde søgt det. Venner af min Ven havde en Ejendom derude, han tog dertil og fandt snart ogsaa et Sted til mig. I det daglige Samvær med *Jacques* her i disse Omgivelser, hvor alt var gennemtrængt af Generationers Andagtsliv, kom det sande Frankrig mig for Alvor nær. Jeg genlæste Pascals Tanker paa dette Sted, hvor alt var foregaaet, paa dette Sted, hvortil Madame de Sévigné, »*ma bonne marraine*«, havde ført mig hen. En gammel Dame, som havde mistet sin Søn i Krigen, Enken efter den store Ægyptolog Gaston Maspero, levede her bøjet over sine Minder. I Venskabet med hende førtes jeg endnu dybere ind mod Kærnen af alt, ganske nær »*les solitaires de Port-Royal*«.

Nu lærte jeg ogsaa Verlaine at kende, Verlaine fra »*Sagesse*«. Enkelheden og Smerten af disse Omvendelsesdigte begyndte allerede at finde Genklang hos mig selv. Atter og atter lød de fra Jacques' Læber, vore Dage var som gennemvævede med Verlaine.

En Afgrund skilte mig allerede fra den Verden, jeg var gaaet ud fra. Med Forbløffelse maatte jeg konstatere, hvordan vi hjemme blev holdt systematisk uden for hele den Side af fransk Væsen og Kultur, der havde sin Rod i Katolicismen. Og jeg indsaar, at selv i Fald jeg ikke skulde naa videre frem, *tilbage* kunde Vejen aldrig mere komme til at gaa.

Imidlertid var mit Arbejde ikke fulgt med. Det befandt sig stadigt paa den anden Side. For-gæves søgte jeg at faa det med over. Det blev kun til Stampen paa Stedet. »*Deres Arbejde ligner Dem aldeles ikke,*« sagde man til mig, og jeg følte, hvor i dybeste Forstand graverende dette var. For at komme til Klarhed forstod jeg, at der kun var een Ting at gøre: helt at isolere sig. Og for at Isoleringen kunde blive fuldstændig, maatte jeg forlade Paris og Frankrig. Alle mine Længsler pegede naturligtvis mod Italien, men de

større Byer egnede sig ikke til mit Formaal, og heller ikke mange af de mindre med deres faste Stab af Fremmede.

Da var det, at min gamle Betagelse af Correggio vaagnede paany, og jeg bestemte at tage direkte fra Paris til Parma uden at bryde mig om noget som helst andet paa Vejen. Dette stod dog først helt klart for mig efter et Besøg i den lille Kirke »Nôtre-Dame des Victoires« paa den cirkelrunde Victoire-Plads i

Hjertet af den gamle Bydel »le marais«.

Bad jeg derinde? Jeg véd det ikke. Bevidst havde jeg ikke gjort det endnu. Jeg véd kun, at jeg sad paa en Stol i Halvmørket mellem de mange knælende Mennesker foran Kærternes Sittren, og at Tanken om Parma, der endnu havde været svævende, da jeg gik ind, stod saa klart for mig, da jeg gik ud, at jeg overhovedet ikke diskuterede den mere med mig selv. En Uge efter rejste jeg.

Albert Strøyer, er haardt tiltrængt. Der bør ikke alene uddannes saa mange Kateketer som muligt, men enhver Katolik maa kunne forsvare sin Tro over for Udenforstaaende, og gennem dette Kursus synes jeg, man faar sin Tankegang ledet ind i saa katolske Baner, at man næsten ikke kan svare forkert, naar man bliver spurgt udefra. Ganske vist laa Planet nu og da lidt for højt for mig, men naar jeg gør et Arbejde selv ved at læse de Bøger, Pastor Messerschmidt vil nævne i Tilslutning til sine kommende Forelæsninger, haaber jeg nok, jeg skal følge med. Jeg vil ikke undvære de kommende tre Semestre, der skal afslutte Kateket-Kursus'et.

Katolsk Højskole

et Værn mod Uvidenheden

Glade Deltagere i forrige Semester fortæller om deres Udbytte og Fremtidsønsker

I næste Nummer bringer vi en udførlig Oversigt over, hvad Katolsk Højskole har at byde paa i sit fjerde Semester, der begynder midt i Februar — vi ved, at mange af vore københavnske Læsere venter det med Spænding, og glimtvis kan vi røbe allerede i Dag, at Pater Wolfisberg sammen med Kantor Segall vil gennemføre en Indførelse i Kirkens liturgiske Liv paa en ny og interessant Maade, der baade giver Brug for Ord og Toner. Pastor Wevers gennemfører et populært Kursus i Troslære. Vi har allerede omtalt Adjunkt Johan Jensens litterære Forelæsningsrække, og bringer i næste Uge flere interessante Nyheder.

Ugebladet synes, det kunde være morsomt at høre, hvilket Indtryk Forelæsningerne har givet nogle af dem, som deltog i Efteraars-Semestret.

— For mig var de en Oplevelse, siger Malerinden Birgitte West, der bl. a. deltog i Pastor Messerschmidts Kateket-Kursus og hans Forelæsninger over Markus-Evangeliet. Gennem disse Forelæsninger blev der oprullet Perspektiver, som man ikke havde drømt om, og man saa en Sammenhæng, hvor man hidtil overhovedet ikke havde set noget. Pastor Messerschmidt havde en særlig Evne, forekom det mig, til at fremstille disse gamle Ting

saadan, at de gav Svar paa den Tvivl og de Spørgsmaal, som møder netop i Nutiden. Jeg fandt ogsaa Museumsassistent, Magister Svend Hedings Forelæsninger over moderne Biologi uhyre interessante, og nu venter jeg med Spænding paa, hvad Højskolens nye Semester vil bringe, og i Særdeleshed paa Fortsættelsen af Pastor Messerschmidts Forelæsninger.

Vi trænger til Kateketer

— Et Kateketkursus som Pastor Messerschmidts, siger en anden af Deltagerne, Formanden for Katolsk Ungdomsklub, Hr.

Selvom man har en Eksamen i Ryggen

Cand. polit. Frk. Tove Rasmussen var glad for Magister Svend Hedings Forelæsninger, i Særdeleshed med Henblik paa hendes eget Fag, Nationaløkonomien.

— Jeg lærte bl. a., siger hun, at man ikke skal sammenkoble Nationaløkonomi med Fysik og Biologi, som man har været tilbøjelig til, men at Biologi er en Videnskab for sig med sine egne Love. Jeg glædede mig over at blive opmærksom paa de mange uløste Problemer, som Biologien af i Dag er stor nok til at indrømme, at den staar overfor. Jeg synes, man fik lært noget, selvom man aldrig saa meget har en Eksamen i Ryggen, og derfor kaster jeg mig spændt over Højskolens Program for næste Semester, naar det kommer.

Den misforstaaede Johannes-Aabenbaring

Børnehaveleder Frk. Karen Elisabeth Bonne fandt, det var en interessant og yderst aktuel Oplevelse at overvære Pastor Coenens Forelæsninger over Det gamle Testamentes Profetier og Johannes-Aabenbaringen.

— Man bliver ikke mindst nu præsenteret for saa mange misforstaaede Tydninger af Johannes-Aabenbaringen, siger Frk.

Bonne, at det er rart at staa paa en solid Grund og vide, man har Autoriteten bag sig. Pater Coenens Forelæsninger havde desuden den Fordel, at de blev holdt saa langsomt, saa man kunde naa at gøre sine Notater samtidig. Pastor Messerschmidts Kateket-Kursus, som jeg ogsaa overværede, laa lidt for højt for mig. Men alt i alt vilde jeg ønske jeg havde noget mere Tid, saa jeg kunde være med til nogle flere Forelæsninger i det kommende Semester.

Uvidenhed vor eneste Fjende

Revisor A. F. Beyer var mellem Tilhørerne til Pastor Schindlers Kursus i Kirkehistorie og kirkelig Kunst.

— Uvidenhed med Hensyn til Kirkens Lære, Historie og Virken er Kirkens eneste Fjende, siger Hr. Beyer. Derfor er det forstaaeligt, at Undervisning altid har været dens Kælebarn. Med sit alsidige og aktuelle Præg, sin levende Form og sine kvalificerede Lærere har Katolsk Højskole en stor Mission i Danmark. Og i Pastor Schindlers Forelæsninger om Kirkehistorie og -kunst følges Kirkens Liv og Betydning for Kultur og Levenorm paa en Maade, som inaa kunne give Anledning til Eftertanke hos anderledes troende.

Hr. Beyer efterlyser en Kursus-Række, der kan belyse de vigtigste kætterske Trossamfund.

Maleren Hr. Jens Jørgen Brask har overværet Pastor Geertz-Hansens Forelæsnings-Række: Jesus Kristus — Gud og Menneske, der desværre maatte afbrydes paa Grund af Pastorens Sygdom, men alligevel naaede at danne en Helhed.

— Jeg fandt dem fremragende, siger Hr. Brask. De gav bl. a. en solid historisk Baggrund for Kristusskikkelsen. De gav mig Lyst til at fortsætte.

Latinen gav Resultat

Frk. Jytte Knutzen har gennem alle Højskolens tre Semestre fulgt det ene af Pater Wolfisbergs to Latinkursus.

— Det kræver et personligt Arbejde af den enkelte, siger Frk. Knutzen, men jeg skal ogsaa love for, det giver et Resultat. Nu kan jeg følge med i det romerske Breviar paa Latin, og jeg forstaar de latinske Messetekster, selvom der endnu er enkelte Huller for mig i Epistlerne. Det har for mig kastet langt mere Refleks over Messen end hidtil. Alene det, at man kommer ind i Verbernes Bøjninger og de forskellige Kasus, er værdifuldt. Resten kan man næsten aflede af andre Sprog. Jeg glæder mig til det nye Semester. Gid Højskolen engang vilde

komme ind paa Oldkirken og de oldkristnes Maade at praktisere deres Religion paa.

Frk. Mimi Funder var blandt Tilhørerne til Pater Roos' Forelæsninger over: »Kristi mystiske Legeme«.

— Jeg var ikke alene selv begejstret, siger Frk. Funder, men vi var paa Kursus'et enige om, at Pater Roos gennemførte det med en sjælden Evne til at fængsle og rive med. Emnet er paa en Maade for ophøjet til at gaa i Enkeltheder, men det betog mig saadan, at jeg var kommet, om det saa havde været Snestorm!

Japanske Martyrer

af Jan Locher

II.

Ny Kejser

Tolv Dage efter Statskuppet blev Fyrst Acheki slaaet og dræbt, og Fyrst Cambacudono indtog under Navnet Taikosama den myrdede Nobunangas Sæde paa Kejsertronen.

I 1586 døde Paulus Michis Far under et Felttog, og samme Aar blev den 22-aarige Paulus optaget i Jesu Selskab som Novice. Næppe var han indtraadt i Noviciatet, før Taikosama — tilskyndet dertil af de hedenske Præster, Bonzernerne — kundgjorde en Forordning, der forbød den kristne Tro. Forkyndelse af Evangeliet maatte dog finde Sted i Havnebyen Nagasaki.

Forklædte Jesuitter

Da Japan allerede havde en kristen Befolkning paa godt 150,000, besluttede S. J.s Viceprovincial, der ikke var sindet at overlade de mange Konvertitter til Bonzernerne, at han og hans 120 i Japan arbejdende Patres ikke vilde efterkomme den urimelige Forordning. Man gjorde paa Skrømt Anstalter til at trække sig tilbage til Nagasaki,

men i Virkeligheden spredtes Præsterne blot over hele Japan forklædte som indfødte.

Et Brev fra en Pater til S. J.s daværende General giver et Indblik i de Strabadser, som de følgende Aars hemmelige Missionsrejser bød Præster og Kateketer: »Vi fører her i Japan,« — skriver Præsten — »et Liv, der ligner det af Apostlen i Hebræerbrevet 11,37 beskrevne. Vi gaar omkring i Faarepelse og Gedeskind. Natten benytter vi dels til Rejse, dels til at prædike og uddele Sakramenterne. Om Dagen skjuler vi os eller holder os paa Afstand af menneskelige Boliger.«

I disse farefulde Missionsrejser var Paulus Michi, der i 1588 havde aflagt sine Ordensløfter, en Hovedkraft. Hans indgaaende Kendskab til det japanske Sprog og store Veltalenhed i Forbindelse med hans yndefulde Væsen og englelige Fromhed betog alle og omvendte Tusinder. Velforfaren i katolsk Teologi og kendt med de hedenske Bonzers Lærdomme var han en fremragende Kateket. Ikke blot mundtlig gendrev han Bonzernes Lære, han forfattede ogsaa Skrifter,

om hvilke hans Kanonisationsakter siger, at han ved dem vandt utallige Sjæle for Troen.

Kirkens rivende Fremgang var saa meget mere forbløffende, som en europæisk Pater i en Indberetning til en Superior giver følgende Karakteristik af Japanerne: »Man maa her have Omgang med Mennesker, hvis Mund aldrig taler, som deres Hjerter tænker. Næsten alle, dog især de højere Klasser, opdrages fra Barnsben til at anse Løgnen for en Dyd og Bedrag for en Ære, og derfor kan ingen med Sikkerhed vide, hvad Japanerne tænker eller vil.«

Paulus Michi var et levende Dementi af denne Almenkarakteristik. Han var ligetil og oprigtig, naarsomhelst beredt til at sætte Livet paa Spil for andre, og han ejede i fuldt Maal den japanske Ufølsomhed overfor egen Lidelse og Modgang.

III.

I 1593 opholdt Paulus Michi, vor unge japanske Hellige, sig i et Ordenshus i Osaka, hvoraf man maaske tør slutte, at Kejser Taikosama lod den gamle Forordning, der forbød Kristendomsforkyndelse alle andre Steder end Havnebyen Nagasaki, »sove« med Hensyn til Jesuitterne, velsagtens fordi disse viste sig loyale overfor Statsmagten. Men ophævet var Forordningen ingenlunde!

Johannes Soan og Jakobus Chisai

I dette Ordenshus levede Paulus sammen med 5. Februars to andre japanske Martyrer: Johannes Soan fra Øen Goto og Jakobus Chisai.

Johannes Soan var da en femten Aar gammel og optaget som Kateket i S. J. Hans Forældre var kristne Japanere, og allerede som lille Dreng blev hans Opdragelse varetaget af Societas Jesu.

Jakobus Chisai var en ældre Mand, født allerede i 1533 af hedske Forældre og opdraget af Bonzerne til det sekstende Aar. Hvornaar han er blevet døbt, vides ikke med Bestemthed. Som voksen indgik han Ægteskab

med en Kvinde, der som han selv var Kristen. Hun faldt imidlertid fra Troen, og da Jakobus ikke kunde tale hende tilrette, lod han sig separere fra hende og blev optaget som Kateket blandt Jesuitterne, da han var henved 60 Aar gammel. Han gjorde Tjeneste som Portner og oversatte Passionshistorien til Japansk. Bogen forsynede han med sarte Akvareller som Illustrationer til Teksten.

Uforsigtige Franciskanere

Da Kejser Taikosama var af den Anskuelse, at hans Herredømme ogsaa udstrakte sig til Øgruppen Philippinerne, forlangte han, at disse Øer skulde yde ham en Tribut. Spanierne, der havde koloniseret Philippinerne, sendte et Gesandtskab bestaaende af fire Franciskanerfædre til den japanske Storher sker med Gaver og Breve, og saa begejstrede blev de spanske Fædre af Minoritterordenen over at se den frugtbare japanske Missionsmark, at de anmodede Kejseren om Tilladelse til at opholde sig i nogen Tid i Meako. Tilladelsen blev givet, men paa visse Betingelser.

En italiensk Kilde, Pater Joseph Boero, S. J., antyder, at de gode Franciskanere, der inderligt gerne vilde lide Martyr døden, bar sig uforsigtigt ad. I Hast byggede de baade Kloster og Kirke og begyndte at forkynde Evangeliet ganske aabenlyst — i Strid med Taikosamas Forordning. Tilsyneladende havde Taikosama affundet sig med Jesuitternes Tilstedeværelse og Virksomhed, men de nye Ordensmænds Iver og frejdige Tilside sættelse af Kejsers Forbud mod Kristendommen huede ikke Taikosama.

Bonzerne kunde dog ikke faa bevæget ham til drastiske Modforanstaltninger. En anden Begivenhed skulde imidlertid faa Taikosamas Uvilje mod den kristne Kirke til at slaa ud i flammende Had.

Den skæbnesvangre Stranding

Et spansk Handelsskib med adskillige spanske Franciskane-

re ombord strandede ulykkeligvis paa en af de japanske Øer, og da Taikosama beslaglagde Ladningen, opdagede han, at den bestod af Vaaben. Af den Omstændighed, at Skibet var ladet med Franciskanere over Dækket og Vaaben under, sluttede han, at disse Ordensfolk — under Skin af at ville forkynde Evangeliet — planlagde et Kup for at tilrive sig Magten i Japan, og Franciskanernes Forsikring om, at Vaabnene var bestemt for Philippinerne, og at Skibet var slaaet ud af Kurs, troede Kejseren ikke. Han rasede af Angst og udstedte øjeblikkelig Arrestdekret mod samtlige Ordensfolk i Japan.

Den 11. December 1596 fik Taikosama overrakt en Fortegnelse over samtlige arresterede, og Dødsdom blev uden videre afsagt.

Kristne Japanere af fornem Byrd fik dog udvirket, at Jesuitterne benaadedes, men med Hensyn til Franciskanerne og vore tre hellige, som havde været i Forbindelse med Franciskanerne i Meako, og om hvilke Taikosama formodede, at de »var i Ledtog« med Franciskanerne, var Kejseren ubøjelig: De maatte dø.

Dømt til Korsfæstelse blev 6 spanske Franciskanerfædre, Paulus Michi, Johannes Soan, Jakobus Chisai samt 17 Franciskanertertiærer.

Paulus Michi jublede over, at han i sit treogtredivte Leveaar, jævaldrende med Kristus, skulde lide den samme Død som Kristus.

Martyriet

Onsdag den 5. Februar 1597 eksekveredes Dødsdommene. De seks og tyve blev fæstede til Korsene med Jernbøjler omkring Hænder og Fødder, og samtidig rejstes de seks og tyve Kors. En stor Menneskemængde var forsamlet. Paulus Michi talte uforknytt fra sit Kors til de tilstedeværende, som om han blot befandt sig paa en Prædikestol, og han sluttede: »Da det er et Kristenbud at gengælde ondt med godt, saa tilgiver vi Taiko-

sama og alle, der er Skyld i vores Død.«

Da Bødlerne traadte frem med dragne Sværd, straaledes Martyrernes Ansigt. Selv den blot 19-aarige Johannes Soans Ansigt udstraalede en indre Glød, der røbede hans sikre Forvisning om Opstandelsens Herlighed efter den smertefulde Død.

Under den unge Johannes Kors stod hans Far. Kun de stive Ansigtstræk lod andre ane hans Sorg: En Japaner røbede ikke sin Sorg.

De seks og tyve døde fik Sværdstik.

De var ikke de første, der gav deres Liv for den kristne Tro i den opgaaende Sols Rige, men de æres af Kirken som Japans første Martyrer.

Under Pius IX's Pontifikat helgenkaaredes de seks og tyve Martyrer den 25. Marts 1862.

Forfølgelserne fortsætter

Forfølgelserne fortsatte. I 1622 henrettedes 205 Japanere for deres Troskab mod den katolske Kirke, og Japans Magthavere helmede ikke, før alle Spor af den nye Tro var udslettede.

Først i 1889 fik Japan Religionsfrihed, og paany kom katolske Missionærer til den opgaaende Sols Land for at vinde Østasiens Herskernation for Kristus. Jesuitterne har igen Fodfæste i Japan. Der er atter enorme Vanskeligheder at kæmpe med, saa meget mere som Nippon er i Krig, men nu har den japanske Mission tre himmelske Forbundsfæller i de japanske hellige, og om den Almægtige og Alviise vil det, vil de for Herrens Trone bede den kristne Tro i Japan frem til Sejr.

Jan Locher.

URBI ET ORBI

En Række storstillede Gaver har muliggjort det for den hellige Fader at kunne uddele anselige Beløb til forskellige Formaal; saaledes er der for nylig anvist 1½ Million Francs til Hjælp til Genopbygning af franske Kirker, der har lidt Skade under Krigen, samt større Beløb i Dollars til at lindre Nøden blandt Flygtninge overalt i Verden.

Ifølge Indberetninger til Rom har den apostoliske Delegat i Canada paany aflagt Besøg i otte forskellige Krigsfange- og Civilinterneringslejre og er overalt blevet modtaget med Begejstringsdemonstrationer. Fjernere liggende Lejre er blevet besøgt af de paagældende Diocesanoverhoveder; det drejer sig om Calgary, Sault S.te Mary og St. John's (Minnesota).

Endvidere meddeler den apostoliske Delegat, at han har opnaaet Overflyttelse af 24 Klerikere fra Interneringslejre til forskellige religiøse Institutioner.

Den portugisiske *Annuario Catolico* bringer i sin Udgave for 1941 en Række interessante Oplysninger om de religiøse Forhold i Portugal og oversøiske Besiddelser. Paa alle Omraader kan der berettes om Fremgang. Saaledes tæller f. Eks. den katolske Aktion i Portugal (uden Kolonier) i Øjeblikket 55.000 Medlemmer; i 1940 oprettedes der 192 ny Centre, hvorved Medlemmernes Antal forøgedes med 13.000. Moderlandet Portugal — der tæller knapt 7½ Million Indbyggere — er delt i 12 Bispedømmer, 2 Metropolitanæder og et Patriarkat (Lisabon) samt i 3.861 Sogne. I Slutningen af 1940 studerede 3.263 Seminarister i 270 Seminarier i Portugal, medens 270 Seminarister var indskrevet i to Seminarier paa Azorerne.

Anden Del af Fadervor V

Bønnen om det daglige Brød

ANDEN ARTIKEL

De sproglige Ejendommeligheder i fjerde Bøn er omtalt. De mærkelige Indvendinger mod dens Indhold er ryddet af Vejen. Nu kan vi fordybe os i de religiøse Skatte, den gemmer paa. Det Hovedtræk, man allerførst lægger Mærke til, naar man tænker over den, er den *Nøjsomhed*, som denne Bøn gør sig til Talsmand for. »Brød« er jo noget, som ikke plejer at friste til Umaadelighed, som andre lækre »Mad«- eller Drikkevarer. Der er ingen Fare for Udskejelser hos dem, der spiser »Brød«. Uden Tvivl er det dét, der skulde antydes ved Valget af det beskedne Ord »Brød«.

Skønt Brød i den hellige Skrift betegner alt i Retning af Føde eller andre Fornødenheder som Klæder til Beskyttelse mod Klimaets og det barske Vejrs skadelige Indflydelse samt mod den

Fare, der truer os fra den pirrende Sanseligheds Side, saa beholder Ordet dog hele Tiden sit ejendommelige Præg, nemlig Maadeholdets og Beskedenhedens Adelsmærke. Uafladelig minder det om Apostlen Paulus' Formaning: »Vi har ikke medbragt noget til denne Verden. Der er ingen Tvivl om, at vi heller ikke kan tage noget med herfra. Har vi Føde og Klæder, saa lad os dermed være tilfreds« (I Tim. 6, 8).

Den samme *Anbefaling* af Nøjsomhed og Sparsommelighed indeholder ogsaa Ordet »daglig«. Hvorfor? Ikke den størst mulige Afveksling eller de mest udsøgte Retter, men kun det, vort Legeme trænger til, beder vi om; andet kan man jo i Almindelighed slet ikke faa til daglig. Denne Oplysning maa virke beskæmmende paa alle dem, der ikke er

Fortsættes Side 74

Denne store Helgen fik en mægtig Indflydelse paa Kulturen, især paa Kunst og Litteratur. Han var selv Kunstner og Digter, og for hans skønne Sjæl afslørede Naturen sig i al sin guddommelige Herlighed — og ham blev det givet at inspirere Verdens største Kunstnere, der har frembragt hidtil uovertrufne Mesterværker, som den Dag i Dag henrykker Menneskene. Igennem den hellige Frans forandredes Tidens religiøse Anskuelse, han blev som sagt et Bindeled mellem Gud og Mennesker. Forhen var det især Kristus som Gud, man tilbad, men Kristus som Menneske stod man mere fremmed overfor. Den hellige Frans, der særlig talte til det jævne Folk — og paa dets eget Sprog! — levendegjorde for dem *Kristus*, den elskelige *Broder* og fortrolige *Ven*, der led Døden paa Korset for at frelse Menneskeheden.

Nu opstod den nye Kunst — for Folket vilde se Jesu Liv i Billeder — og *Korset* kom ind i Kunsten. Frans kom fra Folkets Midte, og derfra kom ogsaa de store Mestre, der har skænket Efterverdenen uvurderlige Skatte. For mange er det sikkert uforstaaeligt, at Frans af Assisi har kunnet inspirere Menneskene i saa mange Aarhundreder, ogsaa i vor moderne, gudløse Tid — men alt det, som Menneskene kæmper saa vanvittigt for — Rigdom, Ære, Berømmelse og denne Verdens Behageligheder, som oftest fulgt af Svig og Bekymringer, var værdiløst for ham. Han elskede *Fru Fattigdom* inderligt og ægtede hende, han lovpriste hende i saa høje Toner, at Tusinder og atter Tusinder flokkedes om hende, der før havde været saa ringagtet. I hendes Selskab kom han ind i en Verden, hvor han fandt Livets sande Værdier. Det var ikke noget Under, at den hellige Frans sang Herrens Pris fra Morgen til Aften, for han var nu i en Verden saa straalende skøn, saa fjern fra den, Menneskene søger i al deres Blindhed. Derfor græd han saa meget i de senere Aar, da han saa, hvor svært det var for dem at finde Vejen til Himlen. Men hvor jublende glad maa han ikke have været, naar han en solfyldt Morgenstund vandrede fra Assisi for at søge Ensomheden i Eneboet *Carceri* paa Bjerget *Subasio*. Fra den stejle Bjergsti har han henrykt set ud over den umbriske Slette, der

↑ Cimabues Madonna i Santa Maria Novella

strækker sig milevidt med Appeninerne i Baggrunden. Men ikke alene den storslaaede Udsigt fra Bjerget har faaet hans Hjerte at banke; ogsaa i hver lille Markblomst, i hver lille Fugl, han har mødt paa sin Vej, har han set Herrens vidunderlige Skaberaand og han har takket ham for al den guddommelige Skønhed, han har givet Menneskene, en Skønhed, som han med sine rene Øjne fuldtud forstod.

Op inde i Stenegeskoven paa Bjerget ligger *Carceri*. Det er en uforglemmelig Oplevelse, naar man fra Bjergstien drejer ind i Egeskoven og ser Eneboet med den maleriske Forgaard og de gamle Brønde; man gaar ind ad den lave Dør, der fører ind til Klostret, og derfra kommer man ud til Klippekløften, hvor den hellige Frans elskede at være. Man ser hans Leje, en Fordybning i Stengrunden. Alt taler her om den store Helgen, en uhyggelig højtidstid, mystisk og verdensfjern stemning hviler over det hele, og man bliver dybt grebet. Her var det ogsaa, at Frans velsignede Fuglene, der kom flyvende til ham og saa paa ham med deres kloge, smaa Øjne — og hvor Naturen paa hans Bøn standsede Vandfaldet i Klippekløften, for at dets Brus ikke skulde overdøve Brødrenes sagte Bønner. Ja, her paa

← Judaskysset, Fresko (af Cimabue) i San Francesco i Assisi

FRANS AF ASSISI'S

INDFLYDELSE

Tekst: Anna Remy

Fotos: Erit (3) Jøbe (1)

▲ Eneboet Carceri

← Cimabues herlige Franciskus-Freske

dette Sted kunde Frans fordybe sig i Bøn og skue ind i Himlen.

I Aaret 1228, to Aar efter Frans' Død, begyndte man at bygge San Francesco i Assisi — og det var her, at den moderne Kunsts Vugge kom til at staa, man kan følge den lige fra dens Begyndelse.

Den florentinske Maler *Giovanni Cimabue* (1240—1302) er en af de første Kunstnere, som har arbejdet i San Francesco. Hans Kunst er endnu ufri, ikke meget forskellig fra den tidligere, og dog er det en ny Kunst. Den er mere levende og mindre fornem; desuden brød han med den traditionelle Frontstilling og gav dermed sine Skikkelser mere Liv. Paa hans berømte Billede, der i 1276 af Folket blev ført i Triumf fra Mesterens Værksted til Santa Maria Novella, er den hellige Jomfru en ydmyg Kvinde og Kristusbarnet staar ikke mere oprejst — men sidder ned paa hendes Skød. Paa den hellige Jomfrus lette Hovedbøjning og Øjnenes Udtryk ser man, at der er kommet mere Liv, Inderlighed og Varme i Mariaskikkelsen end forhen, men endnu bærer hun de byzantinske, pragtfulde Klæder. Cimabue anede, hvad Kunsten vilde bringe i Fremtiden — men Skaberen af den nye Kunst blev ikke ham, men en anden.

Man fortæller, at paa en Mark udenfor Florens saa man en Sommerdag en Hyrdedreng ligge paa Knæ foran en stor Sten, hvorpaa han

Katolsk Aktion omkring Aar 1829

SANKT JOHANNES BOSCO

31. Januar

II. Paa Markedspladsen

Det var Markedsdag i Castelnova, en lille Købstad ikke langt fra Johannes Boscos Hjem.

I alle Gader var der rejst Boder, og Bønderne fra Omegnen trængtes omkring dem, beskuede de brogede Varer, vragede og valgte og tingede om Prisen — og drev saa videre med den stadig glidende Strøm.

Nede paa Torvet holdt Ungdommen til. Fra Mester Jakels Teater lød Børnenes skingrende Latter. Ikke langt derfra var de unge Karle i Færd med at holde Kraftprøve; i dumpe Slag faldt Køllen tungt ned paa »Tyrehovedet«, og det bragende Bifald, hver Gang Kuglen naaede til Tops, gav Genlyd ned gennem de snævre Gader. Paa en lille Forhøjning udførte en Taskenspiller sine Tryllekunster foran en maabende Flok, som ikke længer vidste, hvad de skulde tro! Nogle halvvoxne »Akrobater« lavede pludselig Panik ved at »vende Mølle« midt i Færdslen, med Livsfare for et Par trivelige Madammer, som havde været lidt for langsomme i Vendingen.

Noget stiltfærdigere gik det til paa Grønsværet i Byens Udkant, hvor en Linedanser fik sine Tilskuerne til at tabe Vejret, mens han balancerede hen over en svajende Tøjsnor, som var spændt ud mellem to Pæle.

Overalt var der noget at opleve! Alle Øjne skinrede af Forventning og Spænding, og Humøret var højt. Alle Bekymringer var glemt — for en Stund. Livet var dejligt.

Igennem denne støjende og bølgende Vrimmel kom en køn halvvoxen Dreng gaaende. Han havde en

smuk, rank Skikkelse, og sund og stærk var han at se til. Det tykke, brune Haar laa i bløde Krøller om den høje Pande, og de sorte, straalende Øjne fulgte med et eftertænksomt Blik det brogede Liv, som udfoldede sig omkring ham.

Drengen var Johannes Bosco. Han var, som saa ofte før, kommet til Marked med sin Mor. Manina Margherita var i Øjeblikket paa Besøg hos Bekendte i Byen, og den lille Fyr havde skaffet sig Lov til, for første Gang, at vandre rundt paa egen Haand. Om det nu egentlig var for Morskabs Skyld? Mangt og meget fik i alt Fald kun et flygtigt Blik, og hvor Larmen og Kaadheden var størst, gik han udenom.

Henne ved Taskenspillerens Forhøjning blev han staaende. Han stod der længe og saa paa de samme Tryllekunster, om og om igen, med samme spændte Opmærksomhed. Vilde han gennemskue Manden? Vilde han maaske lure ham Kunsten af? Et lunt Blik i hans Øjne syntes at tyde derpaa.

Videre gled han med Strømmen, stod saa igen stille som beundrende Tilskuer til nogle smaa Akrobater, som søgte at overgaa hinanden i Vejrmøller og Kolbøtter, og slog sig saa endelig ned i Grønsværet under Linedanserens Snor. Her blev han sidende længe, mens han med Øjnene fulgte enhver af Mandens Bevægelser. Folk kom og gik, men Drengen sad der stadig, lænet op til en Træstamme. For tyvende Gang havde han set Linedanseren vandre hen over den gyngende Bro, set hans Fødder glide hen ad Snoren, mens Stokken mellem hans Hænder med smaa svingende Bevægelser holdt Balancen i Orden.

Endelig rejste han sig. Han havde set nok. Med en rask Beslutning banede han sig Vej ud af Trængslen, bort fra Larmen. Lidt efter gik han ved sin Mors Haand ad Hjemmet til.

Bønnen om det daglige Brød

fortsat fra Side 71

tilfredse med almindelig Kost, men altid ønsker sig den fineste Mad og udsøgt Vin. Lad os endelig være klare over, at fjerde Bøn i Fadervor ingen Komplimenter gør hverken for det franske eller danske Køkkens raffinerede Kunst. Nej, den taler Naturens Sag, som kun forlanger det, der er nødvendigt eller gavnligt til Fornøelse af det, som det menneskelige Legeme til daglig

taber, eller til Opbygning af Legemet under Vækstperioden.

En ligefrem *Fordømmelse* udtaler Ordene »det daglige Brød«, naar man tænker paa alle dem, mod hvilke Profeten Isajas udslynger denne forfærdelige Trusel: »Herren ventede paa Retfærd, — se, der kom Letfærd; han ventede paa Lov, — se, Skrig over Rov! Ve dem, der føjer Hus til Hus; ve dem, der lægger Mark til Mark, saa der ikke er Plads tilbage til andre, men kun I har Landet i Eje! For

vist skal de mange Huse blive øde; de store og smukke skal ej beboes! Derfor skal mit Folk føres bort, før det ved det; dets Adel blive Hungerens Bytte, dets Hob vansmægte af Tørst« (Js. 5, 8—13). Her er der Tale om Oldtidens gridske Kapitalister. Vi kender dem ogsaa fra vor egen Tid: »Folk, som elsker Sølv, men aldrig mættes af Sølv; Folk, som elsker Rigdom, men aldrig mættes af Vinding.« (Præd. 5, 9). Bønnen om det daglige Brød er en indtrængende

Advarsel mod at gøre som disse. »Thi hvem der gerne vil være rig, falder i Fristelser, i Djævlens Fælder og i mange taabelige og skadelige Lyster, der styrter Menneskene i Undergang og Fordærv. For Pengebegærlighed er en Rod til alle Onder« (I Tim. 6, 9—10).

Opmuntring til Nøjsomhed er den ene moralske Værdi, som skjuler sig i Udtrykket »det daglige Brød«. Men desuden vilde vor Frelser sikkert ogsaa lade os forstaa, at *vi hver Dag er henvist til Guds Godhed* angaaende vore Livsfornødenheder. Det daglige Behov bruges i Forsynets Haand som Middel til at vække og vedligeholde Ærbødighedens og Kærlighedens Dyd og Tilliden til Gud. Samtidig skulde vi befæstes i den urokkelige Overbevisning om, at hele vor Tilværelse, vor Velfærd og Trivsel i alle Henseender er afhængig af Guds Beskyttelse, Hjælp og Velsignelse. Paa denne Maade yder fjerde Bøn i Fadervor os en overordentlig vigtig Tjeneste ved Løsningen af vor Hovedopgave i de jordiske Aar, nemlig at have Gud i vore Tanker og lovprise og tjene ham.

Nu dukker imidlertid et Spørgsmaal op, der ikke kan forbigaa. Det lyder saaledes: *Forbyder den Nøjsomhed, som Herren ønsker, al Opsparing og Opsamling af Midler eller ikke?* Hvis jeg ene og alene vilde holde mig til Bogstaven, uden at bryde mig om den Tendens og Aand, som behersker hele Bjergprædikenen, hvori Fadervor findes, saa var jeg vistnok nødt til at svare: Ja. Men ser jeg Sagen i den store Ramme, der omslutter den, bliver Svaret et bestemt: Nej. Jeg bør endda sige endnu mere, nemlig at der ligefrem kan være Tale om Pligt til i Overensstemmelse med Alder, Stand, Stilling og Opgave i Samfundet at sørge for et Forraad af Midler. »Gaa hen til Myren, se dens Flid og bliv vis,« siger Skriften. »Skønt uden Fyrste, Foged og Fører, sørger den dog om Sommeren for Æde og sanker sin Føde i Høst« (Ordspr. 6, 6). Om Forældrenes Pligt i saa Henseende taler Apostlen Paulus paa

en saadan Maade, at det for ham er en Selvfølge, at »de samler sammen til Børnene« (II Kor. 12, 14). Til Menigheden i Efesus skriver han: »Man skulde tjene saa meget, at man ogsaa kan give Almisse til andre, der er i Trang« (Ef. 4, 28).

Vor Frelser selv erklærer højtideligt, at *han ikke var kommet for at ophæve Loven, som indeholder saa megen praktisk Livsvisdom*, men for at fuldkommen gøre den paa de Punkter, hvor den trængte til det. Det var navnlig den indre Aand hos det enkelte Menneske, den indre oprigtige Kærlighed til det gode og rette, der manglede, og der var altfor mange, der mente at kunne nøjes med rent udvortes Lovlydighed. Hvad der altsaa allerede var sagt af Gud med tilstrækkelig Klarhed i det Gamle Testamente, gentager vor Frelser ikke, men tilføjer kun de Raad m. m., der skulde løfte os højere op.

Overfor denne Verdens Goder, hvortil jo ogsaa det daglige Brød hører, anbefaler han *Fattigdommens Aand*. Han advarer ikke blot mod hedensk Tankegang ved at forbyde al syndig Brug af og Attraa efter jordiske Goder, men opmuntrer ogsaa til for Himmeriges Skyld at give Afkald paa alt overflødigt uden at paalægge os det som en streng Pligt. Det jordiske, baade Penge og Magt, Skønhed og Lyst, som saa ofte forleder til Synd, skulde staa saa lidt som muligt i Vejen for vor Udvælgelse til en højere Plads i Guds Salighedsrige. For at vi ikke skulde blive hindret og sinket af disse Ting, raader han til saa vidt muligt at skille sig af med dem.

Men alt det, som vor Fornuft og Samvittighed kræver som nødvendigt og nyttigt til Opfyldelse af vore Kaldspligter som Mennesker, Kristne og Samfundsmedlemmer, skal tilvebringes og bruges, og al den Belæring, som det Gamle Testamente giver vor Samvittighed, for at lette os Arbejdet med at finde det rette, beholder sin Sandhedsværdi ogsaa i den nye Pagt og for saa vidt ogsaa sin forpligtende Kraft indtil Ver-

dens Ende. (Slg. II Tim. 3, 15—17).

Paa denne Maade er ogsaa fjerde Bøn i Fadervor en Illustration til det ejendommelige i vor hellige Religion. Fornuftens og Samvittighedens grundlæggende Betydning for alt, hvad vi foretager os, hævdes og fastholdes; men samtidig søges Kærlighedens Dyd ført til en Triumf, idet vi ikke skal nøjes med det, vi skal gøre for at frelse vor Sjæl, men sigte højere og gøre, hvad vi kan, i Kraft af den Kærlighed, som Gud Helligaand udgyder i vore Hjerter. Pligt og Raad følges ad. F. K.

Tyske Bøger

Et Parti tyske katolske Bøger er hjemkommet. Vi nævner et Uddrag:

Hermann Lange, Im Reich der Gnade	6.55
Ebner, Wort und Liebe	8.30
Hessen, Die Werte des Heiligen	10.00
Kologriwof, Das Wort des Lebens	12.95
Kiesler, Kindsein	4.85
Soiron, Heilige Theologie	4.85
Bremond, Das wesentliche Gebet	11.75
Emonds, Glaube und Symbol	8.20
Alfons Schultz, Bibliches Lesebuch	10.70
Stolz, Theologie der Mystik	8.30

...men se hellere vore Hylder

Tysk katolsk Litteratur er vanskelig at faa nu; i ni af ti Tilfælde er Bogen udsolgt. Det er Arbejdskraften, der mangler, og Varemanglen gør sig nu gældende. Skriv til os nu, mens vi endnu har.

**SANKT
ANSGARS
FORLAG**

Bredgade 67
Palæ 4777

Liturgisk Kalender

Febr.:

1. S.) Septuagesima.**) (hvid) St. Ansgar, Værnehelgen for det Apostoliske Vikariat Danmark (821); 2. Søndagen (101), 3. (kun i stille Messer): St. Ignatius af Antiochia (808); Trefoldigheds Præfation (521); sidste Evangelium: Søndagens (103).
2. M. Marias Renselse eller Kyndelmisse (810).
3. Ti. ST. ANSGAR (821). (hvid)
4. O. St. Andreas Corsinus (825); (hvid) 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. Om Fred.
5. T. St. Agathe (826); 2. St. Ansgars Oktav (821); 3. Om Fred. (rød)
6. F. St. Titus (828); 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. St. Dorothea ([61]), 4. Om Fred. (hvid)
7. L. St. Romuald (828); 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. Om Fred. (hvid)
8. S. I Højmassen: (hvid) Kyndelmisse (810). I stille Messer: (violet) Sexagesima (106).

*) Søndag d. 1. Februar — St. Ansgars Fest — afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Ansgarius-Bonifaciusforeningen (den danske katolske Kirkesag).

**) Fra i Dag udelades alle Alleluja, og i St. for Alleluja-Versæt efter Gradualet synges Tractus. (Se Messebogen S. 100).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentruttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Sygeplejerskeforbundets Nytaarsfest

paa St. Josephs Hospital d. 15. Januar formede sig som en meget righoldig og hyggelig Fest. En Festkomité, bestaaende af Elever fra Hospitalet havde sørget for Arrangementet og Udsmykningen, og det var et festligt Syn, der mødte en, naar man traadte ind i Skolestuen, der den Aften aldeles havde skiftet Udseende; de lange dækkede Borde var pyntet med Flag og Strimler og Blomster af rødt Crepe-Papir.

Der var mødt ca. 100 Sygeplejersker, og foruden Forstanderinde, Mère Genovefa med St. Joseph-Søstrene var ikke færre end 4 Ordenssamfund repræsenterede; endvidere havde vi den Glæde, foruden Forbundets Vejleder, Pater J. Coenen, S. J., at se Pastor v. d. Kettenburg, Pastor Olaf Sørensen og Pastor v. d. Stok som Forbundets Gæster.

Til Indledning blev der sunget »Vi har Ungdommens Mod«, og Formanden for Festkomitéen, Frk. Inger Sinding, bød velkommen og rettede en Tak til St. Josephs Hospital for den Imødekommenthed, man dér havde vist Forbundet, hvorpaa man gik over til næste Punkt paa Programmet: Opførelse af en Scene fra »En Søndag paa Amager«, udmærket spillet af Minna Larsen, Joyce Christensen og Inger Steen; Erna Møller akkompagnerede Sangene.

Efter at have sunget »Den danske Sang« hørte vi Komponisten Leif Kayser spille en Fantasi for Klaver af Frantz Schubert, med blændende Teknik, udpræget viril og dog fint nuanceret og følelsesbetonet Udførelse; det var en fuldendt Nydelse at overvære en musikalsk Fortolkning af et Format, som man sjældent, for ikke at sige i Almindelighed aldrig, faar Lejlighed til at høre uden for Koncertsalen.

Op saa reciterede Frk. Beate Perch — meget talentfuldt og lige betagende — to saa forskellige Værker, som Emil Aarestrups: »En polsk Moder« og Johs. Jørgensens: »De profundis, in memoriam Paul Verlaine«; man følte i dette sidste Værk Sorgen over Vennens Død i en Grad, saa man et Øjeblik overvejede, om det var passende at klappe, men lagde dog Betænkkeligheden til Side for at vise Frk. Perch den Anerkendelse, som hun saa ubetinget fortjente efter at have tryllet os ind i to saa vidt forskellige Asmosfærer.

Derpaa sang Fru Anna Sinding, der velvilligt var traadt til ved Frk. Aarestrups Forfald, akkompagneret

af Hr. Charles Høegh 2 yndige Sange af Edv. Grieg, »Kongebørn var der tvende« af Aug. Enna og sluttede med Gounod's skønne »Ave Maria«.

Efter endnu en Fællessang: »Sæt Dig et Maal, der har Evigheds Værd«, talte Formanden, Frk. Lili Howitz og takkede Festkomitéen, der havde ordnet saa stort et Program, som vi aldrig før havde haft i Forbundet; det var baade festligt og alvorligt, og det var godt med de lysere Toner ind i det alvorlige. Frk. Howitz ønskede Forbundet alt godt for det nye Aar, og holdt et Tilbageblik over dets første Aar, hvor vi havde haft megen Glæde: Fællesskabet var vokset, og Forbundet fik stadig Forbindelse med flere, baade her i København og med dem, der stod ene i Provinsen, og som man gennem Korrespondance havde Kontakt med. Der var oprettet 2 Kredse i Provinsen, i Aarhus og i Roskilde; i denne sidste By var det en stor Opmuntring, at Søstrene havde aabnet deres Hjem for Sygeplejerskerne. Desuden havde Forbundet faaet megen Støtte, baade materielt og ved Breve med Raad og Forslag, og økonomisk, saa vi kunde gaa ud af Aaret med et lille Overskud.

Frk. Howitz sluttede med at udtale: »Det betyder saa meget, at vore Søstre i de forskellige Ordenshuse slutter op om os og hjælper os

Unge Sygeplejersker spiller „En Søndag paa Amager“

til at faa den rette Aand ind i Forbundet, hvorfra ogsaa flere Sygeplejersker er gaaet ind i Ordener. — Vi skal stræbe efter at leve som katolske Sygeplejersker, ansvarsbevidste og udholdende i det trættende Arbejde, det altid er at have med Mennesker at gøre. Det er Maalet og Ønsket, at den katolske Sygeplejerske, hvor hun færdes, maa bære Bud om det, hun tror paa, føre sand og utvetydig Tale, gøre sit Arbejde saa godt og saa omhyggeligt, som overhovedet muligt, og vise, hvad det er at være en kristen, en katolsk Sygeplejerske.»

Ved Kaffebordet, hvor der til Fordel for Forbundet ogsaa var et »amerikansk Lotteri« med mange Gevinster, bragte Frk. Birgitte West, i Egenskab af Næstformand for »Danmarks katolske Kvinde-Forbund«, en Hilsen fra Formanden, Grevinde Scheel, der desværre paa Grund af Sygdom var forhindret i at komme; Frk. West takkede for denne festlige og hyggelige Aften, indbød alle til det store Møde, der er planlagt til Foraaret, og understregede Betydningen af, at de forskellige Foreninger lærte hinanden at kende, og ikke blot de forskellige Sammenslutninger indbyrdes.

Efter »Altid frejdig, naar Du gaar«, sluttede Pater J. Coenen S. J. Aftenen og udtalte bl. a.:

»Aftenen er bestemt til at styrke vort Kammeratskab — ikke alene Ansvarsbevidstheden og Forbønnen, som Forbundets Love udtrykker det; ogsaa Fester som den i Aften har Betydning, netop som Styrkelse af Kammeratskab og Venskab, der kan betegnes som en Slags Sakramenter, fordi vi, naar vi skal yde saa meget for andre Mennesker, maa have Forbindelse med Kilder, der styrker. — Vi maa ikke nøjes med at komme sammen, — vi maa ogsaa vokse sammen, og vi maa være os dette Sammenhold bevidst,

ikke blot som Medlemmer i samme Forening, men ogsaa ved at holde sammen, og ved den øgede Sammenslutning faa større Kraft til at virke udadtil og som en Magnet drage stadig flere til Forbundet. — Vort Forhold til vore Foresatte maa være forbilledligt, og vi maa ikke danne Partier — ikke være Enere, der har sluttet sig sammen med andre Enere, men være eet, der hører sammen, d. v. s. en katolsk Sammenslutning. — Og dette skal være det Ønske, som jeg vil udtale for Forbundet i Aften.«

Det var en meget vellykket Aften, og til de mange, der har været med til at berede os denne Nyt-aarsfest, vil alle vi, der har været med, gerne sige en oprigtig og hjertelig Tak.

Ruth Langaard Hansen.

E. S. Ved Festen er bortkommet et Par Skindluffer, en strikket Trøje og et stort hvidt Tørklæde. Henvendelse til St. Josefs Hospital, Griffenfeldtsgade 44, ang. det bortkomne.

Nytaarsfesten i K. U. K. København

For den, der havde Lejlighed til ikke alene at overvære K. U. K.'s Nytaarsfest som Tilskuer, men ogsaa kigge bag Kulisserne, var det en Overraskelse, at saa store Scene-virkninger kan opnaas med smaa Midler. Og det maa ikke forblive nogen Hemmelighed, at *Børge Christensen* er en glimrende Regissør, der med Myndighed trak i Traadene og fik Fart i og Flugt over de forskellige Scenerier. Og mens jeg er bag Kulisserne maa jeg ogsaa nævne Frk. *Maria Seitzberg*, der trofast som altid havde *Job'et* som Sufflør, ligesom *Albert Strøyer* som Iscenesætter og Konferencier holdt baade de Optrædende i Aande, gav dem de sidste Instrukser og underrettede Publikum om, hvad der skete — og der skete noget hele Tiden.

Da der ikke var noget trykt Program, maa jeg notere efter Hukommelsen og allerførst nævne *Koret (Lissie, Lotte, Inge, Ellen, Agnes, Ebba, Tove)*, der baade sang og dansede — *Lotte* synger forresten en Vise godt. Der var flere ret gode Sketch: »Pølsesnak«, »Der var engang...« o. fl. a., alle fremført med

Præcision og med Vid, der slog Gnister. Ind imellem læste *Ruth Mayer* en Historie »Mane-Maren« og *13 Minutter med den Graasprængte*.

Melodierne var alle originale, komponeret af K. U. K.'eren *Niels Frederiksen*: »Danmarkssangen« med Tekst af *Majus Andersen*, er mægtig god, og »Smil, smil...« er en indsmigrende Melodi, der staar fuldt paa Højde med det bedste i sin Genre og egentlig fortjener en Fremførelse for den store Offentlighed.

Men K. U. K.'s Motto er nu engang: Alvor og Skæmt — og Alvo-ren var ikke stillet i Skammekrogen. Tværtimod. Stud. mag. *Hans Bang* indledede Festen med i sin Nytaarstale at slaa et Slag for den gode Bog, der desværre er trængt i Baggrunden af Radio, Film og Billedreportagen. Og som Fest-Finale deklamerede *Antonia Cresta* »Vi unge danske Katolikker« aldeles bedaaende (men »Toni« er nu ogsaa i Klasse for sig) og jeg er forvissat om, at ingen af de tilstedeværende glemmer det betagen-

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Grundlagt 1812

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglede med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

de Indtryk af Tidens Alvor, den charmerende lille Skikkelse bibragte dem.

K. U. K.s Nytaarsfest var godt besøgt af katolsk Ungdom, Paarørende og Venner. Hans Excellence Biskoppen havde udtalt Ønsket om at deltage og nød sammen med os alle en dejlig Kop »noget, der smagte som Kaffe«.

Lad mig slutte med en Tak for Festen og med Ønsket om alt godt fremefter i Tiden. Det er sagt før, men een Gang til er nu ikke for meget: K. U. K. har det rigtige Tag i vor katolske Ungdom — og jeg er overbevist om, at Initiativet til en Samling maa udgaa herfra.

Laur. Andersen.

Vi unge danske Katolikker!

Reciteret ved K. U. K.s Fest

En lille Plet, som vort Øje har svært ved at opdage paa Verdenskortet, er hele Danmarks Land — det Land, vi elsker, vort Fædreland. Det er en Selvfølge, at et Befolkningstal i nogen Grad staar i Forhold til et Lands Størrelse, hvilket ogsaa er Tilfældet for vort Fædrelands Vedkommende. Det plejer sædvanligvis at udtrykkes saaledes: *Danmark er et lille Land, vi Danske et lille Folk.*

Blandt dette lille Folk findes en lille Kreds, der bekender sig til den Tro og den Kirke, der har Mod og Ret til at kalde sig den eneste sande: *Den romersk-katolske Kirke.* Og i denne lille Kreds vil man atter finde en lille Flok: *Vi unge danske Katolikker.*

Det maa nu staa endhvert klart, at naar en saadan Opdeling af det lille danske Folk er foretaget, staar vi unge danske Katolikker, set paa Baggrund af den store Verdens Millioner af Individuer, som et meget lille Mindretal — vi maa bekende, at Eventyrets Lilleput'er er som Kæmper i Forhold til os, og at vi *tilsyneladende* staar aldeles magtesløse overfor og uden Indflydelse paa alt, hvad der sker og rører sig omkring os.

Og saa er der alligevel, trods vor beskedne Talmæssighed, noget vi er fast besluttet paa at gennemføre. Vi har en Opgave, vi har et Maal at stræbe hen efter. Naturligvis gælder det først og fremmest for hver enkelt af os at frelse vor egen Sjæl. Vi unge danske Katolikker har ikke glemt, *vil* aldrig glemme det elementære i vor Katekismus: Vi er her paa Jorden for at tjene og elske Gud, gøre hans hellige Vilje — og derved komme i Himlen; og i vort Credo bekender vi vor Tro paa Gud og hans hellige Kirke med samme Fryd, som Foraarets og Sommerens Fugle jublende kvadrer over Tilværelsen.

Men — vi kan ikke, vi vil ikke standse her ved dette for den enkelte ene fornødne og minimale. Det er vor Agt, vor bestemte Hensigt at naa videre. Vi unge danske Katolikker har et Maal, der ligger saa højt, ligger i et saadant Plan, at det kun naas ved den Almægtiges Naade, Bistand og Hjælp — og ved at vi alle forener vore Kræfter

og stiller os til Raadighed for vor hellige Kirke — direkte træder i dens Tjeneste.

Hvad er da unge danske Katolikkers Maal?

Intet mindre end at erobre vort Fædreland, vort elskede Danmark!

Ja, det lyder drastisk, fantastisk. Men vi maa straks sige: Det skal ikke ske med Sværd i Haand, ikke med Maskingeværer, Kanoner, Stukas og Bomber. Unge danske Katolikkers Trang til Erobring har intet at gøre med Landgang, Besættelse, Annektion eller lignende, og selv om vor Plan er en Offensiv, saa har denne heller intet tilfælles med Krig i den Forstand, som den føres Land mod Land, Folk mod Folk, Race mod Race.

Unge danske Katolikkers Offensiv er katolsk Aktivitet, katolsk Aktion — med andre Ord: *Katolsk Front!* For nu at gøre denne Front kampklar maa vi af al vor Kraft søge at bevare al katolsk Ungdom, der i Øjeblikket findes, og al den Ungdom, der fremtidig vokser op — bevare den for vor hellige Kirke, saaledes at der her intet tabes. Vort Løsen er: *Enhver ung dansk Katolik med i Kampen mod Gudløsheden i vort Fædreland!*

Men vi har ogsaa gjort os klart, at skal vi naa frem i denne vor Kamp, naa vort ophøjede Maal, maa der en langt dybere, langt videre Indsigt i vor Religion til. Det er godt for os at vide, at vi blot behøver at tro, at der er fastsat bestemte Regler for vor Tro, at vi ikke behøver at bekymre os om, hvorfor og hvorledes vi skal tro; men naar vi Unge skal optræde som Front-Soldater, katolske Front-Soldater, der kan komme ud for at skulle forsvare vor Tro, maa vi begribeligvis ogsaa vide, *hvad* vi tror — denne Viden er nemlig vort eneste virkningsfulde Vaaben. Om denne Uddannelse vil vi da samle os, øse af de Kilder, der rinder til os gennem vor katolske Litteratur, tage mod de Raad og Anvisninger, vore aandelige Vejledere, den katolske Gejstlighed, altid og beredvilligt giver os. Videre har vi vore Kongregationer, Retræter og andre rent kirkelige Selskaber, Foreninger og Sammenslutninger, der for

os unge danske Katolikker er at ligne med Soldatens Eksercits. Sidst og ikke mindst har vi Sakramenterne — *der* modtager vi den helliggørende Naade, Styrke og Kraft til at overvinde alt og alle.

Paa det Stadium staar vi altsaa i Dag — vi unge danske Katolikker. Og vi staar opmarcheret med Front direkte mod den moderne Gudløshed i vort elskede Fædreland. Overalt — i Presse, Radio, paa Møder, offentlige saavel som private — hører vi om den nye Tid, der vil komme. Kløge Statsmænd forudsiger, at naar Historiens største Ragnarok, som vi oplever, engang er udspillet, vil en ny Verden, en ny Tid være inde. Denne nye Tid vil ogsaa komme for vort Fædreland, for Danmark. Men denne nye Tid er ogsaa vor Tid, — vi unge danske Katolikker og den Generation, der kommer efter os og som vi skal være med til at opdrage, tilhører denne nye Tid, dette nye Danmark. Derfor maa vi være med til at forberede denne Tid, være med til at forme Tiden, saa den bliver til Lykke for os og vore Efterkommere. Og der kan ikke være mere end een katolsk Mening om, hvorledes dette skal gøres. Skal der opleves Lykke i vort Fædreland, sker det kun ved, at det nye bygges op paa vor hellige Kirkes Traditioner — *det maa og skal* være Fundamentet for det nye Danmark. Det arbejder vi unge danske Katolikker for, og det beder vi den Almægtige give os Kraft til.

Vi unge danske Katolikker anraaber hver Dag Kongernes Konge om at lade Freden og Sandheden sejre, om at vi Danske maa vorde eet i Tro, og at Guds Velsignelse maa hvile over Danmarks Land og Folk!

Den kristne Kunsts Udvikling

Fortsat fra Side 73

med et Stykke Trækul tegnede to af sine Faar, der laa ved Stenen. De andre Faar lod han skøtte sig selv. En fremmed kom forbi, saa Drengen og gik hen til ham. — Drengen blev forskrækket — han troede, han skulde have Skænd, fordi han ikke passede sine Faar; men den fremmede vilde kun se Tegningerne og inden han gik, lovede han Drengen, at han skulde faa sit højeste Ønske opfyldt: at komme i Malerlære og ved Guds Hjælp blive en dygtig Kunstner. Den fremmede var Cimabue — den Tids største Kunstner — og Drengen var *Giotto di Bondone* (1266—1336).

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Vore Spejdere og Ulve har holdt forskellige Nytaarsfester. Saaledes samlede alle Divisionens Ulve til Fest i Sankt Knuds Skoles »røde Sak« den 11. Januar. — Pater Bender holdt Nytaarstalen til Drengene og var bagefter »primus motor« i Arrangementet af Musik, Sange og Films, men iøvrigt præsterede Ulvene selv en ikke ringe Del af Underholdningen. Enhver Flok gav sit Bidrag, og Drengene deklamerede, sang og spillede Komædie for deres Kammerater, saa det var en Fornøjelse at overvære.

II Absalon har berettet om, at en Del af Troppens Spejdere har tilbragt nogle Dage af Juleferien i det nye Tropskus. Der var koldt deroppe, men dejligt. En Del Kammerater og Venner af de paagældende Spejdere tog derop paa week-end, og man tilbragte en meget fornøjelig Aften sammen, hyggelig bænket omkring den buldrende Kakkellovn og stærkt optaget af Diskussioner, Skak- og andre Spil, Læsning etc., hvortil Servering af diverse Lækkerier satte Prikken over »i«et. —

Divisionen lægger i disse Dage den sidste Haand paa Planlæggelsen af et Førerstævne — Divisionens første — der skal afholdes i Roskilde den 31. Januar/1. Febr. — Skolen har stillet de nødvendige Lokaler til vor Raadighed, og Hospitalet har taget sig af saavel Overnatningen som af Forplejningen, saaledes at vi kan udnytte hele Stævnetiden til Instruktion etc. — Deltagerne kommer til Roskilde Lørdag Aften, hvorefter der holdes »Lejrbaal«. — Søndagen indledes med Messe, og derefter gaar man i Gang med »Arbejdet«, der tilrettelægges som teoretiske og praktiske Instruktions saavel for Spejder- og Ulveførere hver for sig som for alle Førerne i Fællesskab. — Foruden de nuværende aktive Førere, er ogsaa vordende Førere, »Føreremner«, indbudt til at deltage i dette Stævne, som Divisionen venter sig meget af. — I vor næste Beretning skal der komme et Referat af Stævnet.

Sankt Bendts Trop og Flok staar nu for at skulle flytte. Troppen og Flokken har jo hidtil holdt til i Boyesgade, men flytter naturligvis med Kirken og Sognet, naar dette nu forlægges. Troppen og Flokken har i disse Dage drøftet, hvorledes man skulde gribe Arbejdet an derude, og man har samlet en Række Planer og Ønsker,

som man gerne vil i Gang med. Det kommer maaske nok til at knibe lidt med det regelmæssige Arbejde i Overgangstiden, men Drengene og Unge fra det nye Sankt Mariæ Sogn, som maatte være interesseret i at indtræde i Sankt Bendts Trop eller Flok, kan blot henvende sig enten til Flokføreren, Frk. G. Tilling, Høysengade 13, Tlf. Øbro 3149 u, eller til Divisionschefen, H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x. — Vi haaber meget paa at faa en god Tilgang til Troppen og Flokken fra det nye Sogn. Kulden vil maaske nok afskrække en eller anden, men næppe en rigtig rask Dreng. DC.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Bestyrelsen for K. U. K., København, beder alle, der var med til at gøre vor Nytaarsfest saa smuk og festlig som mulig, modtage vor hjerteligste Tak.

En særlig Tak rettes til Aftenens Taler Hr. stud. mag. Hans Bang, til Forfatteren af Epilogen »Vi unge danske Katolikker«, Hr. Laur. Andersen, og til Frk. Antonia Cresta, som saa mesterligt reciterede den.

Lørdag d. 7. Februar Kl. 20 Fællesmøde med praktisk Arrangement Gruppe II. Taler: Pater Steph. Wevers. Emne: Totalitær Kristendom. Kaffebord, Fællessange. Munter Oplæsning af Hr. Svend Barfred. Opraab fra Katolsk Højskole ved Højskolens Leder Hr. Kaptajn-løjtnant H. C. Engell. Lørdag d. 31. Januar Aabent Hus Kl. 19,30—22.

Katolsk Ungdoms Klub opfordrer indtrængende de unge til at deltage i alle vore Møder — baade Studiekredse og Fællesmøder. Det er af stor Betydning for det fremtidige katolske Liv i Danmark, at man i Tide lærer sin Tro at kende, og at Ungdommen gennemsyres af katolsk Aandsliv, saaledes at den ved, hvilke Principper den kæmper for og er rede til at bringe Ofre, for

at disse Principper kan komme til at præge vort elskede Fædreland. K. U. K. har Brug for enhver ung — Mand eller Kvinde — som er villig til at udføre et Stykke Arbejde i Kirkens Tjeneste. Derfor — ind i K. U. K. *Albert Strøyer.*

Ordrup.

Paa vort sidste Møde prøvede vi for første Gang vor nye Form for Studiekreds, nemlig blandet Studiekreds med fælles Kaffebord bagefter. Resultatet var over Forventning godt. Deltagelsen i Diskussionen var ivrig og god, og vi havde Indtrykket af, at ingen gik bort med et ubesvaret Spørgsmaal.

Næste Møde er *Tirsdag d. 3. Februar Kl. 20 pr.* Husk nu at komme præcis! Vi fortsætter altsaa med Studiekredsene. Emnet er: Gudsbeviserne. Indledere: Vera Skriver og Kaj Weber. De 2 Min.: Else Suhr og Erik-Alfred Guldager.

Søndag d. 8. Febr. Fælleskommunion med reciteret Messe, hvor alle K. U. K.'ere naturligvis har Mødepligt, ligesom til vore almindelige Møder. Husk, at Fælleskommunionen ogsaa er et Led i vort daglige Ungdomsarbejde!

Den ny Sct. Mariæ Kirke

Fortsat fra Side 66

vielsen af den ny Sct. Mariæ Kirke var et af Biskop v. Euchs højeste Ønsker gaaet i Opfyldelse, omend paa en lidt anden Maade end denne i sin Tid havde tænkt sig. Til Slut opfordrede Biskoppen Menigheden til at tage imod dens ny Hjem og staa sammen om dens ny Overhovede.

Under den paafølgende Levitmesse prædikede Pastor B. Hake over Dagens Evangelium, og efter Messen, der afsluttedes med Te Deum, ledsagedes den ny Sognepræst i Procession ud af den smukke ny Kirke. *J. B.*

Taastrup

Den d. 29. November afholdte Taastrup-Aften og den i Forbindelse hermed afholdte Bortlodning gav et samlet Overskud paa Kr. 175. Regnskab med Bilag er forelagt for og godkendt af Pastor B. Braun, Sognepræst for St. Pauls Kirke, Taastrup. *Alexander Koch.*

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Korsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Allegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Amsg. 7671

Fødselsdag i Roskilde

Lørdag d. 31. ds. fylder Frk. *Amalie Schrøder* de 80. Der er uden for Roskilde ikke mange, der ved hvem Frk. Schrøder er. Hun har altid levet godt skjult i de 80 Aar. Men hun fortjener ikke blot Anerkendelse, men mange vil ogsaa have Fordel ved at stifte Bekendtskab med hende. I snart en Menneskealder har Frk. Schrøder været Husbestyrerinde for Præsterne i Roskilde. Og hun var den Husbestyrerinde, alle Præster ønsker sig. Indadtil var hun som en Mor, lige tjenstvillig, opofrende og kærlig mod alle Præster uden at gøre nogen Forskel, og udadtil altid lige elskværdig for de mange, der tvang hende til at gaa den lange Vej fra Køkkenet til Hoveddøren. I de sidste Aar, da Gerningen i Præstegaarden blev hende for svær, flyttede hun over til Pavillon Montfort: der sidder hun nu hele Dagen og syr og lapper for Kostskolens Børn, mens hun har et Smil og et venligt Ord til alle de smaa Gæster, der ser ind til hende. Jeg ved ikke, hvem jeg skal gratulere mest med disse 80, om det er Jubilaren eller Roskilde Præster og Menighed? I hvert Fald vil mange paa Lørdag bede Gud og Vor Frue af Roskilde velsigne Frk. Schrøder, hvis 80 Aar har været en Velsignelse for saa mange.

Steph. Wevers.

Sankt Knuds Gilderne

Ledelsen i Sankt Mariæ Sogn havde fornylig indbudt samtlige Gildeledere til en Sammenkomst

MOLIN^s

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

Hjemmefarver

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

med det Formaal, at give dem et Overblik over den Betydning, deres Arbejde har haft i det forløbne Aar. Indbudt var Herr Pastor Thorbjørn Møller, der indledte Aftenen med et Resumé over det Arbejde, der er gjort rundt i Landet, og i store Træk skitserede, hvorledes Sankt Knuds Gilderne var gaaet sin Gang over hele Landet, og det økonomiske Resultat af alle de mange 5 Ører, som var indkasserede. — Sognekassereren aflagde Beretning om Sognets Resultat, som maa siges at være godt af det første Aar at være.

Ved et hyggeligt »Erstatningskaffebord« blev der, de forskellige Gildeledere imellem, talt »praktisk«, og mange var de Idéer, som man gik hjem med. Aftenens bedste Resultat var dog det, at vi alle lærte hinanden bedre at kende, og Følelsen af at staa samlet i Arbejdet, gav Lysten til Arbejdet som Gildeleder et ekstra Skub fremad for det nye Aar. *Hj.*

Academicum Catholicum

Onsdag den 4. Febr. Kl. 20

holdes almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Museumsassistent, Magister Svend Heding taler om Raceproblemer.

Torsdag den 19. Febr. Kl. 20

indbyder A. C. til offentligt Møde i Studenterforeningens store Sal. Hans Excellence Biskop Th. Suhr taler. Nærmere Meddelelse følger.

Lørdag den 21. Febr. Kl. 20

er der Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wisum, Asmussens Allé 1, København F.

Søndag den 22. Febr. Kl. 8,30.

Akademikermesse hos Sct. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Man kan bagefter faa Kaffe hos Søstrene og nyde sin medbragte Mad.

Onsdag den 4. Febr. Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Pastor Peter Schindler taler om Visioner.

De unges Studiekreds.

Torsdag den 12. Febr. Kl. 20 og

Torsdag d. 26. Febr. Kl. 20 i Bredgade 67 A. Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosofier og Katolicismens Stilling til dem.

Studiehjælp:

A. C. har af en anonym Velgører faaet stillet et Beløb til Raadighed til Studiehjælp for katolsk studerende. Interesserede bedes henvende sig til Administrationen.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Februar: Den Helligaands Lys og Kraft til Samfundsmyndighederne. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand hos Negrene i Afrika og Amerika.

St. Ansgars Kirke

Sønd. 1. Febr., St. Ansgars Fest, Kl. 8 Fælleskommunion for de kvindelige Kongregationer, Kl. 10 Pontifikalmesse, Kl. 17 Festandagt med Prædiken og Procession med St. Ansgars Relikvier.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 1. Febr. St. Ansgars Fest. Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Kl. 10 Levitmesse. Mand. 2. Febr. Kl. 20 Møde for de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 3. Febr. Blasiusvelsignelsen efter hver Messe. Kl. 16½ Møde med Optagelse for Immaculatakongregationen. Torsd. 5. Febr. Kl. 20 i Røde Sal Mændenes Kongregation.

St. Mariæ Kirke

Indtil videre er Gudstjenesteordningen: Søndage: Kl. 8 stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 17 Andagt. Hverdage: Kl. 8 stille Messe. Lejlighed til Skriftemaal før Messerne. Tirsd. 3. Febr. Blasiusvelsignelse efter Messen.

St. Annæ Kirke

Søndag d. 1. Februar Fælleskommunion for Mariakongregationerne. Mandag d. 2. Februar Kl. 19½ Kongregationsmøde for unge Piger. Tirsdag d. 3. Februar Kl. 20 Kongregationsmøde for Husmødre. Onsdag d. 4. Februar Kl. 20 Pater Steidls Studiekreds. Emne: »Kirkens Organisation og dens Berettigelse« ved Hr. Axel Petersen. Torsdag d. 5. Februar Kl. 19½ Kongregationsmøde for Mænd. Fredag, første Fredag i Maaneden, Skolemesse Kl. 8½. Andagt Kl. 19½.

Aarhus

Fra og med Søndag d. 1. Februar begynder den anden Messe om Søndagen igen Kl. 8. (Den sidste Messe om Hverdagen begynder dog stadig først Kl. 8½).

Søndag d. 1. Februar Kl. 8: Højmesse (til Ære for den hellige Ansgar) med Fælleskommunion.

Aarhus Opland

Søndag d. 1. Februar:
Pindstrup Kl. 10.

St. Dominikus' 3. Orden

Møde Onsd. 4. Febr. Kl. 20. Redaktør Kiærulff: »Ordenslivet som Familieliv«.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde i St. Annæ Kirke Søndag d. 8. Februar Kl. 14,30 (Generalabsolution).

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

8. Februar 1942

Nr. 6

Vor Kirke er Helgenernes Kirke

Helgenernes Time er altid til Stede. Vor Kirke er denne Helgenernes Kirke. Den, der nærmer sig Kirken med Mistro, ser kun lukkede Døre, Skranker og Luger, nærmest en Slags aandeligt Politi. Men vor Kirke er Helgenernes Kirke. Hvilken Biskop vilde ikke ofre sin Ring, sin Mitra og sin Stav, hvilken Kardinal vilde ikke give sit Purpur, og hvilken Pave undværede ikke gladelig sit hvide Skrud, sine Kammerherrer, sine Svejtsere og hele sit timelige Gods for at blive Helgen? Hvem vilde ikke ønske, han havde Kraft til at kaste sig ud i dette uforlignelige Eventyr? Thi det at blive hellig er et Eventyr, oven i Købet det eneste virkelige Eventyr. Den, der een Gang har forstaaet det, er naaet ind til det centrale i den katolske Tro, han har følt sit dødelige Legeme skælve af en anden Rædsel end Angsten for Døden, følt et overnaturligt Haab. Vor Kirke er Helgenernes Kirke.

Gud har ikke skabt Kirken af Hensyn til Helgenernes Trivsel, men for at den skal overleve Mindet om dem, for at forhindre, at et Kildevæld af Ære og Poesi tørres ud. Lad en anden Kirke vise os sine hellige! Vor Kirke er Helgenernes Kirke. Hvem vilde De overdrage Omsorgen for denne Engleskare? Historien alene vilde have knust dem med sin summariske Metode og sin snævre, haarde Realisme. Vor katolske Tradition bærer dem med sig fremover i sin universelle Rytme, uden at der

tilstøder dem noget ondt. Der er Sankt Benedikt med sin Ravn, Sankt Franciskus med sin Mandola og sine provençalske Vers, Jeanne d'Arc med sit Sværd, Vincent i sin slidte Præstekjole og den sidste, den mærkelige, lønlige Thérèse af Jesusbarnet med sit gaadefulde Smil, hun, som blev mishandlet af Kræmmere.

Ønsker man, at de allesammen var blevet skrinlagt allerede i deres Levetid? At man skulde have paakaldt dem med svulstige Tilnavne og hilset dem med Knæbøjning og Virak? Den Slags er paa sin Plads, naar det gælder Domherrer. De levede og led som vi. De blev fristet ligesom vi. De bar deres tunge Byrde og mere end een af dem styrtede under den og holdt fast endda. Den, som endnu ikke tør fastholde det hellige og guddommelige i deres Eksempel, faar i det mindste en Lektion i Heltemod og ærefuld Daad.

Men hvem vilde ikke rødme over at standse allerede her, over at lade de hellige fortsætte deres lange Vej alene? Hvem vilde spille sit Liv med at gruble over det Ondes Problem i Stedet for at give sig paa Vej fremad? Hvem vægrer sig ved at være med til at frigøre Jorden?

Vor Kirke er Helgenernes Kirke. Hele det store ydre Apparat af Visdom og Kraft, smidig Disciplin og majestætisk Storhed er intet i sig selv, hvis det ikke besjæles af Kærlighed. Middelmaadigheden søger der kun en solid Assurance for ikke at løbe

nogen Risiko fra det guddommeliges Side. Men hvad gør det? Den mindste lille Dreng, der har lært sin Katekismus, ved, at hele den samlede Kirkes Velsignelse kun bringer Fred i de Sjæle, der er rede til at modtage den, til de Mennesker, der har god Vilje. Ingen Ritus kan erstatte Kærligheden.

Vor Kirke er Helgenernes Kirke. Ingen andre Steder vilde man kunne drømme om et Eventyr som det, der fortæller om en lille Heltinde, der en Dag roligt vandrer fra Kætterbaalet til Paradis, lige for Næsen af halvandet Hundrede Teologer. »Hvis det er kommet saa vidt,« skrev Jeannes Dommere til Paven, »at Spaakvinder, der falskelig profeterer i Guds Navn — saaledes som et vist Kvindfolk, der er paagrebet ved Bispedømmet Beauvais Grænse — bliver bedre modtaget af den folkelige Letfærdighed end Præster og Doktorer, saa hører alting op, Religionen vil gaa til Grunde, Troen styrte sammen, Kirken trædes under Fødder og Satans Ondskab regere Verden« ... Men da der er gaaet smaa fem Hundrede Aar, finder vi »Spaakvindens« Billede udstillet i Peterskirken i Rom — hun er her hverken iført Kjortel eller Kongekaabe, men rigtig Krigerdragt — og hundrede Fod under sig kan Jeanne have set en ganske lille, hvidklædt Skikkelse knæle, selve Paven.

Vor Frue er Helgenernes Kirke. Alle, lige fra Paven og ned

Fortsættes Side 91

Horisonten rundt

Betydningsfulde Bestemmelser om Konfirmationen

Umiddelbart efter Gennemførelsen af den nye københavnske Sogneordning har Biskoppen truffet meget vigtige Bestemmelser angaaende Børnenes tidlige Adgang til Sakramenterne, specielt Konfirmationens hellige Sakramente.

Det er Kirkens Ønske, at dette Sakramente modtages i en meget ung Alder. Men da vi bor spredt i en protestantisk Befolkning, har det hidtil været Skik og Brug, at katolske Børn først blev konfirmeret i 14-Aars Alderen, hvor den protestantiske Konfirmation med dertil hørende Familiefest, Gaver m. m. plejer at finde Sted.

Dette har medført forskellige uheldige Forhold. For det første har det kunnet bidrage til en Forveksling mellem den katolske og protestantiske Konfirmation, som *kun* har Navn tilfælles. For det andet har det kunnet føre til, at Sakramentet i Børnenes Bevidsthed ligesom druknede i det store Opbud af mange Gæster, nyt Tøj, god Mad og store Gaver, som Traditionen kræver ved den Fest, der markerer Skoleaarenes Afslutning. Og for det tredje (og vigtigste) betød Udsættelsen af Konfirmationen til 14-Aars Alderen, at Børnene i flere Aar gik Glip af de særlige Naadegaver, som Sakramentet skænker dem.

I katolske Provinsbyer har man i flere Aar praktiseret en Løsning paa Problemet. Da Biskoppen ikke kan komme til disse Byer hvert Aar, har man alene af den Grund maattet samle Børn fra forskellige Aldersklasser til Modtagelse af Konfirmationens Sakramente, og overfor Forældrenes forstaaelige Ønske om, at Børnene ligesom deres protestantiske Kammerater skulde have en Fest ved Skoletidens Afslutning, har man indført en ekstra Fest for de 14-aarige, hvortil de nye Kjoler,

Jakkesættene, Telegrammerne, den store Familiefest, det nye Ur, Fyldepenne o. s. v., o. s. v. kunde føje sig.

Ifølge Biskoppens Bestemmelse vil en lignende Ordning fra og med i Aar ogsaa blive indført i København. Modtagelsen af den *første hellige Kommunion* finder som hidtil Sted i Sognekirkerne paa Hvide Søndag, men udvides til samtlige Børn fra Skolernes 1. og 2. Klasse, hvis de er i Besiddelse af de til Modtagelsen fornødne Kundskaber. Og saa vil i de følgende Uger Biskoppen besøge samtlige Sogne for at meddele *Konfirmationens Sakramente* til de samme Børn, som i Aar har modtaget deres første hellige Kommunion, samt til de Børn, der i de nærmest foregaaende Aar har været til Kommunion, men endnu ikke er konfirmeret (altsaa Børn fra ca. 9 til ca. 14 Aar) og desuden til Aarets voksne Konvertitter (som i Fremtiden ikke vil blive konfirmeret i Domkirken, men hver i sit Sogn). Konfirmationen har derfor nu ikke Præg af en Fest for en bestemt Aldersklasse, men meddeles samtidigt alle Aldre, fra de yngste Skolebørn til den ældste Konvertit.

For de 14-aarige indføres i Aar saa en særlig Fest *Trosbekræftelsen*, hvor de unge fra hele København samles i Domkirken (det bliver 2. Søndag efter Paaske, i Aar Søndag d. 19. April) og overfor Biskoppen fornyer deres Daabspagt. Inden denne Fest modtager disse unge hos deres Sognepræst en Undervisning, der forbereder dem til Livet som voksne Katolikker. Den traditionelle Familiefest knytter sig naturligt til denne kirkelige Højtidelighed.

Det bliver baade Præsternes og Ugebladets Sag nærmere at forklare Betydningen af den nye Ordning, som simpelthen er en Imødekommelse af et udtrykkeligt Ønske fra Kirkens Side. Der skal altid et stort Oplysnings-

arbejde til for at ændre gamle Vaner. Men det gode Eksempel fra et stort Antal katolske Hjems Side vil betyde Ordningens hurtige Gennemførelse.

Biskoppen i Studenterforeningen

I Studenterforeningens store Sal vil *Biskop Suhr* Torsdag d. 19. Februar holde et Foredrag om »*Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse*«. Det er »*Academicum Catholicum*«, der staar som Arrangør af dette Møde. Paa protestantisk Hold staar man ofte uforstaaende overfor den katolske Kirkes Stilling til Bestræbelserne for at hidføre en Genforening mellem de kristne Kirkesamfund, og ikke sjældent mener man, at Roms Holdning skyldes »Magtbegær« eller lignende lidet kristelige Motiver. I Stedet for at lade den katolske Presse tage til Orde, hver Gang Kirkens Stillingtagen bliver misforstaaet i Taler eller i Pressen, har Biskoppen foretrukket paa denne Maade at give alle interesserede en Orientering om de Forhold, der bestemmer den katolske Kirkes Holdning til de kirkelige Enhedsbestræbelser.

Der er Adgang for alle til Mødet, og Adgangskort à 1 Kr. kan faas hos de katolske Boghandlere samt i B. T. Centralen og hos Wilhelm Hansen og Sindahl-Pedersen.

Dødsfald

To kendte engelske Katolikker er for nylig afgaaet ved Døden. Den ene er Lady Gwendoline Churchill, Premierministerens Svigerinde, og den anden Lady Cecil Kerr, en Søster til den tidligere Ambassadør i U. S. A., Lord Lothian.

Der er ogsaa kommet Efterretning om, at Sir Arthur Henry Temple Martindale er død i en Alder af 84 Aar. Vi udtrykker vor dybe Medfølelse med hans Søn, Pater C. C. Martindale S. J.

Paastanden om Kristendommens Fallit

Naar man taler om »Anti-Kristne«, gaar de fromme næsten altid ud fra, at det maa være slette Mennesker. De føler, at en Kristen umuligt kan lade være med at antage, at den, der angriber eller bare forkaster Kristendommen, maa være et højest umoralsk Uhyre. Men det er ikke rigtigt. En Hedning kan være en god Hedning og en Kristen en daarlig Kristen. En elementær Retfærdighedsfølelse (som husker Hedningens Milieu, Opdragelse etc.), Mindet om vor Herres Ord: »Dømmer ikke!« samt vor egen Samvittigheds Bebrejdelser faar os til at vige tilbage fra at tale eller tænke ondt om nogen, før vi er tvunget til det.

Da jeg var i Afrika, blev jeg »rystet« over to Udtalelser, som indfødte kom med. Den ene sagde: »Vi har ikke de samme Regler om Ret og Uret, som I har; men vi adlyder vore Regler bedre, end I adlyder jeres.« Og en indfødt, der stod anklaget for en vis Forbrydelse, udbrød: »Nej, nej, ikke engang en hvid Mand vilde gøre *det!*« Denne Dom var forfærdelig, fordi den var saa spontan og ikke skyldtes Overvejelse eller et Ønske om at fornærme eller saare.

Dogmeløs Moral

I »The Good Pagan's Failure«, som ofte er blevet citeret i disse Artikler, fremhæver Rosalind Murray (Datter af Sir G. Murray, den græske Filolog og Folkeforbunds-Forkæmper) hvor godt saa mange Hedninger har levet — hun blev selv opdraget blandt Ikke-Kristne af højeste moralske Standard, Mennesker som troede, at de kunde bevare den sublime kristne Etik uafhængigt af de kristne Dogmer —

og hvor fuldkomment forvirrede og forvildede disse samme gode Mænd blev, da de saa vor Verden bryde sammen i de blodige Slagterier og det Kaos af Løgne, Uretfærdigheder, Grusomheder, Had og Vellyst, vi er Vidner til. Jeg har selv truffet mange af denne Slags Mennesker, hvis Strenghed og Hæderlighed og Renhed jeg øjeblikkelig var rede til at vise Ærbødighed og ligefrem kunde misunde. Derfor en første Advarsel! Selv om jeg med Glæde erkender, at der findes ædle Dyder blandt Ikke-Kristne, saa følger det ikke derfor, at jeg tror, at disse Dyder kan opretholdes i videre Omfang uden Sammenhæng med den kristne Tro, eller at de kan vedblive at bestaa selv hos det enkelte Menneske uden den kristne Naade, som kan være til Stede, selv om den paagældende ikke ved det eller benægter det.

»Kristendommen er passé«

Og en yderligere Advarsel! I alle de Breve, Essays og Artikler, jeg for Tiden hentyder til, finder vi Udtalelser som disse: »I vore Dage, hvor den kristne Tro bliver forladt af alle... I Betragtning af det uhyre Frafald fra Kristendommen... Nu da alle tænkende Mennesker er holdt op med at tro paa de kristne Dogmer eller at leve paa Basis af kristen Etik... Vore Dages Ungdom, som ikke længere er Kristen...«

Enten er nu disse Paastande sande — eller de er det ikke, men deres Forfattere tror det — eller de ved inderst inde, at Paastandene er falske, men *ønsker*, at de var sande, og tillader ikke sig selv at blive sig deres Viden *bevidst* — eller de ved, at de er falske, men bruger dem til at

skabe en »Masse-Suggestion« om, at alle og enhver opgiver Kristendommen, og derved frembringe en Tilstand af Modløshed hos de Kristne, en »defaitistisk« Stemning. (Vi kender alle det første Indtryk, det gør paa os, naar vi ser Plakat efter Plakat, Overskrift efter Overskrift forkynde Katastrofer. Vi ved, at det ofte er Løgn eller i det mindste kunde og burde rettes, suppleres o. s. v. Men det udkræver en enorm Portion Karakterstyrke at overvinde den stadige Suggestion og dens nedstemmende Virkning paa Fantasi og Vilje).

Ønske-Tanker

Jeg tror, vi er paa den sikre Side, naar vi dømmer saaledes: — der er mange, som ønsker at ødelægge Kristendommen og er rede til at benytte ethvert Vaaben for at opnaa det, ogsaa løgnagtig »Suggestion« — i dette Tilfælde den Suggestion, at Kristendommen allerede er forsvunden. Der er dem, som suggerer *sig selv* paa denne Maade for at berolige deres Frygt for, at Kristendommen ikke er saa død, som de gerne vilde have. Det vil sige at bære sig ligesaadan ad, som hine Protestanter, der ikke kunde lide den Tanke, at der var en Strøm af Konversioner over til den katolske Kirke i England, og som derfor, dengang jeg var Dreng, lod mig forstaa, at hvis nogen blev Katolik, saa mistede han sikkert snart sin Forstand eller blev umoralsk eller kom tilbage til Protestantismen eller blev fortryllet af en Kvinde eller var »kommet i Klørne paa Præsterne« (eller endogsaa »i Klørne paa Inkquisitionen«) eller — hvis den advarende Røst var særlig næstekærlig — at Konvertitten var et »kunstnerisk Temperament« og var blevet fortryllet af »den romerske Glans« — eller at han var »svag« og behøvede en Krykke at støtte sig til. Alt dette var »Ønske-Tanker«, og *vi* risikerer selv at hengive os dertil, hvis vi tror, at alle, der ser ud som Apostater, eller at alle Anti-Kristne nødvendigvis maa være meget slette.

Det har set værre ud

Desuden er der mange, som er saa fuldstændig uvidende om, hvad den katolske Tro eller den katolske Kirkes Historie er, at de for det første ikke ved, at der har været Perioder, hvor Kirken tog sig endnu mere haabløst dødsdømt ud end nu (f. Eks. dengang St. Hieronymus sagde, at »hele Verden« blev ariansk, altsaa kættersk), og ligefrem er fysisk ude af Stand til at fatte, hvordan et »moderne Menneske« kan være saa stort et Fæ, at han tror, hvad Troen lærer. Jeg kan huske, at min Bedstefader (der virkelig *ikke* var et Fæ!) var overtydet om, at der efter Leo XIII ikke vilde følge — nej, ikke kunde følge — flere Paver. Paa den Tid var Folk i England overhovedet næppe klar over Kirken, hvorimod alle nu har Blikket rettet mod den, maaske som Ærkefjenden (hvis de ønsker at ødelægge Samfundsbygningen) eller som Verdens vigtigste Haab (hvis de ønsker at reformere Samfundet). Kun *de* er ikke klare over den, der ikke engang er klare over, at der er Krig i Verden... Og endelig *er* der faktisk mange rent »konventionelle« Katolikker, og der er mange Frafald, og Kritikerne kan *koncentrere* sig saaledes om dem, at de tvinges helt ud af Perspektiv og derfor vurderes urigtigt.

Absolut Moral umulig uden Dogmerne

Ikke blot *vi* kan *antage*, at der uden Kristendom ikke kan findes nogen Moral, men Anti-Kristne spørger ængsteligt eller dristigt, om den Ikke-Kristne *kan* findes nogen »absolut« Moral — nogen Lov om Ret og Uret, der *altid* er bindende for *alle* Mennesker. Svaret er tilbøjeligt til at blive Nej eller i bedste Fald, at vi maa søge en »midlertidig Moral«. Og at Moralene *i hvert Fald* bør »verdsliggøres«. Her er nogle Citater:

»Da den dogmatiske Kristendom brød sammen, haabede Mennesker først, at de kunde bevare den kristne Moral som

uafhængigt autoritativ... De haabede at bevare den i det mindste som en socialt-nyttig *Konvention*... De blev forskrækkede over at se, at naar den kristne Religion forsvandt, viste der sig utvivlsomt en moralsk Slaphed... De havde ikke forstaaet, at Kristendommen er en »totalitær« Religion; at den moralske Kodeks er organisk forbundet med dens Dogmer; at *begge* fremstilles som »aabenbarrede«... de saa ikke, at naar de radikalt reviderede deres Syn paa de kristne Dogmer, maatte de ogsaa radikalt revidere deres Moralsystem... De bød ikke paa nogen »Erstatnings« Moral for dem, der havde troet, at Dogmet var den *eneste* Sanktion for det »moraliske« Liv.« »Det er rigtigt, at ikke alle moralske Principper var Kristendommens *Opfindelse*. 'Du skal ikke ihjelslaa' er et selvindlysende Bud. Et Samfund bestaaende af Mennesker, som myrdede eller stjal i Flæng, vilde ikke kunne bestaa. At kaste det kristne Dogme overbord medfører derfor ikke nødvendigvis et moralsk Kaos.«

Og dog, »hvis jeg nægter, at den kristne Aabenbaring har absolut Autoritet, eftersom der ikke gives nogen Gud, som aabenbarer noget som helst, saa følger deraf, at jeg ogsaa maa nægte, at nogen moralsk Lov, der afledes af Kristendommen, har absolut Autoritet«. Findes der nogen anden Morallov? Jeg kan sige: Ja, en Lov, der fremgaar af en dyb, personlig eller national Overbevisning om, at dette eller hint er rigtigt eller urigtigt. Men hvis saa *jeg* forandrer mig, eller hvis Landet kommer ud for en Revolution, hvad bliver der saa af Moralloven? Er Moralene opfundet *af* en Samfundsklasse *for* en Samfundsklasse, som Marx sagde? I hvert Fald er det saaledes, at hvis jeg »verdsliggør« Moralene, skiller den fra enhver Tanke om Gud, som viser Menneskene sin Vilje, saa maa Moralene ganske givet ændre sig fra Dag til Dag, ligesom alle menneskelige Grupper gør det. »Det 19. Aarhundrede turde ikke stille sig Ansigt til Ansigt med dette Problem. Vi

tør det med Dristighed nu.« »Hvis vi ikke kan finde Basis for en absolut Moral, maa vi opfinde en »midlertidig« Lov, baseret paa et *Princip*, som kan være permanent (f. Eks. »Hvad der er godt for mit Land, er rigtigt«), selv om dets *Anvendelse* varierer med Omstændighederne. (F. Eks. burde jeg maaske normalt ikke dræbe de gamle, de sindssyge, de uhelbredelige — »bouches inutiles«; men maaske jeg burde gøre det, naar Landet kæmper for selve sin Bestaaen). »Vi er unægteligt Vidner til en »Devaluering af Værdier«. I panisk Skræk konstruerer Folk derfor i Snesevis af eksperimentelle Lovbygninger... Naar Folk føler sig sikre, anerkender de enhver Konvention, der beskytter deres Komfort; bliver de nervøse, saa taler de om »blotte« Konventioner, sætter sig øjeblikkeligt ud over dem og gaar paa Jagt efter Erstatninger.«

Hvad siger det sande Danmark?

Jeg haaber ikke, at jeg har spildt Læsernes Tid ved at dygne disse Citater op paa hinanden, skønt »vi allesammen ved, at den Slags Ting bliver sagt, og det rører os ikke.« Men for det første véd vi det maaske ikke allesammen; vi lever maaske fjernt fra alt dette eller er alt for besluttet paa »ikke at bekymre os« selv om det, der saa skæbnsvangert paavirker Millioner af Mennesker; andre be drager maaske tilmed sig selv og tror f. Eks. at de bekæmper Kommunismen af ædle Bevæggrunde, mens deres virkelige Grund er skændig, d. v. s. de frygter for at miste, hvad de ejer. For det andet siger *mange* Mennesker disse Ting *overalt*, saa (det gentager jeg) man *ikke* maa tro, at jeg udelukkende hentyder til et enkelt Land. Problemet er det samme overalt; forskellige Nationer giver (for saa vidt de kan tale med een Røst) forskellige Løsninger paa Problemerne. Hvilken Løsning er den sande? De, der gives af Rusland, Italien, Tyskland og Portugal er klare (eller var det),

men kan ikke allesammen være sande. Hvilket Svar giver Danmarks *sande Aand* paa Spørgsmaalene: »Er der en moralsk Lov? Hvem foreskriver den? Er der Forskel mellem Ret og Uret? I saa Fald hvilken Forskel? Er det den samme altid og for alle? Hvorfor siger du ja — hvorfor nej?»

Den Anti-Kristne vil sige til dig: »Masser af Mennesker forkaster nu den dogmatiske Kristendom. Men den kristne Moral er en levende Bestanddel af det kristne Dogme. Derfor maa Moral som *kristen* Moral ogsaa forlades. Vi Ikke-Kristne maa derfor byde paa en Erstatning. Gør vi det ikke, vil der ingen Moral findes, hverken offentlig eller privat (Anarkisternes Ideal, som for nylig var en virkelig betydende Faktor for et politisk Parti i Spanien)«. Som Erstatning har man foreslaaet Bevarelsen af den gamle Moral minus det

gamle Dogme, men det har vist sig uigennemførligt. Skal vi nøjes med en »midlertidig« Moral, baseret paa noget, jeg akcepterer som absolut — f. Eks. min personlige Velstand eller mine Kollegers eller mit Lands? Eller skal jeg sige, at jeg har — eller at mit Folk har — en mystisk, absolut indre Overbevisning om vor Bestemmelse, saa at vi ikke ønsker nogen klar Kodeks. En Lov (om nogen overhovedet er nødvendig) vil vise sig lidt efter lidt, mens vi gaar fremad. »Alt hvad vi behøver er *Mod* — til at forkaste den gamle Moral, som hindrer os — til at ødelægge dens Rester — til at bane Vej, hvor ingen findes, gennem et ukendt Land til et Maal — vi ved ikke hvilket.«

Dette Argument, denne Inspiration møder overalt især den yngre Slægt — og er denne katoisk, byder den dem Trods.

C. C. Martindale S. J.

bruar. Kursusdeltagere, der i forrige Semester løste Kort til dette Kursus, har gratis Adgang.

Grundet paa Sygdom blev kun seks af de ti Forelæsninger over dette Emne holdt i Efteraarssemestret. Emnet vil nu blive taget op igen og afsluttet i en Serie paa fem Forelæsninger. Da Afbrydelsen skete for saa længe siden, vil den første Forelæsning være et Resumé af de allerede behandlede Punkter. Denne nødvendige Repetition vil ogsaa tillade eventuelle nye Tilhørere at faa Udbytte af de resterende Forelæsninger. I disse Forelæsninger vil Jesu Forhold til Faderen og Helligaanden blive behandlet, og dernæst vil vi med Troens og den naturlige Tæknings Hjælp saa dybt som muligt lodde »Gudmenneskets« Mysterium. Sluttelig vil vi give en Oversigt over Kirkens Stilling til de alvorligste Angreb paa dette fundamentale Dogme.

Det understreges, at disse Forelæsninger ikke henvender sig til Specialister, men vil være saa populære i deres Form, som det overhovedet er muligt.

Saa begynder Katolsk Højskole

Der er ogsaa tænkt paa Katolikkerne uden for København

Nedenfor bringer vi Katolsk Højskoles Program for fjerde Semester. Men vi skynder os at fortælle alle vore ikke-københavnske Læsere, at der ogsaa er tænkt paa *dem* i Planerne. Det overvejes at arrangere et otte Dages Sommer-Kursus i København for videbegærlige Katoliker Landet over med en billig Ordning af Kost og Logis i Undervisningstiden. Og skønt Planerne endnu ikke er fuldt udarbejdede, antyder vi dem i saa god Tid, for at de, der har Lyst at være med, kan naa at indrette sig paa det.

Desuden vil Højskolens Ledelse med stor Glæde søge at arrangere Foredrag, der er Uddrag af Kursus'ene, rundt i andre Byer, hvis der ytrer sig Lyst til at deltage fra disse Byers Side. Princippet er: flest muligt bør have Glæde og Gavn af det store Arbejde, Skolens Lærerstab lægger i Tilrettelæggelsen, siger Lederen, Kaptajn Løjtnant

H. Chr. Engell, hvis Adresse er: Sdr. Boulevard 72, København V. Hr. Engell modtager alle Henvendelser.

Fællesmøder

Søndag den 15. Februar Kl. 20: Kontorchef O. Michaëly taler om »*Fra det katolske København i Middelalderen*«. Foredraget ledsages af Lysbilleder.

Iøvrigt paatænkes Fællesmøder afholdt Søndag d. 22. Marts og Søndag d. 3. Maj (Semestrets Afslutning). Nærmere herom vil blive bekendtgjort ved Opslag i Højskolen og paa Kirkedørene samt gennem »Katolsk Ugeblad«.

Kursus

1. Pastor Kjeld Geertz-Hansen: *Jesus Kristus, Gud og Menneske* (fortsat).

4 Timer, hver Torsdag Kl. 20, første Gang Torsdag den 26. Fe-

2. Pastor Hubert Messerschmidt: *Markusevangeliet*. (fortsat).

10 Timer, hver Mandag Kl. 20, første Gang den 16. Februar.

I Markusevangeliet skal vi gennemgaa de fire sidste Kapitler, der handler om Lidelsen i Jerusalem set med Apostlen Peters Øjne.

3. Pastor Peter Schindler: *Kirkehistorien i ti store Skikkelser* (fortsat).

5 Timer, hveranden Tirsdag Kl. 20, første Gang den 17. Februar.

Thomas af Aquin (Middelalderen). Savonarola (Renaissancen). Filip Neri (Katolsk Reformation). Vincents af Paul (den nye Fromhed). Leo XIII (Nutiden).

4. Pastor Peter Schindler: *Kirkekunsten gennem Tiderne* (fortsat).

5 Timer, hveranden Tirsdag Kl. 20, første Gang den 24. Februar.

Orcagna. Fra Angelico. Della Robbia. Renassancen.
NB! Efter Opfordring vil større Langsomhed blive tilstræbt.

5. Pater J. Wolfisberg, S. J., og Kantor Olav Segalt: *Faste- og Paaskeondagenes Liturgi*.

10 Timer, hver Mandag Kl. 19, første Gang den 16. Februar.

Til dette Kursus indbydes fremfor alt Ministranter (voksne), Sakristaner, Medlemmer af Kirkekor og alle, Katolikker saavel som Ikke-Katolikker, som vel kan lidt Latin, men som kunde ønske en Haandsrækning til en dybere Forstaaelse af og Indlevelse i Kirkens liturgiske Liv.

Hver Time kommer til at bestaa af en sproglig, en saglig og en musikalsk Del.

1. Først vil de liturgiske Messetekster blive gennemgaaet sprogligt, saa deres Mening ligger klart for os.

2. Dernæst vil Teksternes religiøse Idéer, Stemninger, Beslutninger og Bønner blive undersøgt, saa de kan blive til Opbyggelse for os.

3. Endelig vil de gregorianske Melodier blive analyseret og delvis ogsaa fremført under stadig Hensyntagen til det under 2. gennemgaaede.

Messebogen eller Missale Romanum bør medbringes.

6. Pater J. Wolfisberg, S. J.: Kirkelatin (fortsat).

10 Timer, hver Tirsdag Kl. 15, første Gang den 17. Februar.

Eftermiddagsholdet vil afslutte Gennemgangen af Grammatikken (Time 21—30), belyst og indøvet ved Eksempler fra Kirkens liturgiske Tekster, navnlig Messebogen.

7. Pastor Hubert Messerschmidt: Kateketkursus (fortsat).

9 Timer, hver Torsdag Kl. 19, første Gang den 26. Februar.

Vi skal i Foraarssemestret gennemgaa, hvad Troen lærer os om Guds Eksistens og Natur, om den allerhelligste Treenighed og om Gud som Ophav til den naturlige og den overnaturlige Orden.

8. Pater Stefan Wevers, S. M. M.: Troslære.

10 Timer, hver Tirsdag Kl. 19, første Gang den 17. Februar.

Vor Tro og vor Viden udelukker for saa vidt hinanden, som den første begynder, hvor den sidste hører op. Vi tror, hvad Gud alene ved.

Men derfor er vor Forstand dog ikke en fremmed i Troens Forgaard. Vi kan først og fremmest undersøge, om det, vor Tro støtter sig til, er solidt funderet. Dernæst kan vi reflektere over Troens indhold: blive klar over, hvad vi egentlig tror paa. Endvidere kan vi undersøge de Dogmer, der i Tidens Løb er blevet præget, da det gjaldt

om at fastslaa eller forsvare Troen. Endelig kan vi konstatere, at Troens Sandheder ikke strider mod vor Fornuft, men tværtimod ligger i Forlængelse af det, vor Forstand kan naa ved egen Kraft.

All dette er Lære om vor Tro, og den er et Værn mod Vranglære og Angreb, saavel som mod Tvivl og Ligegyldighed.

Kursus vil blive letfatteligt for enhver.

9. Cand. mag. Johan Jensen: Halvfemserne i dansk Litteratur.

9 Timer, hver Torsdag Kl. 19, første Gang den 26. Februar.

Halvfemserne udgør en broget Brydningstid. Johannes Jørgensen, Sophus Clausen, Viggo Stuckenberg, Helge Rode, Ludvig Holstein og Gustav Wied.

Vi efterspører Gæringsstoffet i Forfatterpersonlighedens Udvikling, finder den i Værkerne indlagte Vurdering af Livet og sammenligner Følelser, Idéer eller be-

stemte Tankegange for at se, hvorvidt Læsning af disse Forfattere har Værdi for os.

Deltagelse i de enkelte Kursus anmeldes, helst inden den 13. Februar, til Højskolens Kontor, Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Telf. Palæ 4777, Kl. 9—18.

Kort til 4 og 5 Timers Kursus Kr. 1,25, til 9 og 10 Timers Kursus Kr. 2,50, og til samtlige Kursus Kr. 5,00.

Adgangskort til Fællesmøderne, der ogsaa finder Sted i Bredgade 67 A, Kr. 1,00, for Kursusdeltagere Kr. 0,75. Kaffebillet til hyggeligt Samvær efter Fællesmøderne bedes købt forud, Kr. 0,75.

Højskolen er lukket den 19. Februar samt fra den 1. April til den 8. April.

PARIS OG PARMA

Hvordan en dansk Maler blev Katolik

TREDIE ARTIKEL

Om nogen i dette Øjeblik havde spurgt mig, hvad der var min Tro, vilde jeg uden Betænkning have svaret: *ingen*. Hele Vejen stod endnu tilbage. Det, der var sket, var blot følgende: mine Fordommes Mur var brudt ned, jeg kunde se over.

I Parma overgik Virkeligheden alt, hvad jeg havde forestillet mig. Jeg omgikkes ikke nogen, men koncentrerede mig i Arbejdet og saa med Vilje udelukkende Mennesker af det jævne Folk, fordi alene paa denne Maade kunde min Isolering opretholdes, samtidig med at jeg fik den nødvendige Afspænding. Eneste Undtagelse herfra var en Præst, som jeg havde truffet i Toget fra Milano, hvor han underviste. I mit Ukendskab til det Italienske havde jeg henvendt nogle Spørgsmaal paa Fransk paa Maa og Faa til hele Kupéen. Kun han svarede paa samme Sprog og tilføjede: »Je descends

moi-même à Parme.« Sammen stod vi saa ud i Parma. Ved hans Side holdt jeg mit Indtog i Byen i en gyngende Droske med min Kæmpekuffert paa Bukken og saa for første Gang det fantastiske Syn af en sydlandsk By en Sommernat, hvor alle, der overhovedet kan krybe og gaa, søger ud paa Gaden for at aande. Præsten troede aabenbart, at min Observeren var misbilligende, for han sagde ligesom undskyldende: »Ce sont les quartiers pauvres —«. Til hans utvivlsomme Forbavselse svarede jeg blot: »J'aime ça.« — Det var en hed Julinat 1923.

Vi saas kun nu og da i det følgende, men jeg havde saaledes straks fra første Færd Vished for at kunne faa alle de Oplysninger, jeg vilde, om Katolsk Doktrin fra den mest kompetente Side: Præsten var Professor ved det katolske Universitet i Milano og Kannik ved Domkirken i Parma.

Min Ensomhed opfyldtes fuldstændigt af Byen selv og af Correggio. Dagligt sad jeg i Domkirken paa de øverste Trin af den store Trappe, der fører op til Højkoret, og stirrede opefter i Kuplen, indtil Verden forsvandt, og jeg tabtes i de jublende Englekors grænseløse Dyb, hvor Rosa, Gyldentlys og Violgraat lukkede sig sammen omkring mig.

Det romanske Baptisterium betog mig ikke mindre. Naar jeg i Kuppelindret henrykkedes til Forklarelser i Gud, saa erkendte jeg foran Antelamis Baptisterie-Relieffer mit eget Intet. I Bønnens opadstigende Spiralbevægelse forenedes de to Monumenter uløseligt for mig paa en Maade, jeg endnu ikke forstod.

To især af Baptisterie-Reliefferne greb mig. Det ene forestillede et Fabeldyr sammensat af hinanden fremmedartede og modstridende Elementer, men med et Menneskeansigt, hvori Lidelsen herover syntes at komme til Udtryk. Om dette har været den gamle Billedhuggers Mening véd jeg ikke, og ingen véd det. Nok er det, at mens jeg arbejdede efter dette Relief, udtrykte jeg for første Gang min egen Sindstilstand i et Billede. Dette var ikke »tilladt« ifølge den Skole, jeg var gaaet igennem. Dér blev der kun talt om Farve, Form og Bevægelse, som om disse tre hang frit svævende i Luften. Vé den, som havde søgt en Aarsag til dem i Følelsen! Han vilde være blevet undgaaet som en skabet Hund.

Sært nok — næppe havde jeg kastet al krampagtig Jagen efter »Farve, Form og Bevægelse« over Bord og kun bekymret mig om det, der bevægede mig, før alle tre indfandt sig af sig selv, og Arbejdets Harmoni blev til umiddelbart, uden nogen Intervention fra min Side. Aaringers Søgen og Vaklen var til Ende, jeg vidste Vejen frem og havde blot at følge den.

Arbejdet med det næste Relief (disse Pasteller fra Baptisteriet i Parma erhvervedes senere af Samleren Dr. Alfred Bramsen) bekræftede og fuldkommengjorde Befrielsen. Motivet var en af

de syv Barmhertighedsgerninger fra Baptisteriets Vestportal. Modtage den Vejfarende. Og her gjorde jeg mig til eet med Tiggeren. Buen ovenover, der forenede Herren og Tiggeren, forekom mig den Hellige Aands Bane fra den ene til den anden. Hver Aare i det rødbrune Marmor fik mit Hjerte til at banke. Intet har ført mig et mere afgørende Skridt fremefter end dette Arbejde. Jeg fattede endeligt min egen Armod. Jeg saa paa een Gang Højden af det Hellige Bjerg, der rejste sig foran mig, og jeg følte min egen grænseløse Afmagt til at bestige det. »Quis ascendit in montem Domini, aut quis stabit in loco sancto ejus? — Innocens manibus et mundo corde«. Da søgte jeg for første Gang min Frelser af hele min Sjæl.

*

Hjemme undrede min Far sig imidlertid over, at jeg vilde beskæftige sig med nogle gamle, middelalderlige Relieffer. En stadigt voksende Mistillid til hele min Færd var Følgen. Adskillelsen mellem os var en Kendsgerning.

Ved denne Tid (April 1924) købte jeg mig en italiensk-latinsk Messebog. Skønt dens Oplysninger, Noter og Oversættelser var saa slet gjort, at den mest skulde synes egnet til at støde enhver fra sig, som ikke allerede var fast forankret i Troen, saa gjorde dens Mangler

Fortsættes Side 92

URBI ET ORBI

Adskillige Ærkebiskopper og Biskopper saavel i som udenfor Europa har benyttet den hellige Faders betydningsfulde Julebudskab i deres Hyrdebrev. Kardinal Piazza fra Venedig har saaledes — for blot at nævne et enkelt Eksempel — understreget den afgørende Betydning for Menneskehedens Fremtid, der ligger i de af den hellige Fader fremsatte Punkter for Nyordningen af Verden efter Krigen. I denne nøgterne og utvetydige Programtale findes den eneste Vej ud af vor Tids Ulykker — udtaler Kardinalen — alle andre Metoder fører kun til det frygteligste Kaos.

Fra Cairo meddeles det til Vatikanstaten, at den apostoliske Delegat i Ægypten, Msgr. Testa, midt i Januar har tilendebragt Uddelingen af de Gaver, bestaaende af forskellige Nyttegenstande samt Tobak og Chokolade, som den hellige Fader i Anledning af Julefesten havde overdraget ham at bringe de italienske og tyske Krigsfanger, der befinder sig paa ægyptisk Territorium. Den apostoliske Nuntius har med de britiske Myndigheders Tilladelse besøgt samtlige Krigsfangelejre i Nillandet.

En Gruppe italienske Krigsfanger i Ægypten musicerer for den apostoliske Delegat, Msgr. Testa, under dennes Besøg i en af Krigsfangelejrene.

Borge og Ruiner har altid gjort et stærkt Indtryk paa mig. Men først naar man stavrer rundt mellem Ruinerne og beundrer de vældige Mure af Kampesten, trodsige Taarne med snildt anlagte Skydeskaar og Spygatter, hvorfra syden- de Bly og Olie blev hældt over de fremstormende Fjender, Forraads- kamre og Opholdsstuer, Borgkapel, Borggaard og Brønd, det dybe mug- ne Borgfængsel, i hvis Mure rustne Jernringe minder om Stakler, der var smedet fast og maaske i Aare- vis har maattet leve i Fællig med Rotter og Mus eller ogsaa dø af Sult, medens deres sejrige Fjen- des Haanlatter naaede deres Øren i Febervildelsens sidste Krampe- trækninger, kan man rigtig sætte sig ind i Middelalderens Tankegang og Liv.

Dér blev holdt store Gilder og Turneringer.

Disse Borge gav Ekko af Vaa- bengny og vilde Skrig, naar Fjen- den angreb eller Soldaterne segne- de haardt saaret.

Det rungede i de store Haller, naar Borgens Skyts svarede paa Tiltale, det rystede i hele Bygnin- gen, naar de svære Kanonkugler af Jern ramte og maaske kastedes til- bage.

Frygtelige Scener udspilledes dér, naar Sult og Tørst pinte de belejrede, saa at de næppe kunde holde sig paa Benene længere, end- sige tilbagevise et nyt Angreb, eller Ilden var begyndt at ødelægge, hvad Menneskene i Aarevis havde bygget op, maaske under svære umenneskelige Anstrengelser hav- de slæbt op paa et højt Bjergs Top.

Fra disse Borge holdtes Landet i Ave og herfra udgik mangt et Røvertogt for at plyndre fredelige Bønder eller overfalde intetanende Vejfarende eller styrte sig over en fredsæl Nabo, der sad i sin Borg og hyggede sig.

Købmand og Handelsmand maat- te købe sig fri Passage ved høje Afgifter — og ve dem, hvis de ikke var villige.

Disse Borge havde set mange Herrer — brynjeklædte Riddere og krumstavbærende Biskopper, der ligesom Absalon kunde svinge Stridsøksen, Konger i deres Vel- magtsdage og Konger, der søgte Ly bag Borgens høje Mure.

Kanonernes Torden, Hellebarder- nes Blinken, Musketernes Skrald,

Hammershus

Sværdenes Sus gennem Luften sy- nes at kunne høres og ses i Som- mervarmens bølgende Hede.

▲ Udsigt fra Broen op mod Ruinen

Disse Borge havde i og umiddel- bart efter Reformationstiden — og hvad Slottet i Kolding angaar helt op til Napoleonstiden — set de skiftende Herrer mangfoldige far- verige, brogede Uniformer og deres Banner vajende fra Citadellet.

*

Disse eller lignende Tanker duk- kede op i min Hjerne, naar jeg saa og besøgte Borgene ved Rhinen og Mosel, Borgruinerne i England, Ir- land og Wales, saasom Slottet i Denbigh, i Kolding, i Nyborg og sidst Hammershus paa Bornholm.

Der er noget storslaet over Hammerens mægtige Granitfælde, der særlig virker betagende paa dem, der ude fra Havet ser dem for- tone sig i Taagedis; og kommer man nærmere og ser de stejle Klippers Fald mod Kysten, aner man, at her har Naturen i fordums Tid givet Mennesker et naturligt Forsvarsværk, som i hine primitive Tider ikke har fordret syndelig Udbedring ved Kunst og Snille.

Betragter man nærmere de gamle Ruiner, der knejser paa Toppen af den isolerede Klippeknude, ser man, at skiftende Tider her i høj Grad har sat sine Mærker, ikke alene i Bygningsstil og Byggemaade; men ogsaa i de Bygningsemner, som Tiden ikke har fortæret, lige fra de raa Kampesten til de tilhugne Granit-, Sand- og Limsten og de tykke omhyggeligt forarbejdede røde Munkesten. Det er forbavsende godt, den Mørtel har holdt sig gennem de mange Hundrede Aars Paavirkning af Regn, Sne og Frost.

Hammershus skylder ikke nogen helt Bygmester sin Oprindelse;

En af disse stammer fra de to angelsaksiske Lærde, som Kong Alfred af England udsendte omkring Aar 890, altsaa i Gorm den Gamles Tid, for at skaffe sig Efterretning om Landene ved Nord- og Østersøen. Disse Mænd sejlede langs Kysterne, søgte Oplysninger om Landenes og Øernes Navne og Beboernes Levevis og skrev efter endt Rejse bl. a. følgende i deres Beretning paa Angelsaksisk:

»Wevnadland him væs on Steorbord and on Bæabord him væs Langoland and Lo-

Tekst: K. Pauli S. J. Fotos: Jøbe

den gamle Klippeborg har været ødelagt og er bleven genopbygget adskillige Gange og har sikkert fra første Begyndelse været en Ringborg, omgivet af Palisadeværn, indenfor hvilket en Samling raa tilhugne Bjælkehaller har givet Husly for Beboerne. Det er højst sandsynligt, at Borgens Oprindelse maa føres tilbage gennem den raa Midalder og helt ned til den sagnrige Vikingetid. Ja, der er Tegn, som tyder paa, at Øen muligvis af den har faaet sit Navn: Burgendaland (Borglandet), Borgundaholm (Bornholm). Borgens Historie er i hvert Fald nøje knyttet til Øen og dens Befolkning, og man skal langt tilbage i Tiden for finde de første værdifulde historiske Oplysninger.

▲ Den centrale Del af Hammershusruinen. Til venstre Manteltaarnet, til højre Resterne af Sct. Margrethe Kapel
➤ Det indre af Sct. Margrethe Kapel

land and Falster an Sconeg and thas land allhvrath to Danemearcan. And thonne Burgendaland væs us on Bæobord, and tha habbat himsylv Cyning.«

Af denne Beretning fremgaar det, at Bornholm den Gang endnu ikke hørte til det danske Rige, men styredes af sin egen Høvding (Konge). Det antages dog, at Øen snart efter inddrog under Danmark og styredes af en kongelig Jarl.

Bornholm har i Vikingetiden været Arne for en kraftig og daadrig Vikingslægt, der paa deres Snekker drog viden om og gjorde selv Englands Kyster usikre. De saakaldte Ringborge, saasom Gamleborg i Almindingen, Storeborg og Horrehoved i Rø, Gamleborg i Ibsker, »Borre« i Rutsker (Borg) og muligvis flere, er anbragt paa isolerede Klippeknuder med stejle eller dog høje Klippesider, som vanskeligt kunde bestiges, naar der fra Toppen gjordes Modstand. De var langs Randen foroven forsynet med en Vold, dannet af Jord og Rullesten. Disse Borgrester er sikkert Levninger fra denne Vikingetids Bosteder. Borgen selv blev jo i de Tider bygget af Træ, saa der er intet mærkeligt i, at man ikke nu, Tusind Aar efter, kan finde Spor af Træværk, da dette forlængst er brændt eller raadnet op.

Hammershus strategiske Beliggenhed — som Ærkebiskoppen af Lund ikke var længe om at opdage — var Nøglestillingen til Øen. Snart var den i den danske Krones, snart i Svenskekongens, snart i Lybeck'ske Raadsherrers, dog for

det meste i de Lund'ske Ærkebiskoppers Magt. Fra 1326 til 1522 sad Ærkebispnen som næsten uafhængig Herre over Øen. Valdemar Atterdags Krigstogter førte rigtig nok danske Krigere til Øen (1360), ligesom de Aaret efter vandt Slaget ved Visby paa Gotland. Men han

"GIV OS I DAG"

Fjerde Bøns Indhold vilde ikke faa en udtømmende Behandling, hvis vi lukkede Øjnene for de smaa Ord, hvormed Ønsket om det daglige Brød udtrykkes. Lad os da ogsaa se paa dem.

Udtaler vi f. Eks. de to Ord: »Giv os«, skal vore Tanker beundrende søge hen til *Guds uendelige Magt* og vort Hjerte med harnlig Kærlighed og hellig Ærefrygt anerkende og tilbede den. Gud har jo alting uden Undtagelse i sin Haand. »Herrens er Jorden og dens Fylde, Jordkredsen og de, som bor derpaa« (Sl. 23, 1). Saaledes tiljubede Jøderne paa Ugens første Dag Himlens og Jordens Skaber, hele Verdens højeste Herre, som ene er den sande og levende Gud. Men samtidigt skal vi blive opfyldt af lige saa *stor Afsky for Løgnens Fader*, som i sin Tid forgreb sig paa vor Frelasers egen Person for at bære ham op paa Judæas højeste Bjerg og vise ham alle denne Verdens Riger og deres Herlighed med det bedrageriske Tilbud: »Alt dette vil jeg give dig, hvis du falder ned og tilbeder mig.« (Mt. 4, 8). Løgneren fra Begyndelsen af udgiver sig for denne Verdens Herre og Gud, skønt han ingen virkelig Ret og Myndighed har, hverken over Jorden eller de Riger, som Menneskene efterhaanden har faaet bygget op. Kun fordi Gud ikke hindrede ham deri, lykkedes det for ham ved Hjælp af Synden at tilrive sig Magt over de enkelte Mennesker og derved over Nationerne, indtil den lovede Messias kom og kastede ham ud igen. Husker vi dette og lægger vi disse Tanker ind i de to smaa Ord, bliver vor Bøn en højtidelig Anerkendelse af Guds højeste Magt og Herredømme og et Udtryk for vor Tro paa, at det er ham, der fordeler alle Goder i denne Verden samt opholder og forøger dem. Desuden sikrer vi os mod Djævlens

List og Bedrag. Uafladelig gaar han nemlig ud paa at forlede os til Misbrug af Guds Gaver og saaledes at skade os i Stedet for at benytte Livsfornødenhederne til Legemet og Sjælens Gavn og Frelse. Alt dette er ikke vanskeligt at indse.

Men undertiden bliver Ordene »Gis os i Dag« et Problem for dem, der ejer jordisk Gods i Overflødighed. *Skal de rige virkelig ogsaa bede fjerde Bøn i Fader vor*, eller skal de springe den over? At finde det rette Svar er imidlertid ikke saa besværligt, som det ved første Øjekast ser ud til at være. Naturligvis er det klart, at de ikke behøver at bede om det, som de, takket være Guds Godhed mod dem, allerede i Forvejen har saa rigeligt. Men det er meget nødvendigt, at de beder om at maatte beholde, hvad de har og besidder. I Krigstider som vore ved vi kun altfor godt, at man kan miste i Morgen, hvad man ejer i Dag. I den sidste Verdenskrig saa jeg nogle Eksempler paa fattige, som pludselig blev Millionærer, men jeg saa endnu flere rige, som fra den ene Dag til den anden blev Tiggere. Paa Grund af denne store Usikkerhed formaner Apostlen Paulus sin Discipel Timoteus til at paalægge »de rige i denne Verden ikke at være hovmodige eller stole paa omskiftelige Rigdomme, men paa den levende Gud, som giver os alting i Overflødighed, for at vi skal glæde os derved. De skal handle retskaffent, være rige paa gode Gerninger, have let ved at give bort og dele ud. Saaledes samler de sig en god og sikker Skat til Fremtiden, saa de kan erhverve sig det sande Liv« (I. Tim. 6, 17—19).

I en gammel Kommentar til Matthæusevangeliet begrundes de riges Bøn om det daglige Brød endnu paa anden Maade. »Det er ikke tilstrækkeligt,« staar der, »at vi har nok at spise;

endnu vigtigere er det, at Føden rækkes os af Guds Haand; for det er denne, der giver det daglige Brød den rette og gavnlige Kraft og *bevirker, at Føden styrker Legemet og Legemet tjener Sjælen.*« Hvor er det sandt! Thi hvad nytter det at have alting i rigelig Fylde, hvis Legemet paa Grund af Sygdom eller anden Brøst ikke kan taale Maden? Og hvad gavner det et Menneske, om han ejer og nyder hele Verden, men derved tager Skade paa sin Sjæl?

Endnu et Spørgsmaal dukker op, naar man fordyber sig i de to Ord: »Giv os«, nemlig dette: *Hvorfor skal vi ikke nøjes med at bede: »Giv mig«.* Jo, Grunden er den samme, som vi allerede tidligere lærte at kende. Det er den kristne Næstekærligheds Særkende, at den ikke blot tænker paa sig selv og sit Tarv, men at hver især ogsaa tager sig af sin Næste og husker de andre, naar han bærer Omsorg for sine egne Livsfornødenheder. I det mindste i sin Bøn skal man komme de andre til Hjælp. »Kærligheden søger ikke sin egen Fordel«, læser vi i første Korinterbrev (13, 5).

Dertil kommer, at Guds Gaver tilflyder den enkelte, ikke for at han alene med Udelukkelse af andre skal have og nyde godt af dem, og endnu mindre, for at han skal bortødsle dem ved et overdaadigt Levned, men de gives nogle rigeligt, for at de kan meddele andre af deres Overflod. Dette er Guds bestemte Vilje. Derfor kunde Kirkelæreren Basilus sige til en rig Mand, som forsømte denne Pligt: »Det er de sultendes Brød, som du holder tilbage; det er de nøgnes Klæder, som du hengemmer i dit Skab; det er de Penge, hvormed Slaver skulde frikøbes og pantsatte udløses, som du nedgraver i Jorden.« Med velberaad Hu har den Allerhøjeste indrettet det menneskelige Samfund saaledes, at der altid vil være baade rige og fattige. Saalænge Verden bestaar, skal der være Mulighed for at øve Næstekærlighedens Dyd, som er det sikre Kendetegn paa ægte Kristendom. Vor Frelser har jo sagt, at

man skal kunne kende hans sande Disciple paa denne Dyd.

Ogsaa den lille Bemærkning: »I Dag« skal gøre opmærksom paa en fundamental Sandhed og Kendsgerning, nemlig den Svag-
hed, som er fælles for os alle. Man kunde jo være tilbøjelig til at antage, at det dog maatte være muligt for et Menneske at forsørge sig selv i det mindste een Dag, selv om man ikke kan haabe, at vi ved vore egne

Anstrengelser kan skaffe os Livsfornødenhederne for længe-
re Tid. Men ikke engang saa megen Selvtillid har Gud villet tillade os, siden vor eneste Lærer og Mester opfordrer os til at bede om Føde for hver enkelt Dag. Dermed er det naturligt ogsaa givet, at vi hver Dag skal bede Fadervor. Hver Dag trænger vi jo til det daglige Brød.

F. K.

Vor Kirke er Helgenernes Kirke

Fortsat fra Side 81

til den ringeste Ministrant, der i Smug drikker af Messekandens Vin, ved, at man paa Kalenderen finder et meget ringe Antal af de store Prædikanter og Diplomatprælater. Ingen kan være i Tvivl om det, uden maaske en eller anden skikkelig, veltænkende, tykmavet, guldbehængt Herre, som synes, at Helgenerne løber for stærkt, og som hellere vil komme til Paradis paa en lempeligere Maade, for Eksempel som Kirkeværge, sammen med sin Fælle, Sognepræsten.

Vor Kirke er Helgenernes Kirke. Vi respekterer Intendanturen, Auditørerne, Majorerne og Korttegnerne, men vort Hjerte er hos dem, der maa gaa frem, hos dem, der lader sig slaa ihjel. Ingen af os, der bærer vor Byrde — det være sig Fædreland, Arbejde eller Familie — vi med vort stakkels Ansigt, hvori Angsten har sat sig tydelige Spor, og med vore arbejdsru Hænder, vi, der knuges af Hverdagens forfærdelige Kedsommelighed og kæmper for at forsvare det daglige Brød og vort Hjemms Ære — ingen af os lærer nogen Sinde tilstrækkelig Teologi til at blive Domherre. Men vi kan nok til, at vi kan blive Helgener. Lad blot andre om at administrere Guds Rige! Vi har mere end nok at gøre med at fravriste Dagen hver Time, en efter en, med at udnytte hver Time af den Dag, der aldrig faar Ende, indtil den Time kommer, som vi har længtes efter, den, der er den eneste, da Gud vil værdiges at aande paa sin trætte Skabning, den

lifflige Død og eneste Morgenrøde. Lad andre drage Omsorg for de aandelige Spørgsmaal, argumentere og lave Love; vi har Hænderne fulde af timelige Ting, af Guds timelige Rige. Vi sidder inde med Arven efter Helgenerne. Thi er der, siden Gud selv besøgte os, overhovedet noget, som Helgenerne ikke har maattet tage til sig, eller noget, de ikke er i Stand til at give fra sig her i Verden, hvor vi blev velsignet og med os Vingaarden og Kornet, Stenen paa vor Dørtærskel, Taget, hvor Duerne bor, vore fattige Senge, der rummer saa mange Drømme og saa megen Glemsel, Vejen, hvor Vognen skumpler af Sted, vore Sønner med deres haarde Latter og vore Døtre, der græder ved Brønden?

Georges Bernanos.

(Paa Dansk ved H. C.)

Hammershus *Fortsat fra Side 89*

overlod igen Øen til Ærkebis-
skoppen.

Ærkebisperne var strenge Her-
rer. Men her som andre Steder
gælder: »Under Krumstaven er
det godt at leve«. Afhængighe-
den af Ærkebispestolen friede
rimeligvis Øen for at falde i en
eller anden Panteherres Hænder
under Danmarks Opløsningstid i
første Halvdel af det 14. Aar-
hundrede.

1522 erobrede Lybeck'erne
Hammershus og nedbrændte det.
Deres Styre var haardt. Ham-
mershus blev genopbygget og
herfra brandskattede de Befolk-
ningen, saa at Misfornøjelsen
snart bredte sig over hele Øen.

Lybeck'ernes Herlighed skul-
de tage en Ende. Øen kom un-
der den danske Krone. Men i
1658 blev Bornholm ved Freden
i Roskilde afstaaet til Sverige.
Samme Aar (8. og 9. Decem-
ber) gjorde Bornholmerne Op-
stand mod Svenskerne, indtog
Slottet, skød Lens- og Slotshøv-
dingen Johan Printzensköld og
tilbagegav hele Bornholm til
Frederik den Tredie.

Følgen af, at Bornholm selv
havde bragt sig hjem til Dan-
mark, var, at Øen som den ene-
ste Del af Østdanmark ved Fre-
den i København 1660 af Sverige
blev givet tilbage.

Det er glædeligt, at Hammers-
hus Slotsruin i vor Tid er ble-
vet udbedret og den Trafik
standset, at store Mængder af
dets Sten og andre Byggemate-
rialer blev spredt over hele Øen
til Opførelse af Nybygninger.
Saaledes er blandt andet Hoved-
vagten i Rønne bygget af Mun-
kesten fra Hammershus.

Hammershus er jo ikke ene
om den Skæbne, at være blevet
henyttet som Stenbrud, ogsaa
det vældige Kolosseum i Rom
har til en Tid maattet dele sam-
me Lod.

Overalt herhjemme støder vi
paa Minder, der fortæller om
ægte Kærlighed til gamle Dan-
mark; Minder, der viser, at det
ægte danske ikke bukkede un-
der, naar det blev angrebet ude-
fra.

Saadan et Minde er Ham-
mershus paa Bornholm samt
Støtten i dets Nærhed, rejst 1912
til Minde om Generobringen af
Bornholm fra Sverige 1658.

»Folket brød sit Fremmedaag
her hvor Klippen bryder Sø.
Frifødt Æt har Fædres Sprog —
end Bornholm er Danmarks Ø«.

Bortadoption

Et udøbt Drengbarn, f. 2.9.1939,
ønskes bortadopteret til en god ka-
tolsk Familie. Barnet vil ellers bli-
ve bortadopteret til anderledes tro-
ende. Intet Vederlag fra Moderens
Side ud over Faderens Bidrag. Bar-
net kan mod Faderens Bidrag være
indtil sit 14. Aar paa et af St. Hed-
vigssøstrenes Børnehjem. Henven-
delse til Redaktionen eller til Pater
Quaedvliag, Slagelse, Tlf. 645.

Liturgisk Kalender

Febr.:

8. S. I Højmesse:
(hvid) Kyndelmisse (810); 2. Søndagen Sexagesima (106), 3. St. Johannes af Matha (829); sidste Evangelium: Søndagens (110).
I stille Messer:
(violet) Sexagesima (106); 2. St. Johannes af Matha (829), 3. St. Ansgars Oktav (821).
9. M. St. Cyrillus af Alexandria
(hvid) (829); 2. St. Ansgars Oktav (821), 3. St. Apollonia ([56]), 4. Om Fred.
10. Ti. Oktav af St. Ansgar (821);
(hvid) 2. St. Scholastica (830), 3. Om Fred.
11. O. Vor Frue af Lourdes (831);
(hvid) 2. Om Fred.
12. T. Serviterordenens syv Grund-
(hvid) læggere (834); 2. Om Fred.
13. F. † FERIA (106); 2. Om de hel-
(violet) liges Forbøn ([120]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; Tractus bortfalder; alm. Præfation (525).
14. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse
(hvid) ([88]); 2. St. Valentin (837), 3. Om den Helligaand ([120]), 4. Om Fred.
15. S. Quinquagesima (112).
(violet)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.

Narrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade
67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

PARIS OG PARMA fortsat fra Side 87

dog ingen Virkning paa mig. Den latinske Tekst alene samlede hele min Opmærksomhed og fik mig til at glemme alt det øvrige. Anskaffelsen af Messebogen stod imidlertid kun for mig som en ren Selvfølgelighed. Det forekom mig utilstedeligt at være uvidende om, hvad der foregik for ens Øjne i alle katolske Kirker hele Verden over, og det forbløffede mig, at saa mange fuldstændigt loyale Mennesker paa dette Punkt helt svigtede og kom med Udtalelser om Kirken uden at ane, hvad Messen var.

Anskaffelsen af Messebogen var egentlig kun Virkeliggørelsen af en gammel Tanke lige fra Skoledagene, hvor det forekom mig besynderligt, at man f. Eks. lærte os at opremse alle Goethes Veninder paa Rad, mens ingen nogensinde fandt paa at fortælle os noget om den Troshandling, hvorefter hele vor Kultur sprang ud. Men allerede de første Ord af »Introitus« tog mig fuldstændigt. Dette var jo netop *min* Bøn. Videre frem forstærkedes dette Indtryk stadigt mere, indtil jeg stod ved Mysteriets Forhæng. Og her følte jeg instinktivt, at der kun var eet at gøre: knæle.

Det forekom mig ufatteligt, at dette Ophøjede var udelukket fra Danmarks Kulturskat, og endnu mere ufatteligt, at det en Gang havde været en Del af den, men at man sidenhen havde

ment at kunne være det foruden. Endeligt stod jeg ved Tingenes Kærne. Nu kunde jeg maale vort hele Fald. Nu saa jeg, hvad Kirken sagde, og nu vidste jeg, hvad Argumenterne mod den betød. Og fra dette Midtpunkt, Messen, udgik Straalerne til alle Sider og belyste Dogmerne, gjorde dem levende og virkende. Paa samme Maade som jeg havde lært mig fremmede Sprog ved direkte at gaa til Studiet af selve Hovedværkerne paa de forskellige Litteraturer og herudfra se Grammatik og Syntax i Virksomhed, saaledes gik jeg nu direkte til Troens Handling par excellence: *Messen*, og kom derved *indefra* til Dogmer og Doktrin. Dette er sikkert en frugtbar Fremgangsmaade for enhver, der kommer langvejs fra.

Min Glæde var intens, da jeg med Bog i Haand begyndte at kunne følge Kannikernes daglige Højmesse i Domkirken i Parma. De stille Messer gik jeg langt uden om, fordi den *Fart*, hvormed de reciteredes, forekom mig en Profanation og forhindrede mig i at følge med, som jeg vilde. Ingen hjalp mig til Rette, hvert Skridt kostede, men jeg blev ved, indtil en vis Tilværelse begyndte at indfinde sig.

Noget af det, der gjorde dybest Indtryk paa mig, var at se, hvordan det gamle og det nye Testamente forenedes i een og samme Troens Handling. Aldrig

RECK'S OPVARMNINGS COMP. A|s

Esromgade 15. København N. Telef. 7480

Centralvarmeanlæg af enhver Art

Køkken-, Vaskeri-, Desinfections- samt Tørrestueanlæg m.m.

RECK-STAAKEDLER

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

vilde en abstrakt doktrinær Fremstilling af Tingene kunne have bibragt mig en tilsvarende Forstaaelse eller indgydt mig en lignende Ærefrygt. Gennem denne Troens Handling var det saa, at den Hellige Skrift kom til mig.

Jeg havde aldrig taget den Hellige Skrift op til alvorlig Undersøgelse. Jeg havde nok haft en vis vag Fornemmelse af dens poetiske Skønhed, men lod det blive herved, følgende saaledes det almindelige Eksempel omkring mig. Kun eet eneste Skriftord var indtil da trængt ind i min Bevidsthed, og det var paa Latin. Paa et gammelt Bronze-Epitafium paa den katolske Kirkegaard i Nürnberg havde jeg set: »Vigilate itaque quia nescitis diem neque horam«. Dette blev. Aldrig vilde den samme Sætning paa Dansk kunne have givet mig samme Stød. Alle de Skriftord, jeg havde set paa Dansk, manglede Autoritet, fordi der i Danmark ingen kirkelig Autoritet er. Latinen alene talte det afgørende Ord. Gennem Latinen, i den daglige Funktion af Kirkens Liv i Messen, kom Guds Ord saaledes til mig. Aften efter Aften tilbragte jeg med at foretage Uddrag af Messebogen, mens Lys tændtes over Lys.

Nytaarskomsammen

i Horsens

Der er vist ingen, der rigtig ved, hvordan den Nytaarsfest fik sit lille gemytlige For spil. Der var ikke talt et Ord om det i Forvejen, der var end ikke købt saa meget som en tør Basse til at muntre lidt op paa de svage Rester af sejt, for-gemt Julegaas, der endnu laa og skulpede rundt inden i én; og det er absolut ikke i Foreningens hele, støvede Arkiv muligt at finde blot et eneste Ord, der kan give en saadan Tildragelse bare Skygge af Eksistensberettigelse. — Nej, det For spil var improviseret fra først til sidst, og derfor fik det vel ogsaa et saa hyggeligt Forløb, som det gjorde.

Men naturligvis var det den ungdommelige, sprælske Klub fra Silkeborg, der førte an, og det begyndte vist nok med, at de kommer anstigende i det mest bælgravende Mørke Lørdag Aften saadan

hen imod halv ni. De var grundigt forsinkede og fortalte (vist som en Slags Undskyldning for det stakkels Tog, der dog utvivlsomt havde gjort sit bedste), at de havde kørt lige saa meget tilbage som fremad, saa hvordan de i det hele taget nogensinde kom hertil, er ikke nemt at begribe. Og Bagage havde de med i stor Stil: ikke blot den traditionelle Tandbørste, men Sovpose, Skiftesko, Skibukser og deslige, altsammen til Brug for Natten, saa man forstaaer egentlig godt, at Toget var ligt betænkeligt ved at bringe rejsende til Bys, der havde saa lidt Tiltro til de horsensianske Sengesteder.

Naa, vi smed naturligvis Hammeren hen i Kulkassen og overlod Salsens videre Udsmykning til dem, der følte sig kaldede til slige kunstneriske Sysler, og tog os af Gæsterne. Og snart fandt Sognepræsten hele Selskabet bænket oppe i Kapellanboligen omkring en hyggeligt snurrende Kaffe-kande. Snakken gik livligt til højt op imod Midnat, mens Branderne — og det var vist ikke saa helt faa, der blev trukket til Torvs — slukkedes i gul Sodavand. — Sengetid blev det imidlertid, og saa gik det pludselig op for de fremmede, at det virkelig er muligt at overnatte i Horsens, ogsaa selv om man ikke er i Besiddelse af en Rejsevogn. Sct. Josefssøstrene stillede nemlig med stor Beredvillighed Hospitalet til Disposition, noget der er saa meget mere paaskønnelsesværdigt, som de jo ikke i Forvejen har stor Plads at rutte med.

Næste Dag begyndte saa den egentlige Fest, man kan vist godt sigt med Højmessens i Kirken, da de fleste Deltagere havde indfundet sig til den Tid. Aarhus var nu ogsaa pænt repræsenteret, og flere kom til hen ad Dagen. Endogsaa helt ude fra yderste Revle (Esbjerg) mødte en enkelt op; dette skyldtes nok i nogen Grad, at han ved et Tilfælde opholdt sig i Nærheden, men han var jo ikke mindre velkommen af den Grund. Absolut ikke.

Over Middag samledes de af os, der ikke gik Tur eller »var i Besøg hos hinanden«, til en hyggelig Sludretime i Præstegaarden. Kaffe-kanden maatte atter over Ilden, og det var næsten, som om Kakkelloven havde sat sig i Hovedet, at den rigtig skulde vise, hvad de jyske Tørv indeholder; i hvert Fald blev der saa varmt, at Julefluen gik helt fra Koncepterne og troede,

det igen var blevet Sommer. — Og Knebberen gik, og vi havde det gemytligt.

Imidlertid var det jo om Aftenen, Gækken rigtig skulde slaas løs; og det blev den ogsaa i allerhøjeste Grad. Der blev musiceret, snakket, drukket Kaffe, holdt Taler og raabt Hurra efter stor Maalestok. Og oppe paa Scenen løb en lille Sketch af Stabelen, den havde rigtignok ikke meget Indhold, men Aktørerne forstod at give de forslidte Elskerroller et vist barokt Tilsnit, hvad der kastede en uimodstaaelig Komik over det hele og indbragte dem et baade stort og fortjent Bifald.

Salen var pyntet; og brogede, stærktfarvede Baand bølgede som Nordlys. Og hen over mørklagte Vinduers sorte Uhyggelighed var anbragt Tegninger af Nissermænd i komiske Situationer. Her hængte én til Tørre over et Julelys, sprælende i Angst for at komme for nær til den varme Flamme, et andet Sted huggedes der Brænde paa en Spareheks — den tredje kunde jeg ikke rigtig finde ud af, det var en stor, tyk Mand i Præstekjole, og der var nogen, der sagde, at det skulde være Vitus Bering... men kan det nu ogsaa være sandt? — jeg har aldrig før hørt, at han var Præst.

Der var Trængsel. Det var næsten ikke til at finde et Sted, hvor der ikke var nogen i Forvejen; og ustandseligt hvislede Serpentinernes Raketskud hen over ens Hoved, hvor en idiotisk udseende lille Hat sad og dinglede paa tre Haar og forlængst vilde være drattet ned, hvis den ikke havde været spændt fast med en Elastik omkring Nakken. Inden i Hatten var et Nummer, og hvis man var en af Nornerne særligt begunstiget Person, kunde man risikere at blive forsynet med Cigaretter, Vaske-sæbe o. l., inden man vidste et Ord af det. Som en god Vært gik Horsens i Spidsen og førte selv de to første Numre hjem, men saa syntes Silkeborg ogsaa, det kunde være nok, og mens en ung Pige tog sig af Sæben, snuppede en anden Hovedgevinsten, et varmt, uldent Halstørklæde, der klædte hende noget saa bedauerende.

Selv en dejlig Dag faar imidlertid Ende (jo bedre den er, des hurtigere gaar den vel), og kun alt for tidligt maatte vi følge vore Gæster til Toget; men forhaabentlig kan vi snart mødes igen.

Evo Pennevisker.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

Katolsk Aktion omkring Aar 1829

SANKT JOHANNES BOSCO

31. Januar

III. Guds lille Akrobat

Det har næppe været blot en enkelt Gang, at Johannes Bosco er gaet med sin Mor til Marked, og det har nok været efter en saadan Tur, at han en skønne Morgen gik ud paa Tørrepladsen bag Huset og fandt en Tøjsnor frem. Nede paa Engen, mellem to Pæretræer, spændte han den ud og strammede den saa stærkt, som hans ti Aars Kræfter formaaede.

Nu var Linen parat. Men Liniedanseren fortjente endnu ikke sit Navn. Alt hvad han stræbte og sled, saa gik det dog galt for ham. Stod han op paa Snoren fra venstre Side, faldt han ned paa højre — og omvendt. Forgæves forsøgte han at lade den bare Fod glide henad Snoren, som han havde set den rigtige Linedanser gøre; han opnaaede ikke andet end at sætte Rebet i saa voldsomme Svingninger, at Pæretræerne rystede — og der laa den uheldige Akrobat igen paa Jorden!

Men hvem der aldrig gav op, naar han havde foresat sig noget, det var Johannes Bosco. Trods Skrammer og Buler holdt han ud. Næste Dag kom han igen, og saadan blev han ved, Uge efter Uge, mens Naboerne interesseret saa til og med Tilfredshed fastslog hans Fremskridt.

Og saa en skønne Dag kunde Johannes Bosco indbyde Omegnens Ungdom til — Cirkusforestilling paa Engen! Og de kom, de samme Drengene, som Johannes havde set i sin Drøm, vilde, raa og uvidende — og foran dem stod den samme lille Dreng, som havde haft Drømmen, kun en Smule ældre end den Gang, brændende af Iver efter at gøre disse »vilde Dyr« til »blide Lam«; »for«, som han selv sagde ud af sit Hjertes Godhed, »de er ikke slette, men der er ingen, som tager sig af dem, og det er derfor de skejer ud.«

Johannes Bosco, ti Aar gammel, havde besluttet »at tage sig af dem«. For at holde dem borte fra daarlig Morskab, vilde han nu prøve paa at more dem! Og havde han dem først paa nært Hold, fik han dem vel sagt et godt Ord iblandt. Det var den lille Bondedrengs store Plan.

Forestillingen begyndte, og straks faldt der Ro over den viltre Flok; Spændingen gjorde dem stille, i alt Fald indtil »Nummeret« var forbi, saa gav de deres Bifald til Kende i en skingrende Fanfare.

Efter Linedansningen optraadte Johannes som Akrobat; han løb paa Hænder, rullede som en Kugle

hen over Grønsværet, og hvirvlede i Vejrmøller fra den ene Ende af Engen til den anden.

Men saa holdt han pludselig inde. Varm og rødmosset kom han hen til Kammeraterne, hans kønne mørke Øjne spillede halvt i Skæmt, halvt i Alvor, mens han hentede en Rosenkrans op af sin Lomme. »Vi skal nu ikke bare more os, vi kan vel ogsaa faa Tid til at bede lidt!«

Drengene lod sig imponere, ingen vovede at protestere, og snart lød ud over Engen den lille Badut-springers klare Barnestemme: »Hil dig, Maria...« og Drengenes dybere, mangestemmige Kor: »Bed for os Syndere...«

Dermed var den fromme Afdeling paa Programmet til Ende, og de lystige Numre begyndte igen. Akrobaaten var nu blevet til en Tryllekunstner, som trak Æg ud af Munden og Skillinger af Drengenes Næser og gjorde andre gaadefulde Ting.

Forestillingen var nu endelig forbi. Den vilde Bande spredtes for alle Vinde. Men da der næste Gang blev kaldt til Cirkusforestilling paa Engen, var de der igen og havde andre med. For hver Gang øgedes Flokken. De kom mest for Løjernes Skyld og tog den fromme Afdeling med i Købet. Men der skulde komme den Dag, da Johannes Bosco var blevet den »Don Bosco«, som samlede Tusinder af saadanne Drengene om sig — alene ved sit Ords Magt og sit Hjertes ubeskrivelige Godhed.

Sognepræsteskitte i Svendborg

Søndag den 18. Januar fejrede St. Knuds Menighed i Svendborg en tredobbelt Begivenhed: Fstedagen til Ære for Kong Knud, Pastor Hakes Afsked med Menigheden og den nye Sognepræst, Pastor N. R. M. Oppermanns Indsættelse. Kirken var fyldt til Trængsel, og mange Trosfæller fra Landet havde indfundet sig til Trods for kraftigt Snevejr. Højtideligheden begyndte Kl. 10. Pastor Hake indsatte paa Biskoppens Vegne sin Efterfølger i Embedet og holdt en kort Afskedsprædiken. Efter Indsættelsen var der Levitmesse med Pastor Oppermann som Celebrant og Pastor Hake og Pastor Doods som Levitte. Pastor Oppermann prædikede over Fstedagens Evangelium.

Om Aftenen efter Andagten Kl. 20 samledes Menigheden med Præsterne i Skolens Sal, hvor Pater Druyts fra Nyborg holdt et Foredrag ledsaget af Lysbilleder om Præmonstratenserabbediet Averbode i Belgien. Foruden Pater Druyts havde vi ogsaa den Glæde at have Pater Heuer fra Assens som Gæst. Efter Foredraget og det traditionelle Kaffeord blev Talerne sluppet løs. Repræsentanterne for Menigheden, Ungdomsforeningen og Maria Kongregationen takkede Pastor Hake for hans Gerning i Svendborg i de Aar, Pastoren har virket her. Alle Talere var enige om at fremhæve Pastor Hakes nidkære Arbejde for sin gamle Menighed, og som et Udtryk for Menighedens Taknemmelighed blev der overrakt Pastoren en Bronze-Skrivebordslampe samt et Pengebeløb, som man ønskede Pastor Hake skulde bruge til en Gave til sin nye Kirke.

Vor nye Sognepræst blev budt velkommen med Ønsket om, at Menigheden maatte beholde Pastoren i mange Aar. Pater Druyts talte om Præsternes Sorger og Besværligheder og anviste, hvorledes Menigheden kunde hjælpe Præsterne i alt dette. Pastorens Tale hilstes med stærkt Bifald. Efter at Præsterne Hake og Oppermann havde haft Ordet og takket, var Klokkeren blevet mange, og efter »Kongernes Konge« sluttede Mødet med Haandtryk og Tak til deres gamle Sognepræst.
Arne Laursen.

Samaritterforeningen

Generalforsamlingen den 28. Januar fandt Sted paa St. Ansgarskirkens Kontor i Bredgade. Som Dirigent valgtes Hr. Pastor *Geertz-Hansen*, der røgtede dette Hvert til alles Tilfredshed. Formanden aflagde Beretning og Kassereren fremlagde Aarsregnskabet, for hvilket der blev givet Decharge. Nyvalgt til Bestyrelsen blev Hr. *Svend Hansen* som Depotforvalter, idet Hr. *Hjorth* overtager Sekretærpo-

sten efter Frk. *von Jessen*, der ikke ønskede Genvalg, idet hendes nye Arbejde ved Statsradiofonien (ved Franskundervisningen) krævede hendes Tid. Frk. *von Jessen* indvilligede dog i at modtage Stillingen som Suppleant. Til Revisor sammen med Frk. *Beck Hansen* valgtes Fru *Brønderslev Hansen*.

Foreningens Læge, Dr. med. *Blixencrone-Møller*, fortalte om sine Planer for Undervisningen i det kommende Aar, som vilde omfatte mere almene Sygdomme, saasom epidemiske Sygdomme — Tuberkulose m. m. Efter Doktorens Formening om disse Sygdommes Interesse udover den almindelige Samarittergerning, vil der, *til disse Foredrag, være Adgang for alle Interesserede.* (Averteres i Ugebladet).

Efter Generalforsamlingen blev forevist 2 Films, som var udlaant af Røde Kors. Operatøren var Hr. Forretningsfører A. Ørsted, der velvilligst havde stillet sig og sit Apparat til Foreningens Disposition.

Vandrekurve. Da Foreningen gerne vil kunne udlaane Vandrekurve med Babytøj, beder vi venligst om Tøj eller gamle Lagner, strikkede Sengetæpper m. m., som Sykredsen kan forarbejde til Babytøj. Gaverne modtages af Fru E. Jacobæus, Hyldegaards Tværvej 4, Tlf. Ordrup 5987 u, eller Børge Hjorth, Helgesvej 19, Tlf. GO. 7890.

Tropsførerskitte

i Sct. Clemens Trop, Aarhus

Hfv. Tropsfører Houlberg Christensen

Ved Nytaarsparaden efter Højmessen overgav vor hidtidige Tropsfører Houlberg Christensen Troppen til Ivar Dudzinski, som har været med under Houlbergs Ledelse lige fra Starten af.

Førerskiftet var ventet, men alligevel fyldte det os med Vemod, da det kom. Det er nu Aar siden, Houlberg startede Troppen, og i den Tid har han ledet den med stor Dygtighed og Energi. Derved har han skaffet os Spejdere en Mængde gode Minder, som vi kan se tilbage paa med Glæde.

I straalende Solskin var Troppen blevet stiftet under en højtidelig Parade, hvor Sognepræsten, Pater Koch slog det første Søm i Tropsstanderen og ønskede Troppen Lykke paa dens Færd fremad. — Og Troppen gik godt frem, og den ene gode Lejr afløste den anden med en Masse Ture og Møder ind imellem.

Det er altsammen Ting, man tænker tilbage paa, naar vor gamle Chef træder tilbage. Naar vi sad ved Lejrbaalets Ild, »medens Flammerne stiger og daler«, og medens Sangen fra de mange Struber gav Genlyd bag de store Granskove, blev vi styrkede i vort Spejderbrøderskab, og vort Sind blev lysere. — — Og efterhaanden som Baalet dør hen, og Glæderne ligger og ulmer, vælder de mange Minder frem, og det er dem, jeg her paa »gamle« Spejderes Vegne vil sige Houlberg Tak for.

Tak for Aarene, der gik, Houlberg! *B. A. Uth*, Tropsassistent.

Denne Tak fra Spejderne Side vil Forældrene sikkert give deres Tilslutning. Udover det vil de sige Houlberg Tak for den Styrkelse af Karakteren, som han har givet deres Dreng, selv om der somme Tider skulde et kraftigt Tag til.

Det var heller ikke altid et let Job at være Tropsfører. At arbejde haardt Natten igennem ved Sættmaskinen eller sidenhen som Faktor paa et stort Blad til de smaa Morgentimer, og saa træde an igen Kl. 8 til Tropstur med Sang og Klang og godt Humør, det er en Præstation, man maa have Respekt for.

Saa er der Arbejdet for vor Kirke. Det maa nemlig ikke glemmes: Selv om det efter Sagens Beskaffenhed ikke kunde træde stærkt frem i den daglige Ledelse af Troppen, saa var det dog vor Ungdom som Kirkens Fremtid, Houlberg vilde gøre en Indsats for, og her kan vi kun sige: Gud lønne ham for det.

Naar vi siger Tak til den forhenværende Tropsfører, er det rimeligt at skænke ogsaa *hende* en Tanke, der i alle disse Aar har staaet Last og Brast med ham: Fru Houlberg. Hun kendte ingen Hensyntagen til sig selv, hverken naar det gjaldt de mange Aftener, Spejderarbejdet trak hendes Mand bort fra Hjemmet, eller naar det store Slid til Basar eller Fest stod paa. Og altid stod hun støttende og opmuntrende ved sin Mands Side.

For os alle, men især for Houlberg var det en Glæde, at han kun-

de overgive Troppen til Ivar Dudzinski, der har været med lige fra Starten, indtil han for et Aar siden tog Læseferie. Nu efter en veloverstaaet Studentereksamen og som begyndende stud. pharm. vil han gerne anvende sin Fritid til Bedste for Sct. Clemens Trop.

Paa lignende Maade har Bernard Uth, som har været Tropsassistent i længere Tid, og Houlbergs Søn Knud Erik, som blev det nu til første Januar, været med fra Begyndelsen. Houlberg selv kan dog ikke undvære Spejderne, han bliver staaende i Troppen som Gillwell-Spejder.

Tropskapellanen.

St. Ansgars Kirke

Tilbedelsen den første Fredag i Februar aflyses. Fastelavnstest for Sognets unge Lørdag d. 14. Febr. Kl. 20. Skuespiller ved Det kgl. Teater *Palle Huld*: »En Rejse til Iran« (med Film). Billetter à 60 Øre paa Kirkens Kontor.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 8. Febr., Kyndelmisse. Kl. 8 Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Kl. 10 Lysvielse, Procession gennem Kirken. Lys, som ønskes indviet til Brug i Hjemmet, bedes (forsynet med Navn) afleveret hos Portneren, Stejnsgade 4 A, senest Dagen før. Mand. 9. Febr. Kl. 20 de unge Mænds Kongregation. Torsd. 12. Febr. Kl. 20 i Røde Sal Mændenes Kongregation.

St. Mariæ Kirke

Sønd. 8. Febr., Kyndelmisse. Kl. 10 Lysvielse. Lys, som ønskes indviet, afleveres (forsynet med en Navneseddel) før Kl. 10 i Sakristiet, hvor de ogsaa kan afhentes efter Højmessens. Kl. 17 Kompletorium.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 6. Febr. Kl. 20 Andagt. Derefter Menighedsmøde med Filmen om St. Josefs Hospital. Sønd. 8. Febr., Kyndelmisse, Kl. 9½ Lysvielse og Højmesse. De Hjem, der

ønsker indviede Lys, bedes bringe Kærter — betegnet med Navn — om Lørdagen eller Søndag inden Kl. 9¼. Tirsd. 10. Febr. Kl. 20 Ungdomsmøde med Filmen om St. Josefs Hospital. Fra Mand. 9. Febr. til Lørd. 14. Febr. bortfalder 7-Messen.

Aarhus

Søndag den 8. Februar:
Kl. 10: Lysvielse og Højmesse.

Aarhus Opland

Søndag den 8. Februar:
Odder: Kl. 10¼ (9¼ Altergang).
Søndag den 15. Februar:
Grenaa: Kl. 10.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde i St. Annæ Kirke Søndag d. 8. Februar Kl. 14,30 (Generalabsolution).

Sygeplejerske-Forbundet

Messe hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, Torsdag den 12. Februar Kl. 8,30. Madpakke medtages, Morgendrik kan faas hos Søstrene.

Enhver Sygeplejerske og Elev er velkomne!

Katolsk Klub

Møde Tirsdag d. 10. Februar Kl. 19,45 paa Ny Rosenborg, med Foredrag af Hr. Dr. Møller Christensen om *Læggekunst i Æbelholt Kloster*.

Efter Foredraget er der Forevisning af den prægtige Farvefilm »Kongens København«, optaget og forevist af Hr. Forretningsfører A. Ørsted. Gæster og Damer er velkomne til dette Møde.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 7. Februar Kl. 20 Fællesmøde med praktisk Arrangement Gruppe II. Taler: Pater Steph. Wevers. Emne: Totalitær Kristendom. Kaffebord, Fællessange. Munter Oplæsning af Hr. Svend Barfred. Opraab fra Katolsk Højskole ved Højskolens Leder, Hr. Kaptajnløjtnant H. C. Engell. Lørdag d. 14. Februar Aabent Hus Kl. 19,30—22.

MOLIN^S

Hjemmefarver

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

AARIUS

KATOLSK RADIO KLUB
Søndag den 15. Februar
FASTELAVNSFEST

K. U. K. opfører
J. L. Heibergs Vaudeville
»De Uadskillelige«.

Adgang Kr. 1,25. Unge under
18 Aar og Arbejdsløse Kr. 0,75.

Academicum Catholicum

Søndag den 8. Februar.

Fælles Skitur. Nærmere Oplysning paa Opslagstavlen i Lokalet.

Torsdag den 19. Febr. Kl. 20

indbyder A. C. til offentligt Møde i Studenterforeningens store Sal. Biskop Th. Suhr taler om »Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse«. Medlemmer kan faa tilsendt Adgangskort gratis ved Henvendelse til Administratores senest d. 15. Febr. Adgangskort à 1 Kr. faas følgende Steder: B. T.-Centralen, Wilh. Hansen, Sindahl-Petersen, Katolsk Boghandel og St. Ansgars Forlag.

Lørdag den 21. Febr. Kl. 20

er der Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wissum, Asinussens Allé 1, København V.

Søndag den 22. Febr. Kl. 8,30

Akademikermesse hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Man kan bagefter nyde sin medbragte Mad og faa Kaffe hos Søstrene. Derefter eventuelt fælles Skitur.

Onsdag den 4. Marts Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Pastor Peter Schindler taler om *Visioner*.

De unges Studiekreds.

Torsdag den 12. Febr. Kl. 20 og Torsdag den 26. Febr. Kl. 20 i Bredgade 67 A. Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosoffer og Katolicismens Stilling til dem.

Studiehjælp.

A. C. har af en anonym Velgører faaet stillet et Beløb til Raadighed til Studiehjælp for katolske studerende. Interesserede bedes henvende sig til Administratores.

Dødsfald

Vor kære Mor

Marie Barfred

er død den 28. Januar 1942, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Ella. Ebba. Otto.

Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Min elskede Mand og Børnernes kærlige Far

Augustin F. Husson

døde fra os den 29. Januar 1942.

Inger Husson,
født Øberg.

R. I. P.

Katolsk

Ugeblad

Fastebestemmelser for 1942

Den ordløse, salmeløse og bibelløse Kirke

Katolske Nyheder fra Amerika

Giotto di Bondone

Indvielsen af „Hoffmanns Minde“

Munkemel

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72. Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

W. Staack
Malermester
Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Reserveret

Gør Deres Indkøb i
Kolonial-Lageret
en gros Lager . detail Salg
Blaagaardgade 4 . Nora 5834
Leverandør til Sakraments Kirken

Trykkeriet DANMARK
ved *Tjæder Nielsen*
Brolæggerstræde 11 . Central 2979
Wibrandsvej 75 . Amager 3986
Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

Ludvig H. Dronninggaard
Møbel- og Bygningsnedker
Sofievej 6, Tlf. Hellerup 45
Udfører Arbejdet for Assumptionssøstrene

Malerfirmaet Axel Seehusen
Tugensvej 97
Telefoner: Central 3670 og Tega 3670
Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg
Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

R. Wilhelm
Bageri og Conditori
Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Hans A. Holm & Søn A/S
Maskinsnedkeri
Frederiksborgvej 70, Tlf. C. 1806

Heinze's *Vinduespolering*
Ole Suhrsgade 12 . Byen 2261 y
Lev. til Assumptionsklosteret Rygaard

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning
Amagerbrogade 156
og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Altid friske Smaakager

BATAVIA
den ideelle Java-Kaffeerstatning
nærmere kan ikke naaes
sendes over hele Danmark
Aage Andersen
Amagerbrog. 22 . Amg. 730 . 9505
Batavia Kaffe St. Kongensg. 36-38
Central 3574

Malerfirmaet **Gustav Lehnert**
Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Niels Hansen
Mahogni, Egetræ, ru, hele og pl.
Brædder, Lægter, Lister, Krydsfiner
Tagpap og Tretelex
Gothersgade 8 . Pelæ 3073
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt
Frank Andersens
Fond

Postgiro 1087

Houlbergs Pølser
- det er Mad

Købke's
Reproduktionsanstalt
Vester Voldgade 91
Klicheer i fineste Udførelse

Announcér i „Katolsk Ugeblad“
fælles for læg og lærde, for By
og Land, for unge og gamle

Benet klippet af

Et Træk fra Sømandens Liv skal jeg fortælle. Og dog: Jeg skal ikke udmale noget Sølslag for Dem. Jeg har ikke Begreb om Miner og Undervandsbaade. Jeg har aldrig set et Skib gaa under. I Sammenligning med alt dette er det i Grunden kun en temmelig prosaisk Hverdagshistorie. Men den gjorde Indtryk paa mig, da jeg hørte den.

Et Skib har lagt ind til Kajen og er ved at blive halet paa Plads. Wiren er gjort fast og nu gaar Spillet. Wiren strammes. Endnu slaar den Bugter og Løkker paa Dækket. En Matros kommer løbende. Han har meget travlt og ser sig ikke rigtigt for. Han har med eet faaet den ene Fod ind i en af Løkkerne. Før han har naaet at gøre et Hop, strammer Wiren om hans Ben; Slaaltrossen klipper Benet over.

Havde han bare gjort en lille hurtig Bevægelse i rette Tid, var den forfærdelige Ulykke blevet afværget. Han havde imidlertid været arbejdsløs i flere Maaneder; for kort Tid siden fik han atter Hyre; men den lange, uvirksomme Periode havde berøvet ham en Del af hans fordums Spændstighed. Han var ikke mere saa adræt, som han havde været, og som trænede Sø-

mænd plejer at være; saaledes kunde dette frygtelige ske.

*

Men jeg har naturligvis ikke fortalt Historien bare for at berette et Ulykkestilfælde. Vore Aviser flyder over med saadanne Beretninger. Jeg syntes, Historien kastede Lys over en Sag af langt større Rækkevidde.

Der ligger saa mange Farer og lurur for vor Fod, hvor vi saa færdes. Og det kommer an paa, om vi — aandeligt talt — har Kræfter at bruge i det rette Øjeblik. Det hævner sig, om Viljen ikke holdes i Træning. Hvis dit Sind befinder sig i en Tilstand af Passivitet... med andre Ord: hvis du aandeligt talt er faldet i Søvn, da kan du saare let faa Foden i en Snare.

Træning skal der til. Ligesom Musklerne styrkes for hver Gang de bruges, saaledes ogsaa med Viljen.

Jeg har opfrisket *Lisbeth Burgers* fortræffelige Bog, der paa Dansk hedder »Mødre«. Den katolske Jordemoder fortæller om nogle af de mange, mange Mennesker, hun har lært at kende gennem 40 Aars Virksomhed (»Storketante« kalder hun sig selv). Hun skildrer smaa svage Karakterers Jammer. Men hun har ogsaa nogle herlige Typer, Frugter af en sand katolsk Op-

dragelse. Mennesker, der fra Barndommen af har øvet sig i Selvvovervindelse. Den kloge Moder lærte Barnet, allerede mens det var lille, hvor smukt og stolt det er, naar Mennesket, omend i ganske smaa Ting, kan overvinde sig selv. Der er Skildringer af egoistiske Ægtemænd, der aldrig har kunnet nægte sig noget og derfor gør Ægteskabet til et Helvede. Og smukke, kristne Personligheder, der er i Stand til at glemme sig selv for Ægtefællens Skyld, fordi de har fuldkomment Herredømme over Krop og Sjæl.

I Sandhed mange Snarer findes i det ægteskabelige Liv. Der staar Mennesket sin Prøve. Der viser du, om du er storsindet, eller om du kun har en snæver Horisont. Ude i Skoven aabenbares det under Stormen, hvilke Træer, der er brøstfældige, og hvilke, der bæres af lange, stærke Rødder.

Det er let at forlove sig, men det er meget, meget svært at berede sig til et Ægteskab, d.v.s. at opnaa Sjælsstyrke nok til at gøre et Menneske lykkeligt. Tro mig, Kirken kan som ingen anden hjælpe Menneskene til at se stort paa Livet og til at give sig selv. Det er godt at være beredt, naar Snaren ligger for ens Fod.

C. B.

FASTEBESTEMMELSER

FOR

AARET 1942

Paa Grund af Krigen gives der i Aar en særlig vidtstrakt Dispens for Faste- og Abstinenspligten, saaledes at der kun skal fastes to Dage i indeværende Aar, nemlig Askeonsdag og Langfredag. Abstinenspligten indskrænkes til Askeonsdag samt til alle Aarets Fredage. Onsdage og Lørdage i Tamper-tiderne er altsaa hverken Faste- eller Abstinensdage.

Det er dog en Sælvfølge, at vi altid skal give Bod den Plads, der tilkommer den i vort Liv som kristne Mennesker, og da særligt i Fastetiden. Det er ikke alle, der kan faste eller paalægge sig de Bodsøvelser, som tidligere var gængse i Kristenheden, men alle kan være med til at lindre den aandelige og legemlige Nød, der omgiver os. Lad Apostlen Jakobs Formaning være os en Ledetraad gennem Fastetiden (Jakob II, 14-17): Hvad gavner det, mine Brødre, om nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger? Mon Troen kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder, men I ikke give dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavner det? Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerningen, død i sig selv«. Og Paulus (Rom. XIV, 2, 5 og 6): »Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode, til Opbyggelse«. Og »Udholdenhedens og Trøstens Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, for at I ændrægtigt med een Mund kunne prise Gud og Vor Herre Jesu Kristi Fader«.

I. Enhver bør ifølge gammel Skik i Fastetiden efter Evne bidrage med en Almisse til Vikariatets kirkelige Institutioner. Denne Almisse nedlægges i de Bøsser, som med Paaskrift Fasteal- misse vil være at anbringe bekvemt og syn- ligt i alle Kirker og Kapeller. Straks efter Faste- tidens Ophør indsendes Beløbene til Vikariatet. Hvis nogen ikke er i Stand til at yde en saadan Almisse, bør Vedkommende hver Søndag i Faste- tiden bede en Bøn for Kirkens Anliggender.

II. FASTEBUGDET foreskriver, at der paa Fa- stedage kun maa spises eet solidt Maaltid, eet mindre, samt om Morgen en Smule Brød til Morgendrikken.

III. ABSTINENSBUGDET forbyder paa Absti- nensdage Nydelsen af Kød, men ikke af Kødsuppe samt Retter, hvortil Flæsk, Fedt eller Blod er benyttet, og som kun i uvæsentlig Grad inde- holder Dele af Kød. Disse Retter saavel som Kødsuppe er dog forbudt paa Langfredag.

IV. I alle Sognekirker skal der i Fastetiden holdes en særlig ugentlig Fasteandagt med

Prædiken om fundamentale Trossandheder. An- dagterne skal slutte med sakramental Velsignelse.

V. I den lukkede Tid fra Askeonsdag til Paaskedag maa højtidelige Bryllupper (Messe- bryllupper) ikke finde Sted. I Fastetiden bør de troende ogsaa afholde sig fra Dans og fra Deltagelse i støjende offentlig Forlystelse.

VI. Tidsrummet for Opfyldelsen af Kirkens Bud om Modtagelse af Paaskekommunionen fastsættes fra Passionssøndag til Kristi Himmelfarts Dag, og for Katolikker, som har særlig langt til Kirke, til 2. Pinsedag. De troende bør opfylde denne Paaskepligt i deres Sognekirke; hvis de modtager Paaskekommunionen i en anden Kirke, bør de give deres Sognepræst Underretning derom.

Disse Fastebestemmelser skal oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller.

København, den 3. Februar 1942.

✠ THEODOR SUHR
Apostolisk Vikar

PARIS OG PARMA

Hvordan en dansk Maler blev Katolik

FJERDE OG SIDSTE ARTIKJEL

Hvis jeg alene havde begivet mig ind i Evangeliet og endnu mere i det gamle Testamente, vilde jeg uvægerligt være gaaet vild. Det jeg ønskede var netop en sikker Fører til at trænge ind i begge Testamenterne, og jeg følte uden Skygge af Tvivl, at denne Fører kun kunde være Kirken. De individuelle Meninger, min egen indbefattet, interesserede mig ikke. Jeg forstod, at Sagen oversteg i uendelig Grad det enkelte Menneskes Kræfter. Det protestantiske Problem eksisterede saaledes ikke for mig. Bygningen kunde rejses paa ryddet Terræn. Paasken kom, og idet jeg fulgte Paaske-lørdags-Processionen fra Cathedralen til Døbefonten i det gamle, romanske Baptistarium, idet jeg fra Correggio's »Exsultet« gik til Antelamis »Confiteor«, kunde ogsaa jeg synges: »Sicut cervus desiderat ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus.«

Den Følelse, jeg hidtil altid havde haft i de katolske Kirker af at være en Udelukket, af at være en Uvidende og en Uindviet, den Følelse, som havde fulgt mig fra jeg var 12 og første Gang saa en Sakristan knæle foran Højalteret i Domkirken i Hildesheim, mens min Far smilede, til jeg var 22 og under en Højmesse i Hofkirken i Dresden blev staaende, mens Elevationsklokken lød, den Følelse var nu forbi. Med Undren og med Fryd saa jeg, at de Herligheder, jeg dengang anede, havde aabnet sig for mig. Blændet stod jeg paa Tærsklen.

Hvad manglede der da for, at jeg kunde lade mig optage i den katolske Kirke? Til min Ven Præsten, som spurgte, havde jeg svaret, at jeg syntes, at jeg i det mindste maatte gaa hele Kirke-aaret een Gang igennem med Kirken, før jeg lod mig optage.

Jeg sagde, at jeg ansaa dette som en nødvendig Forberedelse og Renselse. Ubevidst var det dog næppe andet end Mangel paa Mod over for det afgørende Skridt. Andre søgte at indgyde mig dette Mod, men med lidet Held.

En kendt milanesisk Mæcen kaldte mig saaledes op til sin Villa ved Brescia for at give mig Bestilling paa et Alterbillede til sit Privatkapel. Bag Bestillingen laa naturligvis Iver for mit religiøse Vel. I Villaen boede man Dør om Dør med en rigtig Kardinal, og bag en anden Dør (d.v.s. i Privatkapellet) boede »Jesus«. Milieuet, hvori jeg befandt mig, indgød mig Ubegreb, ikke mindst religiøst set. Næppe var jeg holdt op med mine ensomme Meditationer og med den daglige Overværelse af Højmessens, før jeg næsten fysisk følte Tilbage-skridtet.

»Hvilken Magt har Præsterne dog ikke, at de kan kalde Gud ned paa Jorden!« udbrød en Nonne, der var paa Rekreation i Villaen. Hun sagde dette for at opbygge mig, men stiltiende foretog jeg kun et nyt Skridt tilbage.

Jeg maatte sande, hvad jeg havde læst hos Forfatteren til Kristi Efterfølgelse: »Hver Gang jeg gaar ud blandt Menneskene, kommer jeg ringere tilbage.«

Aaret i Rom fulgte. I Rom skulde jeg udføre Arbejdet for det omtalte Privatkapel. I den mest fuldstændige Afsondrethed udførte jeg mit Alterbillede: Kristi Korsdød paa Midtfløjen og paa Sidefløjene: de kloge og de ukloge Jomfruer, og Lazarus' Opvækkelse. Sidefløjenes Emner: Kristus som øverste Dommer og Kristus som Herre over Liv og Død fremhævede Villet-heden af Kristi Korsoffer paa Midtfløjen. Hos Isaias fandt jeg Udtrykket for min Altertavles

Indhold: »Oblatus est quia ipse voluit«.

Da jeg sidenhen sendte Kardinal van Rossum et Fotografi af Billedet med en Dedikation, hvor jeg havde skrevet, at det var et Arbejde udført i Ydmyghed, svarede han paa sit Kort tilbage: »Humilibus autem dat gratiam«. Dette Svar betød mere for mig, end de personlige Samtaler, jeg havde haft med ham. Jeg var kommet til ham med nogle bestemte Spørgsmaal om Dogmerne, thi jeg var begyndt at diskutere hvert Dogme for sig, og kom naturligvis paa denne Maade ikke ud af Stedet. Jeg manglede een, der kunde føre mig tilbage til det perspektiviske Punkt igen. Messen alene var mig ikke længere nok. Jeg forlangte større Sikkerhed, stadig større Sikkerhed, og alting maatte begyndes forfra igen.

En kendt Ordensmand, som jeg paa dette Tidspunkt blev anbefalet til, sagde det rette Ord: »Jeg kan aldrig føle Usikkerhed over for et Dogme, thi jeg tror paa Kirken.« Dette Ord, som jeg selv havde følt saa stærkt engang, gjaldt det nu om at uddybe. Kun paa denne Maade og ved at insistere her, vilde jeg kunne komme ud over Dødpunktet. Men Pateren søgte tværtimod i sin alt for store Erfarenhed med Konvertitter at anslaa de lyriske Strenge, talte om Peters Skib, og om hvor godt det var at være om Bord i det i Livets Storme etc., altsammen Ting, som jeg følte lige saa stærkt som han, men som jeg stod paa Vagt over for. Det, jeg var kommet for, var netop for at blive befriet for mine egne lyriske Sving, og for at faa Overblik over det Hele.

Og da han saa gav mig en fransk Doktrin, hvori al Ting dissekeredes og hakkedes ud i Smaabidder, tabte jeg fuldstændigt Traaden, og Troens Mulighed forsvandt for mit Blik. Jeg gav Bogen tilbage og viste mig ikke mere. Og til Paris og Parma skrev jeg, at jeg *ikke* kunde blive Katolik.

Fuldkommen indre Stumhed faldt over mig. Rom lukkede sig. Som i Mørke gik jeg om blandt

Kirker og Ruiner. Fortvivlelsen var saa stor, at jeg intet lignende mindes.

Fra Paris blev der skrevet: »Hvor Djæveln dog er stærk!« og fra Parma: »Jeg ser op i Domkirkekuplen, og jeg forstaar Dem ikke længere.«

Imidlertid var Liturgien blevet staaende. Den diskuterede ikke, den polemiserede ikke, den var. Askeonsdag modtog jeg Asken. For første Gang deltog jeg personligt i en katolsk Ceremoni. Jeg havde forhørt mig forinden, om jeg kunde, og var blevet ivrigt opfordret dertil. Med dyb Andagt modtog jeg Asken paa min Pande i den herlige Kirke Santa Sabina paa Aventin. Jeg gik herfra lige hjem og fuldendte i eet Træk Kristi Aasyn, idet Han udaander. (Alterbilledet, som ikke behagede Bestilleren, erhvervedes senere til Rosenkranskirken i København).

Fastetiden fulgte, den Tid, hvor Rom er mest sig selv. Hver Eftermiddag valfartede jeg til Stationskirkerne og deltog i Bodsprocessionerne under Af-syngelsen af Litanierne og Miserere i disse Roms ældste, usigeligt herlige Kirker med deres mærkeligt intime Kontakt med de første Martyrer, der her har deres Grave, og hvis Relikvier er udstillet paa Altrene Stationsdagen. Blandet op i den anonyme Mængde var jeg kun een af mange i samme Andagt.

Hvad var det, der havde syntes saa uoverstigeligt for mig? Jeg var jo forlængst Katolik, hele mit Liv laa dér, og udenfor var der kun total aandelig Død. Dette var, hvad jeg Gang paa Gang havde kunnet konstatere. Saa maatte Løsningen af mange Ting, jeg endnu ikke forstod, komme siden.

Den Kristne var en Indviet, Troen et Mystorium. Ikke alle dens Skatte laa til Skue paa alfar Vej. Det jeg allerede havde erfaret, maatte være Borgen for det, jeg endnu ikke saa. I ubetinget Tillid til den fuldstændige Opfyldelse maatte jeg selv handle nu. Troen var ikke blot en Gave.

De sidste Maaneder inden Afgørelsen tilbragte jeg paany i Parma, hvortil mit Arbejde havde kaldt mig tilbage. I Parmas tidlige og barske Vinter, uden Ild i Kaminen, men brændende opfyldt af den første Gennemgang af »La Divina Commedia«, naaedes Beslutningens Modenhed.

I de sidste Dage stod kun eet eneste tilbage for mig, mens alt andet svandt bort: »Du maa bekende Kristus for Verden.« Intet Skridt videre frem i mit Liv var muligt, før dette havde fundet Sted. Der var ikke længere Tale om et Valg, der var Tale om et Bud, som forekom mig uendelig pinligt, men som jeg ikke kunde komme uden om, uden at gaa den fuldstændige Opløsning i Møde. Og en Dag gik jeg saa til min Præsteven og sagde til ham: »Tidspunktet er inde, hjælp mig.« Efter nogle faa Stikprøver blev Dagen for min Optagelse bestemt.

Paa selve Dagen var jeg som Fraværende. Daabsvandet randt allerede af mit Haar, og dog var det, som om det ikke gjaldt mig. Under Reciteringen af »Credo« gik jeg aldeles i Staa. Endeligt fandt jeg mig selv knælende foran Ærkebispem, der i fuldt Ornat fra Alterets øverste Trin talte til mig. Og pludseligt hørte jeg ham sige: »Dette er den skønneste Dag i Deres Liv!« — »Nej, det er en forfærdelig Dag —«, stønnede det blot inden i mig til Svar. Først senere blev denne Dag til Virkelighed for mig, ikke som Afslutning men som Udgangspunkt. Det var den 30. November 1925 i Parmas Bispegaard. Faddere var mine to Venner i Parma og i Paris.

Den Taage, hvori alt havde været indhyllet for mig under selve Ceremonien, splittedes imidlertid med eet af en uventet Hændelse, der lod mig se alt klart. Foran Døbefonten var jeg blevet spurgt om, hvilket Navn, jeg vilde antage. Dette forvirrede mig, herom havde ingen talt. Den assisterende Præst bemærkede da venligt: »Det er Skik at antage den Helgens Navn, hvis Dag det er.« Hertil var jeg straks

beredt. Underligt nok havde jeg ikke i Forvejen set efter, hvilken Helgen det var. Jeg spurgte derfor: »Hvilken Helgen har vi i Dag?« Præsten svarede: »I Dag er det *Sankt Andreas*, passer det Dem?« Jeg nikkede kun. Bevægelsen overvældede mig.

Det Navn, Andreas, nævnet her, betød, at min gamle Farmor, *Bet*, var til Stede ved Døbefonten i dette Øjeblik. Hun bar selv det Navn, et gammelt Familienavn, og hendes Far og hendes Broder havde begge baaret det. Hun elskede det derfor, og nu i dette Øjeblik blev det viet. Hos hende havde jeg haft mit egentlige Barndomshjem, og hun, ene af alle, havde i Tavshed vist mig Troens Eksempel. Ved hendes Død laa der et Brev til mig, der sluttede med de Ord: »Min Bøn for dig til Gud vil aldrig ophøre.« Andreas — Navnet var Tegnet, at alt var hendes Værk.

Mogens Kai Nørregaard.

INDVIELSEN

af »Hoffmanns Minde«

Den 2. Februar blev atter en ny stor Institution overgivet til sin Bestemmelse, »Hoffmanns Minde« ude i Valby Langgade 117. Klokken 10 indviede Biskoppen først den lille Klokke, der straks blev hængt op i det nydelige Taarn, som pryder Kuppet. Derefter indviedes dette, idet Biskoppen sammen med de indbudte Præster bad de i Rituallet foreskrevne Bønner. Af Præsterne var til Stede Pastor *Hake*, i hvis Sogn det nye Kapel ligger, Redemptoristerne, til hvis Omsorg Kuppet blev overdraget i Fundatsen, og Pastor *Dickmann*, der foreløbig er ansat som deres Stedfortræder. Selve Kuppet er temmelig stort og har 80 Siddepladser. Man vil synes om det, saa snart man har set det. Det har sin egen Indgang ogsaa fra Gaardsiden, saa at enhver uden videre kan aflægge det et Besøg, hvad de omkringboende Trosfæller vil vide at sætte Pris paa.

Efter Indvielsen læste Biskoppen sin første hellige Messe i Kapellet. Til Slut indviede Biskoppen selve Hjemmet, idet han velsignede hver enkelt Lejlighed. Til Hjemmet er der jo knyttet forskellige Lejligheder, baade med 1 og 2 og 3 Værelser, der ifølge Fundatsen i første Linie er bestemt for enligt boende Damer her fra Byen. Husførelsen besørages af Sankt Hedvigs Søstre. »Det var en anerkendelsesværdig Slægtsfølelse,« sagde Biskoppen i sin Tale, »der gav Stødet til dette Hjem, og gennem Fundatsen vilde Hr. Hoffmann bevare sin Fædrene-

gaard til kommende Slægter. Det er en Slægt, der har været til stor Støtte for Kirken her i Landet, og Vikariatet skylder den meget. Hr. August Hoffmann har nu testamenteret Gaarden til dette Formaal, og det faldt i Frk. Marie Hoffmanns Lod at føre Testamentet ud i Livet, hvad hun har gjort med stor Energi, hvorfor vi alle skylder hende Tak.«

Dette nye Hjems Arkitekt, Hr. Poulsen, og Hr. August Hoffmanns Sagfører, Hr. Overretssagfører Gunnar Pedersen var til Stede.

P. D. Steidl.

Ensartethed i Søndagsgudstjenesten

Ogsaa Liturgi blev der drøftet paa Kongressen. Man forsøgte at skaffe et vist Fællespræg i Liturgien, saaledes som den værdigt bør fejres i Sognekirkerne.

Dom D. Winzen O. S. B., der fra Maria-Laachklostret har forlagt Residensen til U. S. A., paa-pegede, at man lettest vilde komme bort fra det liturgiske Virvar og en usømmelig Uensartethed ved at indføre Messen, saaledes som den paa Søndagene holdes i Kirkerne i Rom. Gudstjenesten er »missa cantata« med een Præst; en »schola« synger Messens Proprium, medens Menigheden synger de Svar og Dele af Messen, der tilkommer den. En Lector reciterer paa Modersmaalet baade Epistel og Evangelium; han nævner ligeledes Navnene paa de troende, som man især vil bede for i denne Messe. — Hvor der ingen saadan Messe synges, fejrer man »missa recitata«.

Disse to Kongressers Bestræbelser for Liturgiens Ensartethed har bragt glædelige Resultater. Baade i Amerika og i England er det ved Søndagsgudstjenesten ikke noget Særsyn, at de troende ved Ofringen i Procession bringer de Hostier, der skal konsekres, op til Præsten ved Altret...

Statistikken melder, at 25 % af den øjeblikkelige amerikanske Hær er Katolikker; skønt kun 16 % af Landets Indbyggere hører til Kirken!

U. S. A. Jesuitter i Kina

Jesuitternes kaliforniske Ordensprovins har i Kina faaet overdraget et vanskeligt Hverv; især udfolder de deres Virksomhed i Shanghai. Blandt den kinesiske Landbefolkning stiger Omvendelserne stadig; ofte er der ligefrem Tale om Masseovertræden til den katolske Kirke. Amerikanske Tidsskrifter beretter om dette Arbejde i Kina, at den hellige Stol aldrig nogensinde før i U. S. A. har udbedt sig Løsningen af saa betydningsfulden Opgave paa Missionsomraadet.

Amerikanske Nyheder

Bortset fra Krigstelegrammer er det kun faa Meddelelser, der fra Amerika naar over til det europæiske Kontinent. Dette Forhold kan maaske forlede til den Opfattelse, at der ikke sker noget nævneværdigt paa andre Omraader, især ikke indenfor den katolske Verden i U. S. A. Men det er dog langt fra Tilfældet!

I Staten Minnesota har man for nylig under store Festligheder afholdt en national eukaristisk Kongres. Til den afsluttede Højtidelighed i Byen St. Paul, hvor den sakramentale Velsignelse meddeltes, havde der indfundet sig 125.000 troende. Hans Excellence Biskop Heylen (Naur), der var kommet til Skade, kunde ikke deltage i Kongressen; dog lod han sig ved Slutningshøjtideligheden bære ind i Katedralen, hvor han selv istemte Te Deum.

Det levende Sogn

I Oktober Maaned afholdtes der ligeledes i St. Paul (Minnesota) den anden nationale, liturgiske Kongres; den strakte sig over en hel Uge, hvor man ligesom paa den første Kongres i Chicago kom ind paa de aktuelle Liturgi- og Sogneproblemer.

Kongressen havde som Tema valgt: »Det levende Sogn, hvor Menigheden aktivt og med Forstaelse deltager i Liturgien«. Ved den Lejlighed blev man enig om, at Sognets Menighedsliv ikke bestod i, at en snæver og eksklusiv Kreds af Katolikker levede deres veltilfredse og bedsteborgerlige Liv... opfyldte deres Søndagspligt efter Forskriften... og iøvrigt kritiserede alt og alle indenfor Menigheden, medens de ikke følte nogen Trang til at føre et bevidst og intensivt Liv med Kirken og dens Liturgi.

Overfor denne Karikatur af Menighedsliv (som siges at eksistere visse Steder), stillede man med al ønskelig Tydelighed Billedet af det ægte Menighedsliv i Sognet, hvor Katolikkerne danner et »corpus mysticum« i det smaa, hvor Forbindelsen med Kirken er levende og bevidst og ikke stivnet bag en konventionel Maske. Alle Medlemmer i et saadant katolsk Sogn bør føle sig som Lemmer paa Kristi mystiske Legeme, altsaa hørende til en højere Enhed (og deraf Enighed indbyrdes) med et fælles Livsprincip, der forbyder alt Partikævl og Klikevæsen indenfor Menigheden. Kristus bør leve i de Kristne indenfor Sognet.

Paven og Studenterne

Da Paven for nylig i en Tale henvendte sig til de universitets-søgende Studenter i Italien, an-kede han over, at Studenternes religiøse Udvikling ikke holdt Skridt med deres Uddannelse paa de øvrige Felter. Studenter, sagde Paven, bør ikke nøjes med deres Børnelærdom... de maa uddybe deres religiøse Viden. Kendskab til deres Religion maa gaa Haand i Haand med deres øvrige faglige Uddannelse.

Pavens Tale til de italienske Studenter har virket opmuntren-de og ansporende for de katolske Studentersammenslutninger ved Universiteterne baade i U. S. A. og England, meddeler de katolske Tidsskrifter. I de to Lan-de har Studenterne allerede i en Aarrække i Studiekredse gen-nemgaaet og drøftet de sidste Pavers sociale Encyklikaer. Men nu slaar de engelske og ameri-kanske Studenter til Lyd for, at hele Arbejdet organiseres i stør-re Stil overalt, hvor katolske Studenter studerer ved Universi-teterne i de forskellige Byer.

Der skal udgives Bogserier, der paa en letfattelig Maade fremstiller Forbindelsen mellem Troen og det profane Liv. Tillige skal Studenterne om muligt gøre en social Indsats. Ved det katolske Universitet i Tokio (Ja-pan) findes et Settlement i By-ens usleste Kvarter, hvor Stu-denterne i deres Fritid gør en virkelig kristen social Indsats. Hvorvidt man i Amerika eller England tænker paa noget lig-nende er uvist. Foreløbig organi-serer man Hjælp og Understøt-telse for de fattige og trængende Studenter.

Samarbejde mellem de kristne

Pavens indtrængende Appæl til alle rettænkende Mennesker om endrægtigt Samarbejde for vort truede Samfund har givet Ekko i de forskellige Lande. Det er tænkt som et kristent Samarbej-de, baseret paa Naturloven og Respekten for dens almene Gyl-dighed for alle Racer og Him-melstrøg. Kardinal *Hinsley* har i

England grundlagt en katolsk Institution »Aandens Sværd«. Kardinalen ønskede dog ikke Protestanters Indflydelse inden-for Organisationen. Hertil erklæ-rede Protestanterne, at de følte sig skuffede og tilsidesatte. Men nu synes der efterhaanden at komme et aktivt Samarbejde i Gang i de forskellige Dioceses. Det hviler paa helt igennem katolsk Grundlag, men saaledes at ogsaa anderledes troende kan gøre en Indsats, da der jo ifølge Pavens Ord kaldes paa alle de Mennesker, der vil være med til at genopbygge et kristent Sam-fund, et nyt og bedre Samfund, der baade skal være retfærdigt og desuden tilpasset Forholdene, som de efter Krigen maatte blive.

Ærkebiskoppen af Canterbury og York har fuldt ud godkendt Pavens saakaldte fem Punkter (der skal danne Grundlag for en retfærdig Fred) som et velegnet Grundlag for et nyt og bedre Samfunds Genrejsning.

I denne frygtelige Krise, der til syvende og sidst ogsaa er en Tros- og Kristendomskrise for Europa, har Paven kaldt paa alle ærlige, kristne Mænds gode Vilje. Maatte dette Raab blive hørt af alle *bonae voluntatis*... og maatte det blive til Velsig-nelse og ikke til et Ragnarok for vort kristne Samfund, naar den-ne store Krig engang har fundet et Hvilested paa Historiens end-nu større Kirkegaard.

Clipper.

»Den ordløse, salmeløse og bibelløse Kirke«

Antikatolske Traditioner i historisk Belysning

For Pædagogerne og siden for A. C. har Pater A. Otto S. J. holdt et Foredrag om den katolske Kirke omkring Reformationstiden.

Det var et sjældent lødigt og sagligt Foredrag, der gav Besked om alt det, man har tumlet med af Problemer, naar man har haft de almindelige danske Historiebøger i Skolen; for en Konvertit et uund-værligt Foredrag og for en født Katolik i dansk Land højst nyttigt. Vi maa haabe, det bliver udgivet som Pjece. (Pauluskredsen udgiver det i sin Foraarsserie. *Red. Anm.*)

Det er tre Hovedbeskyldninger, der fra protestantisk Side rettes mod den romerske Kirke paa Lu-thers Tid, sagde Pater Otto: den romerske Kirke skal have været: 1) ordløs, 2) salmeløs, 3) bibelløs. Og disse tre Skavanker skal Reforma-tionen have rettet til noget nyt og bedre.

Pater Otto gik ind paa hvert Punkt og gendrev dem med et over-vældende Antal Aarstal, Navne og Fakta.

Ad 1) »ordløs«. En anselig Ræk-ke af alle Tidens største Prædikan-ter er opstaaet paa den katolske Side og paa alle Tider og Steder. Men især i Slutningen af Middel-alderen, altsaa kort før Reforma-tionen, var der en Rigdom af frem-ragende katolske Prædikanter over-alt. Og de blev hørt! Der fortælles, at Kirkerne ofte ikke kunde rum-me alle dem, der gerne vilde ind.

Der blev prædikeret hver Søn- og Helligdag, ofte 2 Gange om Dagen, samt paa mange Hverdage. Der blev prædikeret paa Modersmaalet. Indholdet drejede sig om Evangelier-ne, Messetekster, de 10 Bud, Fader-vor og Trossandheder.

Der fandtes Prædikensamlinger, udgivet paa Latin, om alle nævnte Emner samt til alle mulige Lejlig-heder saasom Bryllupper, Begravel-ser, Fastetid o. s. v. At de udkom paa Latin var ikke, fordi de no-gensinde var blevet holdt eller skulde holdes paa Latin, inen fordi Latin var det Fællessprog, som alle Præster over hele Jorden kunde læse (omend ikke alle kunde tale

det), saa at en saadan Samling kunde trykkes eet Sted og saa sendes ud til Brug i et hvilket som helst Land. Sempelthen en uhyre praktisk Løsning af et i Bogtrykkerkunstens første vanskelige Tider ellers uløseligt Problem.

At Prædikenen faktisk altid holdtes paa Modersmaalet, fremgaar af visse Regler, der er bevaret fra hin før-reformatoriske Tid, f. Eks.: i Meissen (Saksen) prædikedes der regelmæssigt paa de to Sprog, Befolkningen brugte: Tysk og Slavisk. Ligesaa i Sønderjylland, hvor der omkring 1450 ansattes Præster til baade tysk og dansk Prædiken.

Der blev prædikeret i alle Kirker. Naar en Præst havde to Kirker og ingen Kapellan, var han forpligtet til at prædike i begge Kirker hver Søndag (Forordning i Danmark under Kristian II).

Om Folkets Indstilling over for Prædikenen giver Udtalelser fra dengang Bevis nok. Det var en »hellig Pligt« at høre hele Prædikenen og »ikke lade noget af Guds Ord gaa tabt«, thi »intet Ord gaar over Guds Ord«. Det kaldes en »usigelig Velsignelse for den, der hører Guds Ord«. »Prædikenenes bedste Emne er den hellige Skrift«, men Legender, Lignelser samt Eksempler fra Dagliglivet maatte ogsaa bruges.

Hele Middelalderen indtil Reformationen prædikedes der mere end efter Reformationen. Og for fulde Kirker. »Kun Had eller Bitterhed eller stor Uvidenhed kan beskyldte Kirken for ikke at prædike,« siger Povl Helgesen.

Hvordan har da Paastanden om den hos den katolske Kirke manglende Prædiken kunnet opstaa og fastholdes saa længe? Prædikenen var ikke noget nyt, som Reformationen indførte. Ny var derimod Prædikenenes *Placering* i Gudstjenesten (samt et nyt Trosindhold). Fra at være en vigtig Bisag til Messen som Hovedsag i den katolske Gudstjeneste blev Prædikenen selv Hovedsagen og Liturgien saa afgjort en Bisag i den protestantiske Gudstjeneste. (Reformationens Kamp var ikke saa meget for Prædiken og Salmesang som *mod* Messen.)

Men mærkeligt — fra den Tid, Prædikenen er blevet det centrale,

det egentlige, næsten det eneste — begynder der en trist Nedgangsperiode for Prædikenen. Skældsord udslynges fra Prædikestolen, hadefulde Paastande uddybes, og det opbyggelige forsømmes. Hovedemnet blev ikke mere Evangeliet o. l., men derimod de mærkeligste Polemikker, Historier om Misfostre og Djævle o. l.; et Sted udformedes en ejendommelig Række Prædikener om Mennesket: om Arme og Ben, Mave, Hoved, Haar o. s. v.

At Prædikenen ikke altid har været gripende, viser en kgl. Befaling fra 1645 om at »dem, som sove, at skulle slaa paa Hovedet«.

Der er et stort Omraade for historisk Forskning i Danmark: katolsk Prædiken indtil Reformationen — den er ikke undersøgt til Bunds. Studiet vil sikkert levere det bedste Bevismateriale mod den gamle Paastand om den »ordløse« katolske Kirke; desværre er der ikke bevaret et saa rigt Materiale her som i Udlandet.

Ad 2) »salmeløs«. Det er rigtigt, at Salmesangen fik en anden og vægtigere Placering i den protestantiske Gudstjeneste, end den havde haft i den katolske. Men det er langt fra rigtigt, at Katolikker ikke kendte eller sang Salmer. Processioner o. l. gav rig Lejlighed dertil, og man kender ca. 1400 tyske Salmer fra før Reformationen. Der fandtes Sangskoler for Salmesang, og Salmer brugtes bl. a. i Passions-spil, Julespil o. a. Kirkespil. Mange nuværende protestantiske Salmer er overtaget fra de katolske, f. Eks. Den signede Dag, Krist stod op af Døde. Kirke-Musikken stod højt. Professor Abrahamsen kalder det liturgisk-musikalske Brud med Romerkirken for »uopretteligt i lange Tider«.

Der kendes i Dag 20 danske, katolske Salmer fra før Reformationen. Salmer brugtes før og efter Messen, men ikke under Messen.

Det er rigtigt, at Salmesangen i Danmark efter Kingo kom op paa Tinder, der aldrig før var naaet. Men var det *paa Grund af* Protestantismen som saadan? Paa samme Tid skete der et tilsvarende Opsving i katolske Lande. Vilde Kingo ikke ogsaa som Katolik have sunget Guds Lov paa Vers? Sikkert.

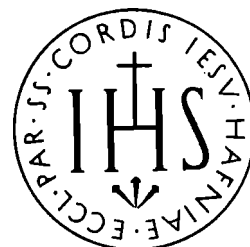
Fortsættes Side 110

URBI ET ORBI

Den italienske Stats Repræsentant ved den hellige Stol, Ambassadør Dr. B. Attolico, er afgaaet ved Døden. Ekscellencen havde — før han blev knyttet til Vatikanet — været Italiens Repræsentant i Moskva og Berlin.

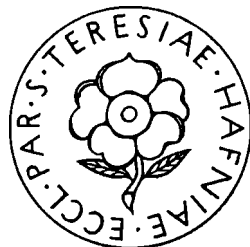
De ny, københavnske Sognesegl

Jesu Hjerter Sogn

Sct. Antoni Sogn

Sct. Tereses Sogn

Sct. Knud Lavard Sogn

Giotto blev Cimabues Elev og Skaberen af den ny Kunst, idet der nu kom Bevægelse, Liv, Ynde og Lidenskab, med et Ord: menneskelige Følelser ind i Kunsten. Cimabue arbejdede sammen med sine Elever i San Francescos Underkirke i Assisi, og Giotto fik Opgaven at male den hellige Frans' Liv i Overkirken.

Nu mødes to Genier — den belgiske Frans og Giotto — og udelelige Værker bliver skabt Naturligt og jævnt fortæller Giotto paa Kirkens Mure om den store Helgens Liv i 28 skønne, uforglemmelige Billeder, med saa faa Midler, som muligt — Aanden er det allbeherkende Giottos Kunst er som det jomfruelige Foraar. Det er, som en tidlig Foraarsmorgen ser en Eng bade i Sollys. En let Sky, der endnu bærer Morgenrødens Skar, sejler langsomt hen over Himlen,

➤ Underkirken i Assisi med Giotto's allegoriske Fresker.
 † Giotto's Billede af Dante (Firenze).

som nepot var hans Styrke, at han var trængt saa dybt ind i Frans' Aand, og havde forstaaet ham som ingen anden før eller senere, anlag de for Svaghed. Men Aarhundrede efter Aarhundrede er gaaet og Giotto's Kunst lever mere end nogensinde, og er elsket og forstaaet i San Francescos Underkirke her i Giotto malet Franciscanerordenens tre Hoveddyder: den hellige Fattigdom, den ubelagte Lydigheid, den fuldkomne Kyskhed — og den serafiske Faders Apoteose. Den hellige Fattigdom er det bedste af Billederne. Kristus slaar i Midten og lægger Parrets Hænder sammen. Bruden er gammel, mager og gulten, iført en pjaltet Særk. Men vidunderligt dejligt er Udtrykket i hendes Øjne, det er, som om hun lover Frans Alverdens Lykke. Vidnerne er Himlens Engle, der er fyldt af Glæde og Beundring.

I Underkirken skaber Giotto og saa Fremtidens Mariaskikkelse, her bliver hun den hellige Jomfru, der lever i Nazareth; hun faar Livets Farve.

Giotto vandt sine Sporer i San Francesco, og derefter strømede Bestillingerne ind til ham. Disse store Opgaver førte ham fra den ene By til den anden i Italien. I Arena ved Padua fortæller han Jesu og Maria Liv i 37 Freskoer, og utrætteligt kæmper han for at naa saa højt som muligt i sin Kunst. Hans Samtid beundrede ham i allerhøjeste Grad, og hans Ven Dante skriver om ham:

Credette Cimabue nella pittura Tener lo campo, ed ora ha Giotto il grido.

Dante, der var forsvist fra sin Fædby Florens, mødtes med Vennen i Padua, i Ravenna, og har der uden Tvivl befrugtet Giotto's Kunst, og senere hen flettede Vennens Navn ind i sin Komedie. Giotto bevarede Vennens Træk for Efterverdenen i Kapellet i Borgello, Podestaens Hus i Florens, som en af de salige i Paradis. Denne Fresko forsvandt under Kalkkosten i den Tid, Giotto var overset. Da den blev opdaget, vilde Florens bevare sin store Søns Ungdomstræk for Efterverdenen — og Dantes Hoved var det eneste, der blev opfrisket paa Freskoen; men at restaurere et Billede af Giotto er umuligt, saa Dantes Herskerhoved blev adlagt i kunstnerisk Henseende.

I Aaret 1334 kommer Giotto tilbage til sin Fædby og begynder at bygge Domkirkens skønne Klokketaarn, for Giotto var ikke alene Maaler, han var ogsaa Arkitekt og Billedhugger. Desuden smykkede han med sine Freskoer to Kapeller i Franciscanerkirken Santa Croce — det ene med Johannes Døberens Liv, det andet med den hellige Frans' Liv, for anden Gang.

Den 9. Januar 1336 døde denne store Kunstner — Giotto di Bondone.

Den kristne Kunsts Udvikling V

Giotto di Bondone

af Anna Remy

Hvis disede Blaa spejler sig i Vandløbene. En enkelt Markholmst rejser sig hist og her, rank og let mellem sine silkebløde Blade og lyser som en lille Guldol. Paa nogle høje Græsstraa straalet Dugdraaberne som Diamanter. Men den stærke, stolte, triumferende Dag kom — den forjog den lille Sky, hvor Morgenrødens Afglans endnu dvælede — sugede Dugdraaberne bort og tørrede Vandløbene ind — og nu, da Solen var stærk, mydrede Blade og

Blomster i en Uendelighed, og for en Glemte man den yndige, friske, uberørte Foraarsmorgen for Sommerens Pragt; men Længsel efter den var alligevel saa kindt af Menne-skenes Bly.

Ja, der kom en Tid, hvor Giotto's Kunst blev overset. Renais-sancens Møde Teknik var sænomenal — de forstod ikke Giotto — de gale, han var ubehjælp-som, og barnlig. Det

➤ Sel. Frans' og Jomfens (En af Giotto's herlige Fresker i Overkirken i Assisi)

GUDS MÆRKEFIGE VEJE

SANKT PATRICIUS

17. Marts

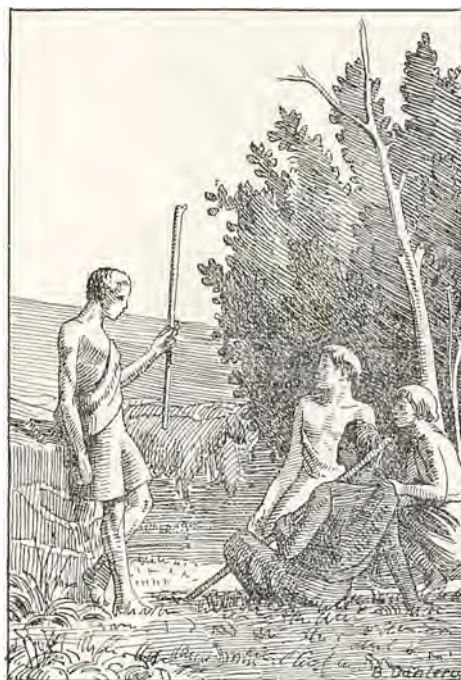
Omkring Aar 400, et Sted i Storbritannien, var der et kristent Hjem, blandt mange hedenske. Husets Herre, Calphurnius, var »af god Familie«, romersk Borger, hed det sig, og Husets Frue af fransk Oprindelse, en Niece, sagde man, af selve Biskop Martin af Tours. Calphurnius var en velstaaende Mand, havde Marker og Kvæg og mange Slaver, efter den Tids Skik, og Vasaller, som svarede ham Skat af Markens Grøde og stillede vaabenføre Folk i urolige Tider. Patricius hed en af hans Sønner, en klog og rask Dreng, ikke synderlig from, hvis man ellers kan tro hans eget Udsagn. Patricius holdt mere af at jage i de store Skove end at læse og bede — det kunde Kvinderne besørge, indtil videre! Han havde ikke Tid — Livet var saa skønt — Evigheden saa fjern...

Men saa skete der noget forfærdeligt! En Nat blev der banket haardt paa Husets Dør. Udenfor stod et Par unge Karle ved Siden af deres sveddryppende Heste. »Skynd dig, Calphurnius!« raabte de, »og faa jeres Folk paa Benene, for nu kommer Barbarerne — de er gaet i Land paa Odden!«

Hurtigt blev der blæst til Samling. Bavnen blev tændt paa den nærmeste Høj for at varsko Vasallerne — men kun de nærmest boende naaede frem, for de vilde Horder havde omringet Gaarden. Husets Folk kæmpede tappert, men de var for faa, og midt i Nattens Mørke var det knap muligt at skelne Ven fra Fjende. Først da det begyndte at lysne, og flere Folk fra Omegnen kom til, trak Røverbanden sig tilbage, medførende ikke blot et stort Bytte af Korn og Kvæg, men ogsaa Fanger, baade Slaver og frie — deriblandt den 16-aarige Patricius, som trods sin unge Alder havde været med, hvor Kampen var hedest.

Tidligt næste Morgen var Røverne igen paa Søen og paa Vej til Irland. I den nærmeste Havn fik de deres Fanger vekslet i Mønt. Patricius, der endnu ikke gjorde det ud for en voksen Mand, blev købt af en Bonde, som trængte til en Faarehyrde.

Det blev mellem Irlands grønne Høje, alene med sig selv og med den store, stille Natur, at Patricius kom til at leve sine Ungdomsaar. Herude lærte han, at Gud ikke var noget taaget og fjernt, men levende og nærværende. Nu, da alt andet var taget fra ham, blev Gud alt for ham. I Stilheden og Ensomheden lærte Patricius at bede — først for sig selv, men siden for de raa og hedenske Barbarer, han levede iblandt — om de dog maatte lære at kende den samme høje, hellige og uendelig kærlige Gud, som var blevet hans et og alt.

I seks Aar blev Patricius hos den samme Herre. Da drømte han en Nat, at han saa sin Faders Hus, saa tydeligt, at han næsten tvivlede om, at det havde været en Drøm. Og i hans Indre lød der en Stemme, som ikke lod ham Ro, og som sagde, at han skulde gaa ned til Kysten, hvor et Skib ventede paa gunstig Vind. Patricius havde lært at lytte til den indre Stemme og at adlyde den; derfor snørede han sin Ransel og vandrede ad Kysten til. Og ganske rigtigt, da han efter flere Dages Vandring naaede Havet, laa der virkelig et Skib, parat til at lette Anker med Storbritannien som Maal. Patricius bad nu Skibets Fører om at tage ham med; men han fik et kort og barsk Nej. Uden videre Snak tog Patricius igen sin Ransel paa Nakken og vendte tilbage ad den Vej, han var kommet fra. Men da skete det underlige, at Hedningens ellers saa haarde Hjerter blev rørt til Medlidenhed med den unge Mand; han sendte en af Mandskabet efter ham for at sige ham, at han dog alligevel vilde tage ham med.

Patricius var glad, ikke blot fordi det nu gik ad Hjemmet til, men især fordi han paany havde faaet Bevis for, at »den der lader sig føre af Gud, kommer sikkert til Vejs Ende«. Om Bord paa Skibet tog han straks fat med al Slags Arbejde, slæbte, saa Sveden drev af ham, spulede Dækket og hev i Tovene, saa Hænderne fik Vabler. Mandskabet syntes om ham, han var en rask Gut og flink at tale med, og naar Fyraften kom, samledes Folkene omkring ham, og i Nattens Stilhed, under Stjernehimlens

straalende Telt fik de for første Gang at høre om den Gud, hvis Magt og Kærlighed var uden Maal og uden Grænse.

Efter tre Dages rolig Sejlads naaede Skibet Skotland, og Folkene gik i Land for at skaffe sig Føde — om ikke med det gode, saa med det onde. Men det viste sig hurtigt, at man var kommet til fuldstændig øde og ubeboede Egne. I syv og tyve Dage strejfede de om i Haab om at støde paa Mennesker eller Dyr, men uden Resultat. Sulten nagede, og de stærke Mænd, som ellers ikke kendte til at give op over for noget, stod der, matte og modløse. Kun Patricius var den samme som altid, rolig og glad. Det var alligevel forbavsende, syntes de.

»Hør, unge Mand,« sagde en af dem til ham, »hvad siger du egentlig til alt dette her? Du har snakket saa kønt til os om din Gud, som er saa god og kan saa meget! Hvorfor beder du ham da ikke om at hjælpe os? Lad os nu se, om han er den, du siger!«

»Jeg vil gerne bede min Gud om at hjælpe jer,« svarede Patricius, »men paa den Betingelse, at I selv beder med. Bed med Tro og med Hjerte, saa skal I se, han baade kan og vil hjælpe jer.«

Det holdt haardt for de vilde Barbarer at bøje deres stolte Nakker. Men de fik det gjort. Nøden gjorde dem smaa og ydmyge. Knælende midt paa den store Ødemark, knugende deres barkedede Næver, raabte de til Himlen, hungrende efter Brød, inen ogsaa efter den Kærlighed, som de aldrig før havde mødt — —

Ud fra et Krat i Nærheden kommer i samme Stund travende en Flok gryntende Svin! Mændene springer

op. I et Nu er Dyrene omringet, og længe varer det ikke, før de sultne Folk sidder paa Hug om det knitrede Baal og faar den værste Hunger stillet. Men da Maaltidet er til Ende, samles de igen om den unge Missionær; de har faaet lært at bede, nu faar de ogsaa lært at sige Tak!

— — —

Endelig naaede Patricius tilbage til sit Barndoms-hjem. Overraskelsen og Glæden var stor; man havde jo troet ham død forlængst. Men, skønt Patricius hurtigt fandt sin Plads i den hjemlige Kreds, var det, som om han dog ikke faldt til Ro. Var Rejsefeberen gaaet ham i Blodet? Kunde han ikke mere finde sig til Rette med det rolige Hjemmeliv? Nej, det var Kærligheden, der var »gaaet ham i Blodet«, Kærligheden til Gud og til Sjælene. Hvad skulde der nu blive af hans vilde Kammerater fra Skibet, spurgte han sig selv. Hvem skulde nu hjælpe dem og faa deres Sjæle i Havn? Om Natten drømte han om Irlands grønne Marker og om de Venner, han havde vundet sig der, og hvis Sprog han havde lært at tale. Han syntes at se de smaa Børn siddende paa deres Moders Skød og grædende strække Hænderne ud imod ham — —

Og saa en Dag tog Patricius igen Afsked med sit Hjem. Han vilde være Præst, Missionær — og ad mange dunkle Veje, som vi først i Evigheden skal kende, naaede han sit Maal. Han blev Præst og siden Biskop.

Slaven, Faarehyrden Patricius naaede sit Maal. Han blev Sankt Patricius, Sankt Patrick, Irlands Apostel.

Anden Del af Fadervor VII

Bønnen om det aandelige Brød

Indtil nu var der Tale om det legemlige Brød, som nydes af Munden for at vedligeholde eller forøge Legemets Kræfter. Ved Guds uendelig store Godhed faar baade troende og vantro, gudfrygtige og ugudelige Mennesker Del i denne Velgerning. I Bjergprædikenen læses jo de kendte Ord, at »Gud lader sin Sol gaa op over gode og onde og lader det regne paa retfærdige og uretfærdige« (Mt. 5, 45).

Men hvem der kender en lille Smule til Skriften, vil huske at Ordet »Brød« i de hellige Bøger ogsaa bruges om Menneskets aandelige Føde. Denne beder vi nu ogsaa om, naar vi siger: »Giv os i Dag vort daglige Brød.« Lad os da forklare det nye, vi saaledes staar overfor. Med aande-

lig Føde menes alt, hvad der i vor jordiske Levetid er nødvendigt til Sjælens overnaturlige Liv og til dette Livs Velfærd og Trivsel. Her gælder nemlig det samme, som vi har konstateret, da vi forklarede det legemlige Brød. Som denne Føde er mangfoldig, saaledes er ogsaa den Spise, der vedligeholder, øger og styrker det aandelige Liv, af forskellig Art.

Paa den Maade er først og fremmest Guds Ord Sjælens aandelige Føde. I Ordsprogenes Bog siger den evige Visdom: »Kom og spis mit Brød og drik den Vin, som jeg har blandet« (9, 5). Naar den Allerhøjeste fra Tid til anden nægter Menneskene denne sit Ords aandelige Føde, saa siger Skriften, at Her-

ren hjemsøger vor Slægt med Hungersnød. Der staar nemlig hos Profeten Amos: »Se, Dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg sender Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød, ikke Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord. Da vanker de fra Hav til Hav, flakker fra Nord til Øst for at søge Herrens Ord, men finder det ikke« (8, 11—12). Den Slags Straffedomme fuldbyrdes sædvanlig i Tider, da man lader haant om og ringeagter Guds Sendebud og deres Ord og hensynsløst krænker Herrens Lov ved svære Synder. I denne store aandelige Nød lider de gudfor-glemmende Mennesker af en pinefuld Ensomheds- og Forladthedsfølelse, og de længes efter et Ord fra Herrens Mund for at finde en lille Smule Trøst og Raad.

Det er af stor Vigtighed for os alle at være klar over den indre

Fortælltes Side 111

Liturgisk Kalender

Febr.:

15. S. **Quinquagesima** (112); 2. (violet) Sæt Bønner: St. Faustinus og St. Jovita (838), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]).
16. M. † **Feria** (112); 2. Om de hel- (violet) liges Forbøn, 3. For alle af- døde troende (1140), 4. Ef- ter frit Valg; Tractus og Credo bortfalder; alm. Præ- fation (525).
17. Ti. † **Feria** (112); 2. Om de hel- (violet) liges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om Fred; Tractus og Credo bortfalder; alm. Præfation (525).
18. O. **Askeønsdag** (117); 2. (violet) St. Simeon ([5]), 3. Om de helliges Forbøn (122).
19. T. **Feria** (129); 2. Om de hel- (violet) liges Forbøn (122), 3. For de levende og de døde (122), 4. Om Fred.
20. F. **Feria** (131); 2. Om de hel- (violet) liges Forbøn (122), 3. For de levende og de døde (122), 4. Om Fred.
21. L. **Feria** (136); 2., 3. og 4. (violet) som Fredag.
22. S. 1. **SØNDAG I FASTEN** (violet) (140).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Mes- ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam- mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an- svarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post- giro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen- tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlaet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

En fremragende Kirkehistorie

A. M. Jaquin O. P.: »*Histoire de l'Eglise I-II*« (Desclée de Brouwer, Paris 1928, 1936) I: Den kristne Oldtid 698 Sider, 12 Kr. II: Den ældre Middel- alder 683 Sider, 12 Kr.

Det er tilstrækkeligt at sige, at denne Bog gør det unødvendigt at læse Duchesne, selv om man altid vil beholde denne for Henvisnin- gernes Skyld og til Hyldest for For- fatteren. Hvad skal jeg tilføje? Du- chesnes lejlighedsfulde kølige Sarkasmer skæmmer ikke Jacquin. Hvert Emne, hvert Problem bliver tilstrækkeligt behandlet; Stilen er krystallklar; der er hverken Over- læsselser eller Overkondenserin- ger; og der skulkes ikke fra noget. Personlighederne træder levende frem, omend Forfatteren maaske paa dette eneste Punkt bærer ukal- dede Fløjlshandsker. St. Cyril af Alexandria var en stærkt bagtalt Mand, men denne »gejstlige Farao« var autokratisk og til Tider vold- som; man skal ikke være bange for at sige dette, og heller ikke søge at skjule den usunde Fanatisme hos mange syriske Asketer, medens der paa den anden Side kunde være gjort mere ud af en St. Simon Søje- boers forbavsende Indflydelse. Det- te Eksempel skal blot bevise, at den sande Historiker maa ramme Slag ud til højre og venstre — dad- le den fromme Idealisering af *alle*, der har baaret det katolske Navn og ligeledes rette hine »Liberale«, som foragteligt fejler alt det bort, de anser for »kun« katolsk Tradi- tion. Til alt andet end detaljeret Studium (hvortil Bogen dog giver alle nødvendige Henvisninger) an- ser jeg Jacquins Værk for at være kosteligt, og jeg haaber altid at have det i Nærheden af mig.

(Tilsendt af Arnold Buscks Bog- handel). C. C. M.

Vor Messe

Mgr. Chevrot: »*Notre Messe*« (Desclée de Brouwer, Paris 1942). 292 Sider. 4,25 Kr.

Denne Bog af Notre Dames be- rømte Fasteprædikant var oprinde- lig Prædikener for en almindelig Sognemenighed, som et Aar igen- nem blev sat ind i den hellige Mes- ses Gang. Til de liturgiske, liturgi- historiske og teologiske Forklarin- ger (som er forment ganske jævnt for Menigmand) slutter der sig Af- snit for Afsnit nogle korte Betrag- ninger for det aandelige Liv. En Hovedtanke i Bogen er udtrykt i selve Titlen. Messen er ikke den enkelte Kirkegængers private An- dagt, den er »vor« Messe, det krist- ne Fællesskabs Gudsdyrkelse.

Selv om Mgr. Chevrot hverken i Form eller Indhold byder noget egentligt nyt, er det en smuk lille Bog. L. H.

Tak, Mor Danmark

Danmark gav os. Pjeceserie udg. af tidligere Kvinderegen- sianere. De nyeste Hæfter: »*Vort folkelige Selvstyre*« og »*Omsorg for Moder og Barn*« (Schultz' Forlag).

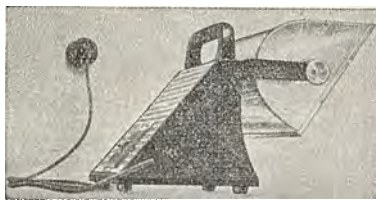
Hensigten med disse 2-Arks Pje- cer er at sige Tak for, hvor godt Danmark sørger for sine Børn. Det sker i kortfattede Skildringer, især af den sociale Forsorg. Hovedind- trykket kan ikke undgaa at være lidt af Skaaltaler, men der er og- saa praktiske Vink at hente for dem, der søger Samfundets forskel- lige Institutioner, og i den sidst- nævnte Pjece ogsaa et Blik ud over, hvad der gerne skulde udrettes yderligere. T. T.

MOLIN^s Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

Ny stor Sending

franske katolske Bøger hjemkommet
Aflæg nu et Besøg i Bogladen
ARNOLD BUSCK

International Boghandel . Kjøbmagergade 49 . Central 2453

Salg og Udlejning af Lysbade- lamper og alle elektromedicin- ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København Aarhus
Telf. 4229 Telf. 6545
Leverandør til de katolske Hospitaler

Et Forsvar for Mord

Hvordan man suggererer virkningsfuldt

I København vækker en Film, »Lægen, der dræbte«, i Øjeblikket Opmærksomhed. Det sker dels, fordi den er fremragende spillet af fremragende Skuespillere, dels fordi den er en utilsløret Propaganda for Mord i Form af Medlidenhedsdrab, og lader Publikum optræde som Nævninger ved at give alle Adgang til at deltage i en Afstemning om, hvorvidt Lægen, der dræbte, bør dømmes eller frikendes.

Det er interessant at se, med hvilke Midler Biografgængerne virksomst suggereres til at udtale sig til Fordel for overlagt Mord: I Filmen er den af Nævningerne, som er imod Lægens Drab af sin Hustru, udstyret som en let forkalket, ældre Herre med Nissesæk. Forsvarerne er Folk i deres bedste Alder, med intelligens-lysende Ansigter. Blandt Medlidenheds-Drabets Tilhængere i Filmen er endog en Præst — dog ikke katolsk — som erklærer, at naar Vorherre har skabt Giftene, er det, for at vi skal gøre fornuftig Brug af dem. Med fornuftig Brug menes her, at en Læge paa sin uheldigst syge Hustrus Opfordring har forgivet hende og dermed forkortet hendes Liv i antagelig to Maaneder.

Ni Tiendedele lader sig forbløffe

En af Nævningerne erklærer, at naar han har Lov at skyde sin Jagthund en Kugle for Panden, fordi den bliver gammel og døv og blind, hvorfor skal man saa være

mindre human, naar det drejer sig om Mennesker? Etc., etc.

Hvad Lidelsen lærer os, er et Moment, som overhovedet ikke bliver berørt i Filmen. Og dog har det vist sig i den halve Snes Uger, Filmen nu har gaaet, at ni Tiendedele af dem, som stemmer, stemmer for Lægens Frifindelse. Resten bevarer Hovedet koldt og stemmer »Dømmes«, enkelte med Tilføjelsen: »Maa absolut dømmes. Tænk paa Følgerne!« Blandt de sidste er Teatrets Direktør, som har set Filmen mange Gange og hver Gang har stemt: »Dømmes!« Dog mener han det øjensynligt ikke tilstrækkelig haardnakket til at tage Filmen af Plakaten.

For Katolikker har denne Film en stor Betydning, som vi ikke bør overse: Den viser os Suggestionens forfærdende Magt paa tværs af Sandheden. Den viser os endnu engang, hvor nødvendigt det er at bevare Hovedet klart og tænke selv — tænke paa Følgerne!

-sen.

Højskolen kalder!

Fællesmødet Søndag

Søndag Aften den 15. Februar kalder katolsk Højskole igen med sit indledende Fællesmøde, og glæder sig til at se en fyldig Repræsentation af Interesserede omkring sit Oplysningsarbejde.

Til Mødet, der holdes i Højskolens Lokaler, Bredgade 67 A, København, er der Adgang for alle, og Emnet: »Fra det katolske København i Middelalderen«, vil danne en udmærket Optakt til de ni Kursus. I sit Lysbilled-Foredrag vil Kontorchef *O. Michaëly* føre Publikum paa en Turisttur rundt i det København, der eksisterede omkring Reformationen, og fortælle baade om de daværende sociale Forhold, om Hospitalers, Kirkers og Klostres Arbejdsmetoder og Udseende etc. — kort sagt, om det, der hører med til at give katolske Danske en Horisont, og Ikke-Katolske et Kik ind i noget overset, hvis Puls banker i Dag som dengang!

Ugens Højskole-Foredrag bliver iøvrigt:

Mandag d. 16. Kl. 20: Pastor *Messerschmidt*: Markus-Evangeliet.

Mandag d. 16. Kl. 19: Pater *Wolfisberg* S. J. og Kantor *Olav Segall*: Paaskeøndagens Liturgi.

Tirsdag d. 17. Kl. 15: Pater *Wolfisberg*: Kursus i Kirkelatin.

Tirsdag d. 17. Kl. 19: Pastor *Stephan Wevers*: Troslære.

Tirsdag d. 17. Kl. 20: Pastor *Schindler*: Kirkehistorie.

„Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse“

Offentligt Foredrag
i Studenterforeningens store
Sal

Torsdag d. 19. Februar Kl. 20
af **BISKOP TH. SUHR**

Arrangeret af »Academicum Catholicum«. Adgangskort à 1 Kr. faas i B. T.-Centralen, hos Wilhelm Hansen og Sindahl-Petersen samt hos de katolske Boghandlere.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central **1868** hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Knud Rasmussen *BØGER . PAPIR*

Vesterbrogade 60

Tlf. Central 3955 - 2755

Leverandør til Sct. Knuds Skole

BRØDRENE DAHL A/S
Industrivej 1
Telefon Central 6585

Rør og Fittings - Sanitet - Centralvarme
Armatur - Pumper - Værktøj - Metaller

»Den ordløse, salmeløse og bibelløse Kirke«

Fortsat fra Side 103

Ad 3) »bibelløs«. Dette Punkt synes den stærkeste Anklage.

Har Luther med sin Oversættelse af Biblen til Tysk gjort noget nyt og enestaaende? Ingenlunde. Der fandtes mange middelalderlige tyske Bibeloversættelser, men mest i *Haandskrift* (ca. 3600 Stkr. kendes). I 1521 fandtes der 18 trykte tyske Bibeloversættelser, de 14 paa Højtysk, de 4 paa Nedertysk. Ogsaa paa Fransk og Italiensk fandtes der Udgaver af Bibeloversættelser.

Men Oplag som dem, Luthers tyske Bibeloversættelse opnaaede, kendtes ikke. Hans Forkyndelse var blevet Sensation, og hans Oversættelse udkom i 85 Oplag.

Men — var Luther kommet 100 Aar før, var Reformationens Forløb paa mange Maader blevet anderledes. To Ting skulde passe sammen, for at Luther kunde faa noget rigtigt ud af sin Bibeloversættelse: Bogtrykkerkunstens praktiske Udformning, samt at Folk kunde læse. Bjerger af Bøger betyder intet for Analfabeter.

Først paa Luthers Tid var Bogtrykkerkunsten udformet saa vidt, at en trykt Bog blev til at betale. I 1489 kostede en trykt Bibel endnu 3 fede Okser (9 »Gylden«). Og først paa Luthers Tid blev den almindelige Oplysning udbredt.

Dog blev Biblen ikke i de protestantiske Lande Menigmands daglige Læsning i de første Aarhundreder efter Reformationen. Det bevirkede først Pietismen. Og i Dag er Biblen vel nok »i hver Mands Eje«, men er den »i hver Mands Haand«? Er den daglig eller blot hyppig Læsning for de fleste Protestanter?

En Anklage til: det skulde have været Katolikker forbudt at læse Biblen.

Kirken har aldrig udstedt noget almindeligt Forbud mod Bibellæsning, men der foreligger 3 lokale Forbud mod Sektens Misbrug af Bibellæsning, nemlig 1) 1229 i Toulouse, 2) 1232 i Taragona, 3) 1408 i Oxford. Saadanne Forbud rettedes ogsaa mod forkerte Bibeloversættelser. Naar man sætter Biblen saa højt, som den katolske Kirke gør, maa man ogsaa sørge for, at den Oversættelse, der benyttes, ikke er vildledende paa noget Punkt.

I 1550 forelaa den første hele, trykte Bibeloversættelse paa Dansk »Kristian III's Bibel« i 3000 Eksemplarer i Folioformat.

Men der har sikkert eksisteret tidligere og flere danske Bibeloversættelser, hvis man maatte regne de katolske haandskrevne med. Arild Huitfeldt siger, at »mangesteds i Klostre fandtes Biblen i Haandskrift paa Dansk«.

Provst Neiiendam har altsaa ikke Ret, naar han paastaar, at Protestantismen »opdagede Biblen paany«.

Hos den unge Generation af Protestanter mærker man et Omsving til større Forstaaelse af og Retfærdighed over for de faktiske Forhold fra dengang. Og en Mand som Dr. theol. Lindhard, Aarhus, (Nationaltidende, Nov. 1941) kan skrive: »Biblen har aldrig været Folkebog her til Lands, det er heller ikke Meningen.«

Hvad kan man gøre for at skænke Biblens dyrebare Indhold til Mennesker, der ikke læser? Man maa give dem »en levende, anskuelig Bibelforkyndelse«. Det har Romerkirken gjort. Altertavlerne, Vægmalierne, Statuerne var mere til Nytte end til Pynt, Kirkespil ligesaa. De bragte Biblens Indhold paa en letfattelig og uforglemmelig Maade til alle, høj og lav, rig og fattig, gammel og ung. Protestantismen kalkede Vægmalierne over, rev Statuerne ned, standsede Kir-

kespillene. Billedbiblen blev taget fra Fattiginand og Børn og Analfabeter. »Reformationen er gaaet for radikalt til Værks — der er den, der ønsker, at den aldrig havde fundet Sted.« Med disse Ord sluttede Pater Otto. Paterens næste Foredrag vil handle om danske Lærebøgers Stilling til Reformationen og den katolske Kirke.

R. Hoff.

Katolsk Ungdoms Klub København.

Lørdag d. 14. Febr. Aabent Hus Kl. 19,30—22. Lørdag d. 21. Febr. Kl. 20 Studiekredsmøde. Emne: Det VI Guds Bud. Indledere: *Eva Binding* og *Albert Strøyer*. De 2 Minutter: *Inger Margrethe Schejtner* og *Alexander Koch*. Praktisk Arrangement Gruppe III.

AFLYSNING: Paa Grund af Tilbedelsen i Jesu Hjerter Kirke og Højskolens Aabning aflyses Udflugten Søndag d. 15. Febr. K. U. K. har paataget sig Tilbedelsestimen fra Kl. 17—18, og vi opfordrer indtrængende vore Medlemmer til at deltage heri.

Katolsk Ungdoms Klub Ordrup.

Paa vort sidste Møde behandlede vi Emnet: Gudsbeviserne, og det lod til, at vi fik et godt Udbytte af den paafølgende Diskussion. Næste Møde er *Tirsdag d. 17. Febr. Kl. 20 pr.* Emne: Den guddommelige Erkendelses Egenskaber. Indledere: *Birgit Bredholt* og *Alex Madsen*. De to Minutter: *Vera Skriver* og *Otto Hulters*.

»Vor Glædes Aarsag«

Tirsdag d. 17. Febr. Kongregationsmøde paa Institut St. Joseph Kl. 7½. Optagelse af nye Medlemmer. De Aspiranter, der ønsker at blive optaget, bedes møde Kl. 6½ til Forberedelse.

Efter Kongregationsmødet hyggeligt Samvær ved Teen. Sukker og Brød bedes medbragt.

Kongreganisterne bedes erindre, at vi har Fælleskommunion hver 1. Søndag i Maanedens i St. Ansgars Kirke Kl. 8. Reciteret Messe. Var det ikke muligt, at Tilslutningen kunde blive større?

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Lighærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Allegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Amg. 7671

Paalidelig rask ung Pige

ikke under 18 Aar, søges 1. Marts.

Sankt Maria Hospital.
Roskilde.

Bønnen om det aandelige Brød *fortsat fra Side 107*

aandelige Ulykke, hvori alle de kommer, som ikke bryder sig om Gud og hans Aabenbaring. De kan, som bekendt, ikke fordrage Herrens Ord og haaner hans Sendebud. Det er, som om de sagde til den Allershøjeste: »Gaa fra os, at kende dine Veje er ikke vor Lyst« (Job. 21, 14). Derved opstaar saa en næsten haabløs Tilstand, som ikke kan helbredes ved almindelige Midler. Desværre er det slet ikke saa sjældent hos os, at man møder Mænd og Kvinder, der er hjemfaldet til en saadan aandelig Blindhed og Forvirring, at de hverken er til at hugge eller stikke i.

I Johannesevangeliets 6. Kapitel finder vi endnu en anden Betydning af Ordet »Brød«. Kristus, Herren kalder *sig selv, sin egen Person*, »Brød«. Naturligvis tænker han paa Sjælen, der skal nyde dette Brød. »Jeg er det levende Brød, som er kommet ned fra Himlen« (6, 41). Dette Budskab fylder Guds Børn med usigelig Glæde og Fryd, navnlig i de Perioder af deres jordiske Tilværelse, i hvilke de føler sig ganske særlig hjem-søgt af Trængsler og Besværligheder. Vi har et godt Eksempel

paa dette i de tolv Apostle, om hvilke Apostelgerningerne beretter, at »Jødernes Høje Raad lod dem piske og forbød dem at prædike, det være sig aldrig saa lidt, i Jesu Navn. Derefter løslod de dem. Apostlene gik imidlertid bort fra Raadsforsamlingen, glade over at være blevet fundet værdige til at lide Forhaanelse for Jesu Navns Skyld« (5, 40—41). Det samme gentog sig siden ofte hos Kristi ægte Disciple. De Helliges Biografier er fulde af den Slags Træk. Lad os bare minde om den hellige Frans af Assisi. Denne lønlige Glæde i de godes Hjerter er den skjulte Manna, hvorom der læses i Johannes' Aabenbaring: »Lad den, som har Ører, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som sejrer, vil jeg give den skjulte Manna« (2, 17).

Men paa en ganske enestaaende Maade er Kristus Herren *vort Brød i Alterets helligste Sakramente*. I Eukaristien er han jo indtil Verdens Ende sandelig, virkelig og væsentlig til Stede midt iblandt os. Dette ufattelige Pant paa sin Kærlighed til os gav han, dengang han vilde vende tilbage til sin himmelske Fader. Han sagde ved Indstiftelsen:

»Tag og spis, dette er mit Legeme« (Mt. 26, 26). Om denne aandelige Føde havde han et Aar før erklæret: »Den som spiser mit Kød og drikker mit Blod, bliver i mig og jeg i ham« (6, 57).

Med fuld Ret kaldes det højhellige Sakramente »vort« Brød. Kun de troende har jo Adgang til det, d. v. s. kun de, hvis Tro er levende, har Lov til at nyde det. Men levende er vor Tro, naar den er forbundet med Kærlighedens Dyd, som generhverves, i Tilfælde af at den har været tabt, ved at vi i Bodens Sakramente renser os fra al Sydens Besmittelse. Er denne Tro og Kærlighed i vort Hjerte, saa giver Aanden os det Vidnesbyrd, at vi er Guds Børn, og i denne Bevidsthed modtager og ærer vi det guddommeligste af alle Sakramenter med den størst mulige Renhed og Andagt.

Af to Grunde kaldes den hellige Eukaristi *vort »daglige« Brød*. For det første frembærer Kristi Kirke til daglig dette Brød for Gud i sin Offertjeneste og rækker det til sine Børn, som er besjælet af hellig og barnlig Attraa og Længsel efter dette Brød. For det andet er alle Katolikker af deres Kirke indbudt til hver Dag at nyde Brødet fra

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Himlen, eller i det mindste bliver de opfordret til at leve saaledes, at de hver Dag er i Stand til at modtage det paa værdig Vis, hvis bare der er Lejlighed dertil.

Hvad enten vi nu i Virkeligheden eller paa aandelig Vis kommunikerer for at skaffe os den guddommelige Kraft, som er gemt til os i Alterets hellige Sakramente, i begge Tilfælde skulde vi sørge for den rette Hensigt og Iver, idet vi husker Herrens Ord til Jøderne i Synagogen i Kafarnaum: »Arbejd for den Føde, som varer ved og fører til evigt Liv, og som Menneskesønnen giver jer« (Jo. 6, 27), d. v. s. vær ikke passive, vær ikke efterladende, men lad det koste jer noget at modtage jeres Herre og Gud i jeres Hjerte. Ganske vist skal vi frem for alt bede om det aandelige Brød. Kun Gud kan jo give os det, ingen anden. Men vi skal ogsaa

berede vort Hjerte, før vi modtager det, og vise os taknemlige, efter at dette er sket, blandt andet ved at benytte Gaven godt. Det er dette Arbejde, vi ikke skal glemme og forsømme.

Det var nu Bønnen om Brød i aandelig Forstand. Nogle Kirkefædre var meget ivrige for at minde de troende om denne Side af Sagen. Vi selv kan let indse, hvor berettiget denne Fortolkning er, og hvor gavnligt det maa være at benytte fjerde Bøn i Fadervor som Forberedelse til den hellige Kommunion. Liturgien bekræfter denne Opfattelse. I den hellige Messe benytter Præsten netop Fadervor som Forberedelse til Kommunionen. Han beder om det daglige aandelige Brød samt om den Kærlighed til Gud og Mennesker, der ikke maa mangle, hvis Sakramentet skal modtages paa værdig Vis.

F. K.

Ture, hvorefter hver Deltager fik Lov til at holde et Kvarter Ulvemøde, idet de øvrige Førere gjorde det ud for Ulveunger. — Derpaa holdtes en kort Instruktion angaaende de Bøger og Papirer, hver Flok burde føre, og endelig et kort Foredrag om Samarbejdet mellem Flok og Trop.

Imedens var Spejderførerne til Instruktion andetsteds. Det første Punkt paa Programmet var her »Patruljen«, »Patruljeføreren« og »Patruljemøder«. I Tilslutning hertil blev der givet en Række af Tips og Idéer, og mange af disse blev først demonstreret og prøvet i Praksis. — Samtlige Deltagere havde faaet udleveret Notesbøger for at kunne notere det ned, som maatte være af Interesse for den paagældendes Arbejde i Patulje, Trop eller Flok. — Efter denne Instruktion gik man til næste Punkt, der hed »Patruljelejr«, med mange nyttige Vink om, hvor — hvor nær — hvorfor og hvorledes man skulde anlægge og holde en Patuljelejr.

Herefter samledes alle Deltagere til et kort Fællesforedrag om »Vanskelige Drengene i Patuljer og Flokke«, og saa var det Middag. — Søstrene havde sørget for glimrende og rigelig Middagsmad (der var saa meget, at man — oh Under — endog maatte bære en Del af Madsen tilbage til Køkkenet; det sker vist ellers sjældent, naar det drejer sig om Spejdere); bagefter var der en kort Fritid.

Efter Middagen fortsattes Instruktionerne, først Ulve- og Spejderførere hver for sig, hvor Ulveførerne beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Lege og Historier for Ulve, medens Spejderførerne i Løbet af 35 Minutter instrueredes 5 forskellige Steder (hvert Sted 7 Minutter) i saa forskellige Emner som Hurtigsynsleg, Brandmandstog, Højdemaaing m. m.

Saa kom Spejderne og Ulvene igen sammen til Fællesmøde. Denne Gang lød Programmet »Med Kort og Kompass«, og her gennemgik man først en hel Del om Generalstabens Kort, fortrinsvis det, man ikke gennem Signaturer o. lign. kan læse sig til, og derefter tog man fat paa Kompasset for saa at slutte Instruktionen af med et Kompassløb, der foregik i Byens Periferi og nærmeste Omegn. — Det var rart at komme lidt i Luften og faa rørt Benene, men desværre tog det for lang Tid, og gik derfor ud over en Del af det resterende Program, som vi maatte lade udgaa.

Efter Tilbagekomsten fra Løbet fik vi Kaffer med Basser, og saa var der lige et Kvarter til Pakning, før vi skulde træde an til den afsluttende Parade. Her sagde Divisionschefen Tak til alle, som havde haft en Andel i Stævnets Gennem-

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Divisionens første Førerstævne, hvis Forberedelser kort omtaltes i vor sidste Beretning, fandt Sted i Roskilde 31. Januar—1. Februar og havde samlet ikke mindre end 54 Deltagere bestaaende af Spejder- og Ulveførere samt Førere.

Lørdag Aften mødtes Deltagerne paa den katolske Skole, hvis Lokaler var stillet til vor Raadighed. Efter en kort Parade ordnedes Indkvarteringsspørgsmaalet. Ulveførernes Overnatning arrangeredes af Hospitalet, medens Spejderne skulde sove i Gymnastiksalen. Forinden inddeltes dog Spejderne i Patuljer efter Lodtrækning, saaledes at alle kunde rystes sammen uden Hensyn til hvilken Trop, man saa ellers hørte til. Som Patuljeførere udtoges nogle ældre Førere, og Patuljerne samledes saa i første og anden Trop under Ledelse af Divisionsassistenter.

Da disse smaa, men dog ikke uvæsentlige, Formaliteter var overstaaet, samledes man til Aftente, og herefter holdtes der »Lejrbaal«. —

Sang og Oplæsning vekslede med alskens broget Underholdning, hvortil mange Spejdere og Ulve bidrog. Divisionen havde udsat en Del Præmier for de bedste Præstationer, og Deltagerne fik Stemmesedler udleveret, saaledes at de selv kunde bestemme, hvem disse Præmier skulde tilfalde. »Baalten« holdtes af Stævnets Kapellan, Pater Bender, der i alvorlige, men for alle letfattede og forstaaelige Vendinger talte om, hvad Indsatsen som Fører til syvende og sidst drejer sig om. Med Aftenbøn og den præstelige Velsignelse sluttede Aftenens Program.

Der purrede tidligt Søndag Morgen, for før Kl. 7,25 skulde vi alle være til Messe i Hospitalets Kapel. — Herefter Morgenmad paa ægte Lejrvis, d. v. s. Havregrød med Mælk samt en Kop The, og saa skulde vi i Gang med Dagens Instruktioner.

Ulveførerne samledes i et Klasseværelse, og her gennemgik man først Planlæggelse af Ulvemøder og

førelse og lovede, at der nok skulde findes en Lejlighed til at gennemgaa det Stof, man havde maattet lade udgaa denne Gang.

Maatte alle Deltagerne nu blot benytte og udnytte det Arbejdsstof, de har faaet paa dette Stævne. Det fortjener den Sag, vi arbejder for.
D.C.

St. Ansgars Kirke

Lørd. 14. Febr. Kl. 20 Fastelavnsvest for Sognets unge. Skuespiller ved Det kgl. Teater *Palle Huld*: »En Rejse til Iran« (med Film). Bill. à 60 Øre paa Kirkens Kontor. Onsd. 18. Febr., Askeonsdag, Kl. 8 Højtidelig Askeindvielse og Højmesse (Indviet Aske uddeles ogsaa efter 7-Messen), Kl. 19½ Fasteprædiken ved Pater P. Nøsen S. J. Hovedtitlen for Fasteprædikenerne er »En splittet Kristenhed«. Den første Prædiken: »Hvad førte til Bruddet?« Fred. 20. Febr. Kl. 19½ Korsvejsandagt.

Sakramentskirken

Fred. 13. Febr. Kl. 20 Møde for Gildeledere og dem, der interesserer sig for Gildearbejdet. Gratis Kaffebord. Deltagelse bedes saavidt muligt meldt i Forvejen.

Mand. 16. Febr. Kl. 20 Fastelavnsvest for Ungdommen. Billetter à 1 Kr. maa sikres i Forvejen. Scener af »En Søndag paa Amager« opføres. Onsd. 18. Februar i Forbindelse med 8-Messen Askevielse og Askevelsignelse i Kirken. Onsd. 18. Febr. Kl. 20 Birgittaforeningen.

Jesu Hjerte Kirke

Sønd. 15. Febr., Fastelavnssøndag Kl. 10 Levitmesse; derefter udstilles Altrets Sakramente til Tilbedelse indtil Andagten Kl. 18 (med Prædiken). Kl. 15—16 Immaculatakongregationen Tilbedelse. Mændenes Kongregation Tilbedelse Kl. 16—17.

Mand. 16. og Tirsd. 17. Febr. Andagt med Prædiken Kl. 19½. Mandag deltager de unge Mænds Kongregation i Tilbedelse, Prædiken og Andagt Kl. 19½—20½. Torsd. 19. Febr. Kl. 20 Korsvejsandagt (Mændenes Kongregation deltager).

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Tirsd. 17. Febr. Kl. 20 Fastelavnsvest for de unge. Onsd. 18. Febr. Askevielse før 8-Messen, Uddeling i Løbet af Dagen. Kl. 14 Mødrekursus ved Frk. Dr. Gade og Pastor Knud Ballin. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Fred. 20. Fasteandagt og Korsvej. Prædiken af Pastor *Thorbjørn Møller*: »Faste-tidens Betydning«.

St. Annæ Kirke

Søndag d. 15. Febr. Tilbedelse fra Kl. 15—18. Mandag d. 16. Febr.

Kongregationsmøde for unge Piger. Onsdag d. 18. Febr. Kl. 20 Pater *Steidts* Studiekreds. Hr. H. *Mølbæk* taler om »Katolsk Aktion og dens Vilkaar«. Torsdag d. 19. Febr. Kl. 17½ Fasteprædiken ved Pater G. *Scherz* og Korsvejsandagt.

St. Knud Lavard Kirke Lyngby

Sønd. 15. Febr. Kl. 9½ Højmesse og Prædiken ved Hs. Excellence Biskoppen. Onsd. 18. Febr. Kl. 7 Askevielse, Uddeling af den indviiede Aske, stille Messe. Kl. 19½ Korsvejsandagt.

Sølvbryllup

Onsdag d. 18. Februar kan Avlsbruger *Thomas Falandysz* og Hustru, som hører til Rosenkranssognet, Aakirkeby, fejre deres Sølvbryllup. Ægteparret har været bopisende paa Øen i samtlige 25 Aar. For nogle Aar siden købte de en lille Landejendom »Sorgenfri« i Aaker.

Baade Falandysz og hans Hustru er født i Polen og har nu faaet dansk Indfødsret.

Gud har velsignet Ægteskabet med mange Børn, 10 Piger og 7 Dreng, som alle er i Live.

Inden for vor lille Menighed er alle enige om, at det er en trofast, katolsk Familie, man maa have Agtelse for og se op til. Vi haaber, at Gud ogsaa i Fremtiden vil holde sin Haand over Sølvbrudeparret og velsigne det Hjem, som altid har givet »Gud, hvad Guds er«.

Alle i Menigheden ønsker Sølvbrudeparret hjerteligt til Lykke.

Et Medlem af Menigheden.

Tøjrester

Til Hjælp for fattige Børns Beklædning modtager Ugebladets Redaktion, Nørrebrogade 27 A, København N., med Taknemlighed brugt Tøj og Tøjrester, som fra Bladet videregives til Damer, der syr Tøjet om til Børnene.

Røde Kors

Ved Katolsk Samariterforenings Møde Onsdag d. 18. Febr. Kl. 20 i Bredgade 67 A, vil Foreningens Læge, Dr. Blixencrone Møller holde Foredrag om »Tuberkulose«. Da dette Foredrag har almen Interesse, opfordres Medlemmerne til at agitere for Tilstutning. *Alle Interesserede har gratis Adgang.* Efter Foredraget afholdes der Situationsøvelser.

Aarhus katolske Radioklub

Fastelavnsvest Søndag den 15. Februar med Opførelsen af J. L. Heibergs »De Uadskillige« begynder Kl. 19.30. Adgang Kr. 1,25. Unge under 18 Aar og Arbejdsløse Kr. 0,75.

A. K. U. Odense

Generalforsamling afholdes Onsdag d. 18. Febr. Kl. 8,15 præc. i vor nye Lokale i Skolen. Efter Generalforsamlingen Kaffebord. Alle Medlemmer opfordres indtrængende til at give Møde.

Bestyrelsen for Sankt Albani Ungdomsafdeling.

Dødsfald

Vor kære Hustru og Mor

Clara Enevoldsen

er død den 6. Februar 1942, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Paa Børns og egne Vegne:

Hans Enevoldsen.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Den danske Krone er steget

og de udenlandske Bøger er blevet billigere. Det er Tidspunktet, De anskaffer de manglende Bøger. Skriv efter Kataloger. Hvad vi ikke har hjemme, skaffer Boghandelen Dem i det mindst mulige Tidsrum. Fransk, tysk, italiensk Litteratur. Katolsk Litteratur.

Til Vikariatets Præster

oplyser vi, at en nem og billig Udgave af »Memoriale Rituum« er taget hjem i et ret stort Oplag. Pris Kr. 1,90. Shirt. og Rødsn.

En Bog om Messen

Mgr. Chevrot, »Notre Messe« er lige udkommet hos Desclée. Pris Kr. 4,25.

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 67
Palæ 4777

<p>AABENRAA</p> <p>»CIMBRIA« Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p> <p>Niels A. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p> <p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S <i>Kul & Koks Import</i> Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p> <p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p> <p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 Alt i Sengenudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p> <p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p> <p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p> <p>Albert Andersen Centralvarme . Bilkkeslager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 Lev. til den katolske Menighed</p> <p>Stet Frank Andersens Fond <i>Giro Konto 1087</i></p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsølget Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserves Leverandør til St. Hedvig Klinik</p> <p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p> <p>A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p> <p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p> <p><i>Køb hos vore Annoncører</i></p>
<p>NÆSTVED</p>		
<p>H. O. Christiansen Kindhestegade 4 . Telefon 251 Bilkkeslager, aut. Vand- og Gasmester Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Næstved Mælkforsyning v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>P. G. Vintersborg Tagensvej 13. Tlf. 818 Tømrermester . Bygningssnedker Lev. til St. Elisabeth Søstre</p>
<p>C. V. Gørgens <i>Kolonial . Delikatesser</i> Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen <i>Glarmester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ <i>fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle</i></p>	<p>Mejeriet Dana Danasvej 2 . Telefon 770 Lev. til de katolske Institutioner</p>	

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

22. Februar 1942

Nr. 8

MERE LYS

Ingen er glad for Mørket. Det skulde da lige være Folk med syge Øjne eller Indbrudstyre. Det, der i denne Krigs- og Rationeringstid tynger mange Mennesker mest, er Mørklægningen. Kaffe kan man endda undvære, Tobak tilnød ogsaa. Men det, vi daarligst kan finde os i, er at være dømt til Mørke. En Aftentur er sandelig ingen Fornøjelse, naar ikke Himlen forbarmer sig over os og hænger Maanens røde Lygte ud. Det kan være slemt i Byen, men næsten værre er det, naar man ved Vintertide skal færdes ude paa Landevejen. Man passerer Landsbyer, hvor intet Vindue er oplyst, ej heller Gadelygter brænder under deres Hætte. Det er Ture, man aldrig glemmer paa Grund af deres Kedsommelighed.

Krigen har paa mange Punkter skruet Udviklingen ganske voldsomt tilbage. Det kan have den Fordel, at vi i mangt og meget bedre kan sætte os ind i mere primitive Kulturer og i gamle Slægters Mentalitet. Nu, hvor vi tvangsmæssigt er blevet berøvet vor Gadebelysning, gaar det op for os, hvad Lys og Mørke betød

for vore Forfædre. Biblens Billedsprog faar i saa Henseende mere Perspektiv for en. Man maa betænke, at Folk i gamle Dage ikke blot var mørkelagt udendørs, men at det ogsaa var smaat med Stuebelysning. Saa dan en ussel lille Olielampe, som har været paa Mode i den langt overvejende Del af Menneskeslægtens Historie, en lille Lerskaal, som skulde anbringes i en Murniche eller paa en Lysesstage, skabte med sin rygende Tande mere Skygge end Lys. Dertil kommer, at Natten i de sydlige Lande er næsten lige lang om Sommeren og om Vinteren. Da sad Folk som Silhuetter med Hænderne ud mod det aabne Ildsteds Gløder. For dem vilde det sige noget, at Gud har sit Hjem i utilgængeligt Lys. Det første Gud maatte foretage sig ved Jordens Skabelse, var at lade Lyset fremgaa af Mørket. Da Gud omsider sendte sin egen Søn ned til Jorden, blev denne hilst som Lys af Lys.

Det er derfor kun naturligt, at Jesus hyppigt anvendte Lyset som Symbol. De, der bekendte sig til hans Lære, skulde være

som Brudepiger med brændende Lys i deres Hænder. De maatte lade deres Lys skinne for Menneskene. Derfor maa de passe paa, at Lyset, der er i dem, ikke bliver til Mørke. Ogsaa for Paulus var de Hedninger, der tiltraadte Kristi Kirke ligesom Folk, der af Gud var blevet overført fra Mørket til hans elskede Søns Rige. Det gjaldt nu for dem at vandre som Lysets Børn.

Det er kun godt, at vi afskyr Mørket og glæder os til, at Dagen fra nu af, fra Lysmesse, føleligt længes. Men frem for alt, maa vi passe paa, at Mørket ikke faar Magt over vort Sind. hverken Tungvindets eller Syndens Mørke. Vi skal i den mørke Tid, vi gennemlever, stole paa Lysets Fader og sørge for, at vor Handel og Vandel er i Pagt med Lyset. For det værste, der kan overgaa et Menneske, er at være »indvendig mørkelagt«. Da er det hans egen Skyld, naar han en Gang bliver kastet ud i Mørket, i Stedet for at faa Adgang til det evige Lys, for dør — som Salmisten udtrykker sig — »i dit (Guds) Lys at se Lyset«.

S. W.

Storstiledede mexikanske Festligheder

for Vor Frue af Guadalupe

Som meddelt i »Urbi et Orbi« har der i Mexico været afholdt store religiøse Festligheder for Vor Frue af Guadalupe. Vi bringer nedenfor et Referat efter L'Osservatore Romano.

Den 12. Oktober 1941, Aarsdagen for Amerikas Opdagelse, havde Ærkebiskoppen af Byen Mexico, Hs. Excellence Monsignore Luigi Martinez taget Initiativet til i Santa Maria di Guadalupe, »Amerikas største Tempel«, at lade afholde en Kirkefest af ganske særlig Karakter; foruden at ære Vor Frue af Guadalupe, formede Festen sig nemlig som en Bøn til Gud om gennem »la Madonna di Guadalupe« at opnaa Krigens Ophør.

Festen blev en Triumf uden Sidestykke i det katolske Mexico, der for blot kort Tid siden smerteligt var blevet prøvet af Religionsstorme; thi Haabet om Fred spirede frem.

Hele det mexicanske Episkopat og alle Amerikas Biskopper var enten selv tilstede eller havde sendt deres Repræsentanter; desuden flere højtstaaende Gejstlige, bl. a. Ærkebiskoppen af Los Angelos, Hs. Excellence Monsignore Cantwell, Ærkebiskoppen af Matagalpa i Nicaragua, Hs. Excellence Monsignore Oviedo y Reyes.

»Excelsior«, det liberalt ten-

derende Dagblad, skrev Dagen efter denne store Manifestation bl. a.: »Den dybe Betydning af Gaardagens Ceremonier vil naa ud over vore Grænser; straalende, storslaaet, farverig var den Festdag, man fejrede i Kontinentets mest berømte Kirke, i Vor Frue af Amerikas Tempel.«

I den kolde Morgenstund strømmede fra alle Sider en Flod af Mennesker af alle Samfundslag sammen paa Pladsen foran Basilikaen. Foran de tre Hovedportaler regulerede Politi og Afdelinger af katolske Spejdere Adgangen, der kun var mulig for de lykkelige, der kunde fremvise Kort. En Time før den hellige Handling var det ikke mere muligt at opnaa Adgang til det fyldte Kirkerum; og den store Menneskemængde, der stadig forøgedes, maatte forblive paa Kirkepladsen.

Kl. 10 tog Ceremonien sin Begyndelse. Paa den mexicanske Nationalhymnes Intonation satte Kortegen af Biskopper sig i Bevægelse fra Sakristiet op mod Hovedalteret, ført af »Cavaliere di Colombo« med det mexican-

ske Banner og Repræsentanter for forskellige militære Rangforordninger. Hs. Excellence Monsignore Cantwell, Ærkebiskoppen af Los Angelos, California, celebrerede Messen. Alteret var fornemt smykket med hvide Liljer og Sølvkandelabre. Belysning og Udsmykning var betagende. Da Biskopperne havde indtaget deres Pladser og Orglet prælude: Flores apparuerunt in terra nostra... traadte en Afdeling Kadetter fra Militærakademiet og en Trop unge Officerer i den mexicanske Hær, iført gamle Uniformer med den nationale Trikolore, ind i Kirken og modtoges i Presbyteriet. Øjeblikkets Højtidelighed og Orglet, der netop intonerede de mægtige Strofer til Messens Introitus, hindrede Mængden i at bryde ud i Bifald og raabe deres Begejstring ud. Man overværede i stum Forundring det, man i mange Aar ikke havde set: den hellige Jomfru, der hilstes med militær Hilsen af Repræsentanter for Hæren, og Mængdens Bevægelse, der ikke fandt andet Udløb, udløstes i Taarer, der glimtede paa manges Kinder.

Læsere, for hvem det ikke er noget Særsyn at se Hærens Folk i Embeds Medfør tage Del i Ceremonier af religiøs Karakter, forekommer denne Bevægelse ganske uforstaaelig; men den, der har levet i de frygtelige Kampes Aar, under Mexico's Martyrium, blodpletet af Forfølgelse, i Tider, hvor en Soldat kun viste sig i Kirken for at fængsle Præster eller udføre andre Voldshandlinger, ja, han fatter til fulde Betydningen af den mexicanske, militære Hilsen til den hellige Jomfru og forstaar den Bevægelse, der bemægtigede sig de Tilstedeværende.

Ærkebiskoppen af Morelia, der holdt Prædikenen, sluttede med en bevæget Bønfaldelse om Fred for Amerika og hele Verden.

Under Evangeliet havde den anden Militær-Afdeling sluttet sig til de første, og da man kom til Konsekrationsøjeblikket, gjorde alle paa et Trompetstød militær Honnør, medens det natio-

nale Banner sænkedes i Ærbødighed.

Efter Messen uddelte Biskoppen af Matagalpa Rosevelsignelsen til Minde om de mirakuløse Roser, Guds Moder en Dag paa den samme Høj, den tørre og ufrugtbare Tepeyac-Høj, havde ladet blomstre midt om Vinteren.

De Tusinder af velsignede Roser var ikke nok: »Alle Roser fra alle Haver i Mexico vilde ikke have været nok til dette Menneskehav,« skrev Kronikken. Derpaa velsignede Ærkebiskoppen af Los Angeles, Monsignore Cantwell, alle de amerikanske Nationers Bannere, og

Monsignore Martinez uddelte den pavelige Velsignelse med den fuldkomne Aflad. (Det tilstedeværende Militær modtog denne Velsignelse knælende og med blottede Hoveder). Kortegen gik nu ud paa Kirkepladsen og under stormende Akklamationer fra den umaadelige Menneskemængde, der havde ventet i Timevis, under Klokkers Kimen og militære Fanfarer hejstes de amerikanske Nationers Flag.

Disse Meddelelser vil glæde alle Katolikker Verden over, der i Bønnen forener sig med deres haardt prøvede mexicanske Brødre.

klart af den hellige Skrift, at Gud kun i de her nævnte Tilfælde har givet Tilladelse til Drab. Men bortset fra disse faa og veldefinerede Tilfælde har kristen Moral altid konsekvent afvist og med Afsky stemplet som svær Synd baade Selvmord og Drab eller Lemlæstelse af uskyldige. Drab kan kun retfærdiggøres i Tilfælde af, at Menneskets Ret til Livet staar i Modstrid med højere Ret.

Kristendommens dybe Ærbødighed for Menneskelivet skyldes altsaa dens Ærbødighed for Guds Højhedsomraade. Selv det syge Legeme beholder i denne Opfattelse sin Ret og sit Værd. Ja, Sygdom formaar, teoretisk set, endog at give Legemet højere Duelighed til visse sjælelige Opgaver: til Øvelse af heltemodig Dyd og kristen Sjælsstyrke, Taalmodighed, kærlig Hengivenhed i Guds Vilje, Haab om de tilkommende Goder og om Frelserens Trofasthed. Netop i Mindet om vor Herres pinte og sønderbrudte Legeme har Korsmykningen i Jesu Efterfølgelse ført mange lidende Kristne op til Heltemod; den hellige Paulus er det første store Eksempel herpaa (2. Kor. 12, 10; 6, 4—10). Desværre er der ikke optaget nogen Film om disse Ting; her har vi Kristne overladt hele Produktionen til vore Fjender. Mon vi aldrig bliver klogere af Skade?

Kristendommens Holdning overfor det legemlige Liv ligger midt imellem hedensk Forgudelse og blødagtig Forkælelse paa den ene Side og Ringeagt, Forsømmelse af Legemet og Kamp imod det og dets Kræfter paa den anden Side. Dette maa man altid have for Øje, naar der spørges om Kristendommens Stilling til de anførte Problemer og Bestræbelser.

I andre Lande sammenfattes disse Bestræbelser ofte under Naviet *Eutanasi* (af: eu — vel, let, og Thanatos — Død). Eutanasi kalder man det, naar Lægen uden Drabshensigt blot letter Døden for en Dødssyg ved narkotiske Midler, og dette kan siges at være tilladeligt. Eutanasi i egentlig Forstand eller Medlidenhedsdrab kaldes det

---

Hvorledes dømmes De?

Frikender De, eller dømmes De Lægen, der dræbte?

Filmen, der stiller ovennævnte Spørgsmaal til alle sine Tilskuere, henvender sig til forkert Adresse. Det burde hedde: *Hvorledes dømmes Gud?* Hans er Dommen, naar hans Lov overtrædes. Sagen, der saaledes indankes for Tilskuernes Dom, men burde paadømmes for Guds Domstol, gælder i sig selv noget yderst vigtigt, der paa en Maade vedrører os alle: først og fremmest Lægestanden, men dernæst ogsaa Lovgiverne samt enhver, der kan blive uheldelig syg eller Krøbling for Livet. Har den enkelte i saa Fald Lov til at gøre Ende paa sit Liv? Har Lægen Lov til paa smertefri Maade at hidføre eller blot fremskynde Døden? Er Statsmagten berettiget til at indføre Straffefrihed for en saadan Læge? Har den derudover ligefrem Fuldmagt til at udslette værdiløst Liv?

Det er disse Spørgsmaal, som i de senere Aartier atter og atter blev drøftet mellem Læger, Jurister og Psykiatere, og som Filmen »Lægen, der dræbte« stiller til Debat og til et Filmpublicums Afgørelse, efter at den

med en blændende og ganske ensidig Propaganda har bearbejdet Stemningen for Frikendelse af Lægen.

Hvorledes dømmes Gud?

Det 5. Guds Bud siger klart: »Du maa ikke slaa ihjel«. Dermed har Gud forbeholdt sig Retten over Menneskelivet. Begrundelsen herfor er Guds Skaber-vilje. Det er Gud, der har for- enet Sjæl og Legeme til det levende Menneskevæsen. Livet er altsaa Guds Værk og Guds Gave. Ligesom Livets Oprindelse skyldes ogsaa dets Opretholdelse Guds frie Skaberakt. Derfor har hverken den enkelte eller Samfundet fri Raadighed over Livet, med mindre det kan kræves ofret for højere Goders Skyld eller er blevet forbrudt ved egen Skyld. I Nødværge kan et Menneske forsvare sit eget Liv, om det saa kun kan ske ved Drab af Angriberen. Livet maa ogsaa eventuelt ofres for at frelse Sjælen. Staten har Ret til at idømme Samfundsfjender Dødsstraf og til at kræve Borgernes Indsats af deres Liv i Tilfælde af en retfærdig Krig. Det fremgaar

imidlertid ogsaa, naar Lægen paa den syges Anmodning giver et dødbringende Middel. Endelig er der dem, der endog agiterer for smertefrit Drab af alle utilregnelige (aandssvage, sindssyge). Disse Krav begrundes Eutanasiens Tilhængere med at beraabe sig den ægte Humanitet. De kalder det Barmhertighed at give en haabløs syg en saa hurtig og naadig Død som muligt. Andre begrundes deres Krav med arvebiologiske og racehygiejniske Tankegange. Endelig henviser man til, at uforholdsmæssig store, offentlige Midler er baandlagt til Opdragelse, Forvaring og Pleje af meget værdiløst Liv, Midler, som undrages Forsorgen for samfundsmæssigt set værdifuldere Familier og andre Kulturopgaver.

Saa snart den kristne Opfattelse og Vurdering af Menneskelivet er prisgivet, faar den Slags Argumenter en vis Vægt og maa gøre Indtryk. For en gennemført dennesidig, materialistisk Opfattelse er det det enkelte Menneske eller Staten, som har højeste Haand- og Halsret. Det er kun naturligt og konsekvent. Enten bliver det den enkelte, som raader suverænt over sit eget Liv, eller det er Samfundet, Statsmagten, som bestemmer, hvad den vil taale indenfor sine Grænser. Er Gud sat ud af Spillet, sætter Staten sig straks paa den ledige Trone.

Livet maa forekomme den gudløse som det højeste Gode, men er det ophørt med at være et Gode, er det blevet til Byrde og Pine, saa maa det blive et utaaleligt Onde og er følgelig ikke værd at opretholde: det er humant at udfri saadanne lidende Mennesker fra en pinefuld Tilværelse. Enhver maa indrømme, at det gudløse Livssyn kommer til at drage denne yderste Konsekvens.

Ganske anderledes stiller Sagen sig for Kristendommen. Tanken om, at der findes Menneskeliv, der ikke er værd at opretholde, er for den Kristne simpelthen uigennemførlig. Vel at mærke er det ikke blot den menneskelige Følelse og det sunde Instinkt, der kvier sig ved

denne Nedslagning af Medmennesker. Nej, i selve Tanken ligger dens Umulighed for os. Hvad der gør Mennesket til et Menneske, nemlig dets aandelige, udødelige Sjæl, som er kaldet til evigt Liv i Gud, er noget, som nok kan hemmes, men aldrig tilintetgøres af nogen legemlig eller Sindets Sygdom. Personligheden i sin inderste Kærne er umistelig, selv om dens indre og ydre Udfoldelse er nok saa meget hemmet. Men er det saaledes, da bevarer ogsaa den legemligt eller aandeligt syge sit Retskrav paa at blive vurderet som menneskelig Personlighed og Guds Barn, sit Krav paa Livets Ukrænkelighed. Saa bliver det netop utaaleligt at taksere hans Liv som værdiløst og hans Lidelse som meningsløs.

Spørgsmaalet om Menneskelivets Mening falder naturnødvendigt sammen med Spørgsmaalet om Livsvurderingen i det hele taget; derved afsløres det gabende Svælg mellem Kristendom og Materialisme. For den Kristne kan de blot humanitære og økonomiske Hensyn aldrig være de afgørende, fordi han tror sig bundet af et Ansvar overfor Gud. Kun i Lyset af dette Ansvar kan Jordelivet fuldt forstaas. Hvor der rrokkes ved dette bindende Ansvar, kan man vente, at dæmoniske Magter slippes ind i Menneskelivet og Samfundet. Og det har altid været et Kendetegn paa dæmoniske Bestræbelser, naar Ærbødigheden for Livets Ukrænkelighed blev undergravet. Det er ikke blot i folkelige Mundheld, at Død og Djævel gaar Haand i Haand.

Hvad er saa Meningen med uhelbredelig Sygdom og menneskelige Lidelser i det hele taget? Eutanasiens Forsvarere finder absolut ingen paaviselig Mening i haabløs Lidelse. Men for den Kristne er selv kronisk Lidelse hverken haabløs eller meningsløs. Den bliver tværtimod betydningsfuld baade for den lidende og dennes Omgivelser. Ja, netop Lidelsens sociale Værdier maa vi aldrig glemme. Lidelsen vækker Offerviljen til at tjene de syge, og da frigør i ædle Mennesker Kræfter til uselvsk Opoffrelse og

ansvarsbevidst Tjeneste. Dette Kærlighedens Offer er tillige en Anerkendelse af Samfundets Skyld eller Medskyld i saa megen Lidelse og mangen en »værdiløs«, arveligt belastet og fra første Færd forringet Tilværelse. Medskyld stiller Krav om at tage sin Del af Sonen. Man behøver blot at tænke paa, hvor megen Lidelse, der kan spores tilbage til Nydelsessyge, Alkoholisme og Kønssygdomme, for at faa Øje paa en Sammenhæng, som økonomiske og sociale Misforhold — altsaa Samfundet — bærer en stor Del af Ansvaret for. Til syvende og sidst er det Samfundet, som nu i Aarhundreder har forsømt at rejse Dæmninger med alle til Raadighed staaende Kræfter imod de nævnte Onder. Det kan ikke forsvares overfor Gud og vor egen Menneskeære og Samvittighed simpelthen at skaffe Anklagen voldeligt af Vejen ved at dræbe dem, der stadig minder os om den; det er uansvarligt overfor Gud, der alene raader over Livet og lader den uundgaaelige Sammenhæng mellem Lidelse, Brøde og Soning blive virksom i Menneskenes Samfundsliv.

Vist vilde det være ønskeligt, om det vældige Opbud af Menneskekraft og Pengemidler, som Pleje og Forvaring af »haabløst« syge kræver, maatte kunne gavnne sunde Familiers Fremme. Ingen vil bebrejde de ansvarlige Lovgivere, at de søger Udveje af dette Misforhold. Den eneste Vej ud af det er at vende tilbage til kristen Moral; saa vil den sunde Folkekraft gro frem igen, langsomt, men sikkert.

Men værre end ved selv de største Pengeofre kommer dog et Folk til at lide under et aabenlyst og af Samfundet sanktioneret Brud paa Guds Lov: »Du skal ikke slaa ihjel«. I Krigstider svinder Agtelsen for Livet. Men vor Ærbødighed for Livets Ukrænkelighed grunder sig ikke paa noget andet end den levende Guds Rettigheder, som den enkelte og Samfundet maa respektere. Alle Kristne burde staa sammen for at værne om Guds Ret i vort Samfund.

J. Wolfisberg S. J.

Polsk Flid og Nøjsomhed

i Danmark har givet Respekt

og udryddet en gammel Overtro om Polakkerne

I gamle Dage, da det overvejende var indvandrede polske Landarbejdere, der passede de danske Roemarker (og navnlig Sukkerroemarkerne), herskede der mange Steder underlige Meninger om Polakkerne.

Man kunde godt se, at de var nøjsomme og flittige. Man kunde ogsaa se, at Religion for dem var noget mere end et nødvendigt Tilbehør. Men hvad var det saa for en Religion? Nej, det var nogle underlige Mennesker. Og deres danske Kolleger ude paa Gaardene var tilbøjelige til at prise sig lykkelige over, »at de ikke var som dem«.

De blev i Pladserne

I Begyndelsen rejste de fleste polske Landarbejdere hjem til Polen om Vinteren. De var Sæsonarbejdere. Og som Sæsonarbejdere var det naturligt, at deres Isolation fra de danske (mere fastansatte) Arbejdere holdtes vedlige.

Jeg kan huske, at de katolske Præster sagde, at de bedste, det var dem, der rejste hjem. Men efterhaanden var der flere og flere, der blev heroppe og tog fast Plads, og der var mange gode og dygtige Mennesker imellem.

Igennem en Menneskealder har jeg set de samme trofaste Ansigter i den katolske Kirke i Aarhus, og jeg ved ogsaa, at disse Mennesker er velanskrevne i deres forskellige Pladser, som de næsten alle er blevet ved.

Robert var flov paa Polens Vegne

Vi har ogsaa haft polske Medhjælpere her paa Gaarden, og de har alle været flinke og dygtige. I min Faders Tid havde vi engang en Karl, der hed *Robert*. Han var ivrig og ilter, men solid alligevel, og han passede sin Kirke. Paa Grund af noget Byggeri havde Fader Brug

for en ekstra Mand en Del af Sommeren, og Robert, der var Andenkarl, paatog sig at skaffe en Fjerdekarl.

Nogle Dage efter stillede Robert med en ung Fyr, der her *Frantz*. Han var lige kommet ind i Landet og kunde ikke et Ord Dansk. Desværre viste det sig, at han var lige saa ukendt med almindeligt forefaldende Arbejde. (Han var vel ikke vant til andet end Kartoffel- og Roearbejde). Roberts Harme var stor. Baade paa min Faders og egne og Polens Vegne! Da Frantz havde knækket et Par Forkeskafter, eller hvad det nu var, sagde Robert til Far: »Hvis han ikke bliver go' til paa Lørdag, saa jaj skaffer en ny!« »Aa, det kommer nok til at gaa,« mente Fader.

1000 Kr. i Sparekassen paa 10 Aar

Men Lørdag Middag kom Robert trækkende med Frantz. Han skulde væk. Og Fader havde det største Mas med at faa snakket Robert til Fornuft, saa Frantz kunde faa Lov at blive. Efterhaanden blev han ogsaa dygtig nok.

Vi havde en polsk Pige i 10 Aar. Hun hjalp til med at malke, men udover det var hun ved »indvendig Gerning«. Det var dengang Lønnen var beskeden. Hun fik 200 Kr. om Aaret og desuden tjente hun ca. 30 Kr. ved Drikkepenge af Sommergæster, der kom her.

Da hun rejste, havde hun sparet sig 1000 Kr. sammen. Ja, tusind Kroner. Det var godt gjort. Og hun var aldrig fedtet. Naar hun havde været i Kirke i Aarhus (og det var een Mils Spadseretur og to Mils Jernbanekørsel paa fastende Hjerte, undertiden efter Morgenmalkning) havde hun gerne Kager eller Godter med hjem til Børnene. Paa Hjemturen blev hun hentet i Vogn paa Stationen.

Men om Lørdagen kom Robert trækkende med Frantz. Han skulde væk.

Til November rejste min Moder altid med hende til Byen og hjalp hende med at købe Tøj. Som Tak fik Mor hver Gang en Blomst af hende. Og alligevel rejste hun herfra med 1000 Kr. til en lettere Plads, som min Moder skaffede hende.

Ene mod hele Familien

Vi har ogsaa haft adskillige unge Mennesker her, som stammede fra Ægteskaber mellem Dansk og Polsk. De var ogsaa flinke og dygtige, men desværre var de hverken døbt katolsk eller opdraget katolsk.

Det falder tilbage paa deres Far og Mor. Men i et fremmed Land, i helt fremmede Omgivelser er det slet ikke saa nemt at staa ene overfor en hel Familie, som man er i Færd med at blive Medlem af. Og heldigvis er der jo da ogsaa mange, som har holdt fast, og holdt saa godt fast, at baade deres Ægtefælle og Børn er blevet gode Katolikker.

Nu er Indvandringen fra Polen forbi. Det har den været længe, og den kommer maaske aldrig igen. Men at den, der var engang, har betydet meget for Katolicismen i Danmark, er der ingen Tvivl om.

Polakkerne har ikke alene forøget Katolikernes Antal i Danmark, men de har ogsaa forøget Kendskabet til og Respekten for den katolske Kirke. Deres Flid og Nøjsomhed har været et godt Eksempel ikke alene for deres danske Arbejdskammerater, men ogsaa for andre Mennesker og maaske særlig for deres Arbejdsgivere.

E. B.

Med hvilket Sindelag skal man bede om det daglige Brød

Før vi tager Afsked med fjerde Bøn i Fadervor, er det paa sin Plads, at vi udleder de fundamentale Sandheder, der skal bestemme hele vor Indstilling til de økonomiske Livs-problemer og være Ledestjerne under de daglige Anstrengelser for at skaffe Livsfornødenhederne til Veje. Naturligvis er der her kun Tale om den religiøse eller moralske Side af Sagen, ikke den tekniske. Det, det kommer an paa i saa Henseende, kan siges med tre Sætninger: 1) Bøn og Arbejde skal altid følges ad. 2) Resultatet af denne vor Bøn og dette vort Arbejde bør overlades til Gud. 3) De fattige i Samfundet maa ikke glemmes. Lad os ganske kort begrunde disse Forholdsregler, som beror paa Kristi Lære om det daglige Brød.

1) Da vor Frelser talte om Liljerne og Fuglene, for hvilke Guds Forsyn bærer Omsorg, vilde han slaa fast, at Mennesket ikke er ene om at tilvejebringe Livets daglige Behov. *Gud vil være med, og hans Forsyn overtager en Del af dette Arbejde.* Hvad han yder, er saa væsentligt, at vi er nødte til at sige: Alt afhænger af Guds Medvirken og Velsignelse. »Hvis Herren ikke bygger Hus, bygger Arbejdsfolkene forgæves«. Denne Sandhed skulde for os Kristne være en lige saa stor Selvfølgelighed, som den var det for Guds Folk i den gamle Pagt. »Alles Øjne bier paa dig, Herre,« sang Jøderne i Templet og i Synagogerne, »du giver dem Føde i rette Tid« (Sl. 144, 15) og »Han giver alt Kød Føde, thi hans Miskundhed varer evindeligt« (145, 25). Kun Hedninger mener, at Gud ikke bryder sig om os, medens det kristne Standpunkt hævder, at Gud ikke blot kaldes vor Fader, men ogsaa er det, baade ved sit fader-

lige Sindelag og ved sin Omsorg for alle Mennesker. Dog kræver han, *at man med barnlig Tillid beder ham om det nødvendige.*

Paa den anden Side skal vi naturligvis ikke glemme den Del af Arbejdet, som det tilkommer os at gøre. *Vi skal ligefrem udmærke os ved samvittighedsfuld Flid og Driftighed*, saaledes at vi virkelig fortjener os den Tilfredshed og stille Lykke, som hviler over gudfrygtige Menneskers Ejendele, naar de er erhvervet, ikke ved List, Løgn og Bedrag, men ved Redelighed i Handel og Vandel. I den 127. Davidssalme hører vi om, at Herrens Velsignelse er over de Menneskers Arbejde, der frygter ham. »Salig enhver, som frygter Herren og gaar hans Veje. Dit Arbejdes Frugt skal du nyde, salig er du; det gaar dig vel« (1—2). Allerede paa Moses' Tid havde Gud lovet dem, der i et ordentligt Arbejde søger deres Livsophold, sin Godheds Velsignelse: »Herren skal byde sin Velsignelse at være med dig i dine Lader og i alt, hvad du tager dig for« (5. Mos. 28, 8).

Skal vi saa bruge det, vi ved Arbejde i vort Ansigts Sved og med Guds Velsignelse har erhvervet, saa gælder ogsaa med Hensyn til dette Punkt bestemte Regler. *Kun med det rette Sindelag og i Overensstemmelse med Fornuftens Paabud*, ikke ledet af blinde Følelser og Drifter, *skal vi anvende det*, som vi har erhvervet paa rette Maade. Det er denne Servitut, der paa hviler vore Ejendele.

2) Ogsaa den anden af de ovennævnte Sætninger er en vigtig Regel for det praktiske Liv, hvis vi ønsker under alle Forhold og Omskiftelser at bevare Sjælens Ligevægt og den indre Fred. Naar nemlig den troende Kristne paa rette Maade

har bedt og med Klogskab og Flid har gjort sin Pligt for at skaffe sig de livsvigtige Goder, saa skal han overlade Resultatet af sin Bøn og sit Arbejde til det guddommelige Forsyn og *sætte Guds hellige Vilje højere end sine egne Ønsker*, idet han samtidig husker Herrens Løfte: »Gud vil ikke hele Tiden lade den retfærdige vakle« (Sl. 54, 23). Der er nemlig de to Muligheder: Enten bønhrører Gud den Bøn, som blev henvendt til ham; saa opnaar den bedende, hvad han ønsker. Men det kan ogsaa være, at Bønhrørelsen udebliver i den Form, som man havde ventet den. Saa er det for Guds Børn et sikkert Tegn paa, at det, der blev nægtet, ikke var til deres Bedste og Frelse. Man bør jo aldrig glemme, at Gud er mere bekymret for vor evige Frelse end vi selv, og at han bedre ved, hvad der baader os end vor lille Forstand. Og for ikke paa nogen som helst Maade at vakle i Tilliden til den Allerhøjeste, gælder det i den Slags Timer navnlig om at genkalde i Erindringen hin faste Lov, hvorefter det guddommelige Forsyn ordner Bønhrørelsen af vore Ønsker. Denne Regel kan ganske kort udtrykkes saaledes: Engang imellem sker det, at vi opnaar hos Gud, hvad vi beder om. Grunden kan være en dobbelt; enten beder vi *ikke paa den rette Maade*, eller det, vi ønsker os, *er ikke gavnligt, men skadeligt for os*. I det sidstnævnte Tilfælde er det hævet over al Tvivl, at Herren i det rette Øjeblik vil give andre og større Gaver, end vi har bedt ham om. En god Bøn er nemlig aldrig forgæves.

3) Det sidste af de store Principper, der skal sætte Præg paa vort Sindelag, naar vi beder om det daglige Brød, *har nok Bud til alle, men ganske særlig til de rige*. »Til alle«, fordi alle kan og skal hjælpe de fattige i det mindste ved deres Bøn. Indeslutter vi de trængende i vor Bøn om det daglige Brød, vil Guå af den Grund saa meget desto hellere tage sig af de ubemidlede. »Ganske særlig de rige«, sagde jeg, fordi disse ved den fjerde Bøn

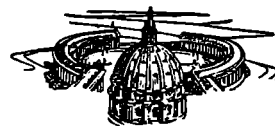
skal mindes om, at de har Gud at takke for deres Formue og Rigdom, og de skal huske, at de af Gud er blevet overøst med jordisk Gods, for derved at være i Stand til at give andre deraf.

At efterkomme Guds Vilje heri, betyder for de rige det samme som *at samle Skatte i Himlen*, hvor hverken Rust eller Møl fortærer, og Tyve ikke kan bryde ind og stjæle. Det er vor Frelser selv, der i en Tale mod alt for store Bekymringer hos saa mange Mennesker, blandt andet siger: »Sælg, hvad I har og giv Almisse. Skaft jer Punge, som ikke bliver gamle, en uudtømmelig Skat i Himlen, hvor ingen Tyv nærmer sig og ingen Møl ødelægger« (Lk. 12, 33).

Penge, som man gemmer i en slidt og hullet Pung, kan let tabes, men hvad man giver til de fattige, ejer man evigt og umisteligt i Himlen.

Da der ikke er Plads nok til udførligt at fremlægge Skriftens Lære om dette Emne, nøjes jeg med at trække Hovedlinierne op. Baade i det Gamle og Nye Testamente kan man se, at det at give til de trængende ikke gør fattig, men opnaar Syndernes Forladelse, beskytter mod Sjælens evige Død, skaffer os Guds Beskyttelse og Velsignelse her i Livet samt store Fortjenester for Himlen. Det er af denne Grund, at *det er saligere at give end at tage.*

F. K.

URBI ET ORBI

Episkopatet i U. S. A., der kort før Jul under Foresæde af Ærkebiskoppen af Filadelfia, Kardinal Dougherty, var samlet til en Konference i Washington og ved denne Lejlighed gav Udtryk for de amerikanske Katolikkers Troskab mod og Loyalitet over for de forenede Staters Regering, har som Svar modtaget et Budskab fra Præsident Roosevelt, hvori denne udtrykker sin Glæde over Episkopatets Resolution og sin dybe Respekt overfor den hellige Fader samt giver Udtryk for Haabet om, at den kommende Fred, »der ikke søger Hævnen«, maa blive »besjælet af Kristi Aand«.

To runde Fødselsdage

Pater Sialm fyldte i Onsdags 75! De færreste vil maaske tro det — en evig Ungdom synes at besjæle ham — men det er nu ikke desto mindre rigtigt. Over Halvdelen af disse lange Aar har han tilbragt i København — og en stor Procentdel af Tiden i Skriftestolen i Jesu Hjerte Kirke. Det er næppe mange danske Katolikker, der ikke kender Pa-

ter Sialm med det store hvide Skæg; flere Generationer har søgt og søger stadig den gamle Sjælesørger, der trods en Menneskealders Slid er forblevet den samme: altid glad og munter, med et Smil paa Læben, elsket af store og smaa. Maatte han endnu i en Aarrække sund og munter kunne færdes iblandt os!

*

Den 16. Februar fyldte Forfatteren, Pastor *Peter Schindler* 50 Aar under stor Opmærksomhed. Hans mange Venner i Trosfællernes Kreds sendte ham, i det mindste i Tankerne, en Tak for hans skønne Digtning og de mange Bøger, hvori han har gjort Kirken kendt for Landsmænd. Pastor Schindler har som faa forstaaet at tale et Sprog, der kunde gøre Kirken forstaaet af vor Tid og dens Mennesker. En af Vennerne har i nedenstaaende Strofer gjort sig til alles Talsmand.

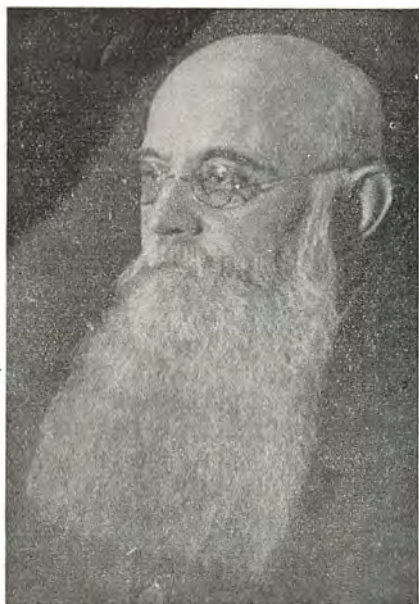
KAKTUS

*Som ung var den grøn og frodig med Rod i Judæa Jord.
Dens Blomst var exotisk blodig som Naglers og Lansens Spor.*

Den bugned med stinde Pigge, og de blev til hvide Haar; men selvom de kunde stikke, blev der dog sjældent Saar.

Vorherre hver Plante tugter med Smaakryb, med Storm og med Slag, mens vi sanker fuldmodne Frugter, der falder ved Solefaldslag.

H. Krusenstjerna-Hafstrøm.

Pater U. Sialm S.J.

Pastor Peter Schindler

▲ San Lorenzo — Niels Steensens Gravkirke i Firenze

Adskillige Danskere — kendte saavel som ukendte — har i Tidernes Løb gæstet Firenze, Kunstens og Blomsternes By ved Arnofloden, omgivet af de smilende florentinske Høje, og ladet en Del af deres Hjerter tilbage der. Den gamle Stad ved Arno, hvor Renaissancens Vugge stod, har imidlertid haft en afgørende Betydning — en Betydning, der knapt lader sig maale — for to store danske Mænd: *Niels Steensen* og *H. C. Andersen*. For dem begge kom Firenze til at betyde et nyt, et afgørende Vendepunkt i deres Liv — hver paa sin Vis. Her i de rige Gallerier, i Kirkerne mellem Monumenter og Her-

ligheder, blev *H. C. Andersen*s Kunstsans vakt, her mærkede han for første Gang, hvorledes den kunstneriske Skønhed og Storhed, som aabenbarede sig for ham, aandeligt gik over i hans Sjæl, og han følte sig som et nyt Menneske. I San Lorenzo stod han Ansigt til Ansigt med Medicierne Gravmæler, og der, i Firences gamle Herskeres umiddelbare Nærhed, har han staaet ved *Niels Steensen*s sidste Hvilested.

I 1666 naaede den unge Læge Firenze. Atmosfæren i Arnostaden og fremfor alt Omgangen med en Kreds af højtbegavede Mennesker, bragte hans geniale

Niels Steensen Gravkirke

▲ San Lorenzo, under hvis Midterskib *Niels Steensen*

Evner til fornyet Udfoldelse — men først og fremmest blev Firenze for ham Stedet, hvor han mødte Kirken. Her konverterede han i 1667, her præsteviedes han i Slutningen af 1675 og her modtog han i 1677 Pave Innocens XI's Breve, hvori han udnævntes til Biskop og apostolisk Vikar for Norden. Med blødende Hjerter sagde han Farvel til Firenze og atter og atter længtes han tilbage til den By, der var blevet hans aandelige Hjem, men først efter Døden skulde hans Længsel ske Fyldest.

I San Lorenzos Hvælvinger bisattes han Side om Side med Fyrsterne Huset Medici. I Ærbødighed staar vi Danske idag i Krypten under San Lorenzo for-

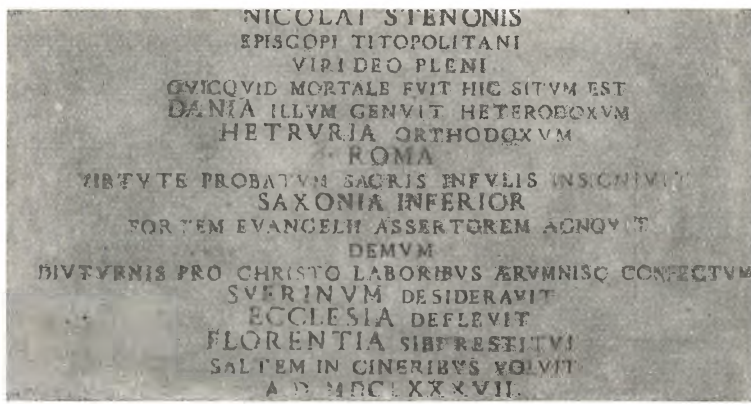

← Udsigt over Firenze, *Niels Steensen*s By

Steenstens grav i Firenze

an det enkle Marmorepitafium, der viser, at her hviler en af vort Fædrelands store Sønner. Maatte de ædle Bestræbelser, der udføres for at fremme hans Beatifikation, krones

▲ 1638-1938. Danske Katolikker anbefaler Niels Steensens Minde til den hellige Kirke og ser med Længsel hen til hans Beatifikation. Selvskjold prydet med den store Biskops Vaaben: Hjerter og Kors — skænket af Danske til Anbringelse ved hans Grav i San Lorenzo i Anledning af 300-Aarsdagen i 1938

← Marmorpladen ved Niels Steensens Grav i San Lorenzo's Krypt. Indskriften lyder paa Dansk: Her hviler de Jordiske Levninger af Niels Steensen, Biskop af Tivoli, en Mand, der var oplydt af Gud. Danmark fødte ham i Hæreslet, Toskana genfødte ham for den sande Tro, Rom hædrede ham, efter at have prøvet hans Dyd med Bispeværdigheden, Hannover lærte ham at kende som Evangeliets dygtige Forkynder. Endelig mistede Schwerin ham efter mange Arbejder og Lidelser for Kristus. Kirken begræd ham. Firenze vilde, at i det mindste hans Aske blev dens Eje. I Herrens Aar 1686.

stedtes til Hvile

med Held, saaledes at vi engang kan drage til Firenze som til et Valfartssted og der hylde og paa kalde Nicolaus Steno som en af Danmarks Helgener, en af dem, der ofrede sit Liv for Kirkens Sag og kastede Glans over Danmarks Navn.

Tekst: Jøbe

Fotos:

Arkiv (3)

K. Hielscher (3)

Jøbe (1)

➤ San Lorenzo's Prior viser Stedet, hvor Niels Steensen hviler

← Niels Steensen (efter et Maleri i Ufficerne i Firenze)

Denne Gang slaar han Dogmerne for Panden ...

Olsen sad igen hos Pateren, denne Gang efter en længere Pause. Han havde truffet Hansen siden sidst, og Hansen rystede medlidende paa Hovedet, da han fik at vide om den pludseligt opvaagnende Olsen'ske Interesse for Romer-Kirken.

— Kan du da ikke se, sagde Hansen med sin lidt beskyttende og virkelig overbevisende Stemme (naar Hansen førte et Argument i Marken, fik man uvilkaarligt det Indtryk, at man var Idiot, hvis man ikke delte hans Opfattelse) — kan du da ikke se, at den katolske Kirke er en Misforstaaelse alene af den Grund, at den tror, det er Dogmerne, det kommer an paa. Er du naiv nok til at mene, at Gud hører dig i Katekismus, inden han slipper dig ind i Himlen engang? Har du maaske ikke truffet Mennesker, som ikke anede, hvad et Dogme er, og alligevel levede et Liv i den skønneste Næstekærlighed? Og har du ikke til Gengæld truffet andre, som havde Dogmerne parat i en lang Række, men var yderst nervøse for at laane en Ven en Tironeseddel, naar det kneb?

Nej, kære Olsen, bliv for min Skyld Buddhist, bliv Muhammedaner, bliv Gendøber, ja, bliv, hvad det skal være, bare du holder dig klar af den katolske Kirkes Garn!

Han vidste alt om Lystfiskeri

Hansen havde derpaa drejet Samtalen hen paa sit Yndlings-Emne, Lystfiskeri, og givet et saa vægtigt Indlæg i Problemet, at Olsen sagde til sig selv: »En Mand, der ved saa meget om eet Problem, kan ikke være Idiot, naar det gælder et andet!« Og dermed havde han foreløbig slaaet sine katolske Overvejelser ud af Hovedet.

— — —
Alligevel sad han her altsaa igen i Dag. Han vidste inderlig vel, at Manden overfor ham med den mærkelige Flip tilhørte et Vildfarelsens Barn, Romerkirken, men bare for Morskabs Skyld var det

dog værd at høre, hvordan han vilde forsvare den taabelige Dogme-Mani.

— — Og tror De maaske, Vorherre hører En i Katekismus, inden man slipper ind i Himlen? spurgte han. Og hvis man ikke kan huske det, der stod paa Side 39, maa man saa pænt blive udenfor?

Der var ikke noget at misforstaa

Pateren burde have set forskrækket ud nu, men han gjorde det egentlig ikke. Han sagde bare venligt:

— Hvad forstaaer De ved et Dogme, Hr. Olsen?

— Et Dogme, sagde Olsen kampberedt, det er — det er naar man — det er en Læresætning om et eller andet indenfor Religionen, men det behøver ikke at komme det ved, om en Mand er en god Kristen eller ej!

— Et Dogme, sagde Pateren, er en Del af Aabenbaringen, udtrykt i en Læresætning. Men hvad forstaaer De da ved Aabenbaringen, Hr. Olsen?

— Aabenbaringen er — Aabenbaringen er — — er Troen!

— Nej, Aabenbaringen er Guds Fremtræden for Menneskeslægten. Og Han fremtraadte for os gennem sit Ord, som han lod blive Kød i Jesus Kristus, og meddelte os gennem Profeter, Apostle og Kirkefædre. Tror De, at en Gud, der er fuldkommen, taler Usandhed?

— Nej, men — —

— Tror De ikke ogsaa, at det, Gud har sagt, mens han var paa Jorden i Menneskeskikkelse, var sandt? Og at han har forstaaet at lære sine Apostle Sandheden saa eftertrykkeligt, at de kunde fortælle den videre uden Skaar eller Forvrængninger?

Jamen Sekterne da?

— Apostlene var jo ikke fuldkomne selv, sagde Olsen.

— Nej, men Jesus sagde til dem: Gaa ud og lær alle Folk, og døb

dem i Faderens og Sønnens og Heligaandens Navn, og lær dem at holde alt, hvad jeg har paalagt eder. *Thi jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende!*

Er det ikke Garanti nok for, at de lærte rigtigt fra sig, saa længe de holdt sig til Jesus og hans Ord?

— Jamen, der opstod jo alligevel Masser af Sekter og Vranglærer allerede i Oldkirken, indvendte Olsen. Der var, saavidt jeg ved, baade nogen, der hed Manikæerne og Saddukæerne og — —

— Fuldkommen rigtigt. Men man skal have læst det nye Testamente meget daarligt, hvis man ikke har lagt Mærke til, med hvilken Omhu og Præcision den hellige Paulus bevarer Menighederne rundt om i den uforfalskede Lære gennem sine Breve, hvor han paa det skarpeste tager Afstand fra alt, hvad der afviger fra Kristi Ord og Bud. Dogmerne er ikke andet end en kortfattet skematisk Oversigt over, hvad Aabenbaringen indeholder. Det er en praktisk Foranstaltning fra Kirkens Side til Bevarelse af alt, hvad Gud har lært fra sig og paabudt os.

Forstaaer De saa bedre, at det er en forkastelig Sag at skubbe dem fra sig som noget, der er moderne Mennesker uvedkommende?

— Jamen, er det da ikke vigtigere, at man overholder Næstekærlighedens Bud end sætter sig ind i Dogmerne, sagde Olsen og mindedes Hansens beskyttende Ansigt.

Pavens omstridte Ufejlbarlighed

— Det vigtigste og det eneste afgørende for enhver af os er, sagde Pateren, at vi gør vort bedste for at følge dette Bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte, af hele sin Sjæl, af alle dine Kræfter, og din Næste som dig selv!« Men man kan ikke elske Gud uden at være villig til at tro paa, hvad han siger. Og det, han siger, er bl. a. Dogmerne!

— Men hvoraf kommer det da, sagde Olsen, at der kommer stadig flere Dogmer til, f. Eks. Dogmet om Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse, og Dogmet om Pavens Ufejlbarhed, der først blev indført i forrige Aarhundrede?

— Pavens Ufejlbarhed — vel at mærke, naar han afgør et Tros-

spørgsmaal, ellers er han alt andet end ufejlbar — og Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse har alle Dage hørt med til det, der blev opfattet som Sandhed indenfor den katolske Kirke. Først da der udefra, fra andre Trossamfund, opstod stærk Forargelse over disse Sandheder, fandt Kirken det praktisk at fastslaa dem som Dogmer.

Men misforstaa endelig ikke Situationen — det er ikke noget, der først er blevet sandt efter Aar atten Hundrede og et eller andet. Det er en naturlig Følge af det, Gud har aabenbaret os gennem sit Ord.

— Jamen, i Biblen kan man ikke

finde bare Halvdelen af alt det, Kirken betragter som Dogmer, hævdede Olsen.

— Hvorfor skulde Biblen dog være den eneste Kilde til Forstaaelse af, hvad Gud har villet os? Hvordan skulde de første Kristne have klaret sig gennem flere Aartier, hvor det ny Testamente endnu ikke var skrevet? Næsten al Overlevering var dengang mundtlig. Biblen kan kun betragtes som et Led i Aabenbaringsens Lære!

— Tja, sagde Olsen, men — —

— — —

Vi genser Olsen siden.

hjælp i fornødent Fald samt Varme og Gas.

Det er Mening, naar de økonomiske Forhold tillader det, at yde nogle Friboliger paa Hjemmet.

Sct. Thøgers Trop, Aalborg

Den katolske Spejdertrop i Aalborg arbejder fremdeles støt og roligt, hver Uge holdes der enten Trops- eller Patruljemøder, og indimellem tager Troppen paa Ture, eller Troppens Spejdere deltager i Aalborg Kolonnens Arrangementer, saasom Skovmandsløb, Parader o. s. v.

Først og fremmest sørger vi dog for at overholde vore katolske Pligter, og det er glædeligt at se, hvor selvfølgelig det falder Spejderne at deltage i den hellige Kommunion hver første Søndag i Maanedens.

Troppen har jævnligt den Glæde at optage en ny Spejder, og det synlige Udtryk for det egentlige Spejderarbejde i Troppen viser sig ved Uddelingen af Mærker og Duelighedstegn.

Fra Nytaar har Troppen faaet en Ulveflokk, — rigtig en rask Samling af sunde, friske »Ulve«, som med en ukuelig Energi kaster sig over Arbejdet, — alle har i Januar faaet udleveret Ømfodsmærket, og nu gaar det løs med »1. Stjerne«.

Oftentimes tænker vi paa vore katolske Spejderkammerater i Aarhus og København — engang skulde vi dog gerne mødes i en fælles Lejr!

Spejdernes gode Venner, Hr. og Fru Skovrider von Folsach i Dronninglund Storskov, har tilhødt Spejderne at komme og holde Sommerlejr i Storskoven, og vi haaber, at i hvert Fald en Del katolske Spejdere kommer med til »Munkegunge« (Aalborg Spejdernes eventyrlige Lejrplads) i Aar.

For Tiden tænkes der paa en Tropsfest, som skulde afholdes engang i Foraaret. Ved denne Lejlighed vil Spejderne opføre en Spejderkomedie »Spøgeriet ved Strandbygaard«.

Alt ialt kan vi kun sige, at det gaar godt heroppe, og vi er fast besluttet paa at skulle »videre frem«.

Hilsen til alle vore katolske Spejderbrødre i Danmark, fra Sct. Thøgers Trop og Flok i Aalborg.

»Red Owl«.

Det nye Hjem i Valby

„St. Hans Minde“ - nu „Hoffmanns Minde“

Som nævnt i forrige Uge indviede Biskoppen den 2. Februar den nye Institution »Hoffmanns Minde« i Valby. Dette Hjem for enlige, ældre eller svagelige Personer skyldes Proprietær Aug. Hoffmanns Testamente sin Tilblivelse. Testators Fader købte i 1880 to Gaarde i Valby og rejste paa Stedet Gaarden »St. Hans Minde«, som siden da stadig har været i Slægtens Besiddelse.

Af den smukke Gaard er den ene af Udlængerne nedrevet, og i den i Stedet byggede nye Sidefløj samt i den gamle Hovedbygning er der indrettet en Snes Lejligheder, væsentlig Et-Værelses Lejligheder med enten Kammer eller Alkove (alle Lejligheder med eget Køkken og Toilet). Det var Proprietær Hoffmanns Tanke, at ældre eller svagelige, enlige Mennesker (Herrer saavel som Damer) her skulde faa gode Boligforhold og omhyggelig Pleje paa deres gamle Dage. Han syntes, at der for den almindelige Kreds af Aldersrentenydere er sørget saa godt af det offentlige og af forskellige private Institutioner, mens enligstillede Mennesker med lidt større Indtægter end dem,

den sociale Forsorg tager sig af, ofte er uheldigt stillet, naar det gælder om at finde det rette Sted at tilbringe deres sidste Aar.

For saadanne Mennesker er der paa »Hoffmanns Minde« skabt de mest fortræffelige Forhold. Den smukke Gaard med de hyggelige, velindrettede Lejligheder, Vinterhaven og den store Dagligstue til fælles Brug gør allerede nu et overordentlig tiltalende Indtryk, og til Foraaret og Sommeren vil Haven blive værdsat efter Fortjeneste af de ældre Mennesker.

Et af de afgørende Goder ved Hjemmet er den Pleje, som de derboende St. Hedvigssøstre vil yde Hjemmets Beboere. Søstrenes tilsvarende Gerning ved St. Annæ Hjem har været til rig Velsignelse. Og det store Kapel med 80 Siddepladser, som nylig er rejst imellem Hovedbygningen og den nye Sidefløj, vil de ældre Katolikker ikke kunne værdsætte højt nok.

Over Halvdelen af Lejlighederne er allerede udlejet. Der staar endnu 7 ledige til Priser mellem 190 og 205 Kr. maanedlig, for hvilke Penge Hjemmet yder umøbleret Lejlighed, fuld Forplejning, Syge-

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Katolske Begravelser

Ib v. Benzou

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Liturgisk Kalender

Febr.-Mts.:

22. S. 1. SØNDAG I FASTEN (violet) (140); 2. St. Petri Stol i Antiochia (838), 3. St. Paulus (789); sidste Evangelium: Festens (974).
23. M. FERIA (145); 2. St. Petrus (violet) Damiani (839), 3. Vigilien til St. Matthias's Fest ([2]), 4. Om Fred; sidste Evang.: Vigiliens ([3]). — Eller: (violet) Vigilie ([1]); 2. St. Petrus Damiani (839), 3. FERIA (145), 4. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (146). — Eller: (hvid) St. Petrus Damiani (839); 2. FERIA (145), 3. Vigilien ([2]), 4. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (146).
24. Ti. St. Matthias, Apostel (rød) (839); 2. FERIA (150)
25. O. Tamperdag (153); 2. og 3. (violet) som Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
26. T. FERIA (158); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
27. F. Tamperdag (162); 2. St. (violet) Gabriel af den smertefulde Jomfru ([47]), 3. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Gabriel af den smertefulde Jomfru ([46]); 2. Tamperdagen (162), 3. Om Fred; sidste Evang.: Tamperdagens (164).
28. L. Tamperdag (166); 2. og 3. (violet) som Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
1. S. 2. SØNDAG I FASTEN (violet) (173).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

INGEN ER KLOG NOK

Højskolens Optakt til Semesteret

En Katolik skal ikke altid behøve at henvise til en katolsk Præst, naar Udenforstaaende stiller ham et ærligt Spørgsmaal om Kirken! Han maa have visse elementære Kundskaber om sin Tro, baade for sin egen og andres Skyld. Det er det, Højskolen gerne vil give ham. Og ingen, der bliver borte, kan undskylde sig med, at han er klog nok.

Dette var Kernen i Kaptajnløjt-nant Engells Velkomst ved det Fællesmøde, hvormed Katolsk Højskole i København i Søndags gik ind i sit fjerde Semester. Biskop Suhr havde vist Højskolen sin Interesse ved at komme til Stede, og Kontorchef O. Michaëly udfyldte Aftenen med et meget vidende Lysbilled-Foredrag om, hvordan det katolske København saa ud paa Reformationstiden.

Det, der oprullede sig for Tilhørerne, var et København, hvor Kirken gennem Aarhundreder havde sat sig mange skønne Blomster, først og fremmest den fire Gange nedbrændte og genopbyggede Vor Frue Kirke. Den var i sin seneste Skikkelse et gotisk Mesterværk med et higende Spir og 44 Altre, deriblandt adskillige, som var opført af de forskellige Laug og Gilder til eget Brug. Denne Kirke var det katolske Københavns Hjerter og Rammen om adskillige historiske Begivenheder, Kroninger og kongelige Vielser. Og i Læ af den lod Dronning Dorteia med pavelig Til-ladelse Københavns Universitet oprette efter en Pilgrims-Rejse til Rom.

Paa Turen gennem det katolske København standsede man ved Kirke efter Kirke, Kapeller, Klostre og Hospitaler, som nu kun svage Levninger fortæller om. Det var ikke et Stykke mørk Middelalder, men en paa mange Maader rig og lys Tid, præget af en storstilet Hjælpsomhed. Og det var fremfor alt en Tid, som giver Katolikker Indtryk af, at vi ikke er

Fremmede paa dansk Grund, men har Førstefødsels-Retten!

Højskolen kan glæde sig over stiggende Tilslutning til sine Kursus, der nu atter er i fuld Gang. Andet Steds i Bladet bringer vi en Oversigt over Ugens Kursus.

Frank Andersens Fond

Regnskab for 1941

Formue 31/12 1941 iflg. Katolsk Ugeblad Nr. 4/1942	5.058,27
Formue 1/1 1941 iflg. Katolsk Ugeblad Nr. 6/1941	4.402,88
Indkommet i 1941	655,39
Kontantbeholdning 1/1 1941 Bank-bog	365,50
Giro	26,48
Kontantbeholdning ialt ...	1.047,37
Køb af Obligationer 500 Kr. nom. Værdi 31/3 1941..	479,81
Køb af Obligationer 500 Kr. nom. Værdi 24/7 1941..	495,81
	975,62
	71,75
Bankrente	3,45
Kontantbeholdn. pr. 31/12 1941	75,20
Obligationsrenter pr. 1/1 1941	105,00
Obligationsrenter pr. 1/7 1941	116,25
Udbetalt Katolsk Ugeblad..	221,25
Obligationsbeholdn. pr. 1/1 1942: Kr. 3.000 4 % Østift. Kreditf. Kr. 2.500 4½ % Østift. Kreditf.	
Kr. 5.500 nominal Værdi.	
København, d. 6. Febr. 1942.	
H. D. T. Kiærulff. Laur. Andersen.	
Vibeke Emborg.	

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Doktor Johnsons Dom

af G. K. CHESTERTON

BOSWELL: Vi kan ikke gøre mere.

BURKE: Stilheden før Stormen.

WILKES: De har Ret, mine Herrer, De kan ikke gøre mere. Jeg maa gaa tilbage til min Post. Og jeg vil raade Dem til at gaa hjem.

BURKE: Jeg gaar i hvert Fald udenfor. Denne Stilhed kan jeg ikke holde ud. (*Boswell og Burke gaar ud i Forgrunden, og Wilkes gaar hen til Døren i Baggrunden, lytter og smutter saa indenfor. Efter en Pause aabnes Baggrundsdøren igen, og Mary kommer ind paa Scenen med en Mine af flammende Utaalmodighed og Trods, fulgt af Dr. Johnson*).

MARY: Hvad skal det nytte, at De taler alene med mig? Hvad skal det overhovedet nytte, at De taler med mig? Hvis min gamle Barnepige fra New England kom tilbage som et Spøgelse og fortalte mig, at jeg skulde passe paa mine Dukker og mit Forklæde, vilde jeg maaske nok være glad for at se hende, men tror De, jeg vilde rette mig efter, hvad hun sagde. Jeg er blevet voksen; jeg har nye Idéer, som De aldrig vil kunne forstaa. De mener, at der er en Slags, vel-sagtens overnaturlig, Flamme paa Arnen eller Alteret, og den vil brænde evigt. Men hvad nytter det, at De gør Tingene ulykkeligere ved at komme her for at fordømme mig ligesom en hel Præst? Hvad nytter det, at De tordner mod mig fra en høj Trone ligesom Paven i Rom, uden endda at vide, at jeg er Protestant? Hvorfor vil De besvære Dem med at udelukke mig fra en Kirke, jeg ikke tilhører, og sende mig til et Helvede, jeg ikke tror paa?

JOHNSON: Nej, Frue, jeg kom kun for at overbringe Dem min Kompliment. (*Efter en Pause*). Eller noget, som maaske ikke altid er det samme. For at udtrykke min Ærbødighed.

MARY: Deres Ærbødighed?

JOHNSON: Ja, Frue, det er kun blandt meget foragtelige Personer, at Medynk ødelægger Ærbødigheden; og der er meget beklagelige Tilfælde, hvor Ærbødigheden vedbliver at være den stærkeste Lidenskab. Havde jeg set en af Jomfru-Martyrerne i den ældste Kirke lide Kvaler for sin Tro, vilde det ganske sikkert være dybt gribende, men Ærbødigheden vilde være fremherskende. Det er en saadan Ærbødighed, jeg er nødt til at føle for Deres Sorger, Deres Mod og Deres Bestandighed.

MARY: Er det, hvad I litterære Herrer kalder Ironi?

JOHNSON: Nej, Frue, jeg er ikke ironisk. Jeg vil ikke give det Udsende af, at jeg anser Deres Handlemaade for teoretisk korrekt; men man kan godt beundre det, man ikke anerkender. Gælder det ikke en kristen Martyr, saa gælder det i hvert Fald en hedensk Heltinde. Naar Brutus' Hustru slugte Ild for at dø sammen med sin Mand, maa en Kristen formelt kalde det Selvmord, men et Menneske har viselig Lov til ogsaa at kalde det sublimt. Undskyld mig, hvis min Beundring for Deres Troskab som Hustru priser Dem mere som Portia end som Perpetua.

MARY: Min Troskab som Hustru?

JOHNSON: Og det vilde være ganske ulogisk af mig at fordømme Deres tragiske Hengivenhed, selv om den er urigtig, eftersom den til en vis Grad er

identisk med det Raad, jeg gav Dem.

MARY: Det Raad, De gav mig?

JOHNSON: Da vi første Gang mødtes paa Hebriderne, og De gav mig en Kop Te —

MARY (*med et Smil*): Jeg tror, Dr. Johnson, De fik mere end een.

JOHNSON: Frue, det er muligt, jeg fik to. Ved den Lejlighed sagde jeg til Dem, at De havde Ret til at følge Deres Mand, selv om han klædte sig ud som en Abe paa Maskerade eller blev gal og sagde, at han var Kejser af Kina. Ved samme Lejlighed sagde jeg, at jeg vilde komme tilbage og gengælde Dem den Kop Te; og nu er jeg her for at yde Gengæld. Det var en lang Rejse, og den har ført mig til mærkelige Steder; men jeg har fundet dig, »taalmodige Grizel«.

Fortsættes

MOLIN^S Gardin-,
Stof- og
Hjemmefarver Strømpe-
farver

Katolsk Boghandel

Stenosgade 3, Vester 39 30

Bønnebogsbilleder, Postkort og større Billeder i smukke Farver. lige hjemkommet. Meget smukt Pavebillede Farvetryk 50×65 cm Billigt. Krusifiks 40 cm, hvid Kalipasta Figur, faas paa sort krideret Træ eller Egetræ. Pris Kr. 5 50. Fors. over hele Landet.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Krigeren med det gode Hjerte

SANKT MARTIN

11. November

Det er mange, mange Aar siden — 1300 Aar siden!

Det var paa den Tid, da romerske Kejsere herskede over Verden, og romerske Soldater gik paa Krigstogt ud over hele Europa.

En bidende kold Vinterdag var det, oppe i en lille By i det nordlige Frankrig. Paa den brede Gade, der førte ned til Byens Port, kom netop en Flok romerske Soldater i hurtigt Trav. Det sang og gungrede i den hvide Frostsne, og Hestenes Aande steg som hvide, tætte Dampe op i den kolde, klare Luft.

Det var et prægtigt Syn.

Solen spejlede sig i de blanke Hjelme, saa de skinnede om Kap med de lange, brede Sværd, der hang og slog mod Hestenes Sider. Og de prægtigt farvede Kapper flagrede højt op i Luften, baaret oppe af Nordenvinden, som kom susende ned gennem Gaden.

Men smukkeste af dem alle var dog den unge Anfører. Han var kun 18 Aar; men ingen i Flokken sad saa kæk og rank i Sadlen som han. Det vejrbitte Ansigt og den hele kraftige Skikkelse vidnede om, at han allerede længe havde prøvet Soldaterlivets Strabadser, — men Blikket, det rene, stærke Blik, der lyste ud af hans Øjne, fortalte om, at der boede en ædel Sjæl bag den krigerske Dragt.

De var netop naaet hen til Byens Port.

Men hvad er det?

Den unge Anfører griber pludselig i Hestens Tøjler, saa den stejler derved, og med et endnu kraftigere Ryk maa ogsaa de andre holde deres Heste an for ikke at tørne mod de forreste.

Hvad er det? Er der Slagsmaal i Gaden? Eller har en Røverbande lagt sig i Baghold uden for Porten?

De bageste i Flokken trænger sig frem for at faa Besked. Hvad er der sket?

Midt paa den snedækkede Vej staar der en gammel Mand, frysende og rystende. Han er halvnøgen. De lasede Stumper Tøj, som hænger om ham, kan slet ikke dække ham, og den iskolde Vind har stivnet ham, saa han knap kan række Haanden frem til Bøn om Almisser.

Men ved Siden af ham holder den unge Anfører paa sin Hest. Han har bøjet sig ned mod den gamle Mand, som om han lyttede til hans skælvende, stammende Bøn, og da han nu atter rejser sig op, lyser det unge, kække Ansigt af Godhed og Medlidenhed.

I et Nu har Martin draget sit Sværd, saa hurtigt, saa det lyner i Luften. Med sin venstre Haand gri-

ber han fat i den lange, røde Kappe, der flagrer om hans Skuldre, og med den højre fører han nu et mægtigt Hug ned igennem den, saa at den sønderflænges fra øverst til nederst.

Og nu bøjer han sig atter ned mod den gamle og svøber den afskaarne Halvdel af Kappen om hans nøgne Skuldre.

Men rundt om har de andre Krigere trængt sig frem. Mage til Syn har de aldrig set! Deres hedske Sjæle forstaar intet af alt dette, og fra flere Sider høres haanlig Latter og spottende Tilraab. Dog — ikke alle spotter. Mange sidder tavse og alvorlige. De synes at ane, at her er bleven øvet en Heltedaa, der er større end de mange, der til daglig prales med iblandt dem.

Men den unge Anfører ser og hører intet. Han rider videre, som om intet er sket. Kun de flagrende Stumper af Kappen fortæller om hans Bedrift.

— — —
Det er blevet Aften.

I en lille Kro ved Vejen hviler de unge Krigere ud efter Dagens Arbejde. De støjer og larmer, drikker og synger nede i Kroens Storstue.

Kun den unge Anfører, den yngste af dem alle, er ikke med. Han har fundet et skjult og stille Rum, fjernt fra de andres støjende Lystighed, og her knæler han nu i stille Bøn.

»Herre,« beder han, »Herre, Du de Kristnes Gud. Jeg tror paa Dig, Du ved det. Lad mig blive Din Tjener, Din Træl, om Du vil, — ingen i Verden vil

jeg tjene hellere end Dig. Herre, Du, som er større end os alle, mægtigere end alle Jordens Kejsere og Konger, tag mig i Din Tjeneste!« — —

Længe beder han saaledes, indtil han kaster sig paa sit haarde Leje, kun indsvøbt i Resterne af den sønderflængede Kappe.

Da har han en Drøm.

Han ser Ham, de Kristnes Gud, som han har lært at kende, allerede da han som ung Dreng var med Hæren i Italien. Han ser Jesus, hvem hans unge Hjerter med al Ungdommens Kærlighed og Begejstring hænger ved, Kristus, som han tror paa uden endnu at kunne kalde sig Kristen. Han ser Ham staaende midt i en stor Kreds af Hellige og Engle i lange, hvide Klæder, der lyser og straalere, saa at det bliver lyst omkring dem som den klare Dag.

Men Kristus selv bærer paa sine Skuldre — den Kappeflig, som den gamle Tigger havde faaet paa Vejen!

Og nu taler Frelseren. »Se,« siger han til de hellige Skarer, »se, det er Martin, min Tjener, der har dækket mig med dette Stykke« — — —

Men da den unge Mand vaagnede efter denne Drøm, forstod han, at Gud havde talt til ham. Nu vidste han, hvad han skulde og vilde.

— — —

Ikke længe efter disse Begivenheder lod den unge Martin sig døde.

Dermed var det forbi med hans Krigerliv. En kristen Soldat kunde ikke tage Del i de hedenske Soldaters Gilder og Offerfester, og da der næste Gang blev betalt Sold til Hæren, meddelte Martin, at han ikke længere ønskede at tjene under Keiserens Faner.

Nu fik han haarde Ord.

Trække sig tilbage midt under Felttoget! Netop, som Hæren forberedte sig til Slag! Det var vel kun Fejghed af ham, sagde de, han var bange, han flygtede, allerede inden Slaget var begyndt — — —

Krigeren Martin fejg! Han, der havde tjent ved Hæren siden sit femtende Aar! Han, som altid havde været forrest, naar det gik fremad, og bagest paa Tilbagetog! Han skulde vise dem, at han frygtede kun En i denne Verden, og det var den Gud, til hvis Fane han nu havde svoret.

»Jeg skal vise jer,« udbød han, »at det ikke er Fejghed, men kun min Tro og Samvittighed, der holder mig tilbage. I Morgen, naar Hæren gaar mod Fjenden, skal jeg for sidste Gang gaa forrest uden andet Vaaben end det hellige Kors, som ogsaa i Fremtiden skal være mit eneste Vaaben!«

Og det skete.

Næste Dag stod Hæren rede til Kamp — og Martin alene foran alle Rækkerne. Og Gud var med ham. Netop som han med begge Hænder løftede Korset højt i Vejret som Tegn til Angreb, kom der Fredsbud fra Fjenden. Man vilde Underhandling hellere end Kamp!

Saa fik Martin sin Afsked.

Han begav sig nu til den hellige Biskop Hilarius for at lade sig grundigere undervise i de kristne Lærdomme. Senere kom han til Tours i Frankrig, hvor han blev Biskop og levede, til han blev en meget gammel Mand.

Den 11. November, Martinsdag eller Mortensdag, fejrer Kirken Mindet om den kække unge Kriger, som ikke skammede sig ved sin Tro, og som hellere vilde tjene Gud end vinde Ære og Berømmelse i Keiserens Hær.

Vore døde

Der er stillet Ugebladet et Forslag, vi meget gerne gør til vort eget. Det er kun ved de færreste Dødsfald blandt Katolikker, at der indrykkes en Dødsannonce i Bladet. I mange Tilfælde faar man først sent og ad Omveje at vide, at en katolsk Bekendt i en anden Egn af Landet er død. Muligheden for megen god Forbøn gaar derved til Spilde. Men hvis Sognepræsterne vil have Ulejligheden med at sende Ugebladet Navnene paa deres Sogns afdøde, blot Navn og Stilling og Hjemsted samt Dødsdato, vil vi regelmæssigt bringe en saadan Liste over vore døde. Ikke blot de »kendte« katolske Navne, men alle. Netop de ensomme Katolikker, som næsten ingen Bekendte havde, vil blive husket i mange gode Katolikkers Bønner, naar

deres Dødsfald bliver meddelt paa denne Maade.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag d. 19.: Ingen Forelæsninger.

Mandag d. 23. Kl. 19 Pater Wolfisbergs og Kantor Segalts liturgiske Kursus: 2. Fastesøndag, Graduale-Responsorium.

Mandag d. 23. Kl. 20 Pastor Messerschmidt: Markusevangeliet, 12. Kap., 35.—44. Vers.

Tirsdag d. 24. Kl. 15 Pater Wolfisbergs Latinkursus: Fjerde Konjugation.

Tirsdag d. 24. Kl. 19 Pastor Wevers Kursus i Troslære: Det, Troen støtter sig til i Skriften og Traditionen.

Tirsdag d. 24. Kl. 20 Pastor Schindlers Kursus i Kirkekunsten gennem Tiderne: Orcagna.

Fastepredikener i København

St. Ansgars Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Onsd. 25. Febr.: »Hvad fulgte derpaa?« Hver Fredag Kl. 19½ Korsvejsandagt.

St. Mariæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pastor Hake. Korsvejsandagt hver Søndag Kl. 17.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor Peter Schindler.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken. Hver Søndag Kl. 18 Fastepredikenen ved Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Sønd. 22. Febr.: »Hvad førte til Bruddet?«

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Thorbjørn Møller; Fredag d. 20. Febr.: »Fastetidens Betydning«, d. 27. Febr.: »Hovmod«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater Jos. Bender S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater G. Scherz.

KORSVEJEN

med den hellige Pauli Ord

Oversat fra Engelsk af K. Pauli S. J.

er lige udkommet

i Kommission hos ST. ANSGARS
FORLAG.

Den lille Bog, der koster 50 Øre
faas hos Portneren, Stenosgade 4
og i St. Ansgars Forlag, Bred-
gade 67.

St. Ansgars Kirke

Fred. 27. Febr. Kl. 20 (efter
Korsvejsandagten) Menigheds møde
i Salen. Pastor P. Schindler: »Kristne
Symboler gennem Tiderne«. Bil-
let à 35 Øre bedes købt i Tide. Paa
Grund af Onsdagens Fastepredike-
ner og Fredagens Korsvejsan-
dagter bortfalder Andagterne om
Søndagen.

Sakramentskirken

Mand. 23. Febr. Kl. 20 Knud La-
wards Broderskab for Mænd. Onsd.
25. Febr. Kl. 19½ Ungdommens
Studiekreds.

Jesu Hjerte Kirke

Sønd. 22. Febr. Kl. 8½ Fælles-
kommunion for Immaculatakongre-
gationen. Mand. 23. Febr. Kl. 20 De
unge Mænds Kongregation. Torsd.
26. Febr. Kl. 20 Korsvejsandagt;
Mændenes Kongregation deltagere.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Onsd. 25. Febr., Fred. 27. Febr.
og Lörd. 28. Febr., Tamperdage,

Kl. 20 Andagt (om Fredagen Faste-
prædiken).

St. Annæ Kirke

Torsdag d. 19. Febr. Kl. 19½
Fasteprediken ved Pater G. Scherz
og Korsvejsandagt. Fasteandagten
er samtidig Møde for Mariakongre-
gationerne.

Kirkekonzert i St. Annæ Kirke

Paa Hr. Komponist Helge Bon-
nens Initiativ afholdes der *Onsdag*
d. 4. Marts Kl. 20 pr. en Kirke-
koncert til Fordel for St. Annæ
Kirkes Byggefond med velvillig
Assistance af Koncertmester ved
Statsradiofonien Chr. Esbensen,
Koncertsangerinde Asta Nørgaard,
Koncertsangerinde Martha Wesch,
Koncertsanger Harald Street, Kon-
certsanger Børge Westergaard, St.
Annæ Kirkekor og Organist Kaj
Suhr. Billetter à 1 Kr. + 10 Øre
Skat kan faas ved de katolske Kir-
ker, St. Ansgars Forlag og Katolsk
Boghandel samt ved Indgangen fra
Kl. 19.

Academicum Catholicum

Lørdag den 21. Febr. Kl. 20

er der Aabent Hus for A. C.'s
Medlemmer hos Formanden, Civil-
ingeniør G. Wissum, Asmussens
Allé 1, København V.

Søndag den 22. Febr. Kl. 8,30.

Akademikermesse hos St. Lioba-
søstrene, Bjerregaards Sidevej 1,
Valby. Man kan bagefter nyde sin
medbragte Mad og faa Kaffe hos
Søstrene. Derefter evt. fælles Ski-
tur.

Onsdag den 4. Marts Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne,
Bredgade 67 A. Pastor Peter
Schindler taler om Visioner.

De unges Studiekreds.

Torsdag den 26. Febr. Kl. 20 i
Bredgade 67 A. Fortsat Gennem-
gang af nogle nyere Filosofier og
Katolicismens Stilling til dem.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 21. Febr. Kl. 20 Studie-
kredsmøde. Emne: Det VI Guds
Bud. Indledere: Eva Binding og Al-
bert Strøyer. De 2 Minutter: Inger
Margrethe Scheftner og Alexander
Koch. Praktisk Arrangement: Grup-
pe III. Kaffebord, kammeratligt
Samvær, Fællessange. Husk Sang-
bog! Lørdag d. 28. Febr. Aabent
Hus Kl. 19,30—22.

Brugt Barnevogn

ønskes billigt til Købs til en min-
drebedt Familie. Henvendelse
til Ugebladets Redaktion, Nørrebro-
gade 27 A.

Desværre findes St. Augustins

samlede Værker ikke paa
Dansk, men ved De, at de er
ved at udkomme paa Fransk-
Latin i en elegant og ganske
billig Shirtingudgave?

Tegn Subskription, og vi sen-
der Dem de hidtil udkomne
Bøger:

Morale chretienne Kr. 3,35

Problemes moraux Kr. 4,50

Ascetisme chretien Kr. 5,70

Dialogues philosophiques I

Kr. 4,35

Dialogues philosophiques II

Kr. 3,85

Dialogues philosophiques III

Kr. 7,60

Et katolsk Legitimationskort

skulde gerne enhver Katolik
bære paa sig. I Tilfælde af
pludselig Død, Bevidstløshed
o.s.v. oplyser det om, at man
ønsker en katolsk Præst og
den katolske Kirkes Forbøn
og Begravelse.

Pris Kr. 0,25.

Sendes overalt mod Indsen-
delse af 30 Øre i Frimærker.

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 67

Palæ 4777

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigst
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

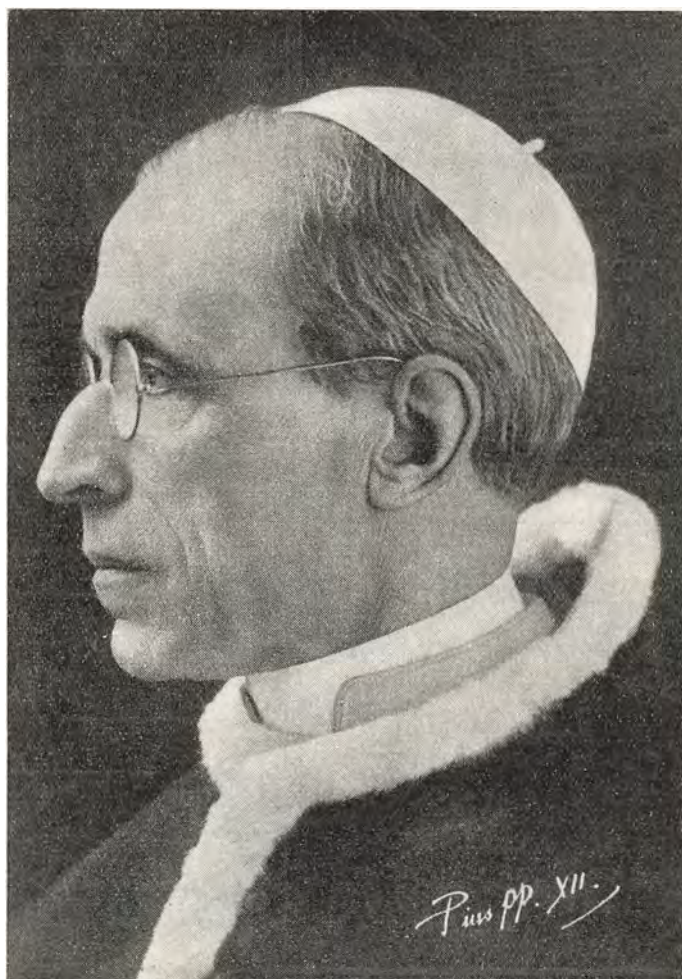
Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Katolsk Ugeblad

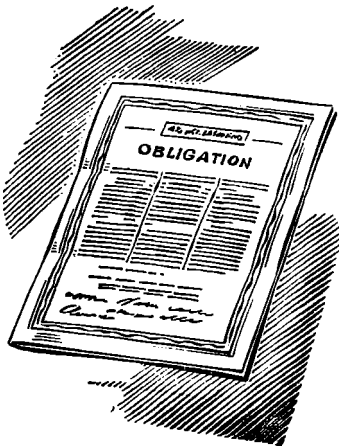

Hs. Hellighed
Pave Pius XII

Munkemel

Køb og Salg af
AKTIER og OBLIGATIONER

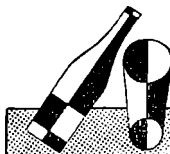
VÆRDIPAPIRER modtages til
Opbevaring i AABENT DEPOT

Alle Oplysninger meddeles af
LANDMANDSBANKEN

gennem vore Filialer og vort Hovedkontor
C. 65 00 — Lokal 329

Quinize
Tonic Water

**ROSENBERG
BRØNDANSTALT**

TELEFON:
C. 180—5821

FYENS DISCONTO KASSE
(BANK-AKTIESELSKAB)
ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72. Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019

Flytteforretningen „FREDERIKSHOLM“
v. Andersen og Poulsen
Flytning, Opbevaring og Forsendelse
besørges med Garanti overalt i Landet
Sjæler Boulevard 21
Telefon Valby 3333 . Godthaab 3653 x

Blomsterforretningen
CAMELIA

Sukke Kranse og Kistepyntninger
Frederikssundsvej 229, Tlf. Bella 1729

H. A. V. Ahlgren . Malermester
VED KLOSTERET 6
Tlf. Nora 6065 og Ryvang 4963 x
Udlører Arbejdet ved Sct. Michaelsgaard

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Reserveret

Blomsterforretningen **LYDIA**
Griffenfeldtsgade 54 . Nora 3465 v
(Hj. af Rantzausg. v. Sct. Joseph Hosp.)
anbefaler sig med alt i Hænge-
planter, Blomster og Kranse.

Urmager . Guldsmed

Griffenfeldtsgade 54
Alle Reparationer til
rimelige Priser

Villy Mikkelsen Telefon Nora 3465 y

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader
vort Trykkeri som et
Eksempel paa nobelt
Arbejde. Tilstedeværel-
sen af moderne Mate-
riel, Maskiner og dygtig
Arbejdskraft borger for
Arbejdets kvalitetsmæs-
sige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardsvvej 4
TELEFON NORA 8908

Køb hos vore Annoncører

„Hvorfor siger Paven ikke noget?“

PETERS RØST

At St. Lukas havde en levende Sans for Humor fremgaar klart af hans Skildring af den unge Pige Rhodé (Ap. 6, 12). Peter var blevet fængslet — »alle Guds Kirker bad uophørligt for ham« (eller betyder det »anstrengte sig af al deres Kraft i Bønnen« — ingen kunde bede stærkere til! Naa, ligemeget) — han undslap og gik hen til nogle Venners Hus og bankede paa. Rhodé besvarede hans Banken og blev saa stærkt bevæget over at genkende hans Stemme, at det slet ikke faldt hende ind at aabne Døren, men hun løb og fortalte det til alle i Huset... De forsikrede hende om, at hun ikke kunde være ved sine fulde fem, og der blev en hel Diskussion ud af det... Imens »ventede Peter udholdende udenfor Døren og blev ved at banke...« (Man kan forestille sig hans Følelser...)

Hvorfor tier Paven?

En Bemærkning, jeg hører meget hyppigt, er denne: »Hvorfor siger jeres Pave ikke noget? Hvorfor lader han ikke sin Røst genlyde over hele Verden? Hvorfor tier han?« Hvis jeg svarer: »Men han taler jo uophørligt!« saa stirrer de forbløffet og spørger: Hvornaar? og Hvad sagde han? Saa burde jeg kunne sige: »Spørg en af Deres katolske Bekendte!« Men det kan jeg ikke, for jeg har truffet en Mængde Katolikker, der (saa utroligt det lyder) spørger, hvorfor Paven ikke siger det eller det, fordøm-

mer det eller det, og hvorfor han ikke tager »Føringen«.

Efter at have læst saadan en Bog og saadanne Breve, som jeg har benyttet i mine sidste Artikler, paakom der mig en forførdelig Tvivl. *Ser de anti-katolske Skribenter i denne Kreds ikke ud til at vide mere om, hvad Paven siger, end vi selv til Tider ved?* Jeg siger ikke, at de forstaar det. Det gør de sikkert ikke. Men det ser ud til, at de kender det, og det er Kærnen i en Del af deres anti-katolske Spot, at Paven faktisk taler, og at der ikke er nogen, hverken Katolikker eller andre, som giver Agt paa det.

De fem Punkter

Hvis jeg siger, at det ikke er sandt — at Ærkebiskopperne af Canterbury og York samt Lederen af de engelske og skotske Frikirker og (om jeg husker rigtigt) ogsaa Overrabbineren alle sammen offentligt og udtrykkeligt accepterede Pavens »Fem Punkter« i et fælles Brev, der blev offentliggjort i »Times« og den øvrige Presse, og sagde, at de var villige til at tage deres Udgangspunkt i den pavelige Erklæring om det eneste retfærdige Grundlag for Samfundsordenen eller den sociale Reform efter Krigen — og hvis jeg citerer Ordene: »Siden Renaissancen eller endda lige siden det 13. Aarhundrede er der ikke i England blevet lyttet saaledes til en Pave,, som der er blevet lyttet til Pius XI og Pius XII« — saa kan

jeg risikere Svaret: »Hvem har lyttet? Hidtil har jeg da ikke truffet Katolikker, som kunde fortælle mig, hvori de fem Punkter bestaar, eller bare vidste, at han overhovedet havde fremsat nogle Punkter — hvad enten det saa var 5 eller 15 eller 50.«

Parentetisk sagt: det er klart, at hvis vi ikke ved, hvad Paven siger, kan vi heller ikke fortælle andre om det. Men hvem fortæller Folk i *Almindelighed* noget om det — eller prøver bare paa det? Hvilken Rolle spiller Gud i den aarlige Strøm af Romaner eller Films? Er der en eneste af dem, som antager, at Guds Tilværelse behersker noget Menneskes Liv? »Religionen« sommetider, javel! Men i 99 af 100 Tilfælde kun for at vise, hvor snæver, ukærlig o. s. v. den rettroende Kristne er i Sammenligning med den Mand eller Kvinde, der frigør sig for Dogmerne og er tilfreds med at være gift »i Guds Øjne«. Det er ikke Ærbødighed, men Skepsis, som forbyder enhver anden end den mest tekniske eller maaske mest sentimentale Hentydning til Gud eller enhver Indrømmelse af, at Mennesket træffer en Beslutning for Guds Skyld eller bliver hjulpet af Gud til at udføre den.

Vi faar det jo ikke fortalt

Jeg er bange for, at jeg ikke kan sige, at Katolikker er saa glade for Peters Røst, at de bruger al deres Tid til indbyrdes at

drøfte, hvad han siger, og blot ganske glemmer at lade deres Viden gaa videre til Protestanterne. Jeg er bange for, at de meget ofte laver saadan en Støj i Dagligstue eller Køkken med at kritisere de huslige Arrangementer, at Rhodé slet ikke kan høre Peters Banken eller hans Røst. Og alligevel er dette ikke helt retfærdigt overfor dem. De kan ofte sige: »Vi kan ikke fortælle det til andre, for der er ingen, der fortæller os det. Selv om vi i Spalten *Urbi et orbi* kan se, at Paven har sagt et eller andet, læser vi aldrig selve hans Ord og endnu mindre faar vi dem forklaret. Vore Prædikener handler ikke om dette Emne. Der bliver ikke straks lagt en kort og klar dansk Kommentar til Paveordene i vore Hænder.«

Paven og Regnbuen

Nuvel, det allerførste er at faa selve Ordene i deres rette Sammenhæng. Det finder jeg i en Bog, der ligger foran mig, mens jeg skriver: »The Pope speaks« (samlet af C. Rankin, Forord af Kardinal Hinsley, 336 Sider, 7 sh 6 d, Faber and Faber, 1. Udgave 1940). Kardinalen (der er meget langt fra alle Fantasterier) minder os om, at Duen, Oliegrenen, Klippen og det stormfulde Hav kan ses i Pacelli-Slægtsens Vaaben; det var virkelig nødvendigt at faa en »Freds-Pave« — da Kardinalet kørte til Konklavet, som valgte ham til Biskop, udpegede han en »straalende Regnbue« — det eneste Fredssymbol, som ikke findes i Kardinal Pacellis Vaaben. Men saa var den der netop og bød Kardinalen velkommen til Vatikanet, og Kl. 4,30 næste Dag, da Kardinal Pacelli blev udraabt som Pave, var der igen en Regnbue, som udspændte sig over den store Petersplads.

En Paves Løbebane

I sit Forord giver Kardinalen os nogle faa Principper — hvad Paven kan forventes at sige, og hvad han ikke kan forventes at sige. Dette er tilstrækkelig Tilrettevisning af dem, som gerne vilde læse Nyheder om en Ekskommunikation til deres Mor-

genkaffe, og venter, at Paven skal udtale sig om, hvorvidt Kul eller Olie er fordelagtigst i Anvendelse... Derpaa giver Rankin en Oversigt over Pavens Liv — han blev opdraget i en Statsskole, ikke en katolsk, blev saa Historiker og endte med at læse og tale 8 Sprog. Han blev præsteviet, blev Under-Sekretær for »ekstraordinære kirkelige Sager«, besøgte England (hans første Rejse udenfor Italien) i 1901, 1908 og 1911, arbejdede under Krigen heltemodigt for Fangerne, de saarede og »forsvundne«, blev i 1917 Nuntius i Bayern for at fremme Benedikt XV's Fredsbestræbelser, var alene i München under de paafølgende revolutionære Begivenheder og stod paa Trappen til Nuntiaturet og betvang med sin Personligheds Kraft Kommunisterne og deres Rifler. I 1925 blev han Nuntius i Berlin, som han forlod i 1929, og næste Aar blev han Statssekretær.

Verdens Velkomst til Fredspaven

Vi læser saa om hans Besøg i Buenos Aires, hele U. S. A., Lisieux og Budapest; og i 1939 blev han enstemmigt valgt til Pave. Straks begynder Stormfloden af Budskaber til og fra Paven — Præsident Lebrun, de Va-

lera, Georg V, Roosevelt, Georg Lansbury trængtes om at henvende sig til ham. For første Gang i Historien var Konstantinopels græske Patriark til Stede ved Pavekroningen, men endnu mindre ventet var den Henvendelse, som Ærkebiskoppen af Canterbury i Overhuset fremførte til Paven om at stille sig i Spidsen for et Korstog for Fredden. *Han kunde love, at alle de ledende Personligheder i den anglikanske, den ortodoxe og de protestantiske Kirker vilde støtte ham...*

Denne Artikel skal imidlertid ikke være en Biografi af Pius XII. Det er her tilstrækkeligt at sige, at mens jeg blader i Bogen, støder jeg bestandig paa Navne som Leopold, Wilhelmine, Luxemburg, Skandinavien, New Zealand, Sumner Welles... og atter og atter til min Overraskelse Navnene paa anglikanske Biskopper, blandt hvilke Ærkebiskoppen af Canterbury igen nærmede sig Paven personligt med Anmodning om, at Kristenheden maatte blive sammenskaldt under pavelig Ledelse. Hvad angaar Dokumenter, som citeres fuldt ud, ser jeg Henvendelser til Spanien, Kroaterne, romerske Patriciere, Rumænere, spanske Søfolk... Prædikener, de fleste i Radioen, Fredsbudskaber (deriblandt naturligvis

Pave Pius XII taler til Verden paa Apostelfyrsternes Fest i 1941 — et af de seneste Billeder af Paven

de »Fem Punkter«, Talen til det hellige Kollegium Juleaftensdag 1939), hans første Encyklika samt nogle af Benedikt XV og Pius XI. Rigeligt Materiale til at beskæftige en halv Snes Studiekredse i en halv Snes Aar.

Men De svarer mig: »Vi har jo ikke den Bog. Vi ved stadig ikke og kan ikke vide, hvad Paven siger.« De danske Aviser har sikkert enten ikke Lov til at referere Paven, eller ogsaa kan de ikke se, at han er værd at referere. Men hans vigtigste Erklæringer naar altid til Danmark, selv om det først er sent... i f. Eks. »Acta Apostolica Sedis«. I det Nummer, jeg her har liggende (December 1941) læser jeg en Overenskomst mellem den Hellige Stol og Spanien; den højst interessante Beatifikation af Magdalene, Markise af Cannossa, Grundlæggerinden af Karitas-Døtrene (Canossianerne), hun døde i 1835; endvidere en prægtig Tale til de unge Mænd i den italienske katolske Aktion (2. November 1941); Svaret til Argentinas Ambassadør (centralt for de afgørende Beslutninger i Sydamerika!); en lang og dybt tænkt Tale om Gud og Universet for en Forsamling i det pontifikale Videnskabernes Akademi i Vatikanet o. s. v.

Forlanger vi at høre Paven?

»Men hvem ser nogensinde disse Acta? Hvem af os læser Spansk, Italiensk, Latin?« Kære Læsere, det er der ingen, der forlanger af Dem. Paa en Maade beder jeg Dem lade være med Forsøget. Det kunde være en Misforstaaelse at prøve paa at kæmpe sig gennem hele Encyklikaer i eet Stræk. Men Pointet er dette: Bekymrer jeg mig et Fnug om, hvorvidt Kirkens synlige Overhovede taler til mig eller ikke? Naar han vil tale i Radio til hele Verden, forlanger jeg saa, at dette skal blive fortalt mig i Ugebladet, i Budbringeren, fra Prædikestolen og paa enhver anden Maade? Beslutter jeg, at den Time skal være hellig og ukrænkelig for mig? Har jeg ingen Radio, beder jeg saa mine Venner, som har det, om at

maatte laane deres? Har jeg selv Radio, inviterer jeg saa alle de Katolikker, jeg kender, som ingen har? Rimeligvis ikke... Maa-ske jeg tænker: »Hvis Paven siger noget vigtigt, faar jeg det sikkert nok at vide i Kirken...« Men er jeg ivrig efter at høre det? Er min »Lærvillighed« positiv — »giv mig Chancen for at adlyde; hvor vil jeg gerne følge Pavens Raad, for ikke at tale om hans Befalinger, saa snart jeg ved, hvad de gaar ud paa!« Rimeligvis ikke. Jeg venter ikke, at det, Paven siger, vil interessere mig. »Jeg bryder mig ikke om at faa flere Forpligtelser... Det overlader jeg til Teologerne, Prælaterne og de fanatiske fromme«.

Derfor har Kritikerne maaske Ret: Paven kan kun stole paa ganske faa loyale Sønner. Maa-ske er vi lige saa dovne og selviske i Religion som i Politik. Jeg vil meget hellere snakke Sladder om min Næste end tale om, hvad Paven siger angaaende hele Fremtiden for alle mine Landsmænd og for Mennesker i alle Lande... Gud give dette ikke var sandt!

Et Forsøg, der ikke lykkedes helt

Jeg tror, at der i alle Lande trænges til noget, der svarer til, hvad en vis engelsk Sammenlutning *skulde* have været. Den skulde holde Øje med alt, hvad Paven sagde af større eller mindre Betydning. Den skulde ud-drage Essensen af enhver Udtalelse og trykke det meget billigt i værdigt, men ganske jævnt

Sprog og sørge for, at hver Præst, Skole, Avis, Studiekreds, Universitetsgruppe, from Forening og vaagen Enkeltperson (Katolikker og andre) fik disse Blade eller Pjecer. Præste-Medlemmer lovede, at de altid vilde prædike over eller forklare, hvad de modtog. »Catholic Social Guild« skulde forklare det specielt for Arbejderne, »Catholic Evidence Guild« specielt offentligt og for Ikke-Katolikker. Jeg beklager, at denne Sammenlutning blev for stor paa det. Den vilde kun offentliggøre sine Dokumenter paa fint og kostbart Papir. Den indstiftede en »Pavens Dag« hvert Aar — en fortræffelig Idé, hvis den havde undladt ogsaa at indstifte en Pengeindsamling, til Trods for, at Peterspengene rigtigt organiseret er fuldt ud tilstrækkeligt i saa Henseende. Den opnaede, at alle de Nationer, som havde diplomatiske Forbindelser med Vatikanet, paa »Pavens Dag« sendte en Repræsentant til Modtagelse hos Ærkebiskoppen af Westminster. Ogsaa det var godt. Men den hjalp ikke Folk til at høre, hvad Paven *sagde*. Derfor løb Sammenlutningen efter min Mening af Sporet, men i hvert Fald havde den en Tid gjort Kaal paa det illoyale Vaas, at Paven ikke sagde noget!

Gud give, at vor Aand maa være ægte katolsk: aktivt Samarbejde med Paven og Hierarkiet, og at vi ikke maa blive jordslaet af den selviske Magerligheds Inerti eller visne af den Forbandelse, som Nationalisme i Religionen altid er.

C. C. Martindale S. J.

Biskoppen i Studenterforeningen

A. C.'s Møde i Studenterforeningen med Biskoppens Tale om »Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse« havde samlet fuldt Hus. Med levende Interesse lyttede baade Katolikker og de mange Protestanter, bl. a. mange Studenter, til Biskoppens Ord. Talen er i disse Dage udsendt paa St. Ansgars Forlag. Nedenfor gengiver vi Talens Hovedindhold og paa Side 139—140 finder man en Omtale af Dagspressens Vurdering af Talen.

Den totale Krig, vi oplever, betyder universelt og totalt Fjendskab, en Splittelse, som ofte gaar tværs gennem et Folk,

ja selv gennem en Familie. Men Krigen røber en dybere Krise. Vor Tids Tendens har været enhedsopløsende, atomistisk. Split-

telse har længe været vor Tids Signatur. Hvad der sker i Verden er et sørgeligt Bevis paa, at det udenfor Kristendommen er umuligt at bevare den Sum af Kultur, Fornuft og borgerlig Orden, som Gud har givet os i Fødsels gave, og som bunder i vor aandelige Natur.

Kristenhedens Splittelse et Produkt af Tragik og Skyld

Men netop Tidens Splittelse vækker den dybe Længsel efter Enhed i personlig Livsførelse, i vor hele Kultur, vort sociale Liv og de internationale Forhold. Og hvem kan saa garantere den Enhed, vi alle længes efter? Der er saa mange af de liberale og borgerlige Livsanskuelser, der har likvideret sig selv. Historien bekræfter vor dybe Overbevisning, at kun Religionen kan bevirke Enhed, Harmoni mellem Livsanskuelse og Livsførelse, og knytte Menneskene sammen med de stærkeste Baand.

I Modsætning til denne Længsel efter Enhed staar Kristenhedens faktiske Splittelse. Den helige Skrift viser utvetydigt, at den Kirke, som Kristus grundlagde, skulde være *een*. Kristenhedens Splittelse er imod Guds og Kristi Vilje, og den kompromitterer Kristendommen i de ikke-troendes Øjne. Splittelsen er et Produkt af Tragik og Skyld. Ser vi Katolikker tilbage paa Reformationen, maa ogsaa vi sige vort »*mea culpa*«, *min* Skyld. Uenigheden mellem de kristne Trossamfund er det største Saar, vi har tilføjet Jesu Kristi Evangelium.

Nordens største Indsats i tusind Aar

Med Glæde maa alle derfor hilse Bestræbelserne for at hidføre større Enhed. Baade fra katolsk og protestantisk Side er saadanne Bestræbelser gjort. Her i Norden er vi maaske paa en Maade prædestineret til denne Opgave. Maaske det er Guds Plan, at Norden engang skal give sit Bidrag til Kirkernes Genforening; det vilde være

Nordens største Indsats i dens tusindaarige Historie.

De protestantiske Forsøg paa at naa til Enhed

Den protestantiske Vej imod Enheden har fundet sit Udtryk paa Kirkekonerferencerne i Stockholm (1925) og Lausanne (1927). Til begge Konferencer var Romerkirken indbudt, men svarede begge Gange Nej. Man har opfattet Afvisningen som Udslag af Hovmod, Herskesyge eller Rethaveri. Vi beder vore protestantiske Medbrødre tro, at dette er urigtigt. Vor Afvisning er ene og alene indgivet af vor Samvittighed.

Protestanternes Standpunkt kan udtrykkes i nogle faa Sætninger. For det første mener de, at Kirken i Følge sit eget Væsen maa bestaa af forskellige »Kirker«, Dele eller Grene af den kristne Kirke. For det andet opfatter de Kristi Ord om Kirkens Enhed som et Ønske om noget, der engang skal realiseres, men foreløbig kun er en Drøm. For det tredje venter de Enhedens Tilvejebringelse gennem en Slags parlamentarisk Diskussion og Forhandling. Og endelig ligger der for det fjerde til Grund for alle disse Tanker en Opfattelse af, at om *Troens Sandhed* bliver vi aldrig enige, men maa enes i *Kærligheden* i den broderlige Tjeneste.

Heroverfor fastholder den katolske Kirke, at Kristus har indstiftet *een synlig* Kirke og overgivet denne hele den aabenbarede Sandhed. Sandheden er absolut, og Kirken kan aldrig gaa med til en religiøs Relativisme eller Indifferentisme. Netop fordi Kirken tager sig selv alvorligt, tror den paa sin egen Sandhed. Enten findes der en eneste sand Kirke — og vi er overbevist om, at det er den katolske Kirke — eller der findes overhovedet ingen af Gud stiftet Kirke med Helligaandens Værn mod enhver Fejltagelse i Forkyndelsen af Aabenbaringen.

Enheden og Evigheden kan til syvende og sidst kun garanteres gennem en moralsk og aandelig Autoritet. Gøres den enkeltes

Samvittighed til højeste Norm, maa det føre til utaaelig Subjektivisme og stadig fornyet Splittelse.

For det tredje har den katolske Kirke en indgroet Antipati mod al Diskussion paa det religiøse Omraade. Diskussion har sin Plads i verdslige Parlamenter. Men den religiøse Sandhed har Kristus bragt os. Den kan ikke diskuteres; den skal accepteres.

Og endelig fastholder Kirken Sandhedens Førsteret. Hvis der er Tale om Kærlighed eller Sandhed, vil vi helst beholde begge Dele. Men skal vi absolut vælge mellem dem, vil vi helst have Sandhed, fordi ægte Kærlighed bygger paa Sandhed. »Sandhed er større end Enhed. Sandhed *med* Enhed, hvis det er muligt. Men Sandhed for enhver Pris, ogsaa uden Sandhed, hvis det skal være«.

Enheden skal ikke findes, men genfindes

Den katolske Vej ud af Splittelsen hedder »Genforening i Troen«. Der har været en Enhed, som er bristet ved menneskelig Skyld. Vejen gaar *tilbage* til Enheden. Og dette Krav er ikke dikteret af andet end vor Samvittighed. »Vi kan ikke andet«, siger vi, ligesom Luther paa Rigsdagen i Worms.

Den katolske Kirke ejer Kristi fulde og hele Aabenbaring. Hæretikerne fremhæver enkelte Sandheder paa Bekostning af alle andre. De vinder den Styrke, som ligger i Overdrivelsen og Fremhævelsen. Man har valgt og vraget mellem de aabenbarede Værdier. Og sætter man den menneskelige Fornuft til Dommer over Guds Ord, følger Splittelse over Splittelse. Overfor den aabenbarede Sandhed gælder intet »Enten — eller«, kun et »Baade — og«.

Vel er Kirken baade guddommeligt og menneskelig, usynlig og synlig, men den usynlige Kirke har inkarneret sig i den synlige. Den usynlige, himmelske Kirke er ikke andetsteds end i den synlige romerske Kirke.

Udenfor Kirken ingen Frelse

I den gyldige Daab indlemmes Mennesket i Kirken. Det overnaturlige Liv, vi modtager i Daaben, skal udfolde sig under Kirkens Ledelse og Autoritet. Den logiske Følge heraf er den, at der udenfor Kirken ikke er Frelse at finde. Udenfor Kirken findes dette overnaturlige Liv jo ikke. Men mange døbte, som uden egen Skyld staar udenfor den synlige Kirkes Samfund, vil kunne frelses, fordi de i Daaben modtog det overnaturlige Liv, som er Kristi Gave til sin Kirkes Lemmer.

Katolsk er universelt

Protestanterne frygter ofte for, at Genforeningen med Kirken vil betyde, at de maa give Afkald paa deres folkelige og religiøse Særpræg. Men det skyldes en Miskendelse af Kirkens dybeste Væsen. Kirken er ikke blot kvantitativt og geografisk den universelle Kirke, men dens ydre Universalitet bunder i en kvalitativ Universalitet. Kirken er universel, fordi den optager og assimilerer enhver menneskelig Værdi. Den kender ikke Barthianernes Afgrund mellem Natur og Overnatur. Alle det menneskelige Hjertes dybe Aspirationer finder deres Plads i Katolicismen.

Man kan sige, at mens Kirken i sit inderste Væsen er universel, mangler der noget i den fulde Realisation af denne Universalitet, saa længe f. Eks. de nordiske Folks Særpræg mangler i Kirkens Katolicitet. Protestanterne skal derfor ikke være bange for, at de ved at vende tilbage til Kirken bliver opslugt i en ensartet Uniformitet. Kirken længes tværtimod efter deres forskelligartede Temperament, der skal bevares, naar det blot indordnes i Kirkens Sandhed og Enhed.

Kirken og Danmark har en gang i Middelalderen været en Enhed. Bliver man Katolik, behøver man ikke at fornægte sit danske Naturel. Opgaven for os Katolikker bestaar i at hente alle autentiske Værdier hjem til Kristus, integrere dem alle i Kirken og ikke lade en Tøddel

af det menneskelige udenfor den Forbindelse, hvortil det egentlig er bestemt.

Til Protestanterne siger vi, at I ikke skal give Afkald paa jeres Evangelium, som I dog har faaet af vore fælles Fædre. Men vi

ønsker, at I skal lære hele Evangeliets Fylde at kende. I skal ikke fornægte noget af det hos jer, som allerede hører Kristus til, men vi forlanger, at I giver Afkald paa at være en *Del* og finder *Helheden*.

Den flyvende Kardinal

En skinnende Flyvemaskine summer hen over Appalach Mounts.

Stum sidder Kardinal Pacelli ved et af Kabinevinduerne. Kun hans mørke Øjne lever. Af og til kruser et Smil hans Mund, naar han tænker paa Avisdrenge, der i Morges fo'r gennem Fifth Avenue i New York og raabte: »Cardinal Pacelli's flyving! — idag flyver Kardinal Pacelli!«

Med Begejstring havde Amerikanerne modtaget denne Meddelelse. Det er deres Mand! Den flyvende Kardinal.

*

Madeleine Quirici, Maskinens Stewardess, beretter, at Hs. Eminence under den 6500 Mil lange Luftrejse fra den ene Kyst til den anden uophørlig var beskæftiget med at skrive Taler og Prædikener paa sin lille transportable Skrivemaskine og kun afbrød Arbejdet nu og da for at bede Rosenkransen.

Hans Flyvetur er et Triumftog.

Amerikanske Universiteter udnævner ham til Æresdoktor; San Francisko beder ham om at indvie den ny Bro over Sacramento-Bugten; Washington fejrer ham som Verdenskrigens Fredsopstel. I sin Tale paa Universitetet i Washington fortæller Pacelli de tilstedeværende, at han i sin Tid af Biskop Shahan var blevet kaldet til Professor i Romerret i Washington! ...

»Ene og alene den hellige Fader Pius X's faderlige Nej forhindrede mig i at gøre Washington til mit andet Hjem!«

Paa samtlige Flyvepladser, som han passerer, trænges Tusinder med Flag og Fakler — »Union Jack« og de pavelige Farver.

*

En Gang paa Ruten viger Piloten Jack O'Brien paa Kardinalens Ønske af fra den lige Luftlinie.

De kredser langsomt over Niagara-faldene.

Og saa velsigner den spinkle Haand det gigantiske Naturvidunder, velsigner Stepperne og Skovene, der endnu den Dag idag i de stjernelyse Nætter genlyder af røde, hedenske Menneskers hemmelighedsfulde Skrig. Det ældgamle Amerika!

*

Den 31. Oktober er Flyvepladsen Roosevelt-Field ved New York sort af Mennesker. Amerikanernes opfindsomme Begejstring har udpønset ny Æresbevisninger. Den næste Dag overværer 6000 Mennesker Kardinalens Udnævnelse til Æresdoktor ved Fordham Universitetet og lytter til hans Tale. — En halv Times Tid i Forvejen havde man set ham gaa frem og tilbage i Central Park med Manuskriptet til Talen i Haanden.

Som Afslutning paa Højtideligheden tilstaar Kardinalen Traditionen tro Studenterne en »holiday«. Hans italienske Tunge udtaler det ganske vist som »holy day«, »hellig Dag« — enhver Misforstaaelse synes dog udelukket, thi Studenterne bryder ud i et begejstret, inen ganske uceremonielt »Hipp hipp hurrah!«

Hverken Prinsen af Wales eller Charles Lindberg, der begge for et Par Aar siden besøgte New York, var Genstand for denne de amerikanske Studenter højeste Tribut.

*

Den amerikanske Præsidents Særtog fører Kardinalen til Pougkeepsie; en af det hvide Hus' Automobile bringer ham til Hyde Park.

Pacelli er Roosevelts Gæst.

Kommer det nu til en politisk Diskussion mellem Vatikanet og de forenede Stater? Og resulterer det maaske i en Genoptagelse af den i 1867 afbrudte diplomatiske Forbindelse mellem de to Stormagter? Mon ogsaa Father Coughlin bliver nævnt?

De to Timer, som Kardinalstatssekretæren tilbringer i Hyde Park, betyder en uudholdelig Ventetid for Tusinder af sensationslystne Amerikanere.

Kardinalen selv spiser Frokost sammen med de forenede Staters Præsident. Konversationen er yderst hjertelig; Præsidenten glæder sig synligt over at kunne tale med en saa aandeligt højtstaaende og kultiveret Gæst. —

»— I enjoyed the visit very much — »Dette Besøg var en virkelig Glæde for mig, og jeg var glad over at faa Lejlighed til at lykønske Præsidenten til hans Nyvalg. Det glædede mig ogsaa meget at lære en typisk amerikansk Familie at kende og spise Frokost sammen med dem!«

Dette er alt, hvad Journalisterne faar ud

af deres Interview med Kardinalen i hans Salonvogn.

*

Den 7. November passerer »Conte di Savoya« forbi Frihedsgudinden og stikker til Søs.

Mange vinkende Mennesker tager Afsked med den høje Gæst paa New Yorker Kajerne — og bevarer Mindet om ham i deres Hjerter. — Kardinalens smalle Silhouet tegner sig skarpt mod Havets endeløse Graa.

Bekymret ser Galeazzi til Kirkefyrsten.

Havde det nu ikke været alt for meget i den korte Tid? — 25.000 Kilometer til Søs, til Lands og i Luften, Besøg i tolv af seksten amerikanske Kirkeprovinser, Sammenkomster med fire Kardinaler og 79 Biskopper, Taler, o.s.v.

Kardinal Pacelli smiler — maaske en Smule træt — men hans Blik omfatter endnu et Land, som i fire Uger har vist ham Gæstfrihed og som gennem sit Folks Begejstring har vist de

katolske Amerikaneres dybe, inderlige Tilknytning til den romerske Kirke og dens Overhoved.

Seks Dage senere knæler han i sit lille mørke Privatkapel i Roma og beder sammen med sine Rejseledsagere »Takkebønnen for en lykkelig Rejse«.

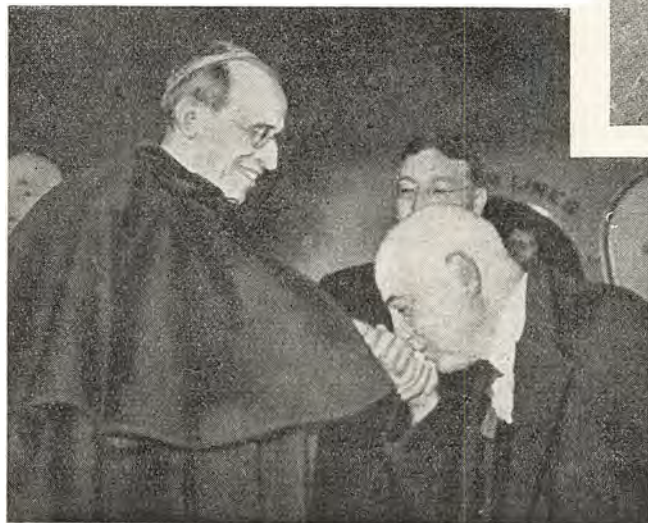
Samme Aften modtager han af Pave Pius XI's Haand dennes Billede med Tilegnelsen: »Pius P. P. XI. Carissimo Cardinali suo Transatlantico Panamericano Eugenio Pacelli feliciter redeunti 14.11.36«.

Den Nat brændte Lyset i Kardinalstatssekretærens Arbejdsværelse til langt ud paa de smaa Timer. —

*

New York glemte ikke sin skattede Gæst, Amerika ikke »den flyvende Kardinal«.

Den 3. Marts 1939 modtog Pave Pius XII det amerikanske Folks Lykønskning i Form af følgende Telegram fra de forenede Staters Præsident:

▲ Paa sin Rejse gennem Nordamerika i 1936 besøger Kardinal Pacelli Mount Vernon, George Washingtons Hjem

◀ Kardinal Pacelli modtages ved Ankomsten til San Francisco Flyveplads.

»Hans Hellighed Pave Pius XII, Vatikanstaten. Med virkelig Glæde har jeg modtaget Meddelelsen om Deres Udnævnelse til Pontifex Maximus. Jeg mindes med Glæde vort Møde under Deres Besøg for nylig i de Forenede Stater og vil gerne benytte Lejligheden til at bringe Dem mine personlige Lykønskninger og de bedste Ønsker. Roosevelt.«

(Gengivet efter Otto Walter: Pius XII, Leben und Persönlichkeit, Olten 1939).

Samtale om Vikariatets Økonomi

Et Besøg hos Pastor Andreasen

URBI ET ORBI

Ugebladet har aflagt Vikariatets Regnskabsafdeling et Besøg. Vi vilde gerne fortælle Læserne lidt mere om de Fonds, som Biskoppen særlig gerne ser Velgørere betænke med Gaver, og samtidig var vi sikre paa, at det vil interessere alle at faa et Indtryk af de Problemer, som møder Vikariatets Økonomi i en svær Tid.

Regnskabsafdelingen har til Huse i et stort tidligere Klasseværelse i Boyesgade. Et stort Møbel med et halvt hundrede Skuffer, som ved nærmere Eftersyn viser sig at være smukt forarbejdede Trækasser med Laasetøj og Haandtag, parat til at transportere deres Indhold, dominerer hele den ene Væg. Dette smukke Skab er Biskop Brems' egenhændige Arbejde. Et stort moderne, ducolakeret Staalskab, hvis vældige Skuffer gaar let og lydløst op og i, er fyldt med et Væld af Mapper og store Kartotekskort i den sirligste Orden. Det store Skrivebord og Forhandlingsbordet midt i Værelset er begge lige ryddelige. Man faar straks et Indtryk af, at her er et Kontor, hvor alle Sager bliver behandlet ved deres Ankomst og derpaa anbragt paa rette Sted.

Fra Regnskabsbog til moderne Arkiv, Kartotek og Bogholderi

Regnskabsføreren, Pastor Andreasen, afbryder vore Iagttagelser:

— Lad os begynde med Begyndelsen. Den ser De her. Han rækker os en beskeden lille Bog i Stilebogsformat; Bindet er ved at gaa løst.

— Denne lille Regnskabsbog paabegyndte Præfekt Grüder i 1869. Den er ført paa Latin og meget omhyggeligt. Men der er jo unægtelig et Spring fra den og til Nutidens Skabe med de mange svære Foliaenter og Hundreder af Kartotekskort.

— Hvor længe har De selv været beskæftiget med Vikariatets Regnskaber?

— Siden 1936.

— De holder af disse Regnskaber?

— Ja, jeg er glad for Arbejdet. Da Vikariatet voksede og Antallet af Stationer stadig blev større, var det en absolut Nødvendighed at samle Administrationen, oprette et særligt Kontor og ansætte en Regnskabsfører, som kan hellige dette Arbejde sin Tid. Jeg tror, at det Arbejde, der gøres her, frigør uhyre megen Arbejdskraft ude ved »Stationerne« til den egentlige Sjælesorg.

Men lad mig vise Dem hele Afdelingens Opbygning. Den bestaar af Arkiv, Kartotek og Bogholderi. Arkivet ser De i Biskop Brems' store Skab. Der finder De systematisk samlet og fordelt alle gamle Ejendomspapirer, Regnskaber og Forretningskorrespondance. Staalskabet rummer vort Kartotek med gældende Ejendomspapirer, løbende Regnskaber og nyere Forretningskorrespondance. Og her har De Bogholderiet, der føres som dobbelt Bogholderi med Kassejournal, Specifikationsbøger og Kontokort.

Regnskaberne Mangfoldighed

— Biskoppen har ved flere Lejligheder udtalt sig med Glæde om den Orden og det System, der er bragt til Veje i Regnskabsafdelingen.

— Biskoppen følger Arbejdet med vaagen Interesse. Med sin praktiske Administrationssans ønsker han gennemført Orden i Regnskaberne. Og ud fra sin fulde Forstaaelse af det store Ansvar, der er forbundet med Administrationen af Kirkens Midler, har Biskoppen ogsaa ansat en statsautoriseret Revisor, som reviderer samtlige Regnskaber.

Paa Aarsdagen for Pave Pius XI's Død fejredes i det sixtinske Kapel en højtidelig Requiemsmesse, hvori den hellige Fader og de ved Vatikanet stationerede Diplomater deltog.

I samtlige Kirker i Ungarn er der for nylig blevet oplæst en Rundskrivelse, hvori det ungariske Episkopat med Kardinal Seredi i Spidsen alvorligt understreger Ungdomsorganisationernes store Betydning samt de Farer, der truer disses Virksomhed. Rundskrivelsen udtaler bl. a., at det er de katolske Ungdomsorganisationers første Op-gave at bibringe Ungdommen en saadan Opdragelse, at denne bliver i Stand til at skabe og danne et virkeligt moralsk Værn om Kirke og Fædreland. Tidens kirkefjendtlige Elementer søger ogsaa at gøre deres Indflydelse gældende i Ungarn, hedder det videre i Rundskrivelsen; det gælder nu mere end nogensinde om, at Kirken, Ungdomsorganisationerne og Hjemmene maa arbejde Haand i Haand og saaledes med alle Midler søge at dæmme op mod den antikristne Aktion. Episkopatet opfordrer sluttelig til at understøtte de katolske Ungdomsforbund — de Ofre, der bringes for disse, kommer Fædrelandet tilgode.

Paa et Tidspunkt, hvor adskillige Lande er afskaaret fra at udsende Missionærer, sender Schweiz syv Missionærer via Lissabon til fransk Ækvatorial-Afrika, hvor den ene af disse skal beklæde Professorposten ved det store Seminarium i Yaounde.

Den botaniske Sagkyndige ved de katolske Universiteter i de forenede Stater, Father A. Dutilly, er netop vendt tilbage fra sin tiende videnskabelige Ekspedition til de arktiske Egne. Father Dutilly har bragt adskillige botaniske og zoologiske Sjældenheder med hjem og har bl. a. besøgt Grønland.

Fortsættes Side 138

"Opus justitiæ pax"

Det var en Farsaersmorgen for tre Aar siden, saa skøn og opbejlet som selv det evige Rom — Roma æterna — kun yderst sjældent oplever den og som kun Gud alene kan skænke os den. En dybblaa Himmel bvalviede sig over Byen, der vaagnede op til det første Skær af Foraar, en gylden Sol straaledede ned paa Menneskene, der alle bar Præg af Spænding, Nervøsitet, af Nysgerrighed og Forbavning. Pius XI, den Store, havde for kort Tid siden lukket sine milde Øjne for steds, havde taget Afsked med denne Verden, hvor han indtil det sidste — med brændende Sorg — havde set onde Magter modarbejde hans Stræben efter at bidføre »Kristi Fred i Kristi Rige«. Petri Stol stod tom og ventede paa, at en ny skulde løfte Arven efter den bortgaaede Kæmpe.

Trods Tiderne var Titusinder af Mennesker strømmede til fra alle Verdensbjørner, fra nær og fjern, for at være til Stede, naar Petri Stol paany blev besat. Radioerne havde forkyndt for hele Verden, at de 62 Kardinaler igaar var traadt sammen for at kaare den værdigste af deres Mægte. Luften over den evige Stæd var paa denne Marstmorgen som ladet med Spænding, med Mystik. En Begivenhed, som

Verdenshistorien før end idag havde været Vidne til, forestod, men var det ikke, som Alverden netop idag indsoar, at Menneskehedens limelige og aandelige Vel saa stærkt afhæng, om den rette ogsaa blev valgt netop nu?

Allerede om Formiddagen var Tusinder strømmede til Peterspladsen og havde taalmodigt ventet paa at se den herafemt *fumato* De første Afstemninger i det sextiinske Kapel havde været resultatløse og Menneskemassene gik hjem til den dampende Macaroni med uforfæltet Sag. Men om Eftermiddagen fyldtes den igen, den store og skønne Plads, Verdens største og skønneste, Peterspladsen, af uoverskuelige Skarer — og denne Gang gik de ikke forgæves. Budskabet om, at Valget var truffet, bredte sig som en Løbeild over Byen og gennem Æteren

▲ Hs. Hellighed Pave Pius XI

over hele Jorden. Sjældne af Mennesker satte sig i Bevægelse over hele Verdensstæd Rom, saa store Mængder, at i de ellers veidisciplinerede Mærsker Politi ikke formaaede at holde Skarerne i Skak. Række efter Række af Autobusser af Sporvogne bragte nye Tusinder til Piazza San Pietro, ^{den evige} ^{stædige} ^{Ende tage, da den romerske} ^{Pave, Eugenio Pacelli, Pius XII,} ^{viste sig paa Loggiaen, med} ^{den for en ægte Romer} ^{Elegance lyste sin første} ^{netop} ^{Peterspladsen var som et Hav i} ^{Opbrø — og med de}

tusinder foran Peterskirken jubledede en hel Verden over, at Petri Stol paany var blevet besat — af den, hvem alle havde haabet paa. Og den indfødte Romer knejsede stolt og med Rette med Nakken, fordi et Barn af hans By igen — efter 218 Aars Forløb — var blevet valgt til Pave. Kardinalerne havde ikke kunnet finde nogen, der var mere værdig til at bære den tredobbelte Tiara. Pius XII blev den udvalgte, det ny Led i den lange Kæde af Mænd, der danner Verdenshistoriens ældste bestaaende og mægtigste Dynasti. Til alle Tider har Monarker og Republikanere med Beundring — og for saa vidt ogsaa med Misundelse — set op til dette, man kunde kalde det: den katolske Kirkes »aristokratiske Demokrati«, hvor enhver har lige Ret. Den faltige Bonde dreng fra Riese, Josef Sarto, blev til en Pius X, han fulgte den gammeladelige Genuesser, Marchese della Chisea som Benedikt XV, fra den jævne Middelstand naaede Silkefabrikantens Søn, Achille Ratti, frem som Pius XI, og nu var han blevet afløst af en romersk Patricier, en Søn af en pavelig Konsistorialadvokat — og Alverden, Ven som Modstander, maatte indrømme, at Valget var truffet vel. Intet andet Navn var netop Paccelli: Romerne som Romer, Tyskerne som Nuntius i München i Berlin, Franskmandene, Ungarerne, Nordamerikanerne og Sydamerikanerne som navnlig Legal ved forskellige Løjligheder, en from Præst, en ualmindelig skarpt Hoved, en Mand af fuldendte Omgangsformer, en fremragende og respekteret Diplomat, kort sagt: en Mand af Format, af verdenshistorisk Perspektiv.

Det var et stort, et tungt Ansvar, der lød Marstid blev lagt paa Eugenio Pacellis Skuldre

En frygtløs Verden ventede sig alt af denne Mand, kun et Menneske at se til, men dog Sledfortræder for ham, der leder Kongers Hjerter som Bække. Vilde det lykkes denne Mand at afværge den skæbnsvangre Katalstrofe, der dystet og truendte stod paa Værelsedens Himmel? Eller maatte han, denne store Kirkefader, der ikke disponerer over Kanoner og Antiluftskys og hvis Hær kun bestaar af en Haandfuld Mand i gammeldags Kostumer og med Heltebærd, maatte han give op for denne Verdens Magter?

Vi kender Udviklingen. Tilsyneladende forgæves har Pius XII søgt at standse Ulykkernes

glemt og borte og deres Herredømme er endeligt brudt, da lever videre den Magt, som skjult i Dagens Tummel behersker Menneskene og giver dem Mod og Kraft til at staa en grufuld Tid igennem; den Magt, som Pius XII repræsenterer, og som er af Aand og ikke kan betvinges, selv om det til Tider synes som om dens Magt er knækket og den er stilet ud. All dette ved Eugenio Pacelli; han besidder den Ro, sin store Perspektiver giver, sin Mand Han forlædes ikke, naar Bølgjerne gaar højt om Kirkens Skib. Han ved, at det er ham, der styrer Sjalene, uden hvilke Mennesket intet er.

▲ Romersk Jubel paa Peterspladsen, da Pacellis Valg forkyndtes

Fremtrængen. Men give op — nej, det var aldrig Petri Lod. Thi hans Rige, den Stal, han repræsenterer, er ikke af denne Verden, og den vil staa, om end Helvedes Porte skulde overvælde den. Han regerer over Mennesker, naar de sidder i deres Lønkammer, hans Soldater, — de, der kæmper for hans Sag — opererer ikke paa ensidigt udvalgte Slagmarker for med deres Liv som Indsats at sikre et jordisk Magtbegær. Kirkens Soldater er spredt over den hele Verden og er ikke kendelige ved Skyls og Gasmasker. De er hemmelige Soldater, der er størst og stærkest, naar de knæler for Hærskarernes Herre. Og naar disse Tidens Store for længst er

Opus justitiæ pax — Freden er Retfærdigheds Værk Disse Ord er Pave Pius XII's Valgsprog, og hans Vaaben bærer Duen med Oliegrenen. Hans første Handling, hans første Tale var da ogsaa en Bøn om Fred, den Fred, der er Udtryk for hans Hjertes inderligste Ønske, og det Maal, han søfter for sit Pontifikat, den Fred, som hans Forøgninger saa inderligt havde bedt om, og for hvilken han havde været rede til at ofre sit Liv, den Fred, der er Guds højeste Gave og Frugten af Næstekærlighed og Retfærdighed. Og han ved, hvor det er Skoen trykker i sin første Encyklika, udtrykker han da ogsaa uden Væken Aar-

Forbættelse Side 142

← Piazza di San Pietro

Samtale om Vikariatets Økonomi *fortsat fra Side 135*

— Samtlige Regnskaber... Kan De give os et Indtryk af Arbejdets Omfang?

— Ja, først har vi de enkelte »Stationer«. Hver Station betynder Administrationen af en Ejendom, i de fleste Tilfælde ogsaa af en Kirke og i mange tilige af en Skole. Der er 10 saadanne Stationer, som administreres direkte herfra, mens 19 andre har hver sit Forvaltningsraad, men er under Tilsyn af Regnskabsafdelingen. Ved alle ekstraordinære Udgifter paa over 500 Kr. skal Forvaltningsraadene først spørge Biskoppen.

Desuden har vi Regnskaberne for 25 Fonds med en samlet Kapital paa 328 Tusind Kroner. 13 af disse Fonds administreres direkte af Vikariatet. Og af 52 Legater med en samlet Kapital paa 950 Tusind Kroner, administrerer vi de 24 direkte herfra. Dertil kommer Anniversarierne, Kapitaler paa 210 Tusind Kroner for stiftede Messer ved 14 Stationer; godt Halvdelen administreres af Vikariatet. Og yderligere har vi Kollektorne og en Række andre Regnskaber.

Vikariatets Driftsregnskab

— Kan De med faa Tal fortælle om Facit paa alle disse mange Udregninger?

— Facit har Sankt Knuds Gilderne allerede berørt saa mange Gange. Vort Vikariat er fattigt og har hidtil kun kunnet klare Driften af de mange Stationer takket være et aarligt Tilskud fra Rom. Og Rom synes ganske naturligt, at vi burde være »gamle« nok til at klare os selv. Det samme kan godt siges med Tal. Driftsregnskabet viser aarlige Udgifter paa lidt under 100 Tusind Kroner. Heraf gaar knap 60 Tusind til Lønninger til Præster og Funktionærer — saa kan De selv regne ud, at man ikke bliver katolsk Præst for Gagens Skyld. Resten af Udgifterne gaar hovedsagelig til Dækning af Underskud ved Driften af Kirker, Skoler og andre Ejendomme. Indtægterne er ca. 16 Tusind i Legatrenter, ca. 12 Tu-

sind i Kollektor, diverse Gaver beløber sig til smaa 10 Tusind, og i Fjor gav Gilderne mellem 20 og 21 Tusind. Selv med Bi beholdelse af et Tilskud fra Rom er det vanskeligt at skabe Balance. Kun et Par Stykker af Vikariatets Stationer kan økonomisk klare sig selv. Resten faar kvartalsvis udbetalt Præstelønninger eller Tilskud til disse fra Vikariatet. I flere Tilfælde ydes der ogsaa ved Terminerne et Tilskud til Stationernes Drift, foruden at næsten alle Stationer i Henhold til indsendte Ansøgninger faar Del i de 4 Tusind Kroner, der kommer ind i Ansgarius-Bonifatius Kollektorne.

— Hvor stor er Vikariatets Formue?

— Ifølge sidste Status ca. 3 Mill. 335 Tusind Kr., hvoraf Hovedparten udgøres af Vikariatets Ejendomme, Kirker og Skoler, som dels paa Grund af Behæftelser, dels paa Grund af deres særlige Formaal paa ingen Maade giver noget Overskud — hvad Driftsregnskabet viste med al ønskelig Tydelighed.

Fra Boyesgade til Jens Jessensvej

— Kan De fortælle lidt om de fra et regnskabsmæssigt Synspunkt største Begivenheder i det sidste Aars Tid?

— Det maa vist først og fremmest være Forandringen i St. Mariæ Sogn. Da Kirken i Boyesgade blev opført for 50 Aar siden, sagde Biskop v. Euch, at den kun skulde være rent midlertidig. Og i alle de forløbne Aar har enhver kunnet se, at Boyesgade ikke var det rette Sted til den nye Sognekirke. Da Pastor Niels Hansen var Sognepræst paa Frederiksberg, fandt han den Grund paa Jens Jessensvej, hvor der nu er bygget. Og endelig efter 50 Aars Forløb har dette Sogn saa fundet sit naturlige Centrum, mens Jesu Hjerte Kirke, der i Forvejen havde Broderparten af Kirkebesøget fra det indre Frederiksberg og Vesterbro samt en udstrakt Del af

Sjælesorgen, Ungdomsarbejdet m. m., nu ganske naturligt er blevet Sognekirke for denne Del af Byen. Økonomisk er det skete en ganske simpel Ombygning af Værdier. Ejendommen i Boyesgade er mindst 200 Tusind værd, og dertil kommer de disponible Midler, som bl. a. Rosenkranssognets Kirkefond (oprettet 1927) raadede over, ca. 23 Tusind. Det svarer ganske nøje til de 100 Tusind, som Grunden paa Jens Jessensvej har kostet, og de 150 Tusind, som Kirke og Præstegaard staar i. Naar de nye Bygninger i visse Henseender har kunnet udstyres bedre, end vi tidligere har haft Raad til, skyldes det, at der til bestemte Formaal (saasom Kirkens Mærklægning) er givet særlige Gaver af enkelte af Sognets Medlemmer.

Vesterhus, Jagtvej og Høsterkøb

— Der er jo ogsaa sket andre betydningsfulde Ting, Salget af Vesterhus og Købet af en Ejendom i Høsterkøb, hvor Jagtvejens Benediktinerinder vil faa deres Fremtidsgerning.

— Ja, og disse Ting hænger forøvrigt sammen. Biskoppen har villet give disse Benediktinerinder bedre Leve- og Arbejdsvilkår som Medlemmer af en kontemplativ Orden. Derfor har Vikariatet ved Hjælp af private Midler, som blev stillet til Raadighed i dette Øjemed, erhvervet Landejendommen »Aasebakken« i Høsterkøb, som tilhørte Generalkonsul Grut. Her faar Søstrene en ypperlig Plads til deres fremtidige Gerning. Til Gengæld stiller de deres Kirke og Kloster paa Jagtvejen til Disposition for »Mariahjemmet«, den Institution, der ejede Vesterhus. Ved Hjælp af St. Liobasøstrene, som saa flytter til Jagtvejen og optager forskellig Virksomhed, bl. a. Pensionat for unge Piger, bliver »Mariahjemmet« i Stand til bedre og med større Udvidelsesmuligheder at opfylde sine Formaal, end Tilfældet vilde have været i Vesterhus, der laa i et stærkt befærdet Forretningskvarter. De kan se, at det ogsaa

her ved en Omplacering af Værdier har været muligt at opnaa meget store Formaals Fremme.

Kollegiet i Ordrup

— Det samme gælder saa vel ogsaa Salget af St. Andreas Kollegiet...

— Netop. Kollegiet er med den romerske Propagandakongregations Samtykke blevet solgt og Købesummen henlagt til et Fond med Henblik paa Oprettelse af et Præsteseminarium engang ud i Fremtiden.

Valbyhus

— Naar St. Liobasøstrene flytter fra Valby, hvad vil der saa ske med Villaen derude?

— Villaen blev oprindeligt købt for at være Bolig for den apostoliske Vikar, men da den nuværende Biskop har taget Bopæl ved St. Ansgars Kirke i Overensstemmelse med Traditionen fra Præfekt Grüders og Biskop v. Euchs Tid, og da der desforuden for nylig er blevet indrettet et nyt Kapel i Valby paa »Hoffmanns Minde«, har man tænkt sig at realisere Ejendommen for at skaffe Midler til projekteret Kirkebyggeri i Københavns Periferi.

St. Ansgars Forlag

— Og saa endelig endnu eet — Vikariatet har faaet sit eget Forlag?

— Det havde Vikariatet i Forvejen. Men af Besparelseshensyn har Vikariatet netop opgivet sin egen Bogudgivervirksomhed og til Gengæld vist sig økonomisk interesseret i St. Ansgars Forlag, der drives af Hr. Sven Damsholt som selvstændig Næringsdrivende.

Præsternes Pensionsfond

— Til sidst vilde vi gerne vide lidt om de Fonds, som Biskoppen lagde os paa Sinde at betænke i Testamenter og paa anden Maade.

— Det ældste er Præsternes Pensionsfond. Da Præfekt Grüder kunde fejre sit 25 Aars Præstest jubilæum, modtog han af Menigheden en Jubilæumsgave. Med

omtrent Halvdelen af denne Gave som Kapital oprettede Præfekt Grüder Præsternes Pensionsfond. I 1911 var Kapitalen endnu kun 3483 Kr. Men da forøgede Biskop v. Euch den ved sit 50 Aars Præstestjubilæum med 19 Tusind og senere er Fondet blevet betænkt med en Række Gaver, bl. a. et Gavebrev fra Herman Hoffmann paa 17 Tusind, og nu sidst har Fru Signe Berling efterladt Fondet 5 Tusind Kroner. Kapitalen er paa det nærmeste vokset til 85 Tusind, men Renterne heraf beløber sig jo ikke til mere end ca. 4 Tusind Kr., og det er ikke meget, naar der i Perioder har været fire pensionerede Præster i Vikariatet. Saa De forstaar Nødvendigheden af Biskoppens Appel.

De andre Fonds

Det samme gælder Lærernes Pensionsfond. Det begyndte i 1911 med den resterende Halvdelen af Pengene fra Præfekt Grüders Jubilæumsgave. Nu er det paa 7800 Kr. og giver altsaa kun nogle faa Hundrede Kroner i Rente til de mange veltjente Lærere og Funktionærer, som har ofret deres Arbejdskraft i Kirkens Tjeneste.

Ansgarstiftelsens Kirkefond er ganske ungt og raader kun over godt 1200 Kr. fra den Indsamling, som Mgr. Olrik i sin Tid lod foretage til Rejsningen af en Ungdommens Kirke. Men formuende Katolikker vil i kommende Aar sikkert gøre dette Fond til et af de største. Ønsket om at være med til at rejse nye,

værdige Guds Huse har altid været levende i den Kirke, som byggede de mange Hundrede Kirker, der endnu rejser deres Taarne hele Landet over.

Og for ganske nylig har Biskop Suhr saa oprettet det nyeste af disse Fonds, Studiefondet. I Koncertpalæet fortalte Biskoppen, hvor glædeligt mange præstestuderende vi i Øjeblikket har. Men hver Student koster Penge. Og det maa dog aldrig blive nødvendigt at afslaa en ung Mands Ønske om at blive Præst, naar det er øjensynligt, at Gud har kaldt ham.

— Tak, Pastor Andreasen, for Deres Beredvillighed til at besvare vore mange Spørgsmaal. Læserne vil være Dem taknemlige for dette Indblik i Sager, som man ellers aldrig hører noget om, og de vil sikkert ogsaa i endnu højere Grad slutte op om Vikariatet for at hjælpe Biskoppen med at løse de mange og dyre Opgaver, der paahviler ham. Men siden De saa villigt har svaret paa alle de mange nysgerrige Spørgsmaal, vil De maaske ogsaa fortælle, hvor stor en dansk katolsk Bispegage er?

— Det vilde jeg gerne, hvis man kunde være bekendt at nævne det, men det kan man ikke, den er alt for usseligt lille.

— Det tænkte vi nok...

— Men De kan i Stedet for slutte Interviewet med en praktisk Oplysning. Den 1. Maj flytter Regnskabsafdelingen til Bredgade 69 A, hvor Biskoppen ønsker at faa disse vigtige Sager anbragt i Domkirkens Nærhed.

-ff

Hovedstadspressen

om Mødet i Studenterforeningen

Studenterforeningens store Sal var fyldt til Trængsel, da Hs. Excellence Biskop Suhr Torsdag Aften den 19. Februar holdt et orienterende Foredrag om den katolske Kirkes Forhold til den økumeniske Rørelse.

Skønt der var mødt mange Katolikker op, saas der næsten lige

saa mange interesserede Ikke-Katolikker blandt Tilhørerne. Man kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, i hvor høj Grad Ungdommen beherskede Billedet. Den Interesse, hvormed Foredraget paahørtes, viste tydeligt, at det her var et af Tidens aktuelle Problemer, der blev analyseret.

Den næste Dag bragte Hovedstadens Presse da ogsaa ret udførlige Referater af Aftenens Begivenhed. Gennemgaaende var de en saglig Gengivelse af Talen og en Understregning af Sagens Betydning.

Hvad »Berlingske Tidende« sagde: —

Under Overskriften: »Den katolske Kirke kender kun et enten— eller!« bragte »Berlingske Tidende« en sympatisk Gengivelse af Talens Hovedpunkter. Bladet gengav ikke blot Biskoppens Begrundelse for »Hvorfor siger Romerkirken nej?«, men ogsaa Biskoppens Ord om den katolske Kirkes Tagen Afstand fra den Opfattelse hos Protestanter, at de ved en eventuel Genforening skulde blive oplugt. Kirken er kaldet til at optage i sig alle de genuint menneskelige Værdier, som rummes i vor Natur... Og Bladet sluttede med Biskoppens indtrængende Appel: »Protestantiske Medbrødre, det er ikke for at triumfere over jer, at vi kalder. Vi kræver ikke, at I skal give Afkald paa jert Evangelium, men vi kræver, at I giver Afkald paa at være en *Del* for at finde *Helheden*.«

»Nationaltidende« refererede:

Som Indledning til en saglig Gengivelse af Talens vigtigste Punkter, skrev Bladet: »Interessant Foredrag af den katolske Biskop Suhr i Aftes.«... I sin Tale slog Biskoppen stærkt til Lyd for en Tilnærmelse mellem de splittede Kirker og omtale den Indsats Norden kunde yde ved at give sit Bidrag til Kirkernes Forening«. Og det sluttede med Biskoppens Ord om den katolske Kirkes Stilling overfor Protestantismens mange Kirker: »En *Del*, der finder *Helheden*.«

»Socialdemokraten« resumerede:

Under Overskriften »Kun den katolske Kirke kan samle Kristenheden«, udtalte Bladet: »Foredraget havde samlet en anelig Tilhørerskare, der interesseret fulgte Biskoppens Udredning. Som nogen fremstrakt Haand til den protestantiske Menighed med Henblik paa Samarbejde og Samling kunde

Biskoppens Udtalelser dog vanskeligt opfattes. De gik nærmest ud paa at fastslaa, at kun den katolske Kirke vil være i Stand til at samle Verdens splittede kristne Menigheder.« Bladet sluttede sin Gengivelse af Foredragets Hovedpunkter med Biskoppens Udtalelse: »Til Protestanter siger vi, at I ikke skal give Afkald paa Jeres Evangelium, som I dog har faaet af vores fælles Fædre. Men vi ønsker, at I skal lære hele Evangeliets Fylde at kende. I skal ikke fornægte noget af det hos jer, som alene hører Kristus til, men vi forlanger, at I giver Afkald paa at være en *Del* og finder *Helheden*.« — Saa vidt »Socialdemokraten«, der i denne biskoppelige Udtalelse ikke formaede at se nogen fremstrakt Haand.

»Politiken« skrev:

»Hvor Diskussion udelukker Autoritet« er Bladets Overskrift. Den knappe Gengivelses Overskrift er ikke ligefrem orienterende; der skulde vistnok snarere have staaet: »Hvor Autoritet udelukker Diskussion«. Bladet sluttede sin pæne Omtale: Man fik »et godt Indtryk af den konsekvente Absolutisme, der er den katolske Kirkes Styrke.« Og det Indtryk er ikke det værste, man kan faa!

»Kristeligt Dagblad« fastslaar:

Ogsaa »Kristeligt Dagblad«, der ofte har bragt interessante Artikler om kristelige Enhedsbestræbelser de protestantiske Kirker imellem, bragte i sine Spalter ved sin Omtale af Biskop Suhrs Foredrag i Studenterforeningen sit lille Bidrag til Enhedsbestræbelserne mellem protestantisk og katolsk Kirke! Desværre var det ikke lykkedes Bladet at faa noget positivt ud af denne Aften. Bladets Overskrift: »Den katolske Kirkes Nej til de kristelige Enhedsbestræbelser« gengav ganske godt dette negative Indtryk.

Naar man læser Bladets Referat, synes man at kunne forstaa, hvorfor det ikke kunde blive noget positivt Indtryk. Bladet har nemlig ganske afgjort kun faaet en *Del* af Biskoppens Udtalelser med, naar det kan skrive: »Den katolske Kir-

ke tager sig selv saa alvorligt, at den tvinges til at hævde, at der uden for Kirken — og det vil sige uden for Anerkendelsen af de pavelige Primatskrav — ikke findes Frelse.« Unægtelig, en kedelig Historie, hvis det var sandt!

I sin *Helhed* lød Biskoppens Ord, der tildels var Citat af Pave Pius XI's Ord, anderledes: »Paa Grund af vor Tro maa vi holde fast ved den Lære, at ingen kan komme til Frelse uden for den apostoliske romerske Kirke, som er Frelsens eneste Ark. I lige Maade maa man holde fast ved, at alle de, der ikke kender den sande Religion, ikke bliver skyldige overfor Gud, hvis deres Ukendskab til den sande Religion er uovervindelig.« (Pius IX's Ord). »Ja, Katolicismen gaar endnu et Skridt videre. Gennem Daaben bliver vi alle Medlemmer af den ene, sande katolske Kirke. De, som frelses uden for denne Kirke, frelses kun, fordi de faktisk, uden at de selv ved det, tilhører denne Kirke.«

Saaledes lyder Biskoppens Ord i sin *Helhed*, og de giver unægteligt et væsentlig andet Indtryk end Bladets fragmentariske og ensidige Gengivelse af Ordene.

Et væsentligt Led i Arbejdet for kristelige Enhedsbestræbelser maa sikkert være først og fremmest at *ville forstaa* hinanden — *helt og rigtigt!* Saa vil man heller ikke saa let spærre sig selv Vejen for Forstaaelsen af, at »den katolske Kirkes Nej« ikke er et haardt, fordømmelsessygt »Nej«, — men en forstaaende Bestræbelse for, at alle adskilte Brødre maa blive eet i Troen i den ene sande Kirke.

J. S.

Biskoppen i Medicinsk Selskab

To Dage før det store Møde i Studenterforeningen havde Biskoppen været Medicinsk Selskabs Gæst i »Domus Medica« og holdt et Foredrag om Niels Steensen for den lærde Forsamling. I næste Uge vil vi bringe et fyldigt Uddrag af dette Foredrag, som fængslede Lægerne stærkt.

En Dame med Logik

Fru Hansen synes ikke om den tidlige Konfirmation, men -

— Nej, det er for broget, Hr. Pastor, sagde Fru Hansen forleden til Sognepræsten. De talte om de nye Konfirmationsbestemmelser.

— Hvis jeg lader Knud og Kirsten konfirmere nu i April, hvor de kun er otte og ni Aar, bliver de i den Grad drillet af deres Legekammerater derhjemme, saa de snart hverken ved ud eller ind. De faar -- de faar *Komplekser* af det!

— Jeg kender udmærket Knud og Kirsten, sagde Sognepræsten. Det er Børn med Stof i. Er det ikke ogsaa det, De gennem den katolske Opdragelse prøver at faa noget ud af, *Stoffet* i dem?

— Jo-h, sagde Fru Hansen, men..

— Og tror De ikke, det er ganske sundt for Karakteren at døje lidt for sin Tros Skyld?

— Det er meget rigtigt, sagde Fru Hansen, men jeg synes, det er lidt inkonsekvent af Kirken at sige først, at det er saa vigtigt at styrkes af Konfirmationens Sakramente i den Alder, hvor de vaagnende Lidenskaber gør sig gældende — og saa bagefter pludselig bestemme, at det skal foregaa i de første Skoleaar!

Kirken glemmer ikke de fjortenaarige af den Grund

— Men, kære Fru Hansen, man styrkes lige meget af Konfirmationens Sakramente, hvad enten man har faaet det for Aar tilbage, eller man lige har modtaget det, sagde Sognepræsten. Ved Konfirmationen faar man Helligaandens Kraft til at staa imod i Livets Vanskeligheder, og den Kraft behøver man, saa snart man er stor nok til at skelne mellem Ondt og Godt. At man har Brug for en særlig Styrkelse i den Tid, man begynder at

blive voksen, ser Kirken ligesaa klart som De og jeg. Men derfor ønsker den netop ogsaa *desuden* at faa de fjortenaarige i Tale gennem de fjortenaariges Trosbekræftelse, som forberedes gennem et Par Maaneders grundig Undervisning hos Præsten.

I disse Maaneder faar de ikke alene repeteret deres Katekismus, men gennemgaar en praktisk Forberedelse til Livet som Voksne. De faar indpodet Ansvarsfølelse, moralsk Mod og religiøs Selvstændighed. De lærer, at de skal staa paa egne Ben!

— Men hvad forstaar en 7-aarig sig paa Konfirmation?

— Selv den mest voksne af os fatter ikke det Mysterium, det er at modtage Helligaandens Kraft. Men en 7-aarig har ligesaa gode Betingelser som en voksen for at modtage den med det fromt opladte Sind, der kræves — maaske endda bedre! Konfirmationen er jo ikke som Trosbekræftelsen noget, der kræver en personlig Indsats. I Konfirmationen er det Gud, der virker det hele.

Mere ærligt end hidtil

— Jamen, det bliver en dyr Historie med Gaver og fint Tøj to Gange i Stedet for een, sukkede Fru Hansen, og det bliver jo alligevel Enden paa det. Den Dag, ens Børn bliver konfirmeret, vil man gerne gøre festlig for dem, og den Dag, de skal aflægge de fjortenaariges Trosbekendelse, er man simpelthen nødt til det, for at de ikke skal føle sig forbigaaet i Forhold til Konfirmanderne blandt deres protestantiske Kammerater.

— Tværtimod. Kernen i den nye Bestemmelse er netop, at Kirken

gerne vil gøre Modtagelsen af Konfirmationens Sakramente mere ærlig end før, Børnene skal ikke distraheres af Tanken om, hvordan de ser ud, naar de skrider op ad Kirkegulvet i langt, hvidt Gevandt eller deres første Jakkesæt, og i Forventning om Gaver og Festmiddag derhjemme bagefter. Det er Sakramentet for ophøjet til. Derfor er det udtrykkelig bestemt, at Børnene ikke skal møde i stort Skrud til Konfirmationen, men kun i deres Søndagstøj, og at der ikke bør sættes noget verdsligt Festarrangement i Scene i Forbindelse med denne Begivenhed.

Der er ikke en splinterny Idé

— Ja, maaske, sagde Fru Hansen, hun følte, at hendes Forsvars-Skanse var ved at blive lidt hullet. Men sig mig, hvorfor denne Reform skal ske netop nu, naar det har kunnet gaa paa den anden Maade hidtil!

— De opfatter det da vel ikke som et splinternyt Paafund, sagde Præsten og smilede lidt. Den tidlige Konfirmation er kun et Arrangement, hvorved vi gerne skulde komme paa den rette Plads — komme i Orden, om jeg saa maa sige, i Forhold til andre katolske Lande. Dér har det i Aarhundreder været Skik at give Konfirmationens Sakramente til de 7—8-aarige. I Oldkirken skete det endda lige efter Daaben!

At lade sine Børn deltage i den tidlige Konfirmation, er derfor et Spørgsmaal om, hvorvidt man vil hjælpe Kirken at finde sit eget Ansigt herhjemme. Og hvem vil ikke gerne det?

— Vær saa venlig at indskrive Knud og Kirsten til Konfirmationen i Aar, sagde Fru Hansen. For hun var en Dame med Logik!

Tak

Herved takker jeg hjerteligst alle og enhver, som har glædet mig paa min 75-Aars Fødselsdag.

P. U. Sialm.

For de over hundrede Hilsener, Buketter og Gaver til min 50 Aars Fødselsdag sender jeg min varmeste Tak — mest til Underskriverne af den smukke Adresse og Giverne af det prægtige Gulvtæppe, som fulgte med. Gud glæde Jer alle, som I har glædet mig!

Peter Schindler.

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Allegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Amsg. 7671

Liturgisk Kalender

Marts:

1. S. 2. SØNDAG I FASTEN (violet) (173); 2. Om de helliges Forbøn (122), 3. For de levende og de døde (122).
2. M. FERIA (177); 2. Den salige Karl den Gode (842), 3. For Paven ([122]) i Anledning af Aarsdagen for vor Hellige Fader Pave Pius XII's Valg. — Eller:
(rød) Den salige Karl den Gode (842); 2. FERIA (177), 3. For Paven ([122]); sidste Evangelium: FERIA (179).
3. Ti. FERIA (181); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
4. O. FERIA (185); 2. St. Casimir (violet) (845), 3. St. Lucius I (846), 4. Om Fred. — Eller:
(hvid) St. Casimir (845); 2. FERIA (185), 3. St. Lucius I (846), 4. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (187).
5. T. FERIA (189); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
6. F. FERIA (194); 2. St. Perpetua (violet) og St. Felicitas (846), 3. Om Fred. — Eller:
(rød) St. Perpetua og St. Felicitas (846); 2. FERIA (194), 3. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (197).
7. L. FERIA (199); 2. St. Thomas (violet) af Aquino (846), 3. Om Fred. — Eller:
(hvid) St. Thomas af Aquino (846); 2. FERIA (200), 3. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (204).
8. S. 3. SØNDAG I FASTEN (violet) (208).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.
Nørrebrogade 27 A, København N.
Maudag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245, Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Opus justitiæ pax

fortsat fra Side 137

sagen med de Ord, at »naar Troen paa Gud og Jesus Kristus er svækket, og naar Lyset fra den almene Morallov er blevet tilsløret i Sjælene, da vakler det eneste urokkelige Grundlag for al aandelig materiel, privat og offentlig Orden, som kan skabe og bevare Nationernes Vel«.

Det vilde føre for vidt at komme ind paa Pius XII's Arbejde under den indeværende Konflikt, det er sikkert nok at sige, at han arbejder Dag for Dag og Nat efter Nat. Forskellige Taler — nu sidst den fremragende Tale Juleaften 1941 — bærer Vidne om, at Verdens Vel og Ve ligger Kristi Statholder paa Sinde. De fem Punkter, i hvilke Pius XII har sammenfattet Grundlaget for en kommende Nyordning af Verden paa Kristendommens Basis, er og bliver den Vej, hvoraf en pint og plaget Verden maa vandre, hvis Retfærdighed og Fred skal sikres. Her er intet Valg. I den Verden, der skal opstaa af Krigens Nød og Ulykke, maa der være Plads til alle og enhver,

store som smaa, ikke blot til den ene paa den andens Bekostning, der maa være lige Ret til Jordens Goder for alle, lige Ret til at tænke, tro og tale. Kun derigennem sikres en varig og holdbar Verdensorden.

I næsten ti Aar stod Kardinal Pacelli ved Pius XI's Side, og Historien vil til sin Tid vide at fremstille Pius XI's to Statssekretærer, Pietro Gasparri og Eugenio Pacelli, som Riddere uden Frygt og Dadel i en mørk Tid, hvor Europas Skæbne stod paa Spil. Og nu regerer Eugenio Pacelli som Pave Pius XII, og Alverdens Katolikker bøjer sig i dyb Ærbødighed for ham i Bevidstheden om gennem alle Fremtidens Storme — komme hvad der komme vil — at kunne se op til Kristi Stedfortræder med den største Tillid og Fortrøstning, i Bevidstheden om, at Freden kun hviler paa Retfærdighedens Værk — opus justitiæ pax!

J. Berg.

NYT TRÆK

i Højskolens Ansigt

Mellem Katolsk Højskoles Forelæsninger i dette Semester er en interessant Nyhed: Pater Wolfisbergs og Kantor Segalls fælles Kursus med Titlen: Fastesøndagens Liturgi. Det er første Gang, Højskolen anvender denne Undervisningsform, og den bestaar i, at Pater Wolfisberg Uge for Uge gennemgaar Messeteksterne for den kommende Fastesøndag og dermed kaster Dybde over Lidelseshistoriens Fremskriden. Kantor Segalls Rolle bestaar i ved Hjælp af Lysbilleder at anskuiggøre den gregorianske Korsang, som han tillige synger igennem for Tilhørerne, Punkt for Punkt. Hr. Segalt opruller dens fint gennemtænkte Enkeltheder og Opbygning, saa den folder sig ud i al sin organiske Skønhed og bliver noget langt mere levende, end den kan være for den uindviede gennemsnits-musikalske Tilhører.

For dem af Højskolens Deltagere, der følger Pastor Messerschmidts Kateket-Kursus om Torsdagen, er det værd at lægge Mærke

til, at det er lagt frem til Kl. 20 i Modsætning til Kl. 19 i forrige Semester. Det forveksler man ellers nemt.

Ugens Højskoleforedrag

Torsd. 26. Febr. Kl. 19 Adjunkt Joh. Jensen: »Naturalismen som Baggrund for 90'ernes danske Litteratur«. — Kl. 20 Pastor Messerschmidts Kateketkursus: »Guds Eksistens«.

Mand. 2. Marts Kl. 19 Pater Wolfisbergs og Kantor Segalls Liturgikursus: »3. Fastesøndag; Tractus«. — Kl. 20 Pastor Messerschmidt: Markusevangeliet, 13. Kap. 1.—37. Vers.

Tirsd. 3. Marts Kl. 15 Pater Wolfisbergs Latinkursus: Fjerde Konjugation, Passiv. — Kl. 19 Pastor Wevers: »Hvad er den mundtlige Overlevering?« — Kl. 20 Pastor Schindler: »Savonarola«.

St. Andreas Kirke (Ordrup)

Hver Søndag i Fastetiden Kl. 17 Prædiken af P. Jos. Bender om Jesu Kristi Kirke. Hver Fredag i Fastetiden Kl. 20 Korsvejsandagt.

Mère Hildegarde fylder 70

Den 2. Marts er en Festsdag for den katolske Skole i Aarhus. Dens mangeaarige Forstanderinde, Mère Hildegard, fejrer 70 Aars Fødselsdag. Af disse mange Aar har hun tilbragt 50 som St. Josefs Søster, idet hun gik i Kloster i 1892 (i Savoyen). Siden har hun virket som Lærerinde i Danmark baade paa Toldbodvejen, i Odense, Randers, Aarhus, Maribo og de sidste Aar ogsaa i Aarhus.

Hvis man ikke vidste, at hun stammer fra Bayern, kunde man tro, hun var Jyde; for hun har baade Jydens Djærvhed og Lune, og dertil et godt og kærligt Hjerte, der har let ved at vinde Børnenes Kærlighed.

Baade Børnene og deres Forældre (hun har haft mange af dem begge som Elever) siger hende hjertelig Tak og ønsker hende hjertelig til Lykke.

Vejle

Søndag den 15. Februar afholdt Menigheden i Vejle en vellykket lille Sammenkomst.

Pastor Ballin fra Esbjerg talte om Forfatteren Johannes Jørgensen og læste nogle Brudstykker af Forfatterens mest karakteristiske Bøger. De Tilhørere, der kendte Johannes Jørgensen, har sikkert glædet sig over det nye, man fik at høre, og de, der endnu ikke har læst Forfatteren, fik nu Lyst og Interesse dertil. Johannes Jørgensen er jo en rodfæstet Personlighed, der ikke skriver efter et Publikums Smag; men efter sin egen Overbevisning.

Pastor Ballin fortjener Tak for det Arbejde, han gør for at udbrede Kendskabet til Johannes Jørgensen. Ingen kunde gøre det bedre.

Efter Kaffen spillede nogle af Menighedens Herrer et lille Stykke: »Dronningens Skødehund«, som vakte megen Munterhed.

Til Slut takkede Pastor Vervoort de medvirkende og Forsamlingen — der var mødt 110 — for den vellykkede Aften.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 28. Februar Aabent Hus Kl. 19,30—22. Søndag d. 1. Marts Travetur. Turleder Arthur Caspersen. Start fra Stenosgade

Kl. 10. Lørdag d. 7. Marts Kl. 20 pr. Fællesmøde. Aftenens Foredrag holdes af Pater J. Wolfisberg S. J., som taler om »Linklædet i Turin«. Foredraget ledsages af Lysbilleder. Fælles Kaffebord. Intelligensprøve. De 2 Minutter: Tove Prüser og Niels Frederiksen. Praktisk Arrangement Gruppe IV.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde fik vi en ny og gennemgribende Gennemgang af Gudsbeviserne, hvor især Pater Lucas' Fremstilling vakte stor Opmærksomhed. Nu vilde det bare være ønskeligt, at endnu mange flere kom til disse oplysende Møder, som vi i høj Grad trænger til især i en Tid som denne. — Som Formanden i en Tale ganske rigtigt sagde: Vi trænger til en Forsikring mod alt ondt i disse Tider, men mest af alt trænger vi til en Forsikring mod Vantro og mod at blive vildledt i Religionsspørgsmaal. Denne Forsikring har vi i K. U. K. — Næste Møde er *Tirsdag d. 3. Marts Kl. 20. Pater Groteclaes: Mexicos Helle* (Foredrag om moderne, unge Martyrer. Filmsbaand). De 2 Min.: *Bitten Rasmussen og Otto Hulters*. — *Søndag d. 8. Marts Kl. 8: Fælleskommunion med reciteret Messe.*

Ung eller ældre Pige

flink til Rengøring, kan faa Plads i Sakramentskirkens Præstegaard til 1. April. Madlavning forlanges ikke. Gerne fra Provinserne. Henvendelse til Nørrebrogade 27 C, 3., Kbhvn. N.

*Magasin
du Nord*

• ... den ny Tids Stormagasin

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boplade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

FÄRVNING, KEMISK
TÖJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

Bønnens Apostolat

Intentioner for Marts Maaned: Sandhedens og Retfærdighedens Herredømme i hele Verden. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i Indien, Birma og paa Ceylon.

Fastepredikener i København

St. Ansgars Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Onsd. 4. Marts: »Adskillelsens Tragik«. Hver Fredag Kl. 19½ Korsvejsandagt.

St. Mariæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pastor Hake. Korsvejsandagt hver Søndag Kl. 17.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor Peter Schindler. Hver Fredag Kl. 20 Korsvej.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken ved Pater Pauli S. J. Torsd. 5. Marts: »Kristus ser Tempellet paa Sion«. Hver Søndag Kl. 18 Fastepredikener ved Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Sønd. 1. Marts: »Hvad fulgte derpaa?«

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Thorbjørn Møller; Fredag d. 27. Febr.: »Hovmod«; d. 6. Marts: »Gerrighed«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater Jos. Bender S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater G. Scherz.

St. Ansgars Kirke

Fred. 1. Marts Tilbedelse hele Dagen; Kl. 19½ Jesu Hjerter Andagt og Korsvej.

MOLIN'S

Hjemmefarver

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

HELSINGØR

Kaas & Sørensen

Indehaver: G. E. OLSEN - HELSINGØR

Telefoner: 39 - 1139 - 575

Kul, Koks, Brænde og Briketter

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 1. Marts Kl. 8½ Fælleskommunion for Mændenes Kongregation. Mand. 2. Marts Kl. 20 de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 3. Marts Kl. 16½ Møde for Immaculatakongregationen. Torsd. 5. Marts Kl. 20 Korsvejsandagt med Deltagelse af Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 6. Marts. Efter Fasteandagten Menighedsmøde.

Benediktineroblaterne

Fred. 27. Febr. Kl. 19,45 Møde hos St. Liobasøstrene, Valby.

Eksercitier paa Rygaard

I den stille Uge holdes *Eksercitier for yngre Kvinder* i Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Tirsdag d. 31. Marts Kl. 19 til Paaskelørdag d. 4. April Morgen.

Indmeldelse sker til Klostret senest den 28. Marts skriftligt eller telefonisk (Hellerup 3118, bedst Kl. 10—10½ og 15½—16½). Rationeringsmærker bedes medbragt. Pris 12 Kr., enkelte halve Fripladser kan eventuelt gives.

Retrætedag for Mænd

»Knud Lavards Broderskab« i St. Antoni og Sakraments sognet indbyder til Retrætedag hos Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, Søndag d. 8. Marts under Ledelse af Pastor C. Benzon. Der holdes Messe for Deltagerne Kl. 9. Retrætedagen slutter Kl. 17. Der medbringes Mad til hele Dagen. Der serveres til de tre Maaltider: Kaffe, Bouillon og The. Der betales Kr. 1,25 for Deltagelse.

Enhver katolsk Herre kan deltage i Retrætedagen; Ikke-Medlemmer af Broderskaberne bedes melde sig paa Telefon Valby 25 (Liobasøstrene).

Elisabethforeningens Basar

Tiden nærmer sig, hvor vi igen maa paakalde vore Trosfællers Interesse og Barmhertighed, det gælder vor lille uundværlige Basar Palmesøndag d. 29. Marts, hvis Udbytte og gode Resultat hele Foreningens økonomiske Arbejde afhænger af. Derfor glem os ikke, vi beder i de smaa forældreløse og daarligt stillede Børns Navn. — Enhver Gave modtages med Tak, og glæd os med et Besøg, der findes altid noget for enhver Smag. — Den indbydende Restaurant er aaben hele Dagen. *Styrelsen.*

Academicum Catholicum

Onsdag den 4. Marts Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Pastor Peter Schindler taler om Visioner.

De unges Studiekreds.

Torsdag d. 26. Febr. Kl. 20 i Bredgade 67 A. Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosofer og Katolicismens Stilling til dem«.

»Vor Glædes Aarsag«

Søndag d. 1. Marts Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke Kl. 8. Reciteret Messe. Messebogen bedes medbragt. — Var det ikke muligt, at Tilslutningen kunde blive større.

1. Absalon Trop

Ved Lodtrækningen 17. Februar blev følgende Numre udtrukket: 1767, 813, 798, 189, 285, 1688, 477, 558, 963, 856, 451, 1610, 1904, 375, 416, 204, 432, 232, 1068, 832.

Danmarks katolske Radioklubber

Af Hensyn til Afslutningen af Regnskabet for Aaret 1941 anmodes de lokale Klubber og Tillidsmænd om inden Udgangen af Februar Maaned at afregne indgaede Kontingenter for Aaret 1941.

Skulde nogen af de Medlemmer, som i Aarets Løb har indmeldt sig direkte til Radioklubbernes Kasserer i Esbjerg, endnu ikke gennem den lokale Tillidsmand være blevet afkrævet Kontingentet, bedes dette — 50 Øre — indbetalt til Postgiro 41947.

Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse

Biskoppens stærkt omtalte Foredrag i Studenterforeningen 19. Februar foreligger nu i Pjece: Kr. 0,75.

Om dette det 20'ende Aarhundredes centrale Spørgsmaal bør enhver Katolik være orienteret. Sæt Dem nøje ind i den katolske Kirkes Stilling til og Vilje til Genforening. Sendes som Tryksag overalt mod Indsendelse af 85 Øre i Frimærker.

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 67
Palæ 4777

NYKØBING F.

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
St. Kirkestræde, Tlf. 684
Leverandør til katolsk Menighed

J. N. Jensen Murermester

Bispegade 20 . Telefon 984 x
Udfører Arbejdet ved den katolske
Skole og Kirke

W. Hardeweg

Slagtermester . Paalægsgf.
Østre Allé 54, Tlf. 1082
Lev. til de kat. Institutioner

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni
KUL.KOKES.CINDERS
Nykøbing F . Tlf. 626, 945
Leverandør til kat. Institutioner

Mackeprang's Boghandel A-S

PAPIRLAGER EN GROS

Nykøbing-Falster
Telefon 38 og 769

J. Lütken Frigast & Co. A-S

Trælast, Kul & Koks
Lev. til de katolske Institutioner

P. Hansen Kæp Snedkermester

Sofiegade 9 . Telefon 1099 y
Udf. Arb. for de kat. Institutioner

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Cen-
tralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejse-
værker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

A-S NYKØBING F. BRYGHUS

Lager . Pilsner . Export Beer
Lyst Hvidtøl . Mørkt Hvidtøl . Mineralvande

ROSKILDE

Mønsterbageriet

Bageri og Konditori
Morgenbrød bringes
Leverandør til katolsk Menighed
Sct. Olsgade . Tlf. 859 - 1365

Støt

Frank Andersen's
Fond
Giro Konto 1087

Dom-Apotheket

ROSKILDE
Forbindsstoffer
Sygepleartikler
J. AUGSBURG

F. Christiansen

Maskinfabrik
Sct. Olsgade 15, Telf. 87
Lev. til kath. Præstegaard & Hospital

Schledermann og Børresen

Murermestre
St. Laurentiivej 5 . Roskilde . Tlf. 71
Udfører Murerarbejdet ved Kirken

H. Weber

Tømremester
Maskinsnedkeri
Trælasthandel - Savværk

Husk at det er hos Snedkermester

EMIL PRAEFKE

man køber de bedste og billigste Møbler
og Ligkister
Sct. Olsgade 20 . Telefon 381

Fiskehallen

Algade 32 . Tlf. 239
Prima Fisk
Lev. til Sct. Maria Hospital

Algades Farvehandel

Roger G. Petersen
Algade 17. Roskilde. Telefon 822

Hans Hansen & Søn

Automobiludlejning
Algade 19 . Telefon 247

ROSKILDE MEJERI
BORGERDIGET, TELF. 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester
Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olsgade 13 . Telf 157
Leverandør

Køb hos vore Annoncører

C. J. Schledermann & Sønner

Entrepenører . Murermestre . Jernbeton
Allehelgensgade 18, Tlf. 122
Murermester ved Sct. Maria Hosp.

Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle

ESBJERG

<p>Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 <i>All i Sengenudstyr og Manufaktur</i> Lev. til St. Josephs Hospital</p>	<p>Florian Sørensen <i>Skolegade 17, Esbjerg</i> Alt i Boligmontering Lev. til de katolske Institutioner Telefon 934, Privat Telefon 632</p>	<p>hos J. N. Ladekjær <i>Skolegade 30</i> 1. Kl's Varer i Kaffe og Kolonial Samvittighedsfuld Betjening <i>Bud overalt i Byen . Husk Tlf. 209</i></p>
<p>Johannes Hansen ØL-DEPOT Smedegade 21 . Tlf. 281 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Vestjydsk Rør- & Sanitetslager ^{A/s} Tlf. 1313 Esbjerg Tlf. 1919</p>	<p>Eske Petersen Blikkenslager-, Vand- og Gasmester <i>W.C. Centralvarme . Sanitet</i> Finlandsgade 62, Tlf. 1765</p>
<p>Larsen & Amby <i>Raadgivende Ingeniører</i> ved J. ANDERSKOUV Telefon 2140</p>	<p>Engers Hansen Bog- & Papirhandel Kongensgade 65 . Telefon 62</p>	<p>Jørgen Jepsen og N. Møller Gram <i>Kongensgade 26 . Esbjerg . Tlf. 536</i> 1. Kl.s Skræderi og Maalkonfektion</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Skolegade 39, Tlf. 144 <i>Esbjerg</i></p>	<p>Viggo Christensen <i>Urmager, Optiker, Guldsmed</i> Kongensgade 64, Telefon 829 <i>Lev. til Sct. Joseph Hospital</i></p>	<p>N. A. Frederiksen <i>Nørregade 65 . Telefon 576</i> COLONIAL • MEL Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>Fredericia Mejeri Gothersg. 14 . Tlf. 129 . 1429 Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Fredericia</p>	<p>Chr. Hansen <i>anbefaler sig med alt i Kolonial, Tlf. 234</i> Leverandør til Sct. Joseph Hospital</p>
<p>H. Olsen Holmelund A/S <i>Golthersgade 44 . Tlf. 169 . 170</i> Kul, Koks, Cinders, Briketter, Brænde Prima Kvaliteter <i>Prompte og reel Betjening</i></p>	<p>Landbomejeriet <i>Prinsessegade 45 . Tlf. 359</i> Altid 1. Kl.s Mejeriprodukter Leverandør til St. Josefs Hospital</p>	<p>Th. Rabens <i>Fredericia</i> Fedevareforretning og Pølsefabrik anbefaler sig med alt i Kød og Flæsk Paalæg, Salater, Vildt, Fjerkræ Leverandør til St. Josefs Hospital</p>
<p>V. Jørgensen Fiskehandel Jyllandsgade 20 . Tlf. 579 Leverandør til Menigheden</p>	<p><i>Kør med Weststrings Eftfs.</i> Biler Telf. 383 883 Rasmus Nielsen</p>	<p>Loehr's Kulimport ^{A/s} TELEFON: 888 KUL, KOKS, CINDERS OG BRIKETTER</p>
<h1>KOLDING</h1>		
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker & Cigarer Høj af Hollændervej og Kongebrogade Telefon 698</p>	<p>O. Andreasen & Th. P. Nielsen <i>Murermestre</i> »Solvang«, Sønder Vang, Dreyersvej 7 Telefon 1923, 1924</p>	<p>M. Schultz' Efft. <i>F. A. Fahrenholtz</i> Alt i Kolonial, Isenkram, Brændael Læssøegade 47 - Telefon 1249 Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>H. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 439 Udført Arbejdet ved den ny Klinik</p>	<p>H. Overbeck <i>Aut. Installatør</i> Jernbanegade . Telefon 952 <i>Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</i></p>	<p>Kolding Andelsmejeri Telefon 153 leverer altid fineste Mejeriprodukter Tilkendt Guldmedaille ved Lands- Mejeriudstillingen i Københ. <i>Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</i></p>
<p><i>Støt</i> Frank Andersens Fond Postgiro 1087</p>	<p>Slagterludsalg <i>Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952</i> 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>J. BONDESEN <i>Tømrermester</i> Bygningsarbejde Agtrupvej 41, Tlf. 897, 898 Arbejdet ved det ny Hospital</p>

Sankt Thomas, vor Tids Apostel

af Jacques Maritain

Sankt Thomas, Intelligensens Apostel, Sandhedens Lærer, den aandelige Ordens Genopretter, har ikke skrevet for det trettende Aarhundrede, han har skrevet for vor Tid. Hans Tid er Aandens Tid, som løfter sig op over alle Sekler. Jeg holder paa, at han er en af vore samtidige, endda den mest aktuelle af alle Tænkere. Han er saa inderligt forenet med Visdommens Lys alene, at han staar højt hævet over de lavere Videnskabers skiftende Skygger i en Frihed, ingen anden Filosof har kendt: alle den udvortes Iklædning, der er laant fra det trettende Aarhundredes Videnskab, kan falde bort, og hans filosofiske og metafysiske Doktrin forbliver lige saa fuldstændig en Helhed som Sjælen, naar den skilles fra Legemet.

Ham finder vi overalt, hvor vore Veje skærer hinanden, han har Nøglen til de Problemer, der tynger vort Hjerte; han lærer os at sejre paa een Gang over Anti-Intellektualismen og Rationalismen, over den Vildfarelse, der søger at trænge Fornuften væk fra Virkeligheden og den, der vil forhøje Fornuften paa Virkelighedens Bekostning; han aabenbarer os den sande Humanismes Hemmelighed, viser os den menneskelige Skabnings og de intellektuelle Kræfters højeste Udvikling, ikke i Vellyst, men i Hellighed, ved Aanden og Korset, ikke ved Kødets Storhed.

I en Tid, der præges af Længsel efter Hjertets Herredømme

og et Liv i Kærlighed, en Længsel, der blot alt for ofte fortaber sig i Vidtløftigheder og spilder sine Kræfter paa jordiske Ting, lærer han os den eneste Doktrin, som fastholder Kærlighedens absolutte, praktiske Herredømme over vort Liv og indbyder os til den sande, overnaturlige Kærligheds Gæstebud. Dermed være ikke sagt, at han fornægter Forstandens metafysiske Overlegenhed; ejheller fordrer han selve Kærligheden ved at behæfte den med Begreber som Pragmatisme, Humanitetsfølelse eller dyriske Følelser. *Kærligheden bør stadig vokse i Kraft af det første Bud; det er derfor, at Kærlighedens Fuldkommengørelse falder ind under Budet som det Maal, vi alle skal stræbe imod, hver paa sin Plads.* Har Verden ikke Brug for denne Sankt Thomas' ophøjede Lære?

Man har ofte bemærket, at Sankt Thomas var en stor Fornyer for sin Samtid: ny Metode, nye Slutninger, ny Ordning af Problemerne, nyt Lys, fremfor alt ny Anvendelse af Filosofien, den profane Videnskab og den store, suspekter Aristoteles. Broder Thomas' Biograf blev ikke træt af at insistere paa hans Modernitet. I Virkeligheden er Sankt Thomas' Modernitet nøjagtig det modsatte af den Modernitet, man i vore Dage stræber efter og finder Behag i.

Thi naar han skaber noget nyt, saa er det rent tilfældigt, eftersom han kun søger det sande, hvorimod man i vore Dage

skaber nyt, blot fordi man ønsker noget nyt, og nu er det Sandheden, der er ren og skær Tilfældighed. Man stræber meget mere efter at udslette det gamle end efter at forbedre det, og man forherliger Originaliteten i ethvert nyt Indfald og prøver at tilpasse Tanken efter Formaalet. Det er en fuldkommen bagvendt Orden. Denne fremfor alt partikularistiske og negative Metode er i høj Grad fremskridtsfjendtlig; for alle de paa den Maade erhvervede Sandheder bliver uundgaeligt tilintetgjort, den ene efter den anden. I Modsætning hertil er Sankt Thomas' Metode i høj Grad universel og positiv. Thi den søger at bevare det bestaaende, føje til og fuldkommengøre det, og den tillader en stadig mere fuldkommen Udslettelse af Filosofiens Personlighed over for Stoffets Sandhed.

Er ikke Sankt Thomas selv blevet borte i Lyset? Er han ikke ligesom opslugt i Sandheden? Gør han sig ikke, i sin Kærlighed til det sande, til alles Discipel? Naar han støtter sig til Aristoteles, er det ikke, fordi han i ham ser en Modefilosof, Araberne har importeret; det er, fordi han i ham finder den naturlige Fornufts Skatmester, der har opbygget Filosofien paa et uforanderligt Grundlag, nemlig i Overensstemmelse med det, der er. Naar han bekæmper Sankt Augustins alt for materialistiske Tilhængere, saa er det ikke for

Fortætt Side 155

Paven velsigner Danmarks Biskop og de danske Katolikker

Ung Teolog i Rom sender Ugebladet Brev

Kære Hr. Redaktør!

Det lyder maaske lidt ubeskedent, naar en ukendt studiosus theologiae pludselig skriver hjem til Danmarks Biskop og Katolikker, at han gennem sin personlige Forbøn har skaffet dem alle en pavelig Velsignelse. Men da det nu er Tilfældet, saa maa det vel være min Pligt hurtigst muligt at faa spredt Nyheden viden om. I sig selv er det ganske vist ikke mærkeligt, at den Hellige Fader velsigner de danske Katolikker, men det er da første Gang i hele Kirkehistorien, det sker paa min Anmodning. —

Som alle gode Eventyr har ogsaa dette sin Forhistorie. Det er Skik og Brug hernede i den evige Stad, at Udsendinge fra alle Byens Kirker og Klostre paa Mariæ Renselsesfest begiver sig til Vatikanet for at overrække den Hellige Fader et Vokslys. Det faldt i min Lod at deltage i denne Ceremoni. I fineste Skrud og med mit Vokslys omhyggeligt indpakket i Silkepapir begav jeg mig af Sted mod Vatikanet, godt og vel halvanden Time før der overhovedet var nogen Chance for at faa Lov til at komme indenfor Dørene deroppe. Til min Trøst (jeg er ikke af Naturen indstillet paa at komme for tidligt noget Steds) var jeg ikke den første. Der stod alt en ganske pæn Skare af alvorligt udseende gejstlige med papiromvundne Lys i Haanden. Vi tilbragte Ventetiden med at skæve til hinandens Vokslys (man vil da nødig komme med det mindste). Snart blev vi ladet indenfor, og nu gik Strømmen uafbrudt over Cortile San Damaso og op ad de imponerende Trapper mod Sala Clementina. Svejtsergardister i straalende gyldent-røde Uniformer smækker kækt med Hælene, naar jeg gaar forbi. Jeg besvarer meget venligt alle disse militære Æresbevisninger, indt-

til det gaar op for mig, at disse ikke gælder min Person, men en Biskop, som gaar just foran mig. Ak ja, ved Jorden at blive —

Sala Clementina er en dejlig Sal. Rummelig, lys og rigt udsmykket med dejlige Malerier. Om disse burde jeg naturligvis kunne fortælle mangt og meget, men der var ikke Tid til at se sig om. En Stab energiske Ceremonimestre koster rundt med os. Vi skal stilles op i en ganske bestemt Rækkefølge. Blot er det ikke noget let Arbejde, dels fordi her er en voldsom Trængsel, dels fordi det ikke lykkes de af os, der er bragt i Baas, at holde Rækkerne. Nu sætter Toget sig langsomt i Bevægelse. Først ud i de skønne Loggiaer. Det er et mærkværdigt Skue. Et Væld af Ordensdragter i alle Farver og Former. En dæmpet Summen af Alverdens Sprog. Paa mindre end et Kvarter har jeg vekslet Ord paa tysk, engelsk, fransk, hollandsk, italiensk og Latin (Sprogbegavelse!?). Jeg har talt med en Japaner, en Kineser, to Negre, flere Amerikanere, en Ungarer og nogle tyske Studenter. Kan man forlange noget bedre Bevis paa Katolicismens Evne til at samle den hele Menneskehed under et? I hvert Tilfælde er alle vi kommet her for at vise vor Hengivenhed for Kristi Statholder, om det saa kun er ved saa ringe et Middel som et Vokslys.

Jeg er nu blevet drevet videre frem med Strømmen og naaet ind i Reliquiesalen. Her er ikke meget at se. Væggene er betrukket med Skarlagensklæde, Belysningen meget dæmpet, og Relikvieskabene, der sikkert indeholder mange værdifulde Minder, er ikke tilgængelige. Dog fik jeg her oplevet et herligt Møde med to prægtige »Gutunger«. Naturligvis mener jeg to smaa Bronzeengle, som holder et Vievandskar indbydende frem mod

den, der træder ind i Salen. De var saa struttende fulde af Liv og Skælmeri, at de ganske befriede mig for den Trykken i Hjerteregionerne, som voksede, efterhaanden som vi nærmede os Konsistoriesalen. Gennem Sala Matilde glider Strømmen langsomt frem. Fra Væggene skuer en Række Paver ned over os. Jeg prøver forgæves at grave mine sparsomme Historieminder frem. Meget blev det ikke til, men det gjorde heller ikke noget. Sagen er den, at vi nu naar ind i selve den Sal, hvor den Hellige Fader modtager os. Endnu staar jeg for langt borte til at se Paven selv, saa mit Blik vandrør Salen rundt. Jeg bemærker med stor Glæde de mange Soldaters Tilstedeværelse. Saalænge Krigen har varet, har Paven med stor Omsorg modtaget alle de Soldater, der har bedt om Audiens. Dog endnu mere har den Hellige Fader tænkt paa de mange Krigsfanger og deres Familier. Selv har jeg flere Gange haft Lejlighed til at se, hvor udmærket Vatikanets Informationsafdeling arbejder. Tusinder af angstfyldte Mødre og Hustruer har takket være denne Institution faaet Meddelelser om deres Kæres Skæbne, sendt og modtaget Breve og saaledes fundet Lindring i deres Bekymringer. Her er ogsaa mange nygifte Par. Lidt borte sidder en Mand og græder. Min Ledsager giver mig et let Tryk paa Armen, nikker i Retning af ham og hvisker til mig: »Det er en Protestant fra min Fødeby.« Vi kommer nu saa langt frem, saa vi kan se den Hellige Fader. I Øjeblikket lytter han med et sorgfuldt Udtryk til en ung Præst. Flere Gange tegner han Korsets Tegn over den unge Mand. Andre kommer frem. Til alle er der Tid til et Par venlige Ord, et Smil og en Velsignelse. Sund og rask ser Paven ud, men man kan alligevel se paa hans Aasyn, hvor tynget og nedbøjet hans Sind er. Nu er jeg ganske nær Tronen. Inde i mit Hoved hamrer atter og atter de faa Ord, jeg om et Øjeblik skal have sagt til Paven. En Knæbøjning, seks Trontrin op, ned paa begge Knæ. Paven ræk-

ker sin Haand frem. Jeg modtager et fast Haandtryk, medens jeg kysser Ringen. Nu ser jeg ind i et Par mandige, stærke Øjne. Et let Smil, og jeg hører mig selv fremstamme: »Hellige Fader, jeg beder Dem velsigne min Biskop og Danmarks Katolikker.« Paven nikker to Gange, mens han smiler til mig. Saa hæver han langsomt Haanden til Velsignelse. Et Øjeblik efter er

jeg atter for Foden af Tronen. Endnu en Knæbøjning, og jeg naar ud i Sala Clementina. Ør i Hovedet, men glad, iler jeg hjem til min Skrivemaskine. Ja, og saa staar det til Dem, Hr. Redaktør, om andre danske Katolikker end De selv faar Lejlighed til at læse dette kluntede Brev.

Deres hengivne

Beda.

hørte om disse Mennesker, som paa den mest uselviske Maade tilbød ham deres Venskab, vækkede i ham en stigende Ærbødighed for deres Religion. Særligt var det to ædle Kvinder, som forstod at tale overbevisende til ham om den katolske Tros Fortrin: Søster Maria Flavia, i hvis Apotek Steno var Kunde, og Donna Lavinia Felice Cenami, som var gift med Luccas Gesandt ved Hoffet i Florens, Silvestro Amolfini. Vi har forskellige Beretninger om, hvorledes Steno efter lang Tøven besluttede sig til at opgive den Tro, som bandt ham til Slægt og Hjem.

Disse Beretninger er kendte, og vi skal ikke komme nærmere ind derpaa. Fornuftsgrunden har selvfølgelig spillet en vis Rolle i Stenos Konversion, men det gode Eksempel har spillet en langt større Rolle. Fornuftsgrunden virker først overbevisende, naar Troen er tilstede, og denne er en Gave fra Gud. Det har A. D. Jørgensen meget rigtigt set, naar han siger (S. 120): »Tankerækken, Begrundelsen er det sekundære hos ham, det er selve Personligheden som vindes, bagefter overtales Forstanden, for saa at faa det Hverv at forsvare det nye. Og dette er jo i dyb Overensstemmelse med Kristendommen.« Donna Lavinias Indflydelse synes at have været den afgørende ydre Aarsag. Som man kan tænke sig er der i den Anledning opstillet mange Teorier, der skal forklare Stenos Omvendelse ved Hjælp af alle de udviklede Komplekser, som vor Tid kender bedre end sin Katekismus.

Biskoppens Omtale af Stenos teologiske Skribentvirksomhed

Før vi gaar over til Stenos sidste Aar er der Grund til at omtale en Side af hans Virksomhed, der netop nu er aktuel paa Grund af det nyudkomne statelige første Bind af Stenos teologiske Værker. Steno havde tilbragt Vinteren 1669—70 i Holland hos sine Venner. Denne

Biskop Suhr om Steno

Fire Afsnit af Foredraget for Medicinsk Selskab

I sin Tale for Medicinsk Selskab gav Biskoppen d. 17. Februar et fortræffeligt Billede af sin store Forvænger, Nikolaus Stenos religiøse Udvikling. Efter Biskoppens Manuskript gengiver vi nogle Afsnit, først Omtalen af Stenos Konversion.

Den første Tid af Stenos Ophold i Italien ved vi kun lidt om. Han selv siger, at hans Interesse gjaldt Videnskab og Kunst, men meget tyder paa, at hans Tanker efter Opholdet i Holland beskæftigede sig meget med Religion. Den store Idéforvirring, han havde set hos sine Venner, havde givet ham Stof til Eftertanke. Kendt er den Oplevelse, som han havde i Livorno, og som han selv lægger megen Vægt paa: »Jeg befandt mig i Livorno paa den Tid, da man fejrede Kristi Legemsfest, og ved at se denne Hostie blive baa-ret gennem Byen med saa megen Pragt, følte jeg dette Argument vaagne i mit Sind: Enten er denne Hostie et almindeligt Stykke Brød, og de er Taaber, som viser den saa megen Ærefrygt, eller Kristi Legeme indeholdes deri, og hvorfor ærer saa ikke ogsaa jeg den?« A. D. Jørgensen knytter følgende Bemærkninger dertil (Side 108): »Forunderligt nok; Striden om Nadverlæren var selvfølgelig den Gang ikke

blot enhver dannet Mand fuldt nærværende, men S. havde tilmed drøftet den baade med lærde og fromt troende Mennesker; men først her ved Synet af den højtidelige Procession fik Spørgsmaalet Kød og Blod for ham.« Det var ikke blot Menigheden i Livorno, som drog forbi hans Øje, men uoverskuelige Slægtrækker, Aarhundrede efter Aarhundrede, Folkefærd fra Solens Opgang til dens Nedgang. Han stod overfor Historiens og Tidernes tavse Vidnesbyrd. Hvilede nu dette Vidnesbyrd paa en Skuffelse? Eller var Protestantismens Frafald og Fornægtelse af det en Forvildelse?

I denne Sindsstemning kom han til Florens, hvor han gav sig til at studere den hellige Skrift. Grundig som han var skaffede han sig hebraiske og græske Tekster for at sammenligne dem med den latinske. Men han beskæftigede sig stadig med sin Videnskab. Storhertugen af Toscana havde samlet omkring sig mange af Tidens ædlest og lærdeste Personligheder, og Steno blev modtaget med aabne Arme i deres Kreds. Det er de kendte Navne fra Stenobiografierne: Viviani, Magalotti, Ricci og Fabri, Pater Savignani, Magliabecchi og mange andre. Alt hvad han saa og oplevede, alt hvad han

Gang var Forholdene ikke mere de samme, han selv var blevet en meget berømt Mand, en stor Autoritet, men han var Konvertit, og det var denne Omstændighed, som kom til at præge Opholdet. Endnu mere end første Gang gjorde den aandelige og religiøse Splittedhed Indtryk paa Steno, og han prøvede paa at vinde sine Venner for Kirken. Imidlertid maatte han rejse hjem til Florens paa Grund af Storhertugens Sygdom, og dernede skrev han i de følgende Par Aar forskellige Breve med apologetisk og teologisk Indhold, som han sendte til Vennerne i Holland. De var stiledede til en reformert Præst Sylvius, som ikke undlod at svare. Ogsaa det kendte Brev til Spinoza er fra Florenstiden. Mange er tilbøjelige til at betragte dette Brev som et naivt Omvendelsesforsøg, men man kan i hvert Fald ikke nægte, at det er skrevet udfra de bedste Motiver. Man kunde tro det inspireret af Kristi Efterfølgelse: »Bedre er sandelig en ydmyg Bonde end en hoffærdig Filosof, som iagttager Stjernerne Løb, men som forsømmer sig selv«. Forøvrigt maa man huske paa, at Steno dengang var en europæisk Berømt, medens derimod Spinoza ikke var videre kendt. Med disse Breve, som senere blev offentliggjort, indledede Steno en Skribentvirksomhed, som var meget mere kendt, end vi almindeligvis antager. Ligesom de tidligere videnskabelige Arbejder har hans teologiske Skrifter et helt igennem sagligt Præg, han giver en god og sikker Fremstilling af den katolske Lære, idet han støtter sig til Dogme og Tradition. Han er ikke Kontroversist af Tilbøjelighed, Tonen er en anden og bedre end den, Modstanderne anvender. Forøvrigt holder Steno sig til de fundamentale Problemer, kun faa Gange kommer han ind paa Detailspørgsmaal.

Stenos teologiske Skrifter vakte en overordentlig Opsigt, man maa have anset dem for at være en virkelig Fare for den evangeliske Lære, dels paa Grund af den nøgterne Bevisførelse, og

dels paa Grund af Forfatterens stærke personlige Overbevisning. De Svar, som fremkom fra forskellige Universiteter, er af en Voldsomhed, som staar i slaaende Kontrast til Tonen i Stenos Breve. Hjemlige, moderne Biografer beklager »hans ulyksalige Hang til at falde over de andre«, men denne Bebrejdelse synes ikke retfærdig. Dels ved man ikke, om det er Steno selv, som begyndte, dels er han sikkert aldrig draget til Felts for Stridens Skyld, i saa Fald vilde hans Skrifter have haft et andet Præg. I 1678 og 79 var der to Doktordisputationer ved Københavns Universitet i Anledning af Stenos Skrift: *Scrutinium Reformatorum*. I Forordet til den 1ste Dissertation skriver Sjællands Biskop Bagger haarde Ord om Steensen: »Paven maa ikke tilskrive sig denne Omvendelse, thi den Proselyt (Steno) har Djævelen lavet, ham skylder Rom mere end vi Fyrsterne.«

Stenos sidste Dage

I Brevet til Sylvius om sin Omvendelse skriver Steno: »intet bør være mig mere velkomment end for Jesu Navns Skyld at lide noget, som kunde minde om de Skældsord, som han for min og alle Menneskers Frelses Skyld taalte.« Skældsord har Steno nok faaet adskilligt af, men selve Livets Omskiftelser gav ham de haardeste Stød. Af Lydighed mod Gud havde han paataget sig en utaknemmelig Opgave. Begivenhederne udviklede sig paa en saadan Maade, at han altid maatte opgive et godt paabegyndt Værk. Og hver Gang skulde han komme til vanskeligere Forhold. Det var stadigt Afsavn, Afkald, Livet forlangte af ham, og til sidst var han alene tilbage i Schwezin i en fjendtlig Atmosfære. Den eneste Præst paa Stedet foruden ham selv var lige død, han havde plejet ham til det sidste, og nu blev han selv syg. Ingen Præst kunde komme til hans Dødsleje, ingen Syndsforladelse — han, som selv havde vandret milevis for at trøste de

døende. Rose fortæller om hans sidste Stund: Skønt han godt vidste, hvor unyttige alle Lægemidlerne var mod hans Sygdom, undlod han dog ikke at tage dem og finde sig i alt, hvad Lægen foreskrev, med blind Lydighed. Han lod os læse de Bønner, som Kirken foreskriver for en syg; men da han følte Døden nærme sig, sagde han til os: »Hold nu op, mine Børn, det er nok! Læs nu Bønnerne for en døende!« Under disse udaandede han, medens han udtalte Jesu Navn, den 25. Nov. om Morgenen i en Alder af 48 Aar.« Storhertugen af Toscana bad om at faa Liget udleveret for at begrave det i Florens, og saaledes hændte det, at Steno fandt sit sidste Hvilested der, hvor han havde tilbragt saa mange lykkelige Aar.

Biskoppens afsluttende Ord

Stenos rige Personlighed kunde ikke forblive upaaagtet i det lange Løb. Nu stiger Mindet om ham atter op fra Glemselen, og alle, der lærer ham at kende, bøjer sig i Ærbødighed for ham. Var han en Helgen? Før Spørgsmaalet blev stillet, var der en Række bekræftende Svar, næsten alle fra ikke-katolsk Side. Hvis Hellighedens Grundtræk er »heroisk Kærlighed til Gud og Næsten, Hjertets Forening med den Korsfæstede, Troens og Bønnens Aand, dyb Forstaaelse for de evige Ting og Foragt for det timelige«, (Lutz, Jesus Kristus og hans Kirke, p. 114), saa er der næppe Tvivl om, at Steno er en Helgen. Ligesom Universet er en Aabenbaring af Guds Størhed og Skønhed, saadan som Steno lærte det, er Helgenernes Liv i Virkeligheden en Aabenbaring af Kristi Liv.

At være et Vidne for Kristus, det var den Opgave, som Kirken betroede Steno, medens han levede her paa Jorden. Meget tyder paa, at Stenos Mission ikke er endt. Maatte vi, hans Landsmænd, skønne bedre paa ham end vi tidligere har gjort, thi han var en af Danmarks ædleste Mænd.

VIS OS VEJEN!

Disse eller lignende Ord er i de sidste Par Aar til Stadighed blevet rettet til Kristne af Ikke-Kristne. Disse ser, at Verden ligger i Kaos; de ved, at de ikke har nogen Plan til at genoprette Ordenen; de mener, at de Kristne gør Krav paa at eje det, som skal være »til Folkeslagenes Helse«, og de nyder at kunne erklære, at de Kristne ikke kommer offentligt frem med noget saadant ... at de Kristne er lige saa hjælpeløse som alle andre, naar det gælder at redde den Menneskehed, som nu styrter sammen i Ruin. De spørger: »Hvorfor viser I Kristne os ikke Vej?« I Parentes vil jeg sige, at naar Ikke-Katolikker har spurgt mig: »Hvorfor viser I Katolikker os ikke Vej«, har jeg endnu ikke oplevet, at nogen af dem havde studeret en pavelig Encyklika fra Leo XIII til vore Dage, men som oftest endte det med en Indrømmelse af, at de end ikke vidste, hvad en Encyklika er, eller i det mindste, at det aldrig var faldet dem ind at studere saadan en.

Biskop Suhrs Tale

Paradoksalt nok har jeg bemærket, at jeg ofte har lært mest af en Tale, naar jeg *ikke* hørte den, men bagefter hørte den omtalt og kommenteret af forskellige Personer, der havde overværet den. Hvis jeg havde hørt Biskop Suhrs Tale om den økumeniske Bevægelse, havde jeg naturligvis ikke forstaaet ret meget, og havde jeg blot læst den i Forvejen, vilde jeg have faaet fæstnet *eet* Indtryk i Hjernen, og med det vilde jeg uvægerligt have sammenlignet alt, hvad jeg bagefter hørte. Men da jeg laa paa Hospitalet, kunde jeg lytte til den ene Gæsts Kommentarer efter den anden, og mens de alle var enige om Hovedsagen i Talen, havde hver af dem dog assimileret den paa en Maade,

der var lidt forskellig fra de andres. Jeg føler derfor, at jeg har modtaget et meget mere righoldigt Indtryk af den. Og det væsentlige i dette Indtryk er, at Talen ganske utvivlsomt var en »Visen Vej« og maaske kan have været det paa en epokegørende Maade. Om vi Katolikker følger derhen, hvor vi bliver ført, er udelukkende en Sag for vor egen Samvittighed. I hvilken Forstand Begivenheden kan have været epokegørende, afhænger saaledes ikke helt af os.

Hver sin Kristus

Det første Punkt er dette — Biskoppen understregede det stærkt — enten vilde Kristus, at *een* Tro skulde prædikes for hele Verden, eller han vilde det ikke. Katolikker er naturligvis klare over, at det var hans Vilje. Andre siger, at det ikke var det. De mener, at han ligesom udslyngede visse hemmelighedsfulde Sætninger, lod visse Visioner lyse op i Glimt for Menneskenes Øjne, styrkede dem med visse Aspirationer, men aldrig havde til Hensigt, at der ud af dette skulde komme en Plan, et System, en Organisation, en Trosbekendelse eller en Kodeks. Han lovede Menneskene sin Aand, der skulde arbejde i deres Sjæle, som Aanden selv vilde, og ingen kunde paa nogen mulig Maade forudse Resultaterne. Jeg hørte meget om denne Teori fra ikke-katolske Missionærer i Afrika. Jeg prøvede ud fra deres egne trykte Ord at fremstille den i en Bog, der hedder »African Angelus«. »Katolikkerne,« sagde de, »vil gøre de hedenske indfødte til Katolikker. Vi ønsker *ikke* at gøre dem til Anglikanere, Wesleyanere, Protestanter. Vi fortæller de indfødte, hvad Kristus betyder for os, men dikterer dem ikke, hvad han skal betyde for dem. Vi har ingen Idé om, hvilken »Afrikansk Kristendom«

(eller Kristendom) der kan blive Resultatet af vor Prædiken. Vi kan blot haabe med Tilid paa, at vi fremskynder Guds Riges Kommme.« Og nogle af Resultaterne var virkelig meget mærkværdige — f. Eks. Kravet om en *afrikansk Kristus*. »Jesus,« sagde man, »var ikke Afrikaner. Han kom aldrig til Afrika. Han interesserer sig ikke og interesserede sig ikke for Afrika. Men lad os blot benytte nogle af hans Tanker, som Missionærerne fortæller os om. Men naar det gælder en Kristus, som skal frelse os — saa maa vi have en sort.« Og Missionærerne kunde ikke erklære dette Krav for uretmæssigt. Hvem turde sige, hvad Helliganden ikke kan indgive en Bantunegers Tanker og Hjerte?

Den eneste Teori, som derfor kan opstilles imod den katolske Lære, at Kristus ønskede alle Kristne at være *eet*, er den, at han *ikke* gjorde det, og at det er *rigtigt*, naar der er tusinde kristne Sekter, og at ingen af dem har Ret til at sige, at den ejer »Sandheden« og de andre ikke. Det er vel nok ikke sandsynligt, at der vil blive dannet en Sekt, som kræver en renblodet dansk Kristus, for at Danskere skal føres til Frelse, mens franske, tyske og russiske Kristus'er, for ikke at tale om kinesiske eller japanske, maa forventes at opstaa samtidigt eller lidt efter lidt. (Selv om Nationalisme i Religionen logisk fører til dette Resultat ...) Men hvis Biskoppens Tale er »epokegørende«, som vi alle haaber, at den vil vise sig at være, bliver jeg aldeles ikke overrasket, i Fald der blandt danske Protestanter sker en Konsolidering af den Teori, at »Enhed« mellem de kristne Grupper *ikke blot er umulig, men ogsaa uønskelig og slet ikke efter vor Herres Hensigt*.

Katolikernes Pligt

Et andet Punkt, som alle synes enige om, er den Klarhed, hvormed Biskoppen saa og gav Udtryk for dette enten—eller. Vi haaber ogsaa, at alle vil tro, at vi respekterer dem, der ærligt

tror, at Kristus ikke vilde Enhed, selv om vi indtager det stik modsatte Standpunkt: at Kristus vilde, der skulde være en Tro under guddommeligt Værn og prædikeet ufejlbart af een Kirke. Vi mener derfor, at den nuværende Tingenes Tilstand er forkert og ikke efter Guds Vilje — det er *ikke* Meningen, at de Kristne skal være splittet i hundrede Sekter, hvoraf hver holder noget for sandt, som andre hævder er falsk. (Det er ren Tids-spilde at paastaa, at »vi til syvende og sidst allesammen mener det samme«. Den, der tror, at Kristus blev født af en Jomfru og ikke havde nogen menneskelig Fader, kan ikke paa nogen som helst Maade mene det samme som den, der tror, at St. Josef eller en anden var Jesu Fader; den, der tror, at Kristi Legeme forlod Graven paa Paaske-morgen og atter blev forenet med hans Sjæl, mener nøjagtigt det modsatte af den, der tror, at Kristi Legeme som alle andre Legemer gik i Forraadnelse i hin Grav eller udenfor den. Den Slags Argumenter giver jeg ingenting for). Men tror et Menneske, at noget er imod Guds Vilje, maa han forsøge at rette det. Tror han, at Tyveri, Mord eller Ægteskabsbrud er imod Guds Vilje, kan han ikke sidde roligt og lade den Slags Ting ske rundt omkring sig, uden at han søger at gøre, hvad han kan for at hindre dem. *Derfor maa Katolikken søge at gøre Ende paa den Splittelse blandt de Kristne, som han anser for at staa i direkte Modstrid med Kristi Vilje.*

Katolikkernes Pligtforsømmelse

Nærværende Forfatter tror, at det ikke blot er uærligt og dumt, men ogsaa meget usundt altid at rose Katoliker. Vi indrømmer derfor, at Katolikerne paa ingen Maade altid har gjort sig de Anstrengelser, de skulde, for den Enhed mellem alle Kristne, der efter vor Opfattelse er Kristi Ønske. (I Øjeblikket ser vi helt bort fra Problemet om de østlige Kirker, hvor tragisk og vitalt betydningfuldt det end er). Af

ofte anførte Grunde har nærværende Forfatter ogsaa, naar han havde noget at kritisere, gjort det med Eksempler fra sit eget Land. Sandsynligvis eksisterer der ikke mere den mærkelige Stemning, der fik gammeldags engelske Præster til at sige: »Gud være lovet, jeg har aldrig optaget en Konvertit!« Denne Stemning skyldtes en Slags Mistanke og Jalousi, som igen skyldtes en Følelse af, at Konvertitter rimeligvis kom fra et kulturelt højere Niveau og vilde spotte over de »ældre« Præster, som selv følte, at de havde baa-ret »Dagens Byrde og Hede«. Og det er rigtigt, at paa Oxford-Bevægelsens Tid for 100 Aar siden, var mangen ung Konvertit lige saa indbildsk som ustabil. — Sansen for Nationalisme i Religionen var ogsaa meget stærk, især naar det drejede sig om Ir-lændere. Præster var villige til at arbejde for »St. Patricks landflygtige Sønner«, men vilde ikke have noget at gøre med de »snavsede Protestanter«, som de følte, at »Resten« var. Megen Uret, som Englændere har øvet i Irland i gamle Dage og helt op til vor egen Tid, maa betragtes som Forklaring paa dette indgroede bitre Nag, men i vid Udstrækning er en saa i Bund og Grund ukristen Holdning nu blevet forladt. Saa længe den varede, og for saa vidt den endnu varer ved, forklarer den megen »Eksklusivitet« og giver en Undskyldning for en vis hæftig Bitterhed i Diskussionen. Hader man en *Hæretiker*, er man tilbøjelig til at bedrage sig selv til den Tro, at det er *Hæresien*, man hader og fordømmer, mens man i Virkeligheden giver en national Surhed Afløb. — Endvidere er der saa total en Forskel paa Tankesættet hos Præster, der er opdraget med strengt logisk Teologi, og hos den normale Ikke-Katolik, der i England ikke er i Besiddelse af nogen som helst Teologi og er fromt uklar angaaende sine Trosoverbevisninger, saa Katoliken kan føle, at de ikke har nogen fælles Grund at begynde fra; han føier det, som om han skal behandle en Taage med en Hammer. — Og

endelig undskylder Ordet »Tolerance« ofte ren Dovenskab og Kærlighed til egen Magelighed. »Vi vil komme rigtig godt ud af det, naar bare vi aldrig hentyder til vore Forskelligheder«. »Leve og lade andre leve«. »Ikke stikke en Kæp i Myretuen«. Jeg kan ikke se nogen Lighed mellem denne Holdning og den Maade, vor Herre eller hans Apostle bar sig ad paa.

Som Katoliker hævder vi derfor (ogsaa uden særlige Direktiver fra Pavestolen eller pavelige Andagter som Enheds-Okta-ven), at det er vor Pligt at stræbe efter Enhed blandt de Kristne — at vi har svigtet vor Pligt, hvis vi hidtil ikke har gjort det — og hvis vi oprigtigt maatte sige, at vi ikke kan se nogen direkte Metode, vi kunde have benyttet i saadanne Bestræbelser, saa var dog Bøn og Bod mulig for os, og er det stadig.

Om at begynde det rette Sted

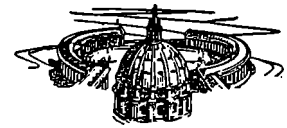
Vil det sige, at alle Katoliker er kaldet til at tage Del i et anti-protestantisk Korstog? Paa en Maade ja, naar vi ogsaa husker St. Paulus Befaling om at »overvinde det onde med det gode«, og de Metoder, der er defineret i St. Mattæus 5. Kapitel. Men det Princip, som Biskoppen klart paapegede, er simpelthen dette — søger vi Enhed, er intet mere unyttigt, nej mere skæbnesvangert end at begynde med, fortsætte med og understrege de Punkter, paa hvilke vi tror, at de, der er skilt fra os, har *Uret*. Intet fjerner f. Eks. den gennemsnitlige Anglikaner mere fra os end den gamle, fejlagtige Idé, at Katoliken straks vil have ham til at *fornægte Virkeligheden af de Naadegaver*, han har modtaget, f. Eks. ved sin omhyggeligt forberedte Kommunion. Alligevel blev katolske Polemikere i England ved med i et Par Slægtled at lægge Hovedvægten paa, at Anglikanerne ikke har en gyldig »Ordination«. Uophørligt blev vi ved med at bevise (ofte med tvivlsomme Argumenter) noget, som i hvert Fald aldrig kunde være Brændpunktet i vor Diskussion — ganske bortset

fra, at Folkets Flertal fuldstændig havde glemt, hvad »Ordination« var, og ikke længer brød sig for 5 Øre om, hvordan det forholdt sig med den. (Dette er dog at foregribe min næste Artikel). Den eneste praktiske Virkning var imidlertid den, at Polemikerne fik alvorlige Anglikanere til at føle, at man forlangte, de skulde betragte deres Kommunion som *blot og bar Uægthed*, skønt de udmærket godt vidste, at dette ikke var Tilfældet.

Hvilket Held tør vi love os selv, hvis vi *begynder* med at sige alt det, som mest kan genere det Menneske, vi taler til? Elementær sund Sans kræver af os, at vi først finder ud af, hvad vi er enige om — idet vi sikrer os, at vi tillægger Ordene den samme Betydning (hvilket ikke

altid er Tilfældet selv med Ordet »Gud« og da slet ikke med et Ord som »Troen«). Katoliker behøver absolut ikke at ængstes for denne Metode, saa fuldendt er den logiske Sammenhæng mellem hvert Trin i vor Argumentation. Og Danskeren begynder med en stor Fordel frem for Englænderen, for han regner den lutherske Daab for gyldig i de fleste Tilfælde, mens man i England stadig betragter den anglikanske Daab som i hvert Fald muligvis ugyldig. Og eftersom der kun gives een Daab, som giver Adgang til den eneste ene Kirke, saa er Lutheraneren i Grunden og retmæssig en Katolik, i hvilken Udstrækning han end kan have ophørt med at leve med i Kristi synlige Legemes Liv.

C. C. Martindale S.J.

URBI ET ORBI

I Anledning af den hellige Faders Kroningsdag er der til Vatikanet indløbet tallose Lykønskninger og Hyldestadresser fra hele Verden, fra Statsoverhoveder og ukendte Katolikker, der alle giver Udtryk for den sanne Tanke: en sønlig Tak til den fælles Fader for hans Indsats for Freden. — I Vatikanet fejredes Dagen ved at det diplomatiske Korps ved den hellige Stol mødte op for at overbringe deres Lykønskninger. Den hellige Fader, der har maattet aflyse en Del Audienser i de seneste Dage som Følge af en lettere Influenza, er nu atter restitueret. — Den hellige Fader har modtaget den nyitalienske Ambassadør ved den hellige Stol, Dott. Raffaele Guariglia, i Tiltrædelsesaudiens.

I Overensstemmelse med de af den hellige Fader udstedte Forordninger har den apostoliske Delegat for Indien, Hs. Excellence Msgr. Leo P. Kierkels, aflagt Besøg i en Del af de Pangeleje, der er oprettet i Forindien, og hvor der befinder sig italienske Krigsfanger. Msgr. Kierkels er overalt blevet modtaget med overstrømmende Glæde af de internerede Soldater, der enstemmigt gav Udtryk for deres Tilfredshed med den Behandling, der bliver dem til Del.

Ifølge Indberetninger til Vatikanet er adskillige kirkelige og karitative Institutioner i Manilla paa Filippinerne blevet stærkt beskadiget af Bomber under de japanske Luftangreb paa Byen.

Anden Del af Fadervor IX

Fjerde Bøns Efterslæt

1. Vi beder i fjerde Bøn om vore legemlige Fornødenheder og dermed om det naturlige Livs Bevarelse. Som vi ved, er det daglige Behov ret forskelligt. Der er i saa Henseende Forskel paa Børn, voksne og gamle; paa syge og raske. Der er Forskel paa Himmelstrøg og Menneskeklasser. En Araber er tilfreds med et Stykke tørt Brød og en Drue eller en Haandfuld Dadler og en Skaal Kamelmælk. En Eskimo nøjes med nogle Fisk og en fattig Væver i Erzgebirge med nogle Kartoffler og en Kop Kaffe. Herhjemme er de fleste vant til noget mere og bedre, og der er ikke noget i Vejen for, at alle lever efter deres Stand og Evne, og at Bordet ved et Bryllupsgilde ser lidt anderledes ud end til daglig. Dermed skal naturligvis ikke de Mennesker roses eller blot undskyldes, der misbruger Guds Gaver, og som lever over Evne eller ikke kan nægte sig noget, skønt vor Frelser saa ofte indbyder til Selvfor-

nægtelse. Der skal kun være sagt, at »vort Brød« er et *relativt Begreb*. Naar derfor baade rige og fattige beder for hinanden om det daglige Brød, saa er Meningen den, at hver især skal faa, hvad der efter Stand og Stilling tilkommer ham.

Allerede paa Jesu Tid var Levefoden forskellig. Det forstaar sig egentlig af sig selv, men det fremgaar ogsaa med al ønskelig Tydelighed af Evangelierne. Vor Frelser vidste meget godt, at Spurve (Mt. 10, 29. Lk. 12, 6), Byghrød og tørrede Fisk (Jo. 6, 9) er de fattiges Føde. Alligevel sagde han, som ved sit Eksempel vilde være Fører for os i alt, ikke nej til Levi's Indbydelse, da denne vilde gøre et stort Festmaal for ham i sit Hus (Lk. 5, 28 f.). Han vægrede sig heller ikke ved paa en Sabbat at gaa ind i en af de fornemste Farisæeres Hus for at spise. Johannes Døber, den strenge Bodsprædikant i Ørkenen, vilde

Fortsættes Side 157

Hvor den hellige Grignons Sønner - Montfortanerne - virker

▲ Sct. Laurentii Kirke i Roskilde

➤ Interiør fra Kirken efter Istandsætningen efter Branden i 1940

For kort Tid siden stod det at læse her i Bladet, i Spalten »Urbi et Orbi«, at den salige *Ludvig Maria Grignon af Montfort* i nær Fremtid vil blive helgenkaaret.

Den salige Grignon, der er Stifter af *Kongregationen af Missionspræster af Maria Selskab*, blev født den 31 Januar 1673 i Montfort i Bretagne. — Han fremtraadte som Digter af aandelige Sange og som en højt skattet asketisk Forfatter. Særlig kendt blev hans Skrift: *Den sande Andagt til Maria*. Han virkede som Folkemissionær i mange af Frankrigs Bispedømmer, og døde den 28. April 1716 i *St. Laurent-sur-Sèvre* i Vendé. Hans Kongregation fik den kirkelige Approbation i 1872 og virker nu over hele Jorden.

Den salige Grignons Brødre, *Montfortanerne*, kom ogsaa til Danmark, hvor de den 8. Juni 1901, paa Vor Frue af den guddommelige Visdoms Fest, slog sig ned i *Roskilde*, og dér læste den første hellige Messe.

Før Montfortanerne kom til Roskilde, havde *Pater Jon Svensson S. J.* af og til læst den hellige Messe paa Hotel Prinsen, men først ved Montfortanernes Komme i 1901, da Roskilde Kapel indviedes, og det nye Sogn oprettedes, fik det gamle Kirkecentrum Roskilde, efter næsten 400 Aars

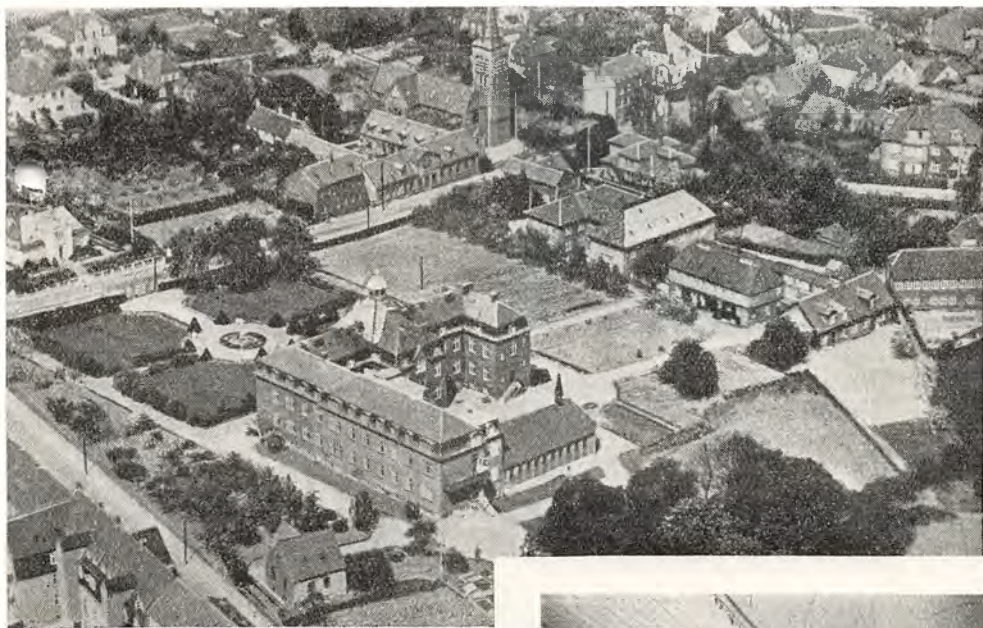
Afbrydelse, atter en Helligdom, hvor Kristus til Stadighe er til Stede paa Alteret.

Allerede i 1905 blev der oprettet en katolsk Skole.

Faa Aar efter at Montfortanerne kom til Roskilde, fulgt ogsaa Ordenssøstre i deres Spor. Det var *les Filles de la Sagesse*, — *Visdommens Døtre*, der ærer *Marie Louise de Jesus Trichet*, † 1759, som deres Stifterinde og første Forstanderinde, og det var den salige *Grignon*, der den 2. Februar 1703 overrakte hende Ordensdragten. *Moder Trichet* oprettede efter Grignons Anvisninger i 1719 et Moderhus *St. Laurent-sur-Sèvre* »til Lindring af al aandelig og legelig Nød«. Under Revolutionen maatte de tapre Søstre gennemgaa megen Ulykke, men de hævdede dog med Heltemod deres Pladser, især Militærlazarettet i Brest, og de erhvervede sig herved *Napoleon I's* og den franske Regerings Bælværning, saaledes at de fik overdraget Sygeplejen i alle Marinelazaretter, og de her virkende Søstre fik Officers

Det ny Roskilde

▲ Den lille „Katolske Bydel“ ved Frederiksborgvejen. I Midten af Billedet Sct. Mariæ Hospital, nedenfor Sct. Laurentii Kirke og yderst th. Skolen
➤ Kapellet paa Sct. Mariæ Hospital

rang. — Desuagtet blev de dog udvist af Frankrig i 1903, et Tidspunkt, hvor Samfundet talte over 5000 Medlemmer. Søstrene, hvis Antal nu er over 6000, virker over hele Jorden og paa alle karitative Omraader, og *de var de første, der med Resultat underviste døvstumme og blinde.*

Den guddommelige Visdoms Døtre kom til Roskilde i 1905, og den 14. Marts samme Aar oprettede de med syv Søstre *St. Mariæ Hospital* og blev hurtigt afholdte i Byen, baade af Katolikker og Protestanter, for deres givselige Arbejde.

Menigheden i Roskilde voksede, Kravet om et nyt og større Gudshus gjorde sig gældende, og den 19. Marts 1914 kunde den smukke nye *St. Laurentii Kirke* konsekres.

Kirken er bygget af *Arkitekt Jac. van Gibs* fra Rotterdam, der velvilligt, uden Vederlag, gjorde Arbejdet. — Kirken er bygget i tre Skibe, og baade den gotiske Krydshvælvning og den romanske Bue er anvendt og virker her

meget smukt sammen. De store rene, hvide Flader giver Rummet et Præg af ophøjet Skønhed, og Kirken fremtræder som en af vore smukkeste. Over Kirkeportenen staar Ordene: *Hæc est Domus Domini*, — *Dette er Herrens Hus.*

St. Laurentii Kirke ligger i meget smukke Omgivelser. Hvor Frederiksborgvejen skraaner stærkt ned mod Fjorden, ligger den som Centrum for en Del katolske Bygninger: *Skole, Præstegaard og Hospital*, der grænser op til de to smukke Parker: Klostermarken og Birte-Margrethe Anlægget. Fra Bakken, hvor Kirken ligger, er der den skønneste Udsigt over den blaa Roskilde Fjord. Kirken ligger baade tæt ved landlige Omgivelser og tæt ved Byens Centrum, og den er efterhaanden gledet saadan ind i Roskildes Billede, at den staar som en værdig Tilføjelse til Byens andre smukke Bygninger.

Den 6. Januar 1940 opstod der

Tekst:
Anton Jensen

en Brand i St. Laurentii Kirke. Den skyldtes sandsynligvis en silkepapiromviklet Lampe, der var anbragt ved Julekrybben. Det gik særligt ud over Koret og Kirkens Orgel, der blev delvis ødelagt. Ved Restaureringen fik Kirken et dejligt nyt Orgel, og den Søjlebaldakin, der stod over Alteret, blev fjernet. I sin nuværende Skikkelse, med det smukke enkle Krucifiks, kommer Alteret langt mere til sin Ret, og den hvide Væg i Korrundingen fremhæver paa en vid-

underlig Maade Billedet af den Korsfæstede. — Byens Protestanter viste ved Branden og Restaurationen megen Deltagelse og Hjælpsomhed overfor Katolikkerne.

Montfortanerne blev ikke kun i Roskilde. De arbejder nu adskillige Steder paa Sjælland: I Slagelse, Ringsted, Taastrup, Hillerød, Kalundborg, Holbæk og i St. Therese Sogn ved København. — En af Præsterne fra Roskilde, nu afdøde *Mrs. Meulenbergh*, blev Biskop i Island. — For Øjeblikket virker der ni Præster og een Lægbroder.

Blandt Montfortanerne er den nyviede danske *Pater Jos. Gundry*, som imidlertid i Øjeblikket opholder sig i Holland.

Den lille »katolske Bydel« paa Bakken ved Frederiksborgvejen er i Aarenes Løb vokset. I 1922 blev der oprettet et Rekreativshjem for St. Joseph Søstre, og i 1923 blev der oprettet en katolsk Kostskole, hvor der i Øjeblikket bor 16 Dreng og 29 Piger, — foruden at Skolen besøges af mange Børn fra Byen, deriblandt en Del Protestanter. — I 1924 blev der oprettet en Børnehave, og i 1927 et Lærlingehjem.

Med Kirken som Centrum har Roskilde nu ogsaa et blomstrende katolsk Foreningstiv.

For Katolikker, der bor temmelig langt fra Byen, er der Lejlighed til at overvære den hellige Messe et Par andre Steder, nemlig i *Slotskirken paa Ledreborg*, der indviedes den 1. Nov. 1910, og i *St. Olafs Kapel* i Skuldelev, der indviedes 25. Nov. 1934.

St. Mariæ Hospital, hvis Forstanderinde er *Mère Gertrude de l'Annonciation*, og hvis Overlæge er *Dr. J. Sejrsen*, er ogsaa vokset i Tidens Løb. Ved Aabningen i 1905 havde Hospitalet 60 Senge, men siden 1932 har det 100 Senge. Søstrenes Antal, der dengang var 7, er nu 26, og deriblandt er der seks danske Søstre. Dette er i og for sig ret imponerende, eftersom der intet Noviciat findes. Søstrene maa rejse til Moderhuset i St. Laurent i Frankrig. Foruden Søstrene er der paa Hospitalet tre »civile« Sygeplejersker.

Paa Hospitalet findes et meget smukt Kapel, der er bygget i romansk Stil, og som er overhævet med Tøndehvelving. Den smukke Altertavle har Søstrene faaet skænket fra det tidligere biskoppelige Kapel i Valby.

I Hospitalets Have staar, som et vidunderligt Symbol paa det Kærlighedsarbejde, der øves bag disse røde Mure, Statuen af

Jomfrumoderen med Verdensfrelseren paa sine Arme, synlig for alle, der drager forbi ad Landevejen. I *Vor Frues Aand* udøver baade Montfortanerne og Visdommens Døtre deres Arbejde, som berømmes af alle, der har været i Berøring med dem. Disse Ordensfolk, der kom fra fjerne Lande med en anden Mentalitet, tog heltemodigt og med Resultat et Arbejde op, der nu gennem 40 Aar har vist sin store Berettigelse. — I den gamle Kirkeby arbejder man nu atter i *Vor Frue af Roskildes Navn*.

En af Roskildes protestantiske Præster sagde en Dag til mig, at noget af det smukkeste han vidste, var at høre den gamle Domkirkes og St. Laurentii Kirkes Klokker ringe i Fællig. Det var som to Brødre, der kaldte Folket til Gud.

Men naar St. Laurentii Klokker ringer, er det ikke blot en kristen Broders Stemme, — det er *den store Moderkirkes Stemme*, og kun her, hvor Evighedslampen brænder i dette Hus, viet til St. Laurentii Ære og Beskyttelse, kan vi med Sandhed sige: *Hæc est Domus Domini*.

Af Pastor Wicks Problemer

Rundt i Verden møder vi i vore Dage det opløftende Syn, at Lægfolket indenfor vor Kirke mere og mere træder i Forgrunden overfor Offentligheden som aktive Repræsentanter for Kirken. Kirkens Hovedorganisation i Rom ikke alene godkender dette, men anbefaler det ved at stille Lægfolkets Arbejde under Kirkens Vejledning (ikke Kommando). Derved forbeholdes der det private Initiativ en kraftigere Udvikling med mere positiv Frihed. Den katolske Aktion faar større og større Styrke til Menneskehedens Gavn.

Imidlertid er vi ikke saa store og stærke i det her i Danmark. De store Fanfarer kan vi selvfølgelig endnu ikke præstere, da det kun er godt 90 Aar siden, at Kirken fik Lov til at fungere igen, og siden da

har vi Frugterne af over 350 Aars anti-katolsk Propaganda at slaa med. Men netop herved har det katolske Lægfolk nogle glimrende Muligheder for at udrette noget, da meget kan udrettes med faa Midler. Selv en enkelt Indsats kan have stor Værdi, da vore Præster allerede er godt optagne af deres Arbejde. Der er saa meget, som skulde udrettes, men Præsten har ikke Tid. Her er et Par Eksempler:

Et Katalog over katolsk Skønlitteratur. Arnold Busck har leveret os et udmærket Katalog over Faglitteraturen, men hvorfor ikke ogsaa faa et over Skønlitteraturen? Et fint Arbejde at samle Materiale til i sin Fritid, saa det kan indeholde baade Udgiver og Priser.

Et Katalog over katolske Bøger paa de offentlige Biblioteker. Saa

mange Folk sidder om Vinteren rundt i Provinsen og kan godt lide at læse katolske Bøger, men hvad hedder Bøgerne, og hvor faas de? De offentlige Biblioteker er samvirkende. Ved man, hvad en Bog hedder, og evt. hvor den findes, saa kan man laane den i enhver By i Landet. Men naar man ikke ved, hvad Bøgerne hedder, saa kan man ikke bede om dem. Derfor Katalogets Nødvendighed.

Mit sidste Problem hedder: Jens Peter. Problemet er stort, om end Personen er lille, for det er nemlig ikke saa længe siden, han er født. Hans Mor er for fattig til at beholde ham, og Faderen svigter ogsaa, saa her staar Jens Peter ene og forladt i en ond Verden. Hvis der ikke findes et Par katolske Mennesker, som kan tage sig af ham, hvad saa med hans religiøse Fremtid? Skal han berøves sine katolske Rettigheder? Svaret ligger hos de læge Katolikker, og jeg har intet imod at modtage det hurtigst muligt.

W. Vick, Sønderborg.

Sankt Thomas *fortsat fra Side 145*

at gøre Sankt Augustin mindre, men for at følge ham og forstaa ham mere levende og med større Troskab, i større aandelig Fuldkommenhed. Er der mon nogen Teolog, der har vist en mere nikar Kærlighed end han til den almengyldige, aarhundredgamle Visdom, som Kirken har modtaget fra Gud? Efter Cajetans Ord, gentaget af Paverne Leo XIII og Pius XI, har Sankt Thomas, fordi han har æret Kirkefædrene og de hellige Kirkelærere, sine Forgængere saa højt, paa en Maade arvet Visdom fra dem alle. Derfor er *Doctor Angelicus* ogsaa Kirkens *almindelige* Lærer. En ærefuld Titel, der betegner en i Sandhed overmenneskelig Storhed, som sætter vor usle Forfængelighed paa Plads og opfylder Tidens første Krav. Det er hverken en speciel Lærer eller en særpræget Lærer, vi trænger til, ej heller en original Lærer eller en Lærer efter vort eller vor Families Hoved, ikke en Lærer med Seergave, ikke en Lærer, der indfører nye Andagter, ikke en spids-

findig, uimodsigelig, men en almindelig Lærer; det er Kirkens almindelige Lærer, vi har Brug for. Han staar paa Tærskelen til vor Tid og rækker os Visdommens hellige Frugt af sine tusind Argumenters gyldne Kurv. (*Paa Dansk ved H. C.*)

Til de Herrer Sognepræster

Den 2. Marts havde 15 Sogne accepteret Ugebladets Forslag i Skrivelse til Sognepræsterne om et fælles Sogneblad. Skulde yderligere Svar være blevet forsinket, bedes de tilsendt Pastor Wevers senest Mand. 9. Marts. Samtidig vil der til alle de interesserede Sognepræster blive sendt en nøjagtig Angivelse af, hvor meget Stof der bliver Plads til paa Sognenes egne Sider i Bladet. Dette Særstof maa sendes saaledes, at det er Ugebladets Redaktion i Hænde d. 15. Marts. Enkelt Rettelser eller Tilføjelser kan modtages indtil den 20. Marts.

Katolsk Højskole:

En overraskende Brandes

Mon det ikke vil være en Overraskelse for de fleste at erfare, at *Georg Brandes* en Overgang var paa Randen til Kristendom under Indflydelse af *Søren Kierkegaards* Skrifter? Det var en af de Ting, som fremgik af den første af Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsninger paa Katolsk Højskole over: Halvfemsernes danske Litteratur.

Den 20-aarige *Georg Brandes* skrev efter en religiøs Krise følgende i sin Dagbog, oplyser Adjunkt *Johan Jensen*:

»Jeg har lært at bede til Gud. Jeg har faaet Fred og Ro i mit Sind. Jeg er blevet en Kristen. Jeg har søgt og fundet Hvile og Salighed i Bønnen, har kæmpet sejrrikt mod mig selv, og Gud har været mig nandig!«

Den Brandes, Efterverdenen kender, er en anden, eller rettere *andre*. For det var den store Modsætning mellem Brandes og Romantikken, den Aandsretning, han bekæmpede saa nidkært: Romantikens Mænd kæmpede paa een Front, for den Overbevisning, at Religion, Kunst og Videnskab tilsammen gik op i en højere, en guddommelig Enhed. Men Brandes blev grebet af en aandelig Nydelsessyge, der fik ham til at forherlige snart eet, snart et andet, uden nogen bestemt Overbevisning, og Resultatet blev en syg Nederlagsstemning, da Begejstrings-Rusen havde sat sig. Han har haft den positive Betydning ved Siden af den negative, at han aabnede Døren herhjemme til større Vidder indenfor Kunst, Litteratur og Videnskab, end før. Men Resterne af hans Indflydelse sidder stadig inde

med en farlig Evne til at forvirre, hjulpet frem af kendte Navnes virkningsfulde Reklame.

Ugens Højskoleforedrag

Torsd. 5. Marts Kl. 19 Pastor *Geertz-Hansen*: »Jesus Kristus, Gud og Menneske« (fortsat). — Kl. 19 Adjunkt *Joh. Jensen*: »Grundlinier i 90'ernes Litteratur«. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: »Guds Eksistens« II.

Mand. 9. Marts Kl. 19 Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalls* Liturgikursus: »4. Fastesøndag og Offeratorium«. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidt*: *Markusevangeliet* 14. Kap. 1.—11. Vers.

Tirsd. 10. Marts Kl. 15 Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *Depo-nente Verber*. — Kl. 19 Pastor *Wevers*: »Den mundtlige Overlevering II«. — Kl. 20 Pastor *Schindler*: »Fra Angelico«.

Nicolaus Stenos Gilde

Medicinsk Forening har indbudt alle Medlemmer af Gildet til Foreningens Møde d. 10. Marts Kl. 20 i Grundtvigs Hus, Studiestræde 38. Aftenens Program: »Har vi Brug for en Lægeetik?« Diskussion indledes af Overkirurg, Dr. med. *Mogens Fenger*, Prof., Dr. med. *Mogens Fog* og Overlæge *Karl Søndergaard*.

P. G. V.: *O. Wanscher*.

Biskoppens Foredrag

om »Den katolske Kirke og den økumeniske Bevægelse« den 19. Febr., faas nu i Pjece til Kr. 0,75. Læs Biskoppens egne Ord. Sendes overalt mod 85 Øre i Frimærker.

Den nye Korsvejsandagt

faas i vor Boghandel og sendes overalt.

Fuldstændig Bønnebog

faas nu i en ny smuk Indbinding. Der siges om denne gamle Bønnebog, at det er den bedst skrevne Bog, der nogen Sinde er udgivet af Vikariatet. Sort Skind og okseblodsfarvet Læder med Guldsnit og Rosenkors paa Siderne Kr. 10,00; Shirting, Rødsnit og Rosenkors i Blindtryk Kr. 5,00.

(Det er Konfirmationsgaven)

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 67
Palæ 4777

Liturgisk Kalender

Marts:

8. S. 3. SØNDAG I FASTEN (violet) (208); 2. St. Johannes af Gud (848).
9. M. Feria (213); 2. St. Francisca af Rom (849), 3. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Francisca (848); 2. FERIA (213), 3. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (216).
10. Ti. FERIA (218); 2. 40 hellige Martyrer (849), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om Fred. — Eller: (rød) 40 hellige Martyrer (849); 2. FERIA (218), 3. Om de helliges Forbøn, 4. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (220).
11. O. FERIA (222); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
12. T. FERIA (227); 2. St. Gregor I (violet) (850), 3. For Paven ([122]) i Anledning af Aarsdagen for vor Hellige Fader Pave Pius XII's Krøning 1939, 4. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Gregor I (850); 2. FERIA (227), 3. For Paven, 4. Om Fred; sidste Evang.: FERIA (229).
13. F. FERIA (231); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
14. L. FERIA (238); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
15. S. 4. SØNDAG I FASTEN — Lætare.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kasserekontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Gildelederne til festlig Sammenkomst

Som meddelt i Katolsk Ugeblad for den 11. Januar d. A. anslog man dengang det gennem Sankt Knuds Gilderne i 1941 indsamlede Beløb til ca. 19,000 Kroner. Det viser sig, at Beløbet var for lavt ansat, idet det af de nu fra Stationerne modtagne Regnskaber fremgaar, at der forrige Aar indkom ialt ca. 22,000 Kroner gennem Gildernes Virksomhed. Detailleret Regnskab vil blive offentliggjort i næste Nummer af Ugebladet. Naar dette først nu kan offentliggøres, er Grunden den, at det mange Steder paa Landet har været forbundet med Besvær i denne haarde Vinter at faa Afregningerne frem i rette Tid. Der mangler endnu Regnskab fra to Stationer, men da Regnskabet fra disse ikke vil ændre Helhedsbilledet paa væsentlig Maade, har man ikke ment at burde udskyde Offentliggørelsen længere.

Sankt Knuds Gildernes Penge er med en Indtægt af 22,000 Kroner den største Enkeltpost paa Vikariatets Regnskab og dækker ca. 20 % af samtlige Udgifter. Enhver vil efter dette forstaa den store Betydning, Gildernes Bestaaen har for Vikariatets Økonomi.

Vi er ved et nyt Arbejdsars Begyndelse, og der bestaar altid en Fare for, at Indtægterne, nu hvor

Gilderne ikke længere har Nyhedens Interesse, skal aftage noget. Det er dog bydende nødvendigt, at dette ikke sker, og det vil heller ikke ske, hvis vore Gildeledere Landet over ikke vil det. Det er sagt før, og kan ikke siges ofte nok — Gildelederne er Institutioner, Nervecentre og Opretholdere.

Kirken er disse Gildeledere Takskyldig, og den har ønsket at give denne Tak et Udtryk gennem en Bemyndigelse, der i disse Dage er tilgaaet Sogneledelserne — en Bemyndigelse til paa Gildernes Regning at foranstalte en festlig Sammenkomst for dem.

For Stor-Københavns Vedkommende indbydes samtlige Gildeledere og Sogneledelser til at være Hovedkomitéens Gæster ved en Sammenkomst her i Byen engang i April Maaned d. A. Nærmere Meddelelse vil fremkomme i Ugebladet.

Samtidig med at Gildeledelsen Landet over faar en Lejlighed til ved disse Sammenkomster at takke Gildelederne, nærer man Haab om, at Sammenkomsterne skal virke som Stimulans og aabne endnu fleres Øjne for, hvor vigtig en Indsats den gør, som i Kærlighed til Kirken paatager sig Hvervet som Leder af et Gilde.

Thorbjørn Møller.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY. Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg,
Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København,
Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

Fjerde Bøns Efterslæt *fortsat fra Side 151*

aldrig have gjort det. Herren paatalte ved denne Lejlighed flere Fejl, men han forlangte ikke af sin Vært Abstinens eller sparsom Leveemaade (Lk. 14). Den rige Fraadser blev begravet i Helvede, ikke just fordi han var rig, men fordi han var ugudelig og lod den fattige Lazarus gaa til Grunde i Elendighed (Lk. 16, 19—31).

Naar derfor alle Kristne efter deres Frelzers Lære dagligt løfter Hjerte og Øjne op til deres Fader i Himlen og beder om Brød, saa tænker den fattige ikke blot paa sin egen Nød, men indeslutter ogsaa den rige i sin Bøn, idet han bønfalder Gud om at velsigne denne med sine Gaver og lade ham beholde det, hvorefter han ikke blot selv skal leve, men ogsaa skal give til de trængende, og hvormed han skal kunne skaffe disse Arbejds-muligheder. Den rige anerkender derimod med sin Bøn om Brød, at det er Gud, han skylder sin Velstand, og siger Tak derfor. Men samtidigt bønfalder han ogsaa alles Fader om at tage sig af de fattige og give dem, hvad der efter Guds Verdensplan tilkommer dem.

Saa meget om dette Punkt, for at der ikke skal opstaa Misforstaaelser og Forvirring ved Synet af Forskellene i det daglige Liv.

2. Det, vi hidtil hørte om fjerde Bøn, har allerede baade direkte og indirekte givet os *værdifulde Vink angaaende Løsningen af det sociale Spørgsmaal*. Fra Historien ved vi, at en stor Del af de forskellige Landes Befolkning i flere Aartier har været meget ugunstigt stillet i Samfundslivet. Tilstandene indebar en stor Fare for Nationernes indre Enhed og dermed for deres Livskraft og Fremtid.

Et mægtigt Arbejde maatte gøres for at finde Midler til Afværgelse af disse Ulykker og for at komme de ildestedte til Undsætning. Politiske og hygiejniske Foranstaltninger blev nødvendige. Men det store Samfundsspørgsmaal har endnu dybere Rødder, som forgrener sig paa Moralens og Religionens Omraade. Hvis den Hjælp, der kommer fra denne Side, underkendes og ringeagtes, og hvis det ikke lykkes at opdrage hele Befolkningen saaledes, at den er socialt orienteret og interesseret, saa mangler de tekniske og administrative Forholdsregler det indre Liv, den rette Aand og dermed Levedygtigheden. Den forventede Tilfredshed og Ro i Folkets brede Lag udebliver.

Overfor dette har Brødbønnen i Fadervor og den Aand, af hvilken den er undfanget, sin fundamentale og afgørende Betydning. Herrens Bøn om det daglige Brød virker *samlende*, ikke splittende. Det er den første store Velgerning. De Kløfter og Revner lukkes, der som Følge af brutal Egoisme er opstaaet i det menneskelige Samfundsliv. Et Hovedmiddel dertil bestaar i, at fjerde Bøn til Stadighed minder os om *alle Menneskers høje Byrd*. Vi er Guds Skabninger og Børn, overfor hinanden Søsken- og Medlemmer af een stor Familie. Under en og samme Fader i Himlen hører vi sammen og danner en Enhed, paa samme Maade som de forskellige Lemmer i Legemet gør, til Trods for deres aldeles forskellige Funktioner. For det andet vækker denne Bøn uafbrudt *gensidig Kærlighed* og Højagtelse, Hensynsfuldhed og Forekommenhed. Dermed er ogsaa Retfærdigheden garanteret. Der er ingen Fare for, at indbyrdes

Rettigheder og Pligter ikke respekteres. Endelig er denne Bøn en Opfordring til *Nøjsomhed*, en Dyd, som er en meget vigtig Faktor, naar Menneskene skal naa frem til Guds Børns Frihed. Den hjælper nemlig til, at vi i vore Tanker giver alle de jordiske Ting deres rette Plads paa Værdiernes Skala, og at det bliver os, der har og behersker dem, ikke omvendt, saaledes at det ikke er f. Eks. Penge, der ejer os og tyranniserer os.

Da fjerde Bøn ogsaa kan bruges som Kommunionbøn, minder den ogsaa om den underfulde Forbindelse mellem Gud og Menneskene i Guds Søns Menneskeblivelse, og om vor inderlige Forening med ham ved Altrets helligste Sakramente. Paa denne Maade *har vi altid det højeste Eksempel paa Samfundsliv for Øje*. Ved Kommunionbænken bliver store og smaa, rige og fattige ens. De knæler ved Siden af hinanden og føler sig som en hemmelighedsfuld Enhed med Gud og som Grene paa den ene Vinstok, Jesus Kristus, Guds sande Søn.

I det Øjeblik, disse Sandheder bliver levende i os og begynder at virke, mister de sociale Problemer deres Brod, de blegner og skrumper ind til ikke ret meget. Der er kun de administrative og tekniske Forholdsregler tilbage, der skal træffes. Løsningens dybeste og vigtigste Grund og Faktor er fundet i Jesu Kristi Sandhed og Naade, som giver Menneskene *det rette Sindelag*.

F. K.

Katolsk Dame

søger Landophold paa en større Gaard eller Herregaard fra 15. Marts. Oplysninger om Pris m.v. i Billet mrk. 1385 modtager Katolsk Ugeblads Annonceekspedition, Klosterstræde 23, Kbh. K.

Knud Rasmussen BØGER. PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 39 55 - 27 55
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

VILJEKRAFT

trækker tunge Læs

Hvilke Eksempler derpaa kan De fortælle Ugebladet?

Vi indbyder Læserne til en Konkurrence

Viljekraft har givet sig de utroligste Udslag gennem Tiderne, for Aartusinder tilbage som i Dag. Det er sket paa alle Omraader: som Sportsbedrifter, i Form af stille, sejt Udholdenhed, som en Kamp mod frygtelige Smertes, som en heltemodig Overvindelse af Træthed og daarligt Humør, som et enkelt Øjeblikks eventyrligt Mod og som aarelang, stille Opøvelse i Taalmodighed, Overbærenhed og Medmenneskelighed.

Alt det ved vi alle. Men det er interessant at høre om de enkelte Eksempler paa Viljekraftens Bedrifter, og det er dem, Ugebladet kalder paa i denne Forbindelse. Vi indbyder i Dag Læserne til en lille rask Konkurrence: vi efterlyser Beretninger fra det virkelige Liv paa Bedrifter, der er Udslag af fremragende Viljekraft.

Bortset fra Helgenerne

Nogle af de allerbedste Eksempler finder man hos Helgenerne, men dem lader vi ganske ude af Betragtning i denne Forbindelse — vi er enige om, at ellers vilde det blive alt for let! Vi forlanger ikke, Beretningerne skal dreje sig om nulevende Mennesker — Fortiden er fyldt med straalende Eksempler: Amerikas Opdager, *Christoffer Columbus*, der maatte overvinde uhyre Vanskeligheder og Fordomme, førend det lykkedes ham at faa sin Opdagelses-Ekspedition udrustet og startet, og paa den maanedlange Rejse ud i det Uvisse maatte kæm-

pe videre med sit mistroiske Mandskab, der gjorde Mytteri midt i det hele.

Eller Tyroleren *Peter Mayer*, der deltog som Kaptajn i den tyrolske Opstand mod Franskmændene i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede.

Da der var sluttet Fred med Franskmændene, fortsatte den væbnede Modstand endnu nogen Tid, og alle, der havde deltaget i den efter Fredsslutningen, blev dømt til Døden, deriblandt *Peter Mayer*. Han fik dog Lov at redde Livet, hvis han vilde skrive under paa, at han ikke havde vidst, der var sluttet Fred. Men han kendte godt Fredsslutningen og havde Viljekraft nok til at erklære, at han ikke vilde købe sit Liv for en Løgn — hvorefter han blev skudt!

Bort med Rullestolen

Eller hundrede andre, kendte og ukendte. Men det, som navnlig interesserer os, er i denne Forbindel-

se Nutiden og den nærmeste Fortid, vor egen, vore Forældres og Bedsteforældres Tidsalder. Der er Beretninger nok at hente ogsaa her. Hvad mener man om et Medlem af det kendte danske Cirkus-Dynasti, *Miehe-Pfänner*, Fru *Martha Renard*, der for nogle Aar siden sad lænket til en Rullestol paa Grund af Rheumatisme og forgæves havde prøvet en Mængde kostbare Kure. En skønne Dag tog hun fat paa egen Haand. Trods rasende Smertes i sine gighthægede Lemmer gav hun sig til at gøre Gymnastik med dem, saa langt Evnerne dengang rakte, blev ved og blev ved, og en skønne Dag havde hun faaet Infiltrationerne saa vidt ud af Verden, at hun kunde stille Rullestolen til Side. I Dag baade cykler og rider hun, saa det er en Lyst.

Den udholdende Hvede-Reformator

Eller den stædige Amerikaner *Mark Carlton*, der i Halvfemsenerne med overmenneskelig Udholdenhed gik op i Arbejdet for at finde en Hvedesort, som kunde redde de amerikanske Bønders Afgrøde frelst gennem Rustsvampens Hærgen og Vestens Vinter-Orkaner, og kunde gro i Sydstaternes tørre Ørkenjord. Han saa, hvordan de blev ruineret og tit sindssyge af Modgangen. Han havde kun gaaet i Landsbyskole, men sad oppe om Nætterne og studerede sig til Græsk og Latin for at blive Dus med de

videnskabelige Navne paa Hvedesorter og Snyltesvampe. Han helmede ikke, førend han fik Regeringen til at sende sig til Rusland, fordi han havde faaet den Idé, at Hvedecarten, der kunde gro i den Jordbund, maatte være haard nok til at overvinde amerikansk Jordbund og Klima ogsaa, og han hjembragte den ukuelige Khubanka-Hvede, som var saa haard i Kernen, at Møllejerne rasende nægtede at formale den, fordi de sagde, den ødelagde deres Anlæg, men han bed Tænderne sammen og blev ved. Han gjorde sig til Koge-Ekspert for at kunne tilberede alle mulige lækre Retter af Khubanka-Melet og sendte Prøver derpaa til Hundreder af berømte Personligheder, vedlagt Spørgeskema. Og en Dag havde Amerikanerne endelig faaet Øjnene op for denne yderige og modstandsdygtige Hvedes Fordele paa Trods af al Mistro og Vanesløvhed. Han døde fattig og ensom, men da havde han været Aarsagen til, at den nye Hvede bølgede paa Millioner af Acres Jord, at Tusinder af Bønder var frelst fra økonomisk Fiasko, og at Hvedebrug ikke længere var et Hasard-Spil, men en tryk og fordelagtig Beskæftigelse.

Bogpræmier for de bedste Besvarelser

Eller der kunde hentes Eksempler fra utallige andre af Livets Omraader. Men vi giver Lærerne Ordet. Led i Deres Hukommelse og send os et eller flere Eksempler, som De kender, paa Viljekraft, bortset fra Helgenerne. De maa gerne være hentet fra Bøger, men skal have fundet Sted i Virkeligheden. Fortæl dem saa kort og klart som muligt. Hver Beretning maa højst fylde 35 trykte Linjer eller ca. 200 Ord. Den maa gerne — hvis De helst ikke vil have Deres Navn med i Bladet — være undertegnet med

et Mærke, men skal tillige til Redaktionens Underretning være forsynet med Indsenderens Navn og Adresse. Bidragene indsendes til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 A, København N., i Konvolut mærket »Konkurrence«.

For de bedste Besvarelser udsætter vi forskellige Bogpræmier.

Vi haaber, at Læsere fra alle Dele af Landet vil deltage i Konkurrencen og være med til at gøre den saa lodig og mangefarvet som muligt. Husk, vi efterlyser slet ikke i Særdeleshed Bedrifter, udført af Berømthederne, men vil lige saa gerne høre Eksempler fra de Ukendtes store Skare.

Fasten - uha!

Gik De ligesom jeg ind i Faste-tiden med blandede Følelser — meget blandede? Noget i mig stritter imod og kan ikke fordrage Tanken om de Savn og Spægelse, den fører med sig. Denne Fornemmelse prøver at fortælle mig, hvor uoplagt og gnaven man kan blive af det. Maa man saa ikke meget hellere lade være og blive ved at være forholdsvis omgængelig? Etc. etc.

Noget andet i mig glæder sig og længes efter disse 40 Dage og spørger mig, om jeg kan huske, hvor det hjalp de andre Aar? Hvor det hjalp paa Magelighed og Slendrian at være under denne Selvdisciplin, og hvor det stimulerede Tankevirksomheden. Det er rigtigt nok, dette med at blive gnaven engang imellem, men saa kom det altid an paa En selv, om man vilde overgive sig til denne Misstemning eller slaas med den, til man fik Bugt med den, og havde man først faaet det, var man bedre tilpas end nogensinde.

Ind imellem

Disse to nye Sider i Bladet er et Forsøg paa at imødekomme et ofte udtalt Ønske om ungdommeligt og lettere Stof. Sidernes faste Medarbejdere er Pastor Cay Benzon og Journalist, Frk. Inger Josephsen, men netop disse Sider er anlagt paa Medarbejde fra vide Kredse. Der er kun een Betingelse for Stof, som skal »ind imellem« — det maa være friskt og kvikt. Og godt!

Men een Ting faar mig særlig til at glæde mig til Fasten: Længslen efter Paaske-Glæden, som jeg aldrig kendte, før jeg blev Katolik, fordi jeg ingenting havde gennemgaaet for at naa frem til den. Faste-tiden og dens Opfordring til at leve sig ind i Kristi Lidelse er den dystre Baggrund, og foran den straalet Kirkens Glædesfester i Rødt og Gyldent og Grønt og Himmelblaat, saa man næsten maa lukke Øjnene for ikke at blændes.

Derfor glædede jeg mig til Fasten i Aar — alligevel!

Den anden.

?

Vi indleder i Dag paa dette Sted i Ugebladet en Spørges-Brevkasse, som gerne vil tage alting under Debat, hvad der kan være et Problem for en Katolik, ikke mindst for en ung Katolik. Hvad De møder af Spørgsmaal angaaende Deres Religion og Kirke udefra, eller hvad De personligt har svært ved at forstaa og klare, kom bare frem med det i vor nye Spørgerubrik, hvor det hurtigst muligt vil blive besvaret af en Autoritet. Der kan være Tale om mangt og meget, maaske ogsaa om Problemer, hvis korrekteste Løsning der kan diskuteres om. Hvis det er Tilfældet, tager vi dem op til Diskussion. Kort sagt — vi mødes under Brevkassen.

Fasteprædikener i København

St. Ansgars Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Onsd. 11. Marts: »Situationen nu«. Hver Fredag Kl. 19½ Korsvejsandagt.

St. Mariæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pastor Hake. Korsvejsandagt hver Søndag Kl. 17.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor Peter Schindler. Hver Fredag Kl. 20 Korsvej.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken ved Pater Pauli S. J. Torsd. 12. Marts: »Kristus ser Nadversalen«. Hver Søndag Kl. 18 Fasteprædiken ved Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Sønd. 8. Marts: »Adskillelsens Tragik«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Thorbjørn Møller; Fredag d. 6. Marts: »Gerrighed«; d. 13. Marts: »Renheden«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater Jos. Bender S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater G. Scherz.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 8. Marts Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for de unge Mænds Kongregation. Mand. 9. Marts Kl. 20 Møde for samme Kongregation. Torsd. 12. Marts Kl. 20 Korsvejsandagt med Deltagelse af Mændenes Kongregation.

Sakramentskirken

Mand. 9. Marts Ungdomsmøde. Pater Johs. Samuelsen S. J.: »Rejseoplevelser«. Bill. à 50 Øre paa Kirkens Kontor.

Aarhus

I Aar holdes *Fasteprædiken* sammen med Korsvejen om Søndagen

Kl. 17. Emnet for Fasteprædikener er »Paa Korsvejen med Jesu Venner«.

Søndag d. 15. Marts (Midfaste-søndag) Kl. 9: *Trosbekræftelse* for de 14-aarige.

Konfirmationens hellige Sakramente vil blive meddelt af Biskoppen Søndag d. 17. Maj (Søndag før Pinse).

Aarhus Opland

Søndag d. 8. Februar:
Odder: Kl. 10¼ (9¼ Altergang).
Søndag d. 15. Marts:
Ebeltoft: Kl. 9¼.

Eksercitier paa Rygaard

I den stille Uge holdes *Eksercitier for yngre Kvinder* i Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Torsdag den 31. Marts Kl. 19 til Paaskelørdag den 4. April Morgen.

Indmeldelse sker til Klostret senest den 28. Marts skriftligt eller telefonisk (Hellerup 3118, bedst Kl. 10—10½ og 15½—16½). Rationeringsmærker bedes medbragt. Pris 12 Kr., enkelte halve Fripladser kan eventuelt gives.

Retrætedag for Mænd

»Knud Lavards Broderskab« i St. Antoni og Sakraments sognet indbyder til Retrætedag hos Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, Søndag d. 8. Marts under Ledelse af Pastor C. Benzon. Der holdes Messe for Deltagerne Kl. 8½. Retrætedagen slutter Kl. 17. Der medbringes Mad til hele Dagen. Der serveres til de tre Maaltider: Kaffe, Bouillon og The. Der betales Kr. 1,25 for Deltagelse.

Enhver katolsk Herre kan deltage i Retrætedagen; Ikke-Medlemmer af Broderskaberne bedes melde sig paa Telefon Valby 25 (Liobasøstrene).

Academicum Catholicum

De unges Studiekreds

finder Sted i Bredgade 67 A, Kl. 20 FREDAGENE (og ikke, som før, om Torsdagen) den 13. Marts og den 27. Marts. — Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosofer og Katolicismens Stilling til dem.

D. K. K. F.

Diskussionsaftenen Onsdag d. 11. Marts er aflyst, men Formanden haaber at kunne samle Klubbens Medlemmer i sit Hjem i April, antageligt Onsdag d. 15., hvilket senere vil blive bekendtgjort.

De eukaristiske Foreninger

Damerne bedes huske deres Til-

bedelsestid første Fredag d. 6. Marts og i Tilfælde af Forfald meddele det. For St. Ansgars Kirkes kommende bedes Henvendelse ske til Fru Lottrup, Toldbodgade 10, Telf. Palæ 159 x.

Katolsk Klub

Tirsdag d. 10. Marts Kl. 19,45 Møde paa »Ny Rosenborg«, Vester Boulevard.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 7. Marts Kl. 20 pr. Fællesmøde. Aftenens Foredrag holdes af Pater J. Wolfisberg S. J., som taler om »Linklædet i Turin«. Foredraget ledsages af Lyssbilleder. Fælles Kaffe bord. Intelligensprøve arrangeret v. Ruth Mayer og Lotte Fobian. De 2 Minutter: Tove Prüsser og Niels Frederiksen. Praktisk Arrangement Gruppe IV. Lørdag d. 14. Marts Aabent Hus Kl. 19,30—22,00. Lørdag d. 21. Marts Forvalg til Bestyrelsen, der skal vælges paa Generalforsamlingen 11. April, hvorom nærmere Meddelelse følger.

Som Amen i Kirken

lige saa uafvendeligt er Elisabethforeningens Basar paa Palmesøndag; i de sidste 50 Aar har der i hvert Fald ikke været noget Brud paa Rækken. Skønt Basaren har mange trofaste Venner, maa vi dog slaa lidt paa Tromme for den. Dens Formaal er intet mindre end at gribe ind i Livsskæbner. Forældreløse Børn, som uvægerligt vilde gaa tabt for Kirken, bliver takket være Elisabethforeningen anbragt paa katolske Børnehjem. Hvilken Katolik kan være ligegyldig overfor en Opgave af saa vidtrækkende en Betydning? Glem derfor ikke paa Palmesøndag at aflægge et Besøg i Basaren. Adressen er: Bredgade 69, over Gaarden, skraas overfor St. Ansgars Kirke.

Tak for Adoptionen

Der har ligefrem været Rift om mig. Mindst 10 gode Familier vilde adoptere mig. Hvor er der dog mange gode Katoliker! Tak, fordi De vilde have mig, selv om De ikke vidste, hvad Forstanderinden sagde til Pastoren: at jeg var en kvik lille Dreng med knippelgod Forstand.

Nu er det, som om enhver af Dem har adopteret mig, siger Pastoren. For Gud betragter de Geringer, vi vilde gøre, men som vi blev forhindret i at udføre, som var de dog udført. Gud gengælde Dem tusindfold! Tak, fordi De var saa god mod mig!

Lille Jan fra Slagelse.

Husk Elisabeth Basaren

Palmesøndag den 29. Marts

Læs **Berlingske Tidende**

MOLIN^S

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

Hjemmefarver

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendørgade 34-38
Tlf. 778 - 728

Katolsk

Ugeblad

Dansk Kirkekunst

og „de syv utilgivelige Dødssynder“

Ny Bønnebog, der sælges med Tab

Resultatet af Gildernes første Aar

Interview om Skilsmissebørn

Katolsk Kirke og Skilsmisse

Munkemel

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

W. Staack
Malermester
Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Reserveret

Gør Deres Indkøb i
Kolonial-Lageret
en gros Lager . detail Salg
Blaagaardsgade 4 . Nora 5834
Leverandør til Sakraments Kirken

Trykkeriet DANMARK
ved Tjæder Nielsen
Brolæggerstræde 11 . Central 2979
Wibrandtsvej 75 . Amager 3986
Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

Ludvig H. Dronninggaard
Møbel- og Bygningssnedker
Sofievej 6, Tlf. Hellerup 45
Udfører Arbejdet for Assumptionssøstrene

Malerfirmaet Axel Seehusen
Tagensvej 97
Telefoner: Central 3670 og Taga 3670
Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg
Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

R. Wilhelm
Bageri og Conditori
Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Hans A. Holm & Søn A/s
Maskinsnedkeri
Frederiksborgevej 70, Tlf. C. 1806

BATAVIA
den ideelle Java-Kaffeerstatning
nærmere kan ikke naaes
sendes over hele Danmark
Aage Andersen
Amagerbrog. 22 . Amg. 730 . 9505
Batavia Kaffe St. Kongensg. 36-38
Central 3574

Heinze's Vinduespolering
Ole Suhrsgade 12 . Byen 2261 y
Lev. til Assumptionsklosteret Rygaard

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning
Amagerbrogade 156
og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Altid friske Smaakager

Malerfirmaet Gustav Lehnert
Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Niels Hansen
Mahogni, Egetræ, ru, hele og pl.
Brædder, Lægter, Lister, Krydsfiner
Tagpap og Treetex
Gothersgade 8 . Palæ 3073
Leverandør til de katolske Institutioner

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader
vort Trykkeri som et
Eksempel paa nobelt
Arbejde. Tilstedeværel-
sen af moderne Mate-
riel, Maskiner og dygtig
Arbejdskraft borger for
Arbejdets kvalitetsmæs-
sige Udførelse ...

Bogtrykkeriet
„ATHENE”

Svanemosegaardvej 4
TELEFON NORA 8908

Houlbergs Pølser
- det er Mad

Købke's
Reproduktionsanstalt
Vester Voldgade 91
Klicheer i fineste Udførelse

Kærlighedens Smerte

Aandelige Lidelser er mange flere end de legemlige. Der er mange forskellige Hospitaler, hvor de legemlige Lidelser behandles. Men for hver legemlig Lidelse er der ti aandelige. Af Navn er de faa, men hvor er de forfærdelige! Hvilke legemlige Smarter kan lignedes med Frygt eller Skam eller Fortvivlelse, ja eller Medfølelse? Er der ikke Mennesker med særlig følsom Modtagelighed, som dør før Tiden paa Grund af deres Medfølelse? St. Katerina døde gammel i en Alder af tre-og-tredive, og vor Herre selv gjorde det samme. Mennesker vil sige, at han døde i Livets Foraar, men det var Vinter for hans dybe Medfølelse med os Mennesker.

Naar vi tænker paa vor Herres aandelige Lidelser, maa vi huske, at Kærlighed kan være det subtileste af alt. I sin højeste og hedeste Skikkelse kan den ligne Had, selve det, som den ikke er. Den stiller sig i de vanskeligste Situationer. Folk med enklere Kærlighed kommer ud for enklere Vanskeligheder. De har deres egne Sorger, da Sorgen er Kærlighedens Skygge eller dens Glorie. Men naar Kærligheden er noget meget højt, synes den at forvirre den, som den elsker højest. Den kan behandle det, den elsker, som om den hadede det. Kærligheden siges at søge det, den elsker, men ofte flygter den for det. Da Folket vilde gøre vor Herre til Konge, gik han bort for at slippe for denne Ære, selve det, man skul-

de tro, han var kommet for. Vi andre vilde ikke have kunnet. Hvorfor? Fordi vi kun elsker halvt.

Hvor ofte hader Mennesker Ham, der elsker dem mest, fordi Haanden ikke kærtegner bestandigt. De er som Børn, der skræmmes i Mørket af den Haand, der vil beskytte og vejlede dem.

Tænk paa, hvor meget vor Herre led, fordi han tog vor Synd paa sig. Tænk paa hans Skam. Han paatog sig alt ved Synden undtagen dens Skyld. Nu er der en vis Maade, hvorpaa Synden virker lettende. Selve vor Skyld gør os mindre følsomme for den. Synden føles mest af den, der er uden Skyld. Lad os tænke os et Menneske, der har syndet meget svært, har været en offentlig Synder, og lad os tænke os, at han har en Søster, som føler dette meget, meget stærkt. Hun føler Skammen. Hun skammer sig ikke over ham, men over hans Synd. Han føler det mindre, fordi han har syndet mere. Hvor der er Frihed for Synd, er der Korsfæstelse. Hvad Jesu Moder led, ved kun Gud. Vor Herre gjorde det samme. Han tog Synden paa sig. Han syntes at sige: »Det er min Fejl!« Han kunde ikke sige: »Det er min Synd!« Han tænkte altid paa andre. Det var for deres Skyld, han ikke vovede at lade sig udraabe til Konge.

Sommetider er det en Præsts Pligt at skulle gaa til et Hjem som et Splittelsens Sværd, Guds

Kærligheds Sværd. For Kristus, der kom som Fred, blev hos os som et Sværd. Ofte er Præsten en Bøddel; han maa tage imod Guds Sværd, adskille og dræbe; han maa lægge Ofre paa Alteret. For et følende Menneske er det en uophørlig Korsfæstelse. Hvad maa det have været for vor Herre at tænke paa al den Smerte, han bragte ind i Verden? Det er hans Korsfæstelse ikke at tørre Øjnene, men fylde dem med Taarer. Det er Præsternes Smerte at være nødt til at gribe ind, naar Religionens Interesser er truet. De trækker sig tilbage og siger »Non possumus — det kan vi ikke«. Nogle Mennesker tror, det er en Slags Fornøjelse for dem. Det er en Slags Selvmord. Det er Guds tveæggede Sværd, der saarer den, som fører det.

Naar vor Herre tilgiver, synes det at lyde som en, der beder om Tilgivelse. Derfor var det, han talte til sine Disciple om sin forestaaende Korsfæstelse og advarede dem om, at hvis de blev hos ham, vilde han bringe dem Sorg. Han gav dem en Mulighed for at gaa deres Vej. Det er, som om han sagde til os: »Tag ikke mig til jeres Ven, jeg vil kun bringe jer Fortræd.«

Kære Herre, du har paa uudgrundelig Maade søgt Tilgivelse hos dem, der har tilgivet, og derved har du forenet dig saa meget inderligere med os, fordi du er saa sand en Ven!

Vincent McNabb O. P.

DANSK KIRKEKUNST

og „de syv utilgivelige Dødssynder“

Hans Richard Fabricius, en Broder til Kirkehistorikeren L. P. Fabricius, har fornylig skrevet en udmærket Bog om »Dansk Kirkekunst, bibelsk og symbolsk belyst« (O. Lohses Forlag 1941, 176 S.). Ved »dansk Kirkekunst« forstaaer Forfatteren udelukkende den ældre danske Kirkekunst, altsaa hin Kirkekunst, som trods Reformationens Hærværk og Udrensning er levnet fra Landets katolske Fortid, da den danske Kirke endnu var et med Moderkirken.

Det er en kendt Sag, at vore gamle Kirkers Stenrelieffer, Kalkmalerier og Alterbilleder for de fleste Nutidsmennesker, især for Ikke-Katolikker, er en fremmed Verden. Mens den katolske Middelalder levede og aandede i Bibelens Tanker, Billeder og Lignelser, maa der i vor Tid skrives bindstærke Værker, for at udforske og forklare den middelalderlige Kirkekunsts bibelske og religiøse Motiver.

For at »lære de mange mærkelige Tegn paa vore Kirkevægge nærmere at kende«, har H. R. Fabricius da med Flid og Dygtighed fordybet sig i Bibelens Tanker og i lærde Haandbøger om Romerkirkens symbolske Billedsprog. Og det er derved lykkedes ham at finde Nøglen til en dybere Forstaaelse af den kristne Tankeverden, der ligger skjult bag vore gamle Kirkers rige Billedmateriale.

I 8 Kapitler behandler Forfatteren knapt og klart den middelalderlige katolske Kunsts billedlige og symbolske Fremstillinger af Gud og Englene, forskellige Kristussymboler og Evangelisttegn, gammeltestamentlige Lighedsbilleder, Dødsriget, Helvedet, Skærsilden, hedske Skikkelser, Jorden og Naturmagterne, Lyset og Mørket, Dyrenes og Planternes Verden i Kirkekunsten, Insignierne (Myndigheds- og Magtstegn som

Stav, Krans, Krone, Pavens Tiara, Ring o. s. v.), Farvernes, Ædelstenenes og geometriske Figurers Symbolik.

For at give en konkret Forestilling om de fyldige Oplysninger, H. R. Fabricius har samlet i sin Haandbog, citeres et Par Steder fra Dyre- og Planteverdenens samt Ædelstenenes Symbolik:

Due

- 1) Helligaanden (Matth. 3, 16; Luc. 3, 22; Joh. 1, 32).
- 2) Due med Oliegren = Forsoning (1. Moseb. 8, 10—11).
- 3) Syv Duer — Aandens syv Gaver (Esaias 11, 2; Johs. Aab. 5, 12).
- 4) Duer, der hakker i en Vindrueklase —
  - a) de Sjæle, som er blevet salige ved Kristi Blod.
  - b) Nydelsen af den hellige Nadver. (S. 92).

Rose

- 1) i Skikkelse af en Roset (egentlig Druerklase), Kristus. Dette Symbol er af orientalsk Oprindelse, men spores i Vesteuropa (Sydvest-Frankrig) allerede fra 5.—7. Aarhundrede. Gerlev.
- 2) Jomfru Maria.
- 3) den fembladede Rose (anbragt paa Skriftestole) = Tavshed.
- 4) den hvide Rose = Troens Renhed.
- 5) den røde Rose —
  - a) Jesu Saar efter Opstandelsen (f. Eks. Boeslunde-Altartavle fra Begyndelsen af 15. Aarh. i Nationalmuseet). Denne Betydning opstod under Indtrykket af den tyske senmiddelalderlige Mysticisme.
  - b) — Martyrdøden — (»da viste Guds Engle sig for alle de gode Folk, som flokkedes om Simon Peter, der skulde korsfæstes, og kronede Peter med alle Slags Blomster, Roser og Liljer —«, af Simon Peters Legende). (S. 100).

Ametyst

— klar og gennemsigtig, Farven kan skifte over en Skala, der gaar fra graaligilla til fløjels-

agtig purpurviolet. I Gamle Testamente synes den at symbolisere Selvkontrol, Skarpsindighed og Ro. I kirkelig Symbolik betegner den Ydmyghed i Sorg, Lidelse og Død. (S. 112).

»Dansk Kirkekunst« er uden Tvivl en nyttig Haandbog for alle dem, der paa Grund af manglende Forudsætninger har vanskeligt ved at forstaa Middelalderens Billedsprog. Forfatteren har i udstrakt Grad benyttet udenlandsk Faglitteratur til Fortolkning af den hjemlige middelalderlige Kirkekunst. Et fyldigt og godt valgt Billedmateriale, hvis Trykning blev muliggjort ved Tilskud fra Den Raben-Levetzauseke Fond, gør Fremstillingen anskuelig og mere levende. Den korte indledende Indholdsfortegnelse foran de enkelte Kapitler og en omfangsrig Stednavnefortegnelse letter Bogens Brug som Haandbog.

Nyt Begreb:

Romersk-katolsk Kunst

Desværre skæmmes Bogens videnskabelige og saglige Fremstilling paa afgørende Punkter af Forfatterens tendentiøse Indstilling og hans rent ud sagt forbløffende Uvidenhed om den Kirke, hvis Kunst han forsøger at forstaa. Hans forudfattede Mening kommer tydeligt til Orde i Indledningen (S. 9): »Mit Arbejde bragte mig ogsaa en uventet Oplevelse, idet jeg langsomt opdagede, at en hel Gruppe af vore Kirker bringer os i meget nøje Berøring med Oldkirkens Billedsprog og Kirkekunst, takket være vore Vikingefædre, idet de gennem deres Englandsforbindelser har bragt nordengelsk-irsk Kirkekunst til os, og denne Kunst hviler direkte paa Oldkirkens Menighedsliv uden særlig stærk Paavirkning af den romersk-katolske Kunst.«

Mon H. R. Fabricius aldrig har hørt om de romerske Katakombers Billedkunst eller om Romerkirkens oldkristelige Kunst? Vil han for Alvor hævde, at den »romersk-katolske Kunst« (— et taaget Begreb, der maa være opfundet af Forfatteren, da den ikke findes i den almindelige Kunsthistories Terminologi) — ikke har sine dybeste Rødder i Oldkirken? Var det ikke den romersk-katolske Kirkes Missionspræster, der i det 11. og 12. Aarhundrede overførte den »nordengelsk-irske« Kirkekunst til Norden? Skyldes det ikke med andre Ord netop den romersk-katolske Kirke, at den direkte paa Oldkirkens Menighedsliv hvilende nordengelsk-irske Kunst ogsaa fandt Indpas i Danmark?

Iøvrigt var den ældre irske Kunst først og fremmest præget af Landets førkristne Stilformer.

Kristocentrisk contra »Mariatilbedelse«

Om Pave Gregor den Store († 604) paastaar H. R. Fabricius, at »han engang ved en Messe i Kirken St. Croce i Rom som Bekræftelse paa sin Lære om, at Kristus personligt er til Stede i Nadverens Brød og Vin, saa vi rent hogstaveligt spiser og drikker Kristus i Nadveren, fik et Syn...« (S. 23).

At Kristus efter Forvandlingen i den hellige Messe personligt er til Stede under Brødets og Vinens Skikkelse, er absolut ikke Pave Gregor den Stores specielle Lære, men Oldkirkens og derfor ogsaa den katolske Kirkes Lære og Tro gennem alle Aarhundreder. Bibelen og Traditionen er det faste Grundlag for denne Lære og Tro. Messe og Eukaristi viser mere end alt andet, at den katolske Kirke i dybeste Forstand er »kristocentrisk«, et Udtryk, som Forfatteren har særlig Respekt for. Derfor mener han ogsaa at maatte beklage, at den romersk-katolske Kirke gennem Helgendyrkelsen, især »Mariatilbedelsen« (!) har svækket Oldkirkens kristocentriske Præg i en uhyggelig Grad (S. 10).

Den reformivrige Forfatter behøver ikke at nære nogen Ængstelse i denne Sag. Den, der tænker ret om Maria, har ogsaa den rette Opfattelse af Sønnen. Dette er en Kendsgerning, som Kirkens Historie i Tidernes Løb har leveret talrige Beviser for. Hvad skulde ellers være Grunden til, at ogsaa den græsk-katolske Kirke, i hvilken Maria indtager en saa fremskudt Stilling i Liturgien og Folkets Fromhedsliv, har bevaret den rette Tro paa Kristus, skønt den siden det 11. Aarhundrede er skilt fra Rom. Hvad Evangeliet har sammenføjet, Barnet og dets Moder, kan Mennesker ikke adskille uden at forringe Troen paa Kristus og gøre Vold paa Evangeliet. Den religiøse Omvæltning i det 16. Aarhundrede er et sørgeligt, men klart Eksempel herpaa. Indenfor Romerkirken har Læren om Kristi Guddom aldrig været Genstand for Diskussion eller Fornægtelse. Mon Forfatteren kan sige det samme om de utallige protestantiske Religionssamfund?

De syv utilgivelige Dødssynder

Bogens tendentiøse Fremstilling faar den rette Belysning paa Baggrund af Forfatterens totale Ukendskab til Kirkens Lære. I Afsnittet om Skærsilden (S. 79) afføder hans kedelige Uvidenhed følgende interessante Oplysning: »I Følge Romerkirken er der 7 utilgivelige Synder, ogsaa kaldet *Dødssynder*: Hovmod, Gerrighed, Vellyst, Vrede, Fraadseri, Misundelse og Livslede.«

Desværre leder man i Litteraturfortegnelsen forgæves efter Fundgruben for denne højst sensationelle Definition af Dødssynden. Katolsk er den i hvert Fald ikke. De af Forfatteren nævnte Synder eller rettere sagt syndige Retninger i Viljen kaldes af Kirken »*Hovedsynder*«. Navnet *Hovedsynder* betyder ikke, at disse Synder uden videre er Dødssynder, men kun at de er Kilde og Rod til de fleste Synder.

De er heller ikke *utilgivelige* Synder. Hvor kan Forfatteren nænne at være strengere i sin Bedømmelse af Kirkens Lære end Kirken selv er. Kirken kender paa Grundlag af Bibelens Ord (Mt. 12, 31 f.) kun een Synd, der ikke kan forlades: Synden mod den Helligaand, som bestaar i haardnakket Modstand mod Sandheden og den Helligaands Naade (Ubodfærdighed).

Med samme uforsvarlige Uvidenhed og Ubekymrethed om de virkelige Forhold definerer H. R. Fabricius som Romerkirkens Lære:

»Hvis man under Skriftemaalet ikke aabenbarer samtlige Dødssynder, selv om det skulde skyldes en *uforsvælgelig* Forglemmelse, er Kirkens Tilsagn om Syndsforladelse ganske spildt, og man gaar direkte i Helvede efter Døden« (S. 79). Dette er saa haarrejsende Vrøvl, at selv den mindste Kommentar dertil vilde ødelægge det nydelige Helhedsindtryk. Vi vil nøjes med en beskedne Korrektur. Kirken kræver jo ganske udtrykkeligt kun Syndsbekendelse af de svære Synder, som man efter alvorlig Samvittighedsransagelse er sig bevidst at have begaaet. Hvis man af *Glemsomhed* udelader en svær Synd, bliver den eftergivet sammen med de andre Synder, man har skriftet. Dog er man selvfølgelig strengt forpligtet til at skrifte den udeladte Synd i det næste Skriftemaal, saafremt man husker den.

Vi vil ikke længere hæfte os ved Bogens negative Side, men nøjes med at have anført de mest graverende Fejl.

Det er virkelig at beklage, at den ellers saa udmærkede Bog om den katolske Kirkes Kunst i den danske Middelalder giver Læseren saa utrolige Oplysninger om *den* Kirke, som alle de, der bærer Kristennavn, staar i saa uhyre Gæld til. Vil man for Alvor forstaa den ældre danske Kirkekunst, maa man først og fremmest studere den Kirke, der har bygget vore gamle Kirker, og det er *Romerkirken*.

Alfred Otto,
Dr. phil.

En Bønnebog sætter Prisrekord

Længe inden Pater C. C. Martindale kom her til Danmark, var der en enkelt blandt hans mange Bøger, som mange danske Katolikker havde læst og ofte ønsket sig et dansk Side-stykke til. Ogsaa i den engelsktalende Verden havde den haft en Succes, der var enestaaende selv for denne Forfatter.

Det var en lille billig, papirsindbunden Bønnebog for Søfolk. Forlaget — det bekendte Catholic Truth Society — havde ikke kælet for Bogen. Tryk, Papir og Hæftning var i allerbilligste Prisklasse. Bogens Udseende det beskedneste og uanseligste. Til Gengæld kunde de smaa tætrykte 4—5 Ark sælges for 2 Pence. Og det var Meningen. Søfolk har ikke for mange Penge. Men denne Bog skulde hver eneste katolsk Sømand, lige ned til Skibsdrengen, have Raad til at købe sig — og forny, naar den var slidt op af Hænder, der ikke tager bibliofilt paa Tryksager.

Bønnen for den jævne Mand

Der var to Egenskaber ved Bogen, som gjorde den kendt og elsket og flittigt benyttet langt udenfor Søfolkenes Kreds. Den talte de Menneskers Sprog, den var skrevet for. En Sømand føler sig ikke vel tilpas ved at bede med Ord, der falder en from Dame af det bedre Selskab naturligt. Der maa ikke ruttet med Følelser i de Bønner, han skal kunne lægge sit Sind og sit Hjerte i. Og den fromme Rhetorik, for slet ikke at tale om mange Bønners bevidst gammel-dags Ordvalg, maa nødvendigvis »slaa Sludder« paa hans Tunge. Hans Bønner maa være mandige, korte, til Sagen og fri for al Indpakning. Det var de netop i denne Bog.

Desuden var der mellem Bønnerne indskudt smaa Stykker religiøs og moralsk Belæring. Det lyder ikke af saa meget, for lignende er ogsaa set i andre

Bøger. Men Belæringerne var her skrevet af en, der præcis vidste, hvordan Tilværelsen former sig til Søs og i Havn, og djærvt forstod Pater Martindale at sige netop det, som Søens Folk havde Brug for og kunde forstaa. Hans præstelige Ord har ranket Ryggen paa mangen ung Sømand og hjulpet ham til ikke at svigte sin Herre, men give et Eksempel, der skabte Respekt om hans Tro.

Bønnebogen for dem, der sjældent hører Prædiken

Saa snart det viste sig, at Pater Martindales Ophold i Danmark vilde blive af længere Varighed, rettedes der Opfordringer til ham om at skrive en tilsvarende Bønnebog for unge danskere, ikke blot katolske Søfolk, men alle unge. Beredvilligt tog Pateren imod Opfordringen, men fandt hurtigt, at det, der skulde skrives, var en Bønnebog og religiøs Vejleder for *alle*, ganske særligt for de mange i Danmark, der har langt til Kirke og ikke regelmæssigt kan komme i Kirke og høre Prædiken. De skulde have en saadan Bog, som ikke blot lærte dem at bede ligefremt og naturligt om de væsentlige Ting, men ogsaa belærte dem om de vigtigste Trosandheder og moralske Opgaver paa en Maade, de forstod.

En Gave som Tak for Gæstfrihed

Resultatet blev en temmelig stor Bog, flere Gange større end den lille engelske. Den fylder et Par Hundrede Sider i ret stort Bønnebogsformat og med tæt Tryk. Hvor godt Arbejdet er lykkedes, vil nogle Læseprøver vise i de følgende Par Numre af Ugebladet. Pater Martindale opfatter selv Bogen som sin Hovedgerning under Opholdet i Danmark, sin bedste Gave som Tak for Gæstfrihed og mange Ven-

skaber. Og der er for dem, som har læst Bogen, ingen Tvivl om, at den bør blive og ogsaa vil blive den katolske Folkebog som næsten ingen anden.

Den sælges med Tab paa hver eneste Bog

Den store Vanskelighed var Prisen. Efter den Beregning, der ellers maa lægges til Grund for Prisen paa en katolsk Bog herhjemme, skulde den i den billigst mulige hæftede Udgave koste halvfjerde Krone. Men saa havde den kun kunnet sælges til det Faatal, der har Bøger nok i Forvejen. Og den skulde ligesom Søfolkenes lille Bog være saa billig, at den arbejdsløse havde Raad til at købe den, og den fattige Familiefader Raad til at give den til hver af sine store Børn. Derfor bliver Bogen trykt i et meget stort Oplag, og *den sælges med Tab paa hver eneste Bog*. Selv om hele Oplaget bliver solgt, er der Underskud paa den. Og hvis der ikke sælges ret mange Bøger, bliver det Hundreder og atter Hundreder af Kroner, som Forfatteren selv og hans Medudgivere maa udrede. Men hvilket Tab, der end maatte blive, er ogsaa det Pater Martindales Gave til Danmarks Katolikker.

Forudbestilling og Forudbetaling er en Nødvendighed

Bogen udkommer lige omkring Paaske. *I hæftet Udgave koster den 60 Øre, i Papbind med Shirtingsryg 1,00 Kr., i hel Shirting 1,50 Kr. og i en meget stærk Indbinding, saakaldt »Niger-Imitation«, 1,75 Kr.* Men for at kunne skønne om, hvor stor Efterspørgslen vil blive efter de enkelte Udgaver, og for at kunne lade det fornødne Antal Indbindinger foretage, bedes alle Katolikker, der ønsker Bogen, *forudbestille* denne samt *forudbetale* den ved at indsende deres Bestilling til Sankt Ansgars Forlag, som har Bogen i Kommission, og bag paa Giroblanketten notere, hvor mange Eks. og af hvilken Udgave man ønsker tilsendt.

Lad de smaa komme til mig

DEN SALIGE IMELDA

13. Maj

Langt tilbage i Tiden skal vi gaa — 600 Aar! Langt bort skal vi rejse — helt ned til Italien, til den gamle By Bologna.

Henne i Dominikanerindernes Kloster er Søstrene samlet i Kirken til den tidlige Messe. Der er Fest i Dag. Den lille Kirke straalere i Blomster og Lys, og Præsten staar for Alteret i gyldne Messeklæder, og Nonnerne synger deres allerkønneste Sange.

Alt er Lys og Glæde og Sang. Og naar Orglet tier, og Sangen hører op, saa tager de smaa Sølvklokker deroppe ved Alteret fat, og de synger en endnu dejligere Sang — de fortæller om alt det vidunderlige, der sker i den hellige Handling.

De ringer i glad Forventning — — —

— Nu kommer Han snart, den kære Frelser, for at være iblandt sine Børn igen!

Og de kimer i Jubel og Glæde — — —

— Nu er Han her, virkelig, Han er her, vor Gud og vor Herre — se Ham, tilbed Ham — lovpris Ham — —

Og hør, nu kalder de, ivrigt, inderligt — —

— Kom, kom! Herren venter — Han vil besøge dig, gaa ind under dit fattige Tag. Kom — kom — kom!

Saa bliver der stille i Kirken. Sangen tier, Klokkerne tier.

I lange Rækker kommer Nonnerne gaaende. Stille knæler de om Alteret for at modtage den høje Gæst. Nu tales og synges der ikke mere højt — nu hviskes der stille og skjult, hver i sit Hjerte.

Men en er der, som sidder alene tilbage, medens de andre gaar op til Alteret! Alene mellem de tomme Stolerækker knæler en lille hvidklædt Skikkelse med Ansigtet dybt begravet i sine Hænder. Hun er saa lille, saa spinkel, som var hun kun et Barn.

Nu ser hun op. Men det er jo et Barn! Et yndigt, uskyldigt Barneansigt løfter sig mod Alteret, og store, taarefyldte Barneøjne begynder at følge den hellige Handling deroppe.

— — »Aa Jesus, kære Jesus,« hvisker hun, »Du ved jo, hvor jeg elsker Dig -- hvorfor maa jeg da ikke være med? Jeg bryder mig slet ikke om noget andet i Verden end Dig — derfor er jeg jo kommet her for blot at leve for Dig. Har Du ikke selv sagt: Lad de smaa Børn komme til mig! — Men jeg er jo et Barn -- hvorfor maa jeg da ikke komme til Dig — — —«.

Stakkels lille Søster Imelda. Saadan har hun jo bedt saa tit, Morgen efter Morgen, naar hun saa de andre Søstre knæle om Alteret. Og atter og atter har hun bedt om Lov baade hos Præsten og Klostermoderen — det hjalp ikke.

»Barn, du er for ung,« hed det altid, »vent endnu nogle Aar, saa skal du faa Lov.«

Ja, hun var jo ung — kun 11 Aar. Det var kun fordi — som de sagde — hun var from og forstandig som en voksen, at hun havde faaet Lov at træde ind i Klosteret; og saa fordi de havde set og forstaaet, at hun elskede Gud over alt i Verden!

Men til den hellige Kommunion — nej, det var for tidligt. Den store Børnevends kærlige Indbydelse til alle smaa Børn — den kendte man ikke den Gang, eller rettere sagt, man huskede slet ikke paa den, man turde ikke rigtig tage den for Alvor.

Derfor græd lille Søster Imelda Morgen efter Morgen. Om Dagen var hun ellers glad nok. De andre Søstre elskede hende for hendes milde Ansigt, glade Smil og kærlige Sind. Hun kunde tale med Blomsterne paa Marken og Fuglene i Træerne, ligesom den hellige Frans en Gang havde gjort. Men -- naar Natten kom, og hun var ene i sin Celle, saa laa hun paa Knæ paa det haarde Gulv — saa talte hun hverken med Fugle eller Blomster, men med Ham, som hun elskede over alt i Verden. Og naar Midnatsklokken lød, og Søstrene rejste sig, som Klo-

sterreglen bød det, og samledes i Kirken, da var lille Søster Imelda den første dernede — nu var hun jo der, hvor hun helst vilde være.

— — —
Underligt nok, denne Morgen var hun saa glad i sin Bøn, skønt Taarerne som sædvanlig trillede store og blanke ned ad hendes Kinder. Det var virkelig, som om der var nogen, der trøstede hende og talte kærligt til hende — — skulde det betyde, at hendes Bøn nu vilde blive hørt — — ?

Men nej, det var nok kun en Skuffelse. Nu var Messen til Ende — nu gik Præsten fra Alteret — — Lysene blev slukket, og hun sad stadig der med al sin Længsel i Hjertet.

Langsomt forlod Søstrene Kirken. Hver gik til sin Gerning — kun lille Søster Imelda blev tilbage. Helt oppe ved Alterets Fod knæler hun nu med løftede Hænder og beder og beder:

»Herre, jeg troede, Du vilde nu! Var det ikke det, Du mente før, da jeg blev saa glad — sagde Du ikke, at nu vilde Du høre min Bøn.« — — —

Udenfor gaar Søstrene i deres vante Gerning; alt er som ellers.

Men hvad er det! Der er Lys i Kirken — straalende Lys ud af alle Vinduer!

Fra alle Sider strømmer de til!

Hvad gaar der dog for sig paa denne Tid?

Aa, nej dog — aa, se dog — — det er jo lille Søster Imelda, der knæler derhenne foran Alteret — Hænderne løfter hun tilbedende i Vejret, hendes Ansigt straalere — hele hendes lille Skikkelse er badet i Lys.

Og se, oppe fra Alteret kommer Lyset! Foran det lille Tabernakel svæver en blændende hvid Hostie; den staar stille i Luften, som om den blev holdt af en usynlig Haand, og et straalende Lys udgaar fra den og indhyller helt den lille Søster, der knæler foran.

Nu kommer ogsaa Præsten til. Ydmygt knæler han ned for den straalende Hostie. »Herre,« siger han, »Du vil det altsaa saaledes« — og han gaar hurtigt ud og ifører sig igen de hellige Klæder. Saa løfter han den gyldne Alterdisk op under den hellige Hostie og bærer den nu hen til det knælende Barn.

— Dybt, dybt bøjer lille Søster Imelda sit Hoved, da hun endelig har modtaget Ham, hun saa længe har ventet paa. Med Armene foldede over Brystet og lukkede Øjne bliver hun liggende ubevægelig paa samme Sted. Kun Læberne bevæger sig stille.

Time efter Time gaar — lille Søster Imelda ligger stadig i samme Stilling. Læberne bevæger sig ikke mere — Kinderne, der før glødede, er nu blevet saa underlig blege — stadig mere blege — —.

Længe venter Søstrene, før de vover at kalde paa hende.

— Kære Søster, vaagn nu op! Lille Søster Imelda, kom dog til dig selv igen — kære lille Søster — —.

Men de kalder forgæves.

Lille Søster Imelda har faaet Lov at fejre Himmelfarts Dag i Himlen. Længe havde hun maattet vente paa den høje Gæst — men saa kom Han ogsaa for at hente hende med hjem!

Anden Del af Fadervor X

Femte Bøn i Fadervor

Det er vist rigtigst først at henlede Læserens Opmærksomhed paa den Ejendommelighed, at femte Bøn godt kunde være Begyndelsen til et nyt Afsnit, skønt vi med gode Grunde lod fjerde Bøn være Nummer et i anden Del af Fadervor. Vi saa jo tidligere, at de tre første Bønner handler om det, vi ønsker Gud, og de fire sidste om det, vi selv trænger til. Dermed har vi en ganske naturlig Inddeling af Herrens Bøn. Der er imidlertid endnu en anden Mulighed. Ser man nemlig nøjere til, opdager man let, at *de fire første Bønner udtaler et positivt Ønske, medens de tre sidste indeholder et negativt*, eller med andre Ord: i de sidste beder vi om Afven-

delse af et Onde. I den femte om, at den ene store Ulykke, som vi er kommet ind i ved Synden, naatte tages fra os igen. I den sjette beder vi om Bevarelse for fremtidige Synder, idet vi hønfaller om Hjælp i Fristelsens Time. Den syvende: »Frelse os fra det onde«, gaar ud paa, at den Periode i Menneskenes Historie maa holde op, hvor de gode og onde findes Side om Side, ligesom Hvede og Klinte paa Marken. Vi beder altsaa om, at det gode maa blive adskilt og befriet fra det onde. Dette vilde være en anden Inddeling af Fadervor, og heri vilde »Forlad os vor Skyld« være det første af de negative Ønsker.

Denne Paavisning kunde maa-

ske se ud som Leg med Spidsfindigheder. Men Sagen har en overordentlig stor reel Betydning. Fra og med den femte Bøn faar vi nemlig ganske anderledes Brug for *vor Frelses, Jesu Kristi hellige Person og uvurderlige Gerning*. Frelse fra de Onder, vi Mennesker møder i det jordiske Liv, er umulig uden den menneskevoudne Guds Søns Hjælp. Han vilde være vor Ypperstepræst, Lærer og Hyrde for at kunne gengive os alt, hvad vi ved Synden havde tabt. »Der er ikke Frelse i nogen anden. For der er ikke blevet givet Menneskene noget andet Navn under Himlen, hvorved vi skal frelses,« siger den hellige Petrus (Apg. 4, 12).

Utallige er ellers de Beviser paa Guds uendelige Magt og Visdom og Godhed, vi til daglig iagttager. Hvorhen end vore Øjne eller Tanker vender sig, møder de uimodsigelige Kendsgerninger, der aabenbarer Guds

vældige Kraft og kærlighedsfulde Barmhjertighed. Men blandt de mange Velgerninger er der ikke nogen, der i højere Grad bærer Vidne om Guds store Godhed og Velvilje mod os, end den uudgrundelige Hemmelighed, som Kristi bitre Lidelse og Død er for os. En udtømmelig Kilde til Renselse og Befrielse fra Sydens Besmittelse vældede frem ved Korsets Fod paa Golgata Bjerget. Og naar vi siger: »Forlad os vor Skyld«, udtrykker vi, oplyst og tilskyndet af Guds Naade, egentlig et Ønske om at maatte stige ned i denne Kilde, som Syreren Naaman i Jordan Floden, for at blive udsønt med Gud og rensset fra al Synd.

Paa en Maade kan man sige, at denne Bøn indeholder det højeste af de Goder, som ved Jesus Kristus i saa rig en Fylde er blevet os til Del. Det fremgaar allerede af et Sted hos Profeten Isajas (27, 9), hvor han siger, at alle de Hjemsgølgelser, hvormed Gud straffer det israelitiske Folk, gaar ud paa og skaffer som største og bedste Frugt og Fordel dette, at Sydens og Afgudsdyrkelsens Brændemærke tages bort fra Jakobs Hus. Det samme hentyder David til, naar han priser dem salige, som har faaet Lov til at smage denne kostelige Frugt. Han siger nemlig: »Lyksaligheden, hvis Synd er forladt« (Sl. 31, 1). Alle og enhver, der nogenlunde kender den kristne Religion, er klar over, hvor vigtig femte Bøn er for dem, der vil opnaa det evige Liv. Befrielsen fra de Onder, som kan ramme baade Legeme og Sjæl, er Forudsætningen for, at de positive Goder, som vi ønsker os og haaber paa, kan udfolde deres Virkekraft og gøre os lykkelige i Guds evige Rige.

En Gennefgang af Bønnen om Syndernes Forladelse maa nødvendigvis først behandle det Sindelag, hvormed man bør forrette denne Bøn, hvis man vil regne med Bønhørelse, og saa forklare alle Enkeltheder. Men før vi begynder med det, vil vi, ligesom ogsaa ved de forudgaaende Bønner, ganske kort skil-

sere Hovedindholdet af den. Dette kan udtrykkes paa følgende Maade:

Sluttes Side 170

Det første Aar for Sankt Knuds Gilderne

Som omtalt i det forrige Nummer af Ugebladet har den haarde Vinter gjort sit til, at det har været meget vanskeligt for mange Sognepræster at faa Afregningerne frem. Som nævnt har man dog ikke af denne Grund villet udskyde Offentliggørelse af Totalbeløbene længere. Hvad der endnu mangler Regnskab for, udgør mindre end 1 % af Totalbeløbet.

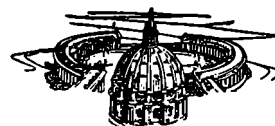
De foreliggende Tal viser, at der i 1941 ved Salg af Mærker — herunder saavel 5 Øres som 1 Krones Mærker — indkom ialt Kr. 21,597,53. En meget ringe Del af dette Beløb skyldes Salget af 1 Krones Mærker. Det er det svundne Aars Erfaringer, at Beløbet 1 Krone er for stort, hvorfor ogsaa de Hefter, der nu er udsendt, indeholder 25 Øres Mærker i Stedet. Vi haaber, at denne Ændring vil bringe Salget af Gavemærkerne betydeligt i Vejret.

Udover Beløbet 21,597,53 Kr., der svarer til ca. 8000 Gildemedlemmer, indkom der i Gaver m. m. ialt Kr. 423,83, og Renteindtægten var Kr. 114,63, saaledes at Aarets samlede Indtægt var Kr. 22,135,99 — en smuk Begyndelse for Sankt Knuds Gilderne.

Fordeler man de indkomne Beløb over Landsdelene, falder 6797,20 paa Jylland, 1814,65 paa Fyn, 4995,82 paa Sjælland, Lolland-Falster og Bornholm (uden Storkøbenhavn) og 7989,86 paa Storkøbenhavn.

Ifølge Vikariatets statistiske Afdeling vil dette sige, at der pr. Katolik i hele Landet gennemsnitligt er betalt 1,01 Kr. Jyderne har betalt 1,53 Kr. pr. Hoved, Københavnerne 1,19 Kr., Fynboerne 1,16 Kr. og de øvrige Øboer gennemsnitligt 0,61 Kr.

Thorbjørn Møller.

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har taget Initiativet til en storstilet Hjælpeaktion i Grækenland, hvor Manglen paa Levnedsmidler i Øjeblikket er saa alvorlig, at man faktisk kan tale om Hungersnød. Gennem den hellige Stols Repræsentanter er det lykkedes at tilvejebringe større Kvanta kondenseret Mælk og Ovomaltine fra Schweiz samt Mel fra Ungarn, og faa disse Forraad transporteret til Grækenland, hvor de er blevet stillet til Disposition for den apostoliske Delegat i Athen, der forestaar Hjælpeaktionen.

Propaganda-Kongregationen har ved et Dekret af 25. Februar 1942 udnævnt Pater Johannes Gunnarson S. M. M., Reykjavik, til apostolisk Vikar (med biskoppelig Rang) for Island.

Msgr. Gunnarson er født i Reykjavik i 1897 og indtraadte hos Montfortanerne i s'Herto-

Msgr. J. Gunnarson S. M. M.

genbosch. Efter Præstevielsen i 1924 vendte han tilbage til Sagaøen, hvor han i 1938 udnævntes til Provikar under Biskop Meulenbergh, der afgik ved Døden sidste Sommer. Siden har han fungeret som den islandske Kirkes Overhovede og nu har Island allsaa faaet sin første indfødte katolske Biskop efter Reformationen. Ad multos annos!

Pauls første Messe

»Far, jeg vil med i Kirke! Se bare, hvor stor jeg er!« Paul rettede sig, saa meget han kunde, for at bevise, at han virkelig var stor nok til at komme med til Messe.

»Ja, da,« sagde Far, og saa gav Mor Paul Overtøj paa; og lidt efter gik Far og Paul til Messe med hinanden i Haanden.

Da de var kommet hjem igen, sagde Far til Mor: »Aldrig nogen Sinde mere lager jeg det Barn med i Kirke! Ikke et Sekund var han rolig. Han stod op, han knælede, han gjorde Kørstegnet, han løb ind i Skriftestolen, gik op til Alteret, undersøgte alting, og saa kom han tilbage og spurgte, hvem der spillede paa Orgel, og hvem der havde tændt Lysene. Og saa alle de Bemærkninger, han kom med!« —

Vist var det ikke nemt at være Pauls Far og have Paul med til Messe for første Gang.

»Far, hvorfor lager Mændene Hatten af og Damerne ikke? Far, hvorfor vasker Præsten sine Hænder? Har han ikke vasket sig hjemme?«

»Jo, vist har han vasket sig hjemme.«

»Far, vasker han sig to Gange?«

»Ja, det gør han.«

»Far, hvor tit vasker du Hænder?«

»Saa, Paul, ti nu lidt stille.«

»Far, i Morgen tidlig vil jeg ogsaa vaske mine Hænder to Gange.«

Klinge-linge-ling!

Paul larer op.

»Far, det ringer!«

»Læg dig nu paa Kæ og vær stille.«

»Far, hvem ringer med Klokkerne? — Far, jeg vil ogsaa ringe!«

»Nej, det er kun Drengen deroppe, som saa ringe.«

»Aah, Far, bare een Gang — eller to!«

»Sikke Tåle om, Hjemme kan du faa Lov til at ringe, men ikke i Kirken.«

»Far, vil du saa købe en Klokke til mig?«

»Ja.«

»Det beroliger ham: men lidt efter faar han Øje paa en Statue af Guds Moder.«

»Far, hvem er det?«

»Det er Guds Moder. Hende har vi jo en Statue af derhjemme, ikke?«

»Jamen, hun sidder jo ned!«

»Ja, ja.«

»Far, sidder Guds Moder allid ned?«

»Nej.«

»Hvornaar staar hun?«

»Ti dog stille, Paul!«

»Og Jesusbarnet, sidder han allid ned?«

»Ja, her i Kirken sidder han ganske rolig. Bare du var lige saa stille.«

»Far, har Jesusbarnet en Køphest?«

»Nej-nej.«

»Saa maa han faa min.« Og Paul siger højt, henvendt til Jesusbarnet: »Du maa ogsaa gerne faa min Vogn, og Lokomotivet, som kan løbe af sig selv; du skal bare dreje paa saadan en Stang, saa løber det; men man maa ikke dreje for voldsomt, siger Mor.«

»Endelig er Messen forbi, og Menigheden gaar.«

»Saa, nu skal vi hjem,« siger Far med et Lettelsens Suk.

»Far, jeg vil kysse Jesusbarnet.«

»Lad os nu vente med det til en anden Gang.«

»Nej, Far, jeg vil kysse ham nu.«

Far løfter ham op — han kysser Barnet og Guds Moder og saa Barnet igen.

»Naa, er du saa færdig?«

»Nej, Far, jeg vil ogsaa kysse den lille Engel.«

»Saa skynd dig lidt.«

»Far, jeg vil —, men nu sætter Far ham ned paa Gulvet. Paa Vejen ud lysser han paa Fingeren ad hvert eneste Billede, han kan faa Øje paa.

Pludselig griber han angst

»Ogsaa i den evige Sted har der været Vinter! Ovenfor ses Peterskirken Kupæl i Saa — et spjeldet Syn under Rom's Himmel, men forekomme han det allige.

Fotos:
World Picture (2)
Jernania (1)
Arkiv (1)

Fra alle Kanter

»Munkene fra Sct. Bernhard drog i 1933 til Tibets Højland og bagyndte en ny Missionsvirksomhed ved en af de mest benyttede Passovergange i Asien. Vore Billeder viser (k.v.) Bernhardsneres Kjøster i Tibet og (ovenfor) af Far af Munkene, der vender tilbage fra en af deres Ekspeditioner.

»Udsigt over Saint-Maurice i Schweiz (Rhone-dalen). Det berømte Augustinerabbedi, der stammer fra det 4 Aarhundrede (og som sas midt i Billedet), skal ifølge Talegrammer til Dagspressen være blevet delvis ødelagt af et Bjergtræd.

om Fars Haand og hviker:
»Far, er det Djævelen?«
»Det er en Stalnc af en Apostel, absolut ikke noget Kunstværk, og Udtrykket i Ansigtet er alt andet end behageligt.«
»Djævelen? Nej, det er en Helgen.«
»Uf, han er væmmelig!«
»Ja, hans Ansigt er grimt, men hans Hjerte er smukt.«
»Er det? Far, hvor er hans Hjerte?«
»Hjertet kan man ikke saadan se.«
»Men hvorfor siger du saa, at hans Hjerte er smukt?«
»Jo, det ved jeg. Alle Helgener har et smukt Hjerte.«

»Him vil jeg ikke kysse!«
»Gster kommer de til et voverligt Kunstværk — Kristus der dor paa Korsel!«
»Ah, Far, det er Jesus!«
»Ja, — se, hvor han bløder.«
»Sikkels Jesus — aah, hvor han dog været saa stem...«
»H har onde Mennesker.«
»Om de onde Mennesker ikke i Øjeblik?«
»Nej.«
»H de deres Vej?«
»Ja, de gjorde ikke.«
»Hvor er de onde Mennesker?«
»Et dede.«

»Var der nogen, der slog dem ihjel?«
»Nej, de døde, da de blev gamle, ligesom andre Mennesker.«
»Men, Far, jeg mener — «
»Far lader, som han ikke hører mere.«
»Aah, Far, se, Jesus er ikke død! Han har aabne Øjne!«
»Ja, men han er lige ved at dø.«
»Far — aah, Far, lad os skynde os og henc Doktor! Han skal give ham noget Medicin! Far! Far!«
»Men Far løfter med Taarer i Øjnene sin Dreng op og kysser ham.«

Liturgisk Kalender

Marts:

15. S. 4. SØNDAG I FASTEN. — (violet Lætare. — (247); 2. Om de eller helliges Forbøn (122), 3. rosa) For de levende og de døde (122).
16. M. Feria (252); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
17. Ti. Feria (257); 2. St. Patrick (violet) (852), 3. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Patrick, Irlands Apostel (852); 2. Feria (257), 3. Om Fred; sidste Evang.: Feria (259).
18. O. Feria (262); 2. St. Cyrillus (violet) af Jerusalem (852), 3. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Cyrillus af Jerusalem (852); 2. Feria (262), 3. Om Fred; sidste Evang.: Feria (265).
19. T. ST. JOSEF, Jomfru Marias (hvid) Brudgom (853); 2. Feria (270); sidste Evang.: Feria (708).
20. F. Feria (274); 2. og 3. som (violet) Askeonsdag (122), 4. Om Fred.
21. L. Feria (281); 2. St. Benedikt (violet) (854), 3. Om Fred. — Eller: (hvid) St. Benedikt (854); 2. Feria (282), 3. Om Fred; sidste Evang.: Feria (283).
22. S. PASSIONSSØNDAG (286).

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Femte Bøn i Fadervor

fortsat fra Side 167

derimod ikke Menneskene, saa vil jeres Fader heller ikke tilgive jer jeres Synder« (Mt. 6, 14—15).

Femte Bøn er altsaa paa en Maade en *Pagt med Gud*, som efter vort eget Valg rummer noget meget trøstefuldt for os eller ogsaa noget forfærdeligt. Af den Grund maa det være os magtpaaliggende til Bunds at kende Meningen med og Rækkevidden af de Ord: »Forlad os vor Skyld, som og vi forlader vore Skyldner«. Er vi nemlig meget ivrige til at bede om det daglige Brød for at have det nødvendige til det naturlige Livs Bevarelse, bør vor Interesse for at opnaa Syndernes Forladelse være saa meget desto større, siden *denne jo er ensbetydende med Sjælens overnaturlige og evige Liv*. Thi Syndens Skyld og Besmittelse i os forsvinder paa en lignende Maade, som Nattens Mørke forsvinder, naar Dagens Lys viser sig. Skønt vi Mennesker har Lov

til at kalde Gud vor Fader; skønt vi i Kraft af det guddommelige Liv, som Daaben og de andre Sakramenter giver, bærer Guds Rige i vort Hjerter, og selv om vi hestræber os for at opfylde Guds hellige Vilje, ligesom Englene og de salige i Himlen gør det, og selv om vi dagligt bliver styrket med »Brød fra Himlen«, saa er vi dog nødte til at anse os for Syndere og bønfalde vor himmelske Fader om Tilgivelse for de daglige Fejl og Forseelser, som vi gør os skyldige i. Vi opnaar ved denne ydmyge Synsbekendelse og Albigt Syndernes Forladelse, hvis vi altid er rede til at tilgive vor Næste det, han har fejlet mod os. Er vi derimod uforsonlige, saa forvandles ifølge den hellige

Johannes Chrysostomus femte Bøn til et Sværd, som vi støder i vort eget Bryst, og hvorved vi dræber os selv. Vor Frelser siger jo i Bjergprædikenen med rene Ord: »Hvis I nemlig tilgiver Menneskene deres Synder, saa vil jeres himmelske Fader ogsaa tilgive jeres Synder. Tilgiver I Ved at det guddommelige Livs straalende Skønhed meddeles vor Sjæl, udjages Syndens Død og Mørke. Dertil kommer, at vi ved at bede femte Bøn i Fadervor samtidig ogsaa sørger for Bevarelse og Forøgelse af den helliggørende Naade i os, idet vi beder om Tilgivelse for de daglige Svaghedssynder. Alt dette er store Ting, der trænger til en nærmere Forklaring.

F. K.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag d. 12. Marts Kl. 19 Pastor *Geertz-Hansen*: »Jesus Kristus, Gud og Menneske« (fortsat). — Kl. 19 Adjunkt *Johan Jensens* Kursus i 90'ernes Litteratur: *Stuckenberg*. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: »Guds Eksistens« III.

Mandag d. 16. Marts Kl. 19 Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalts* Liturgikursus: »5. Fastesøndag og Communio«. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts*: *Markusevangeliet 14. Kap. 12.—25. Vers*.

Tirsdag d. 17. Marts Kl. 15 Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *Uregelmæssige Verber*. — Kl. 19 Pastor *Wevers*' Kursus i Troslære: »Den mundtlige Overlevering« III. — Kl. 20 Pastor *Schindlers* Kursus i Kirkehistorie: *Filip Neri*.

Katolsk Højskole minder Dem om

— at enhver Katolik for de andre staar som Kirkens Repræsentant, og at De derfor har Brug for al den Viden om vor Tro, De kan faa.

— at Højskolens Lærere yder et stort og krævende Arbejde for at skaffe de danske Katolikker denne Viden, og at De ved at komme og høre dem bør gøre Deres til, at dette Arbejde kan bære Frugt.

Salg og Udlejning af Lysbadelamper og alle elektromedicinske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København
Telf. 4229

Aarhus
Telf. 6515

Leverandør til de katolske Hospitaler

Olsen gør op med Katolicismen

Men Skilsmisserne da?

Olsen sad for fjerde Gang hos Pateren under sit Opgør med Katolicismen.

— Jamen, Skilsmisserne, sagde han. Med hvilken Ret forbyder den katolske Kirke Skilsmisser, naar Moses oven i Købet tillader dem »for Eders Hjerters Haardheds Skyld«, som der staar i Det gamle Testamente?

Her maatte Pateren give sig, tænkte Olsen. Her kunde selv et Barn se det ulogiske i Romerkirkens Holdning.

— Den katolske Kirke, sagde Pateren, tillader Separation i netop samme Grad som Vorherre, nemlig naar Hjerternes Haardhed tvinger den ene af Parterne til det.

— Er Vorherre da blevet mindre large med Tiden, siden ogsaa Polygami var tilladt paa Moses' Tid?

— Jøderne paa det gamle Testaments Tid, sagde Pateren, maatte tages for det, de var, og behandles derefter. De var endnu saa moralsk ufuldkomne, fordi de manglede Sakramenternes Naadegaver, at Gud for ikke at forlange det umulige af dem, saa igennem Fingre med dem paa Lovens Grund. Han tillod ikke Skilsmisse og Flergifte i egentligste Forstand, men han *tolererede* det midlertidigt for Hjerternes Haardheds Skyld.

Hjerternes Haardhed kan ogsaa i Dag gøre det umuligt for Ægte-

fællerne at bo sammen. Den ene kan f. Eks. tænke: »Jeg kan bedre varetage Børnenes Tarv, de skal ikke se deres Mors letfærdige Liv!« Eller: »De skal ikke sulte og være bange i deres eget Hjem, fordi Faderen drikker!«

Kun Døden skiller

Men læg vel Mærke til, at har den enes Forsyndelser i et Ægteskab gjort Samliv umuligt, er det i Kirkens Øjne stadig den andens Pligt at føle sig bundet, saa han eller hun arbejder for begges Sjælevel, ved Bøn og Bod og gode Geringer. Uden Hensyn til, hvor ulykkeligt et Ægteskab former sig, er og bliver det et Sakrament: en af Gud indstiftet, hellig Handling, der bevarer sin Gyldighed, indtil Gud selv afslutter den med den ene Parts Død.

Derfor maa De skelne skarpt mellem Tilladelsen til at leve adskilt og Tilladelsen til at gifte sig igen, som den katolske Kirke under ingen Omstændigheder vil kunne give, hvor der er Tale om et gyldigt Ægteskab. Den maa jo følge sin Herre og Mester, der netop i Modsætning til Moses, som tillod Skilsmisse »for de haarde Hjerters Skyld«, fastslaar: »Men jeg siger eder, at den, der skiller sig fra sin Hustru og gifter sig med en

anden, han begaar Ægteskabsbrud!«

Kun hvis det første Ægteskab med fuld Ret kan erklæres for ugyldigt — hvis f. Eks. den ene Part bevisligt er tvunget ind i det mod sin Vilje, tillader Kirken Giftermaal igen.

Jamen, Ferieforelkselere?

— Men alle de, der har giftet sig paa en Ferieforelkselse og en Dag opdager, at de er paa haabløst forskellig Bølgelængde og gaar hinanden paa Nerverne Døgnet rundt, indvendte Olsen — hvad med dem?

— Lige gyldigt, om man har giftet sig paa Ferieforelkselse, paa et solidt Bekendtskab helt fra Barneaarene, paa Fornuftsgrunde eller paa hvad, sagde Pateren — tror De saa ikke, der kommer en Dag i de fleste Ægteskaber, hvor det kræver virkelig Heltmod af den ene af Parterne — eller dem begge — at leve sammen som gode, kristne Ægtefolk? Der kræves, som Sigrund Undset siger, en Selvdisciplin, en Vane i Selvovervindelse, som ingen normalt vinder undtagen gennem Bøn og flittig Brug af Sakramenterne, for at to moderne Mennesker skal blive ved med at holde af hinanden og tage det taalmodigt og uden at skumle, hver Gang den ene eller den anden forsættigt eller ubevidst støder an og gaar den anden paa Nerverne.

Det er saamænd godt, at almindelige Gennemsnitsmandfolk saa sjældent ved, i hvilken Grad deres almindelige Gennemsnitskoner har

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

BRØDRENE DAHL A/S

Industribyningen
Telefon Central 6585

Rør og Fittings - Sanitet - Centralvarme
Armatur - Pumper - Værktøj - Metaller

gennemskuel dem i Løbet af ti Aars Ægteskab. Formodentlig er det ogsaa godt, at de færreste Gennemsnitskoner ved, hvad deres Mænd har tænkt og ment om dem i et ti Aars Ægteskab. Det er nu engang saadan, at de færreste Mennesker vilde kunne holde hinanden ud, hvis de ikke sammen var bundet til at tjene et eller andet Ideal, som er saa stort, at de bliver omtrent lige smaa begge to, naar de maaler sig med det. Og det er umuligt at forsvare livsvarigt Ægteskab, hvis man ikke tror, at hvert eneste Menneske er værd, at Gud døde for at frelse det.

Paa tværs af Tiden, men —

— Men senere, naar man var blevet klogere og modnere, indskød Olsen, vilde man maaske træffe et Menneske, man langt bedre kunde være lykkelig sammen med. Og hvis den anden Part i et mislykket Ægteskab ogsaa traf en Modpart, han eller hun passede bedre til, og Ægteskabet var barnløst — var der saa Grund til at lade være at opløse det og gifte sig igen?

— Kravet om Lykke for En selv gaar for den moderne Materialist forud for alle andre Krav. Men med hvilken Ret? Hvem har lovet os jordisk Lykke udenom Guds Styrelse? Den Udvikling frem mod Fuldkommenheden, som Gud ønsker af enhver af os, gaar nu engang gennem Kamp og Selvovervindelse, og er det ikke ganske naturligt, at Han vælger Ægteskabet som den almindeligste Vej dertil?

— Jamen, alt dette passer jo slet ikke for vores Tid, mumlede Olsen og virrede haabløst med Hovedet. Det er jo lige paa tværs af, hvad ...

— De har fuldkommen Ret! Det katolske Ægteskabssyn passer ikke for vores Tid. Altsaa er det nødvendigt, at Tidens Mennesker forandrer sig. For Kirkens Syn paa Mennesker og Ting er Guds Syn, han der engang vil dømme levende og døde!

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Divisionen. I Begyndelsen af Februar Maaned afholdtes det halv-aarlige ordinære Divisionsraads-møde, hvor Divisionschefen aflagde Beretning om det forløbne Aar og i Tilslutning dertil fremsatte nogle Bemærkninger om Arbejdet i Almindelighed indenfor Divisionens Troppe og Flokke. — Desuden drøftedes Planerne for det kommende Aar og endelig forelagdes Regnskab og Budget. — Ved de derefter foretagne Valg, der alle var Genvalg, valgtes Pastor Geertz-Hansen som Formand og Repræsentant Simonsen som Kasserer i Divisionsraadet; desuden valgtes Hr. Simonsen som Divisionsraadets Repræsentant i Korpsraadet og Assistent H. Henningsen som Raadets Repræsentant i Distriktsraadet.

Sankt Bendts og II Absalon Troppe og Flokke havde slaaet sig sammen om Arrangementet paa Fastelavnssøndag. Medens Spejderne turede Byen rundt i en Opgave, der hed »En Sporvognstur uden Sporvogn«, og som krævede en Del Kendskab til vore Sporvejslinier, Omstigningssteder m. m., var Ulvene samlet paa Skolen til Tøndeslagning. — Da Spejderne havde løst deres Opgaver, mødtes de i II Absalon's Lokale, hvorefter Tønderne paa Legepladsen vederfæredes al fornøden Retfærdighed. Saa blev naturligvis Kattedkongerne hyllet efter alle Kunstens Regler med Kroner, Hermelinskaaber, Taler, Præmier etc., men der var selvfølgelig ogsaa saavel Frugt som andet Kræs til alle de øvrige, der havde brugt deres Kræfter paa Tønderne. — Og Tønderne selv... ja, de har uden Tvivl kunnet gøre lidt Nytte som Brændsel i den store Fyrkedel. Iøvrigt bør det vel ogsaa nævnes, at Formiddagens lille Konkurrence blev vundet af Spejdere fra 5 og 6. Patrulje, der i Præmie hver fik et Kort over Hareskoven og Dyrehaven.

Beredskabsseksamenen i Begyn-

delsen af Februar Maaned foregik paa en anden Maade end tidligere, idet alle Besvarelserne skulde afgives skriftligt, og nu gaar alle Deltagerne og venter i Spænding paa, hvad den fremmede Instruktør (Divisionens egen Instruktør er nemlig bortrejst) giver dem i Karakter. Bestaaet eller ikke-bestaaet ... (det er Sagen).

Sankt Laurentii Trop og Flok holdt Tropsfest Fastelavnssøndag og havde hertil faaet overladt Skolens Lokaler. — Festen havde samlet saa mange Deltagere som vist aldrig før, og man maa haabe, at Trop og Flok har faaet saa stort et Overskud, at de nu kan leve fri for Pengesorger et godt Stykke Tid videre. Efter Indmarch og Velkomst-tale optraadte Spejderne i et Hertug Knuds Spil. Det var al Ære værd at gaa i Gang med saa krævende en Opgave, og det bør paa-skønnes, at Troppen sætter sig store Maal ved sin Planlægning af Aftenens Underholdning. Det er svært, meget svært at stemme alle »Skuespillere«, Dragter etc. ind i de rigtige Rammer, men der er ingen Tvivl om, at hver Mand paa sin Plads har gjort sit bedste for at opnaa det bedst mulige Resultat. — Saa var det Ulveungernes Tur. De opførte en hel Generalprøve paa en Aftenunderholdning til en fingeret Ulvefest og tog mange Kegler paa deres friske og glade gaa-paa-Humør.

Roverarbejdet i II Absalon lægges nu lidt om, idet der ansættes nye selvstændige Førere for denne Gren; vi venter nu kun paa Korpssets Anerkendelse af disse Førere, men forhaabentlig er det i Orden til Slutningen af Februar, hvor Roverne er indkaldt til Møde til Drøftelse af en Række nye Programforslag.

Nye Kursus. Næppe er Beredskabsseksamenen overstaaet, før vi gaar i Gang med nogle nye Kursus. Det bliver 2 Brandværnskursus, et for Spejdere, der tidligere har erhvervet Brandværnsmærket, og et for »Nybegyndere«. — De nye Kur-

En smuk Begravelse for 300 Kr.

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted, Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

W. Müller's Begravelsesforretninger

Allegade 13 . Central 6536 . Amagerbrogade 145 . Amg. 7671

MOLIN^s

Hjemmefarver

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

sus, der bliver for alle Divisionens Spejdere, kan forhaabentlig begynde engang i Marts Maaned. DC.

DER TALES

sikkert en Del om Biskoppens Ønske om den tidligere Konfirmation. Det gør der i alle Tilfælde i min Omgangskreds, og det skulde da være mærkeligt, om de var de eneste, der gjorde det. Maa jeg som Far til 5 Pigebørn i Alderen 9—14 Aar have Lov til at sige et Par Ord. »De forstaar det jo ikke i den Alder«, ikke sandt, den Bemærkning har De sikkert hørt før. Nej, det gør de ikke, men gør De? Forstaar De, hvad der sker, naar Biskoppen konfirmerer, gør De? I saa Fald er jeg lige ved at tro, De forstaar mere end selv Apostlene gjorde hin Pinsemorgen. De troede, men forstod de? Jeg tror ærlig talt, at et Barn med sin rige Fantasi lettere faar noget ud af Undervisningen om den hellige Aand, end mange af os forbenede gamle. »Man« har intet imod den tidligere Altergang, men er *det* da lettere at forstaa? Dertil kommer den udmærkede Ordning med de 14-aariges Fest. Jeg synes det er en ganske udmærket Ordning. En smuk Kombination

af kirkelig og verdslig Fest, der lader sig kæde saa udmærket sammen. »Jeg hæver mit Glas og drikker din Skaal i Anledning af, at du har modtaget et helligt Sakramente i Morges,« (tænk, det havde jeg næsten glemt, mumler Konfirmanden, der sidder omgivet af festklædte Familiemedlemmer, har beundret Gavebordet 32 Gange og hørt 17 mere eller mindre gode Viser og Sange, der saa sandelig ikke indeholdt noget om Helligaanden).

Hvadbeha'r, vel? Nej!

Men holde en Tale for den 14-aarige, minde om, at hun eller han i Dag har givet Vorherre sit Ord paa nu i Fremtiden, staaende mere eller mindre paa egne Ben, at holde sit Løfte om Troskab mod Kirken, det er der god Grund til. Der er Gaverne ogsaa paa sin Plads. Konfirmanden har aktivt gjort noget, som stor fornuftig Dreng eller Pige, givet noget til Gud, sit Ord, taget et Standpunkt.

Synes De ikke, her er en Fest mere paa Plads? Og endelig, mon det ikke kan gaa op for os, at vi er, ønsker i hvert Tilfælde at være, romerske Katolikker, og der er det god Tone, at naar Rom har talt, tier de Troende. Rom er i dette Tilfælde vor Biskop. Vi bliver dog næppe draget til Ansvar for hos

Gud, hvordan Kirken er blevet ledet i Danmark, saa lad ham, der har Ansvaret, klare den Sag. Jeg synes det er herligt en Gang imellem at opleve at være ansvarsløs som et Barn. Mine 5 Piger skal i alle Tilfælde konfirmeres alle 5, naar Biskoppen kommer her, og den 14-aarige skal fejres ved en Fest den 15. Marts, hvor Trosbekendelsesfesten holdes her i Aarhus. Tænk, saa skal jeg ikke gaa hele Dagen og erindre hende om det store, hellige, der skete om Morgenen, men kan ganske rolig lade hende nyde den verdslige Fest, uden derved at krænke det hellige Sakramente »Konfirmationen«.

E. H. . ling.

Academicum Catholicum

De unges Studiekreds

holdes *Fredagene* d. 13. og d. 27. Marts, begge Gange Kl. 20 i Bredgade 67 A. (NB.: *Fredag*, og ikke, som før i Tiden, *Torsdag*). Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosoffer og Katolicismens Stilling til dem.

Aabent Hus

holdes Lørdag d. 21. Marts Kl. 20 hos Kassereren, Civilingeniør James Hamm, Blidah Park 29, Charl. (Man tager med Linie 14).

Akademikermessen

udsættes til efter Paaske.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogen-vejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Ind imellem —

Skilsmisserne skaber

VAGABONDER

Hvorfor stadig flere unge Piger løber hjemmefra

I 1941 løb knapt 400 unge Piger hjemmefra alene i Hovedstaden, blev det fornylig oplyst. Mange af dem er ikke fundet siden, og de, der er vendt tilbage, er som oftest fundet i Elendighed: Snavs, Sygdom og Umoral — eller snarere Amoral. Tallet paa de bortløbne viser en uhyggelig Stigning i Forhold til Aarene før.

— Hvad er Grunden? har jeg spurgt Politibetjent *Lili Howitz*. Hun kender gennem sit Arbejde i Politiet disse Forhold og har indgaaende Indblik i sligt.

-- Det kommer dels af alle de daarlige, sensationsfyldte Films, siger Frk. Howitz, dels af den Tiltrækning, Uniformer altid øver. Endelig er det en næsten automatisk Følge af Stigningen i Skilsmisernes Tal.

Langt de fleste Drengene og Piger, der løber hjemmefra, er Børn af Forældre, der er gift anden eller tredje Gang. Forestil Dem, at Moderen bor paa Amager og Faderen paa Frederiksberg: Barnet bliver fra 7—8 Aars Alderen sendt paa regelmæssige Turnéer mellem disse to Steder, ofte med Sporvogn, for at besøge den bortrejste Far eller Mor, og Vanen at strejfe gaar tidligt i Blodet. Jeg kender et Tilfælde, hvor de fraskilte Forældre ikke kunde finde nogen anden Udvej end at mødes paa Hovedbane-gaardens Restaurant med deres seks Maaneders Barn, for at Faderen kunde faa Anledning til at se det. Ingen af dem vilde sætte sine Ben i det Hjem, hvor deres respektive Afløser i Ægteskabet nu boede.

Smaa Vagabonder uden Anker

Efterhaanden beregner Børnene sig — ofte med stadig større Dristighed — god Tid til at gøre Ophold undervejs mellem de to Hjem

for at slikke for Pengene, de har faaet. Og Penge faar de tit rigeligt af som Plaster paa det Saar, der fremkommer ved at de ser deres Far eller Mor saa sjældent. Naar de kommer i Konfirmationsalderen, bliver Slikkeriet gerne til Biograf-ture og Eftermiddagsvisitter paa mere eller mindre berygtede Restauranter sammen med jævnaldrende af det andet Køn.

Samtidig har de ikke saa sjældent lært af Forældrene at lyve sig systematisk frem, fordi den ene udfritter om den andens Forhold og omvendt, samtidig med, at de indtrængende beder Barnet fortie, hvad det har set. Kort sagt, disse Forhold udvikler en Mennesketype, der hemningsløst gaar over, hvor Gærdet er lavest og løber aldeles rundt i, hvad der er Løgn og hvad der er Sandhed. Manglen paa et fast Punkt i Tilværelsen har frataget dem Sansen for Hjemmeliv og hjemlige Interesser. Jeg har fornylig haft en 21-aarig Pige, der ikke kunde udpege nogen Far til sine tre Børn, og Forældrene kunde intet sige til Oplysning om hendes Bekendtskaber.

Vi ser desuden daglig, hvordan Skikken at lade voksne Børn bo hjemme gratis eller for en meget ringe Betaling trods forholdsvis gode Indtægter gør de Unge uegnede til at føre en fornuftig, økonomisk Husholdning, naar de gifter sig. Det bliver ofte Grunden til, at Ægteskabet for de helt Unge gaar i Stykker. For Hustruen resulterer Separation og Skilsmisse ofte i, at hun flytter sammen med en Mand, som hun ikke gifter sig med, fordi hun ikke vil miste Hustru-Bidraget fra sin første Ægtefælle. Vi ser Ting, der giver Indtryk af, at meget af det bedste i Landet er ved at løsnis i Fugerne, i alt Fald i

mange af de Hjem, vi ser ind i indenfor det Felt, vi her taler om.

Store Dele af et Slægtled i Fare

— Bliver man Pessimist af det?

— Nej, som Kristen ser man baade, hvad der er i Vejen, og hvad der er Midlerne til at afværge og bekæmpe det! Vi er ved at komme saa langt bort fra kristen Moral, at intet længere er helligt. Mange ved ikke længere, hvad de skal stille op med det Hellige, f. Eks. Bøn, Bibel og Kirkegang. I Ægteskabet ser mange ikke noget helligt, kun en fælles Husholdning — saa længe det nu varer!

Frafaldet fra Kristendommen er Ondets Rod. Men det har haft saa smertelige og omsiggribende Følger, at det begynder at gaa op for mange flere end før, hvad de maa gøre: kæmpe for at naa et religiøst Standpunkt. Det eneste virksomme Middel er: tilbage til Kristendommen, et personligt Kristenliv under Ansvar! -sen.

Hvad ved De om Viljes-Bedrifter

Den nye Konkurrence

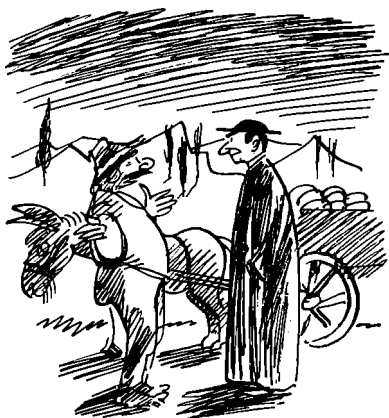
Vi minder om Konkurrencen, vi startede i sidste Uge: Fortæl Ugebladet et Eksempel, som De kender fra det virkelige Liv, personligt eller gennem Bøger — paa en Bedrift, der er dikteret af Viljekraft. Helgenerne ser vi bort fra. Men det behøver absolut ikke at dreje sig om Berømt-heder. Vi vil ligesaa gerne høre lidt om, hvad de Ukendte har udrettet.

Beretningerne, der indsendes til Ugebladets Redaktion i Konvolut, mærket »Konkurrence«, skal helst være fortalt kort og klart. De maa højst fylde 35 trykte Linier eller ca. 200 Ord, og de skal til Redaktionens Underretning være forsynet med Indsenderens tydelige Navn og Adresse. Ønsker De ikke Deres Navn i Bladet, saa ledsag den tillige af et Mærke. Vi skynder os at gøre opmærksom paa i Farten, at Landets Patres og Pastorer er velkomne til at deltage i Konkurrencen. Vi regner endda med særlig interessante Bidrag fra dem.

For de bedste Beretninger udsættes forskellige Bogpræmier. Nærmere i et senere Nummer!

Dette med at bande

Det har alle Dage staaet for mig, at Danskernes Skødesynd er deres Lyst til at bruge Kraftudtryk. Man fortalte mig det hovedrystende i min Barndom, og jeg troede paa det som paa den lille Tabel. Men forleden kom min kosmopolitiske, gejstlige Ven og betroede mig, at der er det, vi er mere slemme til, end til at bande. Han har tilbragt en Menneskealder fordelt over Amerika, Italien, Tyskland, Frank-

Men de andre Udtryk kender Æslet ikke, Hr. Pastor!

rig og Spanien, han maa da have et Sammenlignings-Grundlag.

— Nej, kom til Italien, sagde han, saa skal De høre Eder — eller kom til Spanien — værre endnu. I Italien har det især forbløffet mig, hvilke lange og raffinerede Forbandelser Folk kan naa at opfinde og nedkalde over hinanden paa staaende Fod, naar de bliver gale i Hovedet, eller maaske blot i et overstadigt Hjørne for at gøre Sproget blomstrende.

»Gid du maa falde ned ad Trappen med Hænderne bundet paa Ryggen!« har jeg hørt en irriteret Mand udslynge ind imellem en Strøm af andre fromme Ønsker. »Gid du maa blive slaaet ihjel!« er en af de almindeligste Talemaader. »Goddag — gid du maa blive slaaet ihjel!«, hørte jeg en Dag en Kusk hilse sin Kollega paa Engelsbroen i Rom. »Ja, hvorfor er du ikke selv blevet det endnu,« lød det elskværdige Svar. De var fine Venner.

Mindre harmløs er den barnlige Tankeløshed, hvormed de ustandselig fletter de højere Magter ind i Samtalen. De værste er Æsel-Driverne. Aldrig havde jeg tænkt mig, at der kunde eksistere saadan et Lager af grufulde Kraftudtryk, som disse Herrer kan præstere paa Sekunder. Det er forstaaeligt nok ikke Musik i gejstlige Øren. En Kollega af mig kom en Dag forbi, netop som en Æsel-Driver havde staaet og udslynget en Serie haarrejsende Eder overfor sit Dyr, der var stædigt.

»Hør, min gode Mand,« sagde han, »kunde De ikke tænke Dem at bruge nogle andre Udtryk?«

»Jo, det kunde jeg nok, Hr. Pastor,« sagde Manden og kløede sig bag Øret, »men dem kender Æslet ikke!«

— Naa, jeg indrømmer, sagde min gode Ven, at et Kraftudtryk kan man trænge til en Gang imellem — det giver Luft! Men jeg ser ingen Grund til hverken at overdrive det eller blande de højere Magter ind i det! Det samme mener de ledende Kredse i Italien. I de senere Aar ser man mange Steder Opslag rundt omkring om, at: »Det er modbydeligt at bande!« Og en bandende Italiener kan godt risikere en Bøde, hvis Politiet hører ham udslynge en grov gudsbespottelig Sprogblomst!

Brændglasset.

TØ

Det drip - drap - drypper
i Tagskæggets lange Krybber.
Det sprik - sprak - sprækker
i Istappernes Rækker.
Det svupper saa svampet
fra Gummi-Gagakker, der lækker.

Langt igen

— Jeg læste forresten noget katolsk i Gaar, sagde en velvillig ung Mand forleden til en Katolik, for dog at bevise sin Interesse for Spørgsmaalet.

— Og hvad var saa det?

— Decameron, svarede han intetanende.

Det var en intelligent ung Dansker, som ellers følger godt med i Almindelighed og bl. a. har taget Afgangseksamen fra Kunstakademiet. Saa meget er det altsaa almindeligt herhjemme at vide om Katolicismen. Der er langt igen. Der er noget at indhente!

Sognepræsten af Ars sagde:

Naar en Sjæl er ren, betragter hele Himlen den med Kærlighed.

*

Jorden er en Bro, paa hvilken vi vandrer fra den ene Evighed over til den anden: Den tjener kun til Støtte for vore Fødder.

*

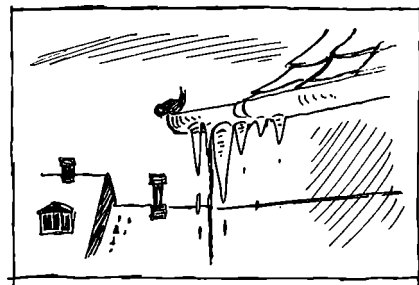
Lad et Sogn i tyve Aar være uden Præst, og man vil tilbede Dyrene!

*

Den gode Gud tilgiver hurtigere en angrende Synder, end en Mor faar trukket sit Barn ud af Ilden.

*

Naar man beder, skal man aabne sit Hjerte mod Gud, som Fisken, naar den møder en Bølge.

I Kluk - Kluk - Kloaker
drukner de Ve'er og Ak'er,
der bagbandt Humøret
i Bane-Forsinkelses-Føret
— Hurra for de vaarlige
Varsler, der bobler i Pløret!

Aarhus Radioklub

Søndag den 15. Februar afholdt Radioklubben i Aarhus Fastelavnssfest. Snekongens kolde Favntag og en Gas- og Vandmesters Flamme-sværd havde nær sat et grimt Punktum for det hele. Men ved lynsnar Beslutsomhed blev Varmen sikret og dermed Aftenen reddet. Rygter fortæller dog, at Radioklubbens Bestyrelse blev afvekslende kold og varm, da de skulde sammenligne Kassens Indhold med den Fordring, som rette Vedkommende forlangte for at fravriste Snekongen sit Favntag. Naa, det var den alvorlige Del af Festen. Der var elers fuldt Hus og Publikum morede sig aabenbart fortræffeligt. Som sædvanlig var Ungdommen godt repræsenteret. — Horsens Ungdom indbefattet. — Ungdommen var ogsaa de førende i Aftenens Arrangement. Under Ledelse af deres flittige Formand Hr. Orla Knudsen opførtes J. L. Heibergs Vaudeville »De Uadskillelige«. Komediens gik let og fornøjeligt hen over de skraa Brædder. Her fik man en rask Skovtur i Solskin og Regnvejir med Ungdom, Kærlighed og Paraplyer, som afstedkom pudsige Episoder, ikke mindst naar Retsbetjent Hummer blandede sig i Selskabet med sine Fordringer. Man glemte rent, at det var Vinter udenfor.

Inden det fælles Kaffebord opfordrede Radioklubbens Formand Hr. A. Thomsen til at støtte den katolske Radiobevegelse, ved at tegne sig som Medlem, hvis man ikke allerede var det.

Efter at Kaffen og Fastelavnssbol-lerne var sat til Livs, kom den sidste Del af Festen. Under Pausen var der sørget for Afkøling i Form af Sodavand og en besnærende Fakir, der udførte nogle saa dristige Eksperimenter, at det løb mange koldt ned ad Ryggen. Varmen dominerede dog, den var ikke til at kimse af. Selv Snekongens Tæppe paa Forsamlingssalens Tag opløstes i Taarer, som randt ned i Hovedet paa Folk til Afsked udenfor Døren, hvilket bibragte nogle den Opfattelse, at Tøvejret var i Anmarch. O ve! Det var dog en Fejler. Næ, Snekongen er en stædig drilsk Herre.

Fastelavnssnarren.

Nyt fra Randers

Ved Aarsskiftet holdt Sognets to Kongregationer med en Uges Mellemrum deres Nytaarsfest, hvortil næsten alle Medlemmer var mødt op.

Vore ivrige Ministranter blev heller ikke skuffet denne Gang, idet der blev holdt en fornøjelig Aften for dem med Underholdning, Kaffebord, Lotteri og tilsidst Tovtrækning.

Søndag d. 8. Februar havde Ungdomsklubben *St. Michaels Klub*

indbudt hele Menigheden til Fest. Ca. 120 glade Deltagere var mødt op i Haandværkerforeningen, og Festen kunde begynde.

Efter at Sognepræsten havde budt Forsamlingen velkommen, sang vi »I Sne staar Urt og Busk i Skjul«, og saa fulgte en i Dagens Anledning forfattet Prolog, fremsagt af Formanden.

Derefter gav Bankfuldmægtig Holst fra Skive en meget interessant Beskrivelse af sin Rejse langs Middelhavets straalende Kyster. Fra Italiens historiske Byer gik Turen med Luksusdamper til Spaniens maleriske Steder, med Kirker, Slotte og Hoteller. Fra Spaniens Kyster fortsatte Rejsen til Marokkos lidt snavsede spanske Kolonier, hvor vi fik et glimrende Indtryk af Folkelivet. Og saa tilbage til Spanien, hvorfra Rejsen via England gik hjem til gamle Danmark. Efter Foredraget, som hilstes med stærkt Bifald, fulgte en Række smukke Lytbilleder, optaget fra Rejsen.

For ikke at glemme vort eget, dejlige Danmark fulgte nu et nationalt Oprin: »Danmark, mit Fædreland«, udført af Ungdomsklubbens Medlemmer i Nationaldragter, hvilket ligeledes høstede velfortjente Klapsalver.

Efter at vi nu længe havde sidet og set paa de tomme Kaffekopper, blev de nu fyldt med dejlig »Kaffe«.

I Pausen læste Sognepræsten H. C. Andersens Eventyr: »I Andegaarden«.

Til Fordel for et Klaver til Brug i Skolen og Foreningerne var der amrk. Lotteri, men vi mangler endnu et ikke ringe Beløb i, at vi kan anskaffe et saadant.

»Kronjyderne«.

Katolsk Aften i K. U., Skive

Efter Opfordring fra Konservativ Ungdomsforening har Bankfuldmægtig B. Holst, Skive, en af Randers Sogns udmærkede Katolikker, d. 13. Febr. holdt et orienterende Foredrag om: den katolske Kirkes Lære. — Formanden udtalte, at Protestanter, i hvert Fald en Del, efter endt Skolegang havde opdaget, at det, Skolen havde lært om den katolske Kirke ikke altid var sandt. Den gode Tilslutning til Mødet beviste, at Religionen havde K. U.'s Interesse. Foredragsholderen var overbevist om, at Foreningens Medlemmer vilde være takfulde og alvorlige.

Foredraget belyste de grundlæggende katolske Sandheder om Kirken og de mest almindelige Angrebspunkter: Pave, Skriftemaal, Skærsild, Aflad, Klosterliv o. s. v. Her skal nævnes Grundtvigs Udtalelse om Skærsilden: den katolske Kirkes Lære er meget mere forenelig med Evangeliet end Prote-

stantismens, der taler mere til Gunst for Helvede. — Formanden takkede for Oplysningerne og de gode Redegørelser, som ikke tidligere var hørt af nogen, men han kunde ikke forstaa og beklagede, at Kirken ikke tog Propagandaen i sin Tjeneste mere end Tilfældet er. En af Referenterne skrev: Det var en god og alvorlig Aften, der satte Tankerne i Bevægelse. — Disse Udtalelser er et glædeligt Tidens Tegn.

Der er sikkert mere religiøs Alvor og Interesse for Kirken imellem Protestanter, end vi aner.

N. Th. H.

Katolsk Ungdoms Klub

Lørdag d. 21. Januar begyndte vi i det nye Aar igen Arbejdet i vore Studiekredse. Det 5. Guds Bud blev indledet af Gurli Lange og Poul Sarrild. I de 2 Minutter fortalte Lotte Fobian inorsomme og lærerige Træk fra sit Arbejde som Børnehavslærerinde. Knud Rasmussen talte om det ideelle ved et Ægteskab, hvor begge Ægtefæller er Katolikker.

Til Fællesmødet d. 7. Februar var der Foredrag af Pater Steph. Wevers, der talte om »Totalitär Kristendom« og ud fra sine Erfaringer i Holland, Belgien og tildels Frankrig fortalte om tidligere Generationers Kristendom, der nærmest var blevet til Vanekristendom, hvor Menneskene levede efter absolut Mininumskrav, og den glædelige Strømændring, der viser sig i den nuværende Ungdom, hvor Kristendommen virkelig bliver praktiseret og levet fuldt. Foredraget blev fulgt med levende Interesse af de mange Unge, der var mødt. Senere læste Hr. Svend Barfred et Par Fortællinger, og passende til Klubbens Program, Alvor og Skæmt, fik vi først en alvorlig og derefter en munter Historie. I Stedet for de 2 Minutter havde vi denne Aften Besøg af Højskolens Leder Kaptajnlojtnant H. C. Engell, der opfordrede de Unge til at deltage ivrigt i Højskolens Kursus, hvor dette paa nogen Maade kan lade sig gøre. Højskolen er fremfor alt de unges Højskole, og derfor maa vi præge Billedet. Paa os bygger Fremtidens katolske Danmark, og i Højskolen kan vi hente den Belæring, vi har Behov for at kunne give vore Medmennesker Del i den katolske Tro.

Søndag d. 15. Februar deltog Klubben i Tilbedelsen i Jesu Hjerter Kirke.

Lørdag d. 21. Februar havde Studiekredsmødet som Emne det 6. og 9. Guds Bud. Indledere var Eva Binding og Albert Strøyer, der begge gav et fortræffeligt Overblik over det omfattende Emne. I de 2 Minutter talte Inger Margrethe Scheffner om Film, som man bør

vælge med Omtanke og Kritik, og Alexander Koch talte om at være helstøbt Katolik og fremhævede de forskellige Opgaver, som en ægte K. U. K.'er bør paatage sig. (Det var ikke lidt.)

Unge danske Katolik, kom i K. U. K. og faa Oplysning, Belæring og godt Kammeratskab.

Aabenbaringer ægte og falske

Aabenbaringer staar for mange udenfor Kirken som en Anstødssten, fordi de opfatter dem som en fromt-naiv Forveksling af psykiske Fænomener som Trancetilstand, Katalepsi (langvarig Stivnen af Lemmerne), Søvnægneri etc. Hvor kritisk Kirken selv vælger og vrager mellem ægte og falske Aabenbaringer, er ikke almindelig kendt. Men det fremgik bl. a. af et Foredrag, som Pastor *Peter Schindler* forleden holdt for *Academicum Catholicum* i København.

— Allerede i det sjette Aarhundrede var Pave Gregor den Store klar over Risikoen for falske Aabenbaringer, sagde Pastor *Schindler* bl. a., og i Aarhundredernes Løb har Kirken vejst og prøvet Beretninger om mystiske, religiøse Oplevelser med den største Forsigtighed. Den spørger: Foreligger der en personlig Beretning fra den, der har haft Oplevelsen (og ikke fra Anden- eller Tredjemand), og er denne Beretning nedskrevet kort efter? Er Seeren et i aandelig Henseende sundt Menneske, og er vedkommende troende, sanddru, lydig, uhysterisk, ufantastisk og uden øjeblikkelig Paavirkning af suggerende Personligheder? Svarer Oplevelsen til Guds Værdighed og Majestæt (saa at den f. Eks. ikke gaar ud paa et pedantisk og betydningsløst Budskab)? Fører Aabenbaringen til Fremskridt?

Det sidste har navnlig i høj Grad været Tilfældet med en Række af de mystiske Oplevelser, Kirken har billigst, bl. a. hos *Frans af Assisi*, *Thomas af Aquin* og *Birgitta af Vadstena*. Utallige Klostre, Vajsenhuse og andre Institutioner er stiftet, inspireret af Aabenbaringer, vældige Fornyerelser i Fromhedslivet har været Resultatet af samme Aarsag. Men Kirken ved bedre end nogen anden, at de Ledsagefænomener, der i Almindelighed konstateres i Forbindelse med mystiske religiøse Oplevelser, ofte optræder selvstændigt og uden Sammenhæng med Religion, f. Eks. Stigmatisering, og selvom man efter streng Kontrol er naaet frem til en kirkelig Billigelse af en Privat-Aabenbaring, tvinger Kirken os ikke dermed til at tro paa den.

St. Ansgars Kirke

Fred. 20. Marts Kl. 20 (efter Korsvejsandagten) Menighedsmøde i Salen. Pater *Wevers* fortæller om de hellige Steder i Palæstina.

Sakramentskirken

Mand. 16. Marts Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Onsd. 18. Marts Kl. 20 Birgittaforeningen, Andagt i Kirken, Møde i Centralskolen.

Jesu Hjerter Kirke]

Mand. 16. Marts Kl. 20 de unge Mænds Kongregation. Torsd. 19. Marts Kl. 20 Korsvejsandagt med Deltagelse af Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Onsd. 18. Marts Kl. 14 Mødrekursus. Kl. 20¼ Knud Lavards Broderskab.

Aarhus

Søndag den 15. Marts:
Kl. 9: *Trosbekræftelse for de 14-aarige*. Derefter Te Deum og sakramental Velsignelse.
Stille Messer: Kl. 7, 8, 10¼ (ikke Kl. 11).
Kl. 17: Fasteprædiken og Korsvej.

Aarhus Opland

Søndag den 15. Marts:
Pindstrup: Kl. 10.
Ebeltoft: Kl. 9¼.

Fastepredikener i København

St. Ansgars Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pater *Nösen S. J.*: »*En splittet Kristenhed*«. Onsd. 18. Marts: »*Den stille Reformation*«. Hver Fredag Kl. 19½ Korsvejsandagt.

St. Mariæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pastor *Hake*. Korsvejsandagt hver Søndag Kl. 17.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor *Peter Schindler*. Hver Fredag Kl. 20 Korsvej.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken ved Pater *Pauli S. J.* Torsd. 19. Marts: »*Kristus ser Folkemængden*«. Hver Sønd. Kl. 18 Fasteprædiken ved Pater *Nösen S. J.*: »*En splittet Kristenhed*«. Sønd. 15. Marts: »*Situationen nu*«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor *Thorbjørn Møller*; Fredag d. 13. Marts: »*Renheden*«; d. 20. Marts: »*Lidelsen*«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater *Jos. Bender S. J.* Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater *G. Scherz*.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde i Sankt Annæ Kirke Søndag d. 22. Febr. Kl. 14,30. Profes.

Pædagogforbundet

indbyder til »Hjemmeaften« med The (Kr. 1,25) hos Sct. Liobasøstre, Bjerregaards Sidevej 1,

Valby, Lætaresøndag d. 15. Marts Kl. 20. Pater *Wolffsberg S. J.* vil vise Lysbilleder af Svededugen fra Turin. *Bestyrelsen*.

Sygeplejerske-Forbundet

Møde hos St. Liobasøstre, Bjerregaards Sidevej 1, Onsdag den 25. Marts Kl. 19,30. Pater *Coenen* vil gennemgaa Messens faste Dele. (Recitation). Derefter *Emblemoverrækkelse*.

De Medlemmer, som ønsker Emblem, maa henvende sig inden den 20. Marts til Pater *Coenen* eller Formanden.

»Vor Glædes Aarsag«

Næste Møde Tirsdag d. 17. Marts Kl. 7½ paa Institut Sct. Joseph. Efter Mødet hyggeligt Samvær. Brød og Sukker bedes medbragt. Indøvelse af reciteret Messe. Messébogen bedes medbragt.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 14. Marts Aabent Hus Kl. 19,30—22. Lørdag d. 21. Marts Kl. 20 Studiekredsmøde. Emne: 7. og 10. Guds Bud. Indledere: *Lissie Barfred Petersen* og *Knud Rasmussen*. De 2 Minutter: *Lotte Lassen Landorph* og *René Nielsen*. Praktisk Arrangement Gruppe II. Lørdag d. 28. Marts arrangeres en Aften til Fordel for *Frank Andersens Fond*. Nærmere Program følger.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde holdt Pater *Groteclaus* et glimrende Foredrag med Filmsbaand for os. Det drejede sig om Mexicos unge, moderne Martyrer, og det var saa spændende, at vi glæder os meget til den næste Halvdal skal holdes, idet dette kun var første Del. *Tirsdag d. 17. Kl. 20*: Kredsmøde. Emne: Trefoldigheden. Indledere: *Bidda Bredholdt* og *Alex Madsen*. De 2 Min.: *Grete Kallan* og *Birger Huters*.

Hvis De er Konvertit,

ved De, hvad det koster at tilkæmpe sig Troen, og hvis De er opvokset som Katolik, ved De af egen Erfaring, hvad katolsk Opdragelse betyder. I begge Tilfælde maa De interessere Dem levende for *Elisabethforeningens* Arbejde for forældrelose Børn, hvis katolske Tro staar paa Spil. Foreningen samler Midler til at anbringe saadanne Børn i katolske Børnehjem. Dette er derfor Formaalet for *Elisabethforeningens Basar Palmesøndag* og derpaa følgende Mandag i Lokalerne, Bredgade 69 o. G.

Gaver modtages med Tak af Fru *Alma Osterhammel*, Frederiksborggade 54, Frk. *Harriet Zimmermann*, samme Adresse, og Frk. *Franciska Stratbøcker*, Jægersborg Allé 19, Charl.

<p>AABENRAA</p> <p>»CIMBRIA« <i>Tømmerhandel, Aktieselskab</i> Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegoda Leverandør til den nye kat. Kirke</p> <hr/> <p>Niels A. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p> <hr/> <p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S <i>Kul & Koks Import</i> Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p> <hr/> <p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p> <hr/> <p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 Alt i Sengenudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p> <hr/> <p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p> <hr/> <p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p> <hr/> <p>Albert Andersen Centralvarme . Blikkenslager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 Lev. til den katolske Menighed</p> <hr/> <p>Støt Frank Andersens Fond <i>Giro Konto 1087</i></p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsølget <i>Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952</i> 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p> <hr/> <p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolske Menighed</p> <hr/> <p>A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p> <hr/> <p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p> <hr/> <p><i>Køb hos vore Annoncører</i></p>
<p>NÆSTVED</p>		
<p>H. O. Christlansen <i>Kindhestegade 4 . Telefon 251</i> Blikkenslager, aut. Vand- og Gas-mester Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni <i>Aktieselskab</i> Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Næstved Mælkforsyning <i>v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426</i> Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER <i>Arndt Nielsen</i> Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>P. G. Vintersborg Tagensvej 13, Tlf. 818 Tømrermester . Bygningssnedker Lev. til St. Elisabeth Søstre</p>
<p>C. V. Gørgens <i>Kolonial . Delikatesser</i> Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen <i>Glarimester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ <i>fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle</i></p>		<p>Mejeriet Dana Danasvej 2 . Telefon 770 Lev. til de katolske Institutioner</p>

Til Fromesse hos Munkene

Det er i den Time, hvor saa mange genoptager deres Arbejde med et Suk. De, som i dette Øjeblik synger, er staaet op før Dag-gry, medens andre, der flakker om mellem Fornøjelser, næppe er kommet i Seng, omtaagede af Vindunst og Galde fra de mange Bægre, de har tømt.

Den celebrerende Præst — det var Gæstepateren — iførte sig sit antikke Ornat. Klosters Højmesse begyndte, den Handling, der ifølge Sankt Thomas indeslutter hele Frelsens Mysterium. »Man kalder denne Handling Messe, saaledes siger han, for at understrege, at der her finder en Slags Sendelse Sted; de troende lader ved Præstens Mellekomst deres Bønner, Anraabelser og Løfter stige til den Højeste. Præsten opsender sine Bønner til Gud ved Kristus som Formidler, kaldet det høje Raads Engel, som Folket gør det ved Præstens Mellekomst eller snarere, fordi Kristus er det Offer, vi sender til Gud Fader.«

Hellige Offerhandling, hvor Lammet uden Lyde hengiver sig til at slagtes.

Nu steg Præsten op til Alteret. Med dyb Glæde følte man, hvor inderligt han var forenet med sine Brødre, der bad i Korstolene. Gennem Vinduerne krøb Solen hen mod Alteret.

Forsangeren kom frem ved Læsepultens udskarne Ørn; med foldede Hænder skabte han af Bibelversene en Blomst, hvis Rod i hellig Sødme trængte ned til guddommelige Tidsaldre. Or-

dene adlyder Melodien og føjer sig efter den i en mægtig Rytme.

Lydige, sødmefyldte, gyldne Vokaler bruser i en Himmelflugt, der faar selv det klareste Solskin til at blegne. Dette er den gregorianske Sang i sin fuldkomne Skønhed; Menneskers Ord bliver Lys, smelter hen i Livsalighed. Ved Sangen løftes vi, efter Sankt Augustins Ord, opad for at tage Del i de aandelige, evige Hærskarers Lovprisning. Det drejer sig om ikke blot at lytte, men om selv at bidrage til denne Velklang, som Dom Pothier har aabnet Vej til ny Hæder og Ære.

— Hvad skal vi synge under Gudstjenesten? spurgte en romersk Præst.

— Søn, svarede Pius X, man synger ikke under Gudstjenesten, man synger Gudstjenesten!

Introitus var sunget, og det glade Budskab, Gloria, løftede sig skinnende klart som paa tusind Englevinger. Det store Harmonium mumlede sagte under en Præsts Hænder, som en Undertone, der ydmygt veg for Stemmerne. Stiger ikke denne Vokaliseren, Stemmerne, der er blevet eet, de klangfulde Kurver som en Fugl fra Paradis op til den store Stilhed, hvor Gud glæder sig? Hvad gør det, om Solisten og Koret ikke har nogen stor Stemmepragt; denne ubrudte Sammenhæng, denne beherskede Styrke er mægtigere end Kraften.

Nu er det Kollekten og den apostoliske Læsning; det sung-

ne Graduale stiger og synker som en Flamme, der brænder uden Ved. Det er en Funklen, fuld af Mystik. Melodien har sine egne Farver, sin egen Kraft, som Sjælen suger Næring af.

Han, der synger ved Pulten, holder sig rank, uden Stivhed, smykket som han er med ydmyg Majestæt; hele hans Person, der taler til Gud, udstraaler en forunderlig Harmoni; den magtfulde Stemme lyder fra et Aasyn, der afspejler dyb Fred. Pilen borer sig ind i Hjerter, skælver i Maalet, den har ramt. O Fryd, Regn af Fryd! Alt lyser, det grove Vadmel forklares, Korstolene straalere; vore Sjæle svæver i Højtid mellem Himmel og Jord. Alt vedbliver at være, som det plejer; det er en rent overnaturlig Lykke. Thi efter en tusindaarig Ritus fuldbyrdes ved Alteret den største af alle Tragedier i et Mirakel, alle Tider kender. Se, i den celebrerende Præsts Bevægelser anes Skyggen af de utallige Hænder, der har forvandlet Brødet og Vinen. Utallige Stemmer genlyder i hans, ligner hans Stemme, saa man ikke kan skelne dem fra hinanden. Han synker i Knæ, overvældet af den samme Tilbedelse og den samme Bekendelse af Kristus, som har bøjet de henrundne Aarhundreder, og som vil tvinge kommande Tider i Knæ. Det er Underet, som havde en Begyndelse, men som ingen Ende faar. Ingen Draabe af Lammets Blod er udgydt forgæves, ingen Taare hos dem, der

længes efter det; der er kun eet at gøre, række sit Hjerte frem ydmygt og oprigtigt. Det er her, i denne Morgenstund, Guds Side gennemstinges af Legionærens Lanse; her, som paa talløse andre Steder i Verden.

Det er ikke en tom Ceremoni, naar Munkene efter Agnus Dei giver hinanden Fredskysset, fra

Ansigt til Ansigt, fra Sjæl til Sjæl, dette uforlignelige, rene Kys, hvis Kæde Kødets Ufred aldrig har formaet at bryde.

Denne mere end kongelige Messe var forbi. Jeg var overvældet af Skønhed og Naade fra Gud.

Charles Silvestre.
(Ved H. C.).

HERRENS AAR

I. Vor Afmagt

Kirkelig Eksistens har sin Grund i vor Eksistens' Afmagt. — Hvad er i egentligste Forstand vor Afmagt? Er det, at vore Planer kun lykkes halvt eller en Trediedel eller en Hundrededel for os? At der altid er et eller andet, der gaar os paa tværs? Alt dette er dog blot Stykværk, Brudstykke, Ruin. Hvori bestaar den egentlige Afmagt? Netop i det, som vi *ikke* anser for at være Stykværk, Brudstykke eller Ruin: i det, som er vor Stolthed, i det, som vi plejer at sige, at vi »fravrister Skæbnen«. Netop i vor Vækst og vore stadige Fremskridt ligger vor egentlige Afmagt. Er Vækst og Fremskridt nemlig ikke en Kommen og Gaaen? Og er det virkelig saadan, at vi et Øjeblik »holder fast paa« noget, og saa kommer der noget andet bagefter? Augustinus siger: Det Ord, jeg udtaler, bliver først forstaaet i det Øjeblik, hvor alle dets Bogstaver og Stavelser er passeret forbi. Det er Lignelsen paa alt: først naar det glider ud i Intet, ser vi det, hører og lugter, smager, fatter og lever vi det. Endnu mere: det beror slet ikke paa os, om der overhovedet skal følge et Øjeblik efter det nærværende Nu. Der findes uudgrundelig mange Muligheder for, at alting pludselig bryder af midt i sin Vorden. Hvad der kommer og gaar i vort og i hele Verdens Liv er uudgrundelig mangfoldigt, — men i denne Kommen

og Gaaen er der eet, som vedvarer: Intethedens uhyggelige Aandedrag ind imellem det alt-sammen. Hvad der vedvarer er: at hvert Øjeblik kan alt ophøre. Afmagten vedvarer.

Er al vor saakaldte Tidsinddeling saa ikke — en Tildækning af denne Afmagt? Endnu før det første Øjeblik af et nyt Aar er kommet, foreligger allerede Kalenderen for det nye Aar: alt det kommende inddelt i Maaneder, Uger og Dage. Alle-rede førend de enkelte Øjeblikke er kommet, har det kloge Menneske paa denne Kalender disponeret over Dagene og Timerne og de halve Timer og Kvartererne, maaske endog over Minutterne, for at intet skulde gaa »tabt«. Og hvad Kalenderen ikke kan fuldføre, maa Uret fuldende. For har man ikke i dets ilsomme Bevægelse og endnu mere i dets hørlige Tikken indfanget det uhyggelige ved det kommende og det gaaende i en Rytme, der »staar i ens Haand«, og som derfor virker hyggeligt beroligende? Overdøver det tikkende Ur ikke det, som Mennesket flygter for: Tomheden, i hvilken vi afmægtigt maa vente paa, om der overhovedet kommer noget, — om der overhovedet igen kommer et Øjeblik i vort Liv?

Og hvad er denne Tidsinddeling i sig selv? Tælling. Det rent mekaniske 12345678910. Vil vi ikke dermed tvinge alle Skabningens Forskelle ind i Tallenes Mekanisme: Menneskets Liv og Skaben, Dyrenes Sporen og Snu-

sen, deres Smagen og Æden, Planternes Indaanding og Udaanding, Atomernes Spil, — vil alt det ikke blive det samme 12345678910? Og stemmer denne Tælling saa blot for den saakaldte rene Materie? Men til den Dag i Dag er det ikke lykkedes nogen Atomteori at bevise, at Materien er ren Mekanisme. Hvad gør Mennesket altsaa med sin Tælling, andet end — at de-gradere Skabningens Formfylde til en ren Mekanisme, som ikke engang er til. Og siger den saakaldte Relativitetsteori os ikke ovenikøbet, at den virkelige Kommen og Gaaen ikke er »i Samklang« med vor saakaldt »ensartede Tid«?

Men i denne Grotiske skjuler Hemmeligheden sig. Al Tælling beror paa Sætningen: 1 er 1. Det faste, blivende, uforanderlige ved dette Eet-Tal er Grundlaget. Men kun *Een* er den Faste, Blivende, Uforanderlige: »Jeg Er, den Jeg Er«, »Jeg er den, der er.« Tidens mekanistiske Tal er en Anmasselse af hint »er«, som Gud er. Tidens mekanistiske Tal vil skjule Skabningens Intet, og overgiver den dermed til den blotte Materie. Spørgsmaalet drejer sig om dette: enten Gud, det sande »Er« — eller den rene Mekanisme, der er en Opfindelse. Enten den sande Gud eller Løgnen! Enten at gaa ind under Løgnen i Tidens Tal eller under Guds Evigheds Hemmelighed!

Eller at lade dig overdække af Guds Evigheds Hemmelighed, — for at bære hans synlige Skikkelse! Enten—Eller er: at flygte for Gud ud i det »borgerlige Aars« Mekanisme, — eller at overgive sig til Gud ind i »Kirkeaaet«, at tage Del i Guds Liv i den nærværende Tid, i hans Majestæt i Timelighedens Afmagt.

II. Guds Afmagt og Majestæt i Kirkeaaet

Disse to Ting: vor Afmagt og Guds Majestæt, staar umiddelbart overfor hinanden. Vort Intet ser vi utilhyllt, naar vi ser, at kun een Ting giver Svar paa vor Spørgen: »Din Majestæt«.

Hvad Gud er, begynder vi at ane, naar det Sted, vi faar ham i Syne fra, og det Øje, vi faar ham i Syne med, er: »vor Afmagt«. Derfor siger Filipperbrevet om Guds Menneskevordelse: »Han gjorde sig til intet« (2, 7). Kristus er »Midleren mellem Gud og Mennesker« (I. Tim. 2, 5), idet han er: Majestæt som Afmagt, Guddommelig Majestæt som menneskelig Afmagt; Guddommelig Majestæt som Barnets Afmagt i Krybben, Guddommelig Majestæt som det ængstede Offers Afmagt i Gethsemane, Den Guddommelige Majestæt indtræder i Verden i sit undfangne Livs yderste Afmagt, hjælpeløst prisgivet Blodkredsløbet i et fremmed Menneskes Liv, selv om dette fremmede Liv er hans Moders. Og den Guddommelige Majestæt forlader Verden. I den døende henrettedes yderste Afmagt, hjælpeløs mellem Himmel og Jord.

Men dette er Kirkeaarets stadtigt gentagne Løb: imellem den Ene Guddommelige Majestæts yderste og yderste Afmagt. Advent fører ind i Afmagten hos Barnet fra Bethlehem, Fastetiden ind i Afmagten hos den korsfæstede fra Golgatha. Ganske vist er der ogsaa to Tider, i hvilke denne Afmagts Hemmelighed bliver gennemskuelig i den Guddommelige Majestæts Herlighed. Paa Julens Afmagt følger Herligheden fra Herrens Aabenbarelse: »*Surge et illumina-re, Jerusalem!*« »Staa op og bliv Lys, Jerusalem!« Og paa den stille Uges Afmagt følger den større Herlighed fra Herrens Opstandelse: i det trefoldige Alleluja. Og begge Dele krones i den fuldennte Herlighed fra Pinsen og Den Hellige Trefoldigheds Fest: hvor Helligaandens Aabenbarelse aabner for Herligheden af Dybene i Guddommens trepersonlige Liv. Men i Pinsens Hemmelighed gnistrer Helligaandens Ild ind i Kirken, som den er forsamlet i Sionssalen: den »lille Hjord«, der er afmægtig overfor den store Verden, men ogsaa afmægtig i sine egne kommende Stridigheder mellem Jødekristerne og Hedningekristerne, og dette som Forspil til alle

kommende Former for Afmagt. Og Hemmeligheden ved Herligheden i Guddommens trepersonlige Liv viser sig heller ikke uden Grund i Herrens Ord paa Bjerget: for Disciplene, der til Dels endnu ikke rigtig kan tro paa Mesterens Opstandelse, — for Disciplene, der endnu alle er hildet i de kødelige Drømme om et Israels Kongedømme.

Det er altsaa den grundlæggende Mening med Kirkeaaaret som »den Kristnes Aar«: det ophæver ikke Menneskets Afmagt, men vier den ind i den menneskevordne Guds Afmagt. Og saa-

ledes bliver *det* i os, som tilsyneladende er uforløst og vanskeligt kan forløses, vor Afmagt, det bliver Forløsningens Vej. Thi ved den menneskevordne Guds Afmagt er vi forløste. »*Adoramus et benedicimus Te, Christe, quia per crucem Tuam redemisti mundum.* Vi tilbæder Dig, Herre Jesus Kristus, og lovpriser Dig, for ved Dit hellige Kors har Du forløst Verden.« Afmagten blev og vil stadig blive paany-forløsende Afmagt.

(Sluttes i næste Nummer).

Erich Przywara S. J.

Lises Konfirmation

Aktuel Virkelighedsskildring af T. Fd.

»Naa, og saa skal Lise ogsaa konfirmeres i April! Ja, hun er naturligvis lige saa begejstret som mine to Poder?«

»Begejstret? Det ved jeg saamænd ikke. Det hele gaar jo ganske af sig selv; Forberedelsen tager Skolen sig jo af.«

»Taler du da ikke med Lise om den store Begivenhed?«

»Store Begivenhed? Er den egentlig saa stor, naar den foregaar saadan — ganske stiltfærdigt, uden fint Tøj og Gaver og Festmaaltid af en eller anden Slags?«

»Men kære Lene! Er det ikke en stor Begivenhed, naar din lille Pige modtager et Sakramente — et ganske enestaaende Sakramente, om jeg saa maa sige, — et, hun kun kan modtage den eneste Gang? Og er du ikke glad over, at hun saa tidligt modtager Helligaanden?«

»Aah, jeg har saamænd ikke tænkt videre over det. Jeg gaar med til, at hun bliver konfirmeret sammen med de andre i Klasen, for hun skal ikke være anderledes end de; og naar det nu engang bliver ordnet saadan og jo ogsaa gaar saadan til i andre Lande, — ja, saa retter man sig naturligvis efter det. Men noget at raabe Hurra for synes

jeg ikke det er. Efter min Mening var det mere paakrævet at modtage Helligaanden i de vanskelige Overgangsaaer — «

»Du mener altsaa, at den Kraft, Lise nu modtager, forsvinder i Løbet af en fire-fem Aar?«

»Nej, det mener jeg saamænd ikke — — jeg har ikke tænkt saa dybt over det. Jeg er bare glad for, at naar Konfirmationen nu skal foregaa saa akavet, den saa finder Sted en Søndag Eftermiddag uden udvendige Dikedarer; saa behøver Kresten da ikke at faa Spor at vide om det.«

»Men Lene!«

»Ja, tror du, jeg skal have ham til at gøre Grin med »Konfirmand« paa ni Aar! Nej, vi gaar bare Tur til Mormor, Lise og jeg, — Kresten er aldrig særlig bevægelig Søndag Eftermiddag — — og saa — — «

»Saa lærer du Lise at gemme noget, som hun er stolt og lykkelig over, for sin Far. Og naar hun skal gemme det, faar hun en Fornemmelse af, at det slet ikke er noget at være stolt over — tværtimod! Men tror du virkelig, at Kresten vilde »gøre Grin« med hendes Konfirmation? Nej, jeg skal sige dig, hvad du og mange andre unge Koner

i »blandet Ægteskab« (det er for Resten et ækelt Udtryk!) lider af: Dovenskab!»

»Hvad vil du sige med det, maa jeg spørge?»

»I gider ikke have den mindste Smule Ulejlighed med at forklare jeres Mand noget. Det er saa nemt at sige: »Min Mand vil ikke høre om det« — »Min Mand kan ikke forstaa det« — — og saa skyde den Smule Selvovervindelse fra sig, det er at prøve paa at forklare ham noget. — Erik er da heller ikke Katolik, men han faar slet ikke Lov til at være uvidende om noget. Det behøver jeg for Resten selv næsten aldrig mere at sørge for, det klarer Per og Marianne!»

»Det er ogsaa et Par ualminde-
delig livlige Børn.«

»Ja, jeg kan godt høre paa din Tone, at du har adskilligt at udsætte paa dem. Men det gør nu ikke saa meget. De er friske og glade — og fromme. Og du kan tro, deres Konfirmation skal blive en Fest for dem!»

»Har du i Sinde at holde stor Middag? I disse Tider? Og sætte hele jeres protestantiske Familie til at fejre Smaabørnenes Konfirmation?»

»Nej, det har jeg ikke. Jeg er netop saa glad for, at der bliver en Anledning til at holde en fuldkommen religiøs Hjemmets Fest. Men lidt Krydderi skal der naturligvis paa Dagen. Der skal staa Foraarsblomster paa Bordet, naar vi kommer hjem fra Messe og Kommunion, — og hjemmebagt Kringle til »Kaffen«. Og saa forholder vi os i Ro — —«

»Kan du mon holde Per og Marianne i Ro en hel Søndag Formiddag?»

»Ja, det kan jeg, naar jeg har lagt Programmet til Rette i Forvejen. Jeg taler med dem og læser for dem — jeg har fundet nogle dejlige Historier i gamle Aargange af »Budbringeren«, og det kan sikkert lykkes os at holde en lille Betragtning, der passer til Dagen. Saa gaar vi — altsaa ogsaa Erik, naturligvis — i Kirken. At Bedsteforældrene møder op der, følger af sig selv. Og saa sker jo det store, som

skal hjælpe mine smaa Børn til at holde ud i deres Tro — — og hjælpe ogsaa mig, saa jeg lettere kan føre dem gennem alle de Vanskeligheder, de uvægerligt skal igennem. Vi har allerede talt om, at vi herefter til Morgen- og Aftenbønnen skal føje: Gud Helligaand, led mig og oplys mig.«

»Ja, det lyder saamænd meget pænt alt sammen. Tænk, at du har spekuleret alt det ud! Jeg maa vel se, om jeg ogsaa kan forsyne Lise med Blomster og Kringle — — skønt — saa ser Kristen det jo — —«

»Lad du Lise selv fortælle sin Far, hvad der skal foregaa.«

»Nej — — næ — — det maa jeg i alt Fald tænke meget grundigt over.«

»Og tal saa lidt med Lise! Gør dog dette til en ægte katolsk Fest for hende! Giv hende ogsaa en lille Gave, som er virkelig religiøst præget.«

»Hvad faar dine?»

»Aah, Marianne har ønsket sig et Krucifix, som skal være »helt hendes eget«, og Per faar

den nye lille Bog med Helgenhistorier. Morfar og Mormor har ogsaa en lille »from« Ting til dem hver. Det skal nok blive en lykkelig Dag for dem i alle Maader; og den Glæde maa du ikke narre Lise for.«

»Nej — det kan saamænd godt være, du har Ret — —«

»Men een Ting maa vi rigtig nok først og fremmest huske: at bede særligt for vores Børn i denne Tid.«

»Ja — det har jeg saamænd heller ikke tænkt paa. Jeg har nærmest taget det som noget, der kun ordnedes af Præsten og Skolen. Men jeg kan godt se, at det er rigtigt, hvad du siger — og jeg skal nok prøve paa at gøre noget ud af det — — baade paa den ene og den anden Maade — baade hvad mig selv angaar — og Lise — —«

»Og Kresten!»

»Ja, men saa maa du hjælpe mig — og bede for, at jeg maa overvinde min — hvad var det, du saa kønt sagde? Dovenskab — ikke?»

Anden Del af Fadervor XI

Hvordan skal man bede femte Bøn i Fadervor?

FØRSTE ARTIKEL

En Henvendelse til Gud fra vor Side kan kun regne med Bønhørelse, hvis den bedende fremsætter sit Ønske med det rette Sindelag. Det er ikke første Gang, vi gør opmærksom paa denne vigtige Betingelse. Hvor det drejer sig om at opnaa Tilgivelse for begaaet Uret mod Gud, er det rette Sindelag, om muligt, endnu mere paakrævet, end naar vi beder om andre Gaver. Det maa altsaa være os magtpaaliggende til Fuldkommenhed at kende det gudvelbehagelige Sindelag i saa Henseende. Lad mig da først med nogle

faa Sætninger opregne de Betingelser, som bør være opfyldt, og saa siden forklare dem Punkt for Punkt.

Vil nogen med Held bede om Syndernes Forladelse, saa er det først og fremmest nødvendigt, at man virkelig kender de Synder, man har begaaet, og er dybt overbevist om den derved opstaaede Syndighed. Den anden Betingelse er, at man for Alvor angriber sine Synder, d. v. s. den Uret, man har gjort mod Gud ved at sætte sig op mod hans hellige Bud. Det tredje Krav lyder saaledes: Man bør aldeles og urokkeligt være overbevist om, at Gud er rede til at tilgive os

Mennesker vor Brøde, hvis vi er i Besiddelse af den lige nævnte Syndserkendelse og en oprigtig Anger. Denne Overbevisning om, at man her i Livet kan opnaa Syndernes Forladelse, maa endelig ikke mangle. For ellers kunde den smertelige Erindring om og den pinefulde Tanke paa vore Synder let føre til Fortvivlelse eller med andre Ord til en Sjælstilstand, der ikke kan tro paa Muligheden af Syndsforladelse.

Saadan gik det i sin Tid med *Kain*, som efter at have begaaet det første Mord og hørt Guds Straffedom, sagde til Herren: »Min Straf er for stor til, at jeg kan bære den« (I. Mos. 4, 13). Paa denne Maade udelukkede han sig selv fra den Frelse, der var lovet af Gud efter Adams Synd i Paradiset. Hans Efterkommere glemte Gud mere og mere og blev fremmede for Himlens og Jordens Skaber og højeste Herre og Menneskenes sidste Endemaal. Kains Slægt gik stadig mere op i det jordiske og forgængelige. Den brød med Monogami eller Engifte og hjemfaldt til Hævnlyst og Stolthed. Det endte med, at den dyrkede en rent verdslig Kultur, der ikke tog Hensyn til den ene sande Gud. — Vi kan ogsaa tænke paa *Judas, Forræderen*, der nok erkendte sin Synd og angrede den. Overfor Ypperstepræsterne og Folkets Ældste bekendte han den aabenlyst: »Jeg har syndet, idet jeg har forraadt uskyldigt Blod.« Men Ypperstepræsterne svarede: »Hvad kommer det os ved? Det bliver din Sag!« Da kastede Judas Sølvpengene i Templet og gik hen og hængte sig i et Reb« (Mt. 27, 4—6). Fejlen hos dem begge bestod i, at de nok havde Guds Vrede og Straf for Øje, men ikke tænkte paa Guds Barmhertighed, ej heller satte deres Lid til Guds Godhed og Naade.

Det gælder altsaa om at forrette den femte Bøn i Fadervor saaledes, at man ganske vist mindes sin Synd med dyb Sorg, men saa tager sin Tilflugt til Gud i hans Egenskab af Fader, der forbarmer sig over sine Børn, ikke til Gud som den

streng Dommer, (for saa er vi fortabt); og opfyldt af barnlig Tillid bønfalder man ham om ikke at handle med os efter sin strenge Retfærdighed, men efter sin uendelig store Mildhed.

Efter denne korte Orientering over de Forudsætninger, der muliggør en Bønhoørelse, naar vi beder Gud om at glemme og tilgive vore Synder, kan vi nu drøfte Enkelthederne.

Den første er den rette Syndserkendelse. For ca. 30 Aar siden stod jeg en Søndag efter Højmessens udenfor Kirken og ventede paa en, der havde overværet Gudstjenesten. Da kom en ældre Herre til mig og begyndte en Passiar. Pludselig sagde han, tilsyneladende ganske umotiveret: »Jeg skrifter aldrig, fordi jeg synder aldrig.« Det gav et Sæt i mig, ikke just fordi han ikke skriftede, det er der jo ogsaa andre, der ikke gør. Men det var den Begrundelse: »Jeg synder aldrig«, der virkede saa irriterende paa mig. Man behøver jo bare at huske, hvad Gud selv mere end een Gang har udtalt om dette Spørgsmaal. Han vejleder og formaner i Skriften til at anerkende vor Syndighed for derved at forberede vort Hjerte til at kunne faa Syndsforladelse. I sine Salmer klager David, opfyldt af den Helligaands Lys, over den almindelige Vanart: »Afveget er de alle, til Hobe fordærvet; ingen gør godt, end ikke een« (13, 4). Davids Søn Salomon spørger i Ordsprogenes Bog: Hvem kan sige: Rent er mit Hjerte, og jeg er fri for Synd?« (20, 9). I Prædikerens Bog staar der: »Intet Menneske er saa retfærdigt paa Jorden, at han kun gør godt og aldrig synder« (7, 21). Hos Profeten Jeremias truer Gud sit Folk, der vil lyve sig fra sin Synd, saaledes: »Se, med dig gaar jeg i Rette, da du siger: Jeg har ikke syndet« (2, 35).

Men maaske kommer nogen med den Indvending, hvormed jeg for nogle Aar siden i en Diskussion skulde afvæbnes. Dengang blev der sagt til mig: »De tager Deres Argumenter fra det Gamle Testamente. Dette gælder ikke mere. Vi tilhører den nye

Pagt.« Jeg svarer: *Saa lad os da bare undersøge, hvad Kristi Apostle i det Nye Testamente siger.* Johannes, Ørnen blandt Evangelisterne, erklærer kort og skarpt: »Hvis vi siger: Vi har ingen Synd, saa bedrager vi os selv, og Sandheden er ikke i os« (I. Jo. 1, 8). Disse Ord stadfæstes og udvides ved, hvad Apostlen Jakob skriver i sit Brev: »Vi støder alle an i mange Ting« (3, 2). Slaar man op i Romerbrevets 3. Kapitel, saa gentager den hellige Paulus bare, hvad David har sagt i 13. Salme.

Hvad de tre Apostle lærer, er ikke andet end det, vor Frelser selv forkynder. Ved at foreskrive femte Bøn i Fadervor, forlanger han en Syndsbeholdelse af alle sine Disciple. Skriften og Kirken kender kun to Undtagelser fra Syndens Lov, nemlig Herren selv og hans velsignede Moder. Mellem de to paa den ene Side og Slangen og dens Afkom paa den anden er der en dyb og bred Kløft. De to første er aldrig kommet i Berøring med Synden, alle andre Adams Børn træder derimod ind i denne Verden besmittet af Arvesynden. I mindre Ting fejler de alle, saa snart de har naaet Skelsaarene. Hvor mange voksne er der vel, der aldrig har begaaet nogen svær Synd, har man Lov til at spørge.

Den rette Syndserkendelse er det første Skridt henimod Syndernes Forladelse. Derfor begynder vor Forberedelse til Skriftemaalet med *en Samvittighedsransagelse*, der hverken maa være letsindig eller ængstelig, men nok alvorlig. Den undersøger, hvad vi i Tanker og Ord, Gerning og Forsømmelse har syndet mod Guds eller Kirkens Bud samt mod de Pligter, som vor Livsstilling paalægger os. Ivrig Kristne forsøger at gøre denne Undersøgelse mere effektiv og sikker ved hver Aften at ransage deres Samvittighed og ved ofte at gaa til Skrifte. Denne Skik gør det meget lettere at opfylde den første Betingelse, som Herren har opstillet for dem, der ønsker Syndernes Forladelse af ham.

F. K.

Fredens fem Hovedpunkter

Adskillige Læsere har anmodet Ugebladet om at bringe den hellige Faders saakaldte »fem Punkter« i deres Ordlyd. Vi gengiver nedenfor det centrale Afsnit af den hellige Faders Tale Juleaften 1941, hvor Punkterne behandlede udførligt. (Iøvrigt henvises til Referatet af Talen i Ugebladets Nr. 1 i Aar.)

Vi gør derfor kun Brug af vor Ret, eller bedre: Vi opfylder kun Vor Pligt, naar Vi idag, paa Vigilien til den hellige Julefest, Haabets og Fredens Morgenrøde for Verden, med hele Vor apostoliske Myndighed og af Vort ganske Hjerte henleder Verdens Opmærksomhed og Eftertanke paa de Farer, som truer med at hindre en Fred, der kunde egne sig som Basis for en virkelig Nyordning og svare til Folkenes Haab om en roligere Fremtid.

En saadan Nyordning, som hele Menneskeheden ønsker at se virkeliggjort efter denne Krigs Prøvelser og Ødelæggelser, maa bygges op paa den moralske Lovs uforanderlige og urokkelige Klippe, saaledes som Skaberens selv har aabenbaret den i Naturlovene og selv har mejslet den i Menneskehjernerne med uudslettelig Skrift. Den offentlige Mening hos alle Nationer og i alle Stater maa sørge for, at

denne Morallov overholdes med en saadan Enstemmighed i Ord og Gerning, at ingen tør vove at drage den i Tvivl eller afsvække dens bindende Kraft.

Som et straalende Fyrtaarn maa den ved sine Principper styre Menneskenes og Staternes Handlinger, saaledes at de er nødt til at følge dens sunde og reddende Direktiver, hvis de da ikke vil se ethvert ærligt Forsøg paa at stabilisere en Nyordning strande. Idet Vi derfor gentager og uddyber det, som Vi ved allerede tidligere Lejligheder har fremsat, skal Vi nu fastholde de væsentligste Forudsætninger for en international Ordning, der sikrer alle Folkeslag en retfærdig og varig Fred, til Gavn for det almene Vel og den almene Fremgang.

1. Indenfor Rammerne af en Nyordning, der hviler paa moralske Principper, er der ikke Plads for Krænkelse af andre Nationers Frihed, Integritet og Sikkerhed, uanset deres territoriale Udstrækning eller Forsvarsevne. Dersom det er uundgaaeligt, at Stormagterne paa Grund af større Muligheder og Magt maa oprette økonomiske Grupper imellem sig og de mindre og svagere Nationer, maa disse smaa Nationers Ret til Frihed paa det politiske Omraade staa urokkelig fast og endvidere i Tilfælde af Konflikter Staterne imellem deres ubestridelige Ret til effektiv Bevarelse af den Neutralitet, der tilkommer dem ifølge Naturretten og Folkeretten, og deres Ret til at beskytte deres økonomiske Udvikling, da de kun paa denne Maade kan sikre

deres Folks materielle og aandelige Vel.

2. Indenfor Rammerne af en Nyordning, der hviler paa moralske Principper, er der ikke Plads for aabenlys eller skjult Undertrykkelse af kulturelle eller sproglige Ejendommeligheder hos nationale Mindretal, for Hindring og Indskrænkning af deres økonomiske Kapacitet, for Begrænsning eller Ophævelse af deres naturlige Forplantningsevne. Jo mere samvittighedsfuldt den kompetente Statsmyndighed respekterer Mindretalenes Rettigheder, desto sikrere og mere effektivt kan den gøre Krav paa disses loyale Opfyldelse af de Borgerpligter, der er fælles for alle Borgere.

3. Indenfor Rammerne af en Nyordning, der hviler paa moralske Principper, er der ikke Plads for smaalige, egoistiske Beregninger, der gaar ud paa at skaffe sig økonomiske Fordele og Materialer til fælles Brug paa en saadan Maade, at de Nationer, der er mindre begunstigede af Naturen, bliver udelukket fra disse. Hvad dette angaar er det Os en stor Trøst at se, at Nødvendigheden af at alle faar Del i Jordens Goder, ogsaa anerkendes af de Nationer, som i Tilfælde af dette Principps Virkeliggørelse, vilde komme ind under Kategorien: »de, der giver« og ikke »de, der modtager«. Men det er i Overensstemmelse med Retfærdigheden, at Løsningen af dette Spørgsmaal, der er afgørende for Verdensøkonomien, sker systematisk og progressivt med de fornødne Garantier, saaledes at man drager Lære af Fortidens Mangler og Fejl. Hvis man ved den kommende Fred ikke holder sig dette Punkt modigt for Øje, vil der altid i den mellemfolkelige Forbindelse forblive en dyb og mægtig Rod til bitre Modsætninger og Misundelser, og dermed til Indledningen til ny Konflikter. Man maa være opmærksom paa, at en tilfredsstillende Løsning af dette Problem paa det nøjeste er forbundet med et andet fundamen-

talt Princip i den ny Orden, nemlig følgende.

4. Indenfor Rammerne af en Nyordning, der hviler paa moralske Principper, er der — naar de farligste Arnesteder for væbnede Konflikter er fjernet — ikke Plads for en total Krig, ej heller for en tøjlesløs Oprustning. Det maa aldrig tillades, at en Verdenskrig med sit sociale og økonomiske Fordærv, sine moralske Vildfarelser og Forstyrrelser, for tredje Gang bryder løs over Menneskeheden. For at sikre Menneskeheden mod en saadan Ulykke er det nødvendigt, at man alvorligt og ærligt skrider til en progressiv og ens Begrænsning af Rustningerne. Denne Uligevægt mellem overdreven Rustning hos de mægtige Stater og utilstrækkelig Rustning hos de svagere skaber en Fare for Bevarelsen af Folkenes Ro og Fred og foranlediger en udstrakt og forholdsmæssig Udvidelse af Vaabenfabrikation og Forsvarshære.

I Overensstemmelse med den Maalestok, efter hvilken Afrustningerne effektueres, maa man finde brugelige og for alle ærefulde Metoder til at give Loven »pacta sunt servanda«, »Pagterne maa overholdes«, dens vitale og moralske Funktioner tilbage, som nu engang tilkommer den i de retslige Forbindelser mellem Staterne. Men til denne »Respekt for Traktaterne« nærer de forskellige Folk og deres respektive Ledere en næsten uheldelig Mistillid, paa Grund af de foruroligende Kriser og aabenbare Brud, der er sket i Fortiden. For at den gensidige Tillid kan genoprettes er det nødvendigt, at der oprettes Institutioner, der — støttet af den almindelige Respekt — vier sig til den ædle Opgave, at garantere den oprigtige Overholdelse af Traktaterne og disses Gennemførelse efter Rettens og Retfærdighedens Principper.

Vi er aldeles ikke blind for de taarnhøje Vanskeligheder, der skal overvindes, og den næsten overmenneskelige Kraft af god Vilje, der kræves af alle Parter for at komme til Enighed om en

lykkelig Løsning af den dobbelte Opgave, Vi her har nævnt, men det fælles Arbejde er saa væsentligt for en varig Fred, at intet bør holde de ansvarlige Statsmænd tilbage fra at paatage sig det og samarbejde med alle den gode Viljes Kræfter, en Vilje, der ene retter Blikket mod Fremtiden, glemmer de smertelige Minder om Fortidens mislykkede Forsøg, og som ikke lader sig afskrække af Tanken om de gigantiske Anstrengelser, som et saadant Arbejde kræver.

5. Indenfor Rammerne af en Nyordning, der hviler paa moralske Principper, er der ikke Plads for Forfølgelse af Religion og Kirke. Fra en levende Tro paa en personlig ophøjet Gud udspringer der en ren og modstandsdygtig moralsk Kraft, som sætter sit Præg paa hele Livsløbet; thi Troen er ikke alene en Dyd, men ogsaa den guddommelige Port, ad hvilken alle gode Egenskaber træder ind i Sjælens Tempel og danner hin stærke og uhøjelige Karakter, der ikke vakler, naar Ret og Retfærdighed sættes paa Prøve. Dette har altid Gyldighed, men Troen vil straae endnu mere, naar den stimulerer Statsmanden saavel som den sidste Borger til det Maksimum af Mod og moralsk Energi, som skal til for at rekonstruere et nyt Europa, en ny Verden paa de Ruiner, som Verdenskonflikten med sine Voldshandlinger, sit Had og sin Splittelse af Sjælene har dynget sammen.

Med Hensyn til det sociale Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som ved Krigens Afslutning vil vise sig at være i høj Grad akut, har Vore Forgængere og Vi selv vist Vejen til Løsning, men disse Retningslinier bliver kun effektive, bærer kun Frugt, hvis Statsmænd og Folk, Arbejdsgivere og Arbejdere, er besjælet af Troen paa en personlig Gud, Lovgiver og Dommer, overfor hvem de skal aflægge Regnskab for deres Handlinger. Medens Vantroen derfor — den Vantro, der sætter sig op mod Gud, Universets Ordner — er den farligste Modstander af en retfærdig

Nyordning, er ethvert Menneske, der tror paa Gud, dens mægtige Forsvarer. Den, der har Troen paa Kristus, paa hans Love, paa hans Kærligheds- og Broderskabsgerninger blandt Menneskene, yder værdifuld Kraft til den sociale Genopbygning; dette gælder i endnu højere Grad Statsmændene, hvis de viser sig rede til at aabne Portene paa vid Gab og bane Vejen for Kristi Kirke, for at Kirken, frigjort og uhindret, kan stille sin overnaturlige Kraft til Tjeneste for Forstaaelse og Enighed blandt Folkene og koncentrere hele sin Iver og Kærlighed om det umaadelige Arbejde at læge Krigens Saar.

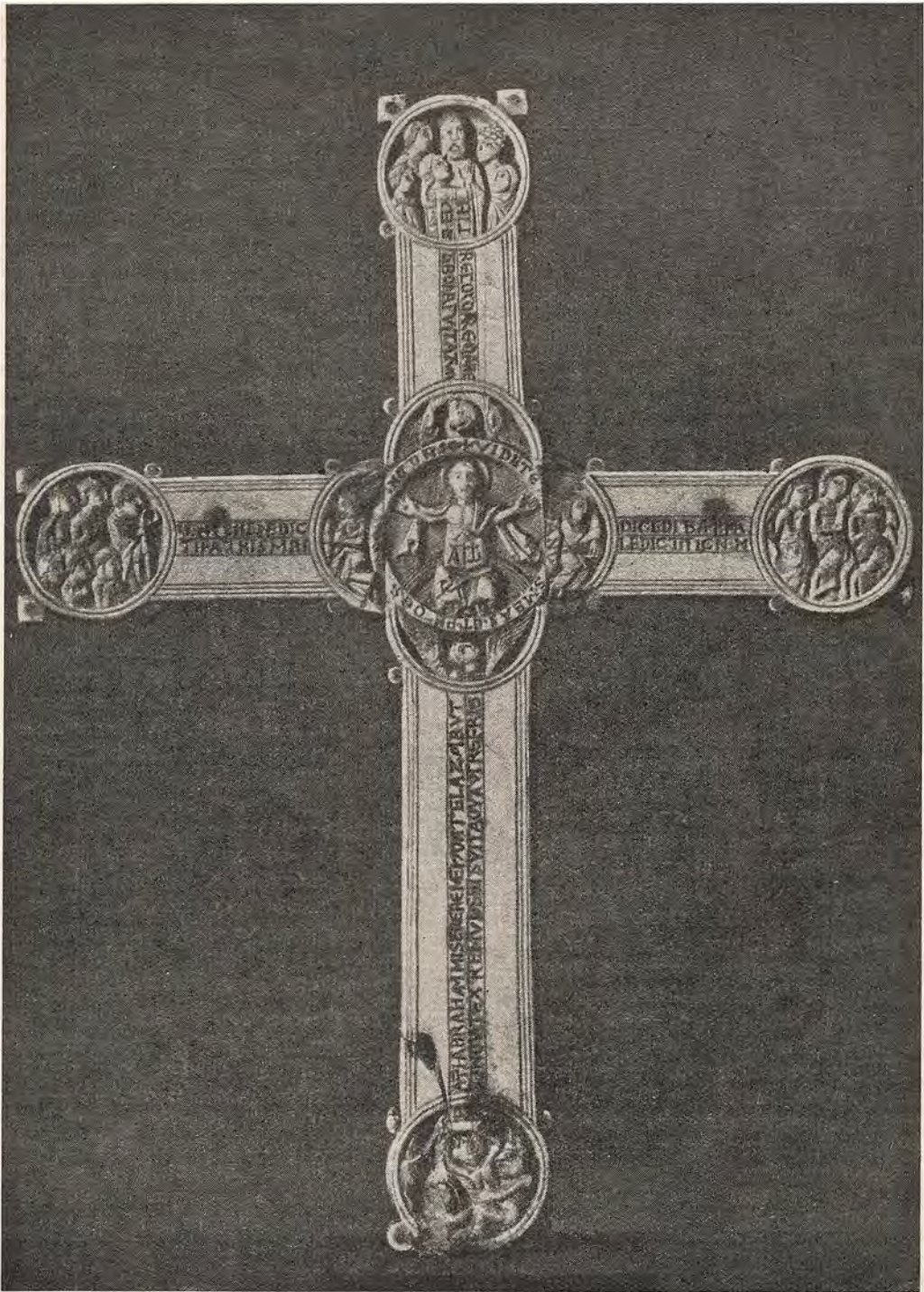
Det er derfor uforstaaeligt, hvorfor forskellige Forordninger paa visse Steder spærrer Vejen for Budskabet om den kristne Tro, medens de giver fri Bane for en Propaganda, der bekæmper den. Man unddrager Ungdommen den kristne Families velgørende Indflydelse og gør den fremmed for Kirken, man opdrager den i en Aand, der gaar imod Kristus, indpoder den antikristne Idéer, Grundsætninger og Praksis. Man vanskeliggør derved Kirkens Arbejde i Sjælesorgen, miskender og forkaster dens moralske Indflydelse paa Individet og Samfundet. — Ting, der langt fra at være blevet mildnet eller afskaffet under Krigens tværtimod er blevet hensynsløst forværret. At alt dette og meget andet tillige kan fortsætte under de nuværende Lidelser, er et trist Udslag af den Aand, der faar Kirkens Fjender til — foruden alle de andre tunge Ofre — yderligere at lægge en knugende Byrde af bitter og angstfuld Frygt paa de troende.

Gud er Vidne paa, at Vi elsker alle Folk uden Undtagelse med samme Kærlighed, og for at undgaa selv Skin af Partiskhedens Aand, har Vi hidindtil paalagt os den største Forsigtighed. Men Forordningerne mod Kirken og de Formaal, som disse forfølger, er saadanne, at Vi i Sandhedens Navn har følt os forpligtet til at udtale dette, for at der ikke ogsaa skal skabes Forvirring blandt de troende.

Vær hilset Kors, vort Haab i Strid,
i Lidelsernes beske Tid!
Forøg de frommes Naadeliv
og Synderen hans Skyld tilgiv.

Treenige, foren vor Jord
i et samdrægtigt Jubelkor.
Lad Korsets Mærke gaa foran
til Sejr og til vort Fædreland.
Amen.

Gumbild-Korset

Nationalmuseet

Sognepræsten i Ars

SANKT JOHANNES VIANNEY

9. August

I. Drengen

Johannes Vianney var Dreng paa den Tid, da den franske Revolution bragte Sorg og Ulykke over det franske Folk, altsaa i Slutningen af det attende Aarhundrede. Alle Kirker var blevet lukket, hvis de da ikke blev benyttet af frafaldne Præster, som havde valgt at adlyde den vantro Regering fremfor Kirkens Bud. De kirketro Præster var alle blevet erklæret fredløse — og dødsens, hvis de blev grebet! Og den hellige Messe blev kun læst i Smug, i Nattens Mulm og Mørke.

Saa var det da en saadan mørk, stjerneløs Nat i en lille Landsby, lidt Nord for Lyon. Det var henimod Midnat, og hele Naturen laa i den dybeste Stillehed. Men den, som havde gode Øren, og som forstod at lytte, vilde nu og da have hørt Lyd som af sagte Fodtrin eller af Døre, som forsigtigt blev lukket op og i — — —

I et af de smaa lerklinede Huse i Udkanten af Landsbyen blev netop en Dør aabnet, og ud kom Husets Ejer, Matthæus Vianney. Han bar en Dreng paa 5 Aar paa Armen, en lidt større havde han ved Haanden; bagefter fulgte hans Kone med endnu et Par Børn. Tavse og med varsomme Skridt gik de ud i Mørket, slog ind paa en lille Sti, der førte ud af Landsbyen, bøjede saa af ad en anden Sti og naaede endelig en enlig Gaard, som laa skjult bag en Gruppe Træer. Andre formummede Skikkelser var imidlertid dukket frem af Mørket og stod nu i Klynge inde paa Gaardspladsen. En af dem skilte sig ud, gik hurtigt hen imod Laden, slog med sin Knortekæp fire dæmpede Slag paa Porten, som derefter forsigtigt blev aabnet. Et Par Ord blev vekslet med hviskende Stemme; nu blev der givet Tegn til dem ude paa Gaardspladsen, og en for en gled de ind gennem den halvaabne Dør.

Da Matthæus Vianney med sin lille Flok kom ind i den halvmørke Lade, fandt han den allerede godt fyldt med Mennesker. Det svage Lys, som gjorde det muligt at se frem for sig, kom fra to Kærter, som var stillet op paa noget, der prøvede paa at ligne et Alter, men som i Virkeligheden var et stort Dejgtrug af den Slags, som dengang brugtes til Hjembebagningen. En snehvid Dug var bredt ud over det. Et stort, mørkt Kors stod lænet op mod Væggen bagved.

Matthæus fandt en Plads til sig og sine, og de knælede ned i Halmen, som dækkede Stengulvet. Kun Johannes, den yngste Dreng, blev staaende op

ved Faderens Side, i Haab om at faa et Glimt at se af alt det forunderlige, som skulde foregaa her — —

Endelig engang, for første Gang, havde den lille Dreng opnaaet at blive taget med til den natlige Messe. Hvad det egentlig var, der skulde ske herhenne, forstod han knap. Men saa meget begreb han, fra alt, hvad han havde hørt de voksne snakke om, at det var noget, som det var næsten livsfarligt at være med til, noget, som man bagefter ikke talte højt om, for at ikke Politisoldaterne skulde faa Nys derom. Og han vidste ogsaa, at naar alle disse Folk alligevel var kommet herhen, saa var det, fordi Messen var noget, de slet ikke kunde leve foruden, og som de ikke for alt i Verden vilde undvære.

Hvad Messen selv egentlig var for noget . . . Ja, Johannes havde jo hørt baade det ene og det andet, og hans lille Hjerne prøvede paa at samle det sammen, mens han stod der i det umaadelig stille og højtidelige Rum. Men det vilde slet ikke lykkes — det løb til sidst helt rundt for ham — — —

Da faldt hans Blik paa det store mørke Kors paa Alteret. Nu havde han det! Messen var jo bare dette ene: Korset — og Jesus hængende derpaa — — Jesus, som kom og lod sig korsfæste igen — for alle deres Skyld, som var kommet herhen — — ogsaa for hans Skyld! Det var jo egentlig saa ligetil, at selv en lille Dreng, med en ikke altfor stor Forstand, kunde fatte det.

Nu rejste en mørk Skikkelse sig og gik hen til en Bænk, som stod til venstre for Alteret. Johannes kunde ikke se ham der, men af de store Skygger, som faldt paa Muren og helt hen under Bjælkeloftet, kunde han regne ud, at det maatte være Præsten, som tog sine Messeklæder paa.

Lidt efter traadte Præsten hen til Alteret, og Messen begyndte. Kun en svag, meget svag Hvisken naaede den lille Drengs Øre; men hans Øjne stirrede ufravendt paa Præsten — — og paa den røde Messehagel med det gyldne Kors! Ja, Præsten havde jo virkelig et Kors paa Ryggen — ligesom Jesus paa Billedet derhjemme i Stuen — — Skulde Præsten da ogsaa korsfæstes — ligesom Jesus? Og dø? Var det det, der var Meningen med de Ord, han havde hørt i Gaar: »Præsten sætter Livet til for os andre«. Var det det, der vilde ske, hvis Politisoldaterne kom og hentede ham — —?

Nu vendte Præsten sig om — med udbredte Arme, som om han vilde favne dem alle — alle dem, for hvis Skyld han vilde sætte Livet til!

Først nu fik Johannes hans Ansigt at se, og han saa med Undren en helt anden, end han havde tænkt sig — en ganske ung Mand, saa ung, at Johannes spurgte sig selv, om han ogsaa var rigtig voksen?

En underlig Angst fyldte den lille Drengs Hjerter

Lotteri for københavnske Sognes Menighedsarbejde

Den Dug, som her er gengivet, er skænket af en Dame som Gevinst i et Lotteri, der begynder i disse Dage og trækkes i sidste Halvdel af Maj Maaned. Dugen er et overordentlig smukt Arbejde, fransk Broderi paa ægte Kammerdug stor 2 Meter 50 × 2 Meter 18,

vruderet af Fagfolk til ca. 1000 Kroner, og vil forhaabentlig faa mange til at sikre sig een eller flere Lodsedler, der koster 1 Krone Stykket og faas i de to katolske Boghandler i Bredgade og Stenosgade. Enhver, som ønsker at tage Dugen i Øjesyn og forvisse sig om dens Skøn-

hed, behøver blot at lægge Turen om ad Østergade. Her vil de finde den udstillet i Ole Haslunds Hus, Østergade 15, i Ugen fra 23. til 28. Marts. Lotteriet, der er en Forløber for en Basar til Efteraaret, gaar til københavnske Sognes Menighedsarbejde. Nærmere i næste Nummer.

ved dette Syn. Hvorfor var denne Præst dog saa lille? Hvorfor var han ikke ligesaa stor og stærk som Politisoldaterne? Han kunde jo aldrig staa sig imod dem! Han vilde ikke engang kunne løbe fra dem! Var det da rigtig Alvor, at han skulde sætte Livet til? Han kunde altsaa slet ikke slippe for det — skulde maaske heller ikke prøve paa det? —

Var det at være Præst, det?

Imidlertid gik Messen sin Gang. Præsten stod nu stadig med Ryggen til Folket. Johannes saa kun Korset paa hans Ryg — det gyldne Kors, som skinde i Halvmørket — —

Nu bøjede Præsten sig dybt ned over Alteret. Alle Folk var paa Knæ, ogsaa Johannes. Han turde knap trække Vejret, for ikke at forstyrre den dybe Stillehed omkring ham. Han vidste, hvad det betød. Jesus vilde komme nu — —

Nu knælede Præsten ned — alle bøjede Hovedet. Johannes skulde have gjort det samme — men det

var umuligt. Det var, som om hans Blik hang fast deroppe — netop nu — — for nu skulde han jo opleve det forunderlige — —

Med begge Hænder løftede Præsten den hvide Hostie højt op over det knælende Folk. Et Øjeblik stod den stille foran det mørke Kors paa Væggen, straalende hvid i Lyset af de blafrende Kærter.

Messen i hele sin himmelske Skønhed stod ligesom tegnet for den lille Drengs Blik. Korset — og Jesus, straalende hellig og levende, men fæstet til Korset — sættende Livet til — igen og igen — —

Og saa Præsten med Korset paa Ryggen — Præsten, hvert Øjeblik rede, ogsaa han, til at sætte Livet til — —

Ja, nu vidste lille Johannes Vianney, hvad Messen var.

Og han vidste, hvad det var at være Præst.

Og Præst, det vilde han være.

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Liturgisk Kalender

Marts:

22. S. *) PASSIONSSØNDAG (286); (violet) 2. Sæt Bønner: For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).

23. M. Feria (291); 2. For Kirken (violet) eller for Paven, 3. Om Fred.

24. Ti. Feria (295); 2. St. Gabriel (violet) (855), 3. Om Fred; sidste Evangelium: Festen ([84]). — Eller:

(hvid) St. Gabriel, Ærkeengel (855); 2. Feria (295), 3. Om Fred; Hellig Korsens Præfation (517); sidste Evang.: Feria (298).

25. O. MARIAS BEBUDELSE (hvid) (858); 2. Feria (300); sidste Evang.: (302).

26. T. Feria (305); 2. For Kirken (violet) eller for Paven, 3. Om Fred.

27. F. Feria (310); 2. Jomfru Marias syv Smerter (867), 3. St. Johannes af Damaskus (860), 4. Om Fred; sidste Evang.: Festens ([89]). — Eller:

(hvid) Jomfru Marias syv Smerter (866); 2. St. Johannes af Damaskus (860), 3. Feria (311), 4. Om Fred; sidste Evang.: Feria (312).

28. L. Feria (314); 2. St. Johannes (violet) af Capistrano (863), 3. Om Fred. — Eller:

(hvid) St. Johannes af Capistrano (863); 2. Feria (314), 3. Om Fred; sidste Evang.: Feria (316).

29. S. PALMESØNDAG (319). (violet)

*) Passionssøndag begynder Tiden for Opfyldelse af Kirkens Bud om Modtagelse af Paaskekommunionen.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 A, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annøneafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Bønnebogen under Fremstillingspris

Bogen for hver eneste Katolik

Bestillingerne paa *Pater Martindales Bønnebog* er allerede begyndt at indløbe. En københavnsk Sognepræst vil til Trosbekræftelsesfesten forære sit Sogns unge Deltagere i Festen hver sit Eksempel af Bønnebogen. Et Eksempel til Efterfølgelse. Af Hensyn til Udgivelsens Økonomi og Bogens særlige Betydning anbefales det alle Sognepræster ved Forudbestilling at sikre sig et passende Oplag til Videresalg. Det er af næsten afgørende Betydning, at et meget stort Antal Bestillinger (helst med Forudbetaling) er indsendt til Sankt Ansgars Forlag inden Palmesøndag, idet Indbindingerne skal sættes i Gang straks efter denne Dag. Forlagets Adresse er Bredgade 67, København K., og Gironummeret 51851. Der er følgende Priser: Hæftet 60 Øre, Papbind med Shirtingsryg 1 Kr., Helshirtingsbind 1,50 Kr., Niger-Imitations Indbinding 1,75 Kr.

Som Læseprøve aftrykker vi et Par Afsnit af Forklaringen til *Skriftemaalet*:

»Begaar jeg en svær Synd, maa jeg (især hvis det ikke er let at finde en Præst, f. Eks. langt ude paa Landet eller under Krig) øjeblikkelig prøve paa at opvække »fuldkommen Anger«). Det »fuldkomne Motiv« ligger ikke for højt for almindelige Mennesker. Mange finder det lettere at angre, fordi Gud er saa god, end fordi de frygter Helvede. Gode Mennesker har ikke noget imod at *knæle*, naar de er bedrøvede, men maaske de føler Modvilje mod den Tanke at *kræve* tilbage af Frygt. Saa snart jeg har opvakt denne Anger, er min Synd tilgivet, selv om jeg

alligevel maa skrifte den, naar jeg kan komme til det. Men vi er aldrig nødt til at blive i Dødsynd, indtil vi kan komme til at skrifte. Lad derfor være med at tænke: »Jeg har nu een Synd paa Samvittigheden, og den kan jeg ikke faa skriftet, saa nu gør det ikke noget, om jeg begaar een til«. Det er daarlig Logik! Gud er *mere* bedrøvet over *flere* Synder — og jo oftere jeg synder, des sværere er det at holde op.

Har jeg begaet en svær Synd, maa jeg »angre« den. Fortryde og angre er ikke det samme. Jeg kan fortryde en forkert Handling, fordi jeg er blevet til Latter, eller fordi jeg har tabt Penge, eller det er gaaet ud over mit Helbred eller min Selvfølelse. For at have aandelig Anger, maa Angeren *dreje sig om Gud*. — Det er heller ikke det samme at *føle sig* angerfuld og at *være* angerfuld. At være angerfuld vil sige at hade en Ting, fordi Gud hader den. Men jeg kan godt samtidig *føle*, at det forkerte er behageligt, og at jeg kunde lide at gøre det igen. Det er ligesom f. Eks. en Mand med Sukkersyge. Han bliver ved med at holde af Sukker, men han lader være med at spise det, fordi Doktoren siger, at han ikke maa. Jeg vil prøve paa at afholde mig fra det, jeg holder af, hvis Gud siger, at jeg skal. Og jo mere jeg holder af det, des bedre synes Gud om, at jeg holder mig fra det paa hans Befaling. Gud forbyder heller aldrig noget, hvis ikke det er skadeligt for mig. Men jeg vil bede om, at Gud ogsaa maa rette paa, hvad jeg holder af, saa jeg kommer til kun at holde af det samme, som han holder af.«

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolsk Foraarsstævne i Helsingør

Den 1. Maj, »Store Bededag«, hvor Mariæ Bebudelse fejres af Kirken, afholdes stor Katolikdag i Helsingør.

Program:

- Kl. 8,20 Afrejse fra Københavns Hovedbanegaard.
- 10,00 Højmesse i St. Vincents Kirke, Nygade 8.
Medbragt Mad spises i Skolens Gymnastiksal, hvor der faas Kaffe, Øl og Sodavand.
- 13,30 Pater A. Otto S. J. taler om *Helsingørs katolske Fortid*.
- 14,30 Den unge Kunsthistoriker Knud Sinding leder en Rundgang i Karmeliter-

Klostret, hvor Poul Helgesen levede som Munk, og i St. Olai Kirke.

- 17,00 Andagt i St. Vincents Kirke.

- 18,15 Afrejse fra Helsingør.

A. C. paatænker at foranstalte Cykletur Aftenen forud til Helsingør med Overnatning paa Vandrehjemmet Wisborg.

Det er Komitéens Haab, at mange Katolikker vil deltage, saa Mariæ Bebudelsedag maa se Kirken i Helsingør fyldt til sidste Plads. Lad os Katolikker hilse det nye Foraars ved at samles i den mindrigste gamle By og anbefale vort Land til Vor Frue af Danmark.

Komitéen.

overrækkelse. Vi minder Medlemmerne om, at de inden 20. ds. maa henvende sig til P. Coenen eller Formanden, dersom Emblem ønskes.

Maaske vil De smile

naar De atter læser om, hvor nødvendigt det er at interessere sig for Elisabethforeningens Arbejde og besøge dens Basar paa Palmesøndag (eller Dagen efter) i Lokalerne, Bredgade 67 o. G. Maaske nummer De: »Det er dog svært saa paagaende den ærværdige gamle Forening er blevet.« Men paagaende maa man nu en Gang være, naar man skal samle Midler til en saa krævende Sag, som Arbejdet for forældreløse Børn er. Der skal mange, mange Penge til. Og der er altid flere Børn, der trænger til Hjælpen, end Foreningen kan tage sig af.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 21. Marts Studiekreds-møde. Emne: 7. og 10. Guds Bud. Indledere: Lissie Barfred Petersen og Knud Rasmussen. De 2 Minutter: Lotte Lassen Landorph og René Nielsen. Praktisk Arrangement: Gruppe II. — Forvalg til Bestyrelsen. Afgaaende Bestyrelsesmedlemmer er: Vibeke Emborg (ønsker ikke Genvalg), Albert Strøyer (villig til Genvalg), Niels Frederiksen (villig til Genvalg). De af Bestyrelsen opstillede Kandidater er: Eva Binding, Lotte Fobian, Anna Christensen, Poul Sar-rild, Albert Petersen. Generalforsamlingen finder Sted Lørdag den 11. April. Nærmere senere.

Fastepredikener i København

St. Ansgars Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Onsd. 25. Marts: »Er Genforeningen nær?« Hver Fredag Kl. 19½ Korsvejsandagt.

St. Mariæ Kirke. Hver Onsdag Kl. 19½ Pastor Hake. Korsvejsandagt hver Søndag Kl. 17.

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor Peter Schindler. Hver Fredag Kl. 20 Korsvej.

Jesu Hjerter Kirke. Hver Torsdag Kl. 20 Korsvejsandagt med kort Prædiken ved Pater Pauli S. J. Torsd. 26. Marts: »Kristus ser sine trofaste Venner«. Hver Sønd. Kl. 18 Fastepredikenen ved Pater Nösen S. J.: »En splittet Kristenhed«. Sønd. 22. Marts: »Den stille Reformation«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor Thorbjørn Møller; Fredag d. 20. Marts: »Lidelsen«; d. 27. Marts: »Bønnen«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater Jos. Bender S. J. Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater G. Scherz.

Til alle unge Katolikker

Lørdag d. 28. Marts Kl. 20 pr. afholder Katolsk Ungdoms Klub, København, i »Den røde Sal«, Ste-nosgade 4, en Aften til Fordel for Frank Andersens Fond. Det er en Sag, som kommer den katolske Presse til Gode og derigennem dig selv og dine Venner. Derfor indbyder vi alle unge til at deltage i denne Aften. Programmet er følgende:

Indledning: »Vi er unge, vi vil kæmpe«.

Velkomst ved Hr. Albert Strøyer.

Tale: Hr. Redaktør H. D. T. Kiær-ulff.

Sang: »Vi har Ungdommens Mod«. Opraab ved Hr. Niels Frederiksen. Fælles Kaffe-bord.

Oplæsning af Hr. Verner Stabehl. Klavermusik ved Frk. Eva Binding. Stort amerikansk Lotteri med gode Gevinster.

Hele Aftenens Overskud gaar til Frank Andersens Fond.

Kom med til denne Aften og du støtter Fondet.

Sygeplejerske-Forbundet

Møde hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Onsdag d. 25. Marts Kl. 19,30 pr. Pater Coenen vil gennemgaa Messens faste Dele (Recitation). Derefter Emblem-

MOLIN^s Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
Hjemmefarver farver

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorffsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Egen Fabrik

for

HOSPITALSSENGE

og

HOSPITALSMØBLER

fortrindlige Kvaliteter i

SENGEUDSTYR

HVIDEVARER

GARDINSTOFFER

ULDTÆPPER

m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

VILJEKRAFT

hos Hverdagsmennesker
og Berømtheder ...

Ind imellem -

Læserne fortæller

Vi bringer i Dag et Par af de første Svar fra Læserne i vort lille Rundspørge: »Hvilke Eksempler kender De paa Bedrifter, dikteret af Viljekraft?« I næste Nummer bringer vi igen en lille Bukel. Vi gør endnu en Gang opmærksom paa, at vi er interesseret i Viljesbedrifter af boade Berømtheder og ganske ukendte. Vær saa elskværdig at hjælpe med til, at Resultatet af Rundspørget bliver saa alsidigt som muligt. Rod lidt op i Deres Hukommelse og tænk efter, om De ikke har læst om eller oplevet imponerende Eksempler paa Vilje-Bedrifter.

Husk, Bidragene helst maa ikke fylde over ca. 45 Linjer paa Tryk eller ca. 250 Ord. Indsend dem til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 A, København N., i Konvolut, mærket »Konkurrence«, og forsyn Bidragene med tydeligt Navn og Adresse til Redaktionens Underretning — gerne ledsaget af et Mærke, hvis De helst vil optræde anonym i Bladet. Der uddeles Bogpræmier for de bedste Besvarelser.

Stanleys Strabadser

Fattighusdrengen, Journalisten og Forskeren Henry Stanley er en af dem, hvis Jernvilje har bragt det vidt i Verden, derfor synes jeg, han bør mindes i denne Enquete, ikke mindst fordi det i Aar er netop 100 Aar siden han blev født. Det meste af sin alt andet end morsomme Barndom, fra han var seks, til han var fjorten Aar, tilbragte han i et Fattighus, der samtidig var Skole for forældreløse Børn. Men en Dag stak han af og kom til Liverpool, hvor han tog Hyre paa et Skib til

New Orleans i Amerika. Sejlturen gav ham Blod paa Tanden, og som Sømand kom han siden til baade Vestindien, Spanien, Grækenland og Italien. For sine surt sammen sparede Hyre-Penge rejste han ogsaa omkring i Ægypten og Palæstina. Han, der kun havde Fattig-Skolens Uddannelse bag sig, kunde nu sende glimrende og vel betalte Rejsebrevne til amerikanske Blade, og det varede ikke længe, førend han som Korrespondent for det store »New York Herald« blev sendt til Afrika for at finde den forsvundne Missionær og Opdagelsesrejsende Livingstone. At han fandt ham, ved vi alle, men det er mindre kendt, at denne Mands enestaaende Viljekraft paa senere Ekspeditioner i det farefulde, ukendte Afrika førte til følgende Resultater: han omsejlede og kortlagde bl. a. Victoria-Søen, Nyanja- og Tangayika-Søen, og gik siden opad den mægtige Kongo-Flod, som han be-sejlede og kortlagde under uhyre Strabadser, Kampe med de Indfødte og Naturforhindringer. Han var med til at grundlægge Kongo-Staten og fandt paa en ny Ekspedition den forsvundne Guvernør Emin Pascha. Stanleys enestaaende Evne til at gøre Afrikas mægtige Negerkonger og Høvdinge til sine Venner og Forbundsfæller, hans vavittige Mod, og først og sidst hans Jernvilje var Hemmelighederne ved, at han bragte det saa vidt.

N. K. B.

Et ubekæmpeligt Husmands-Par

Et Sted i Nordjylland har jeg et Par gode Venner, et døvtstumt Ægtepar, der for mig staar som Indbegrebet af sejt og ubekæmpelig Vilje. Manden var oprindelig Sadelmager, men kunde ikke taale det indendørs Arbejde. Ægteparret læsede da deres Havelysthus paa en Vogn og kørte det ud paa Heden, hvor Manden ved Hjælp af et Laan paa et Par Tusind Kroner havde erhvervet ca. 30 Tdr. Land Lyngjord, som bl. a. indeholdt en Grusgrav. Han ejede ikke et Dyr, ikke et Redskab og ingen Kapital. Men han tjente lidt ved at leje Grusgraven ud og laante sig til Redskaber ved at give Naboerne Part i den forventede Rug- og Kartoffelhøst. Omsider kunde han købe sig en Ged, der gav Familien Mælk, og støt og utrætteligt blev Husmands-parret ved at forbedre og udvide Bedriften samtidig med, at Børneflokken efterhaanden var vokset til seks. En Dag for et Par Aar siden kunde de lægge Soklen til et grundmuret Stuehus med et Par Længer til Redskaber, Dyr og Sæd, og de ældste Børn er i Mellemtiden vokset op til at blive en Arbejdskraft for Forældrene. Hvad disse Mennesker har budt sig af Savn og Overvindelse, før de er naaet saa vidt, kan man kun forestille sig, hvis man har besøgt dem i Træhuset, hvor et enligt Primusapparat maatte gøre Fyldest baade ved Madlavning og Vask. De er en Oplevelse.

-nn.

Patent paa Verdensforbedring ...

Det er et raadtent Samfund, sagde Frisøren og svang Saksen hektisk over Hovedet paa den Herre, der sad i Stolen ved Siden af mig.

(Jeg maatte uvilkaarlig tænke paa en amerikansk Barber og Lyn-Omvender, jeg engang hørte om — han gik lige til Sagen og havde for Vane at udbryde, naar han stod med Ragekniven foran en Kundes Strube: »Er De rede til at dø?!?« Jeg gøs lidt). Men Frisøren skaaede baade min Sidemands Hals og hans Haar med Undtagelse af

Det er et raadtent Samfund

det, der alligevel skulde tyndes ud, og gentog: Det er et raadtent Samfund. Korruption alle Vegne. Hver meler sin egen Kage!

— Ja, sagde min Sidemand opgivende. Men har De en Idé til at lave en bedre Verden?

Det havde han absolut. Hvis det var ham, der stod for Verdens Styrelse, vilde han nedsætte en Domstol af Sagkyndige, som skulde afgøre alle Stridsspørgsmaal mellem Nationerne fuldtud upartisk og retfærdigt, og dermed vilde der ikke blive mere at skændes om. Basta!

— Og hvem skulde vælge Domstolen? sagde min Sidemand.

— Repræsentanter for de forskellige Nationer.

— Og hvem skulde sikre, at Repræsentanterne blev fuldtud retfærdigt udtaget, og at de valgte Medlemmerne til Domstolen fuldtud retfærdigt og uden Bihensigter?

— Det — det maatte man sætte

alt ind paa, sagde Frisøren og glippede lidt med Øjnene.

— Og hvis ikke alle Nationer var villige til at bøje sig for Afgørelsen?

— Det skulde de! Jeg ser, De begynder at blive lidt tyndhaaret over Issen, Hr.! Ja, man skal snart tabe Haaret i Tider sam disse — maaske skulde vi flytte Skilningen en Anelse til højre, det dækker bedre!

— Ja, Tak, sagde min Sidemand blidt, og Verden blev derefter ikke yderligere omordnet i den Omgang. Og jeg sad og syntes, at jeg sammen med Frisørens Patent-System til Verdens Forbedring kunde se alle andre Patent-Forbedrings-Systemer dratte omkuld som hundrede Korthuse for en Brise gennem Gardinet.

Samme Skæbne alle hundrede eller tusinde, eller hvor mange der nu bliver opfundet.

Fordi de har samme Svaghed allesammen. Fordi ingen af dem er bygget paa den eneste holdbare Grundpille, som hedder: »Hver feje først for sin egen Dør!«

Brændglasset.

Spørgekasse

Hvordan kan man redde Logikken i det Forhold, at det i Det nye Testamente anbefales at vende den anden Kind til, naar man bliver slaaet paa den ene — naar det i Det gamle Testamente hedder »Øje for Øje og Tand for Tand«?

P. L.

Det meget primitive Jødefolk blev gennem Aarhundreder opdraget til at tage imod den hele Aabenbaring, som skete ved Kristus og Apostlene. »Øje for Øje og Tand for Tand« betød en *Mildnelse* i Forhold til den primitive Hævnfølelse, der ikke ejede saa meget Maadehold, at den nøjedes med »Øje for Øje og Tand for Tand«, idet Gengældelsen overgik Krænkelsen.

Endvidere maa det erindres, at

Moses Lovgivning paa en Gang var af religiøs og civil Art paa Grund af det gamle Jødefolks særlige Statsform (Theokratiet). Loven om »Øje for Øje og Tand for Tand« er altsaa af politimæssig-juridisk Art.

Spørgeren siger meget rigtigt, at det *anbefales* at vende den anden Kind til; her er altsaa ikke noget Bud.

Kristus benægter ikke, at det kan være berettiget, at Staten straffer en Forbrydelse, men han taler til enhver af os om den Krænkelse, vi kan komme ud for; han hævder, at det vil være det fuldkomneste, om man i Stedet for at gengælde ondt med ondt, viser den yderste Taal-somhed.

Sammenkomsten for Gildeledere

Som meddelt i sidste Nummer af Ugebladet arrangerer Sankt Knuds Gilderne en Sammenkomst for Gildeledere i Storkøbenhavn. Vi kan nu meddele, at Sammenkomsten er fastsat til Onsdag den 8. April Kl. 8 i Jeanne d'Arc Skolens Gymnastiksal. Sammenkomsten er blevet betegnet som festlig, og vi haaber, den skal svare til Forventningerne, men i første Række er Aftenen planlagt for at give Hovedkomitéen Lejlighed til at drøfte de særlige københavnske Problemer med Gildelederne. Denne Drøftelse er henlagt til Aftenens første Del, og vi haaber, den skal bidrage til at give et klart Billede ikke alene af de Problemer, en Storby frembyder for Gildeledere, men ogsaa af de Veje, der fører til deres Løsning.

Den underholdende Del vil komme til at bestaa af Kaffebordet og en Filmsafdeling, som det takket være Forretningsfører A. Ørstedes sædvanlige store Hjælpsomhed er lykkedes at arrangere uden Fremvisningsudgifter m. m.

Det er et Udtryk for den Betydning, som Biskoppen tillægger Gildeinstitutionen, at han har lovet at glæde os med sin Nærværelse denne Aften.

Thorbjørn Møller.

Natlig Tilbedelse i Domkirken

Efter manges Ønske indfører St. Ansgars Kirke i Aar den smukke Skik at lade Kirken staa aaben Natten mellem Skærtorsdag og Langfredag, saa alle i København, der ønsker det, kan tilbringe en eller flere Timer i Bøn og Betragtning foran Sakramentet. Den natlige Tilbedelse indledes Kl. 20 med en fælles Vaagetime med Prædiken, Sang og Bøn. For at være sikker paa, at der hele Natten igennem er et passende Antal Mennesker i Kirken, bedes alle indtrængende om snarest at henvende sig til Sankt Ansgars Forlag, Palæ 4777, hvor Hr. Sven Damsholt velvilligst har lovet at opstille en Liste. Det tilraades Damer kun at tage Tid mellem Kl. 24 og Kl. 6, hvis de er i Følge med mandlige paarørende.

Kirken vil blive ekstra opvarmet den Nat. De, der ikke tør gaa ud i Mørket, maa huske, at der ogsaa er Tilbedelse hele Skærtorsdag samt Langfredag Morgen, og den maa heller ikke forsømmes. Det er ikke tilfældigt, at denne Skik netop optages i Aar. Herrens Ord: »Saa har I altsaa ikke kunnet vaage en Time med mig? Vaag og bed, for at I ikke skal falde i Fristelse«, maa nu finde Genklang i vore Øren — og i vore Hjerter.

St. Ansgars Kirke

Fred. 20. Marts Kl. 20 efter Korsvejsandagt Menighedsmøde i Salen. Pater Wevers fortæller om de helige Steder i Palæstina. Kirkekoret synger. Billetter à 50 Øre paa Kirkens Kontor.

Sakramentskirken

Onsd. 25. Marts Kl. 19½ Ungdommens Studiekreds.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 22. Marts Kl. 8,30 Fælleskommunion for Immaculatakongre-

gationen. Mand. 23. Marts Kl. 20 Fastemøde i Kirken og Røde Sal for de unge Mænds Kongregation. Torsd. 26. Marts Kl. 20 Korsvejsandagt med Deltagelse af Mændenes Kongregation.

St. Antoni Kirke (Brønshøj)

Fred. 27. Marts efter Fasteandagten kort Indførelse i den stille Uges Liturgi (med Lysbilleder).

Benediktinerindeklosteret paa Jagtvej

Lørd. 21. Marts, St. Benedikts Fest, Kl. 9 Pontifikalmesse ved Hs. Excellence Biskop Suhr.

St. Liobasøstrenes Kapel Valby

21. Marts, St. Benedikts Fest, Højmesse Kl. 8½, Vesper Kl. 15.

Benediktineroblaterne

Fred. 27. Marts Kl. 19,45 Møde hos St. Liobasøstrene, Valby.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde i Sankt Annæ Kirke Søndag d. 22. Febr. Kl. 14,30. Profes.

Eksercitier paa Rygaard

I den stille Uge holdes Eksercitier for yngre Kvinder i Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Tirsdag den 31. Marts Kl. 19 til Paaskelørdag den 4. April Morgen. Leder: Pater H. Roos S. J.

Indmeldelse sker til Klostret senest den 28. Marts skriftligt eller telefonisk (Hellerup 3118, bedst Kl. 10—10½ og 15½—16½). Rationeringsmærker bedes medbragt. Pris 12 Kr., enkelte halve Friplads kan eventuelt gives.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag d. 19. Marts Kl. 19 Pastor Geertz-Hansen: »Jesus Kristus, Gud og Menneske« (sluttet). — Kl. 19 Adjunkt Johan Jensens Kursus i 90'ernes Litteratur: Johannes Jørgensen. — Kl. 20 Pastor Messerschmidts Kateketkursus: »Guds Væsen«.

Mandag d. 23. Marts Kl. 19 Pater Wolfisbergs og Kantor Segalts Liturgi-Kursus: Palmesøndags Messe og Korol. — Kl. 20 Pastor Messerschmidt: Markusevangeliet 14. Kap. 26.—52. Vers.

Tirsdag d. 24. Marts Kl. 15 Pater Wolfisbergs Latinkursus: De uregelmæssige Verber. — Kl. 19 Pastor Wevers Kursus i Troslære: Trosbekendelsens Indhold. — Kl. 20 Pastor Schindlers Kursus i kirkelig Kunst: Della Robbia.

Academicum Catholicum

Lørdag den 21. Marts Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Kassereren, Civilingeniør James Hamm, Blidahpark 29, Chl. (Man tager med Linie 14).

Onsdag den 8. April Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Museumsassistent Svend Heding taler om Raceproblemer.

Søndag den 12. April Kl. 8,30.

Akademikermesse hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. (Man kan bagefter faa Kaffe hos Søstrene og spise sin medbragte Mad).

Fredag den 1. Maj (Store Bededag).

Udflugt til Katolsk Stævne i Helsingør. Besøg i Karmeliterklostret m. m.

De unges Studiekreds.

Fredagene d. 27. Marts, 10. April og 24. April Kl. 20 i Bredgade 67 A. — Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filosofer og Catholicismens Stilling til dem.

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepreneur og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigt
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING
Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A/s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen
Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

DET KGL. DANSKE MUSIK- KONSERVATORIUM

Lørdag den 28. Marts Kl. 20.

Jytte Albrechtsen

Klaver-Debut.
Konservatoriets Solistklasse.

Bill. à 1,35 (incl. Skat og Garderobe) faas paa Konservatoriet, V. Boulevard 36, Central 4274, samt i de 2 katolske Boghandlere.

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

29. Marts 1942

Nr. 13

Om virkeligt at opleve Aarets Gang

Der er Forskel paa Livet paa Landet og i Byen. Paa Landet kommer man tæt ind paa Naturen, i Byen derimod har Teknikken rejst en Skærm mellem Natur og Menneske. Landmanden, hvis Hus ligger ude paa Marken, oplever de fire Aarstider paa en mere intens Maade end Cyklehandleren paa Nørrebro. Han ved altid, hvor Vinden kommer fra, og som oftest ogsaa, hvordan Vejret vil blive. Hos ham ligger Sneen endnu som en uplettet blød Dyne, mens den i Byen forlængst er fejlet sammen til en snavset Bunke. Her staar Harens Steppedans tegnet omkring Køkkenhavens Kaal, ligesom Rævens syndige Vandel staar skrevet hvidt i hvidt. Om Foraaret ligger Eng og Mark nymalet. Jorden damper og Luften er fuld af Duft. Og Sommeren, ja, hvordan kan man vide, at det er Sommer, naar man ikke kan ligge i en Høstak med Hænderne bag Hovedet, og med det ene Øje helt og det andet trekvart lukket spejde efter Lærken i det blaa? Der er ingen Sommer uden Kløver og sagte vuggende Kornmarker, og ingen Høst uden Lyden af Selvbinderen og Synet af Neg, der i Aftenskumringen hviler Hoved mod Hoved i intim Omfavnelse. Skal man leve med Naturen, skal man leve ude paa Landet.

Men det var dog ikke det, jeg vilde skrive om. Det var kun ment som Lignelse. Lad mig sige det klart: ligesom man skal være paa Landet for at komme i Kontakt med Naturen, skal man gaa i Kirke for at komme i Kontakt med Kristus.

For de ukirkelige Kristne gives der ogsaa noget, der hedder Jul og Paaske og Pinse. Ja, der er endogsaa dem, der taler om Kyndelmisse, Askeonsdag og Palmesøndag. Men for dem er alt dette kun tomme Skaller. Det er nærmest Kalenderbetegnelser i Lighed med Januar, Marts, Juli og August. Hvem tænker endnu paa at bringe disse Betegnelser i Forbindelse med romerske Guder og Kejsere?

Noget helt andet er det, naar man i Julen gaar til Midnatsmesse, ja endog har forberedt sig til Jul ved Adventstidens gripende Liturgi, — naar man Kyndelmisdag har baaret et brændende Lys i Haanden til Ære for Jesus, der af Simeon blev hilst som Verdens Lys, — naar man er gaaet ind i Fasten med Askekorset paa Panden og med Paa mindelsen om, at vi er Støv og en Gang skal vende tilbage til Støvet, — naar man Palmesøndag gaar i Procession med en Palmegren i Haanden (selv om det i Virkeligheden kun kan være en lille Buksbomkvist)

og hilser Jesus ved Indgangen af den stille Uge paa samme Maade som Jerusalems Børn gjorde det i sin Tid, — naar man Skærtorsdag modtager Alterets helligste Sakramente, og Langfredag drager sine Sko af for at kysse den korsfæstede Frelser. Her i Kirken kommer vi den Kristus, der er den samme i Gaar og i Dag og indtil evig Tid, saa nær som Mennesker kan komme ham. Sammen med alle dem, der ved Daaben blev indlemmede i det mystiske Legeme, hvis Hoved han er, oplever vi hele Aaret rundt Frelsens Hemmeligheder. Den ene Fest kalder paa den anden. Den ene Helligdag forbereder den anden. Vi gaar aldrig i Staa, men vokser stedse op til ham, der er vort Hoved. Paa denne Maade bliver hvert Aar et Herrens Aar, et Naadsens Aar.

De Kalenderkristne, der en Gang imellem stikker deres Hoved ind ad vor Kirkedør (det sker gerne Julenat) kan synes, at vor Gudstjeneste er meget stemningsfuld. De ser dog ikke mere af vort Kristenliv end den før omtalte Cyklehandler oplever Naturen, naar han en Lørdag Eftermiddag med Kone og Barn via Holte og Hillerød cykler til Gilleleje. Man skal leve med Kirken for at leve med Kristus.

S. W.

Uretfærdighederne

ved Jesu Domfældelse

Naar man betragter Vor Herres Lidelseshistorie, er der et, man gerne er tilbøjelig til at overse, nemlig den enestaaende uretfærdige Maade, paa hvilken man tilsidesatte hans Rettigheder som Borger og Søn af sit Folk.

Den jødiske Retspleje var altid paa dens Side, som var anklaget paa Livet. Man afskyede i den Grad Dødsstraffen, at et Rabbiner-Ordsprog sagde: »Det høje Raad, der gennem et Tidsrum af syv Aar fælder mere end een Dødsdom, er en morderisk Forsamling«.

Den veludviklede jødiske Lovgivning, der var yderst ømfindelig overfor Borgernes Liv, beskyttede den anklagede i alle Henseender. Det fremgaar tydeligt af Evangeliernes Fremstilling, at denne Beskyttelse ikke blev Vor Herre til Del.

Vor Herre blev forhørt af det høje Raad om Natten. Men kun i Sager, der drejede sig om Penge, kunde Afhøring finde Sted efter Solnedgang. Efter det Tidspunkt stred det mod Loven at afhøre een, der var anklaget paa Livet.

Blev den anklagede kendt »skyldig«, skulde et nyt Forhør finde Sted den næste Dag. Den jødiske Dag begynder ved Solnedgang den ene Dag og ender ved Solnedgang den næste Dag. Derved kom de to Forhør over Vor Herre til at finde Sted samme Dag. Grunden til at to Forhør skulde finde Sted, var den, at Retshandlingen, hvor der var Tale om Dødsstraf, skulde gaa saa langsomt som muligt, for derved at udelukke enhver Uretfærdighed.

Det stred mod Loven at afholde et saadant Forhør paa en Fredag, fordi man var bange for, at Retshandlingen kunde trække ud over Solnedgang og saaledes finde Sted paa Sabbaten.

Det var stridende mod Loven at afsige Dødsdommen paa samme Dag, som den Anklagede var kendt »Skyldig«.

*

Der blev fremført tre Anklager mod Vor Herre: Han truede med at ødelægge Templet, han paastod at være Guds Søn, han rejste Folket mod Kejseren.

Kun et Vidne kunde være Anklager. Men det var farligt at være Vidne mod een, der var anklaget paa Livet, da Straffen for falsk Vidnesbyrd her var Døden ved Stening. Derfor var saadanne Sager selvsagt meget sjældne.

Talmud har bevaret Formularen, som Ypperstepræsten anvendte ved Tiltale af Vidnet i en Sag, hvor Dødsdommen kan komme til Anvendelse: »Det er ikke, hvad Du tror, eller hvad Du har hørt af offentlige Rygter, som vi spørger Dig om. Hvis Du er Skyld i, at den Anklagede uskyldig bliver dømt, saa vil hans, ja ogsaa hans Efterkommeres Blod raabe om Hævn over Dig, og Gud vil gøre Dig ansvarlig ligesom Kain for hans Broder Abels Blod«. (Mishna Sanhedrin 4,5).

Dette havde den jødiske Mængde formodentlig i Tankerne, da den raabte: »Hans Blod komme over os og vore Børn«.

Sct. Marcus fortæller os, at Vidnesbyrdene ikke stemte overens. I Henhold til Loven burde Vor Herre derfor være frifundet og løsladt.

*

Kaifas' Vrede og Skuffelse forstaas, da Anklagen faldt til Jorden. Straks gav hans listige Tanker sig i Lag med at finde en Vej til at redde Situationen. Han bestemte sig til at dømme Fangen efter dennes egne Udtalelser og derved skaffe det Vidnesbyrd, som Vidnerne ikke havde kunnet afgive. Hans Opræden er her stik imod baade Aanden og

Bogstaven i Loven. Han afkrævede Vor Herre den jødiske Forfatnings mest højtidelige Ed — Vidnesbyrd-Eden. — Det var en utilgivelig Forbrydelse at vægre sig ved at aflægge denne. Sct. Mathæus, der var en Jøde, og som skrev sit Evangelium for Jøderne, beretter os, at Kaifas sagde: »Jeg besværges Dig ved den levende Gud, at Du siger os, om Du er Kristus, Guds Søn.«

Mishna siger: »Hvis een siger: »Jeg besværges Dig ved den Almægtige, ved Sebaoth, ved den Naadige og Medlidende, ved den Langmodige« — eller anvender en anden af de hellige Titler, saa skal den adspurgte være tvungen til at svare«. Vor Herre, der altid var en lovlydig Jøde, havde ingen anden Udvej end at svare. I Rettens Stilhed lød det aramæiske bekræftende: »Du har sagt det«.

Nu havde de hans Indrømmelse.

»Kristus« er det græske Ord for »Messias«, den saalænge ventede og saa inderligt ønskede Konge, der skulde komme som Sejrherr og befri Israel. Kejseren vilde maaske have nøjedes med at spotte en omvandrede Lærers Ord, men han vilde absolut ikke taale en populær Fører eller Prætendent til Israels Trone. Kaifas har sikkert smilet stygt ved sig selv, og maaske alerede i Tankerne formet det Argument, han vilde bruge, naar han skulde kræve Bekræftelse paa den Dom, han var i Færd med at udtale: »Dersom Du lader denne Mand gaa, er Du ikke Kejserens Ven!«

Med en Gestus af paataget Rædsel rev han Slidsen paa sin Kaabe op i Halsen, — den foreskrevne Sønderrivning, naar Gudsbespottelse udtales — og vendte sig imod sine Kolleger. »Han har talt bespotteligt; hvad har vi længere Vidner nødig? Se, nu har I hørt Bespottelsen«. Denne Forhaandsafgørelse af Sagen, førend der var stemt om den, var en grov Overtrædelse af Loven.

Det høje Raads Yngste skulde stemme først, saa de ikke blev paavirket af de Ældres Afgørel-

se. Men Ypperstepræstens Udtalelse paavirkede Afgørelsen. Selv om der var een eller anden i Raadet, som maaske var i Tvivl om Retfærdigheden af Forhøret, turde ingen af dem lade deres Mening komme til Orde. Den eenstemmige Afgørelse blev »Skyldig«.

*

Nu var der et ejendommeligt Punkt i den jødiske Retspleje. Hvis den anklagede eenstemmigt blev kendt skyldig af Raadet, skulde han løslades. Dette er belyst gennem en tidligere Udgave af Mishna: »Hvis hele det høje Raad kender skyldig, skal den Sigtede sættes i Frihed«. Hvorfor? Fordi i et saadant Retstilfælde maa der kræves yderligere et Døgn til mulig at finde et Forsvar for den Sigtede.

»Hvis alle kender Anklagede

skyldig, tør det ikke antages, at nogen indenfor 24 Timer vil kunne finde et Forsvar for ham, hvorfor de ikke er i Stand til at dømme i hans Sag«. (Gemara Sanh. 1,1).

Med andre Ord, hvis Anklagede ikke havde en eneste Stemme for sig i Retten, saa maatte denne Ret betragtes som afgjort forud indtaget imod ham. I Overensstemmelse med dette burde Vor Herre være blevet løsladt.

*

Intet kunde være mere retfærdigt, mere human, end den jødiske Lov, hvor det gjaldt en Mand, der var anklaget paa Livet. Men ikke en eneste af Rettens Forskrifter her blev iagttaget, da Vor Herre blev ført for Raadet.

L. Hayes.

Ugebladet hilser en Kollega:

Et katolsk Sogneblad

Den 1. April modtager samtlige katolske Hjem i godt Halvdelen af Landets Sogne det første Nummer af et lille Blad paa fire Sider, som i Fremtiden regelmæssigt vil bringe Bud til dem fra deres Sognekirke.

Vi har tidligere haft et noget lignende katolsk Søndagsblad. Men i Aarenes Løb svækkedes Interessen for det, sikkert for en væsentlig Del, fordi Stoffet i dette Blad var fælles for samtlige Sogne. Det var nærmest et Katolsk Ugeblad i det smaa, en Samling korte alment-religiøse Artikler. Maaske ogsaa Vanskelighederne og Omkostningerne ved Distribueringen af et saadant Blad, der kom hver Uge, var Skyld i den dalende Interesse. For tre Aar siden blev Søndagsbladet derfor opgivet.

I Mellemtiden har alle Sogne faaet deres regelmæssigt udsendte »Sognebrev«, der med en, to eller flere Maaneders Mellemrum bragte de sidste Nyheder

fra Sognekirken, Liste over Gudstjenester og Møder samt de forskellige gode Raad, Ønsker eller Formaninger, som den enkelte Sognepræst havde paa Hjerte. Disse Breve er blevet meget populære, de har knyttet Baandene mellem Sognekirke og Sognemedlemmer fastere og derved i høj Grad bidraget til at skabe den rette Sogne-Familiefølelse.

Sognebrevene har dog haft bl. a. to Mangler. De var duplikerede, fordi det er uforholdsmæssig kostbart at trykke noget, som kun skal foreligge i faa Hundreder eller endnu færre Eksemplarer. Men derved blev de ofte mindre pyntelige at se paa og blev derfor ikke gemt med samme Interesse, som hvis de havde haft Form af et lille Blad. Desuden blev de jo udsendt til samtlige Sognenes Hjem, ogsaa til dem, der sjældent finder Vejen til Kirke og langsomt er ved at glide helt bort. Saadanne Hjem

— saavel som de Hjem, der paa Grund af svigtende økonomisk Evne ikke ser sig i Stand til at holde Ugebladet — trænger til at faa katolsk Læsning indenfor Døren, men det laa ud over Sognebrevens Formaaen. Brevene maatte nøjes med at give praktisk Besked om, hvad der foregik i Sognene.

En Kreds af Sognepræster har derfor ønsket at erstatte Brevene med et lille Sogneblad. Af dets fire Sider er den første reserveret til det, som Sognebrevet tidligere bragte, Nyhederne fra Sognekirken. Denne Side er derfor forskellig for de forskellige Sogne. Og de tre øvrige Sider, som er fælles for alle Sognene, bringer korte Artikler af ganske elementær Art og alle præget deraf, at det er et Sogneblad, som skal medvirke til at skabe det rette katolske Fællesskabsliv i og omkring Sognekirken.

Det er paa den Maade et Blad med en ganske særlig Opgave, forskellig fra Ugebladets. Derfor har ogsaa Biskoppen med Interesse givet Sognepræsterne sin Tilladelse til at udsende Bladet, og for Ugebladet vil det kunne bane Vejen til mange Hjem, hvor vort Blad hidtil ikke har vundet Indpas. Sognebladet udgives af en Kreds af Sognepræster i Samarbejde med Ugebladets Udgivere »Katolsk Presse«, og det redigeres af Sognepræst *Stephan Wevers* og Ugebladets Redaktør *H. D. T. Kiærulff* i Kontorfællesskab med vort Blad. I Overensstemmelse med Biskoppens Ønske om, at kun et enkelt af de katolske Blade, Ugebladet, giver Plads til Annoncer, er Sognebladet uden saadanne.

Følgende Sogne er allerede med i Samarbejdet: I Storkøbenhavn: Jesu Hjerte Sogn, Sakraments sognet, St. Mariæ Sogn, St. Antoni Sogn, St. Andreas Sogn, St. Therese Sogn og St. Knud Lavards Sogn. Paa Sjælland: Køge og Helsingør. Paa Fyn: Odense, Assens og Nyborg. I Jylland: Haderslev (med Aabenraa og Sønderborg), Esbjerg, Kolding, Fredericia, Vejle og Aalborg. Ialt 18 Sogne. Flere andre ventes at slutte sig til.

For Sognene er det naturligtvis en følelig Udgift at skulle sende et saadant Blad gratis til alle Sognemedlemmer. Men det vil overalt vise sig, at mange gerne med frivillige Bidrag vil støtte dette Apostolat, som øves af deres Sognepræst.

Et enkelt Træk ved Fællesskabet om det nye Blad fortjener særlig Omtale. De meget store Sogne betaler lige saa meget pr. Eksemplar som de ganske smaa Sogne, der kun kan aftage et halvt Hundrede Eksem-

plarer. De store Sogne kunde for næsten de samme Penge trykke sig deres eget Blad paa fire Sider alene for dem. De har nøjedes med den ene Side der derved at hjælpe Smaasognene i Forstaaelse af, at vi alle er eet og ikke bør tænke paa os selv. Dette Forhold giver det grundede Haab om, at alle Sogne snart maa være forenet om Bladet.

*

I Anledning af Paasketiden er der samtidig fremstillet en lille firsidet Brochure i Sognebladets

Format, som henvender sig til dem, der er ved at glide bort fra Kirken. Flere Sogne vil lægge denne Brochure ind i alle deres Sognebreve, idet Overskriften anmoder Modtagerne om at give den til en eller anden, som trænger til dens hjertelige, indtrængende Ord. Ved Bestilling, som rettes til Katolsk Sogneblad, Nørrebrogade 27 C, sendes Brochuren omgaaende til yderligere Sogne. Prisen er 3½ Øre Stk., naar der aftages mindst 50 Eksemplarer.

Anden Del af Fadervor XII

Hvordan skal man bede femte Bøn i Fadervor?

ANDEN ARTIKEL!

Syndserkendelse er nødvendig som det første Skridt til Opnaelse af Syndsforladelse. Men en blot overfladisk Erindring om, hvad man har fejlet, er ikke nok. Tanken paa vore Synder bør være bitter. Den maa virke som et Stik i Hjertet. *Den maa vække Uro og Angst i Sindet og fremkalde indre Smerte og Sønderknuselse.* Kun naar denne Sorg og Anger har grebet Hjertet, hjælper Bønnen til Gud om at tage Syndens Brod ud af den betyngede Samvittighed, og kun saaledes bliver Syndserkendelsen og det angerfulde Hjerte en Forbundsfælle i Kampen mod fremtidige Synder.

Men hvem kan give os den rette Anger? Gud Helligaand bør bedes om dette Lys og denne Smerte samt om Kraft til for Alvor at bryde med Synden. Det er Gud, der skal begynde og hele Tiden være ved vor Side og afslutte alt, hvad der skal have Betydning for Sjælsens Frelse. Men Helligaanden vil ikke gøre det hele alene. Vi skal ogsaa være med og bruge vore naturlige Kræfter, idet vi, understøttet af Herrens Naade, gør os

klart, hvad vi har forbrudt. Det er, som om Gud Helligaand sagde til os: »Tæl jeres Synder, om I kan, saa mange, som de er. Vej dem og føl, hvor tunge de er. Fordøm dem som den største Taabelighed, den værste Uret mod Gud og den forfærdeligste Ulykke for jer selv. Føl ogsaa dyb Afsky for dem, saa I aldrig begaar dem mere.« Med andre Ord: vor Part er det at *fordybe os i Syndens Modbydelighed, i det syndige Menneskes Uværdighed og Ynkelihood og i den krænkede Guds ophøjede Storhed.* Saa opstaar den rette Anger.

Da Synden er en stor og ubegribelig Hemmelighed, kan vi kun ad Omveje blive klare over dens *Modbydelighed.* Forestil dig derfor først, hvad du vilde føle, hvis du pludselig opdagede, at du er blevet Genstand og Bytte for andre Menneskers nederdrægtige Ondskab. Vi væmmes i et saadant Øjeblik, og alt er i Oprør i vort Indre. Hver Synd, ganske særlig den svære Synd, er i Guds Øjne modbydelig Ondskab. Han, den alhellige Gud, som ikke kan dømme urigtigt og kun kan elske det gode, maa hade og afsky det onde med lige

saa stort et Had, som den Kærlighed er, hvormed han elsker det gode.

Synden er endvidere det stik modsatte af, hvad vi efter vor Naturs Bestemmelse skulde gøre, og hvad vor Sjæl i sit inderste Væsen ene og alene søger og attraar. Vi er jo skabte til med hvert Øjeblik, der gaar, at blive modnere, rigere, fuldkomnere og derved lykkeligere for hele Evigheden. Dette er imidlertid ensbetydende med at søge og finde Gud. Ad anden Vej kan vi ikke opnaa den Tilfredsstillelse af vore dybeste Længsler, som vi alle ønsker os. Men i det Øjeblik, vi begaar en svær Synd, *vender vi os bort fra ham, som er al Lykkes Kilde og Ophav,* og bliver værdiløse og ulykkelige. Hvor bliver vi ikke kede af en Ting eller en Person, af hvilke man aldrig kan faa, hvad de egentlig er bestemte til at yde. Tingene kaster man i Skarnbøtten og Personerne siger man op. Paa samme Maade forkaster Gud en Sjæl, der ved Synd har gjort sig selv værdiløs og ubrugelig til noget godt.

Synden er endelig en *Forbrydelse*, eller nærmere præciseret, Revolution og Højforræderi mod Gud, altsaa en Forseelse, der gør det syndige Menneske saa strafværdigt, at *kun de strengeste Straffe opvejer Brøden.*

To staar overfor hinanden, naar der er Tale om Synd. Paa den ene Side Mennesket i sin Uværdighed og Ynkelihood. For hvad er vi i Grunden? Jo, vi be-

staar af to Dele: af *Kød*, som snart skal raadne op og blive til Støv. Eller er det maaske ikke saaledes? Og saa er der en *Sjæl*, som i Andernes Verden staar paa det laveste Trin og indtager den ringeste Plads. Ni Englekor kender vi, men de staar alle højere end vi og vor aandelige Sjæl. Dette Støv altsaa og denne den ringeste Størrelse i Aandernes Rige rejser sig mod Gud, den uendelig store, for hvem alt andet forsvinder, som var det ingenting. De trodser ham og fornærmer ham lige op i Ansigtet, og det efter at have modtaget alle de Velgerninger, som tænkes kan: af ren Kærlighed har Gud skabt os og givet os Tilværelse og Liv, af endnu større Kærlighed har han forløst os; han helliggør og vil lyk-saliggøre os, og dertil maa alle skabte Ting hjælpe og yde deres Tjenester. Det drejer sig her om *Velgerninger uden Tal og Maal*. Englene i Himlen falder ved Synet af dem paa deres Ansigt og tilbeder og siger Tak. Men det syndige Menneske spytter i Syndens Øjeblik Gud i Ansigtet, ligesom Soldaterne i Pilatus' Gaard spyttede paa vor Frelser Jesus Kristus. Denne Uret og Krænkelse af Guds Ære er saa stor, at vi virkelig maa tale om et Syndens Mysterium.

Og hvad faar saa Synderen ud af sin Synd? Søger man efter det rette Svar paa dette Spørgsmaal, ser man sig selv pludselig igen stillet overfor en Ubegribelighed. Som den fortabte Søn forlader Synderen sin Fader og sit Hjem og drømmende i sin Frihedsrus ombytter han det højeste Gode med den dybeste Skam og Nedværdigelse. Ikke til Frihed fører Synden, som den har lovet, men til den mest ydmygende *Trældom under vor værste Fjende*, Satan, den grusomste af alle Tyranner, denne Verdens Afskum, Mørkets Fyrste, al Ondskabs Hoved. Der eksisterer ingen Mulighed for at befri sig selv igen fra denne Trældom. Kommer det an paa os, er vi fortabt for evig og dømt til det yderste Mørke. Tyranneren har sat sin Fod paa vor Nakke og slipper os aldrig mere, for

saa vidt det staar til ham. Hvilken Utak og Vanære mod Gud ligger ikke i en Adfærd, der retrækker Satan frem for ham og derved ødelægger Guds kærlighedsfulde Plan med os paa en saa skændig Maade.

Hvis nu Tanken paa den Troløshed, som Synderen har gjort sig skyldig i, ikke skulde gøre Indtryk paa ham, saa burde i det mindste Bevidstheden om *den Ulykke og Elendighed, som rammer Synderen selv*, faa ham til at angre. Krænket er jo hans Sjæls Hellighed, og den har været Kristi Brud. Vanhelliget er den Helligaands Tempel, og dermed siger Skriften: »Hvis nogen ødelægger Guds Tempel, da vil Gud ødelægge ham; for Guds Tempel, som er jer, er helligt« (I. Kor. 3, 17). Talløse Ulykker kommer over Synderen. Der er ingen sund Plet mere paa hans Sjæl, ingen Fred; det er, som om alt var forgiftet. Forstand og Vilje har mistet den overnaturlige Hjælp, som de før kunde glæde sig ved. Synden gør lam, døv, stum, blind i aandelig Forstand. Synden er altsaa ikke blot en Forbrydelse mod Gud, men ogsaa mod Synderen selv.

Men endnu mere ængstes man ved Tanken om *Guds Vrede*, der er blevet udæsket. »Guds Vrede og Harme til dem, som er genstridige«, siger den hellige Paulus, »Trængsler og Angst kommer over enhver Menneskesjæl, som gør det onde« (Ro. 2, 8—9). Efter den syndige Handling, som kun tager nogle Øjeblikke, forbliver Besmittelsen og Skylden for bestandigt, og Guds Vrede

følger nu Mennesket alle Vegne som en Skygge. Som en gnavnede Orm virker Samvittighedsnagene. Tabt er det overnaturlige Liv; tabt er alle de Fortjenester for Himlen, man hidtil havde samlet; tabt er Evnen til at skaffe sig nye. Men een Ting er meget levende i Synderen, nemlig Bevidstheden om, at han er skyldig til Døden.

Overvejer man dette for Alvor, saa er det, som om Sjælen vilde kaste sig ned for den Evi-ges Trone og sige: Jeg erkender og bekender min Synd; jeg ang-erer og beder om Tilgivelse. Jeg vil hellere dø end synde igen. Jeg vil gøre Bod for, hvad jeg har forbrudt. O Gud, giv mig Naade og Kraft dertil! Giv mig Helligaanden, Freden og Glæden tilbage. Jeg tilbyder Kristi Sone som Erstatning for den Uret, jeg har begaaet. Jeg vil føre andre Syndere tilbage til dig, o min Gud og Herre.

Det er den Vej, Skriften siger, vi skulde gaa: »Kend og se, hvor ondt og bittert det er, at du svigtede Gud, din Herre« (Jer. 2, 19). Hvor denne Syndserkendelse og Anger mangler, taler Gud om haarde Stenhjerner, som Smerten ikke kan blødgøre; om Hjerter uden Følelse og heldbringende Erkendelse.

Det var nu den anden Betin-gelse, som maa være opfyldt, hvis vi regner med at blive bøn-hørt, naar vi beder til vor Fader i Himlen om Syndernes Forladelse. Vi maa angre vore Synder af et oprigtigt Hjerte og bryde med dem, det koste, hvad det koste vil. F. K.

Pavefest Kristi Himmelfarts Dag

Som Ugebladets Læsere vil vide kan Pave Pius XII den 13. Maj d. A. fejre sit 25 Aars Bispejubilæum. Dette er en Begivenhed, som vil blive mindet overalt i Verden, hvor der findes katolske Menighe-der, og heller ikke vi Danske vil undlade ved denne Lejlighed at bringe den hellige Fader vor ærbødige Hyldest. Det vil for Køben-

havns Vedkommende ske ved en festlig Sammenkomst Kristi Him-melfarts Dag, Torsdag den 14. Maj. For at give Festen den rette Ram-me har man sikret sig Haandvær-kerforeningens smukke Lokaler i Bredgade — Grev Moltkes gamle Palæ.

Sankt Knuds Gilderne vil som den os alle omfattende Organisa-

tion blive Festens Arrangør. Vi ser os ikke paa nærværende Tidspunkt i Stand til at meddele Detailler vedrørende Programmet, men beder

Dem blot om at holde Kristi Himmelfarts Dag fri for andre Aftaler, saa at saa mange Katolikker som muligt kan være med til at samles

til Fest for den, som fik det Lod i disse lunge Aar at være Kristenhedens Midtpunkt.

Hovedkomitéen.

HERRENS AAR

III Vor Deltagelse i Guds Afmagt og Majestæt

Kirkeaaet er nemlig ikke blot en Erindring om Herrens Liv. Ganske vist bestaar jo Erindringen heller ikke i, at man blot rent tankemæssigt tænker paa noget. Erindring er Inderliggørelse. Hvad der tidligere var ydre Liv, er blevet indre Liv og dermed Liv i vort Liv, Liv af vort Liv. Netop fordi det er forsvundet fra det ydre, lever det stærkere i vort Indre. Netop fordi det ikke mere tilhører Verden, er det i vort Indre blevet Blod af vort Blod. Men i den Erindring, det drejer sig om i Kirkeaaet, er Bevægelsen omvendt. Det er ikke os, der i vort Indre optager et ydre Guds Liv, men Guds Liv tager os mere og mere ind i sit Indre. Det hedder derfor i Galaterbrevet: »Det er ikke mere mig, der lever, Kristus lever i mig.« Kristus lever i mig, fordi jeg er blevet et Lem paa hans Legeme, Aandedrag af hans Aandedrag, Hjerteslag af hans Hjerteslag, Liv af hans Liv. Derfor er Meningen med Daaben en Neddykning og en Opdukning, Undergang og Opgang, Død og Opstandelse. Jegets Menneske dukker under, gaar under, dør. Lemmet paa Kristi Legeme dukker op, gaar frem, opstaar. At være Kristen er at tilhøre Kristus, som Haand og Fod og Øje hører til Legemet, og derfor bære Kristi Navn. Saa følger konsekvent, at en Kristens Aar ikke kan være noget andet end Kristi Aar: Advent, Jul, Herrens Aabenbarelse, Fastetid, Paaske, Pinse, Tiden efter Pinse. Men dermed følger ogsaa konsekvent, at dette den Kristnes Aar stadigt

paany og stadigt stærkere staar i det Tegn, som er Kristi Tegn: Korsets hellige Tegn. Men Korsets hellige Tegn er Tegnet paa Afmagt, — lige til hin yderste Afmagt, hvor Gud paa Korset bekender sin Gudsforladthed: »Gud, min Gud, hvor har Du forladt mig!«

En Kristens Aar er derfor, som det gamle kristne Udtryk siger det: Herrens Aar. — Ellers er det jo heller ikke sandt, at et Menneske kan forme sig et saakaldt »personligt Aar«. Vi kender Forskel paa vore Aar efter det, der »møder« os: almindelige Livsbegivenheder, lige fra Krige, Jordskælv og Rigsdagsvalg til en særlig streng Vinter eller en særlig varm Sommer, Landskaber og Byer, som vi har set for første Gang, Forfremmelse eller Tilsidesættelse i vor Stilling, i de personligste Tilfælde Mennesker, som kom os nær eller gik fra os. Et Aar, der ikke har indeholdt noget af dette, finder vi tomt. Men det vil sige, at vi føler os »tomme« i os selv, alene med os selv: et Rum, der kun har Mening, naar det er beboet. Ja, det gaar endnu videre. Vi kan altid kun se os selv i Tilbageblik. Det er igennem Verden og Mennesker, at vi ser os selv. Og hvad der er det værste: igennem Verden og Mennesker, som vi dog, naar alt kommer til alt, føler som noget uudgrundeligt fremmed. Derfor er der i Grunden ikke noget, vi er saa usikre over, som over os selv. Vi maa have et objektivt Embede, en objektiv Stilling for overhovedet at kunne udholde os selv. Men ender det i den stadig nye Erfaring om, hvor fjernt Verden og Menneskene er os, i hvor høj Grad vor

kæreste Stilling er en mekanisk Uniform, — hvor uudgrundelig dybt erfarer Mennesket saa ikke sig selv som det, St. Augustin med Salmens Ord siger ubønhørligt skarpt: »*Omnis homo mendax*«, »Mennesket er Usandhed«. Mennesket er saadan skabt, at det kun kan leve, naar det lever bort fra sig selv, ud over sig selv. Det bedste, det ejer, er Hengivelse og Overgivelse. Det er den hemmelige Maalestok, efter hvilken det maaler Verden og Mennesker, og de slaar ikke til. Det er fra denne hemmelige Smerte, Brandfaklen saa flyver ud imod Verden og Mennesker, der ikke er det, som Trangen til Hengivelse og Overgivelse formoder. Mennesket søger den ubetingede Herre, til hvem det uforbeholdent kan bortøde sin Hengivelse og Overgivelse.

Men netop derfor er — for det andet — en Kristens Aar et Hemmelighedens Aar. Den Herre, som en Kristen tilhører, vilde ikke være den ubetingede Herre, hvis hans Tjener og Pige kunde gennemskue hans Veje. »*Si comprehendis, non est Deus*: Naar du begriber det, saa er det ikke Gud«, — siger St. Augustin skarpt (serm. 117 3, 5). Saa længe Gud endnu uforbeholdent svarer til vore Forestillinger og Ønsker og Drømme, er det ikke Gud. Naar han kommer over os, saadan som han kom over Job, saa at vi ikke blot fortvivlet kæmper med ham, men havde Lyst til at sige os løs fra ham, — saa begynder vi at begribe, hvad han er: den Ubegribelige. Men saa er det »*dextera majestatis Tuæ*, Din Majestæts højre Haand«, saadan som den svarer til »*infirmitatis nostra*, vor Afmagt«. Verden og Historien er en Hemmelighed, og al Viden-skab bereder os, naar alt kommer til alt, egentlig kun saa stor

Skuffelse, fordi den forklarer denne Hemmelighed saa billigt eller endog bort-forklarer den. Vi ved ganske nøje, at vi med alle kloge Talemaader og kloge Tidsinddelinger kun vil narre os bort fra denne Hemmeligheds Uhygge. Og vi ved ogsaa, hvor vort Liv bliver usigeligt forfladiget og tilsandet, jo mere vi kunstigt vender Øje og Øre og Instinkt bort og gør dem sløve overfor denne Hemmelighed. Alt, hvad vi har gjort færdigt, har opnaaet og gennemskuet, er os kedsommeligt. Vi søger det, som vi aldrig kan udtømme. Vi søger det, som overvælder os ved sin Udtømmelighed. Vi søger derfor ham, der, som St. Augustin siger det, »søges for at blive fundet, men bliver fundet for at søges« (in Joh tract 63, 1). Herrens Aar er et nyt Skridt ind i denne Herrens Skjulthed og Umaalelighed. »*Ad protegendum nos, dexteram Tuæ majestatis extende*«. Hans Hemmelighed skal over-dække os. Saaledes skal den dække os imod de Erstatnings-Hemmeligheder, som vi søger for at undgaa Guds Hemmelighed: som alt saakaldt Okkult kun er Fabriks-Erstatning for *Deus occultus*, den skjulte Gud! Saaledes skal den tildække os, saa vi naar længere og længere ind i dens eget Dyb, tildække os med sig selv, med sin egen Umaalelighed: »*quia immensus est*«, fordi Gud er umaalelig!

Heri er endelig — for det tredie — en Kristens Aar utilsløret det sande jordiske Aar. Med begge Fødder paa Jorden befinder vi os dog kun i den Grad, hvori vi ser Menneskets Situation som: vedvarende Afmagt. Denne saakaldte faste Jord, vi staar paa, — i Virkeligheden en Bold hængende i Luften. Og i sig selv et Enten—Eller mellem ildsprudende Krater og begyndende Isbjerg! Vor jordiske »Middeltemperatur« er en Afkøling af Krateret, som er begyndende Kuldedød! Og enhver Mennesketilværelse er et Afbillede deraf! For al Afstand fra den glødende Ungdom til den saakaldte modne Alder er dog allerede Afkøling til Oldingalderen! Alt

lyser for at formørkes! Alt sætter Knop for at visne! Alt flammer op for at blive til Aske! Saa synes der for Mennesket kun at være tilbage: enten Ungdommens intetanende Naivitet eller den vidende Lede: Illusion eller Fortvivlelse.

Netop ind i denne Situation er det, at den Guddommelige Majestæts højre Haand er udstrakt. Gud bliver Menneske, Majestæten bliver Afmagt, Himmelen bliver Jord. Gud bliver Menneske paa en saadan Maade, at der ikke er nogen Menneskeskæbne, i hvilken det menneskelige og det altformenneskelige kundgør sig saa utilsløret som i det Liv, Barnet i Krybben og den døende paa Korset levede. Majestæten bliver i en saadan Grad Afmagt, at ingen Menneskeafmagt nogensinde har været, er eller vil blive saa frygtelig som Guds Afmagt i Barne-Svøb og i Kors-Nagler. Himmelen bliver i en saadan Grad Jord, at det jordiske ved Jorden intetsteds ellers fortoner sig saa skarpt og kantet, som da Gud bliver ventet som Barn ligesom ethvert andet Barn, der bliver født i Fattigdom, og da Gud dør og bliver begravet ligesom enhver anden af Menneskehedens udstødte.

Det er Kristendom: den lægger ingen Masker eller Klædebon om vor sande Tilværelse, den berøver den tværtimod mere og mere alle forskønnende Illusioner. Den fører os dybere ind i Forstaaelsen af Apostlens Ud- raab: »Jeg ulyksalige Menneske, hvem vil befri mig fra dette Dødens Legeme!« (Rom. 7, 24), — men i netop samme Grad lader den os ogsaa i Dybet af vor Afmagts Aasyn skue »Afmagts Mand, der hærer vor Afmagt«. Netop Afmagten er Deltagelse i Majestæten.

Det er »*anni Tui non deficient*« (Ps. 101, 28), Guds Aar, som ikke falder bort. Thi med den døende paa Korset falder vi i Faderens Skød, — for at blive overdækket og dækket, saa vi naar ind i det umaalelige »Gud alt i alle« (1. Kor. 15, 28).

Erich Przywara S. J.

URBI ET ORBI

I Anledning af Aarsdagen for Hans Helligheds Kroning har den hellige Fader fra Regenter og Statsmænd Verden over modtaget talrige Hyldestbeviser, der alle giver Udtryk for de paagældende Af-senderes bedste Ønsker for Fremtiden. Det diplomatiske Korps ved Vatikanet har ligeledes overbragt deres personlige Lykønskninger. — Ved Dekret af 12. Marts er den hellige Albertus Magnus blevet erklæret for Naturvidenskaberne's Skytshelgen. Dekretet publiceredes af Dominikanerordenens General, P. M. Gillet, ved en større Højtidelighed i det pavelige Institut »Angelicum« i Rom.

De argentinske Biskopper har i Anledning af Fastetiden udsendt et fælles Hyrdebrev, hvori de bl. a. udtaler deres Fordømmelse af den overdrevne Nationalisme og henviser til de Farer, der følger i dennes Fodspor, og samtidig givet Udtryk for deres Bekymring over de Raceteorier, der visse Steder synes at tage Overhaand.

Overalt i Spanien arbejdes der ihærdigt paa at raade Bod paa de Skader, der er sket under Borgerkrigen. Over 400 Byer stod ved Krigens Afslutning uden Kirker. Den Kommission, der leder Genopbygningen, har foranlediget, at 26 Kirker allerede er blevet restaureret; andre 182 Kirker vil kunne tages i Brug igen i nærmeste Fremtid. Endvidere er henimod 30 Hospitaler, Asyl og religiøse Lærestan- talter, som var blevet delvis ødelagt af Ildebrande eller Bombardementer, blevet genopført.

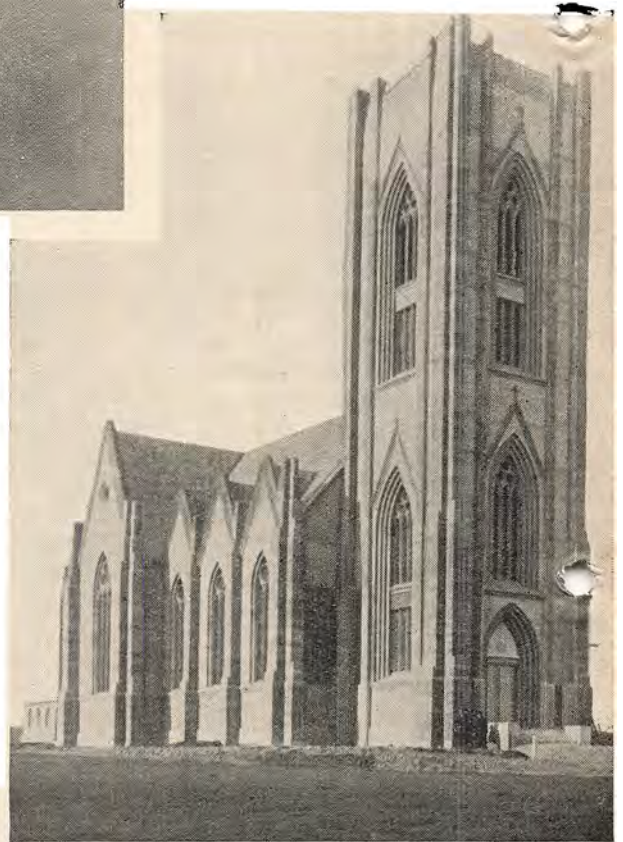

↑ Reykjavik set fra Luften. Paa Højdedraget Landaknot (øverst tv.) ses den stolte katolske Domkirke.

For knapt 400 Aar siden — i 1550 — led den sidste katolske Biskop i Island, Jon Arason af Holar, Martyrdøden, dømt som Oprører og Fjende af »Guds rene Ord«, og med ham døde Katolicismen paa Sagaøen hen. I Februar i Aar ophøjedes atter en af Øens egne Sønner paa Holar's gamle Bispesæde, Montfortanerpateren *Johannes Gunnarson* fra Reykjavik. En Milepæl er dermed naaet i Islands Historie, Baandene mellem Fortiden og Nutiden er atter knyttede.

Efter Reformationen genoptoges Missionsvirksomheden i Island i 1856, da to franske Præster bosatte sig paa Øen; de slog sig ned i Grønnefjord, men rejste om Foraaret til Reykjavik, dengang kun en lille Flække. I 1874 udvidedes den Religionsfrihed, som vi herhjemme havde opnaaet ved Grundloven af 1848, til ogsaa at gælde Island, og fra 1869 henlagdes Øen i kirkelig Henseende under det nyoprettede apostoliske Præfektur for Danmark. Den ene af de franske

Præster forlod imidlertid snart igen Øen, medens den anden, Abbe Bernard, holdt ud til 1876, da Sygdom tvang ham til at vende hjem. Desværre fandtes der efter hans Død ingen, der evnede at overtage den vanskelige Post. I de kommende tyve Aar fik den eneste katolske Familie paa Øen, Købmand Gunnar Einarsson i Øfjord — hvis ældste Søn nu er Biskop Johannes Gunnarsson — hvert andet Aar Besøg af en Præst fra København, indtil Biskop von Euch i 1895 paa Pave Leo XIII's udtrykkelige Øn-

↑ Krist Konges Kirke, indviet i 1923
 ← Den katolske Skole og Præsteboligen i Reykjavik

ske sendte Pastor Johannes Frederiksen til Island, hvor han lagde Grunden til den Mission, der nu blomstrer deroppe. Snart efter kom de første Sct. Josefssøstre til Øen, og i Julen 1897 kunde man indvie en lille Kirke i Reykjavik.

Aaret 1903 kom til at betyde et Vendepunkt i Kirkens Historie i Island: Missionspræsterne af Marias Selskab overtog Gerningen paa Øen, og den første Montfortanerpater, M. Meulenberg kom til Island. Denne Mands energiske Indsats skylder Kirken i Island sin nuværende Status. En Menneskealder har P. Meulenberg arbejdet deroppe; der oprettedes ny Skole

tioner, rejstes Skoler og Hospitaler, og Sjælen i dette Arbejde var Sognepræsten i Reykjavik, Pater Meulenberg. Da det apostoliske Præfektur Island oprettedes i 1923, blev han selv dets første Præfekt, og i 1929 ophøjedes Præfektoret til Apostolisk Vikariat. Kardinal van Rossum konsekrede den første apostoliske Vikar, Msgr. Meulenberg, til Biskop og tildelte ham Holars ærværdige gamle Bispesæde — efter to Dage i Forvejen at have indviet den imponerende Domkirke, Øens største Bygningsværk, Krist Konges Kirke, rejst paa Msgr. Meulenbergs arelange og utrættelige Initiativ. Dens mægtige, massive Taarn knejser paa Landaknot, højt over Byen, og er det første, man ser af Reykjavik, naar man nærmer sig Island.

← Interiør fra Katedralen. Krist-Konge Statuen paa Højaltret er skænket af Pave Pius XI

ISLAND

har faaet

en ny Biskop

Et Par Træk af Kirkens Historie paa Sagaøen i den nyere Tid

↑ P. Johannes Gunnarsson — nu Islands ny Biskop

FOTOS:

Sig. Gudmundsson Reykjavik

← Købmand Gunnar Einarsson — gennem tyve Aar Islands eneste Katolik — med Børn og Børnebørn. Til venstre den ny Biskop

↑ Det ny og det gamle Sct. Josefs Hospital i Reykjavik

Msgr. Meulenberg ejede Samarbejdets Evne i højere Grad end de fleste. Under hans dygtige Ledelse grundedes og fæstnedes Kirkens Forhold i Island, han forstod den Kunst, at arbejde stort under smaa Forhold. Blandt sine Medarbejdere talte Msgr. Meulenberg bl. a. ogsaa en ung Islænding, P. Johannes Gunnarsson, der præsteviedes hos Montfortanerne i 1924 og derpaa vendte tilbage til sin fædrene Ø for at virke der. Siden Msgr. Meulenbergs Død i Efteraaret 1941 har den unge Pater ledet Vikariatet, og nu i Februar forelaa hans Udnævnelse til apostolisk Vikar for Island, og det forventes, at Msgr. Gunnarsson i nærmeste Fremtid vil begive sig til Storbritannien for at modtage Bispevielse. Den ny islandske Biskop er kendt og afholdt baade

deroppe og herhjemme som et beskedent og dygtigt Menneske, som Islands Katolikker med Rette sætter store Forventninger til, og som med Tiden vil vise sig at opnaa samme Tillid og Popularitet som sin Forgænger. Danske

Katolikkens Tanker gaar i disse Afspærrrelsens trange Tider til Broderfolket paa Sagaen og lykønsker vore Trosfæller i Island til det Valg, der er truffet.

Jøbe.

Katolsk Ferie for katolske Dreng

Siden Trørødhus begyndte sin Virksomhed som Feriehjem for Piger fra katolske Hjem, har det været et følt Savn, at vi ikke har haft et tilsvarende Ferieopholdssted for Drengene. Savnet har været saa meget føleligere, som Drengene gennemgaaende trænger til mindst samme aandelige Røgt som Piger. Hvorfor har man da ikke søgt at løse denne Opgave? Ja, Svaret kan De tænke Dem til. Man har manglet de nødvendige Penge. Det koster ikke saa lidt at skaffe Plads for en større Flok Dreng ved vore Kyster.

I de sidste Maaned er der pludselig dukket en Mulighed op for at løse denne vigtige Opgave paa økonomisk forsvarlig Maade. Som Læseren ved, er Centralskolens Drengeklub og Pigeklub den lykkelige Ejer af en Ejendom i Asserbo, og i Løbet af Vinteren, der er gaaet, har man modtaget Bidrag, der skal anvendes til Bygning af et Kapel paa Grunden. Vi regnede med at skulle bruge og had derfor ogsaa i sin Tid om 3,000 Kroner, men fik 5,000. Disse Penge er blevet givet dels udtrykkelig til Opførelsen af Kapellet, dels til dette Formaal og Klubbens Drift iøvrigt. Hvad der

derfor ikke medgaar til Kapellet Opførelse, og det meget muligt, at det kan bygges for mindre end 5,000, da man har faaet Træ til stærkt reduceret Pris ved Velvilje fra en Tømmerhandler, det vil blive anvendt til Indretning af Sovesal for yderligere 14 Dreng i den til Feriehuset hørende meget rummelige Garage.

Og nu er det, den Tanke opstod, at hvis et yderligere beskedent Beløb kunde skaffes, saa kunde man for dette opføre en baraklignende Tilbygning til Garagen, efter at den er blevet omdannet til Sovesal. Man kunde paa denne Maade skaffe Soveplads for yderligere et Dusin eller flere Unge og saaledes løse den store og vigtige Opgave at skaffe Ferieophold ikke alene for Klubbens Medlemmer, men ogsaa for Centralskolens Dreng i de sundeste Omgivelser paa en Plet af det dejligste Danmark ved Kattegat, der hvor Klitterne er højest, og flere Tusind Tønder Skov og Hegn er Tumleplads.

Denne Mulighed forekom et Par Velyndere af Klubben saa tiltalende, at de stillede yderligere 3,000 Kroner til Raadighed for dette særlige Formaal, forudsat at Vika-

riatet var interesseret i Tanken om at skaffe vore Dreng Ferie i katolske Omgivelser. Planen blev accepteret med Tak, og en eventuelt kommende Ordning gaar derefter ud paa, at Huset i Asserbo i et nærmere fastsat Tidsrum er til Raadighed for Centralskolens Dreng i de øverste Klasser. Efter dette Tidspunkt har Klubben Ferie for sine Medlemmer — tidligere Elever i Centralskolen.

Saaledes kunde man løse en Opgave, hvis Løsning Aar og Dag har trængt sig paa.

Fordelen ved at faa Centralskolens Dreng til Asserbo er ikke alene den, at man skaffer dem — i Lighed med Pigerne i Trørød — et Ferieophold i katolske Omgivelser, men ogsaa, at de allerede i Skoletiden knyttes til Huset i Asserbo og derfor sikkert ogsaa gerne kommer tilbage dertil efter Skoletidens Ophør under Klubbens Ægide.

Som Læseren vil have lagt Mærke til, brugte vi for hele dette Arrangement Udtrykket en »eventuelt« kommende Ordning. Vi gjorde det, fordi denne Ordning kræver yderligere et Beløb af ca. 2,000 Kroner, for at den kan realiseres. Det er ikke billigt at bygge en Barak i disse Tider, og Service og Køkkenredskaber til de mange Unge, der her bliver Tale om, skal anskaffes. Det samme skal et større Komfur.

Maatte Tanken om katolsk Ferie for katolske Dreng slaa Rod og sætte Frugt, saa at vi faar den Hjælp, vi endnu mangler, for at kunne gaa de sidste Par Skridt til Maalet.

Thorbjørn Møller.

Katolske Søstres Menighedsarbejde

Lotteri og Basar skal støtte en betydningsfuld Sag

Som Læseren vil erindre, bragte Ugebladet i sidste Nummer Billedet af en Dug skænket som Gevinst i et Lotteri, som paabegyndes i disse Dage. Vi gav Udtryk for det Haab, at Dugen, der er et enestaende smukt og sjældent Arbejde, vilde faa mange til at sikre

sig en Lodseddell, og vi oplyste, at de kunde faas bl. a. hos vore to katolske Boghandlere.

Hvortil gaar Lotteriets Penge?

Men hvortil dette Lotteri, spørger De. Hvortil skal Pengene gaa?

Er det til et Formaal, vi alle kan samles om, fordi det er af virkelig Betydning for Kirken og dens Trivsel? Svaret paa dette Spørgsmaal giver sig af sig selv, naar vi fortæller, at Pengene skal anvendes til Fordel for katolske Søstres Menighedsarbejde.

Det stigende Arbejde i de københavnske Sogne har længe gjort det paakrævet at skaffe Sognepræsterne øget Hjælp. Antallet af Opgaver som maa og skal løses i et levende Sogn, er efterhaanden blevet saa stort, at det er blevet umuligt for Sognepræster og Kapellaner at løse dem paa egen Haand. Omfanget og Arten af den Hjælp, som udkræves, gør dog, at Arbejdet ikke kan forventes udført af ubetalt Arbejdskraft. Problemerne er derfor heller ikke løst med en Henvendelse til vort offervillige Lægfolk.

Under disse Omstændigheder har man søgt Assistance hos vore Søsterkongregationer. Flere Sognepræster har faaet den nødvendige Arbejdskraft hos Liobasøstre, og Sct. Joseph Søstrenes Kongregation har bl. a. stillet en Søster til Raadighed for flere af vore Skoler som Skolesundhedsplejerske — en Gerning, der tager en Søsters hele Tid.

Hvor paakrævet den Hjælp, der her er Tale om, end er, saa raader man ikke over tilstrækkelige Midler til at honorere den paa den Maade, man gerne vilde. Den Tanke er derfor opstaaet, at skaffe de nødvendige Midler ved Afholdelse af en aarlig Basar — den første engang dette Efteraar.

Prinsesse Aage Basarens Protektrice

Man har haft den Glæde at Hendes Højhed Prinsesse Aage har paataget sig Hvervet som Basarens Protektrice, ligesom Kammerherreinde Harald Scavenius har stillet sig i Spidsen for en Komite af Damer, som vil varetage det Kæmpearbejde, der er forbundet med en saadan Basars Tilblivelse og Afholdelse. Komiteen bestaar foruden af Kammerherreinde Scavenius af Fru Stampe-Fedderson, Fru Edouard Hansen og Frk. Ulla Andersen.

Det er naturligt, at den Tanke er opstaaet, om man ikke kunde give andre Søstre Lejlighed til at faa Del i Basarens Udbytte.

Forholdet er jo dette, at vore andre Søsterkongregationer ved deres Arbejde paa mangfoldige Maader, direkte og indirekte, yder en værdifuld Indsats til Gavn for Sognenes Trivsel. Skoler og Hjem drives, Syge passes i Hjemmene, og ofte paatager disse Kongregationer sig karitative Opgaver, som ellers maatte hvile — og hvile tungt — paa Sognenes Skuldre.

Man vil derfor ogsaa finde disse Kongregationer repræsenteret paa Basaren. Det drejer sig om Assumptionssøstre, Elisabethsøstre og Vincentsøstre. Paa Grund af Trafikforholdene har det ikke været muligt at faa saa rettidig Forbindelse med Hedvigsøstrenes øverste Ledelse, at Svaret for deres Vedkommende kunde foreligge saa betids, at det kommer med i dette Nummer af Ugebladet.

Endelig vil Vincentsorganisationen som direkte Deltager i Sognenes læge, sociale Arbejde faa sin Bod paa Basaren og gøre sit til at skabe den rigeste Fylde af Salgs- genstande af Interesse for det besøgende Publikum.

Iøvrigt skal vi ikke ved den Lejlighed komme nærmere ind paa den kommende Basars mange Attraktioner, men forbeholde dem for senere Artikler. Det er som allerede sagt først til Efteraaret, den skal afholdes.

Lotteriet er Basarens Forløber

Op nu kan vi svare paa det Spørgsmaal, der indleder denne Artikel: hvortil dette Lotteri? Naar Basaren nævnes i Forbindelse med Lotteriet, som nu paabegyndes, saa skyldes det, at Lotteriet er Basarens Forløber. Indtægterne slaas sammen og vil finde Anvendelse til Fordel for det Arbejde, vi har

omtalt. Maatte vi alle give vort Bidrag til de Formaal, det her drejer sig om — katolske Søstres Menighedsarbejde og Vincentsorganisationernes store sociale Arbejde i disse Aar, hvor Krigens Tryk gør Fattigdommen til en dobbelt Byrde.

Thorbjørn Møller.

Father Martindales Bønnebog

udkommer omkring Paaske. Vi modtager gerne Forudbestillinger.

Pris, hæftet ..... Kr. 0,60
Cart. Shirtingsryg .. Kr. 1,00
Helshirting ..... Kr. 1,50
Niger-Imitation ..... Kr. 1,75
Bogen sendes overalt mod Indsendelsen i Frimærker eller paa vort Gironummer. For udenbys + Porto 10 Øre. Der gives ikke Rabat paa denne Bog, da den sælges under Fremstillingspris.

Mere Chaigne

Der foreligger nu fire Bøger i Chaignes Serie: Anthologie de la Renaissance Catholique. Vi anbefaler varmt den fjerde: »Anthologie de la Littérature Spirituelle». Som Følge af Kursfaldet er Bøgerne billigere end før, pr. Stk. Kr. 5,65.

De bør sikre Dem

Pjecen med Biskoppens Foredrag om den økumeniske Bevægelse. Oplaget er snart udsolgt.

Paaskehilsenen

til Deres Venner skal være et Paaskekort.

Se vore forskellige smukke Brevkort og Postkort med Paaske motiver.

**SANKT
ANSGARS
FORLAG**

Bredgade 67
Palæ 4777

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allég. 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvidt Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere, Blomster
om Kisten, trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

Mts.-Apr.:

29. S. PALMESØNDAG (319).

(violet)

30. M. Feria (354); 2. For Kirken (violet) ([123]) eller for Paven ([122]).

31. Ti. Feria (358); 2. For Kirken (violet) eller for Paven.

1. O. Feria (373); 2. For Kirken (violet) eller for Paven.

2. T. SKÆRTORS DAG (392). (hvid)

3. F.*) LANGFREDAG (404). (sort)

4. L. PAASKELØRDAG (433). (violet og hvid)

5. S. 1. PAASKEDAG (546).

NB. De liturgiske Tekster til Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag er udgivet som Særtryk af Messebogen og faas hos de katolske Boghandlere.

*) Langfredag er baade Faste- og Abstinensdag. — Abstinensbudet forbyder i Dag ikke blot Nydelsen af Kød, men ogsaa af Kød-suppe samt Retter, hvortil Flæsk, Fedt eller Blod er benyttet.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announce/deling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Pauluskredsen

Pauluskredsen har for nogle Uger siden paabegyndt sin 17. halv-aarlige Serie med Pater *Ottos* Foredrag om den katolske Kirke paa Reformationstiden. Foredraget blev udførligt omtalt her i Bladet for et Par Maaneder siden. I den trykte Form har det været Genstand for en let Bearbejdelse og fremtræder i Kredsen sædvanlige smukke Udstyrelse. Bogen er en ypperlig, righoldigt dokumenteret Gendrivelse af de gamle Vrængbilleder af Semiddelalderens Kirke. Den kan ikke undværes i noget katolsk Bibliotek.

Inden den nye Series Paabegyndelse havde Pauluskredsen i 16 Serier udgivet ialt 50 større eller mindre Bøger, saaledes at der gennemsnitligt har været leveret Subskribenterne 3 Bøger pr. Halvaar. Det samlede Sidetal har været paa 3884 Sider eller 243 Sider pr. Halvaar. Subskribenterne har saaledes faaet mere end 15 Aar for deres halv-aarlige 3 Kr., en ganske overordentlig billig Pris. Den gennemsnitlige Størrelse af hver Bog har været 78 Sider eller næsten 5 Ark.

Af de 50 Bøger er de 30 skrevet specielt for Pauluskredsen, mens 20 er oversatte fra forskellige Sprog. Forfatterlisten er paa 28 Navne. Højest paa denne Liste staar Pater A. J. Lutz O. P. med 7 Bøger paa tilsammen 723 Sider, derefter følger Pastor *Schindler* med 5 Bøger paa 681 Sider, H. D. T. *Kiærulff* 4 Bøger paa 250 Sider og Pater C. C. *Martindale* S. J. med 3 Bøger paa 187 Sider. Disse fire Forfattere har tilsammen skrevet Halvdelen af de udgivne 243 Ark.

Udenfor Serierne har Kredsen desuden udgivet 6 Bøger og Hæfter. Denne samlede Bogproduktion har kostet Pauluskredsen lidt over 30 Tusind Kroner, og den har været gennemført uden Tab. Noget tilsvarende har ikke tidligere været kendt indenfor den danske katolske Forlagsvirksomhed.

Som nævnt er Subskriptionsprisen 3 Kr. pr. Halvaar, et Beløb der indbetales paa det Girokort, som følger med Halvaarets første Bog. Bestillinger modtages af Pauluskredsen, Frederikssundsvej 225, København, Brh., Tlf. Bella 1700.

En Torso

Nazaræren. Bogen om Hegemonen Cornelius. Af Schalom Asch. (P. Haase & Søns Forlag. København 1941).

Titlen »Nazaræren« er lidt misvisende, da »Nazaræren« Jesus

ikke spiller den Rolle, som Bogens Titel giver Ret til at haabe. Tidsforholdene kan siges at være skildret med saa stor Realisme, at de er mere fremtrædende end »Nazaræren« — eller skulde det mon være Hegemonen Cornelius?

Forfatteren synes at staa overfor det evig gamle, men evig nye Spørgsmaal: »Hvem er Gud? Hvem er Kristus?«

I Hegemonen Cornelius hører vi hans Uro, staar vi overfor hans Tvivlraadighed.

»Og dog gjorde det ukendte ved den jødiske Gud mig urolig. En Gud, som ikke personificerer en eneste Lidenskab, som rummer alt i sig og dog ikke kan repræsenteres. Han legemliggør ikke en eneste menneskelig Egenskab. Han fylder hele Universet — og dog staar Han over det og trælinder et Folk, som tilbøder Ham med den højeste Grad af Hengivenhed og Kærlighed. Hvem er han, denne jødiske Gud?« (S. 88).

Om Mødet med »Nazaræren« skriver han: »Skamfølelsen overvældede mig senere, men dengang mærkede jeg en Kamp inde i mig, vakt ved de sorgfulde og medlidende Øjne, han fæstede paa mig, en Kamp mellem Vrede og Længsel... Jeg mærkede ogsaa noget, som laa udenfor min Forstand, svæve omkring ham, saa at jeg heller ikke var fri for Frygt. Saa kom jeg til Besindelse; Vreden fik Overtaget; jeg vendte mig hastigt og sagde til min Ven: »Kom, lad os gaa herfra. Og jeg flygtede.« (S. 203).

Bogen er en Torso med unægtelig skønne Steder.

Pli.

Salmonsens

Leksikon-Tidsskrift

2. Aargangs første Hefte af det fortræffelige *Salmonsens Leksikon-Tidsskrift* (Schultz) foreligger nu og indeholder bl. a. Artikler om Jordens Alder, Krydderierstatninger, Nordisk Sprogrogt, Jernbanen gennem Sahara, Sct. Thøgers Kirke i Vestervig, Vinterkrig samt adskillige andre Oplysninger om aktuelle Navne og Emner af varig Interesse.

Det skjulte Danmark

Et Digt af

Enoch Hjorth

Med Tegninger af Kaj Rich

Pris 1,50 Kr.

Faas i alle Boglader

Lidt om Statistik

Der er mange Mennesker, der mener, at Statistik ikke er andet end en særlig udspekuleret Form for Usandhed. Hvordan kan det nu være? Tallene lyver da ikke.

Nej, men det er den Omstændighed, at Tallene kan udlægges paa saa mange Maader, der er Skyld i det daarlige Omdømme, Statistikken har faaet.

Lad os tage et lille Eksempel for at forklare dette nærmere: Hvis man en Dag udarbejdede en Statistik over, hvor mange Mænd og hvor mange Kvinder, der kommer i vore Kirker til Messerne paa Hverdage eller f. Eks. paa Katolsk Højskole eller til andre af Kirkens oplysende eller opbyggende Foranstaltninger, tør jeg — uden at ville give mig ud for Profet — forudsige, at denne Statistik vilde vise sig at omfatte mindst 3 Gange saa mange Kvinder som Mænd.

Og hvilke Slutninger kunde man nu drage heraf?

Man kunde maaske mene, at det betød, at den katolske Menighed virkelig omfattede 3 Gange saa mange Kvinder som Mænd — hvis man blot ikke fra andre Kilder vidste, at dette ikke er Tilfældet.

Saa kunde man antage, at Grunden maatte ligge i, at de stakkels Mænd maa slide saadan i det for at forsørge deres Familier, at de ikke faar Tid tilovers til at passe deres kirkelige Liv — hvis det bare ikke paa Forhaand var bekendt, at man har 8 Timers Arbejdsdag her i Landet.

Men saa var der selvfølgelig den Mulighed, at de katolske Mænd arbejder saa ihærdigt paa at dygtiggøre sig i det verdslige Liv, at dette er Grunden til, at de saa sjældent faar Stunder tilovers for Kirken — desværre foreligger der

imidlertid ikke Resultater, der taler til Gunst for denne Antagelses Rigtighed.

Der ser man altsaa, hvad Statistikken er værd: Vi staar med Tallene i Haanden og kan dog ikke finde ud af, hvorfor de forholder sig saadan, som de faktisk gør.

For der er jo ganske vist en fjerde Mulighed: At de katolske Mænd ikke vier Kirken den samme Interesse som de katolske Kvinder. Men det kan da slet ikke være Grunden — vel? Ch.

Katolsk Højskole:

Hvorfor Bibelen skal kommenteres

Udenfor Kirken er det stadig en udbredt Opfattelse, at Katolikker ikke har Lov at læse Bibelen. I sine Forelæsninger paa Katolsk Højskole om Troselære gav Pastor Wevers forleden paa dette Punkt en interessant Orientering:

Kirken opfordrer os kraftigt til at læse Bibelen, men vel at mærke de katolske Udgaver, fordi de bringer forklarende Kommentarer til de mange Steder, der er vanskelige at forstaa rent umiddelbart, og som ofte har bragt ærligt søgende Naturer til Skepsis. Sigrud Undset siger: »Hvis jeg havde faaet fat i en katolsk Udgave af Bibelen, da jeg gav mig til at læse i Skriften som Fjortenaarig, havde jeg ikke kastet den fra mig!«

Man maa huske, sagde Pastor Wevers, at Bibelen bestaar af Lejlighedsskrifter, samlet sammen gennem lange Tider, og mange af dem bliver døde og uforstaaelige, naar de tages ud af deres Sammenhæng. De færreste vilde f. Eks. have Udbytte af at læse fjerde og femte Mosebog med dens mange, lange Udredninger om, hvad der er rent og urent for Det gamle Testaments Jøder. Men iøvrigt er Bibelteksterne gennem Messebogen gjort levende og betydningsfulde igen, fordi de her er samlet og passer dramatisk ind i Messerne. Og alene ved at følge Aarets Messetekster kommer en Katolik til at læse Bibelen flittigere, end en Protestant gennemsnitligt vilde gøre det!

Selvom De ikke er indmeldt

Katolsk Højskole gør opmærksom paa, at selvom man har været forhindret i at følge et eller flere af Højskolens Forelæsningsrækker Semestret igennem, er man ikke af den Grund udelukket fra at faa Udbytte af dem, dersom man bor i København. Hvis man f. Eks. i Ugebladet ugentlige Program over Forelæsningerne finder et Emne, man har særlig Interesse af, kan man udmærket overvære en enkelt Forelæsning, mod at betale en overkommelig Afgift paa 25 Øre i Garderoben.

Der er i Løbet af dette Semester adskillige Enkelt-Forelæsninger, som man kan have Glæde af. Det gælder ikke mindst Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsninger om *Johannes Jørgensen*, der netop strækker sig over disse Uger, Pastor *Schindlers* Rids af Kirkehistoriens store Skikkelser, samt Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalls* Gennemgang af Faste- og Paasketidens Liturgi.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 26. Marts Kl. 19 Adjunkt *Johan Jensens* Kursus i 90'ernes Litteratur: *Johannes Jørgensen II.* — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Egen-skaber.*

Mandag den 30. Marts Kl. 19 Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalls* Liturgikursus: Paaskelørdagens Messe og Alleluja. — Pastor *Messerschmidts* Forelæsning over Markusevangeliet Kl. 20 bortfalder.

Tirsdag den 31. Marts Kl. 15 Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: Uregelmæssige Verber, fortsat. — Kl. 19 Pastor *Wevers*' Kursus i Troselære: Troens Indhold. — Kl. 20 Pastor *Schindlers* Kursus i Kirkehistorie: *Vincent af Paul.*

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau

Plads tilbydes: Ung Dame ved let Værkstedsarbejde, Telefonpasning og Skrivning. Plads søges af en god Sælger som Handelsagent, elers ved hvadsomhelst; vedkommende har Certifikat for Centralfyring; samt: en Dreng fra godt Hjem søger Elektrikerlære.

**FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK**

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglede med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Viljekraft

Ind imellem —

giver sig sælsomme Udslag

Flere Læser-Bidrag til Konkurrencen

Redaktionen har saa ganske Ret, naar den skriver: Viljekraft har givet sig de utroligste Udslag gennem Tiderne. *Senex.*

Her er igen et Par Læser-Bidrag til vort Rundspørge: Hvad ved De om Vilje-Bedrifter? Vi glæder os til at modtage endnu en større Stabel Besvarelser — Redaktionen har ryddet en hel Skrivebordskuffe i samme Anledning. Vi gentager Betingelserne:

Det drejer sig om at sende os en kort, klar Virkeligheds-Beretning om en Bedrift, dikteret af fremragende Viljekraft. Helgenernes Bedrifter lades ude af Betragtning. Det maa enten være en Bedrift, som De har oplevet, hørt eller læst om. Den maa højst fylde 45 trykte Linier eller ca. 250 Ord og skal til Redaktionens Underretning være underskrevet med Indsenderens tydelige Navn og Adresse, men gerne tillige med et Mærke. Indsend den til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 C, København N., i Konvolut mrkt. „Konkurrence“.

I Præmier udsætter vi: Jos. Spillmanns spændende Roman: „Et Offer for Skriftemaalet“, Peter Schindlers Ballin-Biografi „Mogens Francesco Ballin“ og et Eksempel af Father Martindales nye Bønnebog. Desuden udsættes i Opmuntringspræmier to Eksemplarer af H. D. T. Kiærulffs lille, populære Skuespil „Klosterhaven“, der foreligger i en smuk gennemillustreret Udgave og vil egne sig udmærket for katolske Ungdomsforeninger, som er i Bekneb for et Emne til en festlig Lejlighed.

En tung Vej syngende

En Opdagelsesrejsende, som færdedes mellem det asiatiske Folkeslag Kurderne, oplevede en Dag følgende Udslag af stille, solspredende Viljekraft, fortæller den svenske Forfatterinde *Elin Wägner* i sin Bog »Väckarklocka«:

Vi kom til et Sted, hvor Vejen var skyllet bort, saa vi maatte gøre en Omvej. I denne Passage saa vi en Kvinde, som førte et lastet Æsel, der ikke selv kunde komme over. Kvinden tog da Æslets Byrde paa sin Ryg og bar den over og førte ogsaa Æslet over. Desuden bar hun paa Ryggen sin egen Byrde, der vel vejede 50 Kilo. Og en Ten havde hun i Haanden. Spindende og syngende vandrede hun saaledes sin tunge Vej — — *E. N.*

Hverdags-Messe og Viljestyrke

Det er en god Idé med denne Enquête i Ugebladet!

Vi trænger ind imellem til at blive mindet om katolsk Viljestyrke. Der vil sikkert komme mange gode og oplysende Bidrag — lige fra den lille Peter, der med Bøn og Vilje afholder sig fra at stjæle sin Moders sidste Cigaret — til den noget større Peter, der ved Viljekraft og Mangel paa Trækvogn undlader at bortføre en Kasse Maksimalæbler. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa en hidtil upaaagtet Side af den katolske Viljestyrke, der kan fylde selv spæde Børn med Beundring — det er den Viljekraft, hvormed saa mange Katolikker afholder sig fra at gaa til Messe om Hverdagen. Vi ved alle, hvad Messen er, og hvad vi modtager der — men med en vældig Viljestyrke siger vi nej til denne Gave. Hvis en Kaffehandler bekendtgjorde, at han hver Morgen — GRATIS — uddelte 100 g ægte

Javakaffe Kl. 7 — vilde vor Viljestyrke saa ikke svigte? Vilde vi ikke møde i Køen Kl. 5?

Hvem handler rigtigst?

En Læser beder os afgøre, hvem af følgende to Katolikker der handler rigtigst, A eller B:

A er Konvertit, skriver han, og har efter en Del Vanskeligheder fundet tilbage til Moderkirken, som han sætter meget højt. Han opfylder sine religiøse Pligter meget samvittighedsfuldt og er endda Medlem af en tredie Orden, idet han mener, at han kun kan vinde andre for Kirken ved et asketisk Liv og ved at isolere sig fra andre Trossamfund. Han synes nok, katolsk Aktion er rigtig, men foretrækker at være ene med sin Religion.

B er enig med A i, at Grundlaget for al katolsk Aktion er et personligt Kristenliv; men B mener, at

kun de store Helgener har været i Stand til at paavirke deres Omgivelser ved deres asketiske Livsvandel. B synes derfor, det er korrekt, at komme ud iblandt Ikke-Katolikker for eventuelt at kunne give nogle positive Oplysninger om den katolske Tro. Selvfølgelig er denne Handlemaade ikke ufarlig, da B's Tro let kan blive paavirket af Subjektivisme eller Materialisme, men dette er han klar over og har derfor søgt at lære sin Religion saa grundigt som muligt. Flere Gange har han haft Lejlighed til at give katolske Oplysninger i Kredse, der ellers er lukkede for Katolikker, men synlige Resultater har han ikke haft. — Hvem handler rigtigst? *Canulus.*

47 vandret

Der var et Ord i en Kryds-og-Tværs-Opgave forleden, som voldte mig frygteligt Mas. 47 vandret: Drømmer, stod der. Otte Bogstaver. En Drømmer paa otte Bogstaver — ikke om jeg kunde!

Til sidst smed jeg Bladet fra mig i den ækle Afmagt, som det giver med uudfyldte Rum i Kryds-og-Tværs-Opgaver, og afventede Løsningen i næste Nummer. I Gaar kom den. Løsningen var (De sidder vel godt fast, ellers sæt Dem først!): IDEALIST! Med andre Ord — en Idealist skal forstaas som en Drømmer, og en Drømmer være ensbetydende med en Idealist.

Skal vi le eller græde? Eller bare nøgternt fastslaa, at saadan er det ikke ualmindeligt at se paa Idealister herhjemme i Dag: en Flok gode, rare, blaaøjede Fyre, der trisser gennem Tilværelsen uden Mod eller Intelligens nok til at se den haarde Virkelighed i Øjnene. Velmenende, men haabløst upraktiske Folk, som nu og da siger noget smukt og følt ind imellem en grusom Bunke Vrøvl, men som ikke for alt i Verden bør faa nogen Indflydelse paa noget som helst, hvis ikke det hele skal ramle.

Sandheden tro — det er vel ikke gaaet saadan ganske uden Grund!

De farlige Begynder — Overdrivelser

Overdrivelse er en Fare, som lærer paa enhver Konvertit, saa længe han ikke har Aars Træning i at tage sin sunde Fornuft med paa Raad. Og overdreven, uafbalanceret Isolering og Askese har undertiden givet Bagslag og er slaaet over i den modsatte Yderlighed, ja, har ført til Frafald.

Det er kedeligt og Synd for Konvertitten, naar den første store Nidkærlighed faar disse Udslag. Men vil man undgaa det, gælder det om at huske, at man maa krybe, før man lærer at gaa. Og i Askese er det en sundere og mere holdbar Vej at gaa gradvis frem og lidt efter lidt gennem utrættelig, men fornuftig Træning af Viljekraften sætte sig i Stand til stadig større Ydelser.

Vi er endelig ikke alle kaldede til at være en Frans af Assisi, en Birgitta af Vadstena eller en Ignatius af Loyola, men de fleste af os til almindelige Hverdagsmennesker, et godt Eksempel for Omgivelserne hver paa sin Plads. I den daglige Stræben efter Fuldkommenheden maa vi derfor altid søge

at opfylde de mest nærliggende Krav først, og de aller fleste af os er saadan stillet, at der er Mennesker indenfor Rækkevidde, som trænger til os og har Krav paa vores Opmærksomhed og Deltagelse. Derfor er det farligt at isolere sig, selvom man gør det for Religionens Skyld. Men A, der beskrives som en begejstret og samvittighedsfuld Konvertit, vil uden Tvivl ogsaa hurtigt forstaa, takket være den helliggørende Naade, at Omverdenen, ikke mindst den udenfor Kirken, har Brug for ham.

Ogsaa B er i Fare for at komme ud i Overdrivelserne. Man skal vælge sin Omgangskreds og sin Litteratur med lige stor Kræsenhed. Og vil man endelig for Kirkens og for katolsk Aktions Skyld give sig af med de Kredse, som er direkte fjendtligt indstillet overfor Religionen i Almindelighed, den katolske Religion i Særdeleshed, maa man paa Forhaand være væbnet med et særdeles grundigt Kendskab til sin Tro, og saa endda raadføre sig med sin Skriftefader om det paa Forhaand. Lad i begge Tilfælde Næstekærligheden være Drivfjederen. Saa vil ogsaa baade A og B en Dag opnaa et godt Resultat, hver ad sin Vej.

Naar man kikker paa de Brochurer, forskellige Tid efter anden opdukkende Aands-Brancher med Mellenrum udsender om Samfundet i Almindelighed og deres Lære i Særdeleshed, kan man godt blive skummelt tilpas paa Idealismens Vegne. Der er en Mængde tilsløret og utilsløret Vrøvl imellem, og man hører ofte Sagen forfægtet hændervidende uheldigt af Mennesker, som har sluttet sig til den i let forstaaelig Trang til at vandre i Flok, men uden Evne til at vurdere eller dømme selvstændigt.

Som Katolik behøver man ganske vist ikke at lade sig forstyrre af, at en Mængde Mennesker tror, en Idealist er en Drømmer. Selv med den sløjeste Interesse for Kirkens Anliggender forstaa man, at Paverne — som Talerør for Kirkens Principper — alene gennem de sidste Par Menneskealdre har grebet verdenskløgt og afgørende ind i Landenes Anliggender. Man skimter, at det Land i Europa, som i Øjeblikket har den største Sukces med sin Forvaltning, Portugal, ledes konsekvent og enigt udfra Principperne i en pavelig Rundskrivelse om Statsforfatning. Og man ved rent privat, hvordan ægte, katolske Personligheder herhjemme og andre Steder i Verden sidder og faar udrettet store og afgørende Ting udfra den reneste Idealisme, fordi de takket være Kirkens Retningslinjer aldrig mister Virkeligheden af Syne, aldrig bliver verdensfjerne eller over-optimistiske — aldrig taber kontakten med Udviklingen.

Men burde vi maaske alligevel ærgre os lidt over denne Vrangforestilling, og føle os truffet rent personligt? Og fremtidig gøre noget mere for at opføre os som Idealister — men af de praktiske, der drømmer om Natten og handler om Dagen.

Brændglasset.

Bønnens Apostolat

Intentioner for April Maaned: Aktiv Kærlighed hos Dyrkerne af Jesu helligste Hjerter. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i Indokina og Siam.

Den stille Uges Gudstjenester

St. Ansgars Kirke. Palmesøndag Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Palmeindvielse, Procession og Højmesse. Skærtorsdag. Den hellige Kommunion uddeles Kl. 8 og under Messen Kl. 9. Kl. 9 Pontifikalmesse, Oliernes Indvielse og Procession til Sakramentsalteret. Kl. 15 den højtidelige Fodtvætning. Kl. 20 fælles Vaagetime med Prædiken, Bøn og Sang; derefter begynder Nattevagten. Langfredag Kl. 10 Langfredagsliturgi. Kl. 17 Prædiken af Biskoppen og Andagt. Paaskelørdag Kl. 7½ Paaskelørdagsliturgi. Kl. ca. 8½ Højmesse og Vesper.

Sakramentskirken. Skærtorsdag Kl. 7 Højmesse. Kl. 17 Andagt. Langfredag. Kl. 9 Præsantifikatmesse. Kl. 17 Fasteprædiken og Andagt. Paaskelørdag begynder Cereemonierne Kl. 7.

Jesu Hjerter Kirke. Skærtorsdag Kl. 7 Levitmesse. Kl. 18 Andagt. Langfredag. Kl. 10 liturgisk Gudstjeneste. Kl. 18 Fasteprædiken og Andagt. Paaskelørdag. Kl. 7 liturgisk Gudstjeneste. Kl. ca. 8,30 Messe.

St. Mariæ Kirke. Palmesøndag Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Palmevielse. Kl. 17 Andagt. Onsdag ingen Fasteprædiken. Skærtorsdag Kl. 7 Levitmesse. Langfredag Kl. 10 Langfredagsgudstjeneste. Kl. 17 Andagt. Paaskelørdag begynder Cereemonierne Kl. 7. Ca. Kl. 8,15 Levitmesse.

St. Annæ Kirke. Palmesøndag Kl. 6 stille Messe. Kl. 8½ Sangmesse. Kl. 9½ Palmevielse og Højmesse. Kl. 11½ Messe for de polske Katolikker. Skærtorsdag Kl. 8 Højmesse. Kl. 18 Prædiken og Andagt. Langfredag Kl. 10 Liturgisk Gudstjeneste. Kl. 18 Prædiken og Korsvejsandagt. Paaskelørdag Cereemonierne begynder Kl. 7. Ca. Kl. 8¼ Højmesse.

St. Therese Kirke. Skærtorsdag Kl. 7 Levitmesse. Langfredag begynder Gudstjenesten Kl. 7,30. Kl. 15 Korsvejsandagt. Paaskelørdag begynder Gudstjenesten Kl. 7. Messe Kl. ca. 8.

St. Antoni Kirke. Skærtorsdag Kl. 7 Levitmesse. Langfredag. Kl. 10 liturgisk Gudstjeneste. Kl. 15 Andagt. Paaskelørdag Kl. 7 Indvielse, Messe.

St. Andreas Kirke. Palmesøndag Kl. 9½ Palmevielse, Højmesse. Skærtorsdag Kl. 8 Højmesse. Kl. 19 Andagt. Langfredag. Kl. 10 liturgisk Gudstjeneste. Kl. 18 Andagt. Paaskelørdag begynder Cereemonierne Kl. 7. Højmesse Kl. ca. 8,30.

St. Knud Lavards Kirke. Skærtorsdag Kl. 9,30 Højmesse. Kl. 20 Andagt. Langfredag. Kl. 9,30 liturgisk Gudstjeneste. Kl. 15 Andagt. Paaskelørdag Kl. 7 Indvielse. Kl. ca. 8,30 Højmesse.

Immaculatakirke. Palmesøndag Kl. 7 stille Messe. Kl. 9,30 Palmevielse og Højmesse. Kl. 18 Andagt. Skærtorsdag Kl. 7 Højmesse. Kl. 18 hellig Time. Langfredag Kl. 7 Præsantifikatmesse. Kl. 14,30 Korsvej. Paaskelørdag begynder Gudstjenesten Kl. 6, Messe Kl. ca. 7.

Benediktinerindernes Klosterkirke paa Jagtvejen. Palmesøndag Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Palmevielse, Procession, Højmesse. Mandag stille Messe Kl. 7,15. Højmesse Kl. 8. Tirsdag stille Messe Kl. 7(!). Kl. 8 Højmesse. Onsdag Kl. 7(!) stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 4½ Mørk Matutin. Skærtorsdag Kl. 8 Højmesse. Kl. 4½ Mørk-Matutin. Langfredag Kl. 8 Langfredags Gudstjeneste. Kl. 4½ Mørk-Matutin. Paaskelørdag Kl. 7 liturgisk Gudstjeneste.

St. Liobasøstrenes Kapel. Onsdag Sörgematutin Kl. 20. Skærtorsdag Højmesse Kl. 7. Sörgematutin Kl. 20. Langfredag Gudstjeneste Kl. 8,30. Sörgematutin Kl. 20. Paaskelørdag Cereemonierne begynder Kl. 6. Matutin Kl. 20.

Fasteprædikener i København

Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 17 Pastor *Peter Schindler*. Hver Fredag Kl. 20 Korsvej.

Jesu Hjerter Kirke. Skærtorsdag 2. April Kl. 18 Korsvejsandagt med kort Prædiken ved Pater *Pauli S. J.* »*Kristi Legeme*«. Langfredag Kl. 18 Fasteprædiken ved Pater *Nösen S. J.*: »*En splittet Kristenhed*«. »*Under Korset dybt nedbøjet...*«.

St. Antoni Kirke. Hver Fredag Kl. 20 Pastor *Thorbjørn Møller*; Fredag d. 27. Marts: »*Bønnen*«.

St. Knud Lavards Kirke. Hver Fredag Kl. 19½.

St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17 Pater *Jos. Bender S. J.* Hver Fredag Kl. 20 Korsvejsandagt.

St. Annæ Kirke. Hver Torsdag Kl. 19½ Pater *G. Scherz*.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 30. Marts Kl. 20 Korsvejsandagt for de unge Mænds Kongregation. Tirsd. 31. Marts Kl. 19,30 i Røde Sal Indførelse i den stille Uges Liturgi ved Pastor *Ballin* (m. Lysb. og Musik). Alle er velkomne. Skærtorsdag indbydes Kongreganisterne til at deltage i Andagten Kl. 18.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 28. Marts intet aabent Hus, men Klubbens Medlemmer opfordres til at komme til Aftenen til Fordel for Frank Andersens Fond og derved være med til at gøre Overskudet saa stort som muligt. Se Programmet andetsteds i Bladet.

Paaskelørdag 4. April intet aabent Hus.

Til alle unge Katolikker

Lørdag d. 28. Marts Kl. 20 pr. afholder Katolsk Ungdoms Klub, København, i »Den røde Sal«, Stenosgade 4, en Aften til Fordel for Frank Andersens Fond.

Indledning: »Vi er unge, vi vil kæmpe«.

Velkomst ved Hr. *Albert Strøyer*. Tale: Hr. Redaktør *H. D. T. Kiærulff*.

Sang: »Vi har Ungdommens Mod«. Opraab ved Hr. *Niels Frederiksen*. Fælles Kaffebrød.

Oplæsning af Hr. *Verner Stabehl*. Klavermusik ved Frk. *Eva Binding*. Stort amerikansk Lotteri med gode Gevinster.

Hele Aftenens Overskud gaar til Frank Andersens Fond.

Kom med til denne Aften og du støtter Fondet.

Ordrup K. U. K.

Tirsdag d. 31. Marts Kl. 20 pr. Pater *Groteclaus*: Mexikos unge Helte II. (Moderne Martyrer). De 2 Min.: *Grete Kallan* og *Birger Hulters*. — Forvalget. — I Anledning af Forvalget maa vi gøre opmærksom paa, at der er Mødepligt.

Katolsk Ungdoms Klub

indkalder i Henhold til Lovene til ordinær Generalforsamling Lørdag d. 11. April 1942 Kl. 20 pr. i Stenosgade 4, »Den røde Sal«.

Dagsordenen er følgende:

- 1) Valg af Dirigent.
- 2) Aflæggelse af Beretning og Forelæggelse af revideret Regnskab.
- 3) Valg af Bestyrelse. Valg af Revisorer.
- 4) Behandling af indkomne Forslag. Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, indsendes 8 Dage forinden til Formanden (*Albert Strøyer*, Nansensgade 90, K.).
- 5) Eventuelt.

Der gøres udtrykkelig opmærksom paa, at kun Klubbens Medlemmer har Stemmeret.

DET KGL. DANSKE MUSIK-KONSERVATORIUM

Lørdag den 28. Marts Kl. 20.

Jytte Albrechtsen

Klaver-Debut.

Konservatoriets Solistklasse.

Bill. à 1,35 (incl. Skat og Garderobe) faas paa Konservatoriet, V. Boulevard 36, Central 4274, samt i de 2 katolske Boghandlere.

Katolsk Ugeblad

Opstandelsen

Kalkmaleri fra Østerlars

Munkemel

RECK'S OPVARMNINGS COMP. A/S
Esromgade 15. København N. Telef. 7480

Centralvarmeanlæg af enhver Art
Køkken-, Vaskeri-, Desinfections- samt Tørrestueanlæg m.m.
RECK-STALKEDLER

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Sundby, Søndre, Islands Brygge, Kastrup og Dragør
Alle Bankforretninger udføres. Boxer udlejes fra 5 Kr.

N. P. Niensens Eftf. Brændselsforretning H. Hinsch
Vodroff Tværgade 4, Telefon Vester 601
KUL, KOKS, og BRÆNDE

H. A. V. Ahlgren . Malermester
VED KLOSTERET 6
Tlf. Nora 6065 og Ryvang 4963 x
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaelsgaard

MOLIN'S Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver
Hjemmefarver

Jos. Fischlein
Murermeste.
Limfjordsvej 43
Tlf. Godthaab 8410
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Mark Poulsen & Rønne
INGENIØRER
Pr. Mariæ Allé 1 A - København V.
Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg
Telefon 8533

Anton Siegler
Malermester
anbefaler sig
med alt Malerarbejde
Kingosgade 17
Vester 4753

Torp & Co.
BLIKKENSLAGERMESTER
Aut. Gas-, Vand- og Sanitetsmester
Amagerbrogade 154
Tlf. Amg. 173 Privat: Amg. 8122

Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Monies & Andersens Eft.
K. K. L. Simonsen
Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325
Centralvarme . Sanitære Installationer

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØB KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Johan Bekkers Kødudsalg
Blagaardsgade 7
Tlf. C. 7549 (Fri Notering)
Central 3092
Fører kun det bedste
Lev. til de katolske Søstre

Fr. Bührmann & Sønner
Pensel- og Børstefabrik
Gormsgade 8-10-12
København L
Tlf. Taga 573 . 574

Holger Petersen
Gas . Vand . Sanitet
Lykkesholms Alle 37 . Kbhvn. V
Telefon Central 5317
Udfører alle sanitære Installationer

Peter Hansen
Tømmer- og Snedkermeste.
Adolfsvej 6 . Gent. 424
Udf. Arbejdet ved Assumptionsklostret Rygaard

Reserveret

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

5. April 1942

Nr. 14

Paaske-Rengøring

Paaske og Rengøring er to Begreber, der i hvert Fald i en Husmoders Hjerne ligger tæt op ad hinanden (jvf.: Jul og Madlavning). Det er en særlig grundig Rengøring, der hører med til Paasken. Vinduerne skal slaas aabne paa vid Gab — de bliver sat i den store Krog, der ellers har haft fri hele Polarvinteren igennem. Saa bliver Husets Kludereserver mobiliseret: de almindelige graa Støveklude og de specielle gule Vaskeskindsstykker, der ikke kan faas mere. Først skal Ruden have en Omgang koldt Vand tilsat lidt Eddike, og dernæst en med varmt Sæbevand. Saa snurrer Kluden frem og tilbage og rundt, mens Glasset knurrer og hviner. Forbavsende hvor meget Snavs der i Vinterens Løb har aflagret sig paa vore Vinduer. De er blevet sløret af alle Husets Uddunstninger: Tørve-, Brænde- og Tobaksrøg samt Køkkenets Destillationer. Hvor snavset saadan en Rude er, ses først, naar den er blevet poleret, og Foraarets blide Morgenlys og Solskin atter faar Adgang til Ens Stue. Nu vil Blomsterne i Vindueskarmen snart røre paa sig. Den følsomme Primula smiler allerede gen-

nem Vinduet til Stæren, der med en Kvist i Næbbet hopper fra Gren til Gren i Bøgetræet udenfor. Men Husmoderen har ikke Stunder til at drømme. Vinduespuksning var kun Optakten til Paaskerengøringen. Nu skal Tæpperne bankes og Sengetøjet luftes. Køkkendøren skal have en Omgang græsgrøn Maling. Gardinerne skal vaskes og saa fremdeles.

Der er noget oplivende ved denne Foraarsrengøring.

Og saa er den god gammel Tradition. Hos Jødefolket blev Paaskefesten kaldt »de usyrede Brøds Fest«. I denne Anledning skulde Hjemmet renses for enhver Form af Gær. Dejgtruget skulde skrubes for tørre Melklumper; Gryder og Krukker tømtes for Madlevninger. Det gjaldt om at være omhyggelig, for Surdejg og Gær er noget, der spreder sig og smitter.

Det var denne Rengøring, som St. Paulus overførte til det aandelige Omraade, da han skrev til de Kristne i Korint: »Skaf den gamle Surdejg af Vejen. I skal være en ny Dejg, I er jo usyrede, thi Kristus, vort Paaskelam er slagtet« (I. Kor. 5, 7).

Paa samme Maade kan ogsaa

den hjemlige Rengøring være os en Paamindelse om den aandelige Renselse, der skal ledsage den kristne Paaske. Det gaar nemlig med vort Sind som med vore Ruder. Det kan blive sløret af Gnavenhed, Surhed, Ugidelighed og alt det, der stiger op fra vort lavere Jeg. Vinterens Mørke og vedvarende Kulde, Sygdomme i Hjemmene og den forfærdelige Krig med dens Vold og Løgn har maaske gjort, at vi lukkede os inde og blev sløve. Vor Tro er blevet mindre lysende, vort Haab mindre frejdigt, og vor Kærlighed har faaet Kuldegysninger. Vi har maaske ynket os selv i Stedet for at ynke dem, der har det værre end vi.

Her kan en grundig Paaske-Rengøring godt være tiltrængt. I vort katolske Kristensprog hedder den Skriftemaal. Det er først, naar det er sket, at det vil gaa op for os, i hvilken Grad det var tiltrængt. Ja, et grundigt Skriftemaal og saa — en værdig Paaskekommunion. Der er intet som disse Sakramenter til at kalde En til Live igen. Og uden denne aandelige Opstandelse gives der for et kristent Menneske ingen rigtig glædelig Paaske.

S. W.

Vort Samfund med de lidende

I gamle Dage diskuterede man, om vor Herre døde »i Stedet for os« eller »for os«. Hvis han simpelthen døde »i Stedet for os«, havde Mennesker ikke andet at gøre end at acceptere dette Faktum — de kunde ikke ved deres egen Opførsel gøre fra og til, hvad deres egen Frelse angik. Det er ikke vor Opfattelse. Vi ved godt nok, at intet af det, vi selv kan gøre, hvor »godt« det saa end maatte være, er tilstrækkeligt til at frelse os i Kraft af dets egen Fortræffelighed. Men er vi forenede med Jesus Kristus ved Troen og Naaden, saa er det saa meget des bedre, jo mere vi prøver paa at ligne ham, og han vil hjælpe os til at blive ham mere og mere lig. Faktisk bliver det da hans Liv, som vi lever, og Gud vil ikke betragte ham blot som en Stedfortræder for os (en forfærdelig, livløs og ganske mekanisk Hævnmetode), men vil se, at han lever i os og vi i ham.*)

Nyt Syn paa Lidelser

Sometider spørger vore Samvittigheder imidlertid, om ikke vi i *Praksis* bærer os ad, som om Kristus havde gjort det »i Stedet for os«, i hvert Fald hvad Lidelsen angaar. Naturligvis ved vi, at vi burde søge at være »gode«, og at vi skal være kede af det, naar vi ikke er det, men naar vi læser f. Eks. om Helgenernes Bodsøvelser, kan disse forekomme os lige saa mærkelige som deres Mirakler... ikke noget, som i det mindste *jeg* maa forventes at tage Del i. Og er det dog ikke saaledes, at vi i vore bedre Øjeblikke, bortset endda fra Reli-

*) Forfatteren vil ikke hermed udtrykke en ny Opfattelse af Læren om Kristi stedfortrædende Lidelse, men kun understrege, at den ikke maa opfattes, som om den fritager os selv for Med-Liden i Samfund med Kristus. Red. Anm.

gionen, føler Trang til at være *delagtige* i de Lidelser, vi ser andre Mennesker lide? Og jeg er sikker paa, at Verden lidt efter lidt bliver *opdraget hen imod* mere ædle og højsindede Ønsker af denne Slags. Jeg bemærker saaledes, at der ikke mere er nogen, som nu ønsker mig til Lykke med, at jeg har det »saa rart« her i Danmark og ikke er i London, som dengang var ude for Luftangreb... Lykønskningerne var venligt ment, men jeg tror ikke, at nogen nu vilde komme med dem... Som om man ikke ti Tusind Gange hellere vilde være hos sine egne i deres Ængstelse og Fare end i selv det behageligste og gæstfrie »Tilflugtssted«. Jeg spekulerede dengang faktisk paa, om jeg nogensinde turde se mine Landsmænd i Øjnene, hvis det endte med, at jeg kom hjem til England... Nej, Folk er ubevidst naaet til at anlægge en bedre Synsvinkel end den gamle.

Man vilde ikke høre om Offer

Dengang skete det ogsaa, at venlige Mennesker, som kendte min Kærlighed til Australien, sagde til mig: »De maa være ængstelig for Deres kære Australiens Skæbne.« Ja, det var jeg, og det er jeg paa en Maade stadig. Men det, som jeg beder om og føler mig overbevist om, er at Australien selv bliver opdraget. Den har haft mange Vanskeligheder i Fortiden, men alle selvskabte eller skabt af hensynsløse Mænd i selve Landet. For 15 Aar siden og igen for 11 Aar siden lo man temmelig meget af mig nede i Australien, fordi jeg sagde, at Landet trængte til en Mængde saadan Opdragelse og *sikkert vilde faa den*. Efter Landets store økonomiske Krise, da det for første Gang i sin Historie satte sig alvorligt til Arbejde, beviste det, at det vilde kunne faa noget ud af »Opdragelsen«, naar den kom. Mit Hjerte blev

straks lettere. Hvor var jeg glad for, at jeg aldrig havde villet være en blot og bar *Smigrer* i det, jeg sagde til Australierne. Man havde straks sagt til mig: »De maa aldrig, endelig aldrig bruge Ordet 'Offer' her!« »Naa, det maa jeg ikke!« sagde jeg til mig selv. »Om Gud vil, saa holder jeg ikke en eneste Tale uden at bruge det!« (Og det var heller ikke saa vanskeligt, eftersom Anledningen var en Eukaristisk Kongres — og hvad er Messen andet end Kristi fuldkomne Opofrelse af sig selv og af os i ham?)

Den Kval, at staa udenfor Lidelsen

Og nu kommer Artiklens vanskeligste Afsnit — skønt er det virkelig saa svært? Det bliver ikke længere saa ofte sagt: »Hvor er det en Lykke for os, at vi lever saa helt — uforstyrret! Stakkels X! Stakkels Y og Z! Lykkelige os!« Hvad mange Folk nu siger er — naturligvis ikke noget saa dumt, at de vil ønske det skønne København eller Danmarks uskyldige Bondegaarde og travle Havne ødelagt, og heller ikke, at de mener, at Begivenhedernes Gang kan gøre en national Lidelse uundgaaelig, men derimod, at det virkelig føles som en Kval *ikke* at lide Kvaler, naar saa mange andre Mænd, Kvinder og smaa Børn hele Verden over finder sig i usigelig Nød og Ængstelse, naar Millioner af Hjem bliver ødelagt, utallige Børn aldrig vil faa deres Forældre at se, naar Tusinder og atter Tusinder forkrøbles for hele Livet af Saar eller Kulde. Naar Taarerne ikke faar frit Løb, er det ofte, fordi Vinterstormen har frosset dem til Is, eller den ubarmhjertige Sommerhede har brændt dem bort, eller simpelt hen, fordi der ikke er flere Taarer tilbage. Vi føler, at vi trænger til Lidelsens Opdragerering. I hver Messe beder vi: »Intra quorum nos consortium — forund os i nogen Grad at indtræde i Samfund med dem, med Martyrerne«. (Og lad mig saa være den første til at indrømme,

at netop mens jeg skriver dette — at vi maa *hade* det »bekvemme« Liv — ligger jeg selv stablet op med Puder i ikke blot Bekvemmelighed men Luksus, og behøver kun at ringe, for at aarvaagne Sygeplejersker kommer ilende paa et hvilket som helst Tidspunkt af Natten for at give mig, hvad jeg saa end beder om — jeg vil ikke være nogen Fari-sæer, men er bange for, jeg taler som en saadan).

Vi mangler i Kristi Lidelse

Men kan vi føle saaledes for de Mennesker, hvis Lidelser kan naa vor Fantasi, *naar vi vil det* (naturligvis er der dem, der siger: »Jeg ønsker ikke at tænke paa saa forfærdelige Ting«), kan vi saa ikke gøre noget af det samme, naar det drejer sig om Vor Herre? Er han ikke »af vort Kød og Blod«? Var han ikke *virkelig*? Maatte Maria ikke se paa (jeg siger maatte, men hvad vilde hun have sagt, hvis St. Johannes havde prøvet paa at fjerne hende fra Synet?) se paa Ting, som vi kunde miste Forstanden af at faa et Glimt af? Ti Minutter ved Korsets Fod — var et helt Liv tilstrækkeligt til at komme sig efter et saadant Syn? Det nytter ikke at sige: »Jamen det er 2000 Aar siden!« Hvad er Aarene? Og i sin Kirke er Kristus »i Stedet for« indtil Verdens Ende«. Med en Realismens Dristighed, som ikke kan overtrumfes, sagde St. Paulus: »Jeg glæder mig og *i mit Kød* opfylder jeg for *hans Legeme*, som er Kirken, hvad der mangler i hans Trængsler« (Col. 1, 24). Vor Herre døde visselig ikke blot »i Stedet for« os, men »for« os, og han vil have, at vi alle paa enhver Maade skal være »med« ham, indlemmet i ham, at vi skal være hans Lemmer sammen med alle vore Medmennesker, som er, eller som han ønsker skal være hans Legeme, d. v. s. hans Kirke. Kristus har ladt rigeligt tilbage til os, at gøre. Hans Offer er fuldkomment, og dog ønsker han, at vi alle skal tage vor aktive Del i hans Lidelse og Død, ligesom vi haaber at faa Del i hans Op-

standelse og himmelske Herlighed.

Her er da fire Tanker, vi vil overveje i den stille Uge:

»Jeg vil uden Klage tage imod alle mine Genvordigheder.«

»Jeg vil med Taknemlighed byde dem velkommen, for i dem giver Kristus mig Lov til at ligne ham en Smule.«

»Jeg vil ydmygt bede om *Lov* til at maatte lide noget sammen med ham — for *hans* Skyld, som døde paa Golgata, og som

vedbliver at lide i sit mystiske Legeme, Kirken ... den faktiske Kirke og den (om jeg saa maa sige) mulige Kirke.«

Og »jeg vil foretrække dette frem for et Liv uden Lidelser, idet jeg følger hans Eksempel som »i Stedet for den Glæde, der stod foran ham, udholdt Korset uden at agte paa Skammen« (Hebr. 12, 2).«

Saaledes vil vi ligesom han naa frem til en lykkelig Paaske.

C. C. Martindale S. J.

Pater Alois Pichler

in memoriam

Forlaget »Styria« i Graz, Wien og Leipzig, udsendte i 1937 Præsteromanen »Licht« i andet Oplag. Det var slet ikke saa lille en Bog med sine 560 Sider, og dog kun en forkortet Udgave af første Oplag, der omfattede to store Bind.

Da man ved en Indiskretion fik at vide, hvem der var taget som Model til Hovedpersonen, og at næsten hele Romanen var bygget paa Virkelighed, var det let at forstaa, at en saadan Bog kunde udkomme i andet Oplag.

»Lyset« har sin egen Historie, og Oprindelsen gaar helt tilbage til den første Verdenskrig. Paa den Tid udkom der nemlig en Digtsamling af Grevinde Stubenberg. Den blev meget forskelligt bedømt af Kritikken. Grevinden syntes, at de fleste Recensenter gik overfladisk til Værks, og at kun en eneste, der havde skrevet under et Pseudonym, havde ramt Sømmet paa Hovedet. Hun vilde gerne vide, hvem der skjulte sig under Pseudonymet, men Redaktionen bevarede Tavshed. Da hun langt senere i en litterær Kreds hørte, at det var Pater Pichlers Mærke, opsøgte hun ham, men fandt ham som Rekonvalescent efter en længere Sygdom. Resolut som hun var, henvendte hun sig til Provincialen og tilbød Pateren Ophold paa sit Slot, for at han atter kunde komme til Kræfter. Paa denne Maade blev Pater Pichler i flere Maaneder Grevindens Gæst, og det var ganske naturligt, at hun udspurgte ham om Folkelivet i Sydtyrol, hvorfra han stammede, og hvor hans Fader var Dyrlæge, og om hans egen Familie. Intetanende gav han ogsaa Svar paa de Spørgsmaal, hun stillede til ham angaaende hans egen Person. Dag for Dag syntes Grevinden bedre om sin Gæst, der var saa beske-

den og saa højt begavet, saa naturlig og saa inderlig from, og saaledes opstod hos hende Idéen til »Lyset«. Hvor forskrækket blev Pater Pichler ikke, da Grevinden nogle Aar efter skrev til ham, at hun havde benyttet hans Liv til en Præsteroman. Alle hans Besværgelser hjalp ikke. Det eneste, hvortil Grevinden gik med, var, at hun ikke vilde røbe hans virkelige Navn, og at hendes Romanhelt ikke skulde blive Redemptorist, men Dominikaner, og da Dominikanerne ikke har at sige noget i Salzburg, skulde Romanhelten ikke holde Foredrag der, men selvfølgelig i Paris. Hvem der vil lære Pater Pichlers Liv, hans Slægt og hans Præstegerning at kende, skal imidlertid læse »Lyset«.

Pater Pichler var en lærd Mand, der talte mange Sprog, og han havde gennem en lang Aarrække været Lærer i Litteratur og Filosofi. Og hvad der vistnok er en Sjældenhed hos en Filosof, han var ogsaa Digter. For Vers havde han en enestaaende Hukommelse og Forkærlighed, og ved enhver Lejlighed kom der et passende Vers fra hans Mund. Som Skribent har han faaet et Navn, idet han ikke blot forfattede Biografier af sin Ordens-

stifter, den hellige Alphonsus af Liguori, og af den hellige Clemens Maria Hofbauer, men flere asketiske Skrifter og andre Bøger. Som Teolog var han hjemme i ethvert Fag, og man gik altid rigere bort fra ham, naar man havde stillet et videnskabeligt Spørgsmaal til ham. Som Confrater var han enestaaende; han saarede aldrig, men forstod at trøste, og var en sand Ordensmand uden Svig.

Pater Pichler blev 72 Aar. Skønt han kun havde tilbragt sin Livsaften i Danmark, hjalp han overalt, hvor han kunde, baade i Skriftestolen og paa Prædikestolen. Konferencer for Søstre holdt han til det sidste, og som Eksercitiemester udstrakte han sin Virksomhed helt op til Gøteborg. Til »Ugebladet« havde han i en Aarrække forfattet de poetiske Indledninger og Anmeldelser.

Ved Nytaar ramtes han af et Slagtilfælde, og siden den Tid var han sengeliggende og kunde ikke mere læse den hellige Messe. De sidste Par Uger var vi klare over, at Døden maatte komme snart, og stille og rolig, som han havde levet, døde han den 24. Marts. R. I. P.

P. D. Steidl.

sten staar den døende bi, kan denne dø roligt, og hans Kære faar den største Trøst, der kan tænkes. Derfor siger jeg nu til jer alle, gamle og unge: Bed ofte om, at en Præst maa staa ved jeres Side, naar I skal herfra. Bed hver Dag Gud skænke jer den Naade, og bed St. Josef hjælpe jer med sin Forbøn. Naar I aldrig gaar til Ro uden at have bedt derom, saa vil Gud i sin Barmhertighed sørge for, at en af hans Præster er hos jer i den sidste Kamp.«

»Amen,« sagde en Hyrde — og hviskede derpaa til sin Kone, som stod ved Siden af: »Saadan skal vi gøre herefter!«

Det var Jakob, der talte, en ældre, kraftig Mand med furede Ansigtstræk og et næsten sky Blik. Yderst sjældent saa man Jakob i Dalen. For mange Aar siden havde han boet her i Landsbyen; men Ulykker og Gæld havde jaget ham fra Gaarden, og saa var han draget til Vejrs med Kvæget til den højeste Sæter, hvor ingen Mennesker kom, som ikke var nødt dertil. Der boede han og hans Kone ganske alene og saa — ofte i Ugevis — ingen andre. Men det syntes Jakob bedst om. Her var han fri, heroppe var ingen Aagerkarle, ingen lumske Naaboer og ingen Sladder.

Jakob og hans Kone gjorde altsaa, som Kapucineren havde sagt, og hver eneste Aften bad de Rosenkransen, for at Gud ikke skulde lade nogen af dem dø uden en Præsts Hjælp.

Tiden gik, det var langt hen paa Sommeren, og saa blev Jakob syg. Først bekymrede de sig ikke videre om det; men Sygdommen tog til, blev til en voldsom Lungebetændelse, og det gik hurtigt ned ad Bakke med Jakob. —

Ved Midnatstid var Jakob Kone faldet i Søvn, men Jakob selv var vaagen. Der var mørkt i det lille Kammer under Taget; men gennem den lille aabentstaaende Luge saa Himlens straalende Stjerner ind.

Da traadte Dødens Engel hen til Hyrdens fattige Leje; og Jakob følte, at hans Liv nu var til Ende — Natten er Samvit-

„NU ER HAN DER!“

Fra Tysk ved J. Fd.

I en lille Landsby i Alperne blev der holdt »Mission«. Fra Fjeldsider og Dale, fra Alpehytter og Sætre var Omegnens Folk strømmet til for at lytte til den graaskæggede Kapucinerpater, der talte saa alvorligt og manende til dem. Og nu havde han lige talt om Bodens Sakramente og dets vidunderlige Virkninger.

»Hvis jeg laa og ventede paa Døden, tynget af mine Synders Byrde, Synder imod Gud, mod min Næste og mig selv, saa kunde kun een eneste hjælpe mig,«

sagde han. »Ingen Læge, ingen lærd Mand, ingen rig eller mægtig kunde udrette noget. Der er een, som er den døende mere velkommen end Far og Mor, Hustru og Barn, Broder og Søster, hvor meget de saa end kan gøre for ham, — det er Præsten, — og ligegyldigt hvilken Præst; var han end selv den største Synder, saa gjaldt i et saadant Øjeblik ikke hans Person, men den Magt til at løse fra Synd, som han modtog af Biskoppen ved sin Indvielse. Og naar Præ-

tighedens Tid; da kan den tale, saa meget og saa længe den vil, og man kan ikke løbe fra den; man maa høre, hvad den siger i det Sprog, som Guds Retfærdighed taler. Natten skjuler Tusinder af Synder; men den har ogsaa aabenbaret Tusinder af Synder og saaledes kaldt mange, mange Sjæle tilbage til Gud.

Jakob gjorde Afregning med sig selv. Han sølte Dødens Kuld omkring sit Hjerte; snart skulde han træde frem for Gud og aflægge Regnskab!

Utallige Ting trængte sig frem; hans Tanker, Ting, han aldrig havde regnet for noget videre. Nu saa han kun Synder og Fejl; og over det hele laa en hæsleg Skygge: det Hav af Fjendskab, han bestandig havde nærret til dem, som havde bragt Ulykke over ham. Hvordan havde det egentlig staaet til med hans Skriftemaal og Kommunion siden dengang?

»Aah, Gud, lad mig ikke dø paa den Maade! Lad mig dog skrifte først!« bad han.

»Skrifte? Endnu i Nat, helt heroppe paa Bjergtet? Hvordan skal du dog komme til det? Selv om du vækker din Kone, og hun strider sig frem i Mørket, gennem Skoven og ned ad Bjergstierne til Landsbyen, saa tager det hende fem Timer, og Præsten bruger igen fem Timer til at komme herop. Inden den Tid er du stiv og kold!« lød det i hans Sjæl. Og pludselig var det, som en haard Haand greb ham om Hjertet — Djævelen prøvede paa at berøve ham Haab og Trøst og faa ham til at fortvivle.

Et forfærdeligt Angstskrig vækkede den trætte Kone.

»Vievand!« hviskede Jakob. »Tænd det indviede Lys! Bed — bed om, at en Præst maa komme!«

Konen trøstede ham, tørrede den kolde Sved af hans Pande, opmuntrede ham til ikke at frygte det onde, men stole paa Guds Barmhertighed. Og han blev roligere, mens hun talte. Det var kun jævne, kejtede Ord, den fattige, forslidte Kone kunde sige; men de var alligevel stærke og kloge, for de udsprang af hendes levende Tro og klippe-

faste Tillid. Mangen rig og fornem og kundskabsrig Kvinde kan ikke tale saa ædelt og klogt til sin døende Mand, som denne enfoldige Kone talte til sin stakels Jakob.

Og saa sagde hun: »Jakob, nu knæler jeg ned og beder om, at der maa komme en Præst. Og der kommer en, vær blot ikke bange. Jeg holder ikke op med at bede, før Præsten er der. Tab nu ikke Modet; Gud er saa god, og hans Moder beder for dig; vi har jo bedt Rosenkransen hver eneste Dag, selv om vi ofte var dødtrætte. Gud kan alt — alt, og han gør det for din Sjæl. I Morgen ganske tidligt skal Brændehuggerens Dreng ned til Landsbyen, — nu er det for mørkt. Saa gaar han til Præsten og til Doktoren. Du maa ikke være bange; med Guds Hjælp holder du det ud saa længe.«

Hun knælede ned paa Gulvet, slyngede Rosenkransen om Mandens Fingre, tog saa sin egen

Rosenkrans og begyndte at bede med udbredte Arme.

Dagen brød frem. Jakob blev svagere og svagere; han var ganske sikker paa, at Præsten ikke vilde træffe ham i Live.

Nede i Landsbyens store Kro boede om Sommeren mange Gæster, som befandt sig vel i den sunde Bjergluft. Ved Midnatstid vaagnede en af disse Gæster, en Præst, som var kommet hertil for at finde Ro og Hvile efter en svær Nervesygdom. Han var nu rask og skulde snart rejse hjem. Men i Nat følte han sig saa mærkelig urolig; og mens han laa og ikke kunde sove, kom han til at tænke paa, om han nu ogsaa havde brugt sin Tid her saaledes, at han kunde forsvare det. Kunde han ikke have gjort noget mere end at bede Breviaret og fejre Messen? Og saa begyndte han at bede for de døde og for de døende, og han bad Gud, om

Stattes Side 219

Stabat Mater
Kalkmaleri
fra Østerlars
(Bornholm)
14. Aarh.

Hvordan skal man bede femte Bøn i Fadervor?

TREDIE ARTIKEL

Foruden Syndserkendelse og oprigtig Anger er der endnu en tredje Betingelse, som bør være opfyldt, før der kan være Tale om Bøn-hørelse. *Vi maa have en urokkelig Tillid til Guds Barmhertighed og hans Redebonhed til at glemme og tilgive os vore Synder.* Ogsaa paa dette Punkt kan en Sjæl føle Vanskeligheder, der imidlertid kan og skal overvindes, saa man virkelig med Guds Naades Hjælp kaster sig i den barmhertige Guds Arme i Lighed med den fortabte Søn efter Hjemkomsten. Vi har tidligere hørt om to Eksempler paa manglende Tillid. Det var Kain og Judas, som vi endelig ikke maa efterligne.

Umaadelig stor bliver Forskrækkelsen og Forfærdelsen, naar man for Alvor tænker over Syndens Uhyrlighed i sig selv, over de Straffe, som den fortjener, og de Ødelæggelser, som den bevirker. I Aandernes Verden blev lyse Engle ved en eneste Synd forvandlet til Mørkets Djævlé, der ombyttede Himlen med Helvede. Den Kærlighed til Gud og alt godt, som før fyldte deres Indre med Fred og Glæde, blev i et eneste Øjeblik forvandlet til Had samt indre Kvaler og haabløs Fortvivelse i al Evighed. — Vore Stamforældres Brøde i Paradiset medførte en Katastrofe for os alle: »Himlen tabt, Paradiset tabt, Livet tabt«; saadan lød Kvitteringen for Ulydigheden mod Herrens Bud. Siden da kom den ene Forskrækelse ovenpaa den anden. Det vidner Menneskenes Historie om. Hvem kan beskrive alle de Samvittighedsnag og Kvaler, som har pint deres Hjerter. Ogsaa efter Kristi vor Frelseres Komme gælder endnu den Lov: en eneste svær Synd, der ikke er angret, og som der ikke er gjort

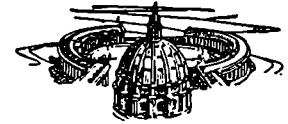
Bod for, fører i Dødens Øjeblik uvægerligt i Helvedes Afgrund.

Disse Kendsgerninger og Sandheder kan tynde umaadelig stærkt paa en Synders Sjæl og føre til Fortvivelse. *Men det maa de ikke gøre.* Det er Gud, der forbyder det. For overfor de lige nævnte Kendsgerninger staar endnu en anden, som er lige saa sikker, og som — for at bruge et Billede — bør lægges paa den anden Vægtskaal, saa Vægten kommer til at balancere. Vi bekender i den apostoliske Trosbekendelse denne Kendsgerning, hver Gang vi i den 10. Artikel siger de Ord: »Jeg tror paa Syndernes Forladelse«. Umiddelbart før sin Himmelfart, i det Øjeblik da vor Frelser aabnede Apostlenes Forstand, saa de forstod Skrifterne, sagde han til dem: »Kristus var nødt til at lide og opstaa fra de døde paa den tredje Dag. I hans Navn skal der nu prædikes Bod og Syndernes Tilgivelse for alle Folkeslag, begyndende fra Jerusalem« (Lk. 24, 45 ff.). Med disse Ord bekræftede vor Herre endnu en gang, hvad han tidligere havde sagt til Petrus. Efter at han nemlig havde lovet denne den øverste Myndighed og det højeste Ansvar i Kirken, sagde han til ham: »Dig vil jeg give Himmeriges Nøgler. Alt, hvad du binder paa Jorden, det skal ogsaa være bundet i Himlen, og alt, hvad du løser paa Jorden, det skal ogsaa være løst i Himlen« (Mt. 16, 10 ff.). Noget senere fik ogsaa de andre Apostle Tilsagn om Fuldmagt til at løse fra Syndens Lænker eller at nægte Syndsforladelsen. »Jeg siger jer sandelig,« gentager vor Frelser overfor de tolv, »alt, hvad I binder paa Jorden, skal ogsaa være bundet i Himlen; og alt, hvad I løser paa Jorden, skal ogsaa være løst i Himlen« (Mt. 18, 18).

Overdragelsen af denne Myndighed og Fuldmagt skulde saa være Herrens Paaskegave til Kirken, da den Opstandne aabenbarede sin Herlighed for Apostlene og indstiftede Bodens Sakramente. »Som min Fader har sendt mig,« sagde han til de forsamlede Disciple, »saadan sender jeg jer.« Da han havde sagt dette, aandede han paa dem og sagde: »Modtag den Helligaand. Hvem I forlader Synder, dem er de forladt; og hvem I beholder deres Synder, dem er de beholdt« (Jo. 20, 22—23).

For at vi aldrig skal glemme den Velgerning og store Lykke, at der kan faas Syndsforladelse, har vor Frelser indføjet Ordene »Forlad os vor Skyld« i Fadervor, som jo skulde være vor daglige Bøn. Paa denne Maade skulde vi uafbrudt blive mindet om hans uendelig store Godhed og Miskundhed mod vor Slægt. For hvis Gud ikke var villig og rede til at tilgive hver bodfærdig Synder det, han har forbrudt, vilde Jesus, vor guddommelige Lærer, aldrig have forskrevet denne Bøn om Syndsforladelse. Ingen af os kan derfor indprente sig dybt nok den Sandhed, at han, som befaler os at bede: »Forlad os vor Skyld«, ganske bestemt vil skaffe og tilvende os sin himmelske Faders Mildhed. Ordene om Syndsforladelse er jo et øjensynligt Udtryk for den Lære, at Gud overfor os har det Sindelag, at han gerne tilgiver og glemmer vore Forseelser, hvis bare vi opfylder de tre Betingelser, som vi har forklaret i de sidste Artikler.

Det er ganske vist den uendelig hellige og retfærdige Gud, som vi har krænket ved at nægte den ham skyldige Lydighed. Saa vidt det staar i vor Magt, har vi derved ødelagt Tingenes rette Orden, som Gud i sin Visdom har fastsat. I Ord og Gerning har vi vanæret den Allerhøjeste. Men den samme uendelig op-højede Gud er ogsaa vor algode Fader, som har Magt til at tilgive alt. Og ikke blot Magt har han, men han har ogsaa udtrykkeligt erklæret, at han er rede til at tilgive, og han tilskynder

URBI ET ORBI

Ifølge »L'Annuario Pontificio« for Aaret 1942 fandtes der i den katolske Verden (pr. 31. December): 52 Kardinaler (18 Kardinalshatte er fri), 1223 Patriarkater, Ærkebiske- og Bispesæder (d.v.s. Sæder med en residerende Biskop), 772 Titular Ærkebispesæder, 459 Apostoliske Vikariat, Præfekturer og selvstændige Missioner. I de Omraader, som er afhængige af Propaganda-Kongregationen arbejder (iflg. Oplysningerne fra 1940, de sidste, som haves): 20.578 Præster, 8514 Lægbrødre, 44.895 Søstre, ialt 73.887 Personer. Kirkens Organisation er stadig i Vækst: under den nuværende Pave er allerede blevet oprettet 28 nye Bispesæder og Abbedier. Desuden 42 Vikariat, Præfekturer og selvstændige Missioner, ialt 70 nye kirkelige Omraader. Den hellige Stol er repræsenteret i Udlandet ved godt og vel 60 Nuntiaturer og Apostoliske Delegationer. 37 Stater har Repræsentanter ved den hellige Stol.

Den længe ventede diplomatiske Forbindelse mellem den hellige Stol og Japan er nu blevet etableret, idet den japanske Regering har udnævnt sin hidtidige Vice-Ambassadør i Vichy til ekstraordinær Gesandt ved Vatikanet. Da Forhandlingerne vedrørende denne diplomatiske Forbindelse har staaet paa gennem længere Tid, kan Oprettelsen ikke udlægges som et Bevis paa, at Vatikanet godkender den japanske Politik i Østasien, men maa udelukkende ses som et Skridt, der er foretaget for at lette Varetagelsen af katolske Interesser i Japan. Det vil selvsagt kun være glædeligt, om der herigennem endvidere aabnes Mulighed for at kunne varetage de store katolske Interesser, der i Mellemtiden er kommet under japansk Kontrol som Følge af Krigstilstanden i det fjerne Østen.

endog Menneskene til at bede ham om Syndernes Forladelse, ja han lægger ligefrem de rette Ord paa vore Læber, hvormed vi skal fremføre vor Bøn. Det er altsaa hævet over al Tvivl, at alle og enhver med Guds Naades Hjælp har det i deres Haand paa denne Side af Graven at genvinde Guds Kærlighed og Venskab.

Lad os til Slut belyse Sagen ved Hjælp af et Eksempel fra vore hellige Bøger. Vi vælger et Tilfælde, hvor Tilgivelsen er vanskeliggjort ved de evindelige Tilbagefald i den samme Synd trods Løfte om Forbedring. En saadan historisk Kendsgerning vil sikkert forøge vor Tro og vor Tillid til Guds uendelige store Barmhjertighed. I vor Barndom hørte vi i Bibeltimerne, hvor ofte Israeliterne gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øjne, idet de faldt fra og dyrkede Afguder. Hver Gang blussede saa Herrens Vrede op mod dem, og han gav dem til Pris for de omkringboende hedenske Nationer. Engang blev de saaledes kuet af Ammoniterne i atten Aar. Da raabte Israeliterne til Herren og sagde: »Vi har syndet imod dig, thi vi har forladt Herren vor Gud og dyrket Afguder.« Men Herren svarede: »Da I blev mishandlet af Ægypterne og andre, raabte I til mig og jeg frelste jer af deres Haand. Men I forlod mig og dyrkede andre Guder. Derfor vil jeg ikke mere frelse jer. Gaa nu bare hen og raab til de Guder, som I har udvalgt jer, og lad dem frelse jer af jeres Nød.« Da gentog Israeliterne deres Bøn og sagde til Herren: »Vi har syndet. Gør med os, hvad dig tykkes godt, men frels os blot nu.« Og de skilte sig af med de fremmede Guder. *Da kunde Herren ikke længere holde ud at se Israels Nød.* (Dom. 10).

Det var den Slags Begivenheder, der fik David til at synges: »Barmhjertig og naadig er Herren, langmodig og rig paa Miskundhed. Han gaar ikke bestandig i Rette, gemmer ej evigt paa Vrede. Han handled ej med os efter vore Synder, gengældte os ikke efter vor Brøde. Men saa højt som Himlen er over Jorden, er hans Miskundhed stor

over dem, der frygter ham. Saa langt som Østen er fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham« (Sl. 102, 8 ff.).

Endnu den Dag i Dag er det saaledes. Raaber vi ydmygt og angerfuldt til Herren, skiller vi os af med vor Tids Afguder: vort eget Jegs Egenraadighed, Egenindighed og Egenkærlighed, og gør vi, hvad Gud gennem sin Kirke paalægger os, saa faar vi Syndernes Forladelse. Mørket i Sjælen viger og Lyset vender tilbage, Hjertet fyldes med Glæde og Kraft til alt godt, og fortrøstningsfuldt ser vi Evigheds Dag imøde. Der er igen Mening i Tilværelsen og Livet. Fremtiden gemmer paa en Overraskelse, der skal tilfredsstille alle vore Ønsker og Længsler. — Saa store Gaver følger med Syndernes Forladelse. F. K.

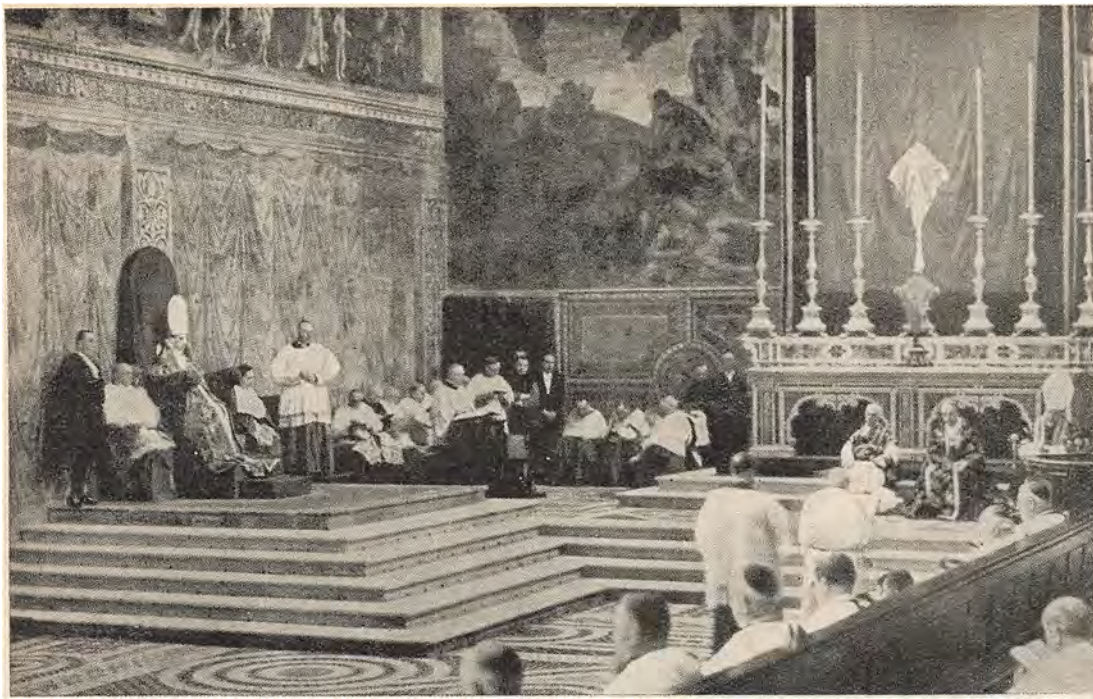
PAVEFESTEN

i København

Som meddelt i det foregaaende Nummer af Ugebladet vil den hellige Faders 25 Aars Bispejubilæum blive fejret ogsaa af Københavns Katolikker ved en af Sankt Knuds Gilderne arrangeret Fest i Haandværkerforeningens Lokaler i Bredgade, Kristi Himmelfartsdag, Torsdag den 14. Maj. Der er endnu nogen Tid til Festen, og Programmet ligger derfor ikke helt fast. Vi kan dog allerede nu oplyse, at Direktør for Aarhus Teater, Hr. Erik Henning-Jensen har lovet os at komme til København for at tale ved denne Lejlighed. Enhver, der har hørt Hr. Henning-Jensen tale, vil glæde sig ved at læse dette.

Iøvrigt vil Festen blive af kortere Varighed end Gildefesten i Efteraaret i Odd Fellow Palæet. Dette skyldes ikke alene, at en saadan Aften efter Komitéens Opfattelse helst ikke bør have en Varighed udover to Timer, men ogsaa de Muligheder for fortsat Samvær, som Haandværkerforeningens Lokaler frembyder.

Hovedkomitéen.

^ Langfredagsgudstjeneste i det sixtinske Kapel

»I Paaskeugen bør man se Peters-Kirken, se den ved Aften og ved klart Solskin! Det er aldeles som en Fortryllelse ...«

Disse Linier stammer ikke fra en besnærende Rejsebrochure, men derimod fra ingen anden end — H. C. Andersen. Det er

gaaet ham, som det er gaaet utallige andre Mennesker fra hele Jorden, at Paaskefesten i den evige Stad var en af deres Livs skønneste Oplevelser.

Indtil den store Krig slap sit Ragnarok løs, var Sct. Peters Basilika da ogsaa Maalet for Tusinder og atter Tusinder af Paaskerejsende — Paaskefesten, Kirkens Hovedfest, den Dag, da Frelsen fuldbyrdes, Sejrsfesten.

Paasken er Roms store Tid. Byen bugner af Fremmede fra og med Palmesøn-

← Ved Alteret over Fiskeren Peters Grav celebreres Højtidsmessen

Sct. Peter - Maalet for Tusinder af Paaskere

Paaske i de

Fotos: Enit og Felici

skedefesten i den evige Stad

or
ser

↑ Store Højttalere sørger for, at de Tusinder, som staar ude paa Peterspladsen og ikke kan komme ind i Kirken under Paaskegudstjenesten, kan følge Højtideligheden.

← Folkemængden paa Peterspladsen efter Paaskegudstjenesten, hvor den hellige Fader lyser Velsignelsen URBI ET ORBI

dag, da den stille, den »store« Uge begynder. I Stilhed fejres Skærtorsdag og Langfredag, men allerede Paaskelørdag begynder Paaskeglæden at skimte frem, de mørke Forhæng fjernes fra Altre og Malerier, Sorgens Tid er omme. Medens Paaskeklokkerne kimer, strømmer hele Rom til Sct. Peter, det umaadelige Kirkerum fyldes til Trængsel. Og efter Paaske-messen strømmer tyve

↑ Et Glimt af Paaskegudstjenesten i Sct. Peters Kirken

eller tredive Tusinde Mennesker ud i det fri og slutter sig til andre Tusinder, der taalmodigt har ventet herude. Nu oplever Pladsen et af de store Øjeblikke, for hvilket Bernini netop har skabt den, en af de Begivenheder, der er enestaaende under Solen. Hoved ved Hoved staar Menneskemasserne — kommet af egen fri Vilje — og venter paa det Øjeblik, da Petri Efterfølger løfter sin Haand til Velsignelsen over Byen og Verden.

*

Kardinal Wiseman, den store engelske Kirkefyrste, der for hundrede Aar siden overværede dette egenartede Skuespil, fortæller med Begejstring om dette enestaaende Syn og slutter sin Beretning som følger: »Menneskemasserne, som fylder Trinene og Terrasserne (foran Kirken) minder om et mægtigt levende Blomsterbed... Et saadant prægtigt og mangfoldigt Skuespil vilde ikke have kunnet lade sig opføre, dersom det ikke samlede sig om een eneste Person, en eneste Tildragelse. I Timevis har de taalmodigste og frommeste, besjælet af kun en Tanke, udholdt Heden og Solens brændende Glød. Klokkerne har standset deres enstonige Kimen, og der breder sig en pludselig Stilhed over Menneskehavet. Alles Blikke er nu rettet mod eet Punkt; mere end halvtredsindstyve Tusinde levende Væsener stirrer som fortryllet paa en eneste gammel Mands Ansigt.«

Sognepræsten i Ars

SANKT JOHANNES VIANNEY

9. August

II. Præsten

Henved tredive Aar er gaaet. Vi befinder os i den lille Landsby Ars i Sydfrankrig. Det er atter en mørk Nat. Naturen sover sin lydløse Søvn, men ikke Menneskene, i alt Fald ikke den Flok, som har forsamlet sig om den lille Kirke i Midten af Landsbyen.

Hvem er disse formummede Skikkelser, som kun lige skimtes i Mørket siddende paa Kirketrappen og paa de nærmeste Gravsten eller vandrende frem og tilbage paa Stien? Venter de paa et gunstigt Tidspunkt til at bryde ind i Kirken og røve dens Skatte?

Paa en vis Maade ja! De venter — og de har ventet siden Mørkets Frembrud — netop i Haab om at finde en Skat, den, de er kommet langvejs fra for at hente.

Skriftemaal hos en hellig, gudbenaadet Præst, det er Skatten, de søger.

Nu slaar Klokken et paa Taarnuret. Der bliver Uro i den ventende Skare. Nogle rejser sig, alle ser i Retning af den gamle, noget forfaldne Præstegaard, som ligger tæt opad Kirken.

Endelig bliver en Dør aabnet, og ud kommer han, Præsten, de venter paa, Sognepræsten i Ars — Johannes Vianney.

Langsomt gaar han over mod Kirken. Han er iført den hvide Korskjorte, som Præsterne bærer, naar de er i Funktion — Sognepræsten i Ars er altid i Funktion! I den ene Haand bærer han en stor Nøgle, i den anden en Lygte, som kaster et svagt Lysskær over den hvide Skikkelse og det blege, udtærede Ansigt med de store, mørke Øjne.

Det er som et Syn i Natten.

Med noget Besvær kommer Præsten igennem Mængden, som har samlet sig foran Kirkens Indgang. Nu staar han foran Døren. Ved Lygtens Skær faar han Nøglen i Nøglehullet, den tunge Dør gaar op, og som en Hyrde i Spidsen for sin Hjord træder han ind i det mørke Kirkerum. Langsomt gaar han op mod Alteret. Her knæler han ned paa Gulvet og med Blikket rettet mod Tabernaklet og Hænderne foldet foran Brystet begynder han at bede, snart sagte med dybe Suk, snart halvhøjt, saa de nærmeste kan høre ham — — —

»Min Gud og mit alt! Du ved, jeg elsker dig — men jeg elsker dig altfor lidt!«

»Min Gud, jeg vil lide alt, hvad du vil — og saa længe du vil — hele mit Liv — — i hundrede Aar! Jeg vil lide — de allerstørste Lidelser, om du vil — naar blot du vil omvende disse stakkels Sjæle!«

Sognepræsten har nu endt sin »Morgenbøn«. Han tænder et Par Lys og gaar saa ind i Skriftestolen.

Saaledes begyndte Sognepræsten i Ars sin Dag — hver Dag — i tredive Aar!

I Tusindvis strømmede Folk fra alle Frankrigs Egne til Ars, blot for at se og høre denne forunderlige Præst. I Timevis sad han i Skriftestolen, lyttende, trøstende, formanende, ofte grædende over, hvad han fik at høre. Og forunderlige Ting oplevede de, som efter at have ventet i Dage og Nætter endelig naaede at komme til. Han kendte jo deres Synd, denne mærkelige Præst, inden de fik den sagt. Han saa ud i Fremtiden og lige ned i Dybet af deres Sjæl.

Ved 8-Tiden læste Pastor Vianney sin Messe. Der var dem, som blev omvendt blot ved at se Sognepræsten i Ars læse sin Messe. Hans hele Skikkelse var præget af den dybeste Andagt og Tro. Hans Ansigt lyste af Betagelse og Glæde.

Henimod Klokken ti var der »Morgenmad« til Præsten i Børnehjemmet ved Siden af Kirken. Den bestod i et halvt Glas Mælk uden Brød! Derefter gik han igen i Skriftestolen.

Klokken elleve stod han paa Prædikestolen for at give en »Time« i Katekismus for den tæt fyldte Kirke. Og som han kunde forklare! Det var ikke med kloge Ord og megen Lærdom, men ud af sin brændende Kærlighed til Gud og Mennesker og saa indtrængende og varmt, at selv de haardeste Hjerter maatte smelte.

Først henimod Klokken tolv var Sognepræsten endelig paa Vej til sin Præstegaard, den, han havde forladt for mere end elleve Timer siden. Det tog ham gerne et Kvarter at komme over Kirkepladsen. Folkemængden trængtes om ham for at se ham og maa-ske faa et lille Ord eller blot et Smil. Billeder og Rosenkranse blev strakt frem for at de skulde røre den hellige Guds Mand og blive velsignet af ham.

I Præstegaarden ventede ham en meget fattig Midtdag, som han selv sørgede for. Den bestod som Regel af Kartoffler, halvt eller helt kolde, af en ubestemmelig Farve — de blev gerne kogt for otte Dage ad Gangen!

Saaledes gik Formiddagen for Sognepræsten i Ars. Eftermiddagen gik paa samme Vis.

Først ved 9-Tiden vendte han hjem til sit fattige Kammer for at gaa til Ro. Som Regel spiste han lidt Aftensmad, men ofte glemte han det for at tale med dem, der var fulgt med ham hjem, mest Præster og gode Bekendte, som søgte Raad og Hjælp hos ham.

Og saa — langt om længe — kunde han, dødsens træt, lægge sig paa sit haarde Leje.

Ikke længe efter Midnat stod han op igen.

Det var det Liv, Sognepræsten i Ars førte, Dag ud og Dag ind — indtil sin Død.

Hans Arbejdsdag var paa mindst tyve Timer. Der-af tilbragte han 15—16 Timer i Skriftestolen.

Hans Gerning var en eneste lang Række af Undere.

Men det største var han selv og hans Liv.

Johannes Vianney var blevet Præst paa den Vis, han som Dreng, under de natlige Messer i de mørke Lader, havde forstaaet det og villet det.

Hver Dag »satte han Livet til«.

»NU ER HAN DER!« *fortsat fra Side 213*

han næste Dag, den sidste Dag her i Bjergene, maatte faa Lov til at gøre en god Gerning som Tak for sin Helbredelse.

Næste Morgen ganske tidligt læste han sin Messe og vendte tilbage til Kroen. Men ret længe blev han ikke indendørs. Vejret var herligt, og Bjerget laa mægtigt og skønt foran ham.

»Der skal jeg op!« sagde han til sig selv. Og saa gik det opad — en Time, to Timer — — stadig højere. Ingen Mennesker mødte han; Sti var der ikke mere; snart gik det mellem tætte Smaabuske, snart langs en Afgrund. Den ensomme Vandrers standsede. »Hvad gaar der egentlig af mig?« sagde han, halvt læende, halvt alvorligt. »Hvad har jeg at lede efter deroppe?«

Men han blev ved med at stige, trods Hede og Træthed. En Time til gik han; saa kom han til at huske paa, at der helt oppe laa en Sæterhytte, hvorfra der skulde være den herligste Udsigt. Der maatte han op! Med en uforklarlig Energi fortsatte han sin Vej, hurtigt, som om han skulde være deroppe til en bestemt Tid.

Nu lød Øksehug i Nærheden. To Brændehuggere stirrede forbavset paa den fremmede, der pludselig dukkede op. Den ene rev Huen af og spurgte: »Har Sognepræsten sendt Dem?«

»Hvorfor? Hvad mener De?« spurgte Præsten.

»Ved De da ikke noget om Jakob?«

»Nej — hvem er Jakob, og hvad er der i Vejen med ham?«

Mændene saa paa hinanden, og saa spurgte den ene: »De er da Præst, ikke?«

»Jo — men jeg ved stadig ikke, hvad De egentlig taler om.«

»Jakob, Hyrden, ligger deroppe i Hytten og er ved at dø,« sagde Brændehuggeren. »Og Drengen er nok blevet sendt ned efter Præsten, men før han naar herop, er det for sent. Konen, Jakobs Kone, hun beder højt hele Tiden, om der dog maa komme en Præst. Og nu er De her!«

»Ja, nu er jeg her — og ved, hvorfor jeg absolut maatte herop,« tænkte Præsten. »Den stakkels Kones Bøn har draget mig hertil.«

Han var allerede paa Vej til Hytten, som laa et godt Stykke højere, men han var ikke Spor af træ mere. Endelig stod han der og kunde høre Konen bede. En Stige førte op til en Luge under Taget, og da Præsten raabte: »Hvor er den syge?« — kom Konen frem i Lugen — og saa, at hendes Bøn var hørt: Gud havde sendt en Præst.

»Aah, Jakob!« hulkede hun og slyngede Armene omkring sin

Mand. »Han er der! Han er der! Gud være lovet og priset — Præsten er der!«

»Ja, nu er han der!« sagde Præsten, som imidlertid var naaet op ad Stigen og dybt rørt traadte hen til den døende.

Jakob var nu forsonet med Gud. Han havde faaet Absolutionen og Dødsafladen, og Præsten kunde forlade Hytten, overvældet af den stakkels Kones Tak og Velsignelser. Han gik rask nedefter, og da han havde gaaet i ti Minutter, kom en af Brændehuggerne løbende efter ham og fortalte, at Jakob var død.

Johannes Jørgensen

i Højskolen

Søndag d. 12. April Kl. 15 arrangerer Katolsk Højskole i Grundtvigs Hus en Oplæsningsmatiné ved Digteren, Dr. phil. *Johannes Jørgensen* under Medvirken af Else Jena, Hanne Thorvald Nielsen, Richard Dahl-Eriksen, Grethe Jespersen, Frede Christensen og Leif Kayser.

Billetter (à Kr. 2,00) faas hos Wilh. Hansen, Sindahl-Pedersen, B. T. Centralen, St. Ansgars Forlag og Katolsk Boghandel.

Nærmere om Programmet vil komme i næste Nummer af Ugebladet.

Reserver Dagen.

Otto Piper
Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARE
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.
TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER *fremst. til Hospitalsbrug*

Forlang hos Deres Købmand
A. D. B. Bonevox i røde og blaa Daaser
A. D. B. Gulv-Renolin flydende Bonevox
Danmarks førende Mærke!
Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring
Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding
Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

Liturgisk Kalender

April:

5. S. 1. PAASKEDAG (546).
(hvid)
6. M. 2. PAASKEDAG (550).
(hvid)
7. Ti. 3. PAASKEDAG (555).
(hvid)
8. O. i Oktaven (559); 2. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]).
9. T. i Oktaven (563); 2. For Kirken eller for Paven.
10. F. i Oktaven (568); 2. For Kirken eller for Paven.
11. L. Hvide Lordag (572); 2. St. Leo den Store (873).
12. S. HVIDE SØNDAG (575).
(hvid)

Gildeledermodet

Vi beder Storkøbenhavns Gildeledere erindre Mødet Onsdag den 8. April Kl. 8 i Jeanne d'Arc-Skolens Gymnastiksal. Af Hensyn til de praktiske Arrangementer i Forbindelse med Aftenen er det nødvendigt at have Overblik over, hvor mange der kommer. Selv om Adgangen er gratis, har man derfor set sig nødsaget til at udstede Adgangskort, som nu kan afhentes hos Sogneledelserne (Sognepræsterne).

Under Drøftelserne paa Mødet vil naturligvis Ordet være frit for alle, og har De noget paa Hjerte — Forslag eller Spørgsmaal — beder vi Dem indtrængende for Sagens Skyld komme frem med det ved denne Lejlighed.

Husk at medbringe Sangbogen. Det er kun et begrænset Antal Eksemplarer, vi kan stille til Disposition.

Hovedkomitèen.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Asketisk Kirkemusik

Saa fik vi da endelig at vide, at »Kirkemusik, som Protestanter kender den, er streng og asketisk i Modsætning til den katolske. Men desværre har den katolske Kirke ikke opnaaet stort ved sin Liberalisme overfor Kirkemusiken. I de sidste 150 Aar er der ikke komponeret mange Stykker gejstlig Musik indenfor Romerkirken, som er værd at høre paa«.

Saaledes staar der at læse i Nationaltidende d. 25. Marts, hvis Musikkritik altid har været — og endnu maa anses for at staa paa Højde med den bedste herhjemme. Og saa er Sandheden dog den, at den romerske katolske Kirke indtil idag er førende i Udviklingen af al Musik — baade kirkelig og profan Musik. Vor Kirkemusik har i gregoriansk Korol den strengeste og mest asketiske Karakter. En lige saa streng og asketisk Karakter har Palestrinastilen, da den henter sine Temaer fra Koralsangen og aander den rene Fromhed, vel egnet til ligesom Koralen at samle Tanke og Sind om Ordet og Teksten, saaledes som Organist Mogens Wøldike fremfører den med sit Kor i en mønsterværdig Udførelse, og som Kantor Husson i Radioen ogsaa har givet Prøver paa, og den har navnlig siden forrige Aarhundrede været vejledende og retningsgivende for vore Komponister. Musikforlagene Skuffer er fyldte med lodig og god moderne Kirkemusik. Ogsaa vore Kirkekor her i Landet opfører den i en Form, som nok er værd at høre paa. Det var jo netop Organist Laub, der paa min anbefaling besøgte Domkirkerne i Münster, Köln og Mainz og derpaa søgte at reformere Kirkemusikken

i Folkekirken ved den Bevægelse, som bærer hans Navn, og hvis Tilhængere staar i livlig Forbindelse med os Kantorer ved Drøftelsen af liturgiske og musikalske Spørgsmaal. Laub kunde nemlig godt tænke sig en Gudstjeneste ved Liturgi alene uden Prædiken. Hvad Liturgi og Musik har for en Betydning for Fromhedslivet, havde han jo til sin Opbyggelse erfaret paa sin Studierejse.

J. Hammermüller.

Academicum Catholicum

Onsdag den 8. April Kl. 20.

Almindeligt Møde i Lokalerne, Bredgade 67 A. Museumsassistent Svend Heding taler om Raceproblemer.

Søndag den 12. April Kl. 8,30.

A. C. Messe hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. (Man kan bagefter faa Kaffe hos Søstrene og spise sin medbragte Mad).

Lørdag den 18. April Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wissum, Asmussens Allé 1, F. (NB. Sidste Gang i denne Sæson).
Fredag den 1. Maj (St. Bededag).

Udflugt til Katolsk Stævne i Helsingør. Besøg i Karmelitterklostret m. m.

Onsdag den 6. Maj Kl. 20.

Ordinær Generalforsamling i Lokalerne, Bredgade 67 A, Kl. 20,45. Foredrag af Pastor emer. Carl Wagner om »Hvad de middelalderlige Malerier i Aarhus Domkirke fortælle mig om Senmiddelalderens Fromhedsliv«.

De Unges Studiekreds.

Fredag den 24. April Kl. 20 (men ikke, som tidligere meddelt, den 10.) i Bredgade 67 A. — Fortsat Gennemgang af nogle nyere Filossoffer og Catholicismens Stilling til dem.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4370

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

FYENS DISCONTO KASSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

Frank Andersen-Fondet kalder!

Frank Andersens Fond er noget, hvis Eksistens man nemt kunde gaa hen og glemme, hvis ikke Katolsk Ungdomsklub i København var saa ihærdig til at bringe det i Erindring med Mellemrum. Klubben mener, at Fondet, der skal give ubemidlede unge Trosfæller Lejlighed til at faa den katolske Presse i Hænde, aldrig kan behandles med tilstrækkelig Opmærksomhed og Støtte, og ved en Frank Andersen-Aften forleden i den røde Sal i Stenogade fik Fondet en smuk Haandsrækning igen: det fik overrakt Aftenens Overskud paa 60 Kr. Men der skal — som Fondets Formand, Redaktør *Kjærulff*, gjorde opmærksom paa, ogsaa gøres et ihærdigt Arbejde for at skaffe den Sum til Veje, der kan give Arbejdet Betydning. I Øjeblikket faar en Snes unge Katolikker Katolsk Ugeblad takket være Fondets Midler. Det burde kun være en ringe Begyndelse. Mange flere Landet over trænger til denne Hjælp.

En af K. U. K.s Medlemmer, Hr. *Niels Frederiksen*, der gav et ildnende Opraab til Støtte for sin Skolekammerat Frank Andersens frugtbare Kongstanke, har afløst Frk. *Vibeke Emborg* som Medlem af Fondets Bestyrelse. Hr. *Frederiksen* har store Arbejdsplaner. Han vil bl. a. forsøge at interessere Landets stedlige Ungdomsforeninger og Sognepræster for Salg af Frank Andersen-Mærkaterne og organisere Mærkat-Salgene indenfor de enkelte københavnske Sogne.

Alle 18 bestod

Forleden holdt Katolsk Samariterforening Eksamen for det Hold, som har trodsset Vinterens Sne og Kulde og flittigt er kommet til Undervisning hver Onsdag i Sct. Andreas Præstegaard. Eksaminator var Foreningens Læge Dr. *Blixenkronen-Møller*, der forløjner en særlig Tak for den Interesse, Doktoren viser Samariterforeningen, idet Doktoren ogsaa har foretaget Undervisningen hele Vinteren igennem, og hvad det vil sige at tage fra Byen til Ordrup een Aften hver Uge, ved vi alle. — Deltagerne viste ogsaa Doktoren deres Taknemmelighed ved at overrække ham en smuk Kunstbog. Som Censor fungerede Fru Oberstinde *Tillich* velvilligst. Med et festligt Kaffebord, sammen med Præsterne fra Sct. Andreas Kirke, sluttede Eksamensaftenen.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

SANKT ANSGARS BOGHANDEL

præsenterer Dem Prislister over

Første Kommuniions Gaver og Konfirmations Gaver

Smukke Farvetryk til Indramning.		OLIELAMPER	7,50
<i>Førstekommuniions-Billeder.</i>	Kr.	HYLDER med Skraatag til Statuetter.	
<i>Emmaus</i> , Rembrandt	0,85	Egetræ	8,35
<i>Den hellige Eukaristi</i> , ital. ..	0,85	Fyrretræ	3,75
— — — — —	0,75	VIEVANDSKAR	
<i>Den hellige Nadver</i> , L. da V. ..	0,90	Model, Skikkild	3,00
— — — — —	0,75	Benediktinerindernes Terracotta, alle Modeller fra 5,50—23,00	
<i>Mariæ Bebudelse</i> , Fra Angelico	1,25	BILLEDE	
<i>Ave Maria</i> , Hummel (stort) ..	6,00	Pius XII, Fot. indr.	2,75
Mange fine Kunstfarvetryk af de gamle Italienerne	1,00—32,00	Stort Væg billede, uindr.	4,00
ROSENKRANSE. 35 forskellige Slags Glas-, Metal- og Træperler. Ganske billige fra	0,75—8,50	Indrammet Billede af Biskoppen	5,75
STATUETTER i Terracotta og Calipasta.		Medaljer, Andagtsbilleder o. l.	
<i>Guds Moder</i> , Immaculata ...	5,00	MESSEBOGEN	
<i>Madonna med Barnet</i> , ital. ..	6,25	Skind, Guldsnit	18,75
— — — — — Ars	21,50	Shirt., Rødsnit	7,50
liturg.	19,50	Pergament	26,00
<i>Himmeldronningen</i>	19,50	Lærred	9,50
<i>Vor Frue</i> ; danske Model Tc. ..	45,00	Rejseindbinding med rundgaaende Lynlaas	28,00
— — — — —	35,00	Løst Bind med rundg. Lynl.	18,00
— — — — —	23,00	SALMEBOGEN	
<i>Jesu Hjerte</i> , Ars liturg.	25,50	Skind, Guldsnit	12,00
<i>Sankt Joseph</i> (stor)	35,00	Shirt., Rødsnit	3,50
VÆGTAVLER, malet og udskaaet Træ.		FULDSTÆNDIG BØNNEBOG, Skindindb., rød eller sort med Rosenkors	12,00
<i>Knud den Hl.</i> , Birg. West ..	25,00	Shirtingsindbinding	5,00
<i>Sankt Ansgar</i> , Birg. West ...	25,00	<i>Da de var unge</i> . Træk af Helgenerens Barndom og Ungdom. Med ti Helsidesbill. Kart.	2,00
<i>Den hl. Birgitta</i> , Birg. West..	25,00	<i>Det kristne Liv</i> . Pater Martindales Bønnebog.	
Trefløj. Maria-Alter, Ena v. Lindholm	15,00	Hæftet	0,60
Originale udskaarne Arbejder fra Chr. Skikkilds Værksted fra	12,00—35,00	Shirt. Ryg	1,00
KRUCIFIXER, alle Størrelser og alle Priser fra 0,10—10,50		Helshirt.	1,50
Vægkruc., Beuron, Cal.	15,00	Niger-Imit.	1,75
— Skikkild, Cal.	10,00	BØNNEBOG FOR BØRN	
— oldkirkelig M., Malm	8,00	Skind, Guld	7,75
— sen. Middelald. ..	11,00	Karton	1,75
Standkruc., udsk. Træ, ital.	8,00	JESU HJERTE ANDAGTEN	
MADONNA-IKON, lille, russisk, Malm	3,00	Skind, Guld	5,00
RELIEFFER. Calipasta.		Shirt., Guld	3,50
<i>Den gode Hyrde</i> (Jesu Hj.)	12,00	Shirt., Rødsn.	3,00
<i>Indtoget i Jerusalem</i> , Skikk.	12,00	KRISTI EFTERFØLGELSE, Kempis.	
<i>Noahs Offer</i> , Skikk.	12,00	Smukt blaat Skindbind med Guld	7,00
<i>Abrahams Offer</i> , Skikk.	12,00	Grønt Shirtingsbind	3,50
<i>Sankt Cæcilia</i> , ital.	8,00	PHILOTEA,	
<i>Madonna med Barnet</i> , ital. ..	12,00	SALES, Skind, Guld	6,00
— — — — — ital.		SALES, Shirt.	3,50
antik	5,50	DET NYE TESTAMENTE	
<i>Korsfæstelsen</i> , ital. antik ...	2,50	to Bind, Skind	11,00
<i>Jesus og Maria</i> , ital. antik ..	2,00	to Bind, Shirt.	6,00
<i>Nedtagelsen af Korset</i> , antik	2,50	to Bind, heft.	4,00
PAVEFLAG med Egestang og Uldflag, stort	7,50	Vor Adresse er Bredgade 67, Kbh. Indsend Beløbet (plus Porto) til vor Girokonto Nr. 81851 eller i Frimærker, og vi sender overalt.	
Silkeflag, lille	6,75		

Hinduers Manerer er ikke mere haarrejsende end mine

Father Martindale, Ugebladets trofaste, ligesaa dybsindige som vittige Medarbejder ligger for Tiden syg i København. Men det forhindrer ham ikke i at udfolde samme eksplosive Energi som altid. Jeg fik Lyst til at høre lidt om, hvordan Father Martindale ser paa Tingene i Almindelighed og os

det ikke var tykkere end Spillekort, og den fantasifuldt varierede Montage ikke højere end en Films-Strimmel — men oprigtigt talt, jeg lægger kun Mærke til Mad, naar den er meget daarlig eller meget god eller for massiv. Det er vist heller ikke det rette Øjeblik for mig at tale om Mad. Jeg er saa fyldt

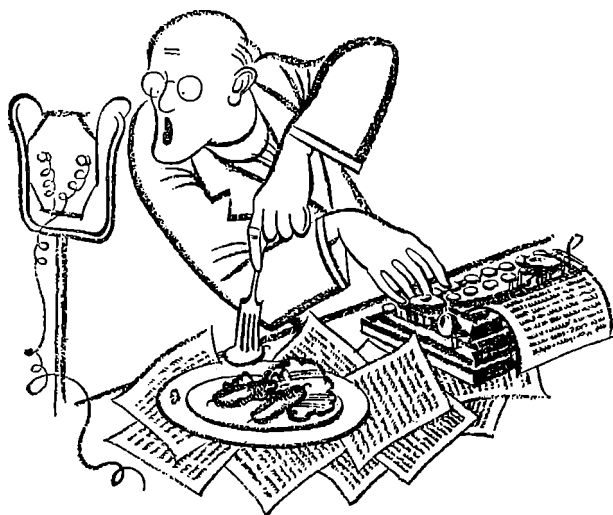
at paagribe en Mand, som man mente havde begaaet et Mord. Manden, jeg fandt, viste sig nu at være Ofret. Og han, der havde gjort det, stak af — muligvis har min Pyjamas været tilstrækkelig chokerende til at skræmme ham.

Jeg har heller aldrig brudt mig om at gaa alene gennem højt Græs i Afrika, for jeg er en Idiot til at haandtere en Bøsse. Men jeg har aldrig troet for Alvor, at disse brave Rovdyr vilde gøre mig Fortræd, undtagen jeg havde gjort dem Fortræd først. Slinger er mere bange for Mennesker end omvendt, og maaske kan Ens Afsky for dem føres tilbage til Eva. Jeg har nu aldrig opsøgt disse Farer. Jeg er en Kujon af Temperament, jeg vilde aldrig have Mod til at cykle i Københavns Gader.

— De har rejst over det meste af Kloden — finder De Folkene meget forskellige — er f. Eks. dansk Ungdom forskellig fra engelsk?

— Forskellig — ih ja, hvis De da ikke vil have, jeg skal mene bedre eller værre. Naar man bedømmer andre, maa man se bort fra sin Selvoptagethed. Hvis jeg foragteligt siger om en Mand: »Han er sort!«, kan han med ligesaa god Grund opfatte mig som snavsetlyserød. Hvis jeg finder Spanien stolt og lidenskabelig, anser han mig maaske samtidig for vulgær og blodløs. En Arabers eller Hindus Manerer ved Bordet vil muligvis genere mig, og de vil synes, at mine er haarrejsende. En Kinesers Sjæleliv er saa forskelligt fra mit, at det vilde være sindssygt af mig at bedømme ham som bedre eller daarligere. Men hvis jeg prøver at begynde med Gud og den Sjæl, han har skabt og opretholder, bliver Hvervet straks lettere. Denne Mand — sort, blegred eller gul — maa have den Værdi, Gud har givet ham. Saa hvis jeg afstaar fra enhver Selvished og ethvert Ønske om at dominere og besidde, og hvis

Lille Samtale
med Father
Martindale
om Livsfare,
dansk Mad
m. m.

En Skitse, der giver et Indtryk af Father Martindales Alsidighed

Danske i Særdeleshed efter sit nu snart to-aarige Kendskab til os. Jeg fandt Patienten frem bag en Mur af Bøger, Tobaksrøg, uldne Pullovers og Narkose.

— Hvad synes De om den danske Mad? spurgte jeg.

— Glimrende, der er bare alt for meget af den.

— Hvad vilde De helst leve af?

— Farver og Solskin.

— Jamen, spise?

— Aah, spise — frisk Asparges, friske Bønner, Æg — men den danske Mad som saadan? Det er svært at udtale sig om lige i Øjeblikket. Men Deres Smør er som Dug og Morgengry, det burde blot aldrig eksporteres. Det bliver lidt søsygt af det, ligesom de ædlere Vine og Tobak. Deres Spinat — himmelsk! Deres Smørrebrød — ja, især hvis

med noget, der minder om Nitro-Glycerin, saa hvis De tror, der er Luftalarm, er det bare mig, der eksploderer —

— De har oplevet mange farlige Situationer — hvilke var de værste?

— Naar jeg maatte betro mit Legeme til en Doktor og min Sjæl til en Interviewer, erklærede Father Martindale uden at betænke sig. Desuden erindrer jeg et mægtigt Motor-Sammenstød paa New Zealand, hvor jeg var den eneste, som var tilstrækkeligt ved Bevidstheden til at kunne kravle efter Hjælp — hvis der ellers havde været Hjælp at faa. Det var heller ingen rar Fornemmelse, da jeg opholdt mig godt 6000 Meter over Andeshjergene under en Orkan. Eller da jeg engang i mine unge Dage blev sat til

jeg er taalmodig overfor ham, naar jeg ogsaa det eneste reelle. Og saa har jeg faaet en Ven, uden at det falder mig ind at spekulere over, om han er sort eller jeg hvid — han Prins, jeg Bonde. Selvfølgelig er alle Mennesker temmelig ødelagt, særlig af Penge-Begær. Men jo mere uselvsk et Menneske er, des hurtigere og varigere bliver man Ven med ham.

— Ogsaa uden Hensyn til hans Tro?

— Aah, den virkelig uselviske er Katolik uden at vide det!

— Dansk Ungdom, fortsatte Father Martindale og tændte den sjette Cigaret — jeg kender saa faa. Men jeg tror, de moderne Strømninger har naaet Danskerne senere og voldsommere end Englænderne. For hos ældre her i Landet finder jeg mange rationalistiske Fraser, der forlængst er antikverede Clichéer hos Englænderne, og blandt de Unge her vil jeg vel samtidig kunne finde en Mængde baade kommunistiske og anti-kommunistiske Clichéer, som vi allerede er blevet trætte af.

Men hvis det at gaa paa tværs af de gamle Formler og den gamle Religion, er kommet senere og pludseligere til Dem end til os, saa kommer Reaktionen fra den kaotiske Nihilisme sikkert ogsaa hurtigere — hvis den bliver budt velkommen og retledet. Jeg har truffet tilstrækkeligt mange unge Mænd paa omkring 22 til at være opfyldt af Haab. De siger: »Meget i Fortiden var forkert. Hvordan og hvorfor ved vi ikke. Meget i Nutiden er ogsaa forkert. Hvad skal vi gøre? Bare gaa tilbage? Det kan vi ikke, og vi bryder os heller ikke om det. Men gaa frem da — til hvad? Kan De sige os det, saa gør det! Vi har mistet vort Grundlag. Skaf os et! Vi har mistet vore Principper og Motivet til at gøre noget. Giv os nogle, hvis De kan! Vi har faaet et Chock. Vor Sjæl har faaet et Chock. Den er mere vaagen end nogensinde. Men hvad skal vi gøre nu?«

Naar de siger saadan, giver de Katolikker, baade Præster og Lægfolk, en stor Chance, men ogsaa en Forpligtelse!

-sen.

Hvad Viljekraft har udrettet

Hvordan gaar det med Deres Bidrag til vor lille Enquête om Bedrifter, dikteret af Viljekraft? Redaktionen har hørt Rygter om, at adskillige Læsere holder sig tilbage paa Grund af overhaandtagende Mindreværds-Komplekser. Lad endelig være med det. Der kræves ingen videnskadelig Afhandling eller digterisk Talent, vi vil bare gerne delagtiggøres, hvis De kender et Eksempel paa en Bedrift, som skyldes fremragende Viljekraft paa et eller andet Fell. Der behøver slet ikke at være Tale om det store og voldsomme. Det stilfærdigt udholdende har haft ligesaa store Resultater. Brug en af de mange ledige Timer i Paasken til at lægge Hovedet i Blød og sende os et Bidrag paa højest 45 trykte Linjer eller ca. 250 Ord, underskrevet med tydeligt Navn og Adresse, og adresseret til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 C, København N. Præmierne er: Jos. Spillmanns spændende Roman »Et Offer for Skriftemaalet«, Peter Schindlers Biografi »Mogens Francesco Ballin«, Father Martindales nye Bønnebog og to Eksemplarer af H. D. T. Kiærulffs Skuespil »Klosterhaven«.

Gennem mange mørke Aar

Han var Protestant, og hun var Protestant, og saa blev de gift. De var unge og saa forelskede begge to. En Dag kom han hjem fra en Rejse. »Jeg er blevet Katolik,« siger han. Et Aar efter er hun ogsaa Katolik. En Dag kommer han beruset hjem, han bliver arbejdsløs, brutal, raa overfor hende og Børnene. Hun forstaar det ikke, hun elsker ham saa højt, men efterhaanden svinder Kærligheden til en stille Taalen.

Der gaar mange Aar, men for hvert Aar forværres hans Opførsel. Utroskab, Raahed, daarligt Lune, ingen Penge ... et Martyrium. Skal hun give op? Separation? Hun har Ret til det. Nej — for Børnenes Skyld vil hun holde ud. Hun gaar til Messe, til Kommunion, og i Bønnen finder hun Styrke til at bære sit Kors. I Aarevis har han

ikke været i Kirke. En Dag bliver han desperat — han vil skilles — væk fra hende og de mange Børn — væk fra Udgifterne til det store Hjem — men hun gør sig lille, beder ham blive for Børnenes Skyld, kalder paa det gode i Bunden af hans Sjæl. Han bliver.

Saa kommer Guds Finger. Et Slagtilfælde. Hun trygler Gud om hans Sjæl, og han skrifter og dør godt. Hun har trukket et stort Læs, men hun fik Læset i Hus. Det er en Mor, og hun lever endnu.

G.

Men der skal Humør til!

Op med Humøret, skriver en Læser. Lad os gøre noget mere ud af Livets Lyspunkter netop i en vanskelig Tid, hvor det kan være svært at faa Øje paa dem.

Sikken Ravage, hvis f. Eks. vore ledende Ungdoms-Kræfter pludselig faldt fra, fordi de syntes, det hele saa saa sort ud? Ja, saa styrtede alle Arrangementer, Møder o. s. v. Landet over sammen som Korthuse.

Nu er Foraaret paa Vej trods alt. Solen leger Kispus hen over mit Skrivebord, og jeg maa smile, naar jeg mindes Vinterens strengeste Dag, da jeg mødte op til Messen med et mægtigt, frossent Øre og saa hørte Organistens opbyggelige Formaning: »Se nu bare at staa op under Introitus og saa husk, at den store Maler van Gogh godt kunde nøjes med eet Øre!« Ondt af mig? Ikke Tale om. Men saadan er det med alt, hvad der er modbydeligt lige i Øjeblikket: der kommer en Dag, hvor man kan le ad det.

Nye Idéer maa se Dagens Lys. Nye Slag maa slaaes. Pust til de Idéer, der ulmer, og lad dem blive til klare Baal! Der gærer vældige Kræfter i os allesammen. Men der skal Humør til at sætte dem i Sving og holde dem vedlige!

Paaskens Gudstjenester i København

St. Ansgars Kirke. Paaskedag. Kl. 6 Korsets Optagelse, Levitmesse og Fælleskommunion. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse. Kl. 17 Andagt. 2. Paaskedag Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskedag. Kl. 6. Korsets Optagelse, Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 17 Andagt. 2. Paaskedag Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerte Kirke. Paaskedag. Kl. 7 Korsets Optagelse, Højmesse. Kl. 19,30 Festandagt; iøvrigt som om Søndagen. 2. Paaskedag som om Søndagen, dog ingen Messe Kl. 11,30. Andagt Kl. 19,30.

St. Mariæ Kirke. Paaskedag. Kl. 6 Korsets Optagelse, Højmesse og Fælleskommunion. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 17 Festandagt (ingen Messe Kl. 8). 2. Paaskedag Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Ingen Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskedag. Kl. 7 Korsets Optagelse, Højmesse og Fælleskommunion. Ingen 8½-Messe. Kl. 10 Højmesse. 2. Paaskedag som om Søndagen.

St. Therese Kirke. Paaskedag. Kl. 8,30 Korsets Optagelse og Højmesse. Kl. 11 stille Messe. 2. Paaskedag Kl. 8,30 stille Messe. Kl. 16,30 sakramental Velsignelse.

St. Antoni Kirke. Paaskedag. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse. 2. Paaskedag Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

St. Andreas Kirke. Paaskedag. Kl. 6 Opstandeshøjtidelighed, Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse. 2. Paaskedag Messe Kl. 8 og 10.

St. Knud Lavards Kirke. Paaskedag. Kl. 6,30 Opstandeshøjtidelighed, Sangmesse. Kl. 8,15 stille Messe. Kl. 9,15 Højmesse. Kl. 16 Andagt. 2. Paaskedag Kl. 9,30 Sangmesse.

Immaculatakirken. Paaskedag. Kl. 6,40 Korsets Optagelse, Sangmesse. Kl. 10 Højmesse. Kl. 18 Andagt. 2. Paaskedag Kl. 7 Kommunionssuddeling. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 18 Andagt.

Benediktinerindernes Klosterkirke. Paaskedag. Kl. 8 Højmesse. Kl. 10 stille Messe. Kl. 15,30 Vesper. 2. Paaskedag Kl. 7,15 stille Messe. Kl. 8 Højmesse.

St. Liobasøstrenes Kapel. Paaskedag. Kl. 8,30 Højmesse. Kl. 14,30 Vesper. 2. Paaskedag ligesom Paaskedag.

Jesu Hjerte Kirke

Sønd. 5. Apr. Kl. 8,30 Fællesk. for Mændenes Kongr. Mand. 6. og Torsd. 9. Apr. intet Kongr.møde. Tirsd. 7. Apr. Kl. 16,30 Møde for Immaculatakongr.

St. Antoni Kirke

Tirsd. 7. Apr. Kl. 20 Ungdomsmøde. Tale af Pater Heggum. Fred. 10. Apr. Kl. 20 Andagt. Menigheds-møde. Tale af Frk. Josephsen.

St. Knud Lavard Kirke

Lørd. 11. Apr. Kl. 20 Ungdomsmøde i »Børnely« ved Siden af Kirken.

Aarhus

Skærtorsdag: Kl. 9: Levitmesse. Kl. 19 Andagt. *Langfredag:* Kl. 10 Liturgisk Gudstjeneste. Kl. 19 Fastepredikenen. *Paaskelørdag:* Kl. 7 Ceremonierne begynder. Kl. ca. 8,15 Højmesse. *Paaskedag:* Kl. 6 Korsets højtidelige Optagelse, Procession og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 19 Festandagt. NB. fra og med i Dag begynder Søndagsandagten igen Kl. 19. — 2. *Paaskedag* (ikke befalet Helligdag): Kl. 8 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 19 Andagt.

Aarhus Opland

Odder:

Langfredag: Kl. 16,15 Korsvej. 2. *Paaskedag:* Kl. 10,15 Sangmesse (Kl. 9,15 Altergang).

Pindstrup:

Paaske: Kl. 8 Stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 15 Festandagt.

Katolsk Højskole

Højskolen har Paaskeferie i Ugen 1.—8. April.

Katolsk Ungdoms Klub

indkalder i Henhold til Lovene til ordinær Generalforsamling Lørdag d. 11. April 1942 Kl. 20 pr. i Steensgade 4, »Den røde Sal«.

Dagsordenen er følgende:

- 1) Valg af Dirigent.
- 2) Aflæggelse af Beretning og Forrelæggelse af revideret Regnskab.
- 3) Valg af Bestyrelse. Valg af Revisorer.
- 4) Behandling af indkomne Forslag. Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen.

gen, indsendes 8 Dage forinden til Formanden (Albert Strøyer, Nansensgade 90, K.).

5) Eventuelt.

Der gøres udtrykkelig opmærksom paa, at kun Klubbens Medlemmer har Stemmeret.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Paaskelørdag 4. April: Intet aabent Hus. 2. Paaskedag 6. April: Travetur. Jægersborg-Fortunen-Ordrup. Returbillet Jægersborg Kr. 1. Start fra Vesterport med S-Tog Kl. 10,12 i sidste Vogn. Medbring Vandresangbog, godt Humør og en stor Madpakke. Hjemtur Kl. 17. Turleder: *Jørgen Barfred Petersen.* — Lørdag 11. April Kl. 20: Generalforsamling. De 2 Minutter: *Anna Christensen* og *Bjarke Sinding.* Praktisk Arrangement Gruppe I. — Søndag 19. April: Retrætdag hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, under Ledelse af Pater *Johs. Samuelsen S. J.* Dagen begynder med stille Messe Kl. 8,30 og slutter ca. Kl. 17. Medbring Mad til hele Dagen. Alle unge Katolikker indbydes til at deltage i denne Retræte. Deltagelse å Kr. 1,25 (hvorfor faas Morgen- og Eftermiddagsdrikke og 1 Kop Bouillon til Frokost) bedes meldt snarest til Formanden Hr. Albert Strøyer, Nansensgade 90, K. Palæ 5718, eller direkte til Valby 25.

Jens Peter venter . . .

Livet er et Problem for Jens Peter. Ene og alene staar han i Verden, og ingen bryder sig om ham. Det er ikke hans Skyld, for ham er der intet i Vejen med, men hans Moder er for fattig, og det er hans Fader ogsaa. Jeg forsøgte at finde et Par katolske Adoptivforældre til ham gennem dette Blad, men ingen har meldt sig. Der var nok, som meldte sig til lille Anton i Slagelse, men Jens Peter i Sønderborg glemmer man. Hvorfor?

Jens Peter er ikke den eneste, som har Vanskeligheder. Jeg har ogsaa Brug for et Par Hjem til at have et Par Spædbørn i Pleje et Aar eller to, indtil vore katolske Børnehjem kan overtage dem.

Man bedes henvende sig snarest.

Pastor W. Vick,
Katolsk Kirke, Sønderborg.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzou

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Vor kære Søster, Tante og Veninde

Anna Marie Larsen

er afgaaet ved Døden d. 23. Marts 1942, vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Paa Familiens Vegne:

Meta Nielsen.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

AARHUS

HORSENS

Manufaktur . Trikotage . Udstyr

A-S Horsens Textil Lager

Leverandør til katolske Institutioner

Carl Bech

aut. elektr. Installatør

Vestergade 33 . Telf. 1026

Leverandør til kath. Menighed

Alfred Pihl

Bagermester, Conditori

Telefon 3041 - Hammershus

Leverandør til St. Josef Hospital

LINOLEUM

billigst Høilund Carlsen

Imit. Linoleum, Rullegardiner

Bonevoks i fast og flyd. Form

Aaboulevarden 45, Aarhus, Tlf. 1347

MEJERIET
Vesterbro

VEJLE

C. V. BERG *Blikkenslagermester*

Autoriseret Gas og Vandmester

Langelinie 53 . Telefon 2751

Leverandør til de katolske Institutioner

Vejle Trælast &

Kulkompagni

Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69

Lev. til de kat. Institutioner

Carl Petersen

Slagtermester

1. Kl. Varer - Pølsefabrik

Nørregade 2 . Tlf. 1721

Leverandør til St. Marla Hospital

^A/_S **Vejle Mælkekompani**

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

VEJLE NY

Mineralvandsfabrik

P. C. NIELSEN

Vissingsgade 8, Telefon 121, 205

Leverandør til St. Maria Hospital

AALBORG

Køb i Vestbyen

Trikotage og Berrelinger

hos

HENRY HANSEN

Kastelvej 39 . Telefon 5665

Mathias Christensen

Absalonsgade 14 . Tlf. 1556

Kolonial . Delikatesser . Kaffe

A. Hoffmann *Urmager og Optiker*

Borgerg. 17 (lige v. den nye Bro)

Briller efter Lægerecept

Rep. udf. nøjagtigt og billigt

Telefon 3779

Ferd. Færch & Co.

Tømremestre

Strandvejen, Tlf. 301

Mursten

Aalborg Teglværker

CHR. SIMONI

grundl. 1836

Kul- og Koks-Import

Telf. 67 - 68 - 69

Leverandør til St. Josef Søstrenes Hospital og
Kamilianerkliniken i Aalborg.

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992

Køb hos vore

Annoncører

Køb

Hjemmets Udstyr

hos

Thuen, Gravensgade 2

P. Krebs

Elektroinstallatør

Frederiksgade 6

Telefon 1786

Udf. Arb. ved Kamilianerkliniken

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis

Liggister og Ligsenge billigt

Jens Bangsgade 8

K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Hans Wiencken *Kastelvej 51 . Aalborg*

er det rigtige Indkøbssted for

Kød, Flæk og Paalæg

Reelle, unge Varer til beskedne Priser

Egen Pølsefabrik . Forlang Tilbud

H. PERS EFTERFØLGER

N. NIELSEN & A. BROSTRØM

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermestre
SANITET- CENTRALVARME

Algade 58

Aalborg

Telf. 681

RANDERS

Randers Andelsmejeri
Telefon 776 (4 Linier)
 Fineste Mejeriprodukter fra
 Dyrslæge kontrollerede Besætninger

S. UTTRUP *Murermester*
 Alle Murer- og Jernbetonarbejder udføres
Fabersvej 30 . Telefon 1644
Leverandør til St. Josefs Hospital

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Julius M. C. Olsen
NAKSKOV

Spis Arbejdernes Fællesbageri's Produkter
Nakskov . Telefon 621

Alle Sorter Brændsel til Kakkellovne og Varmeapparater tilbydes billigst i allerbedste Kvaliteter.
A-S Nakskov Kulimport *Telefon Nr. 17*
Leverandør til den katolske Kirke

Broderimagasinet
Østergade 18 . Telefon 921
 Alt til Haandarbejde. Tegning, Montering
 Stort Udvalg i Garn
Leverandør til Søstrene

Nakskov Dampmølle
Aktieselskab

L. C. Clasen
Murermester
 Telefon 208
 Lev. til kat. Kirke

Chr. Steffensen
HERREEKVIPERING
 Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
 Leverandør

ODENSE

JØRGEN RASMUSSEN
Glarimester
Overgaden 29, Telefon 1117
 Leverandør til St. Josefs Hospital og Kirken

Allegades Røgeri og Fiskeforretning
 Alt i Fisk
 Allegade 46 . Telefon 1896
 Lev. til Sct Joseph Hospital

Man finder sig godt paa
Prior-Caféen
Telefon 2764
 Vestergade 1, 1. og 2. Sal
 Hyggeligt, roligt og godt

Junker-Dreie
Kolonial . Delikatesser
 Nørrebro 49 . Odense
 Lev. til Sct Josefs Hospital

Vald. Tørring
 aut. elektr. Installatør
 Kongensgade 13, Tlf. 2021
 Leverandør til Dalum Kloster

Gør Deres Indkøb af Fodtøj hos
Julius Roe
 Nørregade 26, Tlf. 2394
 Lev. til de kat. Institutioner

Sylvest Nielsen
 1. Kl. Bageri & Conditori
 Dalumvej 74 . Telefon 59
 „LYON“

HOLBÆK

A. P. PEDERSEN
Murermester
 Markedsplads 10 . Telefon 239

Vestergades
Maskinværksted
RASMUSSEN & NIELSEN
 Telefon 1039

H. P. Larsen
 Kolonial . Delikatesser
 Algade 28 . Tlf. 849
 Leverandør til Hospitalet

Holbæk Mejeri A/S
 Algade 54 . Telefon 65
 Leverandør til Hospitalet

A-S Arbejdernes Fællesbageri
 Bedste Brødsted
 Lev. til St. Elisabeth Hospital

JENSEN & OLSEN
 statsaut. Installationsforretning
 Elektrisk Lys og Kraft
 Algade . Telefon 365
 Leverandør til den kat. Menighed

Katolsk

Ugeblad

Salzburg – Rom norden for Alperne

Fortællinger af

C. C. Martindale S. J. og

Pierre l'Ermite

Johannes Jørgensens Oplæsningsmatiné

Bønnebog for Katolikker

Munkemel

RECK'S OPVARMNINGS COMP. A/S
 Esromgade 15. København N. Telef. 7480
 Centralvarmeanlæg af enhver Art
 Køkken-, Vaskeri-, Desinfektions- samt Tørrestueanlæg m.m.
RECK-STALKEDLER

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
 NØRREGADE 15 TELF. 9270

Gør Deres Indkøb i

Kolonial-Lageret

en gros Lager · detail Salg
 Blaagaardsgade 4 · Nora 5834

Leverandør til Sakraments Kirken

Malerfirmaet Axel Seehusen

Tagensvej 97

Telefoner: Central 3670 og Taga 3670

Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

Hans A. Holm & Søn A/s

Maskinsnedkeri

Frederiksborgvej 70, Tlf. C. 1806

MOLIN^S

Gardin-,

Stof- og

Strømpe-

Hjemmefarver

farver

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader
 vort Trykkeri som et
 Eksempel paa nobelt
 Arbejde. Tilstedeværel-
 sen af moderne Mate-
 riæl, Maskiner og dygtig
 Arbejdskraft borger for
 Arbejdets kvalitetsmæs-
 selge Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemosegaardvej 4
 TELEFON NORA 8908

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
 Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
 Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

W. Staack
 Malermester

Blekingsgade 6 · Tlf. Amager 1158

Reserveret

Trykkeriet DANMARK
 ved Tjæder Nielsen
 Brølæggerstræde 11 · Central 2979
 Wibrandtsvej 75 · Amager 3986
 Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

Niels Hansen

Mahogni, Egelræ, ru, hele og pl.
 Brædder, Lægter, Lister, Krydsfiner
 Tagpap og Treelex
Gothersgade 8 · Palæ 3073
 Leverandør til de katolske Institutioner

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg
 Nyt og Reparationer
 Højdevej 10 · Telefon 69
 Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
 1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
 Altid friske Smaakager

R. Wilhelm

Bageri og Conditori

Frederiksvej 18 · Tlf. Goth. 1371
 Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Købke's

Reproduktionsanstalt

Vester Voldgade 91

Klicheer i fineste Udførelse

Malerfirmaet Gustav Lehnert

Rud. Berghsgade 65 · Ryv. 1421 y
 Alt Maler-
 og Tapetsererarbejde udføres

Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Bønnebog for Katolikker

Ugebladet har et Par Gange omtalt Pater Martindales nye Bønnebog, hans særlige Gave til Danmarks Katolikker. Isen i Storebælt har været slem ved denne Bog ligesom ved mange andre Tryksager, da Papiret til den i flere Uger har ligget i en Jernbanewaggon ovre paa Fyn uden Mulighed for at komme til København, hvor Trykkerne stod og ventede. Forhaabentlig naar vi dog at faa Bønnebogen frem inden Trosbekræftelsesfesten i København.

To af de største Afsnit i Bønnebogen er »Nyheder«, som man ikke i Forvejen har Magen til i sine gamle Bønnebøger. I det ene skildres vore Pligter overfor det guddommelige Samfund (Kirken) og det borgerlige Samfund, og hertil er knyttet »Bønner for forskellige Grupper af Mennesker«. Som Eksempel citerer vi:

Bøn for dem, der hjælper andre ved Husgerning, i Forretninger og paa enhver anden Maade, oftest i Ubemærkethed.

Jesus, du som levede i et beskedent lille Hjem og hjalp din Mor i Huset og din Fosterfader i hans Haandværk, du hvis Hænder blev ru af Arbejde ligesom din Moders, velsign mit Arbejde og lad mig aldrig forestille mig, at jeg er eller kan være »hævet over det«. Enhver Gerning, som øves for din Skyld, er kongelig. Jeg foresætter mig at gøre min Gerning saa godt som muligt, fordi den bliver øvet for din Skyld. Det Hus eller

den Butik, den Gaard eller den Fabrik, hvor jeg har mit Arbejde, betragter jeg som Huset og Værkstedet i Nazaret. Naar jeg hører Tale om mine »Rettigheder«, saa husker jeg, at der med hver Ret følger en »Pligt«, og jeg beder om, at Arbejdsgiver og Arbejdere maa samarbejde saa godt, at de dermed hjælper baade hverandre og hele Samfundet. St. Zita, der i 48 Aar var Tjenestepige i det samme Hus, bed for os. St. Johannes af Gud, der engang var Bogsælger paa Gaden, bed for os.

*

Det andet nye Afsnit er en Række »Bønner til alle Kirkearets Søndage« med Udgangspunkt i Søndagens Evangelium eller Epistel. Her er Bønnen til Hvide Søndag:

Hvide Søndag og Paaskens Oktav

(i gamle Dage aflagde Paaskens nydøbte Kristne paa denne Dag den hvide Dragt, de havde modtaget).

Min Herre og min Gud! Thomas bad om at maatte røre ved dine Saar, for at han maatte tro. Du svarede, at saligere er de, som ikke ser og dog tror. Jeg ser ikke, men du har givet mig Troens Gave. Jeg takker dig og beder dig forøge min Tro. Lad mig »vandre i det nye Liv«, hvor mørk min menneskelige Skæbne end maatte blive — du Verdens Lys, Vejen, Sandheden og Livet!

Men ogsaa i f. Eks. Afsnittet

om Ægteskabets Sakramente vil man finde adskillige Bønner, man har savnet i ældre Bønnebøger. Et Eksempel vil vise det:

Bøn for Forældre, som ser, at deres Barn er forelsket og tænker paa Ægteskab.

Gud, vi betror dig vor Søn (eller Datter — de følgende Ord ændres i Overensstemmelse hermed), som føler Kærligheden vaagne i sit Hjerte. Hjælp hans Valg paa rette Maade, og lad ham opnaa det Svar, du finder bedst for baade Tid og Evighed. Vejled ogsaa os; lad os ikke være egenkærlige; tillad os ikke at blande os i eller tilskynde til et Ægteskab af egenkærlige Grunde, hverken de verdslige eller de rent personlige. Du gav os ikke vort Barn, for at han udelukkende skulde tilhøre os eller altid være hos os; han tilhører allerførst dig. Det er hans evige Lykke, vi vil tænke paa, og ikke vort personlige Vel.

Hellige Guds Moder og Hellige Josef, bed for vort Barn, at hans Ægteskab maa blive efter Guds Vilje og velsignet af Gud, og at hverken Ilfærdighed eller Ærgerrighed eller kortvarige Følelser maa blive Skyld i svære Fejltagelser, saa to Sjæle, der er dig kære, sætter deres Lykke og maaske deres Salighed paa Spil.

*

Disse enkelte Uddrag af den store Bog (176 tættrykte store Sider) viser, hvor værdifuld en Bog, vi her faar til Gave. Lad os sørge for, at den kommer især alle unge Katolikker i Hænde.

Hendes jødiske Frisør

Mærkeligt nok kan man stadig møde det Spørgsmaal, hvorfor vor Herres Lidelse og Opstandelse ikke vakte Opsigt og ikke blev nævnt af samtidige Skribenter i Grækenland eller Rom. Et saadant Spørgsmaal afslører en fuldkommen Mangel paa historisk Perspektiv eller paa Sans for hedensk Psykologi. Denne lille Samtale, som følger her, og som fandt Sted i Rom i Aaret 49, er forhaabentlig fri for disse Mangler. Pontius Pilatus blev kaldt tilbage i Unaade i Aaret 36, og Jesu Korsfæstelse maa nok dateres Aar 29.

Vibia Lepida kom farende ind i sin Mands Forretningskontor og greb ham om Skulderen. »Sig, at det ikke er sandt!« hulkede hun og kastede sig ned paa hans Dag-Løjbænk, hvor hun rev Puderne i Stykker med sine Tænder. Da han var en klog Mand, ventede han lidt og spurgte saa, hvad det var, hun vilde vide. Nu havde hun Munden fuld af Fjer, og det tog hende derfor nogen Tid at forklare sit Ærinde: Folk sagde, at Kejser Claudius uddrev Jøderne fra Rom — og var det sandt?

Lupus Pollius sagde, at han hverken vidste det eller bekymrede sig om det, men (da han var en klog Mand) spurgte han sin græske Sekretær, der var en Afgrund af Viden, og Sekretæren sagde Ja — en Mand ved Navn Chrestus ophidsede bestandig Jøderne til Oprør, og Claudius havde besluttet sig til at blive fri for hele Banden. Vibia udstødte et gennemborende Skrig og begyndte paa en ny Pude, da Lupus tog den fra hende og spurgte, hvordan det dog kunde berøre hende. Hun forklarede, at hendes specielle Frisør var Jøde, og ingen andre forstod sig paa at forene Taarn-Moden med Vandfalds-Moden. Hele hendes selskabelige Posi-

tion stod paa Spil, for hun havde bestemt sig til at bære den Frisure ved en kejserlig Middag næste Maaned. Lupus gav da et yderligere Bevis paa sin Visdom ved at sige, at han lige vilde stikke hen til de offentlige Bade og se, om han kunde faa mere at vide.

Efter Badet søgte han Oplysninger hos sin Massør, en Nubier; men Nubieren, som var glinsende sort, sagde, at Jøderne var en afskyelig halv-farvet, ubestemmelig Race, som brugte deres Tid til at samle Glasstumper og Tøjlaser i Sække og burde tvinges til ikke at spise andet end Flæsk en hel Uge — han havde ikke hørt noget særligt om dem og var ogsaa ligeglad. Til sidst fandt Lupus en vis Lucius Atellanus, der var erklæret Republikaner og principielt misbilligede alt, hvad Claudius foretog sig; han kunde lide at vide, hvor man skulde faa Slaver og Stjernetydere fra, hvis alle Syrere, Babyloniere og andre Orientale-re skulde forjages? Lupus sagde, at det var Jøderne, han spurgte om, og gamle General Quinctius Auratus, som havde været i Britannien, udtalte, at det ene af den Slags Folk var lige saa slemt som det andet, og at han kaldte alle Folk fra hinsides Eufkrat for *Partere*, fordømt Pak allesammen. Herover blev Galba Galbanus, der sad i Nærheden, saa vred, at han krammede Dagens Nyhedsblad sammen, smed det i Svømmebassinet og begyndte at raabe op.

»Er det da aldeles umuligt,« raabte han, »at faa noget præcist at vide i denne By? Jøderne kommer aldeles ikke fra noget Sted i Nærheden af Eufkrat, men er en afskyelig lille Stamme mellem Ægypten og Tyrus, hvor Purpuret kommer fra, som Senti-
tius Tigrinus kan fortælle jer« — han saa skarpt paa denne unge Mand, der var en Laps og

ligefrem stank af Purpurets hengemte Fiskelugt, naar han havde Tøj paa. — »Selv De, General, maa da vide, at Herodes ikke var Parter. Jeg mener naturligvis den Herodes, der var saa god Ven af vores Claudius, men blev angrebet af »Herodes Syge«, d. v. s. at han blev ædt op af Orme i levende Live. Han døde, da han skulde til at blive Gud og Herre over Østen indtil Eufkrat, ikke *hinsides* den! Han var Jøde. Og da Nyhedsbladet siger, at de ikke kan finde denne Oprører Chrestos, saa tror jeg, at de blander ham sammen med en anden Oprører, som kaldtes Christos og for Evigheder siden blev henrettet af det Æsel til Pontius Pilatus, der begik Selvmord, da Caligula kaldte ham tilbage.«

»Pontius Pilatus gjorde mange taabelige Ting,« sagde en høj Mand, som var kommet hen til de andre, »men han har aldrig henrettet en, der hed Christos, for der har ikke eksisteret saadan en.« Det var Sosibios, der talte. Han var selv Jøde, men fra Alexandria, meget lærd og fulgtes altid af en Slave, som slæbte en hel Bakke fuld af Bogruller, ogsaa i Badet, for Sosibios ansaa det bestandig for sin Pligt at vise Folk, at de havde Uret.

»Men jeg husker jo udmærket Pontius Pilatus,« erklærede Galbanus vredagtigt. »Han blev meget bagtalt. Hvis han havde Fejl, var Fejlen Svaghed. Hvad om han ogsaa satte Standarter op med Kejserens Billede i deres sølle Tempel — tænke sig et Folk med kun et eneste Tempel! Ja, jeg siger 'sølle', for hvad indeholder deres Helligdom? En Kasse, min Herre, en Kasse med deres Gud.. Ja, jeg siger 'indeholder', men jeg har Grund til at tro, at *Kassen er tom!* Og i hvert Fald, hvorfor skulde den ene Gud ikke kunne give Plads til den anden? — Og hvad andet gjorde Pilatus? Laante noget af det Guld, som laa der til ingen Nytte, for at bygge Aquadukter med Vand til Byen. Som om Guden ikke kunde laane sig selv Penge til at forbedre sin egen By! Vi véd jo godt allesammen, at Claudius selv har laant rige-

ligt af Guldofringerne til forskellige Templer i sit Navn af Jupiter Capitolinus...«

Men her begyndte de allesammen at hoste, og Vettius Albinus, som var umaadelig fed, dykkede ned i Bassinet og sprøjtede Vand op paa dem, saa Resten af Galbanus Indiskretioner ikke kunde høres. Da Roen var genoprettet, fortsatte han med at sige, at Pontius Pilatus havde haft fuldstændig Ret i at undertrykke Samaritanerne. Det var (sagde han) en anden Slags Jøder, som samlede sig til Oprør paa Bjerget Garazi under Paa-skud af at grave Guldkar op, som engang var blevet begravet paa dette Sted af en gammel Gud ved Navn Moses. »Ingen, der indtog en Stilling som 'Kejserens Ven', kunde have gjort andet,« erklærede han, »og hvad der ødelagde ham var, at han hørte efter sin Hustru Procula, som blev ved med at have overjordiske Drømme af politisk Karakter. Kvinder ødelægger deres Maver,« sagde han, »med at spise søde Kager,« og dermed gik han sin Vej for at nyde et Glas i et Selskab, der passede ham bedre.

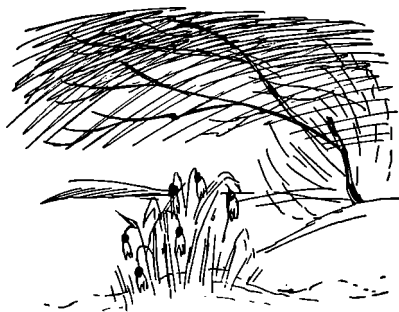
Sosibios rømmede sig. »Det er fantastisk,« sagde han, »hvilket Geni Mennesker har for at fæste sig ved det usandfærdige. Det er faktisk ikke Jøderne, der bør forjages, men det aldeles ulovlige Samfund, der kaldes »Kristne« og er *anti-jødiske*. Eller rettere sagt er det Jøderne, der er anti-kristne, fordi de er Mono-teister — hvad vi naturligvis paa en Maade allesammen er, for det Guddommelige er Eet... men Jøderne er det fanatisk, og de Kristne har til Trods for, at de er jødiske af Oprindelse, indført en ekstra Gud eller bedre sagt et Menneske, de har forgudet, eller allerrigtigst udtrykt en indbildt Person, der som sagt aldrig har eksisteret!« »Men jeg fortæller jo,« sagde Galbanus højrød i Ansigtet, »at Pontius Pilatus henrettede ham. Hvis bare Pilatus endnu levede, kunde han fortælle jer det allesammen detaljeret.«

»Det er jeg nu vis paa, at han i hvert Fald ikke kunde,« sagde Sosibios. »Pilatus vilde ikke engang kunne huske alle de *virkelige* Oprørere, Fanatikere og Forbrydere, han har henrettet. Skønt han ikke var et Uhyre af

samme Slags som Herodes Arkelaus, som han blev sendt for at erstatte, eller bare som den Herodes, vi saa taabeligt kalder den »Store«. (Lucius Atellanus, der følte sig sat udenfor Samtalen, sagde, at det var den Herodes, om hvem den guddommelige Augustus sagde, at det var bedre at være Herodes Svin end Herodes Søn. Det var, fordi Jøderne ikke spiste Flæsk, og den gamle Tyrans Svin havde en bedre Chance for at bevare Livet end hans Sønner... Det vidste Lupus ikke, og heller ikke, at Augustus havde sagt sin Vittighed paa Græsk, hvor »Svin« og »Søn« lyder omtrent ens. Derfor vendte han Ryggen til Lucius og bad Sosibios fortsætte).

»Sagen er denne — maaske det kun er faa, der fatter den, faa Bogorme, ligesom jeg er det ... De gamle Hebræere, Jødernes Stamfædre, kom i Virkeligheden fra Ægypten og tilbad Dyr. En Stamme tilbad Løven, en anden Lammet. Kalven var ogsaa meget populær, men dens Kultus døde ud. Eftersom Kulturen voksede, selv i hin lavtstaaende Race, blev denne Dyretilbedelse allegoriseret, og deres Nav-

Vintergækker

*Det bli'r aldrig banalt,
dette evige Spil
mellem Vinter og vaagnende Kræfter:
Den tidligste Gæk
har smidt Jordhatten af,
og en Skare er straks trippet efter.*

*Det hænder igen
og igen og igen;
hver Gang Tviivlen begynder at lamme.
Dér lyser I frem,
smaa Vintergæk-Smil,
og gør alle Slags Tviivl til Skamme!*

-sen.

ne blev knyttet til en ideel Personlighed, som ogsaa havde andre Titler saasom Velgører eller Herre eller den Salvede eller Stjernen, og han blev paa sin Side ventet som en virkelig østerlandsk Kejser, en Rival til vor egen. De ved velsagtens, at hans Komme er blevet ventet netop i vort Aarhundrede. Her maa jeg tilstaa, at Historierne er indbyrdes modstridende, men jeg tror, at Pontius i en revolutionær Periode henrettede en Forbryder, der hed saadan noget som Bar-Bar, og for at ærgre ham paastod visse Jøder, at det var deres ventede Konge. De bad ved hans Grav, men Pontius lod den aabne, og *der var ingen i den*, saa hele Historien løb ud i Sandet.« Med et affekteret Smil gik han sin Vej.

»Mine Herrer!« sagde Varanus, en betydelig Hofembedsmand, som havde lyttet til dem. »Stol paa, at De fra en alexandrinsk Lærd faar mere fortættet Nonsens i Løbet af ti Minutter end De faar i Løbet af et Aar fra en Hærskare af paplagoniske Sandsigere. Da De har Deres Hals kær, saa nævn aldrig Ordet 'Rival'. Historien om en Verdensstyrer findes naturligvis allevegne. Augustus troede, det kunde være ham selv. Myterne stammer ikke engang overens om, at det skulde være en Orientaler — end ikke om, at det skulde være en Mand! Da Augustus' Hustru Livia begyndte at blive vänvittig af Storhedsvanvid, troede hun, det kunde være hende. Caligula var naturligvis vis paa, at det var ham — men han blev myrdet, før han blev mere end Broder til stakkels Jupiter. Claudius vil naturligvis ikke vide noget af denne Snak. Men — men... (han sænkede Stemmen til en Hvisken) *Fru Messalina* synes, at det egentlig vilde være ganske morsomt, at... at...« Han afbrød sig selv; maaske Claudius var den eneste i hele Kejserriget, som var uvidende om sin Hustrus forfærdelige Rygte.

»Hvad Jøderne angaar,« fortsatte Varanus, »kommer de tilbage snart igen. De kommer altid tilbage. Og hvad de Kristne

angaar, ved ingen, hvem der satte dem i Verden. Men det er simpelthen fordærvede Ateister — de sætter ikke deres Ben i noget Tempel, de bøjer sig ikke for noget Gudebillede, og de mødes om Natten til afskyelige magiske Riter. Deres Umoral kan simpelthen slet ikke gengives; det er fastslaaet, at de af og til dræber Børn, ælter dem i Dejg og spiser dem. I saa stor en By som denne findes den Slags Rædsler altid i Byens Underverden. Hvis de var talrige, vilde de være en Fare for Riget — de nægter at tilbede Gudinden Rom eller hendes guddommelige Styrere... *Mit Raad* vilde simpelthen være dette: lad Jøderne være, men de Kristne, til Løverne med dem! Jeg siger kun, hvad jeg véd med fuld *Sikkerhed*.« Han nikkede alvorligt og gik.

Alle følte en vis Befrielse og lo. Men Lupus var ikke klar over, hvad han skulde sige til sin Kone. Til sidst bestemte han sig til (da han var en klog Mand), at han blot vilde sige, at Jøderne uheldigvis var blevet forvekslet med nogle skumle Misdædere, der kaldtes Kristne, men at de snart vilde vende til-

bage igen — det gjorde de altid.

Vibia lod sig derfor foreløbig nøjes med enklere Former for Haaropsætning, saasom »Den stolte Paafugl«, men uheldigvis dristede hun sig til at betro sin øverste Haar-Slave »Vand-Taarnet«, da hun den næste Maaned skulde dinere hos Claudius, og Frisuren faldt sammen midt under Middagen. Hun følte denne Ydmygelse saa bittert, at hun overtalte Lupus til at søge et Embede i Gallien, og her opnaede hun stor Succes og opfandt tilmed en ny Mode, som hun kaldte den »Delfisk-drui-ske«, og som Provinsens Damer aldrig havde set. Det varede naturligvis ikke længe, før Messalina blev myrdet, og efter Claudius' Mord vendte Vibia og Lupus tilbage til Rom. Men kort efter de fem lykkelige første Aar i Neros Regeringstid fik Lupus Ordre til at begaa Selvmord, og selv drak Vibia Gift, saa hun derfor var uvidende om, at de Kristne kort efter forsøgte at brænde hele Rom, hvorfor Kejseren udryddede denne Sekt for bestandig paa forskellige, dertil egnede Maader.

C. C. Martindale S. J.

Manden, som ikke var en Mand — endnu

Af Pierre l'Ermite

Han havde vaklet frem og tilbage i disse fjorten Dage, følt sig snart tiltrukket, snart stødt tilbage — — Han kom, saadan tilfældigt, til en Prædiken, — eller rettere et Stykke ind i den, og holdt sig helt nede ved Døren eller langt henne til Siden for at føle sig — fri!

Han lyttede — — han saa paa Præsten. Interesserede denne ham, kunde han vove sig hen til en Stol. Men var Prædikenen for abstrakt, listede han ganske sagte ud af Kirken og følte sig helt tilfreds.

»Det er ikke noget for mig!« tænkte han og trak Vejret lettet.

Saadan var de fjorten Dage gaaet.

Lørdag vilde han til Retrætens sidste Prædiken. Og saa var der slet ingen Prædiken paa Grund af Skriftemaalet.

Alle Skriftestolene var belejrede af tavse Grupper.

Han fik en Fornemmelse af, at Gud havde lokket ham i et Baghold og nu vilde tage ham i Kraven og faa ham til at lette sin Samvittighed uden egentlig at have det til Hensigt.

Og Spørgsmaalet »Skriftemaal« blev virkelig øjeblikkelig aktuelt. En Præst kom hastigt gaaende hen imod den Skrifte-

stol, Manden lige stod ud for. Han lagde Mærke til hans urolige Udtryk og sagde venligt, men myndigt: »Skynd Dem bare ind.«

Den anden gjorde en Bevægelse som for at stikke af, men Præsten sagde: »Benyt Dem dog af Lejligheden, mens der ikke er saa mange! Bagefter kommer der en Masse Damer.«

Manden turde ikke sige nej. Han gik ind, faldt paa Knæ omtrent som en Ko, skriftede — eller rettere sagt lod sig udspørge, fik Absolutionen og forlod Skriftestolen, gennemblødt af Sved.

*

Men saa var der altsaa Kommunionen! For Skriftemaalet er jo i Virkeligheden Forløber for den.

Det var en ganske rædselsfuld Tanke!

Han bestemte, at han *ikke* vilde kommunikere — — i alt Fald ikke lige straks — — jo — han vilde — — nej, han *vilde ikke!*

Og fordi han havde bestemt, at han ikke vilde — saa gjorde han det.

Han gik til Kirken paa sin sædvanlige halvt tilfældige Maade, men fastende, for man kunde jo aldrig vide, hvad der vilde ske!

Hovedskibet var fuldt af Mænd.

Der var Fabrikanter og Bankdirektører, Ingeniører og Læger — — han kendte adskillige af Udscende, og der var ogsaa nogle gode Bekendte, som saa ud til at være hjemme i Kirken og aldeles ikke bekymrede sig om de andre — ikke engang om ham.

En Smule beroliget blev han staaende bag i Kirken, ud for en Række Stole; han var slet ikke sikker paa, at han vilde andet end lige akkurat staa der.

Men saa kom en Præst og gav sig til at bringe Orden i Sagerne. »Gaa højere op! Der er mange Pladser opefter!«

Og Manden adlød igen. Han gik længere frem sammen med en Del andre, — højere op, end han egentlig vilde, og kom til at sidde omgivet af andre Mænd,

— som alle gik til Kommunion.

Da skete der noget mærkværdigt med ham. Ligesom han tidligere havde holdt sig borte fra Kommunionen af Menneskefrygt — saadan kommunicerede han nu — af Menneskefrygt! Nogle Sjæle er højst besynderligt indrettede.

Han kom tilbage til sin Plads, næsten glad. Rolig — for nu var der ikke længere noget Spørgsmaal om at ville eller ikke ville — gemte han Ansigtet i Hænderne og bad; og han tænkte paa, at hans gode gamle Mor vilde have været meget lykkelig, hvis hun kunde have set ham nu. Men maaske saa hun ham!

Messen var forbi.

Langsomt, næsten militærisk,

gik alle Mændene ned af Midtergangen, og han fulgte naturligvis med.

Ved Kirkeporten stod en nydelig hvidhaaret Dame og saa dem passere.

Da han gik forbi hende, hørte han hende sige til en Bekendt — med en lille Haandbevægelse, der ligesom udpegede *ham*: »Hvor er det smukt at se alle disse Mænd opfylde deres religiøse Pligter saa roligt og naturligt!«

Manden følte, at han rødmede. »Hun tror, at jeg er — en *Mand!*« tænkte han.

Men saa lød der en Stemme inden i ham: »Fortsæt bare! Du er i Færd med — omtrent at blive det!«

(*Paa Dansk ved T. Fd.*)

Fra Solens Opgang til dens Nedgang

»Vi har herhjemme en Mængde udmærkede katolske Foreninger, og der gøres meget for at samle Menighederne om deres Sognekirker, ved at indbyde dem til fornøjelige Fællesmøder« ...

Disse Ord hørte jeg forleden Dag fremsat, — og samme Dag hørte jeg en Præst beklage, at saa *relativt faa Mennesker overværer den daglige hellige Messe.*

Dette gav mig noget at tænke over!

Talrige Steder er der jo rig Lejlighed til at overvære en daglig Messe.

»*Fra Solens Opgang til dens Nedgang skal mit Navn forherliges*«, sagde Kristus, og hans Ord er gaaet i Opfyldelse, idet hans Præster Døgnet rundt frembærer det ublodige Korsoffer. Hvilken vidunderlig Tanke, at Præster af alle Racer og Folkeslag: hvide, sorte, gule og brune i hellig Enighed slutter denne Ring af Messeofre, og be-

standig udtaler Ordene: *Dette er mit Legeme, og Dette er mit Blod.*

Det er enhver Præsts største Ære og helligste Ønske daglig at frembære det hellige Messeoffer.

Mange flere Mennesker, end det nu er Tilfældet, kunde sikkert overvære den daglige Messe. Især *blandt de unge* ved jeg, at det er muligt. Mange Mennesker, især Kontorfolk, møder saa sent paa deres Arbejde, at de næst kunde naa at overvære en Messe først. — Men hvorfor er der da saa faa til Hverdagsmesse i vore Kirker? — *Det er da vel ikke af Magelighedsgrunde?*

Det er en udmærket Maade at afslutte Dagen paa, at deltage i et Møde i en af vore Foreninger, men endnu bedre vilde det være, hvis man kunde begynde Dagen, — *begynde hver Dag* med at overvære den hellige Messe.

Den, der har prøvet det, vil hurtigt mærke, at hans Dag forløber mere tilfredsstillende for

ham, og at *hans Arbejde lettere lykkes.*

Derfra er Vejen ikke lang til *den daglige Modtagelse af den hellige Kommunion.* — Vel kan mange ikke være fastende, fordi de umiddelbart efter Messen skal møde paa deres Arbejde, men for nogle vil det være muligt, og for de fleste er det i hvert Fald muligt engang imellem.

Danmark er et Foreningsland. — Hvis man blot kunde realisere den Tanke, at faa endnu ti Mennesker i hver Kirke til at overvære den daglige Messe, vilde det opveje Værdien af adskillige paatænkte Foreninger! — Eller kunde Foreningerne maa-ske gøre en Indsats her?

Det er en Nødvendighed at tage denne Tanke op til grundig Overvejelse. Men lad os begynde med *selv* at tage en Beslutning, i Stedet for at vente paa, at andre skal gøre Begyndelsen.

Hvorledes kan man sige nej til en Indbydelse til det skønneste og mest ophøjede Gæstebud, vi har, hvis man er i Stand til at efterkomme den?

Hvorledes kan vi forlange, at vore Børn skal overvære Skolemessen, og overvære den uden Indtrykket af Tvang, hvis ikke vi voksne selv gaar i Spidsen og giver et godt Eksempel.

Mange Mennesker har den Opfattelse, at de har gjort nok, naar de har opfyldt deres *Pligt*, ved at overvære Messen om Søndagen. Denne Opfattelse rummer den alvorlige *Fare*, at deres Trosdyrkelse efterhaanden bliver til *Vane* og til en *kedelig Pligt*.

Overværelsen af den daglige Messe er det bedste Middel herimod, idet man frivilligt giver sig selv en Ballast og Modvægt mod mange Vanskeligheder.

Til Slut vil jeg, fra *Thomas à Kempis: Kristi Efterfølgelse*, Fjerde Bogs ottende Kapitel, citere følgende, der, selv om det allerede er skrevet for 500 Aar siden, har fuld Gyldighed i Dag:

»Herren:

Ligesom jeg paa Korset med udspændte Arme og med blottet Legeme frivilligt har opofret mig for dine Synder til Gud min Fader, saaledes, at intet blev til-

bage paa mig, som ikke aldeles gik op i Ofret til at forsone Gud: saaledes bør ogsaa du *daglig i Messen* frivillig og saa inderligt som muligt hengive dig selv som et rent og helligt Offer til mig med alle dine Kræfter og Til-

bøjeligheder. Hvad forlanger jeg andet af dig, end at du bestræber dig for at hengive dig helt og udelt til mig? Hvadsomhelst du end giver foruden dig selv, det agter jeg for intet; *thi jeg søger ikke din Gave, men dig selv.*«

A. J.

Landboerne aander op

Deres Paaskeglæde er overstrømmende, E. B. fortæller hvorfor

Vi har haft et større Arbejde med Snerydning

Tiden mellem Paaske og Pinse er en festlig og glad Tid. Den falder sammen med Foraaret. Naturens Foraar og Opstandelsen falder sammen med Kirkens, og det er saare godt, for saa er der ikke noget at tage fejl af med Hensyn til Humøret; forudsat at *Jordens* Foraar skikker sig og giver Mulighed for, at Landmandens Arbejde med Saaningen kan skride godt fremad i rette Tid.

Saa kommer Paaske- og Pinsetiden jo ogsaa efter Fasten — efter den alvorlige Fastetid, og derfor er den dobbelt festlig. Jamen, naar man nu slet ikke har fastet eller i hvert Fald ikke har været forpligtet til det paa Grund af Krigen og Rationeringen, saadan som i Aar. Skulde saa Paaske- og Pinseglæden blive mindre af den Grund?

Det behøves slet ikke. Og særlig ikke for os herude paa Landet. For har vi ikke just fastet med Maven (uden hvad rigtig Kaffe og den Slags angaar), saa har vi spæget

os paa mange andre Maader, som har været alt andet end behagelige. Jeg vil ikke netop paastaa, at vi har gjort det *frivilligt*, men derfor kan Ubehagelighederne godt danne en god Baggrund for det, der kommer efter: Foraar og Paaske, Fest og Glæde.

Dyrene har ogsaa fastet, desværre!

Vi selv har ikke fastet i Ordets egentlige Forstand, men til Gengæld har vi maattet se paa, at vore Dyr gjorde det. For dem har det ikke engang været tilladt med een fuldstændig Mættelse saadan som for os andre! Det har været lutter lettere Maaltider, de har faaet, hvilket ogsaa tydelig ses paa dem nu. Og desværre bringer Paasken ingen Forandring for dem, saadan som den vilde gøre for os andre. De har kun *Foraaret* at haabe paa og *Græsset*, og det falder ikke rigtig sammen med Paasken i Aar.

I Fjor var det ikke værre, end at vi kunde forøge Rationerne efter Paaske, og det bekom de kære Dyr godt. I Aar maa vi desværre snarere gaa den anden Vej, og det er lidt strengt og kan godt blive et lille Skaar i Foraars- og Paaskeglæden.

Det evindelige Sneskovleril

Men det med de rationerede og »fastende« Køer og Heste er ikke det eneste, vi Landboere har maattet døje til Gengæld for, at vi ikke har manglet Flæsk.

Den ene Gang efter den anden har vi været afspærret fra Omverdenen af mægtige Snedriver. Vi

har maattet holde os hjemme mange Gange, hvor vi gerne vilde have været ud. Vi har haft et urimeligt Arbejde med Snekastning paa Vejen, og saadan noget er gratis (altsaa for Vejene og Kommunen). Vi skal endda selv lægge Skovle til! Det er saadan et Slags Kors, der ligger paa Landbruget. Og det bliver netop gerne lagt paa os i Fastetiden. I Aar har det tynget særlig haardt, og vi glæder os virkelig over, at Paasken nu har gjort en Ende paa det!

Fjorten Dage uden Lys, Telefon og Radio

Særlig den sidste Del af Fasten bød paa mange Spøgelser. Efter Isslaget var det forbi med Telefon, elektrisk Lys og Kraft samt Radio. Og det varede en fjorten Dages Tid. Saadan noget er man udsat for paa Landet. Det kan ikke tænkes i Byen, for der er Folk ikke nær saa skikkelige. Til Gengæld bliver de-

res Fortjenester heller ikke nær saa store!

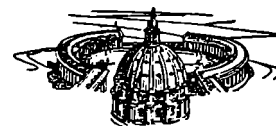
*

Og deres Glæde over Paasken og Foraaret bliver naturligvis ikke nær saa overstrømmende og ægte som Landboernes. Jeg har somme-tider tænkt paa, at Paasketiden maa være en anstrengende Tid for Præsterne, men alligevel en dejlig Tid. Det er akkurat som med Foraarstiden for Landmanden. Der er en forskrækkelig Travlhed, men det er en dejlig Travlhed. Der er Højtid over den, og vi vilde nødig undvære den.

Og nu haaber vi paa herude, at Foraaret maa blive godt, saa Høsten kan blive meget bedre end den i Fjor, for den var meget daarlig. Vi har haft en lang og streng »Fastetid« og synes, at vi nu ligesom fortjener at faa en saa meget desto bedre Fest- og Sommertid bagefter.

Er det ikke rimeligt nok?

E. B.

URBI ET ORBI

Umiddelbart efter Oprettelsen af den diplomatiske Forbindelse mellem Vatikanet og Japan, indløber der fra Rom Meddelelse om, at der er blevet etableret diplomatisk Forbindelse mellem den hellige Stol og Kina (Chang-Kai-Shek).

Ifølge Indberetninger fra den apostoliske Delegat i Australien, Mons. G. Panico, har det australske Episkopat aflagt Besøg i samtlige Krigsfange- og Interneringslejre i de paagældendes Dioceses. Efter at have aflagt en Række Specialrapporter angaaende Besøgene i de talrige Lejre, slutter Indberetningen med at fastslaa, at Forplejningen overalt er fortræffelig og Klimaet i de Egne, hvor Lejrene er beliggende, er udmærket. — Den hellige Faders Omsorg gælder imidlertid — som allerede tidligere meddelt — ikke blot Krigsfanger og internerede blandt de Krigsførende, men alle, der er ramt af Krigens Nød og Ulykke. De talrige polske Flygtninge, der befinder sig i Spanien, har i de sidste Maaneder været delagtiggjort i den storstilede Aktion, der foretages af Kirken og som har til Hensigt at bringe alle dens lidende Børn aandelig og materiel Trøst i deres Ulykke. Takket være de paagældende spanske Myndigheders Imødekommenhed, har Biskoppen af Kulm (Polen), Mons. Stanislaus Okoniewski, der ligeledes befinder sig i Spanien, kunnet besøge talrige polske Flygtninge og endvidere kunnet uddele de Gaver, der gennem den hellige Faders Repræsentant i Madrid, er blevet stillet til den polske Biskops Disposition.

Anden Del af Fadervor XIV

Ordet »Skyld« i femte Bøn

I Dag begynder Forklaringen af Enkelthederne i femte Bøn. Hidtil har vi jo kun talt om det indre Sindelag, hvoraf vore Ønsker skal vælde frem. Det første Spørgsmaal, som skal besvares, er dette: Hvad mener vor Frelser med Ordet »Skyld«? Man kan jo komme i Tanke om forskellige Ting, naar man hører dette Udtryk, og hvis man ikke er helt klar over, hvad der skal siges med det, kan det ske, at man beder om noget helt andet, end man har Lov til at bede om. Paa Dansk bruger vi Ordet Skyld f. Eks. i Grundskyld og Ejendomsskyld o. l. og mener dermed en Afgift for fast Ejendom, som skal udredes til det Offentlige. Saaledes kunde man ogsaa overfor Gud tænke paa noget, som vi skylder ham.

Vi ved alle sammen, at vi »skylder« Gud frem for alle andre Kærlighed af hele vort Hjerter og Sind, af hele vor Sjæl og

alle vore Kræfter. Den »Skyld« kan naturligvis aldrig blive eftergivet, hverken i Tiden eller Evigheden. At betale den »Gæld« eller »Skyld« er ligefrem nødvendigt til Frelse. Endvidere »skylder« vi paa mangfoldige Maader Gud Lydighed. Han forlanger af os Tro paa Kristi Evangelium; Overholdelse af de ti Guds Bud og Opfyldelse af vore Kaldspligter; Brugen af de hellige Sakramenter og Bøn eller indre og ydre Gudsdyrkelse; endelig forlanger han, at vi, efter at Kristus er vendt tilbage til sin himmelske Fader, adlyder dem, som han har overdraget sin Profet-, Hyrde- og Præstegerning, nemlig Apostlene og deres retmæssige Efterfølgere (Mt. 28, 18 ff.) (Lk. 10, 16). Med Tilsidesættelse af vore egne ofte ret brogede Ønsker, kræves denne Lydighed saa bestemt, at vor Salighed staar og falder med

Fortættles Side 236

▲ Udsigt over Salzburg — Rom norden for Alperne

Paa det Sted, hvor den bayerske Højslettes Udløbere trænger sig længst mod Syd, netop der — lige foran Alperanden — hvor Salzachs muntre Strøm endnu engang ganske uformodet tvinges ind mellem høje Klipper, fjernt fra Vildbækkenes og Lavinernes Rasen, men alligevel tilstrækkelig nær til at fornemme den krydrede Urte Duft, der stryger ned fra de nære Alpegræsgange, netop der ligger der ved Foden af en mægtig gammel Borg, der selv er paa Størrelse med en hel lille Landsby, en pragtfuld By: *Salzburg*. Naturen har her forlenet et Stykke Land med en Skønhed saa enestaaende; det er denne vidunderlige Forening af Sletteland, Højland og snedækte Bjergkæmper, der har skænket Salzburg dens verdensberømte Skønhed, som Byen gennem Slægters Slægter har haft Ry for at besidde og som indtil Begivenhederne i 1938 var adskillige Turisters Maal.

Til Trods for at Salzburg ligger norden for Alperne, har Byen dog atter og atter sin italienske, azurblaa Himmel og sine blide Luftninger, akkurat som Syden. Naturen skues her selv at have villet en Kopi af den evige Stad — ligesom Rom er ogsaa Salzburg en »By paa Høje«, der ligger paa en Slette og dog har Bjergene i Nærheden. Og der er unægtelig en vis Lighed mellem Udsigten fra Monte Cavo ud over Kampagnen og Rom og den, man har fra Gaisberg ud over den bayerske Slette med Salzburg. Den Kæde af Bjerge, der spærrer mod Syd og Øst, er paa sine Steder ret sælsom, og Tinder som Hohe Staufen og Watzmann er jo utænkelige i Latium; den samme Barskhed præger ogsaa Salzburger-»Højene«: de kaldes alle »Berg«, Kapuzinerberg, Festungsberg med Nonnberg og Mönchsberg. Alle er de stejle, omend ikke højere end Janiculum, Aventin eller Pincio.

SALZI

Rom norden

Salzburgs Historie lader sig føre tilbage til Kelternes og Illyrernes graa Fortid, hvor Landet udgjorde en Del af Kongeriget Noricum. De gamle Navne for Salsach og Salzburg: Ivarus og Juvao eller Juvavum, skriver sig fra den Tid. I Aaret 16 f. Kr. besejrede Kejser Augustus' Stedsønner Tiberius og Drusus det gamle Noricum og indlemmede det i det romerske Rige. I Aarhundrederne efter Kristus udviklede der sig her en straalende Militær- og Handelsby, om hvilken talrige Mosaikfund og værdifulde Statuer bærer Bud. Den

Tekst:
Jøb

Fotos:
Jøb
Mal

BURG

for Alperne

(2)
na (1)

▲ Udsigt fra Kapuzinerberg
← Interiør fra Nonnberg

saakaldt »Vandre«biskop Rupert omkring Aar 700 to Klostre: St. Peter — det Kloster, der kan opvise den længste, uafbrudte Levetid — og Nonnberg; snart opstod der en ny Stad, som fik særlig Betydning som Ærkebispesæde, og hvis Navn »Salzburg« for første Gang optræder i Historien i Aaret 816. Ikke blot sin Opstaaen, men ogsaa sin videre Udvikling og Blomstring har Salzburg Kirken at takke for, og endnu den Dag i Dag er Byen uløseligt omgivet af den kirkelige Nimbus — trods alt!

Paa Tærskelen mellem Middelalder og nyere Tid staar en af de populære, men tillige mærkeligste Skikkelser blandt Salzburger-Kirkefyrsterne ved Navn Leonhard von Keutschach; ham skyldes Salzburgs nuværende Grundrids; Byen var for ham kun et ubetydeligt Supple-

ment til hans Klosterbygninger; han besejrede Borgernes Modstand, fratog dem alle Krav og Rettigheder og skabte alt efter sit eget Hoved. Hundrede Aar senere førte Wolf Dietrich von Raitenau — af Mediciernes Slægt — hans Værk videre. Et tysk Rom foresvævede ham, og af den Grund rev han skaanselsløst alt det ned, der ikke var i Overensstemmelse med hans Idéer, styrtede Borgerhuse i Grus eller byggede dem om til italienske Palazzi og vilde rejse en Domkirke af storslaaede Dimensioner, lig St. Peter i den evige Stad. Men hans Planer strandede paa Grund af Folkets Modvilje, og han døde som Fange paa den af ham selv saa pragtfuldt udstyrede Hohensalzburg. Hans Værk fuldendte — omend ikke efter hans Planer — hans Efterfølgere. De skabte alle de dejlige Barokbygninger, de straalende Kupler og Facader, Porte og Brønde, de gjorde Salzburg til den smukkeste By indenfor det tyske Rige.

Middelalderen sank ned i Tidernes bundløse Hav, Gotikken gik under i Skæret af barokke Arkitekturer, og Salzburg blev paa denne Maade helt og holdent et Stykke Italien paa tysk Jord, ikke saa meget paa Grund af naturlige Aarsager — som vi f. Eks. ser det i Innsbrucks Gader — men som Følge af Kirkefyrsternes maalbevidste Stræben. Ogsaa Borgerhusene og Gaderne mistede deres tyske Præg. Husernes Individualitet maatte vige Pladsen for de ensartede Gadebilleder, de brede Gavle dækkedes af Skinfacader, saa at Salzburg blev til en By uden Tage, en By bestaaende af ensartede Facader — hvis Billede ikke understreger Enkeltheder, men Enheden. Og endnu til den Dag i Dag har Byen bevaret sit Præg af en glansfuld, gejstlig Residens, i hvilken alt borgerligt er underordnet, selv om ogsaa Fyrste-Ærkebispedømmet blev sækulariseret i 1803 og mangt og meget siden er blevet ændret. I Fjor døde Fyrst-Ærkebiskop Sigismund af Salzburg i Benediktinerabbediet St. Peter, idet hans Embedsbolig var blevet beslaglagt til andet Formaal;

han blev den sidste Fyrst-Ærkebiskop.

Salzburg er forblevet Barokkens, den straalende Pragts By, som taler til os lige kraftigt ud fra Bygningernes Fantasi som fra Wolfgang Amadeus Mozarts yndefulde Melodier.

»En sydlandsk By under nordligere Himmelstrøg« har man ofte kaldt Salzburg. Som souveræne Kirke- og Landsfyrster — klædt i Purpur og med Titel af »legatus natus de sede apostolica« — stod Ærkebiskopperne i nær Forbindelse med Italien. Som Nordens Medicier skabte de en Residensstad, der blev til et andet Rom. Italiensk Kunst smeltede sammen med nordisk Byggemaade til et egenartet Billede, hvis Lige ikke fandtes noget andet Sted.

Verdensberømt er Domkirken, den største Renæssancebygning nord for Alperne. Mægtige flankerende Taarne rejser sig stolt i Vejret langs den pragtfulde Facade, der ligesom fjæler sig ind under Fæstningsbjergets Skygge og Beskyttelse.

Lige ved Domkirken ligger Residensen, Ærkebiskoppernes Bopæl, en prægtig italiensk Paladsbygning fra det syttende Aarhundrede; dets Sale og Gemakker med Billeder af tyske, italienske og nederlandske Mestre giver os en god Forestilling om de gejstlige Fyrsters Livsførelse. Paa den modsatte Side af Residensplads staar »Neugebäude«, hvor den tidligere østrigske Salzburger Landesregierung havde til Huse...

Men Salzburg er ogsaa Mozarts By. Paa tredie Sal i et gammelt Hus i Getreidegasse levede han sine første Barneaar. Det gamle Hus staar endnu og er i Tidens Løb blevet et Valfartssted for den hele Kultur-

verden. Her hænger la Croze's berømte Familiebillede: opmærksom sidder Wolfgang og Nannerl ved Klaveret og ser i Noderne, her staar Mozarts gamle Klaver med de hvide Overtangenter Side om Side med mange andre Mozart-Minder. Men ikke alene her findes Mozarts Spor, nej, overalt i Salzburg synes Vidunderbarnet, hædret af Paver og Konger, ombrust af de store Mestres Bifald, at tale til os. Endnu den Dag i Dag spiller Klokkespillet paa Landsbygningen den kendte lille Melodi fra Mozarts Don Giovanni, Don Juan; idelig dukker Mozarts Navn frem, i Gader og Pladser, paa Mindesmærker og Billeder — Minder om den store Kunstner, der henlevede sine glade Barndomsaar her, uvis om den tunge Skæbne, der skulde ramme ham senere...

Den kristne Kulturs Vugge stod i Læ af Mönschsberg. Højt oppe ad Klippevæggen, i de udhuggede Klippehuler skjulte den ny Læres modige Forkyndere sig allerede i det tredie Aarhundrede. Det var Kimen til det ny Salzburg. Ved Foden af Mönschsberg spirede den frem. Sankt Rupert — eller Hruodberth — Salzburgs Værnehelgen, slog sig ned her paa den Jord, Folkevandringen havde lagt øde. Omkring Aar 700 grundede han den ældste Kirke til *St. Peter*, indtil vore Dage et stort Benediktinerabbedi med store Gaarde, hvor Brønde bruser, med en stor romansk Kirke fuld af barok Udsmykning, med store Hvælvinger, hvorunder Munkenes gregorianske Sang bølger til Orgelets Toner... I Klostrets omfangsrige Samlinger findes talløse Vidner — Bøger og Billeder — om den gamle Tradition, hvis Rødder rækker Aartusinder tilbage, Side om Side med Nutidens pulseren-

de, brusende Liv. Her lagdes Grundstenen til de vellykkede katolske *Salzburger-Hochschulwochen*, Begyndelsen til det katolske Universitet, hvis Levetid desværre kun blev kort. — Men ind mellem Stiftsbygningerne og Mönschsbergs lodrette Klippevæg smyger Peters-Kirkegaarden sig med sine ældgamle Gravsten og Kors, en stemningsfuld Plet omgivet paa sydlandsk Vis af Arkader. Her har stolte Slægter fundet deres sidste Hvilested; berømte Navne fra Musikkens, Kunstens og Videnskabens Verden staar her at læse paa Mar-mortavler og Gravsten...

Paa et af Fæstningsbjergets Fremspring — der hvor Sydens Sol modner Druerne — ligger Benediktinerindeabbediet *Nonnberg*, Verdens ældste Kvindekloster. Erentrud, en Slægtning af den hellige Rupert nævnes som den første sagnomspundne Abbedisse. Korsgangen fra det 11. Aarhundrede er den ældste nord for Alperne, fra en Tid, da der endnu ikke aabnedes sig nogen Buer ud mod Korsgaarden, men hvor kun smaa Vinduer tilstod de vandrende Lys og Luft. Nonnbergs Klosterskat tælles blandt de ældste og rigeste. I det herlige gamle Nonnekor ser man endnu — som for tusind Aar siden — i Nicherne over-legemsstore Brystbilleder af Helgener og Martyrer, romerske Vægmalier, Fresker af høj kunstnerisk Værdi, der utvetydigt paa-viser den græske Kunsts nære Forbindelse med den europæiske i det 11. Aarhundrede. Naar Aftenens Lys trænger ind gennem de kostbare gamle Glasrunder, ind under Klosterkirkens gamle gotiske Haller, og Nonnernes Salmesang lyder bag det tilgitrede Empore, da fuldender et uimodstaaeligt Stemningstrylteri dette ægte Billede af et Stykke levende Middelalder...

Oppe fra Hohensalzburgs kæmpemæssige Massiv lader vi endnu engang vort Blik strejfe Salzburgerlandskabet. Kun sjældent kan det menneskelige Øje nyde et skønnere Syn end det, der tilbyder sig her: en Sydens Drøm omplantet i nordligere Jordbund, en klokkeren Ynde

En smuk Begravelse for 300 Kroner . . . . .

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgel­spil,
Korsang, Lys og Træer,
Lighørere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

midt i det nære, vilde Bjergland, der med sine snedækte Tinder synes at skulle danne Overgangen til det ukendte.

Den, som har nydt dette Syn, vil aldrig glemme. »Ein Vorhang teilt sich vor Gottes Herrlichkeit — et Forhæng droges til Side og tilstod os et Glimt af Himlens Herlighed« udbrød Goethe, da han havde set — Salzburg.

Højskolens J. J.-Matiné

Ovenfor annoncerer Højskolen sin Oplæsningsmatiné. Johannes Jørgensen og de andre medvirker. Kunstnere vil paa denne Maade støtte Højskolens Planer om Arrangementet af en »Sommerskole« i København for Provinsens Katolikker. Det udsøgte Program og det fortræffelige Formaal vil sikkert fylde den store Sal.

Spritapparat søges

Hvem kan forære eller laane en gammel Trosfælle (79 Aar), som hverken har Komfur eller Gas, et Spritkogeapparat? (Petroleum kan ikke faas mere.) Henvendelse til Sognepræsten, Stenosgade 4 A.

HALLEN I GRUNDTVIGS HUS

Søndag den 12. April 1942 Kl. 15.

Oplæsnings-Matine

(arrangeret af Katolsk Højskole)
ved

Digteren, Dr. phil. h. c.

JOHANNES JØRGENSEN

Medvirkende:

Sang: Else Jena.

Violin: Hanne Thorvald Nielsen.

Viola: Richard Dahl-Eriksen.

Violoncel: Grethe Jespersen.

Obo: Frede Christensen.

Klaver: Leif Kayser.

Program:

G. F. Händel: Kammertrio Nr. 3 for Obo, Violin og Continuo.

Adagio - Alla breve - Andante - Allegro.

Oplæsning: Ungdomsdigte.

W. A. Mozart: Klaverkvartet g-mol (K. V. 478).

Allegro - Andante - Rondo: Allegro.

Oplæsning: Prosa.

Sange med Tekster af Johannes Jørgensen.

Oplæsning: Senere Digte.

J. S. Bach: Af Koncert d-mol for Obo, Violin og Continuo.

Adagio.

Billetter à Kr. 2,00 faas hos: *Wilh. Hansen*, Gothersgade 9—11, *Sindahl-Pedersen*, Gl. Kongevej 113, *B. T. Centralen*, Raadhuspladsen, *St. Ansgars Forlag*, Bredgade 67, og *Katolsk Boghandel*, Stenosgade 3, samt ved Indgangen.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejsværker . Bolte og Matriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Liturgisk Kalender

April.

12. S. HVIDE SØNDAG (575).*)
(hvid)
13. M. † St. Hermenegild (873); 2.
(rød) Gudsmoder ([90]), 3. For
Kirken ([123]) eller for
Paven ([122]), 4. Om Fred.
14. Ti. St. Justinus (874); 2. St.
(rød) Tiburtius, St. Valerian og
St. Maximus, 3. Om Fred.
15. O. † FERIA (575); 2. Gudsmoder
(hvid) ([90]), 3. For Kirken eller
for Paven, 4. Om Fred.
16. T. † FERIA (575); 2. Gudsmoder
(hvid) ([90]), 3. For Kirken eller
for Paven, 4. Om Fred.
17. F. † St. Anicetus (878); 2., 3. og
(rød) 4. som Torsdag.
18. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse
(hvid) ([89]); 2. Den Helligaand
([120]), 3. For Kirken el-
ler for Paven, 4. Om Fred;
Gudsmoders Præfation
(522).
19. S. 2. Søndag e. Paaske (580).
(hvid)

*) Paaskens Præfation læses hver
Dag, naar ikke andet er angivet.

Anm. Paa de med † mærkede Dage
kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ-
lemesse og andre Motivmesser, hvor-
for man paa disse Dage ikke kan
regne med, at de her angivne Mes-
ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam-
mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an-
svarshavende) og J. BERG.
Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade
67, København K, Tlf. Palæ 47 77, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post-
giro 57042

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen-
tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge
og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland
18 Kr. om Aaret. Abonnement legnes paa Bla-
dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

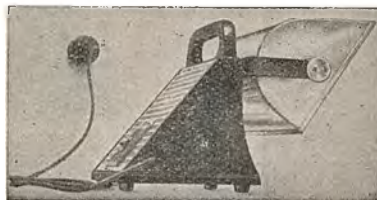
ORDET »SKYLD« I FADERVOR *fortsat fra Side 231*

den. Vor Frelser siger jo: »Ikke
enhver, som siger til mig: Herre,
Herre, kommer ind i Himmerige,
men den derimod, som gør min
himmelske Faders Vilje« (Mt.
7, 21). Det er igen en Selvfølge,
at vi ikke kan bede os fri for
disse Forpligtelser.

Men hvad er det saa, vi beder
om? Jo, Befrielse fra vore Syn-
der. Ifølge aramaisk Sprogbrug
betegner Ordet »Gæld« eller
»Skyld« ogsaa Synder. Ved
Oversættelsen til andre Sprog
fulgte saa dette billedlige Udtryk
med, og nu føler vi det næppe
mere som noget uvant eller
fremmed. At »Skyld« her bety-
der Synder, fremgaar med abso-
lut Sikkerhed af det tilsvarende
Sted hos Evangelisten Lukas,
som i sin kortere Form af Fa-
dervor siger: »Forlad os vore
Synder« (Lk. 11, 4). For Resten
er det ikke vanskeligt at forstaa,
hvorfor det at være gældbunden
kan betyde det samme som at
have Synder paa sin Samvittig-
hed. Ved at overtræde Guds Bud
bliver vi nemlig »skyldige« over-
for Gud og paafører os selv en
velfortjent Strafskyld, som vi
er nødte til at betale, enten ved
Ydelser eller Lidelser, ved Fyl-
destgørelse eller Afsoning af en
Straf. En god Illustration hertil
er den Lignelse, hvormed Jesus
forsvarer sig mod en Farisæer
og trøster den Synderinde, der
har salvet hans Fødder. Herren
sagde til Simon: »En Mand, som
havde laant Penge ud, havde to
Skyldnere. Den ene skyldte ham
fem Hundrede Denarer, den an-
den halvtreds. Da de intet havde
at betale med, eftergav han dem
begge«, o. s. v. (Lk. 7, 36—50).
Sidste Aften før Lidelsen henvi-
ste Herren (Jø. 15, 25) til Da-
vidssalme 68, 5, hvor der staar:
»Hvad jeg ikke har ranet, skal

jeg dog erstatte«. Fordyber man
sig lidt i disse Skriftsteder, ind-
ser man ikke blot, hvorfor Syn-
der kaldes Gæld eller Skyld,
men ogsaa, at vi er insolvente,
d. v. s. vor Brøde er saa stor, at
vi selv er ude af Stand til at gøre
godt igen, hvad vi har forbrudt.
Derfor maatte Kristus træde til
og i vort Sted og for os yde Sone
og give sin himmelske Fader en
Æresoprejsning. Desuden maatte
han ved sin Bod gøre den
Smule Bod, som vi selv skal yde
ifølge Herrens Formaning: »Gør
Bod, Himmerige er nær« (Mt.
4, 17) til en Evighedsværdi. Kun
i Forbindelse med ham og ved
ham har vore Gerninger og
Bodsøvelser Betydning i Guds
Øjne og finder hans Velbehag.

Vor Slægt er dygtig nok til at
stifte Gæld og til at lægge i
Grus, men ganske uskikket til
at betale Gælden og bygge Rui-
nerne op igen. Derfor er vi nød-
te til at søge og finde en Udvej
af vor Nød. Den bestaar i, at vi
henvender os til Guds Barmhjer-
tighed og beder om Eftergivelse
af vor Gæld og Skyld. Men Her-
rens Barmhertighed er uadskil-
leligt forbunden med hans Ret-
færdighed, som han absolut
kræver respekteret. Af den
Grund er der ikke andet for en
Synder end at tage sin Tilflugt
til vor Frelses Lidelse, den
Sone, som Gud har beredt sig
selv, og uden hvilken hverken
Adam eller nogen af hans Efter-
kommere nogensinde har kun-
net opnaa Syndernes Forladelse,
ej heller vil opnaa den i Fremti-
den. Kristi Lidelse og Død ejer en
saadan Kraft, at den afvæbner
Guds Retfærdighed, beskytter os
mod Guds Vrede og opnaar Til-
givelse. Hvad Kristus paa Kor-
set har fortjent, er den Kilde,
hvori al anden Soneværdi, der

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København
Tlf. 4229

Aarhus
Tlf. 6545

Leverandør til de katolske Hospitaler

findes, har sit Udspring. Den Løsesum, som Guds Søn har betalt i vort Sted og for os, og som den enkelte faar Del i gennem de hellige Sakramenter, — hvad enten det sker ved virkelig Modtagelse af dem, eller ved et oprigtigt Ønske om at kunne modtage dem, — er en saa stor Skat, at den er tilstrækkelig til at opveje alle Verdens Synder og opnaa os den Syndsforladelse, som vi beder om i femte Bøn i Fader-
vor.

Det er ikke blot mindre Synder, vi her tænker paa, altsaa dem, man lettere kan faa eftergivet, men ogsaa de svære, der medfører Sjælens Død, fordi de berøver os det overnaturlige Liv. I det sidste Tilfælde bliver dog vor Bøn om Syndernes Forladelse kun bønært, hvis den er forbundet med et angerfuldt Skriftemaal og Absolution eller i Nødstilfælde med det oprigtige Ønske om at kunne bekende sin Brøde i Skriftestolen for at faa Absolution. Skulde der være nogen, der indvender: »Det staar der ikke noget om i Fader-
vor«, saa er denne Paastand ganske rigtig. Men den betyder ikke noget her, fordi vor Frelser aldrig har lovet at ville sige alting paa een Gang. Hvad han ikke har forklaret i Bjergrædikenen, det har han gjort ved andre Lejligheder, f. Eks. dem, vi talte om i den sidste Artikel.

Kaster vi endnu engang et Blik tilbage paa det, vi nu har gjort Rede for, saa kan vi sige, at Tertullian, den gamle kirkelige Forfatter fra omkring Aar 200, har Ret, naar han skriver: »Skyld (eller Gæld) er i de hel-

lige Bøger et billedligt Udtryk for en Forbrydelse. En Forbrydelse bør behandles af en Domstol og straffes med en Pengebøde. Man kan ikke slippe fra en Pengeopkrævning, som Retfærdigheden maa paalægge, med mindre Summen bliver eftergivet, saaledes som Herren eftergav hin Træl hans Gæld« (Sml. Lignelsen om den gældbundne Tjener. Mt. 18, 27). Saaledes har man lige fra først af været paa det rene med, at Ordet »Skyld« er et billedligt Udtryk, og hvordan det skal forstaas.

F. K.

Kapellet i Asserbo

Ugebladets Læsere vil huske, at Centralskolens Drengeklub og Pige-klub i sin Tid bad om Hjælp til Opførelse af et Kapel i Asserbo paa den Grund, hvor Klubbens Feriehus ligger. Vi bad om 3,000 Kroner til dette Formaal og kunde ikke dengang ane, at vor Henvendelse skulde finde en saadan Genklang, som den gjorde. Der er til Dato indkommet mere end 5,000 Kroner, skænket dels til Opførelse af Kapellet, dels til Klubbens Drift iøvrigt. Hvad der ikke medgaar til Kapellets Bygning vil derfor blive anvendt til Indretning af Sovesal for 14 Unge i den til Feriehuset hørende Garage.

De indkomne Beløb, for hvilke vi endnu engang bringer Giverne vor bedste Tak, er følgende:

J. H. 100,00. A. V. G. 150,00. Fru W. 10,00. Fru M. 50,00. O. B. 10,00. A. B. 25,00. »Nordfeld« 100,00. »Wigand« 90,00. F-S 15,00. H. N. 5,00. E. J. 10,00. C. A. 30,00. A. M. 100,00. M. G. 5,00. H. P. 100,00.

G. J. 3000,00. F. S. 50,00. P. W-H 15,00. W. S. 25,00. J. B. 25,00. F. B. 25,00. H. M. 10,00. X. X. 60,00. K. B. 50,00. O. D. 25,00. J. W. P. 10,00. A. S. 15,00. G. P. 20,00. B. M. 200,00. J. H. 100,00. A. P. 100,00. S. K. 20,00. I. H. 20,00. M. P-K 50,00. B. B. 5,00. A. B. 50,00. E. og I. G. 100,00. A. H. B. 100,00. »Sommerlejr« 50,00. C. H. 25,00. E. B. 10,00. Fru O. 50,00. »N. N., Ordrup« 50,00. »Anonymt« 20,00 — Ialt 5080,00.

Thorbjørn Møller.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag d. 9. April Kl. 19 Adjunkt *Johan Jensens* Kursus i 90'ernes Litteratur: *Johannes Jørgensen III.* — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Egen-skaber*, fortsat.

Mandag d. 13. April Kl. 19 Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalts* Liturgikursus: 2. Søndag efter Paa-ske, og denne Messes Melodier. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Forelæsninger over Markus-Evangeliet: 14. Kap., 53. Vers—15. Kap., 16. V.

Tirsdag d. 14. April Kl. 15 Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *Talordene.* — Kl. 19 Pastor *Wevers* Kursus i Troslære: *Troens Indhold*, fortsat. — Kl. 20 Pastor *Schindlers* Kursus i kirkelig Kunst: *Renæssancens Skulptur.*

Ordrup

I Ordrup Præstegaard opførtes d. 25. og 26. Marts et smukt og gri-bende Passionsspil til stor Opbyg-gelse for Menigheden, som var mødt talrigt begge Aftener.

Vi, som overværede det, føler Trang til herved at vise vor Taknemlighed mod d'Herrere og Damer, som har bidraget til det smukke Resultat, og ikke mindst til den op-ofrende Sci. Josefssøster, som satte det i Scene, og paa hvis Initiativ det blev opført.

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

Til en vordende Kunstner

Kære Olaf!

Du skriver, du har tænkt paa at blive Tegner. Derfor maa du lige undskylde mig, at jeg farer i Pen- nen med det samme, men det interesserer mig. Du er ikke rigtig sikker paa, at du *kan*, skriver du. Det er jeg selvfølgelig heller ikke, men jeg har set noget af det, du har lavet, og jeg synes, det tyder paa, at du har Talent, selvom jeg kan se, du skal gøre en hel Del ved det, førend det kan blive til noget.

Men du skal ikke lade dig for- skrække af din Mangel paa Tek- nik og Haandelag. Der er mange Eksempler paa i Kunsten, at netop Folk med det store Talent var usædvanlig langsomme i Vendingen med til at tilegne sig den haandværksmæssige Færdighed. Da den store danske Maler *Kræsten Iversen* var ung, var han Maler- svend og dyrkede til at begynde med kun Kunsten efter Fyraften paa et Tagkammer sammen med en Flok Svende-Kammerater. De var enige om, at han var en slem Kludre-Mikkel. Han var flink og rar, men male, det lærte han aldrig.

I Dag er han Navnet imellem dem. Han havde nemlig det, som er ganske uafhængigt af Rutine og rækker hundrede Gange saa langt: Hjerte, Indfølingsevne, Ydmyghed, Sans for det rigtige Forhold mellem Tingene. Rutinen arbejdede han sig til, han vidste saa udmærket, at Kunst er: *at kunne*, og Resultatet blev en højere Enhed mellem de indre og de ydre Evner. Hjerte og Ydmyghed, siger du maa- ske let indigneret, du finder, at det er temmelig uvedkommende i den- ne Forbindelse. Aa nej, det er det

alligevel ikke. Jeg skal tillade mig at blive banal og paastaa, at kun, hvad der kommer fra Hjertet, gaar til Hjertet. Hvis dette enkle Motto var lidt mere kendt herhjemme, vilde dansk Kunst og Litteratur i Dag være mindre plaget af stivnet Maner og Middelmadighed. Men for at have Hjerte maa man have Ydmyghed, for man kan ikke elske Menneskene, hvis man stiller sig op paa en Piedestal og ser viden- skabeligt vurderende ned over dem, og heller ikke, hvis man an- bringer sig som Parket-Tilskuere og ser dem tosse rundt paa Scenen uden selv at gøre sig delagtig.

Du vil altsaa være netop *Tegner*. Du vil faa Brug for ikke alene al den Humor, du har — og du har en Del — men ogsaa al den, du kan leve og erfare dig til. For alle gode Magters Skyld, tab derfor aldrig dit Hjertelag og din Medmenneskelig- hed. For uden Hjerte kan ingen Humor trives. Uden Hjerte bliver den enten til Giftighed eller fari- sæisk Reform-Iver, som er meget trættende.

Skulde du derfor paa Vejen til det, du vil opnaa, blive hvirvlet sammen med en Klynge af de hjerteløse, forlorne Bohemer, for hvem det fornemste Udslag af Kunstnersind er Pandelok og ku- lørt Slips og blasert Træthed over alt og alle, saa tænk venligst paa denne Advarsel fra en gammel Onkel, der iøvrigt hader at gaa rundt og uddele gode Raad og derfor lo- ver dig, at dette bliver det første og det sidste.

Din hengivne Onkel

Peter.

Krig i Gaarden

Der var høj Larm nede i Gaar- den. Jeg kikkede ud af Vinduet og fandt en Klynge af mine gode Be- kendte i Alderen seks til ti i heftig Menings-Udveksling udfør Skarn- kasserne og Plankeværket. Det fremgik af Diskussionen, at de havde delt sig i to Lejre og var traadt i aaben Krig.

— Du gaar ikke engang i Skole. Du er for dum til at lære noget,

— det hedder vel nok laal

raabte Bent over til Preben i dyb Selvfølelse over sin Værdighed som Anden-Klasser.

— Jamen din Søster er tude- grim, og det bliver bare meget værre af, at hun maler sig, kom Annalise Preben til Hjælp, han var for uudviklet til selv at finde paa noget virkeligt rammende.

— Aah, hvad saa, du har aldrig prøvet og være længere oppe om Aftenen end til elleve, turnerede Ole ovre fra Bents Lejr. Pattebarn, tilføjede han inderligt.

— Pyh, men I hedder Jensen, og det hedder næsten alle andre, raabte Inge, hvis Far og Mor i disse Dage har opnaaet Navneforan- dring fra Petersen til Flodskjold.

— Aah, jeg vilde da hellere hed- de Jensen, og saa ikke være saadan en Klodsmajor som hende, haane- de Kristian. Hun laa sig lige saa

lang hun var i Gaar, da hun skulde hente Mælk for sin Mor, og knaldede Flasken!

— Det hedder *lagde*, skræppede Annalise, han kan ikke engang tale rent!

— Naa, gør det saa det, raabte Bent sin Forbundsfælle til Undsætning, nej, det hedder vel nok *laa*!

— Vel gør det ej, dit Skvadderhode, raabte Børge.

— Vel gør det saa, raabte Kristian, stærk og oplagt i Bevidstheden om Reserven, han havde i Baghaanden.

— Sikke noget Sludder, din dumme Melon.

— Hvem siger du dum Melon til? tordnede Kristian og nærmede sig ildevarslende med sine smaa, faste Næver knyttet og Panden sænket a la ophidset Tyr paa Arenaen.

Og inden jeg havde naaet at tælle til ti, var Stridens mandlige Parter i et forrygende Slagsmaal, mens Pigebørnene splittedes til alle Sider og nøjedes med at iagttage Situationen med runde, forskrækkede Øjne.

Bent og Kristian var de stærkeste. Saa deres Parti vandt, og det turde dermed fremtidig være godgjort i Gaarden, at det hedder: »Hun *laa* sig —«. Preben forlod tudbrøllende Valpladsen, raabende paa sin Mor og fulgt af den forknytte Børge med blødende Næse og en Flænge i Bluseærmet. Og jeg lukkede Vinduet og syntes, jeg var kommet et Hanefjed nærmere til Forklaringen paa, hvorfor det er saa svært at udrydde Krig og Spektakel her i Verden, og hvorfor det undertiden resulterer i saa besynderlige Afgørelser —

Brændglasset.

Spørgekasse

En Del eller en Helhed

I Anledning af Biskop Suhrs Foredrag i Studenterforeningen og hans Opfordring til Protestanterne om at give Afkald paa at være en Del af Kristenheden og slutte sig til Helheden, den katolske Kirke, bemærkede en af mine Bekendte følgende: Disse Ord af Biskoppen synes mig i Modstrid med Pauli Ord: »Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets Lemmer, endskønt de er mange, dog er eet Legeme, saaledes ogsaa Kristus« (1. Kor. 12, 12). Hvad skal man svare hertil?

P. J.

Vi kan ikke se andet, end at Skriftstedet bekræfter Biskoppens Ord. Skal de forskellige protestantiske Konfessioner betragtes som »Lemmer paa Kristi Legeme«, da kommer Billedet til at mangle det væsentlige: *den organiske Forbindelse* mellem »Lemmerne og Legemet«.

Hvad Viljen virker

Vi modtager endnu et Par Uger Bidrag til Enquéten om Viljekraft. Angaaende Betingelserne og Præmierne, se sidste Nummer.

Bliver det paaskønnet?

Det er i en Provins-Kirke paa Sjælland. Det er Søndag Morgen, det fryser 25—30 Grader.

Klokken er fem. Der er Lys i Kirken. Det er Sognepræsten, der er ved at gøre Ild i Kakkellovnen i Kirken. Der er ca. 10 Graders Kulde i Kirken. Hvorfor gaar han dog i den Kulde saa tidlig om Morgen? Fordi Sognepræsten vil have, at Kirken skal være varm til Højmessens. I den kolde Skriftestol maa Præsten ogsaa tilbringe en god Tid. Til Højmessens skal han prædike, og han er fastende endnu til den Tid.

Sognet er udstrakt, men Religionsundervisningen skal passes, Menigheden besøges.

Præsten maa tit i Aftenkulde og Nattemørke trække Cyklen den lange, af Sne ufremkommelige Vej hjem, fordi den er punkteret. Det er Krigsdæk.

Folk er paa Arbejde om Dagen, derfor maa han besøge dem om Aftenen. Det mener jeg, der hører Viljestyrke til at gøre for sin Me-

nighed, og ofte kun faa Utak som Løn. Her passer Ordsproget: »Een Mor kan bedre forsørge 10 Børn, end 10 Børn een Mor«. Thi Kirken og Sognepræsten sørger for Sognebørnene som en Mor, men hvordan sørger Børnene for deres »Mor«? Og for Præstens Vedkommende gælder det ikke een Dag eller een Aften, men Dag efter Dag og Aften efter Aften.

J. M. J.

Hemmeligheden ved en Verdensmesters Karriere

Det er nu snart mange Aar siden den Idrætsmand, jeg her omtaler, begyndte sin Løbebane, hvis Afslutning blev et Verdensmesterskab i Boksning. Vejen dertil var saa sandt ikke rosenbestrøet, det var Forsagelse, Træning, Træning og atter Træning, maalbevidst parret med en stærk Vilje-Indsats.

Kun 15 Aar gammel blev han Begyndermester i Boksning, fortsatte sin Karriere, blev Jyllandsmester og Danmarks mester i sam-

me Sportsgren; deltog desuden i talrige Sportsstævner i Ind- og Udlandet. Ved en af de store Verdens-Olympiader var han Danmarks Repræsentant og gjorde sit Land megen Ære. Den indledende Kamp her var med en Franskmand, som havde alle Fordele, men Sejren gik til de danske Farver. Der fulgte nu andre Kampe, som ogsaa gav dansk Sejr. Men saa fulgte den spændende Kamp i Semifinalen om Verdensmesterskabet, som stod mellem Danmark og Argentina. Det blev en knaldhaard Kamp, en lige Kamp mellem jævnbyrdige Modstandere. Det blev en dansk Sejr. Stor Begejstring — Præsentation — Musikken spillede »Kong Christian«! — Dannebrog røg til Tops overalt paa Olympiaden. Telegraftraadene glødede, Danmarks Navn fløj Kloden rundt. Den unge Sportsmand blev ved sin Hjemkomst fejret saavel i København som i sin Fødeby som en Triumfator. Hans Sejr maa først og fremmest tilskrives hans Viljekraft.

N. K. B.

Vikariatets

Regnskabsafdeling

er lukket i Ugen 15.—22. April paa Grund af Flytning til Bredgade 67 A, 1. I Fremtiden vil Regnskabsafdelingen have Kontortid hver Søndag Kl. 10—13 (Lørdag Kl. 10—12). Telefon Palæ 8830.

Sankt Knuds Gilderne Koloreringskort

Som mange Læsere vil vidé, udsendte Gilderne forrige Aar samtidig med Gildehefterne Koloreringskort til Brug for vore yngste Gilde-medlemmer, for paa denne Maade at stimulere Børnenes Lyst til at danne Gilder.

Vi har i disse Dage modtaget de sidste Billeder i koloreret Stand — mere end 400 Billeder — fordelt jævnt over hele Landet.

Flere end 20 Billeder er indsendt af Aarhus og Nykøbing Falster, der ligger langt i Spidsen, og af Mariibo, Aalborg, Ringsted, Roskilde, Randers, Nyborg og Horsens, og i mange Tilfælde bærer disse Billeder paa Bagsiden Hilsener fra Børnene til Biskoppen, som det har været Biskoppen en Fornøjelse at læse.

Følgende har modtaget Biskoppens Billede for præmierede Koloreringskort:

1. Jørgen Cordes, Aalborg.
2. Lizzie Madsen, Aarhus.
3. Flemming Mather, Esbjerg.
4. Vagn Munk, Fredericia.
5. Frans Gurma, Haderslev.
6. Pharailda Durafour, Helsingør.
7. Paul Mariboe, Horsens.
8. Feliks Tarkowski, Kolding.
9. Valdemar Clausen, Mariibo.
10. Olaf Jørgensen, Nyborg.
11. Sofie Makinok, Nykøbing F.
12. Mariane Kämpf, Odense.
13. Andreas Nielsen, Randers.
14. Else Jensen, Ringsted.
15. Marie Worniska, Roskilde.
16. Erik Glöet, Silkeborg.
17. Ellen Hultquist, Skelskør.
18. Iris Christensen, Svendborg.
19. Svend Aage Sørensen, Vejle.
20. Hans Dahlerup, Virum.
21. Grethe Rasmussen, Jean d'Arc-Skolen, København.
22. Maria Krogh Madsen, Sct. Josephs Skole, København.

Ialt indkommet 406 Billeder.

U. A.

Dødsfald i Assens

Torsdag d. 26. Marts mistede Assens Menighed et af sine trofaste Medlemmer. Det kom som et helt Slag, da det blev fortalt, at Niels Hansen var død — ganske pludselig — ramt af et Hjerteslag; mange vilde slet ikke tro, at det passede, saa frisk og rask var han tilsyneladende.

Med Niels Hansen er et trofast Menighedsmedlem gaaet bort — det er helt sært at komme ind i Kirken om Søndagen og se, at han ikke

mere sidder paa sin vante Plads ved Siden af sin Kone, medens Sønnen ministrerer. Paa Begravelsesdagen var der samlet et stort Følge, som fyldte hele Kirken, og et Væld af Kranse laa foran Kisten.

Niels Hansen vilde være blevet 63 Aar Dagen efter den, der blev hans Dødsdag. Han hvile i Fred!

Fra Holbæk

Menighedsmøderne paa Sct. Elisabeth Hospital med Foredrag og Lysbillede har i Vinter stadig haft god Tilslutning; det samme gælder ogsaa om Menighedsaftenen Midfastesøndag, skønt Mørket, den bidende Kulde og det glatte Føre nok gjorde sit til, at det skortede paa Tilslutning fra Omegnen, men de Deltagere, der kom, fortrød ingenlunde, at de trodsede Vejr og Vind. I en hjertelig og følt Tale mindedes Pastor Hoek sin Forgænger Pastor Wijnen. Pastor Hoek omtaler derefter, hvad der kunde gøres for at samles lidt hyppigere og derved styrke Interessen for vor hellige Kirke og udvikle Samfølelsen hos vore Trosfæller. Møder et Par Gange om Maanedn med Foredrag ledsaget af Lysbilleder, Sangøvelser med de unge og ligeledes med Menigheden maatte være af Betydning for dette Arbejde.

Bogholder Christiansen indskærpede Betydningen af at bevare Interessen for Sct. Knuds Gilderne, og han sammenlignede Kirkeskat og Sct. Knuds Gilderne med det, der maa ydes af hvert Individ for at opretholde Samfundet, nemlig Kommune- og Statsskat. Kirkeskatten bidrager ligesom Skat til Kommunen til at opretholde Arbejder indenfor de lokale Sogne, medens Sct. Knuds Gilderne ligesom Statskatten breder sig over videre Omraader og støtter vor Kirke i sin Helhed i Landet; begge er uundværlige. En meget morsom Film og et festligt Kaffebord var den næste Underholdning; naar dertil kommer en yderst righoldig Bortlodning, maa det siges, at alle Deltagere i mere end een Henseende gik beriget hjem.

emcé.

Hvide Søndag i København

St. Ansgars Kirke. Kl. 7, 8 og 11 stille Messe. Kl. 9 Børnemesse med Børnenes første hellige Kommunion. Kl. 17 Andagt med Prædiken for Børnene.

St. Annæ Kirke. Under Hovedgudstjenesten Kl. 9 meddeler Hs. Excellence Biskoppen Konfirmationens hellige Sakramente. De stille Messer er Kl. 6, 7 og 11. Takkegudstjeneste Kl. 16.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 Messe med Børnenes første hellige Kommunion. Kl. 17 Andagt.

Jesu Hjerter Kirke. Højtidelig første Kommunion i Messen Kl. 8,30.

St. Mariæ Kirke. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første hellige Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 17 Andagt (ingen Messer Kl. 8 og 10).

St. Antoni Kirke. Kl. 8 og 11 stille Messe. Kl. 9 Børnenes første Fælleskommunion.

St. Andreas Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 9 Børnenes Fælleskommunion. Kl. 10 Højmesse. Kl. 17 Andagt.

St. Therese Kirke. Under Højmessens Børnenes første hellige Kommunion.

St. Knud Lavards Kirke. Kl. 8¼ stille Messe. Kl. 9½ Børnenes højtidelige Førstekommunion, Sangmesse.

Endelig er den kommet: Børnebogen, Billedbogen, Eventyrbogen for de smaa Katolikker:

Da de var unge

Træk fra Helgeners Barndom og Ungdom.

Det er Søster Clara, der fortæller, og Benjamin Dahlerup, der tegner.

De kender nogle af Fortællingerne og Billederne, men der er flere i denne Helgenernes Liv er de bedste Eventyr i Verden, og de danske Børn maa lære dem at kende. Der er ikke før i Danmark udgivet saa smuk en katolsk Børnebog, med saa yndige Tegninger og Fortællinger. Tretten Fortællinger. Tolv Billeder. 83 Sider. Indbundet i stift Papbind med en smuk farvet Omslagstegning af den hellige Martin.

Pris Kr. 2,00.

Det er første Bog i Serien. Det paatænkes at udgive to efterfølgende.

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 67
Palæ 4777

Sakramentskirken

Mand. 13. Apr. Kl. 20 Menigheds-
møde. Pastor v. d. Stok taler om
Færøerne. Pakke-Auktion til For-
del for St. Knuds-Gilderne. Onsd.
15. Apr. Kl. 20 Birgittaforeningen.

Jesu Hjerte Kirke

Sønd. 12. Apr. Kl. 8½ Fælles-
komm. for de unge Mænds Kongr.
Mand. 13. Apr. Kl. 20 Møde for
samme Kongr. Torsd. 16. Apr. Kl.
20 Møde i Røde Sal for Mændenes
Kongr.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 15. Apr. Kl. 19½ Møde for
de kvindelige Kongr.

St. Antoni Kirke

Onsd. 15. Apr. Kl. 14 Mødrekur-
sus. Kl. 20,15 Knud Lavards Bro-
derskab.

Academicum Catholicum

Søndag den 12. April Kl. 8,30.

A. C. Messe hos St. Liobasøstrene,
Bjerregaards Sidevej 1, Valby. (Man
kan bagefter faa Kaffe hos Søstrene
og spise sin medbragte Mad).

Lørdag den 18. April Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlem-
mer hos Formanden, Civilingeniør
G. Wissum, Asmussens Allé 1, F.
(NB. Sidste Gang i denne Sæson).
Fredag den 1. Maj (St. Bededag).

Udflugt til Katolsk Stævne i Hel-
singør. Besøg i Karmelitterklostret
m. m.

Onsdag den 6. Maj Kl. 20.

Ordinær Generalforsamling i Lo-
kalerne, Bredgade 67 A, Kl. 20,45.

Foredrag af Pastor emer. Carl Wag-
ner om »Hvad de middelalderlige
Malerier i Aarhus Domkirke fortal-
te mig om Senmiddelalderens
Fromhedsliv«.

De Unges Studiekreds.

Fredag den 24. April Kl. 20 (men
ikke, som tidligere meddelt, den
10.) i Bredgade 67 A. — Fortsat
Gennemgang af nogle nyere Filo-
soffer og Katolicismens Stilling til
dem.

Katolsk Klub

Møde Tirsdag d. 14. April paa Ny
Rosenborg, Vestre Boulevard, med
Foredrag af Hr. Redaktør H. Bøl-
ling. Før Foredraget er Medlems-
indførelse.

Store Bededagsaften

holder 1. Absalon Trop Fest i
Empiresalen, Blegdamsvej 26. Det
er Torsdag d. 30. April Kl. 20. Bill.
à Kr. 1,50, for Spejdere i Uniform
Kr. 1,00, faas hos Troppens Spej-
dere, i St. Ansgars Boghandel,
Bredgade 67, Katolsk Boghandel,
Stenosgade 3, hos Tropsfører O.
Kluge, Ærtevej 11, og pr. Telefon
Bella 1700. Nærmere Program se-
nere, men reserver Dagen.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørd. 11. April Kl. 20 pr. Gene-
ralforsamling. Se Dagsordenen i
Ugebladets Nr. 13 og 14. De 2 Mi-
nutter: Anna Christensen og Bjarke
Sinding. Praktisk Arrangement
Gruppe I. Sønd. 19. April Retræte-
dag hos St. Liobasøstrene, Bjerre-
gaards Sidevej 1. Lørd. 25. April
Aabent Hus Kl. 19,30—22.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde holdt Pater
Groteclaes 2. Del af sit interessante
Foredrag om Meksikos unge Mar-
tyrer. Et langvarigt kraftigt Bifald
viste mere end mange Ord, hvor
glade vi var for det. Derefter var
der Forvalg.

Næste Møde Tirsdag d. 21. April
Kl. 20 præcis

Generalforsamling.

Dagsorden iflg. Lovene:

1. Valg af Dirigent.
2. Aflæggelse af Beretning og Fo-
relæggelse af revideret Regn-
skab.
3. Valg af Bestyrelse samt Valg af
Revisorer.
4. Behandling af evt. indkomne
Forslag. Forslag, der ønskes be-
handlet paa Generalforsamling-
en, bedes indsendt senest Tirs-
dag d. 14. April til Formanden
(Birger Hutter, Haandværker-
haven 21, N.V.).
5. Eventuelt.

Til Valg er opstillet den afgaaen-
de Bestyrelse samt de 6 ved For-
valget valgte Medlemmer, som er:
Jytte Jørgensen, Bitten Rasmussen,
Vera Skrifer. Erhard Aae, Hans
Flemming Jensen og Kaj Weber.
Vi minder om, at kun Medlemmer,
der ikke er i Restance med Kon-
tingentet, har Stemmeret. — Der
er Mødepligt. Bestyrelsen.

Dødsfald

Vor kære Tante og Veninde
Frk.

Monica May

døde den 31. Marts 1942.

Begravelsen har fundet
Sted.

Familien May.
Julie Thomsen.

R. I. P.

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager . Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømrermester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Murermester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	Anka Rasmussen <i>Havearkitekt</i> Ordrup Jagtvej 44 C Telefon Ordrup 4825	Charles Jørgensen <i>Glarmester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54
JENS CHR. KNUDSEN <i>Malermester</i> Ribegade 6 . Øbro 5355	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	Støt Frank Andersen's <i>Fond</i> Giro Konto 1087

<p>AABENRAA</p> <p>»CIMBRIA« <i>Tømmerhandel, Aktieselskab</i> Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>	<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagteriudsalget <i>Haderslevvej 2. Tlf. 1951 . 1952</i> 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>
<p>Niels A. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 528] Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S <i>Kul & Koks Import</i> Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>P. M. Petersen <i>Malermester</i> Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p><i>A-S Lolland-Falsters</i> Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementsløberi</p>	<p>Albert Andersen Centralvarme . Bilkkenslager . Skifferdækker Exam. aut. Gas- og Vandmester Møllestræde 6 . Tlf. Hillerød 24 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med <i>1. Kl.s</i> BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p>
<p>Jasmund's Kiosker Søndertorv <i>Telefon 809 og 888</i> Nørreport <i>Telefon 244 og 812</i> Papirhandel <i>Ramsherred 2 Tlf. 812</i></p>	<p>Stat Frank Andersens Fond <i>Giro Konto 1087</i></p>	<p><i>Køb hos vore Annoncører</i></p>
<p>NÆSTVED</p>		
<p>H. O. Christlansen <i>Kindhestegade 4 . Telefon 251</i> Bilkkenslager, aut. Vand- og Gasmester Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni <i>Aktieselskab</i> Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Næstved Mælkeforsyning <i>v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426</i> Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER <i>Arndt Nielsen</i> Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>P. G. Vintersborg <i>Tagensvej 13, Tlf. 818</i> Tømrermester . Bygningssnedker Lev. til St. Elisabeth Søstrene</p>
<p>C. V. Gørgens <i>Kolonial . Delikatesser</i> Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen <i>Murermester</i> Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen <i>Glarmester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen <i>Malermester</i> St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>Annoncér i „Katolsk Ugeblad“ <i>fælles for læg og lærd, for By og Land, for unge og gamle</i></p>	<p>Mejeriet Dana <i>Danasvej 2 . Telefon 770</i> Lev. til de katolske Institutioner</p>	

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

19. April 1942

Nr. 16

Vor Trosbekræftelsesfest og Protestanterne

Denne 2. Søndag efter Paaske samles de 13—14-aarige Katolikker i København til den nye »Trosbekræftelsesfest« i St. Ansgars Kirke, og de følgende Søndage kommer Biskoppen rundt til alle Hovedstadens Sognekirker og meddeler de samme unge samt deres 9—13-aarige Søsken- og Kammerater Konfirmationens hellige Sakramente.

Ugebladet har flere Gange forklaret Hensigten med denne Nyordning, hvis Historie er den, at den er indført af Biskoppen paa Grund af en enstemmig Henvendelse fra samtlige Københavns katolske Sognepræster og Skolebestyrere. Den eneste Betænkelighed, man havde, før dette Skridt blev gjort, har vist sig uberettiget. Man frygtede, at det kunde vare en hel Række Aar, før Ordningen »gik igennem«, da det erfaringsmæssigt altid er svært at røre ved det kirkelige Livs Sædvaner. Men faktisk viser det sig, at saa godt som samtlige Forældre straks har forstaaet, at der her er fundet den rette Løsning paa en Sag, som længe har trængt sig paa. Hverken ved Trosbekræftelsesfesten eller ved de efterfølgende Konfirmationer vil der savnes et nævneværdigt Antal Børn af dem, som efter Biskoppens Ønske skulde møde frem.

Protestantiske Kredse har med Interesse bemærket denne nye Ordning. Men Opfattelserne af Hensigten med den har været højst forskellige. Vi har hørt nogen sige: »Katolikkerne indfører nu en Konfirmation i Lighed med Folkekirken. De flytter de-

res egen Konfirmation til en tidligere Alder for Modtagerne, saa der bliver Plads i 14 Aars Alderen til en Fest, som er laant fra os.« Paa den anden Side er der Protestanter, som siger: »Katolikkerne tager Afstand fra vor Konfirmation. De flytter deres egen Konfirmation for at undgaa Forveksling med vor. De vil konfirmere allerede de yngste Skolebørn for at vise, at den katolske Konfirmation ikke kræver den personlige religiøse Stillingtagen, som for os er Meningen med Konfirmationen.«

Begge Opfattelser har en vis Berettigelse, selv om de ikke udtrykker det, der er Hovedsagen for os. For os er det væsentlige ikke en større eller mindre Lighed mellem vore gudstjenstlige Handlinger og Protestanternes. Det er selve Verdenskirken, som ønsker den sakramentale Konfirmation meddelt Børnene paa et tidligt Tidspunkt, ogsaa i de Lande, hvor der ingen protestantisk Konfirmation er at sammenligne med. Det ønsker Kirken, fordi Sakramentet ifølge sin Natur kan meddeles ogsaa de smaa, og fordi det ogsaa for dem vil betyde en Helligaandens Styrkelse til et godt Kristenliv.

Men dertil kommer her i Danmark som en Bisag den yderligere Grund til at flytte Konfirmationen, at man derved undgaa Forveksling med Protestanternes Konfirmationshøjtidelighed, som kun har Navn fælles med vort Sakramente. Det er altid redeligst at gøre sit til at undgaa en Forveksling mellem helt forskellige religiøse Hand-

linger. Alligevel er det ikke dette, der har spillet en Rolle i vore Overvejelser. Vi ønsker ikke at markere Afstanden for ligesom at rynke paa Næsen af Folkekirkenes Konfirmation, der for mange danske Protestanter betød en virkelig Indgang til personligt Kristenliv. Men den Verdsliggørelse af Konfirmationsfesten, som Folkekirken kæmper haardt imod, truede ogsaa vor Konfirmation, hvis den blev holdt paa det Tidspunkt, hvor den borgerlige Tradition her i Landet kræver en temmelig ødsel Familiefest med et Væld af dyre Gaver og Paaklædningsproblemer. Det er denne verdslige Fest, vi ønsker vort hellige Sakramente flyttet i passende, tryk Afstand fra.

Men samtidig har saa Kirken rakt Haanden til selve den borgerlige Fest, som den ønsker at skille Sakramentet fra. Dette Træk er karakteristisk for den katolske Kirke, som til alle Tider har forstaaet at lægge katolske Tanker ind i de forskellige Nationers folkelige Skikke og Traditioner. Den forefinder Sædvaner, som har dybe Rødder i Folkets Liv. I Stedet for at fordømme dem, fordi de ikke er katolske i deres Indhold, søger den at give dem et saadant Indhold. Trosbekræftelsesfesten er en Anerkendelse af, at der er noget værdifuldt ved en Familiefest ved Skoleaarenes Afslutning, en Fest hvor der appelleres baade til de unges Taknemlighed for alt, hvad deres Hjem har givet dem, og til deres An-

Fortsættes Side 246

Konfirmation paa Dronning Margrethes Tid

Lic. theol. S. H. Poulsen har tidligere i Ugebladet bragt Oversættelser af gamle katolske Ritualer. I nedenstaaende Artikel oversætter Forfatteren et senmiddelalderligt Haandskrifts Konfirmationsordning. Af særlig Interesse er den folkekirkelige Teologs Vurdering af Forskellen mellem katolsk og protestantisk Konfirmation.

Konfirmationsdagen hører sikkert med blandt de mest straalende Minder i et kristent Menneskes Liv, og da det nu er lykkedes mig at fremdrage den ældste Konfirmationsordning fra Lunds Stift, Danmarks gamle Ærkestift, tillader jeg mig at præsentere den for Læserne. Alle de danske Pontificaler fra Reformationstiden er desværre forsvundne; men denne findes i et Haandskrift i Uppsala Universitetsbibliotek. Haandskriftet har tydeligt nok hørt hjemme i Lunds Ærkestift, saa vi er paa sikker Grund. Denne Ordning er fra ca. 1400'erne, altsaa fra Dronning Margrethes Tid eller derefter.

Enhver Læser, der kender det brugelige katolske Konfirmationsritual, kan opdage Ligheden mellem de to, som klart viser fælles Oprindelse: den oprindelige romerske.

Man mangler de smukke Versikler »Adjutorium nostrum« (Ps. 123, 8). »Domine exaudi« (Ps. 101, 1) og »Dominus vobiscum« (Ruth 2, 4), derimod kunde Nøterne i Marginen tyde paa, at man havde opdaget dem andet Steds og ønskede at føje dem til og derved nærme det danske Ærkestifts Pontificale mere til Roms.

Der er derimod en tydelig Henvisning til, at Konfirmationen sker paa Grundlag af Helligaandens guddommelige Kraft og Velsignelse.

Dette ældgamle danske Ritual understreger med Kraft, at Konfirmationen ikke blev indført med Kong Kristian VI's Anordning 1736; naar man har paa-

staaet det lige til de seneste Tider, skyldes det en Misforstaaelse. I hin Tids Danmark satte man en grundig Overhøring i Katekismen som Betingelse for Adgang til Herrens hellige Kommunion, og da denne ved en paatænkt Ritualændring i Danmark blev gjort betydelig højtideligere, blev Resultatet Konfirmationens Indførelse i Danmark. Den Side, som det katolske Ritual saa kraftigt understreger, nemlig Helligaandens Kraft til at modstaa Synden, Djævelen og Menneskers Svagheit, er i alle Fald meget lidet fremdragne i Folkekirkens Ritual, hvor Katekisationen, Bekendelsen og Velsignelsen er Hovedsagen. De samme Sider som det katolske Ritual fremdrager, genfinder vi i de engelsk-episkopale Konfirmationsriter; men i de tysk protestantiske findes ofte en Velsignelse, der uden Tvivl er af katolsk Oprindelse.

Den lyder saaledes og findes i adskillige af de tyske »Firmelises« (die Firmung) eller Daabskonfirmationsordninger (»Taufkonfirmation«) fra 16—1700.¹⁾ Den lyder saaledes: »Modtag den Helligaand, Beskytter og Beskærmer fra alt Ondt, Raad og Hjælp til alt Godt, af Guds naadige Haand, Faderens og Sønnens og Helligaandens. Amen.«

Konfirmationen er en højhelig kirkelig Handling. Hvor maa det saa ikke være enhver konfirmeret Kristen magtpaaliggende ret ofte at gaa tilbage til denne store Gave, Helligaanden gav paa denne Dag, gennemleve den atter — og skrifte og gøre Regn-

skab for Gud, og af ganske Hjerter bede om, at Helligaanden vil styrke og vejlede en til al Sandhed.

Oversættelsen af Cod. Upps. C. 441

Følgende Ting skal siges for Konfirmationen til Konfirmanderne:

For det første, at ingen ubodfærdig eller excommuniceret maa faa Adgang til Konfirmationen, fordi Helligaanden altid gives ved Konfirmationen.

Ligeledes bør enhver være fastende. Fadderne skal fremdeles sørge for, at de, som holder andre til Konfirmationen, først selv er konfirmerede.

Ligeledes maa en Fader ikke holde en Søn eller en Moder en Datter, ej heller Stedfader en Stedson. De skal i Forvejen sørge for at faa en af de Faddere,

En Slutningsbemærkning maa tilføjes. Baandene, der skal tilsløre Salvelsesstedet paa Konfirmandens Hoved, bruges vist ikke i alle Diocesser. Paa et Billede til Skolebrug som Forklaring af Konfirmationsriten, viste Hr. Pater Klar mig Ceremonien, saa den findes altsaa nogle Steder i Udlandet.

¹⁾ Nehmet hin den heiligen Geist, Schutz und Schirm vor allem Argen, Rath und Hilfe zu allem Guten, von der gnädigen Hand Gottes, des Vaters und des Sohnes und des heiligen Geistes. Amen. (Agenda für die ev. luth. Kirche im Fürstenthum Schwarzburg-Rudolstadt 1887 II, Si. 41).

P. S. Den gamle danske Konfirmationsordning af 13. Januar 1736 (Schous »Udtog af Forordninger 1736—39 Si. 222) bestemmer, at Spørgsmaalene skal gaa ud paa »om han af ganske Hierte forsager Djævelen og alt hans Væsen og alle hans Gierninger, om han af ganske Hierte tror paa Gud Fader, Søn og Helligaand.

Om han vil blive i saadan sin Daabes Pagt til sin sidste salige Ende. Saa maa han det med et tydeligt Ja bekræfte og give sin Haand derpaa. Hvor paa Læreren (Præsten) lægger efter Christi Exempel Haanden paa Barnet og velsigner det med følgende Ord: »Den Treenige Gud, som forud har antaget dig til sit Barn i den hellige Daab og gjort dig til en Arving til det evige Liv. Han opholde dig i samme din Daabes Naade indtil din salige Ende. Han give dig Bestandighed i din Tro, din Siæl til Salighed. Amen.

med hvem de ønsker indgaa Fadderskab. Fremdeles maa ingen, der er yngre end 7 Aar faa Adgang (til Konfirmation).

Fadderens skal endvidere holde med højre Haand, den, som han ønsker skal konfirmeres, mens han nævner hans Navn. Kvinderne skal gøre det samme.

Endvidere skal Mænd holde Mænd, og Kvinder holde Kvinder. Ligeledes skal de sørge for, at de har lange og rene »Slør« (Baand). Det er et Lærredsklæde over Salvelsesstedet paa Pandens Forside. De konfirmerede skal fremdeles tage sig i Agt for, at de ikke rører Salvelsesstedet før efter 3 Dage.

Ej heller maa nogen konfirmeret gaa bort, før Ærkebiskoppens Velsignelse. Ej heller maa tidligere konfirmerede gaa frem til Konfirmation. De skal ogsaa bede for den, der foretager Konfirmationen, og de skal ogsaa bede for deres Faddere.

Konfirmationens Ritus

Den Helligaand komme over eder, og den Allerhøjestes Aand bevare eder uden Synd.

Herren være med eder. Og lad os bede: *Almægtige, evige Gud, du, som har værdigedes at genføde disse dine Tjenere og Tjenerinder N. af Vand og den Helligaand, og du, som har givet dem Forladelse for alle deres Synder: Send ned over dem (»Udgyd over dem«) din Aand, den hellige Trøstermand fra Himmelen, der skænker de syvfoldige Gaver, Amen.*

Visdommens og Forstandens Aand. Amen.

Raads og Styrkes Aand. Amen.

Visdommens og Fromhedens Aand. Amen.

Fyld dem med din Frygts Aand, og betegn dem med Kristi Korsens Tegn til det evige Liv i Naade. Amen.

Efter at Bønnen er afsluttet, og medens Diakonen spørger om Navnet, skal Biskoppen efter at have dypet Fingeren i Krismaen gøre Korsens Tegn paa Panden (af Konfirmanden) idet han siger:

Jeg betegner dig med Korsens Tegn og bekræfter dig med Frel-

sens Salve. I Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.

Fred være med dig. Og med din Aand.

Men efter Konfirmationen skal Biskoppen sige, vendt mod disse (Konfirmanderne):

Se saaledes skal den, som frygter Herren, velsignes. Amen.

Herren velsigne eder fra Sion, for at I alle eders Livsens Dage skal se Jerusalems Goder. Amen.

Herren bevare eder i sin allerhelligste Frygt. Han, som lever og regerer, Gud i alle Evigheds Evighed. Amen.

Fred være med eder. Og med din Aand.

Bøn.

Du, o Gud, som har givet dine Apostle den Helligaand, og som har villet, at han (Helligaanden) gennem dem og deres Efterfølgere skulde overdrages de øvrige troende, se naadigt til vort ringe Tjenerembede, og giv, at vi med det hellige Korsens Tegn betegner deres Hjerter, hvis Pander vi besmører med den indviende Olie. Dette fuldende den Helligaand ved sit Komme og ved at værdiges at bo i sit Ærens Tempel.

Og Diakonen skal sige: »Yd-

myger eder og modtager Velsignelsen. (Svar) Lader os takke Gud.

Velsignelsen.

Den almægtige Gud, som har skabt alt af intet og i Daaben ved den Helligaand har givet eder alle eders Synders Forladelse, velsigne eder. Amen.

Og han, som under Ildtunger har givet sine Disciple den samme Helligaand, han oplyse eders Hjerter med sin egen Oplysning, og opflamme dem til bestandig at elske ham. Amen.

for at I ved hans Gave kan blive rensede fra alle Synder og bestyrkede mod alle Modstandere (»Modgang«) og fortjene at blive gjort til hans Tempel. Amen.

Det værdiges han selv at gøre, han, hvis Kongerige og Herredømme er uden Ende i al Evighed. Amen.

Og Herrens Fred være altid med eder.

Og med din Aand.

Gaar bort i Fred. Lader os takke Gud.

Den almægtige Guds, Faderens, Sønnens og Helligaandens Velsignelse nedstige over eder og blive altid hos eder. Amen.

Den elskedes Spor ...

Der var et Sted en Hulvej, som gik gennem Heden, med hvidt Sand i Hjulsporene, med tørre Græsstraa og Blaaklokker. Det var tæt ved Kysten; nede mellem Klitterne laa Fiskerlejet, og bagved hørte man Havet bruse.

Der sad en Vandringsmand i Lyngen ved Vejkanten; det var en varm Sommerdag, Skyerne gik højt oppe, Perlemorssommerfuglen svævede forbi hans Hoved, men han saa kun ned i Hjulsporets Sand, hvor der stod Spor efter en, der var gaaet.

Han var kommet langvejs fra. Stedet kendte han ikke, vidste knap hvor Vejen kom fra, og hvor den gik hen, men da han sad her varm og støvet og støttede sig til sin Kæp, da var det

han saa Sporet, hendes Fod havde traadt — hende han havde gaaet hele Livet for at finde. Den Fod, som var gaaet saa skønt hen over Jorden, hendes maatte det være: Nu havde han fundet hende.

Hver Dag sad han nu paa samme Sted og saa efter dem, som gik forbi, men naar Aftenen kom, indsaa han, at hun ikke havde været iblandt nogen af dem. Og dog havde hun gaaet her. Da tænkte han, at det maaske var Herregaardsfrøkenen, og han stod op om Morgenens, hvor Vinden viftede over Lyngblomsterne, og Herremandens Datter gik til Havet. — Men hendes Fødder var for smaa, og hendes Hæle var saa spidse, at de bore-

de sig dybt ned i Sandet. Hende var det ikke.

Men var det ikke hende, saa var det maaske Fiskerpigen med de blaa Øjne og den runde Barm bag Hvergarnskjolen. Og fuld af Længsel stod han op ved det aarle Gry, hvor Himlen endnu var klar, og Havet sagte slog sin Bølge over Gruset. Og han saa Fiskerpigen bære sin Kurv op gennem Klitten. Men hende var det heller ikke; hendes Fodspor var for brede, hendes Gang for tung, og han gik tilbage og saa efter i Sandet: der stod den rettes Spor fine og skønne allerede.

Da blev han syg om Hjertet og tænkte al den Tid, hvem det dog kunde være, og han tænkte om det maaske var den sorte Taterpige, som gik paa Heden, vild og uden Hjem. Og han stod op, mens alle sov; Dagen lysnede kun svagt, og Stjernen stod lavt over Himmelranden. Men det var ikke Taterpigen. Hendes Gang var haard og hastig og hendes Trin for ustadige. De skønne Fodspor stod der endnu før hun kom, uberørte og friske som efter en, der nylig var gaaet.

Da spurgte han Lyngblomsten, om den havde set hans elskede, og Lyngblomsten nikkede og rakte sit fattige, kyske Bloster imod ham. Han gik til Værlingen, der sad paa Traaden, og Værlingen slog sin simple Trille, som dog var en Lovsang. Og han spurgte Marehalmen, der intet Sted har at bo uden de flyvende Sand. Og Marehalmen hvi-skede og pegede opad.

Men han forstod ingen af dem; han satte sig paa Vejkannten, dødtræt, for han havde søgt hele Livet efter den, han i sit Hjerte elskede.

Det skumrede. Natten kom, og Nattevinden suste i Lyngen. Han sad der endnu; han var faldet i Søvn. Da vaagnede han ved, at en kom gaaende. Hans Hjerte slog højt, for han kendte, hvem det var. Og han mærkede Skridtene komme nærmere og nærmere, kærlige, trofaste og taalmodige; han syntes de gik lige igennem ham, tog hans Længsel og gav ham en endnu større

Længsel. Og han ventede og ventede, men saa ingen.

Da det lysnede, saa han i Sandet foran sig Fodsporene. Vinden havde dannet dem i det løse Sand. Da forstod han med eet alt, hvad Lyngblomsten, Værlingen og Marehalmen havde talt om, og han forstod, at det var Gud han elskede.

Vi længes dog bestandig efter een. Vinden blæser — vi ved ikke hvor den kommer fra, og hvor den gaar hen. Men der er en, der stadig vandrer paa Jorden og søger efter Menneskenes Kærlighed. Ham er det.

Sven Damsholt.

Anden Del af Fadervor XV

Forlad os vor Skyld

I. Efter at have undersøgt, hvordan Ordet »Skyld« skal forstås, kan vi nu gaa over til Forklaringen af de andre Ord i ovenstaaende Bøn. Vi beder om Forladelse eller Tilgivelse. Mere kan det ikke være. For det er absolut umuligt at gøre usket, hvad der een Gang er sket. *En Synd, vi har begaaet, er (og forbliver) begaaet i al Evighed*, selv om vi ønsker den usket. Heri kan end ikke den almægtige Gud forandre noget. Men *han kan befri os fra den* paa en saadan Maade, at vor Samvittighed ikke længere tynges af Skyldbevidsthed overfor Gud, og at Syndens ødelæggende Virkninger ophæves. Det er, som om Gud glemte, hvad vi har forbrudt, og ikke længere tilregnede os vore Overtrædelser. Han opgiver sin Vrede mod os og eftergiver den Straf, som vore Synder har fortjent. Venskabsforholdet, der er baseret paa gensidig Kærlighed, bliver genoprettet mellem Gud og Mennesket.

Lykkelige de Skabninger, saasom Engle og den saligste Jomfru Maria, der aldrig i deres Liv har syndet! Lykkelige ogsaa de smaa, der kaldtes hjem til Gud i deres Daabsuskyldighed, før de kunde miste Guds Venskab. *Alle andre*, der er naaet til Skelsaar, og som i Kampen mod den onde Fjendes og Verdens Fristelser og mod det onde Begær i deres eget Indre maa bestaa deres Troskabsprøve,

har mere eller mindre Grund til at bede: »Forlad os vor Skyld«. Blandt disse kan de være glædest, som kun har gjort sig skyldige i mindre Synder. Men desværre er der jo til daglig altfor mange, der drikker den svære Synd i sig, som om det var Vand. Hvis de sidstnævnte opnaar Tilgivelse, fordi de bryder med Synden og angrer oprigtigt, saa kan de glæde sig over en ubeskrivelig stor Velgerning fra Guds Side. Mørke bliver derved til Lys; Fjendskab med Gud til Venskab, og Livets Facit er ikke Fortabelsens Afrund, men Guds evige Herlighedsrige!

2. Vi siger ikke: »Forlad mig, men forlad os«. Den Broderkærlighed, som Kristus har lært sine Disciple, og det Fællesskab, hvori vi staar, kræver af os, at vi ikke blot tænker paa os selv, men *paa alles fælles Frelse*, og derfor ogsaa beder om Syndernes Forladelse for andre, naar vi søger den for os selv. Det er det, Kristus vilde lære os ved det lille Ord »os« i femte Bøn. Det er den Skik, Kirken har overtaget fra Apostlene og gennemført ned gennem Aarhundrederne. Hvor var Apostlene ikke ivrige for at øve sig i denne Næstekærlighed, der er bekymret for andres aandelige Nød, og for at vinde alle Kristne til at gøre lige saa.

Lad os anføre nogle Eksempler. I 2. Brev til Korinterne kan vi læse om, at den hellige Pau-

lus af Hensyn til de falske Apostle, som vilde forføre Menigheden i Korint, blev nødt til at rose sig selv af sin Herkomst, sin Tjeneste og sine Trængsler. I den Anledning skrev han: »Til alt det øvrige kommer saa udefra den daglige Tilstrømning til mig og Omsorgen for alle Menighederne. *Hvem bliver svag, uden at jeg ogsaa føler mig svag? Hvem forarges, uden at jeg føler det dybt?*« (2. Kor. 11, 28).

Denne Medlidenhed med fremmed aandelig Nød er nu noget, som Apostlen ikke blot har lært af sin Herre og Mester Jesus Kristus, der bad for sine Fjender, medens han hang paa Korset, men ogsaa i det Gamle Testamente findes et gribende Eksempel paa den aandelige Barmhjertigheds Gerninger. Kort efter at Israelitterne havde sluttet en højtidelig Pagt med Gud ved Sinai Bjerget, brød de deres Ord og lavede sig en gylden Kalv til Tilbedelse. Guds Vrede blussede op mod det troløse og halsstarrige Folk, og han vilde tilintetgøre alle. Da gik Moses to Gange i Forhøn for Guds Folk. Anden Gang sagde han til Herren: »Ak, dette Folk har begaaet en stor Synd. De har lavet sig en Kalv af Guld. Om du dog vilde tilgive dem deres Synd. Hvis ikke, saa udslet heller mig af den Bog, du fører« (II. Mos. 32, 31—32). Som Mellemmand mellem Gud og Mennesker tilbød Moses saaledes sit eget Liv som en Offergave for det israelitiske Folk.

Det er denne Begivenhed, som man uvilkaarligt kommer i Tanke om, naar man i Romerbrevets 9. Kapitel læser om, hvorledes Apostlen Paulus udtrykker sin dybe Sorg over sit Folk og sin inderlige Kærlighed til det: »Jeg taler Sandhed,« siger han, »jeg lyver ikke, det bevidner min Samvittighed for mig ved den Helligaand: Jeg har en stor Sorg og en stadig Smerte i mit Hjerte. *Jeg vilde ønske, at jeg selv var bandlyst bort fra Kristus i mine Brødres, mine kædelige Slægtninges Sted*« (Ro. 9, 1). Ligesom Jesus Kristus for at løskøbe os fra Lovens Forban-

delse selv blev til en Forbandedelse for os (Gal. 3, 12), saaledes er Kristi Apostel, den hellige Paulus rede til at paatage sig den evige Straf, hvis bare han kunde faa Jøderne til sammen med ham at tilbede og tjene den helligste Trefoldighed.

Denne Næstekærlighedens Aand bør bevares i Kristi Kirke, indtil Herren kommer igen. I vore Dage, da saa mange Kristne svigter deres Troskabsløfte mod Guds Søn og dermed ogsaa mister Faderen, siden man ikke kan bryde med Sønnen uden samtidig at blive skilt fra Faderen, skulde vi alle uafsladelig bede om Syndernes Forladelse for dem, der svigter deres Gud og Samvittighed. *Dette Frafald er Tidens store Skyld, der nedkalder Guds Straffedomme over os alle sammen.*

3. Ogsaa det lille Ord »vor« giver Anledning til en Bemærkning. Naar vi i fjerde Bøn siger »vort« Brød, saa mener vi, at det er vort Brød, fordi Guds Godhed skænker os alt det, der tilkommer os. Men naar vi her i femte Bøn taler om »vor« Skyld, er vor Tanke en helt anden. *Synderne er vore, fordi*

Skylden helt og holdent ligger paa vor Side, ikke hos Gud. Det er vor Vilje, der bevirker, at vore Handlinger bliver syndige. For Synd er noget, som trods bedre Viden og paa Grund af vor Viljes eget Valg ikke er i Overensstemmelse med Guds Lov og Bud.

Denne vor egen Syndefuldhed og den Skyld, som tynger paa os, indrømmer vi ved at sige »vor« Skyld og bede Gud om den Barmhjertighed, uden hvilken Syndsforladelse er umulig. Medens vi saaledes bekender vor Brøde, er det af stor Betydning, at vi ikke forsøger at undskyldte os eller kaste Skylden over paa andre, saaledes som Adam og Eva gjorde, og ej heller besmykker noget. Tværtimod skal vi misbillige og fordømme vor Adfærd og sammen med Salmisten bede til Gud: »Lad mit Hjerte ikke glide ud i ondskafuld Tale for at finde Undskyldninger for mine Synder« (Sl. 140, 4). Denne Ærlighed og Oprigtighed har stor Magt over Guds Hjerte og er en varm anbefaling til hans Barmhjertighed.

F. K.

Foraarsudflugten til Helsingør

paa Store Bededag

En russisk Lægmand, en gløddende uforfærdet Forsvarer af Kristi Evangelium, Marzinkowskij, skriver i sin Bog »Under Sovjets røde Flag« om de Forventninger, han nærede, da han efter sin Forvisning fra Rusland i 1922 kom til det Vesteuropa, som Dostojevskij har betegnet som »det gamle Europa, vort andet Fædreland«. Hans Forventninger var store, skønt han med Sorg og Smerte skiltes fra sit eget Land, men Forventningerne til det gamle Europa blev skuffede. »Jeg har rørt ved dets hellige Stene,« skriver han, »men ak, det var for Størstedelen kun Stene, en Fortid i Afbildninger, der med bitter Dom

beskylder den Nutid, som forgyder den, for Løgn, og forkynder den hin Bankerot, som Spengler taler om i sin Bog: Vesterlandets Undergang.« Og han slutter sig til en Dom, som fæddedes af en lidt ældre Russer over Vestens Kultur: »I den vil Spidsborgerligheden sejre!« »Den sejrer allerede,« fortsætter Marzinkowskij. »En Kristendom uden Kristus, enten det saa er Saddukæernes liberale Teologi med dens Fornægtelse af Underet og den levende Gud, eller det er Fari-sæernes døde Ortodoksi, der kun kender en dogmatisk Gud og Kristus, uden at eje den levende Gud selv og hans Søn Jesus Kristus, vil ikke kunne bestaa i den

kommende Ildprøve. *Og den kommer allerede som en Ildebrand, der bæres frem af en Orkan.*»

Vi lever vel nu under den begyndende Ildebrand. Den Tid, der kommer, skrev Maritain for nogle Aar siden, vil have et stort Behov for Helgener. Men saadanne har Gud altid skænket Kirken, naar den behøvede dem mest.

Det er et Par Ting, som vi kan tænke paa, naar vi Store Bededag samles i Helsingør for at lade de storslaaede gamle Kloster- og Kirkebygninger tale til os.

En Fortid med en dyb og levende kristen Kultur taler til os fra de gamle Stene. Billeder og Indskrifter fra før og efter Reformationen fortæller om den inderlige Tro og Tillid til Gud og Kristus, vort eneste Haab, som næredes af disse vore Forfædre, og som de opfyldtes af i den Grad, at de endog uden paa Husene opsatte Skriftsteder, som vi nu, hæsbælende som vi er, næppe finder Stunder til at tyde.

Paa det nuværende Dommerkontor staar saaledes hugget i Sten: *Dedemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum: et in carne mea videbo Salvatorem meum* (Job. 19, 25 s), — *Min Forløser lever, og paa den yderste Dag skal jeg opstaa af Jorden, og iført mit Legeme skal jeg skue min Frelser.* —

Paa et andet Hus læser man: »Wo Got fortrued, der hat wol gebued (Hvo, som stoler paa Gud, har bygget vel)«.

Hos de Mennesker har Religion ikke været en »Privatsag«. De har været saa fyldt med Tanker om deres Samhørighed med Evigheden, at de heller ikke har kunnet lade være med at smykke Husene udvendig og indvendig med dybsindige Sentenser, for at de selv og andre midt under Hverdagens Slid stadig skulde mindes om, at Evighedens Øje vaager kærligt over os, især naar vi ikke lader os opluge saa meget af de timelige Bekymringer, at vi glemmer den Forpligtelse, vi har som »en udvalgt

Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Ejendomsfolk« eller glemmer vort sande Fædreland.

Naar vi nu Store Bededag føres gennem Karmeliternes fordums Kloster og Kirke, som pietetsfuldt bevares til Minde om en svunden katolsk Danskhed, og gennem St. Olai skønne gamle Kirke, som har staaet siden Absalons, Frans af Assisis og Thomas Aquins Dage, gid vi saa maa lade os opflamme til i en svær Tid, om hvis Varighed vi

lykkeligvis er afskaaret fra at kunne spaa, at vandre med Hjerterne vendt opad, besluttet paa at bære vort Kors med Kristus og at søge vor Styrke ikke alene hos os selv, men især hos Ham, til hvis Ære disse Bygninger blev rejst og ved Forbøn af Guds Moder, hvis Navn endnu bæres af Klosterkirken i Helsingør.

Paa Gensyn i Helsingør Store Bededag.

Se Programmet her i Bladet.

Kjeld Gravgaard.

Pastor Klar rejst fra Amager

Pastor Klar, der i 29 Aar var knyttet til Sankt Annæ Kirke, har forladt København den 13. April for at tiltræde sin nye Stilling som Sognepræst i Næstved. Man kan slet ikke tænke sig Sankt Annæ Kirke uden Pastor Klar; derfor har Menigheden kun med Vemod set ham drage bort. Men Mindesmærkerne vil ogsaa til kommende Slægter fortælle om hans Arbejde. Den nye Sankt Annæ Kirke er i første Række hans Værk. Han hvilede ikke, førend der fremkom en arkitektonisk Tegning, der passede til de givne Forhold, og han søgte med utrættelig Iver at fremskaffe Midler til Planens Gennemførelse. Med Planer om Oprettelsen af et katolsk Alderdomshjem her i Byen syslede han i mange Aar, og Sankt Annæ Hjem beviser, at det lykkedes ham. Han er ligeledes Ophavsmand til Mellemskolen og støttede den med sine matematiske Kundskaber. Sognebladet blev redigeret af ham, og Kirkens Sangkor stod under hans Ledelse. Han var vistnok den første her i Landet, der allerede for mange Aar siden begyndte med et Sognekartotek, og det er intet Under, at han kendte alle Medlemmer af Menigheden og besøgte dem flittigt. Alt dette gør det forstaaeligt, hvorfor Sankt Annæ Menighed kun med Vemod saa ham rejse og med Tak og de

bedste Ønsker for Fremtiden ledsagede ham til den nye Virkekreds.

Han skal i Næstved afløse Pastor Harmer, der i 18 Aar var ansat dér, og hvem Næstved Menighed paa samme Maade skylder megen Tak for hans store Arbejde i Sognet og i Skolen, der blev bygget paa hans Initiativ.

P. D. Steidl.

Vor Trosbekræftelsesfest

Fortsat fra Side 241

svarsfølelse overfor den Selvstændighed, som nu lidt efter lidt vil blive lagt i deres Hænder.

For vore protestantiske Venner kan den nye Ordning være en praktisk Illustration til vor Biskops Ord fornylig i den store Tale om de kristne Enhedsbestræbelser. Biskoppen tilslørede ikke Afstanden mellem vor katolske Tro og de protestantiske Bekendelser, men trak den tværtimod op i skarpe, klare Linier. Men samtidig understregede han, at Kirken er den universelle Kirke, som intet hellere vil end at søge Tilknytning til alle nationale og folkelige Værdier og føje dem ind i det katolske Liv.

H. D. T. K.

Eksisterer Racerne slet ikke?

Interessante Problemer under Debat i A. C.

Race-Problemer er aktuelle. Herover kastede Museumsassistent, Magister *Svend Heding* forleden et interessant Strejflys ved et Foredrag i Academicum Catholicum i København.

— Skal man forklare, hvad en Race er, kommer man i Knibe, sagde Magisteren bl. a. I min Skoletid lærte man om fem smukt afgrænsede Racer, og i Dag er man naaet dertil, at Menneskeheden er skilt ud i et Utal af Racer — saa mange, at man før eller senere maa spørge, om der egentlig er noget, der hedder en Race, undtagen i Fantasien. Arvelighedsforskningen har bragt Ravage i de sirlige Systemer. Man staar i Dag nærmest ved den Opfattelse, at ethvert Menneske er et Produkt af Arveanlæg og Levevilkaar, og at Krige, Folkevandringer og almindelig fredelig Trafik alle Dage vil frembringe nye, uberegnelige Variationer. Der sker samtidig en Udvælgelse af Individierne og en Tilpasning af de Levevilkaar, som bydes dem — nemlig derigennem, at Individier med for mange af de Arveanlæg, som er uheldige for de givne Levevilkaar, bukker under. Individier med en overvejende Portion af mere hensigtsmæssige Arveanlæg faar derved Chance for at dominere paa Stedet gennem Forplantning, som atter i de følgende Slægtled forstærker de for Stedet gunstige Arveanlæg. Kort sagt — man bliver til en vis Grad et Produkt af den Jord, man betræder.

Om det jødiske Raceproblem udtalte Magisteren bl. a.:

— De semitiske Folks Arveegenskaber synes at præge Efterslægten stærkere ved blandede Ægteskaber end de ikke-semitiske Folks, men Semiterne røber til Gengæld usædvanlige Evner til at tilpasse sig til nye Omgivelser og dog forblive et Folk i Folket.

Efter Foredraget diskuteredes bl. a. Kirkens Syn paa Sterilisation. Man kom til det Resultat, at som et Middel til en rent biologisk Raceforbedring maa Kirken til enhver Tid fordømme Sterilisation som et ulovligt — og ofte ganske fejlslagent — Indgreb i Menneskerettighederne. Som en Straf for visse Forbrydelser vil Kirken derimod med god Samvittighed kunne tillade Sterilisation.

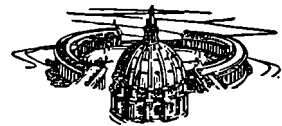

Johannes Jørgensen-Matine'en

Det er ikke hver Dag, at man har Lejlighed til at høre *Johannes Jørgensen* læse op af egne Værker. Højskolen havde givet os denne Lejlighed — og de, der forsøgte den, gik Glip af en virkelig skøn Oplevelse.

En musikalsk Nydelse dannede Optakten til Matinéen: et ungdommeligt Kammerorkester — under Leif Kaysers dygtige Ledelse — fremførte Händels herlige Kammertrio Nr. 3 for Obo, Violin og Continuo. Og saa stod Digteren for os, rank, spændslig og ungdommelig, sine 75 Aar til Trods. »Tredive Aar er gaaet — udtalte Johannes Jørgensen — siden jeg sidst stod her. Men Hallen er den samme, derfor kan jeg vel ogsaa læse det samme som dengang.« Vi hørte Ungdomsdigte, og derpaa fulgte — afbrudt af Kammermusik og Sang — et Tværnsnit af Johannes Jørgensens Produktion, lyse og mørke Toner i Flæng, Poesi og Prosa, fra Vælsklands Toner til det attraaede Fagerø, Stedet, hvor vi aldrig naar hen.

Det var en Oplevelse, større end man kunde holde sig Programmet Anmodning efterrettelig og undlade at hylde den store Digter, ikke blot for denne korte Stund, men for alt, hvad han har skænket os af sin gyldne Skat. *J. B.*

URBI ET ORBI

Paa den hellige Stols Initiativ og ved de britiske Myndigheders velvillige Imødekommenhed er det lykkedes for et større Kontingent Krigsfanger — under Ledelse af den apostoliske Delegat for Ægypten og Palæstina, Mons. Testa — i Anledning af Paaskefesten at foretage en Pilgrimsfærd til de hellige Steder i Palæstina.

De omfattende Udgravninger, der i længere Tid er foretaget i de saakaldte Vatikanske Grotter og som bl. a. har resulteret i Fundet af flere antike og yderst interessante Gravkammer, er blevet inspiceret af den hellige Fader, og den endelige Plan for deres Indretning er nu fastlagt. Gulve og Vægge i Udgravningerne, der naar ned til en Dybde af fem Meter, skal nu bringes i Orden, saa Grotterne bliver let tilgængelige, og talrige Gravmæler over Paver, Konger og Kardinaler, som i flere Aarhundreder har været hobet sammen i Kælderhvelvingerne, skal anbringes paa passende Maade. I den sidste Tid har man mest været beskæftiget med Forholdsregler til Sikring og Støtte af Kirkens Gulv for ikke at løbe nogen Risiko paa Grund af Udgravningerne. Naar det store Arbejde snart er fuldført, vil Rom være en overordentlig stor Attraktion rigere.

Forflyttelse blandt Redemptoristerne

Blandt Redemptoristpatrene er der sket følgende Forflytninger: Pater, Dr. *Schnabel* er forflyttet til Odense, Patrene *Klar* og *Poquet* til Næstved, og Pater *Bruniardi* er kommet til København.

Del var en fredelig Sommer-eftermiddag, da Damperen stod sydpaa gennem Sundet. Vi sad oppe paa Broen og fulgte Maargernes Flugt. Draget lyste os imøde med sine hydkalkede Mure og røde Tage; Dannebrog smældede for Vinden. Mod Øst skimlede den svenske Kyst. Gennem Draget, forbi Søvær-ker, divede Skibet stot fremad. Paa Størbyensidens hilste Stenets Klint med sine hvide Skranter. Da Natten faldt paa, stod Meens Klint truende i Horisonen, og da vi vaagnede næste Morgen, var vi ud for Travemünde.

Der laa Dis over Østersøen, men det tegnede til at blive en Skærsummerdag. Paa Bagbordside saa vi den jernkolde, barske, skarpskaarne Silhuet af en let Krydser. Langsomt gled vort Skib opad Trave, for Lübeck ligger godt og vel 15 km fra Fjordens Munding. Indsejlingen er langt mere ensformig end f. Eks. til Bergen; den toaler ingen Sammenligning. Paa venstre Haand ligger en Flyveplads med en Del Maskiner, parate til at starte, hvad Øjeblik det skal være.

Men det var ikke den moderne Tids Fænomen, der fangede vor Interesse. Forude saas Lübecks middelalderlige Spir og Gavle, det Lübeck, der havde staaet i Spidsen for det verdensberømte, merkantile Hanseforbund, der bode politisk og militært havde Mellemværende med Danmark, med de mange middelalderlige Kirker, Klostre og Patricierhuse, med den berømte Dadedans, det Lübeck, der havde sendt Claus Berg herop, Mesteren, hvis herlige Billedskærverker har Ry i Dan- nas Rige.

Byen har altid været Hanseforbundets egentlige Leder, skønt Brydninger indenfor Forbundet gjorde den Forerstillingen sliridig. Der afholdtes de fleste Hansedage, der opbevarede Arkivet, og derfra besørgedes en stor Del af Korrespondancen.

Den Rigdom, der opbevarede i Byen, viser sig i de mange Mindesmærker fra Byens Glemsperiode. Gavlene, der vender mod Gaderne, opviser til rige arkitektoniske Ornamente. Den vældi-

er en af de smukkeste lutherske Kirker; den smukke tre-tårnede korsvævede Sanktosi- llika er 102 m lang. I Aarene 1163—70 blev den nedbrændt og over hundrede Aar senere blev den ombygget (1278—119); fra dens 125 Meter høje Tårne har man en skøn Udsigt over Staden.

Kirken har særlig Interesse for os Danske, paa Grund af det Læder-Dannebrog, som hænger i Midterskibet og som erobredes 1427 i Kampen for Øresund.

Mest kendt og søgt er Kirken af alle Turister for et smukt Skild af alle Turister for et smukt Skild — Døden fra Lübeck — der blev malet i 1463. Paa Kirken (1163), Jakobi Kirken (1227) og Ægidien Kirke skal kun nævnes her. Klostet, der

→ Raadhuset i Lübeck

← Evangelisten Johannes (af Bernhard Nolde) i Marienkirche (I. Halvdel af 16. Aarh.)
→ Udnyt af Dadedansen (Marienkirche)

har den hellige Annas Navn, er omdannet til Museum, hvor de Kunstværker gemmes, der er reddet fra de mange nedbrudte Kirker og ophævede Klostre. Hellig-Aandts Husel har bevaret sine Stiftelses og Grundlæggeres

Hensigt, idet det endnu i Dag er et Hjem for Oldinge, bandede Mænd og Kvinder.

Det Land, hvormed Købmændene i Lübeck traadte i den livligste Forbindelse, var Danmark, mellem Vesterhavet og Østersee; dengang eksisterede der jo ingen Kieler Kanal. De store, med Sildifiskeriene forbundne Markeder, der holdtes ved Skanør og Falsterbo mellem Jakobs og Mikkelstdag (25. Juli—20. Sep-

i Stralsund 1366 to Tredjedele af Toldindtægterne i Vestskaane i Pant paa 15 Aar. Men nu havde Forbundet kulmineret som politisk Magt. Dets merkantile Indflydelse forblev dog stor endnu i mange Aar. Lübeck støttede Frederik I under hans Kamp for at erhverve den danske Krone.

I de store Krige mellem Danmark og Sverige tog Lübeck Parti for Sverige.

I Aarene 1509—1512 bekæmpede Hansestaden Danmark til

Hanse- staden Lübeck

af K. Pauli S. J.

ge, slorslaasede Holstenport med de massive Tårne, kunde indjage enhver Fjende, der nærmede sig Byen. Skrak og Rædsel. Alvorligt og tungt staaede endnu den Dag i Dag. Derfra fører Gaden op til Torvet. Et heligende Syn møder den fremmede der. Raadhusets Barokfacade er saa afvekslingsrig, at Øjet ikke bliver træt af at beundre den middelalderlige Arkitektur.

Byerne, der omgiver Østersøen som Perler i en Krans, der alle vidner om Iordums Idérigdom hos Bygmestrene og of-fervillig Hengivenhed hos Borgerkabet, som salte de Aere i at bygge til Guds Pris og deres egen Hæder. Mariakirken er Forbilledet for omfremt et Dusin Kirker i de balliske Lande. Den

tember), hidkaldte lübske Karaveller i Massevis.

Efter Valdemar den Andens Sejr over Adolf den Tredie af Holsten i 1201, byldede Byen ham uden Modstand. Kongen stadfæstede og udvidede i 1203 Byens Privilegier, og Lübecks Sahandel trivedes under Kongens Beskyttelse. Dog blev den danske Besættelse fordrevet af Borgerne i 1225, eller at Kongen i 1223 var blevet taget til Fange.

Da Valdemar Atterdag 1361 erobrede Visby, der var Medlem af Hanseforbundet, fik Købmændene Lejlighed til at prøve deres Kræfter. Den første Krig var idet heldig (1361—1365). I 1367 sluttedes saa den hererme Konfederation i Köln mellem ca. 70 Stæder (de syv og syv-entig Hensen). Det var den første og vistnok den største Fællesaktion. Forbundet nogensinde kunde opvise.

Efter Københavns Erobring opnåede Forbundet ved Freden

Vands med væbnel Magt. Freden i Malme paalagde Lübeck 30.000 ll. i Krigsomkostninger. Det maatte ogsaa gaa ind paa de andre af Danmark stillede Betingelser.

1531 indførtes Reformationen under idelige indre Kampe mellem det katolske aristokratiske Parti og det protestantiske demokratiske Parti under Jørgen Wullenweber. Og dermed indledtes Hansestædernes Forfald og Lübecks Tilbagegang. 1534 begyndte Wullenweber Lübecks sidste Krig med Danmark (Grensens Fejde), der endte med Freden i Hamburg 14 Februar 1536.

Under Trediveaarskrigen blev Freden mellem Kong Christian IV af Danmark og Kejseren afsluttet i Lübeck den 22. Maj 1629.

Endnu en Gang, men kun for en ganske kort Tid (5. April—23. Maj 1801), saa Lübeck danske Besættelsesstyrker.

Ogsaa paa Billedskærverkunstens Omraade har lübske Kunstnere gjort deres Indsats

← Udsigt over Byen fra Dan kirken Tårn i Midten Marienkirche

herhjemme. Kong Hans' Dronning Christine indkaldte ca. 1500 *Claus Berg*, som var født i Lübeck. Hans Navn er uløseligt knyttet til den navnkundige Altertavle »Kristi Lidelseshistorie« til Graabrødrenes Kirke i Odense. Kong Hans og den kongelige Familie er portrætteret paa den. Selvom Claus Berg ikke selv skulde have skaaret Tavlen, er Tegningen dog hans. Siden 1885 findes Tavlen i St. Knuds Kirke. Ligeledes siges Altertavlen i Sanderum Kirke og et Trækrucifiks i Sorø at bære Tegn paa hans Tankegang og Idérigdom. Claus Berg levede endnu i Odense 1532. Hans Dødsaar kendes ikke. »Hans Kunst er let kendelig ved sine stærkt bevægede, men naturligt formede Figurer, flagrende Klædebon og dristige Kompositioner«.

Ogsaa Biskop Jens Iversen Langes mægtige Altertavle i Aarhus Domkirke er skaaret i Lübeck af *Bernt Notke*.

Det er altid opløftende at se

Mindesmærkerne fra en Tid, der i Tavshed vidner om høje Planer og Idealer, der ikke er jordbundne og mudrede; Idealer, der altid paa ny lyser frem, selvom den tunge Jord klæber ved og binder Fødderne; thi ogsaa hin Tid havde Skyggesider, men den himmelske Sol fik atter og atter Lov til at sende sine Straaler ned i Taarernes Dal, og jog de sorte Skygger bort. Selvom Mørkets Magter tilsyneladende fik Overtag, peger de tavse Vidner mod Himlen og raaber til enhver, der vil se og høre: »*Sursum corda!*«! Hjerterne opad! — Kun ganske kort Tid var os forundt at dvæle i Lübeck. Minderne fra Byens Fortid vældede ind over os, overfaldt os ligefrem. Det var som om Salmistens Ord lød os imøde: »Syng for Herren, al Jorden, syng for Herren og lov hans Navn ... Sig blandt Folkelag: 'Herren har vist, han er Konge, han grundfæstet Jorden, den rokkes ikke, med Retfærd dømmer han Folkene.'« (Ps. 96, 1—10).

Tings Centrum og Ophav og Maal. Man ærer Guds Moder og de andre Helgener, fordi man i dem ser vidunderlige Udslag af *Guds Kraft* og Skønhed og Godhed, og derfor ærer man *Gud*, hver Gang man ærer en Helgen i den rette Kærlighedens Aand.

Hvorfor siger Det ny Testamente ingenting?

— Jamen, jeg indser ikke, sagde Olsen, hvorfor Jomfru Maria skal indtage en saa udpræget Hædersplads indenfor Kirken. Det var ikke hende, der frelste Menneskeheden, og Det ny Testamente skriver ikke et eneste Sted nogen Befaling til at ære hende eller nogen Opfordring til at bede til hende.

— For det første er Det ny Testamente kun en Brøkdal af Overleveringen, som ofte og tydeligt anbefaler at ære og bede til Guds Moder. For det andet staar der heller ingen Steder i Det ny Testamente, at man skal passe sine kære Afdødes Grave, eller at man skal forholde sig ærbødigt, naar man sidder i en Kirke. Anser De det alligevel ikke for overensstemmende med den kristne Aand at gøre begge Dele?

— Jo-oh, sagde Olsen langsomt. Hvis jeg kunde se, jeg glædede eller ærede Gud ved at lægge særlig Vægt paa Jomfru Maria, vilde jeg ogsaa gøre det, men —

Det var ikke tomme Ord?

— Da Jesus levede som Menneske paa Jorden før sin Korsfæstelse, sagde Pateren, delte hans Mor sine Glæder med Ham og gjorde alt, hvad der stod i hendes Magt for at give Ham en god Opdragelse og føre Ham frem til Hans uendeligt ophøjede Kald. Hun led grufuld med Ham, da Han gik sin sidste tunge Gang til Korset, forhaanet og spyttet paa, ja, berøvet sine Klæder. Enhver god Søn vilde gøre alt for at skaffe sin Mor en værdig Løn for disse Opofrelser og al denne Kærlighed, hvis han fik Chansen for det. Tror De saa ikke, at Jesus, — som er *Gud selv* — vilde belønne hende kongeligt, efter at han var blevet herliggjort i Himlen? Det Væld af Kærlighed, som Han, der baade var Gud og Menneske, omgav sin Mor med,

Olsen gør op med Katolicismen

Hvorfor skal Helgenerne ulejliges?

Jamen, Katolikkerne tilbeder Helgenerne, sagde Olsen og saa hjælpeløst paa Pateren.

Fire Gange var han nu gaaet hjemmefra med sine Indvendinger parat, overbevist om, at ingen vilde kunne klare dem, og hver Gang havde Pateren paa en mærkelig Maade faaet løst Haardknuden for ham, som om han inderst inde tænkte: »Kære Olsen, dette var et ganske almindeligt Raabaandsknob, som enhver ti Aars Knægt kan klare!«

Fire Gange var det indviklede blevet let — Olsen var ikke langt fra at synes denne Gang, at det var Synd for Pateren, at han nu endelig var dømt til Nederlag. For det vidste man da fra sin Børnelærdom: Helgentilbedelsen er en af den katolske Kirkes Skødesynder, man kunde næsten sige: *dens ømme Punkt!*

— Gør de? sagde Pateren. Jeg har ikke kendt en eneste Katolik, som tilbad Helgener.

Den svimlende Forskel

— Hvad har De ikke? rabte Olsen og røg op, saa han nær havde væltet Blækkuset, da kender jeg ikke en eneste Katolik, som ikke tilbeder Jomfru Maria!

— *Beder* til Jomfru Maria! Men ikke tilbeder hende, sagde Pateren. Det lyder, som om det var det samme, men Forskellen er svimlende. At tilbede nogen vil sige at ære vedkommende, som man ærer Gud, at sætte vedkommende i Rang med Gud. Men at bede til vil sige at rette en Henvendelse til.

— Jeg synes ogsaa, jeg har hørt Tale om Katolikkers Pligt til at ære Jomfru Maria!

— Ære, ja absolut, men aldrig som man ærer Gud, der er alle

tror De ikke, det vilde give sig et overdaadigt Udslag? Og tror De forresten, det var tomme Ord, da Jomfru Maria udrød efter at have modtaget Ærkeenglen Gabriels Budskab om sit fremtidige Kald som Guds Moder: »Fra nu af skal alle Jordens Slægter prise mig salig!«

Siden har alle *katolske* Slægter prist hende salig og bedt hende gaa i Forbøn for alle arme Syndere ud fra den nærliggende Tanke, at en Moder, der er sin guddommelige og almægtige Søn saa kær, maa kunne udvirke mange Goder for os hos Ham.

Hvorfor ulejlige Helgenerne?

— Ja, dette med at ulejlige Helgenerne, naar vi vil opnaa noget hos Gud, udrød Olsen irriteret, det har ogsaa altid stødt mig. Hvorfor kan vi ikke gaa direkte til Gud, naar vi vil bede ham om noget?

— For det første beder alle Katolikker først og fremmest til Gud. Den hellige Messe er een stor direkte Henvendelse til Gud. Men for det andet ser man omkring sig saa mange Eksempler paa, hvordan Gud følger det Princip at hjælpe og frelse Sjælene gennem menneskelige Kræfters Medvirken — hvor meget mere skulde Han da ikke have Lyst at lade sine Engle og Hellige, der er gennemlyst af Kærlighed, hjælpe Ham i Hans Arbejde med at føre Sjælene frelst udenom alle Skær og ind i Salighedens Havn? En af de Helgener, som flest Katolikker kender, den lille Søster *Therese af Lisieux*, sagde engang: »Min Himmel skal bestaa i at gøre Godt paa Jorden!« Hvorfor skulde hendes brændende Længsel efter at gøre Godt holde op, fordi hun døde?

Helgenerne, ingen kender

— Jamen, hvilken Garanti har man for, at hun er en Helgen? Og hvordan bliver man i det hele taget en Helgen?

— En Helgen er et Menneske, der har arbejdet i den Grad med den helliggørende Naade, saa han har øvet de guddommelige og moralske Dyder i en saadan Grad, at det maa kaldes for en Heltebedrift, det vil sige: i Kamp med store Vanskeligheder. Har Kirken

Formodning om, at dette er Tilfældet med en Afdød, undersøger den, om det kan godtgøres, at der paa dette Menneskes Forbøn hos Gud efter hans eller hendes Død er sket flere Mirakler. Og er det Tilfældet, bliver vedkommende helgenkaaret. Vi dyrker, ærer og paakalder disse Helgener, men er overbevist om, at der findes Tusinder Helgener foruden dem — Mennesker, som har levet deres Liv og udført deres Bedrifter saa skjult, at de aldrig vil

blive *kendt* som Helgener. Gud er den, som *vejer og maaler og gengælder* enhver efter sine Gerninger, og vi Katolikker har saa vidunderlige Erfaringer gennem Aarhundreder og i Hverdagen anno 1942 om Bønørelser gennem Helgenernes Forbøn, at vi aldrig vilde drømme om at udelade Helgendyrkelsen af vor Religion. Thi gennem den bøjer vi os dybere for *Guds* Almagt i Stedet for at stille Ham i Skyggen!

HVERDAGENS MORGENMESSE

Jeg vil gerne have Lov til at give A. J. min fulde Tilslutning til hans Ønske om en forøget Deltagelse i Messen (og Altergangen) paa Hverdage. Ikke blot af Hensyn til de paagældende selv, men i ligesaa høj Grad af Hensyn til det forøgede Kvantum Naade, der derved vilde tilflyde Arbejdet for Kirkens Sag her i Landet. Men samtidigt vil jeg ogsaa have Lov til at slaa til Lyd for, at der i det mindste i København, ligesom i de fleste Storbyer, i alt Fald i en eller to Kirker blev læst Messer senere end Kl. 8. Det er nemlig en stor Misforstaaelse at tro, at det kun skyldes Dovenskab, naar mange Mennesker ikke kan komme i de tidlige Messer. Som Forholdene nu en Gang er i Nutidens Storbyer, er der umaadeligt mange Mennesker, der af fuldstændigt legitime Grunde kommer saa sent i Seng, at man ikke med Rimelighed kan forlange, at de skal staa saa tidligt op, at de kan naa en Messe Kl. 7 eller Kl. 8.

Derfor er der f. Eks. i Paris i

det mindste to Kirker, hvor der om Hverdagen er Messe Kl. 11, og mange med Messe Kl. 10. I London er der ligeledes — selv i Forstæderne — mange Kirker, hvor den sidste Messe læses Kl. 10. Selv i engelske Provinsbyer vil den sidste Messe gerne være Kl. 9.

Nu ved jeg godt, at de fleste af vore Præster er saa optagne hele Formiddagen, at de ikke kunde overkomme Arbejdet, hvis de ikke stod tidligt op og som Følge deraf Messen læst saa tidligt som muligt. Men skulde det trods alt ikke være muligt at finde en eller to ældre Præster, mindre bebyrdede med Arbejde og som derfor vilde være i Stand til at staa senere op og læse Messe — skal vi sige Kl. 9? — Jeg tror det vilde betyde meget for mange Mennesker. Jeg ved i alt Fald af Selvsyn, at de senere Messer i Paris og London altid er godt besøgt. Hvorfor skulde det samme ikke være Tilfældet her.

Peregrinus.

Katolikdagen i Helsingør

Store Bededag, Fredag den 1. Maj

Program

- Kl. 8,20: Afrejse fra Københavns Hovedbanegaard.
Kl. 10,00: Højmesse i St. Vincents Kirke, Nygade 8.
Ved Orglet: Kantor *Husson*.
Medbragt Mad spises i Skolens Gymnastiksal, hvor der faas Kaffe, Øl og Sodavand.
Kl. 13,30: Pater A. *Otto S. J.* taler om Helsingørs katolske Fortid.
Kl. 14,30: Kunsthistorikeren *Knud Sinding* leder en Rundgang i Karmeliter-Klostret og i St. Olai Kirke.
Kl. 18,15: Afrejse fra Helsingør.
Husk Salmebog.
Medlemmer af Dansk Vandrelaug, som vil cykle, kan bestille Overnatning paa Vandrehjemmet Wisborg.

Liturgisk Kalender

April.

19. S. 2. Søndag e. Paaske (580); (hvid) 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Pavens ([122]), 4. Om Fred; Paaskens Præfation (518).
20. M. † Feria (580); 2., 3. og 4. (hvid) som Søndag.
21. Ti. St. Anselm (879); 2. Om Fred; Paaskens Præfation (518).
22. O. ST. JOSEF, KIRKENS (hvid) VÆRNEHELGEN (890); i stille Messer: 2. St. Soter og St. Cajus ([24]).
23. T. † St. Georg (880); 2. Okta- ven (891), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om Fred; St. Josefs Præfation (523).
24. F. St. Fidelis af Sigmaringen (rød) (881); 2. Oktaven (891), 3. Om Fred; St. Josefs Præfation (523).
25. L. St. Markus Evangelist (rød) (882); 2. Bededagen; Apostlenes Præfation (524). — Hvor der holdes Pro- cession, læses i Forbin- delse med denne (violcl) Bededagens Messe (594); 2. St. Markus (882); Paaskens Præfation (518).
26. S. 3. Søndag e. Paaske. — St. (hvid) Josef, Kirkens Værnehel- gen.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ- lemesse og andre Votivmesser, hvor- for man paa disse Dage ikke kan røgne med, at de her angivne Mes- ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam- menslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an- svarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade

67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Post- giro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen- tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Markedsagenten tager fat ...

St. Antoni Kirke i Brønshøj

Hr. Redaktør!

Hvad tænker De egentlig paa ... vil De være Trapistmunk og vie Deres Liv til Tavshed? Tre lange Dage har jeg ikke kunnet træffe Dem i Telefonen ... den har været »afbrudt«. Jeg gætter paa Tøbrud og Kabelbrud! Nu maa jeg saa ile til Papir og Pen og skrive til Dem, for nu kan jeg ikke vente længere. »Brænder det da«, tænker De vel ved Dem selv. Ja, vel brænder det. Det er altsaa Sommermarkedet, der brænder ... paa. De havde maaske ventet, at De kunde spare mange Bogstaver i Aar, naar De i Fjor of- rede saa mange paa Markedet. Men De tager fejl. De ved jo nok, at Sommermarkedet i Fjor som alle de foregaaende Aar ikke blot er en haard Gang med Tiggerstaven, men det er simpelthen de københavnske Sognes Sommerfest ... ikke blot for St. Antoni Sogn, men for mange, mange flere Katolikker og Venner over hele den store By. Nu skal jeg røbe Datoen for Dem og jeg beder Dem sætte den med rigtig fede Bogstaver: 31. Maj er der Sommermarked i Brønshøj. Mon nu alle Deres Læsere har forstaaet det og reserverer den Dag til et Besøg i Brønshøj. Snart vil København

blive oversvømmet med vor lille gule Lodsæddel. De skal faa en præsenteret og jeg haaber bestemt, De køber den for 25 Øre, saa kan De nemlig meget lettere overbevise Dem om de mange gode Ting, der kan vindes paa Lotteriet.

Og saa er der en lille Bøn til, som jeg beder Dem tage med til Deres Læsere: Hvem har en lille Gave til Tombolaen, Skydebaner o. lign.? Vi har Il- og Ekspresbude til at hente Gaverne og de har alle- sammen mange Kræfter og kan komme lige paa det Tidspunkt, Deres Læsere beder om det. Og saa vil jeg tilsidst bede Dem om at spørge Deres Læsere, om der ikke skulde være en eller anden, som har et eller andet ganske særligt, de skal sige St. Antonius Tak for i Aar, og som derfor omgaaende gaar i Gang med at sy en Lysebug, strikke et Par Strømper, udskære en Lysestage eller hvad man nu kan hitte paa, for at sige Tak, for den hellige Antonius »fandt jo Pungen« og han »var flink til at gøre mig hurtig rask«. Sig til alle Venner af St. Antonius og hans lille Kirke i Byens Forstad, at der er Sommermarked i Aar og at vi ven- ter baade Gaver og et mægtigt Be- søg. Markedsagenten.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag d. 16. April Kl. 19 Adjunkt Johan Jensens Kursus i 90'ernes danske Litteratur: *Sophus Clausen*. — Kl. 20 Pastor Messerschmidts Kateketkursus: *Guds Egenskaber*, fortsat.

Mandag d. 20. Kl. 19 Pater Wolf- fisbergs og Kantor Segalls Liturgi- kursus: 3. Søndag efter Paaske, og denne Messes Melodier. — Kl. 20 Pastor Messerschmidts Forelæsnin- ger over Markus-Evangeliet: 15. Kap. V. 1—47.

Tirsdag d. 21. Kl. 15 Pater Wolf- fisbergs Latinkursus: *Lidt Syn- taks*. — Kl. 19 Pastor Wevers' Kur- sus i Troslære: *Kristne Leveregler*. — Kl. 20 Pastor Schindlers Kursus i Kirkehistorie: *Pave Leo XIII*.

Eksercitierne paa Rygaard

Ca. 30 Damer deltog i de smuk- ke Eksercitier paa Rygaard i den stille Uge, og det var glædeligt at se, at det især var unge Piger, der var mødt, et Bevis paa den Læng- sel, der er efter at komme i et in- timt Forhold til Gud. Forbavsende var det, at Tavshedspligten blev

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

overholdt saa godt, men af den Grund blev disse Dage naturligvis endnu smukkere. Disse Dages Paradis er ikke til at beskrive, Ord er saa fattige; det skal opleves; men vi kan og vil anbefale andre unge Piger til at deltage i Fremtiden.

Vi udtrykker ogsaa herigennem vor inderligste Tak til vor Eksercitiemester, Pater Roos, der paa gribende og fængslende Maade underviste og ledede os. Jeg tør vist godt sige, at ikke een af os Deltagere er kommet hjem fra Rygaard uden at være i Besiddelse af helt nye Tanker og mange Forsætter. Vi takker ogsaa vor kvindelige Leder, Fru Gurlil Lange, for det store Arbejde, hun udførte, og den moderlige Omhu, der ved hende kom os til Del. Sidst men ikke mindst takker vi alle Søstrene for deres store Gæstfrihed og kærlige Om-sorg for os alle.

Deltager.

Katolske Sostres Menighedsarbejde

Mange Katolikker fandt Vejen til Ole Haslunds Hus for der at se paa den kostbare Dug, der bortloddet til Fordel for katolske Søstres Menighedsarbejde i København. Mange, som ikke fik set Dugen i de faa Dage, den var udstillet, har beklaget dette. De vil nu atter faa en Lejlighed til at se det smukke Arbejde. Ved Imødekommenhed fra Sankt Ansgars Forlag vil Dugen indtil videre være udstillet i Forlagets Vindue, Bredgade 67. Mange har sikret sig Lodsedler à 1 Krone, men endnu flere bør støtte denne Sag, som maa ligge alle med Interesse for Sognesses Menighedsarbejde paa Hjerte.

Komitéen.

Elisabethforeningens Basar

indbragte i Indtægt Kr. 3126,54, Udgift (til Chokoladebord, Restaurant og forskellige Salgs-genstande, Brændsel m. m.) Kr. 394,75. Netto-Overskud Kr. 2731,79.

Følgende Numre blev udtrukket paa Basaren: Kufferten: 79. The-dubdet: 2. The-dugen: 34. Pudsen: 71. Dukke Elisabeth: 67. Lomne-tørklædet: 303. Spegepølsen: 83.

Alle Elisabethforeningens gode, aldrig svigtende Venner, som ved Gaver, ved Besøg, og paa saa mange forskellige Maader har bidraget til Basarens udmærkede Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Fru A. Osterhammel.

Frk. F. Stratbøcker.

Frk. H. Zimmermann.

Katolsk Menighedspleje

Kollekten Søndag d. 8. Marts i de seks Kirker til Fordel for Vincentsforeningen indbragte:

Sct. Ansgars Kirke	59,08
Sct. Annæ Kirke	50,00
Sct. Josefs Kirke	16,00
Sakraments Kirke	48,00
Sct. Maria Kirke	45,82
Jesu Hjerter Kirke	96,75

Kr. 315,65

Vikariatets Regnskabsafdeling

aabner efter tilendebragt Flytning d. 23. April i Bredgade 69 A (i forrige Nummer stod fejlagtigt 67 A). Kontortid hver Søndag Kl. 10—13 (Lørdag Kl. 10—12). Tlf. Palæ 8830.

Pastor Thorbjørn Møller

beder os gøre opmærksom paa, at han er flyttet til Jeanne d'Arc Skolen, Frederiksberg Allé 74, F., og at hans Telefonnummer er Eva 4577. Post til Sankt Knuds Gilderne bedes fremtidig sendt til denne Adresse.

Foraarrets Fest

I. Absalon's Tropsfest

St. Bededags Aften Tosdag den 30. April holder I. Absalon Trop Fest for Ulve- og Spejderforældre, for Troppens mange Venner og for Københavns katolske Ungdom.

Aftenens Program former sig saaledes: Kl. 19,30 aabnes Dørene

og Kl. 20 gaar Tæppet. Fællessang og Prolog. »Et Oprin fra Vikingetiden« (paa St. Ansgars Tid). Sang og tre smaa Sketch. Saa følger Ulveungerne, der har paataget sig at spille et lille Stykke »Peter Ulveunges Skærsommernatsdrøm«.

Naar Ulve og Spejdere har underholdt Dem i ca. 1½ Time, vil »Swingletten« Toner fornøje Dem til Kl. 24.

Festen holdes i Empiresalen, Blegdamsvej 26, og Billetter sikrer De Dem hos Troppens Spejdere, i St. Ansgars Boghandel, Bredgade 67, Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, Friluft's Magasinet, Skindergade 27, Tropsfører O. Kluge, Ærtevej 11, eller pr. Telefon Bella 1700.

Første Gang efter Reformationen

I Sommerens Løb kan der ventes en sjælden Begivenhed i den katolske Menighed i Aarhus. I August vil Biskoppen efter Planerne meddele Præstevielse's Sakramente til Frater Orla Eriksen S. J., som d. 17. og 18. Marts blev viet til Subdiakon og Diakon. Nogle Dage efter Præstevielsen vil han læse sin første hellige Messe i Kirken i Ryegade i Aarhus. Det bliver en stor Dag for Aarhus-Menigheden. Det er første Gang efter Reformationen, at en Præstevielser findes i Aarhus.

MOLIN^S Gardin-, Stof- og Strømpefarver
Hjemmefarver

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs-gade 34-36

Tlf. 778 - 728

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

*God Vask
- Geismar Vask*

Telefon Central 246 (7 Led.)

JORDSKÆLV

og andre ubehagelige Situationer

Ind imellem —

Man er ung. Man er glad for Livet. Man hader at tænke paa Døden. Man elsker Farver og Latter og Toner og alt, hvad der er lyst og festligt. Døden er bleg og forfærdelig. Ih, man ved, den kommer, og naar man bliver gammel engang og ikke har flere Kræfter tilbage til at leve Livet, saa vil man tænke paa det næste Liv og forberede sig til det og læse fromme Ting, og bede Bønner og trille Tommelfingre, og i det hele taget — men ikke lige nu.

Saadan tænker jeg undertiden. Vi er maaske et Par Stykker, der tænker det nu og da. Men forleden blev jeg forstyrret igen af min gejstlige Ven, Globetrotteren, der har levet sit lange Liv farligt og mangelunde under forskellige Himmelstrøg. Han prædikede ikke for mig, og han formanede ikke. Han sad blot og faldt i Staver over nogle af sine Oplevelser. Mens han gik paa Præste-Seminariet i Rom og stod og vaskede sig en tidlig Morgen, hørte han pludselig en forfærdelig Larm over Hovedet. »Hold op med det Spektakel,« raabte han, »de Macaroni-Kassser kan I da vente med at flytte til senere paa Dagen!« »Jordskælv,« raabte i det samme en af hans Kammerater. Og i samme Øjeblik, han hørte Grunden til Spektaklet, blev han saa lamslaet, at om han havde faaet en Million Lire for at flytte sig, havde han ikke kunnet gøre det, og om han havde set Loftet løsne sig og sætte sig i Bevægelse nedefter — han var blevet staaende! Det hele varede kun 28 Sekunder, men han stod plantet til Gulvet uden een fornuftig Tanke i Hovedet og uden fjerneste Forestilling om, at den farlige Situation gjorde det paakrævet at forberede sin Sjæl —

En ufrivillig Luftrejse

— En anden Gang, fortalte han, var jeg med et Par Venner paa en Tur i Bjergene. Jeg tabte min

Snustobaks-Daase, og da jeg fandt den igen, var Vennerne kommet saa langt i Forvejen, at jeg maatte skyde Genvej ved at rutche ned ad en vejløs Bjergskraaning for at indhente dem. Jeg var vant til Bjergvandring og rutchede frejdigt et Stykke, men pludselig fandt jeg mig paa Toppen af en 10 Meter høj, lodret Klippevæg. Ved Foden skimtede jeg et Par flade Sten, som jeg mente vilde egne sig til at springe ned paa. Og jeg sprang — men de hvilede paa en Busk, som gav efter, saa jeg rutchede ca. 20 Meter videre ned. Dernede fra saa jeg den ene af Stenene løsne sig og nærme sig mig med rasende Fart som en Kæmpe-Skygge. Men med den ene Haand naaede jeg netop at afbøde dens Fald, saa jeg nøjedes med at faa Haanden revet op og Huden skrabet af hele den ene Halvdel af Ansigtet. Heller ikke i disse Øjeblikke havde jeg fjerneste Tanke om mit sjælelige Vel. Hvad jeg i det hele taget tænkte, staar mig ikke klart siden.

Klokkerebet brast

Eller jeg mindes engang, da jeg paa en Helligdag skulde op paa Taget af den lille Missionskirke, hvor jeg dengang arbejdede, for at reparere Rebet til Kirkeklokken, saa der kunde blive ringet. Taget var regnglat. Jeg mistede Balancen og gled nedad, ned og ned. — Jeg vidste, at der var 16 Meter mellem Tagskægget og Jorden, og at det var den visse Død at falde. Men jeg havde ikke den mindste religiøse Tanke imens, og heller ikke da Farten standsede ved, at Fødderne stødte mod Tagskægget, faldt det mig ind at tænke paa Døden, mens jeg laa og ventede paa Undsætning.

En Nøgle som Revolver

Paa samme Egn var der en stakkels Unormal, som adskillige

Gange var ude efter mit Liv, fordi han havde faaet den Opfattelse, at jeg havde forgiven en af hans Slægtninge. Jeg maatte flere Gange bruge mærkelige Fif for at redde mig — en Gang havde jeg ikke anden Udvej end at springe ud af et Vindue og en halv Snes Meter ned. En anden Gang maatte jeg true en, der vilde ekspedere mig ud af Verden, med en Nøgle, der i Skumringen gjorde det ud for en Revolver.

I disse Situationer — som altid, naar jeg har været i Livsfare, sagde min gejstlige Ven — har jeg sidst af alt haft Tid at tænke paa mit sjælelige Vel. Saa havde jeg ikke gjort det i Forvejen, havde det nok ikke staaet særlig godt til med mig, hvis det var blevet til Alvor! *Brændglasset.*

Spørgekasse

Blev Jøderne døbt?

Det kunde interessere mig at høre, om der hos Jøderne fandtes en Daab forud for Johannes Døberens og Kristi Daab.

Andreas.

At en legemlig Aftvætning kunde have symbolsk Betydning laa som bekendt ikke Jøderne fjernt. Ved rituelle Aftvætninger rensede de sig jo for den »Urenhed«, de havde paadraget sig overfor Loven. Det fremgaar iøvrigt af Talmud, at Proselytterne, altsaa Hedninger, der sluttede sig til Jødedommen, foruden Omskærelsen ogsaa i visse Tilfælde modtog en Slags Daab. Almindelig Skik er det dog næppe blevet før efter Jerusalem's Ødelæggelse. Det ligger i Sagens Natur, at den jødiske Daab i det væsentlige afviger fra den kristne Daab.

Viljekraft har mange ANSIGTER

Nu er det snart sidste Frist, hvis De vil være med i Enquéten om, hvad Viljekraft kan udrette. Bidragene maa være os i Hænde senest Torsdag den 30. April i Konvolut, mærket: „Konkurrence“. Hvert Bidrag maa højst fylde 45 trykte Linjer eller ca. 250 Ord og skal til Redaktionens Underretning være forsynet med Indsenderens Navn og Adresse, men kan tillige være forsynet med et Mærke, hvis De ikke ønsker Deres Navn offentliggjort sammen med Bidraget. Vi oplyser endnu en Gang, at Præmierne for de bedste Besvarelser er: Jos. Spillmanns spændende Roman „Et Offer for Skriftemaalet“, Peter Schindlers Biografi „Mogens Francescos Ballin“, Father Martindales nye Bønnebog og to Eksemplarer af H. D. T. Kiærulffs lille Skuespil „Klosterhaven“. Her bringer vi to af Læsernes Bidrag, der bl. a. viser, at Viljekraft har vidt forskellige Ansigter.

Et Udtryk, der skal undgaa

Det er forbavsende at se med hvilken Viljekraft især mange af os Unge skyder Lægmandsapolatet fra os. »Vi har ikke Tid«. — Maaske er det sandt, men! Mon ikke vi misbruger det Udtryk lidt for meget? Det er nu engang saadan, at de Mennesker, der virkelig ikke har Tid, aldrig vil erkende det. Giver man een, der har meget at bestille, endnu mere, saa bliver det gjort.

Dette er Tilfældet med vore Præster. Er vi maaske nogensinde blevet afvist af dem, fordi de ikke har Tid? Burde vi saa ikke aflaste Præsterne for lidt af deres Arbejde ved at tilbyde vor personlige Hjælp?

Det er naturligvis først og fremmest os Unge, der skal tage Initiativet. Vi er jo i Besiddelse af de uundværlige Egenskaber: Kræfter, Livsmod og Livsglæde, og da Gejstligheden Gang paa Gang udtrykker sin absolutte Tro paa Ungdommen, maa vi ikke svigte.

Ja! Men hvilke Gerninger er det da, vi skal udføre? Det maa vi selv afgøre, Arbejdet er alsidigt. Som Eksempel kan nævnes Gildeleder (det er vi Unge jo alle??). Men mon ikke ogsaa Sognepræsten trænger til Hjælp? Uden Tvivl. Han har en Mængde Sognebreve, der skal skrives, Fattige, der skal hjælpes, Unge, der skal vejledes, Breve o. l., der skal skrives o. s. f.

Skal vi Unge, baade de unge Mænd og vi unge Piger, ikke for

Fremtiden være enige om saa vidt muligt at undgaa Udtrykket »Vi har ikke Tid« og bruge dette som Motto: »Ingen Ung uden et Apostolat?«

K. U. K.'er.

Den stille Viljekraft

En Patient, jeg besøger, har siden 1916 ikke været oppe, og tilbringer hele Tiden liggende i een Stilling, ude af Stand til at sidde op eller vende sig i Sengen. Tiden kan ikke afkortes med Læsning, da Synet med Aarene er svækket. Anden Adspredelse er der altsaa ikke — bare ligge og vente paa den sidste Gæst, den tavse Gæst.

Naar jeg ser tilbage over den Aarrække, da jeg har haft den Lykke at kende Vedkommende, erindrer jeg aldrig at have hørt et utaalmodigt Ord, aldrig Udtalelser som: »Hvorfor skal jeg ligge altid?« Eller: »Hvorfor maa jeg ikke dø?«

Patienten var ung, da Sygdommen begyndte, og enhver — selv de, der aldrig har været Patienter — maa da vide, at det lange Sygeleje til maa være tungt at bære i Taalmodighed,

Jeg har altid beundret dette Menneske, der kan le og tale om Dagens Spørgsmaal, om Naturskønhed, om Foraaret og Sommeren, om Livet paa Landet, hvorfra Vedkommende stammer, kort sagt alting, og saa sige: »Farvel, Tak for Besøget«, med et venligt Smil, uden at have omtalt sig selv med et eneste Ord udover: »Jeg har det godt.« Det er en Form for Viljekraft, man kan lære af.

Ethel Markie.

Kan Vand stivne?

Walter Scotts Romaner er ikke kedelige. Han har bl. a. et Sted en spændende Skildring af en Kamp i den syriske Ørken mellem en kristen Ridder og en Saracener (muhammedansk Kriger). Muhammedaneren angriber først, men maa bede om Vaaben-Stilstand, og da han ikke kan klare sig paa andre Maader, begynder han at haane Modstanderen, fordi han rider ud i Ørkenen med et Dyr, der synker i Sand til over Hovene. Men den kristne Ridder forsvarer sit Dyr og fortæller, at Hesten hjemme i hans Fædreland har baaret ham over en stor Sø, uden at saa meget som et Haar over dens Hov blev vaadt derved, fordi der i Franken findes et Klima, der faar Vand til at stivne.

— Saa snart man hører en Francker tale, faar man en Fabel at høre, sukker Saraceneren hovedrystende. Saadan et Klima har han aldrig været præsenteret for, altsaa eksisterer det efter hans Opfattelse ikke!

Jeg kan ikke lade være at tænke paa Walter Scotts Saracener, hver Gang jeg hører nogen erklære, at »Gud ikke eksisterer, eftersom jeg aldrig har mærket noget til hans Eksistens!«

— Tror De heller ikke, Syrien eksisterer? spurgte jeg en Dag en Mand, der kom med denne Paa-stand.

— Selvfølgelig gør jeg det, sagde han og kom med lange præcise Forklaringer om Syriens Beliggenhed, skønt han aldrig har været uden for Danmarks Grænser. Han har nemlig taget det fornuftige Standpunkt at kontrollere Paastanden om Syriens Eksistens ved Hjælp af sin Geografi, og er kommet til det Resultat, at det virkelig maa eksistere, skønt han aldrig har set det med egne Øjne. Hvis han for sin egen Skyld vilde kontrollere Paastandene om Guds Eksistens paa samme logiske og nærliggende Maade gennem de Skrifter, der behandler Emnet, vilde han forekomme mere intelligent. Men saadan er der saa meget —.

E. Hoffm.

Trosbekræftelsesfesten i København

Søndag d. 19. April Kl. 9 i St. Ansgars Kirke. Paa Grund af Pladsforholdene modtager hver af de unge, der skal tage Del i Højtideligheden, to Billetter til sine parvørende. Kun disse Billetter giver Adgang til Kirken. Børnene samles Bredgade 67 A i Højskolens Lokaler Kl. 8,45. Fra deres Pladser i Kirken bekræfter de unge staaende deres katolske Tro umiddelbart efter Biskoppens Prædiken. Fælleskommunion for alle de unge. Guds-tjenesten er færdig Kl. ca. 10,15.

St. Ansgars Kirke

Fred. 24. April Kl. 20 Familieaften. Biskoppen kommer til Stede og fortæller om Klosterliv. Bill. à 50 Øre købes i god Tid paa Kirkens Kontor.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 19. Apr. (ikke d. 26.) Kl. 8 Fælleskommunion for Immaculatakongregationen.

Mand. 20. Apr. Kl. 20 de unge Mænds Kongr. Torsd. 23. Apr. Kl. 20 Møde i Røde Sal for Mændenes Kongr.

Sakramentskirken

Mand. 20. Apr. Kl. 20 Ungdomsmøde. Journalist, Frk. Josephsen: »Henry Ford og andre Snurrepiberrier«.

Benediktinerindeklosteret paa Jagtvej

Søndag d. 19. April Kl. 14½ (2½) højtidelig Vesper med Iklædning. Eventuelle Deltagere bedes være i Kirken inden Kl. 14½, da vi ser os nødsaget til at aflaae Kirken Kl. 14½ for at undgaa Forstyrrelse under Højtideligheden fra uvedkommendes Side.

Aarhus

Søndag den 19. April: Kl. 8 Højmesse (Koral). Kl. 10 Sangmesse.

Fra og med i Dag gælder følgende Orden: Paa almindelige Søndage er der Højmesse Kl. 8, og der synges Koral af hele Menigheden. Messen er i alle Tilfælde færdig

Kl. 9. — Kl. 10 er der Sangmesse med en længere Prædiken.

Paa de større Højtider er der Højmesse Kl. 10 med flerstemmig Sang, og Sangmesse Kl. 8.

1. Søndag i Maanedens (Fælleskommunion) er der Sangmesse baade Kl. 8 og 10.

Søndag den 25. April: St. Markus-Bededag. Kl. 7,45 Procession og Messe.

Aarhus Opland

Søndag den 19. April: Grenaa Kl. 10 (paa Afholdshotellet). Pindstrup Kl. 10.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde Søndag d. 26. April Kl. 14,30 i St. Annæ Kirke.

Benediktineroblaterne

Møde Fredag 24. Apr. Kl. 19,45 hos Liobasøstrene i Valby.

Academicum Catholicum

Lørdag den 18. April Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wissum, Asmussens Allé 1, København V. (NB. sidste Gang i denne Sæson).

Fredag den 1. Maj (Store Bededag). Udflugt til katolsk Stævne i Helsingør. Besøg i Karmeliterklosteret m. m. Nærmere Meddelelse følger snart.

Søndag den 3. Maj.

A. C.-Messe hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Onsdag den 6. Maj Kl. 20.

Ordinær Generalforsamling i Lokalerne, Bredgade 67 A. — Kl. 20,45 Foredrag af Pastor emer. Carl Wagner om »Hvad de middelalderlige Materier i Aarhus Domkirke fortæller mig om Senmiddelalderens Fromhedsliv«.

De unges Studiekreds.

Fredagene d. 24. April, d. 8. Maj og d. 22. Maj (hver Gang Kl. 20 i Bredgade 67 A). — Næste Gang, Fredag d. 24., vil Pater Roos tale om Søren Kierkegaard.

Sygeplejerske-Forbundet

Torsdag d. 23. ds. Kl. 8 læses der Messe paa St. Josefs Hospital for

Sygeplejerske-Forbundets Medlemmer. Messen læses i Fredens Intention. Alle Medlemmer opfordres til at forene sig i Bøn, — som vi skrev i vor sidste Meddelelse til Medlemmerne: Vi haaber, at ogsaa de, der bor rundt omkring i Provinsen vil tænke paa den Morgen og maaske faa det ordnet saaledes, at de kan gaa til Messe den Dag, saa at vi alle mødes i Bønnen om Fred. Ønsket om denne Messe er fremkommet fra Aarhus og har vundet en varm Tilslutning rundt omkring.

Pædagogforbundet

Da vi sikkert alle gerne vil være med til Helsingørstævnet Store Bededag, udsætter vi vort Foraarsmøde paa Sct. Annæ Skole til Søndag d. 10. Maj. Pater Roos S. J. vil tale om: Tro og Tvivl. Nærmere Program følger i et senere Nummer af Ugebladet. Bestyrelsen.

»Vor Glædes Aarsag«

Møde Tirsdag d. 21. April Kl. 7½ paa Institut Sct. Joseph. Efter Mødet hyggeligt Samvær. Brød og Sukker bedes medbragt.

Musikaften

afholdes paa Sankt Knuds Skole Onsdag d. 22. April Kl. 19,15 præ. Adgang 50 Øre.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag 18. April Aabent Hus Kl. 19,30—22. Søndag 19. April Retrætedag hos St. Liobasøstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. Alle unge Katolikker indbydes til at deltage. Retræten ledes af Pater Johs. Samuelsen S. J. Dagen begynder med stille Messe Kl. 8,30 og slutter ca. Kl. 17. Medbring Mad til hele Dagen. Deltagelse koster Kr. 1,25 og bedes meldt snarest til Formanden Hr. Albert Strøyer, Nansensgade 90, K. Palæ 5718, eller direkte til Valby 25. Lørdag 25. April Kl. 20 Studiekredsmøde. Emne: Det 8. Guds Bud. Indledere: Tove Prüser og Albert Petersen. De 2 Minutter: Birgitta Samuelsen og Edvard Nielsen. Praktisk Arrangement: Gruppe IV. Fredag 1. Maj deltager Klubben i Stævnet i Helsingør.

Ordning.

Tirsdag d. 21. ds. pr. Kl. 20: Andagt i Kirken, hvor vi forbereder os til et godt Valg. — Generalforsamling med Dagsorden iflg. Love (se forrige Nr.). Efter Generalforsamlingen forevises Olympiadefilmen, der varer ca. 1 Time. Skytteforeningen har kun kunnet laane os den denne Aften, derfor kom alle sammen, det er den eneste Lejlighed til at se den.

Husassistent

kendt med daglig Madlavning søges 1. Maj eller senere. Fru Schütten, Tipperupallé 13, Hareskov ved København. Tlf. Hareskovby 153.

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigst
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A/s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen
Kul, Koks, Briketter
Strandvejen. Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Advocata nostra

Du, vor Forbederinde —

I en lille Kirke i Dalen i det Land, hvor jeg har hjemme, findes der stadig paa den gamle Mur et Maleri, som er anbragt der i Kirkens længst forsvundne katolske Dage. Nu er der ikke mange, som lægger Mærke til det. Men den gamle Fresko er der alligevel og viser os paa sin naive, næsten spøgefulde Maade noget af, hvad vore Forfædre troede. Billedet udfylder næsten hele den lille Kirkes søndre Væg, og Menigheden maatte se det, naar den forlod Kirken. Det viser en Scene, som vore middelalderlige Fædre elskede: St. Mikael, som vejer Sjælene.

Mikael staar der og holder i sin venstre Haand Dommens Vægt med dens to Skaale og i højre Haand et flammende Sværd. Han er Dommer. Det tilkommer ham at veje Sjælene til Dom. Han er ikke personligt interesseret i den Sjæls Skæbne, som han nu vejer. Det er ikke hans Sag. Han staar der med Vægt og Flammesværd og ser ud fra Billedet. Vejningens Resultat kan øjensynligt ikke foruroge ham. Han er Dommer eller Dommerens Hjælper, og han agter at holde Vægtstangen uden Fordomme eller Sympatier.

I en af Skaalene findes en lille Sjæl, lige afdød fra Livet.

Den venter sin Dom. Man ser den knæle i Skaalen med Ligklædet trukket om sig. Den er forfærdelig bange. Den kikker ud over Skaalens Rand med ængstelig Gru. Ovre i Retfærdighedens anden Skaal ligger hans Synder, bundtet i store Pakker og tunge at se til. Der staar »Synder« skrevet paa dem. Man kan mærke den stakkels lille Sjæls Kvaler, idet den ser over Randen og bemærker sin Uretfærdigheds store Byrder, som vejer den ned. Og som om dette ikke var nok til at gøre Sjælen bange, er der Smaadjævle hele Vejen rundt om Skaalen med Synderne, og de gør alt, hvad de kan, for at trække Skaalen ned. Den lille Sjæl ser alt dette og er ude af Stand til at forhindre det. Derfor er den fortvivlende angst — og St. Mikael rører det ikke det mindste. Det er ikke hans Sag. Han er der for at paase Retfærdighedens Gang. De lumskede smaa Djævle har narret ham. Dem ser han ikke.

Men lige ved Siden af den Vægtskaal, hvor den lille Sjæl knæler, staar Guds Moder. Hun er ikke Dommer — *Advocata nostra*, vor Forsvarer for Domstolen, vor Forbederinde — og hun ser, hvad der foregaar. Djævlene snyder. Og hun har

øjensynligt forstaaet, at det kan de være to om, og derfor er det, at hun ned i den Skaal, hvor Sjælen knæler i Rædsel, lader sin Rosenkrans falde Led for Led. Hvor naivt det end er malet, er det gjort saa glimrende, at man ligefrem kan se, hvordan Rosenkransen mere og mere tynger Skaalen med den knælende Sjæl nedad, trods Synderne i den modsatte Skaal og alle Smaadjævlens Anstrengelser. Og Sjælen er overrasket. Den kan ikke se, hvad der foregaar bag ved den.

Naar Sognets Indbyggere hver Morgen forlod Kirken efter Messen, saa de her, hvad der er Guds Moders særlige Hverv. Hun var her for at hjælpe dem, og hun hjalp dem med alle de Bønner, de selv havde bedt til hende. De vilde ikke blive glemt paa Dommens Dag, naar alle deres Livs Synder skulde føres frem imod dem.

Du vor Forsvarer for Dommersædet, du vor Forbederinde! Dér vil du staa, fordi det netop er din Sag at bære vore Gaver frem for Guds Trone og at udøse Guds naadige Velsignelse over os. Dér vil du staa, for dér har Gud stillet dig — mellem os og sig selv.

Bede Jarrett O. P.

Trosbekræftelsen i Sct. Ansgars Kirke

Sverige viser Vejen

I de senere Aar har flere og flere Stater knyttet diplomatisk Forbindelse med Vatikanet, og i Særdeleshed efter indeværende Krigs Begyndelse har der saa godt som overalt i Verden atter og atter rejst sig Røster for at inddrage Pavestolen i det Arbejde, der nødvendigvis maa gøres for at rehabilitere Verden. I Løbet af sit forholdsvis korte Pontifikat har Pius XII flere Gange — nu sidst ved sin betydningsfulde Juletale — henledt Verdens Opmærksomhed paa det Program, der ene er at følge, dersom Menneskeheden skal opleve lysere Tider. Nedenfor gør Dr. Johannes Jørgensen opmærksom paa en Tendens i samme Retning i Sverige; det maa sikkert anses for en Begivenhed, at slige Tanker netop kommer til Orde i et saa protestantisk Land som Gustav Adolfs — maaske Danmark ogsaa med Tiden følger efter?

Af en Artikel i »Stockholms-Tidningen« for 10. April 1942 med Overskrift »Påvestolen och regeringerna«:

Det nævnes først, at der er Forhandlinger i Gang mellem Finland og Vatikanet om at knytte diplomatiske Forbindelser — ligesom mellem Japan og Kina paa den ene Side, Pavestolen paa den anden. Det hedder derpaa:

»Med sin lysende Intelligens og sin rige Erfaring som Diplomat nærer Pius XII sikkert ingen Illusioner om Muligheden af nu at gøre en mæglende Indsats mellem de kæmpende Magter. Men ligesaa sikkert er det, at han omhyggeligt følger Omvæltningerne i Kampens Brag og ikke agter at forsømme nogen Lejlighed til at virke i Fredens

Interesse. Derfor ønsker han, at alt skal være beredt til Handling, og dertil er jo direkte Forbindelser med de forskellige Stater af stor Værdi.«

Og nu kommer det vigtigste:

»Pavens Rige er næppe nok af denne Verden — men det er et mægtigt Rige. Det udgør trods al konfessionel Adskillelse (opdeling) et urokkeligt Centrum indenfor Kristenheden. Paven kan ikke mangle, naar det gælder at stræbe efter Fred og en bedre Ordning i Verden. Det maa derfor være tilladt at fremsætte den Tanke, at vort Land maaske ligesom det saa overvejende protestantiske Finland kunde finde, at Forbindelse med Vatikanet vilde være til Gavn for de humanitære Idealer, vi efter Evne vil fremme.«

▲ Efter Trosbekræftelsesfesten
Øverst tv. Biskoppen modtager de unges
Løfter

Et lille Hundrede 14-aarige — omtrent lige mange Piger og Dreng — samledes i Søndags til Trosbekræftelsesfesten i Sct. Ansgars Kirke, og dermed optoges for første Gang herhjemme denne smukke Skik, der kendes i adskillige katolske Lande og ved hvilken Lejlighed de unge, paa Tærskelen til de voksnes Rækker, bekræfter deres Tro overfor Biskoppen.

I alvorlige Ord formanede Biskoppen til at holde fast ved Troen, det eneste sikre her i Livet, til at være trofaste overfor Kirken og følge dens Bud.

Efter Prædikenen modtog Biskoppen saa Børnenes Løfter — lyse Barnerøster fornyede deres Daabsløfte og lovede deres Biskop Trofasthed og Udholdenhed. Til Slut meddelte Biskoppen den store Skare sin Velsignelse, og med »Fast skal min Daabspagt evigt staa« sluttede den smukke, enkle Højtidelighed.

Fire katolske Skolelæger paa Forebyggelses-Arbejde

Til Felts mod Tuberkulose, Platfødder, daarlig Holdning og andre Skavanker

Alle katolske Forældre ved efterhaanden, at der er noget, der hedder en katolsk Skolelæge. I København og paa Amager har der eksisteret en saadan i halvandet Aar, i Næstved endnu længere, for herfra er den katolske Skolelæge-Institution udgaet, takket være Overlæge, Dr. *Søndergaard*. Aarhus har fornylig faaet katolsk Skolelæge, Dr. *Sven West*, og flere større Byer slutter sig sikkert til efterhaanden.

— Men hvad laver en Skolelæge? Og hvilken Gavn faar de katolske Børn af hans Arbejde? har jeg spurgt Læge, Dr. med. *Oscar Wanscher*, der netop har afsluttet sin første, grundige Undersøgelser af ialt 658 Elever i de fire københavnske katolske Skoler og opgjort Resultatet.

— Først og fremmest, siger Dr. *Wanscher*, maa man ikke forveksle hans Arbejde med en Læges i Almindelighed. Skolelægen er der for at forebygge, ikke for at kurere, og opdager han Sygdomme og Skavanker hos et Barn, bliver det altid henvist til Behandling hos Familiens Læge, som Skolelægen derefter staar i Forbindelse med, saa han kan følge Resultatet af Behandlingen.

Hvert Barn sit Helbredskort

Men der er ogsaa mange Maader at forebygge paa. Straks i første Underklasse starter vi Skolelæger Helbreds-Kontrollen med en gennemgribende Undersøgelse af hvert enkelt Barn. Det bliver tuberkulinprøvet, undersøgt for Platføddethed, Holdningsfejl og daarlige Tænder, Syn og Hørelse bliver prøvet, det bliver vejjet og maalt, og Moderen — der helst skulde være til Stede ved den første Undersøgelse — bliver spurgt ud om det, der kan være af Interesse: Barnets Appetit og Fordøjelse o.s.v.

Nu ved vi tilstrækkeligt om den Lille til at kunne skrive dets Helbreds-Kort, og hele Vejen op gennem Skolen bliver dette Kort ført a jour ved den regelmæssigt tilbagevendende aarlige Maaling, Vejning, Tuberkulinprøve o.s.v. Samtidig er det min Opgave som Skolelæge at kontrollere, at der er god Ventilation i Klasseværelserne, at de Nærsynede ikke sidder for langt tilbage i Klassen, at Eleverne sidder rigtigt ved Bordene, saa de ikke faar daarlig Holdning, at Skolebespisningen bevares i de sundest mulige Rammer o.s.v., o.s.v. Jeg skal farveblindheds-prøve de ældste Elever, saa de ikke risikerer at gaa Styrmands-Vejen, hvis de ikke kan kende Forskel paa en Styrbords- og en Bagbords-Lanterne. Jeg skal difterivaksinere en Del af Børnene. Jeg skal undersøge, om der er ordblinde Børn — der er fundet tre paa mit Omraade, og sørge for, at de bliver sendt til Sær-Undervisning. Jeg skal nu og da holde smaa Foredrag for Lærerpersonalet, Eleverne og Forældrene

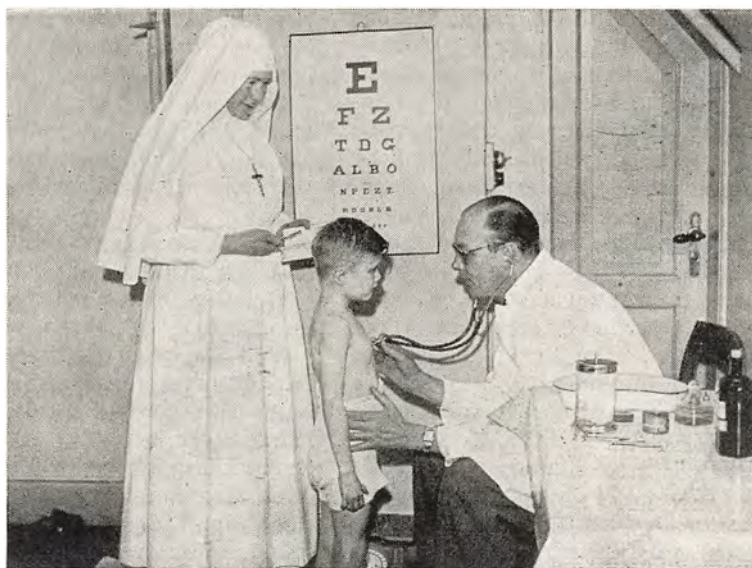
om sanitære og hygiejniske Emner, og endelig staar jeg til Raadighed for de Forældre, som gerne vil have gode Raad, i min Træffetid paa hver af Skolerne en Gang om Maanedn.

Kampen mod Tuberkulosen føres grundigt

Alt dette kunde jeg umuligt overkomme, hvis jeg ikke havde en dygtig Skole-Sundhedsplejerske til Hjælp. Men Søster *Alberta* er mig en uvurderlig Støtte, hvis hele Tid gaar med dette Arbejde — hun maa ogsaa i mange Tilfælde besøge Børnenes Hjem og hjælpe deres Mødre med Raad og Daad. Alene ved Tuberkulinprøverne, der skal gentages hvert Aar, er Søster *Albertas* Hjælp uundværlig. Hun er mig et slaaende Bevis paa, hvor glimrende Sct. Josephs-Søstre kan gøre Fyldest ogsaa i det sociale Arbejde.

— Viste der sig megen Tuberkulose blandt Børnene?

— Tværtimod, Resultatet var opmuntrende. Af de 658 var kun en eneste angrebet, og Tilfældet blev taget i Opløbet. 125 viste positiv Reaktion, men det betyder ikke, at de har Tuberkulose, men snarere, at de er delvis immune overfor Sygdommen gennem de naturlige Modgifte, Kroppen danner mod de Tuberk

En lille Gut paa Sct. Knuds Skole overværer undrende, at Dr. *Wanscher* lytter til hans Lunger, mens Søster *Alberta* staar parat med Notesblokken.

kulose-Baciller, som hyppigt er i og omkring os. Alligevel kan man ikke være forsigtig nok, og saa snart et Barn viser positiv Reaktion, bliver det henvist til Centralstationen til Tuberkulosens Bekæmpelse, hvor det bliver grundigt videre-undersøgt og røntgenfotograferet.

Hvordan man bliver af med nervøse Børn

— Hvordan var Helbredstilstanden som Helhed?

— Snarere over end under Gennemsnittet. Og vi har allerede haft den opmuntrende Oplevelse at kunne fastslaa, at der er sket en Bedring i den Tid, Skolelæge-Institutionen har eksisteret. Det skyldes ogsaa for en stor Del Skolebespisningen. Der blev ganske vist konstateret 212 Undervægtige blandt de 658, men det skal ikke tages for højtideligt. Det skyldes tit, at Barnet vokser voldsomt, og derfor omsætter sin Ernæring mere i Vækst end i Buttethed. Overvægtige Børn er ogsaa gennemgaaende mindre modstandsdygtige. Men Helbredstilstanden som Helhed kunde uden Tvivl blive endnu langt finere, og trætte, nervøse Børn et Særsyn, hvis der blev lagt Vægt paa, at de Smaa faar tilstrækkelig Hvile daglig — et lille regelmæssigt Middagshvil efter Skoletid vilde være glimrende, selvom Barnet ikke sover. Slikkeri mellem Maaltiderne skulde helst ud af Verden, det ødelægger den naturlige Appetit, og Kaffe med Wienerbrød er og bliver ikke nogen heldig Ernæring for Børn. Det er nok hurtigt og tilsyneladende billigt. Men det er dyrt i det lange Løb. Det nedbryder. Men det har ogsaa de fleste Forældre efterhaanden indset. Alene Børnenes Tænder viser det. De er gennemgaaende i en bedre Tilstand, end man havde Grund til at vente, til Trods for, at det sidste Par Aar har gjort Madspørgsmaalet vanskeligere for de fleste Familier. Der vil dog altid være Børn imellem, som trænger til noget styrkende, men hvis Forældre vanskeligt er i Stand til at give dem det — det

vilde være dejligt, om vi raadede over et lille Fond, bare paa 100 Kr., til at uddele lidt haardt tiltrængt Levertran eller lignende, hvor vi skønner, det vilde være paa sin Plads.

Bedre Helbred efter at Skolelægen er kommet

— Hvad siger Børnene til at skulle til Skolelæge?

— Første Gang er de undertiden rædselsslagne, eller betænkelige, men siden opfatter de det som en bedre Adspredelse. Ogsaa andre var lidt betænkelige og skeptiske til at begynde med, men nu mærker jeg kun Glæde og Interesse for Ordningen, og selv føler jeg det som en stor Tilfredsstillelse at være med til at værne om den opvoksende Slægt. Men lad mig ikke glemme at understrege, at andre katolske Læger har gjort et stort forberedende Arbejde, førend vi kunde begynde Skolelæge-Virkomheden her i Byen!

Paa Amager, hvor Læge Fru *Else-Minna Lauritzen* i samme Tidsrum har været de katolske Børns Skolelæge, og ligesom Dr. Wanscher har ledet Undersøgelserne efter nøjagtigt samme Mønster som den kommunale Skolelæge-Institution, er Indtrykket af Helbredstilstanden omtrent den samme. Ogsaa her er der fastslaaet en kendelig Bedring, efter at Undersøgelserne er begyndt. De smaa grimme Dyr Lusene er ikke konstateret et eneste Sted i Sct. Annæ Skole, mens der har været enkelte Tilfælde i Dr. Wanschers Skolelæge-Praksis. Endelig finder Overlæge Søndergaard Resultatet af sin Skolelæge-Gerning i Næstved meget opmuntrende. Men i Betragtning af, at alle fire katolske danske Skolelæger gør dette store Arbejde vederlagsfrit og med et Smil som et Led i katolsk Aktion, er der ogsaa Grund for katolske Forældre til at være dem dybt taknemlige!

-sen.

Katolsk Aktion i Fredens Aar

Besøg i en belgisk Friluftskoloni

For nogle Aar siden opholdt jeg mig i Bruxelles sammen med en Flok unge Katolikker fra København. Blandt de mange Indtryk og Oplevelser, som vi bragte med hjem fra denne Rejse, kunde nedenstaaende maaske være af Interesse for Ugebladets Læsere.

En Morgenstund var vi kommet lidt tidligere paa Gaden end sædvanlig; Klokken var henimod otte.

Ved Stoppestedet lige uden for Huset havde der samlet sig et helt lille »Opløb« af mindre Børn, Dreng og Piger, og flere kom stadig til, fulgt af en Far eller Mor, som straks efter fjernede sig. Lidt efter kom et Par »Søstre« ud fra det nærliggende Kloster. Børnene hoppede dem glade i Møde, ordnede sig paa deres Vink i en lang Række, pa-

rat til at entre Sporvognen, som nu nærmede sig.

Ved første Lejlighed søgte vi Oplysning om denne lille Episode og fik da at vide, at det var Børn, som ikke havde haft Mulighed for at komme paa Landet, og som hver Dag blev kørt ud til en Friluftskoloni i Udkanten af Byen.

Sagen vakte stor Interesse. Nogle af de unge, som allerede havde forsøgt sig med lidt »Katolsk Aktion« hjemme i København, fik Lyst til at lære dette Foretagende nærmere at kende, og en Dag tog vi da med Sporvognen derud. Ved Endestationen stod vi af og naaede efter en kort Spadseretur ud til en gammel Slotspark, der var omgivet af et højt, tæt Gærde. Her skulde Friluftskolonien være.

Parken var kun tilgængelig

gennem en eneste Indgang. Vi havde forsynet os med en Anbefalingsskrivelse fra rette vedkommende og fik saaledes Lov til at slippe ind.

Det Syn, der mødte os, var ikke helt almindeligt. Vi stod i en stor Park eller snarere en lille Skov med gamle Træer, Plæner og Gange. Rundt om, jævnt fordelt over hele Terrænet, laa en Mængde smaa Pavilloner i alle Stilarter, enkle Barakker, moderne »Telte«, Trævillaer en miniature — omtrent som i vore Kolonihaver. Omkring »Husene« legede Børn under Opsyn af unge Piger i en Slags Uniform, beigeifarvet Kittedel med grønt Slips, mens Ordensfolk i al Verdens forskellige Dragter gik ud og ind eller sad stille samtalende med Børnene.

Hver Pavillon bar Navnet paa den Skole eller det Børnehjem, hvis Elever den husede. Ved Indgangsdøren stod en Pæl med en Tavle, hvorpaa der i mere eller mindre kunstnerisk Udførelse var tegnet Billedet af et Dyr — en And, en Svale, en Tiger, en Skildpadde o.s.v. — ikke altid let kendeligt, hvorfor Navnet paa Dyret klogeligt var skrevet nedenunder.

Omtrent midt i Parken stødte vi paa en ret stor Bygning i Sten, og hvorfra en lun Duft af Mad trængte ud og lod os formode, at her var en Madcentral, og at det ikke kunde vare længe, før den vilde give sig til Kende.

Ganske rigtigt. Et Kvarters Tid efter vor Ankomst begyndte den store Klokke foran Huset at runge ud over Parken, og i samme Øjeblik blev der Liv ved alle de smaa Pavilloner. Borde, som allerede havde staaet dækket under Trærnes Kroner, fik det sidste Eftersyn. Børnene kom løbende fra alle Kanter og stillede op til Haandvask. De »grønslipsede« Hjælpere kom gaaende med Madspande paa Armen, to og to, og styrede hen imod Marketenderiet. De, der boede nærmest, naaede hurtigt derhen, hvorimod de, som boede i Ud-kanten af Kolonien, maatte have mindst 10 Minutter at gaa.

Efter Tur blev nu Spandene fyldt med varm Suppe, og Van-

dringen tilbage begyndte. Næppe var Suppen øst op til Børnene, før de »grønslipsede« atter maatte af Sted for at hente Eftermaden, som bestod af Kød, Kartofler og Sovs.

Alt gik præcist og muntert — men det tog Tid. Det drejede sig nemlig om — hvad vi senere fik at vide — at bringe Mad til henved 2000 Børn!

Hurtigere gik det med at faa Maden til at forsvinde i 2000 sultne smaa Maver!

Efter en kort Bordbøn blev der taget fat paa Opvasken. Piger og Drengene med Forklæder bundet om Halsen fik Baljerne frem, hentede Vand hos Naboen, hvis de ikke selv havde, eller i Marketenderiet, og fra alle Kanter hørtes nu den klirrende Lyd af Tallerkener og Bægre, blandet med Børnenes Latter og muntre Snak.

Lidt efter lidt faldt Gemytterne til Ro. De mindste, som skulde sove til Middag indendørs, blev hentet ind og anbragt paa Madrasser eller Tapper. De større Børn strakte sig i Græsset eller satte sig til at læse i en Krog. Det var Middagshvile.

Henne paa en Bænk sad et Par Søstre med et Haandarbejde. Det saa helt hjemligt ud. Det var Josefssøstre, som vore egne derhjemme. Vi kom i Passiar med den ene af dem og bad hende fortælle os lidt om Livet herude.

»Ja, som De jo allerede ved, kører vi herud tidligt hver Morgen, hver Skole med sin Flok. Ved Porten bliver vi talt og maa aflevere lige saa mange Adgangskort à 2 Fres. 50, som ...«

»2 Fres. 50!« udbryder en af de unge Piger, »det er jo ikke mere end 35 Øre i danske Penge. Det strækker da ikke længer end til en Iskage!«

»Knap nok,« siger Søsteren smilende. »Det er selvfølgelig en ren Bagatel i Forhold til, hvad hvert Barn koster herude. Men vi tør ikke kræve mere. Der er dem, for hvem selv dette lille Beløb betyder noget. Men der er selvfølgelig ogsaa Familier, som kan betale mere, og som gør det, naar vi beder dem derom.

Men meget kommer der jo aldrig ind ad den Vej.«

»Det hele hviler altsaa paa et temmelig usikkert Grundlag,« bemærker jeg.

»Ja, menneskeligt talt. Jeg kender for øvrigt ikke meget til de Ting. Jeg ved blot saa meget, at der hver Dag, naar vi har anvendt de faste Bidrag, som vi kan regne med, er et Under-skud, som skal dækkes — paa en eller anden Maade!«

»Men bliver det saa ogsaa dækket?« spørger en.

»Ja, altid, takket være den Mand, som er Sjælen i hele denne Gerning, en yngre Præst, Abbé Froidure, som har startet baade denne Koloni og alle de andre, som efterhaanden findes rundt i Landet. Det er hans urokkelige Tro og Tillid til det guddommelige Forsyn, som bærer det hele.«

»Han er altsaa,« bemærker jeg, »saadan en Slags Don Bosco eller Cottolengo?«

»Ja,« svarer Søsteren, »det kan vi godt kalde ham. Men De maa nu forresten ikke tro, at disse to Helgener er saa enestaaende. De var i saa stort Format, at man ikke kunde andet end lægge Mærke til dem. Men i mindre Format findes deres Type spredt ud over den hele Jord, det kan De være forvissset om. Men det var Livet herude, De vilde høre lidt om?«

»Ja, Tak. Lidt om Dagsordenen. Naar nu Børnene er blevet talt, hvad saa?«

»Saa gaar hver Flok til sin Pavillon, som jo er let at kende...«

»Paa Grund af Dyrebillederne?« afbryder en af Selskabet. »Det er vel nok en sjov Idé med alle de Dyr. Man føler sig som i Zoologisk Have.«

Søsteren ler muntert.

»Ja, det syntes jeg ogsaa, da jeg første Gang var herude. Men det er meget praktisk. De smaa Børn har vanskeligt ved at huske Tal og Bogstaver — men et Dyrebillede, det kan de huske og give Oplysning om, hvis de en Dag skulde forvilde sig. Husk paa, hvor stor Parken er, og her er daglig fra 1500 til 2000 Børn herude.«

»Samles disse Børn ikke fra Tid til anden?»

»Jo, mindst to Gange om Dagen. Første Gang Klokken 10 om Morgenen, paa den store Plæne omkring Flagstangen, som De ser derhenne. Her holdes en Morgenandagt paa omtrent 10 Minutter. Direkticen eller Præsten, naar han er her, taler til Børnene, kort og klart, om et eller andet religiøst Emne, og slutter med at give dem »Dagens Løsen«, som svarer til det lige sagte. Det kan lyde saaledes: »Jeg vil være ærlig« eller »Jeg kan, hvad jeg vil« eller »Jeg vil være glad og gøre andre glade«.

Derefter bedes en Fællesbøn, synges en Sang, og til sidst hejses Flaget. Saa vandrer Børnene igen hver til sit.«

»Og hvad saa?»

»Ja, saa begynder Legen, uden for Husene eller paa den store Legeplads med de mange Redskaber, som De kan skimte der mellem Træerne. Den søges mest af Drengene.

Kl. 11,30 spises til Middag, som De jo lige har set. Derefter kommer Middagshvilen, som varer til Kl. 14. De større Børn behøver ikke sove, men de skal »dase«. Det er ganske nødvendigt for dem.

Kl. 15,30 lyder Madklokken igen, denne Gang til »Goûter«, som bestaar i en Kop Kakao med to Stykker Wienerbrød til.«

»Og saa er Dagen endelig færdig?»

»Nej, der leges endnu en Times Tid. Derpaa samles vi igen paa Plænen til Aftenbøn og Samvittighedsransagelse og faar et godt Ord med paa Vejen. Klokken henimod fem bryder vi saa endelig op.«

»Og saadan hver Dag, hele Ferien igennem?»

»Ja, undtagen om Søndagen, naturligvis. Om Lørdagen kommer Forældrene ofte for selv at hente Børnene hjem, og bliver saa gerne nogen Tid derude.«

»Og det er Deres Sommerferie, Søster?» udbryder en af de unge Piger. »De kunde nok selv trænge til Hvile!«

»Aa, Hvile!« siger Søsteren muntert, idet hun rejser sig for at se efter de smaa, der begyn-

der at røre paa sig inde i Huset. »Vi har en hel Evighed til at hvile os i!«

Vi tager Afsked, faar Hilsener med hjem til Danmark og retter endelig vore Skridt mod Udgangen.

Undervejs er vi saa heldige at møde Direkticen, som netop gør sin Runde i Parken.

Vi standser, præsenterer os som udenlandske Besøgende og kommer i Samtale. Vi udtrykker vor Beundring for det store Arbejde, som gøres her, men ogsaa vor Forundring over, at det er muligt at holde det i Gang.

»Ja,« siger hun, »jeg kan godt forstaa, at det undrer Dem. Det undrer ogsaa mig. Og dog har det nu været holdt i Gang i 10 Aar, trods store Vanskeligheder.«

»Ja, det er vel navnlig Pengene, der volder Bekymringer?»

»Aa, Penge!« siger hun med et Anstrøg af Ringeagt i Tonefaldet. »Pengene, det er snart det mindste. Men om vi stadig vil kunne faa den Stab af frivillige Medarbejdere, som vi nu har, og som med enestaaende Ugegenytte ofrer sig for denne Gerning! Jeg tænker ikke dermed paa Søstrene, som jo nu engang har viet sig til det apostoliske Liv; heller ikke paa os ældre, hvem Livet ikke længer lokker. Men alle disse unge Kvinder — og de unge Mænd i Drengkolonierne — som giver deres Fritid og deres bedste Kræfter. Alt staar og falder med den Indsats, de gør.

Hvis nogen vil vide, hvad »Katolsk Aktion« betyder,« tilføjede hun energisk, »saa lad dem komme her og se!«

Vi giver hende Ret og takker hende for den Oplevelse, som dette Besøg har været for os. Vi tør ikke opholde hende længer og byder Farvel.

»Hils Deres Landsmænd,« siger hun, »og sig til dem fra en, som taler af mange Aars Erfaring, at hvad vi i Aarets Løb faar udrettet i Skoler og Foreninger, kan ikke sidestilles med det, vi opnaar i en Sommerferie i en Feriekoloni af den ene eller anden Art. Det at have Børnene omkring sig hele Dagen, kunne

tale med dem let og ofte, lære dem at kende, vise dem Godhed paa saa mange Maader, alt dette knytter Baand, som sent brister.

Paa den anden Side, hvor ofte har vi ikke erfaret, at hvad vi fik bygget op en Vinter igennem, blev revet ned eller vejret bort, fordi Barnet tilbragte Sommeren i antireligiøse eller blot ikke religiøse Omgivelser. Det er ofte, som om man hvert Aar maa begynde forfra.

Derfor regner vi her i Belgien vore Feriekolonier og vore Frituftskolonier for noget af det vigtigste i vort Arbejde.«

Vi lover at bringe hendes Hilsen videre, og lidt efter staar vi igen ude paa Vejen.

Vi føler os saa smaa, saa underlig benovede, efter alt, hvad vi har hørt og set. Men hvem af os drømmer ikke om at kunne blive en »Kirkens Arbejder« som denne gode, stærke Kvinde — om end det blev af mindre Format!

Spero.

Radiogudstjeneste

fra Sakramentskirken
Fredag d. 1. Maj (»Store
Bededag«)

Kl. 9

Gudstjenesten former sig som en Prædiken med Salmesang og Bøn.

Salmebog Nr. 151: »Udsend din Aand«.

Prædiken af Pater Johs. Samuelsen S. J.

Salmebog Nr. 194: »Ave Maria, klare...«

Bøn

Salmebog Nr. 210: »O sanctissima«.

Valfarten til

HARALDSTED

finder i Aar Sted

Søndag d. 21. Juni

Manden, der slog Bro mellem Norden og Rom

Ved vi, hvad vi skylder ham?

Johs. Jørgensen

I sin modne og velorienterede Forelæsningsrække paa Katolsk Højskole over 90'ernes danske Litteratur har Adjunkt *Johan Jensen* bl. a. givet et Indtryk af, hvilken Rigdom dansk Katolicisme ejer i *Johannes Jørgensens* Forfatterskab og Personlighed — noget, vi maa- ske har svært ved helt at skatte efter Fortjeneste, saa længe vi endnu har denne frodige Digter iblandt os:

— Digtere er vor Tids Profeter, siger Johan Jensen. Med næsten religiøs Ærbødighed og Autoritetstro lytter den dannede Almenhed til deres Ord. Dette skal man betænke ved Johannes Jørgensens Betydning for Kirkens Arbejde i Skandinavien. Hans Bøger læses med Interesse af alle Literatur-Intereserede og danner Bro mellem Norden og Rom. Han har faaet Følelserne til at svulme af den Naade, det er at være Katolik. Hans Skrifter har givet Næring for katolsk Fantasi, noget, der i nordiske Lande er af stor Betydning. Hvad der før havde været fremmed og fjernt, giver han et Skær af Naturlighed — han giver katolske Skikke Dybde og Indhold. Han forandrer dansk Syn paa det katolske Væsen. Han viser den danske Læseverden, at der er noget, der hedder katolsk Kultur. Han har trængt ind til Hjertedybet hos Protestan-

ter eller Ikke-Kristne som *Gunner Engberg*, *Oscar Geismar*, *Biskop Chr. Ludwigs* og *Vald. Vedel*.

Hans Indflydelse paa Konvertiter faar vi fastslaaet rundt om i vor Omgangskreds. Faa har betydet saa meget for Kundskaben om Danmark og Norden i Europa som han. Af vore danske Digtere er der kun to, der har Verdens-Ry: *H. C. Andersen* og *Johannes Jørgensen*. For en Læserkreds i England, Tyskland, Frankrig, Italien og Nordamerika staar han som en ejendommelig Kulturpersonlighed.

Hans dybsindige Digte kan lære Ungdommen, at Naturdyrkelse giver ikke Kraft til at udholde alt: »Den Luft, som i Granerne suser, ej løfter den Sten, der mig knuser!« Med det rent katolske Forfatterskab udførte Johannes Jørgensen sit Livs Bedrift. I et mesterligt Dansk overbringer han os Kristendommens Sandhed. Angst og Trøst gør ham til Digteren af stor og gribende Poesi. Ankret op ved den katolske Kirke fortæller han os, at vi ikke er lutter Forfængelighed og Forgængelighed — men at der i vort Væsens Dyb er en Glød af den Evige, næret af Tro og Poesi.

I denne Forbindelse er det interessant at minde om Radioens udmærkede dramatiske Fremførelse i Paasken af »Frans af Assisi«, tilrettelagt af *Taus Neiiendam* og med *Eivind Johan-Svendsen* i Titelrollen. Det var en glimrende Repræsentation af Johannes Jørgensens rent katolske Forfatterskab, fremført for den brede danske Offentlighed af fremragende Kunstnere.

Dispens for 1. Maj

Det Apostoliske Vikariat meddeler, at Abstinenspligten bortfalder for Fredag d. 1. Maj, »Store Bededag«.

URBI ET ORBI

Overalt i den katolske Verden træffes der i Øjeblikket Forberedelser til paa Kristi Himmelfartsdag i Aar at fejre den hellige Faders sølvne Bispejubilæum. Pave Pius XII bispeviedes i 1917 af Pave Benedikt XV. — Aftenen før Kristi Himmelfartsdag agter den hellige Fader at rette et Radiobudskab til hele Verden; Talen vil finde Sted Kl. 18,30 over Vatikanets Radio og vil blive transmitteret af en Række europæiske og amerikanske Stationer. Umiddelbart efter Talen udsendes Oversættelser paa Hovedsprogene. Kristi Himmelfartsdag fejrer Hs. Hellighed den højtidelige Messe i Sct. Peterskirken Kl. 11. Ogsaa denne Højtidelighed vil blive transmitteret.

Den franske Statstidende har offentliggjort et Dekret, ifølge hvilket alle religiøse Ordener og Kongregationer i Frankrig fremtidig uden videre kan ydes retslig Anerkendelse fra den franske Stats Side. — Præstemangelen i Frankrig er i Øjeblikket søleligere end nogensinde før. Adskillige Sogne staar uden Præster. Samtlige franske Biskopper giver derfor i Aar i deres Hyrdebrev Udtryk for deres alvorlige Bekymringer over Mangelen paa gejstlig Arbejds-kraft og understreger af hvor stor Betydning for Fædrelandets Fremtid det er, at der gøres alt for at skabe en god fransk Gejstlighed. Eksempelvis anføres et Bispedømme, hvor der i 1941 døde 32 Præster, medens Tilvæksten kun var — 8. Episkopatet retter derpaa en indtrængende Opfordring til de franske Katolikker om at støtte Gejstligheden efter bedste Evne, da denne helt og holdent er henvist til at leve af de troendes Bidrag og der sine Steder hersker virkelig Fattigdom og Nød blandt Præsterne.

Et kort Bids af Kirkens Historie i

HELSINGØR

† Fratergården
 † Interiør fra St. Mariæ Kirke (mod Vest)
 Øverst tv.: St. Mariæ Kirkes Vestgavl

Helsingør rummer nogle af Danmarks bedste nationale Minder. Her ligger ogsaa Nordens bedst bevarede Kloster, der tilhørte Karmeliterordenen. I del 15. Aarhundrede fandtes der i Helsingør tre Klostre: Franciscanerklosteret (1481), som laa udenfor Byen, omtrent hvor nu Marienlyst Slot ligger, Dominikanerklosteret (1482) og

Karmeliterklosteret (1430). Den nuværende St. Olaf Kirke og St. Mariæ Kirken, som tidligere var Karmeliternes Klosterkirke, tilhører ligeledes del 15. Aarhundrede. Udenfor Byen fandtes et St. Jørgenshus for Spedalske, og Karmeliterne byggede ca. 1516 et Sygehus for fattige udenlandske Sæfolk. Omkring 1500 havde Byen et St. Gertrudsgilde, der paatog sig at begrave de Lig, som drev i Land fra Soen, og læse Messer for deres Sjælefred.

I Tiden efter den kirkelige Omvællning 1536 indtil

† St. Vincents Kirke

Tekst:
 Dr. A. Otto S. J.
 Fotos:
 Askov

† Interiør fra den smukke katolske St. Vincents Kirke

1849 var alt katolsk Liv umuliggjort paa Grund af de atterste Love, der truede med Dødsstraf, Fængsel og Forvisning. 1606 og 1621 gjorde Jesuitter og Dominikanere et mislykket Missionsforsøg. Omkring 1800 holdtes der i nogle Aar periodisk Gudstjeneste hos den spanske Kunstler fra Lüttich i Belgien, der arbejdede i den tidligere Schimmelmannske Vaabenfabrik. Paa Biskop von Euchs Initiativ blev der fra 1884 igen indført katolsk Gudstjeneste i Helsingør. Den 20. April samme Aar læste Pater von Geyr (fra Stenosgade) Messe i en Leilighed, der tilhørte en erboende Familie Durandour. Her holdt han derefter en Gang om Maanedens Gudstjeneste, indtil man i Juni Maaned næste

Aar lejede en Etage i Ejendommen Sudergade 8. 1901 udnævntes den forhenværende Præst i Folkekirken, M. C. Jensen, til Lærer og Kælekel. Han samlede Byens Katolikker til Foredrag og Fællesandagt paa de Søn- og Helligdage, hvor der ikke kunde komme nogen Præst til Stede. Den 2. Marts 1904 overtog Pater A. M. Walliez (af Lazaristfædrenes Kongregation) Sjælesorgen og indrettede et lille Kapel til regelmæssig Gudstjeneste i en Villas Sidebygning (Marienlyst Allé 17). Samtidig overtog 4 Vincentsestre ambulantsygepleje og Pige-Skolen (1. Apr. 1905). Kapellet opsigtes i Sommermaanederne flittigt af Følgesygterne i Helsingørs Omegn og Aaret igennem

Som og vi forlader vore Skyldnere

FØRSTE ARTIKEL

For anden Gang sker det, at vor guddommelige Mester udvider en af de korte Bønner i Fadervor, som han lærer os at bede. Efter de tre første staaer de kendte Ord: »Som i Himlen saa og paa Jorden«, hvorved vi bliver opfordret til at rette os efter de hellige Engles og de Saliges Eksempel i Himlen. Her i femte Bøn er det omvendt. Vi anmoder Gud om at rette sig efter vort Eksempel, naar han forlader os vore Synder. Saaledes som vi behandler vore Medmennesker, naar de ved Uretfærdighed eller andre Krænkelser har forsyndet sig mod os, paa samme Maade skal han behandle os, der har syndet mod ham. Tager vi det lille Ord »som«, hvormed Tilføjelsen begynder, saadan som vi gjorde, saa udtrykker det *en Lighed*.

Men man kan ogsaa opfatte hele Sætningen som en *Betingelse*. Saadan gjorde vor Herre selv, da han efter at have endt sin Undervisning i Bønnens hellige Kunst, endnu engang vendte tilbage til femte Bøn i Fadervor og sagde: »Hvis I tilgiver Menneskene deres Synder, saa vil jeres himmelske Fader ogsaa tilgive jer jeres Synder. Tilgiver I derimod ikke Menneskene, saa vil jeres Fader i Himlen heller ikke tilgive jer jeres Synder« (Mt. 6, 14).

I Grunden er det ligemeget, hvordan man forstaar Sætningen, om man betragter den som en Sammenligning eller Betingelse. For i begge Tilfælde understreger den paa det kraftigste *Nødvendigheden af Forsonlighedens Aand*. Venter vi selv vore Synders Forladelse, er vi nødt til først selv at lade Mildhed raade overfor dem, der har gjort os Uret. Ja, saa bestemt forlanger Gud af os, at vi glemmer de Krænkelser, vi har været Genstand for, og at vi viser hinanden indbyrdes Velvilje og

Næstekærlighed, at han forsmaar og afviser Offergaver fra Mennesker, der ikke vil udsone sig med deres Fjender. Vi kender jo det Skriftsted, som findes i Bjergprædikenen: »Bringer du din Offergave til Altret, og kommer du der i Tanker om, at din Broder har noget imod dig, saa efterlad din Gave der foran Altret; gaa først hen og forson dig med din Broder, og kom saa og frembær din Offergave« (Mt. 5, 23—24).

Denne Redebonhed til Tilgivelse af lidt Uret, som Menneskeslægtens Lærer sætter som Betingelse for at kunne blive bønært, er nu ikke noget, hvorom man kan sige: Dette Krav er for strengt. Det staaer nemlig som en *Samvittighedspligt* i vort eget Hjerter. »Gør ikke mod andre, hvad du selv ikke vil, at andre skal gøre imod dig«, siger en indre Stemme til os. Med disse Ord er al Uforsonlighed bandlyst. For vi selv ønsker ikke, at man bærer Nag mod os for vore Forseers Skyld. Dog ikke blot et Forbud, men ogsaa et Paabud hører vi, naar vi lytter til, hvad vort eget Indre siger til os. Alt, hvad I vil, at Folk skal gøre imod jer, det skal I ogsaa gøre imod dem« (Mt. 7, 12). Saaledes tænker og føler vi, og vi er overbeviste om, at det er rigtigt og ret. Derfor vilde det være en utrolig stor Uforsonskamthed, hvis vi bad Gud om Tilgivelse for vore Synder og Eftergivelse af de Straffe, som vi har fortjent, medens vi samtidigt vilde blive ved med at føle Had og Bitterhed mod vore Medmennesker.

Som Mennesker og Kristne er altsaa alle, der har lidt Uret fra andres Side, forpligtet til at være rede til Tilgivelse. Femte Bøn i Fadervor minder dem til Stadighed om *denne hellige Pligt*. En Kommentar til den læser vi hos Lukas (17, 3—4): »Pas paa jer selv! Naar din Broder forser sig imod dig, saa

irrettesæt ham. Fortryder han det, saa tilgiv ham. Og om han saa syv Gange om Dagen forser sig imod dig og syv Gange kommer tilbage og siger: Jeg fortryder det, — saa tilgiv ham!

Den, som til *Fuldkommenhed vil være Kristi Discipel*, nøjes ikke med den strenge Pligt, men efterligner sin Mesters Eksempel paa Kærlighed til Fjender. Da han var Døden nær, undskyldte Herren dem, der havde faaet ham naglet til Korset, og bad for dem til sin himmelske Fader. Paa en ganske uovertræffelig Maade illustrerede han saaledes, hvad han under sin offentlige Virksomhed havde lært og indskærpet som den nye Aand, der skulde afløse farisæisk Tankegang. »Elsk jeres Fjender,« havde han sagt i Bjergprædikenen (Mt. 5, 43). Med velberaad Hu har jeg sagt: »farisæisk« Tankegang, ikke »gamentestamentlig« Tankegang. For Jødernes hellige Bøger formaner til den samme Næstekærlighed som det Nye Testamente. »Hvis din Fjende er sulten, staaer der i Ordsprogenes Bog, (25, 21), »giv ham saa at spise; hvis han er tørstig, giv ham at drikke«. Dette forsonlige og velvillige Sindelag er altsaa nødvendigt i al vor Færd, men naturligvis ganske særlig, naar man vil bede Fadervor og ved den femte Bøn opnaa Syndernes Forladelse. (Mk. 11, 25).

Der er ingen, som nægter, at der kan være Tilfælde, hvor det bliver meget svært for vor faldne Natur at komme paa Højde med det kristne Ideal og føle Medlidenhed og Barmhertighed overfor dem, der har krænket og saaret os paa det dybeste. Men *med Guds Naade* skal det nok lykkes at overvinde denne indre Modstand. Vi Kristne kan jo ikke staa tilbage for Jøderne, til hvem Gud havde sagt: »Naar du træffer din Fjendes Okse eller Æsel løbende løse, skal du bringe dem tilbage til ham. Naar du ser din Uvens Æsel segne under sin Byrde, maa du ikke lade ham i Stikken, men du skal hjælpe ham med at læsse Byrden af« (II. Mos. 23, 4—5). Ej heller kan vi lade os overgaa af den

gamle Tids store Forbilleder. Tænk bare paa Davids gentagne Højmodighed mod Saul, skønt denne lurede paa ham for at tage hans Liv. To Gange var Saul givet i Davids Haand, saa denne kunde gøre med ham, hvad han fandt for godt, men to Gange skaanede David sin uforsonlige Fjende og overlod Dommen over ham til Herren. Han vilde ikke gengælde ondt med ondt, men overvinde det onde med det gode.

Hvad der bør gøre særlig dybt Indtryk paa os Kristne, er den Tanke, at hver den, som har let ved at tilgive sine Fjender og vise den kristne Broderkærlighed, i dette Sindelag har et meget godt Tegn paa, at han befinder sig i Naadens Tilstand og ejer det guddommelige Liv. Vi maa jo alle ønske at have al den Sikkerhed for, at vi er Guds Børn, som Gud selv tilstaar i dette Liv. Naar vi nu elsker vore Fjender, som Gud forlanger det af os, saa aabenbarer vort Slægtskab med den Allerhøjeste sig deri. For om Gud siger Skriften, at han, medens vi var langt borte fra ham og levede som hans Fjender, ved sin Søns Død har frelst os fra evig Fortabelse og forsonet os med sig. Saaledes har altsaa Herren vist Kærlighed og Barmhjertighed mod sine Fjender. Er vi hans Børn, bestræber vi os for at være fuldkomne, som vor Fader i Himlen er det.

Det vilde være en stor Skam og Skade for os, hvis vi ikke lignede Gud paa dette Punkt og ikke brød os om hans Formaning: »Bed for dem, som forfølger og hagvasker jer, for at I kan være jeres himmelske Faders Børn« (Mt. 5, 44). Vi staar her igen overfor noget, som er saa ejendommeligt for vor Religion. Det, der for mange er det

sværeste, de kender, har den Allerhøjeste gjort til et Middel, hvorved vi ligner ham og hans Fuldkommenhed mest. For Gud

er Kærlighed og har elsket os med evig Kærlighed, skønt vi har fortjent den saa lidt.

F. K.

Guld- Bryllup i Aarhus

En sjælden Fest, Guldbryllup, fejrer Mandag d. 27. ds. Hr. Skotøjshandler J. P. Holmboe og Hustru, Søndergade 70. Der bliver

Guldbryllupsmesse Kl. 9, i Lighed med den Brudemesse, vist den første i vor Kirke, hvori de blev viede i 1892. Hjerteligt til Lykke!

Helsingørs Kirkehistorie

fortat fra Side 265

nem af Trosfæller i Helsingborg og Omegn. Da Kapellet snart viste sig at være for lille, erhvervedes en større Ejendom i Nygade 8, hvor det nye Kapel blev indviet den 21. April 1907. Takket være Præsternes og Søstrenes opofrende Arbejde og de mange Velgøreres uegennyttige Hjælp kunde man den 4. Oktober 1928 efter mange Aars Ventetid paabegynde Rejsningen af den smukke St. Vincentskirke, som blev indviet den 25. Oktober 1930. Katolikerne i Helsingør vil aldrig glemme det trofaste og utrættelige Arbejde, som Biskop von Euch, Pater von Geyr, Kateket Jensen, Pater Wattiez, de nuværende Præster ved Kirken, St. Vincents søstre og mange andre har udført for den katolske Menighed i Helsingør. *

Den første Maj i Aar, paa Mariæ Bebudelses Dag, afholdes

første Gang et katolsk Stævne i »Byen ved Sundet«, ved hvilken Lejlighed Helsingørs Katolikker haaber at se talrige Trosfæller fra det øvrige Sjælland.

Academicum Catholicum

Fredag d. 1. Maj (Store Bededag).

Udflugt til katolsk Stævne i Helsingør. (Se Stævnets Program andetsteds i Bladet). For Medlemmer, der ønsker at cykle, bliver der fælles Cykeltur fra København til Helsingør Torsdag Aften med Overnatning i Helsingør og Hjemtur Fredag Aften. Man mødes Torsdag Kl. 17 1/2 ved Store Vibenshus. Medlemmer, der ikke selv sørger for Overnatning, maa have Vandrerkort. Der medbringes Forplejning til hele Turen, Middagsmad i Helsingør kan forudbestilles. Der er reserveret et Antal Sovepladser paa Vandrehjemmet Wisborg. Deltagere, der ønsker at overnatte (0,60 Kr.) og købe Middagsmad (1,50 Kr.) paa Vandrehjemmet, maa snarest meddele dette til Formanden (Eva 1211).

Deltagere i Cykelturen, der kunde ønske, i Stedet for at tage hjem Fredag Aften, at køre til Asserbo og vende hjem Søndag Eftermiddag, bedes meddele dette særskilt. Der overnattes i Helsingør og køres til Asserbo Lørdag (Besøg paa Kronborg og Esrom Kloster). Overnatning i Asserbo, hvor Messen læses Søndag Morgen.

De unges Studiekreds

holder Møde Fredagene d. 24. April, d. 8. Maj og d. 22. Maj Kl. 10 i Lokalet, Bredgade 67 A. — Fredag d. 24. April vil Pater Roos tale om Søren Kierkegaard.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted og Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

April:

26. S. 3. Søndag e. Paaske. — St. (hvid) Josef, hele Kirkens Værnehelgen (890); 2. Sæt Bønner: Søndagen (583), 3. Sæt Bønner (kun i st. Messer): St. Cletus og St. Marcellinus (885); St. Josefs Præfation (523); sidste Evangelium: Søndagens (585).
27. M. St. Petrus Canisius ([158]); (hvid) 2. St. Josefs Oktav (891), 3. Om Fred; St. Josefs Præfation (523).
28. Ti. St. Paulus af Korset (885); (hvid) 2. Oktaven (891), 3. St. Vitalis ([12]), 4. Om Fred; St. Josefs Præfation (523).
29. O. Oktav af St. Josefs Fest (hvid) (891); 2. St. Petrus Martyr (889), 3. Om Fred; St. Josefs Præfation (523).
30. T. St. Katharina af Siena (hvid) (890); 2. Om Fred; Paaskens Præfation (518).
1. F. St. Filip og St. Jakob, Apostle. — I Dag fejres: (hvid) **MARIAS BEBUDELSE** (858); 2. St. Filip og St. Jakob (894); sidste Evangelium: St. Filip og St. Jakob (895).
2. L. St. Athanasius (897); 2. Om (hvid) Fred; Paaskens Præfation (518).
3. S. 4. Søndag e. Paaske. — (rød) Korsets Genfindelse.

Søndag den 26. April afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Ansgarius-Bonifaciusforeningen, den danske katolske Kirkesag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K, Tlf. Palæ 4777, Kl. 9-18.

Kassererkontor: St. Annæ Plads 28, Postgiro 57042

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Korpset. — Alle Landets Divisionschefer har været samlet til Møde. Man drøftede her bl. a. den store Lands-Patroljeturnering, som Korpset lader afholde til Sommer. Ved de Divisionsturneringer, som i Løbet af Foraaret skal finde Sted i alle Divisioner Landet over, udtages den eller de bedste Patruljer (Antallet er afhængigt af Divisionens Størrelse, saaledes at vor Division kun har Ret til at blive repræsenteret af en enkelt Patrulje), og disse Patruljer mødes saa til Sommer paa et for alle ukendt Sted, hvor der er arrangeret en særlig Konkurrence for dem, strækkende sig over en lille Uges Tid. — Det siger sig selv, at Udsigten til at kunne deltage i denne store Lejr-samling og Konkurrence vil faa Landets Spejderpatruljer til at gøre en særlig Indsats i de forestaaende Divisionsturneringer.

I Paasken afholdt Korpset flere Foretagender for Førere, saaledes blandt andet Førerstævne og »Primitivt Ulveførerkursus«, begge paa Snoghøj Gymnastikhøjskole, og et »Primitivt Spejderførerkursus« paa »Storedam« i Nordsjælland. — I alle disse Kursus og Stævner deltog Førere fra vor Division, og de er vendt hjem glade og begejstrede

for alt det, de har oplevet, og de mange nye Idéer, de har hentet med sig, og som nu vil komme Spejderne og Ulvene til Gode.

Københavns Distriktet. I Midten af Marts afholdt Distriktet for Førere, Rovere og Skovmænd en meget interessant Aften i Nationalmuseets Festsal, hvor Museets Direktør, Dr. Nørlund, talte om Udgravningerne ved Trelleborg og viste hertil en lang Række fortrinlige Lysbilleder. Foredraget var det første i en Serie »Kend dit Land«, og samtlige Deltagere haaber meget paa, at man vil fortsætte Planerne herom.

Distriktets næste store Arrangement bliver en Øvelse i Hareskoven Søndag den 19. April for alle Spejdere i København og Frederiksberg. Spejderne fra Hertug Knuds Division stiller ved Nørrebro Station, hvorfra de pr. Tog eller Cykle tager afsted til et nærmere angivet Punkt ikke langt fra Kulhus, hvor Øvelsen begynder for vort Vedkommende. Det bliver sikkert en baade stor og spændende Dag for de 1500—2000 Spejdere.

Divisionen. Nu foreligger den endelige Opgørelse af Divisionens Styrke pr. 1. Januar d. A., og Tallene stiller sig saaledes:

	Ulve	Spejdere	Rovere	Førere	Tilsammen
Sankt Laurentii	8	20	—	7	35
Sankt Bendt	4	5	—	4	13
Sankt Ansgar	8	12	1	3	24
I Absalon	11	29	1	6	47
II Absalon	21	54	15	11	101
Div.-Ledelse				4	4
Ialt	52	120	17	35	224

Katolikdagen i Helsingør

Store Bededag, Fredag den 1. Maj

Program

- Kl. 8,20: Afrejse fra Københavns Hovedbanegaard.
Kl. 10,00: Højmesse i St. Vincents Kirke, Nygade 8.
Ved Orglet: Kantor *Husson*.
Medbragt Mad spises i Skolens Gymnastiksal, hvor der faas Kaffe, Øl og Sodavand.
Kl. 13,30: Pater A. Otto S. J. taler om Helsingørs katolske Fortid.
Kl. 14,30: Kunsthistorikeren *Knud Sinding* leder en Rundgang i Karmeliter-Klostret og i St. Olai Kirke.
Kl. 18,15: Afrejse fra Helsingør.
Husk Salmebog.
Medlemmer af Dansk Vandrelaug, som vil cykle, kan bestille Overnatning paa Vandrehjemmet Wisborg.

I den store Luftværnsøvelse fornylig deltog en hel Del af Divisionens Spejdere, dels ved Telefon- og Radiotjenesten, dels som Ordonnanser og endelig som »Ofre«.

I anden Halvdel af Marts afholdtes en Divisions-Spejderaften, hvori ogsaa Roverne og Førerne deltog. Foruden Sang, en kort Indledning til Brandværnsinstruktionen m. m. var der til Aftenen arrangeret en større »Hvem-ved-hvad«-Konkurrence mellem samtlige Patruljer i Divisionen og mellem Rover- og Førerhold. Som Præmie havde Divisionen udsat nogle nye Kort over Hareskoven, der vandtes af en Patrulje fra II Absalon. Iøvrigt har II Absalon Trop tidligere haft adskillige af den Slags Konkurrencer,

men det var første Gang vi prøvede den for et større Forum, og man kan vist roligt sige, at Forsøget opfordrer til Gentagelser.

Efter ovennævnte Spejderaften var Tropsførerne samlet til Møde for i Detailler at gennemgaa Divisionens Planer for Foraaret. Der var meget paa Programmet, men herom nærmere.

Divisionens længe ventede Kursus til Brandværnsmærket er nu paabegyndt. Kursuset afholdes i Sankt Bendts Trops nye Lokale paa Jens Jessensvej, og som Ledere fungerer tre af Divisionens Førere, der alle har gennemgaaet et specielt Instruktørkursus hos Dansk Brandværns Komité og Brandværnsnet. DC.

ter var saa durkdrevne, at de en Gang fandt paa allesammen at stille deres Lommeure ti Minutter frem — i Urlandet Schweiz venter man ikke med at faa Lommeur til man er konfirmeret — for derved at slippe hurtigere fri. Den gamle Præst var forbløffet, at hans eget gode Ur pludseligt havde kunnet tabe 10 Minutter — men bøjede sig for Enstemmigheden. Jeg var meget forarget over en saadan Forvorpethed — men maa tilføje, at jeg ikke selv ejede noget Lommeur paa det Tidspunkt.

At selve Konfirmationen ikke foregik paa anden Maade end i andre Lande, siger sig selv. Dog med den lille Forskel fra Danmark — og Tyskland — at Fadderne fremstillede Konfirmanden under hans Daabsnavn — og at saaledes Skikken med et nyt Navn til Konfirmationen ikke kendtes.

Den paafølgende Sommer var jeg saa til første Kommunion. Den foregik i Skolens Privatkapel og omfattede kun Skolens Elever. Samme Eftermiddag skete saa Trosbekræftelsen — eller Fornylsen af Daabsløfterne — under meget højtidelige Former. Paa Alteret laa Evangeliebogen opslaaet og een for een gik vi saa op til Alteret og med Haanden hvilende paa Johannes-evangeliets første Kapitel: »I Begyndelsen var Ordet«, fremsagde vi hver for sig den højtidelige Edsformular.

Nogen særlig Højtidelighed i Anledning af, at vi var bleven 14 eller

Slattes Side 272

Angaaende Konfirmationen

En enkelt Passus i »Ugebladet« Leder for d. 19. April kunde maaske tydes, som om den tidlige Konfirmation var en ny Skik, som søgtes indført af Kirken over hele Verden. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. I katolske Lande har den altid været i Brug, og den sene Konfirmation i et Missionsland som Danmark har været en Koncession til protestantisk Skik og Brug. Maaske kan følgende Erindringer fra mit eget Liv have nogen Interesse. Min Familie flyttede til det katolske Schweiz, (Freiburg), da jeg lige var fyldt 10 Aar. Noget af det første min Fader gjorde, var at præsentere sin Hustru og sine Børn for Biskoppen, den Gang Kardinal Mermillod — der forøvrigt i sine yngre Dage havde

holdt en Række Fasteprædikener i Ansgarkirken. I Samtalens Løb blev Konfirmationen ogsaa nævnt, og Kardinalen blev aldeles forfærdet ved at høre, at jeg i en saa fremskreden Alder som 10 Aar endnu ikke var konfirmeret. 7 Aar var det normale i Schweiz. Jeg blev derfor omgaaende sendt til Konfirmationsundervisning hos en gammel Præst. Jeg maatte deltage sammen med Drengene fra andre Skoler, og som alle var mindst 3 Aar yngre end jeg, hvad der selvfølgelig var dybt krænkende for min Værdighed. Desuden bestod Undervisningen i en Gennemgang af Katekismen, som jeg paa det Tidspunkt kunde udenad baade forfra og bagfra. Forøvrigt husker jeg bedst, hvordan de smaa Kraba-

Knud Rasmussen *BØGER. PAPIR*

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 39 55 - 27 55
Leverandør til Set. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/S HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

Om at vende den anden Kind til

Ind imellem —

I Anledning af vor Omtale forleden af Problemet »Om at vende den anden Kind til«, sender en Læser os et Indlæg, hvori han uddyber Problemet.

— Der er en tilsyneladende Selvmodsigtelse mellem »Lige for lige« og »Vend den anden Kind til«, skriver han bl. a. Men her som i saa mange andre Tilfælde falder Biblens tilsyneladende Selvmodsigtelse bort, naar man undersøger Sagen nærmere. Gengældelses-Princippet er i al Straffelovgivning anset for et nødvendigt Onde, men dog medførende adskillige juridiske Goder og i en vis Udstrækning tillige en moralsk Forbedring. Hvis Formaalet imidlertid er *den indre moralske Retfærdighed*, maa man søge en mere effektiv Metode til Forbedring. Og her er Kristi Lære: at gengælde ondt med godt, en vanskelig, men virksomfuld Metode, især paa langt Sigt.

Forresten skal Kristi Ord næppe anvendes slavisk bogstaveligt — Princippet med at vende den anden Kind til kan tænkes at maatte vige for andre Hensyn efter Omstændighederne. Da der af Ypperstepræstens Tjener blev foreholdt Kristus usømmelig Optræden over for Ypperstepræsten, og Kristus

selv modtog et Slag paa Kinden, fulgte han ikke sin egen Anvisning, men irettesatte Tjeneren. Men ellers er jo hele Kristi Lidelsesminde een eneste eklatant Gennemførelse af Princippet at lide ondt for at sand Retfærdighed maa sejre.

Hvad siger Kirkefædrene? Mon ikke en af Ugebladets Medarbejdere kunde finde et Svar frem fra dem?

— — —
Vi kan give Dem Ret i, at »Kristi Ord næppe skal anvendes slavisk bogstaveligt«. Princippet er: ikke at modstaa det onde. Da De efterlyser Kirkefædrene, vil vi gerne i denne Forbindelse citere Sankt Augustin, der om dette Problem skriver: »Da Han (Kristus) bliver slaaget paa den ene Kind, siger han ikke: Her er den anden Kind, men: Hvis jeg har talt ilde, saa bevis mig det. Men har jeg sagt, hvad der er ret, hvorfor slaar du mig saa? Herren var nemlig rede til ikke blot at blive slaaget paa den anden Kind, men paa hele sit Legeme til alles Frøelse« (In sermone Domini in monte lib. 1, cap. 33).

Vi modtager iøvrigt gerne Indlæg til yderligere Belysning af dette interessante Spørgsmaal.

En Gummikonge og en anden Skæbne

Torsdag den 30. ds. slutter Fristen for Modtagelse af Bidrag til Enquæten om Viljekraft. Saa De har endnu et Par Dage at lægge Hovedet i Blød, hvis De vil være med. Her bringer vi et Læser-Bidrag, som giver et levende Indtryk af, at Viljekraft kan anvendes paa højst forskellige Maader:

Den ene begyndte som Fattigmandsbarn og endte som Gummikonge. Han havde Forretningslidenskab og do. Næse. Midlerne strejfede ikke sjældent det kriminelle, hvilket aabnede hans Blik for hans Sjæls Behov, og han blev modtaget med aabne Arme af en lille Sekt, som just trængte til Penge for at gøre gode Gerninger. Han ofrede adskilligt paa den. Det er godt at have lidt i den eventuelle Evigheds Sparekasse, tænkte han. — Han passede sit Helbred med samme forretningsmæssige Dygtighed, hvormed han varetog alt andet, og døde 100 Aar og 9½ Dag gammel. — Da var dog det meste af hans Krop forlorent, endog indvendigt. Og Sjælen — naa! — — Men han var et enormt Viljesmenneske.

Saa var der et andet Menneske, opvokset i et velhavende Hjem. Han avancerede til en solid Stilling, blev Katolik og fik den Idé, at han kunde nærme sig Gud ved at fjerne sig fra Mammon. Han brugte alle sine Penge til Sjælemesser for ukendte afdøde. — Og med Spareinstinkt døde ogsaa hans Evne til Bekymring. Han var letsindig-rolig som et Barn i Vuggen, hvorledes Forretningen end gik. Alligevel sled han over Evne, økonomiserede lige saa daarlige med Helbred som med Penge og døde i sit 63. Aar. — Saa fattig, at han maatte begraves paa sin protestantiske Broders Bekostning. — — Enorm Viljekraft, anvendt ganske fornuftstridigt, ikke sandt?

M. B.

De blev Helgener fordi

de var glade, naar de helst vilde græde —

og taalmodige, naar det var vanskeligt at være det —

de blev ved, naar de helst vilde have hvilet —

de tav, naar de helst vilde tale —

de var elskværdige, naar de følte Trang til at være ubehagelige —

Ja —

Dette var alt. Det var — og vil altid være ganske simpelt!

Klogere og enfoldigere!

— Jo dybere jeg trænger ind i Naturens Hemmeligheder, sagde den verdensberømte franske Videnskabsmand Pasteur, jo mere enfoldig bliver min Tro. Den er allerede som en Bretagne-Bondes Tro. Og jeg har Grund til at antage, at hvis jeg vil være i Stand til at trænge endnu dybere ned, vil den blive som en Bretagne-Bondes Kones Tro!

Hansen grunder

Dette er Hansen. Maaske har De truffet ham. Han er en dybsindig Mand. Han spekulerer over Tingene, og det skal man gøre. Men Hansen gør det nu paa sin egen Facon. Han vejrer sig helst frem til det, der er udtrykt med lange, svære Ord og anbragt i indviklede Sætninger af den Slags, hvor man maa lage sig til Hovedet et Par Gange og rynke Brynene og begynde forfra, inden Meningen dæmrer. Forleden fandt jeg ham ifærd med at tygge sig igennem følgende Mundfuld:

»— — — men medens den gængse Karakterologi ved sin Gruppering af de konstaterede Helhedsstrukturer efter et gennemgaaende Fællespræg, udstrakte Helheds-Begrebet til — som i et Længdesnit — at omfatte den samlede, af de mange Øjeblikshelheder sammenbundne Livshelhed, og saaledes naaede til en Opstilling af organisk-anskuelige Mennesketyper eller Karakterer, hver karakteriseret gennem sin specifikke Bevidsthedsstruktur, har det ved nærværende Indstillings-Undersøgelser anlagte og gennemførte karakterologiske Synspunkt i en vis Modsætning heraf haft for Øje — som i et Tværsnit — den med den enkelte,

øjeblikkelige Indstillings-Situation givne Helhedsstruktur, og den systematiske Gruppering af disse Strukturer har da maattet forme sig til en Række af typiske Distancerings-Stadier. — — —«

Hansen ynder at udtrykke sig paa en noget tilsvarende Maade. Ting, der er ganske ligetil, faar han klædt om i Fremmedord og lange Sætninger, saa det bliver svært og ikke til at fatte for et almindeligt Menneske, naar han taler om dem. Han har en egen Evne til at gøre det lette svært.

Jeg har ondt af Hansen. Han leder og leder efter en Mening med Tilværelsen, men han har ingen fundet endnu, han har tværtimod foreløbig fundet ud af, at der in-

gen Mening er, hvilket han har forklaret mig med et sandt Overflødheds-Horn af langstrakte Fremmedord. Og hvis jeg sagde til ham, at man skal have en Religion for at faa Øje paa en Mening, vilde han ryste overbærende paa Hovedet og smile sygt og se paa mig med et Par Øjne, der sagde: »Hel-lige Enfold! Jeg er ikke noget Barn længere!«

Ak ja, stakkels Hansen, som endnu ikke har opdaget, at det dunkelt sagte i Reglen er det dunkelt tænkte, og at den klare Tanke altid kan udtrykkes i klare, jævne Ord, der ligesaa vel er til at forstaa for den jævne Mand som for den belæste og Tænkeren. Eller — det, der trykker dig, kære Hansen — skulde det snarere være den ubehagelige Tanke, at der findes afgørende Livssandheder, som den jævne Mand har akkurat ligesaa store Betingelser for at trænge til Bunds i som du med dine dyre og lange og anstrengende Studier bag dig, fordi det kun kræver logisk Sans og sund Fornuft og god Vilje at forstaa dem? *Brændglasset.*

Sognepræsten af Ars sagde:

Tænk paa en stakkels Mor, der bliver tvunget til at lade Guillotiniens Kniv falde ned paa sit Barns Hoved. Saadan er det, naar den gode Gud fordømmer en Synder.

Det gror

Hør, hvor det rinder! Se, hvor det gror!
Solen har signet den arme Jord.
Luften er lun af Latter,
Grofterne svulmer atter!

Tusinde Lyde gaar lindt forbi,
væver tilsammen en skær Melodi,
tændes saa røde Kerter
i Vaarens urolige Hjerter.

Kønne og kejtede Reder blir til
i Krone og Krat, og hvor Skæbnen vil.
Hjerter fandt altid sammen
uden Hensyn til Rammen!

Angaaende Konfirmationen

Fortsat fra Side 269

15 Aar, kendte vi derimod ikke — og vi vilde sikkert have fundet, at det var en højst besynderlig Skik, saadan at faa det Stempel paa sig, at nu var vi bleven voksne. Det undser jeg mig ikke ved at sige, til Trods for, at det var min egen Tip-tipoldefader, J.-L. Holstein, der indførte Konfirmationen her i Landet. *Holstein-Løvenørn.*

Dødsfald

Vor kære Mor
Fru Agnes West
f. Hutters,

døde den 16. April 1942. Begravelsen har fundet Sted.
Anna West. Birgitte West.

R. I. P.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Maj: At alle Mennesker maa erfare Kristendommens Mildhed. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i Kina.

St. Ansgars Kirke

Fred. 24. April Kl. 20 Familieaften. Biskoppen fortæller om Klosterliv. Sang af tidligere Skuespillerinde ved Det kgl. Teater, Fru Inge Møller. »Store Bededag«, Fred. 1. Maj stille Messe Kl. 7 og 8, Højmesse Kl. 10. Majandagterne begynder Kl. 19,30 med Prædiken og Procession. Hver Aften i Maanedens (ogsaa Søndag) er Majandagten Kl. 19,30.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 27. Apr. Kl. 20 de unge Mænds Kongr. Torsd. 30. Apr. intet Kongr.-Møde.

»Store Bededag«, 1. Maj, stille Messer Kl. 6, 7 og 7½, Højmesse Kl. 8½. Andagt Kl. 19½. I 6-Messen Fælleskom. for den eukaristiske Sektion. Majandagter Kl. 19½ hver Dag i Maanedens.

Sakramentskirken

Fred. 1. Maj (Store Bededag) Kl. 8 stille Messe, Kl. 9 Radioprædiken, Kl. 10 Højmesse. Kl. 17 Andagt.

Majandagter Søndag Kl. 17, Mand., Onsdag og Fredag efter 8-Messen, Tirsd., Torsd. og Lørd. Kl. 20.

St. Mariæ Kirke

»Store Bededag«, 1. Maj Kl. 8 reciteret Messe. Kl. 16½—19½ Tilbedelse. Kl. 19½ Majandagt. Majandagterne er ellers Hverdage Kl. 20, Søndage Kl. 17.

St. Antoni Kirke

Fred. 1. Maj (Store Bededag) Kl. 6½ og 9 Messe. Kl. 20 Majandagt med Prædiken af Pater Ballin, Esbjerg. Hver Aften i Maanedens Majandagt Kl. 20 (Mand., Onsd. og Fred. med Præd. og Velsignelse).

St. Andreas Kirke (Ørdrup)

Fred. 1. Maj (Store Bededag) Kl. 10 Højmesse. Majandagt hver Aften Kl. 20.

St. Therese Kirke

Majandagt hver Onsdag Kl. 19½.

St. Knud Lavard Kirke

Sønd. 26. Apr. Kl. 15 Konfirmation. Fred. 1. Maj Kl. 9½ Sangmesse. Tilbedelse Kl. 13½—15½. Kl. 20 Majandagt. Hverdage i Maj Andagt Kl. 20½, Søn- og Helligdage Kl. 15½.

Immaculatakirken

Majandagter: Søndage Kl. 18, Hverdage Kl. 19,30.

Aarhus

Søndag d. 26. April, St. Josef Kirkens Værnehelgen. Kl. 8 Sangmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Aarhus Opland

Odder. Kl. 10¼ (9¼ Altergang).

Eukaristisk Forening

for Damer i St. Ansgars Sogn. Damerne anmodes om at erindre deres Tilbedelsestimer første Fredag d. 1. Maj.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde Søndag d. 26. April Kl. 14,30 i St. Annæ Kirke.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 23. April Kl. 19 Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsnin-

ger over 90'ernes Litteratur: *Helge Rode*. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Kateket-Kursus: *Guds Egenskaber* (fortsat).

Mandag den 27. Kl. 19 Pater *Wolfisbergs* og Kantor *Segalts* Liturgikursus: *4. Søndag efter Paaske og denne Messes Melodier*. — Kl. 20 Pastor *Messerschmidts* Forelæsninger over Markusevangeliet: *16. Kap., V. 1—16*.

Tirsdag den 28. Kl. 15 Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: Gennemgang af Messens Canon. — Kl. 19 Pastor *Wevers* Kursus i Troslære: *Vort Liv i Kristus*. — Pastor *Schindlers* Forelæsning Kl. 20 om kirkelig Kunst bortfalder.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 25. April Kl. 20 Studiekredsmøde. Emne: Det 8. Guds Bud. Indledere: Tove Prüser og Albert Petersen. De 2 Minutter: Birgitta Samuelsen og René Nielsen. Praktisk Arrangement: Gruppe IV. Fredag d. 1. Maj deltager Klubben i Stævnet i Helsingør. For dem, der gerne vil cykle til Stævnet, arrangeres en fælles Cykletur under Ledelse af Jørgen Barfred Petersen. Start fra Triangler Kl. 6,45 pr. ½ Times Ophold i Rungsted. Hjemtur fra Helsingør Kl. ca. 19. Medbring 2—3 Madpakker. Lørdag d. 2. Maj Aabent Hus Kl. 19,30—22. — Katolsk Ungdoms Klubs Foraarsfest finder Sted Søndag d. 31. Maj Kl. 20,15 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4. Nærmere Program senere, men reserver Dagen nu.

Katolsk Samaritterforening

Onsdag d. 29. April Kl. 20 afholdes Samaritterøvelse i Højskolens Lokaler, Bredgade 67 A, 2. Sal. Til denne Øvelse vil der blive benyttet sminkede »Ofre«. Vi opfordrer Medlemmerne til at møde talrigt op og haaber samtidigt at se saa mange af de nye Samaritter som muligt. Gæster er ogsaa velkomne den Aften.

Spejderfesten 30. April

Kl. 19½ i Empiresalen, Blegdamsvej 26. Nogle faa Billetter er endnu tilbage. Køb dem hos Spejderne eller de katolske Boghandlere.

Værelse

eventuelt med Pension søges af ung Mand, København eller Frederiksberg. Billet mrk. 1418 modtager Katolsk Ugeblads Annonceekspedition, Klosterstræde 23.

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Stot

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

3. Maj 1942

Nr. 18

FRA DAGSPRESSEN

Citater og Kommentarer

Ordløs, salmeløs og bibelløs

»Kristeligt Dagbl.« for 22. April bringer under denne Overskrift en udførlig Omtale af Pater, Dr. A. Otto's Pjece af samme Titel. Anmeldelsen er skrevet af Dr. theol. P. G. Lindhardt og er holdt i samme saglige Tone som Pjecen. Allerede dette er velgørende. Endnu mere glædeligt er det, at Aarhus-Professorens Syn paa Sagen i det store og hele falder i Traad med Stenosgade-Paterens.

Stik modsat hvad der ved Reformationsjubilæet blev udtalt af Biskop Rud, savnede Romerkirken før Reformationen hverken Prædikener eller Bibelæsning, og de liturgiske Sange kunde godt maale sig med Salmer i Modersmaalet. Lindhardt gør hist og her et Forbehold, eller han fremdrager yderligere interessante Fakta. Om Biblen hedder det saaledes: »Folkebog blev Bibelen ikke i Danmark de første 300 Aar efter Reformationen; Biblerne var for dyre, og det brede Folk havde langt fra den fornødne Læsefærdighed.« Lidt senere skriver L.: »Luthersk Tradition er enig med Katolicismen om, at man ikke kan gaa forudsætningsløst til Biblen, den skal fortolkes.«

Til Slut skriver Anmelderen: »Hver Gang man tager et katolsk Skrift om Reformationen i Haanden, maa man spørge sig selv, hvordan det overhovedet gik til, at Kristenheden blev

splittet saa grundigt, naar der praktisk talt ikke var Grund til det. Der var baade Bibel, Prædiken og Salmesang i den gamle Kirke, og alligevel slog det ikke til.« Dr. Lindhardt mener ikke, »at Statsmagtens Indgreb til egen Fordel kan forklare det katastrofale Brud med Moderkirken«, endskønt han indrømmer, at dette naturligvis spillede en mægtig Rolle allerede fra 1520'erne af, og var den sikre Vej til at fordærve hele Reformationen

... Det indrømmes endog, at det var »Synd og Ulykke«, at man i Norden brød med Moderkirken. Men naar Lindhardt ender med at sige: »Men den eftertridentinske, nuværende Katolicisme vil Norden, saa lidt som de reformerte Lande aldrig kunne opfatte som Moderkirken; den er i vore Øjne lige saa forskellig fra Middelalderkirken som vi selv«, da tager det sig ud, som om Historikeren er blevet skræmt af sine egne Præmisser og med en umotiveret Streg vil holde sig Følgeslutningen fra Livet. Eller ogsaa er det kun for at berolige Kristeligt Dagblads Læsere. I sin Helhed vil Artiklen dog bidrage til at rense Luften, og det er kristen Daad. Alt for længe har den Festlyrik — Professorens undskyldende Betegnelse for Biskop Ruds Jubilæumstale — været anvendt til at forplumre Atmosfæren, og man har med den Slags kunstige Røgskyer hindret de skandinaviske Kristne, der ved Magt var blevet afskaaret

fra Rom, i at se Moderkirkens sande Skikkelse.

Naar de døde vidner ...

I Nationaltidende for d. 18.-4. skriver Museumsinspektør, Dr. phil. H. C. Broholm en Kronik i Anledning af Overlæge, Dr. Isagers nyeste Værk om Øm Klosteret. Det hedder deri bl. a.:

Det er et ejendommeligt Indblik i Middelalderens Syge- og Socialforsorg, denne arkæologisk-patologiske Undersøgelse af Øm Kloster-Kirkegaards Skeletmateriale har ydet. Den kaster et klart Lys over en Side af Øm Klosters Virksomhed og hermed over den katolske Kirke, saaledes som den var, før Reformationen fejede Aarhundreders gamle Kultur af Vejen og forvandlede Danmark til en aandelig Provins af Tyskland, fra at være et Led i Middelalderens, paa Arven efter den klassiske Oldtidskultur byggede Kulturverden.

Art. slutter med følgende Passus:

At Klostrene ydede Lægehjælp, vidste man vel fra de historiske Optegnelser; og det fundne Materiale viser, at det tilmed maa have fundet Sted i meget betydeligt Omfang; det bør jo tilmed erindres, at det kun er et Faatal af Sygdomme, der efterlader Spor paa Skelettet. I flere Tilfælde lader det sig paavise, at man ikke har indskrænket sig til en konservativ Behandling,

men er skredet til Operationer af ret vanskelig Art, og ofte synes Resultatet at have været over Forventning godt...

I et Værk, der udkom for et Aarstid siden om Herlufsholm, paaviste Forfatteren, hvorledes Munkene lige til Klosteret lukkes havde søgt at holde sig paa Højde med Tidens Krav i Retning af Undervisningsmateriale. Udgravningerne i Øm viser, hvorledes den katolske Kirke lige til den drevs paa Porten af en Hob forvorten Pøbel og rovgridske Adelsmænd, har formaaet at røgte de Hverv, som det nu er Socialministeriets og Indenrigsministeriets Pligt at passe. Ved den fremragende Forsker Dr. Kr. Isagers herlige Værk om Skeletfundene fra Øm kastes der et klart Lys over en Side af Klosterenes Virksomhed, hvorom Kilderne næsten helt tier, Lægevesenet og Socialforsorgen; og fra de tavse Døde kommer et Vidnesbyrd om de Kærligheds gerninger, den gamle Kirke øvede, og en bitter Anklage mod dem, der slog en Streg over Aarhundreders gode, gamle Traditioner uden at være i Stand til at sætte noget i Stedet, der havde blot en Brøkdæl af det gode, som den gamle Gejstlighed havde givet. Det er paa Tide, man reviderer Begreberne og giver den katolske Kirke, hvad den fortjener af Anerkendelse. De Minder, der er bevaret os fra dens sidste Dage, viser, at det ikke var skurkagtige Afladskræmmere, levelystne Munke og dovne Prælater, som man havde Ret til at jage paa Døren. En Nedgang i aandelig og social Kultur, det var det, der i første Omgang fulgte i Reformationens Spor. Den, der tvivler herom, kan faa Syn for Sagn ved at sammenligne Rummene i Nationalmuseet fra Reformationens første Tid med Sen-Katolicismens.

Pavestolen og den kommende Fredsslutning

Under denne Overskrift havde Berlingske Tidende i sin Morgenudgave d. 23. ds. følgende finske Bladkommentarer til den

paatænkte diplomatiske Repræsentation ved Pavestolen:

»Hvorfor denne pludselig forøgede Interesse for Vatikanet? spørger »Jacobstads Tidning«, og Bladet giver selv i sin ledende Artikel Svaret, der synes at afspejle den officielle finske Grund til, at man begyndte at forhandle med Pavestolen. Aarsagen, skriver Bladet, kan nemlig næppe være nogen anden end den, at man paa denne Maade bereder en Tilbagegang til normale internationale Relationer. Naar samtlige Stormagter er i Krig, findes der næppe nogen neutral Instans, der besidder samme internationale Autoritet som den romersk-katolske Kirkes Overhoved. Man maa formeene, at Pavestolen faar meget at sige ved en kommende Fredsslutning, og det er derfor, Finland holder Vejen til Vatikanet aaben.

Ingen af de krigsførende Parter har bebrejdet Paven manglende Neutralitet, og den diplomatiske Trængsel omkring Vatikanet er et Bevis paa den Autoritet, Pavestolen besidder i en krigerisk Verden, fortsætter Bladet. Her findes altsaa, naar Tiden omsider er moden for et fredeligt Opgør, Forudsætningerne for en diplomatisk Indgriben i den paagaende Verdenskatastrofe.

Paven er derfor en saa magtfuld Personlighed, at Finland maa søge Føling med hans hellige Stol i Haab om, at Finland derved ogsaa kan være medvirkende til, at Freden en Morgen bliver en Kendsgerning.

Danmark og Niels Stensen

I »Politiken«s Kronik (17. Marts i Aar): »Niels Stensens Skrifter« skriver Professor, Dr. phil. Poul V. Rubow bl. a. følgende: »Steno ... staar ganske ensomt i den Tidsalders Aandsliv [i Danmark altsaa! Red.]. Man tænker sig ham øm og bly og stille, midt imellem den hele Skare af rødblisede lutherske Polyhistorer. Det var en Tid, da Danmark havde mange udmærkede Videnskabsmænd, flere næsten Genier, men alle tæt for-

ankrede ved den evangeliske Klippe. Det var gaet vort Fædreland saa trist, at det kom med i Reformationen, det vil sige en ødelæggende, aandsfor nægtende, billedfjendsk U-Aand, men det blev lukket ude fra Modreformationen, det vil sige en af de største aandelige Bevægelser i den hele Verdensdels Historie, som skænkede den katolske Verden og laante den protestantiske Verden en uventet Blomstring i Kunst og Litteratur og Tænkning og Tro. Det var, hvad man kalder »Reaktionen« imod den nordgermanske Revolte, et nyt og mægtigt Opsving af den romanske Aand, som i halvandet Tusinde Aar havde været Civilisationens. Over for denne mægtige Varmebølge hyllede Norden sig i Taager. Men der var en, der brød ud, og det var netop Steno.«

Ugebladets Kassererkontor

er fra 1. Maj d. A. flyttet fra St. Annæ Plads 28 til Bredgade 67, hvor fremtidig Frk. Jytte Knutzen med Kontor hos St. Ansgars Forlag vil tage sig af saavel Ekspeditionen som Kassererarbejdet med Ekspeditionstid daglig fra Kl. 10—12.

Hr. Andr. Prüser, som gennem mange Aar har lagt et meget stort og værdifuldt Arbejde i Overvaagningen af Ugebladets — baade »Nordisk« og »Katolsk« — Abonnementsprotokol og Abonnenternes Hukommelse, har paa Grund af manglende Tid maattet bede sig fritaget for Hvervet, og *Katolsk Presse* vil ved denne Lejlighed gerne udtrykke en hjertelig Tak overfor Hr. Prüser for hans Dygtighed og Utrættelighed i Sagens Tjeneste — og Ønsket om endnu længe at maatte regne med hans erfarne Assistance ved Katolsk Ugeblads Administration.

Det er Administrationens Haab, at den Forening af Ugebladets Ekspedition og Kassererkontor, som nu gennemføres, maa blive til Lettelse for Abonnenterne og derved til Gavn for vort Blad.

KATOLSK PRESSE
v/ G. Garth-Grüner.

Pater Shang-Fu-Li's Aftenunderholdning

Med Tegninger af Anker Kjerulff

Det skete i Kina, som ligger meget langt borte. Det er derfor noget, der strengt taget ikke kommer os ved.

Men lige meget, De skal høre Historien, for jeg synes, den er interessant!

Der skulde være Aftenunderholdning i Pong-Shu-Sognets Præstegaard til Fordel for en ny Skole. Der var vokset saa mange smaa gule, uvidende Unger op i Sognet i de sidste seks Aar, at den gamle var altfor lille og utilstrækkelig til at tjene Oplysningen fyldestgørende. Saa Pater *Shang-Fu-Li*, der var ung og nidkær, havde bestemt, at der maatte gøres noget. Hvad med en Aftenunderholdning? Det var da noget nyt! Det vilde gøre Indtryk. Det var søde og flinke Mennesker der i Sognet, de vilde nok gøre deres bedste!

Han skrev derfor et Par smaa, fornøjelige Sketches — han havde en Aare — og gav sig til at indstudere dem med nogle af de unge Mænd i Sognet. Han fik Fru *Ming-Ting-Ping* til at love at staa for Fremstillingen af en dejlig Ris-Dessert til Forfriskning efter Underholdningen, og hendes nydelige unge Døtre til at servere The. I den ene Ende af Salen havde han planlagt at arrangere en Afdeling Spil, og forøvrigt fik han Frk. *Kwung-Swung* til at love at dekorere Salen med de Papir-Guirlander, hun var saa fiks til at lave. Søndag Morgen forkyndte han saa trøstigt fra Prædikestolen, at der om tre Uger vilde blive holdt en Aftenunderholdning til det nævnte udmærkede Formaal, og at han haabede paa stormende Tilslutning. Billetter kunde købes hos Lægbroder *Pang-Pyt* hver Dag efter Messen og iøvrigt hele Eftermiddagen.

Men det var ikke til at forstaa, der kom ingen efter Billetter. Han trøstede sig med, at de ventede nok til sidste Øjeblik — Kinesere har den samme Tilbøjelighed som Folk i andre Egne af Kloden til at opsætte. Men da der var gaaet atten Dage, og Broder *Pang-Pyt* stadig ikke havde solgt en eneste Billet, blev Pater *Shang-Fu-Li* hed om Ørerne og startede en Turné rundt for at høre, hvad Meningen var.

Hos Familien *Bung-Bing-Bow* trak man paa Skuldrene og saa forlegent ned i Gulvet. Man havde saa daarligt Tid netop den Aften, og desuden — men det kunde ligesaa godt blive sagt med det samme, siden Pastoren spurgte direkte: Man agtede rent ud sagt ikke at nedværdige sig til et støtte et Arrangement, som Fru *Ming-Ting-Ping* og hendes Døtre skulde have med at gøre, dertil regnede Familien *Bung-Bing-Bow* sin moralske Standard for høj. Hvis Pastoren endelig vilde vide det, følte Familien sig nærmest lidt stødt over, at han havde kunnet tænke sig Muligheden af en saadan Udskøjelse fra dens Side. Ja, det var ikke for at fornærme ham, men ikke sandt, o. s. v.

— Men hvad har De dog imod

Fru *Ming-Ting-Ping*? spurgte Pater *Shang-Fu-Li* forbausset.

— Det skal jeg sige Dem, Hr. Pastor, sagde Fru *Bung-Bing-Bow* og gik hen og hviskede ham noget i Øret, for Børnene var til Stede, og smaa Krukker har ogsaa Øren.

— Nej, hør, ved De nu hvad, udbrød han indigneret, den Slags Beskyldninger har man ikke Lov at rette mod Folk, hvis man ikke kan bevise dem. Jeg har netop det direkte modsatte Indtryk af Fru *Ming-Ting-Ping*, og jeg mener dog, jeg kender hende rigtig udmærket.

— Ih, fordi hun stiller sig an, naar Pastoren er til Stede, sagde Fru *Bung-Bing-Bow*, rød i Hovedet af Iver, nej, vi, der har kendt hende gennem Aarene, ved bedre. Pastoren maa da heller ikke tro, det er et internt Menigheds-Anliggende, nej, det er desværre kendt i vide Kredse. Ikke at jeg taler om det, men —!

Pater *Shang-Fu-Li* gik eftertænksomt videre. Familien *Shek-Shu-Show* bød ham elskværdigt paa The, og Husets Herre spurgte, hvordan det gik med Billetsalget.

— Tak, ikke straalende, sagde Pater *Shang-Fu-Li*, jeg kom netop for at spørge Dem, hvordan De dog tror det kan være, slet ingen lader til at bryde sig om at komme til den Aftenunderholdning?

— Tja, naar jeg skal være ærlig, sagde Hr. *Shek-Shu-Show*, synes jeg personlig ikke rigtig om det Arrangement, Pastoren har tænkt sig, med forskellige Spil i den ene Ende af Salen. Nu fylder jeg 60 Aar til næste Ris-Høst, men jeg har endnu aldrig i mit lange Liv set Salen i Præstegaarden benyttet til Spil. Er det ikke ligesom lidt — om jeg saa maa sige, udenfor Rammerne af, hvad man bør tage i Kirkens Tjeneste?

— Aah, jeg ved ikke, mente Pater *Shang-Fu-Li*, synes De, et Spil som *Halma* eller *Ping-Pong* eller *Domino* er videre letfærdigt?

— Jeg vilde ikke netop kalde det letfærdigt, sagde Hr. *Shek-Shu-Show*, men alligevel — det er aldrig sket før her i Sognet!

— Maaske er det ogsaa bare os Gamle, der ikke rigtig forstaar os paa det ny, Far, sagde Fru Shek-Shu-Show mildt fra sin Maatte ved Vinduet. Men vi kan da godt lade være at kritisere det, selvom vi ikke personlig bryder os om at gaa til det.

— Jo, men der er bare det, indvendte Pater Shang-Fu-Li, at hvis alle havde det Standpunkt, fik vi ikke solgt ret mange Billetter.

Han gik videre.

Arrangementet er altsaa for ungdommeligt, sagde han til sig selv, men saa maa det vel være noget for de Unge!

Han gik indenfor i Vaskeriet hos unge Plik-Plak-Puh, der var Ungkarl og godt med paa Noderne.

— Jeg haaber at se Dem til Aftenunderholdningen i Præstegaarden næste Torsdag, sagde han muntert, til Fordel for den nye Skole, tilføjede han.

— Kære Pater Shang-Fu-Li, udbød unge Plik-Plak-Puh og slog ud med Armene, jeg forbander min Skæbne, men det er netop den Aften, hvor jeg har lovet min Kammerat Shing-Shu-Shap at gaa med ham til Dragefest og samtidig vise ham Byen, han er lige kommet hertil.

— Aah ja, sagde Pater Shang-Fu-Li. Jeg havde ellers netop tænkt, at Arrangementet var noget for de Unge i Sognet, eller hvad mener De?

— Sandt at sige, Pater, sagde unge Plik-Plak-Puh og lagde Piben fra sig, det er jeg nu ikke ganske enig med Dem i. Jeg hører, at Ping-Fut-Pow og Plang-Plung spiller Hovedrollerne i Sketchene, der skal opføres, og Pastoren maa undskylde, jeg siger det, men naar saadan et Par,

der ikke har Begreb om at spille Komædie, skal overtage Underholdningen, er jeg bange for, det ikke rigtig er noget for mig. Bevares, jeg kan godt lide baade Ping-Fut-Pow og Plang-Plung, den sidste har jeg saamænd sidet ved Siden af i Skolen, og han var altid parat til at hviske, naar jeg ikke havde faaet læst hjemme, men De ved, derfra og til at se ham som Primadonna — det er et Spring!

— Hvem vilde De da mene, jeg hellere skulde have faaet til at overtage Rollen? sagde Pater Shang-Fu-Li eftertænksomt, for han var meget lærevillig.

— Fang-Fu-Lung, det havde været noget, udbød unge Plik-Plak-Puh begejstret, han kan spille, han er professionel.

— Hr. Fang-Fu-Lung, sagde Pater Shang-Fu-Li, har een Gang for alle ladet mig forstaa, at han ikke inlader sig paa at optræde sammen med Dilettanter, dertil sætter han sin Kunst for højt. Og Udvalget er jo endelig ikke saa stort indenfor Sognet, saa jeg synes, vi maa være glade for dem, der er villige til at gøre et Arbejde for Kirken paa denne Maade.

— Det tror jeg, Pastoren har fuldkommen Ret i, sagde Plik-Plak-Puh. Hvis jeg ikke netop havde været optaget den Aften, vilde jeg absolut ogsaa være kommet.

Pater Shang-Fu-Li følte sig lidt mat i Knæene, da han naede hjem.

— Naa, hvor mange Billetter har De saa solgt i Dag? spurgte han Broder Pang-Pyt med en Stemme, som han forsøgte at gøre munter.

— Otte, lød det overraskende Svar.

— Otte, — naa, nu begynder der maaske endelig at komme Gang i det?

— Tja, det er vist ligesom man ta'r det, sagde Broder Pang-Pyt forlegent. De er alle otte købt af de Paarørende til Hr. Ping-Fut-Pow og Hr. Plang-Plung, som gerne vil se dem spille Komædie.

— Aah, ja saa, sagde Pater Shang-Fu-Li stille og gik ind og bladede i Den hellige Skrift for at finde noget, der kunde trøste ham lidt.

» — jeg formaner jer, at I fordrager hverandre i Kærlighed«, læste han.

» — den ene bære den andens Byrde — —!«

» — og havde jeg en Tro, som kunde flytte Bjerger, men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet!«

» — men Taalmodighedens og Trøstens Gud give jer at have eet Sindelag indbyrdes!«

» — paa deres Frugter vil I kende dem!«

» — men derom beder jeg, at jeres Kærlighed maa tiltage mere og mere — —!«

» — vær i Overensstemmelse med hverandre! Vær ikke højtflyvende, men find Behag i, hvad der er jævnt!«

» — Børnlille, elsk hverandre, som jeg har elsket jer!«

» — den, som er ren, kaste den første Sten!«

» — aflæg derfor al Avind og Bagtalelse!«

» — vær ikke lunkne i jeres Iver!«

Pater Shang-Fu-Li syntes ikke rigtig, han kunde kende sin lille Menighed i Øjeblikket i disse gyldne Leveregler, det var en ubehagelig Fornemmelse.

» — enhver By, enhver Husstand, som er delt i modstridende Parter, kan ikke bestaa!«

Han tørrede Sveden af Panden.

» — hvorfor ser du Splinten i din Broders Øje, skønt du ikke ser Bjælken i dit eget?«

Aah, sad han ikke her og havde travlt med de andres Fejl, og saa maatte det vel være hans Ansvar, hvis der var kommet

Slendrian og Lunkenhed og Ufordragelighed og — —. Var det ikke hans Hjord og hans Opgave?

— Men naar jeg nøjes med det halve af min Gage til næste Aar, regnede han, saa har vi da et lille Tusinde at lægge Bund med. Saa kan vi maaske begynde at bygge paa den Skole til Foraaret alligevel.

Og derved blev det. Saa skulde De tilfældigvis paa en Kina-Tur komme gennem Pong-Shu-Sognet i Løbet af næste Foraar, er det ikke usandsynligt, at De vil se en lille pæn, fordringsløs Skole skyde langsomt, men støt i Vejret. Saa kender De Forhistorien!

-sen.

Hvorfor der er Haab

Samtale med en ung Mand

I den Artikel, jeg havde staaende i Ugebladet i den Stille Uge, sagde jeg, at jeg hos vor Tids unge Danskere mener at finde meget, der giver os Grund til Haab. Og som St. Paulus bemærker (Rom. 5, 5): »Haabet gør ingen til Skamme« (Vulgata siger »non confundit«, hvilket efter min Mening er lidt svagt. St. Paulus siger, at Haabet ikke beskæmmer dig — det faar dig ikke til at føle dig vanæret, fordi du har fortalt alle og enhver, hvad du haabede paa og nu maa tilstaa, at du aldrig fik det). Paaskedag beviste Haabet sin Sandhed.

Kun Aanden kan skabe et Menneske

Jeg fik forleden en Bog »*Terre des Hommes*«, skrevet af en Flyver *Antoine de St.-Exupéry*, og siden endnu en Bog, »*Vol de Nuit*«, af samme Forfatter. (Begge er blevet oversat til Dansk: »*Blåsten, Sandet og Stjernerne*« og »*Flyvere i Natten*«). Jeg var Lørdag Aften blevet færdig med den første af dem og var saa optaget af den, at jeg fortalte en ung medicinsk Student, som ikke er Katolik, om Bogen. Jeg sagde, at jeg syntes umaadelig godt om den, fordi den var skrevet af en Mand, der forstod sig paa sit Fag, samt fordi han havde været mange Steder, jeg ogsaa kendte, og fordi han i hver eneste Linie viste sig som en sand Digter. Medicineren sagde da,

at han havde læst *begge* Bøger paa Dansk. Der var kun een Egenskab, sagde jeg, som jeg savnede, men den var afgørende. Jeg kunde ikke se, at Forfatteren ofrede Gud nogen Tanke. Hans Bog var ligesom en fuldendt Krystallampe, men ikke tændt. Alt muligt Lys skinnede i den, men ikke *Lyset*. »Ja,« sagde den unge Mand, »men De maa bemærke — her har vi det fuldkomment moderne Menneske, Mennesket hvis Liv er helt knyttet til hans Maskines, men han er ikke *Slave* af sin Maskine, endnu mindre er han selv en Maskine. Han er ikke det 'mekaniserede' Menneske, som vi hører saa meget om.« Jeg tænkte nærmere over dette og saa, at han havde ganske Ret. Jeg citerede tilmed Bogens sidste Linier: »Kun Aanden kan skabe et Menneske, naar blot den aander paa Leret.« »Jeg tror,« sagde min Gæst, »at dette er vidunderligt opmuntrende. Her er et Menneske, som maaske aldrig har hørt om Gud og som dog ud fra ren Erfaring forstaar, at hverken Maskinen eller det blotte Legeme er *nok*. Der kan ikke gives et *virkeligt* Liv uden Aand«. Han havde saaledes læst dybere i Bogen end jeg.

Instinkt forbød Selvmord

Jeg fortsatte imidlertid: »Jeg tror, at den Paavirkning, han modtog i Retning af Forstaaelse

for det aandelige, skyldtes Lidelse — Farer og ligefrem Smerte — som der blev gjort den rette Brug af.« Han havde kendt til forfærdelige Lidelser, f. Eks. efter en Nedstyrtning i Sahara, hvor han var Døden nær af Tørst; disse Sider uden en eneste sentimental Linie er pragtfulde. Forfatterens Ledsager sagde: »Godt at vi endnu har Revolveren.« Men der var ligesom et Instinkt, som forbød ham det. Det var en enkel og ligefrem Sag at blive født, og enkelt og ligefremt at vokse op til Modenhed — det samme gjaldt ogsaa Døden af Tørst. Han vilde ikke forkaste disse enkle, rene Ting; han vilde ikke lade Selvmordets sammensatte, problematiske og selviske Handling gribe ind i dem. Paa sin Vis gjorde han saaledes »rettelig« Brug af sin Fare og sin Lidelse og adlød Aanden, skønt han ikke vidste, at det var dette, han gjorde.

Til Oxford-Møde

Vor Samtale skiftede Emne. Min Ven sagde, at han sidste Uge havde været til et »Oxford-Møde i en anden By, hvor 125 unge Mænd og Kvinder havde været samlet. »Hvad foretog de sig?« spurgte jeg. »De læste i 'Apostlenes Gerninger' om St. Paulus' Omvendelse. Saa spurgte de Deltagerne om, hvad de havde 'faaet ud af det'.« »Fik De Indtryk af, at nogen af disse Mennesker havde haft deres 'Vej til Damaskus'?« Han svarede, at nogle af dem syntes at have været temmelig store Syndere. »Forekom det Dem, at nogen af dem var blevet betydeligt *fattigere* af at have opgivet deres Synd? Jeg mener, om der f. Eks. var Eksempler paa, at Mænd var holdt op med at bedrage i deres Forretningssager — holdt op med at være lumpne i Forsøget paa at besejre deres Rivaler?« Han kunde ikke huske, at den Slags var blevet nævnt.

De, der bliver mindre rare af deres Omvendelse

»Hvorfor gik De til dette Møde?« spurgte jeg. Han svarede,

at en Ven havde inviteret ham. »Trængte Deres Ven til en meget drastisk Omvendelse?« »Nej, nej, han har altid været en udmærket Kammerat, han har levet et godt Liv og dyrket megen Sport.« Jeg sagde: »Ja, jeg maa vel ikke ønske, at han havde været en stor Synder. Men jeg kunde ellers have sat Pris paa at vide en bestemt Ting: om han som Synder havde været en god og fornøjelig Kammerat, og om han havde været *lige saa behagelig* efter sin Omvendelse. Det er saa stor en Skam, at man kender mange fromme Mennesker, der er højst ubehagelige og ofte en hel Del mere selviske og ukærlige end de slette Personer!«

Han lo og sagde, at de unge Piger paa Mødet havde forekommet lidt neurastenske, Mændene var mere normale. »Dengang Oxford-Grupperne,« svarede jeg, »var en ny Sensation, var de unge Mænd temmelig gruppvækkende. De ansaa det for deres Pligt at være »hjertelige«, ryge paa kæmpemæssige Piber, gaa med Plus-four og understrege, at selv om de var saa gode Kristne, var de alligevel mandige... Jeg har ikke hørt noget om Bevægelsen i længere Tid. Jeg tænker mig, at den viser sig i stadig større Afstand fra sit oprindelige Centrum.«

St. Paulus' Omvendelse

Han indrømmede ogsaa, at disse Omvendelser ikke var kommet som Lyn fra klar Himmel. Jeg spurgte: »Tror De da, at St. Paulus' Omvendelse gjorde det? Hvorfor sagde vor Herre saa: 'Det er smerteligt for dig at stampe imod Brodden'? Lige der paa Vejen 'stampede' han jo slet ikke, tværtimod! Nej, han havde følt og bekæmpet en Tilskyndelse. Den endelige *Given* efter var pludselig, men *Modstanden* maa have været nogen Tid. Hvorlænge?? Mon ikke det var, lige siden han havde set Stefans Ansigt »som en Engels Aasyn« og derpaa set det sønderslaaet til blodig Ukendelighed af Stenkastene?«

»Det var netop, hvad jeg selv vilde have sagt,« udbød han. Jeg sagde, at efter min Mening kunde dette give Forklaring paa den bogstavelige Blodtørst, den morderiske Lyst, som Saulus viste efter Stefans Død. Han forsøgte fortvivlet at nedkæmpe den Kaldelse til selv at blive Kristen, som han kunde føle i sig. »Og han vidste udmærket godt,« sagde min Ven, »hvem det var, der talte til ham i Visionen. Hans Spørgsmaal: 'Hvem er du, Herre?' var hans sidste svage Forsøg paa *ikke* at erkende sin *Uret*, men staa Gud imod.« »Ja,« sluttede jeg, »og det slog hele hans Løbebane i Stykker. Han havde søgt og opnaaet et Maksimum af Offentlighed — nu maatte han lige saa offentligt forkynde sin fuldstændige Omvendelse. Med eet Slag gjorde han alle sine Venner til Fjender, og det var intet Under, at de Kristne til en Begyndelse var forfærdede over en saadan Konvertit! Han blev ladt fuldstændig alene med Gud — undtagen at Kristus, hvis jeg tør sige det, holdt sin Fader i den ene Haand og Saulus i den anden...«

Saa talte vi om andre Ting, men ved mig selv spekulerede jeg paa, om »Oxfordgrupperne« mon har afstedkommet ret mange Omvendelser, der var lige saa store Katastrofer for de omvendte.

En Straale af Haab

Men alt dette fik mig til at tænke paa, at Haabet havde været venlig imod mig. Jeg havde bestemt ikke ventet straks at finde en ung Dansker, der havde læst en Bog, som var saa ny for mig og havde forekommet mig saa usædvanlig — og jeg tror nok, at Monsieur de St.-Exupéry selv vilde have været endnu mere overrasket, end jeg blev glad, ved at høre, at en ung Mand fandt det særdeles *godt for andre unge Mænd*, at denne Bog var skrevet — *fordi den var saa lidet materiel*. Jeg havde heller ikke ventet at høre saa klar og forstandig en Døm over et Møde som det nævnte, og hel-

ler ikke saa glædelig en Samstemmighed med mig om St.-Stefans Martyrium og dets mulige Indflydelse paa den grumme unge Saulus.

Hvad skal vi sige og ikke sige

Og jeg drager den samme Slutning, jeg før er kommet til! Jeg kan ikke tro, at min venlige Gæst er enestaende i Danmark eller blot i København. Der maa være Hundreder af hans Slags! Og jo flere de er, des flere vil der være af dem, som ikke kan tale andet end Dansk. Derfor *maa* det være danske Katolikker, de taler med og helst unge danske Katolikker. Og det maa være unge Mænd og Kvinder, der ikke vil have dem gjort til Katolikker lige paa Stedet. Jeg tror ikke, jeg overhovedet vilde *begynde* at tale om Kirker og Trossamfund. Jeg tror ikke, min unge Ven havde nogen særlig Interesse for Folkekirken — ikke mere end en anden, som to Dage tidligere havde fortalt mig, at hun ikke havde været »til Alters« siden sin Konfirmation, fordi hun mente, at hun var meget god, saadan som hun var, og i hvert Fald ikke kunde se, at Alterceremonien kunde gøre hende bedre...

Men begge to var de fuldt klare over, at de trængte til noget aandeligt i deres Liv, og de var stærkt interesserede i deres Opdagelse, at en Katolik baade vilde og kunde snakke med dem om det. Jeg kan ikke glemme, hvordan en ung Flyverofficer under forrige Krig sagde til mig efter en saadan Samtale: »Jeg troede, at De vilde præke for mig om Røgelse eller om Paven ... men jeg faar Slør efter Slør taget fra mine Øjne og bliver nødt til at rette Blikket mod *Gud*.« Han blev Katolik af dybeste Overbevisning, døjede de frygteligste Lidelser og døde paa virkelig hellig Vis. Maatte han hvile i Fred og bede for alle, hvis Veje naar som helst kan forvandle sig til den, der førte til Damaskus.

C. C. Martindale S. J.

PAVEFESTEN

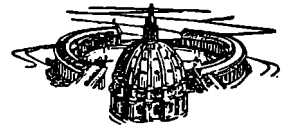
Salget af Billetter til Pavefesten Kristi Himmelfarts Dag den 14. Maj er begyndt. Billetterne kan faas i Sankt Ansgars Forlag i Bredgade og i Katolsk Boghandel i Stenosgade. Det er ikke for tidligt, at De allerede nu sikrer Dem Billet. Dels kan der ikke være mere end ca. 500 Mennesker i Haandværkerforeningens Lokaler, dels er Programmet et saadant, at det sikkert vil tiltrække mange flere, end der er Plads til. Biletpriserne er Kr. 2,00 og Kr. 1,50.

Vi nævnte i en foregaaende Artikel, at efter Aftenens Hovedtaler, *Biskoppen*, har Direktør

for Aarhus Teater *Erik Henning-Jensen* lovet at tale. Vi kan nu yderligere oplyse, at den musikalske Underholdning er betroet unge Tonekunstnere under Ledelse af *John Frandsen*, og at Skuespiller ved det kgl. Teater, *Ebbe Rode*, har tilbudt at læse op. Vi skylder Hr. Ebbe Rode en hjertelig Tak for den Venlighed, han viser os.

Festen begynder Kl. 20 og vil være forbi senest Kl. 22, og de, som har Lyst til at tilbringe endnu nogen Tid med Venner og Bekendte, vil have en udmærket Lejlighed dertil i de tilstødende, smukke Restaurationslokaler.

*Sankt Knuds Gildernes
Hovedkomité.*

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har i et »Breve« af 15. April til Hs. Eminence Kardinal-Statssekretær Maglione opfordret alle Troende til Deltagelse i et Bønnens Korstog i den kommende Maj Maaned for gennem den allersaligste Jomfrus Medvirken at opnaa, at Gud maa skænke Verden den sande og virkelige Fred.

I Anledning af Sct. Sulpice-Institutionens 300 Aars Jubilæum har den hellige Fader rettet en Skrivelse til Kongregationens Vice-Superior, P. Boisard, i hvilken Paven giver Udtryk for Paaskønnelse fra allerhøjeste Sted for de Fortjenester, som Sct. Sulpice-Kongregationen har indlagt sig for den franske Gejstligheds lærde Uddannelse og religiøse Opdragelse.

Paa en Forsamling af Lærere i London har den britiske Undervisningsminister Buttler understreget Nødvendigheden af at der indrømmes Religionsundervisningen en værdig Plads indenfor Skolernes Undervisningsplan.

Der fremkommer stadig Kommentarer til den hellige Faders betydningsfulde Juletale. Det kendte franske Blad »Lyon-Soir« skriver saaledes: »Efter at have forsøgt alt for at forhindre Udbruddet af denne frygtelige Katastrofe, bestræber den hellige Fader sig nu paa med alle Midler at fremskynde Afslutningen. Selv om han ved, at de krigsførende Magter i Øjeblikket staar saa fjernt fra en Forstaaelse som overhovedet tænkeligt, undlader han dog ikke at forberede Vejen for et bedre Fredsforlig end det fra 1918.« Bladet refererer derpaa de fem Punkter.

Mère Madeleine Eugénie

*Priorinden paa Rygaard
fejrer 25 Aars Ordensjubilæum*

Den 3. Maj fejrer Priorinden paa Rygaard 25 Aars Ordensjubilæum — paa denne store Fest vil sikkert mange af Ugebladets Læsere sende en venlig Tanke og en Hilsen derud.

Snart Halvdelen af dette rige Ordensliv tilbragte Priorinden her i Danmark; mange Elever, Venner af Klosteret og Pensionærer føler Trang til at sige inderlig Tak for det kærlige, uegenyttige Arbejde for Sjæle, som Mère Madeleine Eugénie stadig udfører.

»Notre Mère« er en sjælden Sprogbegevelse, lærte hurtigt det danske Sprog, og vi Danske følte, at vi blev forstaaet fra første Færd; sikkert ligger vor Mentalitet ogsaa nær den hollandske.

»Rygaard« er gæstfrit blevet aabnet til Stævner, Møder, Studiekredse og Retræter, det saa og ser Priorinden som en Opgave og ofrede derfor gerne Skoleferierne.

Det var en Glæde, da St. Theresekirken stod færdig opført, et af Priorindens store Ønsker og Maal var her naaet.

I Montessoribørnehaven paa Rygaard er Jubilarens yngste mest varme Beundrere; et herligt Syn er det, naar de allermindste gaar her i Haven med den statelige, høje Priorinde.

Udover Skolen følger Priorinden de gamle Elever, især gennem Mariakongregationen; hun leder selv Møderne og man gaar altid beriget bort.

De sidste Aar bragte mange smertelige Budskaber fra Fædrelandet og Moderhuset, men »Notre Mère« bærer alt svært smukt, som den ranke Skikkelse hun selv er — og det gode Eksempel takker vi for.

Maatte Herren velsigne hendes trofaste og kærlige Tjenen af Ungdommen herhjemme og af alle, der søger hende, og give hende efter et langt lykkeligt Ordensliv: »at høste i Fryd«.

→ Genopbygningsarbejdet i Spanien er i fuld Gang paa alle Omraader. Værdulige og kirkelige Institutioner genoprettes og nykæbes. Vort Billede viser den apostoliske Nuntiatur i Spanien, Mons. Cicognani, ved Indvielsen af »AuxilioSocial« ny Residens, en af de caritative Institutioner i Spanien.

→ Tredte Krigens Røsen fortsætter Missionærerne uforvarende de ses Arbejde. I Burma, et af Krigsøstrene i detjerne Østen, hvor der paabegyndtes Missionærkommission i 1894 og denne adskillige Gange har maattet indstilles og derpaa genopbygges paany, findes der nu tre apostoliske Vikarier og et apostolisk Prælektur med i alt c. 120.000 Kærlige. Billedet viser Katedraalen i Rangoon.

A Telegrammer til Dagspressen meddelte for kort Tid siden, at det berømte Augustinerabbat St. Maurice i Schweiz var blevet ødelagt ved et Bjergskred. Mødderleirer var sig heldigvis at være stærkt overdækkede af Taarnet er — som Billedet viser — blevet af Naturkatastrofen.

Fotos: Universa

→ Landflygtige Polakker i Italien har haft Besøg i Nuntiatoren i Rom for at give Udtryk for deres Taknemmelighed for den hellige Faders i Anledning af det store Ønske om at se de polske Flygtninges alle i Verden.

Anden Del af Fadervor XVII

Som og vi forlader vore Skyldnere

ANDEN ARTIKEL

Had, Havnlyst og Vrede maa et Menneskehjerte, der søger Synderens Forladelse hos Gud, ikke gemme paa. Det er det, vi saa sidste Gang. Den Slags Følelser er en Modbydelighed i Herrens Øjne, og den, som hæver sig, ham vederlæres der ogsaa Havn fra Herren, idet Gud fastholder hans Synder for ham Hvor er det ikke en Selvmodsigtelse, al del ene Menneske gemmer paa Vrede mod det andet og samtidig heder sig selv fri for Herrens Vrede! Hvor er det ulogisk ikke at have Medlidenhed med et Medmenneske, der er ens Lige, og dog bede om Medlidenhed for sig selv hos den Allerhøjeste!

Men alligevel er Fejl af den Slags slet ikke sjældne, og denne Kendsgerning tyder paa en særlig stor Vanskelighed i vort Forhold til Uvenner og Fjender. Lad os derfor denne Gang advare især mod to Farer, som man let kan komme til at staa overfor.

Det hænder al en, der vil være Kristi Discipel, paa den ene Side ser, hvor svært det er at faa Bugt med sit Hjertes hadefulde Følelser, og paa den anden Side er fuldstændig klar over, hvor strengt Herren forlanger Næstekærlighed ogsaa overfor Fjender Synet af denne indre Kæft kan let føre til Fortvivlelse og ende i det haabløse Udbrud: »For mig er der ingen Frelse.« Der er slet ikke saa faa, der har det ærlige og oprigtige Ønske om og ogsaa anstrenger sig for at efterkomme Herrens Bud om, at den Uret, som de har lidet, skal skaffes ud af Verden ved at man frivillig glemmer den og viser dem, der har gjort sig skyldige i den, den kristne Næstekærlighed. Men de føler sig ude af Stand til at udslette af Erindring om de Krænkelser, de har været Genstand for, og de opdager til Stadighed endnu en

Rest af Nag og Modvilje mod deres Næste. Saaledes var jeg engang Vidne til følgende Scene: En Søn havde været meget syg mod sin gamle Moder. Hun havde bryndt at græde over Sønnens Respektløshed. Da fortrød den unge Mand sin usammelige Adfærd og gav sin Moder en Undskyldning. Endnu med Taarer i Øjnene svarede hun: »Barn, jeg vil gerne tilgive dig, men jeg tror ikke, at jeg kan glemme det.« Denne dobbelte Følelse i Hjertet bereder mange ikke ringe Samvittigheds kvaler, fordi de ikke er sikre paa sig selv, nemlig om de virkelig og for Alvor har opgivet alt Nag og Fjendskab og adlydt Herrens hellige Bud.

Her staar vi nu overfor et Tilfælde, som vor Frelser i sin Tid har udtalt sig om, de han sagde til sine Disciple: »Anden er nok utilig, men Kædet er svagt« (Mt. 26, 41). Der er jo, som St. Paulus siger, en dobbelt Lov i os, eller to Magter, der kæmper om Herredømmet over vort Indre, den legemlige og aandelige Del af vor sammensatte Natur. De lavere Drifter i os hælder til Havnlyst, medens den af Troen oplyste Aand tilskynder til Forsynlighed og Tilgivelse. Af den Grund er der til Stadighed Oprør og Kamp i vort Indre. Ingen behøver at fortlivne paa sin Sjæls Frelse, naar de af Synden særlig ramte Del sætter sig op mod Aandens Lov og gør Modstand. Saa længe Aanden holder fast ved sin Sag og den Bestumling at ville tilgive alt og vise sine Medmennesker den af Kristus lærte og foreskrevne Næstekærlighed, lige saa længe kan man være rolig for, at man har opfyldt Guds Vilje. Synden bestaar jo ikke i, at vi føler de indre Modstridningers Tilstedeværelse; den begynder først, naar den højere Del giver efter for den lavere og overlader Herredømmet til denne.

Man kan ogsaa tænke sig en anden Mulighed endnu. Lad os antage, der er en, der forelsig ikke kan faa sig til at glemme en uretfærdig Behandling, skønt han gerne vilde, og som ikke kan vise sine Fjender den Kærlighed, som Kristus paabyder. Han finder nu paa overhovedet ikke at bede Fadervor, fordi han er bange for dens Betingelse, som er tilføjet i femte Bøn. Hvad skal man sige til dette Forsøg? Ikke andet, end at det er en skæbnsvanger Fejltagelse.

En Mand eller Kvinde, der gør dette, har fuldstændig glemt, at hver troende Kristens beder Fadervor paa hele Kirken Vegne, ikke alene i sit eget Navn. Derfor siger vi jo »Fader vor«, ikke »Fader min«, og alt det, vi trænger til, heder vi om, ikke for os alene, men for alle Mennesker. Naar man husker det, er det ogsaa indlysende, at der findes mange gudtryglige Mennesker, som »forlader deres Skyldnere«, hvad det har forbrudt mod dem. I al Sandhed og Oprigtighed kan altsaa en, der gerne vilde, men endnu ikke kan tilgive, bede Fadervor, denne sociale Bøn, for andre. Dertil kommer endnu et andet Moment. Befalder vi Gud om noget ganske bestemt, saa beder vi samtidig om det, vi selv fra vor Side nodendigtvis maa gøre og bidrage, for at vi kan blive bønført. Beder vi f. Eks. om Synderens Forladelse, saa udtrykker disse vore Ord ogsaa en Bøn om Naade til sand Bod, d. v. s. vi befalder Gud Helligaand om ægte og oprigtig Anger; vi beder om Kraft til at føle den rigtige Afsky for Synden, og hvad der fører til Synd, samt om Brud med den og Bistand til et ærligt og oprigtigt Skriftemaal. Til al, hvad der har Betydning for vor evige Frelse, er jo Guds Naade uundværlig, selv om det drejer sig om Ting, som vi tilsyneladende skal præstere alene.

Siden vi nu er forpligtede til at tilgive dem, der har tilføjet os Skade eller anden Fortræd, saa er vor Bøn om Synderens Forladelse lig en Anmodning om, at Gud maa give os Forsynlig-

Fra alle Kanter

hedens Aand overfor vore Uvenner. Skulde der altsaa være nogen, som pines af den ubegrundede og skadelige Frygt for, at han ved at bede Fadervor udæsker Guds Vrede endnu mere mod sig, saa er han hildet i en stor Vildfarelse og skal skyndsomst opgive den. Den Slags Mennesker bør tværtimod gentage Herrens Bøn saa ofte som muligt i det Øjemed, at vor Fader i Himlen maa give dem det Sindelag, der er rede til at tilgive Fornærmelser og at elske Fjender med den kristne Næstekærlighed.

Endelig er der endnu et Spørgsmaal, som kan stilles, hvor Talen er om, at vi skal tilgive andres Synder mod os. *Hvordan er dette muligt, spørger man, siden det kun er Gud, der har Magt til at tilgive Synder?* Det rette Svar er ikke vanskeligt at finde. Gud udsletter Synder ved Hjælp af den hellig-

gørende Naade, hvormed han smykker Synderens Sjæl, og idet han tager Syndeskylden fra hans Samvittighed og eftergiver den evige Straf, som Dødssynden har fortjent, helt, og den timelige Straf i det mindste delvis. Hver Synd mod Mennesker er ogsaa en Forbrydelse mod Gud, den højeste Lovgiver. Gud tilgiver Uretten mod sig. Vi skal, saa vidt muligt, efterligne Herren ved at sige: Hvad du har gjort mod mig, et Menneske, skal være tilgivet, og den Oprensning, jeg har Krav paa, skal være eftergivet, hvis ikke Ret og Retfærdighed gør Indsigelse. Her er der altsaa en vis Lighed mellem Gud og Mennesket. Men i øvrigt tilgiver Herren større og flere Ting og med ganske anderledes stor Rundhaandethed, end vi nogensinde kan eller behøver overfor dem, der har forurettet os.

F. K.

SPEJDERLØFTET

Tale den 23. April i Statsradiofoniens Udsendelse „Sct. Georgs Dag“

De Spejdere, som Landet overlytter til denne Udsendelse, vil engang blive gamle og have lagt Spejderuniformen bort. Til den Tid vil de have samlet sig Tusinde glade Spejderminder. Men for de bedste af dem vil det største af Minderne være Mindet om den første Gang, de fik Lov til at aflægge Spejderløftet — og om de mange Sct. Georgsdage, hvor de sammen med alle andre Spejdere gentog dette Løfte, saa det lyste klarere og klarere over den Vej, som Spejdere skal frem i Verden.

Det første, der skal siges om Spejderløftet, er dette: det er ikke Mundsvejr — det skal holdes. Der er saa mange Mennesker, som glatvæk lover en Masse, men bagefter enten glemmer de det, eller de møder op med Undskyldninger, som de mener maa kunne løse dem fra deres Løfter. Man kan godt have ondt af dem, naar de synes, at de har

lovet for meget — men ranke Karakterer er de ikke. Ved dette Aarhundredes Begyndelse skrev den store engelske Forfatter G. K. Chesterton et »Forsvar for ubesindige Løfter«. Deri fortalte han om en middelalderlig Fyrste, som i et stort og ubesindigt Øjeblik afgav Løfte om at ville lænke to Bjergtinder sammen, hvis et Ønske, han havde, gik i Opfyldelse. Det gjorde det, og han forsøgte ikke at slippe fri for at holde sit Løfte. I Aarhundreder hang mellem de to Tinder den tunge Jernlænke som Vidnesbyrd om, at Løfter skal holdes. Vor Tid, sagde Chesterton saa, er de smaa Sjæles Tid, de der nok vil love, men kun tør holde Løfterne, hvis det kan gøres nogenlunde nemt. Og alligevel saa han Tegn paa, at det atter vilde ændre sig: at »Kujonernes Tid snart er omme, og Mænd tør brænde deres Skibe«. Snart efter kom Spejderbevæ-

gelsen, som netop med sit Løfte vil lære de unge Troskaben imod det givne Ord.

Det andet er dette: Spejderne ikke blot lover, men lover paa deres Ære. Ære er ikke bare et stort og fint Ord uden Betydning iøvrigt, som naar Drengene i Tide og Utide siger »paa Ære«. Det er heller ikke i Spejdernes Mund noget ømfindtligt og stridbart, som naar Mennesker taler om, at deres Ære er krænket, og nu vil de slaas for at forsvare den. Æren er det Pant, som Spejderne giver til Bevis for, at de vil holde deres Løfte. Jeg lover, siger Spejderen, og min Ære er Garanti for Løftets Indfrielse. Vor Ære er simpelthen det, vi har vist, at vi duer til! Dens Værdi svarer ganske nøje til, hvor megen Karakter vi allerede har vist os i Besiddelse af. Jo bedre vi har opfyldt vor Pligt, des større Ære har vi vundet, og des mere Værdi har det, naar vi sætter denne Ære ind som Pant paa, at vi vil holde vore Løfter. En Spejders Ære er Summen af det bedste, han har naaet i sin Selvopdragelse til at blive en Karakter.

Og for det tredje: hvad er det saa Spejderne lover? At gøre deres Pligt mod Gud og Fædrelandet, være hjælpsomme mod andre Mennesker og holde Spejderloven. Heller ikke dette er blot fine og store Ord. Det er et klart Program, en tydeligt afmærket Vej frem mod Idealer, som vi véd, hvad er. Mange Mennesker trækker paa Skuldrene ad Idealer. De mener, det kommer kun an paa at indrette sig rart og bekvemt her i Livet. Saadan er Spejderne ikke. De ønsker sig et Maal, og saa gør det ikke noget, om Vejen mod Maalet somme-tider er drøj. Men det er ikke ligemeget, hvilket Maal det er. Verden er fuld af forskellige Idealer, og Tilhængerne af det ene er meget ofte i Krig med Tilhængerne af det andet. Blandt alle de forvirrende mange Idealer har Spejderne valgt sig et eneste, og det lærer dem ikke Strid, men Hjælpsomhed.

Hvordan ser Spejderidealet ud? Det ses lettest paa, *hvem* det er, en Spejder søger at ligne.

Blandt Historiens Navne søger Spejderne dem frem, der kendte og opfyldte deres Pligter mod Gud, vor højeste Herre — holdt af Danmark og øvede nyttig Gerning for vort Land — var hjælpssomme mod andre i Stedet for at være hjergsomme til egen Fordel — ridderlige mod de svage i Stedet for at bruge deres Styrke til at undertrykke dem — og rene i al deres Gerning, deres Tale og helt ind i deres inderste Tanker. Det er maaske kun faa, som fuldendt virkeliggjorde dette Ideal i alle dets Bestanddele. Men de fandtes gennem hele vort Lands Historie lige fra Knud Lavard til vore egne Dages største Danskere, som fulgte samme Idealer. Dem er det, Spejderne ønsker at ligne. Det Maal, som Spejderne stiller sig i deres Løfte, staar for Enden af den Vej, de bedste i vort Folk har vandret, saa længe Gud og Fædrelandet, Ridderlighed og Renhed var Vejvisere for dem, der kun vilde nøjes med det største.

Nu vil Spejdere her fra Radiohuset tage det hele Land til Vidne paa deres Løfte. Samtidig med dem sætter Tusinder af Spejdere deres Ære ind paa at ville følge de tusindaarige Idealer. Der tænkes i disse Aar saa meget paa Danmarks Fremtid. Spejdernes Løfter, der gives for at blive holdt, er ogsaa et Løfte for vort Land.

H. D. T. Kiærulff.

Skolelægerne

I vor Samtale med Dr. med. O. Wanscher om de katolske Skolelægers Arbejde var der kun Tale om de sidste Aar, hvor

»Nikolaus Steno Gildet«s Læger vederlagsfrit har udført Arbejdet. Det er imidlertid kun retfærdigt at tilføje, at der lige fra 1935 har været ansat Skolelæger ved nogle katolske Skoler. Paa Opfordring af Biskoppens Skolekonsulent, Hr. U. C. Geddey, fik Pastor Bernhard Jensen som Rosenkranssognets Sognepræst et Skolelægearbejde i Gang ved St. Mariæ Skole i Begyndelsen af 1935, og efter sin Forflyttelse samme Aar til Fredericia fik Pastor Jensen ogsaa truffet en Aftale med en Læge om Skolelægearbejde ved Fredericias katolske Skole.

Pater Lønskov statsanerkendt Andenpræst

»Paa Kirkeministeriets derom nedlagte allerunderdanigste Forestilling har det den 1. April behaget Hans Majestæt Kongen allernaadigst at anerkende Christian Frederik Mogens Lønskov som Andenpræst for den romersk-katolske Menighed i Aarhus Købstad samt Vejby-Risskov, Aaby Kommune, Hasle Sogn, Holme-Tranbjerg Kommune og Viby Kommune, saaledes at der tillægges de af ham foretagne kirkelige Handlinger, navnlig Daab og Ægtevielse, borgerlig Gyldighed.«

Ved denne Anerkendelse er ikke blot Pater Lønskov blevet anerkendt, men det er ogsaa blevet fastslaaet, at Statserkendelsen omfatter baade Aarhus By og de nævnte Forstæders Kommuner.

Dementi

»Nationaltidende«s Meddelelse om, at Pastor Knud Ballin skulde have begravet Filmskuespiller Schenstrøm (»Fyrtaarnet«) fra Bispebjerg Krematorium maa bero paa en Mis-

forstaaelse. Skuespilleren var ikke Katolik, og Pastor Ballin har ikke begravet ham.

Musikaften paa Sct. Knuds Skole

Det er glædeligt at se, hvorledes Skolefaget »Sang« fra at have ført en hensygnende Skammekrogstilvarelse i de senere Aar er naaet frem til en mere synlig Plads. Sang og Musik har en afgjort gavnlige og opdragende Indflydelse, ikke mindst paa den opvoksende Ungdom — og den lille Musikaften, hvortil Sct. Knuds Skole for nylig havde indbudt, viste tydeligt, at der, trods den knapt tilmaalte Tid, der levnes Sangundervisningen, alligevel kan præsteres et propper Stykke Arbejde. Musikaftenen havde samlet et stort Publikum, der lønnede Præstationerne med kraftigt Bifald. Aftenens Program var hovedsagelig sammensat af nyere Ting og gennemførtes i det store og hele pænt og sikkert. Drengkor vekslede med blandet Kor, Recitation og et Par Solistnumre, hvor to unge Virtuoser spillede Mozart: Sonate i F-Dur og Schubert: Impromptu. En af Skolens tidligere Elever, P. Heggum, talte om Morgensangen og dens Betydning — Sct. Knuds Skole har netop i Aar taget det glædelige Skridt at indføre Morgensang.

Det kraftigste Bifald høstede dog vist Erik Bøgh's navnkundige »Ostindiensfarerne« og med Sankt Knuds Skoles Sang, der her for første Gang blev sunget offentligt til Olav Segalts Melodi, sluttede den vellykkede Aften. M.

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

RAADHUSPLADSEN 14

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Forlang hos Deres Købmand

A. D. B. Bonevox i røde og blaa Daaser
A. D. B. Gulv-Renolin flydende Bonevox
Danmarks førende Mærke!
Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding
Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

Liturgisk Kalender

Maj:

3. S. 4. Søndag e. Paaske. — (rød) Korsets Genfindelse (900); 2. Søndagen (587), 3. (kun i st. Messer): St. Alexander 1, St. Eventius, St. Theodulus og St. Juvenal (900); Korsets Præfation (517); sidste Evangelium: Søndagens (588).
4. M. St. Monica (904); 2. For (hvid) Paven ([122]); Paaskens Præfation (518).
5. Ti. St. Pius V (905); 2. For (hvid) Paven; Paaskens Præfation (518).
6. O. St. Johannes Evangelists (rød) Martyrium, „foran den latinske Port“ (905); 2. For Paven; Apostlenes Præfation (524).
7. T. St. Stanislaus, Martyr (907); (rød) 2. For Paven; Paaskens Præfation (518).
8. F. Ærkeengelen St. Michaels (hvid) Aabenbarelse (907); 2. For Paven; Paaskens Præfation (518).
9. L. St. Gregor af Nazianz (908); (hvid) 2. For Paven; Paaskens Præfation (518).
10. S. 5. Søndag e. Paaske (590). (hvid)

NB. Torsdag den 14. Maj, Kristi Himmelfarts Dag, slutter Tiden for Opfyldelsen af Kirkens Bud om P a a s k e k o m m u n i o n e n .

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Helgener for Ungdommen

S. Cl.: »Da de var unge —«. Træk fra Helgenernes Barn- dom og Ungdom. (Sankt Ansgars Forlag).

Ugebladets Læsere er bekendt med disse ypperligt fortalte smaa Historier. De fleste af dem har staaet her i Bladet og var Genstand for stor Opmærksomhed. Det er altid en stor Oplevelse at besøge Kirkens Helgener. Udenforstaaende opfatter dem som en bestemt Type Mennesker, ofte en temmelig irriterende Type, man ikke ønsker nærmere Bekendtskab med. I Virkeligheden er ingen Verden saa mangfoldig som de katolske Helgeners. Selv om der i denne lille Bog kun fortælles om tretten af disse Kirkens store Skikkelser og kun om deres unge Aar, er det et Indtryk af rig Variation, man modtager ved Læsningen. Dette skyldes ogsaa Bogens Forfatterinde, som ikke (i Lighed med saa mange andre Helgenskildrere) vil skildre Dyder, men Mennesker, ikke vil formane, men berige.

Historierne bevæger sig uden Nervøsitet for de lærdes Kritik paa Grænsen mellem Historieskrivning og Legendernes frie Land. De er skrevet for Børn og unge, som foretrækker Historien som Historie frem for Historien som Kritik. Og de er skrevet i en velgørende Fortælle-tone, som helt stiller sig paa de unge Læseres Niveau uden hverken at forfalde til Pjat eller Pædagogik.

Den samme Kunstner, Hr. B. Dahlerup, som illustrerede »Katolsk Børnelærdom«, er Mester for et Dusin Helsidesbilleder, som man gøre Læsningen til en yderligere Fornøjelse. Sammenlignet med Billederne til Bibelhistorien viser Kunstneren afgjorte Fremskridt. Det er særdeles levende Illustrationer til Teksten.

Vi kan glæde Ugebladets Læsere og Bogens Købere (som formentlig er de samme Personer) med, at vi vil fortsætte med nye Serier om Helgenernes Ungdom. Forfatterinden har givet Ugebladet sin Tildelse til at trykke de fleste af dem, og senere vil de samles i nye Bind i Lighed med det første.

H. D. T. K.

Ild i gamle Huse

G. Scocozza: »Farvel til For-aaret« (Jespersen og Pio).

Den falsterke Dommerfuldmægtigs Debutbog om en ældre Provinssagførers korte Sensommer-Kærlighed til en ung Københavnerpige, der kommer paa hans Kontor. Milieu og Psykologi er skildret med overordentlig sikker Haand, køligt og sagligt. I en pinlig Scene dissekerer en anden Sagfører efter en Art 4. Grads Forhørsmetode den unge Piges Fortid og hele sjælløse Kødighed. Mere naadigt behandler Forfatteren egentlig ingen af sine Personer. Han vil med et bedre Emne kunne naa fortræffelige Resultater med sin Intelligens og sit kolde Skarpsyn. Det her benyttede Stof er alt for velkendt, og Sandheden om gamle Huses Brandfarlighed bliver ikke gjort interessantere af det ganske ligegyldige Pigebarn, der sætter Handlingen i Gang.

Moderne danske Romaner skal tilsyneladende tillade sig et Frisprog, som i tidligere Tid var begrænset til Herreselskaber med Spiritus paa Bordet. Hvis Forfatterne og Forlag vidste, hvem de vandt og hvem de mistede derved, er det troligt, at de vendte tilbage til det stuerene Sprog. Det er i hvert Fald min Erfaring, at ordentlige Mennesker — med enhver Religion og uden Religion — er lede og kede af den Vinstueduft, der staar om moderne Romaner. H. D. T. K.

Nederlagets stærke Kvinder

Børge Rudbeck: »Frankrigs sidste Dage« (Branner).

Redaktør Rudbeck oplevede Frankrigs Sammenbrud for to Aar siden. I en Skildring, hvor hans Kærlighed til Frankrig bestandig skinner igennem, gør han Rede for sine personlige Oplevelser under Befolkningens paniske Flugt for den fremtrængende tyske Hær og giver især et stærkt varieret Indtryk af Nederlagets Stemninger i den franske Befolkning. Redaktør Rudbeck tilslører ikke den fejde Hovedløshed, som mange ledende Mænd viste, den mest nedværdigende Sammenblanding af patriotisk Retorik og personlig Krysteragtighed, men samtidig viser han gribende Eksempler paa, at Frankrig ikke helt havde mistet sin Sjæl og bøjer sig for den stærke franske Kvinde, især for de franske Ordenssøstre, som han skildrer med en ærbødig Kærlighed, der varmer den katolske Læser om Hjertet. H. D. T. K.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Højskolen slutter for i Aar

Katolsk Højskole slutter Torsdag den 30. Maj Foraarssemestret med en Forelæsning af Adjunkt *Johan Jensen* om *Helge Rode* og *Ludvig Holstein* i Serien: Halvfemsernes danske Litteratur. Den anden af Dagens Forelæsninger, Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus bortfalder.

Katolsk Højskole er dermed naaet igennem sit fjerde Semester, som har samlet ialt ca. 250 Deltagere. Dette Tal, siger Lederen, Kaptajn-løjtnant Engell, er en ganske lille Nedgang i Forhold til Efteraarssemestret, men paa den anden Side en kraftig Stigning i Forhold til Deltagelsen ved sidste Aars Foraarssemester. Foraarssemestret samler erfaringsmæssigt vanskel-

gere stærk Deltagelse end Efteraarssemestret, hvor man vender frisk og videbegærlig hjem fra Ferie og Sommer og endnu ikke er afskrækket af ublidt Vejr og Kulde.

Kaptajn-løjtnant Engell er dog ikke ligefrem imponeret over Deltagelsen. I Forhold til Antallet af Katolikker i København, siger han, kunde jeg tænke mig langt flere fyldte Sale i Bredgade, ikke mindst i Betragtning af den fremragende Sagkundskab og det store Arbejde, der ligger bag Forelæsningerne.

Det har tidligere her i Bladet været omtalt, at Katolsk Højskole paatænkte til Sommer at afholde et Sommerkursus for Katolikker i Provinsen.

Forskellige Forhold, først og fremmest de Rejserestriktioner, som Statsbanerne har stillet i Udsigt for Sommermaanederne, og som i alle Tilfælde vil fordyre Rejsen til og fra København væsentligt, samt forskellige andre Vanskeligheder, der ogsaa hænger sammen med den herskende Situation, har imidlertid gjort, at Højskolen med Sorg har besluttet sig

til at lade Tanken falde for i Aar. Imidlertid — gemt er ikke glemt. Forhaabentlig vil Tiderne forme sig saadan, at Højskolen til næste Sommer kan faa sin Plan ført ud i Livet.

Academicum Catholicum

Fredag d. 1. Maj (Store Bededag):

Udflugt til katolsk Stævne i Helsingør. Husk hvid Studentehue.

For Medlemmer, der ønsker at cykle, bliver der fælles Cykletur fra København til Helsingør med Overnatning i Helsingør og Hjemtur Fredag Aften. Man mødes Torsdag Kl. 17½ ved Store Vibenshus. Medlemmer, der ikke selv sørger for Overnatning, maa have Vandrer-kort. Der medbringes Forplejning til hele Turen, Middagsmad i Helsingør kan forudbestilles. Der er reserveret et Antal Sovepladser paa Vandrehjemmet *Wisborg*. Deltagere, der ønsker at overnatte (0,60 Kr.) og købe Middagsmad (1,50 Kr.) paa Vandrehjemmet, maa snarest meddele dette til Formanden (Eva 1211). *Rationeringsmærker maa medbringes.*

Deltagere i Cykleturen, der kunde ønske — i Stedet for at tage hjem Fredag Aften — at køre til Asserbo og vende hjem Søndag Eftermiddag, bedes meddele dette særskilt. De overnatter i Helsingør og kører til Asserbo Lørdag (Besøg paa Kronborg og Esrom Kloster). Overnatning i Asserbo, hvor Messen læses Søndag Morgen.

Onsdag den 6. Maj Kl. 20.

Ordinær Generalforsamling i Lokalerne, Bredgade 67 A. Dagsorden: 1) Beretning. 2) Regnskab. 3) Evt. Forslag. 4) Valg af Administratoren. 5) Valg af Revisorer. 6) Eventuelt.

I Tilslutning til den ordinære Generalforsamling holdes *ekstraordinær Generalforsamling* med Dagsorden: Ændring af Lovenes § 3.

Efter Generalforsamlingen, Kl. 20,45, Foredrag af Pastor emer. Carl Wagner: Hvad de middelalderlige Malerier i Aarhus Domkirke fortalte mig om Senmiddelalderens Fromhedsliv. Foredraget ledsages af Lysbilleder.

Søndag den 10. Maj.

Akademikermesse hos St. Lioba-Søstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. (NB. Mærk den ændrede Dato!)

De unges Studiekreds

holder Møde Fredagene den 8. Maj og den 22. Maj Kl. 20 i Lokalet Bredgade 67 A.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

Fru Simonsen siger: Jeg har altid ønsket mig noget at læse for mine Børn — noget rigtig katolsk og helt om Helgenerne. Er det ikke sandt? ... her i Landet vokser de smaa Katolikker op mange Gange uden at kende noget til Kirkens Helgen-skikkelser, deres Liv og hvad de udrettede. Foruden at være de dejligste Eventyr, man kan tænke, er de

jo Virkelighed og virker paa en forunderlig Maade opdragende og forædlende paa Børn.

Det bedste ved Bogen er, at den kun er den første ... at der kommer flere siden, mener jeg.

»Da de var unge —«, Træk fra Helgeners Barndom, 83 Sider, 13 Billeder. Farvebillede-Omslag ..... Kr. 2,00

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 67 . Telefon Palæ 4777 . Post-Giro 81851

Fri os fra

Ind imellem -

aandelig Næring!

siger de 14-aarige

*Men Klublivet hjælper dem gennem
tre vanskelige Aar*

Passer det for fuldt Alvor, at naar danske katolske Børn i 14-Aars Alderen forlader Skolen, forsvinder mere end Halvdelen fra Kirkens Synskreds, for ikke mere at vende tilbage?

Det blev paastaaet fornylig, og selvom det skulde være at se Sagen lovlig sort, bliver der et stygt Tal tilbage. Der maa altsaa gøres noget alvorligt for de 14-aarige. Men siden de 14-aarige nu gennemgaaende aldeles ikke er indstillet paa eller oplagt til noget særlig alvorligt, hvad saa? (Og hvilken gennemsnitlig 14-aarig har nogensinde været alvorligt eller aandfuldt anlagt?)

Det ser ud, som om Problemet er uløseligt. Men Løsningen er maa-ske netop den snublende nærliggende, at man holder sammen paa den livsglade og rebelske Skare, inden Alder og Modenhed er naaet, ved ikke at være mere alvorlig, end passende er.

Skolekammerater har fælles Minder

Dette er i al Fald den Tanke, som ligger til Grund for Pastor Thorbjørn Møllers Klub-Foretagende i København, der nu har bestaaet lidt over et Aar og har forstaaet at holde sammen paa de Unge, det i Øjeblikket omfatter. De katolske 13—14-aarige (sagde Pastor Møller til sig selv og andre), er gennemgaaende endnu aldeles umodne for det, der bydes dem i de bestaaende katolske Ungdomsklubber og Kongregationer, hvis Program maa og skal være lagt an

paa de 17-aarige og noget ældre. De er simpelthen endnu ikke modtagelige for den aandelige Næring, disse Organisationer byder paa.

Men Børn, der har gaaet i Skole sammen, er ved fælles Minder bundet til hinanden med ejendommelige, stærke Baand, og hvis man

Klubbens Piger hygger sig ved Sytøjet, mens der bliver læst højt. I Baggrunden Pastor Thorbjørn Møller. Til højre skimtes Billardbordet, der er i flittig Brug, naar Drengene har Klub-aften

kan holde sammen paa dem ved udenom Skoletiden at fortsætte Klassens Fællesskab, saa kan man ogsaa hjælpe dem igennem indtil den Dag, den enkeltes Trang til at søge dybere er saa stærk, at han og hun søger Forbindelse med Kongregationerne eller Foreningerne.

Klubben er flyttet

Pastor Møllers Klub har skiftet Bopæl. Den har hidtil haft til Huse i Boyesgade 8, men i disse Dage er den flyttet ind i Sakramentskirken tidligere Præstehus, hvor Klubben sammen med Spejderne har lejet en af de tidligere Præsteboliger. Flytningen betyder ideelle Betingelser for Klubbens Liv — Beliggenheden

kan ikke tænkes bedre! Sakramentskirken ligger centralt, og hertil kommer, at Centralskolen ligger sammesteds. Det betyder, at de Unge fra Yderdistrikterne langt lettere finder til Klubben. De kender Vejen — den gamle Skolevej, og det er af stor Betydning i disse Mørklægnings-tider. Mødeprocenten er stor. Nu, hvor den lysere Tid er begyndt, er den igen oppe paa 80—90 pCt. Den, som kender lidt til Afstande i København, vil forstaa, hvad Klubben betyder for den haabefulde Ungdom, naar der er trofast Tilslutning fra Østerbro og Vesterbro, fra Brønshøj og fra Amager.

Om Arbejdet i Klubben har Ugebladet tidligere fortalt. Vinteren igennem har Drengene været beskæftiget med at lave Ting til Kapellet i Asserbo og vil paa

denne Maade blive knyttet yderligere til Ejendommen ved Kattegat. Pigerne har syet og syer stadig Ting til Kapellet. Billedet viser Dem de Unge travlt beskæftiget hermed. Oplæsning, engang imellem Films, Sang og forskellige Selskabsspil hører med til Aftenen, og man skal søge længe efter Unge, der med større Appetit end Klubbens Dreng og Piger kaster sig over det lille Bibliotek.

Store Sommerplaner i Asserbo

For nylig har Klubidéen skudt en ny Aflægger, som Ugebladet allerede løseligt har omtalt. Foruden de otte Dages Sommerferie, der holdes i Asserbo for Klubmedlemmer, vil Pa-

stor Møller søge at skaffe Centralskolens og andre katolske Drenges Chance for en tilsvarende god, sund tre Ugers Sommerferie i Asserbo, som allerede gennem flere Aar har været arrangeret i Trørødhus for Smaa-piger. Det vil ganske vist medføre, at der skal bygges en Fløj ekstra. Gør mig en stor Tjeneste, siger Pastor Møller til os med et Smil. Der er ved at danne sig en Myte, som jeg maa se at faa aflivet. Mange Mennesker har hjulpet mig storartet med dette Foretagende. De nødvendige Penge er blevet samlet, og denne økonomiske Succes har medført, at nogle maaske tænker: »Pastor Møller klarer sig nok. Han faar ogsaa de sidste 2000 Kroner, uden at vi behøver at træde til«. Fortæl Ugebladets Læsere, at jeg af de resterende 2000 Kro-

ner til Dato kun har faaet 400. Klubben har netop i disse Dage faaet sin endelige Form som selvstændig Institution: Sankt Jørgens Stiftelse. Den har Biskoppen som Protektor, og Bestyrelsen bestaar af LRS. Garth-Grüner som Formand for »Mariahjemmet«, Frk. stud. med. Inger Høyer og Pastor Møller.

— — —
 Dette er i Korthed Beretningen om et Stykke katolsk Ungdomsarbejde. Det Held, der har fulgt Arbejdet, viser, at det har været haardt tiltrængt, og i det lange Løb vil det sikkert ogsaa sætte Spor. Har Idéen mon ikke en Fremtid i vore andre større katolske Menigheder? Maaske ligger den allerede i Knop flere Steder og venter kun paa dem, der skal komme og bringe den ud i Livet.

og som var ca. 1½ Time om Turen. Det ankom til København ved halvni-Tiden, og da der paa den Tid af Dagen ikke var nogen Messe førend Kl. 10, havde den gamle Dame først en Ventetid paa halvanden Time. Og først Kl. 12 kunde hun indtage sit første Maaltid. Hun begyndte paa disse Ture, da hun var 68 Aar, og bortset fra en enkelt Sygdomsperiode, da hun var 73, og som varede en Maanedstid, fortsatte hun ufortrødent hver eneste Søndag, Aar efter Aar, Vinter og Sommer, uden Hensyn til Vejret og Temperaturen. Og den Gang var Togene ikke opvarmede om Vinteren, men de rejsende maatte nøjes med en Varmedunk til Fødderne. Først da hun var 83, udvirkede daværende Biskop v. Euch af Paven en Tilladelse for hende til at drikke lidt Kaffe, førend hun tog hjemefra, en Tilladelse, som den Gang var meget vanskelig at opnaa. Endelig da hun var 86, fik hun Adgang til Messe paa sin Hjemegn, saa hun kunde ophøre med sin Søndagstur til København. Hun levede til hun var 93 Aar. De sidste Aar havde hun vanskelig ved at følge med i Messens enkelte Dele, og da hun ikke vilde modtage Kommunionen før Messen, men som det sig hør og bør i Messen sammen med Præsten, gik hun, for ikke at forpasse det rette Tidspunkt, straks ved Trinbønnens Begyndelse hen til Alterskranken, og der forblev hun liggende paa sine Knæ indtil efter Kommunionen, for saa at trisse tilbage paa sin Plads igen.

Et anstrengende Søndags-Program

Hvad en gammel Dame kunde præstere

Naar dette Nummer af Ugebladet kommer Læsere i Hænde, er Fristen for Modtagelse af Bidrag til Enquéten om Viljekraft sluttet. Men vi bringer endnu gennem et Par Uger en lille Buket Læser-Bidrag, førend vi træffer Afgørelsen om, hvem der skal have tilkendt Præmierne. Det følgende Bidrag er længere end strengt taget tilladt, men vi bringer det alligevel i sin fulde Længde, fordi det fortæller noget betydningsfuldt paa hver eneste Linie:

En Dame konverterede engang i forrige Aarhundrede i en fremrykket Alder. Hun boede ude paa Landet ca. 40 km fra København. Paa den Tid fandtes der paa Sjælland ingen katolske Kirker udenfor Hovedstaden. Men hver Søndag tog hun derind paa fastende Hjerte for at deltage i Messen og modtage Kommunionen. Hun maatte staa op ved Sekstiden, og efter en Køretur ad ikke altfor gode Veje maatte

hun fortsætte med et langsomt Tog, der holdt ved alle smaa Stationer,

Det, jeg har set

Blandt de Læger, som har haft Lejlighed til at kontrollere en Del af de mirakuløse Helbredelser i Lourdes, er den berømte Nobelpristager, Kræftforskeren Dr. Alexis Carrel (Forfatteren til Bogen »Mennesket — det ukendte«). Dr. Carrel har siden offentliggjort sine Iagttagelser i Lourdes og skriver bl. a.:

— Jeg kan ikke andet end tro paa Mirakler — aldrig skal jeg glemme, hvor rystet jeg blev, da en stor Kræftsvulst paa en Arbejders Haand for mine Øjne skrumpede ind til et lille Ar. Forstaa det gør jeg ikke, men jeg kan ikke tvivle paa det, jeg selv har set!

Man kan kalde det Viljestyrke, men man kan ogsaa kalde det heroisk Kærlighed. Vor Generation har maaske en vis Tilbøjelighed til at glemme, hvad Forfædrene udrettede under mindre og vanskeligere Forhold end Nutidens. Derfor kan det være godt at henvise til, at det er i Overensstemmelse med god Teologi at hævde, at ligesom det er Kærligheden, der er det frelsende Element i Kristi Offer, saaledes er de Kærligheds ofre, Fortiden har bragt, medvirkende til den Naade, der tilflyder os i Nutiden, baade i den enkeltes indre Liv og i Kirkens Arbejde for Troens Udbredelse.

Peregrinus.

Vore Feriekolonier

I Lighed med sidste Aar retter vi en indtrængende Henstilling til vore Læsere om at hjælpe de katolske Feriekolonier i Trørød, Allerslev, Asserbo m. fl. med Rationeringsmærker. Var det nødvendigt i Fjor, er det dobbelt nødvendigt i Aar. Da alle Ting samtidig er blevet meget dyrere, vil Feriekolonierne ogsaa være yderst taknemlige for smaa og større Bidrag til Bestridelse af Udgifterne. I Ferien skal Børnene have alt, hvad de kan spise.

Gaver kan sendes til Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 C., hvorfra de fordeles i Forhold til Feriebørnenes Antal i de forskellige Feriekolonier. Paa Forhaand hjertelig Tak!

Sølvbryllup

Mandag d. 4. Maj fejrer et afholdt Ægtepar i Holbæk Bogholder A. Christiansen og Hustru Valborg Christiansen deres Sølvbryllup. Det er et ægte katolsk Sølvbrudepar, der den Dag fejrer 25 Aars Jubilæum sammen, og de er agtet baade udenfor og indenfor Kirken. Ligesom Fru Christiansen er sin Plads voksen og uundværlig som Husmoder i Hjemmet og som Moder for sine tre dygtige og velbegavede Døtre, har A. Christiansen gjort sig uundværlig i sin Gerning som Bogholder ved Holbæk Amts Svineslagteri. Men vi Katolikker skatter ham mest for hans opofrende og uegenyttige Gerning som Organist og Forsanger i vor Kirke. Hverken Sommer eller Vinter svigter Christiansens ved Søndagsmessen, han ved sit Orgel og hun paa sin Plads i Kirken til godt Eksempel for Børn og Menighed.

Naar den 25-aarige Højtidsdag oprinder, vil mange Bønner og gode Ønsker for det afholdte Ægtepar naa Hjemmet paa Blegdammen. Guds Velsignelse hvile over Sølvbrudeparret i Fremtiden.

Hvem vil hjælpe

med at sælge Brønshøj Sommermarkeds Lodseddel? Sedlerne koster 25 Øre Stykket og lokker med lige saa mange fine Gevinster. Formaalet er at naa et Skridt frem mod den nye Kirke, der er saa nødvendig i den stærkest voksende Del af København — den Del af København, hvor der ikke er noget i Vejen med Børneantallet. Til Konfirmationen paa Søndag fylder Konfirmanderne alene alle Kirkens

Siddepladser — saa Forældre og Faddere praktisk talt maa staa udenfor paa Gaden. Saadan noget skal Lodsedlen afhjælpe, og enhver katolsk Københavner vil gerne række Brønshøj sin hjælpende Haand. Ring derfor til Bella 1700 og sig, hvor mange Sedler de ønsker tilbragt til Videresalg.

St. Ansgars Kirke

Af Hensyn til Stævnet i Helsingør er Majandagten d. 1. Maj først Kl. 20. Sønd. 3. Maj Kl. 19½ Kongregationernes Fælleskommunion.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 3. Maj Kl. 8½ Fælleskom. for Mændenes Kongr. Mand. 4. Maj Kl. 19½ Møde for de unge Mænds Kongr. (Majandagt). Tirsd. 5. Maj Kl. 16,30 Møde for Immaculata-kongregationen. Torsd. 7. Maj Kl. 19½ Møde for Mændenes Kongr. (Majandagt).

St. Mariæ Kirke

Rettelse: Majandagterne er om Hverdagen Kl. 19,30, om Søndagen Kl. 17.

Sakramentskirken

Sønd. 3. Maj Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 reciteret Messe, Kl. 9 Prælatmesse med Konfirmation (*Adgangskort!*). Kl. 17 Andagt. Mand. 4. Maj Menighedsmøde. Pater Samuelsen: »Rejseoplevelser«. Onsd. 6. Maj Birgittaforeningen. Frk. Edith Petersen: »En Ferierejse«.

St. Antoni Kirke

Sønd. 3. Maj Kl. 8 Børnekommunion. Kl. 10 Højmesse. Kl. 15 Konfirmation.

St. Knud Lavard Kirke

Rettelse til Meddelelsen i forrige Nummer:

Majandagterne hver Tirsdag, Torsdag og Søndag Kl. 20.

I Farum er Majandagterne: Hverdage Kl. 20,30, Søn- og Heligdag Kl. 15,30.

Benediktinerindeklosteret paa Jagtvej

Fredag d. 1. Maj Kl. 19,30 Lysprocession og Majandagt. Hver Aften Kl. 19,30 Majandagt.

Aarhus

Familieaften

Sct. Knuds Gilderne Pavefest

Fredag den 8. Maj Kl. 20 i Forsamlings salen i Ryesgade. Det er

Sct. Knuds Gildernes aarlige Appel, det gælder. Vi skal se, hvor vi staa, hvad vi har opnaaet, og hvordan vi skal naa videre frem.

Men Aftenen vil forme sig som en Pavefest. Som de fleste nok har hørt, fejrer Vor hellige Fader den 13. Maj sit 25 Aars Bispejubilæum, og dette vil vi ikke lade gaa uaaagtet hen. Pastor Thorbjørn Møller vil tale om Pavens Primat og vise Filmen fra Pius XII's Kroning.

Ogsaa de unge vil bidrage deres til, at Aftenen bliver til en festlig Hyldest til Vor hellige Fader.

P.S. Den kirkelige Fest holdes Kristi Himmelfartsdag Kl. 10 med Levitmesse, Festprædiken og Te Deum.

Radioklubben i Aarhus

afholder Torsdag d. 7. Maj sin aarlige Generalforsamling efter Majandagten i Præstegaarden. Der forventes stor Tilslutning.

Bestyrelsen.

»Vor Glædes Aarsag«

Fredag d. 1. Maj (Store Bededag) Udflugt til katolsk Stævne i Helsingør. Se Programmet i Ugebladet for 19. April. Efter Udflugten deltager Kongreganisterne i Majandagten og Processionen i Sct. Ansgars Kirke Kl. 20. Søndag d. 3. Maj Fælleskommunion i Sct. Ansgars Kirke Kl. 8. Reciteret Messe. Messebogen bedes medbragt.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Fredag 1. Maj deltager vi i Stævnet i Helsingør. Lørdag 2. Maj Aabent Hus Kl. 19,30—22. Lørdag 9. Maj Kl. 20 pr. Fællesmøde i »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Foredrag af Pater J. Samuelsen S. J.: »Typer i Ventesalen«. Praktisk Arrangement Gruppe III. Afregning for Klubbens Gildeledere Kl. 19—20. — Ved Generalforsamlingen 11. April blev genvalgt: Albert Strøyer og Niels Frederiksen, nyvalgt blev Eva Binding og Lotte Fobian. Til Formand blev valgt Albert Strøyer og til kvindelig Leder Eva Binding. — Husk at reservere Aftenen den 31. Maj til K. U. K.'s Foraarsfest.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau

Plads tilbydes en flink ung Pige straks. Plads søges af 25-aarig ung Mand ved hvad som helst i København. Henvendelse til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Byen 8626.

Husbestyrerinde

søges til katolsk Præstegaard paa Sjælland. Oplysninger faas hos Bladets Redaktør.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Verden lytter til Paven

Naar Paven paa Torsdag — 25 Aars Dagen for hans Bispevielse — over Vatikanets Radio henvender sig til hele Verden, vil han have hele Verden lyttende. Protestanter vil med samme spændte Interesse som Katolikkerne aabne for deres Højtalere, og mange, som i fredeligere Tider erklærede sig imod al Kristendom, vil ogsaa være med i den lyttende Skare i Haabet om at fange blot et Glimt af Haab gennem Pavens Ord.

Naturligvis maa det glæde os, at Pave Pius XII har vundet saa stor en Anseelse, betragtes som en af Samtidens største Personligheder. Men der er andre betydende Personligheder i Verden, andre store Begavelser, andre stærke Viljer og Idealister med praktisk Kløgt. Og vel glæder det os, at man anser Paven for bedre orienteret og mindre propagandaforblindet end andre af Verdens store, som taler til os. Men heller ikke dette kan være det afgørende. At han er Overhoved for mange Hundrede Millioner Katolikker kan heller ikke give hans Ord en enestaaende Vægt. Der er Politikere, som ogsaa taler paa Hundredtal af Millioners Vegne, og de sætter haarde Magtmidler bag deres Ord.

De, der nu vil lytte, véd det i mange Tilfælde ikke selv, men af Katolikernes Ærbødighed overfor Pavens Ord har de faaet et mere eller mindre klart Indtryk af eller Haab om, at det ikke forholder sig med Pavens

Taler som med enhver anden Tale, der maa staa og falde med Talerens Viden, Kløgt, Hensigter og Styrke samt det Følgeskab, han tør vente. Hvor uklart det end staaer for dem, tit nok kun som Karikatur af Virkeligheden, ved de dog, at Paven i Katolikernes Øjne taler som Repræsentant for Verdens almægtige Skaber, der ser i Hjertedybene og forstaaer at forene ubestikkelig Retfærd med forbarmende Kærlighed. De ved, at Katolikkerne ikke tænker paa en Pacellis Kompetence, naar de hører Pavens Ord, men bøjer sig for selve Guds Myndighed i Kristi Stedfortræder. De deler ikke vor Tro, men Tidens Nød og Fremtidens Farer faar dem til at møde Paven med blot en vag og usikker Forhaabning om, at der dog maa ligge noget til Grund for den katolske Tillid til, at disse Ord peger ud over menneskelig Klogskab og menneskelig Stræben.

Maaske Pavens Stilling i disse Krigsaar kan faa mange af disse udenforstaaende til en Dag klart at stille sig Spørgsmaalet om Pavens Plads i den katolske Tro. Dermed vil vi være naaet det største Skridt frem mod Genforeningen af alle Kristne. Det, der skiller os, er ikke det eller det Stykke i den kristne Tro, men Spørgsmaalet om, hvor Guds Tale til Mennesker lyder. Der er protestantiske Kredse, f. Eks. i England, som efterligner næsten alt i det katolske Liv — de ærer Guds Moder og vor Kirkes Helge-

ner, de opretter Klostre med Regler laante fra os, de indfører en Liturgi efter vort Rituale osv. — men Paven vil de ikke anerkende som Guds særlige Stedfortræder og Talerør, der med Hans Myndighed kan give søgende Mennesker et Svar, hvormed al Diskussion maa høre op. Saadanne Kristne er knap nok begyndt at nærme sig Kirken. Hvorimod den, som endnu ikke forstaaer Klostrene, endnu ikke har lært at bede til Guds Moder og Helgenerne og endnu føler sig fremmed for Messen, men derimod har set, hvor Kristus har efterladt sin Myndighed og Sandhed og har bøjet sig for denne Overbevisning, allerede er Katolik, paa gode Veje til efterhaanden at leve et fuldt katolsk Liv.

Alle, der i disse Aar tænker paa, hvad Pavens Ord betyder for de katolske Millioner, kan ikke andet end ønske: om blot denne Tro var rigtig! I en uheldig Verden sukker de: »Herre, til hvem skulde vi gaa; det er dig, der har det evige Livs Ord, som kan kaste Lys ogsaa over vor jordiske Vej. Vi har kun dig at holde os til, om blot du vilde tale, saa vi vidste, det var dig og ikke vor egen Stemme i Frygt eller Haab.« Og naar den Stemme lyder, som Katolikkerne bøjer sig for som Stedfortræderens, da lytter Verden med et stille eller et brændende Ønske om, at det er Guds Vilje og Guds Vej, som de hører forkyndt.

T. T.

Poul Helgesens By kalder

250 til Helsingørs første katolske Stævne

Helsingør har Danmarks bedst bevarede Kloster. Helsingør har ejet Reformationstidens eneste betydelige danske Modstander af den kirkelige Omvæltning: Karmelitermunken *Poul Helgesen*, der krævede Kirkens indre Reformation med samme Glød og uforfærdede Lidenskab, hvormed Luther i samme Aar tændte Lunten til den kirkelige Revolution med sine 95 Theser mod Afladen. Helsingør har sit smilende Ansigt og sin maleriske Ramme af Sund og Taarne — det maa være Stedet for et katolsk Stævne! Og Solen smilede foraarsmildt til de ca. 250 Katolikker fra København og det øvrige Nordsjælland, der Store Bededag var flokkedes til Helsingørs første katolske Stævne for at være sammen og dukke ned i Byens navnkundige katolske Fortid.

Sct. Vincents Kirke, Helsingørs katolske Centrum, er bygget med Fremtiden for Øje og derfor til daglig langtfra fyldt. Men paa Stævnedagen var den stopfyldt til Højmessens Kl. 10, der indledede Dagen, og Sognepræsten, Pater *Flynn* kunde glæde sig over at høre Stemmekraften mangedoblet og Sangen bruse mod Hvelvingerne. En Del af Deltagerne var kommet cyklende allerede Aftenen i Forvejen og havde overnattet i Vandrehjemmet.

Helsingør er ikke Helsingør uden Sct. Vincents-Søstre

Efter Frokostpausen samledes man til et Foredrag i Forsamlingsalen, hvor Pater *Otto* mandede Liv i et helt andet Helsingør end det af 1942: det katolske Helsingør med sit Franciskanerkloster, paa hvis hærgede Tomt *Frederik den Anden* i »Evangeliets klare og lyse Dage« opførte et Lystslot (der, hvor det nuværende Marienlyst Badehotel ligger). Byen med sit store Karmeliterkloster, der stod færdigt,

netop som Reformationens Storme brød frem, og skulde have været revet ned, men undtagelsesvis fik Lov at blive staaende og i Stedet blev omdannet til Hospital. Sct. Olai Kirkes og Sct. Maria Kirkes By, hvor der i de følgende Aarhundreder kun blev gjort spredte og mislykkede Missionsforsøg af Jesuiter og Dominikanere, der hurtigt blev udvist. Men Pater *Otto* kunde ogsaa henvise til et nyt Helsingør, hvor det katolske er et kært og kendt Træk i Gadebilledet. Ingen Beboer kan længere tænke sig Byen uden Sct. Vincents-Søstrenes milde Smil og flagrende Hovedtøj, efter at de første fire Søstre i 1904 kom dertil under stor Opsigt. Og blandt de fem Præster indenfor Folkekirken, som i det sidste halve Hundrede Aar er traadt ind i Moderkirken, har Helsingør i Pastor emer. *Mads Chr. Jensen* haft en varmhjertet og betydelig Personlighed, der maatte overvinde store Vanskeligheder, inden han som Familiefader kunde følge sin Overbevisning og opgive sit

folkekirkelige Præste-Embed. Han blev Kateket og gjorde i sine sidste 12 Aar et nidkært og resultatrigt Arbejde for Kirken.

Paa Besøg i Danmarks bedst bevarede Kloster

Bagefter fulgtes Stævnedeltagerne paa en Rundtur til det smukke, gotiske Karmeliter-Kloster med den tilhørende Sct. Maria Kirke og til Sct. Olai Kirke. Den unge Kunsthistoriker, stud. mag. *Knud Sinding* fortalte om disse Seværdigheders Arkitektur og om det katolske Helsingørs tre Velyndere: *Poul Laxmand*, *Johan Oxe* og *Hans Potthorst*, uden hvem de gejstlige Bygningsværker næppe vilde have naaet et saadant Format.

Stævnet sluttede Kl. 17 med en Festandagt i Sct. Vincents Kirke, og da Deltagerne begav sig hjem pr. Tog og Cykle, var nogle af A. C.'s Medlemmer blevet saa forelskede i Byen, at de overnattede paa Vandrehjemmet for at se Solen staa op over Kronborg endnu en Gang. Stævnets Arrangør, Adjunkt *Kjeld Gravgaard*, og Sct. Vincents-Søstre har haft et stort Arbejde med Tilrettelæggelsen og Gæsternes Forplejning, som Deltagerne maa være dem taknemlige for.

St. Liobasøstrene har faaet en Priorinde

Hos St. Liobasøstrene i Valby fandt der i Fredags, d. 1. Maj, en stor Begivenhed Sted. Søster *Maria Birgitta*, som har bragt Ordenen til Danmark og i Løbet af faa Aar ladet den løse saa mange Opgaver indenfor vort kirkelige Liv, aflagde overfor Biskoppen sine evige Ordensløfter. Ved Biskoppens reciterede Messe var Hs. Excellence assisteret bl. a. af Sr. Maria Birgittas to præstelige Brødre, Sognepræsterne *Olaf Jan Ballin* og *Knud Ballin*, mens to unge Nævøer *Bent* og *Mogens Bredholt* ministrerede. Det lille Kapel var tæt fyldt af paarørende og Venner, hvoriblandt Professor *Johannes Jørgensen*.

Samtidig med Løfteaflæggelsen blev Sr. Maria Birgitta udnævnt til Priorinde for Søstrene, hvorved de danske St. Liobasøstre opnaar en selvstændig Stilling, som lover godt for det fremtidige Virke. I sin Tale henvendte Biskoppen sig til Ordenen, af hvilken han ventede stor Fremgang og stillede store Forventninger til.

Om kort Tid vil Liobasøstrene flytte til Jagtvejen og begynde et mangesidigt Arbejde. I et af vore nærmest følgende Numre vil vi komme udførligt ind herpaa. Til de mange Lykønskninger til Søstrene og deres Priorinde følger Ugebladet sine.

Gud og Kejseren

I »St. Olav« for 23. April i Aar har Pater Lutz i en Artikel, vi nedenfor bringer i Oversættelse, taget principiel Stilling til et Spørgsmaal, som ogsaa i vore Dage er af stor aktuel Interesse.

»For en eneste Præsts Skyld kan jeg ikke faa Fred i mit Rige,« klagede den engelske Konge Henrik II (1154—1185). Han tænkte paa Thomas Becket, Canterburys Ærkebiskop, som han siden lod dræbe, og som Kirken tæller blandt de hellige Blodvidner. Denne tragiske Begivenhed var kun en akut Form for en længere Konflikt mellem Kirke og Stat. Ogsaa i andre Lande kom Statsmagten og Præsteskabet til mere end een Gang at tørne sammen, ikke blot i Middelalderen, men ogsaa efter den franske Revolution. Det var altid en af Politikens vigtigste Opgaver, om ikke den allervigtigste, at finde en praktisk Løsning paa det store Problem angaaende Forholdet mellem det religiøse og det politiske Samfund.

I den antikke Verden før Kristus var Sagen ganske enkel. Den politiske Autoritet og den religiøse var identisk, ligesom Gudernes Magtomraade faldt sammen med Statens. Ofte var Staten selv eller Kongen eller Kejseren den højeste Guddom. Herskerne tillagde sig selv guddommelige Navne saasom »Divus Augustus«, »Dominus Deus«, »Salvator Mundi«. Det var disse »gudsbespottelige Navne«, St. Johannes i sin Vision paa Patmos saa skrevet paa Dyrets syv Hoveder (Joh. Aab. 13, 1). Politisk Loyalitet indbefattede derfor ogsaa guddommelige Æresbevisninger mod Herskerne. I Tusindvis blev de Kristne halslugget, korsfæstet eller kastet for de vilde Dyr paa Arenaen, fordi de nægtede at brænde Røgelser for den romanske Kejser.

Kristendommen var nemlig kommet med et helt nyt Syn paa det politiske og det religiøse. Evangeliet forkyndte den sande Gud, Verdensaltets Skaber, som

i sin evige, uransagelige Natur er uendelig højt hævet over Verden og Menneskene, den absolut suveræne Lovgiver og Dommer. Samtidig lærte Evangeliet Menneskene at forstaa deres egen Storhed ved at forkynde Sjælens aandelige, udødelige Natur. De fleste antikke Tænkere var i Tvivl angaaende Sjælens Udødelighed, og de hedenske Religioner havde ikke nogen bedre Skæbne at anvise os efter Døden end en Slags Skyggetilværelse i Underverdenen, hvor »den tapre Akilleus« sukkede med smertelig Længsel: »Bedre synes det mig at tjene en Herre paa Jorden for kummerlig Løn end at herske nede i Hades som ypperste Drot over alle de døde« (Homers Odysseen). Kristendommen var det glade Budskab om et saligt Livssamfund med Gud selv.

Dette høje Syn paa Gud og Sjælen medførte naturligvis ogsaa en helt anden Opfattelse af Forholdet mellem det politiske og det religiøse. Jesus selv har udtrykt denne Opfattelse i prægnant Form: »Giv Kejseren hvad Kejseren er, og Gud hvad Guds er.« Dette Ord kan misforstaas, naar man kun ser overfladisk paa Sagen og tænker sig Guds Rige og denne Verden som to Omraader, der er uden indbyrdes Sammenhæng. Til denne Verden hører Jordbrug, Industri, Handel, Forsvar, Diplomati o. lign. Til Guds Rige hører Troen paa det guddommelige, Sakramenterne, Bøn, Evigheds-haab. Staten tager sig af det første Omraade og ignorerer det andet. For har Kristus ikke selv sagt: »Mit Rige er ikke af denne Verden«?

Denne dualistiske Opfattelse er stik imod saavel Fornuften som Evangeliet. Den mangler Sans for Virkeligheden. Statens

Undersaatter er ikke blot Arbejdere eller Funktionærer eller Soldater eller Skatteydere, men Mennesker, d. v. s. Væsner i hvis Natur der bor Længsel efter og Krav paa et Liv i Gud. Og Kirkens Medlemmer er ikke Engle eller »desinkarnerede«, men Mennesker, d. v. s. Væsner, som paa denne Side af Graven er afhængige af jordiske Livskaar, og som i Kraft af en Naturtrang danner et Samfund. Man mister ikke sin Ret og opgiver ikke sin Pligt som Samfundsborger, fordi man tror paa Gud, beder til ham og finder, at denne Verden ikke kan tilfredsstille vor Trang til det uendelige. Vi skal give Kejseren, hvad Kejserseren er — ja! Men vi magter ikke at gøre dette, d. v. s. vi magter ikke at øve alle de moralske Dyder, som et sundt politisk Samfundsliv forudsætter, med mindre vi giver Gud, hvad Guds er, d. v. s. adlyder Guds Bud og henter Kraft i vort Samfund med ham. Gør vi det ikke, saa udsætter vi os for den Fare at give Kejseren for lidt eller for meget, d. v. s. enten miste den politiske Samfundsand ved at fortabe os i smaalig Egoisme, eller miste vor Personlighed, vor moralske Frihed og Samvittighed, altsaa de Goder, som er de højeste i denne Verden. Samfundslivets Maal er jo netop at gøre os til ædle og gode Mennesker.

Forøvrigt hører ogsaa »Kejseren« Gud til. Denne Verdens Goder og det Samfund, som skaffer os Goderne, har ingen absolut Værdi i sig selv. Skaberen har indrettet alt med Hensyn paa det evige Liv. »Hvad enten I spiser eller drikker eller hvad andet I gør, saa gør det til Guds Ære« (I Kor. 10, 31). »Alt tilhører Eder ... men I tilhører Kristus, og Kristus tilhører Gud« (I Kor. 3, 23).

For at undgaa et Brud mellem det religiøse og det politiske kan man tænke sig begge forenet, enten saaledes at den kirkelige Autoritet ogsaa sidder inde med den politiske Magt, eller omvendt at Statsmagten ogsaa ejer den religiøse Myndighed. Det første hændte en sjælden Gang. Det var f. Eks. Tilfældet i Ita-

lien paa Pave Gregor I's Tid, da Landet stadig var udsat for Longobardernes Invasioner og Hærgen, mens den officielle Statsmagt, Kejseren i Konstantinopel og hans Eksark i Ravenna, stod ganske magtesløse overfor Fjenden. Kun Paven havde moralsk Autoritet nok til at organisere Forsvaret og genopbygge Landet. Ved Siden af sin religiøse Gerning blev Gregor altsaa nødt til at danne en Hær, bygge Fæstninger og underhandle med den longobardiske Konge, en Situation der blev den historiske Oprindelse til Vatikanstaten.

Det Forhold, at Statsmagten haandhæver ogsaa den religiøse Autoritet er vi mere fortrolige med. I de fleste protestantiske Lande er det jo den normale Ordning, og saaledes var det ogsaa i Czarens Rusland. I katolske Lande er det umuligt, skønt de første kristne Kejsere med Konstantin I i Spidsen og siden de franske Konger, de »katolske Majestæter« i Spanien og de »apostoliske Majestæter« i Øst-rig tit nok gjorde Forsøg paa at øge deres politiske Magt ved at tage sig den kirkelige Magt til Indtægt. Gennem hele Middelalderen var det en almindelig Opfattelse, ikke mindst hos Herskerne selv, at Kongens Opgave bl. a. ogsaa var den at forsvare Religionen. Det var en afgjort Sag for alle, at den kristne Tro var Samfundets Grundvold. Ud fra denne Tankegang maa vi f. Eks. dømme om Olav den Helliges haardhændede Fremgangsmaade mod de Høvdinge, som nægtede at lade sig kristne eller lagde Hindringer i Vejen for Kristendommens Udbredelse. Den samme Tanke gav Anledning til Krigen mod Albigenserne og blev Ophav til Inkquisitionen. Da man ikke kunde tænke sig et fast og sundt politisk Samfund, som ikke var bygget paa den rene kristne Tro, blev Kæfteriet stillet paa lige Linie med Højforræderi og de ubodfærdige Kættere overdraget til den »verdslige Arm«.

Dette Syn paa Tingene i Forbindelse med den Kendsgerning, at de høje kirkelige Embeder ogsaa gav deres Indehavere en be-

tydelig Magtstilling i Staten, var naturligvis Skyld i, at Konger og Kejsere ofte gjorde Krav paa Autoritet i kirkelige Anliggender, ligesom Paver og Biskopper kunde blive fristet til at optræde som politiske Magthavere, naar de var særlig godt udrustet med organisatoriske Evner.

Imidlertid er Problemet sande Løsning hverken den, at Kongen fungerer som Pave, eller at Paven fungerer som Konge. Den politiske Magt har ifølge Naturloven til Opgave at skabe et Samfund, hvori Menneskene kan blive gode og lykkelige, i hvert Fald i den Udstrækning, det er muligt i en syndig Verden. Mennesket er ikke til for Statens Skyld, men Staten for Menneskets Skyld. Staten skal tilvejebringe saadanne Vilkaar, at Mennesket kan opnaa aandelig og moralsk Kultur samt et Minimum af økonomisk Tryghed. Den kirkelige Myndighed har derimod til Opgave at forkynde Evangeliet, forvalte Sakramenterne og vaage over Moralen, altsaa ogsaa sørge for at Politik, Økonomi, Kultur og Pædagogik udfolder sig i harmonisk Overensstemmelse med den kristne Religion. Derfor er Kirken ogsaa ansvarlig for Statsmagten. »To Autoriteter styrer denne Verden: Biskoppernes hellige Myndighed og Kongemagten. Af disse Virksomheder er den præstelige den største, thi for Guds

Domstol er Præsten ogsaa ansvarlig for Kongen,« skrev Pave Gelasius I til Kejser Anastasios i Konstantinopel.

Derfor tilkommer der ogsaa Kirken en vis Ret til Kontrol. Ikke saaledes, at Kirken skulde have sin egen politiske eller statsøkonomiske Gerning at gøre, men saaledes at den skal hævde de kristne Principper, naar Politikken mener at kunne gaa uden om dem. Guds Rige er ikke af denne Verden, men netop derfor kan og maa det opstille de højere Normer for denne Verdens Gang. For de Mennesker, der lever i denne Verden som Borgere i jordiske Stater, er ved Kristi frelsende Naade blevet Borgere i Guds Stat, i det himmelske Samfund. Kirke og Stat ligger ikke paa samme Plan. Men de møder hinanden i Menneskets dybeste Indre, der hvor Mennesket selv møder Gud. Kirkens Autoritet er paa alle de hierarkiske Trin en Del af den Magt, som Kristus selv ejer i Himlen og paa Jorden.

Saa langt fra at Staten mister noget ved denne Ordning, er det tværtimod denne Ordning, som danner gode, ædle og lykkelige Mennesker og saaledes virker livgivende paa Samfundet. »Hvad Sjælen er i Legemet, det er de Kristne i denne Verden« (Brev til Diognet, 2. Aarh.).

A. J. Lutz O. P.

Det katolske Hjem

Hvordan lærer vi vore Børn Ærbødighed og Ærefrygt?

Ærbødighed? Det er et Ord, som længe ikke har været i høj Kurs. Det betød for mange Mennesker en gammeldags og latterlig Følelse, og Handlinger, der dikteredes af Ærbødighed, mødtes som oftest af et haanligt Smil.

I den allerseneste Tid er mange begyndt at se anderledes herpaa og tale om Betimeligheden af at fremelske Ærbødighed for

alt godt og smukt og stort; men det er jo ikke saa let pludselig at faa Folk til at slaa den Kolbøtte.

Et Blad skrev for nylig, at Skolebørnene manglede »Ærbødighed for Brødet«. Den Mangel er ikke Børnenes egen Fejl, men deres Hjem og de Læremestre, Hjemmet har haft. I katolske Egne, og i Lande, hvis Folk trods alle moderne -ismer har det ka-

tolske Grundsyn, som Frankrig f. Eks., har man altid mødt Ærbødigheden for Brødet, det daglige Brød, som vi beder om i Fader vor, og som helliges ved at være den Form, hvorunder vor Herre kommer til os.

Katolske Forældre skulde ikke have svært ved at lære deres Børn Ærbødighed. De ved, at Gud har nedlagt i hvert Menneske Trangen til at beundre og se op til det smukke og store; og den Trang til Ærefrygt og Ærbødighed gælder det blot om at hæge om.

Et Barn ønsker at se op til og beundre — først og fremmest sin Far og Mor. De er jo de store, som ved alt og kan alt og er ufejlbare i Barnets Øjne. Derfor maa vi Forældre stræbe efter at svare saa godt som muligt til Barnets Idealbillede af os! Vi maa sørge for, at Barnet kun ser os handle godt. Det kan pine et Barn og ødelægge forfærdelig meget for det, hvis det opdager, at Mor eller Far lyver, taler ondt om andre, — ja maaske prøver paa at nedsætte hinanden i Barnets Øjne.

Barnet maa aldrig opdage nogen Uoverensstemmelse mellem Forældrenes belærende og formanende Ord og deres eget Liv. Den stærkeste Belæring skal netop være indirekte: modtages af Forældrenes personlige Optræden i alle Livets store og smaa Forhold. Man kan først opdrage sit Barn, naar Barnets Kærlighed er blandet med Ærefrygt. Derfor gaar det aldrig an at være lunefuld, — heller ikke forhastet i Ord eller Paabud, og endnu mindre hidsig og opfærende, saa der undslipper en Ord, man bagefter fortryder.

Ærefrygten for Forældrene er Grundlaget for Ærefrygten for Gud. I Gud ser Barnet jo den himmelske Fader, og de Egenskaber, som det finder og beundrer hos Forældrene: Godhed, Magt, Fuldkommenhed, har Gud i endnu langt højere Grad, faar det at vide. Der, hvor der er det rette Forhold mellem Forældre og Børn, kommer Barnet ganske af sig selv ogsaa i det rette Forhold til Gud — det behøver jo kun at overføre og forstærke,

hvad det kender. Og Ærefrygten for Gud bliver dybere, naar Barnet ser, hvordan Forældrene, som det ser op til, ærer og tilbøder Gud. Ogsaa i Barnets Gudsforhold er det Forældrenes Eksempel, der faar den største Betydning.

Af Ærefrygten for Gud kan udledes Ærbødigheden for Næsten. Allerede et lille Barn kan godt forstaa den Tanke, at ethvert Menneske er Guds kære Barn, ligesom det selv er. Deraf følger saa, at Barnet begriber, at det skal holde af sine Legekammerater, ikke gøre dem noget ondt og frem for alt ikke lokke dem til noget galt.

I det daglige Liv kan Forældrene finde mange smaa Lejligheder til at indprente Barnet Kærlighed til og Respekt for Næsten. Hvis de taler høfligt og venligt til alle, lige til den Tigger, som de maaske maa afvise, lærer Barnet ogsaa at tale venligt og hensynsfuldt. Børn kan ogsaa let lære at finde Glæde i at være hjælpsomme og tjenstvillige, og større Børn kan paa en eller anden Maade være med til at gøre noget for de fattige. Aldrig maa et Barn faa det Indtryk, at det er »finere« end noget andet Menneske. Her kan Forældrenes Maade at omtale andre paa, f. Eks. den Maade, Moderen taler om Husassistenten, spille en stor Rolle.

Respekt og Ærbødighed for Naturen, hvori Guds Godhed og Magt saa tydeligt viser sig, bør ogsaa indprentes i Barnesindet. Forældrene kan lære det lille Barn at beundre Dyr og Blomster og Græs; ingen kan blive saa lykkelig betaget af en lille

Blomst, et smukt Insekt, som et lille Barn. Hvis Far og Mor gaar Ture med Barnet og taler til det, alt efter dets Udvikling, om alt, hvad de ser, og aabner dets Blik for Naturens mangfoldige Skønhed, saa vil det ikke finde paa at pine Dyr, rive Blomster tankeløst af og kaste dem igen, eller svine Naturen til ved at kaste Affald o. s. v.

En vigtig Ting er ogsaa Respekten for ens eget Legeme. Derfor burde enhver Mor selv tage sig af sit Barns legemlige Pleje. Netop her kan der allerede i de første Leveaar gøres saa meget for en naturlig respektfuld Holdning, — men ogsaa ødelægges meget. Moderen kan gøre den naturlige Blufærdighed til en Selvfølgelighed for Barnet. Snart kan det lære, at dets Legeme er Sjælens Bolig og derfor maa behandles med Ærefrygt; at Jesus selv vil hellige det ved at komme ind i det; at det engang skal faa Del i den evige Herlighed. Meget har det naturligvis at sige, at Moderens Oplysninger om Livets Mysterier kommer i rette Tid og paa rette Maade, saa at Barnet ikke heri ser en »spændende« Hemmelighed, som de voksne ængstelig vogter paa, men lærer at opfatte Tilblivelsens Under med en Ærbødighed, som vil blive det til Støtte og Hjælp i de vanskelige Overgangskaar.

Opdragelse til Ærefrygt, Ærbødighed, Respekt kan kun de Forældre yde, som selv nærer Ærefrygt for Gud og hans Skabninger, og som ogsaa føler Respekt for det Barn, Gud har betroet dem, for at de skal føre det til ham.

Anden Del af Fadervor XVIII

Hvem faar det fulde Udbytte af femte Bøn i Fadervor?

Hvad hver især opnaar ved sin Bøn til Gud, plejer at være ret forskelligt. Det afhænger jo saa meget af den bedendes Værdig-

hed og Sindelag. Dette gælder ogsaa, naar man beder om Syndernes Forladelse. Spørger man derfor: Hvem opnaar mest ved

at bede femte Bøn, og hvem kan glæde sig over det største Udbytte, saa lyder Svaret saaledes: De, som iagttager følgende Vink, bærer ikke blot tredivefold, men tredsindstyvefold, ja endog hundredfold Frugt hjem. Da det drejer sig om en saare vigtig Sag, saa lad os da godt huske de tre Punkter, som vi nu skal gøre Rede for.

I. *Ydmyghed og et bodfærdigt Sind er det første Krav.* Før vi begynder at bede Gud om Tilgivelse for vore Forseelser, skal vi gøre os Umage for ved omhyggelig Eftertanke at overbevise os om, at *vi nu staar som Tiggere for Guds Aasyn* og kun kan blive bøn hørt, hvis vi fremfører vort Anliggende med et bodfærdigt Sind. Dette vil med andre Ord sige, hvis vi angrer vor Brøde af virkelig Kærlighed til Gud, vort højeste Gode, og samtidigt er opfyldt af barnlig Tillid til hans faderlige Godhed og Mildhed. Det er ogsaa meget naturligt, at den levende Erindring om vore Synder og Laster faar os til at græde over dem. Her er den fortabte Søns Samtale med sig selv den rette Vejledning for os og vor Henvendelse til vor himmelske Fader, som vi ved at synde har vendt Ryggen til.

Om vor Anger over Fortidens Synder er ægte, vil straks vise sig, naar vore Tanker retter sig mod Fremtiden for at sikre os mod Tilbagefald. *Det Forsæt, vi fatter for Resten af vort Liv, er den paalidelige Maalestok, hvorefter vi kan afgøre, hvad vore Angertaarer er værd i Guds Øjne.* Vi bør være fast besluttet paa at være forsigtige i Fremtiden. Ting, som een Gang har været Anledning til Synd og derfor let kan blive det igen, bør vi absolut undgaa, saa vidt det staar i vor Magt. Med Hensyn til dette Brud med Synden skulde Kong David være vort Eksempel. Han kunde sige til Gud: »Mine Synder staar mig altid for Øje« (Sl. 50, 5) og: »Jeg er træt af at sukke. Hver Nat væder jeg mit Leje og bader med Taarer min Seng« (Sl. 6, 7). Ved saaledes at vedligeholde Anger- og Skamfølelsen afstivede han sin Naturs Svaghed og Skrøbe-

lighed, som jo, saa længe vi lever, kan blive Aarsag til Synd igen.

Foruden Forsættet om at ville bryde med Synden, findes der endnu et andet Middel, der giver Klarhed over Ægtheden af vort bodfærdige Sindelag. *Vi skal bare se hen til de Forbilleder paa Bodens Dyd,* som vi finder i vore hellige Bøger. Disse fortæller om den inderlige Bøn, hvormed flere store Syndere har opnaaet fuldkommen Tilgivelse og desuden store Naadegaver. Vi behøver kun at sammenligne vore Anstrengelser med deres for at kunne bedømme os selv rigtigt. Lad os derfor spørge vort eget Indre: Føler jeg mig overfor Gud som en uværdig Tigger, saaledes som *Tolderen i Templet* gjorde, da han blev staaende langt borte og ikke engang vilde se op mod Himlen, men slog sig for Brystet og sagde: Gud vær mig Synder naadig? (Lk. 18, 13). Eller har jeg den Kærlighed til og Ærbødighed for Kristus, min Frelser, som den *Synderinde* var opfyldt af, der stillede sig bagved ham og begyndte at væde hans Fødder med sine Taarer, tørre dem af med sit Haar og at kysse og salve dem, uden at bryde sig om, hvad Folk sagde om hende? Eller har jeg nogensinde grædt saa bitterligt som *Petrus*, efter at han havde fornægtet sin Herre og Mester tre Gange? Gør vi som disse Forbilleder, gaar det os, som det gik dem: Gud var overmaade naadig mod dem trods deres Synd, bare fordi de angrede i al Ydmyghed og var opfyldt af barnlig Tillid til den barmhjertige Gud.

II. *Hyppig og værdig Modtagelse af de hellige Sakramenter.* Meget ofte gør vi Kristne den Fejl, at vi kun bruger et eneste Middel for at opnaa et Maal, hvor vi skulde anvende et helt System af Kræfter og Hjælpe-midler. Hellig ikke Syndsforladelse og Sjælens vedvarende Renhed kan vi i Almindelighed skaffe og sikre os ved kun at bede om disse Velgerninger. Foruden Bøn skal der ogsaa aandelig *Medicin* til. Fra det daglige Liv ved vi jo, at jo sva-

gere vort Legeme er og jo mere tilbøjeligt til Sygdom, desto mere og oftere er vi nødte til at bruge Lægemidler. For vor Sjæl har Gud beredt den tiltrængte *Medicin i Bodens og Altrets hellige Sakramenter.* Vor Frelser, som kender vor Skrøbelighed bedre end vi selv, og som er saa rig paa Miskundhed, har givet sine Apostle Fuldmagt til i Bodens Sakramente at forlade os vore Synder, naar vi efter Daaben har ladet os forføre af vore Fjender og igen er blevet Sydens og Satans Trælle. Om dette Sakramente lærer Kirken, at det for dem, der efter at være døbt gør sig skyldige i svær Synd, er lige saa nødvendigt til Frelse, som Daaben for dem, der endnu ikke er genfødt af Vand og Helligaanden. (Dz. 895). Med Hensyn til de tilgivelige Synder har Gud rigtig nok vist flere andre Veje endnu til at faa dem udslettet, men det mest effektive Middel er dog ogsaa her Bodens Sakramente. Hvis vi nu ellers i det daglige Liv gaar ud paa at sikre os de mest fordelagtige Midler, saa skulde vi ikke handle anderledes, hvor det gælder vor evige Frelse.

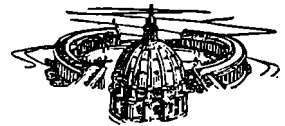
Om den hellige *Eukaristi* har Kirken ligeledes udtalt, at dens værdige Modtagelse (blandt andet) virker som en Modgift i vor Sjæl, idet den renser os fra de daglige Svaghedssynder og sikrer os mod Tilbagefald i Døds-synder. Ved at Kærlighedens Ild tændes i vore Hjerter, opstaar nemlig den rette Anger over alle vore Skrøbeligheder og Fejl, og vi faar Kraft til Udholdenhed i alt godt, fordi de onde Tilbøjeligheder i os bliver svækket af dette Sakramente. Hver den, der benytter denne Kombination af Midler, nemlig Bøn og hyppig og værdig Modtagelse af de nævnte Naademidler, vil gøre den Erfaring, at hans Særav-tighed bliver mere og mere fint-mærkende, Afsky for Synden og Ærefrygten for Guds hellige Vilje vokser, og Sjælen nærmer sig mere og mere den Renhed, vi har haft, da vi som nydøbte Børn forlod Døbefonten.

III. *Brodersind er det tredje Krav.* Den hellige Skrift kender

endnu en tredje Medicin for Sjælens Sygdomme og Saar, og det er *Almissen*. Hvem der altsaa vil høste mest ved at bede femte Bøn i Fadervor, skal efter Stand og Evne være velgørende mod sine nødlidende Medmenesker. Det er Ærkeenglen Rafael, som belærer Tobias om, hvor værdifuld Godgørenhed er, naar man vil opnaa Syndernes Forladelse: »Almisse udfrier fra Døden og aftvætter enhver Synd og skaffer Barmhjertighed og evigt Liv« (Tob. 12, 9). Det er det samme, som ogsaa Profeten Daniel sagde til den hedenske Storkonge Nabochodonosor: »Gør Ende paa dine Synder med Almisser og paa dine Misgerninger med Barmhjertighed mod de fattige« (Dan. 4, 24). Den Slags Barmhjertigheds-gerninger skaffer os Guds Naade, ikke ved vor egen Kraft, men gennem den Anger og Bod, som de forudsætter hos os og forøger.

Men den største Velgering, vi kan vise vor Næste, og derfor det bedste Bevis paa Brodersind og Barmhjertighed, bestaar i det, som vor Frelser selv fremhæver i Bjergprædikenen (Mt. 5, 14 ff.). Han opfordrer til at *glemme og tilgive Krænkelser, som vi har lidt*; at være gode og venlige mod dem, som har skadet enten os personlig eller vore Paarørende, og at have et forsonligt Sind. Den, som ønsker sig selv en naadig Dommer, skal som Offergave til Gud frembære sine egne hadefulde Følelser og Ønsker; tilgive alle Fornærmelser; bede for sine Fjender og Forfølgere og benytte hver Lejlighed, som frembyder sig, til at tage sig af dem. — Hver Synder, der bruger disse Midler, nedkalder Guds Barmhjertighed over sig i rigeste Maal. Skulde hans syndige Sjæl have været rød som Skarlagen, den bliver hvidere end Sne.

F. K.

URBI ET ORBI

Paa 25-Aarsdagen for sin Bispevielse — Torsdag den 13. Maj — agter den hellige Fader at rette et Radiobudskab til hele Verden. Talen udsendes over Vatikanets Radio Kl. 18,30 og transmitteres af en Række udenlandske Sendere. Umiddelbart efter Talen følger en Oversættelse af Indholdet paa Hovedsprogene. Den følgende Dag — Kristi Himmelfartsdag — læser den hellige Fader Messe i Peterskirken Kl. 11. Efter Messen vil den hellige Fader meddele sin Velsignelse til hele Verden fra Peterskirkens Loggia. Ogsaa denne Højtidelighed vil blive rundkastet.

Dagspressen bragte for kort Tid siden saavel Meddelelse om samt Dementi af »Miraklet« i Rom«, hvor adskillige Troende skulde have bemærket, at et Kristusbillede i Kirken S. Maria in Monticelli aabnede og lukkede Øjnene. Fra kompetent Side i Rom meddeles det, at »Synet« skyldes et optisk Bedrag, foranlediget af et Spil af Lys og Skygge i det paagældende Kirkerum. Det samme »Syn« mente iøvrigt talrige Romere ogsaa at kunne konstatere faa Maaneder før forrige Verdenskrigs Ophør, men det skyldtes dengang saavel som nu selvsagt de nævnte Aarsager.

I Belgien har der — saa vidt Forholdene tillod det — været afholdt Festligheder i Anledning af Treaarsdagen for den hellige Faders Kroning. Samtlige belgiske Biskopper har benyttet Lejligheden til at udtrykke deres og det belgiske Folks sønlige Taknemmelighed overfor den hellige Fader for hans Julebudskab, der — som Kardinal van Roey i Bruxelles udtrykte sig i sit Hyrdebrev — var »en Kilde til Trøst, Fillid og Mod for det belgiske Folk«.

Program

for Sankt Knuds Gildernes Fest i Anledning af

Hans Hellighed

Pave Pius XII's 25 Aars Bispejubilæum

i Haandværkerforeningen (Moltkes Palæ), Dronningens Tværgade 2:

1. Orkester. Agosino Steffani (1654—1728): Ouverturen til Operaen »Enrico Leone«.
2. Pastor Thorbjørn Møller byder Velkommen.
3. Fællessang. Vi elsker vor Kirke, den gamle (Tekst: Mgr. Kjelstrup).
4. Hans Excellence Biskop Th. Suhr taler.
5. Orkester. Antonio Vivaldi (1680—1783): Concerto grosso for 2 Violiner og Violoncel i d-moll, Op. 3 Nr. 11. Solister: Kgl. Kapelmusika Else Marie Bruun. Lavard Friisholm. Alberto Medici.
6. Skuespiller ved Det kgl. Teater Ebbe Rode læser op.
7. Orkester. Joseph Haydn (1732—1809): Koncert for Fløjte og Strygeorkester i D-Dur. Solist: Poul Birkelund.
8. Direktør for Aarhus Theater, Erik Henning-Jensen, taler.
9. Fællessang. Store Gud.

Orkester: Unge Tonekunstnere.
Dirigent: Hr. John Frandsen.

Fem og tyve Aar er forløbet, siden en ung romersk Præst, Eugenio Pacelli, en Søn af Dekanen for de pavelige Konstitorialadvokater, udnævntes til Titularbiskop af Sardes. Alverden fejrer i disse Dage dette Minde — Eugenio Pacelli blev til Pius XII. End ikke hans Herkomst fra det romerske Kurialaristokrati har kunnet bidrage væsentligt til at «bane Vejene» for ham. Og selv om den lærde «Doktor Philippi» hin 2. Marts 1876 i sit stille Sind ønskede, at Barnet i Vuggen foran ham engang maatte blive kaldet til at tjene Kirken i ganske særlig Grad, saa kunde dog hverken hans Forbindelser, ej heller den ombyggede religiøse og videnskabelige Opdragelse, som blev Drengen til Del, i allerringeste Hensende bidrage til at pege i den Retning, der fører fra den simple romerske Teologistudent til Kardinalspræst og den højeste Post indenfor Verdenskirkens Styrelse. Denne Vej er Eugenio Pacelli vandret ganske alene; hans fremragende Begavelse som Præst og Jurist kaldte ham — blandt Hundreder af andre Studenter ved Collegium Romanum

— allerede i en Alder af femogtyve Aar til Ledelsen af Kongregationen for overordentlige kirkelige Anliggender. Og selv om man kan tænke sig, at Faderens Bestræbelser har ledet ham de første Skridt ad den vatikanske Løbebane — hverken Professoratet i Kirkehistori eller den pavelige Nobelakademi eller den Tillid, som han nød hos daværende Kardinalstatssekretær Merry del Val, der foreslog den hellige Fader Professor Pacelli til Undersekretær og snart derefter til Sekretær i denne vigtige Kongregation, opnaaede han ad anden Vej end gennem sin personlige Dygtighed, en Dygtighed, der ikke blot var kendetegnet ved intellektuel og videnskabelig Horisont, men som i ganske sær-

Anr 1917 Den forrige Verdenskrig var naaet til det skæbnesvangre Vendepunkt, hvor Amerikanske Rækker og den tyske Vestarme maatte tiltræde Tilbagetog til Siegfriedsillingen. Samtidig herskede der i Frankrig den dybeste Depression i Anledning af den russiske Revolution. Fredsviljen syntes i Vækst hos alle Parter. Den nyudnævnte Nuntius i München fik da betroet den historiske Opgave: at drøfte Benedikt XV's Fredsnote med den daværende tyske Rigskansler Bethmann-Hollweg og derpaa i Kejsers Wilhelm II's Hovedkvarter. Ganske vist var det ikke særlig gunstige Efterretninger, som Nuntius Pacelli bagefter kunde rapportere til Rom, men alligevel besluttede

den daværende Pave sig til — under vidtrækkende Hensyntagen til Pacellis Raad — at fremsende til de Krigsførende hint berømt Forslag om en særlig Gudtgørelse, om «salmen Afslutning» og territoriale Revisioner i Forsonlighedens Aand — men all druknede desværre i en ny Krigslarm.

Verdenskrigens Afslutning og den tyske Revolution stillede imidlertid Nuntius Pacelli overfor fuldstændig uventede og vanskelige Opgaver. Modigt afviste Mons. Pacelli i München de røde Horders Revolvertrusler om at vende tilbage til Rom. Han blev. Han førte Forhandlinger med den republikanske Rigskansler Ebert, og allerede i 1919 henledte Pacelli Kardinalstatssekretær Gasparri's Opmærk-

▲ Eugenio Pacelli — som Pave Pius XII — taler til Pilgrimme under en Massesaftens i Damasusgården i Vatikanet
Øverst: Eugenio Pacelli døvler — som Pave Pius XII — ved sine Forfærgeres Grava i Krypten under San Pietro
← Eugenio Pacelli — som Nuntius i Tyskland

Taltes: Jule

Fotos: Jule (2) Jule (2)

Diplomaten

paa Petri Stol

Eugenio Pacelli — den romerske Advokats Søn, der blev Pius XII

lig Grad skyldtes en personlig Kunnen, hans Væsen og Karakter. Den, der har lært Mons. Pacelli at kende paa nært Hold, vil altid mindes Mennesket Pacellis dybe, religiøse Beskedenhed, hans hjertevindende Elskværdighed samt hans klare og klare Intelligens. Det var disse Egenskaber, som den i 1895 fytte-aarige havde erhvervet sig i Vatikansets diplomatiske Omraade, der i 1917 foranledigede Benedikt XV til at udnævne Pacelli til Titularbiskop af Sardes, for umiddelbart derefter at betro ham den vigtige Opgave og sidst, men ikke mindst, Maendene, som han løste den, at Mons. Pacelli træder frem som Verdenshistoriens Arena. Man skrev

▲ Eugenio Pacelli, Pave Pius XII, har gjort hvad der stod i hans Magt for at mildne Krigens Nød og Elendighed — Oventor ses den hellige Fader medens han taler Trostens Ord til Krigsblinde under Verdenskrigen 1939 —

somhed paa Betydningen af ikke blot et Konkordat med Bayern, men med hele det tyske Rige. Det lykkedes at overbevise Rigsregeringen om Fordelene ved et Rignuntiatur i Stedet for det bayerske, og i 1920 overrakte den ny Nuntius i Berlin sine Akkreditiver. Der fulgte Aar af stor kirkepolitisk Betydning, Overenskomst fulgte paa Overenskomst. Fjorten Aar tilbragte Eugenio Pacelli i Tyskland — som ingen anden romersk Legat har han lært det tyske Folk og dets Historie at kende fra Bunden. Da han i 1929, smykket med Purporet, vendte tilbage til Rom som sin Lærer og Mesters — Gasparris — Efterfølger, talte han følgende Afskedsord til Berlins Katolikker: »I Lidelser og Taarer har vi saaet. Gud give os engang den Naade, at kunne binde vore Neg i Glæde. De tyske Katolikkers hjerteligste Følelser har beredt mig et andet Hjem her, fjernt fra min fædrene Stad. Maatte Guds Naades rigeste Fylde hvile over Tyskland, Land og Folk. Jeg kalder med bevæget Hjerte den almægtige Guds Naade ned over tyske Katolikker i alle Egne af Landet paa det at Eders elskede tyske Fædreland maa vokse og blomstre under Fredens Fremskridt.« Saa store og ædle Ord maa endnu den Dag i Dag have en smuk Klang i tyske Øren. Fra Rom arbejdede Pacelli videre. Herfra ledede han Forhandlingerne, der førte til Afslutningen af det vigtige Rigskonkordat med det tyske Rige.

Det Tiaar, i hvilket Pacelli beklædte Posten som Kardinalstatssekretær, er kendetegnet ved en rig, diplomatisk Aktivitet. Adskillige Stater har i Løbet af dette Tidsrum knyttet diplomatisk Forbindelse med den

Den 26. April 1942 viede Hs. Excellence Biskoppen i Sct. Andreas Kirke i Ordrup Frk. Gerda Jensen til Gartner Aksel Haandbæk

hellige Stol eller indgaaet Overenskomster, deriblandt adskillige Stater, hvor en antivatikansk Indstilling i tidligere Tider hørte til Borgerdyderne. Utrætteligt arbejdede Pave Pius XI for at redde Verden for den frygtelige Krigs Rædsler. Pius XII fortsatte hans Værk, men forgæves. Uforstyrret arbejder den hvide Skikkelse i Vatikanet dog videre trods Krigens Rasen udenfor. Menneskehedens Vel og Ve ligger ham paa Sinde. Overalt i Verden stiger Agtelsen og Respekten for hans Person; flere og flere Røster rejser sig og giver Udtryk for den samme Tanke: Paven kan ikke mangle, hvor det gælder om at stræbe efter Fred og en bedre Orden i Verden. Pius XII har overfor Verden fremsat sit og dermed Kirkens Program — de fem Punkter er Vejen til en Nyordning af Verden paa Basis af Fred, Frihed og Retfærdighed. Og mon ikke Forsynet har haft sin Hensigt med netop at anbringe *Diplomaten paa Petri Stol?*

Foraarsudstillingen

Foraarsudstillingen paa Charlottenborg er aaben til 15. Maj. Det er altsaa endnu ikke for sent at gaa ind og se *Birgitte Wests* store monumentale Karton »Pinseunderet«, et Udkast til Udsmykning af Koret i Vor Frue Kirke i Aarhus. Endvidere udstiller Billedhuggeren *Aksel Theilmann* et Corpus til Krucifiks. Som sædvanlig hævder de to katolske Kunstnere sig smukt overfor den øvrige religiøse Kunst paa Udstillingen, der enten er sentimental eller blottet for ethvert overnaturligt Indhold, som f. Eks. *Gudrun Lorentzens* præmierede Komposition »Kristus i Emaus« — det er blot to Mænd, der overværer et fysisk Eksperiment, dybt interesserede i, om det nu ogsaa vil lykkes.

Generalforsamling i Pædagogforbundet

Søndag d. 10. Maj paa St. Annæ Skole, Hans Bogbindersallé, Amager. Skolen kan beses Kl. 15,30. Pater Roos S. J. taler Kl. 16 om »Tro og Tvivl«. Fra Kl. 17 til 18 frit Samvær. Kl. 18 Generalforsamling. *Bestyrelsen.*

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Aabent Hus i Tider som disse

Man skulde tro, at Aabent Hus var et Begreb, som maatte bortfalde i Tider som disse. Alligevel har det nu været gennemført i to Sæsoner i *Academicum Catholicum* i København med stor Sukces, takket være Formanden, Ingeniør *Wissums* og Kassereren, Ingeniør *Hamm's* to gæstfrie Hjem og fænomenale Værtinder. Hvordan det nu er gaet til, saa har de to Fruer trods Rationerings-Mærker og Mangel paa traditionel Drikkelse skiftevis aabnet deres Hjem for A. C.'s Medlemmer en Gang om Maaneden Vinteren igennem og skaffet Medlemmerne de hyggeligste, familiære Aftener, man kan tænke sig, med Kaffe, The og Hjemmebag, lødige Underholdning og Ordet frit. Det har været umuligt for Værtsfolkene at vide paa Forhaand, om der vilde komme 20 eller 40, men det med Hjerterum og Husrum gjorde sig gældende hver eneste Gang, og man gik derfra ikke alene med et aandeligt Udbytte, men med den ubestemmelige Fornemmelse af Varme og Velvære, som det giver at føle sig optaget i en elskelig Families Kreds — noget helt hinsides, hvad der er at finde i en Foredragssal eller omkring et fælles Kaffebord. Underholdnings-Programmerne har været forskelligartede — bl. a. har Pater Roos S. J. givet en Orientering i forskellige katolske Forfatter-Personligheder Løbehane og Værker, cand. mag. *Jørgen Berg* har kastet et fængslende Strejflys over Salzburgs brogede Fortid og

Nutid, og ved Sæsonens sidste aabne Hus forleden hos Ingeniør *Wissum* udfyldte den unge Pianistinde *Jytte Albrechtsen*, som ved sin Debut fornylig fik en Samling glimrende Kritiker, en Del af Aftenen med Beethovens Maaneskins-Sonate og andre musikalske Perler. Biskoppen kom og hyggede sig et Par Timer i den muntre Kreds.

Det er uvurderligt, hvad der under disse Former er gjort for at styrke det katolske Fællesskab mellem unge Akademikere, af hvilke Hovedstaden for de fleste er en fremmed By uden Hjem og Forældre.

Academicum Catholicum

Søndag d. 10. Maj Kl. 8½.

Akademikermesse hos St. Lioba-Søstrene, Bjerregaards Sidevej 1, Valby. (NB. Mærk den ændrede Dato!)

De unges Studiekreds.

Fredagene den 8. Maj og den 22. Maj Kl. 20 — i Lokalet Bredgade 67 A. Næste Gang, d. v. s. den 8., fortsætter Pater Roos om Emnet Søren Kierkegaard. Bagefter Diskussion.

Katolsk Klub

holder Plenarmøde Tirsdag d. 12. Maj paa »Ny Rosenborg« Kl. 19,45.

Ugebladet ved Pavefesten

I vor Paves Aand vil det være, hvis alle de af Festens Deltagere, som endnu ikke er faste Abonnenter paa Katolsk Ugeblad, benytter Lejligheden til at faa dette Spørgsmaal bragt i Orden.

For at gøre dette saa let som muligt vil der ved Indgangen til Salen blive solgt løse Eksemplarer af dette Nummer indeholdende en Giroblanket, ved Hjælp af hvilken man ved at indsende Kontingent for Juli Kvartal med tydelig Angivelse af Navn og Adresse vil faa Bladet tilsendt — ogsaa i Resten af April Kvartal.

Agitér for Tilgang. Spørg Deres Venner og Bekendte om de abonnerer.

Katolsk Presse.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Hør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensejlværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Liturgisk Kalender

- Maj:
10. S. 5. Søndag e. Paaske (590); (hvid) 2. St. Antoninus (908), 3. St. Gordianus og St. Epimachus (908), 4. For Paven ([122])^{*)}. Paaskens Præf.
11. M. Bededag (594); 2. Gudsmoder (violet) ([90]), 3. For Paven. Paaskens Præfation (518).
12. Ti. St. Nereus, St. Achilleus, (rød) St. Domitilla og St. Pancratius (909); 2. Bededagen (594), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven; Paaskens Præfation. — I Forbindelse med Processionen synges: (violet) Bededagens Messe (594); 2. Festen (910), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven; Paaskens Præfation.
13. O. Vigilie (598); 2. St. Robert (hvid) Bellarmino ([42]), 3. Bededagen (594), 4. For Paven; Paaskens Præfation. — Eller:
(hvid) St. Robert Bellarmino, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41]); 2. Vigilien (591), 3. Bededagen (594), 4. For Paven; Paaskens Præfation; sidste Evangelium: Vigiliens (598). I Forbindelse med Processionen synges:
(violet) Bededagens Messe (594); 2. St. Robert ([42]), 3. Vigilien (591), 4. For Paven; Paaskens Præfation; sidste Evang.: Vigiliens (598).
14. T. ^{*)} KRISTI HIMMELFARTS (hvid) DAG (600).
15. F. St. Johannes Baptist de la (hvid) Salle (911); 2. Oktaven (600); Præfation (519).
16. L. St. Ubald (912); 2. Oktaven (hvid) (600), 3. Gudsmoder ([90]); Præfation (519).
17. S. Søndag i Kristi Himmelfarts Oktav (604).

^{*)} I Anledning af 25 Aars Dagen
Fortrættes nederst næste Spalte

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Græske Billeder

Frederik Poulsen: »Lykkelige Dage i Grækenland« (Gyldendal).

Naar Frederik Poulsen fortæller om Hellas er man ikke i kedeligt Selskab! I sin nyeste Bog erklærer han paany sin brændende Kærlighed til det Grækenland, hvor han har ladet saa stor en Del af sit Hjerte tilbage og hos hvis lille heroiske og udødelige Folk han har tilbragt saa mange lykkelige Dage. Frederik Poulsen er en Sprogets Mester, der ejer en lykkelig Evne til at trylle Aitoliens Solskinsverden frem for Læserens undrende Øje, og som med sin Fortællekunst forstaar at holde en fangen fra først til sidst. Han har altind noget at berette — og han ved hvordan man belægger sine Ord!

J. B.

Fra Krigsskuepladsen i Østen

P. Toussieng: »Mahakam ovenfor Faldene« (Carl Allers Bogforlag).

»Mahakam ovenfor Faldene« er en Fortsættelse af Dr. Toussiengs første Bog om Borneos store Flod og omhandler Doktors Inspektionsrejse mellem Mahakams livsfarlige Vandfald og Hvirvler til de isolerede Stammer langs Flodens Bredder. Det er en underholdende og farverig Beretning i disse Tider, hvor man maa nøjes med at rejse paa Papiret.

Mus.

for Hs. Hellighed Pave Pius XII's Bispevielse (den 13. Maj) bedes indtil videre Bønnen for Paven ([122]) som Oratio imperata (en af Biskoppen paabudt Bøn).

^{**)} Torsdag den 14. Maj, Kristi Himmelfarts Dag, slutter Tiden for Opfyldelsen af Kirken s Bud om Paaskekommunionen. — Udsæt ikke Skriftemaallet til sidste Øjeblik!

Halvfemsernes Litteratur

Adjunkt Johan Jensen har sluttet sin Foredragsrække om Halvfemsernes Litteratur. Det blev en Gennemgang af denne betydningsfulde Periode i vort Aandslivs Historie, der har beriget alle dem, der trofast har fulgt denne Del af Højskolens Program.

Desværre, — det var ikke mange, det er i Grunden det eneste, der kan gøre en lidt trist paa Johan Jensens Vegne, — jeg er af den Overbevisning, at mangfoldige Litteraturskere, havde de Gnist af Anelse om, hvad de her er gaaet Glip af, i Retning af orienterende Oversigt og illustrerende Oplæsning, vilde ærgre sig ikke saa lidt. (Maaske er Fejlen, kunde man maaske sige, selve Højskolens, der ikke staar i tilstrækkelig Forbindelse med den store Offentlighed!).

For alle os, for hvem endnu dybere, endnu mere intimt Kendskab til og Indblik i Halvfemsernes æstetiske og aandelige, kulturelle Rørelser, den bevægede Brydnings- og Grotid, der fostrede saa forskelligartede og stærkt modstridende Livsanskuelser (hvad der jo først og fremmest godtgjorde Menneskesjælens uudrydelige og dybt bundende Trang til at finde frem til et fast bærende Livsgrundlag!) har været den uundværlige Forudsætning for det Livssyn, vi senere har maattet kæmpe os frem til, — ja, for os har disse ni Foredrag med deres objektive Redelighed været intet mindre end en Oplevelse. Fristende kunde det være at drage et og andet frem, — det skulde da især være — uden iøvrigt at forbigaa den berettiget udførlige Omtale, der blev Johannes Jørgensens Forfatterskab til Del — den smukke Analyse af en Digter som Viggo Stuckenberg, hvis mandige, stolte, sandhedskærlige Personlighed ret blev stillet i Relief her.

Naar jeg her, — som Talsmand, véd jeg, for de lidet talrige, men begejstrede Tilhørere, bringer Adjunkt Johan Jensen en dybtfølt, hjertelig Tak, da er det i Haabet om, at vi snart igen faar ham at høre, eller at han paa anden Vis træder i Forbindelse med sine Medmennesker som den inciterende og befrugtende Vejviser i Aandslivets Labyrinter, han er. Ogsaa

Fortrættes Side 304

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenskrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katolsk Kirke, Alborg, Katolsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København, Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

Breve fra Læserne

Vi maa ikke hade

Hvad gavnede det et Menneske, om han vandt den hele Verden, men tog Skade paa sin Sjæl. Mon ikke Menneskene tager Skade paa Sjælen i disse Tider, hvor Hadet for manges Vedkommende ganske har kvalt Næstekærligheden. End- og kristne Mennesker kan være saa hadefulde, at man bliver inderlig bedrøvet og tænker, om de helt har glemt Jesu Ord, da han svarede den Lovkyndige og sagde: »Du skal elske din Næste som dig selv« — eller »I har hørt, der er sagt, Du skal elske din Næste og hade din Fjende. Men jeg siger jer, »Elsker jeres Fjender, gør godt imod dem, som hader jer, og bed for dem, som forfølger og bagtaler jer« o. s. v., og det tredje: »Døm ikke for at I ikke skal blive dømt, for den Dom, I fælder, vil blive fældet over jer« o. s. v.

Mon det ikke var Jesu Mening, at vi skulde rette os efter hans Ord. Saa lad os da gøre det, at det kan kendes paa os, at vi er sande Kristne.

Edith Ovesen.

Hverdagens Messe

Mon ikke det er vel meget at forlange, der nu ogsaa paa Hverdag skulde læses Messe saa sent som Kl. 9? Der bliver her i Byen læst saa mange Messer hver Dag, fra tidlig Morgen, og til saa sent som Kl. Kl. 8¼. Det er da sikkert kun meget faa, som absolut ikke kan komme op til Kl. 8¼, og disse faa kunde maaske dog alligevel, af og til i det mindste, komme til denne Messe.

Jeg mener, man kan stille for store Krav; der tages dog saa meget Hensyn til os allesammen, at vi nødvendig skulde stille unødige Krav. Naar man tænker paa Søndagen: lige til Kl. 11½ læses der Messe, for at alle skal kunne opfylde deres Søndagspligt; det kan være strengt nok for en Præst, især naar han

staar op Kl. 5—5½ og skal være fastende til Kl. 12½, og dog kommer en hel Del ikke en Gang i rette Tid til denne Messe. Jeg mener heller ikke man kan sammenligne Paris og London med København, der er dog en væsentlig Forskel i baade den ene og anden Retning.

Elisabeth Hansen.

Vi har endnu i følgende Numre flere Indlæg om samme Sag. Red.

Katolsk Radio

Aaret 1941 bragte de katolske Radioklubbers Medlemstal op til ialt 897, næsten det dobbelte af Aaret forud, og der er derfor kun Grund til at være tilfreds med denne Fremgang. Men til Trods herfor er det dog nødvendigt, at Klubberne i dette Aar yderligere forhøjer deres Medlemstal, for ikke at de Goder, som det katolske Radioarbejde har opnaaet, atter skal mistes. Til nærmere Forklaring heraf skal der gøres Rede for Forholdet.

Radiofonien styres af et Radioraad, som bestaar af 15 Medlemmer, hvoraf de 6 vælges af Lytterne gennem 4 anerkendte Lytterorganisationer, nemlig: De politiske danske Radioklubber, Jydsk Lytterforening, Kristelig Lytterforening og Arbejdernes Radioforbund. For derfor at faa Indflydelse paa Valget af Lytternes Repræsentanter i Radioraadet, maa Klubberne være tilsluttet en af de 4 anerkendte Organisationer.

Danmarks katolske Radioklubber er tilsluttet De politiske danske Radioklubber, hvis Program er en uafhængig, upolitisk og fri Radio. I de 14 Aar Klubberne har været tilsluttet denne Organisation, er der givet os megen Hjælp og Støtte, saaledes at vi nu hvert Aar har 4 Udsendelser af katolsk Gudstjeneste og 3 Udsendelser af katolsk

Kirkemusik. Desuden er det lykkedes os at faa et Mandat i Organisationens Hovedbestyrelse, en Ting, der er af største Betydning.

Forudsætningen for denne Hjælp og for det opnaaede Mandat i Hovedbestyrelsen er imidlertid, at der fra Klubbernes Side gøres et Arbejde for at bringe Medlemstallet op. Sker dette ikke, er vi i Fare for at miste Mandatet, ligesom Radiofonien med god Ret vil kunne reducere Antallet af katolske Udsendelser, nemlig med den Motivering, at det i Virkeligheden er uforholdsmæssigt faa Katolikker, der staar bag Ønsket om disse Udsendelser.

Og naar man ved, hvor vanskeligt det er at opnaa noget hos Radiofonien, vil denne Kendsgerning forhaabentlig gøre det klart for de danske Katolikker, at skal vi beholde de Udsendelser vi har, ja helst forøge Antallet, maa det være alle katolske Radiolyttere i Danmark, der gennem Medlemsskab i Klubberne slutter op bag vore Ønsker.

I det forløbne Aar har Hans Excellence Biskoppen vist Klubbernes Arbejde sin Interesse, ligesom der af Præster og Lægfolk er gjort et stort Arbejde for at faa hvert nyt Medlemmer til Radioklubberne, og der skal her siges Tak herfor. Vi haaber, at man fremdeles vil hjælpe Klubberne, ligesom vi paa det kraftigste opfordrer de danske katolske Radiolyttere til at indmelde sig i Klubberne. Kontingentet kan ikke afskrække, det er kun 1 Krone om Aaret, og for denne Krone er man med til at stabilisere de katolske Radioklubbers Indflydelse.

I langt de fleste Sogne findes der katolske Radioklubber, som tager mod Indmeldelser. Henvendelser og Forespørgsler vedrørende Oprettelse af nye Klubber kan rettes til den biskoppelige Konsultor i Radiosager, Hr. Kantor B. Husson, Ribegade 12, Kbhvn. Ø.

K. Boje-Danielsen,

Kontorchef under Københavns Magistrat.

Formand for Danmarks katolske Radioklubber.

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjebmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

Swing-Pjatter

og en anden Slags Morsomhed

Swing-Pjatterne er saa smaat begyndt at husere herhjemme — Uhyggen breder sig. Det er dog maaske tvivlsomt, om de nogensinde naar at blive nogen virkelig Plage i Danmark. Vi er vist et Folk med en for stærkt udviklet humoristisk Sans til, at det rigtig kan blive til noget med en Swing-Pjat-Epidemi. Men lykkedes det ikke ad denne Vej, er der andre Udveje, hvis man endelig vil vække Opsigt. Man kan skrive en Roman af paa et Brevkort eller tilbringe atten Timer med at staa paa Hænder. Man kan gaa Danmark rundt med en Anretter-Bakke paa Haanden eller blive surrealistisk Maler, eller simpelthen — hvis man er Kvinde — købe Foraarets mest tossede Hat, og gaa med den. Der er altid en Udvej.

Jeg kommer til at tænke paa en Mand, som ogsaa altid fandt paa underlige Ting: den muntre Helgen, Sct. Filip Neri, en af det sekstende Aarhundredes største religiøse Skikkelser, med Tilnavnet Roms tredje Apostel. Sct. Filip Neri gjorde adskillige Undere, bl. a. opvakte han en fjortenaarig Dreng fra de Døde, og han gjorde et vældigt Barmhjertighedsarbejde blandt de Syge. Men det karakteristiske for ham var hans store Ydmyghed og den Maade, hvorpaa han søgte at bevare den. Og her kom hans Humor frem paa en ligesaa chokerende som befriende Maade — ja, jeg ved næsten ikke, hvem jeg finder morsomst, Sct. Filip Neri eller Storm Petersen — undskyld Sammenligningen!

Da Filip i sine ældre Aar var blevet berømt for sit store Barmhjertighedsarbejde, blev han bange for, han skulde blive vigtig, og bødede derfor paa Tilbøjeligheder i den Retning ved at opføre sig alt andet end helgenmæssigt. Snart lod han den ene Halvdel af Skægget rage af og gik rundt med den anden Halvdel til almindelig Morskab. Snart viste han sig paa Gaden

i en elegant Pels, som han kroede sig vældigt af, snart hoppede han henad Fortovet paa eet Ben som en Dreng eller gik og stavede højt af en Bog, som om han endnu knapt havde lært at læse. Nu og da viste han sig med en for en gammel Præst højt paafaldende, brandrød Skjorte, eller saas i Kirken med Vranken ud af Ær-

Bliver der Swing-Pjat Epidemi?

merne og Præste-Baretten paa Snur. Og engang, da der kom Fremmede for at se den fromme Mand, lod han en af sine Elever læse højt for sig af en Samling humoristiske Historier — da de fornemme Gæster traadte ind i den hellige Mands Celle, laa han og vred sig af Latter paa Sengen og vilde slet ikke høre Tale om andet end Historierne.

Man kan diskutere, hvem der vilde vække mest Opsigt i Dag, en Filip Neri eller en Swing-Pjat! Med den ganske overvældende Forskel er, at den sidste gør sine Krumspring for at gøre sig interessant, men den første gjorde det for at bevare sin Ydmyghed. Thi der er fire Trin i Erhvervelsen af den fuldkomne Ydmyghed, sagde han: at foragte Verden — ingen at foragte — at foragte sig selv — og at foragte at foragtes!

Brændglasset.

En Spejderbedrift paa Cuba

Vi fortsætter endnu et Par Uger med at delagliggøre Lærerne i Bidragene til Enquêteen om Viljekraft. I denne Beretning fortælles om en Spejderbedrift, der krævede lige stort Mod og Viljekraft:

I hele den cubanske Historie er der en Mand, hvis Navn lyser op som Mars paa Himmelbuen.

Da Krigen mellem Spanien og De forenede Stater udbrød i 1899, var det af yderste Vigtighed for U. S. A. hurtigst muligt at komme i Forbindelse med Oprørernes Anfører, Garcia, der paa den Tid opholdt sig et eller andet Sted i Bjergpassene paa Cuba; hvor, var der ingen, der vidste. Hverken pr. Post eller Telegraf kunde man sende ham nogen Meddelelse, og dog maatte Præsidenten sikre sig Samarbejde med ham, og det snarest.

Men hvorledes?

Præsident Mac Kinley fik oplyst, at der var en Officer ved Navn Rowan, som sikkert vilde være Mand for at finde Garcia — om da ellers nogen kunde det.

Der blev sendt Bud efter Rowan, som fik udleveret et Budskab til Garcia med Ordren: — Find Garcia og aflever dette til ham!

Rowan tog Brevet, gemte det i en Lædermappe, som han fastgjorde over Hjertet, og startede paa sin farefulde Ekspedition. Efter fire Dages Forløb landede han paa Cuba i en aaben Baad, forsvandt i Junglekrattet og kom efter tre Ugers Forløb ud paa den anden Side af Øen efter til Fods at have gennemkrydset et fjendtligt Land og afleveret sit Brev til Garcia.

Rowan udførte sin Ordre uden Spørgsmaal og uden at prale af de Farer, han havde trodset. Han magtede den krævende Opgave, og han havde Karakter og Overlegenhed nok til ene at lade Gud vide, at han havde udført sit Hverv godt.

PB.

500 Lire kom igen

Ind imellem —

Hvad der kan ske, selvom man ikke tror paa Helgener

Der stod en Vending i et af de sidste Numre af Ugebladet, som i høj Grad stødte en Protestant. Han fandt den i den lille Opsats om St. Antoni Kirke i Brønshøj i Anledning af, at Sognet begynder at samle Kræfter til det aarlige Sommermarked.

»Og saa vil jeg tilsidst bede Dem spørge Deres Læsere,« stod der, »om der ikke skulde være en eller anden, som har et eller andet særligt, de skal sige Sct. Antonius Tak for i Aar, »for den hellige Antonius fandt jo Pungen« og »han var flink til at gøre mig hurtigt rask«.

— Tror Katolikker for fuldt Alvor, sagde han, at den hellige Antonius optræder som en bedre Kammertjener og Huslæge for dem? Og han rystede fortvivlet paa Hovedet. Han vilde uden Tvivl kunne faa mange andre til at ryste i Takt med sig — den katolske Kirkes Hengivenhed for og Tillid til Helgenerne er nu en Gang en vældig Anstødssten, ikke mindst for de ikke-katolske Skandinaver, som synes at have særlig vanskeligt ved at gaa ind paa den Tankegang, der for os Katolikker er saa naturlig og logisk: at ligesom Gud hjælper os gennem Tilværelsens Vanskeligheder og udenom dens mange Skær ved andre Menneskers Hjælp, saadan ønsker Han i endnu højere Grad, at Hans Helgenskare skal være vore Brødre og Søstre, parat til at følge os gennem Livet, Haand i Haand.

Og pudsigt nok har netop en ikke-katolsk Skandinav, den skaaanske Maler-Forfatter *Ernst Norlind*, gjort en Erfaring paa dette Omraade under et Besøg hos Forfatteren *Johannes Jørgensen* i Assisi. Han beretter om det i sine nyligt udkomne Erindringer:

Til en Rejse til Rom havde *Norlind* lagt en 500 Lire-Seddel i en Konvolut i en Skrivebordsskuffe. En Uge før Rejsen savner han Sedlen. Han leder alle Vegne. Den er væk. I sin Fortvivlelse fortæller han *Johannes Jørgensen* om Sagen.

De leder i Fællesskab. Forgæves. Saa siger J. J.:

— Vil du, at jeg skal overgive Sagen til den hellige Antonius? Du skal blot love ham en vis Sum.

— Hvad gaar den til?

— Til Brød til de Fattige.

— Gerne. Den hellige Antonius faar 15 Lire. Men nu ikke noget Fusk. Det skal være *mine* 500 Lire. Jeg har mærket Sedlen og kan kende den igen.

Det blev man enig om. *Johs. Jørgensen* gik op til *Rufino-Dom'en*, fremførte Ærindet for den hellige Antonius og lovede ham 15 Lire. Dette var en Søndag.

Mandag, Tirsdag og Onsdag gik *Norlind* blev skeptisk. Torsdag Kl. 10 kom et Brev, som gav ham Kuldegysninger paa Ryggen, fordi det indeholdt hans 500-Lire-Seddel, og et Brev, hvori Afsenderen meddelte: »I den Konvolut, hvori Deres sidste Brev laa, fandtes ogsaa denne 500 Lire-Seddel, som jeg her tilbagesender.«

Den hellige Antonius fik ikke 15, men 25 Lire!

Det er givet, at der jævnlig gøres Erfaringer af Mennesker, som i Tillid vender sig til den hellige Antonius i en vanskelig Situation med Bøn om hans Forbøn.

Skulde De kende eller personlig have oplevet et Tilfælde af den hellige Antonius' Hjælp i en vanskelig Situation, vilde det interessere os at høre om det.

Sognepræsten af Ars sagde:

I den Sjæl, der er forenet med Gud, er der altid Foraar.

*

Man kan ikke tænke sig den Magt, en ren Sjæl har over Guds Godhed. Det er ikke Sjælen, der gør Guds Vilje. Det er Gud, der gør Sjælens Vilje.

*

Man skal aldrig undersøge, hvorfra Korsene kommer. De kommer fra Gud. Det er altid Gud, der giver os dette Middel til at bevidne Ham vor Kærlighed.

Det er en gammel Erfaring:

at de, som siger, de ikke kan tro, ofte har undladt at sætte sig ind i, hvad Troen lærer.

at de, som angriber Kirken haardest, kender mindst til den.

at de, som føler sig træt af at komme i Kirke, kommer der sjældnest.

at de, som siger, de har søgt Sandheden alle Vegne, hyppigst har undladt at søge den, netop hvor den var at finde, og

at de, som siger, de ikke kan forstaa Kirken, heller ikke har gjort sig nogen Umage for at forstaa den.

*

Det er vistnok *Chesterton*, som fortæller om en Mand, der erklærede, at han ikke kunde holde ud at høre Præster prædike. Paa Spørgsmaalet om, hvilke Præster det var, han ikke kunde holde ud, blev Manden tavs — for han havde ikke hørt en Prædiken, saa langt han kunde huske tilbage. Og saadan er det Gang paa Gang: at Mennesker skarpest angriber, hvad de kender mindst til, og føler sig mest træt af det Arbejde, de ikke udfører.

Halvfemsernes Litteratur

Fortsat fra Side 300

han har, paa sit Fagoinraade, en Mission, en Pionergerning at øve blandt os!

Af Hjertet Tak, — og paa Gen-syn!
Aa. P. H.

K. U. K.s Retrætedag den 19. April 1942

Et Par og tyve unge Mennesker fra K. U. K. var Søndag den 19. April stævnet sammen til Retrætedag hos Søstrene i Valby — var det det gode Vejrs Skyld, at der ikke kom flere? De, der deltog i Retræten, fik i hvert Fald en god Dag ud af det. Den indledtes om Morgen med Messe, under hvilken alle de deltagende kommuniserede.

I Dagens Løb var der 3 Foredrag. Den ene af Klubbens gejstlige Raadgivere, Pater Johs. Samuelsen S. J., havde venligst paa taget sig at lede Retræten, og de tre Foredrag, han holdt, var nyttige og instruktive. De omhandlede Skabelsen af Mennesket, Guds store Underværk — Guds Mening med Menneskets Skabelse (moderne Mennesker ser jo ingen Mening med hele Tilværelsen). Vi er hver især et Billede af Gud, og vi skal aflægge Vidnesbyrd om ham, forherlige ham. — Endvidere talte Pater Samuelsen om den største Katastrofe i Verden: Syndefaldet og om dets Følger. Synden er en Virkelighed, som vi ikke kan lukke Øjnene for. Endelig nævntes Midler til at undgaa Synden. Dagens øvrige Program skal ikke gennemgaaes her, blot skal nævnes, at om Eftermiddagen sad vi i Haven i den straalende Foraarssol til en Samtale om den hellige Skrift. Ret megen Samtale blev det nu ikke til, da Pater Samuelsen maatte føre Ordet saa godt som hele Tiden. Men mange har sikkert haft Udbytte af denne Stund.

Retrætedagen sluttede med Andagt og sakramental Velsignelse i Kapellet.
N. F.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 10. Maj Kl. 8½ Fællesk. for de unge Mænds Kongr. Mand. 11. Maj Kl. 19½ deltager de unge Mænds Kongr. i Majandagten. Torsd. d. 14. Maj (*Kristi Himmelfartsdag*) Gudstjeneste som Søndag. Paa Grund af Pavefesten paa Kristi Himmelfartsdag, d. 14. Maj, holder Mariakongregationen for Mænd Afslutningsmøde Søndag d. 17. Maj Kl. 19½.

St. Mariae Kirke

Kristi Himmelfartsdag Levitmesse, Te Deum.

Sakramentskirken

Mand. 11. Maj Kl. 20 Ungdomsmøde. Pastor Benzou: »Forelæser, Kærlighed m. m.« Onsd. 13. Maj bortfalder Ungd.'s Studiekreds. Torsd. 14. Maj (*Kristi Himmelfartsdag*) Gudstj. som Søndag.

St. Therese Kirke

Sønd. 10. Maj Kl. 16½ Konfirmation. Torsd. 14. Maj (*Kristi Himmelfartsdag*) som Søndag.

St. Andreas Kirke (Ørdrup)

Søndag d. 10. Maj: Kl. 7 og 8 stille Messe, Kl. 9 biskoppelig Messe og Konfirmation, Kl. 11 stille Messe, Kl. 20 Andagt.

Mand., Tirsd. og Onsd. 11., 12. og 13. Maj Kl. 8 Bønprocession, Alle Helgens Litani.

St. Knud Lavards Kirke

Kristi Himmelfartsdag Kl. 8½ stille Messe, Kl. 9½ Højmesse, Kl. 20 Majandagt.

Immaculatakirken

Torsd. 14. Maj (*Kristi Himmel-*

fartsdag) Kl. 7 stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 18 Andagt.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 9. Maj Kl. 20 pr. Fællesmøde. Foredrag af Pater Johs. Samuelsen S. J.: »Typer i Ventesalen«. De 2 Minutter: Ruth Hansen og Alexander Koch. Munter Underholdning v. Verner Stabehl, Lotte og Lissie. Praktisk Arrangement Gruppe III. Afregning for Klubbens Gildeledere Kl. 19—20. Dette er vort sidste Fællesmøde i Vintersæsonen. Lørdag d. 16. Maj Aabent Hus Kl. 19,30—22. Søndag d. 17. Maj Cykeltur til Ganløse-Buresø-Værløse. Start fra Stenogade Kl. 10. Fra K. B.-Hallen Kl. 10,25 og fra Husum Møllekro Kl. 10,45. Hjemkomst ca. Kl. 18. Medbring Vandresangbog.

Nu nærmer sig K. U. K.s store Foraarsfest. Husk Søndag Aften 31. Maj. Se Programmet i næste Nummer af Ugebladet.

Paalidelig katolsk Pige

i 20'erne søges til 1. Juni til Hjem i København, hvor Husmoderen selv deltager i Arbejdet, kun voksnene. God Løn og megen Frihed.

Fru Ingeniør Jensen,
Engdraget 43. Tlf. Valby 1061.

Med dyb Sorg meddeles det Slægt og Venner, at vor elskede Mor, Svigermor, Mormor og Farmor

Julie Kollewe

f. Svendsen,

efter et langt, smertefuldt Sygeleje er afgaaet ved Døden. d. 3. Maj 1942 vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Paa fraværende Søkendes og egne Vegne:
Elisabeth Kollewe.

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager . Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømrermester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Murermester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	Anka Rasmussen <i>Havearkitekt</i> Ørdrup Jagtvej 44 C Telefon Ørdrup 4825	Charles Jørgensen <i>Glarmester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54
JENS CHR. KNUDSEN <i>Malermester</i> Ribegade 6 . Øbro 5355	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	<i>Støt</i> Frank Andersen's <i>Fond</i> Giro Konto 1087

Ved Kongens Regeringsjubilæum

Atter skyller et enigt Folks Hyldest op om Kong Christian X. I tredive Aar har han været dette Lands Konge, men først i Sorgens Dage var det, som om vi ret forstod, hvem det var, der havde baaret Danmarks Krone saa længe. Vi holdt af Kongen, kendte hans jævne og dog majestætiske Færd i alle Landets Egne; han var sammen med vort Flag et nationalt Symbol, vi samledes om; og ofte fandt han et lykkeligt Ord, som udtrykte, hvad danske Sind tænkte og følte.

Men i disse sidste Aar har vi lært Kong Christian X at kende som den, i hvis stærke Haand vi gerne lægger vor fælles nationale Skæbne. Han ikke blot bærer Kongenavn og opfylder en konstitutionel Monarks Pligter, men har vist sig som Konge i dette Ords gamle og rigere Betydning, en Fører og et Værn for sit Folk.

Vi vidste ogsaa altid, at Kong Christian gjorde Alvor af sin kristne Tro. Der er nok af Statsmænd Verden over, som kender til at føje Guds Navn ind i deres Taler, blot for at takkes deres kristne Undersaatter. Kong Christian tog ikke Guds Navn forfængeligt paa denne Maade. Vi kunde altid høre paa ham, at Kristendommen var Virkelighed for vor Konge. Men i disse sidste Aar er den kristne Klang i Kongens Ord blevet endnu dybere og stærkere. Og vor Tillid til hans Førerskab og hans Værn er blevet større derved.

Vor Tak til Kongen paa Regeringsjubilæets Dag omfatter ogsaa vor Dronning, som i de samme tredive Aar var en god Moder for vort Land og sammen med Kongen skabte et Hjem, der blev forbilledligt for alle danske Hjem. Vor Dronning

har samme Krav paa vor Ærbødhed og dybe Taknemlighed for det kristne Eksempel, der fra Kongeslottet vises det danske Folk.

Paa denne Dag beder vi alle til Kongernes Konge for den

Konge og Dronning, han gav os i disse tunge Aar. Vi beder med Tak og ydmyg Bøn om, at han vil forunde Danmarks Kongepar sammen med deres Folk at opleve Fredens og Frihedens Genkomst til Danmark.

Pastor Messerschmidt fortæller om

Markusevangeliet

Den historiske Forstaaelse alene er ikke nok

Sidst i April afsluttede Pastor *Hubert Messerschmidt* i Højskolen sin Gennemgang af Markusevangeliet, som igennem de fire Semestre, den har været, har samlet en Kreds af lydhøre og interesserede Tilhørere. Især de første Forelæsninger i Efteraaret 1940, hvor de grundlæggende Tanker for Forstaaelsen af dette Evangelium blev fremstillet, havde samlet en betydelig Skare Tilhørere, hvoraf mange var Protestanter. Men kun de, der har haft Tid og Taalmodighed til at følge den detaljerede Gennemgang af Kapitlerne, har kunnet faa det fulde Udbytte af det nye Syn, Pastor Messerschmidt anlægger paa Markusevangeliet.

Har Markus haft en skjult Mening?

— Det er altsaa ikke blot en historisk Kommentar, De har villet give, spørger jeg Pastor Messerschmidt.

— Nej, det er det ikke. Det historiske, med alle de Oplysninger vi raader over om Tiden og Milieuet, er naturligvis en Forudsætning, men desuden maa vi se hele Beretningen i en *teologisk* Belysning. Altsaa: *foruden den rent ordrette, leksikalske Betydning maa man finde frem til den dybere Hensigt*, der ligger bag Helheden og de mindste Detaljer, afdække den skjulte Mening, som rummes deri.

— Har Markus da været klar over, at der var dette skjulte Indhold i hans Evangelium?

— Har Apostlene været klar over alt det, som hele Dogmehistorien senere har udformet? Markus bygger paa Peters Forkyndelse for de Kristne i Rom. Alle de smaa og større Tildragelser er set med Peters Øjne, og Peter var en skarp Iagttagger, derfor er Situationerne saa overordentlig anskuelige. Hertil kom-

mer saa, hvad jeg vil kalde Formprincippet hos Markus. Han har ikke selv formet de enkelte Beretninger, *men han sammenstiller dem efter et ganske bestemt Synspunkt*, en bestemt Metode. Det er den helt moderne Forskning fra de sidste tyve Aar, der har paavist, at *Markus har komponeret sit Evangelium efter det Princip, som gælder i hebraisk Poesi* — det er der ingen af de andre Evangelister, der gør.

Konstruktionen er ikke tilfældig

— Hvori bestaar det Princip da?

— Det er en Art Symmetri i Opbygningen. Lad mig f. Eks. nævne Kap. 10, 42, hvor Jesus taler om Tyrannerne i Verden og i Modsætning dertil om Apostlene, der skal være alles Tjenere. Der kommer først to Udsagn eller Perikoper, som det kaldes, om Tyrannerne, hvoraf det første er stærkest, og derefter to om Apostlene, og her er det sidste det stærkeste. Denne Konstruktion kommer igen saa mange Gange, at det ikke kan være tilfældigt.

Kristi Storhed, der aabenbarer sig i hans menneskelige Fornedrelse

Der er en særlig Rytme over Fortællingen, den uddybes fra Afsnit til Afsnit. Man vil lægge Mærke til, at den første Halvdel af Evangeliet foregaar oppe i Galilæa. I de indledende Kapitler faar vi en Række Smaatræk føjet sammen til et Mosaikbillede af Guds Søn, som blev Menneske. Den følgende Kamp med Farisæerne lader dette Billede træde endnu klarere frem. Saa følger (3, 6 til 5, 43) et Afsnit,

der foregaar ved Genesareth Sø, som med sin vide Horisont bliver et Billede paa den store Verden, Apostlene senere skal drage ud i. Her grundlægger Kristus et nyt religiøst Samfund, som gennem Lidelse og Opstandelse fører til det evige Liv. Jøderne er først udelukkede, mens Hedningerne strømmer ind, men til Slut skal ogsaa Israel finde ind i Kirken.

Kimcellen i det nye Samfund er det underfulde Brød, som Herren vil give. Det er dette, alt drejer sig om i Kapitlerne 6, 1 til 8, 26. Alene dette himmelske Brød giver Del i det nye Samfund, naar det modtages i ydmyg Tro. I Kraft af dette Brød vokser alle sammen til eet Samfund, den sande Enhed i Kristi Legeme. I dette Afsnit er der Gang paa Gang Tale om Berøring: Herren *rører* ved dem, han helbreder, eller de *rører* ved ham.

Fra Kap. 8, 27 og ud er det Budskabet om Lidelsen, vi hører om. Lidelsen er et Krav til alle, som vil følge Herren efter. Det nye Samfund er et Lidelsens Samfund, og det oprettes gennem Herrens egen Lidelse.

Det Formaal, Markus har for Øje, og som han søger at naa netop ved at sammenstille de enkelte Beretninger, som han gør, er at indvie os i et *Mysterium*: at Kristi Storhed aabenbarer sig i hans menneskelige Fornedrelse.

En gammel Opfattelse genopdages

— Har man ikke tidligere læst Markusevangeliet paa den Maade?

— Jo, i høj Grad. Kirkefædrene gjorde det, f. Eks. Ambrosius og Augustin, og ligesaa Middelalderens store Teologer, Thomas og Bonaventura. Først i Renæssancen gik man bort fra denne dybtgaaende Læsemaade. Man holdt sig til en ren begrebsmæssig Viden, og Afsløringen af Mysteriet kom ikke frem. Endnu i vore Dage er der katolske Teologer, der har denne Opfattelse. Men det er netop et Led i den almindelige Fornydelse indenfor

Kirken og Teologien i vore Dage, at den gamle Opfattelse er blevet genopdaget. Det var den franske Teolog *Lagrange* og senere Tyskere som *Rebstock* og *Dillersberger*, og det er dem, jeg har støttet mig til i min Gennemgang.

Naturligvis kan man ikke uden Forkundskaber finde frem til Evangeliets dybere Mening, det vilde blive en ganske vilkaarlig Indlægning. Protestanterne er jo kommet saa langt ad denne Linje, at de rentud nægter det historiske. Kun katolsk Teologi er i Stand til at forene den historiske Forstaaelse med den symbolske. Paa katolsk Side var man ogsaa gaaet for vidt i den rent udvortes Nytteanvendelse af de hellige Tekster; naar Jesus f. Eks. et Sted lader sine Apostle blive tilbage, mens han gaar hen og beder, saa udlægges det saadan: saaledes skal vi lade alle onde Tanker tilbage før Bønnen!

Den første Lørdagften i Kristenheden

— Hvad for en Beretning holder De mest af hos Markus, Pastor Messerschmidt? spørger jeg til sidst. — Er det ikke Skiltringen lige i Begyndelsen af de første Helbredelser i Peters Hus i Kapernaum?

Pastor Messerschmidt smiler stille. — Jo, maaske nok. Det er saa smukt rent sprogligt, og Indholdet er saa rigt. Denne den første Lørdagften i Kristenheden, hvor alle syge strømmer til Peters Hus — det er jo et Forbillede paa alle de katolske Kirker, som de Troende søger til Lørdag Aften for at blive rensset i Bodens Sakramente. Hvilken Fred hviler der ikke over dette Billede ... og den følgende Dag: »Om Morgenen stod han op længe før Dag og gik ud ...« Det opfatter jeg som et Forbillede paa Opstandelsen Paaskemorgen, ogsaa den første Dag i Ugen.

— Faar vi ikke Deres Kommentar at se paa Tryk?

— Jo, det er Meningen, at den skal udkomme sammen med min egen Oversættelse af Markusevangeliet.

— Hvornaar?
— Saa snart det er muligt.

Biblens Billeder en Slags Eukaristi

Vi ser altsaa af Pastor Messerschmidts Udtalelser, at der er god Tradition indenfor Kirken for at læse mere ud af den hellige Skrift end det, der bogstavelig staaer. Det er netop denne Læsemaade, *Paul Claudel* gaar ind for i sin Fortale til en for et Par Aar siden udkommet kommenteret Udgave af Ruths Bog.

Den direkte Mening af Fortællingerne i Biblen, siger han, er ofte umulig at bruge, f. Eks. i Højsangen, i Lignelserne og Apokalypsen. Derfor maa der være en anden Mening: den symbolske. Gud bruger Symbolet for at udtrykke, hvad vi ellers ikke kunde forstaa. Med Taalmodighed og Enfold skal vi leve os ind i, hvad der fortælles, ligesom bo i det, imprægnere os med det. Saa bliver Billedet, Lignelsen en Slags Eukaristi, hvor vi faar Del i Mysteriet.

E. N.

Poul Helgesen *contra* Martin Luther

Helsingørs katolske Fortid

Vi begynder i denne Uge Offentliggørelsen af Pater, Dr. phil. A. Ottos interessante Foredrag om »Helsingørs katolske Fortid«, holdt ved Støvnnet i Sundbyen d. 1. Maj i Aar.

I Aaret 1517, da Augustinermunken Martin Luther foran Slotskirken i Wittenberg opslug sine 95 Theser om Aflad og derved betraadte den skæbnesvangre Vej, der førte ham og hele Nordeuropa bort fra Moderkirken, offentliggjorde Karmelitermunken Poul Helgesen, der paa det daværende Tidspunkt sandsynligvis opholdt sig i Helsingør, sin Tale om Kirkens Misbrug (om Simoniens Fordærv). Skriftet eksisterer ikke længere, men af dets Titel kan man slutte sig til Forfatterens rene Iver for Kirkens Reform i Ordets bedste Forstand. Det er nærliggende at sammenligne de to Mænd, der hver for sig paa forskellig Maade og med vidtforskellig Udgang tog aktiv Del i Tidens voldsomme Brydninger.

Luther og Helgesen var ikke blot omtrent jævnaldrende — den ene var født 1483, den anden omkring 1480, — men i en vis Henseende beslægtede Naturer, inciterende Personligheder med

et voldsomt Temperament og en ubændig Lidenskabelighed, Kæmpenaturer, stærke i deres Kærlighed og frygtelige i deres Vrede, dertil Ordets Mestre i Tale og Skrift. Begge fulgte Ordenskaldet, den ene som Student og efter rystende Oplevelser (en god Vens Død og uventet Livsfare ved et Lynnedslag), den anden allerede som Dreng og paa normal Vis. Begge kom til at indtage en ledende Stilling indenfor deres Orden, Luther som Visitator og Distriktsvikar, Poul Helgesen som Ordensprovinsial. Som Luther var Poul Helgesen en fejret Universitetslærer for den unge Generation. At en Række af hans bedst begavede Disciple siden fulgte Luther ud i Kirkespaltningen, var ikke hans Skyld.

Der er dog trods mange Lighedspunkter en afgørende Forskel mellem Luther og Poul Helgesen. Luther var en revolutionær Natur, en Apostat, Poul Helgesen Kirkens trofaste Mand

og en sand Reformator. Luther brød sit til Gud givne højtidelige Løfte og giftede sig med en Nonne. Povel Helgesen førte et rent og fromt Ordensliv. Havde det ikke været saa, skulde hans Modstandere nok have fortalt os det. Det er bemærkelsesværdigt, at de frafaldne Præster havde travlt med at gifte sig. Det synes for mange af dem at have været Hovednummeret paa Reformationens Program.

Betegnende er Luthers og Povel Helgesens Stilling overfor den verdslige Magt. Medens Luther med den største Hensynsløshed svang Tugtens Svøbe over det gamle Kirkestyres Brøst og Synder, tog han det ikke saa nøje, naar det gjaldt egen Fordel. Saaledes gav han 1540 sit Samtykke til sin Velynders, Landgrev Filip af Hessens berygtede Dobbeltægteskab. Da Sagen snart blev bekendt og med god Grund vakte megen Forargelse, raadede Luther Landgreven til at redde sig ved en god, stærk Løgn og erklære, at han blot havde taget en Konkubine. Man sammenlignede hermed Povel Helgesens uforfærdede Optræden overfor Kristian II. Ved en Gudstjeneste paa Slottet Skt. Hans' Halshuggelsesdag (29. August 1522) udlagde han Dagens Tekst om Herodes og hans Bolerske Herodias' Grusomhed saaledes, at Kongen og Dyvekes Moder Sigbrit maatte føle sig truffet, skønt han derved risikerede sin Stilling som Professor ved Universitetet og kort efter maatte flygte til Jylland. Ogsaa i sin Optræden mod den lutherske Konge Frederik I stod han i skarp Modsætning til hine smidige Hofteologer og Prædikanter, der ligefrem var Akrobater i at tyde Bibelens klare Ord efter den politiske Vejrhane paa Slotstaget.

Povel Helgesen var i Grunden en ydmyg Mand. I sine mange Skrifter taler han yderst sjældent om sin egen Person, og ved disse sjældne Lejligheder plejer han at tale om sig i tredje Person. Stedse kalder han sig den jævne Karmelitbroder Paulus Eliæ og skriver: Jeg er den Allerringeste til i denne Tid at fremme Kristendommens Be-

staaen, thi min Forstand er ret lille — jeg bekender og tilstaa gerne, at jeg selv kun er et syndefuldt Menneske.

Man sammenlignede hermed Luthers anmassende Ord som disse: »Papisterne er alle til Hobe ikke saa dygtige, at de godt og ret kan oversætte et eneste Kapitel i Skriften, ikke engang de to første Ord. Jeg kan udlægge Psalmer og Profeter, de kan det ikke. Jeg kan læse den hellige Skrift, de kan det ikke.«

Povel Helgesen betragtede oprindelig Luthers Optræden med Velvilje. Han kunde i de første Aar ikke ane, at Luthers Kamp maatte føre til et fuldstændigt Brud med Kirken. Men da Luther var blevet bandlyst af Paven og havde løsrevet sig fra Rom, blev Povel Helgesen Lutheranismens skarpeste Modstander. Dyb Forbitrelse over Forræderiet mod Sandheden og over den triumferende Uret og Vold har ofte forledt ham til at sige ubehagelige og skæmmende Grovheder om sine Modstandere — det var saa Tidens Skik —, men aldrig har han som Luther nedværdiget sig til at bruge slibrige og smudsige Udtryk, der ikke engang kan undskyldes med Tidens brutale Tone. Hans Sorg over de sædelig-religiøse Brøst i Kirke- og Klosterlivet og over Bispernes Uaandelighed og Verdslighed var oprigtig, men hans Kritik gjaldt kun Synd og Misbrug, aldrig Kirkens sande Lære og guddommelige Autoritet. Han havde et klart og nøgternt Blik for Reformationens egentlige Væsen: »Det de nu trættes om,« siger han 1531, »er hverken Hovmod eller Gerrighed, Ukyskhed eller Drukken-skab, men Guds ædele Sandhed og al Verdens Salighed.« Han vidste godt, at alle de smukke Ord om Frihed og Evangelium og Frelsesvished for mange kun var Atrapper, Kulisser, som skjulte den uhyre Lidenskab, der pulserede bagved og i Evangeliets Navn fik Lov til at udfolde sig.

Povel Helgesen elskede sin Kirke og sit Fædreland, for disse led og stred han med ubrødelig Troskab. Hans store lyse

Skikkelse staaer manende midt i den frygtelige Aandskamp i denne ophidsede Tid. I 1534 udsendte han sit sidste Skrift: En kort Undervisning til en kristelig Forening og Forligelse, med vidtgaaende Forslag om Forlig i den usalige Kirkestrid og et skærende Udraab om Fædrelandets aandelige og politiske Splid i Grevefejden: »Vi ere danske Folk, eet Kød og Blod og i mange Stykker af ens Sæder og Vilkaar. Dersom vi ikke snarlige gøre et, men herefter bide og slide hverandre, som vi begyndt have, da er det befrygtendes, at vi med Tiden af hverandre ogsaa fortæres og tilintetgøres.«

Povel Helgesens Kamp for Kirken blev en Kæde af bitre Skuffelser. Han faldt tilsidst for den protestantiske Overmagt, der kom sydfra over Kongeaanen til Riget. Men Tiden har givet ham Ret. I vore Dage staaer Kirken fornyet og saa stærk som aldrig før, mens den protestantiske Verden er splittet i et Utal af Landskirker og Sekter og mere og mere gaar sin indre Opløsning imøde.

Povel Helgesens Gensyn med Helsingør

Hvis Povel Helgesen kunde være til Stede idag og ledsage os paa vor Vandring til Byens katolske Fortidsminder, vilde han næppe genkende sin gamle kære By. Mod Nord har Marienlyst med sine Hotelbygninger og sin Villaby rejst sig som en ny Forstad. Yderst paa Pynten, hvor Erik af Pommern havde opført Fæstningen Krogen eller Ørekrog, ligger nu Danmarks for-dum stolteste Kongeborg. Mod Øst er Skibsværftet vokset frem, fra hvilket Maskinernes Larmen og flittige Hænders takt-faste Hammerslag lyder over den gamle By.

Og dog vilde den gamle Karmelitermunk paa Vejen fra Havnen til Skt. Olai kirke nikke genkendende til nogle gamle Huse i Stengade, der allerede stod paa hans Tid. Paa eet af dem, Lejlernes Gaard, Stengade 74, findes følgende bibelske Indskrift,

der er hugget i et Kridtstensbaand i gotiske Minuskler: »Min Frelser lever og paa den yderste Dag skal jeg opstaa fra Graven og ud fra mit Kød skue Gud min Frelser«. Det var en Slægt, der endnu levede og aandede i Bibelens Tanker.

Paa Povl Helgesens Tid fandtes der i Helsingør tre Tiggermunkeklostre, og alle tre blev grundlagt i Erik af Pommerns Tid. Ældst var Franciskanerklostret. 1420 skænkede Erik af Pommern Skt. Annas Kapel udenfor Byen, hvor nu Marienlyst ligger, med Grund og tilhørende Skov til Opførelse af et Franciskanerkloster. 1427 blev det, som tidligere Kapellet, indviet til Skt. Anna. Da Dominikanerne og Karmeliterne senere ligeledes byggede et Kloster i Byen, traf Munkene fra de tre Tiggerordener 1446 en fredelig Overenskomst om, hvem der skulde prædike paa de store Højtidsdage. 1495 fik Franciskanerne Lov til at opføre et nyt Kloster med Kirke og Klokketaarn. Aaret efter indførtes den strengere Ordensregel, Observansen. 1510 og 1532 holdtes her Provinsialkapitlet, d. v. s. Repræsentanter for de 26 danske Franciskanerklostre mødtes i Helsingør for at drøfte Ordenens fælles Anliggender. Da Reformationens Storm fra Tyskland brød ind over Danmark, gik det først ud over Franciskanerklostrene. 1528 begyndte Lutheranerne at plyndre Klostrene og fordrive Munkene. Efter 4 Aars Forløb var der kun 7 Klostre tilbage. Den berømteste af de danske Franciskanere, der foretrak Landflygtighed fremfor Frafald fra Troen, er den hellige Villehad, der endnu i mange Aar levede i Klostret Gorkum i Sydholland, men 1572 sammen med andre Munke for Troens Skyld blev pint og hængt. Den sidste danske Franciskanermunk døde 1587 i et Kloster i Løwen. Hans Gravskrift fortæller følgende om ham:

»Den 19. September døde i Løwen Danskøren Rasmus, der var 87 Aar gammel ligesom Aarhundredet, landflygtig for Kristi

Skyld. Tre Gange havde han besøgt Kristi Grav. Først gik han i Landflygtighed fra sit Fædreland, 18 Aar efter fra Skotland, og tredje Gang fra Holland.«

I Helsingør, hvor Borgerne holdt med Munkene, fik disse Lov til at blive til 1537. I det Aar gav Kongen Befaling til at Klosteret skulde nedbrydes. Han lovede at hjælpe dem, der foretrak at blive Lutheranere og forsørge de gamle og svage Munke, men de, der holdt fast ved deres Ordensløfter, skulde forvises af Landet. Nogle Munke forblev dog endnu i Helsingør, da de haabede paa bedre Tider. En Kone i Byen, Karine Rasmusses, hjalp dem med at opbevare deres Alterkar og Bøger.

Franciskanerklosteret i Helsingør nedreves midt i det 16. Aarhundrede. Paa dets Grund og i dets Sted opførte Frederik II i 1580'erne, i Evangelii lyse og klare Dag, et Lystslot, som senere, i det 18. Aarhundrede, blev ombygget til Marienlyst Slot.

I den modsatte Udkant af Byen, i det Kvarter, som nu gennemskæres af Munkegade, Graabrødrestredet og Klostergade, laa Dominikanerklosteret, der var stiftet omkring 1425 af Erik af Pommern og indviet til Skt. Nicolaus, Søfarenes særlige Værnehelgen. Foruden Erik af Pommern var Rigshofmester Povl Laxmand Klosterets store Velgø-

rer. 1483 hjalp han Klosteret med Penge til Bygninger og til Anskaffelse af et Orgel. 1536 ophævedes Klosteret og anvendtes først som Hospital. I Slutningen af det 17. Aarhundrede blev det nedbrudt.

Byens betydeligste Kloster var Karmeliterklosteret, der blev stiftet 1430 af Erik af Pommern. Kristiern Pedersen fortæller i »den danske Krønike«, at Erik af Pommern indkaldte Vor Fruebrødre af Karmeliterordenen 1410 til Danmark og stiftede tre Klostre for at erhverve sig Syndsforladelse »for det saare ynkelige Slag og Mord han lod gøre paa Øen Femern, baade paa Mænd og Kvinder, Piger og Dreng, ligeledes paa smaa uskyldige Børn, som laa i Vuggen.« Femernboerne havde nemlig tilføjet Kong Erik »stor Haanhed og Forsmædelse«. Han kom med en Flaade til deres Ø for at kræve Skat. Men da han kastede Anker ved Kysten, saaledes beretter Kristiern Pedersen, »da gik baade Kvinder og Karle ud paa Strandbakken og kastede deres Klæder op bag paa og raabte svarlige paa de Danske og bad dem spejle sig i deres Bagstak«, til de fik Pengene. »Kongen blev svarlig vred over dette Hovmod, thi han bad alle sine Folk at gaa i Land og slaa ihjel baade Mænd og Kvinder, Piger og Dreng.«

Altartavle fra Karmelitterkirken

1410 kom Karmeliterordenen til Skelskør, 1418 til Landskrona, 1430 til Helsingør, hvor Hovedklosteret blandt de danske Karmeliterklostre opførtes. Det følgende Aar gav Paven sit Samtykke til, »at der paa et Grundstykke, Jord og Mark, som er skænket af Danmarks Konge til dette Formaal, grundes et Kloster af Karmeliterordenen, med Kirke, Klokke og Klokketaarn og andre nødvendige Rum til Brug og Bolig for Brødrene.« 1450 blev Klosteret ramt af en Katastrofe, idet Bygningerne paa Passionssøndagen gik op i Luer. Kristian I gav Munkene Lov til at samle Penge ind til et nyt Kloster.

Poul Laxmand

Karmeliterklosterets største Velgører var Righshofmester Povl Laxmand, der 1482 blev Lensmand paa Krogen. Samme Aar gav han 100 Mark til Klosteret, for at Brødrene til evig Tid skulde synge Jomfru Marie Lov, ham selv, hans Familie og alle kristne Sjæle til Hjælp, Trøst og Lise. 1493 skænkede han 900 lybske Mark i danske Penge, en betydelig Sum, der gav Munkene de fornødne Midler til at bygge Klosterkirken og Munkgangen. I det hele taget har Povl Laxmand været meget rundhaandet overfor Klostrene i Helsingør. Han havde ogsaa Raad til det, da han var en af Landets rigeste Mænd. Han ejede 5 Herregaarde med ca. 900 Bøndergaaede, 9 Købstadejendomme, 14 Møller og 4 store Skibe. 1502 blev han myrdet paa Højbro i København af to hævnerrige Adelsmænd, der stødte en Dagert i hans Bryst og kastede ham ud fra Broen med det haanlige Udraab: »Du hedder Laxmand, altsaa hører du hjemme i Vandet.« Hans Legeme blev ført til Helsingør og begravet i Karmeliterkirken. Kongen lod sin Vogn ledsage Liget til Helsingør og overværede Messerne for den afdøde. Men kort efter lod han ham paa Sjællands Landsting anklage for landsforræderisk Forbindelse med Sverige og lod sig tildømme den afdødes uhyre Jordegods. Povl Lax-

mands Gravsten fandtes tidligere i Klosterkirken, men blev i det 18. Aarhundrede fjernet og er nu forsvundet. I Klosterets Kapitelsal ser man hans og hans Hustrus Vaaben, en Svane og tre Roser. I Kirken er hans fædrene og mødrene Vaaben anbragt paa begge Sider af den Korsfæstedes Billede i Højkirkens Østhvælvning over Alteret.

»Dyvekes Ligsten«

Huitfeldt fortæller, at ogsaa Kristian II's Frille Dyveke efter sin pludselige Død 1517 blev begravet i Karmeliterklosteret. Ifølge en stedlig Overlevering fandtes hendes Grav i den vestlige Ende af Klosterets Nordfløj. Her laa en Gravsten, som gik under Navnet »Dyvekes Ligsten«. Ved 1840 gravede man

under Stenen og fandt nogle Knogler. Men Undersøgelsen gav intet Udbytte. Da den lybske Historieskriver Reimar Kok 1532 var i Helsingør, saa han i Klosterkirken en smuk Altertavle, paa hvilken Kristian II havde ladet sig male overfor Dyveke, »et overmaade smukt Kvindebillede«. Denne Altertavle findes nu i Nationalmuseet. Den fremstiller Kristian II og hans Dronning Elisabet, der knæler forrest i en dramatisk Dommedags-scene. Det er muligt, at Reimar Kok har ment at se Dyveke i den grædende, nøgne Kvinde, der sidder tilhøjre tæt foran Helveduhyrets Gab.

Saa meget er sikkert, at Kongen en Maanedstid efter hendes Død skænkede Karmeliterne Skt. Jørgens Gaard i København.

Fortællingen i næste Uge

Feriehjemmet i Trørød udvider

Den haarde Vinter har tæret paa Børnene

Den lange, haarde Vinter er forbi, men i sit Køl vand har den efterladt en Skare blege, medtagne Storby-Børn, som tørster mere end nogensinde efter Sol og Landluft. *Hvor* haardt de trænger, blev udtrykt ved et Møde, som Københavns Skoledirektør fornylig holdt med københavnske Skoleledere.

— I al min Tid, sagde han, har jeg aldrig oplevet en saadan Nød i København som nu. Jeg beder Dem derfor sørge for, naar der sendes Skolebørn paa Landet i Sommerferien, at ingen af dem faar et Landophold paa mindre end seks Uger. Ellers vil Virkningen udeblive!

Det er Ord, som er ment alvorligt, og paa Prinsesse Margrethes Feriehjem i Trørød har man derfor belavet sig paa en pludselig, radikal Udvidelse af Sengepladserne, for at saa mange københavnske, katolske Smaa-piger som muligt kan faa den vanlige tre Ugers Ferie derude udvidet til en seks Ugers.

Det er ikke nok at komme paa Landet

— Vi er klar over, at det er Livet om at gøre, siger Søster Ansgaria, der leder det store Arbejde, Sankt Josefs-Søstrene gør med Gennemførelsen af

Frugtplukning i Trørøds Have

Badning fra Vedbæk Strand

Smaaapigernes Ferie i Trørød. Derfor har vi sat os i Bevægelse for at skaffe Plads i Sommer til 60—70 Børn derude, og de fleste alle Feriens seks Uger, mens vi sidste Aar kun havde godt 30 Børn ad Gangen, i to Hold paa tre Uger hver. Vi har ganske vist slet ikke det økonomiske Grundlag i Orden endnu, for selvom Danmarks katolske Kvinde Forbund har lovet at bekoste de ekstra Sengepladser, mangler vi baade det dertilhørende Sengetøj, Rationeringsmærker og de ekstra Ugers Forplejning til Smaa pigerne — bl. a. Fedt til de Fedtebrød'er, de elsker at faa med til Stranden. Men vi har væbnet os med en blaaøjet Optimisme i Fortrøstning til, at mange flinke Mennesker vil give os en Haandsrækning. Vi Søstre, der har med dette Arbejde at gøre, føler nemlig nøjagtig det samme, som Lederne af den belgiske Friluftskoloni, Ugebladet fortalte om fornylig: Skal man bevare disse smaa Menneskespiser for Kirken, er det ikke nok blot at sende dem paa Landet. Vi har set altfor mange Eksempler paa, hvordan en hel Vinters Opbygningsarbejde blev revet ned ved, at Børnene tilbragte Sommeren i anti-religiøse eller blot ikke-religiøse Omgivelser.

Og i Trørød har vi samtidig erfaret, at Ferieugerne dér, under en vis, mild Disciplin, er dem til langt større Glæde og Gavn end Ferie dage helt uden Plan og System.

Har man set dem forvandles

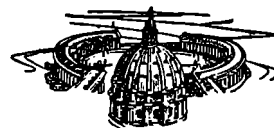
Set udefra virker det maaske som en Tvang, at Smaa pigerne ogsaa i Ferien skal være omgivet af en Del af de Søstre, der

er deres Lærerinder. Men begge Parters gensidige Glæde over at være sammen med hinanden i de dejlige landlige Omgivelser er saa usminket og ægte, at det kun bliver et Plus.

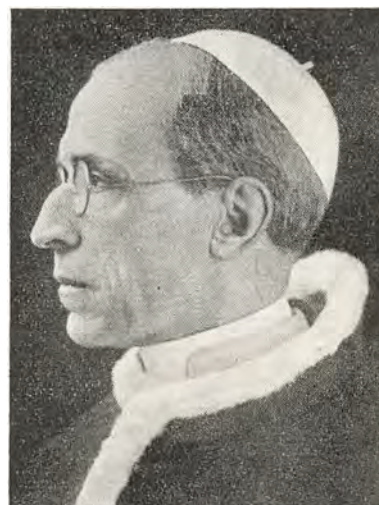
— Har man set Smaa pigerne i de rødtertede Kitler tumle sig i Skoven, ved Stranden og i Feriehjemmets store Have, som de hjælper med til at passe, siger Søster Ansgaria, og har man set Forvandlingen fra den Dag, de stille og blege drager af Sted, og til de brune, glade og med det helt rigtige Udtryk i Øjnene, vender hjem, kan man ikke andet end fryde sig over, at vi i det hele taget har Mulighed for at sende dem til Trørød. Heldigvis findes allerede Feriekolonier i Asserbo og Allerslev for katolske Drengene fra København. Man maatte ogsaa brændende ønske, at der snart kunde blomstre tilsvarende katolske Feriehjem op andre Steder i Landet til Hjælp for andre større danske Byers yngste katolske Ungdom. Men foreløbig er det mest nærliggende for os at haabe, man vil huske paa os i Tide og hjælpe os at gøre Trørød til Sommerens Oplevelse for flest mulig!

*

De af vore Læsere, der vil støtte Feriekolonien i Trørød og de andre Feriekolonier med Rationeringsmærker eller Penge, bedes sende deres Gaver til Ugebladets Indsamling (Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebro-gade 27 C, København N.). Bag i Bladet vil vi Uge efter Uge redegøre for Indsamlingens Fremskridt. Lad os allerede næste Uge kunne aftrykke en lang Liste.

URBI ET ORBI

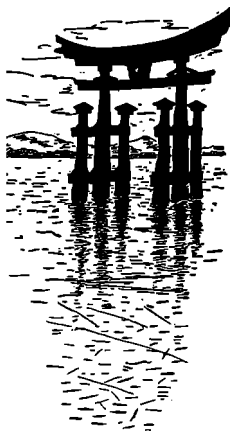
Hs. Hellighed Pave Pius XII

Den 13. Maj 1917 bispeviiede Pave Benedikt XV den hittidige Sekretær i Kongregationen for overordentlige kirkelige Anliggender, *Eugenio Pacelli*. Medens Kæmpehæren stod overfor hinanden i svære Slag paa de forskellige Krigsfronter, knælede den 42-aarige unge Præst foran den gamle Pave i det sextinske Kapel og modtog Bispevielsen af hans Haand. Et kvart Aarhundrede senere — ligeledes under en verdensomspændende Brand — beklæder *Eugenio Pacelli Petri Stol* som Pius XII.

*

I Anledning af den hellige Faders Bispejubilæum har Ærkebiskoppen af Filadelfia, Kardinal Dougherty, paa det nordamerikanske Episkopats Vegne, i en Lykønskningsskrivelse overbragt de forenede Staters Hilsener.

Den britiske Udenrigsminister Eden meddelte for nylig i Underhuset, at den hellige Stol var gaaet ind paa at overtage Om-sorgen for og Uddelingen af Levnedsmidler til den nødlidende Befolkning og Krigsfangerne i Hongkong og Singapore.

Det venlige Massemenneske, der vil beherske Østen

umaadelig flittig og energisk. Han er renlig, særdeles høflig og med en forfinet kunstnerisk Sans, der ligger langt over Gennemsnitsmagten i europæiske Hjem. Han er Materialist, jordbunden og udpræget praktisk anlagt, ogsaa i Forhold til det religiøse. Den eneste Idé, der flammer ham op, er den nationale. Han forstaaer at efterligne en Opfindelse og tilpasse den til eget Brug. Hans skabende Evne er mindre, selvom han paa Smaagengs Omraade har bragt nyt. Japaneren komponerer meget smukke Mønstre.

Han er paa Bunden et venligt Gemyt, og at han stiller sig

yderst mistænksom overfor de Hvide, kan vi ikke fortænke ham i — Erfaringerne har givet ham Grund til det. Abstrakt Tænkning ligger ikke for ham. Det oplevede jeg een Gang under mine Studier i Udlandet, hvor unge Japanere trods enorm Flid og iøvrigt gode Evner maatte opleve Filosofien!

— Opfaller ogsaa den intellektuelle Japaner Kejseren som direkte Efterkommer af Sol-Guden?

— Han dyrker ham i alt Fald med religiøs Hengivenhed som en Gud. Om han tror, Kejseren er en Gud — Ija, han tager vist nærmest det Parti at stille sig

begi overfor Muligheden! Na Religiositet minder paa de Punkt om Oldtidens romske Kejserdyrkelse.

— Bevidsthedernes Udvikling gik indlyst af, at Japaneren er fremragende Soldat!

— Ja, han er det. Han er tapprædilt det heroiske, og hans

▲ Det moderne Tokyo — Kvartieret omkring Centralbanegården — set fra Lullan.
▶ Jochi Daigaku — det katolske Universitet i Tokyo, der ledes af Jesulterne.

levelt, hvordan gamle Mødre har taget Livet af sig for ikke at være Sønnen i Byrde, naar de skulde i Kamp.

— Rummer Japanerne ikke fremragende Stof til Helgener — deres Offervillighed kunde lyde paa det?

— Baade ja og nej. Deres udpræget materialistiske Indstilling kolner deres Interesser for det overnaturlige. Paa den anden Side bringer de uden Be-

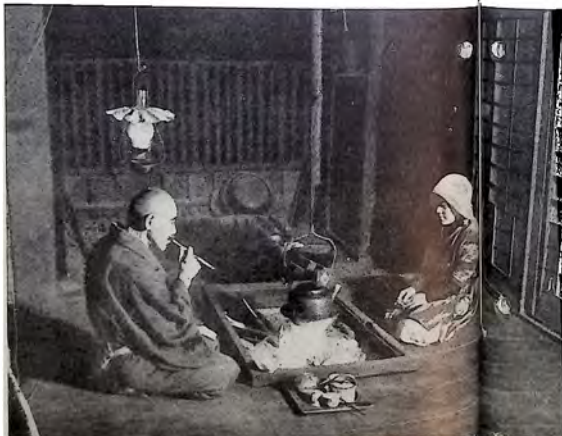

Japanerne er et Folk, hele Verden har i Sogelyst. Deres Succes paa Krigsskuepladsen i Østen har forundret, og man spørger dybt interesseret: Hvordan er dette Folk, som forsøger at beherske hele Østen?

Vi har ladet Spørgsmaalet gaa videre til Pastor Thorbjørn Møller, København, hvem tre Aars Virksomhed i det danske Gesandtskab i Tokio har gjort til en af dem herhjemme, som er orienteret i dette brændende Problem.

— Den hvide Mand, siger Pastor Møller, har ikke Forudsætning for at forstaa Japaneren til Bunds — det viser ogsaa de yderst forskellige og modstridende Karakteristiker, lige fra den katolske Missionær, Frans Xavers: »Dette Folk er min Sjæls Glæde!« til moderne Forfatteres Litteraturlitteratur af Japansk Folkekarakter. Vore Tanker bevæger sig i hell andre Cirkler end deres. Ja, Forskellighederne er saa store, at mange for at forklare sig dem, hævder, at der maa ligge en fysiologisk Forskel til Grund — at Hjernen er bygget anderledes end vor.

Men forskellige Træk kan de fleste enes om. Japaneren er

◀ Hjemligt Hygge.

Den hvide Mand lærer aldrig Japaneren at forstaa til Bunds udtaler Pastor Thorbjørn Møller, der i tre Aar har opholdt sig i Tokyo

Patriotisme er hemningsløs, fordi den endnu ikke er blevet lutret i noget Møde med Kristendommen. Man sætter alle Hensyn til Side for Fædrelandets Skyld. Desuden er han temmelig ufalsk overfor Lidelser, og han hænger ikke ved Livet som den hvide Mand, skønt han venter en temmelig livlig Tilværelse efter denne. Han regner hverken med en Himmel eller et Helvede, men mener, at hans Aand skal flække omkring der, hvor han levede Livet.

Han er ligesaa udpræget Massemenneske, som Kineseren er Individualist. En Flok Kinesere er som en Haandfuld Sand — de enkelte Korn bliver ved at være Eener. Men en Flok Japanere er som Ler — alle gaar op i Helheden og danner en Blok, hvor man ikke længere kan udskille de enkelte Bestanddele. Og for denne Helheds Skyld ofrer Japaneren alt med sit evige, uforanderlige Smil: jeg har op-

lænkning Ofre for den Tanke, som griber dem, og de har udviklet moralske Begreber, selvom de paa mange Maader løber paa Ivers af de Kristnes Mens jeg var i Tokio, blev der Strejke blandt Personalet i en Boghandel. En Dag kom Boghandleren i Tanker om, at Uretten dog vist ved nærmere Eftertanke var paa hans Side. Næste Morgen fandt man ved Siden af hans Lig en Seddel med Meddelelse om, at han havde begaaet Harakiri som Sone for den Uret, han havde begaaet overfor Personalet. Man tænke sig en dansk Arbejdsgiver i en tilsvarende Situation!

Men Kirken har fundet sin Plads i Japan som alle andre Steder — det katolske Universitet i Tokio er et af de bandgribelige Beviser paa det. Og som altid, naar Kirken spirer frem et Sted, ser man, at den lader Folket beholde sit eget Ansigt. De nationale Ejendommeligh-

der gaar ikke under i Mødet med Kristendommen, men forædles.

— Hvad er Hensigten med de store Erobrings-Planer?

— Japanerne er et Folk i rivende Udvikling, og den store Børnerigdom gør det naturligt for dem at ønske mere Alburum. Men det har vist sig vanskeligt at faa Japaneren til at slaa sig ned i nye Egne. Mens Kineserne strømmer ud over Østasien og trives med en mægtig Tilpasningsevne i nye Omgivelser, finder man kun faa Japanere udenfor Japans Grænser. De kan saa daarligt tænke sig at blive revet løs fra Fællesskabet derhjemme, og vænner sig ikke let til nye Forhold. Selv i Fædrelandet er de klumpet sammen paa den overbefolkede Hovedø *Hondo*,

men ikke at formaa til at ned-sætte sig i Landets nordlige og sydlige Egne, paa Korea eller i Distriktet omkring den mandsjuriske Jernbane.

Paa de nyeroobrede Omraader skal man derfor heller ikke regne med, at den menige Japaner nedsætter sig i større Antal — Moderlandet maa sikkert nøjes med at postere Embedsmænd og lade dem varetage handelsmæssige og politiske Interesser.

Og Japanerne vil foreløbig kæmpe ufortrødent videre og maaske mere end en Gang endnu forbløffe Verden. Det er blevet nævnt som noget karakteristisk for dem at gaa løs paa Problemerne med let Hjerte, fordi de ikke fatter de sande Vanskeligheder. -sen.

efter begyndte Kirken at fyldes med Mennesker til Biskoppens Modtagelse. Men Mændenes Arbejde var ikke færdig dermed. Under Daaben i Kirken blev Kirkepladsen, Portalen over Kirken og Pladsen foran Præsteboligen smykket med Flagstænger, og Dannebrog blafrede paa den smukke Festeftermiddag, hvor den store Begivenhed snart kunde ventes: Meddelelsen af Konfirmationens hellige Sakramente til 54 Børn og 2 Voksne. Der var flere af Hjælperne, som først langt op paa Eftermiddagen naaede at faa lidt at spise. Det var der ikke Tid til, mens Forberedelserne stod paa.

Det var ikke den eneste Gang i dette Foraar, at Menighedens Mænd maatte tage fat. En lille Ombygning paa Præsteboligens første Sal kostede ikke Menigheden andet end Materialet, da alt Arbejde blev gjort af Kapellanen og en Gruppe af Menighedens Mænd. Resultatet er da ogsaa blevet dette, at Menigheden nu i Fremtiden faar en stor og smuk Sal i Stuen. I Kirkekalendareren var der annonceret Lysprocession paa 1. Maj i Forbindelse med Aabningen af Majandagterne. Det var sikkert en stor Overraskelse for Menigheden at se Maalet for Processionen. I Haven havde Mændene rejst en Støtte med et Gudsmodersbillede. Er der en Begivenhed i St. Antoni Sogn, ligger Folk i Massevis med Hovederne ude af Vinduerne for at følge med i alle Enkeltheder. I Fremtiden vil deres Blik først og fremmest møde Billedet af Vor Frue med Barnet. Mon ikke hun kan vække den ene eller den anden af Tilskuerne til alvorlig Eftertanke?

Det kunde synes, som om det kun var Mændene, der aktivt støttede Arbejdet i det nye Forstadsogn. Men ogsaa Kvinderne er ivrige. Ja, som alle Steder ivrigere end Mændene til at staa op om Morgenen og overvære den hellige Messe. Og hvad vilde vel Sangen være i den lille Kirke, om ikke Kvinderne tog saa ivrigt fat. Tales der talrige Steder om Hjemmenes Betydning, saa er Sankt Antoni Sogn vistnok et smukt Forbillede. Hver eneste Maaned møder 20—30 unge Mødre op for at blive skolet i den svære Kunst at opdrage Børnene og hjælpe dem paa rette Vej.

Livet i St. Antoni Sogn

Kort efter Krigen 1914—18 udgav en fransk Præst en Bog om Missionsarbejdet i Paris' Forstæder. Den gjorde et dybt Indtryk og fik stor Udbredelse paa en Del forskellige Sprog. En af de gripende Skildringer fortæller om den Modtagelse, en Præst var Genstand for, og det Resultat, han naaede ved sit opofrende Liv. Da Præsten i sin lange Kjole første Gang dukkede op paa det Sted, hvor han skulde bygge Kirke og indrette et Hjem for Sognet, fløj en skarp Sten mod hans Pande. Han forstod Velkomsthilsenen, højede sig ned, tog Stenen op til Munden og kyssede den. Denne Handling blev ikke glemt, og der gik ikke mange Dage, før den fjendtlige Befolkning forstod, at Præsten ikke var kommet for at »udsuge« dem, for at faa et »fedt« Embede, men kun for at gøre godt imod dem. Et halvt Aar efter var Kirkebygningen ved at blive rejst. Bygmesteren var Præsten selv, der sled haardt i det trods sin lange, sorte Kjole, og Arbejderne var Præstens »Fjender« fra Velkomsten, som nu efter endt Arbejdstid kom til Byggepladsen for at rejse deres » eget « Gudshus.

Det var ikke den Modtagelse, som blev den første Præst i Københavns

nordvestlige Forstad — Brønshøj — til Del, da han for godt 15 Aar siden begyndte sin Gerning herude. Der var heller ikke saa mange Mennesker, som i Paris' Forstæder paa det Tidspunkt. Men man havde ikke taget fejl. Til en Begyndelse kom kun 20—30 Mennesker i Kirken, og nu er den allerede for lille, saa lille, at det trods Fjernelse af alle Bænke i Kirken var umuligt at rumme Menigheden paa Konfirmationssøndagen, da Biskoppen gæstede Sognet. Der var ikke i Brønshøj den samme Modstand at overvinde som i Paris' Forstæder, men det lykkedes Præsterne herude, om ikke paa et halvt Aar saa i Løbet af de 15 Aar, at faa samlet en Stab af Mænd, som er rede til at hjælpe med i Kirke, i Præstebolig, i Have og overalt, hvor det gælder at gøre noget til Guds Ære.

Det var den 3. Maj efter Messen Kl. 11½ for Italienerne, at Mandskabet mødte op. I Løbet af knapt en Time var alle Kirkebænke skruet af og baaret ud af Kirken, Væggene var dækket med Papir for at skjule de grimme Huller; det var otte Mand, som tog fat. Saa kunde Menighedssøsteren og to kvindelige Hjælpere gøre rent, og allerede Kl. 13½ var der rede til Daab, og kort

En kvindelig Læge og en Præst eller Menighedssøster taler til dem. Og sidst men ikke mindst skal Kvindernes Arbejde paa Sommermarkedets Forberedelse nævnes. Straks efter Pinse stiller Mændene, og otte Aftener i Træk arbejdes med Hammer og Knibtang. Boderne stilles op, og hele det praktiske Arrangement ordnes, for efter Markedssøndagen at blive pakket sammen igen og gemt til næste Aar. Kvinderne begynder imidlertid ikke Uger, men Maaneder forinden, og hvor man kan finde et ledigt Øjeblik fra Dagens strenge Gerning, bliver Strikketøjet taget frem eller Synaalen og Broderiet. Det gælder om, at Salgsboden bliver saa righoldig som mulig. Det er en væsentlig Betingelse, for at Sommermarkedet kan blive en Succes.

Sankt Antoni Sogn tæller ikke rige Mennesker i egentligste Forstand. Og dog er dette Sogns Rigdom maaske større end noget andet Steds, for hvor ser man saa mange flittige Hænder og hvor en Skare af saa ivrige Medarbejdere, som Sognepræsten kan stole paa til enhver Tid.

Meget kan der naas ad denne Vej, men ikke alt. Udgifterne bliver større og større, og Trangen til Udvidelse vokser med hver Dag. Mon man saa ikke kan forstaa, at der bliver slaet paa Stortromme, naar det gælder Sommermarkedet for Sankt Antoni Kirke. Det er virkelig værd at hjælpe et saa ivrigt lille Sogn til at blive selvstændigt og staa paa egne Ben.

Har De en Gave til Sommermar-

kedet, saa ring til Sognepræsten (Bella 1700), eller er De rede til i Deres Kreds at sælge Lodsedler, saa ring sammesteds. Og vil De have en fornøjelig Søndag, kom da til Brønshøj den 31. Maj! Saa fejrer vi Foraarets Komme og haaber paa en bugnende Kasse, saa vi kan bære de kommende Tiders stadig voksende Vanskeligheder.

Knud Ballin,
Sognepræst.

Katolsk Ungdoms Klub

Ordrup.

Den nye Bestyrelse konstituerede sig paa Bestyrelsesmødet saaledes: Kai Weber, Formand. Erhardt Aae, Næstformand. Grethe Kallan, kvindelig Leder. Vera Skriver, kvindelig Vikar. Birger Hutter, Sekretær. Jytte Jørgensen, Kasserer. — Paa vort sidste Møde holdt Pastor Ballin et glimrende Foredrag om Konfirmationen for os. Det var med Filmsbaand og friskede paa

en udmærket Maade vort Kendskab til Sakramentet op. Dernæst meddelte Formanden, Kai Weber, enkelte Retningslinier for den nye Bestyrelse. — *Tirsdag d. 19. Kl. 20 pr.* Fællesmøde, hvor Pater Lucas vil holde et Foredrag for os. De to Minutter: E. A. Guldager. Husk den katolske Sangbog. Vi begynder med Majandagt i Kirken. — *2. Pinsedag, d. 25.*, Udflugt til Frederiksdal og Omegn. Start Kl. 10 fra Femvejen. Hjemkomst Kl. ca. 6. Husk Madpakke og Vandresangbog.

Aarsberetning for St. Vincentsforeningen for katolske Damer i det gamle Rosenkranssogn

fra 1. Jan. 1941 - 1. Jan. 1942

I Vinterhalvaaret afholdt Vincentsforeningen et maanedligt Møde, der lededes af Sognepræsten Pastor N. Oppermann. Foreningen talte 26 Medlemmer, 9 aktive og 17 passive. 52 Familier og enligstilte er blevet understøttet, og der er aflagt 86 Besøg i Hjemmene eller paa Hospitalerne. Paa Systuen arbejdedes der een Gang ugentlig fra 13½—16, dels for Vincentsforeningen, dels for Paramentforeningen. I Vinterens koldeste Periode maatte Møderne dog opgives paa Grund af Brændselmangel. Af Gaver har vi modtaget 51 Beklædningsgenstande.

Vi var med til den daarlige Retræte paa Østerbro og til den fælles Paaskekommunion.

Den sædvanlige Sammenkomst for Fastetiden udsattes til Maj Maaned. Vi deltog i Majandagten i Rosenkranskirken og samledes saa i Menighedssalen. Sognepræsten bød velkommen, hvorefter der serveredes Kaffe og blev spillet Lotteri. I Juni havde vi den fælles Skovtur, som ogsaa i Aar gik pr. Sporvogn til Klampenborg; der var

indbudt 16 fortrinsvis af de ældre og svagelige.

I November afholdtes Vincentsforeningens sidste Sammenkomst en Søndag Eftermiddag i Salen i Boyesgade. Efter Kaffebord og fornøjelig Oplæsning sluttede vi af med at følge Sognepræstens Anmodning om at deltage i Andagten i Sognekirken.

I December deltog vi i den fælles Julefest i Institut Saint Joseph paa Østerbro.

Gennem danske Kvinders Samfundshjælp modtog Foreningen i Aar en større Portion Gulerødder til Uddeling.

Indtægter:

Kassebeh. 1. Jan. 1941	12,27
Aarlige Bidrag:	
Fra aktive Medlemmer	41,00
Fra passive Medlemmer ...	133,00
Legatrente	9,00
Tilskud fra Hovedkassen ...	250,00
Vincentsf. Kollekt	40,00
Gave	2,00
Bankrenter	1,05

Kr. 488,32

Sluttes Side 320

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosønørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Liturgisk Kalender

Maj.

17. S. Søndag i Kristi Himmelfart (hvid) farts Oktav (604); 2. St. Erik, Konge af Sverige (912), 3. St. Pachalis Baylon (913), 4. Oktaven (600).
18. M. St. Venantius (914); 2. Oktaven (600); Himmelfartens Præfation (519).
19. Ti. St. Petrus Cælestinus (915); (hvid) 2. Oktaven (600), 3. St. Pudenciana (915); Præfation (519).
20. O. St. Bernardin af Siena (hvid) (916); 2. Oktaven (600), 3. Gudsmoder ([90]); Præfation (519).
21. T. Oktav af Kristi Himmelfart (hvid) (600).
22. F. Feria (604), uden Credo; 2. (hvid) Gudsmoder ([90]), 3. For Paven ([122]); Præfation (519).
23. L.*) Vigilie (607). — Ved Daabsvandets Indvielse: violet, i Messen: rød.
24. S.**) 1. PINSEDAG (616). (rød).

*) Hs. Excellence Biskoppen har paa Grund af de særlige Forhold dispenseret for den sædvanlige Faste- og Abstinenspligt.

**) 1. Pinsedag afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt til Fordeel for katolsk Presse i Danmark.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Livsbekræftende Vers

Enoch Hjorth: »Det skjulte Danmark«. Et Digt. Med Tegninger af Kai Rich (Nyt Nord. Forlag, Kr. 1,50).

Da Katolsk Højskole genaabnede i Forfjor stod ved det store Aabningsmøde i Grundtvigs Hus Fuldmægtig Enoch Hjorth paa Talerstolen for at læse det Digt, som nu her i Foraaret er blevet udgivet i Bogform. Det Danmark, som Enoch Hjorth besynger i frie Rytmer, er det sunde, stærke, livsbekræftende, som bygger paa de gamle kristne Idealer. Stærkest i Udtryk og i indre Varme er Digtets Lovsang til Hustruen og Moderen, skønnere i sin rige Sundhed for hvert Aar, der gaar. Men hele Digtet giver Udtryk for et Lyssyn og en Livsvilje, som Enoch Hjorth har forstaaet gennem sine Strofer at meddele sine Læsere og bedre Bevis paa litterær Kunst (»Kunst af at kunne«) skal ikke efterspores. Med megen Finhed har Kaj Rich gennemillustreret hele Digtet, som ogsaa Forlaget har taget sig smukt af. Oplaget er meget lille — ikke en Brødel af Antallet paa dem, som Enoch Hjorth vil glæde, styrke og opmuntre med sin Hyldest til den ægte, kristne Danskhed. L. H.

Katolicisme og Tolerance

A. J. Cronin: »Himmeriges Nøgler« (Gyldendal).

Cronins Romaner fortjener deres mægtige Publikum. De har all, hvad man med Rimelighed kan forlange af en Bog, der skal fængsle vor Tids Romanlæsere — Handling, Handling og igen Handling, Følsomhed, social Tendens, Portrætkunst samt en Tendens og Tone, som maa formodes at være Flertallets og støde de færreste.

Den nye Roman foregaar i et katolsk Milieu, idet den fortæller en katolsk Præsts Historie, en Næstekærlighedens Apostel, der naturligvis har sine Genvordigheder med det Snæversyn, som en helgenmæssig Karakter altid maa støde an imod. Pastor Chisholm er et direkte Laan fra den katolske Helgenkalender og derved faar Handlingen meget af det samme, der griber Læserne af f. Eks. St. Jean Baptiste Vianneys Liv. Dette Lighedsforhold understreges af For-

fatterens ofte overraskende gode Kendskab til katolske Typer og katolsk Udtryksform. Men for Romanlæserflertallets Skyld er Pastor Chisholms Næstekærlighed parret med en Art udogmatisk Tolerance, som er hentet direkte fra den løseste Protestantisme og gør Hovedpersonen noget usandsynlig. Katolikker kan godt kappes med Pastor C. i Tolerance, men den har bare anderledes fast Grund under Fødderne. Og naar samme Pastor C. et Par Gange lader os forstaa, at selv om Kristus har sine Fortrin, har Kongfutse andre, som Kristus manglede, er det ikke sært, at Bogens andre Katolikker er ved at tabe Pusten af Forskrækkelse.

Dette skal ikke forstaaes, som om Romanen er helt forfejlet i katolske Øjne. De lavkirkelige Tendenser hos Hovedpersonen er ikke afgørende og kunde faktisk raderes bort, uden at Bogen blev mere end faa Sider kortere, og uden at Handlingen iøvrigt blev ændret. Den hastige Læser, som ikke fæster sig ved hvert Ord, vil rimeligvis opfatte Romanen som katolsk og føle sig baade underholdt og opbygget ved Bekendtskabet med en uselvsk præstelig Karakter. T. T.

Ungdommens Bønnebog

Et nyt Parti af den gamle, kendte »Ungdommens Bønnebog« er under Indbinding og om en Maaned at faa fra Forlag og Boghandel. Gør Deres Bestilling i Tide, for det er kun begrænset, hvad vi har tilbage af denne Bønnebog.

Bevis for Optagelse i den hellige katolske Kirke

faas nu fra Forlag og i Boghandel.

En smuk, værdig Tryksag paa tykt Papir, som udfærdiges af Præsten, der har optaget Konvertitten, og forsynes med hans Underskrift og Segl.

Det er nyttigt at have og et højtideligt Minde om den vigtigste Dag i ens Liv.

Faas for København og for Provensen. 35 Øre.

Sendes mod 40 Øre i Frimærker. Køb den hos Sognepræsten.

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 67 - Palæ 4777

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Jeg lærte af den katolske Fortid

Pastor Carl Wagner i A. C.

Academicum Catholicum i København havde ved Sæsonens sidste Møde Besøg af Pastor emeritus Carl Wagner, tidligere Aarhus Domkirke, der i et Lysbilledforedrag fortalte om, hvad de middelalderlige Malerier i Aarhus Domkirke har sagt ham om Senmiddelalderens Fromhedsliv.

Aftenen blev dobbelt interessant, fordi man her fik en udenfor den katolske Kirke staaende Kristens ærlige Redegørelse for, hvilket Indtryk han har faaet af den katolske Senmiddelalder ved ganske objektivt at følge en tidligere katolsk Kirkes Restaurering.

Jeg har vundet nyt Land derved, sagde Pastoren bl. a. Jeg har set, at der i den katolske Senmiddelalder Tid samledes et Folk under Kirkens Buer, som man maa være stolt af at have til Forfædre, og hvis Fromhed man maatte ønske sig for vor egen Tid.

Under Fremdragelsen af et Jesu-Hjerte-Billede i en af Kirkens Fløje havde det især glædet Pastor Wagner at vejledes af daværende Sognepræst ved den katolske Kirke i Aarhus, Pastor Schmid S. J., angaaende Jesu-Hjerte-Dyrkelsens Historie.

Jeg saa hos Pastor Schmid en Kærlighed saa inderlig til dette Symbol paa Kristus, sagde Pastor Wagner, at jeg blev klar over, den ikke kunde være affødt af nogen arkæologisk, kunsthistorisk eller kirkehistorisk Interesse.

Pastor Wagner afslørede i sit Foredrag en dyb Forstaaelse for det katolske Fromhedslivs kristocentriske Natur og for, at Kærligheden til Guds Moder og Helgenerne ikke betyder nogen Til sidesættelse af det, som er al Kristendoms Maal, og under sin Præstegerning i Aarhus har han ved flere Lejligheder gjort sig til Talsmand for disse Synspunkter og været med til at bane Vejen for en Forstaaelse hos andre — bl. a. da der i sin Tid var Tale om at forandre Thunø Kirkes

Altertavle, fordi den i nogles Øjne var for katolsk.

En Forening, hvor der foregaar noget

Forud for Foredraget holdt Foreningen Generalforsamling, hvoraf fremgik, at man kan se tilbage paa en usædvanlig lødig og foretagsom Sæson. Medlemstallet er steget fra 90 til 130. Foreningen har ikke mindst haft Glæde af sin Studiekreds, hvor Pater Roos S. J. har gennemgaaet en Række af den nyere Tids Filosofier og Kirkens Stilling til dem. Cykleture, Skiture, en maanedlig Akademiker-Messe og en Række aabne Huse har suppleret Foredragene, og i Sommerens Løb haaber man at kunne gentage den vellykkede Sommerlejr til Langø. Regnskabet viser trods al Foretagssomhed et Overskud paa 354 Kr.

Bestyrelsen, bestaaende af Formanden Ingeniør Wissum, Sekretæren stud. mag. Nina Sabra og Kassereren Ingeniør Hamm blev genvalgt. Det vedtoges, at Studerende ved Polyteknisk Læreanstalt fremtidig skal have Adgang til Foreningen.

Ændringer i Messetiderne

Hr. Redaktør!

For nogle Aar siden, da jeg boede i en By langt, langt borte fra en katolsk Kirke, skulde jeg i Forretningsanliggende besøge en By, hvor der fandtes en Kirke. Jeg glædede mig paa Forhaand meget til at deltage i den stille Hverdagsmesse Morgenen efter min Ankomst, som skete om Aftenen. For at være sikker paa Tidspunktet for Messen, gik jeg straks hen til Kirken for at læse paa Opslaget ved Døren. Den, der altid har haft Kirker i Nærheden af sin Bolig, tæn-

ker sikkert ikke paa, hvilken Oplevelse det er for en saadan »Udørkens-Katolik« at komme til Messe. Jeg noterede mig altsaa Tidspunktet, og næste Morgen vaagnede jeg i Fstedagsstemning og gik hen til Kirken, selvfølgelig fastende for at modtage den hellige Kommunion under Messen. Da jeg kom ind i Kirken, stod Præsten netop og læste Slutningsevangeliet! —

Det er mig ikke muligt at beskrive min dybe Skuffelse. At jeg ved Henvendelse til Præsten kunde have modtaget den hellige Kommunion efter Messen, vidste jeg ikke dengang.

Samme Eftermiddag maatte jeg rejse tilbage til min »Udørk«. — Der var sket det, at Præsten havde glemt at rette i Opslaget ved Kirkedøren.

Naar jeg nu fortæller Dem denne Oplevelse, er det, fordi jeg igen har været i samme Situation. I Dag betyder det ganske vist ikke helt det samme for mig som dengang, da jeg nu er saa heldig at være bosat i en By, hvor der findes en katolsk Kirke, men jeg ved, at der stadig findes mange Katolikker, hvis eneste Mulighed for at deltage i en Messe er en saadan Rejse, og for dem er det af overordentlig stor Betydning, at man kan stole paa Opslagene ved Kirkedørene, saa man ikke risikerer at komme for sent. Det er af stor Værdi, hvis Sognepræsterne altid vil sørge for, at Opslagene angiver de rigtige Tidspunkter. Det vil glæde mange rejsende Katolikker, ogsaa dem, der har en Kirke i deres By.

A. W.

MOLIN^s Gardin-,
Stof- og
Hjemmefarver Strømpe-
farver

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

Forlang hos Deres Købmand

A. D. B. Bonevox i røde og blaa Daaser

A. D. B. Gulv-Renolin flydende Bonevox

Danmarks førende Mærke!

Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding

Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Fra Køkken-Krogen

Det betaler sig, siger Spildmanden

Udenfor Køkkendøren stod Spildmanden, morgenfrisk og oplagt.

— Har De noget til mig i Dag? sagde han.

Han fik et Par gamle Sko og en Samling Kødben, samt hvad der var i Spanden med det vaade Affald.

— Betaler det sig i Grunden? spurgte jeg. Kan De leve af at gaa omkring og samle Spild?

— Jo Tak, i sidste Uge tjente jeg 100 Kr., og det har jeg gennemgaaende tjent hver Uge Vinteren igennem, saa det bliver en meget pæn Maaned-Indtægt. Naa, mit Distrikt er vist lidt over Gennemsnittet, her er mange Pensionater og børnerige Familier, det er noget, der er godt for en Spildmand. Og i Sommer maa der regnes med en Nedgang i Indtægten, fordi det er vanskeligere for Husmødrene at opbevare det vaade Affald, naar det bliver varmt, og fordi der spises mindre.

— Jamen, hvad kan De faa for det Par gamle Sko der?

— Vi arbejder paa Akkord for Spildindsamlings-Centralen og faar alting betalt pr. Vægt, med forskellige Priser alt efter Varen. Gammelt Fodtøj giver os 25 Øre pr. Kilo, og Ben giver samme Udbytte, det er noget af det, vi faar bedst betalt. Men Kartoffelskræl f. Eks. giver os 4 Øre pr. Kilo og tørt Brød 18 Øre. Gamle Gummislanger og den Slags faar vi 20 eller 11 Øre for pr. Kilo alt efter Kvaliteten. Gamle Propper og andet Kork kommer helt op i 1,75 Kr. pr. Kilo. Filmaffald og Grammofonplader kommer endnu højere, men næsten alt har efterhaanden Interesse, om det saa er brugte Lommelampe-Batterier og Sikringer, Flaskeskaar, Seglgarn o.s.v. Det er nok smaa Beløb hver for sig, men det bliver til Penge — sidste Aar tjente jeg 3800 Kr. som Spildindsamler, og med den Løn er det ikke vanskeligt at

ernære Kone og Barn. Da jeg begyndte at samle Spild, havde jeg gaaet arbejdsløs i ni Maaneder, og det var ikke sjovt. Men jeg tog kun dette Arbejde, fordi jeg ikke havde andet, og jeg anede ikke, hvor godt det betalte sig. Nu skal jeg i hvert Fald ikke være andet end Spildindsamler, førend det holder op af sig selv, og det gør det vel, naar Kri-gen engang holder op.

Spildmandens Høst kan blive ganske imponerende inden det bliver Fryaften

Forresten kunde det give Arbejde til endnu mange flere, hvis alle Husmødre vilde have den Ulejlighed, som det er at samle Affaldet i to forskellige Spande, een til vaadt Affald og een til tørt, og sortere Tingene en Smule, f. Eks. Kapsler for sig og tørt Brød for sig. Men det kan man vel ikke forlange. Godmorgen!

Og af Sted strøg Spildmanden paa sin daglige Turne, med et Smil, som om han var paa Guldgraver-Færd. Det er han vel forresten ogsaa. Adskillige Hundrede Mand Landet over har i de sidste to Aar faaet sig en Levevej alene ved at samle Spild, og det, der har skabt Pengene, er saa godt som udelukkende Ting, vi før med koldt Blod lod gaa direkte i Skarnkassen.

Det er tit forfærdelig fristende for en Husmoder at lade Køkken- og andet Affald ende i Skarnkas-

sen, uden at lægge hverken Kapsler eller andet til Side. Men hver Gang jeg har gjort det, har det altid lydt bedrøvet indeni mig: »Samler de tiloversblevne Stumper, at intet — —«. Og naar jeg ser Spildmanden glad og oplagt tage sig af Skarnspandenes Indhold i Bevidstheden om, at der ligger det daglige Brød til hans lille Familie i kommende Uger, bestemmer jeg altid, at det skal være Slut med Spild-Sløseri fra *min* Side. Men jeg tror nu alligevel, at efter den Passiar med ham i Morges, varer mit ædle Forsæt de næste fjorten Dage!

Køkken-Konen.

Paa den fremmede ASFALT

— Ser De, Hr. Pastor, det er gaaet op for mig, at jeg ikke udretter noget rigtigt i Retning af Arbejde for Kirkens Sag. Det rent religiøse og aandelige har vi jo tit talt sammen om. Men jeg kunde vældig godt lide at faa en *praktisk* Opgave. Jeg ved jo, at Præsterne drukner i Arbejde, og at der er mange Mennesker, der trænger til en Haandsrækning i religiøs Henseende. Nu er det saa, jeg vil spørge Dem, om De ikke tror, at jeg

kan finde et Virkefelt? Ikke noget med at holde Foredrag. Det ligger ikke for mig. Heller ikke noget med at løbe op og ned af Trapper, det ligger ikke for mine Ben.

— Hansen De aner ikke, hvor godt tilpas, De kommer. Jeg fik netop idag Besked fra en Præst et Sted i Landet om en ung katolsk Mand, der kommer til Hovedstaden. Han kender ikke en Sjæl herovre. Kunde De saa ikke tænke Dem at tage Dem lidt af ham?

— Jo, men hvad skal jeg foretage mig med ham?

— De har et rart og hyggeligt Hjem, og Deres Kone er et meget elskværdigt Menneske. Inviter den unge Mand hjem hos Dem en Gang imellem og sørg for, at han kan føle sig lidt mindre ensom.

— Som sagt, jeg vilde meget gerne gøre noget for Kirken ... men mon ikke det er lidt vanskeligt

med saadan et vildtfremmed Menneske.

— Det tror jeg ikke. De træffer ham oppe hos mig; I lærer nok snart hinanden at kende. Saa inviterer De ham hjem hos Dem en Aften; hvis De ønsker det, kan jeg godt komme med første Gang. Alene det, at han en Gang imellem kan komme i et godt og hyggeligt katolsk Hjem som Deres, kan faa den allerstørste Betydning for ham.

— Godt, jeg prøver. Jeg kan godt indse, at her virkelig er en Opgave.

— Jeg ønsker Dem Lykke til. Og hvor vilde det være storartet, om de Hjem, der har Betingelserne derfor, tog saadanne Opgaver op, ikke blot i København, men ogsaa i Aarhus, Odense, Aalborg og andre danske Byer, som er store nok til at faa den unge, tilrejsende Katolik til at føle sig beklemt og ensom!

synligste Steder; de blev skrabet og flækket, lagt i en lille Stabel ovenpaa Stenene og inden længe — blot med Brugen af de tilladte to Tændstikker — kom der Ild. Selvfølgelig var det omtrent vindstille, saa en Spejder maatte hele Tiden staa med et Grydelaag for at tilvifte Ilden saa megen Energi, at den fik det halvvaade Kvas til at blusse. Endelig var der et saa godt Gløderbaal, at Kogekarrene kunde komme over, men nu begyndte Underlaget at smelte og nye Dræningsforanstaltninger maatte til, denne Gang neden for Baalet, alt medens Kokken balancerede paa nogle Brædder for ikke at faa Mudderbad.

Som det vil være enhver Husmoder bekendt, skal man stadig røre i Kernemælken, naar den skal blive til Suppe og ikke til Ost. Dette skulde kombineres med, at der skulde pustes til Ilden, uden at alt for megen Aske blæstes op i Suppen. »Blæsebælgen« løste sin Opgave, medens han i alleregentligste Forstand kælede for Baalet. Kartofflerne passede sig selv. At Kogekarrets eneste Hank brændte over, fortæller jeg kun for en Fuldstændigheds Skyld, men det var jo kun en Bagatel.

Da omsider Suppen og Kartofflerne var færdige, blev Kogekarrene stillet saa nær Ilden, at Indholdet holdt sig varmt, og saa var det en smal Sag at stege Pølsen og lave Sovs.

Hvordan smagte det saa? Herligt! Vi havde ingen Vanilje haft til Kernemælkssuppen, men nu viste det sig, at Røgen, der til Stagedighed drev hen i det aabne Kogekar, havde forlenet Suppen med en svag Bismag — der netop smagte som Vanilje ... syntes vi i alt Fald.

Det sidste Problem, der skulde løses, var Spisebordet. Hvor i al Verden skulde vi staa? At sidde kunde der slet ikke være Tale om. Spejderne fik saa Øje paa en Stige, der hang paa et Udhus, og spontant stillede de sig paa Række, hver ud for sin Baas. En fiks, lille Automatkafe! Det er denne Scene, Billedet viser. Og saa inviterede vi den syrlige Herre fra før ned at se paa Taflet. Nu var det os, der smilede — men venligt. Spejdere er altid venlige.

K. G.-H.

En anstrengende Menu

Her er endnu et Bidrag fra Enquëten om Viljekraft. Vi fortsætter i de kommende Uger:

Sagde De Viljestyrke? Saa skulde De have været med i vor Paaskelejr i Aar. Det havde været vaadt og koldt de sidste to Aar, men det var for intet at regne mod dette Aars Vanskeligheder.

Der laa Is og Sne alle Steder og tilmed halvtøet. Det Sted, hvor vi kunde komme til at lave vor Middagsmad, laa ret lavt, saa lidt op ad Dagen, da Middagsmaden skulde over, var det hele blevet til Grød. Forbipasserende spurgte os, hvad vi stod og foretog os i det Ælte? Jo, vi lavede da ellers Middagsmad — ikke bare Mælk med Tvebakker, men Kernemælkssuppe som Forret og stegt Medisterpølse med Sovs og Kartoffler som Efterret! Et svagt Smil, og den spørgende gik videre med et drilsk Udtryk i Ansigtet. Og saa begyndte vi.

Først maatte der drænes, saa det værste Vand kunde løbe af. For at forebygge yderligere Oversvømmelser som Følge af den frembrydende Sol, byggede en Mand en veritabel Dæmning ovenfor Ildstedet og havde i den kommende halvanden Time nok med at befæste Diget

mod den voksende Stormflod. En anden blev sat til at skovle det øverste, haabløse Ælte væk, saa vi

Automatkafe i Friluft-Udgave

kom ned til den frosne Jord, og paa denne faste Grund blev et lille Gulv af Mursten lagt, og et Ildsted til Støtte for Gryderne opbygget. Saa skulde vi gerne have Ild. Alle Mand blev derfor sat til at finde de tørreste Kviste paa de usand-

Aarsberetning for St. Vincentsforeningen

fortat fra Side 315

Udgifter:

Fødevarer	115,72
Kontant Hjælp	131,00
Udgift ved Sammenkomster	15,64
Sporvognsbilletter	7,00
Skotøj	5,00
Systemen	31,89
Porto	5,41
Rengøring	5,00
Indsendt til Hovedkassen ..	133,00
Messetipendier	9,00
Kassebeh. 1. Jan. 1942	29,66

Kr. 488,32

Fra det gamle Rosenkranssogn skal endnu en Gang lyde en hjertelig Tak til aktive og passive Medlemmer, ja til alle, der, i Løbet af de 42 Aar Foreningen har bestaaet, paa forskellige Maader har ydet den sin Støtte. En særlig Tak ogsaa til vore tidligere Sognepræster, der har virket ved Rosenkranskirken, og som altid har været forstaaende og raadgivende Ledere ved vore Vincentsmøder.

Pædagogforbundet

I Søndags var ca. 25 Medlemmer af Pædagogforbundet samlet til Møde og Generalforsamling paa St. Annæ Skole paa Amager. Skolens Bestyrer, Pater G. Scherz viste først Medlemmerne rundt i Skolen, paa hvilken Redemptoristpræsterne har ofret meget, saa den er baade rummelig og velindrettet til at løse sine Opgaver som Eksamensskole. Bagefter holdt Pater Roos et Foredrag om »Tro og Tvivl« med særlig Fremhævelse af den væsentlige Forskel mellem Trostvivlen og Trosvanskelighederne, som selv i stort Antal ikke udgør nogen Tvivl. Pateren gik i Slutningen af Foredraget nærmere ind paa Forholdet mellem Viden og Tro og understregede, at Katolicismen hverken ønskede Troen opfattet som en unoden Form for Erkendelse, der efterhaanden maa vige for en uddybet Viden, eller vilde have Forstandserkendelsen undergravet af Tvivl paa Erkendelsesmuligheden,

for derved at gøre Plads for Troen. Katolicismen forsvarer baade Forstands- og Troserkendelsen og ønsker deres Samarbejde.

Ved den korte efterfølgende Generalforsamling genvalgte Formanden, Frk. Else Holst og Skolebestyrerinde Fru Jerslev, mens Børnehaveleder Frk. R. Hoff ikke ønskede Genvalg. I hendes Sted valgtes Skoleinspektør Kiærulff som Medlem af Bestyrelsen.

Katolsk Samaritterforening

Onsdag den 20. ds. fejrer Katolsk Samaritterforening sin 1-aarige Stiftelsesfest ved en lille festlig Sammenkomst i Højskolens Lokaler, Bredgade 67 A.

Kl. 20,15 pr. indleder Formanden og foretager Uddeling af Emblem Nr. 3 til de Medlemmer, der i Vinterens Løb har deltaget mindst 8 Gange i Øvelserne. Derefter vil Hr. Pastor K. Geertz-Hansen holde Foredrag om »Sygepleje i Middelalderen«. Aftenen slutter med selskabeligt Samvær om Kaffebordet, formedelst 75 Øre, og amerikansk Lotteri arrangeres til Fordel for Vandrekurvene.

Af Hensyn til Arrangementet bedes Deltagelse, saa vidt muligt, tilmeldt paa Telefon Godth. 7890. Gæster er velkomne.

Kontingent for 1942 bedes indbetalt snarest.

Samtidig henledes Opmærksomheden paa den store Katastrofeøvelse, der arrangeres den 25. Juni Kl. 20 paa Sct. Josephs Sostrenes Skole, Østerbrogade 7 D.

Tre lukkede Retræter i Roskilde

For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 15. Juli Kl. 19,30 til Søndag Morgen d. 19. Juli.

For unge Damer: Fra Søndag Aften d. 19. Juli Kl. 19,30 til Torsdag Morgen d. 23. Juli.

For Herrer: Fra Torsdag Aften d. 23. Juli til Mandag Morgen d. 27. Juli.

Retræterne ledes af Pater H. Lucas S. J.

Prisen for de tre Dage er 12 Kr., men hvis der forlanges Eneværel-

se, er Prisen 17 Kr. (Værelset skal forudbestilles).

Tilmeldelser, som kun bliver besvaret, hvis alt er optaget, sendes til Sognepræsten i Roskilde eller til Søster Helena, St. Josefs Skole, Roskilde, til hvem man ogsaa bedes sende Afbud i Tilfælde af, at man bliver forhindret.

Der medbringes almindelige Toilet-sager, Salmebog, Kristi Efterfølgelse — og Rationeringskort.

Academicum Catholicum

De unges Studiekreds.

NB! Det i sidste Nummer af Bladet annoncerede Møde den 22. Maj er aflyst. Der bliver ikke flere Møder i denne Sæson.

D. K. K. F.

Retræte med Højskole afholdes i Trørød fra Søndag d. 16. til Søndag d. 23. August.

Nærmere Oplysninger senere.

Sakramentskirken

Mand. 18. Maj, Knud Lavards Broderskab.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 17. Maj Kl. 8½ Fælleskommunion for Immaculatakongregationen.

Mand. 18. Maj Kl. 19½ Møde i Kirken for de unge Mænds Kongr. (Majandagt).

St. Antoni Kirke

Onsd. 20. Maj Kl. 14 Mødrekursus. Kl. 20 Majandagt, Broderskabsmøde. Lørd. 23. Maj Kl. 7 Daabsvandsindvielse, Litani, Højmesse.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Stor Foraarsfest Søndag d. 31. Maj Kl. 20,15 (umiddelbart efter Majandagten) i Sct. Knuds Sal, Stenogade 4.

Tale. - Recitation.
Sang - Sketch - Film.
Fælles Kaffebord.

Billetter à Kr. 1,50 (incl. Kaffebord) faas hos Portneren, Stenogade 4, Sct. Ansgars Boghandel, Bredgade 67, samt hos Klubbens Medlemmer. Paa Grund af det fælles Kaffebord bedes man venligst købe Billet senest 28. Maj. Intet Billetsalg ved Indgangen!

Paalidelig katolsk Pige

18—20 Aar søges til 1. Juni til Hjem i København, hvor Husmoderen selv deltager i Arbejdet, kun voksne. God Løn og megen Frihed.

Fru Ingeniør Jensen,
Engdraget 43. Tlf. Valby 1061.

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigst
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING
Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A. Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen
Kul, Koks, Briketter
Strandvejen. Tlf. 106
Leverandør til Stella Maris

Den store Pavefest i København

Vægtige Taler af Biskoppen og Teaterdirektør Henning-Jensen

Haandværkerforeningens Sal i det gamle Moltkeske Palæ i Bredgade var en meget smuk Ramme om den Fest, som Sankt Knuds Gilderne paa Biskoppens Anmodning havde arrangeret Kristi Himmelfarts Dag for Hovedstadens Katolikker i Anledning af Pave Pius XII's 25-aarige Bispejubilæum. Gildernes Ledelse havde forud for Mødet været forsigtig med ikke at slaa for stærkt paa Tromme for Deltagelse i Festen, da man frygtede for, at der ellers vilde blive for stor Efterspørgsel efter Billetter. Det var rigtigt set, og uden større Forhaandsomtale var Salen paa Festaftenen fyldt til sidste Plads. Ikke blot var alle de kendte Navne (Torden-skjolds herømmelige Soldater) mødt frem, men ligesom ved Gildernes store Fest i Fjor ogsaa en fyldig Repræsentation for dem, der ellers skal kaldes paa gentagende Gange. Gilderne er blevet en Organisation, som sender sine Rødder dybt ind i den katolske Befolkning. De fleste af Hovedstadens Præster saas paa de første Rækker i Salen.

Hvilken Lighed er der mellem Paven og Gilderne?

I sin Velkomsttale kom Pastor *Thorbjørn Møller* ind paa, hvorfor det var blevet Sankt Knuds Gilderne betroet at arrangere denne Fest for Paven. Han fandt, at den samme katolske Enhedstanke udtrykte sig i vor

Samling omkring Kirkens Overhovede og i vor Samling om Gilderne. Desuden er Gilderne blandt de kirkelige Foreninger, der har den bredeste Basis. Gilderne omfatter os allesammen, *er os allesammen* — og *alle* Katolikker samles om Paven.

Efter en Fællessang tog saa Biskoppen Ordet for at holde Aftenens Hovedtale.

Autoritetens Kirke

I Talens første Del skildrede Biskoppen vor Kirke som Autoritetens Kirke. Den værdsætter Tanken og Friheden og giver dem deres fulde Ret, men den véd ogsaa, hvilke Fejltagelser og Ulykker den ikke-vejlede Tankefrihed afstedkommer. De Sandheder, Gud har betroet os Mennesker, maa værnes for ikke at blive forvansket.

Derpaa gik Biskoppen over til at skildre den nuværende Pave og hans utrættelige Arbejde for Fredens Sag. I Øjeblikket er den eneste mulige, positive Fredsgerning at bede til Gud om Freden. Men Paven holder sig ogsaa rede til, naar Tiden er inde, at tilbyde sig som Fredsmægler, og rundt om i Verden ser man hen til ham som den eneste, der vil kunne bygge Broerne igen mellem de fjendtlige Magter.

Løfte om Pilgrimstog til Rom

Biskoppen har haft den store Glæde i en Aarrække at kende Paven. Han skildrede det uhyre

Arbejde, der daglig maa overkommes af Pius XII, især paa de store Audiensdage, hvor Paven i Timevis maa vandre gennem Sal efter Sal i Vatikanet og hilse paa og tale med de Tusinder, som ved Audiensen oplever et af deres Livs største Øjeblikke. Paven giver sig Tid til at høre paa alle, og han har en særlig Glæde ved at hilse paa Tusinder af de nygifte Par, som søger hans Velsignelse over deres Ægteskab.

To Gange under Krigen var Biskoppen blevet modtaget i Privataudiens af Paven og havde ved bestemte Lejligheder haft Beviser for Pavens Interesse for Kirken i Danmark. Biskoppen havde lovet sig selv den Glæde, naar der atter bliver Fred i Verden, at sætte sig i Spidsen for et stort dansk Pilgrimstog til Rom.

Videre talte Biskoppen om den store Radiotale, Paven Aftenen i Forvejen havde holdt til hele Verden. Et Hovedpunkt i denne var Omtalen af Familierne som Bærere af Samfundsbygningen. I sin Kamp for Familiernes Rettigheder havde Paven Krav paa Støtte langt ud over Katolikkernes Rækker.

Gildernes store Kraftanspændelse

Et Øjeblik vendte Biskoppen sig nu til vore egne Forhold. Sankt Knuds Gilderne havde overtruffet Forventningerne. Der var udført et meget stort Arbej-

de, men det maatte ikke blive staaende ved dette som en enkelt kortvarig Præstation. Det er den stadige Kraftanspændelse, det gælder. Gildernes økonomiske Resultater er ikke det eneste, der er at glædes over. Samtidig har Gilderne bidraget til at tømre os sammen til en Enhed, de har skabt Kontakt mellem Sognene og mange, der var kommet i et løsere Forhold til Kirken, og de har vakt og uddybet Lysten til at hjælpe vor fælles Kirke.

Ny Kirke i Lyngby

Biskoppen mindedes, at han ved Mødet i Fjor i Koncertpalæet havde omtalt den nye Kirke paa Frederiksberg og nævnt, at de næste to Opgaver maatte blive Kirker i Brønshøj og Lyngby, hvor de nuværende smaa Kapeller er ude af Stand til at rumme den stærkt voksende katolske Befolkning. Ved den Lejlighed havde Biskoppen paakaldt Katolikernes Hjælp til Løsningen af disse Opgaver. Det var ham en Glæde nu at kunne fortælle, at en stor Gave havde sikret Opførelsen af Lyngbys nye Kirke, som vil blive paabegyndt, saa snart de nødvendige Forarbejder er gjort. (Stærke Haandklap fra Forsamlingen).

Mens alle rejste sig, sluttede Biskoppen sin Tale med at oplæse et Telegram, han fra Mødet havde sendt til den Hellige Fader.

Kunsternes Indsats

Aftenens kunstneriske Underholdning var betroet »Det unge Tonekunstnerselskab« under Direktion af *John Frandsen*, og Skuespiller ved det kgl. Teater *Ebbe Rode*. Det store Strygeorkester spillede to klassiske Konserter af Vivaldi og Haydn med ypperlige Solistpræstationer og under en fast og inciterende Direktion. *Ebbe Rode* læste *Selma Lagerlöfs* smukke *Legende »Da Paven blev gammel«* om den gamle Kone, der tilbød Gud sine sidste Leveaar, for at de maatte blive lagt til dem, der var be-

skaaret *Leo XIII*. Skuespilleren læste den fine, stilfærdige Historie med stor Kunst.

Aarhusdirektørens æggende og muntre Tale

Maaske den fornemme Underholdning i al sin Stilfuldhed havde skærpet Appetitten til noget stærkere, mere paagaende personligt, vækkende. I saa Fald gav Aftenens anden Hovedtaler alt, hvad der kunde forlanges. Teaterdirektør *Erik Henning-Jensens* Tale var et »katolsk Kauseri«, fremført med blændende Oplagthed. Forsamlingen sad i næsten uafbrudt Jubel over de mange Indfald, som i lige høj Grad var for Galleri og Parterre. Selv hvor Taleren var mest overstadig kaad, var det en 100 pCts Katolicisme, der havde Ordet. Mens mange Lægmandstaler om Religion gør mislykkede Forsøg paa at efterligne den mest høj-gejstlige Form, er Direktør *H. J.'s* Taler helt paa det læge Plan og virker derfor med en særlig Kraft. Han tillempet ikke Kirkens Krav, men understreger dem og omsætter dem i Hverdagstale og dansk Lune.

Direktør *H.-J.* begyndte med at præsentere sig som jysk Gildeleder, og midt i en Mængde Morsomheder fik han Tid til at placere en Bemærkning om, at han holder sit Gildes Medlemmer strengt til det daglige »Hil dig Maria«; det er ikke gjort med 5-Ørerne. Lidt senere udtrykte han Katolikernes klare Standpunkter: Siger man Gud, saa svarer vi *ja!* Siger man Skilsmisse, svarer vi *Nej!* Siger man Fosterfordrivelse, med eller uden social Indikation, svarer vi *Mord!* Og siger man Kommunisme eller Nazisme ... har vi ogsaa Svar. Spørger man saa, hvorfra vi har vor Viden, svarer vi med store, runde Barneøjne: Fra Paven! Og saa er det morsomt at se Folks Reaktionen — nogle snakker om noget andet, andre gaar deres Vej i sikker Overbevisning om at have truffet en vaskeægte aandssvag — enkelte gør Forsøg paa at formane os til at tage *selvstændig* Stilling, veje

»pro et contra« og naa til et personligt Resultat. Hvad svarer vi saa? Vi svarer, at det har vi ikke Tid til. Vi har vor Forretning, vor Kone og vore Børn. Vi skal ikke selv spekulere os til en Religion. Vi har Paven, og ham holder vi os til.

Senere i Talen polemiserede Direktør *H.-J.* mod protestantiske Udtalelser om, at man for Enighedens Skyld skal tage det skarpe af Sandheden. I en Burleske om Barberblade og Haandklæder gjorde Taleren sig lystig over et saadant Standpunkt. Iøvrigt fastslog han Grunden til en udbredt Ængstelse for at indlade sig med det katolske. Fik Protestanterne nemlig først pillet en af Misforstaaelsernes Knuder op, vilde hele Kæden opløse sig — for det er »Maskinsøm« altsammen. Vi skal bede Protestanterne om at *knæle* sammen med os, saa er vi paa Vej til kirkelig Enighed. Der er nemlig rejst Skranker imellem Mennesker ogsaa paa religiøst Omraade, men naar vi ser opad, ser vi den samme Gud — Murene naar ikke op til Himlen.

Stærkt slog Direktør *H.-J.* til Lyd for vor egen daglige Messengang og Kommunion, vor egen fulde Udnyttelse af de Rigdomme, vor Kirke byder os, og som saa mange andre maa undvære.

Under stormende Bifald sluttede den levende, baade muntre og æggende Tale.

Telegram til Kongen

Et Øjeblik besteg Biskoppen atter Talerstolen for at sige, at han Dagen efter vilde sende Kongen dette Telegram til Hans Majestæts Regeringsjubilæum: »Danske Katolikker sender Deres Majestæt ærbødig Hyldest med Løfte om stadig Forbøn. Theodor Suhr, Biskop.« Forsamlingen rejste sig og klappede. (Dagen efter Jubilæet modtog Biskoppen Kongens Svar: »Hjertelig Tak for Erindring af 30 Aarsdagen. Christian R.«).

Med »Store Gud« sluttede denne Aften, en af de store i københavnsk Katolicismes Historie.

Er »moralske Principper« af praktisk Værdi?

I yderligere Samtaler om Pavens fem Fredspunkter, der fornylig blev genoptrykt i Ugebladet, har jeg hørt disse Punkter blive kritiseret, fordi de allesammen begynder med Ordene: »Indenfor Rammerne af en ny Orden, der hviler paa *moralske Principper* ...«, og fordi Punkterne er »ubestemte«: Folk vil have, at Paven ikke blot nævner »smaa Nationer« og »alles Adgang til Livsfornødenhederne«; de ønsker, at han skal nævne de Nationer, han hentyder til, og give Eksempler paa de Livsfornødenheder, som bliver eller er blevet holdt tilbage fra dem, der trænger til dem.

Fra Kaos til Orden

Lad os — før vi diskuterer dette — endnu engang bemærke, at Paven anser en »ny Orden« for en given Ting — han kunde næsten have sparet Ordet »ny« og blot skrevet »Orden«, i den Grad savner den nuværende Verden enhver Form for Orden, og i den Grad er det sandsynligt, at vi skal blive Vidner til endnu større Kaos, ogsaa i Lande, der endnu ikke er »i Krig«. I hvert Fald retter Paven sit Blik mod Verden efter Krigen og anser det for givet, at hvis den skal eje nogen som helst Orden, maa det være en Orden, der er forskellig fra den før Krigen, hvis der da overhovedet fandtes nogen. En Katolik, der vil tænke over Kristi Stedfortræders Ord og tænke i Fællig med Paven, kan derfor ikke snakke om at *vende tilbage* til de gode, svundne Dage. Og indrømmer vi, at vi hverken kan vende tilbage eller blive, hvor vi er, saa er det taabeligt ikke at tænke paa, *hvorhen* vi vil og skal bevæge os, især da det anerkendes, at Paven er den eneste Autoritet, som har fremsat konstruktive Idéer, der logisk følger af nogle faa store Principper.

Den store Anklage

Men saa bemærker vi altsaa, at ikke saa faa Mennesker ser haanlige ud i samme Øjeblik, vi nævner Ordet »moralsk«. De siger: »Mennesker er ikke 'moralske'. Og *selv om* De i Europa laver en 'ny Orden', der er bygget op paa en Moral, man kan enes om, saa hjælper det ikke større, for vældige Omraader af Verden (og i vore Dage er alle Ting 'internationale'), vil *ikke* være enige med denne Moral. Man kan ikke tro, at muhammedansk Etik har noget at gøre med f. Eks. den ægte buddistiske eller den moderniserede Hindus Etik, eller den konfucianske Etik i Kina med Japans. Er De saa parat til at forsvare Deres egne moralske Principper — ja, ligefrem paatvinge andre dem — ved Hjælp af Kanoner? For i saa Fald staar vi nøjagtigt, hvor vi nu er. — Og De kan ikke engang regne med en europæisk moralsk Enighed. Den findes ikke. Nogle europæiske Nationer (d. v. s. deres Repræsentanter) forkaster udtrykkelig den kristne Moral, mens andre synes at bevæge sig hen imod en Bekendelse til de kristne Dyder, samtidig med at de fjerner Gud selv. Se engang paa Statistikken over borgerlige Ægteskaber, borgerlige Begravelser, borgerlige »Konfirmationer«, saa vil De opdage, at selve Sakramenterne bliver verdsliggjort! Hvis Paven sætter sit Haab til en Enighed om moralske Principper, han selv kan være tjent med, saa forlanger han det umulige. Nej, lad os være realistiske. Har De nogensinde hørt om en Nation, der *virkelig* baserede sin Udenrigspolitik paa Moral og ikke paa Ønsket om at »beskytte sine Interesser« og øge sin Rigdom og Magt? Kender De en eneste Storforretning, som ikke ønsker at faa Bugt med sine Konkurren-

ter — eller i hvert Fald at sikre sine Aktionærer godt Udbytte? Og hvad med Dem selv — eller mig? Hvordan vilde *vor* Opførsel være, hvis vi — for at citere den gamle Historie — kunde være usynlige og gaa ind i andres Butikker eller deres Hjem, læse private Papirer eller gøre vor Fjende Fortræd med *Garanti* for, at ingen kunde opdage os? Og kan I Kristne stole paa jeres egen Moral. 'Alt, hvad jeg ved om Kristendommen', sagde en Materialist vredt, 'er at den aldrig har gaaet paa mere end halv Kraft og heller aldrig vil komme til det — undtagen maaske som Regler for pæne Manerer. Men man kan nu ikke leve af pæne Manerer'. Aa nej, lad være med at *prædike!*«

Forargelserne maa komme

Naar vi saaledes har sagt vort *Confiteor*, maa vi hævde, at vi undgaar to Yderligheder. Vi venter visselig ikke at se Godhedens Sejr i denne Verden; vi tror ikke paa de menneskelige Sagers Perfektibilitet. Vor Herre lærte os Lignelsen om Garnet med de gode og daarlige Fisk og den om Ageren, hvor Hveden og Klinten groede sammen indtil Høstens Dom; han sagde, at det var »*uundyaeligt*«, at der inaatte komme 'Forargelser' (Mt. 18, 7) og *umuligt*, at de ikke skulde findes (Luk. 17, 1), og med et Suk spurgte han: »Naar Menneskesønnen kommer — tror I saa, han vil finde Tro tilbage paa Jorden?« (Luk. 18, 8). De gammeltdags Kommuniste havde altsaa Ret, naar de sagde, at de Kristne anbragte Lykken, den menneskelige Sejr, i den næste Verden; men de havde Uret, naar de sagde, at Resultatet var, at de Kristne ikke bekymrede sig om at rette paa Uretfærdighed og Ukærlighed her paa Jorden. Vi har altid lært at bede: »Dit Rige komme — som i Himlen, saaledes ogsaa paa Jorden!« Og vi har aldrig mistet Troen paa, at Mennesket kan *moraliseres*, d. v. s. med godt Resultat drages varigt hen mod et moralsk Ideal. Kristendommen er langt mere end en moralsk

Lov, men den indbefatter en Moral, og hele Bjergprædikenen er ikke andet end Forkyndelsen af en Moral, som er langt højere end selv den jødiske Religions. Og paa to Maader opmuntrer Kristus os i vort *moraliserende Apostolat*: i Lignelsen om Sennepskornet opmuntrer han os til at haabe paa store Resultater af en ringe Begyndelse, og i Lignelsen om Surdejgen til at stole paa disse Resultaters Komme, selv om de ikke er til at se. (Vi forstaaar bedre Pointet i Lignelsen, naar vi hører, at den orientalske Surdeyg ikke fik Dejgen til at »hæve sig« — ikke ændrede dens Udseende, men virkede paa Dejgens Indre, indtil det blev godt Brød).

Pius XII skrev paa fortræffelig Vis i *Summi Pontificatus* (1939), at der var megen »Forargelse« i den saakaldte mørke Middelalder, men at der dengang fandtes Principper i Virksomhed i Samfundet, som gjorde det lettere at rette paa det forargelige og give det gode større Indflydelse. I vore egne mørke Tider, som er mørkere end nogen tidligere Tid, ser vi, at Mennesker mister enhver Tro paa Virksomheden af noget som helst »moralsk Princip« eller ligefrem forkaster alle moralske Principper som skadelige. Saa forkynder de enten en blind Skæbne eller en bestemt, mægtig Gruppes særlige Interesser, som skal have Fortrinet frem for svagere Gruppers Interesser saavel som deres Rettigheder.

Alle Mennesker af samme Slægt

Og nu hvad den praktiske Anvendelighed angaar. Bag alle fem Punkter ligger den Lære, at »Mennesker allesammen er af samme Slægt, af samme Natur, Medlemmer af samme menneskelige Samfund« (Benedikt XV's Encyklika af 1. November 1914). Prøv med det samme paa at anvende dette paa Kolonihistorien, d. v. s. Historien om, hvorledes Mennesker fra en (som de selv siger) »fremskredne« Civilisation har slaet sig ned blandt Folkeslag med »lave-

re«, om end ikke helt primitiv Kultur, eller lad os sige, at de simpelthen har slaet sig ned i Egne, som allerede var beboet af andre. De første hollandske Kolonister i Sydafrika hævdede, at de indfødte »ikke havde nogen Sjæl« eller i det mindste stod »under en Forbandelse«, da de nedstammede fra Kam (I Mos. 9), og at de *ingen* Rettigheder havde. Denne Forestilling er stadig levende, skønt de Hvide nu ikke længere er saa klare over, at de selv har *Sjæle* ... en »dannede« Dame sagde til mig om Mennesker af blandet Herkomst: »Jeg kalder dem simpelthen Køtere.« En anden skrev i Vrede til Bladene, fordi en anglikansk Præst havde povet at opfordre de indfødte til at *forhaane* deres hvide Herrer ved at bede for dem ... Det overgaar endogsaa hin Finansminister (tror jeg da, han var), som sagde, at han vilde opfatte det som en Fornærmelse, hvis en indfødt saa meget som kom med en Undskyldning. Et andet Medlem af det sydafrikanske Parlament sagde — hvor naivt! — at de indfødte kunde have Tillid til Premierministerens absolutte Retfærdighed, *undtagen naturligvis*, naar det gjaldt »vore« Interesser ... En anden af samme Slags, en politisk Finansmand, skrev at »den hvide Mand er her og agter at blive her og være Herre — og giver ikke nogen »Menneskerettigheder« Lov til at blande sig i det.« Jeg selv har i det mindste een Gang truffet en ældre Mand, der kunde huske, at han som Dreng har været med til for Morskab at skyde efter en indfødt, blot for at se, om han kunde »vingeskyde« ham. Naturligvis har dette kun været og er kun i svindende Grad et enkelt Træk i Sydafrika. Men for ikke ret meget over 100 Aar siden var det ganske normalt.

Retten til Ejendom

Et Punkt til. Et Menneske har, blot fordi det er et Menneske, »Ret til at besidde Ting ... og bevare dem i stadig Besiddelse... og derfor ikke blot Jordens Frugter (der bruges op), men

Jorden selv, idet han ved Dyrkning af Jorden skal sørge for sin Fremtid« (Leo XIII: *Rerum Novarum*; 1891). Derfor har hele Kolonisationshistorien i Sydafrika været forgiftet. Engang kunde de indfødte sige: »Du giver os Biblen, men tager vort Land fra os«, og nu kan de sige: »Du har selv opgivet Biblen og giver os den ikke mere, men du beholder vort Land.« Traktater med en indfødt Konge (som den med Lobengula) kan heller ikke forsvares, hvis den indeholder Punkter, han umuligt kan forstaa, saasom dem, der angaar Mineralrigdomme, han endnu ikke kender. (Det er den Slags 'Traktater', som maa ændres, naar Forholdene forandrer sig, saaledes som Pius XII klart har udtrykt det i *Summi Pontificatus*; 1939). Vi kan sige, at praktisk talt *al* europæisk Kolonisation eller »Koncessions«-Opnaelse i Østen eller i Afrika har været skæmmet af Synd, da ingen Mennesker i gamle Dage gad nægte, at Kolonisorernes Formaal var Udbytning og Opnaelse af Rigdom. Nu da 'Kolonier' (som jeg en anden Gang skal paavise) er blevet kostbare at have og snarere er Udgift for Moderlandet end en Indtægtskilde — hvorfor vil man saa have dem eller beholde dem? Undersøg selv de Tilfælde, De kender. De vil se, at det næppe nogensinde er for at berige »Besidderne« saaledes som i Slavehandlens eller Sølvhandlens Dage i Sydafrika eller Sydamerika (for ikke at nævne Indien), men derimod af Frygt for, at andre Stormagter skal tage dem og bruge dem som militære Baser. *Frygten har indtaget Begærlighedens Plads*.

Vil jeg dermed sige, at al »hvid« Regering over andre Racer burde afskaffes med det samme? Aldeles ikke, og jeg har kendt indfødte, der anførte udmærkede Grunde, hvorfor de fortrækker, at den ene hvide Nation skal beholde Styret frem for den anden. Derimod siger jeg, at Krænkelsen af elementære *moralske Principper* har været Skyld i Aarhundreders Grusomhed og Elendighed og nu

bærer som sine Frugter: Frygten, Hævnlysten og det saa godt som sikre Udbrud af vild Gengældelse i mange Egne af Kloden. Ja, hvor ond end Historien var om megen spansk og portugisisk »Kolonisation« i længst forsvunden Tid, saa tog Spaniere og Portugisere (ligesom Franskmandene) mange gode, retsindige Leveregler med sig, og deres Styre blev slet i samme Grad, hvori disse Principper blev forladt i Hjemlandet, og principløse Mænd blev sendt ud som haade Kolonisatorer og Regenter.

Saa sikker en Sag er det, at

moralske Principper maa lede al menneskelig Virksomhed, og saa »praktiske« er Konsekvenserne, naar de gør det eller ikke gør det. Vi vil i senere Artikler søge andre Eksempler, der beviser, at Paverne har Ret, naar de forlanger, at enhver »Orden«, hvad enten den er national eller international, skal være baseret paa Moral, og at de er særdeles »praktiske«, naar de stiller dette Krav, samt at selve Pius XII's Freds-Punkter er eminent »praktiske« for enhver kommende Verdens-Orden.

C. C. Martindale S. J.

der. I den følgende Tid, især i Løbet af det 18. Aarhundrede, gennemgik Klosteret store Forandringer. 1900—1907 underkastedes Klosteret paa Statens Bekostning en gennemgaaende Restauration under Ledelse af Arkitekt H. B. Storck. Alle senere Bygningsændringer udslattedes og Klosteret blev ført tilbage til den Skikkelse, det havde ved Middelalderens Slutning. I Hovedsagen staaer Klosteret idag, som da Munkene forlod det. Det er Danmarks bedst bevarede Kloster og er et stærkt Vidnesbyrd om, hvor højt Klostrenes Bygningskultur kunde naa herhjemme. I dette Kloster har Povl Helgesen levet og virket, bekymret for sin Kirkes Fremtid, anende, at de kommende Tider vilde bringe Ulykker over Land og Folk, fordi Forfædrenes Kirke vilde ødelægges af det fremmede, der brød ind over vore Grænser.

Kirker fra en svunden Tid

Skt. Mariekirken, Klosterkirken, er opført sammen med Klosteret i Slutningen af det 15.

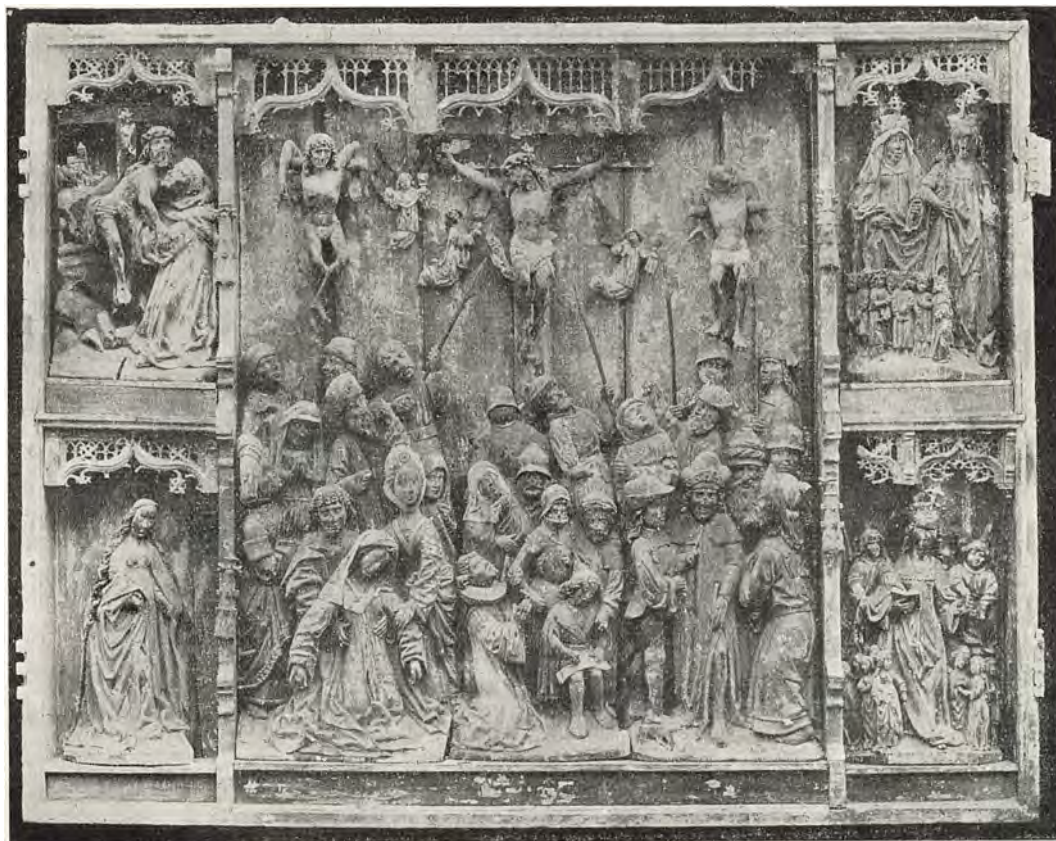
Helsingørs katolske Fortid II

De Døde vidner ...

Povl Helgesens Kloster

Det har taget lang Tid for Karmeliterklosteret at vokse sig stort og kraftigt til dets nuværende Skikkelse. Det samme Slægtled, som saa Klosterets

Fuldendelse, oplevede Reformationstidens Storme og Kirkens Undergang. 1541 blev Klosteret ophævet og dets Indtægter delt mellem en Latinskole og et Hospital for gamle Mænd og Kvin-

Altartavle fra Sct. Olai Kirke (landtes tidligere i Esrom, nu i Nationalmuseet)

Aarhundrede. Den er en af de smukkeste senmiddelalderlige gotiske Kirker i Landet. Efter Reformationen laa Klosterkirken i nogen Tid øde. 1573 gav Kongen Befaling til, at den skulde nedrives, hvilket heldigvis ikke skete. 1576 blev den overladt til den tysk-nederlandske Menighed. 1851 ophørte den tyske Gudstjeneste. Efter Restaurationen 1900/1907 staaer den nu i sin ydre Skikkelse, som den var før Reformationen. Blandt Kirkens middelalderlige Minder maa fremhæves de restaurerede Kalkmalerier.

Skt. Olai kirke er Byens ældste og største Kirke. Omkring Aar 1200 rejstes her en romansk Teglstenskirke af Størrelse som en af vore større Landsbykirker. Omtrent 100—200 Aar senere blev Kirken udvidet med en Tilbygning mod Vest. Omkring Aar 1400 fik den gamle Kirke sit nuværende Taarn. At Taarnet ikke staaer midt for Kirken, men skævt for den nuværende Bygning, viser, at det oprindeligt er opført til en mindre Kirke. Ved Byens Vækst efter Øresundstoldens Indførelse blev Kirken imidlertid for lille, hvorfor den omkring Midten af det 15. Aarhundrede blev fuldstændig ombygget og udvidet. 1521 indviedes den ny Kirke af Biskop Lage Urne. Det afsluttende Byggearbejde gennemførtes i 1559. 1613—14 byggedes et Spir, der fik Navnet »Helsingørs Jomfru«. Efter at Spiret blæste ned 1737, var Taarnet kullet, indtil det 1897/98 fik sit nuværende Spir.

Ved Middelalderens Slutning havde Kirken foruden Højalteret 16 Sidealtre. Af det rige Kirkeinventar er kun bevaret et stort Krucifiks, der endnu hænger paa sin rette Plads oppe over Skranken mellem Kor og Skib, og en Altertavle med Fremstillingen af den hellige Ninianus Historie fra det ca. 1510 stiftede Skt. Ninianus-Alter. Skt. Ninianus var en skotsk Helgen, der kristnede de vilde Pikter og døde i Aaret 423. Hans Alter i Skt. Olai kirke blev stiftet af den i Helsingør bosatte skotske Kolo-

ni. Altertavlen findes nu paa Nationalmuseet.

At der er bevaret saa lidt fra den katolske Middelalder, skyldes i første Linie Lutheranernes barbariske Ødelæggelser og senere Tidens forsømmelige Ligegyldighed. Efter at Altrene i Skt. Olai kirken var brudt ned, flyttede man i 1559 Højaltertavlen fra Esrom Kloster til Bykirken. Esromtavlen fremstillede Kristi Korsfæstelse, men var i protestantiske Øjne ikke helt fri for forargeligt Papisteri. Derfor reformerede man senere den ved Korset knælende Esromabbed ved at »dække hans Tonsur med lange Lokker, udstyre ham med Overskæg og Fip og lægge en lutheransk Pibekrave om hans Hals«. Levningerne af denne Altertavle findes paa Nationalmuseet.

Foruden de allerede nævnte tre Klostre og to Kirker ejede Helsingør i Middelalderen et Skt. Jørgenshus for Spedalske, der laa udenfor Byen, og et Sygehus, et Søfarerhospital, som Karmeliterne i Aaret 1516 byggede for »fattige, syge, udenlandske Skibmænd og Skibsfolk til Ro, Lise, Hjælp og Trøst«. Meget er der ikke levnet af Karmeliternes Søfarerhospital, som ligger sydvest for Klosterkirken paa Hjørnet af Skt. Annagade og Hestemøllestræde. Paa Sydøsthjørnet findes en Sandstenniche, den eneste bevarede uden paa Muren i en dansk Middelalderbygning. Der har sikkert oprindeligt staaet en Statue af Jomfru Maria eller Skt. Nicolaus, Søfarernes Værnehelgen, i den. Senere Tider har døbt den »Fandens Prædikestol«. *Fortsættes næste Uge*

Anden Del af Fadervor XIX

Femte Bøns Efterslæt

Forklaringen af femte Bøn i Fadervor er egentlig afsluttet med de tre Vink i sidste Artikel. Men visse Ytringer i Dagspressen for nogen Tid siden og ogsaa en Artikel i Ugebladet giver Anledning til at gøre nogle Bemærkninger om de Udtalelser og Tvivlstanker, som Ordene: »Som og vi forlader vore Skyldnere« har fremkaldt og kan fremkalde. Hvad nemlig vor Herre lærer om Kærlighed til Fjender, d. v. s. til Mennesker, der gør os Uret, samt om Gengældelse af ondt med godt, har moderne Repræsentanter for en Moral, der ikke bryder sig om Guds Aabenbaring, kaldt for en ubrugelig Moral, fordi den efter deres Mening ikke kan gennemføres, og for en fanatisk, ja ligefrem »umoralsk« Morallære.

Hvad skal vi sige til den Slags Paastande? Jo, først og fremmest dette: Hvis man vil angribe Kristi Moral paa denne Maade, bør man ikke selv fremsætte »umoralske« Lærdomme. For det er sikkert umoralsk, naar

man paastaar, at den kristne Lære om, at man skal gengælde og overvinde det onde ved det gode, er en umoralsk Fordring. Skal nemlig det modsatte være rigtigt, d. v. s. at ondt skal gengældes med ondt, *saa opfordrer denne Moral jo Menneskene til at gøre det onde*, hvad der uden Tvivl er umoralsk.

Men bortset fra dette *beror hele den Argumentation*, som har foranlediget Angrebene paa den kristne Lære om, hvorledes Fjender skal behandles, *paa en urigtig Opfattelse af Mt. 5, 39—42*. »I har hørt, at der er sagt: Øje for Øje og Tand for Tand. Men jeg siger jer, modsat jer ikke det onde; naar nogen slaar dig paa din højre Kind, saa vend ham ogsaa den anden til. Vil nogen anlægge Sag imod dig og tage din Klædning, saa lad ham ogsaa faa Kappen. Tvinger nogen dig til at gaa een Kilometer med ham, saa gaa endnu to med ham.« Disse Ord, siger man, er Forskrifter, som bør tages bogstaveligt i Livets enkelte konkrete

te Tilfælde, skønt de i Virkeligheden kun er billedlige Udtryk for en moralsk Idé, som Herren vil gøre anskuelig og levende for sine orientalske Tilhørere, der husker bedst, naar de hører Sandheden paa denne Maade. Kristus vil opstille nogle Grundsaetninger, der kan gøre Menne-sket gudvelbehageligt og Rets-trætter overflødige. Hvad han vil sige, er dette: *Al den Vilkaarlighed og Uretfærdighed, som findes i Verden, skal du ikke sætte dig op imod, opfyldt af Hævnlust og Had, der vil gengælde med samme Mønt, men med den sejr-rige Kraft, der ligger i taalmodig og offervillig Kærlighed og Selv-overvindelse.* »Stik dit Sværd i Skeden,« sagde Jesus til Petrus, da denne i Oliehaven vilde uskadeliggøre den angribende Malchus, »skal jeg ikke drikke den Kalk, som Fadren har givet mig?« (Jo. 18, 11). Dette er et Eksempel, der illustrerer Læren. At Jesus ikke vilde forbyde berettiget Nødværge eller nægte Retten til at forsvare Liv, Ejen-dede og Ære, men kun belyse forsonlig, taalmodig og offervillig Kærlighed, fremgaar af hans egen Fremgangsmaade. Baade i Nazaret og i Jerusalem unddrog han sig sine Fjender, da de vilde dræbe ham. Under Forhøret hos Annas fik han et Slag i sit Ansigt, dog vendte han ikke sin anden Kind til den hensynsløse Karl, der havde slaaet ham, men irettesatte ham i alles Paahør. (Jo. 18, 20 f.).

Endelig burde de Mænd, som laler saa overlegent om Kristi Moral, om muligt først forsøge at se hans enkelte Forskrifter i Lyset af hele hans Lære og store Plan. Guds Søn kom for at fuldkommengøre den gammeltestamentlige Moral og forkynde den fuldkomne Retfærdighed, som Borgerne i det nye Gudsrige skal stræbe efter, fordi de er kaldet til et højere Maal og udstyres med rigeligere overnaturlige Hjælpemidler, som den naturlige Moral overhovedet ikke kender. Derfor er det ikke underligt, at Kristi Krav er større, end hans Fjender kan fatte.

Dette kan være nok om disse. Lad os hellere se paa de Vanske-

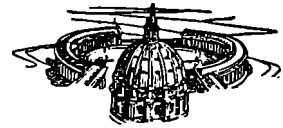
ligheder, vi selv møder, naar vi vil gennemføre Kristi Bud om den fuldkomne Næstekærlighed. Det, der sædvanlig volder Hovedbrud, er *denne Dyds Forhold til den strenge Retfærdighed*. Skal Tilgivelsen af Uret, som andre gør mod os, afskaffe *Retfærdighedens Dyd*? Skal heller ikke Samfundsmyndighederne straffe Forbryderne? Det er disse og lignende Spørgsmaal, der dukker op og kræver et Svar, der tilfredsstiller. Lad os finde det i de hellige Bøger.

At den ene Dyd skulde udelukke den anden, er nu noget ganske uhørt og umuligt. Saaledes har Gud ikke indrettet den Verden, han selv har skabt. Der er Plads baade for Kærlighed og Retfærdighed. Men hvordan?

Med alt, hvad Gud paabyder, tilsigter han *sin egen Forherligelse og Menneskenes Frelse*. Det samme skal ogsaa være vort Maal, haade naar vi øver os i Kærlighedens og Retfærdighedens Dyd. Vi er jo Guds Børn og skal derfor ligne vor Fader i Himlen. I den Tid, da vi endnu var Guds Fjender, aabenbarede Gud hele sin uendelig store Kærlighed til os uværdige Skabninger, ved at han hengav sin egen Søn til Døden for os. Der-ved vilde han herliggøre sin egen Godhed og føre os til evig Herlighed og Salighed. Men han krævede som Betingelse for, at hans Barmhjertighed kunde gavne os, at vi angrede vore Synder, brød med dem, paatog os den Sonbød, han havde bestemt efter Syndefaldet i Paradiset, og sluttede os til vor Frelser Jesus Kristus i Tro, Haab og Kærlighed. *Nægter nogen at opfylde disse Betingelser, saa har Guds Retfærdighed Ordet*, og nu kommer Straf over Synderen, først som et nyt Forsøg paa at omvende ham. Hvis saa heller ikke dette Middel hjælper, følger Helvedes Kvaler som endelig Tilstand.

Naar vi nu faar Paalæg om at tilgive dem, som har gjort Uret mod os, skal vi alt:aa efterligne Guds Godhed mod os, for derved at være en Genspejling af samme og hjælpe vore Medmen-

Fortsættes Side 333

URBI ET ORBI

Paa 25-Aarsdagen for sin Bispevielse rettede den hellige Fader et Radiobudskab til hele Verden. Paven indledte med at drage en Sammenligning mellem Kirken i vore Dage og de første Kristnes Kirke, og fremhævede, at den Kendsgerning, at de første Kristnes Kirke gik sejrrig ud af Kampen, maatte berettige os til at stole paa, at Kirken vil sejre ogsaa i vor Tid.

Den hellige Fader fortsatte: Idag, hvor Folkeslagene lever i en urolig Venten paa forestaaende ny Operationer, vil jeg benytte Lejligheden til at rette et Fredens Ord til alle Folk, uden Undtagelse. Paven udtalte, at det for Øjeblikket er svært at fremkomme med konkrete Forslag til en retfærdig Fred; hver Gang, man gør det — udtalte Paven — løber man den Risiko, at forulempe den ene eller anden Part. Man kan i Øjeblikket ikke spore nogen Udsigt til Fred; den ene Part er stolt over de Resultater, der er opnaaet, medens den anden sætter sin Lid til kommende Hændelser.

Den hellige Fader understregede derpaa Familielivets Betydning og rettede sluttelig en faderlig Advarsel til Statsmændene om ikke at unddrage Børnene Hjemmets og Kirkens Indflydelse.

NY DANSK PRÆST

Umiddelbart før Redaktionens Slutning indløber der Meddelelse om, at Fr. Orla Tvede Eriksen S. J. vil modtage Præstevielsens Sakramente Onsdag d. 20. ds. i Jesuitternes Kollegium i Frankfurt a. M.

Ugebladet bringer den nyviede Pater de danske Katolikkers hjerteligste Lykønskninger!

← Cistercienserinderne i Allerslev Kloster pr. Lejre Station byder deres Gæster et lille beskedent Feriested i Nærheden af det romantiske Ledreborg Slot og Herthadalen

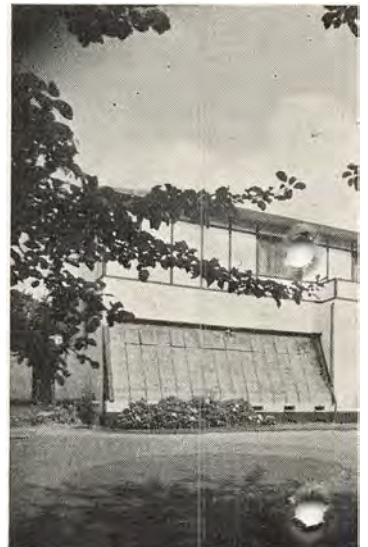
FOTOS: ARKIV

Hold Sommerferie hos
Katolske Søstre
ved Skov og Strand

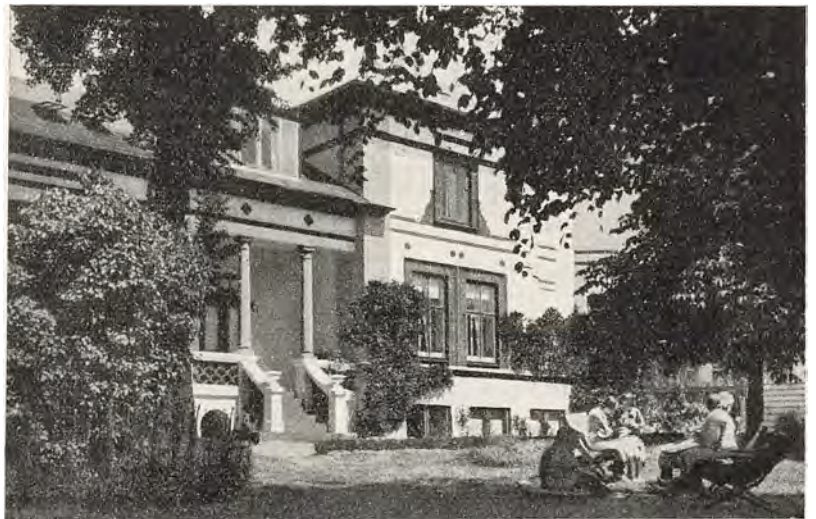

← St. Ursula
Stiftelse,
Gl. Farum-
gaard pr. Fa-
rum søges af
mange ogsaa
udenfor vore
Rækker; i den
herlige gamle
Gaard ved
den romanti-
ske Farumsø
leder Ursula-
inderne et
stort Rekreati-
onshjem. Par-
ken dækker et
Areal paa ca.
20 Td. Land.

Adskillige Steder i Danmark kan katolske Ordenssøstre tilbyde Ophold i Sommerferien samt i Tiden før og efter denne, til moderate Priser. Forholdene der bydes paa, er forskellige, og Priserne retter sig derefter. Men allevegne vil de paagældende Søstre gøre alt for at deres Gæster skal befinde sig vel.

Skriv og forespørg de respektive Forstanderinder om Tid og Pris — husk at vedlægge Svarporto.

▲ Mariasøstrene paa „Stella Maris“ i Nyborg — hvor Danmarks bedste Badestrand findes — tager mod Gæster i moderne Omgivelser. Sammen med Dalum et af vore største og mest eftertragtede Feriesteder

▲ I Dalum Kloster — ved Odense — leder Hedvigssøstre i det gamle Benediktinerkloster, der ligger i herlige Omgivelser, et stort Feriehem, der tager mod Gæster < „Gribsholm“ pr. Hillerøder skattet af mange Gæster. Direkte ved Gribskov. Ledes af d. guddommelige Visdoms Døtre

▲ Vincentsøstrene i Helsingør — Maison S. te Marie, Nygade 8 — tager ogsaa mod Sommerpensionærer. Byen ved Sundets smalleste Sted er jo kendt for sin dejlige Beliggenhed.

◀ Paa Bornholm har „Søstre af det kostbare Blod“ i Rønne hidtil modtaget Sommergæster, men er i Aar ikke i Stand dertil.

Første katolske Spejder- Tropshus ved København

Mellem Provinsbyernes Spejdere er det ikke saa usædvanligt, at en Tropp har sit eget Hus et Sted i det Grønne. Men af alle de mange københavnske Tropper har kun fem, seks eget Hus. Det var derfor en stor Oplevelse, da 2. Absalon Tropp, som den første af de katolske, københavnske Spejdertrupper paa sin 22 Aars Fødselsdag den 10. Maj kunde indvie sit nye Hus ved Stadsrup Skov, ikke langt fra Hørsholm. Det er tilmed ikke nogen almindelig Knaldhytte, men et dejligt grundmuret, trefløjet Stenhus, i hvis to Tdr. Land store Frugthave Spejderne haaber at hente baade Motion, Gartnerkunderskaber og Indtægter til Husets Drift i den kommende Tid.

Huset, der var stærkt forfaldent ved Købet, er i Vinterens Løb blevet sat grundigt i Stand. Spejderne har tappert trodset Kulde og Uvejr

for at gøre mest muligt paa egen Haand, og foruden at indrette Skaabe og Komfur i Køkkenet har de bl. a. selv syet 80 Madrasser til Soveloftet. Huset har baade Kamin og Kakkelovne, en rummelig Spise- og Opholdsstue, ja endog en indbydende Havestue med rødakerede Møbler. Desuden er der Udhus med Depot, Cyklestald m. m. Mage til hyggeligt Tropps-Hus skal man lede længe efter.

Troppens Velyndere har deres store Andel i Begivenheden. Men 2. Absalon'erne har ogsaa personligt gjort et stort Stykke Arbejde for at tjene til det nødvendige økonomiske Grundlag, og Divisionschefen, Hr. *Henning Valeur Fausbøll*, er gaaet i Spidsen med smittende Ildhu.

Under Indvielses-Højtideligheden blev der optaget en Film fra Begivenheden.

Spejdernes Tropshus i Stadsevang (forinden) og et Udsnit af de glade Spejderansigter ved Indvielsen

FOT.:
ELNEBO

Børnestævnet i Trørød

finder som sædvanligt Sted paa Grundlovsdagen, Fredag 5. Juni. Børnene tager samlet af Sted fra Hovedbanegaarden Kl. 8,15 og kommer hjem samme Sted Kl. 18,10.

Alle katolske Børn, som er fyldt 9 Aar, men endnu ikke er 13 Aar, er velkomne. De katolske Børn fra Kommuneskoler skal blot melde sig hos Sognepræsterne eller ved en af de katolske Skoler inden Lørdag 30. Maj.

De katolske Skoler bedes meddele Deltagerantal til Else Holst, Telf. Ordrup 5007 y (bedst mellem Kl. 18—20) Mandag 1. Juni.

Vi bringer udførligere Program i næste Nummer af Ugebladet.

Billetter til Stævnet koster 1,25 Kr. og indbefatter Betaling for Tog frem og tilbage. Børnene maa medbringe Madpakke til to Maaltider og vil kunne købe Mælk og Sodavand for en billig Penge.

(Da Tiderne er saa vanskelige, vil vi være taknemmelige for enhver lille Gave. Den kan sendes til Pater Groteclaes, Kollegievej 4, Charl., eller til Steensgade 4, V.).

Haraldsted-Valfarten

finder som meddelt Sted Søndag d. 21. Juni. Statsbanerne kan endnu ikke meddele Togtiderne, men desværre maa man regne med en Fordyrelse, da der ikke vil være Søndags-Billigtog. Prisen København-Ringsted og retur bliver 6 Kr. Maaske flere københavnske Ungdomsforeninger vil tage Anledning heraf til at arrangere fælles Cykletur til Ringsted med Overnatning Lørdag-Søndag. Antallet af Pilgrimme skulde gerne være endnu større end de foregaaende Aar. Nærmere Oplysninger i Ugebladet, saa snart de foreligger.

Davs med dig, Axel!

Biskoppen og St. Antoni Forvaltning

Det er utroligt, saa mange der i Forbifarten bruger denne Hilsen overfor gode Ven og Medarbejder ved St. Antoni Menighed, Axel Johansen, og alle faar de samme Svar: »Dav, Dav«. Johansen kender ikke de mange, men de mange kender ham. Overalt hvor han færdes, er han afholdt, og i St. Antoni Menighed spørger man ham gerne og lytter til hans Raad.

— Hvordan gaar det med Sommermarkedet i Aar? spørger jeg.

— Tja, hvad skal man sige? I disse fortvivlede Tider er det jo ikke helt nemt for en lille Menighed at lave Fester; med Gaverne gaar det lidt smaat, men endnu kan der jo komme en Del. Det er jo den 31. Maj, vi holder Sommermarked i Brønshøj, og det tør jeg nok antyde, at fra Sognepræsten og ned til den mindste Ulveunge vil der ikke blive forsømt noget for at gøre Sommermarkedet til en rigtig folkelig Fornøjelse. Der kommer en Del nyt, som vi ikke har haft herude før, bl. a. »*Det lystige Køkken*«, *Pladespil* m. m. Hvad jeg særlig vil bemærke er, at den franske Mesterkok Hr. von Wontergem vil bage og sælge de *lækreste Æbleskiver*. Men for Resten, mens vi er ved Æbleskiverne, siger Johansen, saa skulde du vel ikke kende een, der vilde afstaa 2 Flasker Petroleum til os, saa vi kan faa Blus paa Primusapparatet baa- de under de varme Æbleskiver og de varme Pølser. Hvis du hører om en, saa bed ham eller hende sende det til Pastor Ballin eller ringe til

Bella 1700, og en af vore vil da med Tak afhente det hos dem. Øllet har Tuborg sikret os, og Sognets Damer har bagt herlige Lagkager. Er der nogen, der kan forære os et Par Brød- og Smørmærker?

Programmet er ligeledes godt. Bl. a. vil 16 Piger gøre Gymnastik og vise Folkedanse. Der er ikke sparet paa noget, men hvorfor skulde vi ogsaa spare os selv? Det er jo den nye Kirke, det gælder om at faa samlet Penge til.

— Er det nu ogsaa saa nødvendigt med den nye Kirke?

— Om det er? Ja, det kan du tro, det er. Du kan tænke dig den Søndag, vi havde Konfirmation herude, da var der saa overfyldt, saa

jeg var lige ved at maatte bede Biskoppen gaa sidelæns op af Kirkegulvet for at komme op til Alteret. Men nu haaber vi da ogsaa paa saa stor Tilslutning til Sommermarkedet, saa vi kommer i hvert Fald et lille Hanefjed frem mod Maalet: *Ny Kirke i Brønshøj*. Men undskyld mig, jeg maa bryde af; der er meget, der skal gøres. *Paa Gensyn 31. Maj i Brønshøj*.

D. K. K. F.

afholdes paa Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk, i Dagene fra Søndag d. 16. til Søndag d. 23. August under Ledelse af Pater Brunnicardi C.s.s.R. Ankomst d. 16. om Eftermiddagen, Afrejse d. 23. Formiddag. Togtiderne vil senere blive bekendtgjort. Eneværelser à 35 Kr. Tosengs- og Tresengs-Stuer 30 Kr. Sovesal 25 Kr. Damerne bedes medbringe Lagener, Pudevaar, Haandklæder og Serviet, samt Rationeringsmærker til en Uges Forbrug. Indmeldelse til Grevinde Scheel, Ndr. Frihavsgade 26, Telf. Øbro 9250.

Styg Trykfejl

I sidste Nummer stod der en usædvanlig uheldig Trykfejl i Beretningen fra den kvindelige Vincentsforening i Rosenkranssognet. Der stod, at Foreningens Damer havde deltaget i den *daarlige* Retrætte paa Østerbro. Sætternissen har fundet paa »d«et — der skulde have staaet *aarlige*.

Dugen

som er blevet bortloddet til Fordel for *katolsk Menighedspleje*, er blevet vundet paa

Nr. 2172

og kan afhentes i *Sct. Ausgars Forlag, Bredgade 67*, indtil 15. Juni 1942.

Sct. Josephs Kostskole, Roskilde

Børnehave, Underskole, Forberedelse til Mellemskole- og Realeksamen ved Universitetet.

Det ny Skoleaar begynder den 17. August

En smuk Begravelse for 300 Kroner . . . . .

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted og Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

Maj:

24. S. *) 1. **PINSEDAG** (616);
(rød) Pinsens Præfation (520)
hver Dag indtil Lørdag incl.
25. M. 2. **PINSEDAG** (621).
(rød)
26. Ti. 3. **PINSEDAG** (624).
(rød)
27. O.**) **Tamperdag** (627); 2. St.
(rød) Beda, den Ærværdige (919),
3. St. Johannes I ([9]).
28. T. **Torsdag** i Oktaven (632); 2.
(rød) St. Augustin af Canterbury
(920).
29. F.***) **Tamperdag** (633); 2. St.
(rød) Maria Magdalene af Pazzi
(922).
30. L.***) **Tamperdag** (637); 2. St.
(rød) Felix I (Kirkebøn S. [5],
Stillebøn og Slutningsbøn
S. [11]).
31. S. **HELLIG TREFOLDIGHEDS**
(hvid) **FEST** (644). — 1. Søndag
e. Pinse.

*) 1. Pinsedag afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt til Fordel for katolsk Presse i Danmark.

**) Paa Grund af Krigen har Hs. Exc. Biskoppen dispenseret for Faste- og Abstinensbudet Tamperdag og -lørdag samt for Fastebudet Tamperfredag, idet Fredagen — som alle Fredage — fortsat er Abstinensdag. (Jfr. „Fastebestemmelser for Aaret 1942“ af 3. Febr. i Aar, Katolsk Ugeblad Nr. 7).

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkontor:

C/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Grundtvig og Guds Moder

»Nu Maimaaned bringer os Vaaren saa skøn«, og vi pynter Altre og Statuer, der er rejst til Marias Ære og synger smukke Sange og Viser til hendes Ære og Pris, og danske Digtere vil stadig som i Middelalderen hylde Himmeldronningen med skønne Digte og Vers, saaledes som »Katolsk Ugeblad« har givet Prøver paa 5. Oktober Nr. 40 i Fjor.

Men ogsaa Grundtvig bør nævnes, der i stærke Ord og Tanker ærer og priser »vor Moder«. Det er Forfatteren Magnus Stevns, som i »Gads Magasin« for September 1941 tegner Grundtvigs Billede som en from Dyrker af Guds Moder. Her anføres kun nogle Vers af »Salmer og Sange«, 5. Bind Nr. 18:

I Herrens Hus er Varmen
den dybe Kærlighed,
som har i Kvinde-Barmen
sit rette Arnested.

Derfor det var en Kvinde,
som Naade fandt hos Gud.
Fra Himmelens Veninde
sprang Jordens Frelser ud.
Og naar Maria glemmes,
hvor Jesus nævnes end,
da Hjærtet overstemmes
af Hjærnespind hos Mænd.
Med Herren til vor Broder
vi sjunge uden Sky:
En Kvinde er vor Moder,
skønt vi har Fader ny.

*

Derfor Kvindehjærtet ømt
som paa Gud mon bie
vorde skal paa Jord berømt
hartad som Marie,
og med hendes Dronningnavn
tage skal de smaa i Favn
Hjærtet alle Dage.
(Salmer og Sange I, 204).

Men Forfatteren Mogens Stevns benytter Lejligheden til at bekende

sit fromme Standpunkt og sin Forargelse over den lunkne og afvisende Holdning overfor den hellige Gudsmoder, som den i al Almindelighed viser sig i Protestantismen, idet han siger: »Efter Reformationens store Purimfest førte Kvinden en kummerlig Tilværelse i dansk Salme, for saa stor Værdi Protestantismen paa andre Punkter ellers tillagde hende, var den ængstelig ved at indrømme hende Plads der, hvor man just havde skilt sig af med Mariadyrkelse. Her er ikke mere nogen Kvindestemme, der taler mildt og trøstende. Da Jomfru Marie er borte, findes ingen Mor, Barnet kan henvende sig til.

I sin Oprindelse er Madonnakulten — — spontant vokset ud af Hjærtets Trang til at supplere Guddommens Faderlighed, og at det religiøse Følelsesliv skrumper sammen i en Kirke, der fratager dette Følelsesliv alle Oplevelsesmuligheder, siger ikke blot sig selv, men er saa alvorlig en Sag, at man vel i ikke uvæsentlig Grad kan tilskrive den protestantiske Kirkes kummerlige Udvikling fra Luthertiden fremefter den Kendsgerning, at Kirken havde bortamputeret sin Kvindelighed.«

Aveklokken lyder endnu stadig her i gamle Danmark, lad os haabe og bede, at »Ave Maria« ogsaa snart engang maa lyde fra alles Læber.

J. Hammermüller.

Skolelægeinstitutionen

meddeler, at den har haft den Glæde fra en Giver, der ikke ønsker sit Navn nævnt, at modtage et større Beløb til Anvendelse til Levertran og lignende styrkende Midler i paatrængende Tilfælde.

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Mønighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

FEMTE BØNS EFTERSLÆT *fortsat fra Side 327*

nesker til at frelse deres Sjæle ved at angre deres Fejl og forbedre sig. Benytter disse da ikke vor Godhed mod dem i dette Øjemed, saa maa Barmhertigheden vige for Retfærdigheden, ganske særlig naar de onde ikke blot ikke vil bryde med Synden, men oven i Købet misbruger vor Godhed til at blive værre endnu og forhærdes i Ondskaben.

Derfor ser vi i den hellige Skrift en hel Række Tilfælde, hvor Profeter og Apostle nedkalder Guds Straf over Frelsens Fjender, dels for ved Lidelser at faa dem til at gaa i sig selv og forlade Syndens Vej, dels for at de haardnakkede ved deres daarlige Eksempel ikke skal forføre de gode til det onde eller blive ved med at pine dem med al den Uret, de gør. Engang imellem beder de ogsaa om Straf for de uforhøderlige, for at andre daarlige Mennesker ikke ved Synet af de førstnævntes Velvære bliver bestyrket i deres onde Færd. Men navnlig paakalder de Guds straffende Retfærdighed, naar Guds egen Ære staar paa Spil, f. Eks. naar de gudløse haaner den Tillid til Gud, som de gode bevarer under alle deres Genvordigheder og Trængsler.

Vi ser altsaa, hvordan Forholdet mellem Kærlighed og Retfærdighed er. Begge to tilsigter

her paa Jorden Guds Ære og vor Frelse. Hvornaar Retfærdigheden skal afløse Barmhertigheden, beror paa Spørgsmaalet, om den sidstnævnte gør Gavn eller ikke. Paa denne Maade bliver der altid Brug for Klogskabens Dyd, der skal undersøge og besvare dette Spørgsmaal. Skal saa Retfærdigheden raade, bør vi altid godt passe paa vort eget Hjerte. Kun Kærlighed til Retfærdigheden skal bestemme os, ikke Hævnlyst og Had, der saa let sniger sig ind og ødelægger saa meget.

Dette var nu ikke alt, hvad der er at sige om et vanskeligt Problem, men det vigtigste. Og dermed tager vi Afsked med femte Bøn i Fadervor. *F. K.*

Katolsk Ungdoms Klub

Ordrup.

2. Pinsedag, d. 25. Maj, Cykletur til Frederiksdal og Omegn. Start fra Femvejen Kl. 10 pr. Husk Madpakke og Vandresangbog (og Cykle). Sodavand og lign. kan købes i Frederiksdal. Hjemkomst mellem Kl. 5 og 6. — *Tirsdag d. 2. Juni (Sæsonens sidste Møde)*. Stort Foraarsmøde (alt er sent i Aar). Pakkefest. Hvem ved hvad? o. s. v. Se nærmere næste Gang!

Grunden til, at Ordrup K. U. K. slutter saa tidligt i Aar, er den store Ombygning i Præstegaarden. Naar vi den 1. September alter begynder paa Arbejdet med friske Kræfter, har vi faaet helt nye Lo-

kaler paa første Sal. De bliver større, vi faar eget Køkken og mange andre gode Ting. Men vi maa altsaa slutte tidligt nu af den Grund.

København.

Der er nu kun 8 Dage til Klubbens store Foraarsfest, hvor vi haaber at se alle vore Medlemmer med Forældre, Venner og Bekendte. Husk at købe Billet i god Tid og inden den 28. Maj. De af Klubbens Medlemmer, der har Billetter til Salg, maa afregne senest den 30. Maj i Stenosgade Kl. 19—20, hvor Kassereren vil være tilstede.

K. U. K. Lyngby Afd.

afholder Lørdag d. 23. Maj Klubbemøde i Børnely ved Knud Lavardsvej. De 2 Min.: Grethe Müller og Knud Lomholdt Petersen. Medlemmernes Opmærksomhed henledes paa Menighedsrådet Søndag d. 7. Juli Kl. 19½. (Reserver Dagen nu).

Sygeplejerske-Forbundet

indbyder Sygeplejersker og Elever til en Majaften hos Assumptionsøstrene, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, Torsdag den 28. Maj Kl. 20.

Program: Kl. 20 Majandagt i Kirken med Prædiken af Pater Wevers S. M. M. Derefter samles Deltagerne i Haven til hyggeligt Samvær med forskellig Underholdning. Afslutning ved P. Coenen S. J.

Der serveres Rabarbergrød. Medlemmer 50 Øre og Ikke-Medlemmer betaler 75 Øre, Forskolleelever dog undtaget.

Salme- og Sangbog bedes medbragt.

For Deltagere, der ønsker at cykle, startes der fra Sct. Josefs Hospital Kl. 19,20 pr.

Knud Rasmussen BØGER. PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

MIRAKLER

Ind imellem -

nøgternt set!

*Eller er det bare den katolske Kirke,
der ikke kan følge med?*

Dagspressen bragte for nogen Tid siden en Meddelelse om, at der i en Kirke i Rom var sket et Mirakel: et Helgenbillede havde bevæget Øjnene. Kort Tid efter kunde Pressen meddele, at »den af Vikariatet i Rom nedsatte Undersøgelseskomité har givet Offentligheden Meddelelse om, at Fænomenet skyldes Lys-effekter«.

Troligt nok har det lille Dementi faaet en eller anden Læser til at tænke: »Der har vi det. Folk tror at opleve et Mirakel, men ved nærmere Eftersyn viser det sig naturligvis, at det har været en Øjenforblændelse. Saadan er det sikkert altid; der sker ingen Miraler. Fortidens godtroende Mennesker har skregel op om Mirakler, saa snart noget usædvanligt foregik. Heldigvis ser moderne Mennesker mere nøgternt paa Tingene.«

Læg Mærke til, hvem der satte Undersøgelsen i Gang

Maaske er Sagen blevet drøftet ved en Eftermiddagste og har givet Anledning til en Bemærkning om, at »den katolske Kirke, der stadig tror paa Mirakler, har utrolig svært ved at følge med Udviklingen.«

Til den Læser, der har givet Plads i sit Sind for saadanne Betragtninger, siger vi: Glem ikke, at det just var en kirkelig Undersøgelseskomité, som dementerede det formodede Mirakel. Kirken er nemlig meget kritisk overfor formodede Mirakler.

I den Forbindelse kan det være nyttigt at vide lidt om, hvorledes det gaar til, naar der i Lourdes, det store Valfartssted i Pyrenæerne, konstateres Mirakler.

Paa Forhaand er udelukket alle de Tilfælde, hvor der kunde være Fare for Suggestion; altsaa alle Nervesygdomme. Der findes i

Foran Rosenkrans-Basilikaen i Lourdes

Lourdes et Læge-Bureau, „Bureau des constatations“ under Ledelse af Dr. Vallet. Her bliver Patienterne, som bringes til Lourdes, undersøgte, og her foretages en grundig Undersøgelse, naar det formodes, at en mirakuløs Helbredelse har fundet Sted. Et Aar efter Helbredelsen foretages en ny Undersøgelse, og hvis den har holdt Stik, kan den officielle Meddelelse ske.

Hvor Suggestion er udelukket

Denne Erklæring siger intet om, hvorvidt Helbredelsen er et Mirakel. Den konstaterer blot, at en

meget alvorlig Sygdomstilstand pludselig er blevet afløst af en fuldstændig Sundhedstilstand; samtidig gives en Beskrivelse af Tilstanden før og efter Helbredelsen. I Læge-Bureauet findes iøvrigt en saare interessant Samling Fotografier, taget før og efter Helbredelsen. »Bureau des constatations« staar aabent med alle sine Oplysninger for enhver Læge, der maatte ønske at studere det foreliggende Materiale; mange Tusinde Læ-

ger har i Tidens Løb foretaget et saadant Studium i Lourdes. For nogle Aar siden holdtes samme Sted en Lægekongres med 700 Deltagere.

Hvis nogen ønsker nærmere at studere Miraklerne i Lourdes, henvises til Dr. Vallets indgaaende Redegørelser, som i hvert Fald foreligger paa Fransk. Eksempelvis skal vi nævne et Tilfælde: En Kvinde led af Benbrud. Desuden mangede en Benflis. Efter at Patienten havde været nedsænket i Bassinet med Vand fra Kilden, viste det sig, at ikke blot var Benbruddet forsvundet, men den manglende Benflis var endogsaa erstattet.

Selv den mindste Modgang

Jeg havde tilbragt Morgenen med at læse Ugebladet, bl. a. Artiklen om den hellige Antonius, som er saa trofast til at hjælpe i vanskelige Situationer, skriver en Læser. Jeg maatte indrømme, at jeg havde ikke ret ofte tænkt paa at henvende mig til ham — ikke sandt, man skal selv sørge for at have Orden paa sine Ting og ikke gaa og smide dem væk, for saa bagefter at sætte en høj Helgen til at lede dem op igen!

Da jeg senere paa Dagen havde aflagt et Besøg paa Biblioteket, var det mig imidlertid ikke muligt at finde mit Garderobemærke, og jeg maatte op med 1 Kr. i Bøde for at faa mit Tøj udleveret. Jeg havde vendt og rystet min Taske med Nøgler, Lommebog o. s. v. — det lille Metalskilt var og blev borte.

Mens jeg nu sad paa et Mælkeri og ventede paa Dagens beskedne Ret til 1,10, kom jeg i Tanke om Ugebladet og Sct. Antonius. »Kære hellige Antonius, du kunde maaske hjælpe mig, saa jeg kan finde Mærket og faa min Krone igen, jeg kan daarlig undvære den, men saa skal dine Fattige til Gengæld faa 25 Øre.« Derefter aabnede jeg Tasken, trak Lommebogen op — og lige indenfor Omslaget laa Garderobemærket nok paa pænt!

Noget Brud paa Naturens Orden var der naturligvis ikke sket. Men uden Sct. Antonius' Hjælp kunde jeg nok være kommet til at rode længe endnu efter det lille Mærke. Og er der ikke noget henrivende i, at selv den mindste og mest materielle Modgang, vi møder, lader ikke Gud og hans Helgener ligegyldig, naar den giver os Anledning til at lægge vor Tillid for Dagen.

Sorte Hænder, men rene Hjertier!

Vi fortsætter Offentliggørelsen af Bidragene til Enquéten om Viljekraft. Denne Uges Bidrag er sendt os fra en Læser i Belgien:

De fleste Eksempler paa Viljestyrke foregaar i det skjulte — i Dagliglivet — men de er ikke de ringeste. De har maaske hørt om Jocisterne: den katolske belgiske Arbejderungdom, hvis Ideal det er at genkristne den afkristnede Arbejderbefolkning. Hvad koster det ikke af Viljestyrke først paa Arbejdspladsen at virke ved Eksempel og dertil forsvarer Troen og Moralens, der dér ofte er saa stærkt angrebet eller gjort til Grin! Dernæst — efter en lang Dag at have slidt i Kulminen, Smedjen eller paa Fabriken — tilbringer Hundreder af Jocister deres Fritid med at opsøge den Mængde af deres Kammerater, der paa Grund af daarlig Indflydelse har mistet deres Tro. Det kræver Viljestyrke og Udholdenhed at gaa Gade efter Gade igennem og banke paa for at faa de unge i Tale — det koster ogsaa Studium for at kunne tage Diskussionen op med Kommunisten og Vantro; ofte er Takken for deres Anstrengelser Skældsord eller Haan. Og dog har de opnaaet Resultater, der overgaar enhver Forstilling: jævne, unge Arbejdere har bragt Tusinder tilbage til Kirken.

Men Jocisten ved hvor Kraften skal hentes; tidlig om Morgenen

staar han op for at deltage i Messeofret og opofre det for sine Kammerater, inden han gaar til Arbejdspladsen, for der at »leve« Jocistbønnen:

Herre Jesus Kristus, jeg opofrer til Dig hele min Dag — mit Arbejde, Anstrengelser, Glæder og Sorger!

Tilstaa mig ligesom alle mine Arbejdskammerater at tænke ligesom Dig — arbejde med Dig og leve i Dig.

Indgiv mig at elske Dig af hele mit Hjerte og elske Dig af alle mine Kræfter!

Komme Dit Rige paa Fabrikken — i Værkstedet — paa Kontoret — i Kasernen og i vore Hjem!

Maatte de Arbejders Sjæle, som i Dag kommer i Fare, forblive i Din Naade!

Og ved Guds Barmhjertighed hvile i Fred de Arbejdere, der er døde paa Arbejdets Æresmark!

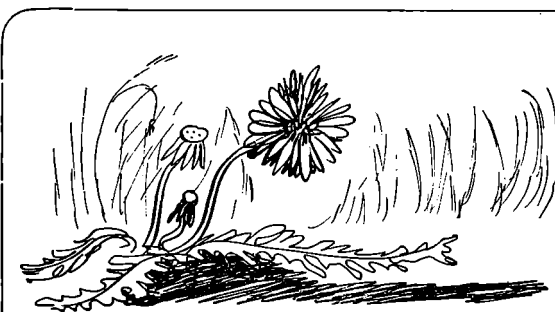
Allerhelligste Jesu-Hjerte, velsign den katolske Arbejderungdom!

Allerhelligste Jesu-Hjerte, helliggør den katolske Arbejderungdom!

Allerhelligste Jesu-Hjerte, komme Dit Rige ved den katolske Arbejderungdom!

Apostlenes Dronning, bed for os!

P. B.

Mælke- bøtterne

*Se, Mælkebøttefloret
har aabnet Ilden, Hu og Hej,
der er et Skraal ved Sti og Vej,
hvor de har taget Ordet.*

*Smaa gule Gadedrenge,
smaa Latterkluk fra Vej og Sti,
I er den tabte Melodi,
vi har efterlyst saa længe.*

Husk vor Presse paa Søndag!

Pinsedag afholdes der i alle Kirker og Kapeller Kollekt til Fordel for den katolske Presse. Har De glædet Dem over, at Ugebladet endnu ikke har været nødt til at foretage Indskrænkninger trods Dyrtiden, saa hjælp med Deres Gave til, at dette heller ikke maa ske i Fremtiden. Er De glad for Bladets mange Billeder, saa hjælp til, at denne Standard kan opretholdes, maaske hæves, saa vi kan bringe endnu flere aktuelle Billeder. De ved, hvor meget det er Biskoppen og alle vore Præster om at gøre, at Ugebladet er godt, og at det bliver læst af alle. Deres Bidrag kan hjælpe til begge Dele.

Indsamlingen til Feriehjemmene

Første Bidragliste

Foreløbig er modtaget: Konvertit 5 Kr., Frk. F. 10 Kr., P. og E. 25 Kr., ialt 40 Kr.

Af Rationeringsmærker er modtaget: 6 Rugbrødsmærker, 2 Franskbrødsmærker, 1 Smørnærke, 16 Sukkermærker, 10 Grynærker, 10 Haandsæbemærker og 16 Sæbepulvermærker.

Hjertelig Tak. Det var en Begyndelse, men der er langt igen, før Ferien er sikret for de mange Børn, der venter. Bidrag modtages af Ugebladets Redaktion, Nørrebrogade 27 C.

Prinsesse Margrethes Feriehjem

»Danmarks katolske Kvindeforbund«, som i 17 Aar har drevet Prinsesse Margrethes Feriehjem, og som betragter det som en af sine Hovedopgaver at opretholde og udvide det, saaledes at saa mange som muligt af vore smaa katolske Piger kan hente baade aandelig og legemlig Styrke til at modstaa den kommende Vinter, anmoder indtrængende om Støtte, grundet paa de vanskelige Tider og den forestaaende Udvidelse. Foruden Pengebidrag til Anskaffelse af ca. 20 nye Sengesteder og den daglige Drift i Sommer trænger vi til Sengetøj, især Tæpper og Puder, samt Naturalier. Gaverne bedes sendt til Søstrene, Østerbrogade 7 D, og Pengebidrag (samt Rationeringsmærker) enten til Ugebladets Redaktion, Nørrebrogade 27 C., eller

til D. K. K. F.s Formand, Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavsgade 26.

St. Ansgars Kirke

Pinselørdag 7½ Daabsvandets Indvielse, derefter Højmesse. Pinsedag 7 og 8 stille Messe, 10 Pontificalmesse, 19½ Andagt. 2. Pinsedag 7 og 8 stille Messe, 10 Højmesse, 19½ Andagt.

Sakramentskirken

Pinsedag som om Søndagen. 2. Pinsedag som om Søndagen, dog ingen Andagt.

St. Mariæ Kirke

1. Pinsedag er Gudstjenesterne som om Søndagen. 2. Pinsedag: Stille Messe Kl. 7 og Kl. 8. Kl. 9: Biskoppens Messe med Konfirmation.

Jesu Hjerter Kirke

Pinsedag 10 Levitmesse, 19½ Festandagt, iøvrigt som om Søndagen. 2. Pinsedag som om Søndagen, dog ingen 11½ Messe og intet Kongregationsmøde.

St. Antoni Kirke

Pinselørdag 7 Daabsvandets Indvielse, Litani, Højmesse. Pinsedag 8 stille Messe, 10 Højmesse. 2. Pinsedag kun Messe Kl. 9.

St. Therese Kirke

2. Pinsedag kun Messe Kl. 8½. Sakramental Velsignelse 16½.

St. Knud Lavards Kirke

Pinsedag 7 og 8,15 stille Messe, 9,30 Højmesse, 20 Majandagt. 2. Pinsedag 9,30 Sangmesse.

Immaculatakirken

Pinsedag 7 stille Messe, 10 Højmesse, 18 Majandagt. 2. Pinsedag 7 Kommunionuddeling, 9 Sangmesse, 19½ Majandagt.

Ungdomsmøde i St. Mariæ Sogn

Unge i St. Maria Sogn indbydes til Ungdomsmøde *Fredag d. 22. Maj 1942*. Vi overværer først Majandagten *Kl. 19,30* og samles derefter i Menighedssalen. Taler af Sognepræsten og Hr. Niels Frederiksen. Pastor O. Sørensen vil vise Lysbilleder om Rom.

Kaffebord 50 Øre. (NB! Eget Forbrug af Sukker bedes medbragt!).

Forskellig Underholdning. Medbring Salmebog eller Messerogbog, da Pastor Hake vil indøve reciteret Messe med os. Endelig bedes Sangbog medbragt!

Vel mødt til St. Maria Sogns første Ungdomsmøde!

Katolsk Ungdoms Klub

København

Program for *Foraarsfesten* Søndag den 31. Maj Kl. 20,15, Sct. Knuds Sal, Stenosgade 4.

March ved Hr. Niels Frederiksen. Fællessang.

Tale af Pater P. Nösen S. J. Recitation: Frøken *Antonia Cresta*, »Spontan Hyldest til Foraaret« af Hr. Lauritz Andersen.

Fælles Kaffebord.

Amerikansk Lotteri med gode Gevinster.

Fællessang.

Sketch: Lotte, Ruth, Leo, Albert. Film: »Paa Feltfod« med Gøg og Gogge.

Afslutning.

Billetpris Kr. 1,50 incl. Kaffe. Billetter faas hos Portneren, Stenosgade 4, i Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, samt hos Klubbens Medlemmer.

NB. Af Hensyn til fælles Kaffebord bedes man købe Billet inden den 28. Maj. Intet Billetsalg ved Indgangen.

Alle unge med Forældre, Venner og Bekendte indbydes til at deltage i denne Fest, som afslutter K. U. K.s Sæson 1941—1942. Køb Billet i Tide. Pladsen er begrænset, og vi plejer at have fuldt Hus ved vore Fester.

Aftenunderholdning

til Fordel for Frank Andersen-Fondet *Lørdag d. 6. Juni 1942* Kl. 20 pr. i den røde Sal, Stenosgade 4.

Program:

Musik. Ved Flyglet Pianistinden Frk. *Jytte Albrechtsen*.

Oplæsning. Skuespillerinden Frk. *Antonia Cresta*.

Pause. Amerikansk Lotteri.

Herefter opføres Lystspillet: »Et farligt Eksperiment«.

Billetter à Kr. 1,00 hos: Alexander Koch, Lykkesholms Allé 7, Eva 2667, Portneren, Stenosgade 4, Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, og ved Indgangen. Indgangen aabnes Kl. 19,30.

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

Velanbefalet ung Pige

søger Plads i katolsk Hjem som Stuepige uden Madlavning. Bill. nrk. »Ung Pige« modtager Redaktion, Nørrebrogade 27 C.

Modtagelighedsalder

Jeg hørte forleden et Foredrag, der har Bud ud over den snævre Kreds, det blev holdt for. Der var her Tale om Dr. Maria Montessoris pædagogiske Opdagelse. Denne bestaar væsentlig i den Iagttagelse, at der i Barnets Udvikling er bestemte Perioder, da det er særligt modtageligt for en eller anden Paavirkning. Det er, som om der paa bestemte Tidspunkter i den lille Hjerne kommer en Celle eller et Hjernecentrum til Udfoldelse, og som da trænger til at tages i Brug. Trangen tilkendegives ved, at Barnet begynder at stille Spørgsmaal angaaende paagældende Emne eller paa anden Maade søger at beskæftige sig med det. Ligesom Buske og Træer i vor Have hver paa sin Tid skyder Knopper og Blade, saaledes udfolder ogsaa Barnets mangfoldige Evner sig hver paa sin Tid. Snart føler det vordende Menneske Trang til at tegne, snart til at lægge sammen og at trække fra, snart er det Historier, det vil høre, eller ogsaa faar det pludseligt Interesse for at stave.

Bliver Barnets øjeblikkelige Trang undertrykt, idet de voksne afviser dets Spørgsmaal eller endog tvinger Barnet til at beskæftige sig med noget andet end det, der netop har dets Interesse, da er det til Skade for Barnets Udvikling. Det belejlige Øjeblik i det unge Liv bliver da

forpasset. Hvad Barnet ellers vilde have tilegnet sig med legende Lethed, bliver den unge siden nødt til at faa indskærpet med megen Besvær. Naar det forsømte overhovedet lader sig indhente! For det er en Kendsgerning, som ogsaa hører med til Dr. Montessoris Iagttagelser, at der er Ting, som et Barn kan lære og som den voksne ikke evner: et Barn kan f. Eks. lære at tale et fremmed Sprog hurtigere end dets Forældre, endskønt man ellers skulde tro, at de har bedre Forudsætninger. Barnet kan ogsaa lære at tale hvilket som helst Sprog uden Accent, en Gave, der lader til at aftage med Aarene. En Kendsgerning er det ogsaa, at En, der venter med at spille Klaver eller Violin indtil han er kommet op i Aarene, aldrig vil bringe det ret langt. Det er Modtagelighedsalderen, der spiller en afgørende Rolle, naar det drejer sig om Tilegnelse af en hel Del Kundskaber og Færdigheder.

Og blandt disse Kundskaber og Færdigheder, som skal erhverves i en ganske tidlig Alder, rangerer ogsaa Religion. Dr. Montessori har fastslaaet, at Modtagelighed for det religiøse indtræffer hos Barnet saa tidligt som i 3—5 Aars Alderen. Barnet begynder at spørge om Gud, Engle og Helgener. Det viser Interesse for religiøse Sym-

boler, som taler særligt stærkt til et Barn, der som bekendt erfarer Tingene og følgelig ogsaa Gud ad Fantasiens blomstrende Vej. Liturgien med dens vekslende Handlinger, dens Farver og egne Melodier gør et langt dybere Indtryk paa Barnets Sind i denne Modtagelighedsalder end voksne kan tænke sig. Det gælder da ogsaa, at enhver, der har Ansvar for Barnets Opdragelse, viser sig imødekommende over for det lille Menneskes Behov. Børn bliver snydt for det allerbedste, naar de i ovennævnte unge Alder ikke hører om Gud, naar de ikke lærer at gøre Korsets Tegn, lægge deres smaa Hænder sammen til Bøn, eller naar de ikke faar Lov til at knæle og at se paa fromme Billeder. Børnenes normale Trang bliver miskendt, naar de ikke maa komme med i Kirken under Paaskud af, at de dog ikke forstaar, hvad der foregaar. De forstaar det paa deres Maade, og den kan staa Maal med de voksnes, naar det drejer sig om det hellige og mysteriøse.

Paa dette Punkt holder den moderne Pædagogik med det gamle Evangelium, der viser os Frelseren forsvarende Børnenes gode Ret til at være med: »Lad de smaa Børn komme til mig, og formen dem det ej.«

S. W.

Hvorfor forbyder Kirken Ligbrænding?

Lidt om kirkelig Lov, Hygiejne og Æstetik

Vi har modtaget nedenstaaende Forespørgsel, som Pastor Kjeld Geertz-Hansen venligst har givet et udførligt Svar paa.

Begravelsesmaaden ved Ligbrænding vinder mere og mere Indpas. Spørgsmaalet er ogsaa af mere vidtrækkende Betydning. Tænk paa vore raskt voksende Byer, disse kan ikke i det lange Løb have store Kirkegaarde inde i Byen, eller dens umiddelbare Nærhed. Det er et Problem, som engang maa have sin Løsning. Ganske vist er Ligbrænding oprindelig en hedensk Skik fra Aartusinder tilbage. Men nu lever vi i 1942. Disse to Tidsperioder kan ikke sammenlignes! Set fra et hygiejnisk og æste-

tisk Synspunkt er Ligbrænding at foretrække!

Nu ved undertegnede meget godt, at vor hellige Kirke officielt og principielt er imod Ligbrænding.

Men hvorfor?

Hvad siger katolske Historikere? Hvad siger vore katolske Læger i Spørgsmaalet Ligbrænding kontra Begravelse? Mon ikke de sidste foretrækker Ligbrænding?

Spørgsmaalet Ligbrænding mener jeg trænger til en Opklaring, ikke mindst for vor katolske Ungdom og vore mange Konvertitter, mange har maaske stillet sig i Tvivl om dette Problem! Hvorfor er vor Kirke imod Ligbrænding?

»Nordjyden«.

Kirkens Forbud mod Ligbrænding

1) Alle vigtige Spørgsmaal indenfor Kirkens Disciplin afgøres i Overensstemmelse med Kirkens Lovbog af 1918 »Codex Juris Canonici«. I Tvivlstilfælde ogsaa kaldet Grænsetilfælde henholder man sig til den stedlige, kirkelige Øvrigheds Afgørelse, og hvor denne ikke foreligger til moral-teologiske Forfatteres Værker. I dette sidste Tilfælde er Marginen naturligvis større.

Den kirkelige Lovbogs Stilling til Ligbrænding er ganske klar. Canon 1203 Par. 1 forbyder kort og godt Ligbrænding. Par. 2 tilføjer, at de Efterlevende ikke bør opfylde den Afdødes Vilje om Ligbrænding og ganske bør se bort derfra, hvor dette Ønske er knyttet til testamentariske Bestemmelser.

Ifølge Can. 1204 bestaar den kristne Begravelse i Overførelse

af Liget til Kirken og derfra til en indviet Kirkegaard.

Ligbrænding udelukker fra kirkelig Begravelse. Can. 1240 Par. 1 nævner Listen over de Kategorier af Mennesker, som man ikke maa tilstede kirkelig Begravelse (medmindre de før Døden har givet Tegn paa Anger eller ikke var i Besiddelse af deres Aandsevner). Jeg nævner nogle Eksempler: Vranglærere, Frimurere, Selvmordere, Duelanter o. s. v. Par. 5 nævner udtrykkeligt: »De, der har bestemt, at deres Legeme skal brændes«.

I Can. 1212 kræves der Oprettelse af en speciel Kirkegaard for dem, der ikke maa komme i indviet Jord, og endelig forkyn-der Can. 2339, at de, der kirke- ligt begraver de ovennævnte Kategorier, er suspenderet (udelukket fra deres Embede) og ikke maa have Adgang til Kirken.

Dette er den juridiske Side af Sagen, saadan siger Loven, og Loven kræves overholdt.

Forbudets Baggrund

2) Vi gaar nu over til Kirkens Begrundelse af sin Stilling. Denne staar naturligvis ikke i Lovbogen, men maa søges hos Lovbogens Kommentatorer, idet Lovbogen er opstaaet som en Frugt af smaa to Aartusinders Udvikling.

Kirkens Stilling bestemmes a) af en Betragtning af Menneskets Natur og det kristne Kald, og b) af ydre, historiske Foreteelser.

a) Ifølge den hellige Paulus betragter Kirken det menneskelige Legeme som »Helligaandens Tempel«, altsaa noget helligt og ukrænkeligt. Legemet modtager de Salvelser, Korstegn og Haandspaalæggelser, hvorved Sakramenterne meddeles. Specielt viser Historien, at Gud har værdiges at udvirke Mirakler baade ved levende Helgeners Legemer og ved deres jordiske Rester.

Lige fra Kristendommens første Møde med Hedenskaben blev Begravelsen af Legemet den specielt kristne Gravskik. Den afløste overalt de forskellige hedenske Gravskikke — ganske særlig Ligbrænding. Katakomberne er her det talende Vidnesbyrd med sine ca. 6 Millioner Begravelser. Det er og vilde være utænkeligt, at de mange Martyreres sønderrevne, skændede eller brændemærkede Legemer skulde kunne overgives til komplet Destruktion ved Ild. De Kristne satte tværtimod deres Liv paa Spil for at redde de ofte sørgelige Rester, der for dem var Vidnesbyrd om Aandens Herredømme over Kødets. Disse Rester blev til Relikvier.

I vore Dage er det i Missionslandene af den allerstørste Betydning at afløse de hedenske Gravskikke, fordi disse oftest er de mest udholdende Bærere af hedenske Forestillinger.

Endelig maa nævnes, at den kristne Lære om »Kødets Opstandelse« bedst udtrykkes ved Begravelse. Det var da ogsaa denne Form, som vor Herre Jesus valgte, og som maa være lovgivende for Kristne. For at være helt nøjagtig maa det tilføjes, at

Ligbrænding kan tilstedes i Tilfælde, som Lægen foreskriver.

b) Den ydre historiske Foreteelse, der har ført til Kirkens skarpe Afstandtagen fra Ligbrænding, er den moderne, hedske Propaganda, der ved at sætte Ligbrænding i Højsædet mente at godtgøre, at »Kødets Opstandelse« dermed var umuliggjort. Kirken ved godt, at Gud evner at oprejse Legemer, i hvilken Tilstand de end var, da de blev stedet til Hvile, men den kan ikke se bort fra den moderne Ligbrændings Oprindelse. Denne er ca. 100 Aar gammel og stammer først og fremmest fra Frimurerkredse i Italien. Den antikristne Indstilling spores ogsaa tydeligt hos flere Ligbrændingsforeninger i Danmark.

For et Par Aar siden forhød Domstolene en af de største Ligbrændingsforeninger at anvende »Salmer«, som var smukke, danske Salmer, hvis kristne Udtryk var blevet fordrejet eller omdigtet i panteistisk Retning. Folkekirkens Præster nægtede da ogsaa i en Aarrække at medvirke ved Ligbrænding, men paa dette som paa saa mange andre Punkter gav de efter for »Udviklingen«.

Flere af dem har dog stadig en halvdaarlig Samvittighed (ganske som naar de vier fraskilte). Da Biskop Bruun-Rasmussen indviede Krematoriet i Horsens forrige Sommer, følte han Trang til at retfærdiggøre denne Handling i sin Indvielsestale. Noget lignende havde været unødvendigt, hvor det havde drejet sig om et almindeligt Begravelseskapel.

Vor Medvirkning ved Ligbrænding

3) Hvorvidt er det nu Katoliker tilladt at medvirke ved Ligbrænding? Spørgsmaalet maa løses udfra Principet »Den der medvirker ved en Handling siger dermed, at Handlingen er tilladelig«. Hvis jeg er Forlover ved Vielse af Fraskilte, anerkender jeg derved Skilsmisse og benægter Ægteskabets Ubrydelighed saaledes som Gud lærer det i

baade det Gamle og det Ny Testamente.

En ren »materiel« (mekanisk) Medvirkning kan tilstedes; man er f. Eks. Ligbærer eller Gartner.

Overværer man derimod en Ligbrænding som Præst eller Paarørende, udtrykker ens Tilstedeværelse, at man billiger den Ligbrænding, man for Øjeblikket er til Stede ved.

Kirkens saakaldte »positive Love« (Love, der ikke begrundes udfra Naturloven, eller som ikke er dikterede af den guddommelige Aabenbaring) er ikke forpligtende for ikke-katolske Kristne. Herunder hører Fastebud, Abstinens o. s. v. og Begravelsesskik. En Katolik kan saaledes overvære en Protestants Ligbrænding, hvis hans Tilstedeværelse ikke ligefrem fremkalder Forargelse. I Tyskland f. Eks. er det utænkeligt, at en Katolik overhovedet overværer en Ligbrænding, fordi det i Tyskland er en kendt Sag, at den, der lader sig brænde, demonstrerer mod den kristne Tro. I Danmark vil en Katolik kunne overvære en Ligbrænding, fordi der almindeligvis ikke forbindes nogen Demonstration med denne Handling. Skulde der være det, bør han holde sig væk.

Er den afdøde Katolik, eller har han nogensinde været det, er hans Ønsker om at blive brændt ligegyldige, da han i levende Live var forpligtet til at overholde ogsaa Kirkens »positive Love«. Det er derfor umuligt for en Katolik at overvære en frafalden Katoliks Ligbrænding. Hvis Frafaldet er af saa gammel Dato, at ingen tænker paa, at Manden nogensinde har været Katolik, kan det i Danmark maaske tolereres, at hans Efterladte (selv om de er Katolikker) kan overvære Ligbrændingen, men en Præsts Tilstedeværelse som Paarørende er udelukket.

Han maa i alle Tilfælde ubundet kunne forkynde Kirkens Love overfor Katolikker og kræve dem respekteret. Bliver det bekendt, at han har overværet en frafalden Katoliks Ligbrænding, er Præstens Autoritet brudt, naar han maa kræve Kir-

kelovene respekteret i særlig delikate Tilfælde. Han vilde blive afvæbnet med den enkelte Bemærkning: »De gør det jo selv.« Denne Retningslinie kan det være tungt at skulle følge, men man kan ikke som Kristen undgaa at komme i Konflikt med »denne Verden«. Her gælder Herrens strenge Ord: »Hvis nogen kommer til mig, men ikke hader sin Fader og Moder, Hustru, Børn, Brødre, Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel« (Lukas 14, 26). Ordet »hade« betyder i det jødiske Sprog »at holde mindre af«. Altsaa vi maa foretrække Kristus — selv fremfor dem, der staar os allernærmest.

Kirkens Ret til at stille Krav

4) Hele Grundlaget, hvorpaa disse Betragtninger hviler, er dette: Kristus har sat sin Kirke som Hyrde over og for sin Hjord. Kirken er ikke en i Lufte svævende Abstraktion, men et synligt Samfund under en af Kristus indsat Ledelse: Biskopperne.

Han sagde til Petrus: »Vogt mine Faar, vogt mine Lam.«

Dette er i Jesu Mund det samme som at sige: Du skal ikke alene lære min Menighed, hvad Aabenbaringen indeholder, men du skal ogsaa vejlede den paa alle Maader, saaledes at den uden Tøven og Tvivl kan finde frem til det af mig fattsatte Maal, Himmelen. Kirken maa derfor selv afgøre, hvad der falder ind under dens Kompetence, for til den — som Samfund betragtet — er alene givet Aanden, »der skal vejlede til al Sandhed«.

Da Livet jo bestaar af mange praktiske og ofte tilsyneladende smaa Vanskeligheder, maa vi ogsaa forvente, at Kirken, der overvaager vore Skridt, griber ind i selv de mindste Detailler.

Kirkens Lovgivning bygger derfor ikke paa Magtstræv, men paa Kristi egen guddommelige Vilje. Saa gælder det blot om at indse, at saaledes skal Kristi Ord forstaas, men det er et andet Spørgsmaal, som her kun berøres.

Agitatoriske Paastande

5) Ligbrændingens Tilhænge-
re anfører ofte, at en Ligbræn-
ding er billigere end Begravelse.
Ved at henvende sig til en ka-
tolsk Bedemand kan man faa op-
lyst, at dette er positivt forkert.
Vore katolske Sogne vil sikkert
alle være rede til yderligere at
bringe Ofre, saa at enhver selv
nok saa fattig Katolik kan faa
en kristelig Begravelse ikke blot
fra de ofte forfærdelige Ligka-
peller, men ogsaa fra Kirke efter
forudgaaende Sjælemesse.

En anden Paastand om, at
Kirkegaardene i en Storby tager
urimelig megen Plads, maa
stemples som meget umoderne.
Er der noget en Storby trænger
til, saa er det Aandehuller. Fle-
re af vore store, træbevoksede
Kirkegaarde gør her i Køben-
havn god Fyldest. Samtidigt vil
de være ganske anderledes egne-
de som Rammen om Mindes-
mærker over Nationens store
Mænd end en Urnehal, der min-
der om Krukkers Anbringelse i
et Beredskabslager eller Apotek.
Indtil Dato er da ogsaa de
Mænd, som danske Katolikker
ønsker at mindes, med Ære be-
gravet saaledes: »at de hvile de-
res Bene bag Højens Bautasten«.

Endelig er der gjort et stort
Nummer ud af Paastanden, at
Ligbrænding er mere hygiejnisk.
Efter Samtale med en kendt, ka-
tolsk Læge kan derpaa svares:
Overholdes de gældende, danske
Regler om Begravelser, betyder
en Kirkegaard ingen Fare af no-
gen Art. Ganske vist gaar Lege-
met i Forraadnelse, men Jorden
indeholder i Forvejen saa mange
Millioner Bakterier, at dette in-
tet betyder. Kun hvis en Vand-
ledning eller et let vandførende
Lag førte Stofferne fra en Kir-
kegaard hurtigt hen til en Brønd,
kunde der være nogen Fare, men
selv i dette Tilfælde maa man
huske, at Vand har en Evne til
at rense sig selv; man tænke
blot paa et Kildevæld eller en
Sø. I gamle Dage laa Møddin-
gerne ofte meget nær Brøndene
uden at man af den Grund med
Sikkerhed kan fastslaa, at dette
Forhold gav Anledning til yder-
ligere Sygdomstilfælde (med

mindre Gødningsvandet løb lige
ned i Brønden, naturligvis). Som
Kirkegaardene nu er indrettet i
Danmark, er al Tale om, at det
skulde være uhygiejnisk, noget
Snak. Saa vidt Lægens Udtalelse.

Derimod synes undertegnede,
at det er langt mere uappetitligt,
at vore overbelastede Kremato-
rier udspyr en tyk sort Røg Da-
gen lang. Jeg antager ikke, at
det er uhygiejnisk, men at faa
Soden fra den Slags »Fabriks-

skorstene« ind i sit Spisekam-
mer, er ikke ligefrem appetitligt.
Det er Skorstensrøg aldrig, men
naar man tænker paa, hvilke
»Kul«, der her gaar op i Røg ...
De kan selv tænke Tanken til
Ende.

Skal vi saa være enige om at
bekæmpe den Psykose, vore Lig-
brændingsforeninger prøver at
paavirke ellers fornuftige Men-
nesker med.

Kjeld Geertz-Hansen.

Helsingørs katolske Fortid III

Fra Reformation til Genrejsning

De Døde vidner

Karmeliternes Bygninger hø-
rer til de smukkeste Minder fra
Helsingørs katolske Fortid. Sø-
farerhospitalet fortæller om de
gamle Munkes opofrende og
menneskekærlige Omsorg, Klo-
steret om deres religiøse Sinde-
lag, Kapitelsalen om deres høje
Aandsliv, Klosterkirken om de-
res fromme Kunstsans og Iver
for Guds Ære. Alt dette blev
ødelagt ved Reformationen. Man
forstaar Museumsinspektør H. C.
Broholms Standpunkt, naar han
forleden i Nationaltidende (18.
IV.42) i en Anmeldelse af Over-
læge Isagers Værk om Skelet-
fundene ved Øm Kloster bl. a.
skrev følgende alvorlige Ord:

»Fra de tavse Døde kommer
et Vidnesbyrd om de Kærlig-
hedsgerninger, den gamle Kirke
øvede, og en bitter Anklage mod
dem, der slog en Streg over Aar-
hundreders gode, gamle Tradi-
tioner uden at være i Stand til
at sætte noget i Stedet, der hav-
de blot en Brøkdel af det gode,
som den gamle Gejstlighed hav-
de givet. Det er paa Tide, man
reviderer Begreberne og giver
den katolske Kirke, hvad den
fortjener af Anerkendelse. De
Minder, der er bevaret os fra
dens sidste Dage, viser, at det
ikke var skurkagtige Aflads-
kræmmere, levelystne Munke og
dovne Prælater, som man havde
Ret til at jage paa Døren. En

Nedgang i aandelig og social
Kultur, det var det, der i første
Omgang fulgte i Reformationens
Spor. Den, der tvivler herom,
kan faa Syn for Sagn ved at
sammenligne Rummene i Natio-
nalmuseet fra Reformationens
første Tid med Senkatolicis-
mens.«

Reformationen fejede Aarhun-
dreders gamle Kultur af Vejen
og forvandlede Danmark til en
aandelig Provins af det prote-
stantiske Tyskland.

I vore Dage virker den tomme
Niche paa Karmeliterhuset som
en Illustration til den katolske
Bys Skæbne i Tiden efter Kirke-
omvæltningen 1536 til Grundlo-
ven 1849.

Religiøs Frihed i Evangelii klare Lys

Da Kristian III 1536 ved
Hjælp af tyske Lejetropper hav-
de gennemført sit dristige Stats-
kup, hvorved samtidig den tyske
Lutheranisme indførtes som
Landets officielle Religion, blev
Danmarks 700 Aar gamle For-
bindelse med Moderkirken i
Rom fuldstændig afbrudt i Lø-
bet af nogle Aartier. Ved de saa-
kaldte 25 Fremmedartikler fra
1569 lukkede Kristian III's Ef-
terfølger, Frederik II, Rigets
Grænser hermetisk for al ka-
tolsk Paavirkning udefra. Da
den ny Statsreligion tildels var

blevet paatvunget ved Vold og Magt og ikke mindst ved Hjælp af en polemisk Propaganda efter udenlandsk Mønster, havde man Grunde nok til ogsaa at være paa Vagt overfor enhver katolsk Reaktion indefra. En Række strenge Forholdsregler tilintetgjorde den sidste Rest af Landets katolske Fortid.

1606 opholdt den norsk fødte Jesuit Laurits Nielsen sig en tre Ugers Tid i Helsingør, hvor han opsøgte de udenlandske Katolikker og læste Messe for dem i Privathuse. Men kort efter blev han landsforvist. 1622 forsøgte to Dominikanerpatres fra Nederlandene at komme i Forbindelse med de i Danmark bosatte udenlandske Katolikker bl. a. i Helsingør. Men 1624 udstedte Kristian IV en Forordning, hvori det hedder, at det under Livs Fortabelse skulde være forbudt, at pavelige Munke, Jesuitter, Verdenspræster og andre saadanne gejstlige Personer begiver sig til Kongens Riger og Lande eller opholder sig deri.

Da Bekendelsen af den katolske Tro for de indfødtes Vedkommende ifølge Kristian V's danske Lov 1683 straffedes med Konfiskation og Landsforvisning, havde danske Konvertiter og Katolikker kun een Udvej: at bosætte sig i Udlandet. Mod udenlandske Katolikker udvistes større Tolerance. I København fik Katolikkerne efter 1648 Lov til at besøge Gudstjenesten i den franske, spanske og tyske Gesandts Privatkapeller. I Fredericia var der Religionsfrihed for udenlandske Katolikker. Her grundlagde Jesuitterne 1674 en katolsk Menighed og overtog som Feltpræster Sjælesorgen for de katolske Soldater blandt Lejetropperne.

I sine Velmagtsdage, i det 17. og 18. Aarhundrede, var Helsingør i langt højere Grad end nogen anden dansk Købstad et Samlingssted for fremmede. Det har sikkert været ikke saa faa udenlandske Katolikker, der i det 17. og 18. Aarhundrede har boet eller for kortere Tid har opholdt sig i Helsingør. Fra henvend 1770 var der igen en katolsk Præst i Helsingør, som tillige

var Huskapellan hos den spanske Konsul. Omkring 1800 holdt Præsten i Helsingør samtidig periodisk Gudstjeneste i Hellebæk for katolske Haandværkere fra Lüttich, der arbejdede i den tidligere Schimmelmannske Vaabenfabrik. 1804 var en Franskmand ved Navn Tellier, tidligere Huslærer hos Baron Selbye, Præst i Helsingør. I de følgende Aartier var der ingen Gudstjeneste i Byen. Selv efter at Grundloven 1849 havde indrømmet Katolikkerne fri Religionsøvelse og politisk og borgerlig Ligeberettigelse, kunde man foreløbig ikke tænke paa at oprette en katolsk Menighed.

Det var først i 1894, at der paa Biskop von Euchs Initiativ igen blev indført katolsk Gudstjeneste. Den 20. April samme Aar læste Pater von Geyr fra Stenosgade for første Gang Messe i Familie Durafours Lejlighed. Her holdt han derefter i alt 12 Gange Gudstjeneste, indtil man i Juni Maaned det følgende Aar lejede en Etage i Ejendommen Sudergade 8. I de følgende Aar kom hver Maaned en af Præsterne fra København, deriblandt hyppigst Pastor Gamél og Pastor Ronge, for at læse Messe for Katolikkerne i Helsingør og Omegn.

Fortsættes i næste Uge

Kardinal Baudrillart

IN MEMORIAM

Min gamle Rektor er død. Han var meget andet stort: Titulær Ærkebiskop, Kardinal, Medlem af Académie Française og meget andet. Men for os var han: le Recteur. Os — det er Ballin, Benzon, Jaworski og flere andre Skandinaver.

Cardinal Baudrillart var en gammel Mand nu, 83 Aar, men fra sin Ungdom indtil sin sidste Time tro mod sit Valgsprog: Pro cruce virtus viresque, der bedst oversættes ved: alle Kræfter og Evner i Korsets Tjeneste. Det er et Kampraab, og Kardinal Baudrillarts Liv var en livslang Kamp for Sandhedens og Kirkens Ret. Han udgik med Em-

bedseksamen som Historiker fra Ecole Normale, Frankrigs fornemste akademiske Højskole, men i hine Dage en af Antiklerikalismens Højborgere, hvorfra Hærskarere af ateistiske Gymnasielærere udgik til ubodelig Skade for Frankrigs studerende Ungdom.

Den unge »agregé« (lidt mere end cand. mag.) indtraadte i Oratorianerkongregationen, men dyrkede stadigvæk sit Fag: Historie. Hans personlige Egenskaber og videnskabelige Dygtighed fik Pius X til at udnævne ham til Rektor for »Institut Catholique de Paris«, der er det betydeligste af de katolske Universiteter i Frankrig.

Det var i Modernismens Dage, hvor Rationalismen forsøgte at faa Foden indenfor katolsk Filosofi og Teologi. Det blev Rektorens Opgave at faa sand, moderne, videnskabelig Metode til at harmonere med Aabenbaringens Sandhed. Fra anden Side er det blevet hævdet (det er stadig god Latin herhjemme), at Retroenhed er en Hemske for videnskabelig Forskning. Mgr. Baudrillart førte Beviset for det modsatte. Han overtog i 1907 en

Højskole, der lige var beslaglagt af Regeringen og nægtet enhver økonomisk Støtte. Da han i 1932 kunde fejre sit 25 Aars Jubilæum som Rektor, havde han købt Institutionen tilbage af Staten, tildels fuldendt et storstilet Byggeri paa Grunden, bragt Professorernes og Docenternes Antal op paa et Par Hundrede og Studenternes op paa flere Tusinde, og alt dette havde han gjort i Tillid til Forsynet — uden een Øre fra Staten, men kun ved frivillige Bidrag. Videnskabeligt var det kommet dertil, at hans Elever tog de bedste Eksaminer paa »la Sorbonne« (Statens eget Universitet), og at Sorbonne-Elever for enkelte Fags Vedkommende (især Matematik og Naturfag) ikke kunde komme uden om Institut Catholique, hvis de vilde have den bedst mulige Undervisning. Flere af Inst. Cath.s Professorer var banebrydende i Verden, f. Eks. Branly (traadløs Telegrafi) og Rousselot (Fonetik). Professorerne i Teologi og Filosofi var af Rom anerkendt blandt Kirkens største og deres utallige Værker og Leksica (især!) uovertrufne.

For Frankrigs unge Gejstlighed betød Rektorens Indsats, at den blev i Stand til at vinde den akademiske Ungdom tilbage, langsomt men sikkert. Nu er Flertallet af Studenterne ved Frankrigs store Højskoler praktiserende — ja, kæmpende Katolikker, og i selveste »Académie Française« omtales Kristus ikke blot som en historisk Person — »Kristus« — men som »Vor Herre Jesus Kristus« (Notre Seigneur Jésus Christ).

Mod Slutningen af Verdenskrigen bad den franske Stat Rektoren om i flere latinske Lande at rehabilitere Frankrig, og han kunde nu gøre det og bevise, at Frankrig ikke blot var en antiklerikal Rede, men Grostedet for livskraftig Katolicisme af høj, kulturel Standard.

Samtidigt foretog han utallige Rejser i Ind- og Udland for ved sit Ord at kæmpe for Kirken og Frankrig. Han drog store Skarer af Studenter fra Udlandet til sit Universitet — Danmark har jeg nævnet — især fra de nye Lande

som Jugoslavien, Czechoslovakiet og Polen, og hjalp dem til at danne Højskoler lig den, han selv havde skabt.

Men ensidig blev han aldrig. Da han kom til København i Anledning af den eukaristiske Kongres i 1932 spurgte en Journalist ham: »Hvilke af Frankrigs literære Personligheder har Monsieur kendt?« svarede han med eet Ord: »Tous« (Alle).

Mange Æresbevisninger blev efterhaanden vist ham, men hans største Glæde var som Biskop at kunne vie sine teologiske Studenter til Præster. Disse Paaskelørdage glemmer vi aldrig. Ganske vist var han meget lille af Vækst; syngende kunde han heller ikke ... men hvilken Kærlighed lyste ikke fra hans Øjne, naar de unge Ordinander blev ført op foran Altret, og med hvilken Inderlighed og Majestæt henvendte han sig ikke til os med Ritualets Ord: Filii carissimi ... (mine elskede Sønner). Hans Haand hvilede fast paa vort Hoved under Haandspaalæggelsen. Jeg var hans personlige Messetjener i næsten fire Aar og oplevede ofte, at saa den, saa hin af Frankrigs store Mænd gennem ham vendte tilbage til Kirken eller fik deres Ægteskab gjort kirkelig gyldigt i det lille Oratorium, hvor han læste sin Messe.

Han levede (selvfølgelig — fristes man til at sige) yderst nøjsomt i en beskedent Lejlighed i Kollegiet. Var tidligt i sit Oratorium for at bede sit Breviar og læse sin Messe, og afsluttede i Reglen sit Arbejde ud paa Natten — dog først efter at have aflagt et Besøg i et lille Oratorium, fra hvis Vindue man kunde se lige ned til Kollegiekirkens Tabernakel. Han var saaledes et Forbillede for sine teologiske Studenter. Intet Under, at man kaldte ham: »le premier prêtre de France« (Frankrigs første eller ypperste Præst).

Han var altid glad, naar han hørte fra Danmark, og da han i 1932 i mit Hjem gensaa en Række af sine gamle, danske Elever, var han glad som en Far, der efter mange Aar genser sine Sønner.

Da jeg skulde præstevies, forærede han mig min Alterkalk, og jeg bad ham da om en Indskrift, som han selv skulde skrive. Han tog et Stykke Papir og skrev uden Tøven: Dilecto Filio Kettilo Pater Alfridus, Fader Alfred til sin elskede Søn Kjeld. —

Endnu i sine sidste Aar arbejdede han haardt trods tiltagende Blindhed. Da Action Française-Bevægelsen af Pius XI blev lyst i Band og denne overnationalistiske Bevægelse beskyldte Paven for at være i Frankrigs Fjenders Sold, bad Paven Rektor om det Aar at holde Fastekonferencerne (en Mellemting mellem Forelæsninger og Prædikener) i Notre Dame. Hans Konferencer, der var oratoriske Mesterværker, viste, at Frankrig altid havde været rigt og stærkt, naar det stod sammen med Paven. Uden et Notat holdt den snart 70-aarige Mand sine fem Kvarter lange Konferencer, selv om de indeholdt et Utal af Data og Navne, og Flertallet af Frankrigs Katolikker faldt til Ro. For nogle Aar siden blev han Kardinal — vistnok i 1935.

Saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, prøvede han ogsaa nu at hjælpe sit ulykkelige Folk til et Standpunkt. At Frankrigs Sammenbrud maatte give ham Dødsstødet, var jeg klar over: han, der havde brugt 60 Aar til at bygge et nyt og bedre Frankrig op! Om den sønderbrudte Mand der har kunnet se klart, turde være et Spørgsmaal, dertil har han altid i for høj Grad været en Kampens Mand, villig til at prøve helt nye Veje, naar de gamle syntes ufremkommelige. Men naar Frankrig atter rejser sig, vil det være paa det Grundlag, han har skabt for dets akademiske og især dets gejstlige Ungdom.

Vi, hans gamle Disciple, har sikkert alle i Taknemlighed læst en Messe for ham — den Messe han gav os Magt til at kunne fejre — og nu venter jeg paa den Dag, da jeg kan lægge en Buket Blomster paa hans Grav. De skal være røde og hvide — og med Trikolorens Baand.

Kjeld Geertz-Hansen.

SJETTE BØN

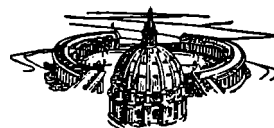
Umaadelig stor er den Velgering, som Gud viser dem, han bønholder, naar de beder femte Bøn i Fadervor: »Forlad os vor Skyld«. Det er en vidunderlig Renhed, de opnaar, en Nyskabelse af en saadan Art, at Sjæl og Legeme begynder at juble i Gud vor Frelser. Gør de bønholdte sig samtidig Umage for at tjene Herren med Iver og Begejstring; er de opfyldt af Ærefrygt for Gud og en glødende Attraa og Længsel efter hans evige Rige; ærer de deres Fader i Himlen ved barnlig Kærlighed og Lydighed og overgiver de sig helt og holdent til den Allerhøjstes Styrelse og faderlige Omsorg, saa har de opnaaet en Fuldkommenhed og Lykke her paa Jorden, som minder stærkt om Menneskenes Dage i Paradiset. *Men netop denne Lykke udvæsker den onde Fjendes Vrede og Misundelse.* Han, som hader vor Slægt for Guds Skyld, ophæder alle sine Kræfter, sin List og Ondskab, for at ødelægge denne Lykke. Han benytter alle tænkelige Midler og bereder de lykkelige saa store Hindringer og Trængsler, at man kan blive helt hange paa deres Vegne.

Desværre har Satan ikke sjældent Held med sig. Guds Børn skifter Sind og bliver svage, naar han kommer og narrer dem, som han narrede Eva. De falder tilbage i Synd og bliver langt værre, end de har været før. Undertiden synker de saa dybt, at man uvilkaarligt kommer i Tanke om de Ord, som Skt. Petrus udtalte om de første Kristne, der var i Færd med at falde fra: »Det havde været bedre for dem slet ikke at lære Retfærdighedens Vej at kende (d. v. s. Kristi Sandhed og Naade), end først at erkende den og saa vende sig bort fra det hellige Bud (den kristne Tro og Moral), der var blevet dem overgivet« (II Pet. 2, 21). Stor er den Fare og dybt beskæmmende er

den Kendsgerning, at saa mange af Kristi Disciple lader sig be-
drage af deres værste Fjende og tror ham mere end deres Frelser; at de gengælder Syndernes Forladelse, som Gud i sin Barmhertighed har tilstaaet dem, med Tilbagefald i Synd, med Utaknemlighed og nye Krænkelser. *I denne store Nød vil Kristus, den gode Hyrde, komme os til Hjælp og beskytte os mod Satans List og Bedrag ved at lære os sjette Bøn i Fadervor: »Led os ikke ud i Fristelse«.* Hver Dag skal vi ved dens Ord anbefale os til Guds Omsorg og Bistand i den faste Overbevisning om, at hvis Herren ikke er med os, bliver vi alt for let et Bytte for vore Fjenders Efterstræbelser. Er han derimod med os, saa er vi stærke og i Stand til at tage Kampen op med den ellers overmægtige Modstander. I tre Retninger viser den Kraft sig, som Gud giver. *Modgang* kan ikke knække os. Vi staar med oprejst Pande. *Medgang* kan ikke blødgøre os. Jordens sanselige og forgængelige Goder kan ikke triumfere over det aandelige og evige i os. *Livets Omskiftelighed* kan ikke bringe os ud af Sindsligevægt. I gode og onde Dage holder vi Kursen mod Evighedens Strand, vort egentlige Fædreland. Det er nu dette, vor Herre og Frelser vilde opnaa ved at lære os sjette Bøn i Fadervor. Der er for Resten denne Forskel paa de tre Muligheder: De, som ikke bliver modfaldne under Genvordigheder, er stærke. De, som ikke kan lokkes og rokkes af Sansernes Lyst, er stærkere. De, som forener begge Dele og altsaa er Herrer over Frygt og Begær, er de stærkeste i Guds Rige paa Jorden.

Da Jesus lærte sine Disciple at bede Fadervor, var det nok første, *men ikke sidste Gang*, at han opfordrede dem til at sikre sig mod deres egen Svaghed og

Fortælltes Side 346

URBI ET ORBI

I Anledning af og til Minde om sit Bispejubilæum har den hellige Fader skænket en anelig Pengegave til Fordel for de fattige i hans Fødeby Rom.

Den hellige Stol har chartret fire Handelskibe, der skal sejle under Pavestatens Flag mellem Rom og Sydamerika, for derved at opretholde Levnedsmiddelforsyningen til Citta del Vaticano.

Den apostoliske Delegat i Cairo har paany besøgt adskillige Fangelejre i Ægypten og overbragt de derværende italienske og tyske Krigsfanger Gaver i Form af religiøse Bøger o. l. Ligeledes har den apostoliske Nuntius i Italien besøgt forskellige Krigsfangelejre samt flere Lejre, hvor der opholder sig Civilinternerede.

Kardinal Baudrillart i Paris — kendt herhjemme bl. a. fra sin Deltagelse i den eukaristiske Kongres i 1932 — er afgaaet ved Døden i en Alder af 83 Aar. Iøvrigt henvises til Nekrolog andetsteds i Bladet.

I Anledning af det frygtelige Jordskælv, der har hærget adskillige Byer i Republikken Ecuador og hvorved over 500 Personer blev dræbt og adskillige Tusinder hjemløse, har den hellige Fader gennem den apostoliske Nuntius i Quito stillet en større Sum til Raadighed for Regeringen, for saaledes at bidrage til at kunne hjælpe paa de Steder, hvor Ulykken har ramt haardest.

Ærkebispesædet i Köln har staaet tomt siden Kardinal Schultes Død i Efteraaret. Der er nu indløbet Meddelelse fra Rom om, at Kardinalens Efterfølger er udpeget: det blev den hidtidige Rektor for det ærkebiskoppelige Seminarium i Köln, Dr. Josef Frings.

*Vor nationale Valfart
i Aar Sted Søndag*

VALFARTEN til Haraldsted

Hvor Knud Lavard blev dræbt — fortæller Saxo — fremvældede en Kilde til Lægedom for Menneskene, og Middelalderen igennem valfartede Pilgrimsskarer til den undergørende Kilde. Et Kapel rejstes paa Stedet, men forsvandt allerede i 16. Aarh. Adskillige Gange forsøgte man at finde Stedet, men først i 1883 lykkedes det at finde Ruinerne. Ved Udgravningen viste det sig at have været et temmelig stort Kapel med Kor og Korrunding, opført af Fraadsten.

Ruinerne af dette Kapel fredlystes og i 1920 genoptoges den fromme Skik, der brat afbrødes ved Reformationen: at drage paa Valfart til mindere Steder. Aar efter Aar er de Skarer, der Søndag før eller efter hellig Knud Lavards Mindedag (25. Juni) drog ad Vejen til Haraldsted, blevet talrigere — ogsaa i Aar vil vi — trods Vanskeligheder og Indskrænkninger — drage til Haraldsted Søndag d. 21. Juni med den indtrængende Bøn i vore Hjerter: at Fremtiden maa blive lys og lykkelig for gamle Danmark!

*

Desværre kan vi i Aar ikke regne med Billigkørsel om Søndagen. De københavnske Ungdomsforeninger opfordres derfor til at arrangere Cykletur til Ringsted, evt. med Overnatning Lørdag-Søndag.

▲ Hammershus

lfart finder den 21. Juni

Kristi Himmelfartsdag fejrede Rom den hellige Faders 25-Aars Bispejubilæum ved den højtidelige Messe i Peterskirken. Vore Billeder viser (til højre): Den hellige Fader taler til sine Bysbørn fra det pavelige Alter i San Pietro, og (nederst) et Bilk udover de Skarer, der efter Messen modtog den hellige Faders Velsignelse paa Peterspladsen

Fotos: Felici

Rom fejrer Pavens Bispejubilæum

Ruiner

Ferie paa Bornholm

Foruden »Søstrene af det kostbare Blod« i Rønne, som meddeler os, at de i Aar alligevel kan modtage enkelte Sommergæster, modtager Hedvigsøstrene i Aakirkeby (Jernbanegade), Sommerpensionærer for kortere eller længere Tid. Aakirkeby er beliggende centralt for Udflugter i alle Retninger paa Klippeøen samt i umiddelbar Nærhed af Almindingen.

SJETTE BØN I FADERVOR *fortsat fra Side 343*

Skrøbelighed samt mod den onde Verdens og Fjendes Overmagt. I Nadversalen sagde han til Apostlene, at de nok var rene (Jo. 13, 10), men at de alligevel trængte til sjette Bøns Hjælp. »Vaag og bed,« var hans Ord til Petrus, Jakob og Johannes i Oliehaven, »for at I ikke skal falde i Fristelse. Aanden er nok villig, men Kødets er svagt« (Mt. 26, 41).

Naar nu stærke Mænd, som Kristus havde udvalgt blandt Tusinder, er nødte til at tage deres Tilflugt til ydmyg Bøn om Beskyttelse i Livets haarde Kamp mod onde Magter, hvor meget mere bør ikke vi være ivrige for at bede om Hjælp i Fristelsens Time, vi, som intet Øjeblik ved, hvad vor Fjende kan finde paa for at spærre os Vejen til vor evige Lykke i Himlens Paradis! Samtidig maa det ogsaa være indlysende, at vi paa dette Punkt bør være vel underviste og klare over de Vilkaar, vi lever under, saa længe vi vander her paa Jorden, d. v. s. i den Provins af Guds Rige, hvor vi kan og skal fristes. Saa lad os da omhyggeligt gøre Rede for alle Enkeltheder i den Bøn: »Led os ikke ud i Fristelse«. Men forinden giver vi, som vi plejer, et Overblik over det, vi Stykke for Stykke skal forklare i de følgende Artikler.

Udtaler vi overfor Gud det Ønske: »Led os ikke ud i Fristelse«, saa skal disse Ord for det første være et Udtryk for den Svaghed, vi føler i os selv, hver Gang vi staar overfor vor Frelses Fjender og bliver angrebet af dem, hvad enten det nu er Satan eller den onde Verden eller vort eget syndige Begær, der vil udplyndre og ødelægge os. For det andet skal de være en tillidsfuld Erklæring om, at vi i vor store Nød tager vor Tilflugt til Gud, idet vi stoler paa, at han vil befri os fra Fristelserne til Synd. For det tredje indeholder de den Bøn til vor Fader i Himlen: Skulde vort Ønske om at være helt fri for Angreb og Fristelser ikke være i Overensstemmelse med Guds evige Ver-

densplan, saa beder vi om Herrens Naadehjælp, saaledes at vi ikke giver efter for og ikke samtykker i Fristelsen, men overvinder den. Af egen Erfaring ved vi jo alle, at Gud ikke altid forhindrer Fristerens Forsøg. Med denne tilsyneladende Tilladelse af det onde ønsker Gud at opnaa store Fordele for os, nemlig Fremskridt i det gode og en Forøgelse af vore Fortjenester for Himlen, endvidere en Ydmygelse for Satan og endelig sin egen Forherligelse. Men hvis vi vil komme i Besiddelse af disse store Goder, bliver det nødvendigt, at vi »vaager og heder«.

F. K.

Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867

Medlemmerne indkaldes herved i Henhold til § 39 i Kassens Love til *ekstraordinær Generalforsamling*, der afholdes paa Landsretssagfører G. Garth-Grüners Kontor, Frederiksholms Kanal 6, København K., *Onsdagen den 3. Juni Kl. 4 Eftermiddag* med følgende Dagsorden:

- 1) Beretning fra Bestyrelsen.
- 2) Behandling af Spørgsmaalet om Syge- og Begravelseskassens Opløsning, og Maaden hvorpaa dette bør ske til Opfyldelse af dens Forpligtelser i enhver Henseende, se nedenanførte Forslags Ordlyd.

Medlemmerne opfordres til at komme til Stede saafremt det paa nogen Maade er muligt og til saaledes at medvirke til en værdig Afslutning af den gamle Forenings Virke.

Medlemsbogen maa medbringes. Saafremt De er forhindret i personlig at give Møde, bedes skriftlig Fuldmagt tilligemed Medlemsbogen sendt Landsretssagfører G. Garth-Grüner. *Bestyrelsen.*

Forslag til Beslutning om Opløsning af Den Katolske Syge- og Begravelseskasse:

»Generalforsamlingen, der er lovligt indkaldt i Henhold til Lovens § 39, vedtager i Overensstemmelse med § 41:

Den Katolske Syge- og Begravelseskasse opløses, idet det overdrages Landsretssagfører G. Garth-Grüner, København, som Likvidator at drage Omsorg for, at alle Kassens Forpligtelser i enhver Henseende og i det Omfang det er muligt afvikles og saaledes at evt. Overskud udbetales St. Josephs Hospital i København i Henhold

til Lovens § 46. Likvidator er alene regnskabspligtig overfor Den apostoliske Vikar for Danmark.«

Broder Franziskus Eich †

Et Liv i Næstekærlighedens Tjeneste

Lørdag d. 16. Maj døde Broder Franziskus Eich efter længere Tids Sygdom, han var først indlagt paa Amtssygehuset, men blev for nogle Uger siden ført tilbage til Kamillianerklinikken, hvor han døde vel forberedt ved Kirkens Naademidler.

Br. Eich var født d. 6. Oktober 1873 i Neuss i Rhinland og blev oprindeligt uddannet som Konditor, men traadte i 26 Aars Alderen ind i Kamillianerordenen. Efter nogle Aars Ophold i Ordenshuse i Tyskland og Holland kom han i 1905 til Aalborg, hvor hele hans Manddomsgerning blev lagt. Det var under yderst beskedne Forhold, at Kamillianerne dengang begyndte med Hospital, men Br. Eich har gjort hele den store Udvikling med til der i Dag staar et fuldt moderne Hospital for Specialsygdomme. Som Sygeplejer for de mange Patienter, der i Aarenes Løb har været under hans kærlige og omsorgsfulde Pleje, har Br. Eich været enestaaende, alle har de gode Minder om den beskedne og hjertensgode Mand, hvis Indsats har været at leve for at være noget for sin Næste.

Ogsaa i Kirkens Sangkor, hvor Br. Eich var aktivt Medlem, har han lagt et betydeligt Arbejde, ligesom han var i Besiddelse af en lyrisk Aare; han har saaledes forfattet en Række

Sange og Kantater til Menighedens festlige Sammenkomster.

Men nu er Br. Eich borte, en tom Plads har han efterladt sig; der er Sorg i den katolske Menighed i Aalborg. Den fromme og gode Broder var i sjælden Grad afholdt af alle; for det at kende Br. Eich var det samme som at elske ham. *N. K. B.*

R. I. P.

Academicum Catholicum

Søndag den 7. Juni.

Akademikermesse Kl. 8½ hos St. Liobasøstrene i Valby.

Søndag den 21. Juni.

Deltagelse i Valfarten til Haraldsted (hvide Huer).

Studenter-Sommerlejr 25. Juni—4. Juli.

A. C. holder Sommerlejr paa Langø ved Odense Fjord i Dagene 25. Juni—4. Juli, hvor en Velynder har stillet sin Sportshytte til Raadighed.

Det bliver et Ferieophold under kammeratlige, men yderst primitive Forhold. De kvindelige Deltagere maa sove paa Loftet i Hytten, de mandlige i Telt, og alle maa deltage i alt forefaldende Arbejde. Der bliver daglig Messe.

Deltagerne samles Torsdag d. 25. Juni om Aftenen i Lejren og rejser derfra Lørdag d. 4. Juli om Morgenen. Prisen for Deltagelse bliver 25 Kr. excl. Rejse. Enkelte vil kunne faa Moderation. Deltagerantallet er begrænset af Pladsforholdene.

Interesserede bedes snarest melde sig til Administratores (Sekr. stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenlund, Telf. Ordrup 1310).

Katolsk Kantor- og Organistforening

afholder ordinær Generalforsamling Mandag den 1. Juni Kl. 20, Bredgade 69.

Børnestævnet i Trørød

den 5. Juni 1942

Biskoppen i Børnenes Midte ved et tidligere Børnestævne

Dagens Program:

- Kl. 9,25: Dannebrog hejses.
- Kl. 9,30: Messe (Prædiken ved Pastor Benzón).
- Kl. ca. 10,30: Frokost.
- Kl. 10,45—12,30: Skolerne leger. Derefter Mellemmad-Frikvarter.
- Kl. 13,30: De blaa Pigespejderses tidl. Chef Fru Lektor Willer taler.
- Kl. ca. 13,45: Opvisning af de enkelte Skoler i Boldspil, Kapleg, Folkedans el. lign.
- Kl. 15: Biskoppen kommer. St. Annæ Skole underholder. Procession med sakramental Velsignelse.
- Kl. 16,30: Dannebrog sænkes.
- Kl. 16,45: Afgang.

Da nogle Børn fra mindrebemidlede Familier ikke er i Stand til at betale for Billetten til Trørød, vil Komitéen være taknemmelig for en beskedent Hjælp.

Bidrag hertil modtages med Tak af Pater Groteclaus, Kollegievej 2, Charl., eller Stenosgade 4, V.

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser

Ib v. Benzón

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

LEDIG

Liturgisk Kalender

Maj-Juni:

31. S. **HELLIG TREFOLDIGHEDS** (hvid) **FEST** (644); 2. Bøn: 1. Søndag e. Pinse (645); sidste Evangelium: Søndagens (648).
1. M. **Feria** (649) uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]); 3. Efter frit Valg, 4. For Paven ([122]); alm. Præfation (525).
2. Ti. † **St. Marcellinus, St. Petrus** (rød) og **St. Erasmus** (927); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven. — *)
3. O. † **Feria** (649) uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation.
4. T. **KRISTI LEGEMS FEST** (hvid) (652).
5. F. i **Oktaven** (652); 2. St. Bonifatius (931); Jesu Fødsels Præfation (514) i hele Oktaven.
6. L. i **Oktaven** (652); 2. St. Norbert (933).
7. S. **Søndag i Kristi Legems Oktav** (658).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Den 2. Juni, St. Eugenius I's Dag, er Vor Hellige Faders Navnedag. St. Eugenius var Pave fra 655—657.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentrukket med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Odense er de blevet Dus

Brev fra en By, hvor der ogsaa sker noget

Kære Janicula!

Det er rart at høre fra dig om, hvor godt det gaar jer derovre i København — om den Fart der er i Højskolen, K. U., Menighedsmøderne o. s. v. I har aabenbart faaet de rette Folk paa rette Sted, og det betyder en Masse. Gennem Ugebladet kan vi nogenlunde følge med i, hvad der sker baade hos jer og rundt om i Provinsen. Navnlig glæder jeg mig over, at det ikke mere som altfor ofte i gamle Dage er »Kaffeboardsreferater«, men friske, reelle Skildringer af, hvad der er foregaaet. Det giver ofte gode Idéer, saa jeg vil haabe, at vi maa faa meget at høre fra alle Kanter af Landet om, hvad de gør for at kunne holde ud at se hinanden regelmæssigt Aaret igennem, skønt det vel ligesom hos os er »Tordenskjolds Soldater«, der gaar igen. Men jeg er forresten kommet til det Resultat, at det ikke er Kvantiteten men Kvaliteten, det kommer an paa. Det gælder om at faa en fast Kerne, som man kan stole paa, og som holder sammen i tykt og tyndt, og det gør vi herovre. Nu er vi alle i A. K. U., du. Det gør det hele friere og naturligere, og ingen kan komme og fortælle os, at vi snobber, hverken opad eller nedad.

Galante Ægtemænd i Sydhavet

Vi har egentlig haft en storartet Sæson. Fru Gredsted Møller, Forfatterinden, du ved, fortalte os en Aften om Livet paa Nias. Hva', ved du ikke engang, hvor den ligger? Det er en lille Klat Ø ved Sumatra. Det var et levende og friskt Foredrag. De Indfødte har derovre en god Skik. Naar en Kvinde føder et Barn, er det ikke hende, men Manden, der hyler som en besat. Det er for at holde de onde Aander væk. Det er en god Idé, for en stakkels Ægtemand ved under saadan en Situation aldrig, hvad han skal tage sig for. Fru G.-M. lod nogle massive Guldringe gaa rundt. Det var næsten at friste os over Evne. — Hvad ved du om Sakra-

mentskirkens Historie? Vi ved alt om Skt. Albans! Det fortalte Lovens strenge Haandhæver, Kallan, os om i et grundigt Foredrag, og det er rart at vide, naar man skal vise Kirken frem til fremmede. — Vi har ogsaa haft Retræte ude paa Dalum Kloster. Fromheden steg med 17 pCt., saa nu er den over Pari! For ogsaa at glæde dem af vore Medlemmer samt den øvrige Menighed, der er anlagt for det højere Aandsliv, har vi spillet Komædie en Aften. Helene Kallan fik elleve Ægteskabstilbud efter sin Pragtprestation som den lille Nitouche. Det tolvte udeblev, da jeg ikke maatte for Fru Janus.

Munter Aften paa en ny Façon

Kender du Fru Erlandsen. Hun er Journalist, og hun og hendes Mand er gamle Venner af Johannes Jørgensen. Hun holdt Sæsonens sidste Foredrag om, hvordan Dagen gaar for en Journalist. Det burde have heddet: Hvorledes Døgnet gaar for en rigtig Journalist. Det var et imponerende Billede, hun tegnede af det forrygende Tempo, en Journalist arbejder i. Man maa interviewe med den ene Haand, tage Telefonen med den anden, og samtidig maa man skrive med den tredje og nappe en Bid Brød med den fjerde. Vi sad tæt som Sild i en Æske og hørte til, saa vi var rent forpustede, da Foredraget var forbi. Nu har jeg bestemt mig. Jeg vil være Journalist, naar jeg bliver stor! — Ind imellem disse lødige Ting har vi som sædvanlig haft vore muntre Aftener. Vi begynder med, at to af Medlemmerne fortæller om deres Liv, og du aner ikke, hvor morsomme de Beretninger har været. Nu, da vi kender hinanden saa godt, er der ingen, der generer sig. De første fortalte kun nogle faa Minutter; men nu udfylder de det meste af Aftenerne. Saa har vi »Hvem ved hvad« og andre sjove Ting. Hvad var Simon Peters Døbenavn? o. s. v. —

Din strenge Fader

Janus.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

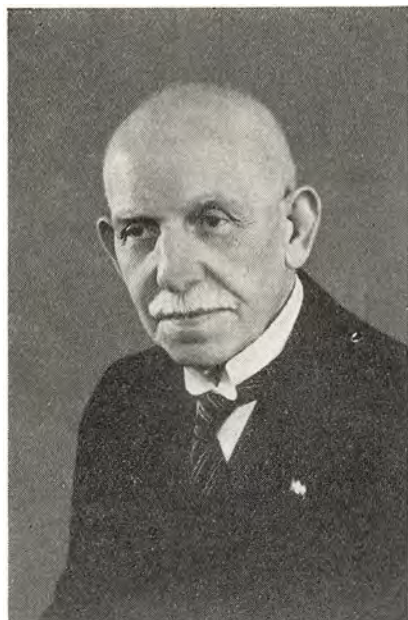
Pavens Svar

Som meddelt i Ugebladets Referat af Pavefesten i Haandværkerforeningen blev der fra Mødet sendt Hans Hellighed et Lykønskningstelegram. Et Par Dage senere modtog Biskoppen Pavens Tak i følgende Telegram:

Dybt rørt over den sønlige Hyldest til Jubilæumsdagen takker Hans Hellighed faderligt og sender Deres Excellence, Klerus og de troende den ønskede apostoliske Velsignelse.

Cardinal Maglione.

En gammel Hædersmand

Da Tilskærer *Lars Henriksen* i Fjor blev 80 Aar, burde han være blevet omtalt her i Bladet. For at indhente det forsømte tager vi Anledning af hans 81 Aars Fødsels-

Læs **Berlingske Tidende**

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser
30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

dag den 2. Juni til at fortælle lidt om ham. Han og hans Hustru hører til Sakraments sognets allermost trofaste Medlemmer.

Særligt maa det omtales, at Henriksen i mange, mange Aar har været Organist ved Sankt Josephs Kirke; han passede dette Arbejde ganske vederlagsfrit med den største Omhu og Samvittighedsfuldhed. Desuden har han i 40 Aar spillet i Jesu Hjerter Kirke ved Mændenes Kongregationsmøder.

Henriksen fortæller smilende om Faderens Skepsis, da der var Tale om, at Sønnen skulde være Organist. »Førend du kommer til at spille i en Kirke, bliver jeg Byfoged i Stege,« forsikrede den gamle Møenbo. Men Sønnen har som sagt gjort Faderens Tvivl grundigt til Skamme.

Nu er Sønnen selv en gammel Mand, der kan se tilbage paa velgjort Livsgerning. Gamle Henriksen og Hustru, begge lige beskedne og lige elskelige, er levende interesserede i alt, hvad der foregaar i Sakraments sognet. Kirken er deres eet og alt.

Kristi Legemsprocession i Roskilde

Søndag den 7. Juni

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hæfter med Processionssalmerne à 10 Øre faas ved Kirken).

Skolens Legesal staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her

kan medbragt Mad nydes. Kaffe, Øl, Sodavand faas billigt.

Kl. 2 Festandagt i Kirken. Derefter Menigheds møde i Skolens Festsal. Hr. Pater G. Scherz taler om »Biskop Niels Steensen og hans Kærlighed til Altrets Sakramente«. Alle er velkomne.

Derefter afholder Spejderne Menighedsfest til Fordel for ubemidlede Spejders Sommerlejr. Entré incl. Kaffe 1 Kr. Adgang for alle.

Røde Kors Pakker

Det er lykkedes Undertegnede at komme i Forbindelse med en halv Snes gamle Kammerater — alle unge, franske Præster — der nu befinder sig i tysk Fangenskab. Gennem dansk Røde Kors kan jeg sende dem Pakker, men da det ret store Antal Pakker efterhaanden er ved at overstige mine økonomiske Evner, vilde jeg være taknemlig, om danske Katolikker vilde give mig en Haandsrækning.

Kjeld Geertz-Hansen,
Præst,
Bredgade 64, K.

R. I. P.

Vor kære gode Søn og Broder
Poul Nystrom

døde stille og roligt Torsdag den 21. Maj 1942 vel forberedt ved Kirkens hellige Naademidler.

Harald Nystrom,
Henning Nystrom.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Sommermarkedet i Brønshøj

Søndag den 31. Maj

Dagens Program:

- Kl. 8: *Morgenmesse*. Efter Messen Morgenkaffe i Restauranten — eventuelt i den nye Mødesal.
- Kl. 10: *Højmesse* for vore Velgørere. Efter Messen Frokost i det Grønne. Varme Pølser, Æbleskiver, Smørrebrød, Kaffe og andre Drikkevarer.
- Kl. 14: Harmonikakonzert.
- Kl. 15: Askus-Koret.
- Kl. 16: Gymnastik-Opvisning og Folkedans paa Plænen.
- Kl. 17: Den syngende Politibetjent.
- Kl. 18: Kor og Koncert.
- Kl. 19: Lodtrækning.
- Kl. 20: Andagt.
- Kl. 14,30 og hver paafølgende Time: Talefilm i Biografen.

Dagen igennem: Tombola, Lykkehjul, Det lystige Køkken og alle de andre Markedsattraktioner. NB! En levende Kanin bortloddes.

HVIS VIDENSKABEN

skulde undvære de kristne Forskere

Mange Ikke-Katoliker anser Religion og Videnskab for Modsetninger. De regner i deres stille Sind med, at jo flere videnskabelige Opdagelser, der bliver gjort, des kummerligere bliver Religionens Vilkaar, og en skønne Dag vil den sygne stille hen, for ikke siden at besvære de af Videnskabens oplyste og forklarede Menneskehjerner.

Maaske støder De nu og da paa denne Opfattelse, og maaske svarer De:

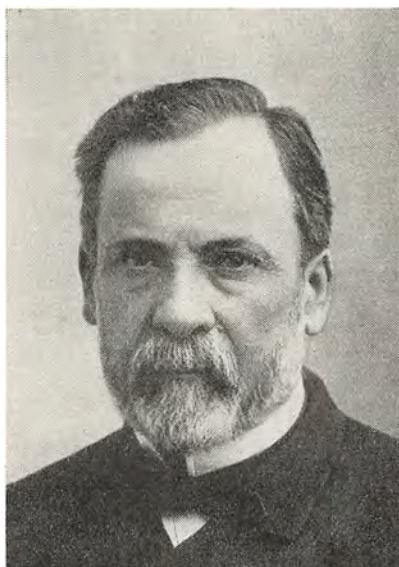
— Pasteur, min Kære, en af den moderne Videnskabs banebrydende Mænd, en Verdensberømmelse, og en lysende Personlighed, var en dybt troende Katolik, der forfægtede sine religiøse Anskuelse med samme Selvfølgelighed som den, hvormed man tager sine Sko af og paa.

— Pasteur, vil Modparten svare, (muligvis let irriteret), ja, Pasteur! Men saa er han ogsaa den Undtagelse, der bekræfter Reglen!

Pasteur var ingen Undtagelse

Aah, nej, det er han ikke. Lad os engang kaste et Strejflys hen over Naturvidenskabens fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede og til i Dag. Pasteur er det lysende Navn fremfor alle andre i denne Periode, derfor er man som Katolik tilbøjelig til at føre ham i Marken, hver Gang Kirken angribes som uvidenskabelig eller anti-videnskabelig. Men skulde den Kristendomsfjendtlige undvære det, som overbeviste Kristne blandt Tidens Naturforskere har ydet, vilde det se uheldigt ud for ham i Dag. Indenfor Kemien alene maatte han klare sig uden f. Eks. *Lavoisier*, *Dumas*, *Saint-Claire Deville* og *Chevreuil*, som tilsammen har lagt Grundlaget til hele den moderne Kemi, det vil sige, han maatte begynde forfra paa alt det, som Kemikeren i Dag bygger videre paa. Den Fysiker, der vil klare sig uden sine kristne

Forgængeres Hjælp, er lige saa ildestillet. Alene i Elektricitets-Læren maa han klare sig uden *Galvani*, *Volta*, *Ampère*, *Faraday* og *Ørsted*, og følgelig opfinde Elektriciteten een Gang til. Et af H. C. Ørsteds Mundheld var: Enhver grundig Naturundersøgelse fører til Guds-erkendelse!

Den store franske Bakterieforsker
LOUIS PASTEUR

Indenfor Varmelæren maatte han give Afkald paa alt, hvad der er udrettet af Mænd som *Mayer* og *Joule*. Og indenfor Astronomien maatte han se bort fra alt, hvad der er opdaget i Kraft af *Fraunhofers* store Opdagelse af Spektrallinjerne. Om Himlens Mekanik vilde han vide meget lidt, dersom han maatte undvære det, *Laplace* og *Leverriers* har udrettet. En anden af det forrige Aarhundredes store Astronomer var Direktøren for det pavelige Observatorium, *Jesuitten Secchi*.

Alle i Gæld til Kristendommen

Arvelighedsforskningen i Dag vilde blive sat mange Hestelæng-

Ind imellem —

der tilbage, hvis den skulde lade de Opdagelser ude af Betragtning, som Augustiner-Abbeden *Gregor Mendel* gjorde for trekvart Aarhundrede siden. Vandglas og Cement, som er opfundet af katolske Forskere, maatte man undvære. I Medicinen vilde man ikke længere kunne anvende *Pelletiers* Kinin eller nyde Gavn af *Pasteurs* Bakterieforskninger — og den samme nedslaaende Afhængighed af Kristendommen vilde han opdage indenfor alle andre Grene af Naturvidenskabens. For en Fuldstændigheds Skyld kan vi lige nævne, at Italieneren *Marconi*, der har været banebrydende indenfor Udfornningen af den traadløse Telegrafi, var overbevist Katolik, og det samme gælder Franskmænd *Branley* indenfor samme Videnskabsgren. I Atomforskningen er en af de banebrydende Mænd den katolske *Marquis de Broglie*. I Biologien skylder man den verdensberømte franske Præst og Professor *Louis Boule* og Belgieren *Carnoy* uhyre meget, og i Udforskningen af Jordens Fortid vilde man være daarligt hjulpet uden Navne som Abbed *Breuil*, den østrigske Stenalderforsker *Oswald Menghin* og den franske Jesuit *Teilhard de Chardin*, som er verdenskendt indenfor Forskningen af den Tidsalder, hvortil man henregner det berømte forhistoriske Menneskefund *Kina-Manden*. I Studiet af Mennesket er Trekloveret *Wilhelm Schmidt*, *Gusinde* og *Schebesta* — alle tilhørende »Missions-selskabet af Det guddommelige Ord« — banebrydende. Den sidste har levet i flere Aar mellem afrikanske Dværgfolk. *Gusinde* har talt i den danske Radio og ved Københavns Universitet, og alle tre betragtes med stigende Anerkendelse indenfor denne Gren af Naturvidenskabens.

Det er bedre at gaa stille med Dørene

Dette er en højst utilstrækkelig Fremstilling af, hvad katolske eller i hvert Fald overbeviste kristne

Forskere har betydet for Naturvidenskaben i det sidste halvandet Aarhundrede. Det vilde være haabløst at faa Plads til mere end en Brøkdal paa disse Spalter. Udviklingslæren danner et helt Kapitel for sig — og naar navnlig *den* føres i Marken som en Modsætning til Kirken, saa lad os lige understrege i Skyndingen, at den er blevet dybt misforstaaet og uberettiget taget til Indtægt for Anti-Kristendommen, mens adskillige kristne Personligheder indenfor denne Forskning allerede for flere Menneskealdrer tilbage anerkendte Muligheden af en Form for Udvikling *uden* at komme i Modstrid med den kristne Opfattelse af Skabelsen.

Fra saadan en lille Udflugt til Naturvidenskabens frodige Mark vender man tilbage, klar over, at jo større virkelige Videnskabsmænd der gennemsnitligt er Tale om, des mere Kærlighed og Ærefrygt viser de Religionen. Først naar man bevæger sig ned i de la-

vere Luftlag, hvor Halv-Videnskab, Halv-Dannelse og ufordøjet Anden- og Tredjehaands-Viden behersker Stemningen, begynder Gudsfor nægterne at tage Ordet i større Stil. Og jo mere højtalende og hemningsløse de bliver, des tyndere plejer Sagkundskaben bag dem at være. Skulde De derfor snart igen møde en ivrig Mand fra den daarligt underrettede Kreds, der anser Religion og Videnskab for Fjender paa Livstid, saa bed ham venligst udtrykke sig i de forsigtigst mulige Vendinger. For hans egen Skyld blot!

Spørgeskasse

Ærkeenglen Mikael, som staar —

Spørgeskassen bedes venligst oplyse mig om, hvordan man skal forstaa følgende Vending blandt Messens faste Bønner:

»— — — og paa Forbøn af den salige Ærkeengel Mikael, som staar

*ved Røgelsesalterets højre Side -!«
Lise.*

Teksten forstaaes ud fra Johannes-Aabenbarings 8. Kapitel: »... Og en anden Engel kom og stillede sig foran Alteret med et Røgelseskar af Guld; og der blev givet megen Røgelse for at han skulde lægge alle de Helliges Bønner paa Guldalteret, som er foran Guds Trone.« (Apg. 8, 3).

Røgelsesalteret skal opfattes som Symbolet paa Himlen, hvortil de Kristnes Bønner stiger op som Røgelse, og maa ikke forveksles med Alteret i den stedlige Kirke, hvor man i Øjeblikket befinder sig. Men at Ærkeenglen Mikael netop betegnes som staaende »ved højre Side«, er et Udtryk for den hæderfulde Stilling, han indtager blandt de himmelske Skarer.

Sognepræsten af Ars sagde:

Det er let at forstaa, at vi er Guds Værk. Men at Korsfæstelsen er vort Værk — hvem kan begribe det?

Angaaende

Frank Andersen

I Anledning af den Aftenunderholdning, som K. U. K., København, den 6. Juni holder i Stenosgade til Fordel for Frank Andersen-Fondet, synes vi, det kan være morsomt at fremdrage følgende smaa interessante Ting:

Frank Andersen-Fondet, hvis Formaal er at skaffe Ubemidlede Friabonnement paa Katolsk Ugeblad, har eksisteret i syv Aar. I dette Tidsrum har hver enkelt dansk Katolik ydet Fondet tre Øre pr. Aar.

Alligevel er Fondet fra en Begyndelse paa 50 Kr. vokset til godt 5000 Kr. Tænk, hvad det kunde svulme op til, hvis De og jeg og vi allesammen ydede det, skal vi sige seks Øre pr. Aar fremtidig. Det lyder ikke uoverkommeligt, vel?

Det er værd at huske paa i samme Forbindelse, at Paven ønsker den katolske Presses Sag fremmest mest muligt!

Trods alle gode Raad

Som et Led i Enquéten om Viljestyrke har Pater G. W ü n s c h, der i en Aarrække var Præst i Aarhus, sendt os nedenstaaende Beretning. Pater Wünsch er for Tiden gejstlig Leder af flere Mødreforeninger i Berlin og Omegn. I næste Uge bringer vi det sidste Bidrag i Enquéten:

En Mor med otte Børn har fortalt mig følgende: Da jeg ventede Maria (hendes femte Barn), kunde jeg endnu intet Liv mærke efter seks Maaneders Forløb. Fuldt af Angst gik jeg til vor Læge. Han kunde ikke konstatere Barnets Hjertelyde og sagde, at der burde foretages et Indgreb. Jeg gik til en Professor. Han kom til samme Resultat og vilde beholde mig paa Klinikken for at foretage Operationen straks. Jeg sagde til ham, at jeg var Katolik, og at jeg først maatte overveje Sagen grundigt. I min Hjertenød gik jeg til Skrifte. Præsten, der tilfældigvis havde studeret Medicin, sagde, at jeg ufortøvet maatte lade mig operere, da jeg var i Livsfare og Barnet jo var død. Der var 14 Dage til Jul, og jeg vilde tilbringe Julen i Fa-

milien, og desuden sagde en indre Stemme til mig: Vent! Vent! Derfor kunde jeg ikke beslutte mig til det tunge Skridt.

Anden Juledag fik jeg, som tit før, heftige Nyresmerter, og jeg lagde mig for at hvile. Mens jeg laa og bad lidt, mærkede jeg paa een Gang Liv under mit Hjerte. Glad sprang jeg op, og den følgende Dag gik jeg igen til Professorens. Han undersøgte mig og erklærede, at Barnet levede. De næste tre Maaneder forløb normalt og uden Vanskeligheder, og Fødslen ligesaa. Barnet har indtil den Dag i Dag — det er nu 12 Aar gammelt — aldrig været alvorligt syg og er en sund og rask Pige.

Hvilke Selvbeprejelser vilde jeg ikke have gjort mig, hvis jeg ikke havde haft Styrke til at følge min indre Stemme og stølet paa Gud. I det hele taget, hvis min Mand og jeg havde hørt paa Lægernes og velmenende Naboers Raad, havde vi hverken faaet Maria eller de tre andre Børn, og vi vilde nødig undvære et eneste af dem, især da de alle er raske og muntre.

Indsamlingen til Feriehjemmene

Anden Bidragliste og Nødraab

I sidste Uge er yderligere modtaget:

»Bjørn« 25 Kr.; M. S. K., Struer, 10 Kr. Med det allerede indkomne ialt 75 Kr.

Af Rationeringsmærker er nu ialt modtaget: 25 Rugbrødsmærker, 21 Franskrødsmærker, 4 Smørmærker, 25 Sukkermærker, 13 Grynemærker, 10 Haandsæbemærker og 16 Sæbepulvermærker.

Hjertelig Tak! Men hvis Feriehjemmene skal kunne hjælpe alle de Børn, der har bedt om at komme paa Landet, er det mange Hundrede Kroner, der maa skaffes. Og Børnenes Appetit kræver ogsaa mange, mange Rationeringsmærker.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Juni: Fuldgyldig Oprensning for de Fornærmelser, som er tilføjet Jesu helligste Hjerter i Eukaristien. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i Japan og Korea.

St. Ansgars Kirke

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni: 6, 7 og 8 stille Messe, 19½ Festandagt med Prædiken og Procession. Hver Aften 19½ i Oktaven Andagt. Fred. 5. Juni udstilles Sakramentet til Tilbedelse efter 8-Messen indtil Andagten.

Sakramentskirken

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni: 7 stille Messe, 8 reciteret Messe med Radioprædiken af Pater Brunicardi, 9 Højmesse. Hver Aften 4.—11. Juni Kl. 20 Andagt.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 1. Juni Kl. 20 de unge Mænds Kongr. Tirsd. 2. Juni 16½ Møde for Immaculatakongr. Afslutning med Optagelse.

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni: 6, 7, 7½, 8¼ stille Messe, 10 Højmesse. Hver Aften 4.—11. Juni Kl. 19½ Andagt.

St. Mariæ Kirke

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni, 6½ stille Messe, 9 Højmesse, 19½ Festandagt.

St. Antoni Kirke

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni, 6½ stille Messe, 9 Børnekomunion. Hver Aften 4.—12. Juni Kl. 8 Andagt.

St. Therese Kirke

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni, 7 og 8 stille Messe (ingen 11-Messe), 16½ Andagt.

St. Knud Lavards Kirke

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni, 7 stille Messe, 9½ Sangmesse.

Immaculatakirken

Kristi Legems Fest, Torsd. 4. Juni: 7 stille Messe, 9 Højmesse, derefter Procession, 18 Andagt. 4.—11. Juni hver Aften 19½ Andagt.

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 3. Juni Kl. 20 Møde. Redaktør Kiærulff: »St. Dominikus i Dominikanertertiarens Liv«.

St. Liobasøstrene

søger til det fremtidige Pensionat i Klostret paa Jagtvejen en dygtig ung Stuepige. Tiltrædelse 1. Juli eller 15. Juli. Henvendelse sker til Priorinden, Bjerregaards Sidevej 1, Valby (Telf. Valby 25).

Foraarsfesten i K. U. K.

*Søndag 31. Maj Kl. 20,15,
Sct. Knuds Sal, Stenosgade.*

Tale af Pater P. Nösen S. J. — Recitation ved Frk. *Antonia Cresta*. — Film — Sketch — Sange. Fælles Kaffebord. — Lotteri.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Saa er det altsaa nu paa Søndag, vi holder vor traditionelle Foraarsfest som Afslutning paa den forløbne Sæson. Vi har, trods Rationering og vanskelige Tider, haft en god Sæson med en Mødedeltagelse paa mellem 90—100 pCt., og vi har sikkert alle haft et godt Udbytte af Vinterens Foredrag, Kredsmøder og Diskussioner. Da vi altsaa har en Masse at takke for, møder vi ogsaa alle op til Majandagten før Festen, idet vi ved Deltagelse i denne Andagt takker for den godt forløbne Sæson og beder om Guds Velsignelse for vort fremtidige Arbejde. For en K. U. K.'er er Dagen altsaa fastlagt; om Eftermiddagen til Marked i Brønshøj, om Aftenen Majandagt og Foraarsfest i Stenosgade. Vel mødt! Husk Afregning for Billetter Lörd. 30. Maj Kl. 19—20.

Grundlovsdag d. 5. Juni Cykeltur til Kulhus og Bøndernes Hegn. Start fra Raadhustpladsen Kl. 14, Jægersborg Kaserne Kl. 15,15, Lyngby Station Kl. 15,40. Turen afsluttes med Andagt i Lyngby Kl. 20,45. Medbring Sangbog, Madpakke og Cyklelygte. K. U. K.-Klubberne Amager, Lyngby og Ordrup er indbudte til at deltage. Turleder Arthur K. Caspersen.

Der finder ingen Afregning Sted for Sct. Knuds Gilderne i Juni.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde holdt Pater Lucas et interessant Foredrag om Intelligens og Vantro. Emnet er blevet berørt paa et af vore Kredsmøder, hvor vi dog ikke blev rigtig klare over det. Nu blev det behandlet saa indgaaende, at alle var tilfredse.

Tirsdag d. 2. Juni Kl. 20 pr.: Foraarsfest. Festen finder sandsynligvis Sted i det halvfærdige nye Lokale, hvorfor det ogsaa er en Slags Rejsegilde. I Anledning af Festen vil vi i Stedet for Kaffe faa Pølser og, saa vidt muligt, Øl. Derfor er Prisen for denne Aften forhøjet til 1 Kr. Desuden vil der blive Oplæsning, Pakkefest, Hvem ved hvad? o. s. v. Der skal medbringes Pakke, Franskrødsmærker (mindst 30 gr), begge Sangbøger og Venner og Kammerater, der endnu ikke er i K. U. K.

Amager.

Ved et Møde den 16. Maj blandt Ungdommen paa Amager, enedes man om i Samarbejde med de øvrige K. U. K. at danne en selvstændig Katolsk Ungdoms Klub for Ungdommen paa Amager. Til Bestyrelse valgtes Leo Karup, Formand, Henrik Gufler, Knud Rasmussen, Tove Prüser, kvindelig Leder, Agnes Aagaard og Grete Hansen. Gejstlig Leder Hr. Pater L. Brunicardi.

Det første Fællesmøde afholdes Lørdag den 30. Maj med Filmsunderholdning m. m. De to Minutter holdes af Agnes Aagaard og Henrik Gufler.

Klubbens Adresse er: L. Karup, Fussingsvej 7, København S.

Katolsk Samariterforening

Foreningens Stiftelsesfest d. 20. ds. blev en meget vellykket Aften, takket være Hr. Pastor *Geertz-Hansen's* interessante Foredrag om »Sygepleje i Middelalderen«. 14 Medlemmer havde gjort sig fortjent til at bære Røde Kors Emblemet Nr. 3, som Formanden højtideligt uddelte. Ved Kaffebordet var der en livlig Stemning, og det amerikanske Lotteri gjorde stor Lykke og gav Foreningen en videre Hjælp i sit Arbejde med Vandreseengene til Spædbørn.

Vi gentager vor Bøn om hvide Klude, gl. hækledede Sengetæpper eller Børnetøj, der ikke benyttes. Alt afhentes, blot De ringer til Telf. 7890 — B. Hjorth.

Blandt Læserne er der sikkert mange, som tidligere har faaet Samariteruddannelse. — De skulde melde Dem ind i Katolsk Samariterforening og faa opfrisket og vedligeholdt Deres Kundskaber; det gavner Dem selv og styrker Selvtilliden til altid at være parat til at hjælpe andre, og er det ikke en god Maade at tilbringe 2 Aftener om Maaneden i Vintertiden?

Katolsk

Ugeblad

Protestantisk Præst blev katolsk Kateket

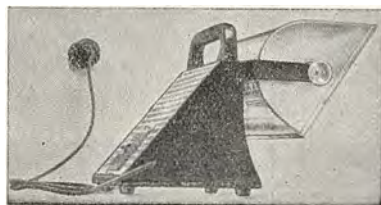
Missioner og Kolonier

Filmen om Paven

Den ny danske Jesuit

Novellestof

Munkemel

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/s

København
Telf. 4229

Aarhus
Telf. 6545

Leverandør til de katolske Hospitaler

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

**KLOSTER
TONIC**
- den danske Aperitif!

Malerfirmaet Axel Seehusen
Tagensvej 97
Telefoner: Central 3670 og Taga 3670
Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

MOLIN'S Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
Hjemmefarver farver

Enhver Tryksag,
stor eller lille, forlader
vort Trykkeri som et
Ekeempel paa nobelt
Arbejde. Tilstedeværel-
sen af moderne Mate-
riæl, Maskiner og dygtig
Arbejdskraft borger for
Arbejdets kvalitetemæs-
sige Udførelse ...

Bogtrykkeriet
„ATHENE“
Svanemøsegårdsvej 4
TELEFON NORA 8908

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen
Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

W. Staack
Malermester
Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Bock og Olsen ved L. H. Olsen
Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester
Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161
Telefon Ryvang 1100
Udf. Arbejdet ved Centralskolen

Trykkeriet DANMARK
ved Tjæder Nielsen
Brolæggerstræde 11 . Central 2979
Wibrandsvej 75 . Amager 3986
Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

CHR. ANDERSEN
Elektroinstallatør
Lyngbyvej 30 H . Ryvang 1905
Lev. til Assumptionssøstrene

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg
Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning
Amagerbrogade 156
og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Altid friske Smaakager

R. Wilhelm
Bageri og Conditori
Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Købke's
Reproduktionsanstalt
Vester Voldgade 91
Klicheer i fineste Udførelse

Malerfirmaet Gustav Lehnert
Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Bøn til den hellige Treenighed

Af Soeur Elisabeth de la Trinité, Karmeliternonne: Dijon, død 1906, 26 Aar gammel

O min Gud, Treenighed som jeg tilbeder, hjælp mig at glemme mig selv fuldstændigt, for at jeg kan bo hos dig, saa stille og fredfyldt, som om min Sjæl allerede var i Evigheden. Gør, at intet kan forstyrre min Fred eller faa mig til at forlade dig, du min Uforanderlige, men at jeg for hvert Minut maa trænge dybere til Bunds i dit Mysterium!

Bring Fred i min Sjæl; gør den til din Himmel, din foretrukne Bolig og dit Hvilested. Gør, at jeg aldrig lader dig alene dér, men at hele mit Jeg maa være hos dig for at tilbede, lysvaagen og helt din Skabergering i Vold.

Du elskede, af Kærlighed til os korsfæstede Kristus, jeg vilde saa gerne være dit Hjertes Brud. Jeg vilde ønske, jeg kunde elske dig saa højt, at mit Hjerte maatte briste. Men jeg føler min Afmagt, og jeg beder dig iføre mig dig selv. Stem min Sjæl efter din Sjæls Rytme, træng i mit Sted, for at mit Liv ikke maa være andet end et Genskær af dit Liv. Kom hos mig som tilbedende, som Forsoner og som Frelser.

O evige ORD, min Guds Ord, jeg vil tilbringe mit Liv med at lytte til dig; jeg vil aabne mig helt for at lære alt af dig. Og saa vil jeg tværs igennem alt Mørke, al Tomhed, al Afmagt fæste mit Blik paa dig og blive under dit Lys. O dyrebare Stjerne, lad dit Blik holde mig fan-

gen, saa jeg ikke mere kan flygte fra dit Lys.

O fortærende Ild, Kærligheds Aand, kom over mig, for at der maa blive ligesom en ORDETS Menneskevordelse i min Sjæl. Lad mig blive ham en anden Menneskehed, hvori han kan forny sit Mysterium. Og du, Fader, bøj dig over din stakkels lille Skabning, og se kun din elskede

Søn, i hvem du har Velbehag.

O mine hellige Tre, mit Alt, min Salighed, store Ensomhed, svimlende Uendelighed, jeg hengiver mig til dig som et værgeløst Bytte, skjul dig i mig, for at jeg maa være skjult i dig, mens jeg venter paa den Stund, da jeg skal betragte din Storcheds Afgrund i dit Lys.

Paa Dansk ved H. C.

HELLIGAANDEN

*Saa tomt var hele Rummet
mellem Stjernerne og os,
saa graa var alle Dage
af Stræb og Strid og Trods —*

*Saa dødsenstung var Smerten
over det, som er forbi,
saa modløs saa vi fremad
ad en trang og stenet Sti —*

*Saa skumringsbleg var Glæden,
hvor end den havde Rod,
om HELLIGAANDENS Lue
ej lyste os imod.*

*Kom, HELLIGAAND, kom naadig
med dit underfulde Lys.
Gyd Kraft i unge Viljer,
og lad trætte Haab fornyes!*

-sen.

Missioner og Kolonier

Emnet *Kolonier*, der faldt mig ind, da jeg var halvt igennem forrige Artikel, er særdeles nyttigt, naar det gælder om at studere den *praktiske* Anvendelse af en Del af de *moralske Principper*, som Paverne (ja, forøvrigt selve Kristendommen) har forkyndt. Hvad der er evigt sandt om det enkelte Menneske, kan ikke blive usandt, naar Mennesket lever som Medlem af en Nation, og heller ikke, naar Nationerne træder i Forhold til hverandre, saaledes som de er nødt til at gøre det.

En Række Paveord

»Naturloven er simpelthen den evige Lov, som ligger gemt i *alle* fornuftbegavede Væsner. Hvad der er sagt om Enkeltmenneskers Frihed gælder ikke mindre om dem, naar de er forenede i det borgerlige Samfund« (Leo XIII: *Libertas Praestantissimum*; 1888). »Evangeliet har ikke eet Kærlighedsbud for Enkeltmennesker og et andet for Stater og Nationer« (Benedikt XV: *Pacem Dei Munus*; 1920). »Det maa ønskes, at alle Nationer aflægger deres indbyrdes Mistillid og forener sig i een Liga eller rettere en Slags Folkenes Familie, som baade skal opretholde de enkeltes Uafhængighed og sikre Orden i det menneskelige Samfund« (samme Sted). Det er rigtigt nok, at en fælles etisk Regel hvilende paa moralske Principper er noget ganske andet end den *konstitutionelle Regeringsform*, en Nation maatte foretrække (se Pius X i hans Brev om *Sillon*, Leo XIII: *Diuturnum illud* o. s. v.); men »det er ganske klart, hvad Meningen er, naar Nationernes Rettigheder udskilles helt fra den guddommelige Lovs Gyldighedsomraade og kommer til at have de enkelte Regenters Luner som deres eneste Sanktion. Det betyder, at disse Rettigheder mister al deres

Anseelse, al deres Sikkerhed og overlades til Mennesker, som kun tænker paa fælles eller egen Fordel« (Pius XII: *Summi Pontificatus*).

Smaa og store i Verden

Derfor kan den Virksomhed, der øves af baade Enkeltpersoner og Grupper (kommercielle saavel som videnskabelige eller pædagogiske) og selve en Nation, kun øves retteligt 1. for at sikre indre og ydre Orden og saaledes befri Menneskenaturens dybeste Tendenser og 2. i Overensstemmelse med Principper, som (lad det straks være sagt) *allerede begrænser hver Nations Suverænitet*; ingen Nation er saa absolut sin egen Herre eller Herre over en anden Nation, at den har Ret til at gøre ganske hvad den vil. »En fundamental Betingelse for en hæderlig Fred er Retten til Liv og Frihed for alle Nationer, store saavel som smaa, stærke saavel som svage. En Nations Vilje til Livet maa aldrig blive Dødsdommen over en anden Nation« (Pius XII's Tale Juleaften 1939). »Naar Nationerne opnaar større Civilisation, bliver de mere differentierede i deres Livsform og Selvstyre. Det er ingen Grund til, at de skal give Afkald paa den menneskelige Families Enhed. De skal tværtimod berige denne Familie med deres egne Bidrag til dens Mangfoldighed« (Pius XII: *Summi Pontificatus*). »Det var godt, hvis de forskellige Nationer i fælles, enige Bestræbelser søgte at fremme et sundt økonomisk Samarbejde ved Hjælp af velegnede Overenskomster og Institutioner, eftersom de er saa afhængige af hinanden i økonomiske Sager« (Pius XI: *Quadragesimo Anno*; 1931).

Koloniernes onde Oprindelse

Alle disse Tanker ligger til Grund for Fredspunkterne og

finder af og til direkte Udtryk i disse. Og Koloni-Emnet er som sagt af Værdi for Studiet af deres konkrete Anvendelse. Vi behøver ikke at bruge Tiden til at studere den Kolonierhvervelse, der skete ved Ild og Blodbad eller ved at snyde de indfødte med Traktater, de ikke forstod (som den sidste Uge nævnte Traktat med Lobengula eller den med New Zealands Maorier), eller ved Bestikkelse (saasom at levere Alkohol og Krudt til indfødte, hvis Lidenskaber straks slipper enhver Kontrol) eller ved at udnytte deres Enfoldighed og tage uhyre Værdier af Mineraler og Træ fra dem mod Betaling af et Par Glasperler. Jeg gaar heller ikke ind paa Indførelsen af hidtil ukendte Sygdomme saasom Tuberkulose, Kopper og Kønssygdomme, der har spillet deres Rolle i den næsten fuldstændige Udryddelse af f. Eks. Buskmænd og Hottentoter i Sydafrika.

Alle vil indrømme, at saadanne Metoder var *urigtige*, d. v. s. umoralske, og med vore Tiders forøgede Offentlighed bliver det sværere at benytte sig af dem. Men selv moderne Tider har set forfærdelige Skandaler, som f. Eks. i Kongostatens første Tid og i mindre Grad i Gummihandelen i Putamayo. Selv har jeg endogsaa i de seneste Aar set afskyelige Eksempler paa, hvordan indiske, græske og afrikaniske Handelsmænd har bedraget de indfødte. Vi kan beklage Fortiden, men ikke ændre den, og den bedste Bod, vi kan gøre, bestaar i at sikre en bedre Nutid og Fremtid. Hvis ikke jeg tager fejl, bliver Kongo nu styret særdeles godt, og Samarbejdet er oprigtigt; Landet er ikke længere et Eksempel paa en stærk Nations Udbygning af en svage. Men gamle Grusomheder og Uretfærdigheder har efterladt dybe Saar; og værst af alt, saa er Missionærene alt for ofte kommet samtidig med Hærene og Handelsmændene. I Sydafrika lagde de protestantiske Missionærer ikke Skjul paa, at deres Hensigt for Handel, og der var en protestantisk Præst ind-

blandet i hin berygtede Traktat med Lobengula.

Missionernes Udvikling til Selvstændighed

Jeg tror, at den eneste Fejl, som katolske Missionærer i senere Tider har maattet bebrejde sig selv, har været et Ønske om at bibringe de indfødte deres egen nationale Kulturtype. Jeg har mødt dette i f. Eks. franske og tyske Missioner, og man kan læse om det i deres Biografier. Dette er ikke det samme som Regeringernes Ønske om, at Missionærer fra deres Land skal hjælpe med til at konsolidere Regeringens Indflydelse; ogsaa dette har jeg bemærket med Forfærdelse, for Missionærerne var ikke altid uvidende om, at de blev brugt som Redskaber, men kunde være helt stolte over det. Jeg tror imidlertid, at Fremtiden ikke byder Muligheder for, at *dette* bliver fortsat. Lad os sige een Gang for alle: ingen Europæer har noget Kald til at europæisere Ikke-Europæere. Psykologisk saavel som moralsk og aandeligt er et saadant Forsøg taabeligt og ukatolsk, for Kirken er aldeles ikke mere europæisk end asiatisk eller afrikansk. Missionærerne er til for at gøre sig selv overflødige; den uafhængige Mission bliver et Apostolisk Vikariat og derpaa forhaabentlig et eller flere Bispedømmer med indfødt Præsteskab og Hierarki — hvorpaa (sikkert nok!) den modsatte Fare opstaar, Faren for Skisma; nationale Kirker er fremmede for det katolske Faktum, hvad enten de er kenyasiske eller britiske, kongonesiske eller belgiske.

Kolonier og Ejendomsret

Er denne Udviklingsform ikke en mærkelig Parallel til, hvad der sker med selve de vel-ledede Koloniers Styre? Kolonier begynder sædvanligvis som private Handelskompagnier. Derpaa bliver de rigtige »Kolonier« og siges at »ejes« af det eller det Land. Landet A formodes nu at kunne sige: »Dette vældige Ter-

ritorium er nu mit. Jeg vil lukke det for jeres Indvandring, hvis det behager mig. Ogsaa for jeres Handel, for jeg opretter præcis de Monopoler paa f. Eks. Raavarer, som jeg har Lyst til, eller jeg opstiller de Toldsatser, jeg vil, uden Hensyn til jer, eller hvad I har Brug for.« Siger Landet A dette, er det praktisk talt sikkert, at det ender med Krig, *selv om* Landet A vrøvler, som England f. Eks. (for at holde mig til det, jeg kender mindst daarligt) vilde gøre det, hvis det talte paa den Maade. En Femtedel af Jordens Overflade og en Fjerdedel af Jordens Befolkning siges at »tilhøre« England. Men det er noget Vrøvl. England er kun en Brøkdel af det »Imperium«, man maa rejse bort fra England for at høre nævnt! England »ejer« ikke Kanada, Australien, New Zealand, Sydafrika... Sig til en Afrikaner eller Australier, at han »tilhører« England, og se, hvad Svar De faar! Alle saadanne »Dominions« har deres egne Parlamenter, udskriver den Skat, de selv vil, afgør selv deres Indvandrings-Kvota o. s. v. Det eneste Baand mellem dem er et højst mystisk Baand — »Kronen« — og i vid og voksende Udstrækning et sundt sentimentalt Baand.

Koloniers Kostbarhed

Er Kolonier saa endda en Rigdomskilde for deres paastaede »Ejere«? Australierne har været meget vrede over, at England faar saa meget Kød fra Argentina, i Stedet for fra dem. New Zealænderne var maaske (hvad ved jeg?) særdeles stødt over, at England overhovedet fik Smør fra Danmark, dyrt eller billigt. ... Hvem var det, der fik om ikke de fleste, saa dog umaadelig mange Penge ud af Sydamerika? Japan og Tyskland, som ikke havde »Kolonier« dør, men arbejdede ved Udsendinge, der stod under Kontrol af dem, som sad hjemme ved Skrivebordene.

Jamen, hvorfor »klynger« man sig saa overhovedet til oversøiske »Besiddelser«? Antagelig, som jeg sagde, af Frygt for, at hvis andre »fik« dem, kunde de

straks benyttes som militære Baser, der truer Handelsvejene eller Havet. Og alligevel er det ikke alle i England (og andre Steder næsten ingen), der overholder den britiske »Imperialismes« mærkelige Lov, som bestaar i at *af-imperialisere*, at lære selve de Frihedsprincipper fra sig, som vil slaa Rod i de indfødtes Sind, indtil de skaber lige saa uafhængige Stater, som Dominions nu er — ikke engang forpligtet til at hjælpe hinanden eller »Moderlandet« i Tilfælde af Krig.

Ligesom i Missionerne

Der er altsaa en ejendommelig Lighed mellem dette System og den katolske Metode, hvorefter en fransk Munk drager ud som Missionær og udvikler en Mission efter rimeligvis fransk Mønster, hvorpaa han (som Pius XI blev ved at sige) ikke maa være fortrydelig over, at Missionen maa deles og blive betroet til irske, tyske og engelske Missionærer, saa lidt som disse maa blive fortrydelige, naar de hvide Missionærer til sidst slet ikke er nødvendige paa det Sted, eftersom der er vokset Zulu-, Kineser- og Singaleser-Præster og Biskopper op — den hvide Missionær maa uselvisk sige Farvel.

Jeg har skrevet denne lange Sammenligning for at vise, at Kirkens overnaturlige Lære kan finde forbavsende Genklange i »praktisk« international Politik. Ingen har Ret til at trænge ind i en andens Territorium, blot fordi han kan (Geværer imod Assegai'er), og fordi det betaler sig for ham. Og er han trængt derind, har han ingen Ret til at blive der, hvis hans Nærværrelse krænker den indfødte Befolkning ved at holde denne paa et lavere socialt, politisk eller økonomisk Niveau end den behøvede at være.

Jeg gentager: dette betyder ikke, at Koloniasatorernes Efterkommere skal trække sig tilbage hver og en. *Samarbejde* burde være blevet muligt. Selv den Vending, det engelske Koloniministerium brugte om Territorierne nord for Zambesi, saasom

Kenya, Tanganyika m. fl. — »de indfødtes Interesser maa gaa først« (d. v. s. at *ethvert* af de indfødtes Krav nødvendigvis havde Fortrinet) — var for meget sagt, og det var nok heller ikke Meningen. Men Meningen var i hvert Fald, at ingen hvid Mand maa betragte Landet og Folket som Materiale for Udbytning, og det kunde

godt betyde, at det *var* i de indfødtes Interesse, at den ene Slags Hvide blev paa Stedet, *hvis* den anden Mulighed var Okkupation af en anden »Magt« med færre »moralske Principper«. Pointet for mig er dette, at alle internationale Forhold gaar i Stumper og Stykker, hvis de ikke hviler paa en uforanderlig Moral.

C. C. Martindale S. J.

katolske og apostoliske Kirke, aflagde han den 5. November 1894 den katolske Trosbekendelse overfor Biskop von Euch. Kort efter sin Konversion udsendte han to smaa Skrifter. Det ene hedder: »Aabent Brev til mine Venner i den danske Folkekirke«, det andet: »Hvem har Ret? Strøtanker i Brevform om Nutidens største Spørgsmaal«.

I sit »Aabne Brev« forklarede han Motiverne til sin Konversion:

»Hvorfor er jeg blevet Katolik? Først er jeg ved en Række Studier og Overvejelser, sammenholdt med mange Aars Erfaringer fra det praktiske Livs Omraade, blevet overbevist om den absolutte Sandhed i den katolske Kirkes Lære. — Dernæst forpligter mit Daabsløfte mig til at tro paa den hellige almindelige Kirke. Jeg ved, at det er nødvendigt at holde Pagten for at blive salig. Jeg ønsker og begærer frem for alt at blive salig. — Derfor vil jeg holde mit Daabsløfte. Ifølge det maa jeg tro paa den almindelige (d. v. s. katolske) Kirke. Gud fordrer det af mig. Men jeg kan ikke tro paa Kirken, uden at jeg maa bøje mig for dens Afgørelser og indordne mig under dens Organisation. Jeg tror paa Kirken. Derfor er jeg blevet Katolik.«

Overgangen til den katolske Kirke betød for Mads Jensen et tungt Farvel til mange kære Venner. Til dem skrev han i sit Aabne Brev: »Døm mig ikke overilet. Læg Mærke til, hvilke Grunde der har drevet mig til at gaa denne Vej. I mener mig det saa godt, eders Kærlighed har jeg altid skattet højt. Men naar jeg engang ligger paa Dødslejet, da kan I ikke frelse mig, da kan I ikke garantere mig den evige Salighed. Den tabt — da alting er tabt. Ethvert andet Tab kan genoprettes i Evigheden, dette ikke. Jeg er derfor nødsaget til at ty derhen, hvor Saligheden garanteres mig. Gud lover mig den, naar jeg vil holde Daabspagten. Men jeg kan kun holde Daabspagten ved at blive Katolik.«

Mads Jensens Brud med Folkekirken vakte dengang betyde-

Helsingørs katolske Fortid IV

Den protestantiske Præst, der blev katolsk Kateket

Folkekirkepræsten som katolsk Kateket

1901 udnævntes den forhenværende Præst i Folkekirken, M. C. Jensen, af Biskop von Euch til Lærer og Kateket og samlede Byens Katolikker til Foredrag og Fællesandagter paa de Søn- og Helligdage, hvor der ikke kunde komme nogen Præst til Stede. Mads Jensen virkede 12 Aar i Kirkens Tjeneste i Helsingør som Kateket og er foruden Pastor Thorbjørn Møller den eneste, der har baaret denne Titel. Adskillige Katolikker vil huske ham endnu, men de fleste af os har sandsynligvis ikke noget Kendskab til denne udmærkede Konvertit, der var een af de fem Folkekirkepræster, der i Løbet af det sidste halve Aarhundrede under store personlige Ofre er gaaet over til den katolske Kirke.

Mads Christian Jensen fødtes 1843 paa Fyn. Under store Vanskeligheder og Savn gennemførte han som ung Bondekarl det teologiske Studium og blev i en Alder af 29 Aar teologisk Kandidat. Som Missionær gik han med sin Hustru til den danske protestantiske Missionsstation Santhalistan i Indien. Opholdet her blev dog ikke langvarigt, kun to Aar, da han ikke kunde taale det tropiske Klima. Han vendte derfor hjem og blev Sog-

nepræst for Fjeldsted og Harendrup Menigheder paa Fyn. Her levede han og Familien en Række lykkelige Aar, og hans gen-

Kateket M. C. Jensen

nemkærlige Personlighed og udmærkede oratoriske Begavelse samlede en stor og trofast Tilhørerskare i hans Kirke. Men saa kom den store Kamp i hans Liv. Han blev grebet af Tvivl, om den lutherske Lære var den rette, og da han blev klar over, at den lutherske Kirke, han tilhørte, ikke kunde være en levende Gren af den ene, romersk-

lig Opsigt. Men Baandet mellem ham og hans gamle Menighed var saa stærkt, at han altid senere var en velkommen Gæst blandt dem og ofte holdt Foredrag i Forsamlingshusene omkring paa Fyn over historiske eller andre oplysende Emner. Da hans Overbevisning tvang ham til at opgive sine gode, faste Indtægter og sit smukke Hjem, stod han efter Konversionen paa bar Bund med Hustru og Børn. En katolsk Godsejer overlod ham en Gaard i Forpagtning i Haab om, at han som gammel Landmand derved kunde ernære sin Familie. Men de mange Aars aandelige Virksomhed, og den legemlige Sygelighed og Skrøbelighed, som han havde tildraget sig i Indien, gjorde ham uegnet til haardt legemligt Arbejde. Derfor maatte han efter faa Aars legemligt Arbejde opgive Landmandsgæringen. Biskop v. Euch tilbød ham derefter et Embede i Helsingør som Kateket, d. v. s. han skulde undervise Børnene i Skolen og holde religiøse Foredrag for Menigheden.

Han udfoldede en betydelig Virksomhed som Foredragsholder og var for alle et smukt Eksempel paa religiøs Pligtopfyldelse og en uvurderlig Støtte for Præsterne og Søstrene. To Dage før han døde, skrev han sit aandelige Testamente, som han lod sende til Sognepræsten: »Jeg dør i den katolske Tro, for hvilken jeg har kæmpet mit Livs Kamp. Jeg dør i Tro til Salighed formedelst Jesu Kristi Død paa Korset. Jeg takker alle, der har vist mig Kærlighed.« Den, som dør saaledes, har ikke levet forgæves. Hvad han tidligere engang havde skrevet i Anledning af sin Konversion, gik nu i Opfyldelse paa ham: »Dødstimen kommer, det ved du. Men hvordan den skal komme — det kan du i visse Maader selv raade for. Om den skal bringe dig et Smil fra Gud, en Naadens Draabe, et Haabets Lysglimt eller en Følelse af Fortabelsens Haabløshed, det bliver jo til Dels lagt i din egen Haand. Bed om en god Dødstime. Bønnen er for alting god. Hvem ved, hvor langt et Stykke den Bøn kan føre dig

Interiør fra Karmeliterklosteret

frem mod den evige Herlighed« (Hvem har Ret). Mads Jensens Minde vil altid leve i den Menighed, han har tjent i 12 Aar. For os andre er han et smukt Eksempel paa Kærlighed til Kirken og det katolske Lægmandsapostatolat.

Kirken dør ikke

Den 2. Marts 1904 kom Pater Wattiez til Helsingør tillige med 4 Skt. Vincentssøstre. P. Wattiez tilhørte den af den hellige Vincents stiftede »Lazaristor-den« og var som andre Ordensfolk under Kirkekampen i Frankrig blevet bortjaget af den kirkefjendtlige franske Regering. I Helsingør fandt han et fredeligt Tilflugtssted og et nyt Virkefelt. For Menigheden i Helsingør var det af uvurderlig Betydning, at den fik sin egen Præst, og at den periodiske Gudstjeneste blev afløst af den daglige Messe. Siden 1904 har Præster af den hellige Vincents Orden varetaget Sjælesorgen i den herværende Menighed. 1906 ankom Pater Flynn hertil, 1927 Pater Kelly.

Skt. Vincentssøstrene overtog ambulans Sygepleje og tog sig af Børnenes Undervisning og Opdragelse. De første tre Aar, fra 1904—1907, boede Søstrene

Marienlyst Allé 17, hvor et lille Kapel blev indrettet i en Sidebygning til Villaen. I Sommermaanederne opsøgte Kapellet flittigt af Feriegæsterne i Helsingørs Omegn, og Aaret igennem af Trosfæller i Helsingborg og Omegn, der havde nærmere til Helsingør end til de nærmeste katolske Kirker i Malmø og Gøteborg. Søstrenes Klædedragt og deres Samliv i Villa »Roman« i Marienlyst Allé var i den første Tid ikke saa lidt af en Sensation. Folk vendte sig om efter Søstrene, naar disse færdedes ude, og udenfor Villaens Havegårde stod store og smaa nysgerrige Børn og stirrede ind i Haven, naar Søstrene i Frikvarteret legede med den katolske Menighedsskoles Børn. Idag kan Byen ikke tænkes uden Søstrene, og de er paa Grund af deres karitative Arbejde afholdt af Befolkningen.

Da Kapellet snart viste sig at være for lille, flyttede Søstrene i April 1907 til den af dem erhvervede Ejendom i Nygade 8. Her blev der indrettet et Kapel, der var betydelig større end det først benyttede, og her blev der senere bygget en smuk og rummelig Præstebolig. Det var forudset, at Kapellet ikke kunde tilfredsstille mere end rent midlertidige Krav. Nogle af Ugebladets Læsere vil endnu huske den lille skrøbelige Trappe, der førte op til Kapellet paa første Sal. Med utrættelig Energi samlede Præsterne og Søstrene ind til den ny Kirke. Efter tyve Aars Ventetid, hvor man havde levet i trange Kaar, lagdes endelig Grundstenen til den nye Skt. Vincentskirke. Det var den 4. Oktober 1928. To Aar senere stod Kirken færdig, som i sit Ydre viser Tilknytning til Byens store Traditioner. Den 25. Oktober 1930 blev Højalteret konsekkreret, og Sognepræsten læste den første hellige Messe, under hvilken Evighedslampen blev tændt efter Forhandlingen.

Ikke langt herfra staar den gamle Skt. Mariæ Kirke, Povl Helgesens Kirke, og der er en usynlig Bro mellem disse to Kirker, mellem den gamle og den nye katolske Kirke. 400 Aar lig-

ger imellem. Povl Helgesen oplevede ikke Kirkens Genoprejsning. Men han troede paa den, og derfor kunde han med pro-

fetisk Sikkerhed og Klarsyn tilraabe sine Modstandere: *Vent, til I bliver saa gamle som vi er nu!*
A. Otto S. J.

kendt sin Mor, — hun døde, da Barnet blev født.

Munden stod ikke paa Lene, mens de gik hen ad Vejen. Men saa kom den tykke Beate, som gik rundt med sin store Kurv og solgte Træskeer og Baand og Legetøj, og Lene trak Kurt i Frakken. »Aah, køb noget til mig!« bad hun.

Beate satte Kurven ned, og Lene forelskede sig straks i en lille brun Plys-Grævlingehund, som viste sig at koste lige akkurat det, Kurt havde i Pungen. Ja, saa fik han jo ingen Tobak i Dag, men det fik saa være. Da Lene havde faaet sin Hund, satte den gamle Mand og den lille Pige sig paa Grøftkantene, og Kurt maatte fortælle et Eventyr, som Lene havde hørt mange Gange før; men, som hun sagde, Grævlingehunden havde jo aldrig hørt det.

Nede fra Landsbyen lød Middagsklokken, da Bonden paa Enggaarden besværligt humpende kom hen ad Stien. Han vilde se at slippe ubemærket hjem, derfor gik han den Vej.

»Der kommer Far!« sagde Lene; hun kunde kende den Rødes Trampen.

Kurt var lige ved at falde i Søvn, saa varmt var det; men han blev lysvaagen, da han saa Nevøen saa ilde tilredt.

»Hvad i Himlens Navn er der sket med dig!« raabte han.

»Den Røde løb løbsk i Skoven. Ved den store Eg deroppe var det nær gaaet helt galt; der væltede Vognen. Naa, men som du ser, har det — — den — Standsning ikke skadet mig ret meget. Tværtimod.«

Kurt rystede paa Hovedet. Han forstod ikke, hvad Nevøen mente med det »tværtimod«. Lene stod og trippede utaalmodig; hun brændte efter at vise Faderen sit nye Legetøj, og nu klamrede hun sig til hans Arm.

»Se, Far, — den lille Hund har Onkel købt til mig!« raabte hun.

Faderen rømmede sig. »Naa, har han det.« Han følte sig saa flov overfor den gamle. Men Kurt lod som ingenting. »Den Røde er ikke til at stole paa,« sagde han. »Drik dig nu en god Snaps ovenpaa Skrækken, naar

KØRT LØBSK

Bonden fra Enggaarden saa sig om i den sommergrønne Skov og lyttede til de jublende Fuglestemmer, som havde han aldrig før set eller hørt noget. Endnu løb Farverne forvirret sammen for hans Blik, og Træerne svajede saa sært. Men hans Ben kunde bære ham, da han stønnende fik rejst sig op ved at klamre sig til den væltede Vogn. Henne under den store Eg stod »den Røde« med sænket Hoved, et Billede paa ond Samvittighed. Den var fuldstændig vaad af Sved, og naar den rystede sig, faldt Skum fra dens Mund ned i det høje Græs. De stikkende Fluere og den tunge Varme havde gjort den vild. Den løb løbsk, og her ved Korsvejen var Vognen væltet. Manden vilde være blevet slåbt til Døde i Tømmerne, som var fast viklet om hans Hænder, hvis ikke den Røde pludselig var standset.

Manden tørrede sin vaade Pande og saa sig stadig om, som kunde han slet ikke fatte, at han virkelig levede endnu. Saa faldt hans Blik paa det ældgamle Guds Moder-Billede, som var anbragt paa Egetræet. Maaske var det hans afdøde Kones Forbøn, der havde reddet ham — — hun bad saa tit foran dette Billede — —

Det blev en besværlig Hjemtur, skønt den Røde nu traskede lammefrom bag sin Herre. Hvert Skridt smertede; men det var ikke det værste. Her i Skovensomheden gik det op for Bonden paa Enggaarden, hvad det vilde have været at dø nu — træde uforberedt frem for den evige Dommer.! For første Gang saa han sine Fejl klart og tydeligt, — alle sine Fejl, men først og fremmest Hovedfejlen: Pengebegæret.

Lige før han kørte ud paa den Tur, som kunde være blevet hans sidste, havde han optraadt haardt og ukærligt.

Hans gamle Onkel, Kurt, var ganske uventet dukket op i Gaarden, og man kunde paa lang Afstand se, at han var i Pengeforlegenhed.

»Naa, du har stadig Piben i Munden!« havde Bonden raabt til ham. »Vi andre har ikke Lyst til at ryge engang. Kornet er slaaet ned af Hagl, og flere af de bedste Køer er syge. Nu maa jeg køre til Byen og hæve en Nødskilling, jeg har staaende der. Kan du ikke komme igen en anden Dag?«

Saa var han kørt ud af Gaarden; men Onklens triste, furede Ansigt stod stadig saa tydeligt for ham, og ligesom for at slippe bort fra det, havde han ladet den Røde strække ud, saa den var blevet helt ophidset, — og der-ved havde han selv haft Del i, hvad der skete.

Bonden stod stille og trak Vejret dybt. Men der laa stadig et Tryk paa hans Bryst.

Gamle Kurt var gaaet meget langsomt hjemad. Hvordan skulde han nu fortælle sin syge Kone, at han ikke havde haft noget ud af sin Tiggengang?

Henne ved Nøddekrattet standsede han for at tælle de Smaapenge, han havde i sin Lomme. Der var lige nok til en Smule Tobak; den vilde han faa hos Købmanden i Landsbyen, og med en dampende Pibe i Munden vilde Hjemturen gaa meget lettere.

I det samme kom Enggaardens yngste, lille Lene, styrten- de, tog ham i Haanden og spurgte, om hun maatte gaa med. Kurt nikkede; han havde saa ondt af Lene, som aldrig havde

du kommer hjem. Naa, jeg maa da se at komme af Sted.«

Bonden lagde sin store Haand paa hans Skulder. »Nej, nu gaar du først med hjem og spiser. Vi har ogsaa noget at tale om, vi to.« Saa kom det sagtene: »Du trænger til Penge, ikke? Er det nok, hvis du faar hundrede? Faar, ikke laaner. Jeg — jeg er i Gæld til Vor Herre,« sagde han i en paatagen barsk Tone.

Kurt blev ude af sig selv af Lykke.

»Næ — Næ — —!« stammede han, og Taarerne stod ham i Øjnene. »Naar jeg kommer hjem med den Nyhed til Konen — saa bliver hun da rask af bare Glæde!«

Ogsaa Bonden paa Enggaarden var bevæget. For første Gang følte han Glæden ved at gøre noget godt; og han var klar over, at det ikke skulde være sidste Gang, han gjorde noget, som blev til Velsignelse for andre — og for ham selv. T. Fd.

lovene. I Virkeligheden er det saaledes: Hvis Guds højre Haand ikke holder og støtter os, ved man aldrig, hvordan det vil gaa med os.

Evangelierne fortæller om slaaende Eksempler paa menneskelig Svaghed. Det er selve *Apostelskaren*, der maa tjene som Illustration til den sørgelige Sandhed. Paa Vejen til Oliehaven var de elleve opfyldt af Mod og Tillid. Men næppe havde de været ude for den første Forskrækkelse, før de greb Flugten og lod deres Herre i Stikken. Endnu mere paafaldende er Apostelfyrsten Petrus' Adfærd. I de mest eftertrykkelige Vendinger havde han talt om sit enestaende Mod og sin inderlige

Kærlighed til Jesus, hans Mester, og helt sikker paa sig selv havde han sagt: »Om jeg end skulde dø med dig, skal jeg ikke fornægte dig.« Men kun en liden Stund senere rystede han som Espeløv, fordi en Tjenestepige havde sagt et Ord til ham, og med en Ed forsikrede han, at han overhovedet ikke kendte Herren. Hvor kan det dog være, at en ellers stor og stærk Mand bliver saa lille? Jo, Aanden var villig nok, men »Kødet« var svagt. Den højere Erkendelse og Vilje i ham var rede til at give sig i Lag med store Ofre og Bedrifter, men de lavere Kræfter i hans Sjæl, Sanserne og den dertil svarende Attraa og Frygt,

Slattes Side 364

Anden Del af Fadervor XXI

Sjette Bøns store Nødvendighed

FØRSTE ARTIKEL

Hvor *tiltrængt og nødvendig* den Hjælp fra Guds Side er, som vi beder om, naar vi siger: »Led os ikke ud i Fristelse«, indser man bedst ved at tænke over *den Svaghed i vor Vilje og den Blindhed i vor Erkendelse, som man kan iagttage* baade hos sig selv og andre. Eller man behøver kun at forstaa, hvad vor guddommelige Frelser mente, da han sagde: »Aanden er nok villig, men Kødet er svagt.« Til det samme Resultat kommer man ogsaa, hvis man kaster et Blik paa Kirkehistorien. Den kender mange Eksempler paa Kristne, som ved Satans List faldt dybt, skønt de begyndte saa godt og

*Den, der spiser mit Kød
og drikker mit Blod
har det evige Liv,
og jeg vil opvække ham
paa den yderste Dag*

JOHS. 6,55

«PASTOR ANGELICUS»

— Filmen om Paven

Der har flere Gange — ogsaa herhjemme — i Dagspressen været Meddelelser fremme om, at der arbejdedes paa at optage en Film i Vatikanet. Adskillige Mennesker har sikkert med en vis Bekymring set hen til dette Produkts Fremkomst, idet man jo nødtvil sig de Ting, for hvilke de nærer Højagtelse og Respekt, profaneret i den Grad, som Filmen bedre end nogen anden er i Stand til at gøre. Disse Linier skulde tjene til at fjerne Bekymringer af den Art.

Adskillige Film er i de senere Aar blevet bragt paa Markedet under Varemærket »dokumentariske Film«; naar Filmen om Pius XII faktisk vil kunne henføres til denne Gruppe, maa man erindre, at det i dette Tilfælde ikke drejer sig om en Film, der

er fremstillet i Propagandaaøjemed, men om ren og skær Beretning om faktiske Tilstande. Den er optaget udelukkende med det Formaal for Øje, at delagtiggøre de mange Mennesker, der aldrig naar til det evige Rom, i den Oplevelse og de Glæder, som et Besøg hos den hellige Fader faktisk er.

Fremstillingen af »Pastor Angelicus« har været omgivet med en stor Hemmelighedsfuldhed. Filmen er optaget af »Centro Cattolico Cinematografico« under Ledelse af Professor Gedda, der har haft den overordentlig vanskelige Opgave at udarbejde »Drejebogens«, hvilket i dette Tilfælde vil sige: ud af det mængt forhaandenværende Materiale at udvælge netop det, der maa anses for det

væsentligste, de Ting, der er af Betydning for Skildringen af den hellige Faders Tilværelse. Desuden har det ingenlunde været nogen let Opgave at dreje en Film i Vatikanet, hvor Lysforholdene overalt spiller en saa væsentlig Rolle, men Resultatet skal efter Sigende være over al Forventning. Man har maalt tage Hensyn til Tid og Sted, til Vatikanets indendørs og uden-

ders Forhold, Audienssalene, Museumskorridorerne, Biblioteket, Baggrundens Ujsævnhed (f. Eks. Gobbelinerne) o. s. v. De tekniske Momenteder er ej heller skædede Begivenheder og de største Begivenheder er de store, der har været i Audienserne. Her har den første Stjerner, som Virkeligheden taler for sig selv.

Hundreder og altes Hundreder Meter Film, optaget i Aarenes Løb, sammensættes i Øjeblikket med Optagelser fra de seneste Maaneder, og Afslutningen dannes af Optagelserne fra den hellige Faders Bispejubileum. Begivenheder og Personer i Vatikanets og Verdens Historie er samlet i denne Film, der imødeses med saa stor Forventning af Alverdens Katoliker.

Til Haraldsted

Naar vi gamle Haraldsted-Pilgrimme elsker den aarlige Valfart skyldes det ikke mindst Fællesskabet. Dit eget lille forberede Jeg lader du blive hjemmenden Dag. Fra det Øjeblik, da Valfartsprocessionen har sat sig i Bevægelse, hedder det ikke sigs, men »vi«. Vi fylkes i en sluttet Tropp, vi synger, vi heder, vi gør Bod, vi er stolte over den fæles Bedrift, naar Valfarten løber smukt og værdigt, om det saa er under Hivilet fortsæl-

ter Fællesskabet. Man gemmer sig ikke bag en Busk, men slutter sig til en eller anden Gruppe. Men det er maaske sværere for dig at komme med i Aar. »Det billige Søndagstog« hører Fortiden til. Billetten koster 6 Kr. Det er mange Penge. Om du ikke kan løse Problemet ved Hjælp af Cyklen, saa spørg dig selv, om ikke de Penge er ekstra godt anvendte? Var det ikke Umagen værd at give Afkald paa noget

Fortæltes Side 365

Processionen er naaet til Ruinen, hvor Messen læses

Den ny danske Jesuit

P. Orla Tvede Eriksen S.J.

Tre Aar i Træk har Jesu Selskab kunnet berede de danske Katolikker den store Glæde: hvert Aar at præsentere en nyviet dansk Jesuit! Som meddelt i Ugebladet Nr. 21 præsteviedes Pater Orla Tvede Eriksen S. J. den 20. Maj i Jesuiterens Kollegium i Frankfurt a. M.

Det haude oprindelig været den nyviede Paters Ønske at modtage Præstevieselsen i sin Fødeby Aarhus nu til Sommer af Hs. Excellence Biskop Suhr, men Forholdene har bevirket, at Aarhus maatte gaa Glt p den store Begivenhed, som en katolsk Præstevielse vilde have været for Byen.

Efter Artium indtraadte Pater Eriksen i Jesu Selskab i 1933. Studiaarene tilbragtes i Holland, afbrudt af et kortere Ophold i Københav, hvor han ud Sct. Knuds Skole haude Lejlighed til at frugtbare sine udprægede matematiske Anlæg. Pater Eriksen hører til de stille i Landet; stille og ubemærket — som hele hans Væsen — har han naaet sit store Maal, — og Danmarks Katolikker ønsker ham af ganske Hjerter til Lykke!

Martyr for Alterets Sakramente

SANKT TARCISIUS

Det var en Dag — for over 1600 Aar siden — nede i det gamle Rom.

En Eftermiddag var det. Dagens Varme havde lagt sig, og Folk var kommet ud af Husene for at trække frisk Luft. — I en af de Gader, som førte til Roms store Fængsel, kom paa denne Tid en høj, køn Dreng gaaende. Han gik hurtigt til, uden at se sig om til nogen af Siderne, og Armene havde han lagt over Kors paa Brystet — ligesom for at holde godt fast paa noget. Det var tydeligt at se, at han havde noget meget vigtigt for, saa alvorligt og bestemt som han saa ud.

Hvad kunde det vel være for et vigtigt Ærinde, Tarcisius var ude i — og hvad mon det dog var, han holdt saa fast under de korslagte Arme?

Ja, hvis vi havde set ham blot nogle faa Minutter før, saa havde vi vidst det.

Da havde vi ikke set ham paa Roms Gader, men nede i en af de mørke underjordiske Gange, hvor de Kristne paa den Tid maatte skjule sig af Frygt for Hedningerne. Hernede vilde vi have set ham mellem mange andre Kristne, Mænd og Kvinder, unge og gamle.

Det havde været en alvorlig og bekymret Skare, der den Dag havde været forsamlet foran et af de fattige, nøgne Stenaltre. Der var nemlig sket noget, som nok kunde gøre dem alvorlige. Over tyve Kristne var nylig blevet fængslet, og i Morgen vilde de blive kastet for de vilde Dyr! Men først vilde de hedske Dommere søge at lokke dem til at ofre til Guderne, ja, de vilde pine og plage dem for at faa dem til at fornægte deres kristne Tro. Hvad gjorde det, at de døde! Det var jo for deres Tros Skyld, og de vilde endnu i Morgen være hos Gud — men, hvis de svigtede deres Tro, fordi de ikke var stærke nok til at bære Lidelserne! Det var tusinde Gange værre end Døden!

Dette talte de Kristne om dernede i de mørke Katakomber, og de forstod, at der var kun En, der kunde hjælpe her. Det var Gud selv — det var Frelseren i det hellige Sakramente. Kunde man blot faa bragt de dødsdømte Kommunionen, da vilde de blive

stærke; for det betød jo, at Jesus selv kom til dem for at trøste og styrke dem.

Nu var det saa heldigt, at Aftenen før Fangerne skulde dø, fik de altid Lov at faa Besøg af deres Venner. Men hvem turde gaa til Fængslet? Blev det opdaget, at man var Kristen, vilde man straks blive grebet. Præsten Dionysius, som stod foran Alteret, kunde der slet ikke være Tale om; han vilde øjeblikkelig blive genkendt.

Hvem da? —

Da var det, Tarcisius var sprunget frem fra Kredsen; uden at sige et Ord havde han kastet sig paa

Sluttes 3. Omslagsside

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerrbg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Lighærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Sognepræsterne

gøres opmærksom paa Ugebladets Skema over Gudstjenestetider i Sommerferien. Den vil findes i Bladet om to Uger, og Meddelelser til den bedes sendt Bladet inden d. 12. ds.

Markedet i Brønshøj

Hjertelig Tak

til alle, som trodsede Regnen og i Hundredevis kom til St. Antoni Sommermarked. Tak til alle, som sendte Gaver til Tombolaer o. lign., Tak for store og smaa kontante Gaver. Tak til alle udenfor som indenfor Sognet, som hjalp. Resultatet overgik alle de dristigste Forventninger; Slutresultatet naar op over 2100 Kr. i Overskud. — Søndag d. 14. Juni fejres St. Antonis Fest første Gang som Sognekirkens Værnefest med Levitmesse og Festprædiken Kl. 10. Denne hellige Messe vil blive læst for alle vore Velgørere — især Sommermarkedets Venner.

Knud Ballin,
Sognepræst.

Følgende Numre blev udtrukket: Den store Lodseddel: 1. 1561; 2. 1551; 3. 747; 4. 448; 5. 1903; 6. 524; 7. 961; 8. 1156; 9. 388; 10. 1049; 11. 917; 12. 1324; 13. 1231; 14. 928; 15. 287; 16. 597; 17. 1792; 18. 720; 19. 1885; 20. 473; 21. 977; 22. 64; 23. 1704; 24. 795; 25. 1983.

Radioapparat: 49; Kopper og Kongebuste: 26 (Sedler m. Kirkens Segl). Barnestol m. Dukke (grøn Seddel): 9; Kanin (gul Seddel): 40. Antoinette (gratis til Børn 5—10): 39.

Kristi Legemsprocession i Roskilde

Søndag den 7. Juni

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hæfter med

Processionssalmerne à 10 Øre faas ved Kirken).

Skolens Legesal staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, Øl, Sodavand faas billigt.

Kl. 2 Festandagt i Kirken. Derefter Menighedsmøde i Skolens Festsal. Hr. Pater G. Scherz taler om »Biskop Niels Steensen og hans Kærlighed til Altrets Sakramente«. Alle er velkomne.

Derefter afholder Spejderne Menighedsfest til Fordel for ubemidlede Spejderses Sommerlejr. Entré incl. Kaffe 1 Kr. Adgang for alle.

Academicum Catholicum

Søndag den 7. Juni.

Akademikermesse Kl. 8½ hos St. Liobasøstrene i Valby.

Søndag den 21. Juni.

Deltagelse i Valfarten til Haraldsted (hvide Huer).

Studenter-Sommerlejr 25. Juni—4. Juli.

A. C. holder Sommerlejr paa Langø ved Odense Fjord i Dagene 25. Juni—4. Juli, hvor en Velynder har stillet sin Sportshytte til Raa-dighed.

Det bliver et Ferieophold under kammeratlige, men yderst primitive Forhold. De kvindelige Deltagere maa sove paa Loftet i Hytten, de mandlige i Telt, og alle maa deltage i alt forefaldende Arbejde. Der bliver daglig Messe.

Deltagerne samles Torsdag d. 25. Juni om Aftenen i Lejren og rejser derfra Lørdag d. 4. Juli om Morgen. Prisen for Deltagelse bliver 25 Kr. excl. Rejse. Enkelte vil kunne faa Moderation. Deltagerantallet er begrænset af Pladsforholdene.

Interesserede bedes snarest melde sig til Administratores (Sekr. stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenlund, Telf. Ordrup 1310).

Basar

til Fordel for St. Knud Lavardskirke, Lyngby, afholdes den 5. og 6. September 1942 i St. Knuds Skoles store Sal. Trosfæller, der ønsker at støtte vor Kirkesag i Lyngby, bedes sende deres Bidrag til »Basarkomiteen« ved Frk. Holler, Eivindsvej 15, Charl., eller Sognepræsten J. Stäubli, Knud Lavardsvej 6, Kgs. Lyngby.

Ferie paa Møn

Trosfæller (Damer eller Ægtepar) tilb. to store møbl. Værelser m. Adgang til Køkken, m. Inventar, i Tiden 15. Juni—1. Aug. samt 14. Aug.—8. Sept. Pris 20.— Kr. pr. Uge. Beliggenhed mellem Stege og Møns Klint. Pragtfulde Omgivelser.

L. E. Jørgensen, Sygeplejerske, Sønderby pr. Borre, Møn.
Tlf. Borre 2099 (mellem 1—2 og efter 8 Aften).

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gae . Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Liturgisk Kalender

Juni.

7. S. **Søndag i Kristi Legems** (hvid) Oktav (658); 2. Bøn: Oktaven (652); Jesu Fødsels Præfation (514).
8. M. i **Oktaven** (652); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Paven ([122]); Præfation (514).
9. Ti. i **Oktaven** (652); 2. St. Primus og St. Felician (934), 3. Gudsmoder ([90]); Præf. (514).
10. O. i **Oktaven** (652); 2. St. Margrethe af Skotland (936), 3. Gudsmoder ([90]); Præfation (514).
11. T. **Oktav af Kristi Legems** (hvid) **Fest** (652); 2. St. Barnabas, Apostel (936); Præfation (514).
12. F. **JESU HJERTE FEST***. (hvid)
13. L. **St. Antonius af Padova** (hvid) (941); 2. Jesu Hjertes Oktav*); Jesu Hjertes Præfation*).
14. S. **Søndag i Jesu Hjertes Oktav** (hvid) (662).

*) Den ny Messe paa Jesu Hjertes Fest er udgivet som Tillæg til Messebogen og faas hos de katolske Boghandlere.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Sjette Bøns store Nødvendighed *fortsat fra Side 359*

drog som en Blyvægt den opadstræbende Sjæl ned i Dybet. Dette er et almindeligt Fænomen. Er det naturlige Menneske overladt til sig selv, saa er det bange for Forfølgelser, Lidelser og Døden og viger forfærdet tilbage. Det er for svagt til at overvinde denne Angst.

Naar det nu gik Petrus og de andre Apostle saaledes paa Grund af den medfødte Svaghed og Skrøbelighed, som de undervurderede, og naar de faldt i svære Synder, hvem indser da ikke, *hvor meget mere vi andre, der ikke kan staa Maal med Herrens hellige Sendebud, er nødtte til at virke vor Frelse i Frygt og Bæven*. Det er en af vore fundamentale Pligter at være aarvaagne og hele Tiden regne med Kamp og Farer. Lige saa længe som vor Sjæl bor i det skrøbelige Legeme, lige saa længe fristes vi af vort *eget Kød*, af den *onde Verden*, der omgiver os, samt af *Satan*, vor ældste og mægtigste Fjende.

Naar vi her i denne Forbindelse taler om vort »Kød«, tager vi dette Ord i den Betydning, hvori det saa tit forekommer i den hellige Skrift. Det Gamle Testamente mener med »Kød« ofte Menneskets fysiske Afmagt og Forgængelighed, endvidere vor intellektuelle og moralske Svaghed i Modsætning til Guds Fuldkommenhed i saa Henseende; endelig vor alsidige Afhængighed af hele Verdens Skaber og Herre. I det Nye Testamente er det navnlig den hellige Paulus, der ved at bruge Ordet »Kød« om os Mennesker, vil understrege, hvor svage og begrænsede vi er, og hvor stærkt vi paa Grund af vor Syndighed trænger til Frelse. Vor Higen er jo fra Ungdommen af saa tit hersket af det onde Begær, som

bor i vort Legeme og i dets Lemmer. Det sætter sig op imod Aanden, er en afgjort Fjende af Guds Lov og kan som Følge deraf aldrig behage Herren. Saadan har det nu ikke været fra Begyndelsen af. Thi da vi gik frem af Guds Skaberhaand, var alting saare godt. Men den beskæmmende Tilstand er en Følge af Arvesynden og har til Stadighed den Tendens at forføre os til nye Synder.

Hvor mange Ulykker Vreden og Sansernes Begær forvolder, oplever hvert Slægtled paany og paa sin Maade. Man kan slet ikke tælle alle dem, der til deres store Skam og Skade er blevet et Bytte for de blinde Drifters Voldsomhed. Hvem føler ikke den ustyrlige Vrede og Utaalmodighed som en Brod, der stikker og bibringer Sjælen dybe Saar? Hvem føler ikke det lave Begær som en Ildebrand i os? Baade Vreden og Begæret angriber Sjælen saa skaanselsløst, at det er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at slippe fra dem uden større Men. Derfor skriver Apostlen Paulus til Menigheden i Korint: »Den, som mener, at han staar, skal passe paa, at han ikke falder« (I. Ko. 10, 12).

I det hele taget alt, hvad Guds Aabenbaring har om dette Emne, er *alvorsfulde Kampraab, Advarslar og Opfordringer til at bruge de rette Midler* under Kampen mod Fristelserne. Paa Lovens Tavler, som Moses modtog af Herrens Haand paa Sinai Bjerget, stod to strenge Forbud mod den onde Lyst. »Du maa ikke begære din Næstes Hustru«. »Du maa ikke begære din Næstes Ejendele«. Virkningerne af Eftergiveness i Fristelsens Time skildres f. Eks. af Profeten Isajas paa en drastisk Maade:

FYENS DISCONTO KASSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

»De gudløse er som det oprørte Hav, der ikke kan komme til Ro, hvis Bølger opskyller Mudder og Dynd. De gudløse har ingen Fred, siger min Gud« (Is. 57, 20). Lige saa umættelige som vore Begæringer er i sig selv, lige saa umuligt er det for dem at mætte vor Sjæl, naar man tilfredsstiller dem. Kun pinefuld Fredløshed, Uro og Angst efterlader de sig. I Salomons Visdomsbog sammenlignes vort Begær med et berusende Bæger, der franarrer os Erkendelsens Klarhed og gør os blinde for det gode og rette. »Lastens Fortryllelse forvansker det gode, og Lysterne Hvirvel ændrer den harmløse Sjæl« (4, 12). Den værste Følge for de fejge i Kampen mod det forbudte Begær, er den Nedværdigelse og Skam, hvormed Gud straffer dem. »Følg ikke din Sjæls Begæringer, og hold den tilbage fra Lysterne. Thi er du din Sjæl til Vilje, gør den dig til dine Fjenders Spot« (Sir. 18, 30. Slg. Ro. I, 24—27).

I den Fare, der truer os fra os selv, d. v. s. fra vor egen faldne Natur, og som er skæbnesvanger for os i Tid og Evighed, kender Guds Aabenbaring kun to Midler, der kan frelse os, og det er at vaage og bede, eller med andre Ord, at søge Hjælp hos Gud i Bønnen og fra vor Side at gøre ærlig Modstand mod det onde.

Imidlertid kan Fristelsen ogsaa komme udefra, nemlig fra den Verden, der omgiver os, og fra Satan og hans Hjælpere, de onde Aander. Hvad vi kan komme ud for fra denne Kant, er saa

broget og hemmelighedsfuldt, at vi er nødt til at behandle det i en særegen Artikel. Saa venter vi altsaa med det til næste Gang.
F. K.

Sygeplejerske-Forbundet

Den 28. Maj samledes ca. 50 Sygeplejersker og Elever samt 4 St. Josefssøstre til en Majaften paa Rygaard. Efter at have hilst paa Priorinde *Madéleine Eugénie*, der havde indrettet alt festligt og smukt for os, samledes vi i Kapellet. Pater Wevers talte om Maria, der tjente sin Søn. Han var hende underdanig længere, end de fleste Børn er deres Forældre, nemlig til han var 30 Aar. — Den, der holder sig nær til MARIA, svigter aldrig Kirken, selv naar Ungdom og den første Begejstring er borte. — Verden er ligesom forgiftet; vi trænger til Mennesker, der kan og vil neutralisere Giften; det kan ogsaa en Sygeplejerske i sin Gerning, ved *Kærlighed*. Maria vil give os denne. Hun vil genføde os og forene os med Kristus i Hans mystiske Lege-me, Kirken. — Vi bad derefter det lauretanske Litani og modtog den sakramentale Velsignelse; derefter gik vi ud i den smukke Park, mens det lange Bord blev ordnet med store Fade Rødgrød og Crème. Bordet blev pyntet med dejlige Blomster fra Parken og andre Blomster, der medbragtes fra Roskilde, en Gave fra Priorinden paa St. Maria Hospital! Saa samledes vi, og Sangen lød stærkt og glad, vi fik ogsaa Solosang af vort Medlem fra Roskilde, Frk. *Wisnewska* og af Frk. *Larsen*, St. Josefs Hospital, akkompagneret af Frk. *Bredholt*. Der var Hilsen fra Aarhuskredsen. Tilslut takkede Formanden for Pastor Wevers Ord til os, for Søstrenes Gæstfrihed og de forskellige gode Underholdninger. En Sygeplejerske havde medbragt Grammofofon, og Schuberts »Ave Maria« lød smukt og stemningsfuldt. Derefter talte Pater *Coenen* om vore »aandelige Mødres, Moder Danmark og vor Moder Kirken. Vi skal som

Kristne forene vor Kærlighed til Kirken og Fædrelandet i vort Liv og takke for, at vort Fædreland er bevaret indtil denne Dag. Vi skal som Kristne være med til at værne om det bedste i vort Land.

Derefter rejste vi os og sang »Kongernes Konge«.

En Tak til alle, som bidrog til at gøre Aftenen saa god og indholdsrig.
Deltager.

TIL HARALDSTED

Fortsat fra Midsiderne

andet for at være med paa denne dejlige Valfart?

*

Knud Lavards Broderskab i Brønshøj har modtaget en Fane af Danmarkssamfundet. Under denne Fane vil »Brødrene« fra Brønshøj og Nørrebro fylke sig. Er der andre Foreninger, som bringer Faner med? Det vilde pynte smukt.

Tog afgaar fra Københavns Hovedbanegaard Kl. 6,00 og Kl. 9,00. I Sankt Knuds Kirke i Ringsted læses Messe Kl. 8 og Kl. 9. Frokostpakker og anden Bagage transporteres til Haraldsted pr. Vogn. Valfartsprocessionen sætter sig i Gang Kl. 10. Husk at medbringe Salmehog og en kraftig Røst. Der læses som sædvanlig Messe i Ruinen ved Ankomsten. Under Hvilet kan man købe Forfriskninger (kolde). Hvis De vil drikke Kaffe, maa De bringe den med i Termoflaske. Kl. 16 begiver vi os paa Hjemvejen. Der gaar Tog til København fra Ringsted Kl. 20,13.
C. B.

Flytning

Hr. Pastor Peter Schindler er flyttet til Australiensvej 38, 1. Sal. Telefon Ryvang 3248.

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

ARNOLD BUSCK
INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser
Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central **1868** hvortill
alle Henvendelser venligst bedes rettet

HELTE

Ind imellem -

Ej-blot-til-Lyst-Spil i een Akt af -sen

Scenen: Onkels Karnap. Til Stede: Onkel og Poul (haabefuld Yngling paa sytten).

Poul: Bare man havde levet i gamle Dage, Onkel!

Onkel: Hvorfor det — savner du Chancen for at faa Pest eller blive spedalsk?

Poul: Nej, men jeg synes, der maa have været mere ved alting dengang, man kunde komme til at dø for sin Overbevisning. Jeg har lige læst Hugh Bensons: »Trods Pinebænk og Galge —« Jeg synes, at det, de Mennesker udstod for deres Tro, det var — det var Mandfolke-Præstationer. Men nu — saa længe der ikke forlanges andet af En, end at man skal passe Messen og bede og skrifte og — saadan — det er der ikke ret meget ved!

Onkel: Vil du hellere dø for din Overbevisning end leve for den?

Poul: Æh — jeg ved ikke rigtig, hvad du forstaar ved at leve for den. Men (med lysende Øjne) — dø for den — det vilde jeg!

Onkel: Ogsaa hvis det trak længe ud først paa Pinebænken, som i »Trods Pinebænk og Galge —«?

Poul (blinker — siger derefter): Ja — det tror jeg. For saa vilde det netop være en Død, der var en Helt værdig!

Onkel (langsomt): En Helt — saa du vilde gerne være en Helt?

Poul: Det vil vi vel allesammen — vi Mænd!

Onkel: Javist — ja!

PAUSE

Røgen fra Onkels Shagpipe stiger til Vejrs og blander sig med Røgen fra Pouls Cigaret. Poul stirrer fjernt ud ad Vinduet med bekymrede Tænkerynker i Panden.

Onkel: Hvad laver du ellers — det er snart længe siden, jeg har haft Fornøjelsen at se dig.

Poul: Ikke noget særligt. Jo, jeg træner forresten. Jeg skal være Centrehalf paa Mellemrækkeholdet. Og hvis jeg holder Formen, kommer jeg maaske med paa det ud-

valgte Hold, der skal kæmpe mod Fyn til September.

Onkel: Og hvad gør man for at holde Formen?

Poul: Man ryger mindst muligt — det er min eneste Cigaret i Dag — og man gør Gymnastik og holder sig saavidt mulig fra Spiritus.

Onkel: Jasaa. Sikken karakterstærk Mand du efterhaanden maa blive af det.

Poul (smigret): Det vil jeg da haabe!

PAUSE

Onkel: Hvordan har Lise det?

Poul (uinteresseret): Tak, godt, haaber jeg.

Onkel: Haaber du det kun — du ved vel ogsaa lidt om det, eftersom det er din Søster?

Poul: Det har jeg ikke megen Chance for, Lise farter altid omkring og har travlt.

Onkel: Hvad er det, hun har saa travlt med?

Poul: Alt muligt. Nu er hun ogsaa blevet Gildeleder og render rundt og indkasserer Femører.

Onkel: Ja, Lise er en Pige, der foretager sig noget — for sin Overbevisning. Hun venter ikke paa, at nogen skal komme og slaa hende ihjel for den.

Poul (irriteret): Jeg har nu i alt Fald ikke Tid til at rende op og ned ad Trapper for at indsamle Femører, det er der vel ogsaa nok andre til!

Onkel: Det er der netop langt fra. Kirken herhjemme trænger haardt til, at der bliver startet mindst et Par Hundrede Sct. Knuds-Gilder foruden dem, der allerede findes. Men at være Gildeleder er selvfølgelig ikke noget Arbejde for en Helt!

Poul (endnu mere irriteret): Du gør jo Nar!

Onkel: Tænk, kunde du høre det?

Poul: Det er altsaa virkelig din Mening, at jeg —

Onkel (eftertæksomt): Den Tro, du længes saa haardt efter at dø for — den rummer blandt andet ogsaa en hel Del Læresætninger om — om Helte! For Eksempel: Den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad!

Poul (fortørnet): Overvinder jeg maaske ikke mig selv? Har jeg ikke hver Dag i en Maaned drukket Mælk, naar de andre Lærlinge sad og drak Bajere i Frokostpausen? Og —

Onkel: Jo, sikkert. For at tage dig saa meget mere ud ved en senere Lejlighed!

Poul: For at gøre mit Hold Ære, kunde man vel sige!

Onkel: Ære er det mest misbrugte af alle Ord.

Poul (mut): Jeg har ikke Tid til løbe paa Trapperne for at indkassere Femører!

Onkel: Man har Tid til det utrolige, naar man har Lyst til det.

Poul (rasende): Jamen jeg har alt andet end Lyst. Jeg vilde hellere dø end være tvunget til noget saa —

Onkel (nikker langsomt): Helle-re dø, ja. Men en Heltebedrift bestaar ogsaa i at gøre det, man helst vilde være fri for!

PAUSE

Poul (rejsrer sig, bleg): Jeg tror, jeg skal hjem, Onkel. Tak for i Dag!

Onkel: Ja, selv Tak. Jeg kan se

paa dig, at du stadig er meget uenig med mig!

Poul: Naa-aah. Jeg forstaar i hvert Fald bedre nu, hvad du mener med at — altsaa leve for sin Overbevisning! (Tilføjer lavt): Men det er ikke let!

Onkel: Nej. Det kan kun Helte! -sen.

Som Naalen i Hølæsset

Vi bringer igen i Dag en Beretning om et Tilfælde, hvor en Læser mener at være hjulpet af den hellige Antonius i en vanskelig Situation. For at forebygge Misforstaaelser hos mulige ikke-katolske Læsere, understreger vi, at i alle Tilfælde, hvor vi omtaler Helgeners Hjælp til Mennesker, er der underforstaaet: Hjælp gennem Helgenens Forbøn hos Gud.

Siden min tidligste Ungdom har jeg haft stor Tillid til denne store Helgen, og mange er de Tilfælde, hvor denne Tillid ikke er blevet skuffet.

I Sommeren 1911 maatte jeg tilbringe nogle Maaneder paa St. Josef-Søstrenes Sanatorium i Spangsbjerg paa Jyllands Vestkyst. Middagspausen tilbragte jeg gerne sammen med Sanatoriets Præst, Pater *Quelen*, paa Spadsereture ad Landeveje og over Heden ud til Vesterhavet. En Dag, da vi i stærk Blæst stred os frem over Heden, faldt Samtalen paa Familieforhold, og jeg tog da en Guldmedaillon frem og aabnede den for at vise Pastoren en lille Haarlok, som havde tilhørt min ældste Datter, der var død som ganske lille. Idet jeg aabnede Medaillon, kom der et kraftigt Vindstød — og borte var Haarlokken, forsvundet i den brune Lyng. Vi ledte paa Stedet, og snart gik vi til den een Side, snart til den anden, og snart i en Rundkreds, saaledes at vi efterhaanden havde fjernet os et godt Stykke fra det Sted, hvor Haarlokken var fløjet fra mig. Fortvivlet var jeg over Tabet af det for mig saa dyrebare Minde, og alt imens nærmede Tidspunktet sig, hvor jeg skulde være tilbage paa Sanatoriet. Da jeg endelig tung om Hjertet besluttede mig til at gaa hjem, udbrød jeg i min Kvide: »Hellige Antonius, hjælp mig at finde min lille Piges

Viljekraften hjælp Talentet paa Gled

I denne Skildring af den berømte engelske Forfatter R. L. Stevenson fortælles, som et Led i *Enquêtes* om Viljekraft, med hvilken ubøjelig Energi denne Mand fik sit Talent til at sejre over al Slags Modgang:

Han var født i Edinburgh og blev sat til at studere Jura. Han fik ogsaa Bestalling som Advokat, men den blev aldrig udnyttet. Allerede som Dreng havde han vist litterære Anlæg, og han begyndte nu — drevet af en uimodstaaelig Skrivelyst — at efterligne sine Yndlingsforfattere. Skrive vilde han af hele sit unge, begejstrede Hjerte, og han klemte paa uden at lade sig standse, hverken af en begyndende Lungetuberkulose eller af, at hans Rejseskildringer og højliterære Afhandlinger ikke gjorde Spor Lykke. Hans Helbred blev sløjere og sløjere, og stadig brød ingen sig om, hvad han skrev. Men mens han rejste rundt i Frankrig, Schweiz og Amerika, voksede Bøgerne trods alt ufortrødent frem under hans utrættelige Hænder, og efterhaanden fandt han sin egen Form.

Først efter mange Aars Forløb opdagede han en skønne Dag, at han var blevet populær, men da Populariteten endelig kom, var den til Gengæld uhyre.

Rejselivet udvidede baade Horisonten og Husstanden. I Amerika fandt han sin Kone, og dels af Eventyrlyst, dels paa Grund af hans Sygdom, der stadig tog til, gjorde de en Rejse til Sydhavsøerne. Paa Samoa forelskede de sig i en Bjergskraaning, købte den og anlagde en Plantage; og her levede han til sin Død som en lille Clanhøvding efter bedste skotske Mønster, forgudet af de indfødte.

Det lyse Mod, hvormed han bar baade Sygdom og Lidelser, har præget hans Produktion og givet den en Tropehimmels høje, rene Luft, ligesom man ogsaa mærker Dønet og Skumsprøjtet fra de solbeskinnede Strande.

— Hans Forfatterskab er et Udslag af ubøjelig Viljekraft — og hvem kan i Dag rode i Englands Litteratur uden at støde paa R. L. Stevenson?

O. P.

Haarlok.« I samme Øjeblik faldt mit Blik paa en lille lysebrun Plet midt i den noget mørkere, tætte Lyng. Det var Haarlokken. A. S.

D. K. K. F.

Retræte og Højskole afholdes paa Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk, i Dagene fra Søndag d. 16. til Søndag d. 23. August under Ledelse af Pater Brunnicardi C.s.s.R. Ankomst d. 16. om Eftermiddagen, Afrejse d. 23. Formiddag. Togtiderne vil senere blive bekendtgjort. Eneværelser à 35 Kr. Tosengs- og Tresengs-Stuer 30 Kr. Sovesal 25 Kr. Damerne bedes medbringe Lagener, Pudevaar, Haandklæder og Serviet, samt Rationeringsmærker til en Uges Forbrug. Skriftlig Henvendelse til Grevinde Scheel, Adr. i Juni Md.: Ryesgade 28, 4. Sal tv., Aarhus.

D. K. K. F.'s Hospitalskreds.

Under Formandens Bortrejse i Juni Maaned bedes Henvendelse ske til Frk. Ellen Rasmussen, Jens Juulsgade 39, Øbro 6793 x.

St. Josephs Kirke, Horsens

Søndag d. 14. Juni afholdes Kristi Legemsfestprocession til »Sølyst« ganske som sædvanligt. Pastor *Geertz-Hansen* vil synge Højmesse, der bliver Levitmesse, prædike og holde Foredrag ved Eftermiddagsmødet i »Sølyst«s Have Kl. 15,30. Det bliver ordnet saaledes, at der kan faas Middag for 2,25 Kr. pro persona — 2 Børn under 12 Aar paa 1 Billet. Pengene maa være indbetalt hos Sognepræsten senest Fredag den 12. Juni. Sognepræstens Postgiro: 7964 (Monsignore Olrik, Horsens) for udenbys Deltagere.

Faar De ikke Deres Ugeblad

vil det være praktisk straks at reklamere til det stedlige Posthus, da det har vist sig, at de fleste Fejl i Leveringerne, der er forekommet i den sidste Tid, er opstaaet der. Er en saadan Henvendelse forgæves, vil et Brevkort med tydeligt Navn og Adresse til Bladets Expedition omgaaende bevirke en tilbunds-gaaende Undersøgelse.

Administrationen.

Indsamlingen til Feriehjemmene

Tredie Bidragliste

I sidste Uge er yderligere modtaget:

C. E. M., Roskilde, 10 Kr., G. S. 20 Kr., Frk. M. 50 Kr., Frk. E. H., Horsens, 10 Kr. Med det allerede indkomne 165 Kr.

Af Rationeringsmærker er nu ialt modtaget: 51 Rugbrødsmærker, 26 Franskbrødsmærker, 4 Smørmærker, 36 Sukkermærker, 20½ Grynmærker, 19 Haandsæbemærker og 25 Sæbepulvermærker.

Desuden modtaget en 1 kg Pakke Havregryn.

Hjertelig Tak! Nu gælder det! Den følgende Uges Bidrag skal afgøre, om de mange Børn kan komme afsted. Der skal mange, mange Penge til. Husk ogsaa Feriehjemmene med de nye Rationeringsmærker. Det meste af Ferien falder jo i det nye Kvartal.

Sakramentskirken

Sønd. 7. Juni, 8 reciteret Messe, 10 Levitmesse. Sakramentet udstilles fra Messen til Andagten Kl. 17. Fred. 12. Juni, Jesu Hjerter Fest, 6½ stille Messe, 8 Højmesse. Lørd. 14. Juni 8 Højmesse til Ære for St. Antonius og for Kirkens og Sognets Grundlægger, Mgr. Anton Neuvel.

Jesu Hjerter Kirke

Fredag d. 5. Juni (Jesu Hjerter Fredag) Kl. 6 Fællessnekommunion for den eukaristiske Sektion af Mariakongregationerne i Jesu Hjerter Kirke. Søndag d. 7. Juni Kl. 8½ pr. Fællessnekommunion for Mændenes Kongregation. Kl. 19 Kristi Legems Procession, i hvilken Mændenes og de unge Mænds Kongregation deltager med Baand og Medalje.

St. Mariæ Sogn

Fredag d. 5. Juni Aabent Hus for

Ungdommen. Fredag d. 12. Juni Ungdomsmøde. Se Programmet i næste Nummer af Ugebladet.

Sakramentsprocession i Parken paa Rygaard

Søndag d. 7. Juni Kl. 8,30 Levitmesse, Kl. ca. 9,30 Procession (aflyses i Tilfælde af Regnvejr), Kl. 11 stille Messe (uden Prædiken).

Udensogns Foreninger (G. E., Spejdere, Sygeplejersker), der i samlet Flok vil deltage i Processionen, bedes melde sig i Forvejen til Sognepræsten, Tlf. Helrup 4119.

St. Annæ Kirke

Søndag d. 7. Juni Kl. 6 og 8: stille Messer. Kl. 9½: Højmesse med Procession i St. Elisabeth Søstrenes Have. Hver Dag i Oktaven indtil Fredag inkl. er der Kl. 8 Sangmesse foran det udstillede Allerhelligste. Kl. 20 Andagt.

St. Antoni Kirke

Sønd. 7. Juni 10 Levitmesse, Procession i Haven. Fred. 12. Juni, Jesu Hjerter Fest, Menighedsmøde efter Andagten. Pastor Th. Møller viser Pavefilmen. Kaffeord (Sukker medtages!). Lørd. 13. Juni, St. Antonius Fest, 8 stille Messe.

Immaculatakirken

Fred. 12. Juni, Jesu Hjerter Fest, 6½ Højmesse. Sakramentet udstillet fra 7 til 19. Andagt 18½.

St. Knud Lavards Kirke

Fred. 12. Juni, Jesu Hjerter Fest, 7½ Højmesse, 20 Festandagt.

St. Knuds Kirke, Fredericia

Søndag d. 7. Juni Procession i Haven efter Højmassen Kl. 9,30.

St. Franciskus' 3. Orden

Møde i St. Annæ Kirke Søndag d. 14. Juni Kl. 2½.

»Vor Glædes Aarsag«

Søndag d. 7. Juni Fællessnekommunion i St. Ansgars Kirke Kl. 8. Reciteret Messe. Messebogen bedes medbragt.

Sidste Kongregationsmøde i denne Sæson finder Sted Tirsdag d. 16. Juni Kl. 7½ paa Institut St. Joseph. Saafremt Vejret tillader det, drikker vi Kaffe i Haven, Brød og Sukker bedes medbragt.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Grundlovsdag d. 5. Juni, Cykeltur til Kullhus og Skovbrynet. Start fra Raadhushuspladsen Kl. 14, Jægersborg Kaserne Kl. 15,15, Lyngby Station Kl. 15,40. Turen afsluttes med Andagt i Lyngby Kl. 20,45. Medbring Sangbog, Madpakke og Cyklelygte. K. U. K.-Klubberne Amager, Lyngby og Ordrup er indbudte til at deltage. Turleder Arthur K. Caspersen.

St. Knud Lavards Menighedsfest

Søndag d. 7. Juni samler St. Knud Lavards Sogn sine spredtboende Medlemmer til en stor Fest paa Hotel »Lyngby« Kl. 19½.

Af Programmet fremhæves: Cand. mag. Johan Jensens Foredrag om St. Knud Lavard og hans Indsats i dansk Kultur. Foruden Kaffeord sørger Foltmars Mandolinorkester, Sang og Film for den fornøjelige Del af Aftenen. Hs. Excellence Biskoppen vil glæde os ved sin Nærværelse.

Ogsaa St. Knud Lavardskirken Venner og Velgørere er velkomne. Adgangskort à 2 Kr. faas ved Kirken og hos Sognepræsten.

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager. Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømrermester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Murermester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	Anka Rasmussen <i>Havearkitekt</i> Ordrup Jagtvej 44 C Telefon Ordrup 4825	Charles Jørgensen <i>Glarimester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54
JENS CHR. KNUDSEN <i>Malermester</i> Ribegade 6 . Øbro 5355	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	LEDIG

Martyr for Alterets Sakramente *fortsat fra Side 362*

Knæ foran Alteret og strakt Hænderne op mod det hellige Sakramente, som Præsten havde lagt der — enhver kunde forstaa, hvad han vilde.

Præsten havde først set saa kærligt og bevæget paa ham, men saa havde han rystet paa Hovedet og sagt: »Min kære Dreng, du er for ung.«

Aa, hvor Tarcisius var blevet skuffet. Hans Øjne stod fulde af Taarer, Kinderne glødede af Længsel og Iver. »Ærværdige Fader, lad mig faa Lov! Netop fordi jeg er saa ung, vil ingen tænke paa, at jeg bærer det hellige Sakramente. Aa, giv mig Lov!« —

Og han havde igen strakt Hænderne frem, og han saa saa stærk og modig ud, at Præsten gav efter. Det hellige Sakramente blev svøbt ind i et fint linned Klæde, og Tarcisius gemte det ved sit Bryst.

»Tænk paa,« sagde Præsten til sidst til ham, »hvad det er for en stor Skat, du nu bærer paa. Gaa ikke ad de Gader, hvor der er mange Mennesker, for al ingen skal røve dette fra dig. Vil du trofast vogte paa det Allershelligste?«

»Ja,« havde Tarcisius svaret, »jeg vil hellere dø end slippe det!« — —

Nu var han altsaa paa Vej til Frængslet. Alt var gaaet godt. Ingen havde lagt Mærke til ham, og han selv havde kun tænkt paa den kære Frelser, som han bar hos sig.

Han var nu naaet ud paa en stor, fri Plads, hvor en Flok Skoledrenge netop stod i ivrig Snak om at faa en Leg i Gang.

»Jamen, vi er ikke nok,« hørte man en af dem raabe, »vi maa have en Dreng til!«

»Nej se,« raabte en anden, en stor, stærk Dreng, »hvor det passer brillant! Der kommer jo Tarcisius. Han skal lege med. — Halløj, Tarcisius, hvor skal du hen? Kom, du skal lege med?«

»Nej, Petilius, jeg kan ikke nu. Jeg kan virkelig ikke. Jeg har et meget vigtigt Ærinde at besøge.«

»Men du skal!« raabte Petilius og holdt fast paa ham. »Kom nu og lad os være fri for mere Snak.«

»Aa, lad mig gaa,« bad Tarcisius, som begyndte at blive angst.

»Ingen Snak!« raabte en anden. »Hør, hvad er det for noget, du skjuler der? Et Brev, hvad? Lad du bare mig faa det, mens vi leger. Saa skal du siden faa det igen.«

Og han greb ind paa Tarcisius' Bryst for at rive hans Helligdom fra ham.

»Aldrig skal du faa det!« raabte Tarcisius og saa bønfoldende op til Himmelen.

Men nu blev den anden hidsig. »Jamen, jeg vil se det! Frem med din Hemmelighed! Jeg vil vide, hvad det er.« Og saa gik han løs paa Tarcisius.

Der begyndte at blive Opløb.

Folk havde nok et et Dregenslagsmaal før; men de havde aldrig set noget saa mærkeligt som dette. Den ene Dreng var stor og stærk og slog dygtigt til. Men den anden, der var meget mindre, stod stadig med Armene korslagte over Brystet. Han prøvede slet

ikke paa at slaa igen, men mens den anden rev og puffede, knugede han kun Armene fastere sammen. Folk saa nysgerrigt til, men ingen blandede sig i Striden.

Men saa skete der noget. En Mand, ved Navn Fulvius, kom netop forbi. Han var Hedning; men han havde engang lusket sig til at overvære de Kristnes Gudstjeneste, og han kendte straks Tarcisius.

»Aa,« raabte han saa højt, at alle kunde høre det, »det er bare et kristent Æsel, der bærer Mysterierne!«

Nu blev der Uro i Mængden. — Var det en Kristen? Og han bar de Kristnes Mysterier? Endelig kan vi faa dem at se! Kom frem med dem, Dreng! — —

Men Tarcisius rørte sig ikke. »Aldrig i mit Liv giver jeg dem fra mig,« sagde han.

Rundt om trængte nu Mængden ind paa ham. Raabene blev stadig mere truende. Blodet flød ned over Tarcisius' Ansigt, han kunde knapt se, kun mærke de voldsomme Stød og Slag, som regnede ned over ham.

Til sidst sank han om paa Jorden, stadig med Hænderne krampagtigt foldet over Brystet. Bevidstheden begyndte at forlade ham. — —

Men pludselig blev der lyst omkring ham. Slagene hørte op, og han saa Mængden flygte til alle Sider, skrigende og tumlende mellem hinanden.

Hvad var der sket?

Det var en kejserlig Officer, som netop var kommet forbi. Han havde set, hvad der gik for sig, og da han selv var hemmelig Kristen — og tillige en hel Kæmpe at se til, havde han i et Øjeblik jaget den rasende Mængde paa Flugt. Nu knælede han ved Siden af det stakkels forslaaede Barn. Taarerne løb ned ad Kinderne paa den store, stærke Mand, da han saa, hvor de havde mishandlet Drengen.

»Stakkels Tarcisius,« sagde han, »har de slaet dig slemt?«

»Aa, Qvadratus,« svarede Drengen og saa smilende op paa ham, »det gør slet ikke noget med mig. Men jeg har det Allershelligste hos mig. Sørg blot for, at det kommer i Sikkerhed.«

I største Ærbødighed bøjede nu Qvadratus sig ned, tog stille og varsomt Drengen paa sine Arme og bar ham bort fra Pladsen. Han mærkede knap den tunge Byrde, han tænkte kun paa, at Jesus Kristus hvilede ved Drengens Bryst.

Qvadratus bar den døde Dreng ned i Katakomberne. Han lagde ham foran det samme Alter, hvor han knap en Time forinden havde knælet med Hænderne straks ud mod det hellige Sakramente. Endnu bar hans døde Legeme dette hellige Sakramente i sin Favn. — Men oppe i Himmelen var det anderledes: der hvilede nu hans Sjæl i den guddommelige Frelseres Favn.

Tarcisius blev begravet i Katakomberne, men senere førte man hans Legeme til en stor Kirke i Rom, St. Sylvester Kirken.

AABENRAA**»CIMBRIA«**

Tømmerhandel, Aktieselskab
 Telefoner: 2006, 2007 og 2008
 Træløst Bygningsartikler, Støbegods
 Leverandør til den nye kat. Kirke

Niels A. Nielsen & Søn

Malermestre
 Telefon 528'
 Farve- og Tapethandel
 Lev. til de katolske Institutioner

Aabenraa Kul-Kompagni A-S

Kul & Koks Import
 Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220
 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik

Brødrene Jensens

**Byggeforretning
 og Cementstøberi**

Jasmund's Kiosker

Søndertorv Telefon 809 og 888
 Nørreport Telefon 244 og 812
 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812

AALBORG**Malerier . Rammer**

SCHLEPPGREGELL
 Kastetvej 25 . Tlf. 1201 . Aalborg

ESBJERG**Kontantforretningen**

M. R. Jørgensen
 Kongensgade 25-27
 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur
 Lev. til St. Josephs Hospital

Anton Rehkopff

Telefon 750
Material . Medicinal . Sygepleje

HILLERØD**Alex Christensen**

Aut. Installatør
 Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371
 Lev. til den katolske Menighed

P. M. Petersen Malermester

Hillerød Farve- og Tapethandel
 Frederiksgade 8 . Telefon 370
 Lev. til den katolske Menighed

KOLDING**Slagterludsalget**

Haderstøvej 2 . Tlf. 1951 . 1952
**1. Kl. Okse-, Kalve-
 og Svineked . Konserver**
 Leverandør til St. Hedvig Klinik

NYKØBING F.**Johannes Madsen**

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
 St. Kirkestræde, Tlf. 684
 Leverandør til katolsk Menighed

A-S Lolland-Falsters

Kulkompagni
KUL.KOKES.CINDERS
Nykøbing F . Tlf. 626, 945
 Leverandør til kat. Institutioner

ROSKILDE**Mønsterbageriet**

Olsgade 24 . Tlf. 1365
Anbefaler sig med 1. Kl.s
BAGERI & KONDITORI
 Alt i Isanretninger og Desserter

LEDIG

NÆSTVED**Næstved Mælkeforsyning**

v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426
 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Næstved Tømmerhandel

ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin)
Træløst & Bygningsartikler

URE OG BRILLER

Arndt Nielsen
 Jernbanegade 2, Telefon 543

H. O. Christiansen

Kindhestegade 4 . Telefon 251
Blikkenslager, aut. Vand- og Gasmester
 Leverandør til de katolske Institutioner

C. V. Gørgens

Kolonial . Delikaesser
 Præstøvej 45 . Tlf. 582
 Leverandør

C. Mortensen

Murermester
 Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349
 Lev. til kat. Menighed.

N. Juel Pedersen

Glarmester
 Ramsherred 13 . Tlf. 158
 Leverandør til St. Elisabeth Hospital

Evald Nielsen

Malermester
 St. Mortensgade 5 . Tlf. 659
 Ny Østergade 11
 Leverandør til katolsk Menighed

**Herlufholm Dampmølle
 og Brødfabrik A-S**

Telefon Næstved 31
 Lev. til de katolske Institutioner

Fiskehuset

Ramsherredgade, Tlf. 107

R. RASMUSSEN

Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved
 Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

**Næstved
 Kul- og Koks Kompagni**

Aktieselskab
 Ny Havn . Telefon 1420

Mejeriet Dana

Danasvej 2 . Telefon 770
 Lev. til de katolske Institutioner

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

14. Juni 1942

Nr. 24

Kristus og vor Tid

Siden Kristus kom og lærte os at elske, har Kærligheden levet i Tusinder af kristne Hjerter. Ifølge Johannes af Korset er Kærligheden en levende Flamme, der ikke lader sig nøje med aldrig at slukkes, om det saa kun var et næppe mærkbart Øjeblik, men end ikke vil gaa ind paa nogen Sinde at lade sig dæmpe ned til et Vaageblus. Thi det er dens Natur at brænde med høje, klare Flammer og fortære det Hjerte, som elsker; højst kan det, for den uopmærksomme Tilskuer, af og til se ud, som om der gaar et Slør for Flammeskæret. I Frankrig er Helligheden i hvert Fald aldrig hørt op med at sætte Blomster — ikke mindst i onde Tider — da bliver den blot mere heroisk i Ordets almindelige Betydning.

Ogsaa vi lever i en vanskelig Tid. Men trods Storm og Flodbølge lyser og varmer Flammen. De, som nærer den, og som den livsaligt fortærer — hvadenten de er kendte eller ukendte af alle, om de lever i Tavshed og Ensomhed, eller de er virksomme i Menneskers Øjne — de udgør en Elite, den ædleste og mest

værdifulde Elite, der for øvrigt er langt talrigere, end man er tilbøjelig til at tro. Det er den Elite, disse Kristi sande Venner, der frelser et Land og en Tid, og som, selv om de ikke ved det, gør en Indsats for en bedre og lysere Fremtid.

Kærligheden til Kristus er vor Tids skønneste Fænomen, den er saa dyb, saa krævende — som enhver sand Kærlighed maa være det — saa glad, saa stærkt knyttet til Kærligheden til Kirken og samtidig saa naturlig for os, saa helt tilpasset efter vort Liv, baaret af Livets Rytme eller snarere angivende Livets Rytme. Ganske vist kunde man ønske, dette Fænomen var mere omfattende; den store, ædle Kærlighed findes endnu kun hos Eliten, der som sagt allerede nu er ret talrig og stadig vokser, og som navnlig er meget broget — den tæller saavel Videnskabsmænd og berømte Kunstnere som beskedne Haandværkere — Kristus maa jo være overalt. Forklaringen paa denne Elites Eksistens finder vi netop i dens stærke, rene Kærlighed.

Kristi indre Riges Skønhed er

endnu ikke kendt og godkendt af den store Mængde; Kristuskærligheden, der just nu oplever en Renæssance, er endnu ikke udbredt i alle Samfundslag, skønt alle længes efter den uden at vide det og trænger til den for at leve. Det tog ogsaa Tid, før Vantroen skaffede sig Indpas hos Mængden og gennemsyrede alt og alle; ogsaa den kom fra en Elite, hvis man kan kalde den saadan. Der behøves en vis Frist, for at Lægemidlet kan cirkulere og helbrede alle syge Sjæle. Takket være den aandelige Hjælp, der staar til vor Raadighed, kan denne Frist gøres kortere, den *skal* gøres kortere, og den bliver det. Den Katastrophe (Krigen), der har ramt os, er et Raab fra Gud, en noget barsk, men derfor ikke mindre kærlig Appel fra Faderen og Vennen; den kan blive Anledning til Frelse, saaledes som hans Kærlighed vil det. Det gælder blot om ufortrødent at vende Ulykken til det bedste. Det er et stort og værdigt Arbejde for Kristi sande Venner.

Maurice Brillant (1941).

(Paa Dansk ved H. C.).

Horisonten rundt

Karl Nielsen og Kristus

I Berlingske Tidende 26.5.42 stod en Kronik med Overskriften: »Søn af et Menneske?« Det er ikke godt at vide, om Meningen var at understrege Kristi Guddom overfor rationalistisk Benægtelse, eller om der bare skulde siges noget aldeles uhørt om Kristi Bevidsthedsliv, saa Læseren eller rettere sagt Tilhøreren blev overrasket og maaløs. (Artiklen er nemlig en Tale holdt af Forfatteren Karl Nielsen ved et kirkeligt Møde i Roskilde).

Vi Katolikker føler os ret ilde tilmode ved de psykologiske Betragtninger, som Forfatteren anstiller over noget, hvis reelle Forudsætninger først maa være klarlagt af en sandhedskærlig Teologi, før man kan fordybe sig i psykologiske Problemer.

Med ganske faa Ord skal vi sige, hvad der er aldeles uholdbart i denne Tale: Kristi Guddom hævdes paa en saadan Maade, at hans menneskelige Natur benægtes eller betvivles. Dermed falder den dobbelte Erkendelse og Vilje, som findes i Kristus, nemlig den guddommelige og menneskelige, og en psykologisk Analyse af Kristi virkelige Bevidsthedsliv bliver umulig. Endvidere fører den Argumentation, som benyttes, til Konsekvenser, som er i Strid med sikre Kendsgerninger. »Der manglede ham (Jesus),« siger Karl Nielsen, »Fejl og Skyld; der manglede ham indre Modsigelse; der manglede ham i at være Menneske det, at han ikke har Tilgivelse Behov. Og dette vil evigt hindre ham i fuldt ud at blive vor Menneske-Broder. Det var det fattige ved Jesus, at han ikke nogensinde formaaede at skænke (os Mennesker) et skyldigt Hjerte. Han maatte nøjes med at være Gud og give op, (naar Spørgsmaalet er): »Kendte han Hævnens Sødme? Ødelæggelses-Lysten og Tilfredsstil-

lelsen ved Ondskab?« Dette er Prøver paa Argumentationen.

Nu er det jo ganske rigtigt, at Kristus ikke er berørt af nogen Synd. Men den samme Skrift, som lærer os dette, paastaar ogsaa, at han i alle andre Henseender er os Mennesker lig. (Heb. 4, 15). Den kalder ham mangfoldige Gange Menneske paa samme Maade som andre Mennesker, tilskriver ham et menneskeligt Legeme og en aandelig Sjæl. Den beretter nøjagtigt, hvordan Kristus ved den saligste Jomfru Marias Mellemkomst antog den menneskelige Natur, og at han levede og virkede som et Menneske. Det kan altsaa umuligt være rigtigt, at Jesus ikke var Menneske, fordi han manglede Synden. Den Antagelse, at Synden hører til vor Naturs Væsen, gendrives af sine egne umulige Konsekvenser. Efter K. Niensens Teori var nemlig Adam og Eva før Syndefaldet ikke Mennesker, men blev det først ved at være ulydige mod Guds Bud. Og naar vi i den sidste af det Ny Testaments Bøger læser om, at efter de dødes Opstandelse gaar de helt rene med Legeme og Sjæl ind i Guds evige Rige, medens Synderne bliver udenfor, saa staar vi overfor det pudsige, at Synderne er Mennesker, men de salige kan ikke være det, — hvis Karl Nielsen har Ret.

Der var ogsaa andet, der burde drages frem. Men det er vist overflødigt, naar det drejer sig om en Kronik, der uvilkaarligt giver sine Læsere den Tanke: Her mangler Selvkritik og videnskabelig Alvor. Saa ensidig er f. Eks. den Benyttelse af Skriften, som vi iagttaget. — Det er nogle af de Fejl, der skæmmer Karl Niensens Artikel og bevirker, at han opfrisker gamle Vildfarelser, som Kirken forlængst har tilbagevist. Den giver ikke Slip paa Julens Hemmelighed: Ordet er blevet Kød og har boet iblandt os for at være den førstefødte blandt mange Brødre.

F. K.

Børnestævnet i Trørød

Grundlovsdag afholdtes det tredie Børnestævne i Trørød, begunstiget af det traditionelle straalende Vejr og med et endnu større Antal glade Børn end tidligere. Vi kan først faa Billeder fra Stævnet med i næste Nummer og gemmer derfor ogsaa det egentlige Referat. Vi nøjes i Dag med at nævne, at alle Københavns og Omegnskøbstædernes Skoler mødte frem i stort Tal, størst Centralskolen med 80 Børn. Ialt deltog 410 Børn i Stævnet. Børnestævnet kom og sejrede for to Aar siden — det er allerede en af vore bedste Traditioner.

Valfarten til Haraldsted

SØNDAG DEN 21. JUNI

Tog fra Københavns Hovedbanegaard Kl. 6,00 og (Hurtigtog)

Kl. 8,00. (Billetspris 6 Kr. - Hurtigtog 8 Kr.).

Den hellige Messe læses i Ringsted Kl. 8 og Kl. 9.

Kl. 10 sætter Processionen sig i Gang.

Messe i Ruinen i Haraldsted ved Ankomsten.

Kl. 16 begynder Vandringen tilbage til Ringsted.

Tog fra Ringsted til København Kl. 20,13.

Annelise søger en Roman *Af J. Fd.*

»Kan du ikke anbefale mig en Bog — en katolsk Bog? Ikke nogen »Fromhedsbog«. Er der virkelig ikke noget paa Dansk — en god, spændende, interessant, 100 % katolsk Roman? Peter laante mig en, som han anvendte alle de Ord om, men den var paa Engelsk.«

»Du skulde da ikke behøve at gaa af Vejen for engelske Bøger?«

»Aah — jeg ved ikke — hvis jeg skal læse noget katolsk, som jeg skal have Udbytte af, tror jeg nok, det skal være paa Dansk.«

»Har din Mor ikke en hel Del katolske Bøger?«

»Jo, — men de er alligevel saa forhistoriske alle sammen. Mor har Krogh-Tonning og Pater Esser og — ja, hvad ved jeg!«

»Ja, *det* er i alt Fald ikke Romaner.«

»Husk paa, Mor blev Katolik i ældgamle Dage, da en ny Bog af Johannes Jørgensen var en Verdensbegivenhed for unge katolsk interesserede. Hun har selv fortalt om, hvordan hun laante Penge for at kunne købe hans Bøger, straks de udkom! Og Robert Hugh Bensons Bøger slugte hun i Snesevis af.«

»Ja — hvad med R. H. Benson? Ham har din Mor sikkert noget af paa Dansk, selv om hun dengang »slugte ham« paa Engelsk?«

»Det har hun — men ved du hvad — — jeg kikkede i en af dem forleden og kom saadan til at grine ad Sølvlysestagerne i Hall'en — de stod altsaa parat til de liggende Gæster, som skulde op til deres Soveværelser. Og saa var der to 15—16 Aars Pige-børn med lange Fletninger, som lige akkurat var store nok — Pigerne altsaa! — til at komme med ned til Middag, men ikke sagde ret mange Ord, før deres Mor afbrød dem med et alvorligt: »Saa, nu er det godt.« Nej, den Benson er da et Nummer for forældet, ikke?«

»Mon? Ja, naturligvis er det Herregaardsmilieu, han hovedsaa-

gelig skildrer i Romanerne fra sin egen Tid, noget gammeldags, og de altid meget fornemme Personer *kan* virke irriterende. Men alligevel er hans Bøger ikke mere forældede, end at der snart udkommer en ny paa Dansk, en af hans bedste.«

»Gør der? Ogsaa saadan en Herregaardsroman?«

»Ja, det kan vi jo gerne sige, idet dens Hovedpersoner er to unge Søskende fra en stor Landejendom og deres Naboer fra en anden stor Ejendom; men den kommer ikke til at virke gammeldags, fordi den er fra helt gammel Tid, fra Dronning Elisabeths Tid. Og fra samme Tid er den pragtfulde »Trods Pinebænk og Galge.«

»Uha — sikken et Navn!«

»Ja, Reformationstiden i England var en Martyrtid, husk det. Titlen er for Resten ikke helt god paa Dansk. Den engelske er: Come Rack, come Rope! *Kom, Pinebænk* — —«

»Jo Tak, come *kan* jeg oversætte.«

»Undskyld! Men de Ord er et Citat. Den berømte Jesuit Edmund Campion, en af Tidens store Skikkelser, sagde dem, da »Præstøjagerne« endelig fandt ham. Han optræder dér i Bogen. Og Maria Stuart spiller en stor Rolle deri. Jeg er vis paa, at du vil finde den meget spændende og betagende.«

»Hm. Historiske Romaner har jeg aldrig sværmet for.«

»Nej, men du bad om en katolsk Roman, og her er den: glimrende skrevet, interessant, fordi den bygger paa Sandhed, fuld af intens Spænding — og 100 % katolsk. Men der er ogsaa andre af R. H. Benson, som har alle de Egenskaber. Vil du ikke have den historiske, — men du narrer dig selv for meget, hvis du ikke læser den, — saa er der en *Fremtidsroman*.«

»Naada — Rejse til Mars og den Slags Ting?«

»Nej, en Bog om de sidste Tider i Verden, da Antikrist rejser sig og tilsyneladende sejrer

överalt, tilintetgør Rom ved et Bombardement fra Luftskibe (Bogen er skrevet før den forrige Verdenskrig, men Benson var utrolig forud for sin Tid!) og sender sine Ødelæggelsesmaskiner til Palæstina, hvor Paven lever skjult i Nazareth, for at knuse ham. Men Helvede faar ikke Lov til at ødelægge Kirken, — det har Gud jo lovet, og han lader Verden gaa under, før det sker. Du kan tro, den Bog er ogsaa fuld af Spænding, utrolig interessant — og saa katolsk, at takker man ikke Gud for, at man er Katolik, naar man har læst den, er man en værre Tørvetriller.«

»Den lyder ikke tosset! Den maa jeg se at faa fat paa. Er der mere?«

»Ja, saa er der jo »Spøgeshistorierne«: »Det usynlige Lys« — hvis du sværmer for den Slags; men de er for Resten skrevet, før Benson blev Katolik. Og endelig har vi de mere almindelige Romaner, skønt man vel ikke kan sige, at en Bog, der behandler Lidelsens Værdi for en selv og andre som »Indvielse«, eller en, der handler om Spiritisme, »Aandemanere«, hedder den, og paa visse Steder er fuld af spændende Uhygge, — eller »Du skal ikke have andre Guder«, hvor Lidelsesproblemet ogsaa er det fremherskende, og hvor en ung Mand, en moderne Mystiker, efterligner Kristus til det yderste — indtil Døden for et Menneske, som ikke er Ofret værd, — — at de er *almindelige* Romaner. Mere lige til, men med en virkelig interessant Hovedperson, en ung, fejret Opera-sangerinde, der mister sin Stemme, er »Ensomhed«. Og saa er der for Resten oversat flere »Benson«er endnu, baade historiske og andre; men mon du ikke har nok at tage af foreløbig? Begynd med »Verdens Herre« eller »Pinebænk og Galge«. Og saa kan du maaske bagefter faa Lyst til at læse f. Eks. »Kristus i Kirken« — den ved jeg er oversat til Norsk — er det ikke af selve Sigrid Undset? Hun har i alt Fald oversat en af hans rent religiøse Bøger, »Fromhedsbøger«, som du siger.«

»Det er da utroligt, saa meget den Mand har skrevet!«

»Ja, næsten fantastisk. Og saa døde han ret ung; han har sikkert sprængt sig selv med sin enorme Aandsanspændelse.«

»Du er altsaa meget begejstret for ham?«

»Jeg er begejstret for en Del af hans Bøger. Nogle af dem har

jeg læst mange Gange, siden jeg slugte dem første Gang som ganske ung Konvertit og ligesom du søgte en spændende, interessant, god, 100 % katolsk Roman.«

T. Fd.

Pauluskredsen udgiver i denne Maaned en lille Bog om Robert Hugh Benson, skrevet af Pastor Peter Schindler.

det dem tilladt at modtage Almisser.

Den folkelige Forkyndelse

Frans af Assisi var selv ingen lærd Mand, og hans Bevægelse var groet ud af Folket og vendte mod dette. Han skabte noget nyt: den folkelige Forkyndelse med det levende Ord. Franciskanerne er baade som Forkyndere og i deres sociale Virke blevet sammenlignet med Frelsens Hær. Det var de brede Lag, særlig i Byerne, Franciskanerne vilde hjælpe ved at grundlægge Hittebørnshospitaler og Sygehuse, sørge for Fanger og bringe dødsdømte Trøst. Franciskanerne tog sig af de spedalske og blev selv smittede af den frygtelige Sot, de plejede de pestrante og døde selv af Sygdommen.

Sct. Frans' Munke har mange Navne; foruden Franciskanere benævnes de Graabrødre efter deres Kuttens Farve, og selv kaldte de sig gerne »de smaa Brødre«. Navnet havde en dobbelt Betydning, det var et Ydmyghedens Symbol og en Tilknytning til de ringe i Verden, dem Graabrødrene vilde arbejde for.

Ikke alene i Kristendommens Liv blev Frans' Virke af stor Betydning, men den har sat sig dybe Spor i hele den europæiske Kultur. At Kunsten — man kendte jo kun Kirkekunst — i den følgende Tid vaagnede op til rigt og straalende Liv, skyldtes ogsaa Solen fra Assisi, som den store italienske Digter Dante har kaldt Sct. Frans.

Graabrødrene kommer til Roskilde

Med forbavsende Hast bredte Franciskanismen sig ud over Datidens Kulturverden. Ikke engang en Snes Aar efter, at Franciskanerordenen var blevet stadfæstet i Italien, »kom Graabrødrene paa deres bare Ben til Danmark og grundlagde Huset i Ribe«, siger den gamle Aarbog med tydelig Forundring over Brødrenes Nøjsomhed. Faa Aar efter, 1237, var Graabrødre Kloster i Roskilde en Kendsgerning.

Da de graa Munke prægede Livet i Roskilde

Bestyrelsen for Graabrødre-Kirkegaard i Roskilde har ladet indsætte en Mindetavle i Kirkegaardskapellets Mur, hvorpaa det fortælles, at paa netop dette Sted laa i Middelalderen Graabrødreklosterets Kirke. Ved Indvielsen d. 29. Maj holdt Direktør A. Fang en meget interessant Tale, som her gengives efter »Roskilde Dagblad«.

I Sct. Birgittes Kapel ved Roskilde Domkirke er der mellem de mange Kalkmalerier, der pryder Vægge og Hvælvinger, en mærkelig og gribende Fremstilling. Man ser en lille graaklædt Mand, der knæler paa Jorden, han har Glorie om Hovedet og holder i sin ene Arm en Bispestav. Bag ham er malet Kristus paa Korset, men paa Billedet har den korsfæstede løsnet sine Hænder fra Korstræet og bøjer sig med udstrakte Arme fremover, favnende ned mod den graa Mandsling.

Den lille Mand er Frans af Assisi. Hvor uanselig han end var af Ydre, saa lyser dog hans Navn og hans Gerning over Europas yngre Middelalder, og hans Personlighed og Livsgerning har sat sig uudsleltelige Spor i Kristendommens og Kulturens Historie.

Frans af Assisi

Det er ikke Stedet her at komme ind paa Sct. Frans' Historie. Der er i alle Kulturlande en rig Litteratur om ham, og Danmark kan gennem Johannes Jørgensens Bog stolt hævde sin Plads.

Ene Mand har Frans af Assisi skabt den Verdensbevægelse, der

bærer Navnet Franciskanismen, og hvis praktiske Udslag blev Oprettelsen af en ny Klosterorden, Franciskanerordenen.

Da Frans i Begyndelsen af 1200-Tallet traadte frem i Italien, var Kirken i Forfald og hængiven til Materialisme. Kristendommen var ved at forgaa i aandelig Tørke. Da kom Frans med en ny, frisk og levende Forkyndelse, rejste Kirken fra Forfaldet og bragte Kristendommen ny Vækst: »Han førte Verden frem som til en Foraarstid« har en af hans mange Biografer sagt.

I Løbet af kort Tid skabte Frans en vældig Bevægelse om sig. Han var nok Reformator, men ikke revolutionær, hans Virke blev en Reform inden for Kirken og medførte intet Brud. Frans holdt fast paa den hellige Fader i Rom, og denne holdt sin mægtige Haand over Frans. Paven indser Franciskanismens store Betydning for Kirken og stadfæster i 1223 Franciskanerordenens Regler. Frans havde, som han selv udtrykte sig, formålet sig med Fattigdommen, og den nye Klosterorden blev derfor en Tiggermunkeorden. Brødrene skulde nok arbejde, men maatte kun modtage fra Haanden og i Munden, og som Tak for deres Forkyndelse var

Selv om de smaa Brødre personligt skulde være fattige, maatte deres Samfund gerne eje Huse. Alle var i de første Aarhundreder fyldt med Velvilje mod Graabrødrene, fra Konger og Stormænd modtog de rige Gaver og rejste derfor prægtige, grundmurede Klostre og Kirker. Desværre ved vi intet om Roskilde Kloster, men hvorfor skulde det have været ringere end dem i andre danske Købstæder, snarere større — her i Bispestanden. Ofte var Graabrødreklosteret det eneste Sted i en By, hvor Kongen kunde være bekendt at tage ind, og hvor der kunde holdes Retterting eller Herredag.

I Graabrødrenes Refektorium, den hvælvede Spisesal, samledes ogsaa Byens Haandværkere; dér blev Lavs-Skraaerne overvejede og fastsatte, mens Munkene gav deres gode Raad. I Roskilde var der en nær Forbindelse mellem Graabrødrene og Skomagerne. Deres Haandværk var i Middelalderen et af de vigtigste og Skomagerens Lav et af de fornemste — netop dette fine Lav har givet Hovedgaden i Roskilde dens Navn. De Roskilde Skomagersvende havde deres egen Lysekroner i Graabrødrenes Kirke, den skulde tændes paa en Række Helgendage, blandt disse var Sct. Frans' Dag, den 4. Oktober.

Den sociale Indsats

Allt tyder paa, at de smaa Brødre ikke alene i den første Tid blev modtaget med Velvilje her i Landet, men at de i største Delen af deres Klosters Levetid har staaet paa en god Fod med Befolkningen og været afholdt af denne. Det skyldtes ikke alene deres jævne folkelige Forkyndelse og deres mangecartede Forbindelse med de brede Lag, men især deres store sociale Indsats. Den katolske Kirke gjorde i Middelalderen et betydeligt socialt Arbejde, der med ét Slag brutalt blev ødelagt ved Reformationen og først efter Aarhundreders Forsømmelse er fortsat i vor egen Tid.

Reformationstiden bragte en mærkelig Ændring i Befolkningens Indstilling over for Kloster-

væsenet. Reformatorerne vendte i første Række deres Had mod de værgeløse Tiggermunke, og Folket vendte med dem. Man vilde en Omvæltning. Landet var forarmet, men bedes over den tomme Krybbe — og den højere Gejstlighedens vældige Rigdom rejste Forargelse og tændte Misundelsen. Saa kom det i første Række til at gaa ud over de forholdsvis uskyldige Tiggermunke. Mange Steder blev de med urimelig Raahed udjagede af deres Klostre. »Vor saakaldte Reformationstid er vel den mest oprørte i vor Historie; der er Afsnit i den, der minder om den franske Revolution«, skriver den tidligere Stiftsskriver, Dr. Johannes Lindbæk, i sin Bog om de danske Franciskanerklostre.

Ejerne af Selsø plukkede Stenene bort

Her i Bispestanden har man ikke turdet gaa løs paa Graabrødreklosteret saa tidligt som andre Steder. Det har faaet Lov til delvis at bestaa et godt Stykke efter Reformationen — til 1561. Aaret før døde en af de gamle Munke, Peder Olsen, der for stedsse har knyttet sit Navn til dansk Kultur gennem sine Bidrag til vor Historie.

De meget anselige Klosterbygninger er ikke forsvundet med et Slag. De blev overdraget til Ejerne af »Selsø«, der lidt efter lidt har plukket Sten bort, efter som de fik Brug for dem til Byggearbejder paa deres Herregaarde.

Med Reformationen blev de mange smaa Sognekirker nedlagt. Der havde været 12 af dem i Roskilde, og de blev snart ra-

serede. Domkirken vovede man dog ikke at gaa i Lag med, til den lagdes de halve af de gamle Smaasogne, mens den anden Halvdel blev henlagt under Graabrødrenes Kirke, fordi det var en stor og god Bygning. Paa denne Maade blev den gamle Klosterkirke en Tid Sognekirke for Roskilde. Det varede ved til Christian den Fjerdes Tid. Da blev, i 1625, Graabrødre Menighed lagt ind under Domkirken. Dette Aar er paa Mindetavlen angivet for Kirkens Nedrivning, men en Del af den har staaet endnu i adskillige Aar og blev bl. a. benyttet af Latinskolens ældste Disciple til at øve sig i som Prædikanter. Endnu i Begyndelsen af 1800-Tallet stod den østre Del af Kirkemurene som en ærværdig Ruin. Den maatte vige Pladsen for et Kors, og i 1855 opførtes det nuværende Kapel paa den gamle Kirkes Plads.

Maatte Sct. Frans' Aand atter faa Magt

Det har ikke været Meningen at fortælle hverken Sct. Frans' eller hans Roskilde-Klosters Historie. De Ord, der er sagt her, skal i første Række være en Tak, fordi man vil være med til at fastholde Mindet om et Virke, der utvivlsomt gennem lange Tider har haft sin Betydning for denne Bys og denne Egn Liv. — Gennem denne Mindetavle understreger vi vor Andel i en stor Verdensbevægelse, og mon vi ikke samtidig ligesom udtaler Haabet om, at Sct. Frans' Aand igen maa faa Magt — thi uden den vil hverken Kristendom eller Kultur kunne bestaa.

Fynsk Ungdomsstævne i Ringe

Søndag den 28. Juni

Kl. 9,30:	Friluftsmesse med Kommuniionsuddeling. Prædiken ved Pastor Doods, Svendborg.
Kl. 11—12:	Frokostpause.
Kl. 13:	Haandbold-Konkurrence.
Kl. 15:	Fælles Kaffeboard paa Højskolehjemmet. Tale af Pater Jaworski, Odense.
Kl. 16,30:	Lege.
Kl. 17,30:	Aftensmad.
Kl. 18,30:	Kort Andagt. Afslutning.

Biblens Verdensbillede

Gang paa Gang kan man høre eller i visse Dagblades Kroniker læse om Ikke-Katolikker, som ikke kan tro paa Biblen, fordi dens Verdensbillede ikke stemmer overens med moderne Naturvidenskab. Biblens Verdensbillede er uholdbart, altsaa kan Biblen ikke være Vejen til Sandheden, siger de.

To Verdensbilleder

Hvad gaar da Biblens Verdensbillede ud paa?

Biblens Forfattere gaar stiltiende ud fra som givet, at Himlen er en rund Kuppel, der hvælver sig over den flade Jordskive; Sol, Maane og Stjerner er paa en eller anden Maade fastgjort til denne Himmelhvælving og bevæger sig fra Øst til Vest henover Jorden. Kort sagt, hvad et Barn og for den Sags Skyld ogsaa en Voksen kan se med sine Øjne, det tog man som givet. Man var nødt til at holde sig til, hvad man kunde iagttage den Gang, ligesom vi er nødt til at danne vort Verdensbillede af alle de sikre Iagttagelser, den moderne Videnskab stiller til vor Raadighed.

Moderne Naturvidenskab har vist, at Jorden er en rund Klude, der svæver i Rummet omkring Solen, som igen ikke er andet end en af de utallige Fiksstjerner. Og disse er paa ingen Maade fæstet nogen Steder, men holdes fast paa deres Pladser eller snarere gaende i deres Banner af den almindelige Massetiltrækning. Dette er uomstødeligt bevist af Naturvidenskaben. Det gamle, barnlig-naive Verdensbillede, som Biblen forudsætter, er altsaa kastet i Brokkassen, siger man, — og Biblen maa følge med, mener mange.

»Baade — og«

Staar Biblens Sag virkelig saa haabløst? Er Spørgsmaalet saa enkelt som: enten Biblen eller

Naturvidenskaben? Enten en forældet Anskuelse eller moderne, klar Oplysning? Enten gamle Tiders Uformuenhed til at trænge til Bunds i Fænomenerne eller vor Tids præcise Forskningsmetoder, der tillader et dybt Indblik i Naturens skjulte Værksted og fører til Teknikens Sejrsang (som nu engang — med Rette eller Urette — af det moderne Menneske anses for vort kostbareste Gode)? Ja, hvis Spørgsmaalet var et »Enten—Eller«, saa kunde ingen undgaa at slutte sig til Naturvidenskaben. Saa maatte Biblen opgives. Men saa slemt staar Biblens Sag ikke, langtfra.

Spørgsmaalet er stillet forkert. Der er slet ikke Tale om noget »Enten—eller«. Det stejlt fornægtende »Enten—eller« kan blive til et glad bekræftende »Baade—og«.

For paa Forhaand at imødegaa enhver Mistanke om, at den følgende Løsning er udspekuleret efter at Biblen var kommet i Knibe og med det Formaal at komme den haardt trængte Biheltro til Undsætning, skal jeg blot anføre, at Løsningen ikke skriver sig fra moderne Tid, men fra den hellige *Augustin* for 1500 Aar siden, da ingen overhovedet drømte om, at der skulde kunne findes en anden Verdensforklaring end den bibelske.

Den ældgamle Løsning

Den lærde Augustinus siger altsaa: »Guds Aand, som talte gennem dem (Biblens Forfattere), har ikke villet undervise Menneskene i Ting, som ikke var nogen til Nytte for den evige Frelse« (De. gen. ad litt. II. 9, 20). Denne Grundsætning har Kirken i Aarhundredernes Løb holdt sig efterrettelig, og Leo XIII har paa ny indskærpet den. Deraf følger adskilligt:

1) Taler Biblens Forfattere ud fra et bestemt Verdensbillede,

saa sker det ikke for at fastslaa dette med Guds Autoritet, ej heller for at udelukke videre Forskning, men ene og alene for at gøre sig forstaaelig for de Mennesker, de skriver for.

2) Et saadant Verdensbillede er da kun Baggrund for og Iklædning af de Sandheder af religiøs og moralsk Art, som det er deres Opgave paa Guds Vegne at indskærpe.

3) Det primitive Verdensbillede kan ikke siges at være usandt, siden det svarer til alt det, enhver af os med sine fem Sanser direkte iagttager.

4) Alternativet: Bibel eller Naturvidenskab eksisterer altsaa slet ikke. Guds Aabenbaring af religiøse Sandheder gennem Biblen og Naturvidenskabernes Afsløring af Naturkræfternes skjulte Spil er velforenelige. Mange store Naturforskere har fundet dem begge antagelige.

5) Grunden til, at saa mange Ikke-Katolikker tror at maatte vrage Biblen paa Grund af dens primitive Verdensbillede er vel den, at de ikke har Kirkens Vejledning paa dette Punkt. Kirken lærer os at skelne mellem Biblens religiøse Tanker og disses Iklædning, mellem Form og Indhold, mellem Kernen og Skallen. Ligesom Skallen paa en Frugt ikke er værdiløs og formaalsløs, men skal gemme og beskytte det kostelige Indhold, og ligesom vi kan kaste Skallen efter at have nydt Frugten, saaledes er Biblens Verdensbillede et passende og almenforstaaeligt Udtryk for dybe, religiøse og moralske Sandheder angaaende Skaberen og vort Forhold til ham. Biblens Verdensbillede letter os Tilegnelsen af disse Sandheder saa længe vi som Børn er ude af Stand til at fatte naturvidenskabelige Tankegange. Da vi var Børn, tænkte vi, som Børn og primitive Mennesker plejer at tænke. Men er vi blevet voksne, kan vi undvære den barnlig naive Iklædning af Sandheden. Ogsaa ud fra et moderne, naturvidenskabeligt korrekt Verdensbillede kan vi ane og tilbede Skaberens Storhed, Visdom, Almagt og Godhed.

J. Wo.

Sjette Bøns store Nødvendighed

ANDEN ARTIKEL

Foruden de Fristelser, som kommer indefra, er der udenfor os to Fjender, der vil forlede os til Synd. Den ene af dem er »Verden«. Hvem eller hvad vil Skriften betegne med dette Ord? Ikke Himmel og Jord eller alle de synlige Skabninger, der er os nødvendige, og som ved deres Rigdom, Skønhed og Harmoni er vor Glæde og løfter vore Hjerter op imod Gud, der ved sit Ord har frembragt dem af intet. Men Skriften sigter til Guds Riges Modsætning, nemlig *Syndens Rige*, hvori Satan er Anfører, og hvis Borgere er de Mennesker, der har gjort sig selv til Syndens Trælle.

Det drejer sig altsaa om de Mænd og Kvinder, der har brudt med Gud og ikke kender ham mere; eller som endnu ikke er kommet i Besiddelse af Frelserens Naadegaver og muligvis ringeagter dem. Hjælpemidler i Mørkets Rige er de Ting, som tjener Synden og lokker til Synd. Alt er her forskelligt fra og modsat Guds Rige. »Verden er i den Ondes Vold« (I. Jo. 5, 19), fordi »alt i Verden er Kødets Lyst, Øjnernes Lyst og Livets Hoffærdighed« (I. Jo. 2, 16). Derfor hader den ogsaa Kristus og hans Disciple og forfølger dem.

Det er indlysende, at naar vi er nødte til at leve midt i en »Verden«, d. v. s. i et Samfund af Mennesker, der lader sig lede af helt andre Love og Grundsætninger end Kristi Disciple, og som sigter mod andre Maal end vi og bruger helt andre Midler end Kristi Kirke, *saa er vi stadig i Fare for at blive fristet* til den samme Vantro og Vrangtro, der hersker omkring os, eller til at kaste Kristi Morallov af os som et tungt Aag og saaledes sætte os op mod den Verdensorden, som Gud nu engang har fastsat. Hvem kan tælle alle de Kristne, som vor Tids Rationalisme og

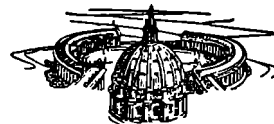
Materialisme har forvandlet fra Guds Børn til Guds Fjender ved deres Kunstgreb?

Metoderne, som »Verden« og dens Fyrste bruger, er endnu den Dag i Dag de samme, som den brugte overfor Kristus selv. Den lokker med usikker Rigdom, med verdslig Ære og Sansernes Lyst. Naar den ikke sit Maal ad den Vej, forsøger den at overvinde Kristi Disciple med Haan, Spot og Vittigheder. Herhjemme er vi velkendte med Grinets Virkninger, og Mandefaldet i de unges Rækker har været stort. Men skulde heller ikke dette Middel føre til det tilsigtede Resultat, saa griber Verden til Vold og Forfølgelse, Udelukkelse fra gode Stillinger og Formuekonfiskationer, Fratagelse af den borgerlige Frihed og endelig Døden. Lad os bare tænke paa alle de mange Kristenforfølgelser i gamle Dage og i vor egen Tid.

Var vi overladte til os selv, vilde det næsten være umuligt at staa fast overfor denne Fjende og bære Sejren hjem fra Livets Slagmark. Kristus vidste dette. Han kendte Nødvendigheden af at skaffe os Hjælp, og som Hovedmiddel angav han *Bøn og Selvovertvindelse*. »Vaag og bed«, siger han. Naar da Gud hjælper os i Kampen, saa overvinder vi »Verden« og dens onde Drifter og Lidenskaber, dens Synd og Urenhed, dens Løgn og Falskhed. For Guds Naade og Hjælp »lærer os at forsage Ugudeligheden og de verdslige Lyster, og leve maadeholdent, retfærdigt og fromt i denne Verden, som de, der venter paa det salige Haab og vor store Guds og Frelseres Jesu Kristi herlige Komme« (Tit. 2, 12—13).

Som alt antydet, kommer denne »Verdens« Fristelser ikke udelukkende fra Mennesker, der bestaar af Kød og Blod, og som for saa vidt ikke er stærkere end vi selv. Var det kun Mennesker,

Fortsættes Side 378

URBI ET ORBI

Kristi Legemsfest fejredes før i Tiden i Rom ved en storlaaet Procession paa Peterspladsen, hvor den hellige Fader selv plejede at bære det Allerhelligste. Under Krigen har denne Procession hidindtil været afløst af indendørs Højtideligheder. I Aar havde den hellige Fader indbudt Byen Roms Klerus og Indbyggere til en fælles Tilbedelsestime i Sct. Peter. Allerede tidligt paa Eftermiddagen — Højtideligheden var fastsat til Kl. 18 — fyldtes det store Rum til sidste Plads. Under Højtideligheden talte Kardinal Salotti — der er kendt som en fremragende Prædikant — til de store Skarer. Kardinalen opfordrede indtrængende til at bede for Kirken, bede med og for den hellige Fader. Mere end nogensinde, udtalte Kardinalen, har Kirken i vore Dage Krav paa de troendes Forbøn, thi mange Steder lider Kirken idag samme Skæbne som den første kristne Kirke, mange Steder lider Kirkens Børn — foruden de Lidelser, som paaføres dem ved Krig og Nød — Forfølgelse for deres Tros Skyld. Kirkens Fjender er ihærdige, sluttede Kardinalen, men ved Bønnens mægtige Kraft vil vi sejre, vil vi opnaa, at Fred, Retfærdighed og Fordragelighed atter skal herske paa Jorden. Til Slut meddelte den hellige Fader den sakramentale Velsignelse.

Blandt de Institutioner i Belgien, der blev slemt medtaget under Krigen i 1940, er ogsaa det katolske Universitetsbibliotek i Louvain. Biblioteket talte før Krigen ca. 90,000 Bind, af hvilke Størsteparten er gaaet tabt.

Et Par Ord om

Engelske Katedraler

▲ Domkirken i Beverly

En af de Ting, der som Regel plejer at fæstne sig dybest i Erindringen hos dem, der har besøgt de britiske Øer, er de arkitektoniske Vidunderværker, paa hvilke disse Øer er saa rige, nærmere betegnet de herlige Katedraler. Der hviler et eget Præg, en egen Stemning over disse »Maskader af Sten«. Til Trods for, at Storbritanniens Bygningskunst aldrig har været stilsikahende, men kun har accepteret de paa Fastlandet udviklede Stilarter, har Landet dog formaet at give disse et engelsk Særpræg, der, især for de sidste Aarhundreders Vedkommende, har vist sig at stemme

▲ Katedralen i Ely, „Prior's Doorway“

liske Tanke i Walpole's Strawberry Hall og Barry's og Pugin's Parlamentsbygning (1840-1852).

Inden Gotikken begyndte sit Sejrsloeg havde den angelsaksiske Stil optaget en Del romersk-oldkrisiske Elementer, men ikke kastet Vrag paa de konstruktive, dekorative Træarbejder, der skulde bevares gennem Aarhundrederne, og som skulde blive bestemmende for de ældste engelske Storkirker.

Den romanske Stil (indtil ca 1180) fremtræder ved det treskibede Kirkerum, der i lang Tid var dækket med Træ; Middelskibet er inddelt i tre Etager, forsynet med Trifolier og Emporer. Det ydre domineres af et mægtigt Korskrængs-taarn (Katedralerne i Durham, Llandarff, Romsey m. f.).

Derpaa holder Gotikken sit Indtog Med det samme konlaterer man Forskellen mellem Gotikken i England og paa Fastlandet: haade Lang- og Tværskibet bliver længere end i Gotikkens Hjemstavn. Kirkerne har for det meste lave Tæge, som skjules bag Murens høje Kantninger, og Taarnene har som Regel intet Spir; det virker som om den britiske Nøgtternhed har kappet Hovedet af Gotikkens Himmelstræben. Det vældige firkanlede Taarn fremhæver den

horizontale Retning og bevarer den romanske Kirkes Forsvarsudseende. Af særlig Interesse er endvidere de saakaldte Lady-Capels, Mariakapel-lerne.

Udviklingen gik for sig i tre Trin, karakteriseret af Early english, der herskede i det 13. Aarhundrede og prægede bl. a. Katedralerne i Chicester, Salisbury, Beverley, Westminster Abbey o. a., det 14. Aarhundredes Decorated style, der frembyder de frodige Bygningsformer (Katedralerne i Exeter, York, Lichfield o. a.) samt Afslutningen paa den arkitektoniske Udvikling, der i det 15. Aarhundrede dannedes af Perpendicular style (Kapellet i King's College i Cambridge, St. George's i Windsor, Henrik VII's Kapel i Westminster Abbey og flere andre). Ejendommeligt for den engelske Gotik er de rigt dekorede aabne Tagstole, der forekommer baade i mindre Kirker og i verdslige Bygninger. Af middelalderlige Profanbygninger ejer England en Mængde normanniske Borge, gotiske Slotte, Borgerhuse af Bindingsværk og anseelige Universi-

▲ Domkirken i York, set fra Syd-øst

Westminster Abbey - Henrik VII's Kapel

▲ Canterbury

Tekst:
K. Pauli
Fotos:
J. Warrack

▲ Cambridge, Kapellet i King's College

fortrinligt overens af Nationens Karakterer.

England er Sengotikens Land, ikke blot i den Forstand, at den i den nærtstående udmalede og borgerlige gotiske dekorative Aand her har udviklet sig bedst og skønnest, men i den længere Forstand, at England i Grunden aldrig har haft andet end Sengotikken. I de tre Dage præges Landskabet af de gotiske Domkirker. Skønt Barok, Renaissance og Klassicisme er dukket op, har de aldrig formaet at slaa Rod, end ikke Sir Christopher Wren's store Indsats ved Opførelsen af St. Paul's Cathedral i London (1666-1710) har kunnet ændre dette Forhold. Det var som bekendt C. W., der ledede den store Gæmpebygning efter den store Brand (1666). Endnu i det 18. og 19. Aarhundrede sejrede den go-

tetsbygninger (f. Eks. det allerede nævnte King's College i Cambridge) og ikke mindst gennem disse voksede Gotikken sig saa fast ind i Nationens Bevidsthed, at den aldrig fuldstændig fortrængtes af senere Stilarter. Maatte disse Gotikkens Vidunderværker slippe frelst gennem Krigens Rædsler!

Sjette Bøns store

Nødvendighed

fortsat fra Side 375

der angreb os, kunde der være Tale om en Kamp mellem jævnybyrdige. Men i Virkeligheden staar en højere Magt bag ved »Verden«, en Magt, som er opfyldt af et dødeligt Had til os. Denne Fjende bør vi kende, ellers er vi paa Forhaand fortabt. I Brevet til Efeserne skriver den hellige Paulus: »Vor Kamp er ikke (saa meget) imod Kød og Blod, men imod Herredømmer og Magter, mod denne mørke Verdens Herrer, mod de onde Aander i Luften« (Ef. 6, 12). Aabenlyst og skjult har *onde Aander*, lige saa længe som der har været Mennesker, forsøgt at trænge ind i vor Sjæl og angribe den paa en saadan Maade, at vi næsten ikke kan sikre os mod dem. Al Kamp for Frelse er dybest set rettet mod disse Mørkets Magter. Af den Grund siger Skt. Paulus, at vi ikke kæmper mod menneskelige eller naturlige Kræfter, men at vore Fjender er overmenneskelige Aander, hvis Magt er overmaade stor, ligesom deres Væsen er ondskabsfuldt over alt Begreb.

Apostlen kalder dem »Herredømmer«, fordi deres Natur staar paa et højere Trin end vor. Sammenlignet med os er de som Fyrster. »Magter« eller Myndigheder hedder de, fordi de ikke blot ved deres Natur, men ogsaa ved deres Virkekraft overgaar os. Før de faldt i Synd og blev til Djævle, tilhørte de nemlig to Englekor, som fører Navnet »Herredømmer« og »Magter«. Ogsaa efter at de har gjort sig selv ulykkelige for hele Evighe-

den, beholder de deres naturlige Fortrin i deres Forhold til andre, skønt de har mistet de overnaturlige Gaver, hvormed Gud oprindeligt havde udstyret dem.

Endvidere staar der: »*Denne mørke Verdens Herrer*«. Som Følge af Synden er de Herrer i den Del af Verden, som ved sin Synd har brudt med Gud, og som endnu ikke ved Jesu Kristi Blod er blevet forløst. Ikke de gode og fromme, der giver Gud, hvad Guds er, d. v. s. den smukke og lyse Del af Jorden, behersker de, men de Mennesker, som ved et Liv i Syndens Snavs og Mørke, og forblindet ved Synder og Laster finder deres Tilfredsstillelse i at følge Mørkets Fyrste som Fører.

Apostlen giver vore Fjender endnu et andet Navn. Han kalder dem »*onde Aander i Luften*« eller under Himlen. Der eksisterer en Ondskab, som har et mere legemligt Præg, og en anden, som tilhører Aanden. Den kødelige Ondskab optænder i os Begæret efter sanselige Udskejelser og Nydelser. Den aandelige er hine forkerte Tilbøjeligheder og Lidenskaber, som findes i det højere sjælelige Liv. Sammenligner man de to Arter med hinanden, saa er den aandelige Ondskab værre end den legemlige, fordi Aand og Fornuft staar højere og er ædlere. Netop den aandelige Ondskab gennemtrænger de faldne Engles hele Væsen og Vilje, Gøren og Laden, og denne Ondskab er ogsaa det faste Baand, der knytter de mange Djævle sammen til et Rige. Ved den sidste Bemærkning: »i Luften« eller under Himlen skal vi belæres om, at Satan som Ondskabens Fyrste frem for alt gaar ud paa at berøve os Himlens Arv. I Luften vil han spærre os Vejen derhen.

Af alt dette kan man let forstå, at vore Fjenders Magt er stor, deres Mod urokkeligt, deres Had til os frygteligt og grænseløst. Desuden er det klart, at de uafbrudt fører Krig imod os og at ingen Fred eller Vaabenstilstand er mulig. Usigelig let-sindigt handler derfor hver den, der undervurderer den Fare, som truer os fra denne Kant. Vore

Dages Rationalisme har flere Gange udstedt Dødsattest for Djævlen og hans hjælpende Aander og sat en vidtløftig Dødsannonce i Aviserne. Lad dig ikke narre af den Slags taabelige Paastande. Der er ingen, der glæder sig mere over den rationalistiske Fejltagelse end den onde Aand, som paa den Maade med meget større Sikkerhed og Held kan udplyndre Menneskene og hindre Adgangen til Guds evige Rige. Det eneste rigtige er at huske Apostlen Petrus Ord, som han skrev til de første Kristne: »Vær ædruelige og vagtsomme. For jeres Modstander, Djævlen, vanker omkring som en brølende Løve og søger, hvem han kan opsluge. Staa ham imod, stærke i Troen« (I. Pet. 5, 8—9). F. K.

Kirkejubilæum i Assens

Søndag den 31. Maj var det 15 Aar siden, Vor Frelasers Kirke i Assens blev indviet, og derfor havde Pastor Heuer indbudt Pastor Reykevorsel, Kolding, som er Kirkens Bygherre, til at komme til Stede for at holde Festgudstjenesten.

I sin Prædiken talte Pastor Reykevorsel om »Guds Hus og Himlens Port«. Gud ønsker ikke at tvinge os til at gaa i Kirke, men tænker vi nærmere over alle de gode Gaver fra Gud, saa kan vi nok afse et Par Timer om Søndagen til at overvære den hellige Messe. Der er mange Lande, hvor Folk gerne vil i Kirke, men ikke kan komme det, fordi Kirkerne enten er blevet ødelagt eller beslaglagt. Lad os benytte os noget mere af at gaa i Kirke; der er altid noget, vi kan bede om eller takke for.

Ved Kaffebordet efter Messen talte Pastor Heuer om Pastor Reykevorsels første Aar, hvilken Modgang han havde haft; da Pastor Reykevorsel begyndte at bygge Kirken her, sagde man: »Hvad skal der en katolsk Kirke her efter? Den er der da ikke Brug for — det gaar aldrig!« Men det viste sig, at da Menigheden blev samlet, var der god Brug for den katolske Kirke. Da Pastor Reykevorsel efter 5 Aars Arbejde rejste fra Assens, skyldtes der ikke en Øre paa Kirken!

Bagefter fortalte Pastor Reykevorsel om, hvordan han de første Gange maatte holde Gudstjeneste i et usselt lille Rum ved et gammelt Skrivebord. Sommetider maatte han ud og »fiske« Menigheden op rundt omkring paa Roemarkerne, og saa holdt han Gudstjeneste derude paa Marken, ved et Alter, der

bestod af fire Pæle i Jorden og et Bræt hen over dem.

Sammen med Vor Frelser's Kirke kunde Fru Malerinester Pedersen fejre 15 Aars Jubilæum som Organist ved Kirken. Vi ønsker hende hjertelig til Lykke og haaber, vi maa beholde hende i mange Aar endnu.

Godt Fremstød for Frank Andersen-Fondet

Frank Andersen-Fondet er i den forløbne Uge blevet hele 150 Kr. rigere. Det kom af en vellykket Aftenunderholdning, Fondet forleden holdt i København, i den røde Sal i Stenosgade. Der var mobiliseret en Række af katolsk københavnsk Ungdoms kunstneriske Kræfter. Pianistinden Frk. *Jytte Albrechtsen* spillede, Skuespillerinden Frk. *Antonia Cresta* reciterede Digte og H. C. Andersen'ske Eventyr, og et lille oplagt Trekløver opførte en Sketch »Et farligt Eksperiment«, som skildrede den klassiske ægteskabelige Trekant og dens Farer. Endelig fortalte Frank Andersens Far, Hr. *Lauritz Andersen*, om Sønnens frugtbare Interesse for den katolske Presse. Fra en Begyndelse paa 50 Kr. er Fonden nu, syv Aar efter hans Død, vokset til noget over 5000 Kr., men skulde gerne blive til det mangedobbelte for at kunne resultere i Friabonnement paa Katolsk Ugeblad til de mange Unge, som ikke har Raad til at holde Bladet.

Imidlertid — 150 Kr. paa en Aften er et smukt Skridt fremad!

Fyrbøder søges

Som Fyrbøder ved katolsk Institution i København søges yngre helst katolsk Mand, praktisk og arbejdsvillig, med de fornødne Kundskaber, gift eller ugift, mod fri Station og Løn eller mod Løn alene. Kun skriftlige Henvendelser til Redaktionen med de almindelige Oplysninger og Anbefalinger under Billet mrkt. »Renlighed«. Diskretion garanteret.

En Portion af Kozlowski's Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg, er blevet ledig.

Ansøgninger maa indsendes inden 28. Juni d. A. Skemaer faas paa Sankt Ansgars Kirkes Regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. G., Hverdage 15—17 og afleveres i lukket Konvolut samme Steds.

Forvaltningsraadet
for Sankt Ansgars Menighed.

Breve fra Læserne

Om „sene“ Messer

Hr. Redaktør! I Diskussionen om de »sene« Messer staar jeg ganske paa deres Side, som ønsker, at der i hvert Fald af og til læses saadanne Messer. »I hvert Fald af og til«, for naar der kun er een Præst ved en Kirke, maa han naturligvis se paa, hvad Flertallet ønsker (og det er muligvis at gaa til Messe, før de skal paa Arbejde om Morgen), og hvad han selv er nødt til (for han kan have 1000 Pligter, der optager hans Formiddag helt). Men jeg har alligevel erfaret, at selv en enlig Præst kan være i Stand til at læse en sen Messe, f. Eks. et Par Gange om Ugen (inaaske Onsdag og Fredag, den sidste af Grunde enhver forstaar, og den første har fra de ældste Tider været en Slags Bodsdag). Saa saare han opdager, at Folk ogsaa gerne vil have en sen Messe, kan han sikkert faa Lov til at læse to Messer. F. Eks. i visse Egne af Frankrig, hvor Præstemanglen var meget stor efter forrige Krig (saa uhyre mange Præster og Studenter var dræbt), blev der uden Vanskelighed givet Tilladelse til at læse tre Messer. I saadanne Tilfælde fik Præsten ofte Befaling til at spise lidt mellem Messerne — men blot det at drikke, hvad Kalken skyllles med, kan gøre en stor Forskel.

Det er ikke alene Turister, som sætter Pris paa sene Messer. Mange Kvinder (ogsaa af dem, der bor nær ved en Kirke) skal have gjort Huset i Stand tidligt, de skal have sørget for Mad til deres Mand, før han tager paa Arbejde, eller for Børnene, før de skal i Skole. Hvilken Glæde for mangen træt Husmoder, hvis hun kan hvile sine Lemmer og forfriske sin Sjæl ved Messen! Og mange andre bor langt fra Kirken, men kunde forene Messen med f. Eks. nogle nødvendige Byærinder. I vore større engelske Kirker har vi altid en sen Messe, f. Eks. Kl. 10,30 eller 11.

Jeg kan ikke tænke mig, at en Præst vil klage over Overarbejde! Selvfølgelig har Præster for meget at bestille; de kan ikke lide det, men de klager ikke over det. En enlig Præs'ts Arbejde om Søndagen er i England (og sikkert i mange andre Lande): Han uddeler den hellige Kommunion Kl. 7 eller 7,30 med en kort Tale paa fem Minutter; Kl. 8 eller 8,30 har han Messe og Prædiken (10 Minutter og inklusive Bekendtgørelser et Kvarter). Kl. 11 Højmesse og Prædiken (forhaabentlig ikke over 20 Minutter). Saa en Kop Te og Besøg af Sognebørn til Kl. 1 eller 2. Der-

paa Middag, hvis han kan spise den uden at blive syg, og Kl. 3 Katekismus for Børn, og derefter i mange Tilfælde en lille Konference med sakramental Velsignelse i et eller andet Kloster. Kl. 6,30 Aftengudstjeneste, Prædiken og Velsignelse, efterfulgt af Møde for en eller anden Forening (saadanne Møder kan ogsaa ligge efter den anden Messe). Endelig Kl. 9 Aftensmad. Det kalder jeg, at have for meget at bestille, men ønsker en saadan Præst at have mindre Arbejde? Nej!

Hvad den »sene« Messe angaar, saa faar mange Præster deres Dag sllaet i Smaastykker af Besøg o.s.v. Deres personlige Dag begynder maaske først Kl. 10 eller 11 Aften, og de vil være glade for et Par Timers Stilhed og Ensomhed, hvor de kan læse, passe deres egne Studier, faa Tid til at svare paa Breve eller Stunder til at bede! Jeg har kendt Præster, der glædede sig til en »sen Messe«, saa de kunde arbejde i disse stille Timer. I vore større Kirker har vi altid ogsaa en Messe Kl. 10,30 eller 11 og om Søndagen Kl. 12 — i Frankrig og andetsteds er der ofte Messe Kl. 1 og sommetider Kl. 2 — det eneste Tidspunkt, hvor visse Kategorier af Arbejdere kan komme.

Venligst Deres

C. C. Martindale.

Mere om sene Messer

Der var for nogle Uger siden en Artikel i Ugebladet, hvori Ønsket om en senere Hverdagsmesse var fremsat. En Indsender af en Artikel i det følgende Ugeblad tog Afstand fra dette Ønske. Jeg — og sikkert mange andre ældre og svagelige Mennesker — vilde sikkert være glade, om der kunde læses en Messe Kl. 9½ eller Kl. 10, selv om det kun var i een Kirke. I Paris er der daglig Messer Kl. 10, i London endog Kl. 11.

Om noget saadant kunde realiseres her i København, vilde det betyde, at mange Mennesker vilde faa det enorme Savn afhjulpet, ikke at kunne komme til Messe i Ugens Løb.

Jeg henstiller til d'Herrer Gejstlige at overveje Sagen, og fremføre den for Hs. Excellence Biskoppen.

B. B.

Liturgisk Kalender

Juni.

14. S. Søndag i Jesu Hjertes Oktav (662); 2. St. Basilius den Store ([38]), 3. Jesu Hjertes Oktav*); Jesu Hjertes Præfation*).
15. M. i Jesu Hjertes Oktav*); 2. (hvid) St. Vitus, St. Modestus og St. Crescentia (943), 3. Gudsmoder ([90]); Jesu Hjertes Præfation.
16. Ti. i Oktaven*); 2. Gudsmoder (hvid) ([90]), 3. For Paven ([122]); Jesu Hjertes Præfation.
17. O. i Oktaven*); som Tirsdag. (hvid)
18. T. Jesu eucharistiske Hjertes (hvid) Fest ([179]); 2. St. Efræm Syrer (945), 3. St. Markus og St. Marcellianus (946); Jesu Hjertes Præfation.
19. F. Oktav af Jesu Hjertes (hvid) Fest*); 2. St. Juliane af Falconeri (947), 3. St. Gervasius og St. Protasius ([31]).
20. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. St. Silverius ([5]), 3. Om den Helligaand ([120]), 4. For Paven ([122]).
21. S. 4. Søndag e. Pinse (666). (grøn)

*) Den ny Messe (med Præfation) paa Jesu Hjertes Fest er udgivet som Tillæg til Messebogen af „Jesu Hjertes Budbringer“, Aarhus.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Olsen gør op med Katolicismen

Hvordan med Børnebegrænsningen?

Olsen sad for sjette Gang hos Pateren og vaandede sig. Meget katolsk kunde undskyldes og forsvares. Men den Maade, Katolikkerne tillod sig at se paa Børnebegrænsning — dér satte han Grænsen! Der havde de aabenbart glemt, at vi er naaet ind i det saakaldte tyvende Aarhundrede. De levede, fandt han, i en Naivitæt, der er større, end Politiet tillader.

— Naar Katolikker forbyder Børnebegrænsning, sagde han og saa anklagende paa Pateren, glemmer de saa, at det er umuligt for Tusinder af Mennesker at gifte sig, fordi Krigene har forrykket Forholdene saa skæbnsvangert og ribbet mange Egne for de bedste eller sundeste Mænd? Og forstaar Katolikkerne dog slet ikke, at selv indenfor Ægteskabet kan det være alt andet end opmuntrende at sætte Børn i Verden ved Tanken om, at man enten frembringer flere Arbejdsløse eller ekstra Kanonføde eller flere Kvinder, som der er for mange af i Forvejen? Forstaar de dog i det mindste ikke, at mange unge Ægtepar gerne vil have deres Gæld ud af Verden og deres Stilling gjort solidere, førend de begynder at skaffe sig Børn at forsørge?

Tidens Plage

— Hver Tidsalder har sin Plage, sagde Pateren tankefuldt. En Overgang var det Hekseforfølgelse — man saa Hekse og onde Øjne alle Vegne, ingen vidste sig snart sikre mod Mistanke. Og i dette Aarhundrede er det Sex. Det seksuelle er gjort til Alfa og Omega. Man bilder frejdigt Ungdommen ind, at hvis den ikke dyrker seksuelt Samkvem, saa snart den har naaet

Overgangsalderen, er dens Sundhed i Fare. Man ophidser Sanserne gennem Bøger og Aviser og Film. Reklamer skal have sex-appeal for at gøre Lykke, og Folk skal læse tykke Værker om seksuel Teknik, før de anses for kapable til at beskæftige sig med Kærlighed. *Seksuelt Teknik* — skriger alene Udtrykket ikke mod det, man ønsker at forstaa ved Kærlighed?

For ligesom man har mekaniseret alt andet i dette Aarhundrede og taget Aanden fra det — Arbejdet har man mekaniseret, Musiken, Boligerne — paa samme Maade er det gaaet Kærligheden. Ingen ser med mere Respekt og Ærbødighed paa Kærligheden, ogsaa den fysiske, end den katolske Kirke — læg Mærke til, hvor aabent og hengivent store katolske Forfattere taler om den i deres Bøger, f. Eks. Sigrid Undset. Men netop fordi den katolske Kirke forstaar Skønheden i Kærligheden, ser den en af sine største Opgaver i at undgaa, at den fornedres. Det er en Fornedrelse af Kærligheden at mekanisere den ved gennem menneskelige Indgreb at hindre, at den opfylder sin sande Bestemmelse: at føre Slægten videre — eller at skabe, om De vil!

Ikke Kirkens overdrevne Paafund

Den katolske Kirkes Forbud mod Børnebegrænsning ved frivillige Indgreb er derfor ikke dens eget overeksponerede Paafund, men kun en selvfølgelig og nødvendig Lydlighed overfor Guds Krav til hele Menneskeheden. Men her som overalt, hvor Guds Bud adlydes, spores disses uendelige Visdom og praktiske Kerne i Resultaterne. Se Dem engang omkring blandt fri-

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

villigt barnløse Ægteskaber og læg Mærke til, hvor tit Parterne bliver trætte og kede af hinanden efter faa Aars Forløb, — overfodret med hinanden, mens det naturlige Ægteskab af sig selv medfører nødvendig periodisk Afholdenhed, bl. a. i Forbindelse med Fødsler.

— Men der er dog Grænser for, hvor mange Børn der er Raad til i et Gennemsnitshjem, indskød Olsen.

— Ganske vist. Men Kirken siger jo ikke, at man skal have alle de Børn, man kan have. Afholdenhed i kortere eller længere Tid er en Udvej. Og i udprægede Nødstilfælde findes der en lovlige Løsning i Form af periodisk Afholdenhed, der hverken strider mod Naturens eller Kirkens Love. Forresten er det mærkeligt at se, at jo mere der gøres af det Offentlige for at lette Udgifterne ved Børns Opdragelse, jo lavere sætter man Grænserne for, hvor mange Børn man finder det passende at erlive. Jo flere Børn der opdrages i en Familie, des billigere bliver til Gengæld Opdragelsen af hver enkelt, for ikke at tale om, at Opdragelsesbesværlighederne bliver lettet ved, at Børnene sliber hinanden af og ikke nemt faar den farlige Fornemmelse at være Situationens Midtpunkt. En af de væsentlige Aarsager til Arbejdsløsheden er uden Tvivl den voksende Mangel paa Mennesker, der kan aftage Varerne og Arbejdet, glem ikke det!

Ingen er forsikret

— Men alle de Ugifte!
— Kampen mod vort eget Jeg maa vi alle kæmpe Livet igennem, enten i eller udenfor Ægteskabet — man er ikke forsikret mod uved-

kommende Forelskelser, fordi man er gift. Men i begge Tilfælde vil Resultatet af en Sejr blive en Styrkelse af Ægteskabet, som Gud har indstiftet mellem een Mand og een Kvinde til Værn for den kommende Slægt. Det er rigtigt, at ydre Samfundsomvæltninger afskærer mange Mennesker fra at følge deres Trang til at stifte Hjem og Familie, og det er ogsaa rigtigt, at det vil koste dem store Smarter og Overvindelser. Men af Smerten og taget paa den kristne Maade som en Tilskikkelse fra Gud — er der gennem Tiderne groet vidunderlige Frugter. Den har skabt Mennesker med en enestaaende Karakterstyrke og med en uegennyttig og vidunderligt frugtbar Interesse for Medmenneskene og deres Bekymringer!

— Tja, sagde Olsen. Men — — —

Vi har endnu ikke sluppet Olsen af Syne. Vi gænsker ham senere.

Academicum Catholicum

Søndag den 21. Juni.

Deltagelse i Valfarten til Haraldsted (hvide Huer).

Studenter-Sommerlejr 25. Juni—4. Juli.

A. C. holder Sommerlejr paa Langø ved Odense Fjord i Dagene 25. Juni—4. Juli, hvor en Velynder har stillet sin Sportshytte til Raadighed.

Det bliver et Ferieophold under kammeratlige, men yderst primitive Forhold. De kvindelige Deltagere maa sove paa Loftet i Hytten, de mandlige i Telt, og alle maa deltage i alt forefaldende Arbejde. Der bliver daglig Messe.

Deltagerne samles Torsdag d. 25. Juni om Aftenen i Lejren og rejser derfra Lørdag d. 4. Juli om Morgen. Prisen for Deltagelse bliver 25

Kr. excl. Rejse. Enkelte vil kunne faa Moderation. Deltagerantallet er begrænset af Pladsforholdene.

Nærmere Oplysninger vedr. Lejren gives af Administratores. (Sekretær stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenlund. Telf. Ordrup 1310 — bedst efter Kl. 18).

Indsamlingen til Feriehjemmene

Fjerde Bidragliste

I sidste Uge er yderligere modtaget: Bjornefar 200 Kr., Børns Ferie 10 Kr.

Ialt er der nu modtaget 116 Rugbrødsmærker, 41 Franskbrødsmærker, 41 Sukkermærker, 10 Smørmærker, 55 Grynmærker, 37 Haandsæbemærker og 27 Vaskepulvermærker.

Hjertelig Tak! Om en Uge aabner Feriehjemmene deres Porte, og de modtagne Gaver hjælper Børnene et Stykke ind i den dejlige, lange Ferie. Selv om der endnu mangler de fleste Penge, regner vi med, at Læserne ikke vil svigte Børnene. Husk paa, at De i Aar ikke kan tage paa Udenlandsrejse i Ferien. De Penge, De sparer, kan ikke anvendes bedre end til fattige Børns Ferie.

KLOSTER TONIC

- den danske Aperitif!

Læs Berlingske Tidende

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Kan man paa een Gang være:

Rigtig Forretningsmand og rigtig Kristen?

— Hvis jeg maa sige min uforbeholdne Mening om den katolske Kirkes moralske Krav, saa er de saa idealistiske og højtflyvende, at de ikke lader sig gennemføre, sagde en ung Mand forleden til en katolsk Præst. Det er let nok for de Herrer Gejstlige at sige: »Dette skal man, og det maa undlades«, men havde disse Herrer et virkeligt indgaaende Kendskab til Livet, som det former sig f. Eks. i Forretningslivet, saa vilde de foretage en grundig Revision af deres Morallære.

— De mener altsaa, sagde Præsten, at Moralteologien ikke er baseret paa indgaaende Kendskab til det virkelige Liv. Jeg kan forsikre Dem, at det modsatte er Tilfældet. Jeg husker fra mine Studier, hvor indgaaende vi drøftede f. Eks. Spørgsmaalet: *Strejker* paa det katolske Universitet. Min Professor i Moralteologi havde netop særlig indgaaende studeret dette Spørgsmaal og var i Stand til at give en meget nuanceret Fremstilling af Problemet. Han dikterede os en Række Grundregler, der — med stadig Hensyntagen til begge de stridende Parter — fastsatte, i hvilket Tilfælde Strejke var moralsk forsvarlig. Et andet Eksempel: Der findes paa Tysk en Bog, der indgaaende behandler Spørgsmaalet: *Børs-moral*. Forfatteren har virket som Veksellerer i en Aarrække. Derpaa studerede han Teologi og blev Præst. Han vidste altsaa nok Besked om det Emne, han behandlede.

— Jamen lad os tage et praktisk Eksempel fra det daglige Liv: *Annoncering*, sagde den unge Mand. Det er nødvendigt at forherlige en Vare for at faa den solgt. Men kan De virkelig forlange, at Annoncø-

ren vejer sine Ord paa Guldvægt? De vil sige, at Menneskets Tale skal være i nøje Overensstemmelse med Sandheden. Men i dette Tilfælde bliver alting for indviklet, hvis man skal være meget nøjeregnende.

— For det første gives der en sund Forretningsmoral, som vi alle er bedst tjent med, og det er den, at den Vare, der anbefales, ikke maa være slet. Svarer den overlovedet ikke til sit Formaal, er det Bedrageri at rose den. Paa den anden Side husker jeg godt fra min Moralteologi følgende Regel: Alle ved, at Annoncører i nogen Grad overdriver, naar de roser deres Varer. Er Varen faktisk god, men Lovprisningen af den er noget overdrevet, nuvel, saa er der ingen Skade sket. Alle ved, at man maa trække noget fra. Men lad nu mig spørge Dem, om ikke De mener, at vi alle vilde være tjent med, om Forretningslivet i højere Grad, end Tilfældet er, var underlagt Moralens Forskrifter, f. Eks. med Hensyn til Varernes *Priser*. Det er en kendt Sag, at der er Handlende, der udnytter Dyrtid til at skruer Priserne alt for højt i Vejret. (Der er noget, der hedder Maksimalpris, ja, men kun i forholdsvis faa Tilfælde). Spørgsmaalet om, hvor stor *Avancen* tør være, burde vi alle være interesserede i.

— Jeg tillader mig at stille mig skeptisk overfor den Slags Regler. Vilde De opstille en fast Regel for alle Handlende?

— Nej, det vilde jeg ikke. F. Eks. vilde jeg gøre en hel Del Indrømmelser til Apotekerne.

— Ja, saa. De vil forsvare de himmelhøje Apotekerpriser?

— Indtil en vis Grad. For Apotekerne er nemlig nødsagede til at

gøre store Indkøb af Varer — de skal have alt, hvad der kan forefalde — uden at kunne være sikre paa, at de kan afsætte dem indenfor overskuelig Tid.

— Men som normal Avance, hvilken Regel vil De opstille der?

— En helt skarp Grænse skal jeg nok vogte mig for at opstille. Men som grundlæggende Synspunkt vil jeg hævde, at Avancen ikke i væsentlig Grad bør overstige 33½ pCt., medmindre særlige Grunde gør sig gældende, som f. Eks. for Apotekerens Vedkommende.

— Men hvorledes kan Moralisten vide Besked om alle disse særlige Grunde?

— Naar en Forretningsmand kommer til mig for at spørge om Vejledning, er det fordi hans Samvittighed driver ham til det. Han vil da samvittighedsfuldt svare paa mine Spørgsmaal desangaaende.

— Det lyder for smukt til at være sandt, at noget saadant sker.

— Det sker, hvor Religionen for Alvor vinder Terræn. Og deraf kan De se, hvor nødvendigt det er, at den gør det. C. B.

Viljestyrke

Vi bringer her vor *Enquêtes* sidste Bidrag. I næste Nummer følger Resultatet af Bedømmelsen.

Det, vi ikke forstaar

Som Tegn paa en sejt og udholdende Viljestyrke synes jeg fortjener at nævnes, at Pastor Neuvel til hver eneste Konvertit afsluttede den sidste Undervisning med at sige:

Og saa holder vi Ugebladet! skønt han forud vidste, hvilket Sisyfos-Arbejde det er at faa Katoliker til at forstaa, hvor nødvendigt det er, at vi understøtter vor egen Presse. M. K.

Tillid til den hellige Antonius

Vi har i den sidste Tid modtaget adskillige Beretninger fra Læserne om Situationer, hvor den hellige Antonius ved sin Forbøn synes at have bragt dem Hjælp. Her er en af dem:

Kort efter min Konversion kom jeg en Dag ud til Dalum Kloster ved Odense. Efter et længere Ophold i Parken, opdagede jeg, at jeg havde mistet min Haandtaske, indeholdende Penge og vigtige Nøgler. Den var efter megen Søgen ikke til at finde, og jeg havde ingen Tid til at vente længere. En af Søstrene anbefalede mig at gaa i Kapellet og bede Sct. Antonius om Hjælp. I Tillid gjorde jeg det, og da jeg forlod Kapellet, kom to Børn med Tasken, de havde fundet den i Buskadset i Haven.

Jeg havde næsten glemt denne Oplevelse, men har nu atter faaet Bevis paa, at den hellige Antonius vil og kan hjælpe, naar vi tillidsfuldt henvender os til ham om Hjælp.

For nogen Tid siden opgav jeg efter nogen Sygdom mit Hjem og flyttede til Sct. Hedvigssøstrene.

Ved Udpakning af mine Ejendele savnede jeg et Krucifiks, som jeg satte særlig Pris paa som en Erintring fra min Konfirmation. Efter at jeg i 14 Dage havde søgt forgæves efter det, raadede en Søster mig atter til at søge Hjælp hos den hellige Antonius. Jeg gjorde det, og virkelig fandt jeg det uden Besvær næste Dag.

O. P. J.

SOGNEPRÆSTEN

af Ars sagde:

Læg en smuk Vindrue under Persen, og der presses en sød Saft ud af den. Naar vor Sjæl kommer i Korsets Perse, frembringer den en Saft, som nærer og styrker den.

Som- mer

Vinden lister i Siv og Krat
i Danmarks lune Skærsommer-Nat
og Danmarks duftende Dage,
lister sig frem og tilbage.

Hænder mødes, og Hjerter slaar
— nye Hjerter hvert eneste Aar
paa Danmarks drømmende Sletter,
i Takt i de lyse Nætter.

All, hvad Skæbnen har pønset ud
af Skaar og Skrammer og Brist og
Brud,
det er, som det slaar sig for Munden
og venter, til Somren er svunden.

Min Navneklud fortæller

Under mit Vievandskar hænger der en lille broderet Stump Tøj. Stoffet er Uld, saa Møllene har i Løbet af dets hundreaarige Levetid ædt en utallig Mængde Huller, og alle Farver er afblegede og fint stemt sammen med den musegraa Bund.

Men der er meget at læse ud af den gamle Navneklud. Øverst finder man Tallene i sirlige Rækker — Tal er dog noget af det grundlæggende i Tilværelsen — og Alfabetet er der i flere Udgaver, baade de store og de smaa Bogstaver. Det er den aandelige Dannelse, de symboliserer. Saa kommer nedenunder Naturen: Rosenguirlander og Blomsterkranse, kvindrende Fugle og brogede Insekter indrammer et Navnetræk og en Dato — den 20. Oktober 1846.

Forsaavidt kunde det hele, paa nær Aarstallet, godt være broderet af en flittig Elev i en moderne Kommuneskole. Hvis ikke der

havde været Udsmykningen forinden ... Stykkets Midtpunkt, som den lille Pige med Mamelukkerne i 1846 aabenbart har gjort sig stor og ærefrygtsfuld Umage med: en veritabel Altertavle. Til venstre Adam, Eva og Slangen under Kundskabens Træ, med et Par yndige Hjortekalve ved Siden. Til højre Korsfæstelsen med Herrens Moder og Apostlen Johannes i henholdsvis stribet og tærnet Klædebon.

I Midten er det Paaskemorgen, en meget ung og spæd Kristus staar paa den sorte Gravsten, med Triumfglorie over Hovedet og et straalende Dannebrog i Haanden.

Dansk og kristent i intim og selvfølgelig Forening. Det var al Undervisnings Maal — Tal, Bogstaver og hvad man ellers lærte i Skolen, var kun Midlerne.

Saadan var det endnu for hundrede Aar siden, fortæller Navnekluden. E. N.

Sakramentskirken

Mand. 15. Juni, 20 Knud Lavards Broderskab.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 14. Juni, 8½ Fælleskommunion for unge Mænds Kongr., 10 Levitmesse (Jesu Hjerter Messe), 19½ Festandagt. Mand. 15. Juni, 20 Afslutningsmøde for unge Mænds Kongr.

St. Annæ Kirke

Sønd. 14. Juni, 6 stille Messe, 8½ Sangmesse, 10 Højmesse, 10 Guds-tjeneste i Dragør, Øresunds Allé 27.

St. Antoni Kirke

Sønd. 14. Juni fejres Kirkens Værnehelgen ved Levitmesse Kl. 10, Prædiken af Pastor B. Hake. Askus-Koret medvirker.

St. Mariæ Kirke

Ungdomsmøde afholdes d. 12. Juni efter Andagten Kl. 19,30. Taler og Underholdning. (Husk at medbringe Sukker).

Aarhus

Paa Grund af Trafikforholdene er der indtil videre Kl. 8 Sangmesse med en kort Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. (Paa de almindelige Søndage synges Korale, paa de høje Festsdage flerstemmig Messe).

Aarhus Opland

Søndag den 14. Juni:

Odder: Kl. 10¼ (9¼ Altergang).
Pindstrup: Kristi Legems Fest. Kl. 8: Stille Messe. Kl. 10: Højmesse. Kl. 15: Festandagt.

Søndag den 21. Juni:

Grenaa: Kl. 10 (Afholdshot.).

Rettelse

Pastor Peter Schindlers nye Adresse var fejlagtigt angivet i forrige Nummer. Det er Australiens-

vej 281, København Ø. Tlf. Ryvang 3248, Træffetid 17—18, Mand. undtagen.

»Vor Glædes Aarsag«

Sidste Kongregationsmøde i denne Sæson finder Sted Tirsdag d. 16. Juni Kl. 7½ paa Institut St. Joseph. Saafremt Vejret tillader det, drikker vi Kaffe i Haven, Brød og Sukker bedes medbragt.

Katolsk Ungdoms Klub

Ordrup.

Turen til Frederiksdal forløb uden nævneværdige Uheld. Vi naaede derud ad hidtil ukendte Veje, der var meget smukke og viste os nye Egne af Sjælland. I Frederiksdal lejede vi Baade og prøvede alle sammen at ro, hvorfor vi blev godt vaade (særlig naar Pigerne roede). Turen forløb i et og alt planmæssigt, og vi var hjemme Kl. 17,30.

Vort sidste Møde var Foraars- og Afslutningsfest. Vort Lokale (endnu engang det gamle) var pyntet med Løv og Flag, saa det ikke var til at kende igen. Stemningen var ogsaa straks til Stede, da Formanden indledede Mødet. Den steg uhyre, da Onkel Stabehl læste op af sine morsomme Historier, og vi lo, saa vi næsten fik Krampe i Kæberne. Dernæst fik vi Kaffe og Kager, hvorefter Sekretæren gav praktiske Oplysninger (husk, at Anmeldelse til Cykleturen til Valfarten og Telte evt. kan modtages paa Tlf. Ordrup 3331 mellem 17 og 18 endnu Søndag den 14. Juni). Senere fik vi Øl og Pølser, og Pakkefesten fandt Sted med mange gode Priser og morsomme Ting. Otto Hutters holdt de 2 Minuter, som omhandlede Klubbens Regnskabsførelse. Saa sluttede Formanden den brillante Aften med et godt Ønske for K. U. K.s Fremtid. Ordrup K. U. K. begynder igen den 1. September.

Amager.

Kredsmøde d. 13. Juni. Foredrag af cand. mag. Bjørn Elling: »Den

katolske Kirke og Krigen«, og af Tove Prüser: »Maria og vor Forløsning«. De to Minutter holdes af Inger Margrethe Schäftner og Knud Rasmussen. Det praktiske Arrangement foretages af Gruppe I.

København.

Søndag d. 21. Juni sker den store aarlige Begivenhed i danske Katolikkers Fromhedsliv — Valfarten til Haraldsted. Førrige Aar talte man 400 Deltagere og blandt dem en stor Skare unge. Denne Skare skulde gerne stige betydeligt netop i Aar, hvor vi har saa mange store Ønsker for vort kære gamle Fædrelands Frentid. Hvis nogen kan hjælpe os med at opnaa disse Ønsker, maa det være den gode danske Mand Knud Hertug. Derfor opfordrer vi vore Medlemmer og alle unge Katolikker til at deltage i Valfarten. Tog afgaar fra Hovedbanen Kl. 6,00, Hurtigtog Kl. 8,00. Pris: Dobbeltbillet Kr. 6,—, Hurtigtog Kr. 8,—.

De, der vil cykle, starter Lørdag Aften Kl. 19,00 fra Damhus Tivoli. Overnatning i Roskilde Ungdoms Herberg (kun for Medlemmer af Dansk Vandrelaug, Dansk Cyklistforbund (Kontingent Kr. 3,—) el. lign. Lagenpose medbringes). Videre Søndag Morgen Kl. 8,00 til Ringsted og Hjemtur samme Aften Kl. 19,00 (Cykellygte). Meddelelse om Deltagelse i Cykleturen maa være tilsendt Turlederen senest d. 17. Juni. Turleder: Arthur K. Caspersen, Frederiksvej 31, Kbhvn. F.

K. U. K. Amager

afholder

Midsommerfest

Søndag d. 14. Juni Kl. 20 pr. i Festsalen, Dronning Elisabeths Allé, til Fordel for Skoleelevers Ferieophold.

Program:

Tale af Forfatteren, Hr. Pastor Peter Schindler.

H. C. Andersen-Film.

Kongen og Folket, Film.

Herrekoret »Askus«.

Recitation ved Frøken Antonia Cresta.

Fællessang. - Musik. - Fælles Kaffe bord m. m.

Stort Dreng-Hornorkester medvirker!

Billetpris (incl. Kaffe bord) Kr. 1,50.

Billetter faas hos Kassereren Knud Rasmussen, Peder Lykkesvej 15, Am. 1677 y., Hr. Albert Strøyer, Nansengade 90, Palæ 5718. Endvidere hos Klubbens Medlemmer.

(Af Hensyn til Arrangementet bedes Billetterne købt i god Tid!)

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entreprenør og Murermester
Kong Christlans Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigst
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A/s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

21. Juni 1942

Nr. 25

Totalitær Kristendom

Totalitær vil sige altomfattende. Totalitær Kristendom er det samme som Katolicisme. Som oftest tænker man ved Ordet katolsk, d. v. s. almindelig, universel — paa Kirkens horisontale Linie, altsaa at den katolske Kirke har Bud til alle Mennesker af alle Racer og til alle Tider. I den Forstand definerede den franske Munk *Vincent de Lérins* allerede i sin Tid (Midten af det 5. Aarh.) den katolske Tro som det »alle, altid og allevegne har troet paa«. Det forklarer, at en Mand som den hellige Augustin, der havde Sans for store Dimensioner, havde saa stor Forkærlighed for Ordet katolsk. Men foruden denne horisontale Linie har katolsk Kristendom en anden lige saa væsentlig Dimension: den vertikale. Ogsaa denne havde St. Augustin Øje for, da han skrev: »*Totum te habere voluit, qui totum te creavit*. Han, som helt har skabt dig, kræver dig ogsaa helt«.

Dette totalitære i Dybden omfatter tre Ting.

For det første: Katolikker tror alt, hvad Gud har aabenbaret. Saa snart en Kristen tillader sig at være kræsen over for Trosandheder, vælger det, der pas-

ser ham, og vrager det, han ikke kan lide, er han ikke længere Katolik. Saa er han en Sekterer, d. v. s. en, der nøjes med en Portion af hele Sandheden, en, der skærer sig et Stykke ud af Sandhedens Cirkel. En Katolik tror alt, og han tror det helt og holdent. Selve Trosindholdet bliver ikke stillet under Debat. Vore Diskussioner holder sig i Dogmernes Periferi. Om det væsentlige er ogsaa de stridende Teologer enige. De kan altid knæle Side om Side i Kirken.

For det andet ved Katolikker, at de ikke er gode, saa længe de ikke gør alt, hvad Gud har befale. Og Guds Befaling gaar ikke ud paa mindre, end at vi skal elske Ham af hele vort Hjerte, af hele vort Sind og af alle vore Kræfter. Det er ikke overladt til enhver at tilrettelægge sig Normerne for sin Handel og Vandel. Der er ganske bestemte Ting, som vi skal eller ikke skal. Og der er heller ingen Grænse for de Fordringer, der stilles til os, saa sandt som vi skal stræbe efter at være fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er det. Derfor har vi aldrig Raad til at slaa os til Ro og at være tilfredse med os selv. Religionen skal om-

fatte hele vort Liv i alle dets Forgreninger, saavel individuelt som socialt. Vi kan ikke være Katolikker Søndag Formiddag, for saa at være os selv Resten af Ugen. Kristendom er Liv i Kristus Jesus. Liv betyder Vækst, og Vækst taaler ingen Afbrydelse.

Kronen paa det totalitære i vor Kristendom er Mystikken. Med Mystik menes Sjælens intime Forening med Kristus. Det Forhold, der ved den helliggørende Naade er etableret mellem Kristus og den enkelte Sjæl, bliver mystisk i samme Grad, hvori Mennesket forstaar at gøre sig ringe og være stille for at lade Helligaanden virke i sig. Dertil behøver man altsaa hverken at være Karteusermunk eller Karmeliterinde, endskønt disse i deres Kloster har bedre Betingelser for Pleje af deres indre Liv end Folk, der ifølge deres Stilling skal være bekymrede om mange Ting.

Det er denne totalitære Form for Kristendom, der ejer den fornødne Vitalitet til at trodse enhver Storm og overleve hvilken som helst nok saa lang og barsk Vinter.

S. W.

Den radikale Mediciner, der blev Frankrigs store katolske Filosof

Jacques og Raïssa Maritains Vej til Kristendommen

Jacques
Maritain

I Januar 1940 forlod *Jacques Maritain* og hans Hustru *Raïssa* deres Hjem i Versailles og rejste til U. S. A., hvor Maritain, som han plejede, skulde holde en Række Forelæsninger ved det pavelige Institut for Middelalderstudier i Toronto, og bagefter var der planlagt en Foredrags-tourné igennem Staterne. Den skulde dog blive af længere Varrighed, end man havde tænkt. Sommeren kom, og med den Frankrigs Sammenbrud, og der var nu ingen Mulighed for at vende tilbage. Fra det fremmede Land var de Vidne til Katastrofen og maatte derfra prøve at tænke det forfærdelige igennem og forstaa, hvorfor det skete.

For Madame Raïssas Vedkommende blev Resultatet en lille Bog »*Les grandes amitiés*«, som nu er udkommet i U. S. A. Det er Minderne fra hendes og Jacques Ungdom og Studieaar i Paris, hun genoplever, og her finder man alle de Oplysninger om den store katolske Filosof, som han med sin store Beskedenhed ellers holder skjult for Offentligheden.

Raïssa Maritain er født i Rus-

land og kom først som ti-aarig med sin Familie til Paris. Det var ved Sorbonne, hun traf Jacques Maritain, som dengang var en ung medicinstuderende Radikaler, uden nogen Art af Religion. Blandt deres Venner var *Ernest Psichari*, Renans Barnebarn, og *Charles Péguy*.

Det var Positivismens Tid ved Sorbonne. Der var ganske vist ærlige og retlinede Forskere imellem som den berømte Sociolog Lévy-Bruhl, som Maritain er vedblevet at være Ven med. Men ingen af de to unge følte sig tilfredsstillet af Relativismen. De pintes af Længsel efter metafysisk Sandhed og filosofisk Klarhed. »Jeg vil vide, om Tilværelsen er en Tilfældighed, en Velgerning eller en Ulykke; jeg foragter den Resignation og den intellektuelle Kapitulation, som vi ser saa mange Prøver paa rundt omkring os ...« »Jeg var villig til at acceptere et Liv i Smerte, men ikke et meningsløst Liv.« De beslutter, at hvis Sandheden ikke kan findes, skal Selvmordet være den eneste Udvej for dem.

Og her skriver saa Raïssa ganske enkelt: »Da var det, vi ved Guds Naade kom til at møde Henri Bergson«. Sammen med Psichari fulgte de hans Forelæsninger, og Raïssa gik endda til Øvelser i græsk Filosofi hos ham. Det var Frigørelsen fra Positivismen, der begyndte for dem.

Men det afgørende blev Mødet med *Léon Bloy*. I en Avis læser de om hans Bog »*La femme pauvre*«, køber den og bliver grebet. For første Gang i deres Liv staar de overfor ægte levende Kristendom. »Kun eet er der at sørge over — at man ikke er Helgen«, læser de i Bogen. Saa faar de at vide, at Léon Bloy lever i den yderste Fattigdom og beslutter at sende ham en Gave paa 25 Francs. De besøger ham og opdager, at ligesaa voldsom og lidenskabelig han er i sine Bøger, ligesaa rolig og værdig er han personlig trods de elendige Forhold, han lever under. Hvorfra faar han denne Kraft, spørger de sig selv. Raïssa, der er Jødinde, læser hans Bog om Jødernes historiske Mission, »*Salut par les Juifs*«, og det bliver som en Aabenbarelse for hende; for første Gang ser hun Sammenhængen mellem det gamle og det nye Testamente.

Léon Bloy diskuterer ikke Teologi med de to unge, men han indeslutter dem i sin faderlige Kærlighed og raader dem til selv at begynde at bede om den Klarhed, de endnu ikke har. Han læser for dem af Helgenernes og Mystikernes Skrifter, og langsomt aabner der sig en helt ny Verden for dem. En Dag kan Léon Bloy skrive i sin Dagbog: »Underet er fuldbyrdet! Jacques og Raïssa beder om at blive døbt. Stor Glæde i vore Hjerter.« Og den gamle Digter er lykkelig over, at det er hans Bøger, der

har været Anledningen til dette Under.

Raïssa Maritains Beretning er her gengivet efter en Artikel i Bonniers litterære Magasin (Marts 1942) af den svenske

Kritiker *Sven Stolpe*, der Gang paa Gang, uden selv at være Katolik, har vist sig som fransk Katolicismes trofaste Gesandt i Sverige og dermed i Norden.

E. N.

det betyder, at vi er tilbage til Krigen. Selvtilfreds Isolering og blind Neutralitet har vist sig at være en af de stærkeste Tilskyndelser til hensynsløs Krig. I alt Fald har Verdenshandelen med den traadløse Telegrafi til Hjælp faaet Verden til at skrumpes sammen til Størrelse med en Appelsin, og vi er bundet sammen som aldrig før — end ikke U. S. A. kunde være tro mod sin gamle Lære og ligegyldig overfor Europas Skæbne.

Man kan ikke paastaa, at dette maa ophæve Kærligheden til vort eget Land. »Kristenkærlighedens rette Orden misbilliger ikke den rette Fædrelandskærlighed og en retfærdig Nationalisme, tværtimod behersker, heliger og levendegør den disse« (Pius XI: *Caritate Christi*, 3. Maj 1932). Paa den anden Side: »Det er vanskeligt, ja umuligt for Freden at kunne bestaa mellem Folkeslag og Stater, hvis der i Stedet for en ren Fædrelandskærlighed raader Egoisme og raa Nationalisme, d. v. s. Had og Misundelse i Stedet for gensidige Ønsker om det gode« (Pius XI: Juleaftenstale 1930).

„Moralske Principper“ III

Internationale Levereregler

Det er gavnligt, naar man tager den pavelige Lære om et eller andet Spørgsmaal (f. Eks. Ægteskab eller Fred) og bemærker, hvorledes denne Lære ikke ændrer sig.

Der maa være noget, som staar fast

Moderne Mennesker er forgaabede i Forandringerne og lægger ikke Mærke til, at visse Ting er og maa være bestandige! Jeg læser saaledes i Dag om en haanlig Bemærkning af en ung Pige, fordi hendes Forlovede var stolt over, at hans Familie havde boet i 400 Aar i det samme Hus... »Skørt! Tænke sig, at I ikke har haft Omløb nok i Hovedet til at flytte et andet Sted hen! I maa have Pladder i Aarerne i Stedet for Blod!« Javel, *men et Hus skal man altid have!* Det siges, at amerikanske Biler kun er beregnet til at holde et Aar ... for til den Tid vil man »naturligvis« trænge til »Forandring« ... Selv her i Danmark har jeg hørt om en Dame, der blev vred, da hun fik at vide, at hendes Gardiner kunde »holde til hele hendes Liv«. De vilde i Løbet af 2 Aar have kedet hende fra Sans og Samling... Men man gaar i hvert Fald ud fra, at vi behøver en Vogn og formodentlig ogsaa Gardiner.

Pavens fem Punkter vil derfor ikke være sensationelt nye,

men de rummer en essentiel Lære, som er uddraget af ældgamle Principper. Og selve Begrebet »Fred« forudsætter, at der findes *internationale Forhold* og at de kun kan ledes ud fra *rette Principper*, for vi kan ikke opnaa noget varigt, hvis vore Idéer og Ønsker skifter fra Dag til Dag, og hvis vor Nabos Idéer og Ønsker er lige saa flydende.

Selvisolationens Illusioner

Men saa er der nogle Mennesker, som siger: »Ja, men jeg ønsker at klare mig selv; jeg vil ikke have noget at skaffe med min Nabo. Lad ham lade mig være, saa skal jeg lade ham være.« Dette Ønske er lige saa uvirkeligt som det er ukristeligt. Vi »er af samme Blod hele Verden over«. Og Kristendommen løfter denne *naturlige Kendsgerning* usigelig højt, fordi den lærer os, at vor Frelasers Selvopoffelse viser, at vi overnaturligt er dette Offer værd.

Men i hvert Fald er det i en »principløs« Verden ikke den fjerneste Nytte til, at et lille, svagt og frugtbart Land siger til en stor, stærk og sulten Nation: »Lad mig være! Jeg skal nok lade dig være!« Det lille Land *kan ikke* angribe det store, men det store *kan* angribe det lille og *vil* gøre det, hvis ikke andre Nationer søger at hindre det — og

Indgroede Modsætninger

Langt vanskeligere at behandle end »Autarkien«, Selv-Tilstrækkeligheden, er en Slags instinktiv Modvilje, der kan findes mellem Folkeslag eller Racer — den kan være gensidig eller ensidig. Man kan finde Grunde til dens Eksistens, men naar først den er der, kan ingen Grunde rydde den bort. Den ligger hinsides alle Argumenter. Saadan var den gensidige Antipati mellem Ungarer og Rumæner, Preusser og Polak, Nordirlænder og Sydirlænder. Det kan skyldes, at Landet A er klar over, at det har en rigere Kultur end B og dog bliver undertrykt af B — eller ogsaa, at den stærkere, men tarveligere Gruppe er rasende, fordi den kender sin kulturelle Underlegenhed og ser, at den svagere Gruppe nok kan kvæstes, men ikke knuses og er utæmmelig selv i sin Dødsqual.

Denne aandelige Modsætning forøges enormt, naar der ogsaa

er Grunde til en indbyrdes *fysiske* Væmmelse, som f. Eks. i Sydafrika, hvor de hvide siger, at de ikke kan taale Lugten af de indfødtes Hud, samtidig med at jeg har kendt en indfødt, der bogstavelig besvimede, da han serverede ved en Middag for hvide, fordi han ikke kunde udholde Stanken af de hvides Hud — skønt de hvide i Almindelighed slet ikke er klare over, at der overhovedet er nogen Lugt ved deres Hud. I hvert Fald er det klart, at kun *Næstekærlighed*, som faar en til at betvinge sine Nerver, sommetider højst resolut, kan hjælpe her (selv var jeg engang Besvimelse nær, da jeg uddelte den hellige Kommunion i en Kirke, som vistnok var bygget til 300, men hvor der var stuvet 800 svedende indfødte sammen). Ens egen Interesse (at tjene Penge) eller Eventyrlyst kan undtagelsesvis afstedkomme en saadan Selvbeherskelse, men i det store og hele kan den kun opnaas ved Kærlighed til Kristus.

»Ingen virkelig Fred og i Særdeleshed ikke Kristi længselsfuldt ventede Fred kan komme i Stand, hvis ikke Kristi Bud og *Eksempel* efterfølges trofast i det offentlige og det private Liv« (Pius XI: *Ubi arcano*, 23. Dec. 1922). Men dette Eksempel bliver *ikke* efterfulgt ud fra Egen nytte eller af Frygt for menneskelige Lovs Skyld, kun ud fra personlig Kærlighed. Derfor ser vi atter og atter, at der bag vort Handlesæt staar Moral og Tro og ikke blot Retfærdighed, men Kærlighed.

»Underkuede Nationer dør ikke«

Dette vil ikke sige, at Kirken ikke er opmærksom paa de praktiske Metoder, der langt snarere forstaas af almindelige Politikere end høje, aandelige Idealer — selv om vi altid maa vende tilbage til disse. Paverne har f. Eks. advaret os mod den Daarskab (og ikke blot den Ondskab) at forsøge paa at udrydde eller blot at lamme en besejret Nation og gøre den stum. »Yd-

mygede og underkuede Nationer dør ikke. De forbitres under det Aag, der lægges paa dem, og forbereder en Genoptagelse af Striden, og ned gennem Slægterne rækker de Hadets og Hævnlystens sørgelige Arv« (Benedikt XV, 28. Juli 1915). Naturligvis kan man haabe paa at udrydde en Nation ved at »likvidere« alle dens fremragende Mænd i Videnskab og Kunst — en taabelig Forventning! Ikke alene bor mange af dem allerede udenfor deres Land og vil blive stimuleret til endnu større Bedrifter end nogensinde, hver paa sit Omraade; ikke blot vil mange være undsluppet og drage om for at vække Begejstring for deres Fædreland med dets Historie og Kultur hos de Folkeslag, der kendte lidet eller intet til det; men hos de undertrykte vil uundgaeligt en ny folkelig Kunst, Litteratur og Kultur bryde frem, og Traditionerne vil ikke blot blive omhyggeligt bevaret, men videreudviklet, mens de ellers maaske vilde være visnede i blot og bar Konvention. I hvor mange Lande bliver Fædrelandssange nu ikke sunget med Begejstring og lært af andre, som ikke kendte til dem før! Og ganske det samme gælder om de Mindretal, som altid har været indenfor forskellige Stater, eller som er blevet et nationalt Mindretal som Følge af Erobring. (Se Pius XI: *Ubi arcano*, 23. Dec. 1922, Pius XII's Juleaftenstale 1939). Formodentlig gav Jonas Havuhyret en slem Mavepine, for det — udsondrede ham; men det er hans Navn og ikke Uhyrets, der er blevet staaende.

Nedrustningens Selvfølgelighed

Naturligvis har hele Rækken af nutidige Paver understreget Nødvendigheden af at begrænse vore sindssyge Rustningsudgifter — ja, Nødvendigheden af at faa Hærene ned paa Størrelse med et bevæbnet Politi. (Det kunde være instruktivt at studere, hvad der paa dette Omraade er sket siden 1918 — hvilke

Hære, der er blevet reduceret som Følge af en eller anden pacifistisk *Teori*; hvilke der er reduceret som Følge af Partipolitik eller Korruption; hvilke der er reduceret, fordi Reduktion var lovet og givne Løfter maa holdes; og hvilke der *ikke* blev reduceret paa Grund af Pres fra Rustningsindustrien eller ud fra en Beslutning om at genopruste saa snart som muligt, uden Hensyn til givne Løfter). Selvfølgelig skal der meget mere til end blot at nedruste — Enighed om Voldgift i Stedet for Krig og (hvad der er meget sværere) om Voldgiftsdommeren; samt en Metode til at faa Voldgiftsdommen respekteret i internationale Forhold. (Se Benedikt XV's *Fredsnote*, 1. Aug. 1917, Pius XII's Ord 24. Dec. 1937). Der behøves ogsaa »en sand Havnens Frihed med Ligeret for alle« og naturligvis fri Adgang til Raastofferne som Livsnødvendigheder.

Handel og Slagskibe

Ordet »Havnens Frihed« kan misforstaas. Det kan opfattes saaledes, at 1. Havene ikke er fri og 2. at de bliver patruljeret velsagtens af Flaader, som derved griber ind i Handelen. Er det rigtigt? Hvem »faar Handelen«? Den og den alene faar Handelen, som fremstiller mest af det, der er Brug for, og gør det bedst. Londons Eastend klagede altid til mig over, at »Udlændingene tog Handelen fra dem«, men hvorfor? Fordi Polakker, Italienerne og Jøder arbejdede bedre end Øst-Londonerne. Australien syntes om at faa sine Geværpatroner pakket i bestemte smaa Pakker (jeg formoder til lejlighedsvis Kaninskydning). Engelske Patronfabrikanter »havde aldrig« pakket dem paa den Maade og vilde ikke begynde paa det. Saa var der andre, som fik hele denne Handel. New Zealand havde Brug for en særlig Slags Plov og andre særlige Landbrugsredskaber. Sheffield »havde aldrig« lavet den Slags Plovskær o. s. v. og vilde ikke begynde paa det. Saa gjorde andre det og fik *den* Handel.

Det er i hvert Fald blevet mig fortalt. Disse »andre« besvarede desuden altid Breve omgaaende, en Vane som ikke er indgroet hos Englændere og maaske heller ikke hos Danskere...

Men greb Slagskibe ind i disse Ting, eller kunde de gøre det? Nej. Jeg bekymrer mig ikke om, hvilket Land der »erobrer« en vis Handel. Enten sker det ved haardt og dygtigt Arbejde, og saa fortjener dette Land at faa Handelen, hvis andre er dovne eller dumme; eller det sker ved hemmelige og vanærende Midler, som ikke har noget at gøre med Slagskibe! Selv Regeringer kan falde for Bestikkelser, og saa er vi tilbage ved Moralen, den offentlige og private.

Man har med god Grund spurgt: »Findes der en 'international' Handel?« Og Svaret var: »Der findes *trans*-national Handel, udført af Individider.« Det er meget svært at se, hvordan Besiddelsen af en stor Flaade eller en stor Hær kan fremme et Lands Handelsinteresser. Før sidste Krig var Norges Handelsflaade i hvert Fald 3 Gange saa stor som den engelske i Forhold til Befolkningstallet. Der kunde gives et Utal af Eksempler paa, at *Havene* er, om ikke fri, saa dog i hvert Fald ikke bundne af Flaader og Hære.

Selv om Landet X efter den nuværende Krig skulde blive sønderdelt (som Ungarn blev, og

som Polen saa ofte blev det) og indlemmet i andre Lande, betyder dette kun en Ombytning af Flag — Raastofferne, Behovene og Arbejderne vilde være de samme. Handelen vil fortsætte under et andet Navn. Det, der kunde »binde« Havene, var Søroveri (men det hører svundne Tider til) eller Landet X's Besiddelse af Sunde, Stræder eller Kanaler og dets enorme Afgiftskrav overfor Skibe fra Landene Y, Z o. s. v., som vil sejle igennem. Men dette vilde være lige saa selvmorderisk for X (der vilde miste Handel til alle Sider), som det var morderisk overfor Y og Z.

Saa vidt jeg kan se, beriger Søhandelen nu ikke Stater, men Individider, som kan benytte Skibe til deres egen Formaal, ganske uden Hensyn til »Patriotisme« — ja, en Multi-Millionær kan bestikke næsten enhver Regering, og det er selve Modpolen til Patriotisme. I Virkeligheden bekymrer saadanne samvittighedsløse Mennesker sig ikke om Patriotisme, eftersom de sælger f. Eks. Ammunition hvor og naar som helst de finder en Køber, ogsaa hvis denne øjensynligt er en fremtidig Fjende eller endogsaa allerede i Krig med Ammunitionsfabrikantens eget Land.

(Denne Serie sluttet om fjorten Dage).

C. C. Martindale S. J.

gen Hoteller; Fiskerne og Smaabønderne var Stedets Herrer.

Hvert Aar kommer Sild og Krabber i store Stimer langs Kysten, og Fiskerne faar travlt.

En klar Frostat i Januar sejlede en Fiskerbaad, fuld af Sild, ind mod Havnen. Jan og Willem, som var lidt trætte, talte stiltfærdigt om, hvad Fortjendesten for denne Fangst vel kunde blive til, da en af dem fik Øje paa noget mørkt, der flød paa Vandet. Som gode Fiskere havde de ikke Ro, før de fik det undersøgt; og snart var Tingen trukket op: et stort og smukt Krucifix af Ibenholt. De saa forbavsende paa hinanden; og saa fik de Huen af, for de var gode Katolikker begge to.

Da de havde lagt Krucifixet fra sig, saa Jan sig om, saa op mod de straalende Stjerner — og sagde endelig sagte: »Det er vidunderligt! Akkurat som om det var Julenat!«

»Ja,« nikkede Willem.

De tog Korset med sig i Kabysen, tørrede det af og undersøgte det nøje. Det var ikke det mindste beskadiget.

»Hvor er det tungt!« sagde Jan; og Willem nikkede igen.

Da de var kommet i Havn, gik de ind i Fiskernes Forsamlingslokale og fremviste deres Fund. Kaptajnen og de andre betragtede det kritisk.

»Det flød paa Vandet,« sagde Jan.

»Ja, naturligvis — det er jo af Træ,« svarede en.

»Det stammer fra et Skibbrud. Vi kan hænge det op her.«

Willem aabnede Munden for at forlange det tilbage; men Kaptajnen sagde: »Jeg tager Ansvaret for det, sammen med Willem og Jan. Lad det blive her, — det er saa kønt.«

Han lagde nogle Penge paa Bordet foran de to Fiskere, og Willem tog sin Del med et utilfreds Udtryk i Ansigtet og skubbede Resten hen til Jan.

»Nej, behold du dem bare.«

»Hvorfor dog det?«

»Det er Judaspenge ... for et Kors — —«

Willem blev underlig til Mode. De havde jo dog ærligt og redeligt fundet Korset. Men Jan vil-

---

KRUCIFIXET i *Middelkerke*

I Vestflandern, ved Nordsøen, ikke langt fra Badestedet Ostende, ligger den lille Landsby Middelkerke.

Efter den forrige Verdenskrig blev der ogsaa her bygget store Badehoteller og moderne Villæer; men det er ikke det Middelkerke, vi skal høre om, men den lille Flække mellem Klitterne, hvor Fiskerne bor, og lidt længere inde Smaabønderne, som hver Morgen før Kl. 5 kører

ind til Ostende med Grøntsager og Fjerkræ. Og Historien bliver kaldt for en Legende; men Folkene i Middelkerke paastaar, at den er sand, og peger som Bevis paa Korset, der endnu hænger der.

Paa hin Tid — saadan begynder Evangeliet i Messen altid — var der ingen Kirke i Landsbyen, kun et stort Kapel. Der fandtes et Par Gæstgiversteder, men in-

de ikke have en Skilling; han drejede sig om paa Hælen og gik ud af Stuen for at se til Baaden.

Næste Morgen, ganske tidligt, blev der banket paa Willems Dør. Træt og gnaven stak han Hovedet ud af det lille Vindue og spurgte, hvad der var paa Færde.

»Willem, vi har fundet noget paa Stranden. Se her!«

Hvadfor noget?»

»Et Krucifix, akkurat Magen til det i Gaar!«

Et Øjeblik efter var Willem derude. Ja, det var virkelig Magen til det andet.

Mændene skyndte sig ned til Forsamlingslokalet, hvor Kaptajnen netop aabnede Døren.

»Korset!« raabte Willen. »De har fundet et til!«

»Et til? Men — —«

De gik ind; — og Pladsen paa Væggen var tom.

Ingen kunde tænke sig, hvem der havde fjernet Korset.

»Jeg hængte det selv op,« sagde Kaptajnen, »og her har været laaset. Hvem tør gøre saadant noget?«

Willem gik hen til Jan og fortalte ham Historien. »Hvad mener du?« spurgte han.

»Jeg sagde allerede i Gaar, at der var noget vidunderligt ved

det Kors. Ingen her tør drive Spot med det. Vi kender alle sammen Korsets Magt, og vi er alle sammen for tit i Livsfare til at vove at gøre Grin med det.«

De talte saa med Præsten om Sagen, og han foreslog, at man skulde hænge Korset op uden for Kapellet, med et lille Tag over.

Op næste Søndag kom hele Middelkerkes Befolkning i Procession til Kapellet. Krucifixet blev højtideligt indviet, og Jan og Willem hængte det op paa Muren, begge meget betagne. Bagefter stillede Kvinderne tændte Kærter og lagde Blomster foran det.

Den Dag i Dag hænger Korset der endnu. Naar Stormen tuder, og Havet syder og brusser, kommer Mødre og Hustruer, Kærestere og Søstre, hvis Kære er paa Søen, for at bede foran Krucifixet paa Muren.

Da Krigen kom i 1914, stod Kapellet med Korset lige i Kampfronten. Taarnet brændte, Kapellet blev skudt sammen, Huse og Gaarde blev ødelagt. Men det sorte Ibenholtskors blev aldrig ramt af en Kugle, det Stykke af Muren, det hang paa, styrtede ikke om!

Ved T. Fd.

spise af den forbudte Frugt. Det samme var Tilfældet, da han hjemsøgte den taalmodige *Job* og andre Mænd fra den gamle Pagts Tid. Lad os imidlertid hellere se paa det, som det nye Testamente oplyser desangaaende. De *tolv Apostles* Udvælgelse og rige Naadegaver vakte Satans Vrede i den Grad, at han, fræk som han er, forlangte dem af Gud for at sigte dem som Hvede (Lk. 22, 31). Ikke engang vor Herre og *Frelser Person* veg han tilbage for (Mt. 4, 3—11). Vi ved, hvad der er sket i Ørkenen, medens Jesus ved sin Bøn og Faste forberedte sig til sin store Gerning. To Gange forgreb Satan sig paa Herrens Legeme. Tænker man lidt over disse Eksempler, forstaar man godt, hvorfor St. Peter sammenlignede vor Fjende med en rovgridsk og brølende Løve, dengang han vilde give et Begreb om Satans Had og Vrede og Ødelæggelseslyst (1. Pet. 5, 8).

Der er endnu en anden Omstændighed, som fortjener at huskes. To Gange fortæller Evangelierne, at ikke blot en enkelt af de onde Aander angriber, men at *hele Skarer af dem* undertiden overfalder enkelte af Adams Efterkommere. Vor Herre selv siger: »Naar den urene Aand er faret ud af et Menneske, vandrer han igennem øde Egne og søger Hvile, men finder den ikke. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander med sig, værre end han selv, og de flytter ind og bor der. Det Menneskes Tilstand bliver værre end hans første« (Mt. 12, 43—45). Da Jesus var kommet til Gerasenernes Land, mødte han en djævlbesat Mand. »Hvad er dit Navn?« spurgte Herren den onde Aand. »Legion,« svarede denne, og Evangelisten tilføjer: »det var nemlig mange Djævl, der var faret i ham.« (En Legion var en Hærafdeling paa 4200—6000 Mand) (Lk. 8, 26—39). Saa store Styrker opbyder altsaa den onde Aand for at pine og ødelægge os, der er skabt i Guds Billede, og for at tilintetgøre Guds Plan om at oprette et Rige. Det er det, vi bør regne med, og af den Grund skal vi daglig bønfalde vor Fader i

Anden Del af Fadervor XXIII

Sjette Bøns store Nødvendighed

TREDIE ARTIKEL

Paavisningen af, hvor meget vi trænger til Guds Bistand i Kampen mod den onde Fjende, vilde være ret mangelfuld, hvis vi nøjedes med det, vi sidste Gang sagde om de faldne Engle. Det er nemlig ikke nok at præsentere deres Person, vi bør ogsaa iagttage dem under Gennemførelsen af Satans Planer. *Hvad denne vil*, kan udtrykkes med Profeten Isajas Ord: »Jeg stormer Himlen, jeg rejser min Trone deroppe over Guds Stjerner, stiger op over Skyernes Højder, den Højeste lig« (14, 13—14).

Saa grænseløs stor er hans Anmasselse, saa bittert er hans Had til Gud, som dog har skabt ham og givet ham alt, hvad han har, saa misundelig er han paa os, der er skabt i Guds Billede og kaldet til at faa Del i Guds egen Magt og Herlighed og Salighed, at han vil styrte den Allerhøjeste fra hans Trone og sætte sig selv paa hans Plads. Det er godt altid at huske, at Djævlén hader os Mennesker og forfølger os for Guds Skyld.

Det var Motivet, da han listede sig ind i Paradiset, vildledte *Eva* og *forførte hende og Adam* til at

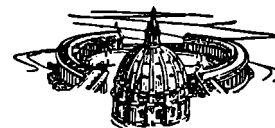
Himlen om ikke at lade os komme ud for den Slags.

Nu ved jeg meget godt, at der er dem, der paavirket af Rationalismens ubegrundede Benægtelse af onde Aanders Eksistens, mener, at dette her ikke var andet end Ammestuesnak, og de siger: »Aldrig har vi lagt Mærke til onde Aanders Indflydelse eller Angreb paa os.« Om Rationalismen er der kun at sige, at den er Fattigmandsfilosofi, der gør Verden meget mindre, end den er, og som derfor er i Strid med Kendsgerningerne, hvad der er nok til at godtgøre dens Urigtighed. Og at der findes vantro Mænd og Kvinder, som ikke mærker noget til Fristelser, er ikke underligt. *Vor Herre selv taler om det Tilfælde, hvor der ingen Kamp er i en Sjæl.* Naar nemlig Satan, ligesom en stærk Mand, bevæbnet vogter Sjælen som en Gaard, saa er alt, hvad han ejer, i Ro og Fred (Sl. Lk. 11, 21). Den onde Aand kunde godt sige de samme Ord, som Assyrekongens Feltherre Holofernes sagde til Judit: »Jeg har aldrig tilføjet noget Menneske noget ondt, naar det er villig til at tjene mig« (Sl. Judit 11, 1). Verden og Satan elsker jo deres eget (Jo. 15, 19). Mennesker, som frivilligt har udleveret sig selv til Mørkets Magt, behøver ikke at fristes og forføres. Mennesker uden Fromhed, uden Kærlighed til Gud og Mennesker, og i det hele taget uden den Dyd, som en Kristen bør have, er allerede fuldstændigt under Djævlens Herredømme, saa han ikke har Behov at undertvinge dem ved Angreb. Han bor jo paa Forhaand i deres Sjæl, siden de af egen Drift har lukket ham ind.

Nej, baade den personlige Erfaring og Helgeners Biografier viser, at *det er Guds Venner, de iverige Kristne, som bliver overfaldet af Satan og hans Hjælpe-re, ikke Guds Fjender.* De, der helt vil tilhøre Gud og alt nu forsøger at leve et himmelsk Liv, hades af Mørkets Aander med al den Kraft, der er dem mulig, og det er disse, de hele Tiden lægger Snarer for. Ogsaa Bibelhistorien kender en hel Række Eksempler paa det. Gudelskende

Mænd blev til Trods for deres Uforfærdethed og Karakterstyrke til sidst alligevel et Bytte for Satans Vold og List. Adam, David, Salomon og andre, som det er for vidtløftigt at opregne, har oplevet rasende Overfald fra de onde Aanders Side og har været Genstand for deres Lumskhed og Falskhed, som menneskelig Klogskab og Kraft alene ikke kan hamle op med. Hvem tør derfor stole paa sig selv og føle sig sikker? Netop af den Grund bør vi hver Dag med inderlig Andagt og et oprigtigt Hjerte bede vor Fader i Himlen om, at han ikke maa tillade, at vi bliver fristet over Evne, men at han samtidig med Fristelsen sørger for et godt Udfald, saa vi kan bestaa (Sl. I. Kor. 10, 13).

For at nu ingen god og samvittighedsfuld Kristi Discipel bliver altfor bange, naar han læser dette, skal jeg tilføje, at *Djævelen overhovedet ikke formaar noget mod Guds Børn uden særlig Tilladelse fra den Allershøjstes Side.* Der er altsaa ingen Grund til af Frygt eller Uvidenhed at blive altfor forskrækket over Helvedes Magt. Hvis bare de gode tager deres Tilflugt til sjette Bøn i Fader-vor, naar Fristelserne staar paa, saa er de i en sikker Havn. Til Trods for sin store Kraft og Paagaenhed og til Trods for sit dødelige Had til vor Slægt er Satan alligevel ikke i Stand til at friste og pine os saa stærkt eller saa længe, som han vil, men i alt, hvad han foretager sig, er han afhængig af Guds Forsyns Styrelse og Tilladelse. Det bedst kendte Eksempel paa dette er Job. Hvis Gud ikke havde sagt til Djævelen: »Se, alt, hvad han ejer, er i din Haand,« havde Satan ikke haft Lov til at røre ved Jobs Gods. Havde Gud ikke tilføjet: »Kun mod ham selv maa du ikke udrække din Haand,« var Job sikkert sammen med sine Børn og sine Ejendele blevet dræbt og tilintetgjort. Ja, i den Grad er de onde Aanders Magt bundet og begrænset, at de uden Tilladelse fra Herrens Side ikke engang kan fare i Svin. Som Evangelierne beretter, er de

URBI ET ORBI

Den tidligere omtalte diplomatiske Forbindelse mellem den hellige Stol og den kinesiske Regering i Chungking er nu en Kendsgerning; samtidig er den hidtidige kinesiske Gesandt i Bern udnævnt til at beklæde Posten som Kinas Repræsentant ved Vatikanet. Dette diplomatiske Skridt kan ikke vurderes højt nok, idet det faar Betydning for ca. tre Millioner kinesiske Katolikker. Den katolske Kirke i Kina har i de seneste Aar — alle Krigens Ulykker til Trods — været i rask Vækst; indenfor det kinesiske Episkopat findes der 16 indfødte Biskopper og 9 indfødte apostoliske Præfekter. Af de ca. 5000 Gejstlige, der virker i Kina, er ca. 2000 Kinesere.

Der har adskillige Gange i Aarenes Løb været Meddelelser fremme i Dagspressen om at Kirken agtede at helgenkaare Amerikas Opdager, Christoffer Colombus. For kort Tid siden dukkede »Nyheden« atter op og bragtes bl. a. af Hovedstadspresen. Meddelelsen maa sandsynligvis betragtes som en god Avisand, der savner Begrundelse. Omkring Aarhundredskiftet forsøgte adelige Kredse i Frankrig at foranledige denne Kanonisation, men uden Held, og naar Meddelelserne herom fra Tid til anden dukker frem paany, skyldes det sandsynligvis ogsaa et af uansvarlige Enkeltpersoner fremsat Ønske, der saa er blevet kolporteret af velmenende Telegrambureauer.

ogsaa i dette Tilfælde nødte til at bede om Lov (Mt. 8, 31).

Hermed er Forudsætningerne for sjette Bøn klarlagt. Nu kan vi gaa over til Undersøgelsen af denne Bøns Indhold i alle Enkeltheder.

F. K.

Børnenes Dag i Trørød

Det vellykkede Børnesteævne
i Tekst og Billeder

↑ Ærbødighed for Dannebrog

Yderst th.: Om Eftermiddagen blev mange dejlige Lege sat i Gang

↑ Børnene deltager i Messen

Der var i Aar 410 Børn i Trørød, flere end nogensinde. Det var en imponerende Hærskare Børn, man kunde holde Revy over, da Deltagerne begav sig fra Stationen til Trørød-Villaen. Børnene var i højt Humør fra Morgenstunden, og det tog ikke af siden. Frk. *Else Holst* fik Børneskaren placeret paa bedst mulig Maade foran Verandaen, hvor Pater *Groteclaes* læste Messe. Kantor *Husson* fra Sakramentskirken ledede Sangen. Pastor *Benzon* fra samme Kirke holdt en kort Prædiken. Han fortalte om Kong Ludvig den Hellige, der gav Afkald paa at være Vidne til et eukaristisk Mirakel, fordi hans Tro paa Kristi Nærværelse var saa stærk, at et Mirakel ikke havde kunnet forøge den. »Vor Tro bør være just saa levende, at vi ser Kristus i Hostien«, indprentede han Børnene.

➤ Pastor Benzon prædiker for Børneskærerne

Børnenes friske, lyse Stemmer bidrog til Messens højtidelige og festlige Forløb.

Efter Messen blev »Klemmerne« fortæret. Derpaa blev mange dejlige Lege sat i Gang. Gruppevis drog man til Skovs, og baade Røverne og Soldaterne okkuperede den friskt udsprungne Skov. Efter Hjemkomsten og »Mellemmaden« viste de forskellige Skoler en Række Lege, bl. a. indviklede og morsomme Stafetløb og diverse Boldspil, ligesom der blev opført et helt lille »Bukke-Bruse« Skuespil i henrivende Forklædninger. Kl. 15 ankom Biskoppen, og gik velsignende Havegangene rundt mellem de

knælende Børns Rækker. Derefter fremførte en Dreng og en Pige hver en Velkomsthilsen til Biskoppen og »den biskoppelige Underholdning« begyndte. To Piger fra Centralskolen instruerede en genert Dreng fra deres Klasse om, hvordan han skulde holde Tale om Skolens Skytshelgen, St. Thomas af Aquin, og de gjorde det med straalende godt Humør. Anden Afdeling var højtideligere, idet store Elever fra Sankt Annæ Skole opførte et middelalderligt Skue-

spil, hvor Hovedpersonen var selveste Bisp Absalon; vi saa Kong Valdemar og andre djærve Personer, der tappert kæmpede sig gennem det ret omfattende Spil. Til Slut saa vi Biskop Absalon i fuldt Bispeskrud, med Mitra og Stav, og mange værdige Gejstlige var der ogsaa i den brogede Procession. Amagerbørnene fortjener Ros for det store Arbejde, de har lagt i dette Skuespils Opførelse.

Men saa tog den rigtige Biskop Ordet. Det var en stor Glæde for

ham atter at samles med Børnene i Trørød. Han haabede, at Børnestævnets Deltagere vilde fordobles og mangfoldiggøres fra Aar til Aar, og at det vilde blive en fast Tradition gennem Tiderne, saa at dette Aars Deltagere vilde sende deres Børn og Børnebørn til Stævne i Trørød.

Biskop Suhr spiste den oblikate Ispind, medens Børnene beundrende saa til. Som man ser, forløb Stævnet som det skulde, begunstiget af det mest straalende Solskinsvejr.

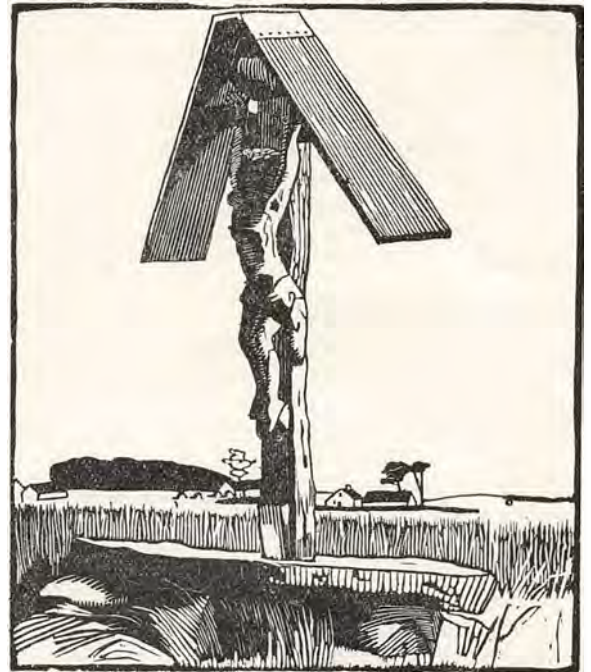
VALEFARTEN

Søndag d. 21. Juni

Tog afgaar fra Københavns Hovedbanegaard: Kl. 6 og (Hurtigtog) Kl. 8. Billetpriis: 6 Kr. og (Hurtigtog) 7 Kr. (Tur/Retur).

I Sankt Knuds Kirke i Ringsted læses Messer Kl. 8 og Kl. 9.

Valfartsprocessionen afgaar fra Ringsted Kl. 10. Messe ved Ankomsten til Ruinen i Haraldsted (Kl. ca. 11,45). Hjemvejen tiltrædes Kl. 16. Tog fra Ringsted Kl. 20,13. Ankomst til Kbhv. H. Kl. 21,26.

Andetsteds i Bladet refererer vi et Foredrag, som Adjunkt Johan Jensen har holdt om den hellige Knud Lavard, til hvis Ære, Sjællands Katolikker drager paa Valfart denne Søndag. Om Knud sagde Saxo: »Han jog ikke alene Fjenden ud af Landet, men Modet ud af Fjenden.« I samme Sprog kan vi sige, at vi paa vor aarlige Valfart til Stedet, hvor han faldt for Morderhaand, ikke blot beder for Danmarks og Kirkens Fremtid, men for selv at opnaa Mod til at gøre

vor Indsats for vort Fædreland og vor hellige Tro.

Der er ingen Dag i Aaret, som forener vor Tro, vor Fædrelandskærlighed og vor Vilje til personlig Indsats saa stærkt som Valfartsdagen. Intet Under, at den, der een Gang har været med, kommer igen Aar efter Aar. Der gror rig Velsignelse i Pilgrimsskarens støvede Fodspor ad de sommerlige danske Veje.

Prøv det, alle I, der ikke før har været med!

Biskoppen besøger Lyngby

Knud Lavards Historie og Historien om hans Sogn

Under den Fest, Menigheden i Sct. Knud Lavards Sogn, Lyngby m. m., holdt paa Hotel »Lyngby« den 7. Juni, gav *Biskoppen* Oplysning om, at Planerne om Bygning af den nye Kirke nu kan tage fastere Form. Biskoppen har som Gave faaet en Del Penge, som Giveren ønsker skal benyttes til Opførelse af Sct. Knud Lavards Kirke i Lyngby. Biskoppen betegnede disse Penges Fremkomst som et Udtryk for Bønhørelse, idet der jo netop er blevet bedt meget for Kirkesagen i Lyngby, og da Biskoppen en Dag intetanende omtalte Kirkesagen i Lyngby til Giveren, viste det sig, at Vedkommende i mange Aar har haft Ønsket om at gøre noget for den hellige Knud Lavard.

Ved Festens Begyndelse bød Bankfuldmægtig *Carl Darving* velkommen og betegnede Festen som Sognets Stiftelsesfest, da Distriktet efter den sidste Sogneinddeling havde faaet nye Grænser fra 1. Januar i Aar og var blevet selvstændigt Sogn.

Historien om et Sogn

Sognepræsten, Pater *Joseph Stäubli*, fortalte i store Træk om Sct. Knud Lavard Kirkes Historie fra Maj Maaned 1936, hvor Pater *Wegener* fra Sct. Andreas Kirke i Ordrup pastorerede Lyngby-Taarbæk og Søllerød Kommuner. Katolikker, omtalte Købet i Juni 1936 af Grunden, hvor Sct. Knud Lavards Hus nu ligger; Byggeriets Igangsættelse i Foraaret 1938. Kapellet i Sct. Knud Lavards Hus indviedes den 6. November 1938. Man havde oprindeligt tænkt sig, at der skulde læses Messe hver Søn- og Helligdag, men det viste sig med det samme, at een Messe ikke var nok til at klare Tilstrømningen til Kapellet, der kun kan rumme et halvt Hundrede Personer. 3 Uger efter Kapellets Indvielse begyndte man derfor at læse 2 Messer hver Søndag. Fra den 3. Februar 1939 har det Allereheligste til Stadighed været opbevaret i Kapellet.

I Forbindelse med Kapellets Paramenter omtalte Pater Stäubli en ung Syerske, Frk. *Gertrud Søren-*

sen, der har foræret Stoffet til mange af de Paramenter, Kapellet nu ejer, og Sr. *Celine* fra Ordrup, der sammen med nogle Damer har syet de smukkeste Stykker af Paramenterne.

Fra den 15. Oktober 1940 er den hellige Messe blevet læst i Kapellet hver Dag. Takket være den daværende Sognepræst, Pater *Lucas'* forstaaende Vidsyn og Fru *Amalie Christensens* Imødekommenhed var Præsten flyttet til Lyngby og boede paa Lyngby Torv 4. Efter et Aars Tids Forløb er Præsten flyttet til Sct. Knud Lavards Hus.

„Gaa alle til Joseph“

Men man glemte aldrig det videre Maal: den nye Kirke, og i Maj Maaned 1941 blev Messen om Onsdagen læst til Ære for den hellige Joseph, idet man efter ægte katolsk Skik tog sin Tilflugt til de højere Magter og netop betroede Byggesagen til den hellige Joseph som den katolske Kirkes Værnehelgen.

15. Juni 1941 blev Pater Stäubli udnævnt til Sognepræst. 1. Januar 1942 blev Sagnet selvstændigt, og Pater Stäubli fik Statsanerkendelse. Ved den nye Sogneinddeling blev Menighedsmedlemmernes Antal forøget til over 400, og det har derfor været nødvendigt at fremme Kirkesagen det mest mulige. Man er derfor atter tyet til den hellige Josephs Hjælp, og fra Marts i Aar og fremdeles læses den hellige Messe hver Onsdag til den hellige Josephs Ære med det Formaal at bede om hans Forbøn for vor Byggesag.

I April i Aar — paa den hellige Josephs Værnefest — kunde Biskoppen under Konfirmationen i Sct. Knud Lavards Kapel meddele, at der var Forhandlinger i Gang og Udsigt til at faa Penge til den nye Kirke, og under Pavefesten den 14. Maj kunde Biskoppen meddele, at der var kommet Penge til den nye Kirke i Lyngby.

Pater Stäubli rettede en kraftig Appel om ikke at lade sig nøje med de opnaaede Resultater, men bede og arbejde ivrigt for Planernes

Gennemførelse, bl. a. er det ikke sikkert, at de omtalte Penge slaar til. Til Fordel for Kirkesagen holdes en Basar i St. Knud Skoles Sal i Stenosgade den 5. og 6. September i Aar. Pater Stäubli rettede her en Tak til Basarkomiteén i Ordrup for den store Indsats, den i en hel Række Aar allerede har gjort.

Pater Stäubli fortalte om den katolske Afdeling paa Sorgenfri Kirkegaard, som forøvrigt allerede er taget i Brug. Her mangler et Krucifiks. Til dette Formaal er der ogsaa sat en Indsamling i Gang, men der mangler ca. 400 Kr. Krucifikset skal udføres af Billedhugger *Windfeld-Schmidt*, og derfor har vi Grund til at vente os noget smukt. Af hans lignende Værker har f. Eks. Vejkorset i Glostrup vakt almindelig Tilfredshed.

Da man derfor staar foran Virkeliggørelsen af det store Værk, opfordrede Pater Stäubli til »med hellig Iver og usvigelig Tillid at bede om yderligere Bistand og Hjælp, at ikke onde Magter forpurrer eller sinker, hvad der skal være Gud til Ære, Sjælene til Gavn«.

Til sidst rettede Pater Stäubli en Tak til Bankfuldmægtig *Darving*, fordi han med sjælden Dygtighed og Opofrelse hele Tiden har baaret Byrden som Administrator.

Historien om en Helgen

Adjunkt *Johan Jensen* gav i et glimrende Foredrag et Billede af den hellige Knud Lavard og hans Indsats i dansk Kultur. Adjunkt Jensen tog sit Udgangspunkt i Saxos Fortælling om Erik Ejegod, som en Dag fik Besøg af en Spillemand, der med Spillet fra sin Strengelig bragte Kongen fra Sans og Samling, saaledes at han dræbte 4 af sine Hirdmænd, da de vilde overmande Kongen for at berolige ham. Adjunkt Jensen paaviste ud fra denne Fortælling de Modsætninger, der brødes i det danske Folk i den yngre Middelalder. Paa den ene Side Krigerens vilde Temperament, og paa den anden Side den Livsanskuelse og Kultur og de Skikke, Kristendommen søgte at bibringe Folket.

For at sone sin Synd ved Drabet af de 4 Hirdmænd, drog Erik Ejegod paa Pilgrimsfærd til det hellige Land, og hans 7-aarige Søn, Knud, blev sat i Pleje hos Jarl

Skjalm Hvide i Fjenneslev, hvor Knud blev opdraget sammen med Skjalm Hvides Sønner. Da Knud blev voksen, opholdt han sig i nogle Aar hos Sakernes Hertug, Lothar. Her fik han den Uddannelse, der sømmede sig for en Kongesøn: boglig Lærdom, ridderlig Levemaade og Vaabendygtighed. Disse Læreaar fik stor Betydning for Knud. Hans Synskreds blev udvidet, og han blev Foregangsmand paa mange Omraader. Knud forstod, at det danske Folk maatte optage vest-europæiske Kulturbestanddele i sig, hvis det skulde hævde sig til en jævnbyrdig Stilling med Europas andre Magter. Knud bragte de nye Skikke til Landet, og hans Bestræbelser bragte Resultater. Danskerne lærte i Klædedragt og Levevis af Tyskerne. Boglige Sysler tog Opsving, og ikke blot vordende Præster, men ogsaa verdslige Herre studerede med Ære i Paris. Kirken stod højt, og dens Aand gennembrængte Samfundet. Da Knud i 1115 af Kong Niels var gjort til *dux*, Hertug, i Sønderjylland, tog han sig for at skaffe Ro og Fred i denne Landsdel. Han forsvarede Grænsen mod Venderne, der kom til Landet paa Plyndringstogter. Og han udryddede de Tyvebander, der drog omkring og plyndrede. Han organiserede Forsvaret ved Grænsen og førte Kampen saa kraftigt, at han førte den ind i Venderfyrstens Land og tvang ham til Flugt. »Han jog ikke alene Fjenden ud af Landet, men Modet ud af Fjenden,« siger Saxo triumferende om Knud. Ogsaa Handelen hjalp Knud. Slesvig var jo paa den Tid en vigtig Handelsby. Kirkens Anliggender tog Knud sig endvidere af ved at sørge for dens Udbredelse, være med til at smykke Gudshusene og yderligere sørge for, at Kristendommen indførtes i den overvundne Venderfyrstes Lande.

Den Dygtighed, hvormed Knud styrede Sønderjylland, skaffede ham større Magt og Værdighed, men ogsaa Misundere ved det danske Hof, idet Kong Niels' Søn, Magnus, og flere af Høvdingene frygtede, at et Kongevalg skulde give Knud Danmarks Krone efter Kong Niels. Ganske vist havde Knud i de Omraader, han styrede, paa Grund af sin Dygtighed faaet Værdighed

lig en Konges, uden dog at føre Konge-Navn, men han var alligevel saa uforsigtig under et Møde med Kong Niels at ville imponere denne med sin Værdighed — Kong Niels var jo samtidig hans Farbror, — at dette medvirkede til at øge Modstanden imod ham, og efterhaanden steg Modstanden saa meget, at den førte til Drabet i Haraldsted den 7. Januar 1131. Knuds Fald blev Aarsag til Borgerkrig gennem et helt Slægtled, og tunge Tider fulgte for Kirke og Folk. Knud Lavards Eftermæle blev tidligt omgivet med Helgengloriens Skær ude i Folket, og Ringstedmunkene fortalte om vidunderlige Helbredelser ved Knuds Grav og Kilden i Haraldsted Skov. Knud Lavard blev optaget paa Helgenlisten af Pave Alexander III iflg. Benevent Bullen af 8. November 1169. Den 25. Juni 1170 fejredes Knud Lavard ved en stor Kirkefest i Ringsted Klosterkirke, hvortil hans Lig var bragt efter Drabet. St. Knud var paa Skrinlæggelsesdagen kaaret til Sjællands Skytshelgen, men snart kappedes Købstadbefolkningen i hele Riget om at hylde ham som Helgen. Haandværkere og Købmænd har Middelalderen igennem æret St. Knud ved at hylde ham som Skytshelgen for deres Organisationer, de saakaldte Gilder og Laug. Den Popularitet, St. Knud havde nydt i levende Live, svigtede ham heller ikke som Helgen.

Montør *Knud Borggren* tog Ordet som Formand for den nylig oprettede Katolsk Ungdoms Klub i Lyngby og opfordrede alle unge til at melde sig ind i Klubben, uanset at de maaske kan være optaget af Handelsskole, Teknisk Skole el. lign. Møderne holdes om Lørdagen, og saafremt de unge har Kammerater, de gerne vil være sammen med, kan de tage dem med i K. U. K. Hr. Borggreen drog en Parallel med Arbejdet i de politiske Ungdomsforeninger og udtalte, at

K. U. K.s første Opgave er at dygtiggøre de unge i de religiøse Spørgsmaal. Enhver Katolik skal kende og kunne forsvare sit Standpunkt. Forældrene, som jo gerne vil, at de unge skal have en god Omgangskreds, opfordrede Hr. Borggreen til at støtte K. U. K. ved at indmelde sig som passive Medlemmer.

Biskoppen og den nye Kirke

Biskoppen udtrykte sin Glæde over at deltage i Festen, og udtalte, at hans Tanker i den sidste Tid ofte var søgt ud til Lyngby. Vi skulde gerne bygge en rigtig køn Kirke. Der bliver lagt meget Mærke til os, og Kirken skal staa længe. Foreløbig har vi faaet 150,000 Kr. til den nye Kirke. Om Giveren af den store Pengegave fortalte Biskoppen, at denne har faaet Ønsket om at gøre noget for den hellige Knud Lavard under en Valfart til Haraldsted for 50 Aar siden. Som en Tak for Gaven vil Biskoppen bede Pater Stäubli om at læse 30 Messer for Giveren.

Med Hensyn til selve Kirkebyggeriet udtalte Biskoppen, at man arbejder med Planerne. Vi skal kende Bebyggelsen omkring Grundten, hvorpaa Kirken skal ligge. Biskoppen opfordrede alle til at interessere sig levende for Sagen ved Bøn og materiel Hjælp. Alle skal hjælpe, ikke blot nogle enkelte. Derefter mindede Biskoppen om at tænke paa vor Kirkes Velgørere under den hellige Messe, saaledes som det fremgaar af Messens Kanon. Endelig udtalte Biskoppen, at det i Aar er 50 Aar siden, at Vikariatet blev selvstændigt, 100 Aar siden, at Sct. Ansgars Kirke blev indviet, og 25 Aar siden, at Sakramentskirken blev indviet, og udtrykte Haabet om, at Kirken i Lyngby i hvert Fald kan blive paa-begyndt i dette af Jubilæer prægede Aar.

E. D.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelapil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

Juni:

21. S. 4. Søndag e. Pinse (666); 2. (grøn) Bøn: St. Aloysius (948), 3. Bøn: For Paven ([22]).
22. M. St. Paulinus (951); 2. For (hvid) Paven ([122]).
23. Ti. Vigilie til St. Johannes Døbers Fest (953); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Paven ([122]).
24. O. ST. JOHANNES DØBERS (hvid) FØDSEL (957).
25. T. St. Vilhelm (960); 2. St. Johannes Døbers Oktav (957), 3. For Paven.
26. F. St. Johannes og St. Paulus (rød) (961); 2. St. Johannes Døbers Oktav (957), 3. For Paven.
27. L. Vigilie til St. Petri og St. Pauli Fest (968); 2. St. Johannes Døbers Oktav (957), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven. — Eller: (hvid) 4. Dag i St. Johannes Døbers Oktav (957); 2. Vigilien (968), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven; sidste Evangelium: Vigiliens (970).
28. S.*) 5. Søndag e. Pinse. — (rød) APOSTLENE ST. PETRUS OG ST. PAULUS (971).

*) Søndag den 28. Juni afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt af Peterspenge.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

C/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Aabent Brev om D. K. K. F.

Kære Anna!

Du skriver, at du sidder derude i Provinsen og spekulerer paa, om Danmarks katolske Kvindeforbund eksisterer endnu. Du kender nok ikke Lovene særlig godt, naar du tror, det saadan pludselig kan opføre at eksistere, men som Forholdene er, har dets Virke ganske vist været lammet noget udadtil, men saa meget mere virker dets trofaste Medlemmer indadtil. Men forøvrigt, har du ellers fulgt Mødelisten i Ugebladet, ved du, at der i Vinterens Løb har været 4 Medlemsaftener med storartede Foredrag, vor Diskussionsklub har vi ogsaa haft som tidligere Aar, og den har været godt besøgt, det er jo nu engang af stor Vigtighed, at vi bliver opøvet i at svare paa Angreb udefra, (vi blev saamænd ogsaa helt flinke til at rette Angrebene), og under Hr. Pater Coenens Ledelse var vi jo sikre paa, at Svarene var i den rette Aand.

Saa har vi ogsaa været saa heldigt stillet, at vi har været i Stand til økonomisk at støtte Udgivelsen af Søster Claras Børnebog »Da de var unge«, ligesom vi ved Pengebidrag har kunnet hjælpe vore katolske Brødre og Søstre i Norge til at faa deres kære Budbringer derop, idet der jo ikke maa gaa Valuta ud af Landet til den Slags for Tid.

Og saa er der Hospitalskredsen, og hvad mener du om Lommebogen, som snart ingen Katolik kan tænke sig at undvære, for slet ikke at tale om Prinsesse Margrethes Feriehjem i Trørød. Om der ikke blev udrettet andet, var det saa ikke nok til, at alle katolske Kvinder efter Evne støttede deres Forbund? Tænk hvad det betyder, at vore Smaapiger kan komme paa Landet og faa den bedst mulige legemlige

Pleje samtidig med, at de lever i gennemkatolske Omgivelser. Vi, der har været deroppe, har set, hvordan Luften i Trørød i Løbet af et Par Dage gav en glubende Appetit, men vi har ogsaa set den »katolske Luft« deroppe bære sine Frugter. Du skriver, at du allerede har meldt dig til Retræten, saa dens Eksistens behøver jeg altsaa ikke at underrette dig om. Mon du saa ogsaa bliver i Stand til at komme herover til Efteraaret, naar vi skal have Generalforsamling med Valg af ny Styrelse? Jeg haaber det.

Selvfølgelig har vi ogsaa Planer for næste Vinter; men derom en anden Gang. Nu regner jeg med din Forbøn for vort fremtidige Virke og sender dig de hjerteligste Hilsener.

Din
Gerda.

Foraarsfest i K. U. K.

Det var nu ikke særlig godt Vejr den 30. Maj, da Katolsk Ungdoms Klub fejrede sin Foraarsfest. Men vi godt 200 Mennesker, der havde givet Møde, sang »Kom Maj, du søde milde!«, »Velkommen, Lærkelil!« og »Grøn er Vaarens Hæk« — det illuderede i Forbindelse med de friske, dejlige, lysegrønne Bøgegrene, K. U. K.'erne paa dekorativt Maade havde anbragt i Sct. Knuds Skoles Festsal.

Efter Niels Frederiksen's K. U. K.-March og Formandens Velkomsthilsen til Forsamlingen, holdt Pater Nösen S. J. Festtalen. Pateren, der siden 1906 har arbejdet i katolsk Ungdoms Tjeneste og desuden gennem sin mangeaarige Lærergerning har indgaaende Kendskab til Ungdommen, mente at savne Romantik hos Ungdommen i Modsætning til 80'ernes og 90'ernes Dage. Dette kunde dog afhjælpes ved at Idealismen trængte det realistiske mere i Baggrunden — og Pater Nösen nærede da ogsaa Haab om, at

**BERNH. HANSEN'S
BOGTRYKKERI**

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

den katolske Ungdom med sin aandelige Ballast og ved at dygtiggøre sig og ikke henfalde til Ladhed og Dovenskab, meget let vilde naa frem og blive en Pryd for vor hellige Kirke. Pateren sluttede med at udtale Ønsket om, at dette sidste, trods Tidens Realisme, dog maatte ske.

Frk. *Antonia Cresta* tolkede derefter fra den bøgeklædte Scene sin Hyldest til Foraaret — en enestaaende Præstation. Det er sagt saa ofte, men een Gang til er ikke for meget, naar jeg fremhæver, at Frk. *Cresta* er et Talent udover det almindelige, hun er i Besiddelse af særpræget kvindelig Ynde og Charme, og i dette specielle Tilfælde fik hun Lejlighed til helt at folde sig ud — de Tilstedeværendes Bifald var da ogsaa særlig forstaaende og velfortjent.

Det var den alvorlige Del; men der blev ogsaa en lettere Underholdning: »Familien Hansen« med *Ruth* og *Albert* som Fru og Hr. Hansen, og saa var Tvillingerne med denne Gang. *Lotte* og *Leo* spillede, som om de var født Tvillinger. *Knud Barfred* viste en »Gøg og Gokke«-Film — vanvittig barokkomisk. Saa fik vi rigtig god »Kaffe« med 2 Kager pr. hver (godt og vel!). Amerikansk Lotteri med mange Gevinster: Bøger, Vin, Tobak, Barber- og Toiletartikler, gjorde stor Lykke. Og saa sluttede vi selvfølgelig med »Kongernes Konge ...«

— Det er ganske sikkert i Overensstemmelse med en og hver af de Tilstedeværende, naar jeg retter en Tak til K. U. K.'s Bestyrelse og Medlemmer for den smukke Aften. Og jeg føler mig ogsaa værende i Overensstemmelse med hine, naar jeg her i »Katolsk Ugeblad« udtaler Ønsket om, at vore unge Trosfæller efter den haarde, kolde, mørke og stride Vinter maa opleve en Sommer, en Ferie i Guds frie Na-

tur ved Strand og Sø, i Skov, Mark og Enge, hvor de kan hente fysisk Kraft, — ikke alene til deres Dagværk, men ogsaa til det Arbejde i Katolsk Aktions Tjeneste, som de i deres spillevende og af Impulser struttende Klub skal være med i, naar Møderne til Efteraaret atter paabegyndes.

Laur. Andersen.

Academicum Catholicum

Søndag den 21. Juni.

Deltagelse i Valfarten til Haraldsted (hvide Huer).

Studenter-Sommerlejr 25. Juni—4. Juli.

A. C. holder Sommerlejr paa Langø ved Odense Fjord i Dagene 25. Juni—4. Juli.

Deltagerne samles Torsdag d. 25. Juni om Aftenen i Lejren og rej-

ser derfra Lørdag d. 4. Juli om Morgenen.

Fælles Cykletur København—Langø: Deltagerne mødes Onsdag d. 24. Juni Kl. 8 paa Asmussens Allé 1 og cykler til Slagelse (89 km), hvor St. Hedvigs Søstrene sørger for Aftensmad, Natteophold og Morgenmad. Næste Dag, Torsdag d. 25., køres til Korsør (18 km) og fra Nyborg til Langø (39 km).

Fælles Cykletur Langø—København: Lejren forlades Lørdag d. 4. Juli om Formiddagen. Der cykles til Slagelse, hvor St. Hedvigs Søstrene igen sørger for Aftensmad, Natteophold og Morgenmad. Næste Dag, Søndag d. 5. Juli, køres til København.

Nærmere Oplysninger vedr. Lejren gives af Administratores (Sekretær: stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenlund. Telf. Ordrup 1310 — bedst efter Kl. 18).

Ferie
paa
Rygaard

Assumptionssøstrene paa Rygaard (Bernstorffsvej 54) meddeler — i Forbindelse med Ugebladets Oplysninger om katolske Feriesteder — at Søstrene modtager Ferie-

gæster. I Hovedstadens umiddelbare Nærhed findes der altsaa landligt Feriested! Henvendelse til Forstanderinden paa Rygaard.

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

FÆRNING, KEMISK
TØIRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

Der var en ung Pige, og hun saa yndig ud, men hun vidste det ikke — endnu! Hun hed forresten Lone. Og hun interesserede sig mere for at blive den bedste paa Haandbold-Holdet end for at faa en ny Hat. Hendes smaa, faste Næver var ru som en Drengahaand af alt, hvad hun bød dem, og hendes brune Haarkrus faldt malerisk og uordentligt ned i Panden. Ogsaa det klædte hende sødt, men hun tænkte ikke over det.

En Dag gik det op for hende, at unge Mænd interesserede sig for hende. I Sommerferien blev en endog hændervridende forelsket og glemte sin Mandfolke-Værdighed og sagde dumme, sentimentale Ting til hende, og Lone lo hjerteligt, baade *til* ham og *ad* ham. Hun syntes, det var en hel Biograf at høre paa, men indtaget var hun ikke i mindste Maade. Da Ferien var forbi, begyndte hun at kikke nærmere paa sin Frisure, eller rettere Mangel paa Frisure, og børste Haaret bedre igennem og sætte Kamme i og prøve forskellige Opstillinger. Hun fandt ogsaa en skæv Hat, som passede aldeles fænomenalt, og fik Lov at faa den. Og Interessen for Haandbold og haardhændede Drengesyser svandt stille hen, som det nu engang gaar det svage Køn, naar Barneskoene er traadt. Og Lone saa endnu mere yndig ud med velplejede Hænder og chikt Tøj, og nu vidste hun det!

Til Erstatning for Haandbold begyndte hun at dyrke en anden, langt mere spændende Sport — man kalder den Flirt. Hun spillede paa sin Charme. Hun opmuntrede alle dem, der følte sig tiltrukket af hende, hun havde bestandig et lille Hof af Beundrere omkring sig, og selvom hun faktisk foretrak *Erik* af dem allesammen, fik han ikke Lov at have ret megen Glæde af det. For naar nu baade *Bent* og *Mogens* og *Poul* saa gerne vilde kysse hende, saa vær'sgod, det var saa spændende, og det er gammeldags og snerpet at lade være, fandt

spændende!

saa mange af hendes Veninder, og gammeldags er et Ord med en hæslig Klang, naar man er atten, og snerpet er endnu modbydeligere!

Erik maa have været en underlig, dum Snegl, for han blev rasende og sagde, at dette her morede ham ikke længere, og at enten lod

Hun begyndte at finde en Frisure —

hun være at flirte med alle de andre, eller ogsaa skulde han ikke ulejlige hende oftere. Saa gik han.

Lone slog med Nakken, det manglede bare, at han skulde kommandere over hende, men om Aftenen, da det var gaaet op for hende, at han havde ment det, græd hun alligevel sin Hovedpude helt vaad, for Erik var bedre end alle de andre tilsammen. Men hellere bide Tungen af sig end vise ham eller nogen anden, at hun var ked af det. Lone blev meget livlig efter dette. Og hendes Hof blev større, og det kunde nok knibe hende nu og da at arrangere sig saadan med sine Aftaler, at den ene ikke faldt generende sammen med den anden. Og Tiden gik. Lone begyndte at se lidt

træt og anstrengt ud i Ansigtet. Hun var pludselig ikke saa køn mere. Der var noget forkert ved Munden og et Udtryk i Øjnene, der ikke klædte. Hun kunde godt se det selv, og hun hjalp paa det med lidt mere Rouge og en mere pikant Svingning skraat opefter af Brynene. En Dag opdagede hun, at de tre Fjerdedele af hendes Klassekammerater havde giftet sig, og kom i Tanker om, at saa maatte hun ogsaa hellere gøre det — der er noget ved større Kirkebryllupper, man ikke skal være blind for! Lone giftede sig, midt i et Brus af Orgel og Blomster og tung Silke og Sølv-tøj og høje Skaaler og alt det, Klassekammeraterne ogsaa havde været igennem, og syntes faktisk rigtig godt om Brudgommen, i hvert Fald naar han drejede Hovedet om i kvart Profil fra højre — saa fik hans Hage saadan en smuk Linje. Men forelsket — nej, saa barnlig var Lone holdt op at være forlængst.

Lone er skilt nu og har faaet sin Uafhængighed tilbage. Selv den smukke Hage i Kvart-Profil var ikke nok til at fængsle hende, da Ægteskabet havde mistet Nyhedens Interesse.

— Det laa ikke for mig at være gift, plejer hun at sige med rynkede Bryn og interessant-lukkede Øjne, naar hun kommer ind paa Emnet, Eigil kedede mig saa grufuld!

Lone har faaet Hof igen, og dyrker sin Yndlings-Sport med al den Dygtighed, som Aars flittig Træning giver, men med noget træt og ulykkeligt paa Bunden af Øjnene og et skæmmende Træk om Munden. Og jeg tror desværre, hun havde Ret, lille rastløse, forkrammede Lone. Det laa ikke for hende at være gift mere. Betingelserne for varig Lykke og Evnen til at elske havde hun selv ødelagt forinden, kysset og krammet væk i mange Afdelinger som et Offer til den spændende Sport, man kalder Flirt!

Det hævner sig

Det hænder ofte, at der trænges til Oplysning herhjemme om den katolske Kirke. Men man er tilbøjelig til at tænke, naar man hører det, at det er Præsternes Sag at sørge for denne. Jeg havde en Oplevelse forleden, som fik mig til at se lidt anderledes paa det. Mens jeg stod i Porten til et af vore katolske Hospitaler og talte med en Søster, for pludselig et Par Drengene med høje Skrig gennem Porten, og da jeg senere opholdt mig i Kirken ved Siden af, kom de løbende til Indgangen, hvor de blev staaende i Kirkedøren og udstødte høje Hyl, som gav Genlyd i hele Kirkerummet. Derefter for de støjende op ad Kirkegangen, helt op til Tribunen og huserede adskillige Minutter, inden de skrاملende forsvandt ud. Dette skal ikke være noget ualmindeligt Fænomen, og undertiden deltager 14—15-aarige Pigebørn i denne utrolige Taktil-

hed, fortæller Søstrene. Bøger i Pultene bliver ødelagt, og Billederne taget. Mage til Uærbødighed tror jeg næppe man oplever i Folkekirkens Kirkebygninger. Jeg er bange for, at der trods den voksende Forstaaelse af vor Kirke endnu findes svære Skranker af forældede Forestillinger om den katolske Kirke som noget latterligt. Og jeg tror ikke, de lader sig nedbryde indenfor et overskueligt Tidsrum, hvis ikke hver enkelt af os holder sig tilstrækkeligt underrettet om sin Tro til at kunne være med til at udrydde de sejlivede gamle Vrangforestillinger om Kirken. Det er nu engang ikke nok for en eneste af os at være passivt velvilligt slemt overfor vor Kirkes Grundsætninger. De skal kendes og forsvares fra Dag til Dag. Udviklingen viser, hvor smerteligt det hævner sig at forsømme det.

B. H.

Katolsk Klub i Æbelholt Kloster

Katolsk Klub holdt i Søndags Udflugt til Abbed Vilhelms Æbelholt Kloster ved Hillerød. Referat med Billeder følger i næste Nummer af Ugebladet.

D. K. K. F.

Retræte og Højskole afholdes paa Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk, i Dagene fra Søndag d. 16. til Søndag d. 23. August under Ledelse af Pater Brunicardi C.s.s.R. Ankomst d. 16. om Eftermiddagen, Afrejse d. 23. Formiddag. Togtiderne vil senere blive bekendtgjort. Eneværelser à 35 Kr. Tosengs- og Tresengs-Stuer 30 Kr. Sovesal 25 Kr. Damerne bedes medbringe Lagener, Pudevaar, Haandklæder og Serviet, samt Rationeringsmærker til en Uges Forbrug. Skriftlig Henvendelse til Grevinde Scheel, Adr. i Juni Md.: Ryesgade 28, 4. Sal tv., Aarhus.

D. K. K. F.'s Hospitalskreds.

Under Formandens Bortrejse i Juni Maaned bedes Henvendelse ske til Frk. Ellen Rasmussen, Jens Juulsgade 39, Øbro 6793 x.

Tre lukkede Retræter i Roskilde

For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 15. Juli Kl. 19,30 til Søndag Morgen d. 19. Juli.

For unge Damer: Fra Søndag Aften d. 19. Juli Kl. 19,30 til Torsdag Morgen d. 23. Juli.

For Herrer: Fra Torsdag Aften d. 23. Juli til Mandag Morgen d. 27. Juli.

Retræterne ledes af Pater H. Lucas S. J.

Prisen for de tre Dage er 12 Kr., men hvis der forlanges Eneværelse, er Prisen 17 Kr. (Værelset skal forudbestilles).

Tilmeldelser, som kun bliver besvaret, hvis alt er optaget, sendes til Sognepræsten i Roskilde eller til Søster Helena, St. Josefs Skole, Roskilde, til hvem man ogsaa bedes sende Afbud i Tilfælde af, at man bliver forhindret.

Der medbringes almindelig Toilet-sager, Salmehog, Kristi Efterfølgelse — og Rationeringskort.

En Portion af Kozlowski's Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg, er blevet ledig.

Ansøgninger maa indsendes inden 28. Juni d. A. Skemaer faas paa Sankt Ansgars Kirkes Regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. G., Hverdage 15—17 og afleveres i lukket Konvolut samme Steds.

Forvaltningsraadet
for Sankt Ansgars Menighed.

Vinderne i Viljekraft-Enquêten

Vor lille Enquête om Viljekraft er nu afsluttet. Det var Redaktionen en morsom Oplevelse at se den livlige Tilslutning, selv fra de fjerneste Egne af Landet, og vi synes, der har været mange storartede Viljekraft-Beretninger mellem de offentliggjorte Bidrag — vi haaber, De synes det samme. Resultatet af Bedømmelsen blev, at Første-Præmien: Jos. Spillmanns spændende Roman »Et Offer for Skriftemaalet« blev tilkendt Peregrinus for Beretningen: »Et anstrengende Søndags-Program — hvad en gammel Dame kunde præstere!« Anden-Præmien: Peter Schindlers Biografi »Mogens Francesco Bullin« tildeles P. B. for Beretningen: »Sorte Hænder — men rene Hjerter« om de belgiske Jocister, og Tredje-Præmien, Father Martindales nye Bønnebog, tilfalder K. G.-H. for Spejderhistorien »En anstrengende Menu, som krævede Viljekraft«. Endelig faar Senex og Ethel Markie de to Opmuntrings-Præmier: to Eksemplarer af H. D. T. Kiærulffs Skuespil »Klosterhaven« for henholdsvis Bidraget »Hverdags-Messe og Viljestyrke« og Beretningen om den standhaftige kronisk-syge Patient: »Den stille Viljekraft«.

Alle Vinderne vil faa deres Præmier tilsendt, dog maa vi bede Vinderen af Father Martindales Bønnebog om at have Taalmodighed lidt, da Bogens Trykning er blevet forsinket.

Vi takker alle Konkurrencens Deltagere og glæder os til at høre fra Dem igen, naar der kommer en ny Enquête paa Tapetet.

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffsvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10

Nordsjælland

<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2., 3., 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
-----------------------------------	---------------------------------------

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10
<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8
--------------------------------	---------------------------

Indsamlingen til Feriehjemmene

Femte Bidragliste

I sidste Uge er yderligere modtaget:

Anonymt 10 Kr., Søren L. 5 Kr. Ialt er nu modtaget 128 Rugbrødsmærker, 46 Franskbrødsmærker, 48 Sukkermærker, 13 Smørmærker, 6¼ Grynmærker, 49 Haandsæbemærker og 34 Vaskepulvermærker.

Hjertelig Tak! Men husk, at Feriehjemmene ogsaa holder aabent i det nye Kvarter, og derfor trænger til nogle af de nye Mærker! Og til mange Penge endnu!

St. Annæ Kirke

Sønd. 21. Juni, Festen til Ære for Maria, den stedsevarende Hjælps Moder. 6 stille Messe, 8½ Sangmesse, 10 Højmesse, 20 Andagt.

Aarhus Opland

Søndag den 21. Juni:

Grenaa: Kl. 10 (Afholdshot.).

Pindstrup: Ingen Gudstjeneste.

Sygeplejerske-Forbundet

Heldags-Sommerstævne den 2. August. Program senere! Reserver Dagen!

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Klubben deltager i Valfarten til Haraldsted Søndag d. 21. Juni. Se Program Side 393.

Sct. Hans Aften paa Farumgaard.

Tirsdag d. 23. Juni er det Sct. Hans Aften. I denne Anledning indbyder Katolsk Ungdoms Klub Medlemmerne med Forældre, Venner og Bekendte til at deltage i den Aften, som Klubben — med Søstrenes Velvilje — arrangerer i Farumgaard's smukke Park. Der vil blive Sct. Hans Baal, Tale og Fællessange. Baalet bliver tændt Kl. 20,15. Medbring D. K. K. F.'s Sangbog og Vandresangbogen. Der arrangeres fælles Cykletur til Farum. Start fra Grundtvigs Kirken Kl. 19,00. Turleder Jørgen Barfred Petersen. Husk Cyklelygter! Der er ingen passende Togforbindelse med Farum. I Tilfælde af Regnvejr er Turen aflyst.

Tre Trykfejl

havde sneget sig ind i Artiklen om de engelske Katedraler. Llandarff skulde være Llandaff, Chicester skulde være Chichester og Lady-Capels skulde være Lady-Chapels.

Ung Moder

med lille Barn søger Plads i Huset paa Landet eller i Byen. Bill. mrk. »Ung Moder« modtager Ugebladets Redaktion.

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105. Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

Sandhed-Surrogat

Vareforfalskning er der altid blevet drevet. Hvorfor blev Kunderne ellers advaret mod Efterligning og opfordret til at lægge Mærke til det patenterede Fabriksmærke? I daarlige Tider, som dem vi nu oplever, faar de falske Varer deres store Chance. Det er med dem som med Ukruddet: det klarer sig, naar Kulde eller Tørke ellers tager Livet fra den gode Sæd. Nuomstunder er Erstatningen ved at erobre Markedet, mens den ægte Vare er slaaet ud. Man værner sig efterhaanden til Erstatningen. Kommer man paa Visit, spørger den elskværdige Værtinde, om det skal være Te eller Kaffe, skønt alle ved, at det hverken bliver det ene eller det andet. Naar Værten bagefter byder paa en Pibe Tobak, vil han maaske endnu med et Skuldertræk fralægge sig Ansvar for det, han egentlig trakterer paa. Vi ved nu en Gang, at det ikke kan være anderledes i en Tid, da saa meget er bagvendt, saa vi f. Eks. ikke længere studser over, at Kul- og Kokskompagniet trænger til Generatorbrænde for at kunne befordre Tørv. Man kan vænne sig til meget. Man kan indrømme, at Erstatningen ikke smager daarligt, og at den kan være bedre baade for Hjerte og Mave. Dette slaar dog kun til, naar det drejer sig om giftholdige Varer saasom Kaffe. Næringsmæssigt er Erstatningen saa godt som altid ringere end

den gode Vare. Derfor kan vi godt slaa os tiltaals med Erstatningen; begejstrede bliver vi ikke for den, og vi vil kunne skilles fra den uden Taarer.

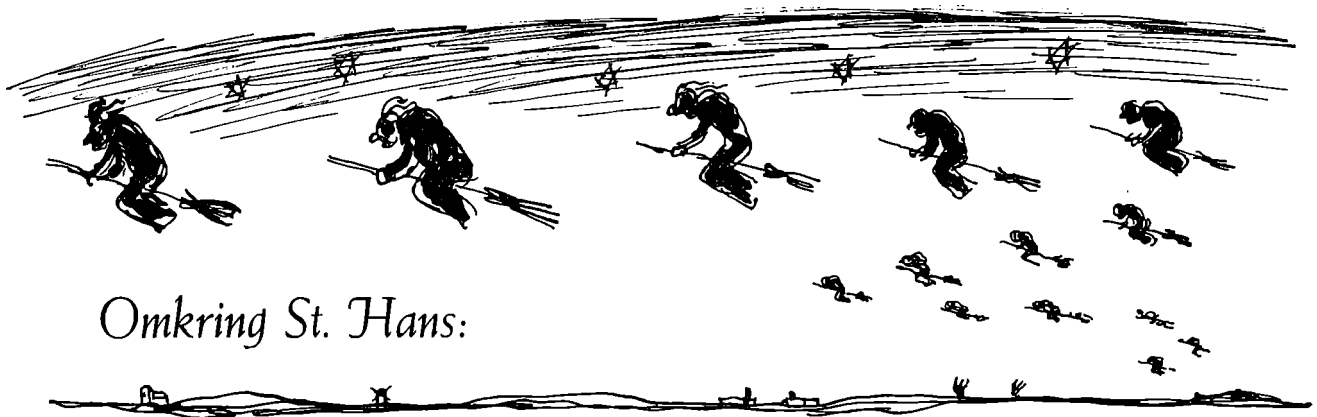
Værre er det, at Sandheden i saa stor Udtrækning bliver erstattet af dens Modsætning, Løgnen. Denne er taget i Krigens Tjeneste i en saadan Grad, at Sandheden sommetider betegnes og straffes som noget samfundsfarligt. Krig er nu en Gang Krig, og Løgnen lader til at høre med til den lige saavel som List og Vold. Dog vilde intet Samfund i normale Tider være tjent med Løgnens Overhaandtagen over Sandhedskærligheden. Det vilde ikke være et Plus for Efterkrigsverdenen, om Nietsches Leveregel: »En Løgn, der gavner, er bedre end en Sandhed, der skader«, kom til at fortrænge Evangeliets Paabud om det klare Ja, ja, nej, nej. Det gælder tværtimod om at opdrage den opvoksende Slægt til større Sanddruhed. Krigsløgnen maa rangere blandt Krigsmateriel og Krigsforanstaltninger. Den maa forsvinde med Mørklægningsgardiner, Pigtraadsspærringer, Tankfælder og lignende Foreteelser. De kan yde Tjeneste i Krigstid, men vilde kun være til Hinder for det normale Samkvem.

Der er endnu andre og endnu farligere Surrogater end de nævnte: det er de moralske og

religiøse. De første fik mest Ud bredelse, da det for en Menne skealder siden kom paa Mode at bryde med Religionen, mens man samtidigt vilde holde paa en vis moralsk Anstand. Selve Synden voldte ingen Besvær. Det gjaldt blot om »at slippe godt fra det«, eller »ikke komme til at hænge paa den«. Disse Principper er i mange Kredse blevet saa almindelige, at man ikke længere er sig bevidst, at det er Erstatninger og tilmed daarlige Erstatninger, som man tager Skade af paa sin Sjæl.

Det samme gælder de religiøse Surrogater. Mange Kristne har efterhaanden affundet sig med en eller anden tilfældig Form for Kristendom. Man taler om Kirker i Flertal, og enhver mener, at han her som paa saa mange andre Omraader kan vælge og vrage. Til en, der fornylig blev optaget i den katolske Kirke, blev der overbærende sagt: »Ja, det er maaske det, du trængte til?« Som om det var Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er ene og alene, hvad Kristus har villet. Har han indstiftet een Kirke og indsat een Petrus til at styrke sine Brødre, da er dér den ene og sande Kirke. Og da er alle andre kirkelignende Samfund Surrogater — trods alle de Gøder, de ellers maa byde paa. Og da staar Jesu Ord stadig ved Magt, »Sandhed skal gøre jer fri«.

S. W.

Omkring St. Hans:

Hekse-Forfølgelsernes Blomstringstid faldt efter Reformationen

Der gaar et Sus af Forargelse gennem Stuen, naar der bliver sagt: Hekse-Forfølgelse! Middelalder og Barbari, sukker man med nogen Ret. Den katolske Kirkes Daarskab, er det ofte Skik at tilføje. Ja, hele Kapitlet om Hekseforfølgelsernes tragiske Periode er et Bevis paa, hvor Tingene kan misforstaas, og hvor meget paa tværs af Virkeligheden en Sag kan bedømmes flere Menneskealdre i Træk, selv af dem, der gaar for at være en videnskabelig Autoritet, ja, selv af den ukrænkelige Kundskabskilde, et Leksikon er for de fleste.

I vort Aarhundrede er der groet saa meget Mos paa hele Hekse-Problemet, at man vanskeligt forestiller sig, hvor dybt det før har grebet ind i Dagliglivet, og hvor stærkt Hekse-Overtroen har været vævet ind i Folks Tankegang gennem de to Aarhundreder, hvor Hekse-Epidemien rasede hen over Europa og skød en kraftig Aflægger saa fjernt som i Amerika. Man behøver blot at slaa op i Troels-Lunds »Dagligt Liv i Norden« for at faa et kraftigt Indtryk af det:

Rigsraad *Ivar Krabbe*, der døde 1561, staar der bl. a., viste sig at være forgjort, i hvilken Anledning to Kvinder blev brændt og to Karle, der var flygtet, dømtes til Baalet. Aar 1563 fik *Otto Claussøn* til Nørholm nogle Troldfolk dømt og Befaling udvirket til at lade dem pinligt forhøre (ved Tortur), da de alle havde været med til at forgøre hans Hustru og Børn. Aar 1564 blev nogle Troldkvin-

der brændte, der havde forgjort Fru *Margrethe Valkendorf*. Aar 1566 forgjordes den danske Flaade, saa den strandede paa Gotland. Først længe efter opdagedes de skyldige Kvinder og blev brændt. Aar 1567 faldt *Jørgen Fyrbøder* ned fra Frue Taarn i København, af Trolddom forblindet. Samme Aar ægtede en gammel Kone en ung Mand i Nikolaj Kirke, men blev en Ugestid efter overbevist om at være en Heks og tilligemed nogle andre Kvinder brændt udenfor Byen. Aar 1570 brændtes for Trolddom *Jens Degn* i Birkerød!

Der var ikke langt til Pinebænken

Bag disse faa, nøgterne Beretninger, som tilfældigvis er kommet til Offentlighedens Kundskab, maa det formodes, skriver Troels-Lund, at der er gaaet en bred Strøm af Dødsomme herhjemme. Mens Hekse-Overtroen var paa sit Højeste, skulde der kun mikroskopiske Udslag til

for at blive mistænkt for at have sluttet Forbund med Djævelen og gennem ham udvirke de utroligste Trolddomskunster. Navnlig blev Kvinder mistænkt for at forhekse Kvæg og Mennesker, forbytte smaa Børn i Vuggen, anstifte Uvej og drive Utugt med Djævelen personlig. De ansaas for at kunne forvandle sig til Dyr og andre Mennesker, opheve Tyngdekraften og flyve gennem Luften paa Kapper og Kosterkaffer. Paa deres natlige Udflugter — ad Luftvejen — mente man, at de mødtes paa forskellige Bjergtoppe sammen med Djævelen og hans Meddjevle, modtog Instrukser og Tryllemidler og dyrkede en høj Grad af Usædelighed!

En Kvinde behøvede ikke at optræde udfordrende for at blive mistænkt. Blot hun røbede større Kundskaber, end andre Kvinder gennemsnitlig havde, lurede Faren for at blive kaldt en Heks, bragt paa Pinebænken og brændt. Ja, blot hun ved en eller anden Lejlighed havde udtrykt Sympati for en Kvinde, som man ansaa for at »vide mere end sit Fadervor«, risikerede hun at blive draget med ind i Hvirvlen og ende paa Baalet.

Reformationen mangedoblede Djævle- og Heksefrygten

Det lyder allsammen temmelig trist og nedslaaende, men

læg engang Mærke til, hvornaar det skete! Første Gang, man hører om et Heksebaal i Europa, var i 1275, hvor en Kvinde blev brændt i Toulouse i Sydfrankrig for at have øvet Trolddomskunster. Endnu var Hekse ikke noget egentligt Problem. Først i det 15. Aarhundrede begynder Hekseovertroen at tage større Omfang — i Korstogenes Køl-vand var der bragt en hedensk Luftning af Overtro ind over Europa fra Østen, og en lignende Strømning kom via Spanien fra de hedenske Maurer, som dengang spillede en Hovedrolle i Sydvesteuropa og Nordafrika. Alligevel var Hekseuvasenet endnu en svag Begyndelse i Sammenligning med, hvad det udviklede sig til i Reformationens Kølvan og i Kraft af den overdrevne Djævelsfrygt, der var et Led i Luthers Lære. Man frygtede ikke Djævelen synderligt før Reformationen. Man ansaa ham nærmest for en dum og latterlig Figur, der een Gang for alle var overvundet gennem Kristi Lidelse og Korsdød. Men ifølge Luther er Verden endnu til Stadighed undergivet Djævelens Herredømme, og i Bund og Grund fordærvet af ham, og den nyvakte Tro paa Djævelens næsten almægtige Indgriben i Dagliglivet bragte en pludselig og voldsom Stigning i Antallet af Hekse-Processer, Tortur og Baal, der blev frimodig forsvaret udfra selve Bibelen, dels Mose-loven og dels Pauli Breve — det var den første større Følge af Luthers Formaninger om at »fortolke Bibelen hver efter sit Skøn«. Luther selv erklærede sig ofte som en Tilhænger af Heksenes Udryddelse for dermed at kunne tage Kampen bedre op mod Djævelen, hvorimod han ikke har troet paa deres natlige Færd til Bloksbjerg. Da han engang i Dessau traf et sindssygt, 12-aarigt Barn, anbefalede han endog at drukne det, da det kun var »en Kødklump, hvori Djævelen havde taget Sjælens Plads«! I sine berømmelige Bordtaler udtalte han bl. a., at selvom en Heks ikke havde haft Lejlighed til at gøre Fortræd, burde hun brændes alene af den

Grund, at hun havde sluttet Pagt med Djævelen. Denne Indstilling blev siden saa almindelig, at det blev foreslaaet paa en retslig Konference i Wittenberg i 1571—72, at gøre den retslig gyldig.

Ti-tolv Heksebaal daglig i een By

I den Tid, hvor Hekseprocesserne rasede voldsomst, i det første Aarhundrede efter Reformationen, blev der i Perioder brændt Snese af Hekse om Ugen i en enkelt By, ved Brandenburg 10—12 Hekse om Dagen gennem en længere Periode omkring 1590, og hvordan Stemningen var i Danmark og længere nordpaa, hvor der ikke var brændt en eneste Heks inden Reformationen, faar man et Indtryk af ved at læse, hvad *Peder Palladius*, Sjællands Stifts første protestantiske Biskop, skriver om Problemet:

»Trolkvinderne faar nu deres rette Løn, de kunne ikke længe bare sig i Evangelii lyse Dag. De faar nu en Verdens Skam. Af Verden med dem. Det er ogsaa deres fortjente Løn. Man brændte jo lidt tilforn en Hob af dem udi Malmø, udi Kjøge og andensteds. Og høre vi til, at der sidder atter en Hob greben i Malmø og skulle brændes. Udi Jylland og Smaalandene ere mange paa Jagt efter dem som efter Ulve, saa der blev nu nylig og brændt paa Als og paa de andre smaa, omliggende Lande henved 52 Trolkvinder; den ene røber den anden, saa at de følges ad hen til hin Verden!«

Først i det 17. Aarhundrede blev man saa smaat klar over, at Problemet »Hekse« mere sorterede under Lægen end under Dommeren, men da var Tusinder blevet Heksemaniens Ofre. Blandt dem, som mest virksomt søgte at bremse Hekse-Følgelserne, var Jesuitterne *Tanner* og *Spee* og den katolske Præst *Loos*, men de havde saa kraftig en Folkestemning at kæmpe imod, at *Spee* maatte udgive sit Skrift om Spørgsmaalet anonymt, for ikke at risikere Liv og Lemmer. I Rom, den katolske Kirkes Centrum, er der

karakteristisk nok kun blevet brændt een Heks, hvilket skete i 1420.

Kirken paa Vagt mod Hekse-Overtroen

Den katolske Kirke har lige siden det 4. Aarhundrede taget til Orde mod Heksefølgelser, og allerede omkring Aar 900 fordømte den kanoniske Ret Troen paa, at Kvinder om Natten fløj gennem Luften til en Slags Slaffenland, hvilket den betegnede som »djævelsk Vanvid«. Paa den kirkelige Synode i Paderborn i 785 blev endog fastslaaet, at: »Den, som forblændet af Djævelen paa Hedningers Vis tror, at nogen kan være en Heks, og som derfor brænder den foregivne Heks, skal straffes med Døden!« Da Hekse-Overtroen siden blomstrede frem efter Korstogstiden, udsendte Pave *Innocens VIII* en Bulle, hvoraf fremgaar, at ogsaa han var paavirket af Tidens Hekse-Overtro. Men de Tilfælde, hvor Inkquisitionen udfra denne Bulle har anklaget og brændt Hekse, er for det første forsvindende faa i Sammenligning med Hekse-Processerne efter Reformationen, for det andet blev Heksene dømt efter ganske andre Forudsætninger og løsladt, hvis de erklærede, at de angrede deres Forbund med Djævelen — ved de protestantiske Domstole hjalp Anger ingen-ting.

Blev de brændt, var det for deres Vilje til Ondskab, og den har uden Tvivl eksisteret i nogle Tilfælde, selvom de aller fleste maa henføres under Hysteri, Overspændthed eller Sindssygd-

— — —

Med disse Kendsgerninger i Erindring er det maaske Uman-ge værd at tage Spørgsmaalet om Heksefølgelserne op til ny Belysning herhjemme. Den ærlige Historieforskning har forlængst gjort det. Men det tager en fortærende Tid, førend dens Resultater trænger ind i almindelig Folke-Bevidsthed!

-sen.

Første Messe i Æbelholt siden Reformationen

Katolsk Klub har i den forløbne Vinter haft en Række Aftener, der har været helligt Æbelholt Kloster og Mindet om den store fransk-danske Helgen-skikkelse, Klosterets første Abbed, Sct. Vilhelm af Æbelholt. Arkitekt *Schultz*, der har ledet Nationalmuseets Udgravninger af Klosterruinen, har holdt Foredrag om Klosterets Bygnings-historie. Dr. med. *Møller-Christensen*, der har været den egentlige drivende Kraft i Arbejdet paa at drage Æbelholt frem af Glemselen, har fortalt om sine arkæologisk-antropologiske Undersøgelser. Dr. *Møller-Christensen* har gennem en Række Aar med en glødende Iver ofret al sin Fritid og sine Ferier paa dette Arbejde og fortjener derfor danske Katolikkers varmeste Paaskønnelse.

Endelig har Dr. *Reiter* holdt et Foredrag om Abbed Vilhelms Personlighed.

Søndag den 14. afsluttede Klubben sin Sæson med en Udflugt til Æbelholt. Skønt Vejret i den graa og raakolde Morgenstund med den regntruede Himmel var alt andet end straalende, blev det en uforglemmelig Dag i Klubbens Historie. Tidligt startede man med Tog fra København til Hillerød. Herfra gik Turen i Charabanc gennem det bakkede Nordsjællands grønne Marker og Enge til Klostertomten, hvis anselige Ruinpark allerede paa Afstand saas fra Landevejen.

Her blev Selskabet modtaget af Dr. *Møller-Christensen* og hans unge Assistenten. Vi blev straks ført til det ældste Æbelholt Kapel, og Dr. *Møller-Christensen* gjorde kort Rede for dets Historie. Den lille, primitive Teglstenskirke, der var indviet til Apostlen Thomas, og et trangt, lige saa primitivt Bulbus udgjorde det lille Augustiner-samfunds første Munkebo gennem den lange Række Aar, det

tog at opføre det store Klosteranlæg, der afsluttedes af den monumentale 66 m lange Abbedi-Kirke. Her i det lille Kapel har Sct. Vilhelm gennem over 25 Aar daglig frembaaret det hellige Messeoffer. Her foran Alteret døde han Paaskedag 1203, og her laa han begravet, indtil Translationen fandt Sted 1238. Her ved det samme gamle Alter læste Dr. phil. *Pater Alfr. Otto* den første hellige Messe siden Reformationen, medens 2 af Medlemmerne ministrerede. Lysene for Alteret blafrede i Vinden, mens den reciterede Liturgi lød ud over de græsgrøede Ruiner. Da umiddelbart efter Forvandlingen en spinkel Klokke fra en nærliggende Landsbykirke gav sig til at ringe, var det et Øjeblik for os, som om Danmarks Stortid — Højmiddelalderen — lyslevende stod op af Graven. Under Messen var der Fælleskommunion for Medlemmerne. Bagefter bad P. Otto en Bøn for Danmark, og vi sluttede med Te Deum.

Alle, ogsaa vore Værter, der overværede Messen, følte meget stærkt den historiske Betydning af den hellige Handling, der paa dette minderige Sted knyttede Fortid og Nutid saa nær sammen. Dr. *Møller-Christensen* gav Udtryk herfor senere, idet han

bemærkede, at Klostret nok havde været nedbrudt, men ikke afbrudt.

Efter Morgenkaffen, der medbragtes paa Termoflasker, førte Dr. M.-C. sine Gæster rundt i den store Klosterruin og fik Rumme og deres Betydning til at træde levende frem for os. Ikke mindst Kirken, hvis Vestparti med de vældige Taarnfundamenter var afdækkede, imponerede. Flere Grave i Kirken, der var blevet udgravede med Nænsomhed og Pietet, blev demonstreret, og Dr. M.-C. forklarede kort, om hvad Skeletfundene fortalte. Hvad vi saa af Kirkeruinen, kunde ikke undgaa at efterlade et hjerteskerende Indtryk af, hvor brutalt og skaanselsløst Reformationens Kamptid var faret frem mod vor danske Middelalderkultur og dens religiøse Centre.

Efter Rundgangen kørte man atter tilbage til Hillerød, og den medbragte Frokost blev i hyggeligt, kammeratligt Samvær indtaget paa Slotskroen. Alle var enige om, at man var blevet en stor Oplevelse rigere. Formanden foreslog at optage Spørgsmaalet om at vælge Sct. Vilhelm til Klubbens Værnehelgen paa næste Plenarmøde. Der var Enighed om hvert Aar omkring Sct. Vilhelms Dag (16. Juni) at gentage Turen og iøvrigt at arbejde paa at samle til en aarlig Valfart for større katolske Kredse. En saadan skulde for ikke at konkurrere med Haraldstedvalfarten i saa Fald henlægges til Høstens Tid. P. J. R.

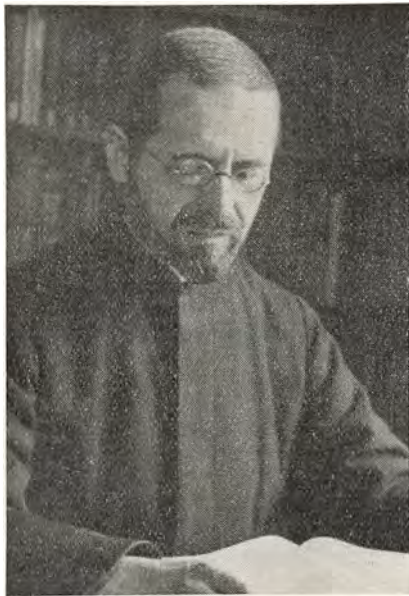

Omkring et Præstejubilæum

En af Ugebladets flittigste Medarbejdere kan den 1. Juli i Aar fejre et Jubilæum: det er paa den Dag 25 Aar siden, at cand. mag. *Pater Frederik Küpferle S. J.* modtog Præstevielsens Sakramente.

Pater Küpferle indtraadte i Jesu Selskab i 1903 og virkede derpaa som Lærer ved Sct. Andreaskollegiet i Ordrup i Aarene fra 1909 og indtil han tog Skole-

embedseksamen i 1914. Efter Præstevielsen i 1917 vendte han tilbage til Ordrup, og da Kollegiet ophævedes i 1920, overtog han Ledelsen af Sankt Knuds Skole, hvis Bestyrer han var til 1929; en Aarrække — fra 1921 — 26 — beklædte han tillige Posten som Rector for Sct. Knuds Stiftelse. Den 1. Januar i Aar udnævntes *Pater Küpferle* for anden Gang til Rector i Stenosgade.

Pater F. Küpferle

Pater Küpferle er kendt og afholdt ikke blot som Skriftefader i Jesu Hjerter Kirke og af de mange unge, der er vokset op og har modtaget deres første Dannelse under hans dygtige og retfærdige Ledelse, men tillige ogsaa i vide Kredse, hvor man lægger stor Vægt paa hans Viden og Indsigt, og hvor man regner med hans Raad; gennem adskillige Aar har han saaledes været en af de mest aktive af de af vore danske Præster, der gennem A. C. har ydet en betydningsfuld Indsats for at klarlægge og forsvare den katolske Kirkes Lære i den akademiske Verden. Til Trods for, at Pater Küpferle beklæder forskellige Hverv indenfor Vikariatet (bl. a. som Censor, hvorved adskillige katolske Forfattere er blevet ham Tak skyldig for gode Raad og Vejledninger), har han alligevel fundet Tid til at knytte sit Navn til en Række Publikationer, deriblandt Oversættelserne af Pave Pius XI's store Encyklikaer, den ny Udgave af den hellige Skrift, hvor Pater Küpferle i en Række Indledninger og Kommentarer har gjort Rede for den kirkelige Bibelvidenskabs nyeste Resultater samt den danske Udgave af Excercitiebogen. Det er endvidere kun faa Numre af Ugebladet, der ikke har bragt Bidrag af F. K. — maatte vi endnu i man-

ge Aar kunne regne med hans værdifulde Medarbejderskab!

Observer.

Pastor Bertlings Bortrejse

Mandag d. 29. Juni forlader Pastor Bertling midlertidig St. Ansgars Sogn, da han er indkaldt til Militærtjeneste. Dagen

inden (Søndag d. 28. Juni) synger Pastor Bertling Levitessen Kl. 10.

Ugebladet slutter sig til alle de Bønner, der fra St. Ansgars Sogn ledsager den afholdte Præst, og som alle munder ud i Ønsket om, at han snart igen maa kunne genoptage sin præstelige Gerning hos os.

Kornet skal holdes nede ligesom vi andre!

Den kolde Forsommer har været bedre end sit Rygte, skriver E. B.

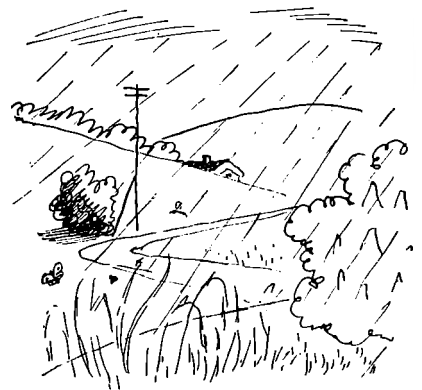
Der har været Glæde paa Landet over al den megen dejlige Regn, der er kommet i dette Foraar i Modsætning til i Fjor og i Forfjor. Bagefter kom der ganske vist Kulde, men vi plejer at sige herude, at Kornet har godt af lidt Modgang i Opvæksten. Det skal hærdes og styrkes ligesom andre levende Væsener for at kunne taale Livets Storme. Faar det alt for megen Medgang, bliver det for blødt og vejt og vil ikke give saa mange Fold, som det er drabeligt til.

For saa vidt skulde alt jo være i Orden til en ordentlig Høst i Aar. For naar man maa fyre i Kakkellovnen midt i Juni, kan man ikke sige, at det saadan er rigtig Sommer, og at Medgangen er overvældende lige i Øjeblikket!

Ikke rart at tynde Roer med Vanter paa, men —

Jeg vil bede de kære Byboere betænke dette, naar de falder i Raseri over det modbydelige Vejr. Det vil dæmpe Gemytterne!

De er jo ikke klogere, desværre, end at de tror, en Landmand ønsker Varme hele Vejen igennem, og det gør han slet ikke. Og de mener, at de gør en god Gerning og er i fuldeste Samklang med hele Agrarvæsenet, naar de skælder ud over Kulden i den skønne Forsommer.

Det var dejligt med al Regnen —

Det kan naturligvis være meget ubehageligt at holde Ferie i Nærheden af Frysepunktet! Men det er heller ikke behageligt at tynde Roer med Overfrakke og Vanter paa, selvom vi ved, at Kulden er godt for *noget*. Den er nemlig ikke god for alt. Roerne f. Eks. gror alt for lidt. Men vi tager alt i Betragtning, og naar vi gør det, saa tror vi alligevel, at det er bedst, som det er.

Skal vi nu ogsaa raabe Hurra for Kulden?

Det maa være dejligt at have det saadan, vil de nok sige inde i Byen. Og det er dog egentlig for galt, at vi nu, efter at vi har taget Regnen med Samfundssind for Landbrugets Skyld, ogsaa skal til at raabe Hurra for

Kulden. Nu bliver de snart for morsomme, de Landboer.

Men saadan er vi nu. Vi tænker mere i Tønder og Fold end i Vand- og Lufttemperaturer paa Badeanstalterne. Vi ved af sørgelig Erfaring fra de sidste to Aar, at alt for fint Ferievejr er dyrekøbt for os — og for Landet. For en halv Snes Aar siden var der en Aarrække med elendigt Sommervejr. Men der var Aar efter Aar en god Høst at bjerge hjem i Laderne. Og der var Græs nok Sommeren igennem til Kreaturerne. At det samtidig var daarlige Aar for Landbruget, er en helt anden Sag. Og i Øjeblikket er der jo i hvert Fald ikke Fare for Overproduktion og Dumping. Det sørger Krigen for. Vi kan ikke nemt faa for meget.

Se, hvor det trives!

Saa vil jeg bede Byboerne — naar de triller ud ad Landevejen paa deres Cykler — om at se godt paa Kornmarkerne og lægge Mærke til, at de er frodige trods det kedelige Vejr, og glæde sig over det med os andre.

Desværre er der ikke megen Hvede at se. Den har Vinteren taget. Men Byg er der Masser af, og den kan godt laves til Brød sammen med Rugen. Og til Flæsk! Og Havren kan blive til dejlig Morgenmad!

Jamen, vi kan nu ikke kende Forskel paa Havre og Byg, siger De. Nej, det er kedeligt nok. Men heldigvis er der nok af begge Dele. Forøvrigt kan jeg fortælle, at Byggen er lysere i Farven end Havren, og at Byggens Blade drejer højre om (*med Solen*) og Havrens venstre om (*mod Solen*). Naar først Aksene kommer frem er det nemt nok. Det har Jeppe Aakjær sørget for! Der er ikke andet, der kan »ringe«, end Havren.

*

Og naar vi saa tænker paa det: Hvor godt Kornet kan gro trods Kulde og Blæst, saa kan vi passende vende Tanken hen mod os selv og erkende, at der er en stor Lighed. Vi har nok

allesammen erfaret, at alt for megen Medgang er slet ikke af det gode. Vi trænger engang inmellem til at holdes nede lige-

som Kornet, hvis det virkelig skal blive til noget med os.

Er det ikke allerede som Vejret er blevet lidt bedre?

E. B.

Anden Del af Fadervor XXIV

Sjette Bøns rige Indhold

Hvem der vil sætte sig ind i sjette Bøns rige Indhold, bør søge at kamme til Klarhed over to Ting. Han skal vide, hvad det vil sige: »at friste en«, og lige saadan, hvordan Udtrykket »at lede ud i Fristelse« skal opfattes.

De fleste vil vel nok mene, at Begrebet »Fristelse« ikke trænger til nærmere Forklaring. Imidlertid har Ordet i vore hellige Bøger haft sin Historie og derfor gennemgaaet en Forskydning med Hensyn til Betydningen. Oprindeligt var det »at friste« det samme som at sætte paa Prøve for at komme til Klarhed over, hvad den, der blev prøvet, vidste eller kunde eller skulde. Man kan derfor ogsaa sige: *ved en »Fristelse« skulde ens Dygtighed fastslaas ad eksperimentel Vej*. Paa denne Maade kan Forældre friste deres Børn og Lærere deres Elever, uden at gøre sig skyldige i noget umoralsk. Kun hos Gud er det udelukket, at han »frister« af den Grund. For hvad skulde der være, som han ikke med fuldkommen Sikkerhed ved paa Forhaand? »Ingen Skabning er usynlig for hans Blik. Alt ligger blottet og aabent for hans Øjne, for hvem vi skal aflægge Regnskab«, læser vi i Hebræerbrevet (4, 13).

Naar derfor Skriften alligevel taler om, at Gud »frister« Mennesker, saa maa Ordet have den Betydning, at Menneskers Dyd skal sættes paa Prøve, for at det kan staa klart, ikke for Gud, men for den prøvede selv og andre Mennesker, om Dyden er ægte eller ikke. Har »Fristelsen« saa godtgjort Menneskets Lødhed, belønnes den heldige

af Gud med Ære og Lykke og anbefales andre til Efterligning. Det er deri, at Gud søger sit Navns Ære og Forherligelse, og det er ene og alene paa denne Maade, at Gud kan »friste«. Lad os se paa nogle Eksempler. I anden Mosebog læser vi: »Herren sagde til Moses: Se, jeg vil lade Brød regne ned fra Himlen til jer, og Folket skal gaa ud og hver Dag samle saa meget, som de daglig behøver, for at jeg kan prøve dem, om de vil følge min Lov eller ej» (16, 4). I femte Mosebog findes et Sted, hvor Gud advarer mod falske Profeter, der ikke er sendt af ham, men som optræder paa egen Haand uden guddommelig Sendelse. Selv om nu disse skulde gøre Tegn og Undere, maa Israelitterne ikke høre paa dem. Gud hindrer ikke den Slags Fristelser, skønt han kunde, fordi han vil sætte sit Folk paa Prøve, for at man kan se, om de elsker Gud af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl (13, 3). Det samme gælder endnu i den nye Pagt. Ogsaa vor Frelser Jesus Kristus taler om falske Profeter, der gør store Tegn og Vidundere og derved vildleder mange (Mt. 24, 11). Det er de Forargelser, som bør komme, »for at man kan blive klar over, hvem af os der er prøvet Dyd« (I. Kor. 11, 19).

I det daglige Liv iagttager vi, at Gud sætter sine Børn paa Prøve, naar han *hjem søger dem med Fattigdom, Sygdom eller anden Modgang*. Han gør det, for at den kristne Taalmodighed kan bestaa sin Ægthedspøve, og for at vi kan være et Eksempel for andre i Opfyldelsen af vore kristne Pligter. Den-

gang Abraham blev »fristet« af Gud og opfordret til at ofre sin Søn Isak, bestod han sin Troskabsprøve paa en saa beundringsværdig Maade, at han indtil Verdens Ende vil staa som et lysende Eksempel paa fuldkommen Lydighed og Taalmodighed. Noget lignende gælder om den gamle Tobias. »Fordi du var Gud velbehagelig, derfor skulde du sættes paa Prøve,« sagde Ærkeenglen Rafael til ham (Tob. 12, 13).

Altsaa Gud »frister« ikke for selv at blive klar over et Menneskes Værd, men for at den prøvede Dyd maa komme for Dagens Lys til Fordel for andre.

De anførte Eksempler viser, at Dyden i Guds Øjne ikke er Leg, men noget meget alvorligt, og at hos ham maa alting være ægte og prøvet.

Endnu mindre »frister« Gud nogen for at lokke ham til Synd. Dette er de onde Aanders Specialitet. De frister Menneskene til det onde, for at faa dem til at give deres Samtykke til det forbudte og derved styrte sig i deres eget Fordærv. Fordi Djævlens egentlige Bestilling bestaar heri, kaldes han i Skriften »Fristeren« (Mt. 4, 3). Han benytter under sin ødelæggende Virksomhed velgennemtænkte Metoder. Snart begynder han med sine Angreb indefra, idet han ophidses vore Lidenskaber og udnytter vore Stemninger. Snart prøver han udefra, d. v. s. ved Hjælp af ydre Ting. Den ene Gang bruger han den Medgang, vi har, for at gøre os indbildske og hovmodige og forlede os til Stolthedens store Synd. En anden Gang maa Modgang holde for, idet han ved dens Hjælp gør os modfaldne eller ligefrem fortvivlede. Af og til er daarlige Mennesker hans Udsendinge og Spioner, navnlig da de mange Vranglærere, som findes i Verden. Gennem dem udstrør han ugudelige Lærdømmes giftige Sæd. Paa denne Maade faar han Folk, hvis Dømmekraft er ringe, og som derfor ikke kan skelne mellem Dyd og Last, Sandhed og Løgn, til at opgive det rette og følge deres Hang til det forkerte og onde, hvorved de

styrter sig selv i Fordærvens Afgrund. Ganske særlig farlig bliver Satan derved, at han i Vranglærernes Mund blander Løgne med Sandhed, ondt med godt, saa de enfoldige lettere kan fanges og narres.

Nu, tænker jeg, er Forskellen mellem de Fristelser, Gud bereder, og dem, den onde Fjende kommer med, tilstrækkelig klarlagt. Gud tilsigter med sine Tilskikkelser altid den kristne Fuldkommenhed og vor evige Lykke. Den onde Aand søger ene og alene vor Fortabelse. Dertil fremkalder han en Kamp i vor Sjæl mellem Pligt og Begær. Han vil, at vi skal svigte den første og tilfredsstillende Begæret for at skaffe os en kortvarig Lystfølelse. Giver vi efter, er vi i Synden og derfor paa Vejen til den evige Fortabelse. Engang imellem opnaar vor Fjende ikke mere, end at vi gør det mindre fuldkomne; saa er der endnu ikke Tale om Synd. Men dette er for ham kun en Mellemstation, han taber aldrig sit egentlige Maal af Syne.

Ogsaa Satans Metoder har deres ejendommelige Karaktertræk. Den ene Gang gentager han haardnakket sine Angreb for derved efterhaanden at bryde Modstandskraften i os. En anden Gang kommer han ganske brat for at overrumple de uforsigtige. Meget ofte lister han sig ad skjulte Veje ind i en Sjæl, saa denne uden at mærke det glider ind i det syndige. Sjældnere oplever man, at Fjenden kommer med saa heftige Fristelser, at man kun med den yderste Anstrengelse kan bevare det overnaturlige Liv. Hyppigere derimod er de lumske Angreb, der optræder under Skin af noget godt. Og saa er der endnu et Tilfælde, der bør kendes. Djævelen opstiller to Fælder paa een Gang, f. Eks. Stolthed og Modfaldenhed. Gaar Sjælen ikke ind i den ene, skal den nok have i den anden. Dette er hans Ræsonnement.

Paa Grund af disse mangfoldige Farer sammenligner Skriften Jorden med en vældig Krigskueplads, paa hvilken der udkæmpes fortvivlede Kampe. Hvis

Guds Bistandsnaade ikke kommer os til Undsætning, er vor Fjende den stærkeste og vi de svageste. Derfor er det altsaa nødvendigt dagligt at bede om Guds Beskyttelse mod Satans Magt og List. F. K.

Valfarten til Haraldsted

fandt i Aar Sted i den genkomne Sommers allerprægtigste Vejr. Trods de ekstra dyre Togpenge var der mødt 300 Deltagere i Valfarten. Og mens det endnu for faa Aar siden var en Sjældenhed at se de helt unge i Processionen, saa dominerer de nu denne. Hovedparten af dette Aars Pilgrimme var omkring de 20 Aar. Man bemærkede ligeledes, at de unge Mænds Antal er stadig voksende, saaledes at der snart er lige saa mange unge Mænd med paa Valfarten som unge Piger. En tredie Ting, som er karakteristisk for de senere Aars Valfarter er Provinsbyernes større og større Deltagelse. I Aar var der en fyldig Repræsentation for Roskilde og Taastrup, og ved Haraldstedvejen stødte et Hold fra Holbæk med Fane til Valfartskaren. Ogsaa K. U. K., København, og Knud Lavards Broderskab, Brønshøj, mødte med Faner.

Igen i Aar deltog Biskoppen i hele Valfarten. Messen i Ruinen blev læst af Pater Alfr. Otto. Ialt deltog ikke færre end 9 Præster.

URBI ET ORBI

Den tidligere finske Gesandt i London, von Gripenberg, er blevet udnævnt til finsk Gesandt ved Vatikanet. — En ny Udgave af det Ny Testamente paa Polsk — beregnet paa polske Flygtninge og Krigsfanger — er udkommet i Vatikanstaten; den hellige Fader har skrevet en Indledning til Udgaven.

og Kirker ligger. Solnedgangen over disse Øer er blevet besunget af Digterne mere end noget andet Sted under Solen — og ikke med Uretle.

Markuskirken, med dens overdaagige Mosaikker og brolagt med Marmor, er det bedste Bevis paa Byens glørværdige Fortid. For tusind Aar siden var Venezia en mægtig og indflydelsesrig Republik, styret af en Doge og en Gruppe Raadsherrer. Dens Domæne strakte sig over en anseelig Del af Nord-Italien og dens Flaade kontrollerede en betydelig større Del af Havel. Venezianske Handelsmænd fandtes over hele den da kendte Verden; venezianske Bankiers var toneangivende i Europa, veneziansk Glas, Guld og Silke solgtes for fabelagtige Priser til Renæssansens Fyrster.

Venezias Skytshelgen er Evangelisten Markus, og ham er den herlige Kirke paa Byens største Plads indviet til. Ifølge en gam-

Land fra sit skræbelige Førlæg, viste en Engel sig for ham og sagde: »Før være med dig, Markus», samt tilføjede, at hans Legeme engang skulde komme til at hvile paa det Sted, hvor han nu stod.

Olte Hundrede Aar senere lykkedes det nogle Venezianere, der var draget ud for at kæmpe mod de vantro, at bemægtige sig den hellige Markus' Legeme og bringe det til Venezia — og saaledes kom Sct. Markus allsa til at hvile paa det Sted, der var blevet ham forudsagt. Over Indgangen til Markuskirken straaer denne Bæreling i Mosaikkernes Guld og Farver Kirken, der er rejst som et Skrin for Sct. Markus' Relikvier, blev paabe-

← Canale Grande med Santa Maria della Salute

gyndt i 830 Markusdomen, i al dens yppige, næsten eventyrlige Prag, danner da ogsaa Venezias Centrum Alle Stilarter, som den krisine Kunst kan opvise, er repræsenteret i dette Vidunderværk, lige fra den gammelkristne Basilikaform til Senrenæssansancen. Desuden har den nære politiske og handelspolitiske Tilknnytning til Byzans og Orienten Formlyde og Farvesans i høj Grad sat sit Præg paa Bygningen: ja, selv Antikken har med sine Skatte maattet bidrage til den hellige Markus' Hyldest: de fire berømte Heste fra Front-facaden bragtes som Bytte med Lihbæge fra det fjerde Korstog.

Markusdomens Nabo er Dogepaladset, et enestaende Eksempel paa den rige venezianske Arkitektur; i Paladsets Sale findes adskillige af Verdens herligste Kunstværker.

Paa begge Sider af Canale Grande grupperer sig skønne Paladser og Kirker. Blandt de sidste først og fremmest Santa Maria della Salute, rejst som Tak for Befrielse fra Pesten. Over Canale Grande spænder ogsaa den berømte Rialto Bro, kendt fra Snyblocks »Købmanden fra Venedig».

Man kunde blive ved at nævne Navne og Steder, der er alment kendt Verden over. Men Midtpunktet i denne Eventyrby er og bliver dog Piazza di San Marco, Stedet, hvor der altid hersker Festslemning. Lige fra det Øjeblik, da den venezianske Flaade i 827 bragte den hellige Evangelists Relikvier hertil fra Alexandria, lige fra da af har San Marco været Byens naturlige Midtpunkt. Banneret med hans Symbol, den bevingede Løve, vøjede ikke blot over Adria, men overallt i den dakendte Verden, hvor Handelsmænd traf sammen. Venezias Beboere var en Slægt af klægtige og mærkelige Købmænd, der nægter at overvejde deres Fordel og derfor satte hele deres Kraft ind paa at naa frem til Marked. Som Frugt af deres kloge Handelspolitik bragte deres Skibe Kostbarheder og Skatte hjem fra Orienten, og saaledes opstod Piazza di San Marcos Herligheder, som vi beundrer den Dag i Dag.

▲ Doge og Markusløve over Indgangen til Dogepaladset

Venezia — Verdens ejendommeligste By — ligger ved Adriaterhavet i den nordlige Del af den italienske Halvø, paa det Sted, hvor Kystlinien danner en bred Kurve, inden den drejer af mod Balkan. Venezia er enestaende i Verden, fordi den simpelthen synes at flyde paa Vandet. Dens 20,000 Huse, Paladser og Kirker er bygget paa Piller, der er rammet ned i Vandet, og paa 117 smaa Øer. Mellem de smaa Øer og Husene findes der et Netværk af omtrent 200 Vandsveje 378 Broer, de fleste af dem af Sten, krydser Kanalene, og mange af Kanalerne er kun passable i ganske smaa Baade; overalt »slikker» Vandet op ad Husmurene og Trapperne, der fører op til Indgangsdørene.

Ind imellem Husene og Paladserne snoer der sig en Labyrinth af Gyder og Passager, der sine Steder vider sig ud til smaa Pladser. Det er sandsynligvis Verdens mest maleriske By, balveret af Canale Grande, ved hvis Bredder de skønneste Paladser

mel veneziansk Tjellan var Sct. Markus paa Vej til Alexandria til Aquileia for at prædike, da han kom ud for Stormvejr, blev slaet ned paa en af de Øer, som Venezia nu er bygget paa. Og da han gik i

Tekst: Acad. (2)

Fotos: Acad. (2)

Jøbe (2)

← Interier fra San Marco

→ Fiskekorvet i Venezia

Venezia

Adriaterhavets Perle

BLANDT SØRØVERE

SANKT VINCENT DE PAUL

19. Juli

ET LYKKELIGT FUND

I den lille By, Dax, i Sydfrankrig sad en Dag i Aaret 1638 en yngre Adelsmand, Hr. Dagos, ved sit Skrivebord i Færd med at ordne en Bunke gamle Breve, som i Aarevis havde samlet Støv paa en Hylde i Biblioteket. Der havde været lidt af enhver Slags. En Del var efter en flygtig Gennemlæsning havnet mellem Brændeknuderne paa den aabne Arne, andre var lagt til Side til fortsat Opbevaring.

Han havde lige udfoldet et Par store, tætskrevne Ark, som viste sig at være et Brev stilet til en vis Hr. de Comet. Det var dateret 24. Juli 1607, var altsaa henved 50 Aar gammelt.

Hr. Dagos saa ikke ud til at være synderligt oplagt til at give sig i Lag med disse gamle Blade, hvis blege Skrift ikke var helt let at tyde. Men han havde ikke læst mange Linier, før hans Ansigt udtrykte den mest levende Interesse, og han kastede hurtigt et Blik paa den sidste Side for at gøre sig bekendt med Brevskriverens Navn.

Der stod — *Vincent Depaul.**)

Hr. Dagos studsede. Navnet var ham bekendt, selvfølgelig! Ethvert Barn i Frankrig kendte »den gode Hr. Vincent«, som han hed i Folkemunde. Enhver vidste, at der var ikke den Nød og det Savn, som Hr. Vincent ikke havde haft Hjerte for og fundet Udvej til at afhjælpe. Men hvordan kom dette Brev her? Og endda et Brev fra hans Ungdomstid.

Da den unge Mand med noget Besvær var kommet det gamle Brev igennem, rejste han sig resolut, tog sin Kappe paa og gik over Gaden til sin Onkel, Domherre de Saint-Martin.

»Jeg har fundet et Brev, som vil interessere jer,« sagde han, saa snart han var kommet til Sæde i sin Onkels Stue. »Et gammelt Brev, skrevet af Hr. Vincent de Paul — i hans Ungdom. Det laa mellem en Bunke Papirer fra min Bedstefaders Tid.«

»Saah? Et Brev fra Hr. Vincents Ungdom. Hvad kan det vel indeholde? Lad mig se det.«

Da Domherren havde læst Brevet, lænede han sig tilbage i Stolen og faldt i Tanker. »Hvor det ligner ham, den gode Hr. Vincent,« sagde han, »hvor det ligner ham!«

»Hvad ligner ham?« spurgte den unge Mand.

»At holde alt dette skjult i 50 Aar! Jeg vidste godt, at han i sin Tid havde haft en Batalje med Sørøvere,

engang da han med en Paketbaad sejlede fra Marseille til Narbonne. Men alt, hvad der ellers staar i dette Brev, har han aldrig mølet et Ord om.«

»Men hvorfor egentlig ikke?«

»Det skal jeg sige dig,« svarede Domherren. »Der er kun een Ting i Verden, som Hr. Vincent er bange for, det er, at nogen skal tænke paa ham eller tale om ham eller gøre den allermindste Smule Væsen ud af ham. At han er blevet en berømt Mand, takket være den Hær af Missionærer, Præster og Søstre, som han har sendt ud til alle Verdens Kanter, det kan han umulig fragaa. Men han har det naive Haab, at hvis han blot tilstrækkelig mange Gange gentager, at han engang »kun var en fattig Bondedreng, som vogtede sin Fars Svin« — at saa skal han kunne faa Folk til at glemme, at han i Mellemtiden er blevet vor Tids største Velgører.«

»Denne Hr. de Comet, som Brevet er skrevet til, ved I noget om ham?«

»Ja, han var Sagfører her i Byen. Det var egentlig ham, som fik Vincent til at beslutte sig til at blive Præst. Han turde først ikke gaa den Vej. Han var bange for Ansvar og for sin egen Uværdighed. Hr. de Comet var som en Far for ham. Derfor har den unge Vincent ogsaa følt sig forpligtet til at aflægge ham Regnskab for de to Aar, da han ikke lod høre fra sig. Det er altsaa disse to Aar, Brevet her giver Besked om.«

»Hvad om vi sendte dette Brev til Hr. Vincent selv?« foreslog Hr. Dagos. »Mon det alligevel ikke kunde more den gamle Præst at opfriske disse Ungdomsminder?«

»Jo — — maaske,« svarede Domherren tøvende, »i alt Fald vil han jo nok læse det. Men hvad han gør med det bagefter, er en anden Sag. Det kunde ligne ham at brænde det for at hindre, at andre fik det at se.«

Den unge Mand rejste sig. »Giv mig Brevet tilbage. Jeg tager en Afskrift. Den kan I sende mig. Om et Par Dage har I mig igen. Det manglede blot, at han skulde brænde mit kostbare Fund. Paa Gensyn.«

En Dag, en Maanedstid senere, modtog Hr. Vincent Brev fra sin gode Ven og Medarbejder, Hr. de Saint-Martin.

Det var en meget gammel Mand, som tog Brevet i sin Haand og begyndte at folde de store Ark ud. »Den gode Hr. Vincent« var nu over de 80. Han var tæret af megen Sygdom og slidt af et langt Livs utrætteligt Arbejde i den lidende Menneskeheds Tjeneste. Men i hans Blik flammede endnu den hellige Ild. Og et mildt og lunt Smil spillede altid om hans Læber.

*) Saaledes skrev Vincent som Regel sit Navn.

Hr. Vincent læste Brevet igennem. Saa rejste han sig fra Stolen, langsomt og med stort Besvær, gik hen til Kaminen — og kastede Brevet i Ilden.

Endnu samme Aften gik der Svarbrev tilbage til Domherren i Dax med hjertelig Tak for venlig Opmærksomhed og med Bøn om at sende ham Originalen, saa snart det var ham belejligt.

Da Hr. de Saint-Martin havde læst Brevet, foldede han det sammen og lagde det ned i en Skuffe. »Det haster ikke,« sagde han halvhøjt — og fortsatte saa sit Arbejde.

Der gik et Aarstid. Saa kom der atter Brev fra Hr. Vincent. — — — Det vilde være Hr. Vincent de Paul overordentlig kærkomment, om Hr. de Saint-Martin vilde overlade ham Originalen til det Brev,

han i sin Tid sendte ham en Afskrift af, og som jo havde sin ganske særlige Interesse o.s.v.

Brevet var dikteret til en Sekretær, da den gamle Præst nu var for svag til at føre Pennen. Sekretæren kendte imidlertid sin Herre tilstrækkelig godt til at vide, hvad der laa bag ved denne indtrængende Anmodning, derfor skrev han hurtigt et Par Ord paa et Stykke Papir, som han lagde ved. Der stod: »Vær forvisset om, at Hr. Vincent kun beder om det omtalte Brev for at brænde det. Lad ham derfor ikke faa det, men send det, om De synes, til Rektoren for Missionspræsternes Seminarium i Paris.«

Det skete.

To Maaneder efter døde Vincent de Paul.

Aarhus besøger Randers

Randers Sct. Michaels Klub holdt Foraarsfest Søndag d. 31. Maj og havde inviteret Aarhus K. U. K. 40 K. U. K.'ere efterkom Invitationen og drog af Sted. De, der cyklede om Lørdagen, fik mest ud af Turen. »Drengene« blev indlagt paa den urolige Gang paa »Hotel Sct. Josef«, 1. Kl. Hotel med »Springmadrasser«, Bad, varmt og koldt Vand, etc., Pigerne blev »kun« indkvarteret privat. Efter Messen Søndag Morgen besaa vi Byen og dens Seværdigheder, de mange morsomme krogede Gader med ældgamle Huse, Kirker, Helligaandshuset og andre Minder fra Randers katolske Fortid. Rundturen sluttede med dansk Militærmusik paa Raadhustorvet, hvorefter Randers katolske Nutid gjorde et dybt og uforglemmeligt Indtryk paa os i Form af de solide og vel-smagende Middage, der var beredt os hos de gæstfrie Værtinder. Efter Middagen kunde der ellers nok have været Brug for en lille Hvil, men Tiden tillod ikke sligt, Festen i Haandværkerforeningen kaldte.

Den blev yderst vellykket, med Prolog, dejlig Sang af to »Randerspiger«, Sketch, Lejlighedssang, og lad os ikke glemme »Kaffemedrigtigkaffe« m. m., saa vi lige kunde

naa at faa Aftensmaden, inden den festlige Afslutning paa Majandagterne i Jesu Hjerter Kirke.

Endnu var Dagens Program ikke helt udtømt; der ventede os en Overraskelse i Form af dejlige varme »Melchiorspøiser«, men saa gik Turen ogsaa hjemad, efter en syntes vi, altfor kort Dag.

Dansk katolsk Ungdom har Grund til at være taknemmelig for, at en lille Flok som S. M. C. for-maar at bringe et saa vellykket Stævne i Stand. Gamle Venskaber opfriskes og nye dannes til fælles Gavn for Ungdommen og Kirken. Nu haaber vi paa stadig godt Samarbejde med Randers, Silkeborg og Horsens, og hvorfor ikke Aalborg? Foreløbig skal Aarhus K. U. K. til Processionen i Horsens d. 14. Juni, og derefter kommer Turen til Øm Kloster, og saa haaber vi at faa Lejlighed til at se Ungdommen fra disse Byer hos os engang sidst paa Sommeren.

Indsamlingen til Feriehjemmene

Sjette Bidragliste

I sidste Uge er yderligere modtaget:

E. R., Kbhvn., 5 Kr.

Ialt er nu modtaget 165 Rugbrødsmærker, 48 Franskbrødsmærker, 58 Sukkermærker, 15 Smør-

mærker, 121 Grynmærker, 80 Haandsæbemærker og 42 Vaskepulvermærker.

Hjertelig Tak! Men Indsamlingen maa stadig fortsætte.

K. U. K.-Festen paa Amager

Søndag d. 14. Juni afholdt Katolsk Ungdoms Klub, Amager, en Fest til Fordel for Feriebørnene fra Sct. Annæ Skole. Det var første Gang den nystiftede Forening stod som Arrangør af en større Sammenkomst, og Formanden Hr. Leo Karup benyttede derfor Lejligheden til at præsentere Klubben for Menigheden.

Aftenen bød paa et righoldigt Program. Et Orkester spillede op, og derefter vekslede Tale, Musik, Sang, Film og Oplæsning, indtil Aftenen endelig sluttedes af med en smuk Recitation.

Foreningen kunde glæde sig over det gode Besøg, der lovede godt for Fremtiden, og som foranledigede et fint Overskud til Feriebørnene.

J. B. P.

Academicum Catholicum

Student-Sommerlejr 25. Juni—4. Juli.

A. C. holder Sommerlejr paa Langø ved Odense Fjord i Dagene 25. Juni—4. Juli. Lejrens Postadresse er: A. C.'s Sommerlejr, Langø pr. Martofte, Fyn.

Egen Fabrik

for

HOSPITALSSENGE

og

HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i

SENGEUDSTYR

HVIDEVARER

GARDINSTOFFER

ULDTEPPER

m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

LEDIG

Liturgisk Kalender

Juni-Juli.

28. S.*) 5. Søndag e. Pinse.

(rød) APOSTLENE ST. PETRUS OG ST. PAULUS (971); 2. Bøn: Søndagen (670), 3. Bøn (kun i st. Messer): St. Ireneus (964); sidste Evangelium: Søndagens (671).

29. M. ST. PETRUS OG ST. PAULUS (971).

30. Ti. St. Pauli Ihukommelse (976); 2. St. Petrus (789), 3. St. Johannes Døbers Oktav (957), 4. For Paven ([122]).

1. O. VOR HERRES JESU KRISTI DYREBARE BLOD (978); 2. Bøn (kun i st. Messer): St. Johannes Døbers Oktavdag (957).

2. T. Jomfru Marias Besøgelse (980); 2. Bøn (kun i st. Messer): St. Processus og St. Martinian (982).

3. F. † St. Leo II (983); 2. St. Petri og St. Pauli Oktav (972), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven; sidste Evangelium: ([54]).

4. L. 6. Dag i St. Petri og St. Pauli Oktav (983); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Paven.

5. S. 6. Søndag e. Pinse (673). (grøn)

*) Søndag den 28. Juni afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt af Peterspenge.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kasserkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67,

København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Kiærulff træffes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

Kristi Legemsfest i Horsens

Søndag den 14. Juni afholdtes i Horsens Kristi Legemsfest Procession. For den, der ikke har oplevet denne Procession udenfor deres Kirke eller uden for Kirkens egen Grund, skriver jeg dette, at de dog en Gang maatte opnaa at deltage i en saadan og lære at kende den Oplevelse og Lykke, det er.

Jeg har, som mange Begyndere i Horsens og andre Steder, hvor Processionen føres ad en Bys Gader, prøvet dette, at være angst og bange Aftenen før Processionen, fordi man Dagen efter skulde ud for alle de undrende og forskende Blikke fra Bekendte og Ubekendte, der stod langs Processionens Vej, men jeg har ogsaa oplevet, at man glemte dem alle til Hobe, fordi selve dette at følge Vor Herre Jesus Kristus var saa gripende en Tanke, saa alt andet og uvæsentligt forsvandt fra ens Bevidsthed. Jeg har endeligt ogsaa, med mange andre, oplevet dette, at man nu Aftenen før Processionen ikke længere er angst, men glæder sig oprigtigt, træffer sine Forberedelser som til en lykkelig Fest og gaar til Højmesse som til en af Aarets allerstørste Festdage. Og fordi mange her i Menigheden nu efterhaanden føler saadan, er al Sensation ved Processionen saa godt som bortvejret, og en alvorlig, dybt fælles Følelse fylder os alle, naar vi faar Lov til at føre Vor Herre gennem Byen ad de Veje, vi færdes paa i det daglige.

Processionen indledtes med Levitmesse, som blev sunget af Pastor Geertz-Hansen, der i sin Tid, sammen med Sognepræst Pastor Hillebrand, gennemførte den første Kristi Legemsfest Procession til Sølst. I sin Prædiken talte Pastor G. H. indtrængende til sin gamle Menighed om Alterets allerhelligste Sakramente.

Da vi stillede op til Processionen med udensogns Deltagere fra Aarhus, Silkeborg, Vejle, Randers og Herning, var den brede Nørregade fyldt til Trængsel af Mennesker, der stod stille og værdigt omkring os, mens vi fandt vore Pladser: de unge og Børnene med alle de smaa hvidklædte Blomsterpiger og Søstre foran Baldakinen, de tilreisende Gæster og selve Menigheden bagefter. Under stadig Salmesang, afbrudt af et enkelt Litani og Rosenkransen, gik vi (ialt 375 Deltagere) langsomt og højtideligt de ca. 3 km ud til Sølst, hvor der var

pyntet smukt med Blomster og Flag. Mange Ikke-Katolikker fulgte næsten hele den lange Vej. Ingen Bemærkninger hørtes eller Antydning af Demonstration, og man maa dog huske, at for en Ikke-Katolik er denne Procession ganske uforstaaelig, de allerfleste aner ikke, hvad Monstransen omslutter, altsaa skyldes deres gode Holdning over for Processionen udelukkende Respekt for den Kirke, den repræsenterer. Alene det er værd at glæde sig over.

Efter Sakramental Velsignelse blev Monstransen henstillet i Brødrenes Kapel, og vi sang endnu en Salme sammen, inden Processionen som saadan opløstes.

Ved et Friluftsmøde om Eftermiddagen talte Pastor G. H. igen, og atter tog han sin gamle Menighed om Hjertet, fordi han ikke sparede sig selv, hverken sin aandelige Indsats eller sin Stemme. Endnu en Gang gav han os noget at tænke over, noget at huske og arbejde med, og det skal siges med det samme, at det var der mange, der var glade for, for ikke faa var nemlig kommet langvejs fra, hele Familier paa Cykle, netop Folk, der ikke kan naa til Messe saa ofte, og som derfor trænger dobbelt til at faa Stof til Eftertanke og Efterlevelse.

Pastor Geertz-Hansen slog med stor Kraft fast, at Familien som saadan er Led i Guds Ordning, altsaa guddommeligt, og Ægteskabet derfor ubetinget uopløseligt, trods al menneskelig, tilsyneladende retfærdig, Protest mod dette. I en særlig Henvendelse til de tilstedeværende Unge talte Præsten haandfast om den moderne Ungdoms Fristelser og om den katolske Ungdoms Pligt til at føre an i godt Eksempel ved at sige Nej til disse. Endelig talte Pastor G. H. om Børnene og Forældrene og disses Rettigheder og Pligter over for hinanden, han mindede om Kirkens Fordømmelse af Fosterdrabet og foreholdt Forældrene deres Ret til at bestemme deres Børns Skole og deres Undervisning i Religion. Netop i disse frygtelige Tider er det dobbelt fornødent, at Børnene faar den Ballast, som en sand katolsk Opdragelse giver. Dette havde selv protestantiske Familier i København forstaaet efter d. 9. April 1940, hvorfor mange havde sat deres Børn i den katolske Central-skole.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Denne korte Omtale giver intet Indtryk af Talen i sin Helhed, den skal høres, og vi, der har hørt den, kunde ønske, at mange katolske Familier og Unge vilde faa Lejlighed til det samme.

Og saa er Dagen gaaet. De mange med de lange Hjemveje bryder op. Tomme Madkurve og Børn foran og bag paa Cyklerne — en træls og trættende Hjemtur staar for, men

ingen er trætte i Øjnene, glade stimler de endnu en Gang sammen om Præsterne og siger Tak for i Dag. De tilrejsende Unge samles med vore egne unge, indtil Togene gaar. Nogle gaar samtalede omkring, andre faar en Haandboldkamp i Gang. Samværet er godt og hjerteligt, for man har haft en god Dag sammen, og man ser allerede frem til og haaber paa en lignende om et Aar.

der er den katolske Ungdoms Opgaver i Dag. Vi maa ikke sidde som en passiv Flok, der venter paa, at Vejen skal blive beredt for os. Vi skal være aktive og levende i vor Tro, for at vi — naar Tiden kommer — kan være rustede til at bygge Fremtiden op paa kristne Principper. Senere paa Aftenen læste Onkel Verner en morsom Historie af Maglekilde Petersen, og Lotte Fobian sang smaa muntre Sange af Erik Bøgh. I de 2 Minutter talte Ruth Hansen om de unges Stilling til Kristendommen, naar de kommer ud af Skolen, og det, der bør være den katolske Ungdoms Arbejde. Alexander Koch appellerede paany til at støtte Frank Andersens Fond. Formanden takkede derefter alle for den forløbne Sæson og udtalte Haabet om at se alle unge med deres Familie, Venner og Bekendte til Klubbens Foraarsfest.

K. U. K. i Foraarsmaanederne

Lørdag d. 7. Marts holdt Pater J. Wolfisberg S. J. et meget interessant Foredrag om Linklædet i Turin, det Klæde, hvormed man mener Jesu afsjælede Legeme blev dækket i Graven. Foredraget, der blev ledsaget af Lysbilleder, virkede som en udmærket og gribende Fasteprediken, og de mange Unge, der var mødt, har sikkert faaet et godt Udbytte af dette Foredrag. Der blev arrangeret en Intelligens-

prøve mellem 10 unge Piger og 10 unge Mænd, der skiftevis blev stillet overfor forskellige Spørgsmaal, de skulde besvare. Det vakte stor Tilfredshed (paa Sværdsiden), at de unge Mænd gik af med Sejren. I de 2 Minutter fortalte Tove Prüser lidt om Filmen »Guds grønne Enge« og Niels Frederiksen talte om Fasten.

Lørdag d. 21. Marts var der Studiekredsmøde med Emne 7. og 10. Guds Bud. Indledere var Lissie Barfred Petersen og Knud Rasmussen. Mange aktuelle Problemer i Tilknytning hertil blev drøftet. Lotte Lassen Landorph fortalte i de 2 Minutter lidt om Kristi Legems Korsriddere. Jørgen Barfred Petersen rettede en fornyet Appel til Medlemmerne om at melde sig som Gildeledere til Sct. Knuds Gilde.

Lørdag d. 25. April. Studiekredsmøde med Emne 8. Guds Bud. Indledere var Tove Prüser og Albert Petersen. Emnet gav Anledning til god Diskussion. I de 2 Minutter fortalte Birgitta Samuelsen kort om Kongregationernes Historie og opfordrede alle, der endnu ikke var Kongreganister, til at slutte sig til en Kongregation. René Nielsen talte om at være i Herrens Tjeneste, og hvordan vort hele Liv bør være en Gudstjeneste.

Fredag d. 1. Maj deltog en stor Del af Klubbens Medlemmer i Stævnet i Helsingør.

Lørdag d. 9. Maj havde vi saa vort sidste Fællesmøde i denne Sæson. Dette Møde blev særlig festligt ved, at Hs. Excellence Biskoppen kom uanmeldt og ønskede at overvære Foredraget. Dette blev holdt af Pater Johs. Samuelsen S. J. under Titlen »Typer i Ventesalen«. Foredraget, der var aktuelt og meget interessant, beskæftigede sig med Nutidens forskellige Typer af Mennesker, der saa at sige befandt sig i Ventesalen. Nogle sad blot passivt bag nedrullede Mørklægningsgardiner og tænkte kun paa at slaa Tiden ihjel, andre mærkede Uroen udenfor og vilde gerne være med i det store Opgør. Derefter talte Pater Samuelsen om det,

Pædagogforbundet

Retræte under Ledelse af Pater P. D. Steidl C.s.s.R. afholdes paa Rygaard i Tiden 5. August Aften til 9. August Morgen. De Deltagere, der ønsker det, kan blive efter Retræten til Samvær med Kolleger hele Søndagen d. 9. August. Damer kan bo paa Rygaard under Retræten, mens Herrer maa sove ude i Byen. Pris for Deltagelse er 12 Kr. (de der bliver om Søndagen betaler 15 Kr.), og Deltagerne bedes medbringe Rationeringsmærker samt af Bøger »Exercitiebogen« og »Kristi Efterfølgelse«. Damerne maa tillige medbringe Lagner og Haandklæder. Tilmeldelse snarest til Forstanderinden, Rygaard, Bernstorffsvej 54, København, Hellerup.

Dødsfald

Vor kære Far, Svigerfar og Oldefar, forhenværende Cigarmager

Albert Rosbach

er afgaaet ved Døden d. 18. Juni 1942.

Børnene.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

R. I. P.

Vor elskede, ejegode Mor og Bedstemor, Enkefru

Florentine Dederding

f. Krüger,

er stille hensovet den 20. Juni 1942.

Børnene.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
 NØRREGADE 15 TELF. 9270

KLOSTER TONIC
 -den danske Aperitif!

Peter Hansen

Tømrer- og Snedkermester.

Adolfsvej 6 . Gent. 424

Udf. Arbejdet ved Assumptionsklostret Rygaard

Katolsk Boghandel

Stenosgade 3, Vester 3930

Bønebogsbilleder, Postkort og større Billeder i smukke Farver, lige hjemkommet. Meget smukt Pavebillede Farvetryk 50×65 cm Billigt. Krusifiks 40 cm, hvid Kalipasta Figur, faas paa sort krideret Træ eller Egetræ, Pris Kr. 5.50. Fors. over hele Landet

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
 Valkendorfgade 34-36
 Tlf. 778 - 728

Frygtelige Udsigter

En lille Betragtning
over den menneskelige
Selverkendelse
af
Brændglasset

Nu skal jeg fortælle Dem en Historie, sagde Fuldmægtigen og saa sig om i Selskabet. Det skete netop paa det kritiske Tidspunkt, hvor alle Samtaleemner var sluppet om, saa man aandede befriet op og heftede Blikket spændt og taknemligt paa ham. En underlig gammel Fisk var han jo — gammel Original, fuld af tossede Vaner. Men kunde han redde Stemningen, kunde man virkelig tilgive ham en Del siden.

Fuldmægtigen rømmede sig.

— Jeg har en gammel Halvkusine, sagde han. En gammel Original, fuld af mærkværdige Vaner, bl. a. er hun besat af en umættelig Videbegærlighed. Hun fik mig meget imod min Vilje forleden trukket med til et Møde i »Ligaen til Fremme for den personlige Friheds Udvikling hos Mindreårige«. Men aldrig saa snart havde vi taget Plads i Salen, før hun greb mig i Armen.

— Sikken en Forsamling, hviskede hun forfærdet, og jeg tør nok antyde, at det var en særpræget Forsamling — Typer, som man nu engang træffer i visse Former for Foreninger, ikke sandt? Men det bedste er, at Kusine Hanne er den sjoveste af dem allesammen, hun ved det bare ikke selv. Og da vi havde tilbragt halvanden Time med at lytte til, hvad der kan siges til Fordel for den personlige Friheds Udvikling hos Mindreårige, rejste vi os og listede ud. I Garderoben greb hun mig igen i Armen.

— Tænk, hvis man skulde blive saadan! udbrød hun og stirrede

paa mig med et flaksende, forfærdet Blik ved Tanken!

— Ha, ha, lo Selskabet, og Stemningen var reddet i den Omgang. Men paa Vejen hjem greb Apotekerens Skolebestyreren i Armen og saa skiftevis fra ham til Repræsentanten.

— Tænk, om man skulde blive som Fuldmægtigen, sagde han med et lunt Smil.

— Skaan mig! raabte Repræsentanten ud i de nattestille Gader, og de tre Herrer fik sig en ekstra Latter, der først ebbede ud, da de havde naaet Apoteket, og Apotekerens forsvandt ind gennem sin Port. De to tiloversblevne Herrer fulgte Resten af Vejen.

— Den menneskelige Selverkendelse er ikke stor, filosoferede Repræsentanten. Naar jeg skal sige min oprigtige Mening, maa jeg sige: »Tænk, om man nogensinde skulde blive saadan et aandsfraværende Vrøvlhovede som Apotekerens.

— Det var lige netop, hvad jeg selv gik og spekulerede paa, smilede Skolebestyreren.

Næste Dag til Morgensang rømmede Skolebestyreren sig betydningsfuldt, før han nævnedes Nummeret paa Dagens Morgensalme.

— Jeg har konstateret til min Beklagelse, sagde han og mønstrede Forsamlingen, at en Flok Drenge fra tredje og fjerde Underklasse har knust en Rude hos Repræsentant Mortensen, da de forleden spillede Fodbold, uden at vedkende sig deres Forsyndelse bagefter. Hr. Repræsentant Mortensen har med god Grund beklaget sig til mig over det skete. Begge Klasser vil derfor for det første blive straffet med to Timers Eftersiddet i Dag, for det andet vil det blive dem forbudt at deltage i Weekend-Turen paa Lørdag og Søndag!

Hans og Ole sad sammen til Svedetimen, de var to af Synderne.

— Surt Opstød, den Repræsentant, mumlede den ene.

— Ja tænk, hvis man skulde gaa hen og blive saadan, udbrød den anden.

— Uha, sukkede de i Kor.

VELKLINGENDE!

En ung Forfatterinde *Grelhe Heltberg* har fornylig udgivet en Digtsamling, hvor bl. a. forekom følgende Linier:

Thi den, som ikke længer leve gad,
for selv at glæde sig, men kun for andre,
kan heller ikke gøre andre glad,
saa lidt som den der bare vilde vandre
sig selv til Glæde, helt kan blive glad,
saa længe han er ligeglåd med andre.

Det er velklingende og talentfuldt skrevet, og hvor er det bundfalsk Livskunst! Det er en gylden gammel kristen Leveregel, at Kærligheden søger ikke sit eget, og i Helgenskaren har vi et Utal af ly-

sende Eksempler paa, hvor glade de Mennesker blev, som helt holdt op med at leve for »at glæde sig«. Frans af Assisi er en af dem iblandt dem, hvis Glorie rækker længst udover Verden, og Hundreder træder i hans Spor — allesammen Mænd og Kvinder, der vidste, at St. Augustin havde Ret, naar han sagde: »Hjertet er uroligt, indtil det finder Hvile i Gud!« Og Mennesker, som erfarede sig til gennem Smerter og Prøvelser, at Hvile fandt Hjertet først helt, naar det helt havde opgivet at søge sit eget.

Det ser bestikkende ud ved første Øjekast, naar ungdommelige Livsfilosoffer lancerer ny — og nyoppudsede ældre — antikristelige Leveregler. Men kik paa dem en Gang til og bank lidt paa Skallen! Saa klinger de hult.

En Ring

i Sandet

Vi modtager stadig fra Læsere Beretninger om Hjælp i vanskelige Situationer gennem den hellige Antonius' Forbøn. Skulde andre Læsere have Lyst at sende os Beretninger om lignende Oplevelser, er det velkomment. Men vi beder dem venligst tilføje Indsenderens Navn og Adresse til Redaktionens Underretning. Her er igen en fængslende lille Antonius-Beretning fra det virkelige Liv:

For en Del Aar siden var jeg sammen med min afdøde Mand, hans Forældre og nogle gode Venner taget en Tur til Vesterhavet en straalende Sommersøndag. Som naturligt var badede alle. Min Svigerfader var den sidste, der kom op fra Badet; hans Mine røbede Bekymring, og Forklaringen var den, at han havde mistet en Ring, han havde baaret fra sin Ungdom, en Signetring, som havde stor Affektionsværdi for ham. Instinktmæssigt gav alle sig til at lede efter den paa Strandbredden, men selvfølgelig uden Resultat, for hvad der er tabt i Sand, lader sig vanskeligt genfinde. Imidlertid fjernede jeg mig et Øjeblik fra det øvrige Selskab, og bad med Tillid en inderlig Bøn til den hellige Antonius. Da jeg atter nærmede mig den søgende Gruppe, ser jeg saa meget som et Knappenaalshoved Guld i Sandet, jeg bøjer mig ned — og tager Ringen op til stor Forbavselse for de Omkringstaaende. Bortset fra min Mand og mig var det lutter Protestanter; ikke desmindre fortalte jeg, hvem der havde hjulpet mig og hvorledes det var gaaet til, og langt fra at trække paa Smilebaandet, syntes Selskabet, og ikke mindst min Svigerfader, ret betaget af det forefaldne.

Jeg kunde citere mange Eksempler paa Hjælp fra denne elskelige Helgen, hvis Forbøn har saa stor en Magt.

B. B.

FREDAG!

Jeg elsker Fredagen. Det er en Kærlighed af den Slags, der begynde med Had. Jeg kunde ikke fordrage Fredagen til at begynde med. Det var den Dag, hvor man mindedes Lidelsen og spægede sit Kød en Smule, ikke overvældende, men altid nok til, at der var Savn over Dagen, og Savn er saa dræbende — fandt jeg.

Det er ikke til at sige, hvordan det kom sig, at jeg pludselig kunde lide den. Fredag er den Dag nu, hvor jeg faar gjort alt det, jeg ikke har Energi til de andre Dage — de smaa Overvindelsers Dag, Dagen, hvor jeg tager det Tag i mig selv, som ellers langsomt glider mig af Hænde fra Mandag og fremefter. Fredag er Dagen, hvor det gaar op for mig igen og igen, at for at glæde sig over Tingene maa man undvære dem nu og da, og Lørdag staar det hele for mig i fornyet Glans.

Jeg ved slet ikke, hvad jeg skulde gøre uden Fredag!

Den anden.

Sognepræsten af Ars sagde:

I Verden skjuler man Himlen og Helvede — Himlen, thi hvis man kendte dens Skønhed, vilde man for enhver Pris komme derind — Helvede, thi hvis man kendte dets Rædsler, vilde man for enhver Pris undgaa at komme der.

*

Vore Fejl er som Sandskorn ved Siden af Guds Barmhertigheds høje Bjerg.

*

Man har allerede her i Livet en Forsmag paa Himmel, Helvede og Skærsilden. Skærsilden findes i de Sjæle, som ikke er afdøde fra sig

selv — Helvede i de Hjerter, som er onde, og Himlen hos dem, som er forenet med Gud.

*

For vort Legeme er Døden kun en Storvask.

*

For dem, der elsker Gud, er Prøvelserne ikke Straffe, men Naadegaver.

*

Man kan lide paa to Maader: af Kærlighed og uden Kærlighed. De Hellige led alt med Taalmodighed, Glæde og Udholdenhed, fordi de elskede. Vi lider ofte med Vrede, Trods og Modløshed, fordi vi ikke elsker.

I SKUMRINGEN

Det dufter fra alle Steder
— Skumringen er saa blød og øm.
Kan du høre, et Vuggebarn græder
et Sted mellem Leg og Drøm.

Det sner med Lind og Syrener,
en Stjerne-Brokade i Gangens Grus
Dér gik en tungsindig Ener
— dér blev der Lys i et Hus!

Kom, lad os fange dem sammen,
hver Duft og hver Linje, hver spæd lille Lyd.
Saa blir Skumringen Rammen
om en skælvende Tusind-Fryd!

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffsvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½

Nordsjælland

<i>Asserbo</i> (»Friheden«, Skovbovej)...	8
<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2., 3., 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
-----------------------------------	---------------------------------------

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10
<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

St. Annæ Sogn

Sønd. 29. Juni Kl. 10 Gudstjeneste i Dragør.

Aarhus Opland

Søndag d. 28. Juni (Peter og Paul):
Odder: Kl. 10¼ (9¼ Alterg.)

Bønnens Apostolat

Intentioner for Juli Maaned:
Samvittighedsfuldere Overholdelse af Budet om Søndags- og Helligdagsmessen. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i Oceanien.

Retræte

for engelsktalende Damer.

Paa Rygaard afholdes fra Mandag Aften d. 13. Juli til Fredag Morgen d. 17. Juli en Retræte ledet af Pater C. C. Martindale S. J. Tilmeldelser sendes til Priorinden. For Opholdet betales 15 Kr. Det nye Testamente og Rationeringskort medbringes.

K. U. K. Amager

afholder sidste Fællesmøde i denne Sæson Lørdag d. 27. Juni. Der bliver Tale af Pater *Samuel-sen*, *Verner Stabehl* læser op. De to Minutter holdes af *Connie Bjerg* og *Knud Nielsen*. Det praktiske Arrangement foretages af Gr. II.

Sommerlekturen

Læser De Fransk? Saa skulde De en Dag se vore Hylder med fransk katolsk Litteratur. Det store belgiske Forlag Desclée de Brouwer har stillet et omfangsrigt Udvalg af deres Bøger hos os. Der er lige fra Thomas Aquin og Maritain til den letteste Underholdningslektüre. Desuden en righoldig Samling af de henrivende illustrerede Børnebøger.

En katolsk Børnebog

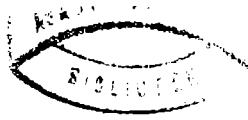
Den lille Eventyrbog med Helgenernes Barndom og Ungdom maa Deres Børn have. Eller forær den til en lille Protestant. Der er en sjælden Kraft og Renhed i disse Skikkelser, som kan blive Børnenes Forbillede langt op i Alderen. Bogen er dejligt illustreret. Farvet Omslagsbillede. Kr. 2,00.

Messebogen

faas stadig i Rejseindbindingen med rundgaaende Lynlaas; stærk og praktisk. Se herind, ring eller skriv.

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Katolsk

Ugeblad

Omkring

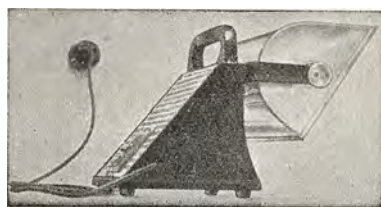
SAKRAMENTSKIRKENS Jubilæum

Mennesker kan opdrages

Luthers Syndsbegreb

I »Gifthulen«

Munkemel

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København
Telf. 4229

Aarhus
Telf. 6545

Leverandør til de katolske Hospitaler

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØB KOKS

NØRREGADE 15

TELF. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryesgade 106

Telefon Central 408

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori

Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353

Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

W. Staack

Malermester

Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Bock og Olsen ved L. H. Olsen

Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester

Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161

Telefon Ryvang 1100

Udf. Arbejdet ved Centralskolen

Malerfirmaet Axel Seehusen

Tagensvej 97

Telefoner: Central 3670 og Taga 3670

Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

MOLIN^S

Gardin-,

Stof- og

Strømpe-

farver

Hjemmefarver

Trykkeriet DANMARK

ved Tjæder Nielsen

Brolæggerstræde 11 . Central 2979

Wibrandsvej 75 . Amager 3986

Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

CHR. ANDERSEN

Elektroinstallatør

Lyngbyvej 30 H . Ryvang 1905

Lev. til Assumptionssøstrene

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg

Nyt og Reparationer

Højdevej 10 . Telefon 69

Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe

1.39 Kr. pr. 1/2 kg.

Altid friske Smaakager

R. Wilhelm

Bageri og Conditori

Frederikavej 18 . Tlf. Goth. 1371

Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Købke's

Reproduktionsanstalt

Vester Voldgade 91

Klicheer i fineste Udførelse

Malerfirmaet **Gustav Lehnert**

Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y

Alt Maler-

og Tapetsererarbejde udføres

Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Sjællands Kul-Import A-S

Vestre Boulevard 37

Palæ 7850 . 7849

Luthers Syndsbegreb

Der er i den senere Tid offentligt blevet fremsat Udtalelser, som tyder paa, at man i Nutidens Protestantisme har fjernet sig ikke saa lidt fra Luthers Syndsbegreb.

Saaledes udtalte Professor, Dr. theol. I. C. Jacobsen til »Kristeligt Dagblad« i Anledning af hans 80 Aars Fødselsdag:

»Jeg har længe betragtet Luthers Syndsbegreb som noget for Luther individuelt, overspændt, ikke som noget, der skal høre med til det normalt kristelige. Man bør vogte sig for at fremelske en overspændt Syndsbevidsthed og unaturlig Ruelse hos Ungdommen, men i Stedet vække den naturlige Skyldbevidsthed ved at henvise til Guds vidunderlige Verden, som Mennesket desværre selv har saa travlt med at ødelægge.«

Nu maa det imidlertid erindres, at der er en logisk Sammenhæng mellem Luthers Opfattelse af Synd og hans Opfattelse af Naade. Det er i det hele taget karakteristisk for den lutherske Lære, at den kun forstaas paa Baggrund af Luthers personlige Krise og personlige Vanskeligheder. Idet L. kommer til det Resultat, at vi Mennesker ikke kan andet end synde, er det haabløst for ham at tro paa en virkelig Renselse for Synden gennem Syndsforladelsen. I Stedet forkynder han saa, at Synden skjules af Guds Barmhjer-

tigheds Kaabe. Den er der stadig, men Gud ser bort fra den. Herved fjerner hans Naadebegreb sig milevidt fra det katolske Naadebegreb. Hans Opfattelse af Bodens Sakramente, som han forkaster som Sakramente, har ogsaa sin naturlige Sammenhæng med hans Syndsbegreb. Hvis Luther har været overspændt, og hans Syndsbevidsthed har været usund og alt-saa falsk, er det saare skæbnesvangert for hele den protestantiske Tankegang, og det maa give tænkende Protestanter en meget stor Utryghed overfor det lutherske System som Helhed.

At der i Folket ganske stille af sig selv er sket en Revision i Retning af katolsk Tankegang (paa dette som paa andre Punkter) møder vi et overraskende klart Udtryk for i Dr. Nøjgaards Anmeldelse af Dr. Reiters sidste Lutherbog (Dansk Teologisk Tidsskrift, 5. Aargang, 1. Hefte, Gads Forlag).

Han skriver:

»Det vilde have sin Interesse at undersøge, hvorvidt der indenfor de nuværende lutherske Kirker er nogen Forstaaelse for den særlige lutherske Teologi med dens Opfattelse af Menneskets Syndighed og Guds Naades Eneraaden, eller om det kun er visse depressivt anlagte Teologer og Lægmand, som holder den gamle Gryde i Kog og af Pie-

tetshensyn tolereres af de øvrige, hvis praktiske Fromhedsliv faktisk beror paa en Teologi, som ikke er den populær-katolske særlig fjern.

En saadan Besindelse vilde efter min Mening føre til en berettiget Kritik af Luthers Teologi (men rigtignok ogsaa af det sædvanlige praktiske Fromhedslivs Grundlag!) og vise en større Økumeni i Læren, end Kirkerne officielt bærer til Skue.«

Naar Dr. Nøjgaard taler om en Opfattelse, som »ikke er den populær-katolske (Tankegang) særlig fjern«, tror vi han lige saa godt kunde have skrevet, at den staar selve den katolske Tanke nær. Blandt andet, at vi i udstrakt Grad har Mulighed for at modstaa Synden, og at vi kan opnaa en virkelig Helbredelse af Synden.

Da jeg en Gang for snart længe siden kritiserede et andet Punkt af den lutherske Lære her i Bladet, fik jeg et Brev fra en fynsk Kordegn, som venligt, men indstændigt bad mig om at undlade saadan Kritik, da vi Kristne, især i disse Tider bør holde sammen.

Hertil maa jeg bemærke, at Sandhedens Erkendelse er saa vigtig en Sag, at intet bør hæmme den. Det broderlige Sindelag mellem alle Kristne behøver ikke og bør ikke ændres af en rolig og saglig Drøftelse.

C. B.

Mennesker kan opdrages

Kan Kvinder lave Mad?

Jeg vender bestandig med Glæde tilbage til den gamle græske Forfatter, som spurgte, om noget Menneske kunde forestille sig en *Kvinde* lave *Mad* ... Bemærkningen glæder mig, for naar man udtrykker Forhaabninger om store Ændringer i det menneskelige Samfund i Lighed med dem, vi har beskæftiget os med i denne Artikelserie, siger Folk altid med et smerteligt Suk: »Aa, men De kan aldrig ændre Menneskenaturen! Bedrageri, 'højere' og 'lavere' Samfundsklasser, Griskhed og Krig har været til lige fra Verdens Begyndelse og vil altid være til.«

Som kristne Mennesker maa vi jo ogsaa indrømme, at Troen ikke antyder noget om, at denne Verden, moralsk eller materielt, nogensinde vil blive en fuldendt Verden — for den »nye« Himmel og Jord kommer først, naar hele denne Verdens Historie er udløbet. Indtil da er det stadig muligt for Individet at være Individualist, d. v. s. begære mere end sin egen Part og bruge Svig eller Vold for at opnaa det. Og saa er der ogsaa Djævelen ... Psykologisk er vi ogsaa indefra og udefra Genstand for en umaadelig stærk »Suggestion« fra vor egen Fortid, fra »krystalliserede Traditioner« og det Eksempel, som heldige Slynghler har givet. Men den gamle græske Overbevisning om, at Evnen til at lave Mad simpelthen ikke fandtes i den kvindelige Natur, trøster mig alligevel — det er muligt, at vi mener noget hører med til Menneskenaturen, og det er ikke rigtigt, eller at Menneskenaturen mangler visse Egenskaber, som den i Virkeligheden har.

Torturen før og nu

Det er naturligvis ikke vor Sag at »forandre« Menneskenaturen: Gud har skabt den, og saa

længe Mennesket vedbliver at bestaa af Legeme og Sjæl, vil dets menneskelige Natur være saadan, som den nu er. Men det er klart, at Gud ogsaa skabte Menneskenaturen saaledes, at den kan opdrages og udvikles; og eftersom han gav os Forstand og fri Vilje, har han gjort os selv til sine Medarbejdere paa denne Opgave. Derfor nytter det ikke noget at benægte, at Menneskenaturen kan opdrages baade hvad angaar dens Følelser og dens Principper og til en vis Grad dens Praksis med. Og den offentlige Mening kan opdrages, selv om den private Praksis er sen til at følge med.

Vi har f. Eks. opgivet Brugen af Tommelskrue og Pinebænk, baade som Forhørsmidler og som Metoder til at more en Tyrann. Dog kender vi en hel Del til Brugen i en anden Verdensdel af Tredie Grad overfor mulige Vidner eller skyldige Personer, og selv om vi tager alt muligt Hensyn til Overdrivelser i »Rædsels-Beretninger«, kender enhver af os sikkert gennem helt paa-lidelige Kilder — ja, vi faar det jo ogsaa officielt at vide af Radioen — Eksempler paa saa grufulde aandelige og fysiske Torturmetoder, at de stiller den Slags Historier fra »uciviliserede« Dage helt i Skyggen, simpelthen fordi det, der blev gjort i gamle Dage, ikke var værre fysisk set, og det, der gøres i vore Dage, er langt mere udspekuleret videnskabeligt, i langt større Stil og udøves af Mennesker, som hævder at staa paa Kulturrens højeste Trin.

Lad os indrømme, at Gorillaen og Tigreren, Hyænen og Slangen findes i os allesammen og ikke saa langt nede under Overfladen. Vi kan ikke *forvandle* os selv, men vi kan lære at beherske vore Lidenskaber eller i det mindste have en vis Politikontrol med dem, helst øvet af den offentlige Mening, men om nød-

vendigt med Magt. Nutildags brænder vi ikke Hekse og tror ikke engang paa dem (skønt jeg ikke kan se nogen filosofisk Grund til at lade være), og ej heller brænder vi Kættere, endskønt det er uendelig meget værre at forgifte et enfoldigt Menneske med en usand Tanke end at give ham Blaasyre — men det sidste halvandet Aarhundrede har givet os en Hang til den Tro, at ingen Tanke er ubetinget sand — gid vi kunde slippe løs fra den Vildfarelse!

Samarbejde efter Principper

En hel Del Ændringer kan derfor ske med normale Menneskers Opfattelser, om ikke med deres Natur, og en god Del af deres Opførsel kan hjælpes til at blive mere velordnet, skønt vi hverken kan eller skal ønske at kunne bortfjerne Instinktet.

Jeg er derfor glad over, at der viser sig større Muligheder end før for en almen og kraftig *Ret-telse* af falske Idéer, som havde sat sig fast i de forrige Slægtled. Danske Aviser havde fornylig en Meddelelse om Samarbejde mellem Katolikker, Anglikanere og »Frikirker« i England i Anledning af en Tale af Biskoppen af London, Dr. Fisher. Der stod ikke alt i Bladene, selv om det var rigtigt, hvad der stod; og Biskoppen gav jo heller ikke noget udtømmende historisk Tilbageblik, saa meget tog sig nyt ud, skønt det ikke var det; ligeledes blev en Række Distinktioner, Biskoppen gjorde, ikke nævnt i Bladene, da de ikke var af særlig Interesse i Danmark, undtagen for Katolikker. Nedenfor anfører jeg de vigtigste Fakta, skønt jeg maa begrænse mig til et kort Omrids og ikke kan tilføje Datoer, da jeg savner de nødvendige Bøger.

Engelske Katolikker og sociale Spørgsmaal

Baade før og efter de store sociale Omvæltninger i England, der oprindeligt skyldtes den »industrielle Revolution«, havde mange følt Smerte over de fatti-

ges Kaar. Wilberforce og Slavehandelen. Lord Shaftesbury, der endnu som Elev paa Harrow saa en Fattigbegravelse o. s. v. Katolikkerne var til en Begyndelse helt optaget af Kampen for at opnaa Retten til at leve et taaleligt fælles Liv. Bagefter blev de uheldigvis ganske hypnotiseret af den Tanke, at den anglikanske Kirke paa en Maade repræsenterede England (hvad den aldrig har gjort undtagen paa Papiret); de samlede deres Opmærksomhed om at bevise, at den anglikanske Ordination ikke var gyldig (hvilket aldrig var Stridens Kærne), og ved Hjælp af Kirkefædre (som kun de Lærde havde hørt om og som enhver kunde sige, at han ikke vilde tro paa) at bevise, at Guds Moder var Genstand for Dyrkelse i det 5. Aarhundrede o. s. v.

Father Platers Arbejde

Leo XIII, som havde en særlig Evne til at fatte Betydningen af Kendsgerninger, saa snart de blev vist ham, begyndte imidlertid med Hjælp af Kardinal Mermillod, Biskop Ketteler og andre at skrive sin ypperlige Række sociale Encyklikaer. Mange Katolikker følte sig forvirrede over dem, andre blev vrede, de fleste gav ikke Agt paa dem. Dog ikke alle. I England skrev den fortræffelige Økonom C. S. Devas: »Nøglen til Verdens Fremskridt«. Mænd som de Mun, Léon Hermel og nogle Belgiere og Tyskere støttede ham. Omkring 1900 forudsaa min Kollega C. D. Plater (der endnu ikke var Præst) ligesom ogsaa Mrs. V. Crawford, Miss M. Fletcher, J. Brittan og andre, hvis Navn er forsvundet (som Sten forsvinder i Grundmuren), hvori Fremtiden laa for det katolske Læg-apostolat (ak! det burde have været Nutiden), og de grundlagde ikke blot den katolske Kvindeliga, men ogsaa det katolske, sociale Gilde, der har haft uberegnelig Indflydelse i England.

Under forrige Krig boede jeg i Oxford i Hus sammen med Father Plater. Jeg oversatte Benedikt XV's Fredspunkter for ham og skrev en Kommentar til hans

Forslag. Det blev solgt Snesevis af Tusinder paa et Par Uger — udenfor Biografer og andre Steder. Plater gik straks i Samarbejde med andre Trossamfund (ikke mindst Kvækerne) i Forsøget paa at *popularisere Principper* angaaende den menneskelige Natur og dermed den menneskelige Retfærdighed, Næstekærlighed og Fred. Jeg mente ikke, dette var af større Værdi; og begejstrede Ikke-Katolikker var noget utaalmodige overfor den langsomme Nøjagtighed i det principielle, som Katolikker maa holde fast ved. En forvirret Velmenighed fører ingensteds hen.

Imidlertid skrev Kardinal Bourne paa Grundlag af et Udkast af Father Plater en Hyrdeskrivelse, der blev kendt som »Arbejdernes Frihedsbrev« og fik national Betydning. Saa døde Father Plater pludselig paa Malta af et overanstrengt Hjerte, og Bevægelsen sygnede hen. Menneskelige Lidenskaber (Hævn) og menneskelige Reaktionen (Udsvævelser eller ren og skær Udmattelse) hesejrede eller skjulte alle sunde, langsomme Forberedelser til en bedre Fremtid.

Tre Dokumenter, der skabte Røre

Snart stod det klart, at en ny Krig var uundgaelig, men hvis man sagde det, blev man kaldt en Pessimist, ingen Gentleman og ingen Kristen. Alligevel var en Bevægelse »Tro og Liv« begyndt blandt Ikke-Katolikker straks efter forrige Krig og var aldrig helt svundet hen. Katolikker bemærkede ikke dette Forsøg paa at faa Religionen til at betyde noget for livsvigtige Spørgsmaal, men i voksende Grad talte og skrev de *til hinanden* om Fremtidens Forhaabninger og Farer.

Og saa udrød den nuværende Krig. Lige før jeg kom til Danmark havde tre — og *kun tre* — Udtalelser grebet England stærkt og dybt. Pius XII's første Encyklika, som alle var enige om havde dybere Virkning end noget andet paveligt Dokument si-

den Reformationen — en ledende Artikel i *Times* om religiøs Opdragelse (helt katolsk i sin Aand) — og en Radiotale af Kardinal Hinsley (siden udgivet som Bog). Kardinalen, der blev tappert støttet af f. Eks. Lektoren i Pædagogik ved Londons Universitet, startede en Bevægelse under Navnet »Aandens Sværd« (som ogsaa var Bogens Titel, hvis den ikke siden er blevet ændret). Dette udviklede sig hurtigt. Ikke-Katolikker, der instinktmæssigt brugte Ord og Vendinger saasom »Frihed« og »Individets Værdighed«, begyndte at finde *Grunde*, som retfærdiggjorde deres Instinkt og gav Hold i deres gode, men vage Aspirationer. Der blev lokalt og sporadisk appelleret til Katolikker, for at de skulde give Oplysninger om deres filosofiske Opfattelse af Mennesket, dens aandelige Grundlag og dens politiske og økonomiske Konsekvenser. Saa udsendte den Hellige Fader sine Fredspunkter, og det blev bekendt, at Præsident Roosevelt studerede Encyklikaerne (og det gjorde han vel i. De gamle Principper fra Evangelierne, fra det 5. Aarhundredes kanoniske Liv og middelalderlig engelsk borgerlig Liv var af Flygtninge ført med til Amerika og er bygget ind i U. S. A.'s Konstitution som et væsentligt Element). Man kan finde Genklange i selve det »Atlantiske Frihedsbrev«. Fornylig har vi hørt næsten ordrette Citater i amerikanske og engelske Udtalelser af Mænd, der planlægger Fremtiden. *Endelig* nøjes Katolikker ikke med at tale til *hinanden*, men deres Ord bliver ofte citeret af Mennesker, som ikke ved eller ikke bryder sig om at erkende, hvem der først udtalte dem; deres Principper om Menneskenaturen, Autoritet, Retfærdighed etc. bliver atter en Bestanddel af den *offentlige Bevidsthed*.

Opdragelse er altsaa mulig

De forstaar, hvad jeg vil med dette. Menneskenaturen kan udmærket godt opdrages, hvis nogen vil gøre sig den Ulejlighed at belære den. Katolikker mener,

at de har meget at lære om praktiske nutidige Detaljer, og meget at fortælle andre om evige Principper, som de og kun de har udtænkt gennem næsten 2000 Aar. Hvad der er sket i England er, at dette er blevet *erkendt*. Samarbejde i saadanne Ting bliver nu anset for en *given Sag*, faar officiel Anerkendelse og er ikke mere »lokalt og sporadisk«. Dette har i sig selv intet at gøre med »Genforening« af »Kirkerne« eller med andre (lige saa autoritative) Lærestykker saasom den Ubesmittede Undfangelse eller med Treenigheden. Samarbejdets nøjagtige Rækkevidde bør defineres. Men det findes, og dets Værdi for Fremtiden kan blive uberegnelig stor.

Det er sikkert og vist, at hvis vi kun har fromme Tilskyndelser til at hjælpe os (»Gaa i Messe om Søndagen«), saa kan vi frelse vor Sjæl og i en vis Grad »give et godt Eksempel«, men vi giver i saa Fald ingen direkte Bistand til den kommende Verden (hvis Udsigter, allerede nu, er saa frygtelige), og vi vil paa alle Punkter blive slaaet af Mænd, hvis Idéer er falske, men hvis Motiver er stærke, f. Eks. »Jeg vil tjene alle de Penge jeg kan« eller »Staten er min eneste Autoritet« eller »For Guds Skyld, slæb ikke Gud med ind i praktiske Sager«.

Vor Opgave er derfor den at tale til Verden, saa den forstaar os.

C. C. Martindale S. J.

To Minutter Videnskab

Geologi og Skabelse

Geologien lærer, at vor Jord er bleven til i en langsom Dannelsesproces, der har staaet paa i mangfoldige Millioner af Aar, og stadig bliver Jorden ved med at omdannes af de samme Kræfter, der virkede hele Tiden og omtrent med samme Hastighed. Først var Jorden meget varm og flydende. Med Afkølingen størknede Overfladen. Sidetryk taarnede Bjerge op, og efter yderligere Afkøling begyndte Vandet at nedbryde disse og aflejre Materialet i Have og Søer. Denne Proces gentoges flere Gange: Fornyet Tryk hævede nye Lag i Vejret som Bjerge, og saa blev det deres Tur at nedbrydes af Luft og Vand, Kulde og Varme o. s. v. Resultatet er Jordens nuværende Lagdeling og Udseende.

Efter Biblen skal Gud have dannet den tørre Jord og Vandet een Gang for alle og anvist hver sin Grænse, der ikke maa overskrides. Det lyder poetisk, men er det sandt, spørges der? Geologien siger noget helt andet. Hvad skal man holde sig til?

Hvad Jordklodens Dannelse og Udvikling angaar, maa man holde sig til Geologiens sikre Resultater. Biblens Skabelsesberetning har, som vi allerede (K. U., S. 374) har set, et helt andet Formaal end at undervise os i Naturvidenskab. Og naar Biblen synes at gaa ud fra et bestemt Verdensbillede, saa er dette blot Illustration og Iklædning for det religiøse Tankeindhold, som Gud gennem Biblen vilde meddele os.

Det religiøse Tankeindhold af Skabelsesberetningen bliver det samme, om Verdens Skabelse er fuldendt paa een Dag eller paa seks Dage eller paa Aarmillioner. I hvert Fald er det *Gud*, der var virksom ved Skabelsen, siger Skriften os. Om han opbyggede Jordens Skorpe Lag for Lag i uhyre Tidsrum, eller blot sagde: »Vandet under Himlen samle sig, saa det faste Land kommer til Syne«, og det saa skete i Løbet af et Øjeblik eller en Dag, dette gør ikke nogen Forskel for vor religiøse Betragtning: I hvert Tilfælde siger Skriften, at vi bør se Gud som

Skaber af Alting; ja, selv Jorden og Vandet er skabt af den ene og samme Gud, som ogsaa skabte Mennesket. Og alt er godt, for selve Gud, Skaberen, saa, at det var godt. Her læres Monoteisme og Optimisme; her tages afgjort Standpunkt imod den forasiatiske, pessimistiske Dualisme, der lod alt Stof blive frembragt af en ond Aand. Nej, siger Skriften saa klart, at ethvert Barn kan forstaa det: alt er godt og skabt af den gode Gud, selv Jorden og Vandet og deres vældige og ofte saa uhyggelige Kræfter.

Man har i ældre Tid (for ca. 50 Aar siden) ofte fra teologisk og fra geologisk Side bestræbt sig for at bringe Overensstemmelse til Veje mellem Biblens Skabelsesberetning og Jordklodens geologiske Tilblivelse. Talrige og meget snilde er de Formodninger, man fra snart det ene og snart det andet Hold fremsatte. Bekendt er den i sin Tid berømte franske Geolog *de Lapparents* Ord: »Hvis jeg paa 40 Linier skulde nedskrive Geologiens sikre Hovedsætninger, vilde jeg afskrive Skabelsesberetningen, som den fortælles i første Mosebog.«

I hvert Fald viser dette Ord med al ønskelig Tydelighed, at en med Geologien saa dybt fortrolig Forsker som de Lapparent ikke ser nogen Modstrid mellem Videnskaben og Troen. Geologien og den aabenbarede Skabelsesberetning udelukker ikke hinanden; men i Stedet for at lade Biblen fortælle os Geologi, foretrækker vi med Leo XIII og S. Augustin og med det overvejende Flertal af katolske Teologer at lade dem supplere hinanden: Geologiens sikre Resultater siger os, hvordan Naturkræfterne har opbygget Jorden. Skabelsesberetningen supplerer dette Billede, ikke med ny geologisk Viden, men gaar dybere til Bunds i Problemet, idet den siger os, at det er Gud, der virker gennem Naturkræfterne. Filosofisk udtrykt: Geologien er Videnskaben om Jordens Tilblivelse ved de sekundære Aarsager (d. v. s. Naturkræfterne); Biblen peger paa den første Aarsag, der virker gennem alle Natur-

kræfter: »I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden. Og Gud saa, at *alt* var godt.«

J. Wo.

En sandfærdig Beretning om

En Mor

I den lille østrigske Landsby var Mølleren kommet ulykkeligt af Dage: Møllevingen havde ramt ham i Brystet og knust det. Nu stod hans Kone tilbage med seks Børn; det ældste var ni Aar, det yngste kun ni Maaneder.

»Jeg tager Michael til mig som min egen,« sagde Møllerens Broder efter Begravelsen; men Moderen trykkede Drengen ind til sig. »Det er pænt tænkt af dig, Peter; men jeg vil ikke af med nogen af dem.«

Det var et næsten uoverkommeligt Arbejde, Mølleren havde efterladt sin Kone. Hele Mølleriet, et Savværk ved Floden, en Gaard med tolv Køer, vidtstrakte Marker og Enge. Hun tog fat med Mod og Energi; men det blev for svært, særlig da hun maatte stole for meget paa sine Folk, og de benyttede sig deraf paa en lidet pæn Maade. Til sidst maatte hun forpagte Savværket og en Del af Jorden bort; men det sparede hende ikke for Bekymringer, thi Forpagtningsafgiften var mindre, end hun selv maatte betale i Renter af de Hypotheker, Mølleren i sin Tid havde taget. Men ogsaa andet ondt vältede ind over den unge Enke; den ene tunge Sorg fulgte paa den anden. Et halvt Aar efter Mandens Død døde en af hendes smaa Piger; et Par Maaneder efter en til, og Aaret efter mistede hun den sidste lille Pige.

Det var i Virkeligheden en kristelig Heltegerning, at Moderen ikke et Øjeblik tabte sin Tillid til Gud. Hendes ældste Søn, som har optegnet hendes Livs Historie, fortæller, hvordan hun i særlig trange Timer tog Børnene med op paa Loftet. Her stod et

højt Krucifix, som engang havde været et Vejkors, og foran det bad hun saa sammen med sine Børn. Trods alt sit Arbejde foretog hun hvert Aar en Valfart til et kendt Guds-Moder-Valfartssted. Naar en Tigger bankede paa hendes Dør, havde hun altid en lille Gave til ham, hvor vanskeligt hun end sad i det. Hvis Drengene saa bagefter gjorde sig lystig over Tiggeren, sagde hun alvorligt: »I Himlen kommer han maaske til at straa- le langt smukkere end vi.«

Efterhaanden bragte hendes Godgørenhed, hendes Flid og Nøjsomhed Velsignelse med sig, saa at Forholdene blev bedre for hende og Børnene.

Den ældste Søn skulde have Møllen. Michael, som var syv Aar yngre, var saa velbegavet, at Sognepræsten raadede Moderen til at sende ham paa Gymnasiet. Hun vidste rigtignok ikke, hvorfra hun skulde tage Pengene dertil, men den Tanke, at Michael maaske engang kunde bli-

ve Præst, gav hende Mod til nye Ofre. Dog prøvede hun aldrig paa at paavirke Drengen ved at tale til ham om sit store Ønske. Men saa meget des lykkeligere blev hun, da han kort før sin Studentereksamen fortalte hende, at han vilde være Præst. Ganske vist maatte hun saa undvære ham i syv lange Aar, mens han studerede i Rom; men den Dag, han endelig kom tilbage som nyviet Præst, kunde hans Mor sige: »Det er mit Livs lykkeligste Dag.« Senere fortalte den yngste Søn sin Broder, at hver Aften ved Sengetid gik Moderen med Vievandskarret i Haanden uden for Huset og gjorde Korstegnet med Vievandet mod Syd, i den Retning, hvor Michael var, saa at han ogsaa kunde faa hendes moderlige Velsignelse.

Sine sidste fem Leveaar boede hun sammen med Michael; og da hun skulde dø, var det hendes egen Søn, der gav hende de hellige Sakramenter.

Anden Del af Fadervor XXV

Om at lede ud i Fristelse

Denne Gang skal vi forklare det for et vesteuropæisk Øre mærkeligt lydende Udtryk: »Led os ikke ud i Fristelse«. Det har virket forvirrende og kan endnu den Dag i Dag virke forvirrende paa dem, som ikke er vant til orientalsk Sprogbrug. Efter Kirkens Lære er Meningen naturligvis den: Vi beder Gud om at bevare os for Syndens Fare, eller om, at vi dog ikke ved at give vort Samtykke lader os overvinde af Fristelse og saaledes gaar ind i den, eller kort og godt: Vi beder om, *at vi ikke maa bukke under i Fristelsens Time*. Der kan slet ikke være nogen Tvivl om, at dette er Bønnens Indhold.

Men Ordene »at lede en ud i Fristelse« kunde i og for sig ogsaa forstaas paa en anden Maa-

de endnu, nemlig om dem, *der gaar ud paa at lokke os i Synd*, for at vi derved maa miste det overnaturlige Liv, der giver Adgang til Guds evige Rige. Naturligvis kan jeg ikke og maa jeg ikke bede Gud om at lade være med at lokke mig i Synd og evig Fortabelse. For aldrig nogensinde leder Gud os i Synd paa denne Maade. Det vilde være en gudsbespottelig Tanke, at Gud skulde være Aarsag til Synd for nogen. »Han hader jo alle dem, som gør Uret« (Sl. 5, 6), og Apostlen Jakob siger med rene Ord: »Ingen maa, naar han fristes, sige, at han fristes af Gud. Lige saa lidt som Gud selv fristes af det onde, lige saa lidt bringer han nogen i Fristelse. Men hver især fristes man, naar man drages og lokkes «af sin

egen Begærlighed« (Jakob I, 12—14). Hvis Ordene: »Led os ikke ud i Fristelse« skulde betyde: vær ikke Aarsag til Synd, kunde de ikke staa i Fadervor, men burde snarere henvendes til vor Frelses Fjender.

Men som Følge af orientalsk Sprogbrug og Tankegang anvender Skriften disse Ord ogsaa om dem, der ganske vist ikke selv frister til Synd og heller ikke giver Anledning til en Fristelse, *men som paa den anden Side ikke hindrer en Fristelse, der kommer fra tredje Mand*, skønt de godt kunde afværge den. Om

**Døren ud mod
den store katolske Verden**
aabner UGEBLADET for Dem hver Uge gennem et afvekslende Udvalg af Artikler af aktuel, orienterende eller underholdende Art samt gennem autentisk Nyhedsstof og Reportage fra Rom og Verden — Urbi et Orbi

Kort sagt:

For at være i Kontakt med Kirkens levende Liv herhjemme og ude omkring i Verden maa De abonnere paa

Katolsk + Ugeblad
Danske Katolikkers Blad

dem, der handler saaledes, kan man saa sige, at de tillader eller rettere sagt, at de finder sig i, at andre bukker under i Fristelsen. Paa denne Maade lader Gud rigtignok de gode og fromme blive fristet, men aldrig uden samtidig at yde sin Bistandsnaades Hjælp. Aldrig staar vi og vor Viljesfrihed alene overfor vore Fjender. Herren er altid med dem, der har god Vilje og kæmper ærligt, og han hjælper dem til ikke at falde eller snuble eller blive svage. Kun naar vi selv gør os uværdige til denne guddommelige Beskyttelse, kan det ske, at Gud for vore Synders Skyld ved en retfærdig, men hemmelig Beslutning overlader os til os selv og vore Fjender. Saa ender Kampen mellem os og vor Frelses Fjende med et dybt og sørgeligt Fald paa vor Side. Jo længere og stærkere et Menneske modstaar Samvittighedens Stemme og gør det modsatte af, hvad denne hyder eller forbyder, desto mere trækker Gud sig tilbage fra den ulydige, og desto sjældnere og ringere bliver det overnaturlige Lys og den overnaturlige Kraft i Kampen mod det onde, som Gud plejer at give sine lydige Børn. Saa kommer den Dag og det Øjeblik, da de onde Aander benytter sig af denne Forladthed, angriber den for højere Hjælp blottede Sjæl og hurtigt kan glæde sig over et stort Nederlag, fordi Gud hindrer dem ikke, skønt han godt kunde. Det er nu det første, vi skal tænke paa, naar vi beder sjette Bøn i Fadervor. Vi søger Hjælp mod den Fare, at Gud overlader os til vore stærke Modstandere, fordi vi muligvis har gjort os uværdige til hans Naade.

Der er endnu et andet Tilfælde, hvor Orientalerne kan sige om Gud, at han »leder ud i Fristelse«. Skænker han os nemlig sine store og mange Velgerninger, hvorved vi skulde frelse vor Sjæl, *men misbruger vi dem til vort eget Fordærv*, saa bliver Guds Godhed paa en Maade til en Fristelse for os. Vi ligner den fortabte Søn, der kun søgte at tilfredsstille sit eget utøjlede Begær og derfor faa Dage efter, at den gode Fader havde skiftet

Formuen med sine Sønner, samlede alt sit, rejste bort til et fjernt Land og satte det hele over Styr i et udskejende Liv (Lk. 15, 3 f.). Dette var ikke sket, hvis Faderen havde vægret sig ved at give ham Pengene. Foruden dette Eksempel er der flere andre, som vi godt kender, fordi vi oplever dem saa tit.

Til de største Velgerninger fra Guds Side hører den *Sandhed og Naade og Lov, som Kristus har bragt os. Sandheden* faar vi f. Eks. gennem den hellige Skrift. Men hvad gør Vranglærerne og de mange Hundreder af Sekter af den? Apostlen Petrus svarer: Den guddommelige Visdom, som findes i den hellige Paulus Breve og i de øvrige Skrifter, »bliver fordrejet af ukyndige og ubefæstede Folk, og det til deres eget Fordærv« (II. Pet. 3, 16). Vi ved, at gennem de hellige Sakramenter tilflyder der os det guddommelige Liv eller den *helliggørende Naade*. Men hvordan behandler en Del Mennesker disse Naademidler? Ved sakrilegisk Brug nedkalder de Guds Forbandelse over sig. Hvad Herrens *hellige Lov* kan give Anledning til, skildrer den hellige Paulus i Romerbrevets 7. Kapitel. »Engang,« siger han, »levede jeg uden Lov (d. v. s. som ganske lille Barn kendte jeg endnu ikke Samvittighedens Stemme), men saa snart Loven kom, (da jeg naaede Skelsaarene), blev Synden levende (d. v. s. vaagnede det syndige Begær i mig) og jeg døde (Syndens Død). Da gjorde jeg den Erfaring, at det Bud, som skulde føre til Livet, netop førte til Døden« (9—10). Ja, saa sørgeligt kan det gaa til i det menneskelige Liv!

Et meget grelt Lys falder i saa Henseende paa *Byen Jerusalem*. Profeten Ezechiel skildrer, hvorledes Gud havde overøst denne By med alle Slags kostelige Gaver og Smykker, saaledes at han gennem Profetens Mund kunde sige til den: »Din Dejlighed var fuldendt ved de Smykker, jeg udstyrede dig med« (16, 14). Men i Stedet for at takke for de mange Naadesbevisninger og i Stedet for ved deres Hjælp at opnaa den evige Salighed, hvor-

til de jo var givet, gjorde Byen noget helt andet. Den gengældte godt med ondt, viste Gud den største Utaknemmighed, tænkte ikke paa andet end paa at nyde Øjeblikket og brød sig ikke om de evige Goder og haabede heller ikke paa at opnaa dem. Lige saa utaknemlige mod Gud er alle de Mennesker, der modtager af ham rigelige Gaver for derved at kunne gøre det gode, men som misbruger dem til Synd og Last, uden at Gud dog straks griber ind og hindrer det.

Af det, vi nu har hørt, kan vi drage *en meget vigtig Følgeslutning angaaende den hellige Skrift*. Ikke saa sjældent benytter denne visse Udtryk, som skal betegne, at Gud forholder sig nærmest passiv, men som, taget i egentlig Forstand, betyder en

Aktivitet eller Virksomhed. I II. Mosebog staar der f. Eks. om Gud: »Jeg vil forhærde Faraos Hjerter« (7, 3). Profeten Isajas bliver af Gud opfordret til at »gøre Hjertet sløvt« paa det israelitiske Folk (Is. 6, 10). I Romerbrevet siger den hellige Paulus, at Gud hengav Hedningerne til deres skændige Lidenskaber og deres forkastelige Sindelag (1, 26—28). Disse og andre Steder skal ikke udtrykke, at Gud personlig bevirkede det onde, men at han ikke satte sig imod det onde, som Menneskene selv gjorde.

Efter denne Redegørelse bliver det nu let at klarlægge sjette Bøns egentlige Indhold og Mening. Men det er vi nødte til at vente med til næste Gang.

F. K.

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har vel overstaet en lettere Influenza og har paany i de sidste Dage givet forskellige Audienser.

Under overvældende Deltagelse fejrede Berlins Katoliker i Søndags den hellige Faders 25-Aars Bispejubilæum ved en højtidelig Gudstjeneste i Sct. Hedvigsdomen i Rigshovedstaden; Berlins Biskop, Grev Konrad von Preysing, holdt ved denne Lejlighed en bemærkelsesværdig Tale, som vi skal referere i næste Uge.

Fra det fjerne Østen —

Solskinsøerne i Stillehavet er blevet draget med ind i Verdensbranden og er blevet Krigskueplads. Talrige Missionsstationer er ramt af Krigen, men Missionærerne fortsætter ufortrødent. Ovenfor ses Maorier-Ministranter fra New Zealand og til venstre underviser en Maristpater paa Salomonøerne en indfødt i Bogtrykkerkunstens Mysterier; Patrene driver her et lille Trykkeri. (Fotos: Academia).

Et kvart Aarhundrede SAKRAMENT

Ved et af de mest trafikerede Gadekryds i Hovedstadens tættest befolkede Bydel, Nørrebro, paa et Sted, hvor Titusinder af Københavnerne dagligt haster forbi, ligger *Sakramentskirken*. Den statelige Kirkebygning med de to ens Taarne rejstes midt under forrige Verdenskrig, i Aarene 1915—17, for Midler, der af den utrættelige Pastor Anton Neuvel var samlet ind dels i dennes Fædreland, Holland, og dels herhjemme. Allerede nogle Aar i Forvejen var der — ved Siden af den centralt beliggende Plads, der var udset til Kirken — blevet rejst en ny og tidssvarende Skolebygning, hvor nu Centralskolen har til Huse. Kirken

▲ Sakramentskirkens Facade

← Interiør fra Sakramentskirken — saaledes som den ser ud i Dag

opførtes efter Tegninger af den hollandske Arkitekt Jan Stuyt, og i 1917 — for 25 Aar siden — paa den danske Franciskanermartyr fra Gorkum, den hellige Willehads Mindedag, konsekredes den ny Kirke. Samtidig oprettedes Sakraments sognet, der indtil Sognedelingen i Januar 1942 var det største af de tidligere fem stor-københavnske Sogne.

Fotos:

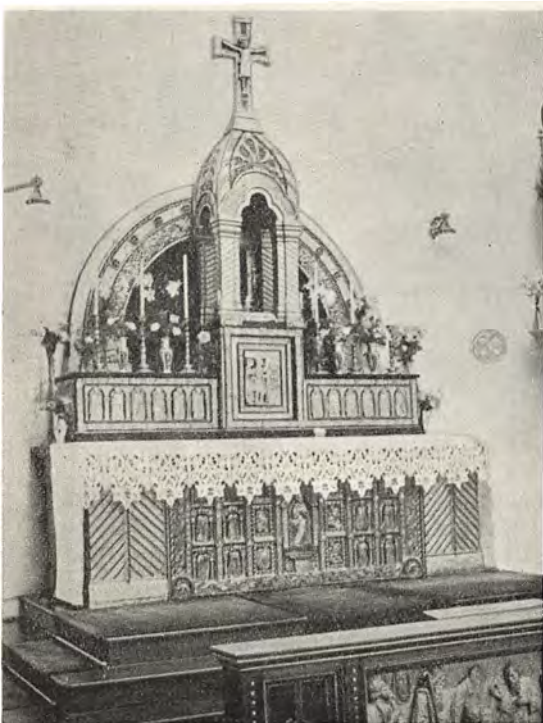
A. Elnebo

(6)

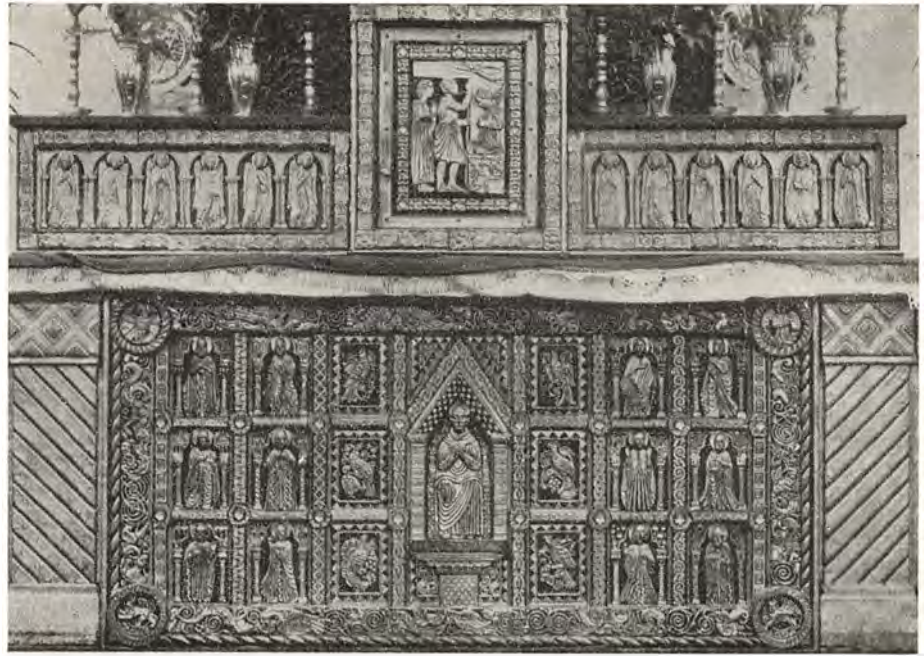
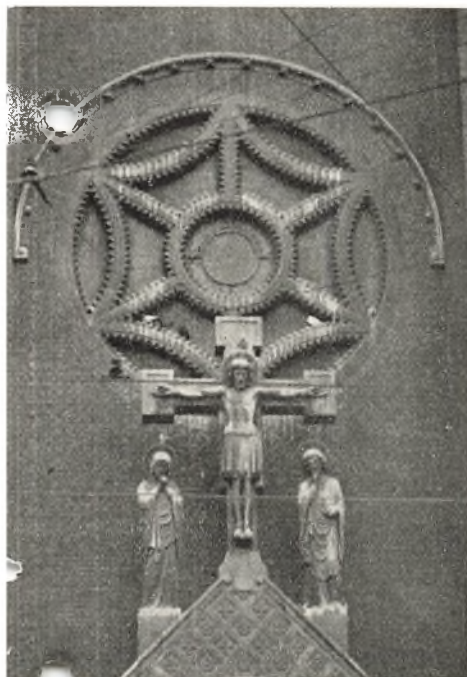
Arkiv

(1)

➤ Korsfæstelsesgruppen over Indgangen til Sakramentskirken

paa Nørrebro: **SKIRKEN**

↑ Højalteret, hvis Forbilde er de berømte gamle gyldne Altre, skænket af Mogens Ballin og Hustru

➤ Detail fra Højalteret. Kirkens Navnehelgen, den hellige Willehad

Υ Det indre af Sakramentskirken

Paa den hellige Willehads Fest den 9. Juli er det 25 Aar siden Sakramentskirken indviedes

Kirkemusikken

i Sakramentskirken

Kirkemusikken spiller en væsentlig Rolle i den katolske Gudstjeneste, idet den udgør en integrerende Del af Liturgien. Derfor blev der ogsaa under Pave Pius X fastsat en Række Regler for Kirkemusikken, »Motu proprio«, som nøje angiver, hvorledes Musikken ved Gudstjenesten skal være. I »Motu proprio« udtrykkes bl. a. Ønsket om, at Menigheden i saa stor Udtrækning som muligt aktivt deltager i den liturgiske Sang.

I Sakramentskirken har Kirkemusikken i de forløbne 25 Aar altid været dyrket med den største Iver og Interesse og, saa vidt det efter de beskedne Forhold lod sig gøre, efter de kirkelige Forskrifter.

Kirkekorets Oprindelse gaar tilbage til 1915, da Pater Cl. Bannwart, som Leder af Korskolen paa de katolske Fortsættelseskursus, samlede unge Piger fra Sct. Josephs Hospital til Indøvelse af Kirkemusik, saaledes at de kunde danne Stammen i det kommende Sakramentskirken Kor. Her er der god Grund til at nævne Frk. *Elisabeth Endresen*, som med den største Energi fik de unge Piger med til Undervisningen, og senere, da Koret var blevet oprettet, blev Korets ivrigste Medlem, indtil hun for et Par Aar siden maatte forlade Koret paa Grund af Sygdom.

I Begyndelsen af 1917 overtog Hr. *Albert Husson* Ledelsen af Koret og lagde Grundlaget for det senere saa kendte Kor. Ved Kirkens Indvielse den 9. Juli 1917 var Koret dog ikke til-

strækkeligt indøvet til selv at kunne virke, hvorfor Sangere fra de øvrige katolske Kirker assisterede med Organist Jos. Hammermüller som Akkompagnatør.

I de 10 Aar Hr. Albert Husson ledede Koret, lykkedes det ham at faa det bragt op paa en kunstnerisk Standard, som var ualmindelig for Amatørkor. Han lagde navnlig Vægt paa Renhed i Klängen og paa den dynamiske Virkning, og naar Koret den Dag i Dag kan paatage sig større Opgaver og løse dem med Glans, skyldes dette i første Linie Hr. Albert Hussons Indsats ved Korets første Uddannelse.

Som Kirkens første Organist ansattes Hr. Albert Hussons Søn *Bernard Husson*, som Nytaar 1927, da Faderen trak sig tilbage som Korets Leder, fik Ledelsen overdraget. Samtidig udnævntes Hr. *Carl Vorm* til Kirkens Organist.

Paa det solide Grundlag, der var skabt, byggede Sønnen videre, saaledes at Koret efterhaanden kunde paatage sig de store Opgaver, der blev stillet det. Samtidig paabegyndtes en rationel Oplæring af Koret i den gregorianske Sang. Saaledes kunde de mandlige Sangere ved forskellige Lejligheder, navnlig i den stille Uge, gennemføre den liturgiske Gudstjeneste udelukkende med gregoriansk Sang og staaende ved Altret, der hvor Korets Plads oprindeligt var.

I Foraaret 1931, efter kun 4 Aars Funktion, nedlagde Organist Carl Vorm sit Embede paa Grund af Sygdom. I Carl Vorm

mistede Koret en fremragende Akkompagnatør og Menigheden en fortrinlig Orgelspiller. Som hans Efterfølger udnævntes Organist *Viggo Even Olsen*, som i 6 Aar, indtil Foraaret 1937, gjorde udmærket Fyldest. Det maa særlig bemærkes, at Organist Olsen ikke var Katolik og at det derfor var paaskønnelsesværdigt, saa hurtigt han formaaede at sætte sig ind i Liturgien, som paa Ikke-Katolikker virker ret fremmed og indviklet. Ved Organist Olsens Fratræden udnævntes Organist *Svend C. Madssen*, som stadig er Kirkens Organist.

I Løbet af de 25 Aar, der er gaaet, har Sakramentskirken Kor opført adskillige kirkemusikalske Værker fra forskellige Tidsperioder. Repertoiret omfatter lige fra den gregorianske Polyfoni og den romantiske Musik til den nyeste Tids Kompositioner, hvilket giver et lille Begreb om det Arbejde, der er blevet præsteret af saavel Sangere som Kantor og Organist i den forløbne Tid.

Men ikke blot ved selve Gudstjenesten i Sakramentskirken har Koret virket. Ikke saa faa Gange har Koret givet Koncerter i Kirken i velgørende Øjemed, ligesom det har medvirket ved Sammenkomster, Menighedsmøder o. l.

Den mest ærefulde Opgave uden for Gudstjenesten, som Koret har faaet, er dog Opførelsen af katolsk Kirkemusik ved Radioudsendelserne paa de tre store Højtider, Jul, Paaske og Pinsen, en Opgave, der har været Koret betroet siden Nytaarsmorgen 1929. I de to sidste Aar har Koret været suppleret med Sangere fra de øvrige katolske Kirker for at kunne opføre større Værker, men Koret danner stadig Grundstammen i det katolske Radiokor.

Desuden har Koret medvirket ved Indvielsen af Sct. Antoni Kirke i Brønshøj 1927, Sct. Vincents Kirke i Helsingør 1930 og Sct. Pauls Kirke i Taastrup 1933.

Korets Medlemmer er som bekendt ikke lønnet, de gør deres Arbejde af Interesse for Kirken,

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

men Kirkekassen yder hvert Aar et Gratiale, for hvilket der dels holdes en lille Sammenkomst ved Nytaarstid og dels en Udflugt om Sommeren. Ved Sommerudflugten er der skabt den Tradition, at Koret saa vidt muligt først synger til Højmessens i en af de Menigheder, der kan naas paa en saadan Udflugt. Saaledes har Koret sunget i Helsingborg, Helsingør, Holbæk, Køge, Lyngby, Ordrup og Roskilde.

Der er ingen Tvivl om, at Sakramentskirkens Kor har haft sin store Betydning i den Tid, der er gaaet. Mange Krav er blevet stillet til Koret, Krav, som Koret altid har opfyldt saa godt det formaaede, og man maa derfor haabe, at Menigheden stadig maa bevare Interessen for Korets Vel, saaledes at Fremtidens Arbejde sikres ved en stadig Tilgang af unge, friske Kræfter.

H.

for at arrangere det størst mulige Antal Sommerlejre.

Nu har vore ihærdige Spejdere fra II Absalon opnaaet at faa et stort, smukt Lejrhus, hvor mange Drengene kan tilbringe en herlig Ferie. Hvad om de lidt ældre Spejdere fulgte deres belgiske Kammeraters Eksempel og dér arrangerede bare for 14 Dage en Feriekoloni for de katolske Børn fra Storbyen, der ikke er Plads til i de allerede organiserede Kolonier; og særlig godt vilde det være, hvis man særlig samlede Børn, der ikke gaar i katolsk Skole, saa at de dér kunde faa Lejlighed til et Stykke Tid at leve i et helt katolsk Milieu.

P. B.

CARITAS CATHOLICA

Det kunde maaske interessere Læserne at høre, hvordan de i Ugebladet omtalte belgiske Friluftskolonier fungerer nu under Krigen. Trods det, at Vanskelighederne paa Grund af den ret strenge Rationering nu er taarnhøje, er de smukke Resultater fra før Krigen langt overgaaet — heldigvis — da det nu mere end nogen Sinde er tiltrængt, at Børnene kommer ud af Byernes Stenørken.

De omtalte Friluftskolonier i Bryssel fejrede sidste Aar deres 10

Aars Jubilæum med et Besøg af Prinsesse Josefine Charlotte. Over 8000 smaa Brysselerer fordelt i 5 Kolonier fik Lejlighed til i hele Ferien at samle sig Sundhed.

Men det er ikke alt. Sidste Aar forsøgte de katolske Spejdere fra Liège at lave store Lejre, hvor Hundreder af Drengene fra Storbyernes Baggaard kunde tilbringe en Maanedes Ferie i den fri Natur. Forsøget lykkedes, og i Aar gør Spejdere og Studenter under Ledelse af Caritas Catholica »un tour de force«

Meddelelse fra Vikariatet

Vikariatet meddeler, at *Messevin* vil kunne faas i mindre Kvanta ved Henvendelse til *Odense Vinkompagni, Odense*, eller *Ny Toldbodgade 7, København*.

Vikariatet vil drage Omsorg for Tilvejebringelse af *Hvedemel* til *Hostier*.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Liturgisk Kalender

Juli:

5. S. 6. Søndag e. Pinse (673); 2. (grøn) Bøn: St. Antonius M. Zaccaria (984), 3. Bøn: St. Petri og St. Pauli Oktav (972), 4. Bøn: For Paven ([122]).
6. M. Apostlene St. Petri og St. Pauli Oktavdag (988); 2. For Paven.
7. Ti. St. Cyrillus og St. Methodius (990); 2. For Paven.
8. O. † St. Elisabeth, Dronning af Portugal (992); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
9. T. † Feria (673), uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
10. F. † Syv hellige Brødre samt St. Rufina og St. Secunda (993); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
11. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. St. Pius I ([5]), 3. Om den Helligaand ([120]), 4. For Paven.
12. S. 7. Søndag e. Pinse (677). (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk † Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kasserkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Klærulff træffes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Der er sket en Masse indenfor vor Division, siden De sidst har hørt fra os.

De har sikkert allerede læst lidt om, at II Absalon har indviet sit Hus i Stasevang, men De kunde egentlig godt fortjene at faa lidt mere at vide herom, for det var ikke blot meget højtideligt, men det var en stor Dag saavel for Troppen, dens Spejdere og Ulve som for vort katolske Spejderarbejde i Almindelighed.

Der var foruden de godt 100 Spejdere og Ulve fra Troppen kommet omtrent 200 Gæster — Forældre og andre Venner af Troppen, da Pater Bender læste den første officielle Messe derude. Gaardspladsen tjente som Kirke, men Troppens Spejdere har selv fremstillet det smukkeste Alterbord, og gode Venner havde sørget for Alterduge prydet med Spejderliljer m. m.

Umiddelbart efter Messen tog Spejderne og Ulvene Opstilling paa selve Gaardspladsen, og efter en indledende Sang talte Grosserer W. A. Werner, der som Formand for Troppens specielle Udvalg for Hus og Grund havde haft med det meste Arbejde derude at gøre. Hr. Werner fortalte lidt om Stedets og Husets Historie, nævnte at man engang havde kaldt det for »det lille Baronik«, og haabede for Drengene, at de vilde være glade for det, selvom det alligevel ikke var noget Baronik.

Saa klippede Hr. Werner en Snor over, og langsomt dalede det Tæppe ned, som hidtil havde skjult Husets Navneplade. Nu stod Husets Navn ABSALON der med skarpe sorte Bogstaver paa den skinnende hvide Flade.

Derpaa talte Formanden for Tropsraadet, Skolebestyreren for Sankt Knuds Skole, Pater H. Koss-

mann. Ogsaa han ønskede Troppen til Lykke med Huset og udtalte Haabet om, at det maatte blive til Gavn og Glæde for alle dem, der nu og i Fremtiden vilde faa deres Gang deroppe.

Nu traadte en lille Spejder frem, og i nogle faa — delvis selvskrevne — Vers tolkede han Spejdernes Tanker paa denne Dag. Han fortalte om Arbejdet derude i vaade og kolde Dage og om den Glæde, de følte ved nu at have faaet deres eget.

Tropsføreren sagde paa Troppens og egne Vegne Tak til alle de mange, som havde en Andel i, at Tanken om »egen Grund med eget Hus« havde kunnet realiseres. Denne Tak gjaldt saavel Forældre, Interesserede som Spejderne selv, men mest maaske to af Troppens gode Venner, som vel havde ønsket at forblive anonyme, saaledes at Tropsføreren følte sig forpligtet til ikke at nævne dem ved Navn, men som han alligevel gerne vilde se foran Fronten og derfor bad to Spejdere om at hente frem. Han overrakte derpaa hver af de to Herrer en Gave fra Troppens Førere og ældre Spejdere.

Saa lød Ordren: »Hejs Flaget«, og det smukke 4 Meter store Flag — en Gave fra Danmarkssamfundet — gled til Tøps paa den høje Flagstang, medens alle de tilstedeværende sang »Der er ingenting, der maner«. — Jo, det var et stort Øjeblik.

Derefter fulgte en Række Udnævnelser og Forfremmelser, men endda var vi ikke færdige. Gamle Spejdere talte for deres Fører og overrakte ham Gaver fra Rovere, Spejdere og Ulve. Førere fra andre af Divisionens Troppe og Flokke bad ogsaa om Ordet, ønskede til Lykke og forærede II Absalon nyttige Ting til Huset. Og saa var den

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg, Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København, Sct. Laurentii Kirke, Roskilde.

Tropkapella-
nen læser den
første officiel-
le Messe ved
Indvielsen

Sakramentskirkens Jubilæum

Paa Sakramentskirkens Jubilæumsdag, *Torsdag d. 9. Juli*, læses der Levitmesse Kl. 8, Prædiken af Sognepræst C. Jaworski. Kl. 20: Festandagt.

Søndag d. 12. Juli: Kl. 10 Pontifikalmesse. Biskoppen prædiker. Kl. 17: Festandagt.

D. K. K. F.

Henvendelse angaaende Retræten i Trørød og andre Henvendelser vedrørende Forbundet, kan atter adresseres til Sekretariatet, Ndr. Frihavnsgade 26, 2., København Ø. Telf. Øbro 9250.

egentlige Indvielseshøjtidelighed forbi.

Under Ledsagelse af Førere besaa alle de tilstedeværende nu Huset fra Kælder til Kvist, Udhus m. m., og bagefter helligede man sig Familien med Frokostkurv og Madpakke, hvortil Troppen havde sørget for omtrent alle ønskelige Slags Drikkevarer samt Kaffe med Brød.

Det var en helt igennem vellykket Dag for II Absalon.

I Pinsen har Divisionen ligget i

Lejr. Divisionens Ulve havde faaet Lov til at benytte II Absalons Hus og var vist især glade for det, da Regnen skyllede ned 1. Pinsedags Aften.

Spejderne brød sig imidlertid haant om Vejrguderne. De laa i Teltlejr ved Sjælsø, og medens det regnede var de paa Terrænløb i Rudeskov. Dette Terrænløb var et Led i Divisionens Turnering, der tillige omfattede Lejrliv, Lejrindretning og Madlavning. Resultaterne var:

Trop	Patrulje	Lejrliv	Turn-out	Madlavning	Terrænløb	Ialt	Nr.
Sct. Bendt	1. Patr.	30,0	34,0	82,5	31,2	177,7	5
Sct. Ansgar	Vikinger	24,0	26,0	72,0	3,7	127,5	12
»	Thor	24,0	12,0	64,5	—	100,5	13
I Absalon	Glenter	28,0	29,0	67,5	12,4	136,9	11
»	Viber	45,0	36,0	79,5	50,4	210,9	1
»	Panter	30,0	30,0	76,5	40,9	177,4	6
»	Falke	25,0	33,0	68,5	33,7	160,2	9
»	Ørne	26,0	33,0	73,0	19,8	151,8	10
II Absalon	3. Patr.	27,0	26,0	88,0	37,0	178,0	4
»	4. »	22,0	28,0	83,5	36,6	170,1	8
»	5. »	25,0	38,0	81,0	31,3	175,3	7
»	6. »	28,0	28,0	85,0	57,9	198,9	3
»	10. »	32,0	32,0	83,5	60,2	207,7	2

I Absalon's Viber vandt saaledes den af Korpset til Patuljestanderen udsatte Vildsvinetand samt Retten til at repræsentere Divisio-

nen i den forestaaende Lands-Patuljeturnering. — Den af Korpset udsatte Røvehale blev vundet af II Absalon Trop.

DC.

Fra Juli Kvartals Begyndelse faas Katolsk Ugeblad i Løssalg i en Række af Københavns Kiosker: i Kioskerne paa Hovedbanegaarden, paa Østerport Station, paa Vesterport og Nørreport Station samt i B. T.-Kiosken paa Raadhuspladsen.

Magasin
du Nord

... den ny Tids Stormagasin

ARNOLD BUSCK
INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser
Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central **1868** hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Sammensværgelsen i Gifthulen ...

Ind imellem -

Hvordan man samler gloende Kul paa bedrevide Gymnasiaster

De maa høre denne Giftblander-Roman fra Virkeligheden. Den er ikke saa forfærdelig gammel — og det skete i Horsens!

I »Heureka« — Horsens Statskoles Elevblad — diskuterer man bl. a. Moral, og en Dag bragte Bladet et Indlæg, i hvilket den ungdommelige Forfatter betegnede den katolske Kirke som »Verdens bedst organiserede Forbryderbande«. Da dette kom Mgr. *Oirik* for Øre, sendte han Gymnasieforeningen følgende Indbydelse:

Til
Horsens Statsskoles Gymnasieforening!

Vor katolske Ungdomsforenings Formand har meddelt mig, at der i en Artikel i Gymnasieforeningens Blad har staaet, at den katolske Kirke er »den bedst organiserede Forbryderbande i Verden«. Da dette nu forholder sig saaledes, tillader jeg mig i min Egenskab af stedlig Afdelings-Chef for den nævnte Forbryderbande at spørge Gymnasieforeningen, i hvilken baade min Næstkommanderende og jeg flere Gange har haft den Ære at blive indbudt til at holde Foredrag, om den ikke kunde have Lyst til at aflægge Besøg i Forbrydernes Hule her paa Nørregade Nr. 19 over Gaarden gennem Porten og inde i Haven.

Jeg forstaaer jo saa godt, at Gymnasieforeningens Medlemmer kan føle en vie Ængstelse ved Tanken om at skulle betræde et saa farligt Sted, men hvis De nu tog et Par haandfaste Kriminalbetjente med og et Par særlig skarpsindige Lærere, vilde ogsaa disse være hjertelig velkomne.

Tanken om Giftgas melder sig kun altfor let i vore Dage. Den, vi

bruger, er nok saa uskyldigt anbragt i Køkkenet, saa at det ser ud, som om den blev brugt til at lave Mad med og koge Kaffe med. Den er imidlertid giftig, saa hvis Gymnasieforeningens Medlemmer for

en Sikkerheds Skyld vilde foretrække at møde op iført Gasmasker, vil det kun berede os en ekstra Fornøjelse. Jeg haaber, at disse dog ikke vil danne nogen absolut Hindring for Nydelsen af en Kop Kaffe og nogle Kager og maaske en ganske let Dessert.

De vil faa Lejlighed til at undersøge vor Beholdning af Dolke og Gift. Nu kunde De maaske tænke, at vi vel nok vilde have gravet Dolkene og Giften ned et eller andet Sted i Haven, men jeg kan forsikre Dem, nej. Jeg har to, som ikke duer meget, da den ene er af Celluloid, men saa har jeg til Gengæld een, der er helt rigtig, et smukt Stykke Arbejde af Knivsmed Hudeck. Den er fuldtud i Stand til at dræbe et Menneske, og jeg bruger den i det daglige, og De vil finde den her paa mit Skrivebord i fortroligt Samvær med Papirsaksen. Min Kapellans Dolk, der endogsaa sidder i en rigtig Skede, er

noget mere listigt anbragt, hængende ved Siden af hans Skrivebord. Han — Ungdommen er jo noget mere voldsomt anlagt — er i det hele taget i Besiddelse af en Del flere Mordapparater end jeg. De er anbragt omkring paa Væggene. Hvad Gift angaar, har jeg ikke saa faa Flasker staaende. Der er navnlig een, som har Betegnelsen »Særlig Opskrift«. Et Medlem af Banden har engang givet mig den til Fremkaldelse af Haar paa mit efterhaanden noget skaldede Hovede. Jeg har ikke brugt den, og jeg er nu sandt at sige ikke rigtig dristig ved den, da jeg har den mistænkt for i Aarenes Løb at være blevet noget giftig. Hvis nogen skulde have Lyst at smage, maa det ske paa eget Ansvar.

Det vilde være os en særlig Glæde og Ære, om førnævnte Artikels Forfatter selv vilde komme med. Pladsforholdene er ikke saa store her i Hulen, men 15—18 vil her være god Plads til.

Jeg forstaaer som sagt, hvis nogen Ængstelse kunde gøre sig gældende. Lad mig tillige gøre opmærksom paa, at de Damer og Herrer maaske som alvorlige Folk kunde blive forargede over, at vi i Stedet for at hengive os til Anger og Ruelse over vore Forbrydelser, er saa forstokkede, at vi er i Besiddelse af et rentud glimrende Humør.

Hvis De altsaa tør, og har Lyst og vil gøre os den Ære og Glæde, tror jeg, at De skal faa en højst fornøjelig Aften. De er i hvert Fald hjertelig velkomne.

Deres meget ærbødige

(Mgr. *Oirik*s Signatur).

Kort efter stillede Gymnasieforeningens Formand i den katolske Præstegaard, takkede Sognepræsten for den venlige Invitation og gjorde høflige Undskyldninger for, at en saa uheldig Sætning kunde snige sig ind i det Blads Spalter, der skulde være Organ for Horsens lærde Skole. Dagen efter kom

endvidere den ansvarlige Redaktør og undskyldte paa Bladets Vegne. Paa den fastlagte Aften stillede nogle og tyve Gymnasiaster i Præstegaarden, hvor der først var musikalsk Underholdning og Ordet frit. Ved Kaffetid gik man over i Salen, hvis Vægge i Dagens Anledning var udsmykket med Tegninger af rædselsfulde Dødningshoveder og Skeletter. Der var opstillet en rigtig Kanon og en gammel Skyder. I Nicherne prangede henholdsvis en grøn og en rød Giftflaske. En stor Gipsfigur, der løfter en Kæmpesten for at knuse en fattig Dreng — en Mannequin fra et Udstillingsvindue — bar Paaskriften: »Ve de uskyldige!« Under Loftet hang Sværdfisk med gruelige Tænder. Rummet var kun oplyst af nogle blafrende Stearinlys, der tillige med et grinede Kranium — af Gibs — og et Par blinkende Dolke smykkede Kaffebordet.

Dekorationerne vakte vild Jubel, og Monsignore, der havde selvste Forfatteren til Bords, holdt en lille fornøjelig Tale om sit første Møde med den katolske Kirke, hvor han lidet anede, at han selv engang skulde blive katolsk Præst og Skolebestyrer.

Et Par Dage efter modtog Mgr. Olrik et Takkebrev for den »hyggelige og festlige Aften« og en særskilt Tak fra Artikkens Forfatter — som dog viste, at en enkelt Aften i Forbrydernes Hovedkvarter ikke havde forfaaet at klare Begreberne ganske. Han udtrykte bl. a. sin Undren over »den katolske Kirkes fjendtlige Holdning overfor Videnskaben!«

Saadan ser en Del af den bedst oplyste danske Nutids-Ungdom alt-saa endnu paa den katolske Kirke. Der er langt igen.

Og saa er der den pudsige Historie om den Gang, Pastor Neuvel ude paa Fælleden gjorde en Mand forskrækket. Den gamle Præst har altid været selskabeligt anlagt. Da han paa Fælleden, noget foran sig, saa en Mandsperson, der begav sig i samme Retning som han selv, hilste han ham med et kraftigt »Go' Dag«. Men da Blæsten var stærk, og Pastor Neuvels Røst saare fyndig, var det et skrækindjagende Raab, der lød i den fremmede, intetanende Mands Ører. Han vender sig om, faar Øje paa den vældige Skikkelse, bliver grebet af Panik og tager Flugten.

Det fortælles ogsaa om Pastor Neuvel, at han klappede Sakramentskirken Mure, naar han besøgte dette Gudshus, som han med Rette kunde betragte som sit Barn. Hvad denne »Fødsel« kostede ham, kan De læse om i det Festskrift, der udsendes i Anledning af Kirkens Jubilæum.

Den skønneste af Historierne om Pastor Neuvel er Historien om hans livslange, utroligt energiske Kamp for at faa rejst den nye Kirke paa Nørrebro. Det er en Kærlighedshistorie, saa sandt han var rent ud forelsket i sin Kirkeplan. Og det er en af de Historier, der ender lykkeligt, idet de to »faar hinanden« til Slut.

Det er godt at have saa mange smukke og gode Minder om den store Præst med det store Hjerter.

C. B.

Der gaar Sagn om Pastor Neuvel ...

Der gaar Sagn om den Tid, da Pastor Neuvel virkede paa Nørrebro, han, som rejste Sakramentskirken for 25 Aar siden. Der fortælles mange Historier om den hollandske Præst, hvis kæmpemæssige Skikkelse, kronet med høj Cylinder, ragede op over alt Folket. Hvor hyggeligt at blive modtaget ved Døren af ham; uendeligt mange »Go'Da« slog En i Møde fra hans buskede Skæg. Lidt senere var man bænket ved Bordet. Han havde en sort Kalot i Nakken og røg paa sin Kridtpibe som det anstaa sig en Hollænder.

Hvor var han flittig til at besøge Katolikkerne paa Nørrebro. Saa han et italiensk Navn udenpaa en Forretning, gik han straks ind og spurgte, om ikke Navnets Indehaver var Katolik. Og endnu da han var over 80 og ikke længere kunde tage de mange Trappetrin, stillede han sig nedenunder Huset, hvor hans Venner boede, og bankede med Stokken i Fortovet, indtil de kom til Vinduet, saa han kunde vinke op til dem.

Pastor Neuvel kunde med stor Naturlighed foretage sig Ting, som næppe lader sig efterligne. En Dag, han stod paa Prædikestolen i St.

Josephs Kirke — han havde allerede begyndt Prædikenen — opdagede han, at flere Personer stod op bag i Kirken, skønt der var Plads foran. Han steg ned af Prædikestolen, gik igennem Kirken til Indgangen, førte de »bænkeløse« med sig frem til de ledige Pladser, besteg derpaa atter Prædikestolen og fortsatte Prædikenen.

JULI

*Nu blomstrer Hylden, nu modnes Juli,
nu vaagner en gammel og kær Poesi.
Det, Vaaren drømte i vage Syner,
det ser vi nu, der var Sandhed i.*

*Thi Sol har kysset og Regn velsignet,
hvad Jorden gav af sit gode Skød.
Nu ringer Landet af ranke Vipper,
nu kærnes Kornet til Danmarks Brød.*

*Hvor godt at drømme i Læ af Hylden
til Jublen af Lærke og Summen af Bi,
— mens Juli modnes i frodig Fylde
at favne en gammel og kær Poesi!*

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebro. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffsvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½
Kapellet i <i>Dragør</i> (Øresundsvej 27)	(12. og 19. Juli) 10

Nordsjælland

<i>Asserbo</i> (»Friheden«, Skovbovej)...	8
<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet: 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2., 3., 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10
<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	7½; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 9½
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

Sygeplejerske-Forbundet

Fredag den 26. Juli inviterede St. Elisabethsøstrene paa Amager Sygeplejerske-Forbundets Medlemmer ud til sig! Trods silende Regn fra Morgen til Aften var vi ca. 40 Sygeplejersker og Elever og desuden Søstre fra St. Josefs Hospital, St. Hedvigsøstre, St. Liobasøstre og St. Mariasøstre samt selvfølgelig vore Værtsfolk, St. Elisabethsøstre! Vi samledes i Søstrenes Kapel, hvor Pater Brunicardi C.s.s.R. bad Rosenkransen med os, og Andagten sluttede med den sakramentale Velsignelse. — Bagefter var vi til Kaffebord, festligt dækket med Flag og dejlige hjemmebagte Kager. Sangbøgerne havde vi med, og vi sang baade Fædrelandssange og aandelige Sange. Formanden takkede Søstre for den hjertelige Gæstfrihed, og udtalte, at Søstre nu kunde se, at øsende Regn ikke havde formindsket det Antal, der fandt ud i Aar, fra i Fjor, men at det tværtimod var et forøget Antal, der i Aar tog mod Invitationen, og vi er meget glade for den Tradition, at vi hver Sommer bliver indbudt ud paa St. Elisabeth Hospital.

Pater Brunicardi sluttede Aftenen med at tale til os om Maria som Herrens Tjenerinde, om dette, at hun altid var beredt til at tjene. Pateren læste derefter en Bøn, som netop samme Dag var blevet godkendt og givet Sygeplejerskerne som deres specielle Bøn; sammen bad vi derefter et Fader vor for vor syge Konge — og den gode og vellykkede Aften sluttede med, at vi alle sang: Altid frejdig.

Deltager.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetssærlige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

"ATHENE"

Svanemøsegårdsvej 4
TELEFON NORA 8908

Sygeplejerske-Forbundets Heldagsstævne

afholdes *Søndag den 2. August* hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1. (Bemærk den forandrede Adresse!) Program følger i næste Uge.

Sct. Hansaften paa Farumgaard

Tirsdag d. 23. Juni 1942 havde Katolsk Ungdoms Klub indbudt til *Sct. Hans Fest paa Farumgaard*, som velvilligst var stillet til Disposition af St. Ursula Søstrene. Aftenen, der var begunstiget af det smukkeste Midsommervejr, havde samlet ca. 120 Deltagere, der sikkert alle har været glade for den dejlige Sct. Hans Aften. Omkring Kl. 20,30 blev Baalet tændt paa Plænen ud mod Søen og alle samlede sig i Græsset herom. Formanden *Hr. Albert Strøyer* bød velkommen og takkede Søstrene for deres store Gæstfrihed, idet det havde været Klubben en Glæde at efterkomme Opfordringen om at komme til Farum og holde Sct. Hans Baal. Der blev først sunget en Masse Sange, Fædrelandssange, Folkeviser og Canons. Derefter holdt Pater *K. Pauli S. J.* Baaltalen og talte om Sct. Johannes, til hvis Minde vi den Dag i Dag fejrer Sct. Hans Baal. *Hr. Sven Damsholt* læste saa en munter Historie af Storm Petersen, og efter at der var sunget endnu en Del Sange, blev Baalet slukket Kl. 22. En Overraskel-

Bønnebogen, der sælges med Tab

Nu er Pater Martindales Bønnebog kommet. Alle bør hjælpe med til, at hele det store Oplag kommer ud og i Anvendelse. Køb et Lager at forære bort af.

Priserne er: Hæftet 60 Øre, Papbind og Shirtingsryg 1 Kr., Helshirtingsbind 1,50 Kr., Niger-Imitation 1,75 Kr.

Vær venlig ved Bestillinger at lægge 10 pCt. til, saa er Portoudgifterne lige dækket. Ellers lider Udgiverne endnu større Tab paa Bogen.

Bestillinger sendes til

Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K

Tlf. Palæ 4777. - Girokonto 81851.

se, der blev modtaget med stor Begejstring, var, at Klubben havde aftalt med Priorinden, at Søstrene vilde servere Kaffe til dem, der ønskede det, og saaledes havde vi endnu en hyggelig Stund sammen hos de elskværdige Søstre. Vi sluttede med at synge »Kong Kristian« og »Kongernes Konge«, og derefter drog den store Flok atter indad mod Byen efter en skøn og indholdsrig Aften med smukke Naturindtryk, alvorlige Ord og godt Kammeratskab.

Mas.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Tirsdag d. 7. Juli 1942 Kl. 19—19,15 Gildearegning i »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Derefter Cykeltur i Københavns Omegn. Hjemtur ca. Kl. 23. NB. Husk Cyklelygte!

Søndag d. 12. Juli Cykeltur Hvidovre—Søndersø. Start fra Toftegaardsplads Kl. 9. Fælleskommunion i Hvidovre under Messen Kl. 9,30. Hjemtur Kl. 18. Medbring Salmebog og Vandresangbog. Leder af begge Ture: Arthur K. Caspersen.

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager . Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømremester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Murermester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	Anka Rasmussen <i>Havearkitekt</i> Ordrup Jagtvej 44 C Telefon Ordrup 4825	Charles Jørgensen <i>Glarimester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54
JENS CHR. KNUDSEN <i>Malermester</i> Ribegade 6 . Øbro 5355	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	LEDIG

<p>AALBORG</p> <p>Malerier . Rammer SCHLEPPEGRELL Kastetvej 25 . Tlf. 1201 . Aalborg</p>	<p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen Aut. Installatør Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen M. R. Jørgensen Kongensgade 25-27 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p>	<p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>A-S Lolland-Falsters</p> <p>Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
<p>Anton Rehkopff Telefon 750 Material . Medicinal . Sygepleje</p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsølget Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p>
<p>AABENRAA</p>		
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S Kul & Koks Import Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>»CIMBRIA« Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>LEDIG</p>	<p>Niels A. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p>
<p>NÆSTVED</p>		<p>Næstved Mælkforsyning v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>H. O. Christensen Kindhestegade 4 . Telefon 251 Blikkenslager, aut. Væd- og Gasmester Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p>C. V. Gørgens Kolonial . Delikatesser Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarks. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen Glarimester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>R. RASMUSSEN Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Mejeriet Dana Danasvej 2 . Telefon 770 Lev. til de katolske Institutioner</p>

En Italiener, der bandede ...

En Italiener, der bander, er vist ingen Sjældenhed. Men det er ikke sandsynligt, at alle bandende Italienerne gør det med saa megen Patos og Raffinement, som han, der her skal være Tale om. Manden havde af en eller anden Grund faaet et Raserianfald. I sit Sindsoprør vendte han sig mod Himlen og skulde tage Hævn paa alle Guds Helgener. Med et eneste nervøst Ryk af sine lange Arme indbildte han sig at kunne faa fat i samtlige Paradisets Helgener og Helgeninder. Saa lavede han med sine Hænder i den tomme Luft ligesom en Pose for at putte dem i. Nu skulde han sætte sin Fod paa Posen for at træde dem ihjel. Men inden det skete, saas Manden bøje sig og grapse i den fingerede Pose. Italieneren vilde tage Madonna ud! Hun skulde ikke dele de øvrige Helgeners frygtelige Skæbne ...

Man er rørt over saa megen Omhu hos en, der gaar amok. Det er sandsynligt, at samme temperamentsfulde Mand Dagen efter angrede sin Synd. Man kan let forestille sig ham paa Knæ foran San Antonio, San Fran-

cesco og alle de Helgener, som hans Kirke rummer, idet han under Taarer beder dem om Forladelse, ja bønfaller dem om at sætte deres Fod paa hans syndige Hoved.

Helt anderledes gik det til, da de tyske Reformatorer i sin Tid drog til Felts mod Guds Helgener. Da var der lige saa meget Temperament med i Spillet. Men her skulde Lidenskaben iføre sig en videnskabelig Kappe. Udryddelseskampagnen mod Helgenerne blev sat i System. Den blev teoretisk underbygget. Og saa blev ved Hjælp af økonomisk interesserede Fyrster Millioner af Kristne saa vel inden for som uden for Luthers Fædreland tvunget til at dele den ene Mands Standpunkt. Her blev der heller ikke gjort nogen Undtagelse for Jesu Moder Maria. De protestantiske Kristne blev for en vred Tyskers Skyld udskillede fra de Slægter, der efter Biblens egne Ord, skulde prise hende salig.

Det, man er mest forbavset over, er, at Følgerne af dette Raserianfald har kunnet holde sig gennem Aarhundreder. Mens

den almindelige Kirke uanfægtet fortsatte med at ære Kristus i de mest fremragende Lemmer af hans mystiske Legeme, skilte Protestanten Hoved og Lemmer fra hinanden. Mens i den store Verdenskirke Guds Venner stod paa Sidealtre, i Nicher, mod Vægge og i brandmalede Ruder, hvor de smilte opmuntrende til de knælende Skarer, samledes Lutheranere i omhyggeligt overkalkede Kirkerum, mens Kalvinisterne endog fjernede Hovedaltret for at se op mod en nøgen Bræddevæg. For dem var det som at vende Kristus Ryggen til, dersom de skulde henvende sig til Apostle, Martyrer og Bekenedere. Som om disse Helgener ikke var organisk forbundet med Kristus, og vi i dem ærede noget andet end Frelserens Værk.

Værst er det for disse Kristne selv, og da mest for deres unge. Unge Mennesker trænger til at se op til nogen. Tager man Helgenerne fra dem, levnes der dem kun Genier, Opfindere, Krigshelte og i værste Tilfælde, Fodbold- og Filmshelte.

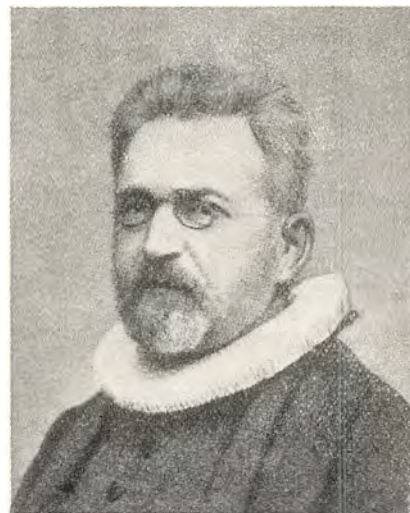
Kristeligt set er det et Tab.

S. W.

Folkekirkepræster der blev Katolikker

I en af Artiklerne om „Helsingørs katolske Fortid“, som vi bragte fornylig, meddelte Artiklens Forfatter, Pater, Dr. phil. A. Otto S. J., at Kateket M. C. Jensen fra Helsingør var en af de fem lutherske Præster, der i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede gik over til den katolske Kirke.

I Anledning af forskellige Forespørgsler desangaaende har vi anmodet Dr. Otto om at bringe en samlet, kortfattet Oversigt over disse forhenværende Folkekirkepræster, der under store Savn og Ofre vendte tilbage til Moderkirken.

J. L. V. Hansen

Jørgen Laurits Vilhelm Hansen fødtes i København 3/7 1810, blev teologisk Kandidat 1835 og virkede mange Aar som protestantisk Sognepræst, tilsidst i Fjelstrup i Nord-Slesvig. Allehelgensaften 1863 aflagde han den katolske Trosbekendelse i Præsteseminariets Kapel i Osnabrück. Fra 1864—83 var han Redaktør for »Katholsk Kirketidende«, som Ugebladet dengang hed. I 1883 udsendte han Bogen om Luther og Grundtvig.

flyttedes han til Havrebjerg paa Sjælland. Fra sin Ungdom havde han næret Interesse for Katolicismen. Under en farlig Sygdom i 1895 blev han af Pastor Kerff fra Horsens optaget i den katolske Kirke. Han boede først nogle Aar i Ordrup, senere paa Skt. Josefs Hospital i København og sine sidste Leveaar tilbragte han paa Mariahjemmet, hvor han døde 26/9 1908.

M. C. Jensen

Mads Christian Jensen fødtes 1843 paa Fyn. Som ung Bondekarl gennemførte han det teologiske Studium og blev i en Alder af 29 Aar teologisk Kandidat. Efter i to Aar at have arbejdet paa en protestantisk Mis-

Han døde 30/6 1884. Hans Oversættelse af det Nye Testamente udkom først 9 Aar efter hans Død.

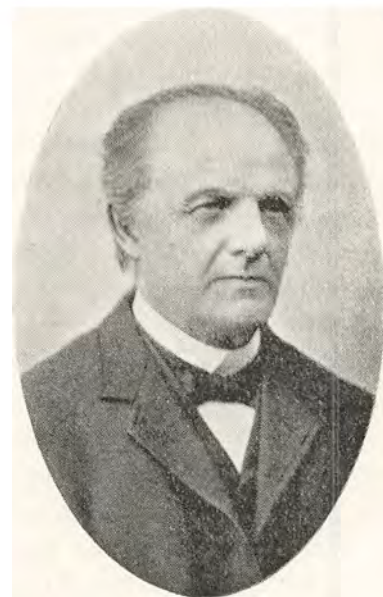
H. P. Kofoed-Hansen

Hans Peter Kofoed-Hansen fødtes 15/5 1813 som Søn af en fynsk Forpagter. I 1837 tog han teologisk Embedseksamen og fik derefter Ansættelse som Adjunkt ved Latinskolen i Oden-

se, hvor han begyndte sin rige litterære Virksomhed. 1849 blev han residerende Kapellan ved Vor Frelzers Kirke i København. Aaret efter Sognepræst og Provst ved Vor Frue Kirke i Haderslev. Fra 1867—83 virkede han som Sognepræst og Stiftsprovst over Lolland-Falster. Den 9/7 1887 blev han af Biskop v. Euch optaget i Kirken. Han døde 4/12 1893.

C. F. Brockdorff

Christian Frederik Brockdorff fødtes den 20/7 1842 som Søn af en Landshypræst paa Mors, senere paa Øen Alrø ved Horsens. Han tog først Handelseksamen i København, men valgte senere Teologi som Studium og blev i en Alder af 34 Aar teologisk Kandidat. 1879 blev han Sognepræst paa Alrø, senere for-

sionsstation i Indien blev han udnævnt til Sognepræst for Fjeldsted og Harendrup Menighed paa Fyn. 5/11 1894 blev han af Biskop v. Euch optaget i den katolske Kirke. Kort efter sin Konversion udsendte han to Smaaskrifter: »Aabent Brev til mine Venner i den danske Folkekirk« og »Hvem har Ret?«. 1901 udnævntes han af Biskop v. Euch til Lærer og Kateket for Menigheden i Helsingør, hvor han døde 5/9 1913.

Niels Hansen

Niels Christian Hansen fødtes 15/9 1866 i Aalborg som Søn af en Dyrlæge, blev teologisk Kandidat i 1889 og Sognepræst for Naur-Siir Sogn i Ribe Stift i 1891. 1897 blev han optaget i den katolske Kirke og overtog samme Aar en Stilling som Lærer ved Skt. Annæ Kirkeskole paa Amager. 1898 tog han Skoleembedseksamen. Fra 1906—21 var han Lærer ved Købmandsskolen i København, 1908—20 Adjunkt ved Skt. Andreaskollegiet i Ordrup, 1920—38 Lærer ved Thisted kommunale Mellem- og Realskole. Som Redaktør for »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« (1910—20) og Forstan-

der for katolsk Højskole (1916—20) gjorde Niels Hansen en betydningsfuld Indsats i Kirkens Arbejde herhjemme. Han døde 31/5 1938. Fra hans flittige Pen foreligger bl. a. »Fra Henrik VIII's Dage« (1908), »Kardinal Newmans Søndagsbog« (1916), »Vore Helgener« (1917) samt »Kardinal Newman«, skrevet til Pauluskredsen i 1937.

A. Otto S. J.

vejen kan man nogenlunde være paa det rene med, hvordan han eller hun vil reagere. Vi kan »regne med« Medmenneskenes Karakter. Af og til regner vi rigtignok fejl. Menneskene er bedre eller værre, end vi havde troet. Det individuelle, det personlige gør sig gældende. Alt dette viser, at selv om Friheden er en uomtvistelig Kendsgerning, saa er den dog ikke ubegrænset.

En af Grænselinierne hedder *arvelige Dispositioner*. Vi er alle afhængige af nedarvede Dispositioner. Ingen kan unddrage sig Arvelighedens Lov. Mangt og meget i vor Konstitution, i vor Hjerne, i vore Nerve- og Sansfunktioner er Arvegods fra vore Forældre, som igen har det fra vore Bedsteforældre o. s. v. Hvilken Indflydelse har nu de nedarvede Dispositioner paa vore Handlinger?

Tag en Familie, hvis kunstneriske Anlæg er givet videre gennem flere Slægtled. Betyder de arvelige Kunstanlæg maaske, at alle Familiens Børn nødvendigvis maa gaa Kunstens Vej? Ingenlunde. Naar de skal vælge en Livsvej, kan de falde paa meget forskelligt, men de nedarvede Dispositioner gør det *muligt* for dem at dyrke en eller anden Kunststart, professionelt eller amatør-mæssigt. En aaben Mulighed er dog noget helt andet end Tvang. Aabne Muligheder er netop Grundlag for et frit Valg. De nedarvede heldige Dispositioner kan altsaa ikke siges at udelukke Viljesfriheden.

Tag saa et andet Tilfælde: En Drankerfamilie. Skal Børnene absolut blive Drankere, hvis de har arvet denne uheldige Disposition? Her stiller Sagen sig betydelig værre. Disposition til Drikfældighed er et sygeligt Arveanlæg, der *kan* blive saa stærkt, at det ikke giver den frie Vilje megen Chance. Der findes selvfølgelig ogsaa lettere Grader af sygelige Anlæg. Har man med et saadant Menneske at gøre, maa man absolut appellere til hans Æresfølelse og Selvopholdelsesdrift, til alle gode og livsbekræftende Dispositioner, et saadant Menneske jo ikke behøver at være foruden. Maaske vil

To Minutter Videnskab

Arvelighed og Frihed

Viljen er fri. Det betyder ingenlunde, at vi kan gøre, hvad vi vil. Paa mangfoldig Maade er Viljens Aktionsradius begrænset. Vi kan ikke springe 5 m i Vejret. Vi kan ikke svømme over Storebælt — rent bortset fra, at det vilde være uklogt at prøve det. Vi kan ikke en skønne Dag sætte os hen og efterprøve Einsteins Relativitetsteori. Vi kan ikke i Løbet af een Dag blive gode, uegenyttige, kærlige Mennesker. Men vi kan, naar der er givet os Valget mellem to Handlinger, hvis Nytte vi indser, vælge den ene fremfor den anden; eller vi foretrækker maaske slet

ikke at handle. Ej heller gør vi nødvendigvis altid det, der i Øjeblikket synes os at være det bedste eller det mest fordelagtige. Saaledes er det normale Menneske frit.

Ikke som om de frie Handlinger var umotiverede, uden Aarsag, uden Holdepunkter i den individuelle Sjæl. Der er tværtimod lagt en vis usynlig Ramme, indenfor hvilken vore Handlinger normalt forløber. Rammen kaldes vort Naturel, vor Karakter, vore Vaner, vore nedarvede Dispositioner. Legemligt og sjæleligt er det normale voksne Menneske saa at sige kortlagt. I For-

det gode faa Overhaand, muligvis efter en langvarig Kamp. Kan man frakende et saadant Menneske den frie Vilje? Tværtimod! I Kampen mod daarlige Tilskyndelser viser denne sig i hele sin Styrke. Hvor forkert vilde det være paa Forhaand at opgive et saadant Menneske, fordi det er af Drankerslægt! De, der nægter den frie Vilje paa Grund af nedarvede Dispositioner, har altid let ved at slaa Haanden af et arveligt belastet Menneske. Saadan ræsonnerede forleden en vrøvlevorn Kronikør i et af Dagbladene: »Vi er afhængige af arvelige Dispositioner, hvorved Dogmet om Viljens Frihed ryger i Luften.« Han forveksler Afhængighed og absolut Bundethed. Vi er afhængige af Mad; er vi derfor nødt til at spise uafbrudt?

Som en Slags Paradeheste føres ofte de enæggede Tvillinger frem som Bevis for arvelige Egenskabers Almagt. Enæggede Tvillinger har identiske Arveanlæg og siges i alt at handle ens under de samme ydre Omstæn-

digheder. De gifter sig i samme Alder, vælger samme Livsstilling, begaar de samme Fejl og Forbrydelser o. s. v. Men dette beviser igen, om det overhovedet trængte til yderligere Bevis, at Viljen for at kunne handle trænger til Motiver, og at ensartede Dispositioner højst sandsynligt ogsaa vil blive paavirket stærkest af de samme Motiver. Var de enæggede Tvillinger et virkeligt Bevis for Viljens Ufrihed, da kunde de aldrig handle forskelligt, hvad de dog faktisk nu og da tillader sig.

Vor ærede Kronikør kalder Viljensfriheden for »et Dogme«, vel sagtens kun for at lægge det for Had og Foragt i et frisindet Blads Spalter. Men for os Katolikker er Læren om Viljens Frihed snarere en af de naturlige filosofiske Sandheder, som danner Kampestensgrundvolden under Dogmatikens og Moralens Lærebygning. At det saakaldte »Fritænkeri« kæmper mod Viljens *Frihed*, er en besynderlig Skæbnens Ironi.

J. Wo.

»Men hvad kunde De tænke Dem at forlange?«

Bradford kløede sig i Nakken. »Skal vi sige — fem Shillings?« Præsten saa igen paa Skrinet, og saa stak han Haanden i Lommen og halede en Halvkrone, en Sixpence, to Pennystykker, en Medaille, en Lommekniv og en Æske Tændstikker op. »Tre Shillings og to Pence har jeg — og saa meget vil jeg give for Skrinet, Bradford.«

Manden smilede. »Jajada, Deres Højærværdighed, saa maa De have det for den Pris,« sagde han. — —

Da Pastor Wilson kom hjem til sig selv, anbragte han Skrinet midt paa Bordet og betragtede det kritisk, mens han tog Hat og Overfrakke af. Til sidst vendte han sig højtideligt til sin Kat, som laa i Stuens eneste Lænestol:

»Mac, kan du fortælle mig, hvorfor jeg købte den støvede gamle Kasse for tre Shillings og to Pence? Nej — det kan du naturligvis ikke — du forstaar dig ikke paa andet end at stjæle Mælk og ligge og sove i min Stol. Væk med dig!« Han jog Katten ned paa Gulvet, hvor den satte sig og stirrede paa ham med et yderst misbilligende Udtryk i sit Ansigt.

Præsten satte sig og fortsatte sine Bekymringer: »Jeg har været et Fæ, Mac! Jeg har betalt en hel Masse Penge for noget, som jeg ikke har Spor Brug for. Men nu kan det jo ikke nytte noget at klage over det, naar det er sket. Skal vi se, hvordan Kassen ser ud indvendig, Mac?«

Han tog Skrinet fra Bordet og prøvede paa at aabne det. Herved opdagede han, at der var nogle Bogstaver paa Laaget. »Det ser ud til at være Latin — men det maa jeg undersøge bagefter,« tænkte han, medens han masede med Laasen, som langt om længe gav efter, da Præsten havde hamret paa den med Ildrageren og nær brækket sin Lommekniv i den. Da han aabnede Laaget, saa han først kun noget Papir; men da han fik det fjernet, laa der, indpakket i et Stykke Silketøj, en rigt broderet, noget falmet Stola.

Den gamle Stola

Alle kendte den hvidhaarede gamle Mand, som hver Morgen paa samme Tidspunkt gik ned ad Hovedgaden i Eastwich. Det var Pastor Wilson, Sognepræsten for den lille katolske Menighed, og alle Mennesker hilste ham med et venligt Godmorgen. Bedst kendt var han dog af de Forretningsfolk, som handlede med brugte Sager; for Pastor Wilson var en fattig Præst for en fattig Menighed, og naar han skulde have et Stykke Bohave til sin »Præstegaard«, som han saa fint kaldte det faldefærdige gamle Hus, han boede i, eller et Par Lysestager til Kirken, eller hvad det nu ellers kunde være, — maatte han købe noget brugt.

En Dag — en Eftermiddag til Forandring — da han havde været ude at besøge nogle af sine afsides boende Sognebørn, gik

han paa Hjemvejen ind i sin Yndlingsbutik, John Bradfords, i Haab om at finde et Par pæne, billige Vaser til Kirken. Der var imidlertid ingen Vaser at faa, og han var allerede i Færd med at forlade Butikken, da han fik Øje paa et gammelt, udskaaret Træskrin. Der var ikke noget som helst mærkværdigt ved det, og Pastor Wilson vilde bagefter ikke kunne have givet nogen fornuftig Forklaring paa, at han spurgte, hvad det skulde koste. Men han spurgte altsaa: »Hvad skulde De have for det Skrin, Bradford?«

»Tja — jeg ved saamænd ikke endnu. Jeg fik det fra »Det røde Hus« i Norwenden i Morges — Ejeren rejser vist til Udlandet og har solgt hele Indboet.«

Pastor Wilson undersøgte den omhyggeligt; men det eneste Resultat, han kom til, var, at den var meget gammeldags, — og det forklarede jo ikke, hvorfor den var blevet gemt saa omhyggeligt. Saa gav han sig i Lag med Inskriptionen paa Laaget; men efter en halv Times Anstrengelse havde han kun fundet ud af nogle løsrevne Bogstaver:

— la — a — th — filio — n — sn — s — anteq — pt — o — id — amn — st — ut —.

Til sidst opgav han at finde nogen Mening deri, og besluttede at gaa ud til »Det røde Hus« næste Dag og prøve paa at faa en Opklaring paa Gaaden. Saa lagde han sig tilbage i Stolen og saa ind i Kaminens blussende Ild. Det var egentlig underligt, saa mange Billeder man kunde se derinde. Der var f. Eks. et Slot — — og se, nu kom en Mand ridende over Vindebroen. Og der sad en Mand ved et Bord; man skulde tro, han var virkelig og sad her i Stuen. Ja, men det gjorde han jo ogsaa! Det var da sært. Men det var jo slet ikke Præstens egen Stue — det var et Rum med fugtige, graa Stenvægge; og Flammerne kom ikke fra Kaminilden — det var to Fakler, som var stukket fast i Ringe i Muren. Hvor var han dog henne?

*

En haard Stemme brød Stilheden. Det var Manden ved Bordet, der talte: »Hvor læste I saa Messe i Juni, foruden paa Oakshott?«

Og nu saa Pastor Wilson, at der var en Person til i Stuen — en ung Mand, som med Reb om Hænder og Ankler laa udstrakt over et lavt Træstillads.

»I var i Ladley, Havershill og Browood i Juni Maaned. Læste I Messe der?«

»Jeg læste kun Messe der, hvor jeg blev grebet — « Den svage Stemme kvaltes i en Jamren, — og Pastor Wilson saa en tredie Person — Bøddelen, som drejede paa et Hjul, saa Rebene om Fangens Fødder og Ankler strammedes — Der var ganske stille i det uhyggelige Rum: kun

den pintes hulkende Aandedrag og Faklernes Syden hørtes.

Saa gav Manden ved Bordet et Tegn. Rebene slappedes, og Fangen sank livløs sammen.

»Mødte I Mr. Storey i Ladley?« lød den haarde Stemme igen; men der kom intet Svar.

»Svar, Mester Præst! Hendes Naade Dronningen vil være barmhjertig, hvis I svarer paa mine Spørgsmaal; men gør I ikke det, tvinger I mig til at anvende anderledes stærke Midler end den Smule, I hidtil har prøvet.« Fangen svarede med en Stemme, der var rystende og næsten uhorlig: »Jeg kan ikke — — sige — sige mere — end jeg — har sagt.«

»Disse Præster er stændige som Æsler!« snerrede Manden ved Bordet. Og saa blev der mørkt omkring Pastor Wilson.

Da det igen blev lyst, stod han midt i en vældig, bølgende Menneskemængde. Foran ham var et Rettersted med en Galge, en Blok og et lille Baal. Han saa, at mange af dem, der stod omkring ham, havde Taarer i Øjnene; men der var ogsaa mange, hvis Ansigter var fortrukne af Had, og som talte med Haan om den »papiske Præst«. Pastor Wilson var ganske klar over, hvad det hele betød; og da der i Afstand pludselig hørtes Skrig og Skraal, vidste han straks, at nu kom den, som de ventede paa.

Larmen blev stærkere og stærkere. Nu kunde han skimte en Plakat, som blev baaret foran Kærren, hvortil der var hundet en menneskelig Skikkelse, som blev trukket af Sted i Vejens Mudder. Og endelig kunde han læse, hvad der stod paa Tavlen: »Cuthbert Mayne, en papistisk Messepræst«.

Da Kærren naaede Skafottet, blev Skikkelsen, som ikke selv var i Stand til at gaa, trukket op paa Vognen af to Pikenerer. Og nu kunde alle se den unge Mand, der — som den protestantiske Præst, der stod paa Skafottet, sagde — »havde nægtet at benytte sig af Hendes Naade Dronningens Mildhed og afsværge den romerske Tro«.

Da han gjorde Tegn til at ville tale, blev der dødsensstille, saa

den svage, rystende Stemme kunde høres af enhver i den uhyre Mængde:

»Jeg dør for den hellige katolske Kirke og for England, i Bøn om, at Gud i sin Godhed vil modtage dette Offer af mit Liv, som jeg bringer ham som Bod for de Fornærmelser, der voldes ham af dem, som fornægter ham. Min sidste Bøn er for vor hellige Moder Kirken, for mine Landsmænd og for hendes Naade Dronningen. Gud velsigne dem alle. Amen.«

Bøddelen traadte nu hen til ham og lagde Rebet om hans Hals. Kærren begyndte at bevæge sig, og Skikkelsen deroppe svajede, mens han talte sine sidste Ord: »Herre, i dine Hænder befaler jeg min Aand.«

ARMA VERITATIS

SANDHEDENS REDSKAB —

er den katolske Presses Parole!

◇

Er De klar over at det er KATOLSK AKTION at medvirke for den katolske Presses Udbredelse, og har De tænkt paa at Deres Indsats i dette Arbejde er at medvirke for Udbredelsen af Katolsk + Ugeblad Danske Katolikkers Blad

Abonnement kan tegnes gennem Postvæsenet

Og saa hang Præsten i Galgen, sort mod den graa Novemberhimmel — — —

Lyden af bitter Graad kaldte paany Pastor Wilson til Bevidsthed. Han befandt sig i et Værelse med mørke Paneler og kulørte Ruder, hvorigennem Vintersolens sidste Straaler faldt. De skinnede paa en gammel Mand, — han saa i alt Fald ud, som om han var gammel, — der sad i en udskaaren Armstol, med Ansigtet halvt skjult af sine Hænder. Ved Siden af ham knælede en hvidhaaret Kvinde, hvis Legeme skælvede i Hulken, og hvis Taa- rer faldt paa en rigt broderet Stola, som hun holdt i sine Hænder og atter og atter kyssede, mens hun klagede: »Aah, min Søn, min Søn!«

*

Pastor Wilson vaagnede med et Sæt; hans Pande var vaad af

Sved, og hans Hænder rystede. Aah, Gud være lovet, at han var hjemme i sin egen Stue! Der laa Mac jo og sov fredeligt foran Kaminen, og der paa Bordet stod Skrinet med Stolaen, akkurat som han havde anbragt det før den forfærdelige Drøm. Han saa paa Inskriptionen paa Laaget; og pludselig var det, som om de manglende Bogstaver traadte frem, blodrøde, og han læste, hvad der stod:

»Stola qua a Cuthberto filio nostro in Sancta Missa antequam captus et pro fide damnatus est utebatur«. »Den Stola, som Cuthbert, vor Søn, brugte i den hellige Messe, før han blev fanget og dømt til Døden for Troen«.

Saa forstod Pastor Wilson det hele. Og han faldt paa Knæ og førte Stolaen til sine Læber.

(Efter Engelsk, ved T. Fd.).

at Gud ikke tillader vore Fjender at friste os over Evne, men at han sørger for, at vi med hans Naades Bistand kan holde ud i det gode.«

Disse Tanker gentages og varieres i de hellige Bøger paa forskellig Maade. Vi ser deraf, at der ogsaa er gode Sider ved Fristelserne, og af den Grund beder vi i Fadervor ikke om en fuldstændig Fritagelse for dem. »Mennesket paa Jorden har Kriegerkaar« og Livet er en Krigstjeneste, staar der i Jobs Bog (7, 1). Derfor bør der være aandelige Kampe. Naar vi i Fristelsens Time lærer os selv bedre at kende, eller med andre Ord opdager, hvor skrøbelige og upaalidelige vi er, da bliver det lettere for os »at ydmyge os under Guds vældige Haand« (I. Pet. 5, 6). Strider vi den gode Strid og kæmper vi lovmæssigt, som de der møder i Vædekamp, saa gør vi os værdige til »at faa Herlighedens uvisnelige Krans« (I. Pet. 5, 4). Derfor kan ogsaa St. Jakob skrive de Ord: »Salig den Mand, der holder ud i Prøvelsen. Naar han har overstaaet Prøvelsen, faar han Livets Krone, som Gud har lovet dem, som elsker ham« (1, 12). Det skal ikke nægtes, at denne Kamp i Hjertets Dyb kan være meget pinefuld. Men trænger vore Fjender voldsomt ind paa os, saa finder vi altid Lettelse i den Tanke og Sandhed, at vi har en Ypperstepræst til Forbillede og Forbundsfælle, som »har Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, og som i et og alt er blevet prøvet i Lighed med os, naar undtages Synden« (Heb. 4, 15).

Nu kan det ikke længere være vanskeligt at give det rette Svar, naar det hemmelighedsfulde Spørgsmaal dukker op: Hvor kan det dog være, at den almægtige Gud ikke hindrer alle de Fristelser til det onde og alle de Synder i Verden, som vi er Vidner til. Vi siger til os selv og til de andre, der spørger: »Gud afværger ikke Synden og Fristelsen til Synd, fordi han har udstyret os med Viljesfrihed og Naadehjælp, saaledes at hver især kan være sin egen Lykkes eller Ulykkes Smed, alt eftersom

---

Anden Del af Fadervor XXVI

Led os ikke ud i Fristelse

Mere end ellers er det denne Gang nødvendigt, at vi ikke helt har glemt, hvad vi slog fast i den sidste Artikel, nemlig den ejendommelige Sprogbrug i de hellige Bøger, hvor der tales om, at Gud gør noget, som han i Virkeligheden kun ikke hindrer, at det sker. Vor Sprogfølelse siger os, at det er to væsentlig forskellige Ting: selv at gøre en Synd og ikke at hindre en andens Synd, skønt man godt kunde. Her forudsætter jeg naturligvis, at man ikke i Kraft af sin Stilling er forpligtet til at hindre Synder, som andre agter at begaa. I dette Tilfælde har man ikke Lov til at forholde sig passivt overfor andres onde Planer og Gerninger. Hvis f. Eks. en Staldkarl om Natten hører Tyve rumstere i Hestestalden, kan han ikke uden Pligtforsømmelse

sige: »Dette her kommer ikke mig ved. Jeg bliver i min varme Seng.« Han bør hindre Tyveriet, saa vidt det staar i hans Magt.

1. Men hvorfor finder Gud sig i, at vi Mennesker bliver fristet til Synd af onde Aander, der ikke vil andet end mangfoldiggøre Synden og Oprøret mod Gud i Verden? Det kortfattede Svar paa dette vigtige Spørgsmaal lyder saaledes: »Gud tillader, at vi bliver fristet, for at vi selv skulde komme til Klarhed over vor egen Svaghed og ydmygt anerkende den. Vor Tro- skab mod Gud skal sættes paa Prøve. Vi skal gribe Guds Naade og ved dens Hjælp vinde en Sejr over de onde Magter og saaledes øve os i virkelig Dyd og samle Fortjenester for Himlen. Samtidig bør vi aldrig glemme,

han medvirker med Guds Naade eller afviser den. Desuden ved vi, at den Allershøjeste er saa uendelig mægtig, at heller ikke Synden kan forstyrre eller ødelægge hans Verdensplan, fordi *han ogsaa kan faa noget godt ud af Frihedens Misbrug*. Dette Gode bestaar i, at Guds Retfærdighed og Barmhertighed til alle Tider og paa alle Steder fejrer en beundringsværdig Triumf.

2. Hvad er altsaa, ganske kort og præcist, det, vi i sjette Bøn beder om? Jo, dette, at vi ikke, blottet for Guds Hjælp, enten i aandelig Blindhed samtykker i Fristelserne eller af Modløshed og Fejghed giver efter for dem. Vi beder om, at Gud med sin Naade maa staa ved vor Side og styrke og rejse os i vor Nød, naar vore egne Kræfter svigter.

Her er der nu to Muligheder, som begge to skal udnyttes. Man kan bede om Guds Bistand under Fristelserne ganske i Almindelighed. Man kan ogsaa i de enkelte Tilfælde, som jo er meget forskellige med Hensyn til deres Art, tage sin Tilflugt til Bønnen. Saaledes gjorde den Mand, som har digtet 118. Salme. For at beskytte sig selv mod at fare med Løgn, bad han om Hjælp paa denne Maade: »Tag aldrig Sandhedens Ord fra min Mund« (43). For ikke at give efter for Pengegridskhed, bad han: »Bøj mit Hjerte til dine Lovbud og ej til uredelig Vinding« (36). I Kampen mod dette Livs Forfængeligheder og Begærets Dragelse benyttede han følgende Skudbøn: »Vend mine Øjne bort fra Tant, hold mig i Live ved dit Ord« (37).

Naar vi altsaa i Fadervor er kommet til sjette Bøn og siger: »Led os ikke ud i Fristelse«, beder vi om, at vi ikke maa give efter for det onde Begær i os, og om, at vor Modstandskraft i Kampens Time ikke maa sløves eller bryde sammen. Vi beder om, at vi ikke maa vige fra Herrens Vej, men i gode og onde Dage bevare Sindets Ligevægt og Udholdenhed. Vi bønfalder Gud om, at ingen Del af vor sammensatte menneskelige Na-

tur maa mangle den Hjælp fra ham, som den trænger til; og endelig beder vi om, »at Fredens Gud hurtigt maa knuse Satan under vore Fødder« (Ro. 16, 19).

3. Naar vi saaledes har forskaffet os Klarhed over, hvad Meningen er med Fristelserne baade fra Guds og vore Fjenders Side, og desuden over, hvad sjette Bøns Indhold gaar ud paa, saa er det dermed ogsaa indlysende, hvori Fristelsernes Farcemoment bestaar, og hvordan de kan gøre Nytte. Ved Hjælp af denne Indsigt kan vi saa ogsaa bedømme visse Erfaringer, som man næsten til daglig gør. »Er det et godt eller et daarligt Tegn«, er der dem, der spørger, »hvis Fristelserne er meget hyppige?« At komme ud for mange Angreb fra Fjendens Side er i og for sig ikke noget daarligt Symptom. Nok naturligtvis, hvis man giver efter for de bedrageriske Tillokkelser eller Trusler, navnlig naar det sker Gang paa Gang, og naar man er nødt til stadig at skrifte de samme Nederlag. Men ellers er det en velkendt Kendsgerning, at jo større den Energi er, hvormed et Menneske stræber efter den moralske Fuldkommenhed, som Jesus har lært os, og jo herligere den Sejrspræmie bliver, som Gud har beredt sine tro Tjenere i Himlen, desto heftigere er i Almindelighed de Efterstræbelser fra de onde Aanders Side, som man bliver Genstand for. Kamp hører nu engang til Kristendomens Program, og derfor udtaler Skriften de betegnende Ord: »Min Søn, naar du giver dig til at tjene Gud, saa staa fast i Retfærdighed og Guds frygt, og vær belavet paa Fristelser« (Sir. 2, 1).

F. K.

Gud er vor Tillflugt og Styrke, en Hjælp i Angsten, prøvet til fulde.

Derfor frygter vi ikke, om Jorden end bølger og Bjærgene styrter i Havens Skød.

URBI ET ORBI

Den hellige Faders 25 Aars Bisepejubilæum fejredes — som meddelt i sidste Uge — i Berlin paa Apostelfyrsternes Fest ved en højtidelig Gudstjeneste i Sct. Hedvigsdomen. Kirken var fyldt til sidste Plads og i de omkringliggende Gader stod tætte Menneskeskarer. Under Messen prædikede Berlins Biskop, Grev Konrad von Preysing. Den hellige Fader, indledte Biskoppen, beder Dag og Nat for Fred og for en bedre Verden, hvis Grundlag skal være Retfærdighed og Kærlighed. Retfærdighed kan kun bygges paa, hvad Mennesket føler i sig selv, det, at »hvad du ikke vil, at andre skal gøre mod dig, skal du heller ikke gøre mod andre.« Alene paa Grundlag af de af Gud indsatte Retsprincipper kan der skabes en varig Retfærdighed. Livet er helligt, hvad enten det drejer sig om et ufødt Barn eller en uarbejdsdygtig Olding. Det er altid blevet til Ulykke for Menneskeheden, naar Menneskene søgte at løsrive sig fra Gud. Den Ret, der er forankret i Gud, anerkender Individets Samvittighedsfrihed og Ret til fri religiøs Dyrkelse, den anerkender ogsaa Retten til at give Børnene en religiøs Opdragelse. Dette er ikke blot en Ret, men en Pligt, som ingen kan befri sig for. Den i Gud forankrede Ret kan ikke erstattes med en i Staten forankret Ret, det er en skæbnsvanger Fejltagelse at anse Staten for den højeste Aabenbarelse af det guddommelige. Der hersker i Verden kun Krig og Had og ikke Retfærdighed og Kærlighed. Men Verden maa lære Kærlighed, Kristi Kærlighed, og praktisere den, sluttede Biskoppen; den maa lære at bede for Venner og Fjender, for alle og enhver, endog for dem, der kun vil os ondt.

Midt i det af Krig og Nød hærgede Europa ligger Schweiz som en Oase, fredeligt og uforstyrret. Trods Restriktioner og Indskrænkninger rører Livet sig som ellers i den lille freds- og frihedselskende Forbundsstat; maaske kommer endog den stærke Nationalfølelse, som altid har været særegen for Schweiz, endnu stærkere til Udtryk. Næppe noget andet Sted har Traditioner og nedarvede Skikke dybere Rødder end her midt i Europas Hjerter, hvor naturskønne Egne i fredelige Tider hvert Aar var Maalet for Titusinder af Fremmede. I de katolske Egne, i Særlighed i Syd-Schweitz, rører der sig et frodigt religiøst Liv; Folket samles om Kirken og dens Ledere og Pilgrimsskarer søger stadig til de gamle Valfartssteder. Et af de mest søgte — ogsaa udenfor Schweiz kendte — Valfartssteder er *Madonna del Sasso*.

I Kanton Tessin, paa Lago Maggiores nordlige Bred, rejser der sig umiddelbart ovenfor Locarno en flere Hundrede Meter høj Klippe. Paa dennes Top knejser Kirken Madonna del Sasso, hvis Taarn og lyst kalkede Mure staar som et Vartegn over Søen og skuer vidt ud over Landet. Tusinder af fromme Pilgrimme vandrer den Dag i Dag, som for Aarhundreder siden, møjsommeligt langs Korsvejen op ad Klippens Trin, op til den undergørende Madonna deroppe, for at

Madonna del

Ved Lago Maggiores Bred — ovenfor Locarno
— ligger Valfartsstedet Madonna del Sasso

hvortil Tusinder
af Pilgrimme val-
farer i gode som
i onde Tider

Tekst og Fotos:
Universa

betro hende deres Sorger og Lidelser. Andre — hovedsageligt Turister — vælger en mere bekvem Maade og lader sig trække derop af »Funicolaren« — for at nyde den vidunderlige Udsigt oppe fra Kirkens Platform og for at beundre de Kunstskatte, som dette lille beskedne Kirkerum gemmer.

Kirken skylder en Vision sin Oprindelse. Natten til Mariæ Himmelfart i det Herrens Aar 1480 viste Gudsmoder sig — ifølge Legenden — paa denne Klippe for Pater Bartelomeo Piatti fra Franciskanklosteret i Locarno. Paa Himmeldronningens Bud rejste den fromme Munk med sine Ordensbrødres Hjælp et lille Kapel paa

← Valfartskirkens Indre

Sasso

Stedet og smykkede det med hendes Billede, hvilket snart fik Ry for at være undergørende og trak saa mange Pilgrimme til fra nær og fjern, at man allerede i 1487 kunde rejse et større Gudshus. Dette danner Grunden til den i det 16. Aar-

↑ Langs Kirkens Sydvej løber en udvendig Loggia

hundrede i Renæssancestil opførte Valfartskirke, ved hvis Side der snart rejste sig rummelige Klosterbygninger. I Tidens Løb er denne Kirke atter og atter blevet bygget om; saaledes føjede man i det 17. Aarhundrede et nordligt og et sydligt Sideskib til den hidtil enskibede Kirke, og i 1690 byggede man den herlige Søjlehal, der nu danner Indgangen til Helligdommen. Paa samme Tid opførtes ogsaa den Loggia, der følger Kirkeskibets sydlige Væg, og hvorfra man har en ubeskrivelig Udsigt over Søen og Bjergene hinsides Lago Maggiore. Vejr og Vind har sat sine Spor paa den højtbliggende Kirke, men i Anledning af 400 Aarsfesten i 1880 kom der over 30.000 Pilgrimme til Madonna del Sasso, og de gav saa rundhaandede Gaver, at Tessinerne Nationalhelligdom kunde underkastes en omfattende Restauration. Ombygningen afsluttedes med Opførelsen af det markante, slanke Taarn. Til Trods for, at Kirken var paabegyndt i Renæssancestil, fik Kirkens Indre gennem Ombygningerne i det 17. Aarhundrede et stærkt barok Islæt. Efterhaanden som det undergørende Billedes Ry

↑ I vidunderlige naturskønne Omgivelser ligger Madonna del Sasso, midt i Tessins Bjergverden

← Pieta-Gruppen i Krypten under Valfartskirken

voksende, dækkedes Væggene i det temmelig lavtloftede Kirkeskib med talrige Votivgaver; de giver alle Udtryk for de helbredtes Taknemmelighed, men er for det meste uden kunstnerisk Værdi. Og dog er det netop Kunsten, der gør Madonna del Sasso saa tiltrækkende og interessant. Thi Konventualpatrene, der gennem fire Hundrede Aar

Musica sacra – musica profana

Den liturgiske og den religiøse Musik har en ganske væsentlig og betydelig Opgave i det almindelige Musikliv, og den har skænket os en Skat af musikalske Kulturgoder i et umaadeligt stort Antal af skønne, værdifulde Værker, der stadig forøges. Det religiøse og det profane Omraade danner i Kunstneren som i Tilhørerens en organisk Enhed ved at stemme Sjælen i Retning af det Ophøjede, Gode og Skønne. Og navnlig staar Kirkemusikken saa stærk i sin Tradition, da den ikke er afhængig af Mode og Sensationslyst, men er rettet mod Evighedstanker og Evighedsværdier, ligesom dens sociale og folkeopdragende Tendenser er af høj Rang og Værdi. Kirkemusikken er alles Kunst — er til for alle. Den henvender sig til hele Folket og er tilgængelig for enhver uden Hensyn til Rang, Magt og Stilling, og yndefuldt smilende indbyder den alle, som har »en god Vilje«, til aktiv Medvirken. Musikken er af Skaberen tænkt og bestemt ikke som en Kunst for Kendere, men for al Skabning — ja selv døde, livløse Ting kan synge, klinge og juble til Skaberens Lov og Pris. Og løftet op i en højere Tilværelse som en Del af en religiøs Aktion griber den hele Mennesket og bliver et Hav af harmoniske Lysbølger mellem Gud og Mennesket.

Men desuden har Kirkemusikken en særlig folkeopdragende Betydning, thi i Kirkekorene har de største Mestres begyndt deres Kunstnerbane, og utallige Komponister, Kapelmestres, Cantores og Organister er udgaaet fra de kirkelige Kantorer og Korskoler lige fra den ældste Tid og til idag. Kantoren bør være Folkets Musikmester: han leder Kirkekoret, underviser Ungdommen i Musik og Sang, han opdager nye Talenter og fører dem frem til Medarbejde, han er *spiritus rector* i alle musikalske Ting, han leder Musikken ogsaa ved de verdslige Fester. Det har oftest nok været Lærerens smukke Biopgave i Sognet — ja, hvilket Hav af Skønhedsindtryk skylder Menneskeheden ikke den lille Skolelærer i Østrig, Frans Schubert. Radio og

Plade kan have stor Betydning, men Kirkemusikken er værdifuldere, fordi den kræver aktiv Medvirken. Ethvert Tilbageskridt i kirkelig Musikpleje er ogsaa et Tab for Musikkulturen, og Deltagelse i den melodiske Folkesang eller i Korsangen betyder Højnelse og Stigen af Kultur, og Deltageren er en Kulturbærer. En levende og blomstrende Kirkemusik er det værdifuldeste Grundlag for det almene Musikliv.

Musiklivet i vor Tid er ikke i Ligevægt. Uro og Usikkerhed selv i principielle kirkelige Spørgsmaal

hersker blandt de førende Kræfter i den katolske Verden, og det trods Pius X's klare og tydelige Udtalelser i hans »*Motu proprio*«, som i den musikalske Verden har været anset for den grundigste og mest omfattende Lovbog for Kirkemusikken, og som Pius XI 40 Aar senere har udvidet og stadfæstet 1933. En sund og smuk Musikkultur og Praksis maa rejses og befordres i hele sin Dybde og Bredde baade i og udenfor Kirken, og ingen maa holde sig tilbage og anse sig for fornem eller for ringe til at medvirke og støtte Sagen. Her har Kirkemusikken den store Opgave at bygge op og fremme vor Kultur i musica sacra og i musica profana.

J. Hammermüller.

Katolsk Oplysning i Provinsen

Det er en kendt Sag, at *Viden om Religion* i Nutiden er meget lidt udbredt i Sammenligning med, hvad der er populariseret om mange, mindre livsvigtige Ting. Det skorter ganske vist ikke paa Bøger om religiøse Emner, skønt vi burde have mange flere katolske Bøger paa Dansk; men mange mener, at religiøse Bøger er kedelige, og gør sig derfor aldrig den Umage at læse en, og andre har ondt ved at koncentrere sig om Læsning i det hele taget.

Ganske vist findes der ogsaa et stort læsende Publikum, hvad Pauluskredsens Eksistens iblandt danske Katoliker vidner om.

Men af forskellige Grunde bør der ogsaa være Lejlighed til at høre om Religion, ogsaa uden for Søndagsprædiken. Og det er vanskeligt i Provinsen.

Jeg vil derfor foreslaa følgende:

En af vore dygtige Prædikanter — det bør være en Præst — kunde bygge en Foredragsserie med en fælles Titel som f. Eks. »Den kristne Religion?«, »Hvad ved vi om Kristendom?«, »Mennesket i Universet«, »Orientering« el. lign. og komme ud til de Provinsbyer, hvor der findes en katolsk Kirke, og holde et ugentligt Aftenforedrag i Forbindelse med en kort Andagt. Jeg kunde tænke mig Serien at være paa 10—15 Foredrag.

Om Emnets Behandling vil jeg have sagt tilstrækkeligt, naar jeg siger, at jeg er kommen paa denne Tanke ved at læse Sertillanges: »*Catéchisme des incroyants*«; denne Bog ligesom f. Eks. Lutz: *Den katolske Religion*, Chesterton: *Det evige Menneske*, eller Ohthodoxy, Hugh Benson: *Kristus i Kirken* (faas paa Norsk for 1,20 Kr.!), Schindler: *Katolicisme*, etc., og en Del andre af den Slags dokumenterer, synes jeg, at det er muligt at gøre det spændende og livligt at fortælle Mennesker *det*, som *det er allermost nødvendigt at vide*: at Gud *maa* eksistere, at Videnskaben *ikke* har gjort ham overflødig, hvordan vi skal tænke om Gud, naar vi er blevet voksne (mange Mennesker glemmer vist Religionen, fordi deres Barndoms naive Billede af Gud ikke er blevet uddybet og erstattet af *modnere* Forestillinger siden hen?), om Tro og Videnskab, Kirken, Dogmer, Sakramenter o. s. v.

Foredragene annonceres ved Plakater opslaaet i Byen, i den lokale Presse o. s. v., saa at det ikke bliver nogen Hemmelighed, at der foregaar noget i den katolske Kirke paa Stedet. Vore smaa Provinskirker og -kapeller ligger ofte nok ligesom en Slags sekteriske Mødesale i Smaabyerne og lader i det ydre lidet ane, at de er eneste

Filial i Byen af den store Moderkirke.

Foredragene skal holdes for de stedlige Katoliker. De skal her have let Adgang til at udvide deres aandelige Horisont og mindes om, hvad deres Kirke er, og *hvilket Privilegium*, de besidder i deres Tro. Men tillige skal de være for alle, som søger Sandheden, og som ønsker at høre, hvad den katolske Kirke siger om sig selv. Mange vil undres over, at det ikke lyder »middelalderligt« eller »oldnordisk«, og mange vil blive interesseret. Og det er jo det, vi skal opnaa. Vi skal ikke besnakke Folk til at blive Katoliker, men det er godt, at de selv kan gaa hen og høre, hvad der siges. Resten maa vi overlade til Gud.

Paa Grund af Kulmanglen maa Foredragene holdes i Efteraarsmaanederne, f. Eks. fra 1. Sept.—1. Dec., og forhaabentlig kan hvert Aar et Par af Byerne faa Besøg, f. Eks. Onsdag i Roskilde, Torsdag i Helsingør og næste Aar Køge, Slagelse og saa fremdeles.

Honorar og Rejseudgifter maa dækkes ved en Kollekt.

Redaktionen bedes optage dette som et Svar paa den Opfordring til Læserne, som udsendes for nylig, og som gik ud paa, at vi skulde arbejde med. Man vil forhaabentlig ikke tage mig det ilde op, at jeg kvitterer for Opfordringen ved at bede en af vore Præster om at tage denne Opgave op.

Kjeld Gravgaard.

Madonna del Sasso

Fortsat fra Midtsiderne

indtil Klosterets Ophævelse i 1848 vogtede Helligdommen, forstod at samle en Mangfoldighed af fortræffelige Værker af kristen Kunst i deres Gudshus. Her iblandt befinder sig kostbare Perler af Plastik og Malere fra den klassiske og nyere Tid, der gerne fremvises af de venlige Kapuzinere, der nu forrestaa Helligdommen.

Under det gamle Sakristi findes den Klippegrotte, hvor Pater Bartolomeo tilbragte de sidste Aar af sit Liv; Grottens eneste, men saa meget des mere betydningsfulde Udsmykning, er den udskaarne Pieta-gruppe, der — efter hvad Dokumenterne viser — allerede var i Kirkens Eje i 1487.

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffsvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½
Kapellet i <i>Dragør</i> (Øresundsvej 27)	(12. og 19. Juli) 10

Nordsjælland

<i>Asserbo</i> (»Friheden«, Skovbovej)...	8½
<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet: 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	7½; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 9½
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

Liturgisk Kalender

Juli.

12. S. 7. Søndag e. Pinse (677); (grøn) 2. Bøn: St. Johannes Gualbertus ([53]), 3. Bøn: St. Nabor og St. Felix (995), 4. Bøn: For Paven ([122]).
13. M. † St. Anacletus (996); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
14. Ti. St. Bonaventura (996); 2. (hvid) For Paven.
15. O. † St. Henrik II, tysk-romersk (hvid) Kejser (996); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
16. T. Vor Frue af Bjerget Karmel (hvid) (997); 2. For Paven.
17. F. † St. Alexius (1000); 2., 3. og (hvid) 4. som Onsdag.
18. L. St. Kamillus af Lellis (hvid) (1001); 2. St. Symphorosa og hendes syv Sønner ([28]), 3. For Paven.
19. S. 8. Søndag e. Pinse (680) (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan røgne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk ✠ Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkantor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 570 42.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 62 45. Postgiro 36 68.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

Indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Kiærulff træffes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

BØGER ≈

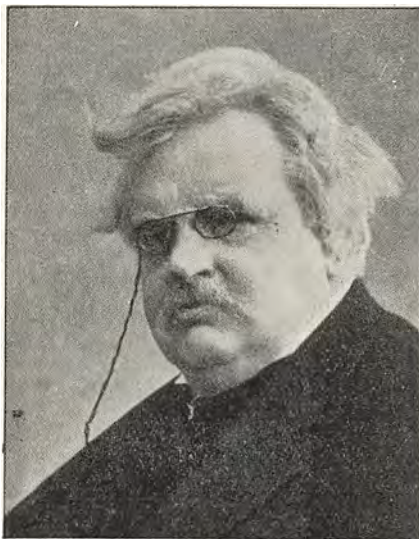
Katolske Nyheder

Pauluskredsen har netop udsendt to Publikationer, der sikkert vil vække udelt Glæde og Interesse: Peter Schindlers Biografi af Robert Hugh Benson (hvis historiske Roman »I Dronningens Navn« til Efteraaret udsendes af Frimodt) samt Stephan Wevers: *Livet i Kristus Jesus*. Vi skal snarest bringe Anmeldelse af begge Bøgerne.

Verdensberømt Humor

G. K. Chesterton: »Manden, som var Torsdag« (Thanning & Appel).

»Verdenslitteraturens Humor« er Emnet for en Række Bøger, som Thanning & Appels Forlag præsenterer i Form af de populære engelske *pocket series*. Det er ingen daarlig Idé! Adskillige Repræsentanter for Genren har allerede haft Ordet i Serien — og nu møder Forlaget frem med Chestertons fantastiske *nightmare: The man, who was thursday*, en Bog for Folk med Humor og til at faa Humor af! Chesterton er ikke — burde i hvert Fald ikke være — ukendt herhjemme, hvem kender ikke hans Fader Brown-Historier?

Chesterton

Han er en af de paradoksaleste Skikkelser indenfor engelsk Litte-

ratur; i sine Essays lancerer han som god Katolik Kristendom, men med en Form for Humor, der nu og da kan minde om Kaj Munk, men han er aldrig kedelig, hans Vid og Humor har altid en Hensigt, der er Moral i alt, hvad han skriver. »Manden, som var Torsdag« er en vittig og spændende og tillige aandfuld »Røverhistorie«, typisk engelsk i sin Facon. Vi skal ikke genfortælle Bogen, dertil er den alt for spændende, men blot saa meget: den er den helt rigtige »Lomme«bog til Ferien — og saa er den illustreret af Storm P., hvilket vel næppe kan siges at være til Ulempe for Bogen!

G. M.

Amerikansk Sommerroman

Rose Franken: »Claudia« (Westermann).

I Sommertiden plejer man ikke at bebyrde sin Hjerne med tung Lektur. De fleste Sommerromaner er derfor som Regel ogsaa af »lettere Konstruktion« og ikke Om-tale værd. Der er imidlertid i Aar dukket en Bog op, der — til Trods for det Reklamegny, der har staaet om den — alligevel bør nævnes, paa Grund af dens noble Art. Hvor er det dog velgørende at læse en »letter« Bog, der ikke har et let sjofelt Anstrøg, og det er jo lige ved at høre til Sjældenhederne.

Rose Frankens »Claudia« hører ganske vist heller ikke hjemme blandt den højere Litteraturs Perler, og gør sandsynligvis heller ikke Krav derpaa; det er et let læst Causeri om unge Mennesker og deres Bekymringer, om Kærligheden imellem dem og om hjemlig Hygge. Den er underholdende og venlig, og hvis man skal dømme efter den begejstrede Modtagelse, den har faaet, maa man gaa ud fra, at Folks Smag er ved at forbedre sig. Og det vilde være glædeligt!

mus.

Salmonsens

Leksikon-Tidsskrift

Trods de Krigsbegivenheder, som vi oplever i vore Dage og som synes at overskygge alt andet og vir-

Læs **Berlingske Tidende**

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

ke hæmmende paa alt og alle, staar Udviklingen ikke stille. Der sker stadig Fremskridt, der gøres stadig nye Opfindelser og Opdagelser paa alle Omraader, der vindes stadig nyt Land indenfor Videnskab og Kultur — og alle disse Nyvinninger har *Salmonsens Leksikon-Tidsskrift* sat sig til Maal at holde os a jour med gennem korte, orienterende Artikler, skrevet af Fagmænd. Desuden bringer hvert Hefte Oplysninger om aktuelle Spørgsmaal, om Personer og Steder, hvis Navne er paa alles Læber. Det er saaledes ikke blot et uundværligt og værdifuldt Supplement og aktuelt Maanedsskrift. Anden Aargang femte Hefte, der nu foreligger, indeholder bl. a. Artikler om Arkæologisk Forskning fra Luften, Statens Husholdningsraad, Flyvemaskinernes Kendingsmærker, Maastunnelen i Rotterdam, Sprængbomber og deres Virkning samt en Række aktuelle Biografier.

J. B.

Tak

De mange Trosfæller, som paa 25 Aarsdagen for min Præstevieelse har glædet mig med deres Lykønskninger, Forbønner og andre Gaver, bedes herved modtage min hjerteligste Tak for al den Godhed, der saaledes blev vist mig, og som jeg haaber at kunne gengælde paa min Maade. Jeg ser mig nødt til at udtale denne min Tak her i Bladet, fordi jeg næppe kan overkomme at besvare hvert enkelt Brev og Telegram særskilt.

Fr. Küpferte S. J.

Tak for al den Godhed, man har vist mig, og de mange Hilsner, jeg modtog, da jeg maatte tage afsted. Paa Gensyn!

Georg Bertling, Præst.

Horsens fejrer 500 Aars Jubilæet

Søndag d. 28. Juni fejrede *Horsens By* sit 500 Aars *Købstadjuubilæum*. Dagen blev højtideligholdt paa alle tænkelige Maader: Vagtparade gennem Gaderne fra den tidlige Morgen, Festgudstjeneste i Byens skønne gamle Hovedkirke, Vor Frelsers Kirke, med Kantate og Indvielse af et nyt Klokkespil, Modtagelse paa Raadhuset af gratulerende Embedsmænd fra nær og fjern, Historisk Optog (et imponerende Opbud af Ryttere og Vogne) og gammelt Festsplil, og endelig den traditionelle Folkefest om Aftenen samt Festbanket for Byens og Oplandets Honoratiores og de tilrejsende Gæster. Alt saaledes gennemført efter god hævdvunden Tradition.

En ny — eller rettere sagt en gammel Tone blandede sig op i det store Festkor og fik mange til at studse og lytte.

Den katolske Kirke i Horsens fejrede Dagen med en højtidelig Levitmesse, hvortil et Repræsentantskab fra Horsens Byraad var indbudt, og til hvilken indfandt sig Byens Viceborgmester, Biografdirektør Ove Jensen, Socialudvalgets Formand Robert Holm, Cigarmager Bahnsen og Arbejdsmand Axel Petersen, alle med Fruer. Kirken var festlig smykket med Blomster og fyldt til Trængsel, da Præstesketet modtog Gæsterne ved Kirkedøren og førte dem op til deres Pladser.

I sin Prædiken indledede Monsignore Olrik sin Omtale af Dagens Fest med at sige, at et Aarstal, en Dato, i sig selv ikke er det, der faar Mennesker til at samle sig om en Fest, det er Kærligheden, der er den egentlige Hjertets Tilskyndelse dertil.

Hvorfor holder vi da af denne By? Fordi dens Tone er saadan, at den, der er født her, vender hjem til den som en Søn til sin kære uforglemmelige Mor, og den, der er flyttet hertil som voksen, møder en mild velgørende Luftning af aandelig og materiel Sundhed, af hæderlig Borgerlighed, som gør, at her ønsker han at blive og at arbejde.

Byen her har ogsaa været en god By for os Katolikker. Megen Forstaaelse og Hjælpsomhed er ydet os og vore Institutioner, og denne Fest er os en kærkommen Lejlighed til at sige Byens høje Øvrighed og dens finttænkende Befolkning Tak.

Derefter gik Mgr. Olrik over til at tale om den katolske Kirkes Stilling i Byen, dens Præg paa hele Bybilledet, før Reformationen, saaledes som dette er smukt og udførligt omtalt i Byens Jubilæumsbog, og saa dens Stilling i Dag: tilsyneladende saare beskeden, men alligevel repræsenterende den store Moderkirke. Ogsaa Vatikanstaten er, som Stat betragtet, beskeden, men ... og nu kom en kraftfuld Skildring af, hvad Paven betyder nu. Hvordan Petri Efterfølger af Gud er gjort til en Retfærdighedens og Fredens Formidler, der, skønt berøvet alle ydre Magtmidler, er Samlingspunktet for alt egentligt diplomatisk Arbejde Landene imellem, hvorfor vi *alle* maa se hen til Paven som til den for Fredens gode Komme mest arbejdende Personlighed.

Efter endnu nogle Ord om Forholdet mellem Kirke og By, sluttede Mgr. Olrik sin Tale med dette, at nu vilde det hellige Messeoffer blive frembaaret for denne Bys Borgere, at de af Gud maa blive bevaret for Krigens Ulykker, og at de i Alvor maa vende deres Hjerter til ham.

Efter Messen var der sakramental Velsignelse og til sidst sang alle staaende en meget smuk Festhymne, som Mgr. Olrik havde forfattet til denne Dag, og til hvilken Kirkens Organist, Lærer Poulsen, havde komponeret en skøn og original Melodi.

Da vore Gæster forlod Kirken samledes de i Præstegaarden med Medlemmer fra Menigheden og Repræsentanter for de katolske Institutioner, og om Aftenen var Sognepræsten indbudt til at deltage i Byens officielle Festbanket.

W.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Om Maaneskin!

Maaneskin og Maaneskin er saa meget. Jeg kender dem, der vilde forklare det som: en Belysning af Firmamentet, forarsaget af Solens Genskin paa Jordens nærmeste Himmellegeme paa dens eliptiske Bane i det Stadium, hvor Apsidelinjen falder sammen med Syzygielinjen.

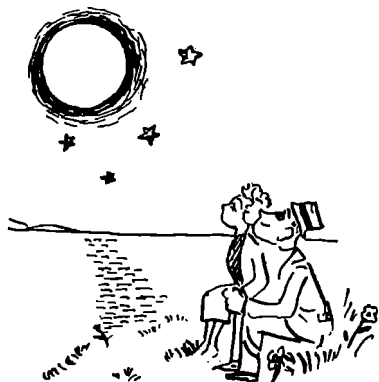
Men jeg kender ogsaa dem, der vilde foretrække at forklare det som den bedste Inspirationskilde for unge Elskende.

Naar man staar med en dugvaad Kornblomst i Haanden, parat til at græde af Rørelse over dens Skønhed, er der altid En parat til at forklare, at: *Centaurea Cyanus* er en ondartet Ukrudtsplante, saavel i Vintersæden som i Vaarsæden.

Falder man i Trance over en nyudsprungne Bøgeskov, er der altid nogen, som kun føler sig tilpas, hvis de faar Lov at docere, at Bøgeløvet fremstaar paa Baggrund af en biokemisk Proces, der gennem et nøje og kompliceret Samarbejde mellem Jordbundens organiske

Stoffer og Træets Opsugningsevne udskiller disse og tilgængeliggør dem for Absorbering.

Naar et lille Barn stolprer uimodstaaeligt af Sted paa sine tykke Ben uden rigtig at kunne finde Balan-

cen, ved jeg godt, at det kan forklares videnskabeligt set fuldtud korrekt som en Række Muskelsammentrækninger i bestemt Rækkefølge. Men jeg vil hellere være fri. Jeg synes, at Verden bliver saa fattig, naar alting skal laves biokemisk og matematisk. Og hvem siger, at han, der i Maaneskinnet kun ser en indbyrdes Sammenhæng mellem Apsidelinjen og Syzygielinjen, har mere Ret end han, der bare bruger Maaneskinnet til at blive poetisk, og forelske sig i Skæret?

For der er det med Matematik og Biokemi og andre eksakte Videnskaber, at Aanden, der ligger gemt i alle Ting, og hvori alt er og røres — den smutter forfærdelig let fra dem! *Brændglasset.*

Sognepræsten af Ars sagde:

Der er ikke andre lykkelige i Verden end dem, der har Ro i Sjælen. Midt i Livets Prøvelser nyder de Guds Børns Glæde.

Vincentforeningen for Herrer

afholder Generalforsamling Søndag d. 19. Juli, efter Messen Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke, i Præsteboligen.

Alle Interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Ind imellem —

St. Antonius

som Pædagog

Vi fortsætter Læsernes St. Antonius-Beretninger med følgende lille lærerige Historie om en Paraply — eller rettere to:

Jeg har en meget kær Paraply, for den er nemlig købt i Rom. I Penge er den ikke mange Lire værd, men den er omtrent lige saa god som Ole Lukøjes eller som Lykkens Galocher; for bare jeg ser paa den eller især, slaar den op, er jeg i »Roma«. Det er en billig Rejse og dog salig.

Naa, Paraplyen blev væk, og jeg anraabte St. Antonius (jeg har endnu aldrig haft en Paraply, som ikke blev væk). Jeg fik den igen. Paraplyen blev snart efter væk igen. Nu skulde jeg have anklaget mig selv, men saadan er jeg ikke; jeg tænkte med et svagt Nag paa St. Antonius, som jeg fandt burde have passet paa baade mig og Paraplyen og derved blev det. Jeg købte en ny, som straks efter blev væk, og nu blev jeg desperat og vilde slet ingen have. Min Roma-Paraply havde jeg søgt utallige Steder uden Resultat. Den ny spurgte jeg slet ikke efter.

Der gik et Par Maaneder, tror jeg; jeg var stadig en Smule uforstaaende overfor St. Antonius. Hvad sker, en skønne Dag finder jeg Roma-Paraplyen i en Garderobe, hvor jeg aldrig hænger mit Tøj, men som jeg dog havde efterset mange Gange; — nogen kunde have fundet den, og nu, et Par Maaneder efter, hængt den der. Jeg gjorde i mit Hjerter meget ydmygt Afbigt overfor St. Antonius. Han havde nok villet give mig en Lærestreg. Jeg har Roma-Paraplyen endnu; — og da det er længe siden, synes det virkelig, som om St. Antonius ikke blot har skaffet mig den, men lært mig at passe paa den. Tak. —

Søster Benedicte.

Kun uvidende

Da den kendte franske Præst *Desmares* en Dag var paa Vej fra Paris til Strassbourg, hvor han skulde holde en Række Prædikener, kom han i Kupéen i Samtale med en Dame, som fortalte ham, at hun ingenting troede paa.

— Har De læst Katekismen? spurgte han. Svaret var et Nej.

— Har De læst Fénelon? Har De læst Bossuet? Har De læst Bergnier? Eller har De læst vore andre store katolske Forfattere fra de forskellige Tidsaldrer?

Hver Gang svarede den kvindelige Medpassager nej. Hun havde ikke læst en eneste katolsk Bog.

— Men saa er det slet ikke Tro, De mangler, Frue, sagde Pastor *Desmares*. De er ikke vantrø. De er uvidende!

En, der skiftede Mening

Her bringer vi igen en lille Virkelighedsskildring fra en Læser om den hellige Antonius' Hjælp i en vanskelig Situation:

Jeg havde egentlig tidligere været mest tilbøjelig til at betragte Sct. Antonius og hans »Depot for fundne Sager« som en naiv Folkeovertro. En lille Begivenhed for et Aars Tid siden fik mig imidlertid til at skifte Mening, og jeg har siden følt mig taknemligt forbunden mod denne store, franciskanske Folkehelgen.

I de hede Dage i Juli 1941 cyklede jeg over Sjælland. Jeg kom forbi Sorø Sø og tog mig et forfriskende Bad i Bølgerne. Jeg havde igen klædt mig paa og var paa Vej videre paa Cyklen. Et Par km længere fremme ad Vejen opdagede jeg, at jeg — distræt, som jeg er — havde glemt et lille Guldarmbaandsur, som havde stor Affektionsværdi for mig. Ærgerlig vendte jeg tilbage og begyndte en haabløs Leden mellem Buske, Brændnælde og højt Græs. Resultatet af en Times Søgen, hvorunder jeg havde endevendt hvert Græsstraa i vid Omkreds, var forgæves. To Gange havde jeg opgivet min Søgen og været paa Vej igen, to Gange var jeg begyndt forfra. Tredie Gang var jeg ved at opgive for Alvor, men besluttede saa — nærmest i Desperation — at søge den hellige Antonius' Bistand. Tre Gange bad jeg i en kort Bøn Sct. Antonius om at hjælpe mig, og næppe havde jeg sidste Gang udtalt Ordene, før den kære lille Genstand gemytligt glimtede mig i Møde fra en Græstue.

Genspejlede Solstraaler fra Guldet ligefrem skar mig i Øjnene. Siden har jeg hørt til Sct. Antonii trofaste Beundrere — dog ikke alene paa Grund af denne lille Begivenhed; ogsaa som Følge af, hvad jeg nu ved om hans Levned. Men han er blevet mere levende for mig.

P. J. R.

Basar i Helsingør

Sct. Vincents Søstrenes Basar finder i Aar Sted i Helsingør d. 26. og 27. Juli.

Sct. Vincents Søstrene har nu virket her i Landet i 38 Aar, og mange er det, som i disse Aar har nydt godt af Søstrenes Virksomhed i Skole, Børnehjem, Sygepleje etc., men skal de fremdeles kunne støtte trængende Medmennesker, maa andre træde hjælpende til, og hvem er vel nærmere til at støtte deres Virksomhed end Trofæller, og da især dem, der som Gæster eller paa anden Maade er kommen i personlig Forbindelse med Søstrene og har lært deres indtagende Væsen at kende.

Dette er saa meget mere paakrævet, som den Støtte, Søstrene i tidligere Aar har modtaget fra Frankrig, ikke kan naa dem i disse Krigsaar, og endmere paakrævet, fordi Nøden er særlig stor i disse Dyrtidstider.

Man kan støtte Basaren paa to Maader: Ved at sende Gaver til den — helst i saa god Tid som muligt — og ved at møde op paa Basardagene. Maatte enhver efter Evne yde sit Bidrag, saa Indtægterne ved Basaren ikke maa blive mindre end tidligere Aar — saa meget des ønskeligere, som der er lagt stærkt Beslag paa Søstrenes andre Indtægter, idet de — efter Krav fra Skolemyndighederne — har maattet opføre en Bygning til Skolekøkken, Brusebad etc., hvilket kommer Skolens Børn til Gode.

Altsaa — send Deres Gave til Basaren og mød om muligt op paa Basardagene den 26. og 27. Juli i Maison Ste. Marie, Nygade 8, Helsingør.

H. B.

Pater Steidls Venner

indbydes til en Festaften i St. Annæ Festsal Søndag den 26. Juli Kl. 19½ i Anledning af 50 Aarsdagen for Paterens Ordensprofes. — Saafremt nogen ønsker at bidrage til en Mindegave, som en Kreds i St. Annæ Menighed har paatænkt at overrække Jubilaren paa Festaftenen, bedes Bidrag — stort eller lille — tilsendt

A. Prüser,
Højdevangsalld 29.
Giro 26773.

Til Provinsen

Kommer De til Hovedstaden i Sommerferien, saa besøg Sankt Ansgars Boghandel i Bredgade. Vi har endnu de smukke parisiske Rosenkranse, en stor Samling Madonna-statuer, Relieffer, Olielamper, Krucifixer o. a. samt de Bøger, De i Aarets Løb har savnet.

Røgelseskul

Det har i længere Tid været umuligt at fremskaffe de gode Røgelseskul til liturgisk Brug fra Udlandet. Vi meddeler vore Kirker, at Forlaget nu selv fremstiller Kul-Tabletter af nøjagtig samme Kvalitet. De er lugtfri, kan tændes med en enkelt Tændstik, jævnt brændende og varer ca. en Time. Pris pr. Stk. 6 Øre ÷ den sædvanlige Rabat til Kirker.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Udfører Arbejdet ved Aasebakkehus

<p>Alex J. Hansen Ingeniør . Entreprenør . Murermester Hørsholm Telefoner Hørsholm 45 . 497 . 645</p>	<p>Svend Larsen <i>aut. elektr. Installatør</i> Ravnshøjvej 2 . Birkerød Telefon Birkerød 273 <i>Udført Arbejdet ved det elektriske Køkken og Bageri</i></p>	<p>Jul Jensen <i>Tømrermester . Msskinsnedkeri</i> Usserød Kongevej 108 Telefon Hørsholm 94</p>
<p>N. P. Pedersen <i>Snedkermester</i> Bolbrovej 61 . Telf. Rungsted 42</p>	<p>Poul Jørgensen <i>statsautoriseret Installatør</i> Kohavealle 17 . Hørsholm Telefon Hørsholm 275</p>	<p>Monles & Andersens Eft. K. K. L. Simonsen Højbroplads . St. Kirkestæde 3 Central 1325 <i>Centralvarme . Sanitære Installationer</i></p>

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Søndag d. 12. Juli 1942 Cykletur. Hvidovre-Søndersø. Start fra Toftegaardsplads Kl. 9. Fælleskommunion i Hvidovre under Messen Kl. 9,30. Hjemtur Kl. 18. Medbring Salmebog og Vandresangbog. Leder: Arthur K. Caspersen. Torsdag d. 16. Juli 1942. K. U. K.'erne overværer Festsillet »Elverhøj« i Dyrehaven Kl. 19,30. Vi mødes ved Peter Liep Kl. 19. Enhver sørger for sin Billet. Søndag d. 26. Juli 1942. Cykletur til Køge. Start fra Toftegaardsplads Kl. 7,30 pr. Messe i Køge. Hjemkomst ca. Kl. 22. Medbring Bade-tøj. Turleder: Arthur K. Caspersen.

Liobasøstrenes Kapel, Valby

Lørdag 11. Juli Kl. 8½ Højmesse i Anledning af St. Benedikts Fest.

N. P. Rostrup <i>Katolske Begravelser</i> 30 Aars Erfaring Valkendorfs-gade 34-36 Tlf. 778 - 728	Axel Steckhann <i>Kolonialvarer og Delikatesser</i> Gamle Kongevej 155 Telefon 8016 Leverandør til katolske Institutioner
Mark Poulsen & Rønne INGENIØRER Pr. Mariæ Allé 1 A - København V. Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg Telefon 8533	<i>Gør Deres Indkøb hos M. Nielsens Eftf.</i> Viktor Nielsen <i>Frugt, Grønt, Konserver m. m.</i> Stenosgade 3, Vester 2319 x
Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard	
Iac. Schneidelbach <i>Tømremester</i> Charlottenlundvej 23 Telefon Hellerup 2484	Lützhøft Christiansen <i>Snedkermester</i> Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882
SVEND HOLM <i>Elektroinstallatør</i> Banevej 1 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2555 . 4755	Henry Henriksen <i>Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester</i> Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2955
AALBORG M. Thomsen Støtt <i>Entreprenør og Murermester</i> Kong Christians Allé 6 Telefon 1992	NAKSKOV Chr. Steffensen <i>HERREEKVIPERING</i> Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør
Aalborgs katolske Begravelseskontor <i>ordner Begravelsen gratis</i> Ligkister og Ligsenge billigt Jens Bangsgade 8 K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068	NYBORG A/s Nyborg Kulforretning Lauritz Nielsen Kul, Koks, Briketter Strandvejen . Telf. 106 Leverandør til Stella Maris
Køb hos vore Annoncører	

Stiftelsen Mariahjemmet

som ved Skt. Liobasøstrenes Assistance agter at indrette og opretholde et

Hjem for unge Piger

i en Del af Jagtvejsklosteret, København, meddeler herved, at der i dette fra 1ste September d. A. — evt. før — vil kunne optages nogle katolske unge Piger, som under Studier eller anden Uddannelse savner et Hjem i København.

Der vil fra Stiftelsens Side kunne ydes Stipendium for indtil ⅔ af Pensionsprisen til værdige Ansøgere.

Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Stiftelsens Formand, Lrsgfr., Kmhr. G. Garth-Grüner, Frederiksholms Kanal 6, København K.

Katolsk Ungdoms Klub

Lyngby.

Onsdag d. 15. Juli afholdes en Cykletur til Danmarks Akvarium, Charlottenlund, hvor der vil blive Adgang for 50 Øre. Kyndig Vejleder foreviser. Der startes fra St. Knud

Lavards Kapel i Lyngby Kl. 19 pr. Der kan ogsaa mødes ved Akvariet Kl. 19,25.

Sygeplejerske-Forbundets Heldagsstævne

hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1, Søndag den 2. August.

Kl. 9½: Reciteret Messe.

Morgenmad. (Kaffe faas hos Søstrene).

Kl. 11: Pater Coenen S. J.: *Hvad vil vi?* Derefter Samtale.

Kl. 12: Middag: Flæskesteg og Frugtgrød.

Pause til Kl. 14.

Kl. 14: Solosang af *Sygeplejerske Frk. Larsen*, Militærhosp., og *Sygeplejerske Frk. Wisnevskå*, St. Mariæ Hosp., Roskilde, akkompagneret af *Sygeplejeelev Frk. Bredholt*, St. Josefs Hosp. Forskellig Underholdning.

Kl. 15: Forfriskninger. (Citronvand og andre kolde Drikke kan købes hos Søstrene).

Kl. 16½: *Pastor Geertz-Hansen: Danmark og Kravet i Dag.* Fællessang — Ordet frit!

Kl. 18½: *Dr. med. Kjer-Petersen: Smaa børn i Storbyen.* Fællessang — Aftensmad. (Bouillon kan købes).

Kl. 20: *Festandagt i Kirken* med kort Prædiken af *Pater Coenen*.

Hans Excellence Biskoppen har lovet at besøge Stævnet.

Nærmere om Programmet i næste Uge.

R. I. P.

Vor kære Mor, Svigermor og Mormor

Ane Marie Hansen

Enke efter Snedkermester N. P. Hansen, Aarhus, er død den 4. Juli 1942.

Paa Familiens og egne Vegne:
Birgitta Kruuse.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Ingen Ferie for Fromhedslivet

Ordet stammer fra en gammel fransk Forstander for et Præsteseminarium. Hvert Aar inden Sommerferien yndede han at gentage for de unge Præstekandidater: *Mes enfants, pas de vacances pour la piété.* Dermed vilde han advare de unge Seminarister imod den sikkert reelle Fare, aandeligt at sløse af i Ferietiden. Den regulære Læsning vilde selvfølgelig høre op. De unge Mennesker vilde i et Par Maaneder ikke behøve at møde til Forelæsninger i Dogmatik, Moralteologi, Eksegese, kirkelig Ret o.s.v. Hjernen skulde rigtignok afslappes. Men det vilde være en Fejltagelse, dersom de skulde mene, at Afspændingen ogsaa skulde omfatte Fromhedslivet. Nej, det aandelige Liv maatte ikke komme til at lide under Ferien. Det gjaldt ikke blot om at overvære Morgenmessen og at bede Breviarbønnen, men ogsaa alle de øvrige aandelige Øvelser skulde beholde deres sædvanlige Plads paa Dagsordenen: en halv Times Betragtningssøn, et Kvarters Tilbedelse foran Altrets Sakramente, Læsning af en opbyggende Bog og den daglige Læsning af den hellige Skrift.

Seminarieforstanderens Ord har ogsaa Bud til ferierende

Lægfolk. Ferien er til for Folk, der har en ensidig Levevis og et opsat Arbejdstempo. En Landmand trænger ikke til den. Han passer sit Arbejde fra Morgen til Aften hele Aaret rundt. Han gaar tidligt i Seng og er atter frisk, naar han staar op med Hønsene. Hans Liv er som et Led i Naturen; det har Naturens sunde Rytme. Han ved derfor ikke, hvad al den Ferie skal være godt for. Helt anderledes er det med Bymennesket. Hvem der tilbringer sin Dag paa Kontor, i Skole, Bank, paa Fabrik eller bag en Butiksdisk, og Aftenen — navnlig den triste, mørklagte Aften — paa en tredje eller fjerde Sal, kan godt trænge til at komme ud baade for at strække sine Lemmer og at faa sine Lunger fyldt med frisk Luft, rigtig krydret Skov- og Landluft. Hans Trædemølletilværelse vilde ikke være til at holde ud uden denne aarlige Afbrydelse. For Bymennesket er Ferien ingen Luksus, men en Livsfornødenhed.

Men disse ferierende Mennesker skulde nødig lade deres Fromhedsliv lide under deres Ferie. Tværtimod. Ligesom deres Muskler og Lunger trænger ogsaa deres religiøse Liv til at have det godt. I Aarets Løb er deres Bønsliv ofte »kommet i Klem-

me«. Om Morgenens gjaldt det som oftest om at styrte afsted, saa Morgenbønnen efterhaanden skrumpede ind til det bare ingenting. Morgenmesse kunde der slet ikke være Tale om: den var reserveret Nonner og Aldersrentenydere. Ja, om det saa var Søndag Morgen, da kunde det sommetider knibe med at komme op for at møde i god Tid til den obligate Søndagsmesse.

For den Slags Kristne bør Ferien være en Tid til at komme sig i. Nu kan de unde sig Stunder til Plejen af deres aandelige Liv og koncentrere sig om det ene fornødne. Nu kan de tillade sig den Luksus at komme til Morgenmessen: hele den katolske Kirkes fælles Morgenbøn. Denne Morgenmesse garanterer samtidig en lang Formiddag, som giver Tid til at fordybe sig i en lødige Bog. Maaske er der endog Mulighed for at komme med til en Retræte, en rigtig Retræte tre eller fem Dage i Træk.

Ferien er der for at samle Kræfter til den kommende Gerning. Og for den, der ikke alene er af Kød og Blod, men tilmed har en udødelig Sjæl, skal Ferien ogsaa i aandelig Henseende være en Fornydelse. Det sidste vil ofte komme Nerverne og den fysiske Velvære til gode.

S. W.

Udsmykning, moderne Smag og Kirkekunst

Redaktionen og Læserne har flere Gange rettet venlige Opfordringer til mig om at skrive nogle Artikler om engelske katolske Forfattere. Ønsket er vanskeligt at opfylde, for det er langt fra alle deres Bøger, der findes i Danmark, og jeg holder ikke af at skulle stole paa min Hukommelse. Angaaende en Mand som Christopher Dawson, der hvad Lærdom og Indsigt angaar rimeligvis er den bedste nulevende Forfatter til Bøger om europæisk Mentalitet, vilde det være lige saa forkert at citere ham urigtigt, som det vilde være meningsløst at forbigaa ham.

Maa jeg udtrykke min Beklagelse af, at de bedste katolske Værker (absolut ikke blot paa Engelsk) er saa ufyldestgørende repræsenteret i de store danske Biblioteker? Efter Krigen vil det være et virkeligt apostolisk Arbejde at forsyne disse Biblioteker med en *Del første Klasse* katolske Bøger. I Øjeblikket kan interesserede Mennesker næppe danne sig en tilfredsstillende Opfattelse af, hvad der bliver tænkt og skrevet om Troen. Ikke alene vore egne specielt katolske Biblioteker burde være velforsynet med saadanne Bøger.

At drøfte Læbestifter paa en Slagmark

Der er imidlertid ogsaa en helt anden Grund, som gør mig utilbøjelig til overhovedet at skrive »litterære« Artikler med Kritik af Stilformer og elegante Sammenligninger mellem Kunstnere, Digtere eller Tilværelsens »Dekorører«. Det vilde forekomme mig noget i Retning af at diskutere Læbestifters Fortrin midt ude paa en Slagmark...

Maaske De kan danne Dem en Mening om, hvornaar eller hvordan denne Krig vil høre op... Men kan De danne Dem en Mening om Verden efter Krigen? Vil den være Kristen? Vil den

kunne kristnes? Vi véd, at Gud har rodfæstet den overnaturlige Kendsgerning her i Verden, og den kan aldrig gaa til Grunde; men Gud har ikke givet noget Løfte om den og den bestemte Del af Verden — om Deres Del. Ikke blot var hele Danmark engang katolsk, men det var ogsaa Ægypten og Persien, og Halvdelen af den muhammedanske Verden var det, mens den nu ikke engang er kristen. De kan blive kaldet til at vise Heroisme som Martyrer (for aandelig Kvælning om ikke for Sværdet) eller fuldkommen Selvfornægtelse for at kunne forkynde Troen i en forvildet Verden. Men hvordan det end gaar, vil vi alle blive kaldet til — ja, er vi allerede nu kaldet til — at vise Heroisme, og Gud være lovet for det! Ingen Skæbne er værre for Katolikker end den at slaa sig ned i den Tro, at de lever »i de smaa Tings Dage«. Gør de det, bliver de selv smaa Mennesker, og Gud ønsker *store* Mennesker. Derfor finder jeg det saa svært at beskæftige mig med Tilværelsens *Udsmykninger*, hvor bedaaende de saa end er.

Kirken, som Akvarier uden Fisk

Da jeg var naaet hertil, opdagede jeg, at jeg selv meget varmt *forsvarede* »Udsmykning« i en Samtale med en Ven, der ogsaa er Præst! Samtalen begyndte meget logisk — jeg hævdede, at det nuværende Breviar trænger til en drastisk Reform — i min Tid har vi allerede haft en saadan Reform og har faaet Løfte om en til. Jeg sagde, at liturgiske Indvikletheder forstyrrede Bønnen, og at en umaadelig stor Simplificering tiltrængtes af endnu mange andre Grunde. Han gav kraftigt sin Tilslutning hertil og sagde, hvor velgørende det var, at den moderne Smag ryddede Kirkerne for en hel

Dynge fromt Skrammel — Billeder o.s.v. — kort sagt »Udsmykning«.

Jeg gav et indigneret Hyl fra mig og greb saaledes mig selv i en aahenlys Selvmodsigelse. (Jeg nægtede at tilskrive det udelukkende til en ækel Influenza, jeg havde paadraget mig, fordi Sommeren lige var ankommet med sin sædvanlige Voldsomhed — og jeg følte mig vis paa, at der maatte være en *vis* Logik inderst inde i mine Tanker). Min Ven fortsatte med at sige, at man ikke kunde modstaa Ungdommens Aand, som ønskede den fulde, rene Virkelighed. Se paa gammeldags Dagligstuer, som var propfulde af Møbler, Fotografier, Arvestykker og Plydsportierer, som samlede Støv. Vi har fejlet alt det ud. Javist, jeg husker godt disse overfyldte Værelser med tusinde Ting, som man havde *faaet*, og som man beholdt og satte Pris paa for Giverens Skyld... Og jeg følte en Ømhed for disse Værelser, fordi jeg holdt af de Mennesker, som boede der. Men jeg maatte indrømme, at jeg ikke vilde møblere en Lejlighed til mig selv paa den Maade i vore Dage...

Alligevel svarede jeg histert, at hvis den moderne Ungdom ønskede at bo i Værelser, der lignede Operationsstuer udelukkende med Staal og Glas, saa var det altsaa *deres* Syn paa Tingene, men for min Part vilde jeg bestemt sætte mig imod, at Kirker kom til at ligne Akvarier uden Fisk eller hvidkalkede Tunneller med et Krucifiks i den ene Ende og ellers ingenting. Den *katolske Aand* har altid ønsket at *give*, og det er ikke godt, hvis Folk holder af at give hinanden noget, men ikke Kirkerne.

Det liturgiske Højalter

Her maa jeg indføje en Parenthese. Det væsentlige og enestaaende

de Offer i vore Kirker er Messen, som er angivet af en ældgammel Liturgi. Lad da saa Alteret være endnu mere liturgisk, end det nu er. Jeg er ked af, naar det næsten ikke er andet end en Hylde inderst inde i en mægtig Opstabling af Sager. Jeg kan lide, at det staar for sig selv, saa man ikke kan tage fejl af det, helt sig selv. Jeg gaar dog med til Undtagelser. I Buenos Ayres er der en mægtig Kirke, som er indviet til det altid udstillede Sakramente. Hele Terrasser, der kan bære Buske paa Størrelse med Rhododendrons, løfter sig her op over Alteret imod en Trone, som taarner sig højt. Paa den anden Side er der i Bradford i Nordengland en ny ottekantet Kirke, hvor Alteret staar i Midten og Lysene ikke *paa* det, men *rundt om* det ... Det er synligt som en Offersten eller, naar Alterdugene beklæder det, som et Bord, hvortil den guddommelige Brudgom ønsker at se sine Gæster komme strømmende fra alle Sider... Den Tanke behager mig, selv om jeg maa indrømme, at den blev paa tvunget en noget forbløffet Menighed af dens Sognepræst, min gode Ven, som er Modellen til Chestertons »Fader Brown«. Og dermed kommer jeg til, hvad jeg vilde sige.

Moder er merkantile

Det meste af Nutidens »Op-rør« imod Udsmykning retter sig ikke mod Udsmykning som saadan, men mod, at Udsmykningen som oftest er saa *forfærdelig slet*. Og den er slet, fordi den mangler Idé — og den mangler Idé og Vitalitet, fordi den er maskinfabrikeret og kommerciel, og fordi Fabrikanterne og Handelsmændene ikke har andre Meninger om deres Varer, end at de skal give Fortjeneste. Ulykkeligvis har Køberne af Jukset heller ingen Overbevisninger, saa de tager, hvad Moden paatvinger dem, og det eneste kommercielt vigtige ved en Mode er, at den skal skifte tilstrækkelig hurtigt. (Se paa Damehattene! Tror noget Menneske, som er ved sine fulde fem, at de bliver købt for deres Skøn-

heds Skyld? Naturligvis ikke. Hattemagerne ser, at deres Fortjeneste kræver, at der bliver købt en Masse nye Hatte. Hatte, som i det sidste halve Aar har været fuldkomment flade og har skulde fæstnes paa Siden af Hovedet ved Hjælp af en Hattenaal tværs gennem Hjernen, skal nu efter Hattemagerens Ordre have Form af en Ananas, omkranset af Tomater. En bekendt Skuespillerinde faar en Check samt en Bunke gratis Fotografier for at bære en af de nye Hatte — og se! en ny Mode er skabt!)

Nu er »Udsmykning« et dybt rodfæstet Instinkt i Mennesket. Det nytter ikke, at de kubistiske Huses Arkitekter siger, at de vender tilbage til det gamle Ægyptens Enkelthed eller til Babylonien Firkantethed — for Ægyptere og Babyloniere udsmykkede deres Huse med den pragtfuldeste Pynt — og se paa Indien, Kina og Japan! Enten træder det kommercielle nøgent og ubluferdigt frem (f. Eks. i Astoriahotellet ved Københavns Hovedbanegaard — hvor *kunde* det ellers have været en smuk Plads!) eller naar man bygger en saakaldt kubistisk Bygning (der er nogle lige i Nærheden), saa ødelægger man Dag og Nat alle *Linier* ved at rejse kæmpe-mæssige elektriske Lysreklamer. — — Arkitekter maa ikke tage mig det ilde op, for den Slags Ting er ikke Arkitektur, og det er de fleste Lejligheds-Komplekser heller ikke (Undtagelser er der f. Eks. i Sundby...).

Kirkebygning før og nu

Katolikker betragter ikke deres Kirker som forretningsmæssige Bygninger, men af to Grunde er deres Kirker — især hvad Udsmykningen angaar — ofte mislykkede. For det første er de nødt til at overdrage Byggearbejdet til en Arkitekt, som maa-ske slet ikke ejer det mindste af »katolsk Aand«. Men lad os nu endda gaa ud fra, at han besidder den, og at hans Plan er god. Ja, saa maa han jo dog overgive Arbejdet til en Række Haandværkere, som gør Arbejdet ganske mekanisk uden Antydning af

Aand. Hvor er det forskelligt fra hine Tider, hvor hele Befolkninger strømede sammen som til en Valfart for at bygge en Domkirke som den i Chartres, eller da en engelsk Domkirke kunde blive bygget og i alle Enkeltheder udsmykket og indrettet af *stedlige* Kunstnere i deres Fag (f. Eks. Salisbury — jeg tror endogsaa, at Klokkerne var lavet paa Stedet), og dengang et Par Arbejdsformænd kunde stole paa, at Arbejderne selv fandt paa og adlød deres personlige Inspiration, saa der næsten slet ingen *Ordre* behøvedes.

Hvad vore Kirkers Udsmykning angaar bliver den næsten altid overdraget til et Firma af »Kirke-Dekoratorer«, som er i Besiddelse af et Par Stykker Konventioner, men ingen Form for Aand. De overmaler de uskyldige Mure med Druer, IHS, AM, Stjerner o. s. v. og frembringer noget, der er fuldkomment dødt, og som ikke et Menneske gider se paa. Jeg maa indrømme, at meget faa af os i vore Dage *har* Idéer eller Kunstnerhaandelaget til at udføre dem. Og dog vilde jeg ikke tage i Betænkning at betro et Kapel i en Kirke — eller hele Kirken — til en Kunstner med en rig Sans for Symbolik, den rette katolske Aand *samt* Dygtighed — og hvad kunde han ikke faa ud af f. Eks. et Kapel til Ære for St. Johannes! Blev det gjort, vilde der i det ene Kapel være nok for Præsten til hele Aaret igennem at bruge til Belæring af unge og gamle! Yderst sjældent har jeg set Udsmykningen *gennemtænkt* paa saadan Maade.

Kirken tilhører ikke Enkeltmand

Og naar det engang sker (som i den omtalte Bradford Kirke), bliver det praktisk talt *paatvunget* en Menighed af *en enkelt Person* og er ikke de troendes spontane Offergave, et Udtryk for dem. Men nu er en Kirke Guds Hus og Menighedens Hus og tilhører ikke et enkelt Menneske, ikke engang Sognepræsten! Hvis derfor blot de troen-

de var spontane i deres Offer-gaver, hvor vilde det saa glæde mig at se en Statue (som jeg kan lide *mange* af i enhver Kirke...) eller et Alter, omgivet af saadanne Offergaver — hvor gyselig deres Smag end var! Gud bevare vore Kirker ikke blot fra Manierthed og Moder, men ogsaa fra den Gode Smag! Jeg elsker de latinske Lande, hvor Folkets kærlige Taknemlighed omgiver Yndlingshelgenerne ikke blot med Blomster og Lys, men med smaa forgyldte Hjerter, Fiske-net, smaa Figurer, der forestiller Køer og Heste (og nu Biler eller Flyvemaskiner...) — ja, og Arme og Ben af Voks, helt livagtige med de blodige Saar, der er blevet underfuldt helbredte, samt de smaa hjemmelavede Billeder af Skibbrud eller Ildsvaade, som Helgenen har frelst sin Klient fra! *Det* er spontant, og *det er* Tro! Det er, Gud være lovet, ikke nogen krampagtig, isnende Kultur!

Englands »Peter Plys«

Og lad mig saa begynde min Gennemgang af katolske Forfattere i England med at anbefale den tapre Konvertit *J. B. Morton* (»Beechcomber«, Stamfader til Danskerne Peter Plys og Carlo Cartophelmoos), hvis

groteske, men altid kloge, vittige, men aldrig raa, overstrømmende og fint satiriske »Journalistik« formodentlig irriterer alle pæne, kultiverede Mennesker, men hvis »Barber fra Putney« i mine Øjne er den fuldendte Fremstilling af Krigen (specielt den fra 1914—18). Uden at udnytte Rædslerne og Raahederne og uden Sentimentalitet, aander her den britiske »Tommy«s ubetvingelige Aand, hans Brummen og Knurren, hans gode Humør, hans Vildskab og hans utrolige Blidhed — frem for alt hans forbløffende Evne til *at fastholde Visionen tværs gennem de forfærdelige materielle Kendsgeninger*. Han analyserede hverken Krigens Teori eller abstrakte Retfærdighedsprincipper eller (Gud skal vide det!) sig selv, men paa en eller anden Maade var hans Sans for Sømmelighed og Retfærdighed dog ufejlbar. Naar jeg har sagt, at denne Bog overgaar »Oberst Bramble«, har jeg sagt alt!

Og saa vil jeg prøve paa at skrive nogle faa Artikler om de mest populære katolske Forfattere, men jeg vil søge efter deres *ledende Tanker* og derved antyde, at hvis deres Værker er *smukke*, er det er god og velbegrundet Udsmykning.

C. C. Martindale S. J.

Paterens Rejsegods

Den kendte tyske Biolog, Pater J. Assmuth S. J., der havde vundet sig et stort Ry som Professor ved Jesuiternes Universitet i Bombay for sine Studier over trædende Insekter, i Særdeleshed Termitter, blev efter forrige Verdenskrig knyttet til Fordham Universitetet i New York som Professor i Biologi. Om hans Ankomst til Amerika fortælles følgende lille Episode:

Den tyske Jesuit havde i in-

ternationale videnskabelige Krese et fint Navn som Termitforsker. Efter et aarelangt Ophold i Indien, hvor han med glødende Energi havde studeret »Krybet«, som han plejede at benævne det, fik og modtog han en Opfordring til at overtage et Professorat ved Fordham Universitetet i New York. Efter Landgangen i Verdensbyen stod han, som Hundreder af andre Medpassagerer, i den store Toldhal og ventede

paa, at det skulde blive hans Tur til at overvære Undersøgelsen af hans Rejsegods. Da Toldembedsmanden kom til Pater Assmuth, udbrød han i Forbavselse: »My goodness! Hvad i al Verden har De dog i alle de Kasser?« De stod i endeløse Rækker ved Siden af hinanden, lutter Trækasser med Metalbeslag, hvori Pater Assmuth omhyggeligt havde emballeret sine kostbare Præparater.

»Hvad har De deri?« spurgte Tolderen.

»Termitter,« lød Svaret.

»Levende Termitter?«

»Nej, døde.«

Tolderen maalte Pateren fra Top til Taa. Denne Passagers Tilregnelighed forekom ham en Kende tvivlsom. Han fandt Paterens Papirer frem. Deraf fremgik tydeligt: Termitpræparater i Alkohol. Det gjorde inidlertid ikke Sagen bedre — tværtimod.

»Alkohol, har De Alkohol deri?«

»Javel, sammen med Termitterne.«

Det var i højeste Grad mistænkeligt. En højerestaaende Toldembedsmand blev hidkaldt, og begge Tolderne forhandlede længe; ind imellem deres Samtale kunde man atter og atter høre Ordene »Alkohol« blive gentaget. Endelig faldt Afgørelsen. »Alkohol maa ikke indføres i de forenede Stater.« Det hjalp ikke det allerringeste, at Pater Assmuth fremhævede Præparaternes videnskabelige Formaal. Det blev derved: »Alkohol maa ikke indføres. Amerika maa forblive tørslagt ...« Hvad nu? Pater Assmuth løb fra Herodes til Pilatus, fra den ene Instans til den anden, til Tolddirektøren. Overalt fik han samme Besked. Til syvende og sidst var der kun een Instans tilbage, »the prohibition agent«, Manden, der havde hele Alkoholbekæmpelsen under sig, ham, der ledede Kampen mod Smuglerne og som beslaglagde al den Spiritus, der kom for Dagens Lys, naar Folk talte over sig. Udmattet begav Pater Assmuth sig paa Vej. Omhyggeligt forelagde han for tiende Gang sit Ærinde. Da han havde talt ud, spurgte Embedsmanden:

»Kan man drikke den Alkohol?«
 »Naturligvis ikke,« lød Svaret,
 »der er jo Lopper i.«
 »Lopper?«
 »Ja, Lopper.«

»Sammen med Termitterne?«
 »Sammen med Termitterne.«
 »All right.«
 Og nogle Minutter efter havde Pater Assmuth sin Indførsels-tilladelse.

Capitolium – Roms Centrum

Capitolium med Kirken Madonna dell' Aracoeli
 (i Baggrunden Victor Emanuel-Monumentet)

Omtrent paa det Sted, hvor den romerske Konge Tarquinius Priscus 600 Aar før Kristi Fødsel byggede det berømte Tempel for Jupiter Capitolinus, ligger i Dag den monumentale Bygning, Palazzo Senatorio, hvorfra Roms Guvernør og Magistrat leder det daglige Liv i den evige Stad.

I over to og et halvt Aartusinde har denne Klippe, en af Roms oprindelige syv Høje, været det vigtigste Centrum i Byens offentlige Liv. Det mægtige Jupiter-Tempel, der spillede en afgørende Rolle paa det religiøse Omraade, indeholdt bl. a. de berømte Sibyllinske Bøger, der gav

Orakelsvar paa alle vigtige Problemer angaaende Rom, og til dette Tempel gik de sejrrie Feltherrer for at ofre til Jupiter efter Felttøget, ligesom det romerske Senat ofte holdt sine Møder her. Templet var omgivet af mindre Bygninger og af en Park med Statuer af Guder og prominente Mænd. Selve Højen var meget stejl og dannede derfor en fortrinlig Fæstning, der paa de Tider var saa godt som uindtagelig. Engang lykkedes det dog galliske Krigere at liste sig op, medens Vagtposterne sov, men før de kunde overrumple Besætningen, gav de hellige Gæs i Templet Hals, og de romerske Krigere vaagnede straks op og drev Fjenden tilbage, hvorved Rom blev frelst. I Nærheden af Templet var den tarpejiske Klippe, hvorfra man nedstyrtede Forrædere mod Republikken. Under Sullas Borgerkrige, omkring Aar 100 før Kristus, blev Templet stærkt beskadiget af Ild, men blev genopført Aar 83 f. Kr. Atter brændte det i Aaret 80 efter Kristus, men blev genopført af Kejser Domitian. I over 1400 Aar blev disse Bygninger nu staaende, men blev efterhaanden stærkt medtagne, og i 1534 overdrog Pave Paul III til Michelangelo at planlægge en ny Bebyggelse af den ærværdige Høj, og han opførte da i 1579 det nævnte Palazzo Senatorio samt gav Tegninger til det Capitolinske Museum, som byggedes 1644, og til Pladsen Campidoglio, i hvis Midte den berømte Rytterstatue af Kejser Marcus Aurelius har sin Plads. Til højre for Pladsen ligger et andet Museum, Palazzo dei Conservatori. Tre Veje fører op til Toppen af Capitoliet — eller Campidoglio, som det nu hedder. Den ene er en meget snoet Vej, der kaldes Via delle Tre Pile, hvilket betyder »De tre Gryders Vej«. Navnet har den faaet til Ære for Pave Innocens XII, der tilhørte Familien Pignatelli, i hvis Vaaben der fandtes tre Gryder, fordi en af hans Forfædre under et Angreb paa Bysanz hjemførte som Trofæ tre Sølv-gryder fra det kejserlige Køkken. Den anden Vej, der fører

op, er den berømte Trappe paa 124 Trin, opført i Aaret 1348 af Roms Indbyggere som Tak, fordi »den sorte Død« var overstaaet. Trappen fører lige op til den ældgamle Kirke *Santa Maria d'Aracoeli*, anbragt paa det højeste Punkt af Capitoliet. Sagnet fortæller, at Sibyllen havde forudsagt Kejser Augustus, at Guds Søn vilde komme ned paa Jorden, og havde sagt: *Ecce ara primogeniti Dei* (Her er Guds Førstefødte Alter), hvoraf Kirken har faaet sit Navn. I Nærheden ligger det pragtfulde Monument for Kong Viktor Emanuel II, der samlede Italien. Det blev paabegyndt i 1885 og fuldendt i 1911. Her findes ogsaa den ukendte Soldats Grav. Fra Toppen af Capitoliet har man en vidunderlig Udsigt over baade det gamle og det nye Rom, og hvis den gamle Klippe kunde tale, vilde man høre Verdens forunderligste Eventyr om den lille Landsby, der voksede op til Hovedstad i Oldtidens mægtigste Imperium, derefter blev hele Verdens aandelige Hovedstad samt Jordens mindrerigste By!

Nye Latinkursus i Højskolen

I Lighed med tidligere Semestre paatænker Katolsk Højskole at oprette Kursus i Kirkelatin, saafremt der *melder sig et passende Antal Deltagere*.

Det er under denne Forudsætning Hensigten at afholde Kursus paa samme Tider som tidligere, altsaa dels et Aftenkursus om Mandagen Kl. 19, og dels et Eftermiddagskursus om Tirsdagen Kl. 15.

Her er altsaa for dem, der tidligere var forhindret, en Lejlighed til at indhente det forsømte, en Lejlighed, som ingen bør lade gaa fra sig; for naturligvis bør en oplyst Katolik ogsaa kende noget til den hellige Messes Sprog.

Der kræves ingen særlige Forudsætninger for at kunne deltage i disse Kursus, der begynder omkring den 15. September, og enhver kan deltage.

Da Undervisningen kræver en Række Forberedelser, bedes de, der ønsker at deltage, melde sig inden den 10. August til Højskolens Kontor, Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K., Telf. Palæ 4777, Kl. 9—18.

Anden Del af Fadervor XXVII

Nogle Vink angaaende sjette Bøn

Der er nogle Kendsgjerninger, som man bør sætte sig grundigt ind i, og nogle Sandheder, som maa blive ens urokkelige Overbevisning, hvis man vil bede sjette Bøn i Fadervor med det fulde Udbytte. Lad os gøre Rede for disse vigtige Hjælpe midler i Kampen mod Fristelser.

1. Ganske fundamental er i saa Henseende en dyb og klar Erkendelse af, *hvor svage og svigtende i Grunden vore menneskelige Kræfter er*, og hvor stor derfor vor Mistillid til os selv bør være, naar det drejer sig om uden Skade at slippe fra vor Fjendes Angreb. Som Følge deraf er vi da nødte til *at sætte al vor Lid til Guds Godhed og Beskyttelse*, hver Gang vi ser vor Sjæls Renhed og guddommelige Liv i Fare. Det har vi ikke blot Lov til at gøre, men ogsaa Pligt, selv om vi skulde befinde os i den yderste Nød. Gud er stærkere end alle vore Fjender, og jo urokkeligere vor Tillid til ham er, desto større Ære og Glæde bereder vi den almægtige og trofaste Gud. I alle Perioder af vor Slægts Historie iagttager vi mange Eksempler paa denne Tillids Triumf. Fordi Guds Børn stolede paa deres himmelske Fader og viste ham den Kærlighed, han fortjener, blev de af hans mægtige Haand revet ud af Satans Kløer og Gab.

I Skriftens første Bog læser vi f. Eks. om den Lumskhed, hvormed en ukysk Kvinde vilde forføre *den ægyptiske Josef*. Hendes Løgne bragte ham i Fængsel, men Guds Forsyn førte ham ad denne Vej til den højeste Magt og Ære. Der kom den Dag, da Landets Konge sagde til den standhaftige unge Mand: »Saa sætter jeg dig nu over hele Ægypten« (I. Mos. 41, 41). Saaledes blev Respekten for det sjette Bud belønnet, og saaledes fejrede Tilliden til Gud en ganske uventet Triumf.

Hos Profeten Daniel er der bevaret en Beretning om, hvor-

ledes Joakims Hustru *Susanna* ved Guds Indgriben blev frelst fra den sikre Død. To Mænd, der skulde være Folkets Førere og Forbilleder i det gode, foretrak at være Satans Trælle og dømte den kyske *Susanna* til Døden. Der var ikke mere andet for den ulykkelige Kvinde end med høj Røst at raabe til Gud: »O, du evige Gud, du som kender det skjulte, og som ved alt, inden det sker, du ved, at de aflægger falsk Vidnesbyrd imod mig; nu maa jeg dø, uagtet jeg intet har gjort af det, de i deres Slethed tillægger mig.« Da hørte Herren hendes Bøn og vakte den hellige Aand i den unge Daniel, som raabte højt til Folket, der førte *Susanna* til Retterstedet: »Jeg er uskyldig i dette Blod.« Nu vendte Bladet sig. Undersøgelsen blev genoptaget, de falske Vidner afsløret og efter Moseloven straffet paa Livet. *Susanna* havde ikke forgæves sat sin Lid til Gud og løftet sine Øjne op mod Himlen (Dan. 13).

Om *Job* behøver jeg ikke at sige ret meget. For hvem kender ikke den imponerende Sejrr over Kødet, Verden og Satan, som denne fromme og taalmodige Mand vandt? Det er rystende at læse om de Prøvelser, han skulde staa igennem, men lige saa trøstefuldt er det at se den Lykke, hans Tillid til Gud og hans Troskab mod ham forskaffede ham.

2. Dette var nu tre af de mange Eksempler, som findes. Hvad der gjaldt i gamle Dage, gælder endnu i vor Tid. Herren er ogsaa med os, naar vi i Kamp og Fare tager vor Tilflugt til ham. »Hvem der paakalder Herrens Navn, bliver frelst«, siger Skriften. Ja, vi Guds Børn i den nye Pagt bør sige mere endda. *Siden Guds Søn er blevet Menneske og har sat sin Fod paa Slangens Hoved, er vor Fjendes Magt brudt overfor dem*, der i Jesu Navn sætter sig til Modværge. Hvad tre Evangelister fortæller

URBI ET ORBI

Den hellige Fader er nu for saa vidt restitueret efter Influenzaen. I Onsdags var der paa ny offentlig Audiens i Vatikanet; talrige nyviede Par deltog, og den hellige Fader talte til Pilgrimmene. — Hvert Aar præges der en Pontifikats-Medaille. I Aar bærer Medaillen den hellige Faders Billede med Teksten: *Pius XII Pontifex Maximus — Anno IV.* Det forløbne Aar har været præget af Pius XII's fire store Radiotaler og Medailens Bagside gengiver derfor en allegorisk Fremstilling af den hellige Faders Radiobudskaber, der fremstilles i Form af tre Duer paa Baggrund af Peterskuplen. Duerne symboliserer: *caritas, justitia, pax* (Kærlighed, Retfærdighed, Fred) og i Skyerne læses Indskriften: *Summus Pontifex per aeris undas alloquitur* (Den hellige Fader trøster og opmuntrer gennem Æteren).

Den apostoliske Delegat i U. S. A., Msgr. A. Cicognani, har — efter hvad der meddeles fra Washington — for nylig med de kompetente Myndigheders Tilladelse aflagt Besøg hos internerede italienske *Marinere* i Petersburg i Virginia og læst Messe samt meddelt Konfirmationens Sakramente til enkelte af de internerede.

I Anledning af den hellige Faders 25 Aars Bispejubilæum har de tyske Biskopper udsendt et fælles Hyrdebrev, hvori de opmuntrer de troende til — trods Trængsler og Nød — at holde ud i Troen samt til i Aanden at foretage en Pilgrimsfærd til den evige Stad.

F. K.

om Herrens Fristelser i Ørkenen, skal vise os, at *Jesus vil være for os Fører, Hjælper og Forbilledet i Kampen mod Mørkets Fyrste*. Et halvt Aar før sin Lidelse og Død forklarede Herren engang, at det var gaaet med Djævlen som med en stærk Mand, der bevæbnet vogter sin Gaard. Alt, hvad han ejer, synes at være i Sikkerhed. Men saa kommer en stærkere over ham, Kristus, Guds Søn. Den stærkere overmander den stærke, tager alle hans Vaaben, som han stode paa, fra ham og uddeler det Bytte, han finder hos ham (Lk. 11, 21—22). Lad os aldrig glemme, at de onde Aander allerede er besejret af Kristus; vi skal bare gøre vort til, at denne Sejr ogsaa kan godskrives os.

Skriften har ogsaa noget om Herrens Sejr over Verden. Sin Afskedstale sluttede Jesus med de trøstefulde Ord til Apostlene: »I Verden skal I ganske vist have Trængsler, men vær frimodige, jeg har overvundet Verden« (Jo. 16, 33). Dette kan ikke forstaas paa anden Maade, end at vor Herre vil sætte sig selv og den Sejr, som han ved sin Lydighed indtil Døden paa Korsset vandt over Verden, i Pant og derved garantere for hele Kirkens endelige Sejr og Triumf i denne Verden. I Virkeligheden ser vi ogsaa ganske tydeligt i Kirkehistorien og navnlig i Martyrtiden, at Kristi Sejr over Verdens Trusler og Vold var Udgangspunkt og Kraftkilde for alle andre Sejre over den gudforglemmende Verden. Derfor staar der ogsaa i Johannes Aabenbaring, at »Løven af Juda Stamme, Davids Rodskud har sejret« (5, 5), og Herren skildres som Rytteren paa den hvide Hest med Buen i Haanden. »Der blev rakt ham en Sejrskrans, og saaledes red han ud som Sejrherr og til Sejr« (6, 2). Ved sin Sejr giver han ogsaa os Magt til at sejre!

3. Troen paa Gud og Kristus vor Frelser giver en saa uinodstaaelig Kraft, at vi bliver stærkere end vore Fjender, og at vi kan nedkæmpe den brølende Løve, der vanker omkring og

søger, hvem han kan opsluge. Apostlen Paulus opregner i Hebræerbrevets 11. Kapitel en stor Skare af Mænd og Kvinder, der »i Kraft af deres Tro undertvang Kongeriger og lukkede Løvers Gab«.

Disse Sejre i gammel Tid og den Berømmelse, de bragte, leder Tanken hen paa alle de mange Kristne i vore Dage, som, opfyldt af Tro, Haab og Kærlighed, uafbrudt slaar den onde Fjendes ydre og indre Angreb tilbage. Hvis vi kunde faa Lov til med vore Øjne at se disse daglige Kampe og Sejre, vilde vi sikkert mene, at der ikke fandtes noget herligere paa denne Jord end disse aandelige Triumfer. Det er dem, den hellige Johannes tænkte paa, da han i sit første Brev skrev følgende Ros og Anerkendelse til de unge kristne Mænd, som havde beredt Guds Fjende og vor Fjende det velfortjente Nederlag: »Jeg har skrevet til jer, unge Mænd, fordi I er stærke; fordi Guds Ord er virksomt i jer, og fordi I har overvundet den Onde« (I. Jo. 2, 14).

Spørger man saa: Hvilke Vaaben bruger disse Helte i Livets Kamp?, saa er der jo kun det ene Svar: Med Lediggang og Søvnighed, med Drikkegilder og Fraadseri, i det hele taget ved at give efter for Sansernes Lyst kan Djævlen aldrig overvindes. Han besejres kun ved *Bøn og Arbejde, Aarvaagenhed og Maa-dehold, Selvbeherskelse og Kyskhed*. »Vaag og bed, for at I ikke maa falde i Fristelse,« sagde jo vor Herre til sine farestedte Disciple i Oliehaven (Mt. 26, 41). Kun de, som bruger de lige nævnte Vaaben, kan slaa Fjenden paa Flugt. »Gør Modstand imod Djævlen, saa flygter han bort fra jer«, staar der hos Apostlen Jakob (4, 7).

Det var nu de tre første Vink: Stol ikke paa dig, men paa Gud. Se hen til din Fører Jesus Kristus. Tænk paa de Sejre, de Hellige har vundet og vinder. Nu mangler der endnu nogle andre gode Raad. Men dem gemmer vi til næste Gang.

▲ I Haven gaar Legen muntert

Et Kvidder af lyse Barnestemmer viser Vej til Villaen i den dejlige store Have i Trørød, hvor alle de smaa »rødternede« tumler sig i lystig Leg. Entréklokkens Kimen kalder Sr. Ansgaria frem, og vi bliver gæstfrit budt indenfor for at bese *Prinsesse Margrethes Feriehjem*.

Fra den lyse og solfyldte Dagligstue med solide Træmøbler fører en Veranda ned til Haven, som er et Kapitel for sig med Græsplæner, Frugttræer og en Urtehave, som kan forsyne hele »Familien« med Frugt og Grøntsager Ferien igennem! I den lange Spisesal er Bordene dækket med smukt blaablomstret Fajance, og alle de smaa Servietmapper ligger paa Rad ved hver sin Plads. Naar Sr. Ansgaria ringer med sin Klokke, strømmer alle de »rødternede« sammen og ordner sig i en fin Række 2 og 2 og

Ugebladet besøger De smaa „rødternede“ i Trørød

▲ Naar Klokken ringer, strømmer alle de „rødternede“ sammen

marcherer ind, idet de synger en særlig »Madsang«. Ved Bordet overholdes »Bordskikken«, som en lille Pige frem-siger for os, den er paa Vers, for saa er den lettere at huske, og de helt smaa sidder og hvisker med: ikke smaske, ikke tale med Mad i Munden, aldrig slikke paa Kniven, ikke skramle med Stolene — —

Børnene har en vældig Appetit, der skal nogle Rugbrød, nogle Pund Smør og 1½ Mælkejunge til hver Dag i denne

➤ Børnene har en vældig Appetit
 ▼ Sollyset falder legende ind gennem Kapellets bly-indfattede Ruder

Tekst:

Elisabeth

Fotos:

J. Wo (2)

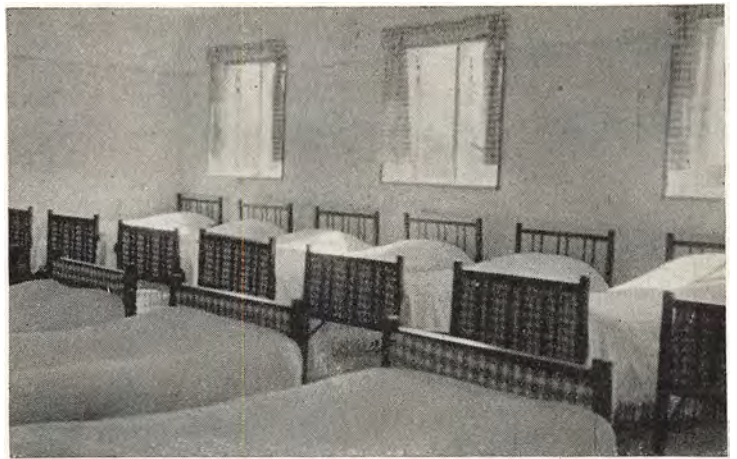
Jabe (4)

← Om Formiddagen drager de „rødternede“ af Sted til Vandet med Legevognen fuld af Mad

Trørødderne

...d, hvor Feriehjemmet huser 48 Børn, flere end der ejer et værelse. Heldigvis var der Sengenøj nok, saa det kun nødvendigt at anskaffe nogle Køjesengepladser til 3 over hinanden paa nogle af Sovesalene. Her lyser af Orden og Properhed, Solen skinner gennem de aabne Vinduer paa alle de hvide Sengenæpper. Sr. Ansgaria fortæller, at det slet ikke er

^ Solen skinner ind gennem de aabne Vinduer paa alle de hvide Sengenæpper

med Gas, den sidste er baade »tynd« og rationeret, og ved de lange Køkkenborde smøres alle »Mellemmaderne«, som Børnene faar med, naar de i godt Vejr spadserer ned til Stranden ved Vedbæk og bader.

Blandt de syv Sct. Josefssøstre, der paa Trørødderhus ofrer deres egen Sommerferie for at passe Feriebørnene, befinder sig ogsaa Skolelægens trofaste Sygeplejerske, Sr. Alberta, som til daglig overvaager Børnenes Sundhedstilstand, og som herude med Tilfredshed noterer, hvorledes Livet i den friske Luft, i Skoven og ved Stranden, sætter Kulør paa mangen en bleg Kind.

*

Trørødderhus Kapel er en Perle i al sin enkle Smagfuldhed med Birgitte West's Freskomalerier af de 12 Stationer langs Væggene. Sollyset falder legende ind gennem de ravfarvede blyindfattede Ruder, spiller i Krøllerne paa Smaapigerne, som næsten alle er lyshaarede, og faar Sikkelsen til at træde lyslevende frem. Rosenkransbønnens regelmæssige Rytme baaret af de lyse Barnestemmer strømmer op mod Altret, mod Ham som siger: Lader alle de smaa Børn komme til mig.

svært at faa Børnene tidligt i Seng om Aftenen, de faar nemlig Lov til at tage en Bog med i Seng og ligge og læse! — der maa ikke snakkes paa Sovesalene — efter kort Tids Forløb puttes Bogen ind under Hovedpuden og der soves over hele Linien, Naturen kræver sin Ret efter den lange Dag i den friske Luft.

I det rummelige Køkken (med Serveringslem med indbyggede Skuffer til Skeer og Gaffler) hersker Feriehjemmets Økonomi enevældigt. Hendes brune Øjne lyser, naar hun fortæller om alle de rare Rationeringsmærker, som Ugebladets Læsere har sendt til Børnene (Mærkerne er blevet delt mellem vore katolske Feriehjem, men desværre har Ugebladet ikke kunnet opfylde alle Bønner om Hjælp — og Ferien er endnu ikke forbi); hun beder os bringe en Tak til alle dem, der har kunnet undvære af deres ikke alt for rigelige Rationer! Her syltes og henkoges og bages — naar der kan blive Mel nok til det — baade paa Komfur og

Ungdomsstævne

Søndag den 30. August paa Rygaard

RESERVER DAGEN

NÆRMERE PROGRAM FØLGER

Indbydere: A. C.s Ungdomssektion, D. K. K. F., Sygeplejerskeforbundet, Pædagogforbundet, Hertug Knuds Division, Katolsk Ungdomsklub, København, Amager K. U. K., Lyngby K. U. K., Ordrup K. U. K.

Et Aar uden Søstre

Det er i disse Dage netop et Aar siden, at *Sct. Hans Menighed i Køge* mistede sine *Sct. Josefsøstre*, der indtil da havde drevet en lille Skole og i saa mange Børnesjæle nedlagt spæde Spirer til nyt katolsk Liv.

Kongregationsmøder, der har været Fællesmøder for mandlige og kvindelige Kongregationister og haade har været lødige og morsomme. Pastor Nölke har ladet afholde flere Børnegudstjenester og et stort Menighedsmøde med Fore-

I Bjælkerup er der - sandsynligvis for første Gang siden Reformationen - paa ny blevet læst Messe

Saa vel Præst som Menighed saa med stor Sorg, Søstrene drage bort. Ja, jeg tør rolig paastaa, at der er ikke een Dag, hvor vi ikke har savnet dem. Vi Mennesker opdager jo som Regel først, naar vi har mistet noget, hvor meget dette har betydet for os. Saaledes forstod vi i Køge først bagefter ret, hvilken opofrende Gerning Søstrene havde øvet og hvor taknemlige vi burde have været.

Dog er der ogsaa en anden gammel Erfaring, der har bekræftet sig i vort Menighedsliv. Naar et Savn har ramt en Familie (en Menighed er og skal jo være som en Familie), saa knyttes de tilbageblevne Medlemmer af Familien stærkere sammen. Særlig indenfor Mariakongregationens Rammer har dette Familieliv blomstret. Vi min- des med Glæde Vinterens mange

drag og Film om Pavens Krøning. Den 24. Juni, Johannes Døberens Fest, var der Festandagt i Præstegaardens Have. Da det er vor Kirkes Patronatsfest, er dette blevet en fast Tradition. Den paafølgende Søndag cyklede Pastor Nölke i Følge med mange af Menighedens Medlemmer til Storehedinge. I Bjælkerup blev der til stor Glæde for de derboende Katolikker læst Messe, sandsynligvis for første Gang siden Reformationen. Der var ikke saa faa, der modtog den hellige Kommunion.

Efter Messen og den paafølgende »Fællesspisning af de medbragte Madkurve«, besaa vi Højerups gamle, historiske Kirke. Ved Klinten gik Legen livlig, og da vi solbrændte vendte hjem, var vi enige om, at det havde været en dejlig Tur.

Georg Andersen.

Starten til Kl. 11, i det stille Haab, at det alligevel maatte klare op. Men det gjorde det desværre ikke — i hvert Fald ikke i Odense og Svendborg. Nyborgenserne havde tilsyneladende været lidt artigere; thi i Nyborg regnede det slet ikke. Det lyder jo utroligt, men det paastaaes fra Nyborg.

Da det hen mod Middag ikke blev bedre, foretrak Odense at blive i det Tørre og ikke at løbe den Risiko at bringe Helbredet i Fare. — Maaske var det ogsaa af Hensyn til Tøjet, vi har jo Rationeringstider nu omstunder. — Hvem ved? Nyborg opgav ikke uden videre. Det regnede jo slet ikke, hvorfor saa tage hjem igen med den dejlige Madpakke i Tasken? Man besluttede sig derfor ved Middagstid alligevel til at cykle til Ringe. En venlig, men indtrængende Opfordring til Svendborg bevirkede, at en Del unge fra Sydflens Hovedstad, da Regnen efterhaanden blev mindre, ogsaa cyklede til Mødestedet. Svendborgs Præster og en højærværdig Gæst fra København, selve Kapellanen ved Sakramentskirken, foretrak at køre med Tøget.

Ved 15½-Tiden kunde saa Mødet tage sin Begyndelse. Da Programmet ikke kunde gennemføres som beregnet — det skulde have været et Heldagsmøde — gav man Afkald paa det. Man drak Kaffe paa Central-Hotellet, hvor Pater Druyts fra Nyborg hød velkommen. 35 unge havde vovet Turen. Endda Assens var til Stede! Ganske vist ikke i Overtal, men alligevel. Det var godt gjort — der er nemlig 43 km fra Assens til Ringe, og der er ingen Togforbindelse. Kun Odense manglede.

Efter Kaffen var Vejret blevet temmelig godt. Paa Ringes skønne Idrætsplads tog de unge med Præsternes Assistance fat paa fornøjelige Fælleslege. Det kom endda til en Haandbold-Dyst mellem Nyborgs Elitehold og en mere eller mindre Elite fra Svendborg. Nyborg vandt temmelig højt, skønt den mindre Elite fra Svendborg gjorde sit bedste. Efter nogle Timers virkelig fornøjeligt Samvær skiltes man ved 9-Tiden. Som Afslutning sanges »O sanctissima« saa det gav Genlyd over hele Byen. Det var vist første Gang efter Reformationen, at Ringe hørte en Mariasalme, der blev sunget i Ofentligheden.

Farvel og Tak! Paa Gensyn i Ringe den 23. August til Heldagsmødet! Saaledes raabtes til Afsked, og hver kørte til sit.

Vi kan fortælle jer, kære Odenseanere, at I er gaaet Glip af en hyggelig og interessant Eftermiddag. Kom og indhent det forsømte den 23. August! Programmet er det samme, som det skulde have været den 28. Juni.

En Deltager fra Svendborg.

Katolsk Ungdom paa Fyn

Mange unge havde glædet sig til *Ungdomsstævnet i Ringe* Søndag den 28. Juni. Men Vejrguderne saa lidt anderledes paa Tingene end den forventningsfulde Ungdom. Tilsyneladende manglede de »høje Herrer« enhver Forstaaelse for Stævnets Betydning for katolsk Ungdomsarbejde. Det regnede i stride Strømme baade hele Lørda-

gen og om Søndagen til helt hen paa Eftermiddagen. Hvor var det smilende fynske Sommerlandskab henne? Man skulde næsten have troet, at der var sket en Fejltagelse paa Kalenderen, at det var November i Stedet for Juni.

Resultatet af Vejrgudernes uvenlige Holdning blev, at baade Odense, Nyborg og Svendborg udsatte

Barneforstand *Af Sven Damsholt*

Det var dengang da store Hære af Røverbander hærgede Landsbyerne i det meste af Nordkina og plyndrede og slog ihjel overalt. I den lille By Tseng, hvor Missionærer havde bygget et Hospital, fik de en Aften at vide, at de samme Nat kunde vente et Overfald; Landsbyerne sydpaa, nogle Kilometer nede ad Lan-ho, stod i lys Lue, og en Mand kom løbende og fortalte, at der var Hundreder og atter Hundreder af bevæbnede Banditter; han havde set dem piske Folk og skære Øjenlaagene af deres Fanger. Han smed sig i Støvet midt paa Gaden og jamrede, for baade sin Kone, fire Børn og sin gamle Far havde han mistet den foregaaende Nat.

I Løbet af kort Tid var alle Beboerne i Tseng paa Benene og skræmte af Rædsel. Midt i Landsbyen laa Hospitalet med sine hvide Mure, derhen flygtede de alle; helt nede fra Flodens usle Hytter kom de løbende, pjaltede Skikkelser krøb over Muren for at komme i Sikkerhed. Der kunde ikke være Tale om at faa militær Hjælp til Tseng, det vilde tage flere Dage, og saa sad de der paa Jorden i Hospitalsgaarden og ventede taalmodigt paa det uundgaaelige. Der brændte et Baal; ved Flammernes Skær varmede gamle rynkede Mennesker deres frysende Fingre, en Hoben Mødre sad tavse og holdt deres sovende Børn ved Brystet. Mændene stod længere tilbage i Gaarden; de talte ikke til hinanden, thi enhver Kineser ved, hvad et Røveroverfald vil sige; de spurgte heller ikke Europæerne til Raads.

Tukken, Lægens lille Søn, var ogsaa med; han stod med sin Mor ved Haanden og saa paa de mange Mennesker, som sad og ventede. Egentlig hed han Poul, men Tukken blev han kaldt; han var bare fem Aar, men havde Forstand paa meget.

— Mor, sagde han, — hvorfor græder alle de Mennesker dog?

— Det er, fordi de er bange for Røverne, Barn.

— Men Mor, sagde Tukken, — vi kan jo bare bede Vorherre jage

dem væk, saa behøver de jo ikke at være bange mere. Har du ikke fortalt dem det?

— Ja, Gud hjælpe os alle, sagde hans Mor og tørrede en Taare bort fra Kinden, — og holde sin Haand over Far og dig, Drengen min.

Derpaa gik hun ind og lagde Tukken i Seng, og da han laa der rolig og fornøjet, gik hun tilbage for at hjælpe sin Mand ude i Hospitalsgaarden.

— Hør, Vorherre, sagde Tukken, da han laa i Mørket i sin lille hvide Træseng med Tremmerne, — nu maa du hjælpe os, saa Røverne ikke kommer ind og slaar alle disse Mennesker ihjel; det vil Far sikkert blive forfærdelig ked af. Du kan godt tage de Engle, som ellers staar ved min Seng, og bruge dem, jeg kan godt undvære dem saa længe.

...Ja, jeg vidste nok, du vilde, sagde han lidt efter alvorligt, — men jeg tænker næsten, du bliver nødt til at tage nogle flere til Hjælp, for der skal være flere Hundrede Røvere.

Udenfor gik Tukkens Far og ledede med utrættelig Iver det haabløse Arbejde. Alle Vinduerne i Bygningen var skoddede, og Porten var stænget, men alligevel formaede det ingenting mod det, som var i Vente.

Henad Natten hørte Mændene, der laa oppe paa Taget med de faa Rifler man havde, at Bandithæren nu var naaet frem til Tseng; der lød en fjern Larm ude i Mørket som af Horder af Mennesker, og lidt efter kunde de se de bevæbnede Skarer omringe Hospitalet. Da skete der noget, som fik Folkene inde i Gaarden til at undre sig.

Der blev med eet ganske stille

derude. Ikke en Lyd hørtes; saadan varede det nogle Minutter. Saa meldte Mændene oppe paa Taget, at de fremmede havde trukket sig tilbage igen; der var ikke flere at se. Hele Natten ventede Tsengs Beboere ved Baalet; de vidste, at Tavsheden derude kun betød, at Angrebet snarere kunde ventes, men da Morgenens kom, og Byens mange Smaahytter dukkede op i det blege Lys, var der ikke noget at se af Bandithæren. Den var rykket tilbage samme Nat uden at angribe.

Saa forundrede var man i Tseng, at man ikke vidste, hvad man skulde tro; først nogle Dage senere, da en Bandit, som var blevet fanget, blev udspurgt, fik man en Slags Løsning paa Gaaden. Manden fortalte hovedrystende og med store Øjne, at ingen havde haft Lyst til at angribe Hospitalet, da de saa de kæmpestore Skikkelser, som stod paa Vagt med Sværd i Haanden tæt rundt oppe paa Muren. Da var hele Hæren skyndsomst rykket bort igen.

— Det er ligetil, sagde Tukken, da han hørte det, — at de dog ikke kan begribe det; det var Vorherre, som gjorde det, men jeg tænkte nok, han tog nogle Stykker til Hjælp.

Lidt senere paa Dagen, da Tukken var i Færd med at undersøge sin Fars gamle Motorcykle, som stod med flad Forring inde i Garagen, spurgte han sin Mor: — Der er en Ting, jeg ikke kan begribe: Hvordan kan saadan en paa to Hjul køre, uden at den vælter til en af Siderne.

— Det er ikke saa let for smaa Drengene at forstaa, sagde Moderen, — se til du vokser og bliver noget klogere.

Dermed slog Tukken sig til Taals.

— Og det er oven i Købet en virkelig Historie.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomater om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

Juli.

19. S. 8. Søndag e. Pinse (680); (grøn) 2. Bøn: St. Vincents af Paul (1003), 3. Bøn: For Paven ([122]).
20. M. St. Hieronymus Æmiliani (hvid) (1003); 2. St. Margarete ([61]), 3. For Paven.
21. Ti. † St. Praxedes (1007); 2. Om (hvid) de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven*).
22. O. St. Maria Magdalene (1008); (hvid) 2. For Paven.
23. T. St. Apollinaris (1011); 2. (rød) St. Liborius ([34]), 3. For Paven.
24. F. Vigilie til St. Jakobs Fest (violet) ([1]); 2. St. Christine ([61]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven.
25. L. St. Jakob, Apostel (1014); (rød) 2. (kun i st. Messer): St. Christopher ([12]).
26. S. 9. Søndag e. Pinse. (hvid) St. Anna, Jomfru Marias Moder (1017).

*) Naar den 3. Bøn er efter frit Valg og der samtidig er en o r a t i o i m p e r a t a (en paabudt Bøn), har Præsten Lov til som 3. Bøn at vælge den paabudte Bøn (for Paven), saaledes at der i alt kun bliver 3 Bøner.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palz 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Klærulff træffes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

Sct. Ansgars Kirke (Bredgade 64) ..	8; 10
Jesu Hjerte Kirke (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
Sakramentskirken (Nørrebrog. 27)	8; 10
Sct. Mariæ Kirke (Jens Jessensv. 7)	8; 10
Sct. Therese Kirke (Bernstorffsvej 54)	8½; 11
Sct. Annæ Kirke (Sundby)	6; 8½; 10
Sct. Antoni Kirke (Fr.sundsv. 225)	8; 10
Sct. Nikolaj Kapel (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½
Kapellet i Dragør (Øresundsvej 27)	(12. og 19. Juli) 10

Nordsjælland

Asserbo (»Friheden«, Skovbovej)...	8½
Helsingør (Nygade 8)	8; 10
Hillerød (Gribsholm)	7½; 9½
Hørsholm	9¼
Lyngby (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

Gorlev (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
Holbæk (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet; 7)
Holmegaards Glasværk	(sidste Sønd. i Md.) 9
Kalundborg (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
Køge (Bjerggade 22)	8; 10¼
Næstved (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
Roskilde (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
Slagelse (Frederiksgade 7)	8; 10
Skelskør (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
Taastrup (Køgevej)	7½; 10¼
Vordingborg	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

Nyborg (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
Svendborg (Havnegade 1)	8; 10
Rudkøbing, Langeland (Brogade) ..	(26. Juli, 2., 16., 30. August) 10

Jylland

Aabenraa (Søndertorv)	5,40; 9,45
Aalborg (Kastetvej 1)	6; 8; 10
Aarhus (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
Ebeltoft (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
Esbjerg (Nørregade 61)	7; 10
Fredericia (Sjællandsgade 50)	7; 9½
Grenaa (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. Bedste Referencer.

Haderslev (Mariegade 8)	8; 10
Horsens (Nørregade 19)	7½; 10
Kolding (Kralundsgade)	7½; 9½
Odder (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
Pindstrup (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
Randers (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
Sønderborg (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
Tønder (Statseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
Ulstrup Mark (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
Viborg	8; 10¼

Bornholm

Aakirkeby (Gregersgade 20)	10½
Rønne (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

Vore Spejdere

Sct. Thøgers Trop i Aalborg.

Sct. Thøgers Trop i Aalborg har den 5. Juni eksisteret i 2 Aar, og det er stadig gaaet fremad, saaledes at Troppen nu tæller 20 Spejdere og 3 Førere foruden Troppens aktive Tropskapellan, Pastor F. Horn.

Der er ligeledes i Aar kommet en Ulveflok til — og ved Nørrejske Divisions Turneringer i Foraaret har baade Trop og Flok placeret sig godt blandt de andre Afdelinger.

Sommerlejren gaar ogsaa i Aar til Dronninglund Storskov, — skulde der være katolske Spejdere fra andre Troppe, som kunde have Lyst til at deltage, saa er de hjerteligt velkomne; Lejren finder Sted i Dagene 25. Juli—2. August, og om Deltagelse skrives til Tropsfører Svann Kirkegaard, Budolfi Plads 5, Aalborg.

Vi sender Hilsener til alle vore katolske Spejderbrødre.

Spejderfædre i Lejr.

1. Absalon Trop har haft den gode Idé at invitere Spejderfædre-

ne i Lejr. En Lørdag Aften rykkede »de gamle« ud og slog Lejr i »Gryden« ved Sjølsø under Ledelse af Tropsføreren og en Del af de ældre Spejdere. Man hyggede sig ved Lejrbaalet og Piberne, og næste Morgen maatte man hele Repertoiret igennem lige fra Morgengymnastik, Baaltænding, Madlavning etc. Messen læstes i Lejren, saa den Oplevelse fik Fædrene ogsaa med. Naa, bagefter maatte man igen igang med Madlavningen, for alle Mødrene var sammen med Børnene inviteret paa Middagsmad og Kaffe, som Fatter selv skulde lave over Baalet. — Det blev heldigvis vellykket altsammen. Man kan vel nok.

Holdkonkurrencen i Politikens Orienteringsløb vindes af Rovere.

II Absalons Rovere har haft mange Oplevelser i den senere Tid. I Begyndelsen af Juni deltog de sammen med Distriktets øvrige Rovere i en stor fælles Lejr, der afsluttedes med et meget interessant Besøg paa en af Seruminstittutts Gaarde, hvor der fremstilledes Serum.

Den efterfølgende Uge var Roverne paa Week-end til »Absalons Hus«, og benyttede da Søndagen til at deltage i det af Politiken arrangerede Orienteringsløb i Geel Skov. Vore Rovere placerede sig i Holdkonkurrencen som Nr. 1.

Ulveførere i Lejr.

Vore Ulveførere i H. K. D. deltog i den Week-end-Tur, som var arrangeret for alle Københavns Ulveførere, og som tillige omfattede Orienteringskørsel, Natur under Ledelse af en Ornitolog samt Lejrinstruktion. — Kort fortalt: Orienteringsløbet førte Deltagerne til Ryget Skov ved Værløse, hvor Lejren blev rejst. Fuglekvidderturen om Natter, hvortil man blev vækket Kl. 2,30, blev vaad — men interessant. — Lejrinstruktionen var god. — Der var knyttet Konkurrencer til alle Opgaver, og det var derfor ikke uden en vis Stolt-hed, at vore Ulveførere modtog Meddelelsen om, at de i Orienteringsløbet var blevet Nr. 2, i Teltorden Nr. 1, og i Turn-out Nr. 1 af samtlige deltagende Førere.

DC

Pater Martindales Bønnebog

Efterspørgslen efter den dyreste Udgave (i Niger-Imitation) har været saa stor, at de først indbundne Eksemplarer er udsolgt. Der er indbundet et nyt Oplag, men Priserne er i Mellemtiden steget, saa det er nødvendigt at sætte Prisen op til 2,00 Kr. pr. Stk. Forøvrigt er Stoffet meget vanskeligt at skaffe, saa det maa befrygtes, at denne Udgave snart vil være helt udsolgt.

ARNOLD BUSCK

INTERNATIONAL BOGHANDEL
Eneste Sted i København, hvor
De finder et stort Lager af
udenlandsk, katolsk Litteratur
Kjøbmagergade 49 . Telefon Central 2453

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

Grundlagt 1812

C. Gerlach & Søn's Eff.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

Hvad der stod i det gamle Brev

SANKT VINCENT DE PAUL

19. Juli

Vincent de Paul tilbragte sin Studietid i Toulouse, hvor han ogsaa blev præsteviet. Engang i Aaret 1605 maatte han rejse til Marseille for at ordne nogle Pengesager. Rejsen gik over Land, og han vilde og-

saa være taget samme Vej hjem, hvis ikke en god Ven havde foreslaaet ham den langt hurtigere Sørejse med Paketbaaden til Narbonne. Den unge Præst fulgte dette Raad. Undervejs hændte den Begivenhed, hvorom Brevet beretter.

» — — Jeg tog altsaa Baaden fra Marseille til Narbonne for at naa tidligere hjem og for at spare nogle Penge — eller rettere sagt, for aldrig at naa hjem og for at miste alt, hvad jeg ejede!

Vinden var gunstig, og vi kunde have været i Narbonne inden Aften, hvis ikke Gud havde tilladt, at tre tyrkiske Fartøjer, som var paa Røvertogt langs Kysten, havde faaet Øje paa os og for fulde Sejl sty-

rede imod os. De indhentede os og gav os straks det glatte Lag, og det saa voldsomt, at to eller tre af vore Folk blev dræbt i første Omgang og Resten saaret. Jeg blev selv ramt af en Pil og fik et Saar, som nok vil tjene mig som Vejрмаaler for Resten af mit Liv!

Saa maatte vi da overgive os paa Naade og Unaade til Røverne. De var rasende over, at de selv havde mistet en af deres første Mænd samt 4—5 Rorkarle, og hævnede sig ved at hugge vort lille Fartøj i Stumper og Stykker.

Vi var imidlertid blevet hevet om Bord paa den nærmeste Røverskude, hvor vi alle blev lagt i Lænker og fik svøbt nogle Klude om vore Saar; da det var gjort, fortsatte de Sejladsen. De gik løs paa det ene Skib efter det andet — og der var mange, for der havde lige været stort Marked i Beaucaire — men naar de havde tømt Skibene for Varer, lod de dem dog sejle videre, saafremt de ikke havde gjort Modstand. Først da de efter 7—8 Dages Forløb havde røvet saa meget, som deres egne Fartøjer kunde rumme, satte de Kursen mod Berberiet, hvor Stortyrkens Røverbander gerne har deres Huler.

Saa snart vi var kommet i Land, blev vi udbudt til Salg, mens Røverne højt og helligt forsikrede, at vi var taget til Fange fra et spansk Skib; de turde nemlig ikke sige, at vi var Franskmand, for at ikke den franske Konsul skulde faa Nys derom og forlange os udleveret.

Men før de skred til Salget, tog de vore Klæder fra os og iførte enhver af os et Par korte Benklæder og en Lærredsbluse og trak en Hue ned over Hovedet paa os. Derpaa fik vi en Lænke om Halsen og maatte saa spadsere 5—6 Gange gennem Byen Tunis — hvor de var gaaet i Land blot for at faa os solgt.

Vi blev saa endelig trukket hen paa Torvet, hvor Købmændene kom og undersøgte os, ganske som om vi var Heste og Køer. Vi maatte lukke Munden op, for at de kunde se vore Tænder. Vi maatte gaa og trave og sætte i fuldt Løb og løfte paa tunge Kasser og bokse for at vise vore Kræfter — og en Mængde andre Raaheder fandt de paa.

Jeg blev solgt til en Fisker, som dog snart maatte skille sig af med mig igen, da jeg blev søsyg, hver Gang jeg kom om Bord i Baaden. Han solgte mig til en gammel Kvaksalver, som var en rar og omgængelig Mand. Han var en meget lærd Mand og en Meister i at blande Vædsker og lave Ekstrakter, men fuld af Overtro og Trolddomskunster. Han kom til at holde meget af mig og vilde gerne lære mig sine Kunster og lovede mig Guld og grønne Skove, hvis jeg blot vilde gaa over til hans Tro. Men jeg bad Dag og Nat, mens jeg passede hans Gryder og Kolber, og Gud gav mig en urokkelig Tillid til, at han nok vilde komme mig til Hjælp.

Jeg bad ogsaa meget til den hellige Jomfru Maria, og jeg tror bestemt, at det er hendes Forbøn, der tilsidst skaffede mig Friheden.

Jeg blev hos den gamle Mand fra September 1605 til August 1606. Da skete det, at Sultanen sendte Bud efter den kloge Mand, for at han skulde arbejde i hans Tjeneste. Men det kunde Sultanen have sparet sig, for den gamle døde undervejs af Sorg og Græmmelse. Jeg gik saa i Arv til en af hans Nevøer, en gudløs Krabat, som dog snart efter solgte mig, fordi han havde hørt sige, at den franske Udsending i Tyrkiet havde faaet Sultanens Fuldmagt til at befri alle kristne Slaver.

Jeg blev nu købt af en Mand, som stammede fra Nizza i Savoyen, en frafalden Katolik, som havde givet sin kristne Tro i Bytte for en Fæstegaard oppe i Bjergene. Den laa paa et meget øde og varmt Sted. Den ene af hans tre Koner var græsk-katolsk. En anden var Muhamedaner ligesom han selv, og det blev hende, som Gud i sin uendelige Barmhertighed brugte som Redskab til at føre Manden tilbage til Kirkens Skød og mig ud af mit Slaveri.

Da denne Kvinde var meget nysgerrig efter at høre om os Kristne og om vor Tro og vor Maade at leve paa, kom hun hver Dag ud paa Marken, hvor jeg gik og gravede Grøfter. En Dag forlangte hun af mig, at jeg skulde synge nogle af mine Lovsange til Gud. Det slog mig da, hvor meget min Skæbne lignede de landflygtige Jøders i Babylon, og med Taarer i Øjnene istemte jeg: »Ved Babylons Floder vi grædende sad«. Jeg sang ogsaa Salve Regina, »Hil dig, Dronning, Miskundheds Moder« og endnu noget andet. Det var helt forunderligt, saa glad hun var for at høre derpaa.

Da hun kom hjem om Aftenen, gik hun til sin Mand og sagde til ham, at det var en Skam af ham, at han havde svigtet sin kristne Tro, som dog maatte være noget meget smukt og godt efter alt, hvad hun havde hørt mig fortælle, og efter de Sange, hun havde hørt mig synge. Og hun sagde, at hun troede ikke, at det Paradis, som hendes Fædre ventede, kunde rumme saa megen Skønhed og Glæde, som hendes Sjæl havde været opfyldt af, mens hun hørte mig lovsynge min Gud. Hun mente, der var hændt hende noget helt vidunderligt.

Ja, denne Kvinde, som en anden Kaiphas eller som et Balaams Æsel, talte saa godt og blev ikke træt af at tale, hvorfor hendes Mand allerede næste Dag

kom til mig og sagde, at han vilde omvende sig og se at slippe hjem til Frankrig, og at han mente at kunne finde en Udvej dertil i Løbet af nogle faa Dage.

Men disse »faa Dage« blev til ti Maaneder, i hvilken Tid han lod mig leve i Haabet. Men saa, endelig, lykkedes det os at komme af Sted i et lille Fartøj, og vi naaede den 28. Juni til Aigues-Mortes og straks efter til Avignon. Der blev den frafaldne atter optaget i Kirken af den pavelige Vice-Legat, til Glæde og Opbyggelse for alle, som var til Stede.

Monseigneur har beholdt os begge hos sig for at tage os med til Rom, saa snart hans Efterfølger er kommet hertil. Han har lovet den bodfærdige Synder at skaffe ham Optagelse i et strengt Kloster, efter hans eget Ønske.

— — —

HVAD DER KOM UD DERAFF

Der kom det ud deraf, som mange, tykke Bøger ikke er nok til at fortælle — og som dog kan siges med faa Ord.

Der kom det ud deraf, at denne unge Præst, som i to lange Aar var blevet sat i »Lidelsens Skole«, virkelig fik lært den *Kunst at lide*.

For det er en Kunst

at lide, saa det bliver Gud til Ære og Sjælene til Frelse,

at lide — og være alene om det,

at lide — og glemme det for at huske, hvad Næsten lider.

I den Kunst blev Vincent Mester, og derfor kunde han nu blive det gode Redskab i Guds Haand, som han blev.

Og der kom det ud deraf, at Vincent blev klog paa Lidelsen — fordi han selv havde baaret den. For man maa have Lidelsen ind i sin egen Sjæl, i sit Hjerte, i sit eget Kød, før man ret ved, hvad det er at lide. Fordi Vincent selv havde været med til det værste og med egne Øjne havde set, hvor Mennesker kan have det ondet, forfærdelig ondt, derfor var der siden ingen Nød og ingen Sorg i Verden, som ikke fik hans Hjerte til at banke og til, bogstaveligt, at lide med.

Hvem ved, uden de to lange Aar i Lidelsens Skole i Berberiet var Vincent de Paul maaske aldrig blevet *Sankt Vincent, den lidende Menneskeheds store Velgører*.

Stiftelsen Mariahjemmet

som ved Skt. Liobasøstrenes Assistance agter at indrette og opretholde et

Hjem for unge Piger

i en Del af Jagtvejsklosteret, København, meddele herved, at der i dette fra 1ste September d. A. — evt. før — vil kunne optages nogle katolske unge Piger, som under Studier eller anden Uddannelse savner et Hjem i København.

Der vil fra Stiftelsens Side kunne ydes Stipendium for indtil $\frac{3}{4}$ af Pensionsprisen til værdige Ansøgere.

Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Stiftelsens Formand, Lrsgfr., Kimhr. G. Garth-Grüner, Frederiksholms Kanal 6, København K.

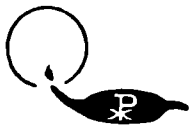
Katolsk Ungd. Klub Kbhvn.

Søndag d. 26. Juli 1942, Cykletur til Køge. Start fra Toftegaards Plads Kl. 7,30 pr. Messe i Køge. Hjemkomst ca. Kl. 22. Medbring Badetøj. Turløder Arthur K. Caspersen.

Amager.

Søndag d. 19. Juli 1942 Cykletur til Roskilde. Start fra Hans Bogbindersallé Kl. 7 pr. Højmessens overværes i Sct. Laurentii Kirke. Derefter beses Domkirken. Hjemkomst Kl. 23. Madpakke og Drikkevarer medbringes. (Husk Cyklygte). Sangbog medbringes.

Sygeplejerske-Forbundets Heldagsstævne

hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1, Søndag den 2. August.

Kl. 9½: Reciteret Messe.

Morgenmad. (Kaffe faas hos Søstrene).

Kl. 11: Pater Coenen S. J.: *Hvad vil vi?* Derefter Samtale.

Kl. 12½: Middag: Flæskkesteg og Frugtgrød.

Pause til Kl. 14.

Kl. 14: Solosang af Sygeplejerske Frk. Larsen, Militærhosp., og Sygeplejerske Frk. Wisnevskaja, St. Mariæ Hosp., Roskilde, akkompagneret af Sygeplejeelev Frk. Bredholt, St. Josefs Hosp. Forskellig Underholdning.

Kl. 15: Forfriskninger. (Citronvand og andre kolde Drikke kan købes hos Søstrene).

Kl. 16½: Pastor Geertz-Hansen: *Danmark og Kravet i Dag.* Fællessang — Ordet frit!

Kl. 18½: Dr. med. Kjer-Petersen: *Smdabørn i Storbyen.*

Fællessang — Aftensmad. (Bouillon kan købes).

Kl. 20: *Festandagt i Kirken* med kort Prædiken af Pater Coenen. Hans Excellence Biskoppen har lovet at besøge Stævnet.

Nærmere om Programmet i næste Uge.

Adgangstegn: 50 Øre for Medlemmer og 75 Øre for Ikke-Medlemmer, købes ved Indgangen.

Middagen koster 2,50 Kr. Kurvert og maa bestilles *senest* Torsdag den 30. Juli.

Tørkost maa medtages til hele Dagen og kan opbevares hos Søstrene.

Vi opfordrer alle vore Medlemmer til at tage Kammerater og Kolleger med, — vi faar Plads nok, og bliver Vejret mindre godt, faar vi overladt en rummelig Sal!

Billetter til Middagen kan købes følgende Steder: St. Liobasøstrene, Ryvang 381 (Bemærk den forandrede Adresse!), Sygepl. Frk. Cava, St. Josefs Hospital, C. 11606, Sygepl. Frk. Selck, St. Elisabeth Hospital, C. 13514, Oversygepl. Frk. Rudolf, Frederiksberg Hosp., C. 1912.

Det katolske Lægegilde og alle Sygeplejersker og Elever, ogsaa Ikke-Katolikker, er hjertelig velkomne til Stævnet!

Kirkejubilæet

paa Nørrebro

I Søndags var Sakramentskirken ikklædt sit fineste Skrud i Anledning af 25 Aars Jubilæet. Til Trods for Ferietiden var Menigheden mødt frem i stort Antal, og paa de forreste Rækker i Kirken saas flere af Kirkens ældste Venner og Velgørere, deriblandt Murermester A. V. Günther, nuværende og tidligere Medlemmer af Sognets Forvaltningsraad, Mogens Ballins to Døtre, Kirkens første Konvertit, Billedhugger Windfeld-Schmidt, (hvis Portræt af den tidligere Sognepræst, Pastor Fr. Ronge har fundet en smuk Plads paa Trappen ved Kirkekontoret), Katolsk Centralskoles Bestyrelse m. fl.

Under Pontifikalmessen var Biskoppen assisteret af Pater, Rector Fr. Kuppferle S. J., Sognepræst Cay Benzon, Pastor P. Andreasen og Pastor v. d. Stok. I sin Prædiken fremhævede Biskoppen, at Jubilæumsfesten ikke maatte være en tom Formalitet. Menigheden havde meget at takke sin Sognekirke for. Ikke blot selve Verdenskirken, men ogsaa vor Sognekirke, er »vor Moder«. Biskoppen talte om, at baade Indvielsen i 1917 og Jubilæet i 1942 fandt Sted under forfærdelige ydre Forhold. Ogsaa som Medlemmer af vore smaa Menigheder er vi udsat for Smitte fra den onde Aand, der hjemsøger de moderne Samfund, de nedbrydende Kræfter. Det var Biskoppens Hyrdepligt at advare mod Tilbøjeligheden til at kritisere og finde Fejl. Men det var ogsaa Biskoppen en Glæde under Messen paa denne Dag at bede for de mange levende og afdøde Katolikker, ved hvis trofaste Gerning Sognekirken blev rejst og Sognets Liv siden da har udfoldet sig, især for de Præster, der har virket ved Sakramentskirken, og blandt hvilke Biskoppen fremhævede den tidligere Sognepræst, som havde ofret Sognet sine bedste Manddomsaar. Maatte Guds rige Velsignelse, baade den, der lader sig konstatere, og den langt, langt

Indholdsfortegnelsen for 1941

For dem, der lader Ugebladet indbinde, faas Indholdsfortegnelsen for 1941 nu hos *Ekspeditionen*, Bredgade 67.

større stille og usynlige Naade, bestandig strømme fra dette Guds Hus ud over Nørrebro Sogn.

D. K. K. F.

I Dagen fra 16.—23. August afholdes Retræte med Højskole paa Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk, under Ledelse af Pater *Brunicardi* C.s.s.R. Priser for Deltagelse: Sovesal 25 Kr., Tresengsstue 30 Kr. Damerne bedes selv medbringe Lager, Pudevaar, Haandklæder og Serviet samt Rationeringskort til en Uges Forbrug. Sct. Josefssøstrene, som forestaar Husholdningen under Retræten, vilde være meget glade, hvis Retrætenterne vilde sende Rationeringskortene i Forvejen paa Grund af Indkøbene. (Adr.: Sct. Josefssøstrene, Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk). Afrejse fra København H. Kl. 14,20. Ankomst til Vedbæk Kl. 15,03. Rutebil til Trørød afaar Kl. 15,17.

Indmeldelse til Sekretariatet, Ndr. Frihavnsgade 26 (Tlf. Øbro 9250).

Belgiske Nyheder

Forlaget Desclée de Brouwer har udsendt to nye Bøger:

Denys Gorce, A L'Ecole de Dom Columba Marmion, 178 Sider, Pris 4,50.

L. M. de Buck, Gas Difficiles, 218 Sider, Pris 4,50.

Den gamle

Bønnebog for den katolske Ungdom, som i et Aar har været meldt udsolgt fra Forlaget, er nu blevet genindbundet i et sidste Restoplæg. Der findes endnu et mindre Antal ud over, hvad der er reserveret til gamle Bestillinger.

Et katolsk Legitimationskort

bør enhver Katolik bære paa sig. Pris 25 Øre.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt

Frank Andersens Fond

Postgiro 1087

De grønne Søndage ...

Jeg mener de Søndage, hvor den liturgiske Farve er grøn.

Det er de henved 25 Søndage efter Pinse, altsaa anden Halvdel af Kirkeaaet, hvis første Halvdel mest var præget af den hvide Farve. Liturgiske Farver er som bekendt Symboler. De har noget at sige os. Om man saa skulde staa bag ved i Kirken og af det, der foregaar ved Altret, ikke faa fat i andet end i Messeklædernes Farve, vilde man kunne faa en Betragtning ud af den. Hvidt er Glædens og Feststemningens Symbol. Naar denne Farve dominerer det liturgiske første halve Aar, er det fordi vi i den Tid mindes Guds Velgerninger imod os.

Jul, Hellige tre Konger, Paaske, Himmelfart og de Søndage, der bader sig i deres Lys, bringer i Erindring hvad Gud har foretaget til vor Frelse. I al den Tid stemmer den liturgiske Farve os til Taknemlighed og aandelig Glæde.

Men saa det grønne? —

Grøn er Naturens Farve, mens der er Liv og Grøde. Dersom Kristi Frelserværk ikke har været forgæves, maa det kunne ses paa os. Det er ikke nok med, at vi blev døbt i Jesu Navn. Vi

skal ogsaa være levende Lemmer paa hans mystiske Legeme. Det gælder om at aflægge det gamle Menneske med dets Laster og Lyster og iføre sig det nye, der er skabt efter Gud i Hellighed og sand Retfærdighed. Det vil sige, at vi skal vokse fra vore onde Tilbøjeligheder, fra vor Selvoptagethed, vort Hovmod, vor Ukyskhed, vor Trang til at tale nedsættende om andre og alle øvrige den gamle Adams Karaktertræk, for at stræbe efter større Lighed med Kristus og at realisere det af Ham opstillede Ideal: at være fuldkommen som vor Fader i Himlene er fuldkommen, omend efter vor beskedne Evne og det Maal, Gud har tilmaalt enhver af os.

Det er denne aandelige Vækst, Liturgiens grønne Farve minder os om. Og det gør den Søndag efter Søndag, vistnok ud fra den Bevidsthed, at denne Vækst ikke er noget, der sker paa een Dag. Det skal der Tid til. God Tid. Vækst er langsom, men stadig Fremgang. Saa langsom, at det ikke lykkes En at konstatere den direkte. Men samtidig skal Udviklingen være stadig: enhver Afbrydelse vilde betyde Døden.

Alt det har den grønne Farve at fortælle os under Søndags-

messen. Og dersom man i Stedet for at staa bag ved i Kirken med ikke andet end Hatten i Haanden, (hvad der jo er en daarlig Manér at overvære den hellige Handling paa, en Manér, der til en vis Grad kan undskyldes i de Lande, hvor Kirken om Søndagen er fyldt til Trængsel, saa der ikke er til at faa en Siddeplads), men som det sømmer sig for en dannel Kristen følger med i de liturgiske Tekster, som ogsaa Præsten læser ved Altret, da vil man faa samme Mening, som Messeklædernes Farve allerede angav, tydeligere markeret. Epistel og Evangelium belærer os om, hvad vi skal iagttage for vor aandelige Pleje: baade hvad der skal gøres og undgaas.

Og da det er Gud, der giver Væksten, lærer Kirken os samtidigt at bede Ham om det. Det hedder saaledes i Kirkebønnen for den 7. Søndag efter Pinse: »Giv vor Guds frygt Vækst, saa at du nærer det i os, som er godt, og med kærlig Omsorg skærmer det, du har næret ...«

Saaledes vil hver af de grønne Søndage være et Led i vor Vækst, dersom vi med Andagt overværer den hellige Messe.

S. W.

MARIAHJEMMET genopstaar

Lensbaron Stampe-Charisius og Hustru's store Gave til danske Katolikker genopstaar i det tidligere Benediktinerinde Kloster paa Jagtvejen.

En Annonce i de to sidste Numre af Ugebladet har bragt den glædelige Meddelelse, at Stiftelsen *Mariahjemet* er genopstaaet og med Liobasøstrenes Assistance agter at genoptage sin oprindelige Virksomhed i det tidligere Benediktinerindekloster paa Jagtvejen, hvis hidtidige Indvaanere nu har taget deres ny Kloster paa Aasebakken ved Sjælsø i Besiddelse.

I næsten fem og tyve Aar har *Lensbaron Stampe-Charisius'* og *Hustrus* store Gave til de danske Katolikker ligget hen uden at have opfyldt nogen Mission, og man maa derfor med saa meget des større Glæde hilse det Initiativ, der nu har bragt nyt Liv i *Mariahjemet*.

For et lille halvt Aarhundrede siden stiftede de to højsindede Konvertitter en Institution, hvis Formaal skulde være at bibringe unge katolske Piger i 15—18 Aars Alderen Undervisning i enhver Art af Husholdning ved et to-aarigt Kursus; til *Mariahjemet* knyttedes et Pensionat, Vesterhus, og Lensbaronen og Lensbaronessen udstyrede Stiftelsen med rundhaandede Fundatser. Under Lensbaronessens personlige Ledelse forløb en Række Aar med smukke Resultater, men Kursusdeltagernes

En Del af Klosteret paa Jagtvejen, hvor *Mariahjemet* nu rykker ind. Kirken og Klosterbygningen rejstes i Aarene 1912—14 af den evige Tilbedelses Søstre. I 1937 overgik Søstrene til Benediktinerinderne, der nu har taget deres ny Kloster ved Sjælsø i Besiddelse.

Antal blev mindre og mindre, hvorfor Stiftelsens Styrelse i 1918 ansaa det for formaalstjenligst, at indstille *Hjemmets* Virksomhed indtil videre. I de mellemlyggende Aar har Stiftelsen faktisk ligget stille hen og kun ydet Lokaler til forskellige katolske Foreninger. Da Ejendommen *Vesterhus* imidlertid ikke kunde hvile i sig selv, idet den ikke var indtjeningsdygtig, realiseredes den og der oprettedes en Legatstiftelse til Opfyldelse af *Mariaforeningens* oprindelige Formaal: at skabe et Hjem for

unge Piger, der søger reel Uddannelse. Tanken staar nu foran sin Virkeliggørelse: *Mariahjemet* genopstaar i en Del af *Jagtvejsklosteret*, hvor *Liobasøstre* vil indrette et Hjem for katolske unge Piger, der under Studier eller anden Uddannelse savner et Hjem under Opholdet i Hovedstaden, altsaa med andre Ord en katolsk »Betalingsregens«, og det er Styrelsens Haab, at Stiftelsen i den kommende Tid maa vise sig at blive et »levende Hus«, til Gavn for den kvindelige katolske Ungdom.

Jesuitisk Missionsvirksomhed

Et af de mest storslaaede Blade i Jesu Selskabs Historie er Beretningen om Ordenens Missionsvirksomhed blandt de hedske Folkeslag. Ignatius af Loyola har selv lagt sine Sønner denne Idé paa Hjerte i sin storartede Betragtning over Kristi Rige. At bryde op til Korstog »under Korsets Banner« og ofre Liv og Blod er det Løsen, der atter og atter dukker op i Ordens Konstitutioner. Frelserens Ord: »Gaa ud i al Verden og lær alle Folkeslag«, var vel i første Omgang rettet til Apostlene og disses Efterfølgere, men Ordene indeholder tillige — saavel for de apostoliske Ordener som for Jesu Selskab — en Opfordring og en Berettigelse til at medvirke ved det store Missionsarbejde.

Jesuiterordenen har altid — saavel hvad angaar selve Missionsidéen som den heroiske Opofrelse for denne — staaet i første Række. Allerede den hellige Ignatius' første Elev, Frans Xaver, blev et lysende Eksempel for sine Medbrødre. Hans Kald var at være »Kristendommens Banebryder. Alle Porte til de østasiatiske Lande har han aabnet«. Goa, Fiskerkysten, Travancore, Malakka, Sundaerne, Molukkerne, alle disse Steder har været Stationer paa hans med Held gennemførte apostoliske Løbane. Men Kærligheden til Kristus og hans Iver for Sjælens Frelse førte ham endnu videre. Han vilde frem til Japan og derfra trænge ind i »Riget i Midten«, Kina. Paa den ensomme og forladte Ø Sanzian indhentede Døden ham imidlertid.

Den ene Skare af Missionærer efter den anden har med Dødsforagt traadt i deres store Forløbers Fodspor. Ordensgeneralen i Rom blev bestormet med de indstændigste Bønner fra Patres, der netop meldte sig til de vanskeligste Poster. Efterhaanden omspændtes de østasiatiske Lande af et helt Net af Missioner: Malabar, Forindien, Bagindien,

Stormogulens Rige, Kina, Filippinerne, Sundaerne, Karolinerne og Mariannerne. I Japan blev det blomstrende Missionsværk ganske vist afbrudt af en blodig Forfølgelse; den unge japanske Kirkes Martyrium minder i mangt og meget om de første kristne Aarhundreder. Alt i alt beseglede 200.000 Ny-Kristne deres Tro med Døden for Evangeliets Skyld.

Ignatius af Loyola
Efter en Kulltegning af Leo Samberger

Det ny Jesu Selskab er i Indien repræsenteret i Bombay, Kalkutta og Madras ved blomstrende Kollegier og flere Bispedømmer; paa Sundaerne og Molukkerne virker hollandske, paa Filippinerne spanske, i Kina franske og i Japan (Tokyo) tyske Jesuiter.

Syrien, Ægypten, Tyrkiet og det græske Arkipelag blev tidligt Skuepladsen for jesuitisk Missionsvirksomhed. I den nyere Tid er Ordenens Universitet i Beirut blevet verdensberømt. Ogsaa de højere ægyptiske Lærestalter i Cairo og Alexandria har — under franske Jesuitters Ledelse — opnaaet et anseligt

Ry. Det øvrige Afrika blev et af Selskabets Smertensbørn: i Abessinien, Angola, Kongo, Moçambique, Monomotapa maatte man kæmpe mod uhyre Vanskeligheder; ogsaa Missionen ved Sambesi, der tilhører den nyere Tid, maatte bringe overmenneskelige Ofre. Den belgiske Mission i Kongostaten og den franske paa Madagaskar har kunnet fremvise gunstigere Resultater.

I Brasilien dukkede nye Arbejdsomraader frem for de virkelystne Ordensfolk. I Paraguay oprettede de under Navnet »Reduktionerne« den bekendte »Jesuitterstat«, en ejendommelig Grundlæggelse, der mindede om patriarkalske Tilstande, og om hvilken der er sat mange ondsindede Fabler i Omløb. I Chile og i Staterne Peru, Bolivia og Quito rejstes Stationer, ligeledes i Omraadet omkring Orihoko, hvor Provinsen Nygranada blev grundlagt. I Mexiko rejstes de tre store Indianermissioner. I Kanada, hvor franske Jesuitter tog fat i 1608, maatte Missionsmarken ganske vist vædes af Martyrmissionærernes Blod, forinden Evangeliets Frugter spirede frem. Derfra gik Vejen til de nuværende forenede Stater, hvor Udviklingsmulighederne var ganske uanede.

Det er her ikke Stedet til at omtale den Katastrofe, der brød ind over disse udstrakte Missionsomraader, da Ordenen pludselig blev ophævet. Overalt, hvor de nyomvendte Hedninger berøvedes deres Missionærer, indtraf der ganske naturligt et beklageligt Tilbagefald i Tros- og Sædelivet, for slet ikke at sige en Tilbagevenden til Heden-skabet. Den genopstaaede Orden kastede sig imidlertid med den gamle Iver over Missionsvirksomheden.

Den heroiske Hengivenhed, med hvilken Jesuitterne helligede sig de vildes Omvendelse, har altid vakt Beundring hos Ven som hos Fjende. Hvad der var medbestemmende til de Resultater, som Jesuitterne kunde opvise allerede fra første Færd, var den gode Organisation og Planmæssighed, med hvilken de arbejdede. Det overlodes til den

enkelte Jesuits Iver at medvirke til Realiseringen af det Maal, der var ham anvist fra oven. Enhver ny Mission blev straks knyttet til en allerede eksisterende eller omdannet til en selvstændig Provins. Derfor søder man i det fjerne Asien og Amerika saa mange Ordensprovinser, der til Trods for at disse Missionsprovinser ofte rekrutterer fra Europa, alligevel har deres egen Ledelse.

Efter den paulinske Grund sætning, at blive alt for alle, for at vinde alle for Kristus, søgte Fædrene overalt at komme den nationale Egenart, de raa Sæder og Skikke, ja endog paa de vildes Levevis, saa nær ind paa Livet som vel muligt. Af de samme Næstekærlighedens Motiver gik de i deres Akkomodation med de kinesiske og malabariske Skikke saa vidt som overhovedet muligt. Og naar de herved kom til at overtræde den haarfine Grænselinie, saa underkastede de sig de kirkelige Anvisninger og Forbud, der udgik fra Rom; deres Modforestillinger var altid begrundet i Omsorgen for de nyomvendte. I alle andre Henseender, hvor der intet var at betænke sig paa, kastede de sig med uselvisk Hengivenhed over Landets Sprog, Sædvane og Studier. De traadte i livlig Forbindelse med Folket og vandt Fyrsternes Gunst. Skoler og Kirker, Lære- og Undervisningsbøger, videnskabelige Apparater, Land- og Himmelkort, ja Teater og Festligheder traadte alt efter den paagældende Nations Dannelsesstrin i Jesuittermissionens Tjeneste.

Jesuitterne har bidraget ganske væsentligt til deres Missionsomraaders kulturelle Højnelse: sammen med Evangeliets Lys bragte de ogsaa Civilisationens Goder. Paa Filippinerne indførte de saaledes i Missionens Interesse Bomulds- og Silkeavl. De arbejdssky Indianere underviste de i Landbrug og Haandværk.

Der kunde her nævnes en hel Række af Lærde og Opdagelsesrejsende, der har aflagt de mest uforbeholdne og anerkendende Udsagn om Jesuittermissionærens kulturelle Fortjenester.

Den berømte tyske Geograf Wappäus skriver bl. a. om de spanske Missioner: »Ordenens Fjender triumferede (over Patrenes Fordrivelse), men Fler-tallet af det spanske Amerikas Indbyggere blev — som en nyere argentinsk Forfatter udtrykker sig — opfyldt med Skræk over de haarde Forholdsregler, der blev truffet overfor Jesuitterpatrene, som de havde været vant til at betragte som Spaniens mest trofaste Undersaatter, som Katolicismens ivrige og utrættelige Støtter, som Civilisationens Budbringere blandt Indianerne og som Foregangsmænd for den folkelige Undervisning hos Kreolerne ... Endnu i vore Dage lever Erindringen om dem videre som en Velsignelse hos Indianerne, der taler om Patrenes Regeringstid som om en virkelig gylden Tidsalder... Deres Missionsvirksomhed blandt Indianerne er af alle europæiske Rejsende, der har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Forholdene i Sydamerika, uden Undtagelse blevet anerkendt som beundringsværdig ...

Adskillige betydelige Personligheder har i Tidens Løb udtalt deres mest uforbeholdne Anerkendelse af Jesuitternes Arbejde, efter at have stiftet nøjere Bekendtskab med de opnaaede Resultater. Washington Irvin berømmer Jesuitter som Civilisationens Pionerer. »Den katolske Præst kom selv Købmanden og Soldaten i Forkøbet. Fra Sø til Sø og fra Strøm til Strøm ilede Jesuitterne rastløs fremad, og udviklede en Kraft og en Styrke, som ingen andre Kristne har udvist ...«

Naar man betragter alle disse Mænds uselviske Gerninger og ser, hvorledes de har givet Afkald paa alle deres egne Interesser, vægrer man sig virkelig ved at tro paa den Paastand, der erklærer, at Ordenens egentlige Drivkraft var den rene og skære Egen nytte og Herskesyge!

Og hvilke Resultater kronede nu dette heroiske Værk? Blandt de mange forskellige ugunstige Domme, der er fældet over dette Emne, vil vi trække en enkelt

frem, fordi den er karakteristisk i sin skarpe Formulering.

I sit Skrift om »Masseomvendelse« skriver H. Böhmer, at Ordenens storslaaede Missionsarbejder i Indien, Japan og Kina brød saa hurtigt sammen, fordi man »mente straks at kunne bebyrde den indre Religionstilgængelse med den paafølgende kirkelige Organisation«. Dette var netop ikke muligt paa disse Steder. I det spanske og portugisiske Kolonirige vendte de nyomvendte Kristne ved Ordenens Ophævelse ret hurtigt tilbage til deres Urtilstand (Barbari) eller degenererede fuldstændigt, fordi Fædrene havde forsømt at opdrage dem til den rette Brug af Friheden. Hvor megen Taabelighed ligger der ikke i disse Ord!

Fra Indien blev Jesuittermissionærene af den portugisiske Regering (under Pomba) bragt hjem til Europa i Lænker. I Japan gik Missionen under i Strømme af Martyrblod, i Kina var Folkets Fremmedhad den væsentligste Aarsag til Tilbagegangen. Men at de unge kristne Menigheder maatte forfalde efter at alle Patrene hensynsløst var blevet fordrevet fra de spanske og portugisiske Missionsomraader og de paagældende Omraader fuldstændig blottedes for Sjælesorgs-Arbejdere, at Indianerne vendte tilbage til deres Skove, og at der kun blev faa og sørgelige Rester tilbage af Kristendom og Kultur, det burde man vel i og for sig kunne forstaa, uden at tilskrive Jesuitternes »Omvendelsesmetode« en saa stor Andel i Skylden!

Patrene nøjedes aldeles ikke med en rent overfladisk Forkyndelse af Troen. »Raffineret Sjælefangst« — som man har talt om i denne Forbindelse — passede i hvert Fald daarligt til deres ideelle Opfattelse af Guds Rige. Det var — og er den Dag i Dag — tværtimod deres Taktik, at grundlægge Akademier, Seminarier og Gymnasier saa snart de har vundet Fodfæste et Sted, hvorved de sikrer sig varige Resultater. Saaledes gjorde de i Indien, i Japan og fremfor alt i Sydamerika. Man kunde i og for sig snarere undre sig over,

at saa mange Kristne (f. Eks. i Japan) — trods Hedenskabets Mørke — alligevel holdt fast ved Troen, endskønt de ingen Præster havde og var berøvet de sakramentale Hjælpemidler og gennem Forfølgelser var modne til Frafald; hvem vilde iøvrigt tiltro ens egen svage Natur en Udholdenhed af den Art under saadanne Omstændigheder?

Hvad angaar den Bebrejdelse — der ligeledes er rejst imod Jesuitternes Missionsvirksomhed — at de med Forsæt undertrykte den menneskelige Frihed hos

de Folkeslag, blandt hvilke de arbejdede, saa er den lige saa taabelig som alle andre Paastandede af samme Art. Jesuitterne har selv haft Besindelse nok til at samle en lang Række af disse »Fabler« — og udgive dem.

Det ny Jesu Selskab følger i det hele og store de samme Grundsætninger og Metoder som det gamle Selskab. Fædrene er forblevet deres Idealer tro — og Beviset herpaa finder vi i de talrige Kollegier og Institutioner, der blomstrer i alle de oversøiske Lande. *Mons.*

efter en heftig Kamp med Bølgerne, til Stranden ved Pozzuoli. Her stødte han Baaden ud fra Bredden igen og gik saa op og bankede paa San Martinos Klosterport. Forsvunden og glemt vilde han være, som om han havde fundet sin Død i Bølgerne.

»Han roede ud og kom aldrig tilbage,« sagde Laretta til Fiskerne, som beklagede deres unge Vens bratte Død; thi tre Dage efter at han var taget bort, fandt man hans Baad ved Kap Mismo — uden Sejl og Aarer.

Stille vender Munken tilbage til sin Celle, medens han sagte beder en Bøn.

Men hver eneste Aften staar han ved Havemuren, omend kun for et Øjeblik. Han vil jo kun se, om det lille Lys er tændt.

*

Ved Posilipo, helt nede ved Stranden, ligger en forfalden Fiskerhytte med Mandeltræer omkring. Her bor Laretta med sin Moder. Fattige er de, men Freden hersker i deres Hjerter, i deres Hjem. I Aften raser Stormen saa vildt som aldrig før.

»Laretta, i dette Vejr kan du ikke ro ud til Madonna. Tænd et Lys i Vinduet i Stedet for.«

»Jo, Moder, jeg maa derud, jeg maa,« siger Datteren, og Moderen ser forbavset og alvorligt paa hende, thi Laretta har aldrig før sagt hende imod. »Mor, naar Lyset derude ikke bliver tændt, saa tror Silvio, at du er død. Hver Aften ser han herover fra San Martino, om Lyset brænder; det er ham et Tegn, at du er i Live. Da han steg i Baaden den sidste Aften, blev han ved med at sige: »Laretta, glem ikke Lyset!« Ja, han raabte det endda en Gang til ude fra Havet.«

»Min kære, trofaste Silvio,« sukkede Moderen. Og Laretta roer ud til Pælen, tænder Lampen og vender tilbage til sin Moder.

Der er gaaet et Aar. Og det er atter en Aften, da Havet lyser som flydende Guld, da Aftenvinden suer, og Nattergalen synger, medens Munken staar ved Havemuren. Mørket falder paa, men det lille Lys derovre bliver ikke tændt. »Requiescat in pace,«

Lyset paa Havet

Efter en Fortælling af Ærkeabbed Petrus Klotz O. S. B. Ved J. fd.

Det er Aften; Havet lyser som Ild, og Pinier og Oliventræer gløder i den synkende Sols Straaler. Aftenvinden hvisker i Laurhærbuskene, og en Nattergal synger i Cypreslundene.

I Kartheuserklosteret San Martinos Have, ved den mosbevoksede Mur staar en Munk, en ung, alvorlig Skikkelse i den grove uldne Dragt. Forsagelse og Bod har sat sit Præg paa hans Ansigt; men de Lænker, han frivillig har taget paa sig, tynger ikke, og der er dyb Fred i hans Hjerte.

Ren og uskyldig som et Barn traadte han ind over Klosterets Tærskel. Længselen efter Kartheusernes Tavshed og Forsagelse var ikke kommet til ham efter Dage i tøjlesløs Nydelse. Han sluttede sig til St. Brunos tavse Sønner for at gøre Bod for sin Faders Synder; thi i Vrede havde Faderen dræbt sin Ven og derpaa styrtet sig i Havet.

Derude bereder la bella Napoli sig til at møde Natten. Men Munkens Blik er ikke rettet mod Neapels skinnende Lys og illuminerede Baade langs dens Golf. Det gaar langt bort, til Kysten ved Posilipo, hvor et svagt Lys straaler et lille Stykke ude i Vandet. Det er anbragt derude paa en Pæl og belyser Madon-

nas Ansigt paa den Statue, som staar der, vel overdækket og beskyttet mod Vind og Vejr. Det lille Lys skinner lige ind i hans Hjertes Helligdom og faar det til at skælve.

Derovre ligger hans Fader. Bølgerne dækker hans Grav og synger deres dystre Sang for ham. Tit og ofte var den unge Mand roet ud til det lille »Søkapel« med sin Søster Laretta. Der havde de grædt over deres Fader, og Laretta tændte Lampen foran Madonna. En Aften havde hun tabt sit Koralhalsbaand derude, og saa havde hun sagt: »Det giver jeg til Guds Moder.«

Engang havde Munken været en munter ung Knægt, smuk, saa han kunde males, og alle Fiskerne fra Pozzuoli til Sorrent havde holdt af ham. Ogsaa Pigerne saa mildt til ham; men dem tog han ingen Notits af; Laretta var den eneste unge Pige, der maatte komme ham nær.

Hende tænker han paa, og paa sin eventyrlige Flugt. I en voldsom Storm roede han ud paa Søen efter at have faaet sin Moders Velsignelse. Der, hvor Lyset nu skinner, sendte han Maddonnas Billede et Afskedsblik, og i Nattens Mulm naaede han,

hvisker han, og Taarer løber ned over hans Kinder, medens han stille vender tilbage til sin Celle.

Ingen Moder mere! lyder det igennem Munkens Sjæl.

Hans Moder døde i Feber. I Feberfantasierne saa hun sin elskede Søn. Hendes skælvende Fingre trykkede endnu en Gang Rosenkransen mod Læberne; saa standsede hendes Moderhjertes Slag. Lauretta fulgte hende til Graven, og hendes Søn bad for hende i San Martino.

*

Det er Trediedagen efter Moderens Død. Ved Midnat kalder Klosterets Klokke Munkene til Bøn, og med Hætten over Hovedet og Lygten i Haanden forlader hver Munk sin Celle og vander gennem Haven og Korsgangen til Kirken. Man hører ingen

anden Lyd end Brøndens Rislen, Sandalernes Klappen og de stive Kutters Raslen. Ogsaa den unge Munk, som engang var Fisker i Posilipo, indtager sin Plads i Koret. —

Efter Matutin lyder saa Træhammerens Slag. Prioren rejser sig og siger efter en kort Pause langsomt og dæmpet: »Oremus pro matre defuncta«. — »Lad os alle bede for en afdød Moder«. Intet Navn, intet Sted, ingen Alder.

Hvis Moder er det? Ingen ved det, men alle bøjer Hovedet og beder; og Tankerne gaar hjem — til Moder.

Een ved, hvem den døde er, — Silvio, Fiskeren fra Posilipo; Lyset fra Havet har meldt ham det. Men ingen aner noget om de hede Taarer, som Hætten medlidende skjuler.

Fra Koret bærer han, som de andre, sit Kors videre, op imod sit Livs Golgata. Kun een Ting ligger ham endnu paa Sinde:

Lauretta, hans elskede lille Søster.

Derude foran Madonnabilledet paa Havet betroede hun ham engang en Hemmelighed: Ogsaa hun vilde gøre Bod for sin Faders Synder; hun vilde, naar hun blev ene, til Rom og tage Sløret hos Nonnerne i Santa Cecilia. Hvis Lyset paa Pælen skinnede tre Nætter efter, at Modern var blevet begravet, vilde hun den fjerde Dag forlade sit Hjem og drage til Rom.

Tre Gange endnu staar Munken ved Havemuren, og tre Gange ser han det svage Lys. Den fjerde Dag følger hans Bøn Lauretta til den evige Stad.

Atter er det Aften, og Havet er flydende Guld; Aftenvinden hvisker, og Nattergalen synger. Mørket falder paa, og Aftenstjernen straalere over la bella Napoli.

Men Munken staar ikke mere ved Havemuren; thi Lyset paa Havet er slukket.

Katolsk Ugeblad

Biskop Suhm om Søndagskytten

Bindeleddet

imellem os og den danske Kato-
licismes Repræsentant udadtil!

*
Jeg forventer - udtaler Biskop
Suhm bl. a. - at alle vil bestræbe
sig for at skaffe Ugebladet den
videst mulige Udbredelse".

*
**Er De ikke Abonnent, da
tegn et Abonnement, og
Er De Abonnent, da skaf
en ny Abonnent paa**

Katolsk Ugeblad
Danske Katolikkers Blad

Anden Del af Fadervor XXVIII

Nogle Vink angaaende sjette Bøn

ANDEN ARTIKEL

Sidste Gang kunde vi tale om store Sejre, som skrøbelige Mennesker bærer hjem fra Livets Slagmark, skønt vore Fjender, de onde Aander, i Kraft af deres højere Natur skulde være os overlegne. Men Bevidstheden herom maa endelig ikke gøre os selvglade og forfængelige. Ingen af os har Grund til at ophøje sig selv, fordi det ikke er vore egne Kræfter, der holder Stand mod Fristelser og Angreb. Nej, i al Ydmyghed bør vi bringe Ham en inderlig Tak, fra hvem alle vore Sejre og de dertil nødvendige Hjælpe midler kommer.

Det er Gud, der »oplærer mine Hænder til Krig og gør mine Arme til en Kobberbue« (Sl. 17, 35. 143, 1.) Det er Guds Godhed, der »bryder den stærke Bue og omgjorder de segnende med Kraft« (I. Sam. 2, 4). Saaledes taler Skriften om denne Sag.

Gud hør vi altsaa tilskrive Sejren. Kun i ham og gennem ham kan vi triumfere over vore Fjender. Derfor hører vi ogsaa Apostlen Paulus udtale de Ord: »Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus Kristus« (I. Kor. 15, 57). Paa samme Maade lovspriser en vældig Stemme fra Himlen Gud som Ophav til Sejren over Dragen og dens Engle, da de havde kæmpet mod Ærkeenglen Mikael og hans Hærskarer. I Johannes Aabenbaring (12, 10—11) læser vi: »Nu er Frelsen og Kraften, vor Guds Kongedømme og hans Salvedes Herskermagt kommet. For vore Brødres Anklager er blevet kastet ud. De overvandt ham ved Lammets Blod og ved deres Vidnesbyrds Ord.« Den samme Bog omtaler ogsaa Kristi Sejre over Verden og Kødets paa det Sted, der handler om Babylon, den store Skøge, og Dyret med

de syv Hoveder. »De vil føre Krig med Lammet, men Lammet vil overvinde dem, fordi det er Herrernes Herre og Kongernes Konge« (17, 14). Lad os derfor aldrig tilskrive os selv, hvad der er Guds Gave og Værk, men altid give *ham* Æren, der har det første Krav paa den.

2. Naar vi saaledes skylder Gud Tak for den Triumf, vi faar Lov til at fejre, *saa betyder dette absolut ikke, at vi selv skal være passive og lægge Hænderne i Skødet*. Nej, den Herre, der har skabt os uden os, vil ifølge St. Augustinus ikke frelse os uden os. Foruden den *Vagtsomhed og Modstand*, som vi allerede har omtalt, er der endnu et Par Ting, som bør kendes og gennemføres. For det første skal vi med kritiske Øjne finde og undersøge de *svage Sider* i vor Karakter og blive klar over, hvilke Fejl vi mest er tilbøjelige til at begaa i vort Forhold til Gud, vore Medmennesker og til os selv. Satan spejder nemlig først efter de svage Punkter i vor Sjæls Fæstning, for saa at angribe os der og dermed sikre sig en Sejr. Denne Fremgangsmaade tvinger os til at være dobbelt forsigtige og aarvaagne med Hensyn til vore svage Sider og afstive dem ved at øve os energisk i den modsatte Dyd. — Endvidere maa vi i Fristelsens Time, som er Mørkets Time, *aldrig forandre de gode Forsætter*, vi i rolige Øjeblikke har fattet. Tværtimod, nu gælder det om at udføre de gode Beslutninger med forøget Kraft, selv om det koster os megen Selvovervindelse. — Endelig *maa vi ikke være bange* for den Onde, men ringeagte ham og staa ham imod med oprejst Pande, ikke i Tillid til os selv, men stolende paa Guds Bistand. Jo ængsteligere nemlig en Sjæl bliver i den haarde Dyst, desto dristigere og frækkere bliver Fjenden. — I Tilfælde af at Fristelserne er meget besværlige, søger man Hjælp hos sin Skriftefader. Der er ikke noget, som den onde Aand bliver mere ked af, end naar hans Indskydelser røbes til en kyndig Sjælesørger. I disse forskellige Retninger bør vi altsaa gøre en Indsats, hvis vi øn-

sker os Held og Lykke i Farens Stund. Guds Hjælp er den fornemmeste Del af vore Forsvarsmidler, men vor egen Anstængelse er ikke mindre nødvendig, fordi Gud kun vil give Sejrskransen til dem, der samarbejder med hans Naade. Ingen har Lov til at nedgrave sit Talent i Jorden.

3. Lad os nu slutte vore Artikler om sjette Bøn ved at gøre opmærksom paa noget, som vi lige har berørt, idet vi brugte Ordet Sejrskrans, men som vi endnu ikke har klarlagt tilstrækkeligt. Dette er en Side af Sagen, som maa gøre det dybeste Indtryk paa alle dem, der befinder sig i Prøvetiden og skal stride den gode Strid. Det drejer sig om den *Præmie, der venter de modige, og om de evige Belønninger, som er tilsagt Kristi uforfærdede Stridsmænd*. Ogsaa derom giver Johannes' Aabenbaring kærkomne og trøstefulde Oplysninger.

Den, som sejrer, har frelst sin Sjæl fra den evige Død i Helvedes Afgrund (2, 11). I Guds evige Rige iføres han Sejrherrens hvide Klæder. Hans Navn optegnes i Livets Bog og bekendes af Kristus for Faderen og hans Engle (3, 5). Han bliver gjort til en Søjle i Guds Tempel og skal i Evighed ikke vige derfra (3, 12). Kristus vil lade ham sidde sammen med sig paa sin Trone, ligesom han selv efter sin Sejr kom til at sidde sammen med sin Fader paa hans Trone (3, 21). Saaledes lyder Herrens udtrykkelige Løfter i Johannes Aabenbaring. Efter at den samme Apostel har set og beskrevet den nye Himmels og den nye Jord og det nye Jerusalem, slutter han med de Ord: »Den sejrende skal faa alt dette i Eje. Gud vil være hans Gud«, og det sejrige Menneske skal være Guds Barn, der arver hele Himlens Herlighed. »Men de fejge ... faar deres Lod i Søen, der brænder med Ild og Svovl, og som er den anden Død« (21, 1—7). Kun Sejrherren findes i Himlen, ingen Kujoner.

Troskab mod Gud i den kortvarige jordiske Prøvetid beløn-

Sluttes Side 474

URBI ET ORBI

Den nyudnævnte finske Gesandt ved Vatikanet, J. A. Gripenberg, der hidtil har beklædt Posten som finsk Gesandt i Storbritannien, er ankommet til den evige Stad og vil i nærmeste Fremtid overrække sine Akkreditiver.

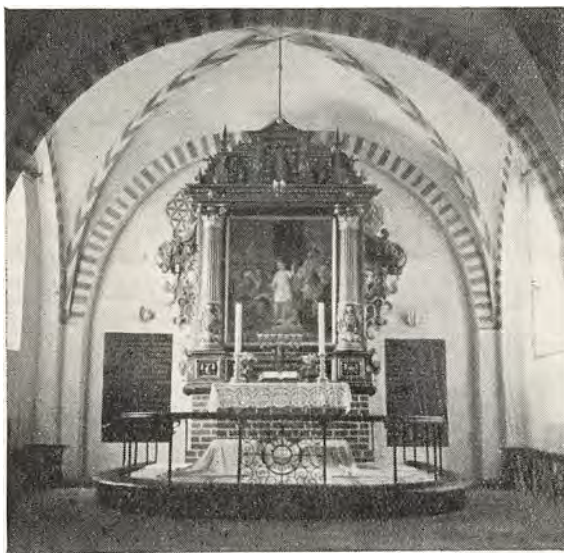
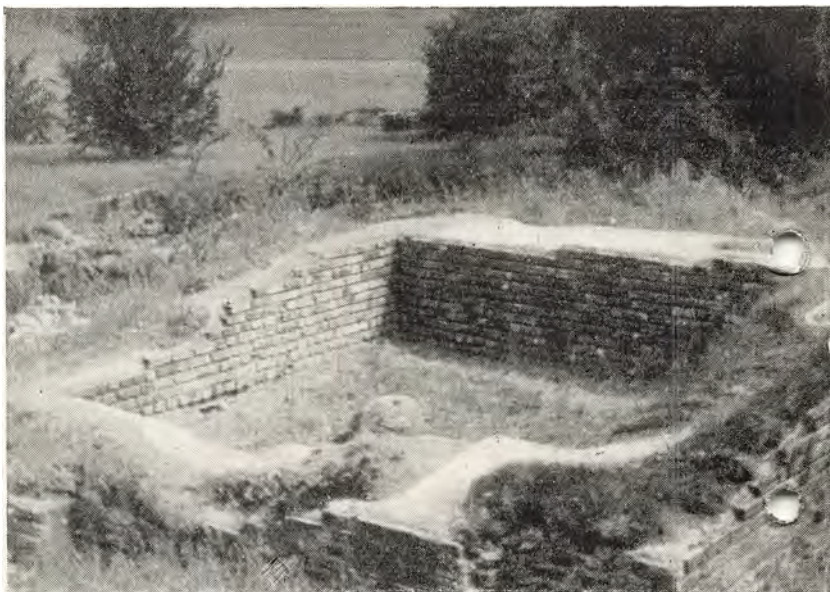
Bagsiden af den ny Pontifikatsmedaille, som den hellige Fader fik overrakt paa Apostelfyrsternes Fest. De tre Engle symboliserer (som nævnt i sidste Uge) den hellige Faders Radiobudskaber. Forsiden giver et Relief af Pius XII.

Under det store 1000-Maskiners Luftangreb paa Köln i Slutningen af Maj, hvorved store Dele af den berømte Rhinby lagdes i Ruiner, ramtes bl. a. ogsaa Sognekirken i Kupfergasse af Brandbomber. I denne Kirke opbevaredes en »sort Madonna«, der gennem Aarhundreder har været søgt af utallige Pilgrimme. Det berømte Nadebillede er imidlertid blevet reddet og bragt til Kölner Dom (der er forblevet uskadt under alle Bombardementer), hvor det er blevet anbragt i Hellig-Tre-Kongers Kapellet og der Dagen igennem er Genstand for Tusinder af Kölneres Hyldest.

Faa Kilometer syd for Sjællands nordligste Pynt, finder vi Ruinerne af en middelalderlig Biske- og Kongeborg. Historiens Beretninger om *Søborg* begynder med vor store Ærkebiskop Eskil. Ifølge Saxo er det Eskil, der omkring 1150 lod Slottet bygge. Han udstyrede det som en Borg og det blev en af de stærkest befæstede Borge i Landet paa den Tid. — Vi kan vist trygt antage, at Eskil har været en af de travleste og mest ivrige Mænd indenfor Middelalderens Kirke i Danmark. Han havde i 1140'erne sørget for Oprettelsen af et Benediktinerkloster i Esrum, ca. 6 km fra Søborg, og nu vilde han ogsaa sørge for dets Beskyttelse mod eventuelle Fjender, ved at anlægge et Forsvarsværk ved den eneste tilgængelige Passage fra Havet.

I det 12. Aarhundrede fandtes der tre smaa Øer i Søborg Sø — eller Fjord, som det dengang var. Paa den yderste og mindste af disse blev Slottet rejst, og var saaledes allerede fra Naturens Haand godt beskyttet.

▲ Kor og Alter i Søborg Kirke

Af dette stolte Slot, som i Tidernes Løb har huset saa mange af vore Konger og Stormænd, er der nu kun faa Ruinrester tilbage.

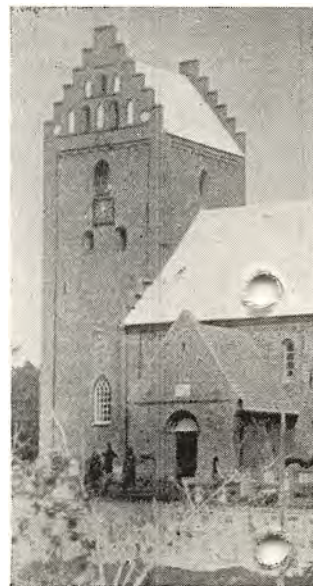
Som alle Slotte har ogsaa Søborg haft et Kapel. Iflg. et Pavebrev af 1364 fra Urban V til Valdemar Atterdag, var det indviet til den hellige Christophorus. Det var indrettet i et ottekantet Taarn med en Tilbygning af endnu et mindre Taarn (Flanketaarn); det store var Skibet, det mindre Koret. I det store Taarn kan tænkes at have været Hvælvinger, da der er tydelige Fundamenter til fire store Piller. Med en ganske særlig Ærbødighed træder man her paa det Sted, hvor Alteret maa have staaet — man har jo den samme Grund under Fødder, som Eskil og hans Ven Absalon (der sik-

Det gamle Søborg i Nordsjælland

kert har besøgt Eskil paa hans nye Borg) har haft, naar de har frembaaret det hellige Messeoffer her. Mangen inderlig Bøn for det urolige Danmark er sikkert blevet sendt op til Himlen fra dette Sted — og maaske er afgørende Forhandlinger om Danmarks Kirkes Fremtid blevet ført i Ærkebispens store Hus. Dog er det sikkert ikke megen Tid, Eskil har haft til at opholde sig paa sin nye Borg. Historien fortæller os nemlig, at Eskil allerede i 1161, efter en Belejring, maatte afstaa Søborg Slot til Kong Valdemar den Store; det var dog først med Abbed Gerhard fra Esrum som Mellemmand, at dette fandt Sted; men Eskil maatte forlade Landet, — halvt landflygtig drog han paa Jerusalemsfærd, og vendte først hjem, da det lykkedes Absalon, som det forsonende Led, at formaa Valdemar den Store til at bryde med Modpaven Pascalis III, for derefter helt at slutte sig til Alexander III.

Af andre interessante Ruinrester er der det indtil 2 m dybe Fundament til det velkendte Fangetaarn, hvis Omtale vi bedst kender i Krøniken om

En Perle fra
den danske Middelalder

← Ruinerne af
Jens Grands
Fangetaarn

↑ De massive
Murruiner
erindrer om
deresFormaal

Ærkebiskop Jens Grands Fangenskab og senere Flugt fra Søborg Slot Natten mellem den 13. og 14. December 1295. Men dette Taarn har haft mange andre, deriblandt flere ligesaa prominente »Gæster«. Vi har alle hørt om Biskop Valdemar, denne stoute og ærværdige Kongeætling, som prædikede Oprør mod Danmark, blev fanget og ført til Søborg i 1192, hvor han maatte tilbringe 14 af sine bedste Manddomsaar i dette usle Fangehul, indtil han paa Forbøn af Valdemar Sejrs smukke Dronning og paa Pave Innocens III's Forlangende blev frigivet i 1206. I en af vore Folkeviser fortælles det, at det var Dronning Dagmars første Bøn til Valdemar Sejr om Morgenens Dagen efter Brylluppet.

Det ser ud til, at Søborg Slot paa Grund

af dets stærke Befæstning er blevet anvendt som Statsfængsel for særlig farlige politiske Forbrydere gennem det meste af Middelalderen.

Paa Egnen gik ogsaa i flere Hundrede Aar Sagn om, at Dronning Helvig af Valdemar Atterdag skulde være holdt fangen paa Slottet i mange Aar (hun har vel næppe været henvist til Fangetaarnet); og man fortæller ogsaa, at Dronning Margrethe skal være født her; vi ved i hvert Fald, at Valdemar Atterdag opholdt sig meget paa sine nordsjællandske Slotte.

Søborg Slot var igennem hele Middelalderen i Kronens Eje, og talrige er de kongelige Gavebreve til Klostre og andre velgørende Formaal, som er udstedt her. Det blev for en stor Del benyttet som Jagtslot for Kongerne. — Omkring Aar 1421 erhvervede Peder Oxe Slottet, og det forblev i hans Slægts Eje indtil ca. 1491, hvorefter det overgik til Sparreslægten, der sad som Besiddere af Slottet, indtil det brændte ned under Grev Kristoffers Hærgen i Nordsjælland i Aarene omkring 1531—1534 (Grevefejden).

*

Ved Indkørslen til Søborg By er der rejst et Krucifiks — smukt placeret i et lille Anlæg »Kongshaven« (anlagt til Minde om vor Konge Christian X's 70 Aars Fødselsdag; der er endvidere anbragt en meget stor Granitsten med Inskriptionen: Chr. X 1870—1940). Krucifikset er skænket af en anonym ædel Giver. Kristusfiguren er udskaaret af Billedhugger Aksel Theilmann og støbt i Bronze. Det blev afsløret i Sommeren 1940 af Biskop Fuglsang Damgaard sammen med Indvielsen af den nyrestaurerede Kirke.

Søborg er ikke nogen stor Landsby i Dag. Den havde sin Glansperiode i Middelalderen, endda regnedes med til en af Sjællands største; det ser vi af den Afgift, den maatte svare Kongen. Det nævnes ogsaa, at den havde flere brolagte Gader. Her har sikkert ogsaa fra ældgammel Tid været en Handelsplads, saavel som vi ved der var det dybest inde ved Kysten af mange andre af vore Fjorde. Hvor Eskil anlagde sin Borg, var der et stort ottekantet Stentaarn; dette har muligvis tjent som Varde for Byen.

Søborg nævnes som Købstad fra ca. 1250 til 1550; meget er forsvundet nu — Huse, Gaarde, ja selv hele Gader; men eet er blevet tilbage, Kirken, denne stolte Landsbykirke staar stadig — trodsende Tidens Tand — og kan fortælle os om vore Forfædres Tro og Virke.

↑ Madonnastatuen paa Trappesøjlen op til Prædikestolen

← Søborg Kirke, en prægtig, romansk Teglstensbygning (ca. 1200) med et allerede ca. 1250 tilbygget Taarn

J
d
en
alder

Tekst og Fotos:
Boe

Midt i Byen ved Alfarvej ligger den gamle Helligdom, Byens Klenodie, den ottehundredaarige Kirke. Den er bygget i romansk Stil, som blev den fremherskende i Højmiddelalderen, da man begyndte at bygge med brændte Sten. De gamle Munkebygmestre har hentet Materialet — store Munkesten — fra Eskils Teglovn. Koret er opført ca. 1180—1190, Skibet omkring 1200 Aarstallet, Taarnet senere, maa ske ca. 1250 eller kort efter. Ved Restaureringen af Kirken nu i 1940—41 har man fundet 2 store Fundamenter, som begge kan antages at have baaret Taarne, muligvis har der engang været Tvillingetaarne.

Kirken er indviet til Sankt Nikolaus — Skippernes og Fiskernes Helgen. Midt i Skibet er tre meget store Piller, som bærer Hvalvingerne. Ved Pillen nærmest Koret stod i gamle Dage Lægmandsalteret. Paa Pillerne er i Tidens Løb afdækket flere Kalkmalerier. De forestiller Johannes Døber, den hellige Stefan og Treenheden. Et andet paa Nordmuren viser Kirkens kronede Helgeninde, ifølge et lokalt Udsagn: Sankt Gertrud, som ogsaa lagde Navn til et Gilde i Byen. Maleriet forestiller en Kvinde med Krone paa Hovedet og en Kirke med Taarn paa den udstrakte Haand. (Saadan finder vi Sankt Gertrud afbildet paa Kalkmalerier i flere andre Kirker). Nær ved dette Maleri er der nu ved sidste Restaurering fundet endnu et, forestillende Kristus med Kors og Glorie, med et meget alvorsfuldt Ansigtstryk. Ved et flygtigt Øjekast synes Øjnene lukkede, men ved nærmere Eftersyn aabner de sig for Beskueren. Alteret er bygget nyt op og der er indmuret en Sten fra Biskop Eskils Bispehus paa Ruinen lige foran Helgengemmet.

Ved Nedrivningen af det gamle Alter fandt man i dets Helgengemme et Par smaa Ben, som viste sig at være Fodrodsben af Faar. (Her maa ganske givet engang i Tiden have fundet et Bedrag Sted). Desuden laa der et Sølvspænde, — tildels smeltet ved en Brand, — kulørte Glas-

stumper fra en Mosaikrude, et Guldkors og nogle Ibenholtsstumper.

Altertavlen er fra Frederik II's Tid og har været brugt i Maria Kirken i Helsingør; Altertavlbilledet er af nyere Dato, malet af Historiemaler Aug. Thomsen i 1842. Prædikestolen er fra Christian IV's Tid. Paa dennes Trappesøjle er nu opstillet en Mariastatue, udskåret i Træ.

I Vaabenshuset — det gamle Taarnkapel — har man i 1850, da dette Rum blev brugt som Kirkens Materialehus, helt skjult af Kalk og Mursten, fundet en Runesten med Indskriften: »Ave Maria«. Den gamle Sten er nu anbragt under Madonnas skønne Billede, og en Efeu snor sig som et Baand mellem dem — smukt og tankevækkende. Dette Billede har iøvrigt sin egen Historie: det er malet af Kr. Zarhtmann, der som bekendt var Æresborger i Byen Civitá d'Antino i Italien. Til denne Bys Kirke malde han et stort Alterbillede. Da Kirken ved en Naturkatastrofe kom i Brand, sprang en Bonde resolut ind i Flammehavet og skar med sin Dolk det, der syntes ham dyrebarest, Madonnas Billede, ud af Altertavlen. Billedet kom senere til Danmark og er nu havnet her.

Før vi forlader Kirken for at begive os op i Taarnet, bemærker vi, at der i Korets Nordmur findes et lille firkantet Hul, hvor igennem man gav Kommunionen til de Spedalske.

Fra Klokkernes Lydhuller i Taarnet har man en vid Udsigt over det skønne, danske Landskab. Den første Tanke er: kan man herfra se ned til Resterne af Hellig Vilhelms Kloster og Kirke i Æbelholt? Det kniber dog, men man ser ud over en Del af den Egn, hvis Befolkning har æret og elsket og søgt Helse hos denne store Helgen og i flere Hundrede Aar har dyrket ham. Mod Syd har vi Gribskovens dystre Horisont, mod Vest kan vi se ned til Skrænten ved Tisvildeleje med Sankt Helenes Kilde; mod Nord til Søren Kierkegaards Yndlingssted, Gilbjerg Bakker, og Kattegat afsluttende med

Kullens graa Masse, og mod Øst ned til Skovene omkring det kendte Esrum, som for os Katolikker rummer saa rige Minder, hvorfra saa meget Cistercienser-Klosterkultur er udgaaet, endda langt ud over Danmarks nuværende Grænser.

Nogle Vink angaaende sjette Bøn

Sluttet fra Side 471

nes altsaa med evig Herlighed, Magt og Salighed. Det, vi saaledes opnaar, er saa stort, at der ikke er noget Forhold mellem Kampen og Sejrslønnen. Skt. Paulus siger nemlig: »Vor nuværende Trængsel, som kun er forbigaaende og let, forskaffer os en evig Herlighed, som er overvældende stor og opvejer alt. Kun maa vi ikke fæste vort Blik paa det synlige, men paa det usynlige« (II. Kor. 4, 12).

Naar vi derfor har vundet en Sejr i Livets mangfoldige Fristelser, lad os ikke gøre det, som desværre alt for mange gør: nemlig glemme at *sige Gud inderlig Tak for det, der er opnaaet*. Men samtidig bør vi regne med nye Kampe, ogsaa med de smaa Kampe, som kan virke meget trættende. Hver Gang skal vi begynde forfra med at vaage og bede og endelig ikke hengive os til Sorgløshed og Selvsikkerhed. Det vilde være urigtigt i denne Sammenhæng kun at ville tænke paa Fristelser til Ukyskhed og Trostvivl. Vi tirres jo saa ofte til Fejl mod Næstekærligheden, Sagtmodigheden og den kristne Glæde. I den Retning kan man baade lide mange Nederlag og opnaa store Triumfer.

Har vi været svage i Fristelsens Time og taabt Slaget, *skal vi ikke blive modfaldne eller opgive den gode Vilje*, men bestyrke os paa ny i den altid nødvendige, hellige Mistillid til os selv og samtidig fordoble vor Tillid til Gud.

Det var nu det, der skulde siges om sjette Bøn i Fadervor.

F. K.

Han var - et Pjok

af Niels Frederiksen

Overlærerinde- Skifte ved Centralskolen

Erik blev mere og mere forlegen. Der sad Hans — midt under det store Selskab — og udbredte sig med den største Frimodighed om et religiøst Emne. En flot henkastet Bemærkning fra en af Deltagerne i Selskabet havde faaet Hans til øjeblikkeligt at replicere, og en Diskussion var kommet i Gang. Hans følte sig aabenbart rigtig i sit Es, og man maatte lade ham, at han forstod at føre en Diskussion.

Erik famlede nervøst ved sit Lommetørklæde. Selvom man var Katolik, behøvede man da ikke at sidde saadan og udbasunere det. Det var jo paa en Maade at latterliggøre sig selv. Erik saa hen paa Faderen. Var det Indbildning — eller blev Furerne i Faderens Panden virkelig dybere og dybere? Var det ogsaa Indbildning, at Tante Augusta kom til at se mere og mere stramtandet ud?

Et eller andet maatte Erik foretage sig. Han sad og blev helt nervøs. Lommetørklædet kom ham til Hjælp — med et Skrald pudsede han Næse, saa Moderen misbilligende saa hen paa ham. — Hvorfor sad han egentlig og blev nervøs? Han kunde ikke give sig selv nogen rimelig Forklaring paa det — men han havde en Fornemmelse af, at det hele vilde ende med et Knald. Man diskuterede ikke Religion i et Selskab, hvor der overvejende var Ikke-Katolikker til Stede. Jamen — hvad var det for noget Sludder? Hvorfor havde han

dog anlagt det Synspunkt? Tankerne kørte rundt i Hovedet paa ham. — Hjemme var der ligesom en stiltiende Aftale mellem ham og hans yngre Søskende om, at der ikke blev berørt religiøse Emner, naar Faderen, der ikke var Katolik, var til Stede. Moderen forsøgte tit at tale Religion, men Erik forstod at give Samtalen en anden Vending.

Nu sad Fætteren Hans her og var Aarsag til, at Erik paany blev forlegen. Erik spurgte sig selv om Grunden.

Pludselig for han op af sine Grublerier og saa sig omkring. Den ventede Virkning var udeblevet. Det var tværtimod lutter interesserede Ansigter, han saa rundt om sig. Alle saa de hen paa Hans, der var ved at løse et vanskeligt Problem for en af de tilstedeværende.

Erik mærkede godt, at Hans' Blik et Par Gange havde strejft ham.

— — —

»Hør, Erik, hvorfor taler du aldrig om Katolicismen til mig? Der er virkelig meget, jeg kunde tænke mig at høre lidt nærmere om!« sagde Faderen lidt senere paa Aftenen. »Ja, hvorfor?« tænkte Erik og fik i det samme et Puf af Hans, der gik forbi. »Pjok!« sagde Hans. »Tænk at skamme sig over sin Religion!« Erik gad ikke svare ham. Han følte sig dybt beskæmmet. Fyren havde jo Ret!

Niels Frederiksen.

Naar Katolsk Centralskoles over 200 Elever om et Par Uger igen møder til Arbejdet, vil de savne Skolesøstrenes Priorinde, Mère *Florida*, som af Sankt Josef-Søstrenes Provincialforstanderinde er blevet forflyttet til Skolen i Silkeborg. Da Centralskolen aabnede for godt to Aar siden, kunde Bestyrelse og Inspektør ikke have ønsket sig en dygtigere, utrætteligere og mere loyal Støtte i Spidsen for Skolesøstrene. Det skyldes i væsentlig Grad Søstrenes Indsats, at Skolen har været i stadig talmæssig Fremgang, at pædagogisk Orden og Disciplin er blevet tilvejebragt i en broget Børneskare fra mange forskellige Skoler, at en Række Udvidelser har kunnet finde Sted uden Afbræk i det daglige Arbejde — og især de to Ting, at Katolsk Centralskole har vundet sig et smukt Navn langt ud over de alt for snævre Kredse, der samlede sig om de tidligere Kirkeskoler, og at Børnene ganske oprigtigt holder af deres Skole. Mère Floridas Andel i disse Resultater sikrer hende Skolens og Børnenes Taknemlighed langt ud i Fremtiden.

Til at løfte Arven har Provincialforstanderinden udnævnt den tidligere Lærerinde paa Østerbro, Søster *Ansgaria*. Mère Ansgaria er en dygtig, afholdt Lærerinde, som Børnene kender fra Prinsesse Margrethes Feriehjem, hvis Leder hun har været i Fjor og i Aar. Den nye Priorinde vil fortsætte sin Forængerindes Gerning til stadig Fremgang for Landets største katolske Skole.

H. D. T. Kiærulff.

Klosterkirken paa Jagtvej

Gudstjenester indtil 1. September: Søndag Kl. 8 Højmesse og Prædiken. Kl. 11 reciteret Messe og Prædiken. Hverdag: Kl. 7 reciteret Messe.

Otto Piper
Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.
TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser
Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR
Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Liturgisk Kalender

Juli-Aug.:

26. S. 9. Søndag e. Pinse.
(hvid) St. Anna, Jomfru Marias Moder (1017); 2. Bøn: Søndagen (684); Hellig Trefoldigheds Præfation (520); sidste Evangelium: Søndagens (686).
27. M. 9. Søndags Messe (684)
(grøn) uden Gloria og Credo; 2. St. Pantaleon ([15]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. For Paven ([122]); alm. Præfation (525). — Eller: (rød) St. Pantaleon ([15]); 2. Søndagen (684), 3. Om de helliges Forbøn, 4. For Paven.
28. Ti. † St. Nazarius, St. Celsus, St.
(rød) Viktor I og St. Innocents I (1018); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
29. O. St. Olav, Konge af Norge
(rød) (1021); 2. St. Martha ([67]), 3. St. Felix II og Lidelsesfæller (1020), 4. For Paven; sidste Evangelium: St. Marthas (1046).
30. T. † St. Abdon og St. Sennen
(rød) (1021); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
31. F. St. Ignatius af Loyola
(hvid) (1022); 2. For Paven.
1. L. St. Petri Lænker (1024); 2.
(hvid) St. Paulus (976), 3. De h. machabæiske Brødre (1024), 4. For Paven.
2. S. 10. Søndag e. Pinse (687).
(grøn)

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Kiærulff træffes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

Olsen gør op med Katolicismen

Men det er ikke godt at være ene fastslaar han

Olsen havde igen været under Hansens kyndige Behandling efter sin sidste Samtale med Pateren om Børnebegrænsning.

— Naa, saa din Hr. Pater billiger ikke Børnebegrænsning, sagde Hansen og virrede opgivende med Hovedet, ja, det er mageløst. Nu kan det maaske endelig lykkes dig at indse, hvad den katolske Kirke er for en Forbrydelse overfor det moderne Menneske, hvis den altsaa havde den Indflydelse over ham, som den ønskede. Er du klar over, min kære Olsen, at noget af det første, Gud sagde efter Skabelsen var: »Det er ikke godt for Mennesket at være ene.« Men det fremgaar, at uden Eva var Adam ene, eftersom hun blev skabt, for at han ikke skulde være ene. Derfor kan det ikke passe, naar den katolske Kirke siger, at der af Smerten — over Ensomheden — gennem Tiden er groet vidunderlige Frugter. Der kan ikke gro vidunderlige Frugter af en Tilstand, Gud siger ikke er god. Naar f. Eks. et Regiment Soldater garnisoneres for længere Tid fjernt fra Hjemmet, plejer Resultatet ikke at gaa i Retning af Gudelighed, ligesaa lidt som alle de, der paa Grund af Fattigdom og Arbejdsløshed hindres i Ægteskab, af den Grund plejer at blive bedre Mennesker. Men naar Kirken lærer, at erotiske Forbindelser udenfor Ægteskabet er Dødsynd, fører det uvægerlig til den Slutning, at økonomisk Velstand er væsentlig befordrende for Saligheden, og Armod Aarsag til Fordømmelse.

Det farligste af alt — at være sig selv nok

Alt det sad Olsen nu og dængede fra sig igen ved sit syvende Besøg hos Pateren.

— Vi maa nu engang til Bunds i Problemerne, sagde han og saa helt fortvivlet ud. Jeg synes virkelig, Hansen ser ganske fornuftigt paa de Dele, ikke mindst dette med, at det ikke er godt for Mennesket at være ene!

— Nej, det er ganske afgjort heller ikke godt, lød Paterens overraskende Svar.

— Og det siger *De*, der er katolsk Præst og Tilhænger af Cølibatet, udbrød Olsen, næsten maalløs, nu syntes han, alting begyndte at skride omkring ham.

— Men husk paa, det blev sagt til Adam, det første Menneske i Verden — han var ene, om nogen no-

---

Trods de vanskelige Forhold lykkes det stadigvæk at tilføre mit udenlandske Lager af katolske Bøger nye Titler.

Netop i disse Dage har jeg fra Svejs modtaget Eksemplarer af

Mit Christus durchs Leben

Das Kirchenjahr in Lesungen für das christliche Volk. 665 Sider. 64 Helseidell., hvoraf 32 farvelagte. Tysk Udg. Kr. 44. Fransk Udg. Kr. 38,50. Denne Bog er velegnet til Gavebrug.

Den efterspurgte *Peter Lippert, Einsam und Gemeinsam*, der i længere Tid har været udsolgt, er nu atter paa Lager.

Paa Grund af den store Efterspørgsel paa Jacques Maritains Bøger, har jeg nu taget hans Bøger paa Lager i flere Eksemplarer.

Se ind i Bogladen naar De kommer forbi.

Arnold Busck
international Boghandel
Kjøbmagergade 49

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

gensinde har været det. Med Eva var der ikke alene aabnet Udvej for en Hustru — hun betød ogsaa, at Menneskeslægten efterhaanden fik Søsken og Forældre og Venner. Hun gav derigennem Mulighed for det Fællesskab, som den hellige Skrift Gang paa Gang understreger som noget uundværligt for Menneskene. Men den siger ikke, at Fællesskabet uden Undtagelse skal opnaas gennem Ægteskab og ægteskabeligt Samliv. Kristus minder tværtimod Disciplene om, at ikke alle og enhver er kaldede eller egnede til Ægteskabet. Naar det hævdes saa kraftigt, at Folk bliver underlige af at være seksuelt afholdende, er det ganske simpelt fordi man bliver underlig af at isolere sig og være sig selv nok. For det sunde Menneske — hævder bl. a. den franske Læge og Forfatter, Nobelpristageren Alexis Carrell, er Afholdenhed ikke skadelig, men tværtimod en Styrkelse.

Men at isolere sig fra andre Mennesker og holde op at interessere sig for dem, *det* giver Komplekser og gør egocentrisk, ofte i en uhyggelig Grad, det behøver man ikke at se sig ret længe om blandt sine Omgivelser for at opdage.

Der skal Sjælsstyrke til at blive lykkelig

— Og dog henviser den katolske Kirke med Stolthed til tidligere Tiders fromme Eneboere!

— De er i den Grad en Undtagelse, at de maa bekræfte det modsatte som en Regel. Eneboernes inderlige, mystiske Samliv med Gud gjorde jo netop ogsaa, at de ikke var ene længere, maaske mindre end nogen af Menneskeslægten andre Medlemmer. Men deres overnaturlige Fællesskab med Gud er det ikke givet det almindelige Menneske at opnaa ad denne Vej, derfor anbefaler Kirken ogsaa Ægteskabet som den normale Vej til Fællesskabet for de fleste.

— Og naar Økonomien eller Krig hindrer et normalt Forløb af Ægteskabet?

— Tror De i Grunden, sagde Pateren, at den Fars Søn eller Datter, som faar alting foræret, hvad der hører til for at skabe et Hjem, uden at røre en Finger for det, har større Betingelser for at blive lykkelige

Fortælltes Side 480

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Andreas Kirke</i> (Ordrup)	7; 8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½
Kapellet i <i>Dragør</i> (Øresundsvej 27)	(12. og 19. Juli) 10

Nordsjælland

<i>Asserbo</i> (»Friheden«, Skovbovej)...	8½
<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet; 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Køge</i> (Bjerggade 22)	8; 10¼
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skalskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10
<i>Rudkøbing</i> , Langeland (Brogade) ..	(26. Juli, 2., 16., 30. August) 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(3. Sønd. i Juli) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(3. Sønd. i Juli og August) 10
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	7½; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 9½
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

Tordenskjolds Soldater

Ind imellem —

Et Hjertesuk
over
de danske Film

Vanvittig spændende
skrev Annoncen

»Vanvittigt spændende! De holder Vejret! De oplever det store Gys! De gaar hjem en Oplevelse rigere!« stod der i Annoncen om Filmen, jeg var henne for at se forleden. Man forstaar, jeg gik med store Forventninger.

Det var oven i Købet en dansk Film, og selvom jeg ikke haaber, jeg er Hurra-Patriot, ægger det i nogen Grad min Forfængelighed at kunne være stolt af noget paa mit Lands Vegne.

Det var — nøgternt bedømt — en taalelig Film i Forhold til Gennemsnittet af danske Produkter i denne Branche. Men to Ting trættede mig uendeligt: dens Uopfindsomhed, og dens Fladhed. Jeg har rundt regnet set tredive danske Film i Løbet af et Par Aar, og det har været ejendommeligt at iagttage, hvor lille en Brøkdelen af det danske Samfund de tilsammen repræsenterede. En ung, forældreløs, subsidiært vægtefødt Kontor- eller Forretningsdame med talende, troskyldige Øjne, en

Direktør, subsidiært Læge eller Professor, med alle en Gentlemans fornemste Egenskaber, forenet med et yderst fordelagtigt Ydre. En Jazz-Dirigent eller Refrænsanger, der vil frem i Verden, — ih, hvor vil han frem, og hvor han kommer det! — en skøn, men tvivlsom Dame beregnet til at gøre Kludder i Handlingen og trække det korte Straa til sidst, samt en lille eller større Flok Statister uden væsentlig anden Betydning end at fuldstændiggøre Situationerne.

Disse Tordenskjolds Soldater maa uvægerlig foretage sig delvis det samme i ethvert nyt Manuskript, og selvom Films-Handlingen i det sidste Aarstid er begyndt at varieres *noget* mere end hidtil, fordi den voldsomme Produktion paa Hjemmemarkedet gør Variation nødvendig, er Ensidigheden paafaldende og dybt kedsommelig. Hvad næsten enhver Gennemsnits-Dansker maa savne i disse Films, er at genkende sig selv og sine Pro-

blemer, sine Kampe, Bekymringer og Glæder. Hvad han faar ud af det, bliver i værste Fald en kedsommelig Afbrydelse, i bedste Fald et Par ganske underholdende Timer, men sjældent — aah, saa sjældent — en Afstiver eller virkelig Humørvækker i den kommende Hverdags Besværligheder, en Stimulans for hans Skønhedsglæde eller sunde Sans eller religiøse Balance.

Lyder det haabløst optimistisk at sige, at jeg venter mig en Del paa det Punkt af denne eller en kommende Generation indenfor det katolske Danmark? Men det gør jeg nu! Jeg tror, at den katolske Livsindstilling skal danne Grundlaget for saa meget, ogsaa for en lødigere Films-Kunst. For den rummer ikke alene den ægte Humor, den sunde Sans, Skønhedsglæden, Fantasien og Sansen for det rimelige Forhold mellem Tingene, men tillige Overblikket over det altsammen. De Fagfolk, som har Forstand paa Filmens Mangler og Fordele, kalder fortvivlede paa Talenterne, der skal skrive de puls-bankende Film, vi savner. Skal der snart blive Katolikker mellem dem, der følger Kaldet?

Den anden.

Hvor de Sjæle er lykkelige, som helt er forenet med Gud i Lidelsen. Lidelsen er da som Eddike, hvori man hælder megen Olie: Eddiken bliver ved at være Eddike, men Olien tager Bitterheden bort, saa man knapt smager den.

*

Der udaander fra den Sjæl, hvori den Helligaand bor, en yndig Duft — som den Duft, der kommer fra det blomstrende Vintræ.

*

Naar Hjertet er rent, kan det ikke andet end elske. Thi det har fundet tilbage til Kærlighedens Kilde, som er Gud.

Sognepræsten fra Ars.

Naar Præster er daarlige

Der er daarlige Præster til — altsaa kan Kirken ikke være Kristi Kirke, erklærede en Mand forleden.

Udtalelsen gaar igen nu og da, og hvor er den forkert! Det viste for flere Aarhundreder siden en Konvertit, Grev Wolfgang Wilhelm sine Venner. Der havde været en meget begavet Præst ved Hoffet, som alle holdt overordentlig meget af. Men paa Grund af Verdslighed og Mangel paa Studier faldt han fra Troen og giftede sig kort efter, til dyb Sorg for Grev Wolfgang.

En Dag kom man ind paa Emnet ved hans Taffel.

— Maa man ikke tvivle paa hele Kirkens Lære, naar selv en af dens Præster forlader den? mente en af de Tilstedeværende, og flere gav

ham Medhold. Grev Wolfgang lod dem roligt udtale sig, men da De-batten ebbede ud, lod han hente nogle Flasker af den bedste Vin og fik den ubemærket skænket op i daarlige og skaarede Glas. Gæsterne roste Vinen, men tog Anstød af Glassene.

— De er ikke bedre værd end at kastes bort, sagde de.

Værten smilede, tømte sit Glas og kastede det bort. Saa blev han alvorlig og sagde:

— Mine Herrer, dette her er akkurat det samme som med vor Præst. Hans Prædikener var en kostelig Vin, og Sakramenterne, han meddelte os, ligesaa. Men han selv lignede et skaaret og daarlige Glas, og derfor blev han forkastet af Gud. Hans Fald er egentlig ikke et Frafald fra Kirken, men Gud lod ham falde, fordi han havde misbrugt Hans Naadegaver. Og een Ting til, mine Herrer — hverken en Præsts forargelige Liv eller hans Frafald kan skade Kirken, lige saa lidt som de daarlige Glas har skadet denne Vin!

Gaver gennem Røde Kors

Hvem kan afse engelske og franske Bøger eller nogle Spil (Skak, Domino etc.) til en belgisk Krigsfange? Gaverne modtages med Tak af Pastor Knud Ballin, Frederikssundsvej 225, København, Brh.

Engelske Bøger

kan vi ikke skaffe. Men antikvarisk har vi endnu en hel Del. Blandt andet af Forfatterne Hugh Benson, Barry, Goodier, Father Vernon, Knox, Chesterton, Jarret og mange andre kendte katolske engelske Forfattere.

Antikvarisk

har vi endnu Eksemplarer af de ældste danske katolske Pjecer, som har været forsvundet i mange Aar.

Julekærten

Gamle Aargange sælges for en Pris af Kr. 0,25.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Den hellige Glorie

Jeg vilde ønske, at jeg ikke røg! sukker man. Jeg vilde ønske, jeg var mere præcist anlagt. Jeg vilde ønske — — ak ja, hvad vilde man ikke altsammen ønske! Og vi er saa mærkeligt indrettet, at vi undertiden synes, der falder en skøn og gylden Glorie om os paa Grund af alt det gode og rigtige, som vi vilde ønske. Der var endog engang en Mand, som syntes, at det højnede hans moralske Tilstand, at »han saadan vilde ønske, han var en Helgen«.

Men er det ærligt ment? Ligger der andet end en let Stemning bag ved? I den Henseende kan man altid gøre en Prøve, som ikke slaar fejl: undersøge, hvor meget man vil og kan ofre for at virkeliggøre Ønskerne.

En Mand gik op til en Læge, fordi han gerne vilde være rask. Lægen forlangte, at han skulde holde op med at ryge og drikke. Men han fortsatte med begge Dele. Han ønskede ganske vist at blive rask, men ikke nok til, at han vilde betale, hvad det kostede.

Ønsker faar først moralsk Værdi, naar der ikke staar Stemning, men Vilje — i det mindste Vilje til at gøre et Forsøg — bagved dem! F.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Peter Hansen

Tømrer- og Snedkermester.

Adolfsvej 6 . Gent. 424

Udf. Arbejdet v. Assumptionsklostret Rygaard

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til *Sci. Elisabeths Hospital*

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL **KØK** **KOKS**

NØRREGADE 15

TELF. 9270

ligt gift, end det unge Par, som maa spinke og spare i Aarevis og underkaste sig alle mulige Savn, før det lykkes dem at skabe et Hjem? Lykke i Ægteskabet — som overalt i Livet — vindes først og fremmest gennem Sjælsstyrke, gennem Viljen og Evnen til at ofre sig for andre. Og nok er Arbejdsløsheden en frygtelig Hemske for mange, der gerne vil stifte Hjem. Men hvornaar saa man, at den, der med virkelig Karakter og Maalbevidsthed og uden Snobberi eller Menneskefrygt og enhver Chance for Arbejde, ikke ogsaa derigennem naaede frem til at skabe sig en Levevej og kunne forsørge en Familie?

Det kan godt se grusomt og brutalt ud, at man skal vente længe paa hinanden, men i mit lange Liv har jeg Erfaring for, at de mislykkede Ægteskaber — og anden Ulykke — langt oftere var en Følge af, at Parterne *ikke* ventede med Samlivet, indtil det kunde blive legitimt. Det gav dem fra Starten en daarlig Økonomi, som skabte Utryghed, Uorden og gensidig Gnavenhed — straks den første Begyndelse til Skibbrudet.

Den fristede bedømmes mildere

Det er rigtigt nok, at Krig skaber Forhold og Omstændigheder, som bliver et Martyrium for mange Mennesker, fordi de rykkes bort fra et normalt Samliv. Men Martyriet vil naa os alle i den ene eller anden Form og kan blive til Gavn, naar vi tager imod det af Kærlighed til Gud. Smerten i sig selv er ikke et Gode. Det afgørende er Maaden, hvorpaa vi underkaster os den.

— Det er saa faa af os, der er Helgener, indskød Olsen.

— Der er gemt en Mulighed i enhver af os for at blive en Helgen. Men selvom det sker for de færreste, er i alt Fald en hyppig Modtagelse af Kommunionen erfaringsmæssigt en vidunderlig Hjælp til at overholde de kristne Krav om Renhed. Men Kirken kender sine Børn og ved, at den ene svæver i større Farer og Fristelser end den anden. Derfor bedømmer den ogsaa i Skriftestolen deres Overtrædelser aldeles individuelt og ser maaske med mildere Øjne paa den, der tilsyneladende har begaaet en langt større Afvigelse fra den rette Vej end andre og mere retlinede.

Alligevel maa den principielt kræve Skriftens Ord overholdt uden Akkord. *Hvorfor* forstaar De maaske, hvis De tænker Dem, hvad Menneskene vilde udvikle sig til, hvis Kirken gav dem sin Velsignelse til Overtrædelser alt efter Forholdene — en Samling mere eller mindre intelligente — Dyr!

— Hm, sagde Olsen og purrede eftertænksomt op i sin brune Manke.

Basar for Lyngby-Kirkesag

Basaren til Fordel for Sct. Knud Lavards Kirke i Lyngby afholdes den 5. og 6. September i Sct. Knuds Skoles Sal og bringes herved i venlig Erindring. Evtl. Bidrag og Gaver modtages stadig med Tak af Frk. M. Holler, Eivindsvej 15, Charlottenlund, Katolsk Pastorat, Knud Lavardsvej 6, Lyngby, og Sct. Knuds Skole, Stenosgade 4, København V.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Søndag d. 26. Juli Cykletur til Køge. Start fra Toftegaards Plads Kl. 7,30 prc. Messe i Køge. Hjemkomst ca. Kl. 22. Medbring Badetøj. Turleder: Arthur K. Caspersen. Onsdag d. 5. August Gildeafregning Kl. 18,45—19,00 i Stenosgade. Der efter Travetur. Start fra Stenosgade Kl. 19,00 med Sporvogn til Hjørnet Borups Allé—Hillerødgade. Turen afsluttes i de smaa Haver i Pileallé. Turleder: Arthur K. Caspersen.

Proklama

Alle og enhver, som mener at have noget til Gode hos *Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867*, opfordres herved til inden 12 Uger fra Dato at anmelde og beviseliggøre sit Krav for undertegnede paa den ekstraordinære Generalforsamling den 3. Juni 1942 indsatte Likvidator.

København, den 25. Juli 1942.

G. Garth-Grüner,
Landsretssagfører,
Frederiksholms Kanal 6,
København.

R. I. P.

Vor kære, ejegode Mor, Svigermor og Bedstemor, Enkefru

Maren Kirstine Lisewski

f. Jensen Aaselund,

er afgaaet ved Døden d. 10. Juli 1942.

Familien.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.
Svendborg, Juli 1942.

Pater Martindales Bønnebog

Efterspørgslen efter den dyreste Udgave (i Niger-Imitation) har været saa stor, at de først indbundne Eksemplarer er udsolgt. Der er indbundet et nyt Oplag, men Priserne er i Mellemtiden steget, saa det er nødvendigt at sætte Prisen op til 2,00 Kr. pr. Stk. Forøvrigt er Stoffet meget vanskeligt at skaffe, saa det maa befyrgtes, at denne Udgave snart vil være helt udsolgt.

Opmærksomheden henledes paa den billige Udgave i Kartonomsalg. Den ligger Forfatteren særligt paa Sinde. Den er saa billig, at ingen Katolik er for fattig til at faa den. Og denne Bønnebog er skrevet for dem, der har faa katolske Bøger, ganske særligt for dem, der slet ingen andre har. Lægges man et Skolebogsomslag om den og behandler den pænt, kan den holde i mange Aar.

Hvilke Ungdomsforeninger viser Initiativ i denne Sag? Ved Bestyrelsesmødet, der planlægger Efteraars-Sæsonen, bør der paa Dagsordenen staa dette Punkt: Hvordan faar vi 100 eller i hvert Fald 50 Bønnebøger solgt?

Mange Præster har allerede sikret sig et Oplag.

Naar Pater Martindale efter Krigen tager hjem, lad ham saa kunne fortælle, hvordan danske Katolikker tog imod hans Gave til dem, og hvilket Eksempel paa ægte katolsk Apostolat vi viste ved Udbredelsen af den!

Vi ønsker alle, at Krigen snart maa være forbi, og vi maa sætte en Ære i, at Bønnebogen er udsolgt, før Pater Martindale forlader os ved Krigens Afslutning!

Katolsk

Ugeblad

Digt og Virkelighed:

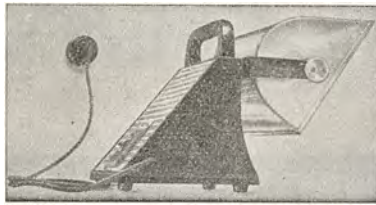
Stygge Krumpen's Dramatisering

Mod en bedre Verden

Pater Steidl's Ordensjubilæum

Akademikerne paa Langø

Munkemel

Salg og Udlejning af Lysbade-
lamper og alle elektromedicin-
ske Apparater.

Dansk Røntgen-Teknik A/S

København
Telf. 4229

Aarhus
Telf. 6545

Leverandør til de katolske Hospitaler

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL **KØK** **KOKS**

NØRREGADE 15

TELF. 9270

GAMELCA med den rigtige Kaffesmag
Forlang den hos Deres Købmand
Fabrikeret af **A. C. GAMÉL**

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryesgade 106

Telefon Central 408

FYENS DISCONTO KASSE
(BANK-AKTIESELSKAB)
ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

Malerfirmaet Axel Seehusen

Tagensvej 97

Telefoner: Central 3670 og Taga 3670

Udfører Arbejdet ved Assumptionsklostret

MOLIN^S

Gardin-,

Stof- og

Strømpe-

farver

Hjemmefarver

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Frederiksholms Kanal 6, Kbh.
Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori
Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353
Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg
Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Altid friske Smaakager

R. Wilhelm
Bageri og Conditori
Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371
Lev. til Institut Jeanne d'Arc

Købke's

Reproduktionsanstalt

Vester Voldgade 91

Klicheer i fineste Udførelse

Malerfirmaet Gustav Lehnert
Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Sjællands Kul-Import A-S

Vestre Boulevard 37

Palæ 7850 . 7849

Mod en bedre Verden

Den Verden, vi lever i, er ikke som den skal være. Det er en Sandhed, alle nu om Stunder er mere enige om end om Vejret. De fleste er ogsaa i Besiddelse af saa meget Samfundssind, at de vil være med til at hidføre den tiltrængte Reform.

Derpaa tyder den Iver, hvormed de i deres lille Kreds af Husfæller eller Bekendte forfægter deres Anskuelse, fastslaar det ulykkelige Samfunds Diagnose og gratis udleverer de Lægemedler, der uvægerligt vil hjælpe Patienterne paa Benene igen.

Det være sagt uden Ironi. Denne Menigmands Interesse for the commonwealth er et prisværdigt altruistisk Træk, der tjener dets Indehavere til Ære. Det er heller ikke sagt, at alle disse Teorier, der saaledes gives til bedste ved Aftenbordet, over Butiksdisken eller paa Bænken i Anlægget, skulde være hen i Vejret. Dersom erhvervsmæssige Politikere altid var saa meget klogere end den menige Mand, vilde vi nu ikke være hvor vi er. Nej, lad os ikke være alt for beskedne, det kan ogsaa være en Fejl. Men — og nu kommer vi, hvor vi skal hen — men hvad

faar vi udrettet med alle disse velmente Samfundsreformer i sluttet Kreds?

Selv om vi Katolikker har Pavens sociale Encyklikaer at støtte os til — der findes ikke noget mere fundamentalt og solidt: her vises Vejen ud af Uføret — da vil vi dog højst opnaa, at vore Bordfæller giver deres Bifald til Kende, at Manden bag Disken nikker bekræftende og at Sidemanden paa Bænken i Parken stirrer frem for sig, idet han mere energisk bakker paa sin Shagpiibe. Og imens gaar alt sin skæve Gang.

Vil det sige, at der intet er at gøre? Endnu en Gang: denne Propaganderen af sunde Opfattelser er ikke uden Betydning; de vil nok frugte ad Aare, lige saa sikkert som det er falske Læresystemer, der nu har skaffet os de beske Frugter saavel paa Samfundsordningens som f. Eks. paa Ungdomsopdragelsens og Folkemoralens Omraader. Roden til al den grasserende Irreligiøsitet, Umoral og Materialisme gaar nemlig et godt Stykke tilbage i Fortiden. Derfor er det paa sin Plads, at vi ved at sprede sunde Opfattelser er med til at forberede en bedre Frem-

tid for dem, der kommer efter os. Men det er et Arbejde paa langt Sigt. Der gaar altid en vis Tid mellem Plantning og Frugtplukning. Kan vi da ikke gøre noget mere direkte?

Jo, vi kan. Enhver kan være med til at gøre Verden for en Del bedre end den er. Hemmeligheden er den, at enhver maa begynde med at reformere sig selv! Dersom alle Mennesker, der er af god Vilje, i Stedet for at ødsle saa megen Skarpsindighed i at kritisere Tredjemand, vilde holde Dom over sig selv; i Stedet for at tilbringe saa megen Tid med at blotte Næstens Fejl, vilde gaa lidt dybere i sig selv og komme lidt oftere til Skrifte, da vilde vi uden Tvivl være et godt Stykke paa Vej mod en bedre Verden. For som Pave Pius XI fremhæver det i sin Encyklika Quadragesimo anno: selv om Samfundsordningen skulde være nok saa ideel, vil Samfundet dog først være sundt, naar de forskellige Individuer, der udgør Samfundet, selv ogsaa er som de skal være. Her har altsaa enhver Lejlighed til at gøre sit til, at vi faar den bedre Verden.

S. W.

Apropos Stygge Krumpen's Dramatisering

Som Film: Førsteklasses -
Som Virkelighedsskildring:
Ubrugelig

Det var med Beklagelse, man erfarede, at Fru Thit Jensens Roman om Biskop Stygge Krumpen skulde dramatiseres og opføres i Aarhus; thi ganske uden Tvivl bevirker en saadan Overførelse fra Roman til Skuespil, at nye Kredse danner sig et forkert Billede af Reformationstidens Danmark eller befastes i de forkerte Forestillinger, som de allerede har.

Det farlige ved historiske Romaner og historiske Skuespil er, at overmaade mange, som aldrig studerer Historie, og som derfor er uden Evne til at kontrollere det læste og hørte, umiddelbart opfatter det som *virkelig* Historie. Umiddelbart forudsættes — noget naivt — at selv om Forfatteren konstruerer sin Handling og lader sin Fantasi udfolde sig, tages der i Personskildring og i Fremstillingen af Milieu og Baggrund Hensyn til den historiske Virkelighed. Atter og atter kan man møde Mennesker, som ud fra Romaner, Skuespil eller Film, har dannet sig en Opfattelse af den ene eller den anden Tidsperiode og anser denne Opfattelse som historisk begrundet, ja historisk korrekt.

En Dame med Fantasi

Forfatterinden Fru Thit Jensen har en stærk og frodig Fantasi. Hun har ogsaa en stor Evne til at konstruere en dramatisk Handling, og hun har Sans for Effekter, især Effekter á la Film. Men paa en ganske ejendommelig Maade er *hun* — som vil skrive »historiske« Romaner og gerne bærer historisk Viden og grundig Læsning til Skue — blottet for historisk Viden og for

Scene fra „Stygge Krumpens“ Opførelse paa Bispetorvet i Aarhus, foran Teatret. Paa Trappen midtfor Wm. Knoblauch i hvidt Bispeskrud som Stygge Krumpen.

Intuition overfor historiske Emner, — hin Intuition og Indlevelsessevne, som hos adskillige historiske Forfattere har erstattet grundig Viden i alt Fald, i nogen Grad.

Man mærker det haandgribeligt i en Roman som Stygge Krumpen. Det Danmark, som Fru Thit Jensen skildrer i et Orgie af Farver, er fuldt af Effekter, som smager af Film, og som synes at være hentet fra billig Litteratur fra Alverdens Lande. Aalborg bliver til et lille Venezia, paa en Ø i Limfjorden ligger et fantastisk Eventyrkloster, hvor Nonnerne dyrker Gudinden Kybele, og Bispeboligen i Aalborg er et Eventyrslot netop saadan, som amerikanske Filminstruktører udmaler sig Renæssancepaladser, og hvad der foregik i dem. Men med Reformationstidens Danmark, dets Klostre og Bispeboliger, dets Bønder

og Herremænd, har det intet at gøre. Alt for meget af det, som Forfatterinden bygger op, er komplet uforeneligt med dansk Natur, dansk Historie og dansk Psyke. Det er *Kulisse*, fantasi-fuld Kulisse, men konstrueret med en virkelighedsfjern Fantasi i et Atelier, hvis Kunstner var uden Kontakt med dansk Virkelighed. Man mærker her, at Fru Thit Jensen er en dygtig Forfatterinde, men ingen Digterinde med intuitiv Evne.

Har ikke faaet Øje paa Kernen

Men den største og mest skæbnesvangre Mangel ved Fru Thit Jensens Bog er, at hun ikke kender Aanden og de dybeste Problemer i den Tid, hun skildrer. Som saa mange opfatter hun Reformationen som en Bevægelse begrundet med Forfald

i den katolske Kirke — og hun har her den Undskyldning, at mange af de saakaldte Reformatorer har anvendt denne Begrundelse. Men dermed naar man ikke frem til Sagens Kærne og Grund. Hvad der foregik i Tiden omkring Reformationen — baade i vide katolske og ikke-katolske Kredse — var, at man flyttede Tilværelsens og Tænkningens Tyngdepunkt og Midtpunkt fra Gud til Mennesket og gav Mennesket en Ret til at følge sin Vilje og sine Drifter i en Udstrækning som ingensinde før. Her maa man søge den udviste Nerve i Renæssancen og Reformationen: Mennesket træder suverænt frem i Forgrunden, og al Tænkning søger nye Veje. En Mand som Henrik den Ottende af England bryder ikke med Kirken, fordi den er i Forfald, men fordi dens Love hindrer ham i at følge egen Vilje. Luther sætter ogsaa egen Overbevisning og egen Vilje over Kirkens Love og søger under Henvisning til Opløsning og Forfald at vise, at disse Love maa være uholdbare og unaturlige — naar han ikke kan eller vil overholde dem. Det er atter og atter Mennesket, som vil være suverænt og Midtpunkt i Tilværelsen — man aner, naar man nu ser tilbage paa den Tid, at det maatte ende med, at katolsk Tænkning og Liv søgte tilbage til Thomas af Aquin, medens Reformatorernes Tænkning endte i Vilkaarlighed og hver Mands suveræne Opfattelse af Gud, saaledes som det sker i vore Dage. — Forfald og Opløsning kommer man ikke uden om, naar man beskæftiger sig med Reformationstiden. Katolske Historikere søger heller ikke at komme udenom det, men ser det som en Følge af, at Mennesker vilde bygge paa sig selv og egen Styrke, at de for vild i Tilværelsens Labyrinth og spurgte efter deres egen Ret i Stedet for at spørge efter den almægtige Guds Lov. Men Forholdet har ingenlunde spillet den afgørende Rolle, som Dilettanter har tillagt det. Og den Aandsstrømning, den Overvurdering og Fejllacering af Mennesket, som foraarsagede Forfaldet, er og

saa den dybeste Drivkraft i Reformationen, selv om den hos de bedste af Reformatorerne søgte at gaa den moralske Genrejnings Vej, saaledes som ogsaa den katolske Modreformation med Held søgte at gøre det.

Men Fru Thit Jensen synes kun at kende hin Tids Kulisser, endda i et helt fortegnet Billede. Dens Sjæl er hende fremmed, som det danske Folks Sjæl synes at være det. Hun er Dilettant,

naar hun beskæftiger sig med svundne Tider — Fremstilling af hule Teaterfigurer og ikke af virkelige Mennesker af Kød og Blod og med Menneskers Sjæl.

Derfor lyder det heller ikke utroligt, at der har kunnet fremstilles et effektivt Teaterstykke af hendes Roman. Bogen har nemlig aldrig været andet end effektivt Teater eller Film. Med historisk Virkelighed har den intet at gøre. H. B.

En gammel Jomfru

af P. Schönenberger S. J.

Det er saa let at tale overlegent om »gamle Jomfruer«. Men den, som forstaar at se en Smule bag Kulisserne, ved, hvor meget netop »de gamle Jomfruer« udretter til Guds Ære og Næstens Gavn. I det meste Velgørenhedsarbejde er det dem, der trækker det største Læs. Men det vil jeg ikke gaa ind paa her, jeg vil bare fortælle en gammel Jomfrus Historie, og hvert Ord i den er sandt.

Anna stammede fra et fattigt Hjem og maatte tidligt ud at tjene. Ret meget havde hun ikke lært, derfor blev hun sat til det groveste Arbejde i Hus og Køkken. Sin største Glæde fandt hun i sin Tro. I Kirken, ved Kommunionshænken var hun jo lige saa god som alle andre. Prædikenerne lyttede hun til med Forstaaelse og Iver, og snart var hun bedre inde i religiøse Spørgsmaal end mangan dannet og belæst Dame. Ingen skulde kritisere Kirken og dens Præster til hende, og hun forstod at svare slagfærdigt, hvis nogen angreb Religionens Sandheder. Mange blev overraskede over hendes Slagfærdighed, og mange kom paa bedre Tanker ved hendes fornuftige Udtalelser.

Hun vilde gerne have været gift, og der viste sig ogsaa flere Muligheder derfor, men ingen, som passede for en god katolsk Pige.

»Skal jeg giftes, maa det ske med en god Samvittighed,« sagde hun.

Saa blev Anna »gammel Jomfru«; og da Kræfterne ikke længere slog til i det haarde Arbejde, gik hun rundt i Byen og solgte Blomster. I sit lille Tagkammer havde hun et Alter med en Jesu-Hjerte-Statue, to knælende Engle foran, et Par Lys og nogle Blomster. Fattigt levede hun, fattigt gik hun klædt. Det meste af, hvad hun tjente ved at sælge sine Violer, Nelliker og Roser i Teatrenes Mellemakter eller efter Biografernes Aftenforestillinger, gik til Messer for de afdøde eller til at løskøbe Hedningsbørn for. Den fattige Blomstersælgerske skaffede i Aarenes Løb over hundrede Hedningsbørn Daabens Naade. Den Missionær, som modtog hendes Gaver til dette Formaal, kunde ikke glæde sig mere derover, end hun selv gjorde, naar hun, efter i lange Tider at have lagt Skilling til Skilling, endelig havde naaet den nødvendige Sum. Men ogsaa hver eneste Indsamling i Sognet maatte Anna give noget til. »Hvis de ikke trængte haardt til det, vilde Biskoppen da ikke anbefale den Indsamling,« sagde hun.

Hver Dag holdt Anna en Tilbedelsestime, helst i en Kirke, men ellers foran Alteret hjemme. Aldrig gik hun forbi en ka-

tolsk Kirke uden at besøge Frelseren i Tabernaklet et Øjeblik. Mens hun gik med sine Blomster, ventede i Teatret eller paa Gaden, bad hun Rosenkransen. Hver første Søndag i Maanedestod der foran Sakramentsalteret i hendes Sognekirke en dejlig Buket, saa kunstnerisk arrangeret, at ingen skulde tro, den kom fra en fattig Kvinde, som ved den vilde udtrykke sin Kærlighed til Frelseren i Tabernaklet. Hun var ogsaa lykkelig, naar hun fik Lov til at hjælpe Sakristanen med Rengøringen i Kirken.

Anna lever endnu. Hun er 86, men rører ikke de Penge, hun i Tidens Løb har sat fast til de Formaal, hun forlængst har bestemt i sit Testamente. Dets Indhold er karakteristisk for hende. Hun vil have et Kors paa sin Grav. Til det, til Sjølemessen og Begravelsen, en Messe paa Uge-

dagen og Maanedsdagen efter Begravelsen er der Penge. Hvis der ellers bliver noget til overs, skal det deles mellem Hedningebørnene og Messer for de afdøde. Hendes Husgeraad, der selvfølgelig er fattigt nok, skal tilfalde et Hjem for vanartede Piger.

Hun gør sig megen Umage for at faa en god Død. Naar man siger til hende, at hun kan være ganske rolig, for hun har jo saa at sige intet godt haft i sit jordiske Liv, kun gjort meget godt, svarer hun: »Det er ikke noget at snakke om, for Gud har altid været meget bedre imod mig, end jeg har fortjent.«

Annas Liv er ringe og ubetydeligt udefra set, men stort i Guds og gode Kristnes Øjne; det er ynkeligt for den, som kun regner med jordiske Værdier, men straalende for den, der maaler med Evighedens Maalestok.

dige Studier, særlig af den danske Middelalder, foruden de mange ildfulde Foredrag, som han har holdt rundt omkring i vore Menigheder. Mange Hundreder, der har haft Pater Steidl som Lærer, vil altid være ham taknemmelig for de gode Kundskaber, som han med stor pædagogisk Dygtighed har nedlagt i dem.

Var Pater Steidl ikke blevet Redemptorist, havde hverken Odense faaet sin pragtfulde Albanikirke eller Næstved sin Vor Frue Kirke. — Havde vi ikke haft Pater Steidl, hvem havde da taget sig af de Tusinder polske Katolikker, der i en Aarrække var spredt over hele Landet som en Flok Faar uden Hyrde, da der manglede et tilstrækkeligt Antal af Præster, der kunde tale Polsk. Pater Steidl gik helt op i Om sorgen for dem. Søndag efter Søndag var han fastende til Kl. 2 Eftm., mens han var ved St. Annæ Kirke i de travle Aar 1916—22. Han rejste omkring og op søgte dem paa Gaardene baade paa Sjælland og Bornholm, og holdt Gudstjeneste for dem. Det var ogsaa ham, der skaffede Bornholm de første Præster, idet han fik Dominikanerne til at overtage Sjølesorgen i Rønne (i 1916).

I 5 Aar beklædte Pater Steidl Stillingen som Superior i Odense, fra 1922 til 1930 var han den første Superior i Næstved. Siden 1939 har han været Leder af samtlige Redemptoristklostre i Danmark og Sverige, og for nylig blev han deres Vice-Propvincial. En mere kærlig Forstander end Pater Steidl kan man næppe tænke sig. — Desværre er Pater Steidl næsten blind, hvad der i høj Grad hindrer ham i hans Arbejde; men til Gengæld hører han — trods sine 69 Aar — forbavsende godt, næsten alt for godt! Hs. Excellence Biskop Th. Suhr udnævnte ham til Medlem af det biskoppelige Raad.

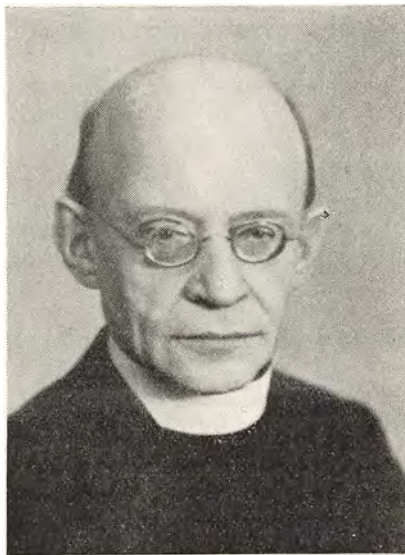
Vi ønsker Pater Steidl til Lykke paa hans Højtidsdag, der vil blive fejret i St. Annæ Menighed ved Højmassen paa St. Annæ Fest, den 26. Juli, og ved en Menighedsfest samme Dags Aften.

Slattes 3. Omslagsside

Redemptorist i 50 Aar

Den 2. August er det 50 Aar siden, Pater P. D. Steidl aflagde Ordensløfterne i den hellige Alfonsus »Congregation af den Allershelligste Forløser«, C.Ss.R., i Eggenburg, Nedre Østrik. Denne Dag har faaet Betydning ogsaa for os Katolikker her i Danmark, thi var Pater Steidl dengang ikke blevet Redemptorist, havde vi vel aldrig faaet ham herop til Danmark, og da havde den katolske Kirke i Danmark været en stor Personlighed, en from og sjæleivrig Præst fattigere, og maaske været uden alt det store og gode, han har virket.

I 44 af de 50 Aar har det danske Vikariat nydt godt af Jubilaren og hans frugtbare Arbejde som Præst og Forfatter. Talløse Sjæle, baade Præster, Søstre og Lægfolk, har søgt og fundet Hjælp ved hans Exercitier og under hans aandelige Ledelse, og der er sikkert mange, der maa sige: Havde Pater Steidl ikke været, saa ved jeg ikke, hvad

Pater P. D. Steidl C. s. s. R.

der var blevet af mig. Ogsaa hans omfattende Viden har vi nydt godt af, idet Pater Steidl har skænket os en hel Del Bøger, Skrifter og Artikler i vore katolske Blade, hvori han har nedlagt Frugterne af sine grun-

Serge Barrault:

*La sainte France
contemporaine*

I hvert Land er der tre Slags Befolkning: een, som næsten udelukkende følger Instinkterne, een, som kender det intellektuelle Liv, og een, som lever et overnaturligt Liv i Naadens Stand. En Bjerghøjde skiller de to første Kategorier fra den sid-

Tre Slags Mennesker

ste, der alene har Livet i al dets Fylde og derfor alene er skikket til at repræsentere en Nation. En Bondekone, der regelmæssigt gaar til Alters, lever det tredobbelte Liv, det instinktmæssige, det intellektuelle og det overnaturlige. Kun de Mænd og Kvinder, der bor paa Bjergets Top, har et sandt menneskeligt Ansigt.

Der er imidlertid et vist Antal af Bjergtoppens Beboere, der ved at begaa alvorlige Synder

atter og atter styrter ned fra Tinden til den anden eller maa- ske den første Kategori, og som, naar de har faaet Syndsforladelse, igen viser sig deroppe uden at have nogen Anelse om, hvor dybt deres Fald var, eller hvor stor Barmhjertighed, Gud viser dem. Det er en sørgelig, men alligevel sympatisk Slags Mennesker, paa stadig Vandring mellem Himmel og Helved; trods alt staar de højt over de to første Slags. Men vi vil kun se paa dem, der til Stadighed bor paa Bjergtoppen og bliver under Retfærdighedens Sol, og som ikke fra Tid til anden ved Dødssynd begaar Selvmord. Og da det vrimler af disse Mennesker overalt i katolske Lande som Frankrig, vælger vi som vore Forbilleder kun de allerbedste, dem, der spredter Helligheds Vellugt omkring sig.

Naar jeg siger »vrimler«, saa mener jeg — desværre — ikke et Flertal, men et imponerende stort Mindretal. Der er franske, spanske, italienske, schweiziske, polske, irlandske og canadiske Landsbyer, hvor Flertallet af Indbyggerne udmærket kan være i Naadens Stand. Jeg forveksler ikke Naadens Stand med Katolicisme. En Protestant eller en Jøde kan være i Naadens Stand, mens Millioner af Katolikker flakker om i Mørket. Men dette hører til Undtagelserne, og disse Millioner Katolikker har Midler til Genopstandelse og Helliggørelse, som de andre ikke har.

Eje Midler til Genopstandelse og Helliggørelse, det er i Sandhed vidunderligt! Og det er derfor, den katolske Kirke er større end alle Helgener. I Helgenernes Liv forekommer Dødeopvækkelse kun sjældent, hvorimod Kirken, hver Dag om man vil, og da ganske særligt i Paasketiden, ved en simpel Gestus mangfoldiggør Opstandelsen fra de Døde.

Afglans

*Landet bagved Floden, bag Jordans dybe Flod,
Salighedslandet, hvor Livstræet stod,
Land, som for Gudbilled-Ætten var skabt,
Land, som ved Daarskab og Kløgtvirid gik tabt — —
Dog vi Dig skimter fra Skyggernes Bred,
naar Sjælen er stille, og Hjærtlet har Fred;
lifligt Du luer i Solgryets Glød,
lønligt Du drager, naar Skyen er rød,
saligt Din Luftning i Kvældsvinden gaar,
Duft fra Dit Rige af Roserne staar —
kommer Forkrænkelsens Syner paatværs,
Dit Modersmaal genlød dog sagte paa Vers;
Afglans vi skimter, i Spejlet vi saa
Billed af Dig, som en Gang vi skal naa
naar Hyrden til Jordan sit Lam leder frem,
saa ovre bag Floden det grant ser Din Bræm. —
Det bruser i Palmen, det rivende Vand
er dybt, men det skyller mod Saligheds Strand —
men staar vi først frelst paa Livslandets Bred,
Din Landkending klarøjet kendes vi ved:
i Drøm har vi set den, i Digt har vi kendt,
hvad nu er til Skuen fra Anelse vendt;
det Land, vi forlød, og det Sprog, vi har talt,
har Evighedslandet i Afbilled malt —
os skilte kun Jordan, den natdunkle Flod.
Nu staar vi, hvor Israel, hjemkommen, stod
og takker — men mindes den Kyst, vi forlød.*

Peter Schindler.

(Paa Dansk ved H. C.)

Herre, din Haand er løftet, men de ser det ikke; lad dem med Skam se din Nidkærhed for Folket, lad dine Fjenders Ild fortære dem!

Herre, du skaffe os Fred, thi alt, hvad vi har udrettet, gjorde du for os. Andre Herrer end du har hersket over os; men dit Navn alene priser vi.

Esajas 26.11

Døren ud mod den store katolske Verden aabner UGEBLADET for Dem hver Uge gennem et afvekslende Udvalg af Artikler af aktuel, orienterende eller underholdende Art samt gennem autentisk Nyhedsstof og Reportage fra Rom og Verden — Urbi et Orbi

Kort sagt:

For at være i Kontakt med Kirkens levende Liv herhjemme og ude omkring i Verden maa De abonnere paa

Katolsk Ugeblad
Danske Katolikkers Blad

Anden Del af Fadervor XXIX

Syvende Bøn i Fadervor

1. Vi nærmer os Vejs Ende. For denne Gang begynder Forklaringen af Slutningsordene: »Men Frels os fra det onde«. Denne korte Sætning har tre Ejendommeligheder. Den første af dem er antydet ved det lille Ord: »men«, som i vort Sprog udtrykker et Modsætningsforhold til det, der er sagt lige forinden. Dette »men« har givet Anledning til, at nogle Skriftfortolkere mente, at Fadervor kun bestod af seks Bønner, fordi de to sidste Sætninger udtrykte et og samme Ønske. De har lagt sig Sagen saaledes tilrette: først beder vi Gud i benægtet Form om »ikke at føre os ud i Fristelse«, og saa siger vi det samme med et bekræftende Udtryk: »Men frels os fra *det* onde, som ligger i en Fristelse«. Hvis denne Fortolkning var rigtig, vilde der falde usædvanlig megen Vægt paa Bønnen om Hjælp i Fristelsens Stund.

Kun faa tænker imidlertid saaledes. De fleste hævder, at der er mere end et blot Modsætningsforhold i den sidste Sætning. Foruden dette konstaterer man en stærk Udvidelse af Bønnen Indhold. Udtrykket »Frels os fra det onde« er saa vidtspændende, at det ikke kan udtømmes af Fristelser alene. Det omfatter alt, hvad der kan være skadeligt for os eller er Modstykket til det gode og glædelige. Derfor betyder de sidste Ord i Herrens Bøn et virkeligt Fremskridt ud over det, der er sagt om Fristelserne, og vi har i dem et nyt Indhold, som er forskelligt fra det forudgaaende til Trods for det »men«, hvormed Bønnen begynder. Med Rette kan man altsaa sige, at Fadervor bestaar af syv, ikke blot seks Bønner.

2. En anden Ejendommelighed ved syvende Bøn er den, at den kan forstås og forklares paa forskellig Maade. Gennemgaar man i al Korthed de forskellige Opfattelser, saa faar

man derved et klart og praktisk Overblik over denne Bøns rige Indhold.

Da det græske Ord for »det onde« baade kan være Hankønsform og Intetkøn, er det sket, at nogle Kirkefærde har taget det som Hankønsform og tænkt paa *Djævelen, den »Onde«*. Saaledes forstaaet er syvende Bøn et Ønske om, at Gud maatte befri os fra Djævlens Indflydelse paa vor Sjæl og fra enhver Art af hans Herredømme over vort Indre.

Andre Lærere i Kirken tager Ordet som Intetkønsform og finder deri et Udtryk for *Synden*, der jo er Kilden til al ondt og alle Ulykker. Denne Opfattelse gør syvende Bøn næsten identisk med femte: »Forlad os vor Skyld«.

Kirkens egen Kommentar til Ordene: »Frels os fra det onde« kan man læse i den danske Messenbog (S. 536), hvor disse Ord udvides saaledes: »Ja frels os, beder vi dig, Herre, fra alle Onder, forbigangne, nærværende og tilkommende, ... for at vi ved din Miskundheds Hjælp altid maa være fri for *Synd* og sikre for al *Trængsel*.«

Endelig er der dem, der mener, at vi her skal bede om den evige Frelse fra Synden og dens Straf ved *Optagelse i Guds evige Rige*, hvor det onde ikke længe har Adgang. Denne Fortolkning er øjensynligt inspireret af et Sted i II. Brev til Timoteus (4, 18), hvor der staar: »Herren har befriet mig fra alle onde Angreb, og han vil ogsaa hjælpe mig til at komme ind i sit himmelske Rige.« Tager man Orde ne paa denne Maade, saa bliver de til et kort Resumé af hele Fadervor.

Opnaar man nemlig det, der er sagt i syvende Bøn, saa er der intet andet tilbage, som man endnu kunde ønske sig og bede om. Man er befriet fra Mørkets Rige, hvor Satans List og Efterstræbelser piner Menneskene, og

man er ført over i Lysets Rige, hvor Guds Børn lever et saligt Liv i Gud, deres Skaber.

Men det turde dog være tvivlsomt, om man har Lov til at gøre Ordnes Indhold saa rummeligt. Der er noget, der taler imod. Da nemlig vor Frelser vilde forlade denne Jord igen og vende tilbage til sin himmelske Fader, bad han for sine Apostle saaledes: »Jeg beder ikke om, at du vil tage dem bort fra denne Verden, men at du vil bevare dem for det onde« (Jo. 17, 15). Disciplene havde hørt af Jesu Mund, at han skulde gaa, og maatte derfor ønske, at han vilde tage dem med sig til sin Herlighed. Dette vilde Herren imidlertid ikke. Himlen skulde de ikke komme i Besiddelse af straks, men nok blive bevaret for det onde her paa Jorden. Heraf fremgaar, at Himlen og Bevarelse for det onde ikke uden videre er det samme, skønt de staar i Forbindelse med hinanden.

Hvis vi nu ser tilbage og forsøger at finde det rigtige i de forskellige Forklaringer, saa kan vi udtrykke syvende Bøns Indhold paa følgende Maade:

Vi beder Gud frem for alt om Befrielse fra det onde i aandelig Forstand, d. v. s. fra Synden, og som Følge deraf ogsaa fra Sallans Efterstræbelser, ham, som vil forlede os til Synd; men ikke mindre beder vi om Befrielse fra alt andet skadeligt, i det mindste fra de Onder, som kan blive Anledning til Synd for os.

3. Vi iagttager endnu en tredje Ejendommelighed ved nævnte Bøn. Naar vi nemlig (for ikke at gentage, hvad der tidligere er sagt om Synden, det eneste virkelig Onde i Verden), indskrænker os til kun at tale om de Straffe, hvormed Gud tugter Verden for dens Synders Skyld, saa vil det vise sig, at det er saa godt som overflødigt at opmuntre Folk til at bruge denne Bøn. De gør det ganske af sig selv.

Hvor meget vi lider under Hjem søgelser og Trængsler, og hvor meget vi trænger til Hjælp fra oven, det behøver det kristne Folk næppe at blive belært om. Hver især ved af egen og frem-

URBI ET ORBI

I Anledning af de forskellige Rygter, der i den seneste Tid er fremkommet i Verdenspressen angaaende en »Freds-Ency-

med Erfaring, hvor mangfoldig og stor den Nød er, som det menneskelige Liv bliver udsat for. I disse Krigstider fortæller Aviserne hver Dag om Ødelæggelser et eller andet Sted. Verdenshistorien og Kirkehistorien beretter vidtløftigt om det samme i alle andre Perioder. De Ord, som den taalmodige Job har efterladt sig, er blevet almindelig Overbevisning i Efterverdenen: »Mennesket, født af en Kvinde, lever kun en stakket Tid og hjem søges af mange Besværigheder. Han spirer som en Blomst og visner igen; han svin der bort som en Skygge og staar ikke fast« (Job. 14, 1—2). At der ikke findes en eneste Dag i Livet, som ikke er mærket ved en eller anden Genvordighed, antydes af vor Frelser selv, der, hvor han siger: »Hver Dag har nok med sin Plage« (Mt. 6, 34). Af den Grund opfordrer han ogsaa til hver Dag at tage sit Kors op og følge ham efter (Lk. 9, 23).

Siden altsaa alle og enhver jævnlgt oplever, hvor besværligt og farefuldt det jordiske Liv for os Mennesker er, saa er det let at overbevise dem om, at Frelsen fra det onde bør søges hos Gud i Bønnen. Der er jo ikke noget, der i den Grad faar os til at tage vor Tilflugt til Bøn, som Attraa efter og Haab om Befrielse fra Ubehageligheder og Ulykker, der har ramt os eller truer os. Det staar dybt indskrevet i vore Hjerter, at man i tunge Tider straks søger hen til Gud. Derfor læser vi ogsaa i 82. Davidssalme: »Fyld deres Aasyn med Skam, saa søger de dit Navn, o Herre« (17).

F. K.

klika« med en paafølgende Fredsaktion, som den hellige Fader i Øjeblikket skulde arbejde paa, meddeles det fra Rom, at disse Rygter er grebet ud af Luf ten. Den hellige Fader har i de berømte fem Punkter tydeligt fremsat sit Program: Indholdet af disse Punkter udgør den eneste Vej til Fred og Fordragelighed i Verden. Rygterne kan imidlertid tages som glædelige Reviser paa den Ærbødighed og Respekt, som man Verden over nærer for den hellige Faders Person og Autoritet.

Den katolske Presse i Storbritannien hilser med største Begejstring det Initiativ, som det engelske og irske Episkopat har taget ved Oprettelsen og Organisationen af det nationale engelske katolske Ungdomsforbund, der er oprettet under Navnet »National Catholic Youth Association«. De britiske Biskopper stiller de største Forventninger til Forbundet, hvis Opgave det er at samle alle katolske Ungdomsorganisationer i England og Irland.

N. C. Y. A. omfatter alle unge Mænd og unge Piger i Alderen fra fjorten til tyve Aar og ledes af et Nationalraad med Repræsentanter for begge Grene under Foresæde af en Generalassistent, Msgr. David Mathew, Hjælpebiskop af Westminster. Forbundets første Generalforsamling har for nylig fundet Sted i London, og det viste sig ved denne Lejlighed, hvor stor Interessen er saavel blandt Ungdommen som blandt det britiske Episkopat. Der mødte Repræsentanter for de forskellige katolske Organisationer fra samtlige Bispedømmer, udpeget af de respektive Biskopper, og der udstedtes ved denne Lejlighed en Fælleserklæring om Organisationens Maal og Arbejde.

De tyske Biskopper har fra Rom faaet Tilladelse til at anvende elektrisk Lys til Gudstjenesten i Stedet for levende Lys, da Kirkerne ikke længere kan regne med at faa tildelt Voksllys.

— Hvor er min Tandbørste?
 — Hvem har set mine Sko?
 — Regner det?
 — Skal jeg være Stuepige eller Vægen-
 pige?
 — Er Vandfadet oplaget?

(Lejrens to mest ombejlede Gæstgædere var uden Konkurrence de to små, bakkede Vandfade, der gjorde Forsøg på at dække det hygiejniske Behov.)

Tyve Minutters Kaos og Vilser og Larm, og med eet er der pænt ryddeligt og det hele. Gulvet er fejlet, Langbordet slæbket med et Orgie af gul, rød, blå og grøn-Emaljje. Det svære umalede Egelbord midtfor er iklædt som Aller med lys og

blevet en Lejrtradition at være dus, eller fordi Lejren ligger saa isoleret, al vi er et helt lille Samfund for sig, eller fordi vi ganske simpelt er saa glade for Level, eller lidt af hvert!

Lejrens allerstedsnærværende Mor, Fru Ingenier Wissum, bedre kendt som »Sister«, rumslerer i Køkkenet med sine Tenner. Ogsaa den mandlige Besætning er sat i Sving. Fire skræmmer Kartoffler. Een er som »Ildsprøder« ansvarlig for Pejls-Ildens Trivsel, et belagende Hverv, for paa Pejsen laves Maden til alle 35, og Kartoffler koger ikke selv, om de end er skrælet nok saa omhyggeligt. Et Par er Mælk-Assistenten og een Pakke-Bud paa Rullen Martofte—Lange.

4 Lejrens Fædre drøfter Dagens Problemer.

Akademiker-Ferie paa Lango

Paa den lille nordfynske Halvø Lango mellem Tun og Næs og Vige, omtrent som i en sydnorsk Skærgaard, vaagnede jeg en Morgen. Det var midt under Academicum Catholicums Sommerlejr, der nu for anden Gang har været arrangeret for en Flok unge Medlemmer, takket være den elskværdige Gæstfrihed, hvormed en af Biskop Subrs Slægtninge har stillet sit rummelige Sommerhus til Raadighed med tilhørende Badestrand.

Der var endnu ikke mange Tegn paa, at 35 spillevende Mennesker fjælede sig dels i Soveposerne mellem Høet paa Husets Loft, dels i en Klynge gule Tælle i en Læ-Gryde nedad Skraaningen. Men et langt Geled af Studenterhuer paa Hanebjælken over Pejsen lyste hvidt og humerfyldt ud i Morgenen —

En Horn-Reveille fra Teltene bragte Liv i Høet.

4 »Dyrtingen« holder Konsultation

4 Drengenes »Tølbj«

Blonster. Tyve morgentriske Ungersvende med Pater Roos S. J., Lejrens Mellan, iblandt sig, dukker frem og slutter sig til Tyve. Flaget glider til Vejrs under drivende, uopaalidte Skyer, og Tiden er inde til at fejre Messen, Dagen og Lejrens Midtpunkt.

Den reciteres udelukkende paa Latin i denne sprogsikre, unge Flok. Det gør sig godt at høre Antifonerne stige rytmisk og musikalsk af unge Struber med den tusindaarige Teksts uafsluttede Kraft — paa et Sprog, som ingen Strømme eller Rystelse eller Vækst eller Visnen gør Indhæng.

Raa Havregryn med Mælk er utalige Rundtenner med Ost, Marmelade og Pølse, er Morgenfoderet efter Kommunionen, og skudt Vejret langtfra er videre venligt, er Humøret i sig selv og sammen fra Skovtur. Hvad er det, der sætter os sammen fra Begyndelsen, saa mange forskellige Aargange, omtrent som vi havde ligget i et stort rum, og skaber een stor, fælles Begjæring, er det blot, fordi det er

For dem, der midlertidig er fri, lokker Badestranden nede ved Højdedraget — »Rugbrødet« — eller en god Bog, eller en Tur gennem Sommer-Landel, indendel er Middagsmads-Tid. Der er ikke noget fast Program for Lango-Lejrens Dage, men de glider hen mellem Diskussioner og smaa Strabadser, Sang og

den lykkelige Tilstand, hvor man absolut ingenting foretager sig udover at lornemme frydefuld, at man er til. Med mindre nogle af de rappeste Hoveder bliver sat i Gang med at komponere Programmet til en eller anden Festlighed, affødt af en Fødselsdag, Besøg eller andet, der bør markeres.

Jeg ved ikke, hvordan det er gaaet til, men det er allerede Aften. De sidste Kiemer er sat til Livs, Flaget er lagt, Kirkens Aftenben, Completorium, sunget af unge Stemmer, bar i klassisk, krystallklar Enkelhed paaoldt den Højesles Beskyttelse over den lille Flok.

Vi synger os en Aftenur ud paa Næssel, mens Solen langsomt synker. Vi kan snart all, hvad der staar i Sangbogen og maa finde nye i Hukommelsen. En med en smuk Stemme bryder ind med en Solosang, og lo Fløjter falder ind som Akkompagnement. Solen gaar under i et gult Baal, og vi luner os ved en svindende Dags sidste venlige Hilsen. Frem af det illsammen toner paa Bunden af Bevidstheden, hvad der lod til Messens korte Prædiken, mens Slesarinen langsomt sætte tykke Borter omkring Alterslagerne: — — — og all, hvad der rører sig i os, Præstekald eller andre Planer, kommer fra Gud. All Injektiv kommer fra Gud!

En Dag
 mellem Jyder og
 andre Slags
 Danskere i A. C.s
 Sommerlejr

Det var bare én af Lango-Lejrens ti Dage, som unge katolske Akademikere fik at gaa nye Hverdage og Ud-vikling i Møde paa, styrket af det katolske Fællesskab. Tre Jyder fra Aarhus Universitet havde vi i Aar den Glæde at have iblandt os. Gid der af dem engang i overskuelig Fremtid maa vokse et aarhusiansk A. C. lagt an efter de samme Linjer, som nu gennem et Par Aar under Ingenier Wissums Ledelse har vist sig saa frugtbare i København.

—sen.

* *
 *

HVERDAGENS HELLIGE MESSE

Hvis alle Katolikker vidste, hvor skønt det er at begynde sin Dag med den hellige Messe, vilde der ikke være saa mange tomme Bænke i Kirken om Morgenen, men mange flere vilde komme for at faa Del i den Naade og Velsignelse, som er knyttet dertil. Det kan sikkert for de fleste være vanskeligt og forbundet med Ofre at deltage i den hellige Messe paa Hverdage. Men at det kræver Ofre, skulde ikke afholde saa mange, men netop ansøre dertil. Det er i alle Tilfælde ethvert Offer værd.

Naar man om Morgenen er kommet indenfor Kirkedøren, har man straks Fornemmelsen af at være kommet ind i en anden og bedre Verden. Man mærker straks den vidunderlige Ro og Stilheden, som findes her, og som det næsten er umuligt at finde andre Steder, og er det ikke netop i Stilheden, at Gud taler til Sjælen?

Nu begynder Messen, og man følger den hellige Handling saa godt, det er en muligt, og gaar til den hellige Kommunion. Efter Kommunionen indtager man atter sin Plads og bringer Gud sin Tilbedelse og Taksigelse og fremfører det, man særligt har paa Hjerte. Snart efter er Messen endt, men man bør ikke gaa, saa snart Messen er endt, hvis man paa nogen Maade kan afse yderligere et Kvarter til Bøn og Betragtning, for denne Tid er meget værdifuld. Man har nylig modtaget Frelseren i den hellige Kommunion, og hvad kan erstatte den vidunderlige og fredfyldte Stund, hvor Gud har taget Hjertet i Besiddelse og venter, at vi skal være ham taknemlige derfor og yde vort til Gengæld. — Hvor lidt formaar vi dog til Gengæld, — men det lidt maa vi gøre. Der gives saa meget synligt i selve Kirken, der kan give os Stof til Betragtning, f. Eks. Krucifikset, Altret, Skriftestolen, de smukke Glasmalerier over Altret, hvor Billederne i den Kirke, jeg tænker paa, taler til os om Guds Barmhjertighed. Det var det synlige, men hvor meget af det usynlige kan ikke give os uendeligt Stof til Betragtning.

Naar man har deltaget i den hellige Messe paa denne Maade, er det ligesom man tager noget værdifuldt med sig, naar man gaar ud af

Kirken, noget man ofte i Dagens Løb kommer til at tænke paa. Og naar man saa gaar om muligt hver Dag, vil det efterhaanden være saaledes, at Gud bliver vort Livs straalende Midtpunkt. Gud vil efterhaanden faa saa megen Magt over vort Hjerte, at han vil kalde os til sig ogsaa paa andre Tider, og vi vil føle Længsel efter at være, hvor han er og søge hen til Tabernaklet og tilbede ham, hvor han ofte er ene og ingen kommer. En kort eller lang Tid foran Tabernaklet vil Gud altid lønne paa sin Maade og bringe sin rigeste Velsignelse.

Hvem vil ikke gerne være lykkelig, men det er netop Vejen dertil. Hvem vil staa sin egen Lykke i Vejen?

Mange Mennesker mener, at de trænger til Adspredelse, men jeg tror, at de langt snarere trænger til Samling om det værdifulde, og uden Skade kan lade noget af det andet ligge. Dermed mener jeg ikke, at man overhovedet ikke skal tillade sig nogen Adspredelse, hvis man synes, man trænger til det. Det kan engang imellem være gavnligt, da man derved kommer til at drage Sammenligning mellem disse Glæder, og de Glæder, som Gud giver, og Sammenligningen vil altid falde ud til Fordel for de sidste, hvis ens Vurdering er rigtig. Man kan nemlig ikke vurdere noget, uden man har en fast Maalestok for, hvad noget er værd, ligesaa lidt som man kan maale et Stykke Stof, hvis man ikke har en Meterstok. Naar man vil leve sit Liv i Gud, vil Maalestokken for ens Vurdering være: »Hvad der er godt i Guds Øjne, er godt, og hvad der er slet i Guds Øjne, er slet.«

Jeg kommer til at tænke paa Johs. Jørgensens Udsagn i en af hans Bøger, at vi skulde gaa gennem den graa Hverdag som gennem en højtidelig Kirke. Jeg tror ikke, at J. J. har ment dermed, at vi skulde gaa og se højtidelige ud, men at vi skulde kæde de daglige dags Arbejder og Begivenheder sammen med de evige, saa al vor daglige Færden ligesom blev løftet op i et højere Plan, og det synes jeg sker ved Deltagelse i den daglige hellige Messe.

Som der staar i den hellige

Skrift: »Hvad enten I spiser eller drikker, eller hvad andet I gør, gør alt til Guds Ære.« Saaledes kan selv alle de daglige Ubetydeligheder faa Evighedsværdi og gavne vor Sjæl, og vi kan ære Gud derved, naar vi indvier os selv og alle vore Geringer til ham.

Hvorledes skulde vi kunne forstaa de evige Glæder i Himlen, hvis vi ikke allerede her paa Jorden øver os i at forstaa dem?

Den hellige Messe, Bøn og Betragtning er tre af Midlerne, der hjælper os at aabne Porten til det forjættede Land. Hvem vil ikke gerne se denne Port aabne sig? Vort evige Maal befinder sig bag denne Port, vor Længsels Maal og vor Lykke.

Den hellige Messe hver Dag er Indledningen.

Mit Raad er derfor: »Begynd straks i Morgen.« Vær med til at fylde de tomme Bænke i Kirkerne om Morgenen og glæd derved alle de gode Præster, som beder og ofrer for deres Menigheder, og som paa denne Maade faar Glæde af deres Anstrengelser, naar de ser dem kronet med gode Resultater.

H. Rw.

Katekismus

Vi meddeler katolske Skoler Landet over, at KATOLSK KATEKISMUS TIL SKOLEBRUG er under Arbejde og forventes færdig til Skolernes Begyndelse.

Mens KATOLSK BØRNELEKSEM var en Art Katekismus og Bibelhistorie beregnet for de mindste Børn, er denne Katekismus tilrettelagt for Skolebørn fra 5te Underskole og opefter.

Vi beder Skolerne om muligt i god Tid at indgive Ordre paa SKOLEKATEKISMEN, da det vil lette Ekspeditionen.

Tysk Litteratur

Af efterspurgte tyske Bøger faas nu atter: Bremond, Das wesentliche Gebet. Kr. 9,15.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 31851

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Lighbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

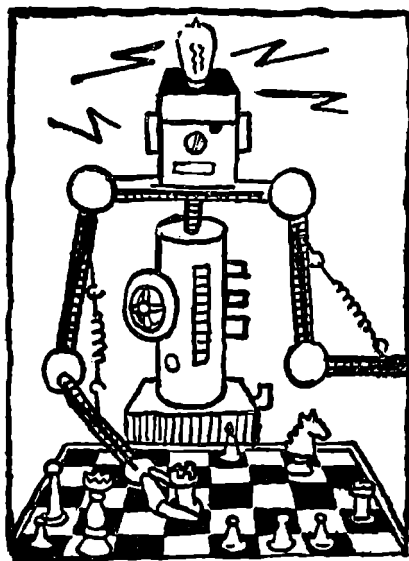
Bliver vi tandløse?

Ind imellem —

En af min Barndoms styggeste Oplevelser var, da Familie-Journalen en Dag dumpede ind ad Brevsprækken, forsynet med et Forside-Billede af Fremtidens Menneske. Dette Væsen var pilskaldet og tandløst og tilbragte hele Døgnet i fuld Aktivitet, thi Søvn var ikke længere nødvendig: Ernæringen bestod af Tabletter, der gjorde det overflødigt at tygge, og den megen Hjernevirksomhed havde gjort en Ende paa Fortidsmenneskenes fejre Haarpragt.

Jeg var utilpas længe efter. Thi jeg troede troskyldigt, at saadan maatte det blive, naar de Voksne sagde det. Jeg forberedte mig saa smaat paa, at allerede mit Barnebarns-Barn vilde blive noget i Retning af den uhyggelige Fremtids-Tænkemaskine. Siden har jeg jævnlig set lignende Paastande dukke op i Bladene — senest kom den fra en Professor i Australien, der følte sig overbevist om, at Fremtidens Mennesker bliver tandløse — vi er allerede godt paa Vej til det, skrev han.

Jeg tager det lettere i denne Omgang — har har desværre gjort

visse Erfaringer i Mellemtiden angaaende de Voksnes Guldkorn, og de sidste Par Aars Rystelser har bestyrket mig. Kære Professor, og kære Spaamaend, der vilde have os gjort til disse sælsomme Væsenner — I glemte, at der er sørget for, Træerne ikke vokser ind i Himlen.

Der er ogsaa sørget for en vidunderlig Rytme i Tilværelsen saadan, at naar Udvekslingen har gaaet i een Retning nogen Tid, kommer der et Omslag, og Pendulet svinger til den anden Side. Blødagtige og forfinede Kulturvæsener, har Kloden huset mange Gange, førend vi kom til, hvad er f. Eks. det tyvende Aarhundredes raffinerede Madlavningskunst andet end en bleg Afglans af, hvad der blev ødslet paa Husførelsen i den rige Del af Oldtidens Rom?

Og hvilken Luksus herskede der ikke, da den hellige Frans af Assisi stod frem mange Hundrede Aar efter med sit Evangelium om den lykkelige Fattigdom!

Frem og tilbage, frem og tilbage! En Overgang bliver vi sikkert plaget med megen Mekanik og megen Daarlighed i Tænderne m. m. Men lad os tage det roligt! Om fem Hundrede Aar — hvis Verden staar saa længe — gumler Folk sikkert akkurat ligesaa lysteligt paa Jordens Gaver som i Dag. Og om tusinde Aar — nej, lad mig ikke optræde som Spaamaand, det er saa farligt.

Brændglasset.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Liturgisk Kalender

Aug.:

2. S. 10. Søndag e. Pinse (687); (grøn) 2. Bøn: St. Alfons Maria Li-guori (1026), 3. Bøn: St. Stefan I ([9]), 4. Bøn: For Paven ([122]).

3. M. † Genfindelsen af St. Stefans (rød) Relikvier (1029); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.

4. Ti. St. Dominikus (1029); 2. (hvid) For Paven.

5. O. Maria i Sne (1030); 2. For (hvid) Paven.

6. T. Vor Herres Jesu Kristi For-klarelse (1030); 2. (kun i st. Messer): St. Xystus II, St. Felicissimus og St. Agapi-tus ([28]).

7. F. St. Cajetan (1033); 2. St. (hvid) Donat (1033), 3. For Paven.

8. L. † St. Cyriacus, St. Largus og (rød) St. Smaragdus (1034); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.

9. S. 11. Søndag e. Pinse (691). (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjæ-lemesse og andre Votivmesser, hvor- for man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Mes- ser læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam- mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (an- svarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kasserkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 570 42.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen- tral 62 45. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bla- dets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Kiærulff træf- fes ikke før 1. August og Redaktør Berg ikke i August Maaned.

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerte Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Andreas Kirke</i> (Ordrup)	7; 8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½

Nordsjælland

<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet: 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Køge</i> (Bjerggade 22)	8; 10¼
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10
<i>Rudkøbing</i> , Langeland (Brogade) ..	(26. Juli, 2., 16., 30. August) 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Rymsgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	(Søndag d. 2. August fejres Sct. Ignatius' Fest)
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	6
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	(20. September) 9,15
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 10
	7; 9½

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg, Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København, Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(9. August) 10
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	7½; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 9½
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(5. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼
Bornholm	
<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

HERTUG

KNUDS

DIVISION

Vore Spejdere som Brandmænd

Nej, det er ikke Meningen, at vi skal gaa vort udmærkede Brandvæsen i Bedene, men der kunde maaske nok komme Situationer, hvor man vilde være glad for en Haandsrækning fra faa eller mange tjenstvillige Spejderdrengene; der kunde komme Lejligheder, hvor man kunde klare sig selv, hvis man blot vidste, hvad der skulde gøres, og endelig kunde maaske mange Brande undgaas, hvis man undlod det og det og det. Alt dette har Spejderne gennem deres Brandværnundervisning i mange Aar søgt at skaffe sig Viden om, og nu har Spejderkorpsene og en Forening, der udenfor Spejdernes Rækker søgte at sprede Kendskab om disse Ting, fundet hinanden. Det er derved blevet muligt at lade uddanne specielle Instruktører, ligesom det har kunnet lade sig gøre

at lade Spejdernes Prøver faa et større og mere officielt Præg.

Med Støtte fra Dansk Brandværns Komité har der derfor i Foraaret været afholdt Kursus for Spejdere fra Divisionens københavnske Troppe, og dette Kursus afsluttedes lige før Pinse med en Eksamen, der fandt Sted paa Frederiksberg Brandstation med Chef-Instruktøren og en af Brandvæsenets Ingeniører, og selvom en enkelt af de nogle og tyve indstillede Spejdere dumpede, saa havde vi alligevel den Glæde, at fem havde fortjent Udmærkelse, og at Brandingeniøren udtalte, at det var lahgt det bedste Hold Spejdere, han endnu har eksamineret, og at han var meget imponeret af deres Præstationer.

Sommerens hvide Byer

Sommerens hvide Byer er de mange Telte, som Spejderne hele

Landet over rejser som Sommerbolig for raske Spejdere og Ulve. — Ogsaa vore Spejdere skal som sædvanlig paa Sommertur, og alt tyder paa, at Tilslutningen til disse Lejre bliver endnu bedre end sidste Aar, og dette til Trods for, at man i Aar har fundet rigtigst at holde sig paa denne Side af de store Vande.

Her er en lille Oversigt over vore Tropes Sommerplaner:

I. Absalon Trop og Flok skal til Kongsøre Skov.

Sankt Bendts Trop har fundet en herlig Plads i Nærheden af Gilleleje Fyr.

Sankt Ansgars Trop har af praktiske Grunde bestemt sig til at tage til Gribsholm; saa kommer der forhaabentlig ogsaa et lille Samarbejde i Gang med den stedlige Patulje fra Sankt Laurentii Trop.

Ulvene fra Sankt Ansgar, Sankt Bendts og II. Absalons Flokke har slaaet sig sammen om en fælles Lejr og har faaet Tilladelse til at lægge denne ved Ledreborg.

II. Absalon Trop skal som sædvanlig lidt paa Rundtur, før de slaar sig ned i en fast Lejr. Troppen har planlagt at tage med Tog til Klippinge (Spejdere af Aargang 1918 og 1920 nikker erindrende — ikke?), derfra gaar det til Fods videre til Gjorslev, saa ud til Kysten, Stevns Klint, Fakse, Vemmetofte, Præstø, Kalvehave, over til Møn, Møns Klint, Stege, Haarhølle, videre til Falster, Stubbekøbing, Nørre Alslev, for saa at slutte i Vaalse Vesterskov, hvor Troppen gaar i fast Lejr i de sidste Dage af Turen. Spejderne skal have Kærren med; den er kommet til Ære og Værdighed igen.

Aabent Hus i „Absalons Hus“

II. Absalon havde indbudt Forældre og andre Venner til aabent Hus forleden Søndag og havde atter en hel Del Besøgende deroppe, som alle hyggede sig i de herlige Omgivelser. Forældrene er vist lige saa glade for at komme der som Drengene.

DC

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

LEDIG

FØRST I MAAL

SANKT ALFONS AF LIGUORI

2. August

Det var en Søndag Eftermiddag i Aaret 1708 foran Oratorianernes Kirke i Neapel. Vespertjenesten var til Ende. Gennem de aabne Kirkedøre lød Orglets sidste Toner, mens Folk strømmede ud i den solvarme Dag. Fra en Dør i Korrundingen kom en Flok halvvoxne Dreng springende ned ad Trappetrinene; et Øjeblik standsede de og kastede et spejdende Blik ud over Mængden — jo, der stod de henne, Pater Pagano og de andre Dreng! I rask Løb gik det hen til den lille Gruppe, som stod lidt for sig selv paa den anden Side Torvet.

»Naa, er I her saa allesammen — fem — ti — tolv — — fjorten — — — tyve! Udmærket!«

Det var den unge Præst, som holdt Mandtal over sine flinke Kongreganister, som lige fra den tidlige Morgenstund — kun med en lille Middagspause — havde skiftedes til at gøre Kortjeneste i Kirken. Nu kunde de nok trænge til en rask Fodtur ud i Guds fri Natur!

»Og hvor skal saa Turen gaa hen i Dag?« spurgte Præsten.

»Ud til Villa »Riccia«.«

»Nej, til Fiorillos Have!«

»Aa, bare lige ud ad Landevejen!«

De snakkede alle i Munden paa hinanden.

»Pater, vil De ikke bestemme for os? Vi bliver dog aldrig enige.« Det var en klar, melodisk Stemme, som, skønt ikke stærk, dog trængte igennem det mangelstemmige Kor.

»Bravo, Alfonso!« raabte Carlo, en af de mindste i Flokken, »Alfonso har Ret — som sædvanlig!«

»Ja, evig og altid Ret,« kom det lidt spydigt fra Antonio, en opløben Dreng paa 13 Aar. »Alfonso har talt — Sagen er afgjort!«

»Nej, Pater Pagano har talt og dermed basta!« indskød den unge Præst muntert og slagfærdigt. »Vi gaar til Fiorillos Have; der er Skygge og — —«

»Ja, puha,« raabte flere, »lad os faa lidt Skygge!«

»— og saa tager vi Vejen langs Kysten. Vinden staar paa — det giver altid lidt Køling!«

»Godt Dreng,« lød igen Antonios kraftige Røst, »Terningerne er kastet — saa overskrider vi Rubicon.« Og i et Par Spring satte han over Gaden, og hele Flokken fulgte efter.

Dagen var varm, men den friske Brise fra Vandet gav en passende Svaling, og Drengene travede rask af Sted, snakkende og syngende, unge og glade. Rundt om dem udfoldede Naturen hele Efteraarets Rigdom og Skønhed. Vinrankernes purpurfarvede Klaser glødede i Solen, Appelsintræerne bugnede

under deres gyldne Vægt, Violerne paa Skrænterne og Roserne, som hang ud over Terrasserne, fyldte den lune Luft med deres krydrede Duft, og nede laa Napolibugten som en mørkblaa Safir med Guldstænk fra Eftermiddagssolens Straaler.

Pater Pagano var glad for sine Dreng. Det var Børn fra Byens gode, gamle Familier, de fleste af adelig Slægt. Det var dog ikke det, der gav dem Værd i hans Øjne. De var hjertensgode Dreng, fromme og kirketro som deres Forfædre. De kunde være kaade som Føl, og det kunde ogsaa ske, at det hele Blod kogte over, men det varede sjældent længe.

De gik en Stund tavse.

»Nu er du snart færdig med Skolen, Alfonso, næste Aar, ikke? Hvad saa?«

»Jeg ved det ikke, Pater. Jeg vilde gerne være Præst; men Far vil ikke høre derom. Jeg er jo ældste Søn og skal føre Slægten videre og gøre Navnet Liguori Ære, siger Far. Jeg er jo ogsaa for ung til at

komme ind paa Seminariet. Jeg tænker, jeg skal begynde at studere Jura.«

»Naa, ja, hvis din Far synes det, maa du gøre det. Du kan jo endelig skifte Studium senere — om Gud vil.«

»Ja, det tror jeg bestemt, jeg gør. — Naa, saa vil Far jo ogsaa, at jeg dyrker Musikken. Jeg skal øve mig mindst tre Timer om Dagen, saa jeg faar nok at bestille.«

»Og Kongregationen og Kortjenesten?« spurgte Præsten lidt bekymret. »Dem vil du vel ikke svigte?«

»Nej, Pater,« svarede Drengen varmt og ivrigt, »hvor kan De tro det? Det er det bedste, jeg ved. Og hvem skulde jeg gaa til, hvis jeg ikke havde Dem?«

»Til Gud, min Dreng,« svarede Præsten alvorligt. »Ham har du altid.«

— De var imidlertid naaet ud til den gamle Have, som var Maalet for deres Vandring. Der var skyggefuldt og svalt derinde og rigelig Plads til Leg og Sport. »Saa, Dreng,« sagde Pater Pagano, da han igen havde faaet Samling paa sin Flok, »her har vi det jo som i Paradiset — «

»— og kan spise af alle Havens Frugter,« raabte en af dem.

»Rigtigt,« svarede Præsten, »undtagen af Fignerne, dem maa I ikke røre, det ved I.«

»Og Appelsinerne?« spurgte Victor, en lille Spilopmager paa 10 Aar.

»Saa mange, du vil, Victor,« svarede Præsten inuntert. — Appelsinerne var endnu ikke modne. Mange var faldet ned og laa som haarde, lysegule Bolde under Træerne.

»Hvad om vi spillede Boccia med dem?« spurgte Antonio, som stod og spillede Bold med en af dem.

Der blev stormende Tilslutning, og et Øjeblik efter var Drengene paa Vej til en aaben Plads, omgivet af høje Plataner. Præsten og Alfonso fulgte langsomt efter.

»Skal du ikke spille med, Alfonso?« spurgte Præsten.

»Jeg kender ikke Spillet, og desuden — — «

I det samme lød det henne fra Pladsen: »Alfonso, kom og spil med!«

Alfonso rystede paa Hovedet. Men nu kom Antonio i rask Løb henimod de to.

»Alfonso, kom nu med! Vi skal lige til at begynde.«

»Jeg har aldrig spillet det Spil før,« indvendte Alfonso. »Jeg kender ikke Reglerne.«

»Aa, det er saa let. Jeg kan forklare det paa to Minutter.«

»Gaa kun med, Alfonso,« sagde Præsten, »det bliver de andre glædest for.«

Snart var Spillet i Gang. Præsten satte sig i Skyggen af en mægtig Platan og nød Synet af den glade Ungdom. — Hvor Alfonso spiller godt, sagde han til sig selv. — Underligt med den Dreng, han er altid Nummer eet, hvor han saa kommer hen. — — Sandelig, om han ikke har vundet det første Spil!

Stormende Hyldest lød henne fra Pladsen. »Leve Alfonso! Bravo!«

Spillet begyndte igen. Det varede kun kort. Alfonso var allerede Vinder. Atter Bifald. »Godt gjort, Alfonso!«

Tredje Spil begyndte. »Denne Gang skal han nu ikke vinde!« lød det. »Streng jer nu an, Dreng!« Det trak ud. — Atter Alfonso i Maal!

Bifald som før, men mere dæmpet. »Hør, Alfonso,« lød en Stemme, »nu kan det være nok. Det er ikke morsomt i Længden.«

Præsten fulgte spændt Spillets Gang. — Underligt med den Dreng, alt, hvad han tager fat paa, lykkes for ham. Hvor han dog sigter godt — og hvor er han behersket i sine Bevægelser. — — — Saa, nu er han der igen!

Drengene begyndte at tabe Lysten. »Vi kan ligesaa godt holde op! Vi kan dog ikke slaa ham.« Men Antonio protesterede højrøstet: »Det manglede bare! Den lille Splejs, skulde vi ikke kunne magte ham? Tror han, at han skal have hele Gevinsten!«

Spillet gik stadig sin Gang. Præsten var faldet i Tanker, da han pludselig blev vækket af høje Raab fra Boldpladsen.

»Vi vil ikke mere — der er ikke noget ved dette her. Lad os lege noget andet! Vi har ikke mere at spille om — — « saadan raabte de i Munden paa hinanden.

Præsten rejste sig og gik hen til dem. Der var Uro i Flokken. De mindste var trætte, de store ærgerlige. Navnlig Antonio syntes stærkt ophidset.

»Og du siger, du aldrig har spillet Boccia!« raabte han til Alfonso, som stod midt i Kredsen.

»Nej, Antonio,« svarede Alfonso med et Smil, »jeg sagde, at jeg aldrig havde spillet Boccia. Nu kan jeg naturligvis ikke sige det mere.«

»Passer ikke!« brast det ud af Antonio. »Det er ikke første Gang i Dag! Det er noget, du bilder os ind. Men du har jo tjent godt paa den Streg!«

Alfonso var blevet bleg. Han kæmpede stærkt for at beherske sig, men det lykkedes ikke. Med et rask Tag greb han ned i Lommen, tog en Haandfuld Mønter op, som han havde vundet i Spillet, og kastede dem for Antonios Fødder, idet han raabte: »Og du vover at tro om mig, at jeg — — for disse usle Skillingers Skyld — vilde fornærme min Gud — — med en Løgn!«

Hans Stemme rystede, og det kneb med at faa Ordene frem. Saa trak han Vejret dybt et Par Gange, gik saa med raske Skridt ud af Haven og forsvandt ind i den tilstødende Skov.

Der var blevet stille i Drengenes Flok. Selv Pater Pagano havde svært ved at finde Ordet, der skulde siges. Dette var mere end et almindeligt Skænderi. Antonio var den første, der brød Tavsheden: »Aa, Pater,« sagde han, »det var Synd. Det skulde jeg aldrig have sagt — — men De ved, Pater — «

»Ja, Antonio, jeg ved det; det er din gamle Ska-vank — du kan ikke styre dit Sind.«

»Pater, maa jeg gaa og søge efter Alfonso?«

»Nej, Antonio, han kommer nok tilbage af sig selv. Kom nu her hen til mig, allesammen, saa skal jeg fortælle jer nogle Oplevelser fra min Rejse til Orienten.«

Sluttes paa 3. Omstagside

Sygeplejerske-Forbundets Heldagsstævne

hos St. Liobasøstrene, *St. Kjeldsgade 1, Søndag den 2. August.*
Kl. 9½: Reciteret Messe.

Morgenmad. (Kaffe faas hos Søstrene). Sukker bedes medbragt.
Kl. 11: Pater Coenen S. J.: *Hvad vil vi?* Derefter Samtale.

Kl. 12½: Middag: Flæskesteg og Frugtgrød.
Pause til Kl. 14.

Kl. 14: Solosang af *Sygeplejerske Frk. Larsen*, Militærhosp., og *Sygeplejerske Frk. Wisnevska*, St. Mariæ Hosp., Roskilde, akkompagneret af *Sygeplejeelev Frk. Bredholt*, St. Josefs Hosp. Klaverspil af stud. med. *Siegbert Pedersen*.

Forskellig Underholdning.
Kl. 15: Forfriskninger. (Citronvand og andre kolde Drikke kan købes hos Søstrene).

Kl. 16½: *Pastor Geertz-Hansen: Danmark og Kravet til os i Dag.* Fællessang — Ordet frit! Formanden for Kvindeforbundet, *Grevinde Scheel*, Overlæge *Søndergaard*, Sygeplejerske *Frk. Hess*, Aarhus, Dr. *Knud Wansch* m. fl. vil bringe en Hilsen.

Kl. 18½: *Dr. med. Kjer-Petersen: Smaabørn i Storbyen.* Fællessang — Aftensmad. (Bouillon kan købes).

Kl. 20: *Festandagt i Kirken* med kort Prædiken af *Pater Coenen*. Hans Excellence Biskoppen har lovet at besøge Stævnet.

Adgangstegn: 50 Øre for Medlemmer og 75 Øre for Ikke-Medlemmer, købes ved Indgangen.

Middagen koster 2,50 Kr. pr. Ku-

vert og maa bestilles *senest* Onsdag den 29. ds.

Tørkost maa medtages til hele Dagen og kan opbevares hos Søstrene.

Vi opfordrer alle vore Medlemmer til at tage Kammerater og Kolleger med, — vi faar Plads nok, og bliver Vejret mindre godt, faar vi overladt en rummelig Sal!

Billetter til Middagen kan købes følgende Steder: St. Liobasøstrene, Ryvang 381 (Bemærk den forandrede Adresse!), Sygepl. Frk. Cava, St. Josefs Hospital, C. 11606, Sygepl. Frk. Selck, St. Elisabeth Hospital, C. 13514, Oversygepl. Frk. Rudolfeldt, Frederiksberg Hosp., C. 1912.

Det katolske Lægogilde og alle Sygeplejersker og Elever, ogsaa Ikke-Katolikker, er hjertelig velkomne til Stævnet!

D. K. K. F.

I Dagene fra 16.—23. August afholdes Retræte med Højskole paa Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk, under Ledelse af *Pater Brunicaudi C.s.s.R.* Priser for Deltagelse: Sovesal 25 Kr., Tresengsstue 30 Kr. Damerne bedes selv medbringe Lagerner, Pudevaar, Haandklæder og Serviet samt Rationeringskort til en Uges Forbrug. Sct. Josefssøstrene, som forestaar Husholdningen under Retræten, vilde være meget glade, hvis Retrætanten vilde sende Rationeringskortene i For-

vejen paa Grund af Indkøbene. (Adr.: Sct. Josefssøstrene, Trørødhus, Trørød pr. Vedbæk). Afrejse fra København H. Kl. 14,20. Ankomst til Vedbæk Kl. 15,03. Rutebil til Trørød afaar Kl. 15,17.

Indmeldelse til Sekretariatet, Ndr. Frihavnsgade 26 (Tlf. Øbro 9250).

Ung Mand med Kørekort

og Kendskab til Heste kan faa Plads paa Frugtplantage i Københavns Nærhed. Kost og Logi gives. Tilbud med Lønkrav og Anbefalinger i Billet mrk. 1490 til »Katolsk Ugeblad«, Klosterstræde 23, København K.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Onsdag d. 5. August Kl. 18,45—19 Gildeafgning i Stenosgade 4. Derefter Travetur. Med Sporvogn til Hjørnet af Hillerødgade og Borupsallé. Turen afsluttes i de smaa Haver i Pileallé. Søndag d. 9. Aug. Cykletur til Vigen ved Roskilde. Start fra Damhus Tivoli Kl. 8,00. Messe i Roskilde Kl. 10. Medbring Badetøj, Mad og Drikkevarer, Sangbog og Cyklelygte. Hjemkomst ca. Kl. 22.

*

Søndag d. 16. August Kl. 9,30 vies i Sct. Ansgars Kirke Frk. Ruth Mayer til Hr. Revisor A. F. Beyer.

Ruth har gennem en Aarrække været et trofast Medlem af K. U. K. Ved utallige Lejligheder har hun

<p>W. Staack <i>Malermester</i> Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158</p>	<p>Bock og Olsen ved L. H. Olsen Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161 Telefon Ryvang 1160 Udf. Arbejdet ved Centralskolen</p>
<p><i>Trykkeriet</i> DANMARK ved Tjæder Nielsen Brolæggerstræde 11 . Central 2979 Wibrandtsvej 75 . Amager 3986 Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>CHR. ANDERSEN <i>Elektroinstallatør</i> Lyngbyvej 30 H . Ryvang 1905 Lev. til Assumptionssøstrene</p>
<p>Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard</p>	
<p>Iac. Schneidelbach <i>Tømrermester</i> Charlottenlundvej 23 Telefon Hellerup 2484</p>	<p>Lützhøft Christiansen <i>Snedkermester</i> Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882</p>
<p>SVEND HOLM <i>Elektroinstallatør</i> Banevej 1 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2555 . 4755</p>	<p>Henry Henriksen <i>Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester</i> Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2935</p>

KLOSTER TONIC

-den danske Aperitif!

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materialer, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetensmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet
„ATHENE“

Svanemøsegårdsvej 4
TELEFON NORA 8908

FØRST I MAAL *fortsat fra Side 495*

Præsten var en god Fortæller, og det lykkedes ham snart at faa Sindene til at falde til Ro.

Tiden gik — men Alfonso kom ikke tilbage. Om en halv Time maatte de bryde op. Pater Pagano begyndte at blive ængstelig.

»Antonio og Victor,« kaldte han, »kom og gaa med mig over i Skoven. I andre bliver her saa længe.«

De søgte længe uden Held. Pludselig stod Antonio stille foran et tæt Buskads. »Pater,« hviskede han, »se der er han!«

Ganske rigtigt. Inde mellem Buskene opdagede de Alfonso, knælende paa Jorden, med Blikket ret-

tet mod et lille Billede, som han havde fæstet til en Gren. Billedet fremstillede den hellige Jomfru med det guddommelige Barn. Men Alfonso's Øjne saa mere end det, for de straaled af Betagelse og Glæde, og hans Ansigt var som forklaret.

»Pater,« hviskede Antonio, »jeg vidste ikke, at han var saa meget mere værd end vi andre — han ser ud som en Helgen!«

I det samme knækkede en tør Gren under Antonios Fod. Alfonso drejede langsomt Hovedet og fik Øje paa ham. Han rejste sig op, tog Billedet og stak det ind paa sit Bryst. Et Øjeblik stod han stille, ligesom for at samle sig — saa gik han langsomt hen til Antonio og rakte Haanden ud imod ham.

»Tilgiv, Antonio,« sagde han, »jeg blev hidsig — før — derhenne paa Boldpladsen.«

vist sine mangesidige Evner, bl. a. som Skuespiller og Oplæser, og ladet os faa Del i sit straalende Humør. En Overgang var Ruth Bestyrelsesmedlem og virkede kraftigt for Klubbens Fremgang. Ligeledes har Hr. Beyer været en trofast Gæst hos os. Lad os alle glæde det unge Par ved at overvære deres Bryllup den 16. ds., og saa kommunicerer vi alle under den paafølgende Levitnesse.

Husk Ungdomsstævnet paa Rygaard

Søndag den 31. August

Bønnens Apostolat

August:

Tilsidesættelse af al Menneskefrygt, naar det gode skal gøres og det onde flyes. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for den indfødte Præstestand i den nære Orient.

Redemptorist i 50 Aar *fra Side 484*

Og da vi ved, hvor meget han elsker sin Orden, og fordi vi ogsaa ved, hvor meget vi har ham at takke for som Redemptorist, vil vi paa hans Jubilæumsdag takke Gud for hans Ordenskald og for alt det gode, han fik Lov til at virke blandt os. *Cfr.*

Udfører Arbejdet ved Aasebakkehus

Alex J. Hansen <i>Ingeniør . Entreprenør . Murermester</i> Hørsholm Telefoner Hørsholm 45 . 497 . 645	Svend Larsen <i>aut. elektr. Installatør</i> Ravnsnævej 2 . Birkerød Telefon Birkerød 273 <i>Udført Arbejdet ved det elektriske Køkken og Bageri</i>	Jul Jensen <i>Tømrermester . Msskinsnedkeri</i> Usserød Kongevej 108 Telefon Hørsholm 94
N. P. Pedersen <i>Snedkermester</i> Bolbrovej 61 . Telf. Rungsted 42	Poul Jørgensen <i>statsautoriseret Installatør</i> Kohavealle 17 . Hørsholm Telefon Hørsholm 275	Monles & Andersens Eft. K. K. L. Simonsen Højbroplads . St. Kirkestæde 3 Central 1325 <i>Centralvarme . Sanitære Installationer</i>

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager . Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømrermester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Murermester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	Anka Rasmussen <i>Havearkitekt</i> Ordrup Jagtvej 44 C Telefon Ordrup 4825	Charles Jørgensen <i>Glarmester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54
JENS CHR. KNUDSEN <i>Malermester</i> Ribegade 6 . Øbro 5355	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	LEDIG

<p>AALBORG</p> <p>Malerier . Rammer SCHLEPPEGRELL Kastervej 25 . Tlf. 1201 . Aalborg</p>	<p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen Aut. Installatør Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>NYKØBING F.</p> <p>A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen M. R. Jørgensen Kongensgade 25-27 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p>	<p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>Anton Rehkopff Telefon 750 Material . Medicinal . Sygepleje</p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagteriudsalget Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p>
<p>AABENRAA</p>		
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S Kul & Koks Import Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>»CIMBRIA« Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>LEDIG</p>	<p>Niels A. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p>
<p>NÆSTVED</p>		<p>Næstved Mælkforsyning v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER Arndt Nielsen Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>H. O. Christiansen Kindhestegade 4 . Telefon 251 Blikkenslager, aut. Vand- og Gasmester Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p>C. V. Gørgens Kolonial . Delikaesser Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen Glarimester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>R. RASMUSSEN Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Mejeriet Dana Danasvej 2 . Telefon 770 Lev. til de katolske Institutioner</p>

Er Ydmygelsen »skrutrygget«?

Det kan ske, at man dumper ind hos Mennesker, som intet har med Religion at gøre, men som gerne drøfter religiøse Spørgsmaal. Saa kan man da »frisk fra Fad« høre, hvorledes hine Mennesker ser paa religiøse Fænomener.

Saaledes gaar det til, at jeg sidder og hører paa, at en Hærrer fremsætter følgende Bemærkninger:

— De tillader, at jeg siger min Mening ganske aabent, ikke sandt? Tak. Lad mig da nævne Dem et Eksempel paa, hvad jeg finder højst utiltalende ved Kristendommen: *Ydmyghed*. Ja, undskyld, men jeg finder Ordet ligefrem ækelt. Jeg ser for mig et skrutrygget Menneske — han tør ikke ranke Ryggen — som synes at gøre Undskyldning for, at han er til. Der er noget modbydeligt slesk i hans Udtryk. Han tør rigtignok ikke hævde nogen personlig Mening, men er enig med alle. Eller jeg ser ham for mig som et sygeligt Menneske, der er fyldt med Lede ved sig selv; han mangler i uhyggelig Grad Selvtillid. Skal man helbrede ham, skal man kunne bibringe ham Frejdighed, Rankhed, Tillid til egne Kræfter og Evner. Jeg synes, det ligefrem er en Forbrydelse, at Kirken har kaldt det for en Dyd, at et Menneske ligger under for den saakaldte »Ydmyghed«.

— Jeg kan betro Dem, at jeg føler en lige saa stor Afsky, som De, for en »Ydmyghed«, som De

skildrer den. Hvis det virkelig var kristen Ydmyghed, maatte jeg ogsaa tage kraftigt Afstand fra den.

— Jamen, er der ikke noget jammerligt ved selve Navnet allerede?

— Det er en Smagssag, om man synes om Ordet. Men det væsentlige er *det*, som Ordet faktisk betyder. Og da det er et udpræget religiøst Ord, maa vi spørge Religionen, hvad den mener med det.

— Ja, hvad mener den med det?

— Men før jeg svarer paa dette, vil jeg spørge Dem, om De synes om indbildske, pralende, forfængelige Mennesker?

— Nej, saadanne Folk finder jeg latterlige.

— Nuvel, saa maa De være enig med mig i, at Menneskene ikke bør være indbildske, ikke prale, ikke være forfængelige. Det er det, Religionen forstaar ved Ydmyghed.

— Mon De nu ikke afsvækker Ordet? Er der ikke noget om, at man som god Kristen skal foragte sig selv?

— Man skal være *ærlig*. Det er deri det hele ligger. Og hvis vi Mennesker kun ønsker at se os selv, som vi virkelig er, finder vi en saadan Mængde Fejl, Mangler og Svagheder, at man ikke kan andet end foragte sig selv.

— Men hvad gør De saa af Frejdighed, Rankhed, Selvtillid?

— Det skal jeg sige Dem. Jeg vil ikke for alt i Verden give Af-

kald paa Frejdighed og Rankhed. En vis Selvtillid er uundværlig.

— Og hvorledes forener De det med, hvad De sagde for et Øjeblik siden?

— Saaledes: Ved kristen Selverkendelse kommer vi til det Resultat, at Mennesket ved egne Kræfter ikke er i Stand til at udrette noget som helst værdifuldt. Han har faaet alt af Gud, afhænger helt af Gud og kan kun ved Guds Bistand præstere noget godt. Endvidere ved han, at Gud betragter Menneskene som sine Børn og vil os det bedste. Derfor staar han altid parat til at hjælpe os. Det giver Frejdighed og Rankhed. Hvad Mennesket har af Evner og Talenter er værdifulde Gaver, som Gud har givet ham. Han vilde handle meget utaknemmeligt ved ikke at værdsætte dem og forsømme at udnytte dem. Med en vis glad Tillid gaar han til et Arbejde, som han ved, han magter. Og lykkes det, er der ikke noget at prale af. Han kunde jo ikke klare det alene. Men havde han ladet sin Ærgerrighed løbe af med sig, havde foregøglet sig Evner, som han ikke har, vilde det kun føre til Skuffelser og Bitterhed. Tager han alligevel fejl af sig selv og oplever Skuffelser, da er der intet som den ydmyge Tankegang, der kan hjælpe ham over det. Det kommer jo nemlig kun an paa, hvad Gud forlanger; og han kræver ikke det umulige.

C. B.

BESØGET

En Fortælling fra Krigstid

En Smule ængstelig traadte Pastor Blake ind i den fornemme Restaurant. Han følte sig genert paa den Slags Steder, men han var blevet inviteret til Frokost af de temperamentsfulde Tvillinger Jack og Jim, to unge Søløjtnanter, som var hjemme paa Orlov, og selv om deres Opførsel paa offentlige Steder let kunde vække Opsigt, vilde han ikke have kunnet nænne at sige Nej.

Tvillingerne hilste ham med et hjerteligt Brøl, som vilde egne sig glimrende til det aabne Hav, men et Øjeblik fik selv dette larmende Sted til at trække Vejret i et Gisp... Han fik dem hurtigt manøvreret hen til det reservede Bord, og de begyndte straks paa at bestille hans Frokost, ganske ud fra deres egne Principper. »Han skal ikke have noget, han kan faa hjemme,« sagde Jack. »Ingen Bøf!« »Hans Mave bør forbløffes,« sagde Jack, »maaske endda forfærdes.« »Men ikke fordærves,« mumlede den stakkels Præst, og faktisk blev Frokosten valgt med Forstand af de to unge Mænd, der var kloge, end de saa ud til. Pastor Blake sagde taknemligt til dem, at det var vældig pænt af dem at invitere ham ud paa deres allerførste Fridag.

»Det havde vi vore særlige Grunde til,« sagde Jack højtideligt. Og Broderen fortsatte: »Vi agter at spule...« (Det var deres eget Udtryk for Skriftemaal). Præsten indvendte, at han dog næppe kunde høre deres Skriftemaal her i Restauranten... Hvorfor ikke? spurgte de — Musikken og al den anden Støj vilde drukne, hvad de sagde... »Men I kan jo høre hinanden,« sagde Præsten. Det svarede de paa med et Brøl af Latter. »Som om vi ikke vidste ganske præcis, hvad vi begge to har gjort,« sagde Jack. »Og desuden,« sagde Jim, »gaar vi altid til Skrifte hos hinanden, hvis der skal være Batalje.« »Kæreste Børn dog,« sagde Præsten, »og giver I saa

hinanden Absolution?« De forklarede, at det efter deres Mening ligesom vilde vise Gud, at de gerne vilde være gaaet rigtigt til Skrifte, hvis de havde kunnet. »Det gjorde Soldaterne ved Agincourt,« sagde Jack, og Jim fortsatte: »De spiste et Græstraa for at vise, at de gerne vilde have været til Kommunion.« »Der var mange, som i den forrige Krig skriftede for hinanden paa den Maade,« sagde Præsten, »og velsagtens af samme Grund.«

»Vi ved godt, hvad De tænker paa,« raabte begge Tvillingerne paa een Gang. »De tror, at vi maa være blevet helt blodrøde af Synder, mens vi har været ude paa Søen.« Præsten rødmede — for han havde virkelig været ængstelig, men saa lo han og sagde: »Ja, lige saa røde som jeres egne Hoveder!« (For deres Haar var flammende ildrødt). »Nej,« sagde Jack, »man kan simpelthen ikke begaa en større Ladning Synder, naar man er ude paa Søen og hare længes efter, at Fjenden skal vove sig frem og tage en Dyst og rimeligvis sende en over i Evigheden paa et Øjeblik... Man har for travlt til at synde.« »Ja,« sagde Jim, »men naar man saa kommer i Land paa Orlov og lever det muntre Liv, saa er det, at man dratter lige ned i 'Syndens Pøl' — men naar man begynder med et helt rent Regnebræt, saa er der mindre Fare for, at man spoler det.« »At forebygge er bedre end at helbrede,« erklærede Jack med en flot Haandbevægelse.

*

Bagefter spadserede de hjem til Præstens Værelse, og de to unge Mænd fortalte med vældig Iver om de Rædsler, de havde set, og hvordan deres Tvillinge-Telepati havde fordoblet deres Erfaringer — Jack var bekvemt, dengang Jim om Bord paa et andet Skib var blevet slynget i Dækket af en Bombe, der eksploderede tæt op ad hans

Skib. Men nu var de her og brølede af Latter ved Mindet om det; de længtes efter et »rigtigt« Slag og søgte Sakramenternes Beskyttelse mod Orlovsdagens blødagtige Fristelser.

Hjemme fandt Præsten et Brev liggende paa Gulvet. »Maa jeg lige læse det?« sagde han. »Det er bragt med Bud og er maaske noget, der haster.« Det var det. »Det er fra en ung Fyr, som hedder Bobby Argyll og er i Royal Air Force,« sagde han. »Hans Orlov er pludselig inddraget, og han vil gerne have Lov til at besøge mig og sige Farvel Kl. 5. Han lovede, at han vilde komme, før han tog af Sted... og... jeg har tænkt meget paa ham.«

Saa gik da Tvillingerne til Skriftemaal, noget stødt over, at de ikke fik Lov til at aflægge det i Fællesskab — »ogsaa,« sagde Jim, »fordi jeg kunde lide at vide, om han virkelig sagde Sandheden, da han gik til Skrifte hos mig.« Det tog de sig et Slagsmaal over, og Manden, der boede nedenunder, var lige ved at komme op for at se, hvorfor Kalken faldt ned fra hans Loft. Derpaa »spulede« de retteligt hver for sig, men de insisterede paa, at de vilde bede deres Bod i Fællesskab og højt — »for at vi ikke skal glemme det!«

»Glemme det?« tænkte Præsten. »Jeg tror ikke, disse to usædvanlige Fyre kan glemme Gud eller Guds Moder, om saa Bomber og Granater sprænges rundt om dem til alle Sider! Det eneste, de er bange for, er at faa det for bekvemt...« De sagde Farvel, og nede paa den forfærdede Gade brølede de endnu et Farvel og svingede deres Huer, mens deres røde Haar blussede i Sommersolen.

*

Klokken halv fem gik Præsten gennem Kensington Gardens til det Sted, hvor Bobby havde bedt om at maatte træffe ham. »Jeg er ked af, at din Orlov er blevet inddraget,« sagde han, da de havde givet hinanden Haanden. »Men jeg havde lovet det,« sagde den unge Officer, der saa fast paa ham, »og jeg vilde saa gerne sige Farvel paa det Sted, jeg

første Gang traf Dem.« »Du har forandret dig temmelig meget,« sagde Pastor Blake, som ogsaa saa nøje paa denne alvorlige unge Mand med det klare og rolige Blik. Dengang han først traf Bobby, som da var 18 Aar, havde Drengen været dybt overbevist om, at Verden paa alle Maader var forkert indrettet, og at han maatte til at udgive en Avis for at rette paa den. Parlamentet, Samfundsklasserne, Krigen, Ægteskabet — kort sagt samtlige samfundsmæssige, kunstneriske og moralske Traditioner maatte udryddes. Han gik hverken til Begravelser eller Bryllupper, fordi han misbilligede begge Dele, men havde han gjort det, vilde det rimeligvis have været i Plus fours og (brandrød) Flonelskjorte uden Slips. Hvis han ikke ustandselig strøg sit Haar tilbage, var det sikkert faldet ned over hele Ansigtet.

Nu saa han pæn og ordentlig ud i sin Flyveruniform. Ogsaa her havde Guds Aand blæst som den vilde; Troen var blevet tilbuddt ham, og han havde ikke stødt den fra sig. Den havde givet hans Sjæl Knogler og Muskler, ligesom den rensede Flammerne i Tvillingernes Sjæle, og nu var Krigen ved at forandre selve hans Ansigtstræk. Han lo og svarede Præsten, at han nok maatte forandres en hel Del mere endnu...

Det var ikke let at holde Samtalen i Gang — kunde det være det, naar det gjaldt om at sige Farvel paa en Jernbanestation! Pastor Blake fortalte ham om Jack og Jim. »En saadan Energi og Harmoni!« sagde han. »De koger af Livskraft og finder, at Krigen er — ikke nogen Spøg, Gud forbyde det! — men saa opstrammende! At den forlanger saadan en Ivrighed, saadant et *Maksimum* af dem! — Og altsammen uden en Draabe Had. De vilde springe over Bord for at redde deres værste Fjende (hvis de havde nogen) fra en Haj!«

»Man hader ikke de Mænd, man kæmper mod,« sagde Bobby stille. »Man foragter dem heller ikke. Hvor var der meget, jeg foragtede, dengang De og jeg traf hinanden første Gang!« De

udvekslede nu Minder, men med karakteristisk Tilbageholdenhed paa begge Sider.

Saa sagde Bobby: »De vil nok frembære Messen for mig?« Præsten svarede, at det vilde han, men ikke lige straks. Han havde lovet saa mange Messer. »Naa ja,« sagde den unge Mand, »i Dag er det den 21. Juni — St. Aloysius Fest — jeg vilde ønske, min Sjæl var lige saa hvidglødende som hans — men kunde det blive den 2. Juli — Marias Besøg. Det er ogsaa saa smuk en Fest — og maaske som Tak for *dette* lille Besøg og alle de andre Gange, vi mødtes.« — »Lad os sige det,« svarede Præsten. »Din Sjæl skal højlove Herren, og din Aand skal fryde sig i din Skaber.« — »Saa følger jeg Dem til Bussen,« sagde Bobby. »Velsign mig, naar De ser det sidste Glimt af mig, og glem ikke at bede for Mor.«

*

De gik over Plænerne i det straalende Solskin; Haverne var fulde af Blomster og Fugle og glade Børns Latter. St. Mary Abbots Klokker klang med deres alvorfulde Toner langt bag ved Elmetræerne. Pastor Blake gik op paa Bussen og saa tilbage, hvor den slanke unge Skikkelse stod gylden og blaa. Han kunde se hvert enkelt Træk i den sene Eftermiddagssol. Han vinkede, idet han tegnede et lille Korstegn.

»Hov, hov,« sagde en lettere beruset Passager ved Siden af ham, »skal Pateren staa her og vinke til unge Damer?« — »Jeg vinkede til en ung Royal Air Force-Officer,« sagde Præsten godmodigt. »Hvilken Officer for noget,« sagde Manden stridbart, »jeg kan ikke se nogen Officer!«

Da Pastor Blake kom hjem, kunde han ikke finde Bobbys Brev. Han gemte Brevene her fra Krigens Tid og vilde særlig gerne beholde netop dette Brev. »Naa ja,« sukkede han. »Det har jo udrettet, hvad det skulde. Jeg maa lære ikke at *hænge* ved Tingene.«

*

Dagene gik. Kl. 7 om Morgenen paa Festen for Marias Besøg

hos Elisabeth frembar han sin Messe for Bobby. Forskellige Bibelsteder stod frem for hans Tanker. Fra Isaias: »Jeg vil lade mit Besøg være Fred«, fra St. Paulus: »Fred med dem, som er nær, og Fred med dem, som er langt borte...«

Og et Par Dage senere fik han Brev fra Fru Argyll:

»Kære Pastor Blake! Jeg vil have, at De skal vide det, før De ser det i Bladene. Min kære Dreng er blevet dræbt. Jeg ved, hvor meget De holdt af ham, og hvor meget hans Tro betød for ham, og jeg vilde have takket Dem for den Lykke, der er kommet ind i mit Liv — jeg var før saa bange for, hvordan det skulde gaa ham! Men nu er jeg saa stolt og taknemlig. Tanken om ham gør mig saa ydmyg — og da jeg nu er helt alene, føler jeg, at jeg maa gøre alt for at blive værdig til Minderne — eller skulde jeg sige til hans Nærhed, for det er, ligesom han er mig nærmere end nogensinde. Der staar i Biblen: »Jeg vil *aldrig* forlade dig eller svingte dig«, og jeg synes, at Gud giver Lov til at der maa være noget af det samme mellem ham og inig — jeg haaber ogsaa Dem.

Det skete tidligt om Morgenen den 2. i denne Maaned. Det maa for ham have været som at flyve ind i Morgenrøden. Jeg maa fortælle Dem, at han var helt fortvivlet over, at han ikke kunde komme og sige Farvel til Dem. Men hans Orlov blev inddræget saa pludseligt, og Telegrammet traf os ikke lige straks, saa vi maatte styrte ind til London for at naa Toget. Jeg tog med ham til Southampton. Han blev ved med at sige: »Ja, men jeg *lovede*, at jeg vilde sige Farvel til Pastor Blake. Jeg lovede det, jeg *lovede* det!« Han var Graaden nær, men han var *nødt* til at naa Toget. Ved 5-Tiden lagde han sig imidlertid til at sove en halv Time og vaagnede helt rolig, ja ligefrem straalende. Han sagde: »Det skal nok blive i Orden, Mor! Du skal ikke bekymre dig med at skrive til ham; du har i Forvejen alt for meget at gøre med dit Hospitalsarbejde, og det skal nok blive i Orden.«

Derfor er det, at jeg ikke skrev til Dem. Kære Hr. Pastor, jeg ved godt, at Katolikker beder for de afdøde, men jeg haaber, at De vil bede næsten endnu mere for mig end for ham. Og en »taknemlig« Bøn! Tænk, hvis min stakkels lille Dreng var blevet saadan, som han saa ud til at kunne blive. Men nu har han opofret hele sit unge Liv for det, der er sandt og godt og smukt. Jeg tror ikke, der kan være nogen lykkeligere Moder i England, end jeg er. Jeg haaber, at

jeg ofte maa træffe Dem. Jeg ved godt, at han sendte Dem sit sidste Fotografi. Men jeg maa alligevel sende Dem et Billede af ham, da han var en ganske lille Dreng, saa kvik og kær — og han blev det *igen!* Jeg sender det med al mit Hjertes Taknemlighed og Stolthed og, hvis jeg maa sige det, med en Mors Kærlighed.

Deres dybt taknemlige
Mary Argyll.«

C. C. Martindale S. J.

banker et varmt Hjerte for Kirken, dens Skole og Menigheden, som har vundet hans Kærlighed og Hengivenhed. Faderlig og mild har hans Forkyndelse af det hellige Evangelium altid været. Men ogsaa strengt og alvorligt har han advaret mod de mange Faldgruber og Snarer, der truer Sjælene, ikke mindst fra de moderne »Ismer«, som munder ud i Materialismens kvælende Tag. Og idelig har han henvist sin Menighed at hente Styrke og Tilflugt i Alterets hellige Sakramente.

Pastorens Virksomhed i det ydre har ogsaa givet sig synlige Udtryk, her skal blot nævnes Skolens nye, prægtige Festsal, i Forbindelse hermed Ungdomsforeningernes dejlige Mødelokaler.

Det er ogsaa under Pastorens Regime, at Kamillianerklinikken er blevet betydelig udvidet og moderniseret. Med Respekt og Ære maa ogsaa nævnes Paterens Initiativ og Arbejde ved Oprettelsen af Sct. Kjelds Kapel i Viborg i 1941, hvorved den evige Lampe atter blev tændt i den gamle Bispestad.

N. K. B.

Pastor Brentegani

25 Aars Præstjubilæum

nens Undervisningsanstalt i Vaals i Holland, fortsatte sine teologiske Studier fra 1912 i Roermond, for den 10. Aug. 1917 at blive præsteviet i Köln. Han vendte nu tilbage til Vaals og blev ved Gymnasiet Lærer i Græsk. I 1924 kom han til Aalborg for første Gang og blev her til 1926; men blev saa forfremmet til Forstander for Kamillianerordenens Kloster i Tarnowitz i Øvre-Schlesien; her virkede han til 1929, for derefter atter at vende tilbage til sit Fædreland, denne Gang som Sognepræst ved St. Maria Kirke i Aalborg og Forstander for Kamillianerklinikken.

Pater Brentegani var saaledes en Mand, som var veludrustet til at overtage disse ansvarsfulde Stillinger. Det var ikke nogen let Arv at tage op efter Forgængerens, den energiske og impulsive Pater Merx, som var den nye Kirkes Bygherre. Men Tiden, som er gaaet siden, har vist, at Pater B. har været sin Opgave voksen.

Det første umiddelbare Indtryk, man faar af Pater Brentegani, er hans alvorlige Personlighed; det er, som Ansigtstrækene er mejslet ud af hans Fødeø's haarde Granit. Men dette er kun en ydre Skal. Man opdager hurtigt, at der bag Præstekjolen

Den 10. Aug. kan Sognepræsten ved St. Maria Kirke i Aalborg, Pater E. Brentegani, fejre sit 25 Aars Jubilæum som Præst.

Jubilaren er født den 15. Februar 1890 i Allinge paa Bornholm; paa den Tid var der ingen katolsk Kirke paa Øen, hvorfor han fik Skoleundervisning og modtog sin første hellige Kommunion hos Maristbrødrene i København.

Det stod ham tidligt klart, at han vilde være Præst; allerede i 1905 begyndte han sine Gymnasiestudier ved Kamillianerorde-

Hvor tilbringes

Søndag den 30. August

Om Morgenen gaar vi til Messe sammen og beder Gud give os et godt Ungdomsstævne. I Dagens Løb sker der en hel Masse. Vi lytter sammen til en Række gode Talere. Vi hygger os sammen og morer os sammen under kammeratligt Samvær med hverandre. Vi snakker sammen om Tingene. »Hvad vil jeg gøre og hvad vil jeg opfordre mine Kammerater til at gøre for Land og Kirke«. Vi gaar til Andagt og beder sammen og takker Gud for de Goder, han skænker os.

Enhver ung, som mener at have noget alvorligt at sige sine Kammerater, faar Lejlighed til at holde en kort Tale paa tre Minutter. Tilmelding maa ske forud og et Resume over Talens Hovedtanker sendes til Hr. Albert Strøyer, Nansensgade 90, K., inden den 20. August.

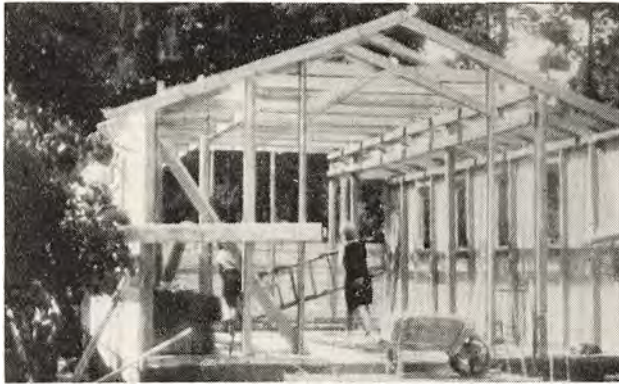
Paa Ungdomsstævnet

paa Rygaard

De 12-13 aariges Kirkebygger-Arbejdslejr

Ugebladet besøger Asserbo-Drengene

Asserbo-Kapellet
under Tilblivelse

For et Par Uger siden fortalte vi om Ugebladets Besøg i Trørød-Feriekolonien. Men ogsaa Drengene skulde jo paa Ferie, og vi tog derfor ogsaa en Svip-tur til Asserbo, hvor det smukke Bjælkesommerhus »Friheden« for første Gang var indrettet til Feriehjem for en god Snes Dreng fra Katolsk Central-skole.

Muntre Hammerslag ledte os paa rette Vej. Paa Taget af det tilbyggede Kapel red Halvdelen af Drengene og svang Hamrene for at fæstne Tagpappet paa deres eget lille Gudshus. Først da de var kommet op til Asserbo, begyndte hele Kirkebyggeriet. Pastor Geertz-Hansen nedlagde personligt de fleste af de Træer, der maatte lade Livet for at rydde Plads. Snart var Grunden lagt, og faa Dage efter var Kirkebygger-Lejren saa langt fremme, som et af vore Billeder viser. Og før Feriens Ophør stod Kapellet færdigt til Glæde ikke blot for Drengene, men ogsaa for adskillige ferierende Katolikker i Omegnen, der af Ugebladets Gudstjenesteliste havde erfaret, at nu var Messen ogsaa kommet til disse Kanter. Det lod de sig ikke sige to Gange.

Den næste, vi traf, lignede paa ganske kort Afstand en overmaade værdig Indianerhøvdning af meget høj Byrd. Omkring det sol- og vejrbitte An-

sigt laa en lysende Glorie af hvidt Haar. Det viste sig at være Lejrens Fader, Pastor Thorbjørn Møller. Han kunde glæde os med at fortælle, at alt var forløbet uden Uheld af nogen Art. Med synlig Stolthed fremviste han nogle Dreng af vort Bekendtskab. De var kun kendelige paa Røsten. Dels havde Pastor Geertz-Hansen, da han var der i Koloniens første Uge, indført Begrebet Negleparade, som nemt kan gøre en Dreng ukendelig, dels lignede de ellers spinkle Dreng nu smaa Viktualiehandlere, hvad Kindernes Fylde angik.

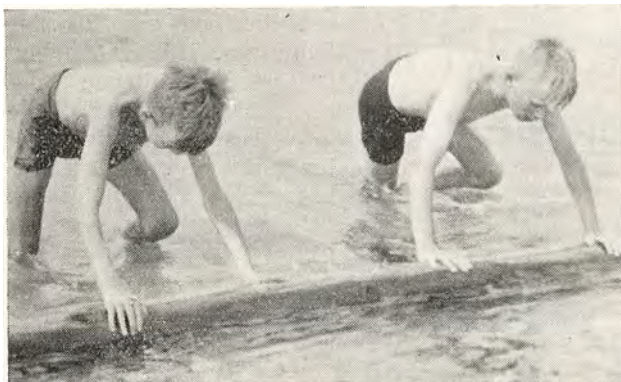
Med Spænding begav vi os derfor ind i Spisesalen, da der var kaldt til Bords. Det var en Oplevelse — som at komme ind i et meget ungt Munkekloster for Grovædere, hvor sært det end lyder. For Bordenden sad

Pastor Møller og gav Tavshedsens Tone an. Intet Ord blev sagt, men Redskaberne blev svunget i forrygende Fart. Takket være Tavshedspligten ved Bordet var det rene Taskenspil-lerkunster, saaledes som Maden forsvandt. Vi grublede over, om Kolonifaderen havde indført det tavse Maaltid for at blive spist ud af Huset. Naar det ikke lykkedes trods Drengenes Ulvehunger, er Skylden alene den fantastisk dygtige Husmoder. Hun maa have haft Midgaardsormen til at lave Pølser af. Et andet af vore Billeder viser en Scene fra Middagen — Drengene blev nødt til at se i Vejret et lille Øjeblik, fordi Farvefotografen, Pastor Magnussen gerne vilde have mere med paa Pladen end deres Nakkehvirvler.

Hver Dag var der Vandgang. Op paa Cyklerne og i susende Fart de faa Minutter ned til de store, herlige Klitter og det salte Vand. Kun de Dage, hvor Værnemagten lagde Beslag paa den nære Strand til diverse Øvelser, gjorde Cyklistskaren anden Front og søgte ned til Vandet lidt længere borte. Mens Drengene boltrede sig i Bølgerne, hvilede Pastor Møllers Blik paa hver enkelt, saa ingen vovede sig længere ud end de beskedne Meter, der var givet Tilladelse til. Men baade i Vandet og paa Stranden var der eventyrlige Oplevelser at faa. Da vi var der, fandt to af Drengene noget, der for os at se var et Stykke Tømmer, men Drengene, der møjsommeligt fik det slæbt i Land, holdt fast ved, at det var en U-Baad, de havde faaet Krammet paa, og de maatte vel vide det. Et af Billederne

De unge Munke ved
Bordets tavse Glæder (I Baggrunden ses Pastor Møller)

Da U-Baaden blev uskadeliggjort

viser Tørlægningen af Havuhytet.

En af denne Sommers obligate Regnbyger fik vi med paa vort Besøg. Den gjorde intet Afbræk i Glæderne. Begge Sovesalene er indrettet saaledes, at Sengene kan vippes op mod Væggen, saa der bliver et dejligt stort Rum til at lege i. Det er forudsæende gjort, naar Folk ellers gik og troede, at Juli skulde være Sommermaaned.

Efter en herlig Dag i Koloniens livsglade Selskab tog vi hjem for at skrive disse Linier,

der sikkert vil afstedkomme, hvad vi truede Pastor Møller med: Ansøgning fra 50 Central-skole drenge om at komme med til næste Aar.

Og Pastor Møller vil ikke sige Nej til dem. For en rigtig Præst er saadanne Ferieuger en ubetalelig Chance. Det er ikke bare Mad og Vandgang og hundrede Lege, Drengene vil huske. Saadan er det med katolske Præster — naar de endelig holder Ferie, er det for at være Præster paa nye og effektive Maader.

T. T.

vi glemmer alt andet, ikke bryder os Spor om de andre Bønner i Fadervor, men kun beder om en eneste Ting: Befrielse fra disse Onder. Det er umuligt at forlige et saadant Standpunkt og en saadan Fremgangsmaade med Kristi udtrykkelige Befaling: »Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alt andet gives jer i Tilgift« (Mt. 6, 33). Kun de Kristne beder syvende Bøn paa rette Maade, som søger Guds Ære og Forherligelse, ved at bede sig fri for Ulykker, Besværligheder og i det hele taget fra det onde.

Et godt Eksempel paa dette er Kong David. Da han havde henvendt de Ord til Gud: »Herre, revs mig ikke i din Vrede, tugt mig ikke i din Harm« (Sl. 6, 2), udtalte han som Begrundelse for denne Bøn en Tanke, som viser, hvor inderligt han ønskede Guds Forherligelse: »Thi i Døden kommes du ikke i Hu. I Dødsriget, hvem vil takke dig der? (6, 6). Han bad altsaa om Befrielse fra det onde for derved at være i Stand til at lovprise Gud. Dette er den rette Orden: at benytte jordisk Velfærd som Middel til at tjene og lovprise den Allerhøjeste og ikke at søge sig selv som sidste Maal for Tilværelsen. Ved en anden Lejlighed bad David Gud om Barmhertighed, idet han sagde: »Gud, vær mig naadig efter din Barmhertighed, udslet mine Overtrædelser efter din store Miskundhed« (Sl. 50, 3). Men straks tilføjede han igen et Ord, der godtgør, at han tænkte paa Guds Ære ved at bede for sin egen Person. Han sagde nemlig: »Da vil jeg lære Syndere dine Veje, og Overtrædere skal vende om til dig« (50, 15). Denne Gang er det Guds Riges Udbredelse, som Kongen ønsker at opnaa ved sin Bøn om Forbarmelse for sig selv. Ja, dette er den rette og frelsebringende Maade at bede paa, og dette Eksempel bør alle Kristne efterligne. Det er det, de bør lære, saa oplever de aldrig Skuffelser, naar de beder Herren om Hjælp i Nødens Time.

Men desuden bør de ogsaa vogte sig for at bære sig ad, som Hedninger gør. Om disse kan

Anden Del af Fadervor XXX

Sidste Bøn i Fadervor

I den forrige Artikel kunde vi bemærke, at Folk i Almindelighed ganske af sig selv tager deres Tilflugt til Gud, naar de er i Nød eller Fare. I saa Henseende trænger de ikke til Belæring eller Opmuntring. Men paa et andet Punkt er der Grund til at komme med en Advarsel. Der findes nemlig ikke saa faa Kristne, som trods Kristi Befaling derom ikke overholder den rette Orden i deres Bøn.

De husker nok, at Gud har sagt til os: »Kald paa mig paa Nødens Dag; saa vil jeg udfri dig, og du skal ære mig« (Sl. 49, 15). Men de glemmer fuldstændigt, at den samme Herre ogsaa har foreskrevet en bestemt Orden for vore Ønsker og Bønner.

Det er hans hellige Vilje, at vi, før vi beder ham frelse os fra det onde, bønfaller ham om, at hans Navn maa helligholdes, hans Rige komme og hans Vilje ske o. s. v. Ligesom man gaar op ad en Trappe, saaledes skal vi benytte de første Bønner i Fadervor som Trin, der fører op til Bønnen om Befrielse fra Ulykker. Saadan skulde det efter Guds hellige Lov være. Men vi ved jo godt selv, hvordan det desværre saa tit i Virkeligheden er. Naar nogen har Hovedpine eller ondt i Siden eller Foden; naar nogen har lidt Formuetab eller er truet af Fjender; naar Krig, Hungersnød og smitsomme Sygdomme hærger et Land, saa plejer det at gaa saaledes, at

man læse i Religionshistorien, at de ligefrem med Voldsomhed paakalder Gud, naar de vil komme sig efter Sygdom eller Saar og slippe fra Trængsel og truende Farer. Alligevel mangler den rette Tillid hos dem. Dette viser sig ved, at *de stoler mere paa de Hjælpe midler*, som Naturen eller Menneskers Snilde og Flid tilbereder. Uden Betænkelighed tager de Medicin af hvem som helst, selv om der er anvendt Aandemaneri, Trolddomskunster eller søgt Djævlens Hjælp. Bare Midlet hjælper, saa kan alt andet være det samme! Vore Dages Lægekunst undser sig ikke for at bruge Midler, som er udtrykkeligt forbudt af Gud. Jeg tænker her paa direkte Fosterfordrivelse og Sterilisation m. m. I den Grad er Guds Bud glemt og ringeagtet! At ondt derved bliver værre for den enkelte og hele Nationen, der sanktionerer den Slags Synder ved sin Lovgivning, er en Selvfølge. Gud skal nok skaffe sig Respekt. Gaar det ikke med det gode, saa sender han en Verdenskrig og andre Ulykker.

Anderledes er det hos *de virkelige Kristne*. Under Sygdom og i alle Genvordigheder er Gud deres bedste Tilflugt og sikre Frelse. I ham ser de Skaberen og Giveren af alt godt og deres egentlige Befrier. Det er deres Overbevisning, at den helbredende Kraft i Lægemedlerne kommer fra ham, og at disse kun kan virke hos de syge i det Omfang, som Herren selv vil og bestemmer. Det er jo ham, der har forsynet vore Slægt med Medicin, som vi bruger til Helbredelse af vore Sygdomme. Derfor staa der ogsaa hos Jesus Sirach: »Gud har skabt Lægemedler af Jorden, og den kloge Mand foragter dem ikke. Fra Gud har Lægen sin Visdom. Ved Guds Underværker kan Lægen lindre Smertes, og ligesaa Apotekerens berede Salver« (Sir. 38, 1 ff.).

Dette Forhold er de gode Kristne sig altid klart bevidst, og af den Grund sætter de ikke saa meget deres Lid til Lægemedlerne som til ham, der er disses *Ophav*. Den hellige Skrift dadler dem, der udelukkende stoler paa

Lægemedler og ikke beder Gud om Befrielse fra det onde. Kong Asa i Jerusalem fik i sit 39. Regeringsaar en Sygdom i Fødderne, og Sygdommen blev meget alvorlig. Men lige saa lidt som han i sunde Dage havde søgt Støtte hos Herren i sin Kamp mod Rigets Fjender, saaledes henvendte han sig heller ikke under sin Sygdom til Herren, men kun til Lægerne. Paa Grund af den førstnævnte Forsømmelse kom Profeten Hanani til ham og sagde: »I denne Sag har du handlet som en Daare; thi fra nu af skal du altid ligge i Krig.« Om Sygdommen fortæller Skriften, at Asa døde (II. Krøn. 16). Endvidere vil gode Kristne aldrig gaa med til at bruge Midler, hvis Anvendelse er forbudt af Guds hellige Lov, selv om det vilde være aldeles sikkert, at de ad den Vej kunde faa deres Helbred tilbage. Hellere dø end synde mod Herren, er deres Standpunkt.

Begge Dele er nødvendige: Lægemedler og tillidsfuld Bøn til Gud. Til den sidste opfordrer vor Frelser os ved at lære os at sige til Gud: »Frels os fra det onde«. I denne Befaling ligger samtidig en Garanti for Bønherelse. Baade det Gamle og Nye Testamente har mange Eksempler, der illustrerer Guds Hjælp i Nød og Fare. Vi behøver kun at tænke paa Abraham, Jakob, den ægyptiske Josef o. s. v. Men istedetfor at gaa ind paa Enkeltheder vil vi nøjes med at anføre et Skriftord, der sammenfatter alle Enkelttilfælde: »Paa de retfærdige hviler Guds Øje, hans Øre hører deres Raab. Naar de skriger, hører Herren og frier dem af al deres Trængsel« (Sl. 33, 16). Hvor dyrebar er ikke Guds Miskundhed mod os! Vi alle kan skjule os i hans Vingens Skygge og læskes af hans Lifligheds Strøm. Thi hos ham er Livets Kilde og i hans Lys skuer vi Lys (Sl. 35, 8 ff.).

F. K.

Pater Steidls

50 Aars Ordensjubilæum

Søndag den 26. Juli blev en Mærkedag i Sct. Annæ Menigheds Historie. Anledningen var ogsaa en ganske særlig, nemlig Hr. Pater Steidls 50-aarige Ordensjubilæum. Dagen indlededes med en højtidelig Levitmesse, som celebreredes af Jubilaren selv, assisteret af Husets øvrige tre Præster, med Festprædiken af Pater *Jaworski* fra Odense. Den hellige Handlings Højtidsstemning blev baaret af Korets smukke, klangfulde Sang. Dagen sluttede med Menighedsfesten om Aftenen, der overværedes af *Hs. Excellence Biskoppen* lige fra dens Begyndelse Kl. 19,30 til dens Afslutning Kl. 23,30. Det blev den største og mest vellykkede Fest i Sct. Annæ Menighed i Mands Minde. Den store smukt arrangerede Festsal fyldtes allerede inden Festens Begyndelse til Trængsel, og det kneb haardt med at skaffe Siddeplads til alle. Man maatte plyndre Skolen for alle dens Bænke og Præstehuset for alle dets Stole. Salens Balkon var tæt besat af sjældne Gæster ved en saadan Lejlighed, nemlig af Søstre fra Sct. Elisabeths Hospital.

Aftenen indlededes med en Velkomsttale af Sognepræsten, Pater *Freitag*, hvorefter Festens Hovedtaler, Pater *Scherz*, i en kauserende, vittig, men af en dyb Understrøm af Ærbødighed og Beundring haaren Tale i korte Rids skitserede de vigtigste Afsnit af Jubilarens begivenheds- og velsignelsesrige Virksomhed indenfor det danske Vikariat. Dernæst overbragte en af Kirkeforstanderne, Hr. *Prüser*, Jubilaren Menighedens Lykønskninger og overrakte ham samtidig en Pengegave fra Venner i og udenfor Menigheden.

Næste Taler var Forfatterinden, Fru *Karen Plovgaard*, der med klædelig Beskedenhed introducerede sig som Menighedens »Huspoet«, og som i en aandrigh allegorisk Dialog imellem sig og »Mor Danmark« bragte Jubilaren en Hyldest, der endte i et skønt Digt. Derefter fulgte i hastigt Tempo Taler bl. a. af en Repræsentant for Menighedens Unge, for Søndagsskolen af en lille kvik Dreng, der i en versificeret lille Tale hyldede Skolens »Bedstefar«, samt af en Repræsentant for Husmødrene. Talernes Række sluttedes af Aftenens fornemme Gæst, Biskoppen. Det tør siges, uden at træde nogen for nær, at Biskoppens Hyldest blev den, der gjorde det dybeste Indtryk paa os alle. Paa sin egen stillfældige, ligefremme og karakteristisk klare Maade takkede han i sin Egenskab af Vikariatets øverste Myndighed Jubilaren for hans trofaste, utræt-

Slattes Side 507

Gammelt og nyt fra

VEJLE

▲ St. Nicolai Kirke

Overalt herhjemme slæder vi paa Minder fra Farleden. Vi glæder os over Danmarks Storhedslid, da den danske Flaade beherskede Østersøen, da Vikingskibene sejlede til England og grundlagde et Rige der, da vore Sejls lærte Skibene nordpaa, hvad Isbarrieren og oprettede en Provinns af Guds Rige i Grønland, da Unionen gjorde Norden til et samlet Hele, da Dannebrog vejede i Kamplummel og Kanontorden, i Reg og Damp, om det saa belød straalende Sejr eller et Nederlag i Ære.

Men vi kan ikke nøjes med Minder. Daad skal der til. Vi maa alter indtage vor Plads i Solen. Det kan maa ske ikke være i de store Lands Raad, men vi haaber dog, at det maa være et frit Danmark under en fri Konge.

Vor Plads i Solen bliver genvundet og sikret, naar kristne Principper alter hersker — naar Skilsmissernes Tal daler betydeligt, naar det solide kristne Ægteskab genoprettes, i det hele taget naar kristen Lov er almindelig Bellesnor for os Danske.

Her har vore Gudshuse — de af Sten og de levende, Helligaandens Templer, — en vældig Opgave.

Saadanne Tanker kan jeg ikke frigøre mig for, Glæde og Vemod sniger sig ind i mit Hjerte, naar jeg rejser i Provensen. Vemod, naar man kommer forbi eller besøger de Kirker, der engang husede Kristus under Brødelis Skikkelse, hvor Evighedslampen brændte som Tegn paa hans Nærværelse, hvor Helgenbilleder pyntede Kirkens Vægge for at opmuntre de troende til at stræbe efter samme Helighed som hine Vemodnes af Mød og Blod, hvis Billeder talte til deres Gemyt, Hjerte og Fantasi. Glæde, naar i samme By med dens tidligere katolske Kirke, nye Kirker og Ka-

▲ Ungdomsgudstjeneste i St. Nørbergs Kirke

Tekst:
K. Pauli
Fotos:
J. R. (1)
Nissen (1)
Arkiv (1)

► Kapellet paa St. Ma. rian Hospital

peller er rejst for maner: non praevalent — vi er der igen.

Da Vejle By i 1927 fejrede 800 Aars Jubilæum, udkom der en lille Bøger, som fortæller om St. Nicolai Kirke, der i 1870 var den gamle Bys højeste Punkt og saaledes behøvede Byen.

Det maa i den Vejfarende have været en herlig Oplevelse at stande til se Kirken som Varde — nu er han 200 Aar gammel. Saaledes lyser ogsaa Roskilde Domkirke, en imøde, saaledes ligger Kalundborg femtiaar gammel, og hus sig herligt ud for den, der nærmer sig Byen.

I en By alder og Værdighed er den gamle Kirke som et levende Monument, haade for Fortid og Nutid til den, der vil give sig Tid til Stilhed — og Lytte, i selve Kirkebygningen føre sig Sprog Da mærket og Genlyd af Slægters Gang gennem henfarne Tider, og som man for Alvor til at holde af det gamle Nærum, da træder man stille over Kirkegulv, og da græmmer man aldrig siden ind i en Kirke — som i en Høvelik.

Gennemlørdere af Aar var Vejle By Gang paa Gang hjemmefra af Krig, Pest og Hedebrande, der ofte var nærved at lægge Byen øde og udrydde Befolkningen. For Slægter Slægt har Kirken staaet som Borgernes naadige Tillugssted, et Hjem for Andagt og Tilbedelse, ligesom Ordets Forkyndelse, Daabens og Salmernes Forvaltning og gennem Slægters Bønnet Hjem, hvor vore Fædre har søgt hen i Lyst og Nag som i Aarhundreder har været Rammen om Høflundersne i Politets og den enkeltes Live.

I Aarhundre blev der bygget paa Kirken; som følge deraf blev den ikke ren. Den ældste Del af Kirken — den nordlige Mur fra Taarnet og til nordre Kapel — stammer sikkert fra omkring 1250. Desværre er den oprindelige Taarn (opført ca. 1400) nedrevet i 1870. Stilling var usymmetrisk til hele Kirkerummet. Dette skyldes, at der senere engang i

Fortælling Side 158

Ungdomsstævnet Søndag den 30. August 1942

„Ryggaard“, Bernstorffsvej 54

Motto: Hvad venter man af os? Hvad vil vi? (Enighed gør stærk)

- Kl. 0,30: Vi hæder vort Flag (Velkomst og Flagsang). Umiddelbart derefter gaar vi til Messe sammen; vi kommunikerer sammen. Stille Messe med reciteret Kyrie, Gloria, Credo, Agnus Dei og Confiteor. — Prædiken af Pater G. Hegnum S. J.
  - Kl. 11,00: Frokostpause.
  - Kl. 13,00: Vi lytter sammen.
    - »Hvilken Indsats venter man af dansk, katolsk Ungdom for vort Land og vor Kirke«. — Taler: Pater L. Brunicaudi C.S.S.R.; Hr. Kapltajn E. Wissum; Frøken Tove Rasmussen.
  - Kl. 14,00: Vi hygger os sammen.
    - »Lejrbaale med Fællessange og Optærdn«. — Deltagere, som ønsker at yde et Bidrag til Underholdningen ved »Lejrbaalet« — Oplæsning, Sang, Musik, Sketches m. m. — bedes inden 20. Aug. indsende Anmeldelse herom til Komitéen. — Der udsættes Præmier for de bedste Præstationer.
  - Kl. 15,15: Kaffe pause.
  - Kl. 16,00: Vi morer os sammen (Lege og Konkurrence).
    - Feruden diverse Lege og Konkurrence for alle — i Lighed med foregående Aar — afholdes Turneringer i *Touretækning* for Hold paa 8 Deltagere fra samme Forening el. l. *Ilaantbold* for Hold à 6 Deltagere fra samme Forening el. l. I de nævnte Turneringer kan søvel unge Piger som unge Mænd deltage. Hver Forening maa stille indtil 2 Hold i hver Konkurrence. Tilmeldelse, som maa indeholde saavel Foreningens Navn som Navn og Adresse paa Holdens Ledere, maa være Komitéen i Hænde senest 20. Aug. — Efter Modtagelse af Anmeldelserne tilsendes der Holdene nærmere Propositioner m. m. — Der udsættes Præmier til de bedste Hold.
  - Kl. 17,30: Vi snakker sammen.
    - »Hvad vil jeg gøre, og hvad vil jeg opfordre mine Kammerater til at gøre for Land og Kirke«. 3 Minutters Taler af enhver, som maatte ønske at udtale sig om Emnet. Af Hensyn til Fordeling af Stoffet maa dog Tilmeldelse med Resume af det pågældende Indlæg være Komitéen i Hænde senest 20. August.
  - Kl. 18,45: Aftensmad.
  - Kl. 19,30: Vi rejser Fløgel (Flagsang).
    - Streks derefter gaar vi sammen til Sakramentsundagt i Kirken; vi beder og synger sammen, Tale af Hs. Excellence Biskoppen.
- Komitéens Adresse: Hr. Albert Strøyer, Nansengade 90, K. Foreningsfører hedes medbragt til Stævnet.

Stævnets Indbydere: A. C.'s Ungdomssektion, D. K. K. F., Sygeplejer-skeforbundet, Pædagogforbundet, Hertug Knuds Division, Katolsk Ungdoms Klub, København, Amager K. U. K., Lyngby K. U. K., Ørdrup K. U. K., De unge Mænds Kongregation, Slønsogade.

DEN UNGE SAGFØRER

SANKT ALFONS AF LIGUORI

2. August

En Dag i Maj Maaned 1723 var der Røre omkring Justitspalæet i Neapel. Hele Byen vidste, at i Dag skulde den store Proces begynde, Processen mellem Storhertugen af Toscana og Hertugen af Gracina. Hvad Striden egentlig drejede sig om, vidste Menigmand ikke saa nøje — noget med et Len, som den ene ikke vilde unde den anden, hvad ikke var til at undre sig over, for det var vældige Summer, der stod paa Spil — — halvtredje Million Lire, hvis man da ellers kunde tro, hvad der blev sagt.

De fornemme Navne gjorde jo Sagen dobbelt interessant, og det var da ogsaa et fornemt Publikum, som efterhaanden fyldte Tilhørerpladsen i Retsalen.

I en af Tilhørerlogerne, nærmest ved Døren, sad en sortklædt Mand, hvis beskedne Fremtoning stak ejendommeligt af mod den brogede Pragt, som omgav ham. Det var Pater Pagano.

Hvad havde mon ført ham herhen? Sikkert ikke Nysgerrighed eller Lyst til Oplevelse. Det vilde ikke have lignet ham. Nej, det var den unge Sagfører, som i Dag skulde forsvare Hertugen af Gravinassas Sag, den 24-aarige Dr. Liguori, det var ham, som havde faaet Pater Pagano til at forlade sit stille Kloster.

»Gør mig den Glæde at komme hen i Palæet paa Tirsdag,« havde han sagt. »Det er en meget interessant og meget indviklet Sag. Jeg har gjort et stort Arbejde for at komme til Bunds i den — men nu ligger den ganske klar.«

Pater Pagano kunde ikke sige nej til sin kære Alfonso, og nu sad han altsaa og ventede paa, at Rets handlingen skulde begynde.

Tiden blev lang. Præsten lænede sig tilbage i Stolen og faldt hen i Drømmerier. Han saa for sig en halv voksen Dreng, som spillede Boccia i Fiorillos Have — bestandig først i Maal! — Han saa den samme Dreng, kun sytten Aar gammel, med Sagfører-Baretten paa sit Hoved. — Og nu var han blevet en stor Mand, havde allerede vundet sig et Navn, som selv en Liguori kunde være tjent med. Stadig først i Maal! — Man sagde, at han havde endnu aldrig tabt en Sag — —

Pater Pagano drog et dybt Suk. Han saa i Aanden et andet Billede — en Dreng knælende i Bøn i Skovens Tykning — — Det var ogsaa Alfonso — — men dog en anden end den, han nu kendte. Dr. Liguori gjorde sin Pligt som Katolik — en Liguori gjorde altid sin Pligt — og han mødte stadig punktligt til Kongregationens Møder — — men dermed var ogsaa alt sagt. — — Hvorfor var han dog ikke

blevet Præst? Dertil var han jo dog kaldet — — men nu ...

Pater Pagano blev revet ud af sine Tanker ved et Klemt af en Klokke, som forkyndte, at Retshandlingen skulde tage sin Begyndelse.

Dr. Liguori stod paa Talerstolen. Han saa ikke ældre ud, end han var. Men saa snart han begyndte at tale, tænkte man ikke mere paa Alder. Han talte med stor Klogskab, og han vidste selv, at han gjorde det; det gav ham en Sikkerhed, som gjorde hans Ord dobbelt vægtige.

Med stor Dygtighed lagde han Sagen klar for sine Tilhørere; hans Beviser var saa slaaende, og den Sikkerhed, hvormed han førte sine Tilhørere ud af Forviklingernes Net, var saa forbløffende, at han ofte blev afbrudt af stærke Bifaldsraab. Da han var færdig, var der næppe nogen i Salen, som tvivlede om, at Dr. Liguori vilde vinde Sagen.

Og dog — jo! Der var en, der tvivlede. Det var hans Modpart, Storhertugens Forsvarer. Denne havde under Talens Begyndelse siddet med korslagte Arme og set frem for sig. Pludselig havde han løftet Hovedet og set op paa den unge Taler med et Udtryk af højeste Forbavselse. Han havde derefter taget en Pakke Dokumenter, som laa ved Siden af ham, og bladet i dem; saa havde han rystet paa Hovedet, mens et ironisk Smil spillede om hans Læber.

Næppe havde Dr. Liguori sluttet, før den anden traadte hen ved Siden af ham med et Par Dokumenter i Haanden.

»Min Herre,« sagde han, saa alle kunde høre det, »Sagen forholder sig næppe, som De mener. Foruden Akterne er der et Skøde, som beviser det modsatte af, hvad De nylig fremførte. Et Blik herpaa vil overbevise Dem derom.«

»Lad mig se Dokumentet,« sagde Dr. Liguori, rolig og sikker som altid. Den anden rakte ham det.

Ganske rigtigt, der stod deri en Sætning, som omstødte hele hans Bevisførelse. Det omstridte Len kom ikke ind under de nye neapolitanske Love, men under de gamle longobardiske.

Dette havde Dr. Liguori overset. Han blev ligbleg. Et Øjeblik stod han stum. Saa fattede han sig og sagde med en Stemme, som han forgæves søgte at gøre fast og klar: »De har Ret — jeg har taget fejl.«

Saa svøbte han sin Kappe om sig og forlod Salen.

Ved Udgangen stod Pater Pagano. »Alfonso,« sagde han og greb hans Haand, »kom med mig! Lad mig faa Lov at hjælpe dig.«

Alfonso vendte Hovedet bort. — »Nej, Pater. Lad mig være alene. Bed for mig.« Saa rev han sin Haand løs og gik med raske Skridt ned ad Gaden.

Sluttet Side 509

Pater Steidl *fortsat fra Side 503*

telige og aldrig svigtende Arbejde og hæftede sig særligt ved hans urokkelige Tillid til Forsynet i alle Livets Forhold og endte med en Tak for, hvad han selv som ung Biskop, trods det korte Bekendtskab, allerede havde lært af den gamle, erfarne Præst — Ord, der pressede Rørelsens varme Taarer frem i Jubilarens Øjne og greb os alle om Hjertet, og hvis Virkning udløstes i et stormende Bifald fra Forsamlingen.

Imellem Talerne underholdtes Forsamlingen af Kirkens Sangkor, der sang fire smukke Sange under Ledelse af Korets nye Dirigent, Hr. *Campolin*. Dernæst opførte Menighedens Unge et af Fru Karen Plovgaard forfattet historisk Skuespil i fire Billeder om Absalon og Esbern Snare. Endeligt afsluttedes Underholdningen af det populære Askuskor, der med sine dejlige, mesterligt udførte Sange atter uimodstaaeligt sang sig ind i alles Hjertes.

Den uforglemmelige Aften afsluttedes af selve Hædersgæsten, Dagens Jubilar, Pater *Steidl*, der i hjertelige og dybt følte Vendinger takkede Hs. Excellence Biskoppen, sine Medbrødre, de tilreisende Gratulanter fra Provinsen og Sct. Annæ Menighed for den Hyldest og den Glæde, de havde beredt ham paa denne Dag, som han selv havde glædet sig saa meget til, men hvis Forløb havde overtruffet alle hans Forventninger.

Ad multos Annos.

Nestor.

Tiden nærmer sig

Som allerede omtalt ved et Par smaa Meddelelser i Ugebladet afholdes der i Sct. Knuds Skoles Sal den 5. og 6. September en Basar til Fordel for Sct. Knud Lavards Kirke i Lyngby.

Tiden nærmer sig nu, og vi tillader os paany at bringe Sagen i velvillig Erindring. Det er jo vort Haab, at Basaren maa være medvirkende til, at Bygningen af den nye Kirke kan paabegyndes i det kommende Aar og derigennem den Plan virkeliggøres, som er alle Katolikkers Ønske og Længsel i Sct. Knud Lavards Sogn.

Vi skal i de kommende Numre af Ugebladet give nærmere Meddelelse om Basarens Program, og Bidrag og Gaver modtages stadig med Tak af *Katolsk Pastorat*, Sct. Knud Lavards Vej 6, Lyngby, Telf. Lyngby 2935, Sct. Knuds Skole, Stenosgade 4, København V., Telf. Vester 2628, og af følgende Komitémedlemmer: Frk. *M. Holler*, Eivindsvej 15, Charlottenlund, Telf. Ordrup 986, Fru *M. Hutter*, Slotsvej 33, Charl., Telf. Ordrup 1583, Fru *C. Rasmussen*, Høstvej 5, Charl., Telf. Ordrup 3859.

SOMMERENS

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebrog. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Andreas Kirke</i> (Ordrup)	7; 8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstorffvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½

Nordsjælland

<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet: 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Køge</i> (Bjerggade 22)	8; 10¼
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10
<i>Rudkøbing</i> , Langeland (Brogade) ..	(26. Juli, 2., 16., 30. August) 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	6
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	(20. September) 9,15
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	7; 10
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 9½
<i>Grenaa</i> (Afholdshotel)	(9. August) 10
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	8; 10
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	7½; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 9½
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(30. August) 10
<i>Viborg</i>	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10½
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

Liturgisk Kalender

Aug.:

8. L. **Vigilie til St. Laurentii Fest** (violet) (1037); 2. St. Cyriacus, St. Largus og St. Smaragdus (1035), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven ([122]). — Eller:
- (rød) St. Cyriacus, St. Largus og St. Smaragdus (1034); 2. Vigilien (1037), 3. Gudsmoder ([90]), 4. For Paven; sidste Evangelium: Vigiliens ([10]).
9. S. 11. **Søndag e. Pinse** (691); (grøn) 2. St. Johannes M. Vianney, „Sognepræsten fra Ars“ ([47]), 3. St. Romanus (1037), 4. For Paven.
10. M. St. Laurentius (1038). (rød)
11. Ti. † St. Tiburtius og St. Susanna (1041); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
12. O. St. Clara (1042); 2. For Paven. (hvid)
13. T. † St. Hippolyt og St. Cassian (1042); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. For Paven.
14. F. **Vigilie** (1043); 2. St. Eusebius ([47]), 3. Om den Hellegaand ([120]), 4. For Paven.
15. L. **MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN** (1044). (hvid)
16. S. *) St. Joachim (1047). — I Dag fejres Marias Optagelse i Himlen (1044).

*) Søndag den 16. August afholdes i alle Kirker og Kapeller den 3. Ansgarius-Bonifacius-Kollekt til Fordel for den danske katolske Kirkesag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Berg træffes ikke i August Maaned.

Gammelt og nyt fra Vejle *fortsat fra Side 505*

det 15. Aarhundrede tilføjedes et tredje Skih, der ikke var med i den oprindelige Plan.

Krig og Plyndring, Ild og Pest hærgede Byen — og dette satte Spor paa Kirken, der i to Aar afgav Kvarter for Wallensteins Soldater og senere forfaldt mere og mere, saa at Christian V ved Gavebrev af 16. Februar 1676 overgav den til Universitetet i København, som derefter maatte sørge for Vedligeholdelsen.

Da Byens Kaar blev bedre, blev ogsaa Kirken tilbagegivet.

Reparationer, der blev udført, tog desværre altfor lidt Hensyn til Kirkens oprindelige Arkitektur. Johs. Volthers skriver: »Sct. Nicolai Kirke er gennem Tidernes Uforstand blevet fattig paa Prydelser — men er dog endnu overordentlig rig paa Skønhed. Selve Rummet, de gotiske Hvælvings Buer og Linier, ejer i al deres Enkelhed og Renhed en Skønhed, der — een Gang gjort levende for Øjet — altid maa løfte Sindet til Andagt.«

I denne Kirke istemte Præsten ledsaget af Messedrenge: Introibo ad altare Dei. Her steg Røgelsen op for Guds Trone, der under Brødets hvide Skikkelse i Monstransens gyldne Gemme var til Stede. Her mindede Klokkernes sølverne Klang de troende om, at nu var Forvandlingens Øjeblik inde. Her fortalte Evidenslampens blide Lys: Gud bor blandt sit Folk.

Men selvom Sct. Nicolai Kirke savner dette, er der andre Kirker, der ubrudt fortsætter hin Tradition, Ansgar har bragt os.

Saaledes har Vejle den dejlige *Norbertus Kirke*, som blev bygget af Biskop Josef Brems, da han endnu var Sognepræst i Vejle. Den har set store Dage, for blot at nævne en: Da den katolske Ungdom fra hele Landet samlede til Ungdomsstævne,

var den statelige Kirkebygning tætpakket med forhaabningsfulde unge Mennesker. Krist Konge og Maria med de blide Moderøjne, begge Billeder malet af Pastor Vorwort, saa ud over Skaren og trængte ind i begejstrede unge Menneskers Hjerter.

Men Vejle har endnu en Perle af et Gudshus; det er Kapellet paa Sankt Mariæ Hospital. Her har en Kunstnerarkitekt skabt noget saa fint, at den mest nøgterne, endog skeptiske Sjæl følger sig tilskyndet til at bede, naar han træder ind i dette Gudshus.

BOGHYLDEN

Et lille Udvalg af mit katolske Lager:

ÆUVES ORATOIRES DE BOSSUET. Komplet Udg. i 7 Bind	Kr. 39,10
CHEVROT, LA VIE DE L'HOMME NOUVEAU. Conférences de Notre Dame, Carême 1939	3,90
G. HOORNAERT, S. J., FACE AU DEVOIR. Bd. I/II	13,15
J. MADAULE, LE GÉNIE DE PAUL CLAUDEL ...	8,05
J. MARITAIN, DE LA PHILOSOPHIE CRÉTIENNE	3,15
J. MARITAIN, RELIGION ET CULTURE	2,45
CATHEDRA PETRI, LA PATRIE ET LA PAIX ...	6,45
CATHEDRA PETRI, L'ACTION CATHOLIQUE	6,90
RICHARD GRÄF, Herr lehre uns beten	5,70
MARMION-SPIEGEL, Christus in seinem Geheimnissen, indb.	6,05
JOSEF HOLZNER, Paulus. 504 S. + 50 Ill. + 1 Kort, indb.	11,95

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49.
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

DEN UNGE SAGFØRER

Fortsat fra Side 506

Pater Pagano gik ind i Kirken lige overfor; og saa han trængte til at være alene. Med Hovedet skjult i sine Hænder knælede han længe, opfyldt af en Smerte saa dyb og stærk, at han intet andet kunde fornemme. — Han var sig bevidst, at det var Alfonso's Smerte, som han havde taget ind i sin Sjæl og bar frem for Gud. — Han formaaede ikke at forme en Bøn, ikke engang en Tanke — men hele hans Sjæl var Bøn — brændende, pinefuld Bøn — Præstens Bøn for Mennesket i Nød — — eller rettere — Kristi Bøn i Præstens Hjerte.

I det Liguoriske Palæ er der Sorg og Bestyrtelse. Alfonso er kommet hjem fra Retsmødet i en Tilstand, der har sat hele Huset i Angst. Han har lukket sig inde i sit Værelse og nægter at lukke op. Dagen gaar og den næste, men uden Resultat. Faderen larmer og skælder. Moderen græder og klager — — »Han dør af Sult! Han er maaske allerede død!« Men alt er forgæves. Døren er og forbliver lukket.

Inde i Værelset, foran et Krucifiks, ligger Alfonso paa Gulvet, stønnende under det forfærdelige Slag. Alt, hvad han i disse Aar havde kæmpet for — Navn, Ære, Berømmelse — — alt var styrtet sammen som et Korthus for et Vindpust. Et Ord, han

havde overset! Mere skulde der ikke til! For hvem havde han arbejdet i disse Aar? — for sig selv! Hvad havde han søgt? — sin egen Ære! Den laa nu knust paa Jorden.

Atter og atter spurgte Alfonso sig selv, hvorfor dette var kommet over ham? Var det virkelig det Tilfælde, som det saa ud til at være, — eller — — — hvem stod bagved?

Som Saulus paa Vejen til Damaskus var han blevet kastet til Jorden. Han vovede ikke at spørge — Herre, hvem er du? Og dog lød Svaret uafsladeligt i hans Sjæl — Jeg er Jesus, hvem du har svigtet.

I tre Dage kæmpede Alfonso alene med Gud. Lidt efter lidt blev der Lys og Ro i hans Indre. Han var klar over, at hvad der var brudt ned, var ikke værd at bygge op, og han spurgte nu, atter med Saulus, — Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre? Og Svaret lød: Hvad jeg altid har villet!

Alfonso var ikke i Tvivl om, hvad det Svar betød.

Først den tredje Dag gik Døren til Alfonso's Værelse op, og han kom ud, bleg og hærgnet af Sjælekampen, men stærk og rolig i sit Sind. Han vidste, hvad han skulde og vilde — være Guds Præst.

Og han blev det, efter megen Kamp og Modstand.

Og han naaede atter frem til — første Plads. Han stiftede Redemptoristernes Ordenssamfund og blev dets øverste Leder. Han kæmpede et langt Liv efter at naa frem til Fuldkommenhed. Og han naaede Heligheden, Fuldkommenhedens Tinde.

Benediktinerinderne

gør opmærksom paa, at deres nye Adresse er »Aasebakken, Birkerød« og paa, at dette Sted *ikke* ligger i Omraadet for Københavns Lokalporto.

Katolsk Ungdoms Klub

Ordrup.

Ordrup K. U. K. indvarsler til ekstraordinær Generalforsamling den 1. September 1942. Mødet finder Sted i de nye Lokaler i den

gamle Præstegaard. Dagsorden iflg. Lovene:

1. Valg af Dirigent.
2. Forelæggelse af revideret Regnskab.
3. Forslag til Bestyrelsesændring.
4. Forslag til Ændring af Lovparagrafferne 4 og 7.
5. Behandling af indkomne Forslag. Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, indsendes senest den 25. August til Formanden (Kai Weber, Fredensvej 46, Chl.).
6. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen vil

der blive vist Film. Da der skal behandles Forslag, der er af største Vigtighed for Klubbens videre Trivsel, opfordres alle Medlemmer til at møde op. Vi minder om, at der nu skal betales Kontingent. — Der er selvfølgelig Mødepligt.

Bestyrelsen.

København.

Søndag d. 9. August. Cykletur til Vigen ved Roskilde. Start fra Damhus Tivoli Kl. 8. Messe i Roskilde Kl. 10. Hjemkomst ca. Kl. 22. Medbring Badetøj, Mad- og Drikkevarer, Sangbog og Cykellygte. Turleder: Arthur K. Caspersen.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenhørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

De Undvegne

Ind imellem -

De flygtede
fra
Civilisa-
tionen
for at faa
Fred.
Men under
Palmerne
lærte De, at
Freden
var et andet
Sted.

Det skete, mens Verden endnu ikke var slaaet i Baglaas af Krig og Rædsel.

Professor Sabiroff lænede sig tilbage og saa tankefuldt op i den svagt viftende Palmekrone. Den subtropiske Himmel hvælvende sig blaa og imødekommende over Landskabet, og en mangfoldig Blomsterduft kildrede hans Næsebor.

Saadan — netop saadan — havde han tænkt sig et jordisk Paradis, og nu var han her. Han sukkede af Velvære. Endelig skulde han faa Ro til at sysle med sine filosofiske Skrifter til Gavn for Menneskeheden uden at forstyrres af Familiesorger og Næringssorger, dagligdags Kævl og Kyllingesorger.

— Herlig Luft, Mrs. Lington, sagde han over til en Kvindeskikkelse, der laa med lukkede Øjne i en Liggestol. Mrs. Lington var den af Rejsefællerne, han havde sluttet sig mest til, efter at de havde forladt den civiliserede Verden for at dyrke deres Idealer paa den farvegnistrende, duftende og grødemættede Sydhavsø — hun for at slippe for en pylrende Søsters evige Sliden paa Nerverne og for at kaste sig med saa meget større Iver over Arbejdet med sin Roman. Dr. Cusé for at drive Anatomistudier paa et

fredeligt Sted, hvor hans Kone og hans Børneflokk ikke kaldte paa Opmærksomheden. Wolf for at male, fri for Storby-Larm og al den Business-Nederdrægtighed, han var omgivet af hjemme, og Professor Sabiroff selv for at fuldende sit filosofiske Værk: »Viljen til Frihed« og samle Inspiration til nye filosofiske Arbejder paa et Sted, hvor ingen forlangte, at han skulde besvære sin Hjerne med smaalige Regnestykker angaaende Husførelsen og Vanskeligheder med ubegavede og næsvise Elever. De havde kort sagt været lige trætte af Civilisationen og Menneskenes Nederdrægtighed alle fire. De havde fundet hinanden i Paris i denne fælles Følelse, og de havde gjort Alvor af Tanken om at frigøre sig den Dag, Mrs. Lington arvede sin stenrige Onkel i Australien. Penge betød herefter intet for hende. Udgifterne til Rejsen til Øen for dem alle fire havde kun været en Draabe i Havet. Opholdet var billigt takket være Øens gavmilde Natur, og de Paarørende hjemme fik ligeledes af Mrs. Lingtons Formue sikret deres Eksistens. Saa stort saa Mrs. Lington paa Tingene! Var det noget Under, at dagligt Kævleri med en sygeligt pylret Søster ikke laa for hendes bredt anlagte Naturel?

Ja, en vidunderlig Luft, svarede Mrs. Lington og aabnede langsomt Øjnene, blinkede dovent op mod Palmekronen og lukkede dem igen med et lille Smil, fuldt af Velvære.

Wolf kom slentrende med sin Malerkasse fra en Udflugt i Skoven, fløjtende af fuld Hals.

— Sikke Farver, udbød han. Hver Gang jeg gaar hundrede Meter, opdager jeg en ny og aldeles usandsynlig Kombination.

Han slog over i Nynnen og smed sig i Græsset som et lykkeligt Feriebarn. Mrs. Lington betragtede ham med et glad Smil.

Lidt efter kom Dr. Cusé til.

— For en Stilhed, udbød han. Og der er ikke noget, der haster! Tænk, at man hverken skal løbe efter en Omnibus eller styrte sig halvt død for at naa Undergrundsbanen, eller puffes og mases i Gatedrængslen op ad Mennesker, som er En modbydelige eller i bedste Fald inderligt ligegyldige! Tænk, hvad vi kan udrette for Samfundet i disse vidunderlige Omgivelser nu, hvor vi har gjort os fri!

— Og udrette for Kunsten, tilføjede Wolf tankefuldt.

— Hvor er vi rige i vort primitive Liv, sagde Professor Sabiroff. De tre Fjerdedele af det daglige Livs Fornødenheder hjemmefra har vi sagt Farvel til. Og savner vi dem?

Nej, visselig, de savnede intet, det sagde deres Ansigter. Her vilde de leve og dø.

Syv Maaneder senere sad et lille Selskab paa Promenadedækket paa S/S »Wellington«, paa Vej til Europa fra en lille duftende, palmeomstust og farvegnistrende Sydhavsø: Filosofen Professor Sabiroff, Forfatterinden Mrs. Lington, Maleren Wolf og Atomforskeren Dr. Cusé. De saa lidt trætte ud — som Mennesker, der har gaet en lang Ørkenvandring for at naa en Oase og opdaget, at den var et Fata Morgana.

— Sydhavsøer er vidunderlige — til Rekreation, sagde Mrs. Lington og nippede til sin The.

— Eller hvis man er født paa dem, tilføjede Wolf og betragtede Bølgernes evigt skiftende Farver.

— Eller hvis man er en uforbederlig Egoist, sagde Dr. Cusé og kvalte et Suk i en Biscuit.

— For mig har det været en ualmindelig udbytterig Tur, hævdede Professor Sabiroff. Jeg fik netop den Inspiration til mit næste filosofiske Skrift, som jeg længtes efter.

— De mener Afhandlingen om »Viljen til Frihed«? sagde Mrs. Lington.

— Ja — det vil sige, jeg har døbt den om til »Viljen til Underkastelse«.

»I kan sagtens, alle tre, sukkede Wolf, I er rige, mens jeg — —

— Naah, bortset fra Mrs. Lington synes jeg nu ikke, der er noget at prale af, sagde Dr. Cusé.

— Jo, for I rejser allesammen hjem til en eller flere, der venter jer. Mrs. Lington til sin Søster, Professor Sabiroff til sine Elever, og De, Dr. Cusé, til Deres Kone og Børn, mens jeg blot vender tilbage til en Stimmel Mennesker, der er mig aldeles uvedkommende, eller som jeg hader.

— Saa hold op at hade dem, sagde Professor Sabiroff. Elsk en af dem f. Eks.

— Begynder De nu ogsaa at agere Kirsten Giftkniv? sukkede Wolf. Jeg troede, De vidste, at jeg er en uforbederlig Pebersvend.

— Falder mig ikke ind at gifte Dem bort, kære, sagde Professoren og strøg sig om Skægget. Jeg raader Dem blot til at finde et Menneske, De kan gøre Dem afhængig af paa en eller anden Maade. En, som trænger til Dem. For fattigst af alle er den, ingen trænger til. Det lærte jeg under Palmerne!

-sen.

Pastor Wicks mærkelige Beskæftigelse

Jens Peter havde blaa Øjne og laa paa Ryggen og sagde: »Pah-pah«. Ja, »Pah«... Han manglede en Far og en Mor. »Ppah«, sagde han til Pastor Vick, som stod og saa paa ham. Da der saa var Fare for, at han ikke vilde blive bortadoptet til Katolikker, satte Pastor Vick sig i Virksomhed for at finde et passende Hjem til ham. Sagen var ikke saa let, men med Guds Hjælp lykkedes det Præsten at faa den ordnet.

»En besynderlig Beskæftigelse for en Præst,« blev der sagt. Ja, unægtelig besynderlig, og det er ogsaa besynderligt, at en Pige sætter et Barn i Verden uden at være gift. Det er i det hele taget besynderligt, at Katolikker overtræder de forskellige Bud. Men Verden er besynderlig, saa Pastor Vick kommer vel ogsaa til at være »besynderlig« af og til.

»Men dette, at en Pige kan føde et Barn, og saa løbe fra det og overlade det til Præsten, ødelægger Moralen,« indvendes der. »Det kan der være noget i,« sagde Pastor Vick og saa ud over Havet. Denne Sag havde aabnet hans Øjne for forskelligt.

Moderen var kommet paa gale Veje, men hendes Graad viste, at Sagen ikke var saa let for hende. Mon et Fald ikke til Tider kan ryste den unge til Besindelse? For den unge Mand var Sagen heller ikke let. »Det bødes der for i lange Aar, hvad bort i en hastig Stund der smiles...«

Men m. H. t. Barnet gik Sagen heller ikke let. Pastor Vick kender flere sunde smaa Børn (paa indtil ca. 2 Aars Alderen), som han ikke kan finde Far og Mor til. Hvis der derfor findes noget godt og katolsk Hjem, som ønsker at faa et Barn, har det gode Udsigter, hvis det kommer i Forbindelse med Pastor W. Vick, Ringridervej 35, Sønderborg.

80 Aars Fødselsdag

Torsdag d. 13. August kan vor Trosfælle, Skræddermester *Wiehe*, Forchammersvej, København, fejre sin 80 Aars Fødselsdag. Hr. Wiehe er mangeaarigt Medlem af Kongregationen for Mænd ved Jesu Hjerter Kirke og sad en Aarrække i Kongregationens Bestyrelse, ligesom han har været Formand for det i sin Tid virksomme Sankt Josefs Gilde. Hr. Wiehe er en trofast, pligtopfyldende Katolik af den gode gamle Skole og har mange Venner. Sin høje Alder bærer han let og er stadig virksom ved sit Arbejde. Mange venlige Tanker og Ønsker vil paa Fødselsdagen naa Hr. Wiehe.

**KLOSTER
TONIC**
- den danske Aperitif!

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

Axel Steckhahn

Kolonialvarer og Delikatesser
Gamle Kongevej 155
Telefon 8016

Leverandør til katolske Institutioner

Mark Poulsen & Rønne

INGENIØRER

Pr. Mariæ Allé 1 A - København V.
Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg
Telefon 8533

Gør Deres Indkøb hos M. Nielsens Eftf.

Viktor Nielsen

Frukt, Grønt, Konserver m. m.
Stenosgade 3, Vester 2319 x

Mere om »Mariahjemmet«

Efter vor Artikel i Nr. 30 har vi fra Bestyrelsen modtaget følgende nærmere Oplysninger om Hjemmet:

Stiftelsen Mariahjemmet har i Klosteret paa Jagtvejen sikret sig en Række Værelser, saaledes at det vil være muligt fra Begyndelsen af Efteraarssimestret 1942 at modtage indtil 8 unge katolske Piger, som ønsker at studere eller tage Uddannelse paa anden Maade i København, og som ikke har deres Hjem i Byen.

Mariahjemmet møblerer 8 Værelser, saaledes at hver af Alumnerne faar eget Værelse med Sove-divan, Klædeskab, Bord og Stole samt Adgang til Toilet med Brusebad. Endvidere findes til Alumnernes Brug Dagligstue og Spisestue samt til særlige Lejligheder Solenitetsal, foruden at Alumnerne faar Adgang til at benytte Klosterhaven.

Mariahjemmets Alumner skal være i fuld Pension hos Benediktinerinderne af den hellige Lioba, der behor Klosteret, og som har paataget sig den daglige Ledelse af Hjemmet samtidig med, at de passer deres sociale og kirkelige Arbejde.

Den samlede Pensionspris er f. T. Kr. 150,00, men Stiftelsen kan

til værdige trængende yde som Stipendium: Værelse med Lys, Varme og Rengøring samt Halvdel af den af Liobasøstrene beregnede Pensionspris for Kosten f. T. Kr. 100,00, saaledes at den enkelte Alumne selv skal udrede 50,00 Kr. pr. Maaned. Alumnerne maa selv medbringe Sengetøj, Lagner og Haandklæder i fornødent Omfang.

Der regnes fra Stiftelsens Side med, at Stipendium almindeligvis kun ydes til saadanne, som allerede er begyndt Studier eller anden Uddannelse og har gennemført Arbejdet hermed saa vidt, at Udsigterne for Uddannelsens Gennemførelse kan overses, og der regnes med i Almindelighed højst at blive Tale om 2 Aars Ophold paa Mariahjemmet paa Stipendium.

Ved Ansøgning om Optagelse i Mariahjemmet, der stiles til Stiftelsens Formand, maa indsendes Ansøgerindens Daabsattest og eventuelle Eksamensbeviser, ligesom der i Almindelighed bør vedlægges Anbefaling fra vedkommende Sognepræst eller anden gejstlig Myndighed samt en Udtalelse fra Ansøgerindens Forældre eller Værge om de økonomiske Forhold i Tilfælde, hvor Stipendium søges.

Formandens Adresse er: Frederiksholms Kanal 6, 2., Kbhvn. K.

Lavendel-Røgelse

Da det har vist sig at være vanskeligt at fremskaffe Røgelse til vore Kirker, henleder Pastor Geertz-Hansen Opmærksomheden paa, at der i gamle Klosterhaver dyrkedes Lavendel, der blev brugt til Røgelse. Haveejere, der har Lavendelhække i deres Have, kan derfor gøre en god Gerning ved at plukke Blomsterne, før de visner helt, og sende dem til deres Sognekirke eller, hvis man der ikke ønsker at bruge dem, til Skt. Ansgars Pastorat, Bredgade 64.

Aarhus Opland

Odder Kl. 10% (9% Altergang).
Grenaa Kl. 10 (Afholdshotellet).
NB. Husk, det er undtagelsesvis 2. Søndag i August Maaned.

Nyt om Steno

Pater Scherz, »Strejflys over Niels Steensens Liv«, Pris Kr. 1,00. Paa Grundlag af sine Studier har Pater Scherz udgivet en Pjece, hvori nye Sider af Niels Steensens Liv er belyst. Alle Steno-Interesse-rede maa læse disse nye Resultater ved Forskningen af den Mands Liv, der betød saa meget for Danmark, men hvis Livs Historie endnu er hyllet i Selvfornægtelsens Ukendthed.

Orgelbogen er væk

om kort Tid. Fra en Pris af Kr. 16,00 blev den store Bog nedsat sidste Efteraar til Kr. 4,00; der er endnu Eksemplarer tilbage.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Odense Klædefabriks Udsalg A-S

Tlf. 1776 Odense lige over for Elektricitetsværket
Klædevarer . Kjolestoffer . Bomuldsvarer
Gardiner . Hvidevarer . Senge og Sengeudstyr

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepreneur og Muremester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigt
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING
Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A/s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen
Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

Assumpta est Maria

Det er den 15. August. Sommeren lakker mod Enden. Høstens Tid er inde. Under en dyblaa Luft vugger et Par Hesterygge til Slaamaskinens taktfaste Tikketak. Den gule Rug byder ingen Modstand; den segner om, indtil den atter bliver rejst op af Høstpigerne. I Haven skimtes nu ogsaa røde Æbler og gule Pærer under Løvet. Hvepse sværmer om gulgrønne Reine Claude Blommer, der revner af Velvære og Sødme. Da er det, at Kirkeklokkens Malm overdøver Lærkens spinkle Sølvtrille. Klokken kalder Folk til Fest i Kirken.

»*Gaudeamus omnes...*«, lyder det straks fra Messens Begyndelse. »Lad os alle glæde os i Herren ved at fejre Festen til Ære for den salige Jomfru Maria, over hvis Optagelse i Himlen Englene glæder sig og priser Guds Søn i Kor.« Det kalder

Minder frem om Billeder, man har set et eller andet Sted: smukke Billeder, der stemte Ens Sind til Andagt. Det er vistnok Murillo, der har gjort dybest Indtryk med sin Madonna i hvidt og blaat, som af en Guirlande af buttede smaa Englebørn bliver baaret op til Himlen.

Og imens synges der oppe fra Sangkoret til en Musik af salig Henrykkelse det Vers af Salme 44: »Hør, min Datter, og giv Agt og bøj dit Øre; thi Kongen har fundet Behag i din Skønhed.« Og ligesom fra et fjernt Himmelkor lyder der dæmpet Glæde ud af Alleluia og det derpaa følgende: »Assumpta est Maria«.

Der er en egen mættet Skønhed over denne ældste Mariafest. Det er, som om et Skær fra den aabne Himmel trængte ind gennem Kirkens brandmalede Ruder. Dagens Korall gløder af

stærk sjælelig Varme: den anonyme Komponist har sikkert i Ekstase stirret efter den himelfarne Jomfru. Hvor findes der noget saa enkelt og saa betagende som Melodien til Kommuniionsverset: »Maria har valgt sig den bedste Del, som i Evighed ikke skal fratages hende?« Det er Musik, der er udsat for Englekor.

Imens skrider Messeofret frem — det evige Offer til Frelse for de skiftende Slægter.

Kun at vor Tanke idag mere end ellers gaar til Frelserens Moder.

Saaledes hedder det i Kirkebønnen: »Herre, vi beder dig, tilgiv dine Tjenere deres Synder, for at vi, som ikke er i Stand til at behage dig ved vore egne Geringer, dog maa frelses ved hendes Forbøn, der har født din Søn og vor Herre«.

S. W.

DET APOSTOLISKE VIKARIAT

1892 – 15. August – 1942

Det er i Aar 50 Aar siden, det Apostoliske Præfektur for Danmark blev ophøjet til et Apostolisk Vikariat. Meddelelsen herom kom fra Rom tidligt paa Aaret, men først paa Marias Optagelses Fest fik Præfekt *Johannes von Euch* sin Udnævnelse til Apostolisk Vikar og tre Uger senere, paa Marias Fødselsfest den 8. September blev Kronen sat paa Værket, idet den Apostoliske Vikar den Dag modtog Bispevielsen i Osnabrück, hvorfra han var sendt til Danmark 32 Aar i Forvejen og allerede, først som Kapellan i København og en af Ugebladets første Redaktører, siden i 19 Aar Sognepræst i Fredericia (de første Aar med hele Fyn og Jylland som sit Sogn) og derpaa som Præfekt *Hermann Grüders* Efterfølger i 8 Aar, havde haft sin store Andel i, at Katolikkernes Antal var blevet femdoblet, seks nye Sogne oprettet, ti nye Skoler og to Hospitaler aabnet og en katolsk Litteratur paa Dansk begyndt at gøre sin Gerning.

Siden hin Dag for 50 Aar siden har tre Biskopper ledet Kirken i Danmark: Biskop *von Euch* i 30 Aar, Biskop *Brems* i 16 Aar og Biskop *Suhr* i 4 Aar. I disse Aar er det katolske Befolkningstal paany blevet femdoblet, Sogdenes Antal næsten femdoblet, Skolernes tredoblet, Hospitalernes tidoblet o. s. v.

Der er opstaaet en betydelig dansk Præstestand, Kirken er blevet en Faktor, som vore Landsmænd regner med og respekterer, og først og fremmest

Biskop *Johannes von Euch*

er Katolicismen for vide Kredse blevet forstaaeligere, Brodden er taget af Forvanskningerne, der i Aarhundredernes Løb havde karrikeret Kirken til Ukendelighed for dansk Bevidsthed. Kirken i Danmark føler sig nu dansk og føles som dansk af store Dele af Danmarks ikke-katolske Befolkning.

Det er et meget vigtigt Afsnit af dansk katolsk Kirkehistorie, vi ved dette Jubilæum ser til-

bage over. I Præfektorets 23 Aar og Vikariatets 50 Aar er der dels bygget en Bro tilbage til Danmarks katolske Fortid, dels en anden Bro frem mod den Tid, vi længes efter, hvor vort Fædreland i sin Helhed igen knytter Baandene til Moderkirken. Saa langt vi endnu kan være fra dette Maal, er den haardeste Del af Arbejdet allerede gjort. Hvor kort eller langt vort Slægtled fører Kirken videre frem, har vi dog lettere ved at blive hørt, lettere ved at leve blandt Landsmænd, mildere Kaar.

I Anledning af 50-Aaret udsendes paa Sankt Ansgars Forlag en ny Udgave af »Katolsk Haandbog«, som paa een Gang giver et historisk Rids af Udviklingen herhjemme lige fra Grundloven af 1849, dels viser, hvor langt frem Kirken er naaet indtil Dagen i Dag. Den udkommer til Efteraaret, kort efter 50 Aarsdagen for Biskop von Euchs Bispevielse. Og denne 8. Septembers Jubilæum

vil blive fejret i alle Sogne Landet over.

Hvor nær vi end føler os knyttet til vor egen Sognekirke, er vi som Katolikker dog Dele af en større Helhed, og for os er Biskoppen Kristi Apostel blandt os, ham til hvem vi alle ser hen efter Vejledning og Støtte. At vi i et halvt Aarhundrede har haft en Biskop til at styre Kirken i Danmark er en stor Velsignelse, som vi skylder at sige Tak for.

Hovedtræk af Katekismens Historie

I Løbet af de nærmeste Dage udkommer der en ny »*Katolsk Katekismus til Skolebrug*«. Den hidtil benyttede Bog har i nogen Tid været udsolgt, og en Katekismus lader sig ikke undvære. Den er altid noget af det første, man søger for. Midt i Tidsrummet for Kirkens Udellukkelse fra Danmark blev den første danske Katekismus udgivet i 1693 af en dansk Dominikaner i Strassbourg. (Den kan altsaa til næste Aar fejre sin 250 Aars Fødselsdag). Og da der endelig blev tilstaaet Katolikkerne fri Religionsudøvelse her i Landet, var Katekismen det første, man tænkte paa at udgive. »1850 gaves der ikke en eneste katolsk Bønebog, endsigde da en Skolebog paa Dansk, naar undtages en Oversættelse af den lille Katekismus« (*Joh. Metzler S. J.: »Biskop Johannes von Euch*«).

Naar man nu til Dags taler om Katekismen, forstaar man derved en Bog, der i Form af Spørgsmaal og Svar giver Belæring om Troens og Moralens Sandheder. Ophavsmanden til Katekismen i denne Forstand er selve Luther, hvis Idé blev taget op af Katolikkerne. Men naturligvis er Luthers Katekismus ikke uden Forhistorie.

Oldtidens Katekese

Forhistorien strækker sig tilbage til den ældste Kirke, hvor der f. Eks. i Antiokia, Alexandria, Smyrna og flere Steder fandtes kateketiske Skoler, dvs. Skoler for Katekumener, som søgte Optagelse i Kirken. Straks efter Forfølgelsestidens Ophør foreligger der Vidnesbyrd om den Form, hvorunder Belæringen fandt Sted. Af *Cyrellus* af Jerusalem har vi endnu en Række Katekeser, holdt i Aaret 348.

De er delt i tre Dele, idet de første, rent indledende, blev holdt for de udenforstaaende, mens den anden og største Gruppe Belæringer fandt Sted for Katekumenerne i Fastetiden som Forberedelse til Paasken, hvor de skulde modtage Daabens, Konfirmationens og Alterets Sakramenter, og de sidste — de saakaldte mystagogiske Katekeser — var forbeholdt de nydøbte og behandlede de ophøjede kristne Mysterier: »I skal nu lære Betydningen at kende af det, I har foretaget eder i det indre Hus« (d.v.s. Daabskapellets Indre). Katekeserne fulgte altid Gangen i selve Frelshistorien fra Skabelsen gennem Jødefolkets Udvælgelse, religiøse Historie og Messiaslængsel til Kristus, hans Liv og Død, Opstandelse og Genkomst. Ogsaa de forskellige »Lærestykker« (Trosbekendelsen, Fadervor, senere tillige Budene og Hil dig Maria) blev stillet sammen til Udenadlæren.

Augustin og Thomas

Størst Betydning for de følgende Aarhundreders Trosbelæring fik *Augustins* Skrift fra ca. Aar 400, »*De catechizandi rudibus*«, skrevet paa Anmodning af en Ven i Kartago, der særligt gav sig af med at undervise de nye Katekumener. »Rudis« vil her ikke sige de udannede, men alle dem, der endnu er uvidende om sand Kristendom. Denne Bog giver et detaljeret Billede af den kateketiske Praksis.

Fra Middelalderen kendes adskillige folkelige Udlægninger af de kristne »Lærestykker«, især som Hjælp for Præsterne i deres Prædikener. Særlig Betydning fik *Thomas af Aquins* folkelige Fastepredikener fra 1273, som han holdt i Neapel paa sit og

Bysbørnenes Modersmaal. Eftertiden har kun kendt dem i et afkortet Referat, men deres indgaaende Analysering af Lærestykkernes enkelte Punkter i Tilknytning til et meget stort Antal Skriftsteder paavirkede varigt den senere Udvikling.

Den yngre Middelalder fik ogsaa Lærebøger til Lægfolks egen Brug, f. Eks. skrev *Ærkebiskop Thoresby* af York i 1357 en versificeret Fremstilling af Kirkens Lære. Og en Række religiøse Folkebøger fra Middelalderens allersidste Tid blev de nuværende Katekismers direkte Forløbere. Bogtrykkerkunsten gav dem stor Udbredelse, ligesom den udbredte Datidens A.B.C.'er for de smaa Børn (disse ABC'er indeholdt Alfabetet, Guds Bud, Trosbekendelsen og Fadervor, men ikke med Forklaringer).

Protestantiske Katekismer

Luthers Katekismus (1529), hvis Dialogform er et Laan fra Hussitisk belærende Dialoger, var beregnet for Familiefædre. Det var de traditionelle Lærestykker med ret korte Forklaringer — hele Katekismen var paa omkring 4000 Ord og omfattede 42 Svar. Den fik en umaadelig Succes og blev af sin Forfatter sat meget højt: »en Bibel for Lægfolk«. Andre reformatoriske Katekismer fulgte i de følgende Aar, saaledes *Kalvins* væsentligt tungere Bog (1541) og den første engelske protestantiske Katekismus fra 1549 (kort og enkel).

Modreformationen

Katolikkerne forstod hurtigt, at der ogsaa fra Kirkens Side maatte gøres Brug af det nye Undervisningsmiddel, men først *Peter Canisius* skrev (1555) en Katekismus, der blev staaende. Den fandtes i tre Størrelser: for voksne (med 222 Spørgsmaal), for Elever i højere Skoler (122 Spørgsmaal) og for Børn og jævne Mennesker (59 Spørgsmaal). Den mellemste, der fik størst Betydning, var paa omkring 5500 latinske Ord. *Canisius* Katekismus blev benyttet i

mange Lande, og nogle af dens særlige Træk gaar igen i nutidige Katekismer. Den udmærker sig ved at forene teologisk Klarhed med Varme og Veltalenhed, og den er stærkt præget af Tidens religiøse Stridsspørgsmaal.

Allerede før Canisius' Bog havde *Tridentinerkonciliet* i 1546 og 1547 behandlet Nødvendigheden af en katolsk Katekismus som Modstykke til Luthers store Katekismus, men først i 1561 fordelte Konciliet Arbejdet mellem forskellige Teologer i Spanien, Louvain og Paris, og først da især Dominikanerne Marini, Foscarari og Foreiro tog fat paa Udarbejdelsen, blev Bogen færdig i 1566. Det er en Haandbog for Præster, og Forfatterne ønsker ikke, at Præsterne i deres Undervisning holder sig strengt til hverken den systematiske Opbygning eller den teologiske Form. Særligt for denne »*Catechismus Romanus*« er dens Enkelhed i Tilknytning til Thomas af Aquin; kun den officielle kirkelige Lære er taget med.

I 1598 kom saa Kardinal *Bellarmins* »*Dottrina Breve*« (95 Spørgsmaal, ialt henved 7000 Ord). Den var som en Opfyldelse af et andet af Tridentinerkonciliet's Ønsker: at der ved Siden af Præstens kateketiske Haandbog skulde udarbejdes en folkelig Katekismus. Pave Klemens VII indførte Bellarmins Bog til Brug i Rom og anbefalede den til den øvrige katolske Verden. Det er den mest »officielle« Katekismus, vi endnu har haft, idet Vatikanerkonciliet valgte den som Grundlag for den Verdenskatekismus, der paatænkte.

Oplysningstid og Romantik

I Oplysningstiden blev Folkekatekismerne til Skolekatekismer (ikke Lærerens, men Elevens Bog). Samtidig udskiltes den Hellige Skriffs Fortællinger helt fra Katekismen og blev lært for sig i »Bibelhistorier«. Katekismerne blev trindelt til Undervisningsbrug, og pædagogiske Hensyn motiverede forskellige Brud med Traditionen, bl. a. med Tilknytningen til Lære-

stykkerne. Fadervors Stilling i Katekismerne blev stærkt svækket. Den polemiske Form fra Reformationstiden forsvandt ogsaa for en Del. Omkring 1800 — i den »romantiske« Periode — blev der atter lagt Vægt paa Katekismens Forbindelse med Biblens konkrete Fortællemaade, med den historiske Fremstillingsform, og det blev understreget, at Katekismen ikke alene skulde belære om Religionen, men virke direkte religiøst opdragende paa Elevernes Karakter.

Katekismus og Trosforsvar

For knapt 100 Aar siden begyndte der saa igen en ny Periode i Katekismens Historie. Materialismens og den nye Naturvidenskabs stærke Angreb paa Religionen gjorde det nødvendigt at væbne Katolikkerne til Forsvar for deres Tro. I 1847 skrev Pater *J. Deharbe* S. J. en lille Bog »*Lehrbegriff*«, om hvilken de tyske Biskopper paa et Fællesmøde Aaret efter udtalte, at den var særdeles velegnet som Udkast til en Folke- og Ungdomskatekismus. I de følgende Aar udgav Deharbe en hel Række Katekismer for de forskellige Alderstrin, og hans Bøger blev bestemmende for Katekismusundervisningen i adskillige Lande helt op til Nutiden. Deharbes Katekismus, som er velkendt af danske Katolikker, løb op til over 400 Spørgsmaal med et stort Antal apologetiske Udredninger.

Moderne Katekismuskritik

Mens denne Katekismus gik sin Sejrs gang, begyndte imidlertid en pædagogisk Kritik at røre paa sig. Dels angreb man den, fordi den indeholdt for meget Hukommelsesstof, dels fandt man den for abstrakt teologisk til Børn og jævne Mennesker, og dels ønskede man en mere positiv Behandling af Moralen. Ogsaa selve Dialogformen mødte pædagogisk Kritik, ligesom der udtaltes Ønsker om en nærmere Tilknytning til Bibelhistorien.

Deharbes Ordensbroder, Pater *Linden* gav Kritikken Ret paa forskellige Punkter og bearbejdede i 1900 hans Bog uden at ændre Hovedlinierne. I sin nye Skikkelse havde den yderligere taget Form af næsten udelukkende at være en Lærebog, som det egentlig kun tilkommer at fremstille de religiøse Sandheder, men ikke at tale til Elevernes Hjerter.

Kardinal Gasparri's Katekismus

Omtrent samtidig genoptog *Pius X* Tridentiner- og Vatikanerkonciliernes Ønske om en fælles folkelig Katekismus. Som et første Skridt kom i 1905 en italiensk Enhedskatekismus, der dog allerede i 1912 fik en Afløser med ialt 433 Spørgsmaal og Svar (uden yderligere Forklaringer). *Benedikt XV* nedsatte under Forsæde af Kardinal *Gasparri* en Kommission til Udarbejdelse af Verdenskatekismen. I 1930 kom Kardinal Gasparri's Udkast til denne, men endnu er der ikke af Kirken foreskrevet en fælles Brug overalt af denne eller andre Katekismer.

Gasparri's Katekismus er delt i tre, den første paa ganske faa Sider er beregnet som Grundlag for Undervisning til Børnenes Modtagelse af den første Kommunion, den anden (paa 240 Svar) er Skolekatekismus, og den sidste, væsentligt større er en Voksenkatekismus. Der er heller ikke her yderligere Stof ud over Spørgsmaalene og Svarene. Denne »*Catechismus Catholicus*« bevarer den strengt teologiske Form. I Opbygningen bemærkes karakteristiske Afvigelser fra de andre nyere Katekismer, saaledes er Trosbekendelsens Indhold ikke delt op i de tolv Artikler, men i tre Dele, Budene i to Grupper, og blandt Naademidlerne er Bønnen stillet først, Sakramentalerne er ikke taget med, og Bogen slutter med de Sidste Ting.

Den tyske Enhedskatekismus

Allerede fem Aar forinden var den Katekismus kommet, som

har været Grundlag for den nye danske Katekismus. I Tyskland var Diskussionen fortsat efter Pater Lindens Bog. Da der samtidig paa Grund af Befolkningens hyppige Flytning fra det ene Stift til det andet var et Ønske om en fælles tysk Enheds-katekismus, paalagde de tyske Biskopper Pater *Mönnichs* S. J. i Samarbejde med en Række Fagfolk at udarbejde en saadan Bog efter angivne Retningslinier. Bogen forelaa færdig i 1925. I Forhold til Deharbes og Lindens Katekismer er Omfanget af Huskestoffet stærkt begrænset (286 Svar, som næsten alle er ganske korte), og Spørgsmaal og Svar udgør ikke Skelettet i Fremstillingen, men er blot ligesom fremhævede Punkter i en *sammenhængende* Skildring, saaledes som mange moderne Pædagoger har anbefalet det. Uden at ofre den teologiske Præcision er Udtryksformen ændret i mere konkret Form, og Ordvalget er smidigere. I de store Træk er Stoffets Rækkefølge bevaret, og det meste af, hvad der er slettet i Udenadslæren er bevaret i den forbindende Tekst. For at imødekomme Ønsket om en Formindskelse af Stoffet er der taget varierende Typer i Brug med det uheldige Resultat, at Bogen gør et overordentlig uroligt Indtryk. Stærkest omarbejdet er Afsnittet om Budene, hvor Budenes positive Indhold fremhæves og læres udenad, mens Synderne imod Budene er lagt ned i Kommentarerne. Den fremtræder som endnu et Skridt i Retning af den rene Lærebog, der taler til Forstanden alene.

Den nye danske Katekismus

Naar det er denne Bog, som har tjent til Grundlag for den danske Katekismus, er Grunden for det første den, at Forandringer i Katekismen (saavel som i Bønnebøger, Salmebøger og andre Bøger, som spiller en stor Rolle i Folkets religiøse Liv) bør foretages nænsomt. Det traditionelle har paa religiøst Omraade langt dybere Rødder end andetsteds. Og den nye Katekismus vil ikke forekomme revolutione-

rende, selv om den er en ny Bog, der paa en Række Punkter har taget Hensyn til moderne pædagogiske Ønsker.

For det andet er den i sin Fremstilling (med Spørgsmaal og Svar blot som Udhævelser i Sammenhængen) lagt nær op ad de Lærebøger, som Skolebørn benytter i deres andre Fag.

Broen mellem Prædikestol og Kirkebænke

Og endelig er den valgt, fordi den i Spørgsmaalet om teologisk Præcision eller Dagligtale indtager et sundt Mellemstandpunkt. Der er søgt Tilknytning til Nutidens og Lægfolkets Sprog, men uden dermed at give Afkald paa at lære Eleverne de Begreber, som Kirken nu engang bruger i sin Forkyndelse med ganske præcis Betydning (og Gud ske Lov for det — ellers var den katolske Forkyndelse lige saa svævende som nutidig Filosofi, hvor hver Forfatter vælger sine egne nye Glosser eller lægger sin egen Betydning ind i de gamle). Man kan opfatte Katekismen som en Slags Bro mellem Prædikestol og Kirkebænke; den skal muliggøre vor fulde Forstaaelse af den præstelige

Tale, som ikke kan undvære Teologien. Overfor dem, der til Undervisning af *Børn* vil foretrække, at den teologiske Form yderligere træder tilbage, kan der henvises til Pastor *F. H. Drinkwater*, som er en af de radikaleste Forkæmpere for en Religionsundervisning paa Niveau med Børnenes Fattelvne. (Han er Leder af Religionsundervisningen i Birmingham Stift). Mens han ønsker de *smaa Børn* undervist med bibelske Fortællinger, aktiv Deltagelse i Liturgien og lignende, mener han, at naar Børnene er naaet omkring de 11 Aar, er deres Forstandsudvikling saa vidt fremskreden, at de har ganske samme Mulighed som de voksne for at forstaa abstrakte Begreber og Tankegange. Deres Katekismus behøver ikke i Formen (men selvfølgelig i Indholdet) at adskille sig fra de voksnes.

Til sidst kan nævnes, at den danske Katekismus har undgaaet det tyske Forbilledes uheldige Typografi. Det, der skal læres udenad, er trykt med halvfed Skrift, men alt det øvrige ensartet, kun med enkelte Spatieringer for at fremhæve særlige Afsnit og vigtige Ord.

H. D. T. Kiærulff.

Er Messen noget for smaa Børn?

Interview om Smaa børns „egen“ Messe

Jeg har tit været fristet til at mene, at Messen ikke er noget for smaa Børn. Men, siger jeg saa til mig selv, Kirken, som jo maa forstaa sig paa de Ting, forlanger, at ret smaa Børn skal komme til Søndagsmessen, alt saa maa der være en Mening dermed, og vel nok en dybere Mening end den, at Børnene faar den halve Time til at gaa paa bedste Beskub — i heldigste Tilfælde med at kigge paa fromme Billeder eller læse mere eller mindre tilfældige Bønner. I det lille Kapel, hvor jeg hver Søndag kommer til Messen, har jeg set Børn sidde med deres Katekis-

mus og læse alle de Bønner, som findes i Tillægget: Morgenbøn, Aftenbøn, Angelus o. s. v. Jeg har set en ganske lille Dreng sidde og rode rundt i en »voksen« Messebog lige til det Øjeblik, han skulde til Kommunion ...

Og de har forstyrret mig, disse søde Unger, Søndag efter Søndag, skønt jeg sagde til mig selv, at jeg hellere skulde passe mine egne Sager. Jeg har ærgret mig over, at ingen rigtig gjorde noget for at hjælpe dem, og jeg har endda været paa Nippet til at ofre mine surt erhvervede Sparepenge til at udgive noget,

jeg vidste ikke selv hvad — — indtil endelig en Ven og Kollega, Fader til tre Børn, oplyste mig om, at jeg rolig kunde beholde mine Sparepenge, eftersom den Bog, jeg drømte om, var udgivet, og hans tre Poder allerede for længst var drevne i at bruge den. Og hvis jeg for øvrigt vilde se den i Anvendelse, kunde jeg blot gaa ud og overvære en Skolemese i den Skole, hvor de gik, saa skulde jeg nok blive overbevist om, i hvilken Grad Messen er noget *netop* for smaa Børn.

Og saa gik jeg da en skønne Morgen til Skolemese — noget, jeg ikke havde været til siden min egen Barndom.

Kapellet er godt fuldt af Børn i Alderen fra syv til elleve Aar, mest Smaapiger. De har alle en lille Bog liggende opslaaet foran sig. En lille Pige paa højst otte Aar er »Forbeder« og begynder, saa snart Præsten er kommet, at »intonere« Bønnerne med klar og tydelig Stemme; de andre falder ind, præcis og rytmisk. Ind imellem lyder Skolesøsterens Stemme; hun læser dæmpet og roligt de smaa Forklaringer, som angiver, hvad der sker paa Alteret og hvorfor. Ved Alterskranken knæler to af de største Piger som »Ministranter«. Det gaar helt flinkt med Latinen, kun kniber det lidt med Confiteor; man faar i alt Fald god Tid til baade at finde sine Synder og at angre dem!

Messen skrider frem, og Præst og »Menighed« er hele Tiden i allernøjeste Kontakt. Efter Evangeliet er der en lille Prædiken, ganske barnlig og ligetil, og Børnene lytter, musestille.

Af og til afbrydes Bønnerne af korte Salmer, eller rettere fortsættes i dem; de lyder sikkert og rent; man kan mærke, Børnene har sunget dem mange Gange, og kan dem udenad, derfor synger de dem med saa stor Glæde og Frejdighed, — Børn holder jo mest af det, de kan bedst.

Ved Kommunionen vrimler de smaa op til Alteret, tilsyneladende uden nogen Plan eller Orden,

men stiltfærdigt og hjemmevant — —

Da Messen er forbi, og Børnene er gaaet ned for at spise, inden Skoletimerne begynder, fanger jeg Søsteren, som heldigvis har en Smule Tid til overs for mig.

»Det var virkelig en Oplevelse at være med her, Søster! Og Børnene lader til at være vældig glade for deres Messe?«

»Ja, det er de! De kalder den »vores egen Messe«, og det er en stor Skuffelse, naar den en Gang imellem bliver aflyst. Selv i den kolde Vinter i Fjor kom de, ofte langvejs fra — Amager, Hørsholm! — fastende, for Messe uden Kommunion synes de fleste der ikke rigtig er noget ved; der mangler noget, siger de. Messen er for disse Børn en Fest og en Glæde.«

»Ja, det kan man ikke være i Tvivl om. Men hvad er det, som særlig gør, at de er saa glade for den?«

»At de her faar Lov til at tale til Gud i deres eget Sprog, i et Sprog, som de selv forstaar, — og saa at de selv faar Lov til at »være med«. Bede eller synge noget, som ikke direkte angaar det, der netop nu foregaar paa Alteret, det er ikke at være med, synes de.«

»Hvad gav Stødet til disse Børnemesser?«

»Det triste Syn ved Søndagsmessen af saa mange Børn, der slet ikke »var med«, men sad og hang og kedede sig — mere eller mindre artig.«

»Ja, det er sandelig et trist Syn. Og sært er det, at man ikke for længe siden har prøvet paa at finde et Hjælpemiddel! Gik det saa straks godt?«

»Ja, over al Forventning. Da det alt sammen blev gjort let og forstaaeligt for de smaa, blev Messen virkelig den Fest og Glæde for dem, som man havde Ret til at vente. Messens Mysterium fattede de med hele det barnlige Sinds Modtagelighed for det overnaturlige; Guds Rige er jo deres. Men Sproget skulde forenkles, Tanker og Former afstemmes efter den barnlige Fatteevne.«

»Men det er da kun i Skolen,

der er Børnemesse? Burde der ikke være en Søndagsmesse for Børn?«

»Jo, det var jo det ideelle, og det har man i andre Lande; men det er vanskeligt her, hvor der er saa faa Præster. Alligevel har flere Sogne begyndt med en maanedlig Børnemesse.«

»Er Børnene saa lige saa glade for Messen i Kirken som for den i Skolen?«

»Om de er! En lille Pige, som havde været syg i en Uges Tid, erklærede, da hun kom i Skole igen: »Det var vel nok ærgerligt! Nu kom jeg ikke til Børnemesse paa Rygaard.«

»Den lille Messebog, De har her, er jo udmærket for de allermindste; men er den ikke lidt vel barnlig for de lidt større Børn?«

»Absolut ikke! Det er Børnene, der ikke er barnlige nok, desværre. Det er en Skavank ved vor Tids Børn: de er for tidligt »voksne«, ogsaa paa det religiøse Omraade. Og hvordan kan det ogsaa blive anderledes, naar de paa et Tidspunkt, da de knap nok kan læse, maa bruge et Sprog, som er beregnet for voksne — eller i alt Fald for større Børn. Det Sprog, der anvendes, naar der skal tales til Børn, er ellers altid nøje tilpasset efter Barnets Alder og Ordforraad, kun ikke, naar det drejer sig om Religion. Er det ikke helt galt?«

»Jo, selvfølgelig har De Ret! Det har jeg bare aldrig tænkt paa før, — og saadan gaar det naturligvis de fleste voksne! Derfor har det været saa længe, før der skete noget paa det Punkt. Men sig mig, Søster, her har De jo flest smaa Piger, — men hvad med Drengene? Kan de ogsaa benytte den lille Messebog? Er den ikke for — — »feminin«, om jeg saa maa sige?«

»Det var da et underligt Spørgsmaal! Hvorfor skulde Drengene paa det Omraade være anderledes end Piger? Vore Drengene har været de allermest begejstrede for Børnemesen og de første til at kunne bruge den i Søndagsmessen »helt alene.«

»Hvor længe skal Børnene saa bruge den lille Bog? Er de store Børn i femte Klasse allige-

vel ikke lidt overlegne overfor den?»

»Ja, hvis man pludselig vilde præsentere den for en elleveaars Dreng eller Pige, som hidtil havde benyttet de større Børns Messebog, vilde Barnet maaske nok komme med Indvendinger; men det vilde kun være, fordi dets Tankegang og Sprog var blevet forkvaklet af at være blevet presset ind i en Form, som det ikke var modent til. De, som mener, at Bogen er for barnlig, har næppe prøvet at bruge den — i Praksis.«

»Nej, det er naturligvis vanskeligt for voksne at bedømme en Bog for Børn, før de har set, hvordan Børnene selv reagerer overfor den. Men hvad saa, naar de smaa Børn bliver store?»

»Ja, saa maa de jo efterhaanden naa til at kunne benytte de rigtige Messebønner. Jeg siger udtrykkelig »efterhaanden«. Idealet var, at de fik endnu en egen Messebog, som en Overgang og Forberedelse til den store.«

»Hvordan har De saa tænkt Dem, den skulde være?»

»Som den store Messebog, men forkortet; forenklet med Hensyn til Sproget, men med de latinske Tekster, som anvendes i reciterede Messer og synges i Højmassen. Jeg tror, at hvis vi ikke i Skolerne *maalbevidst* arbejder paa at lære Børnene at være med i Messen, under hvilken Form den end fejres, da er det haabløst at vente den fælles aktive Deltagelse i Søndagsmessen, som ene kan give den det Værd og den Skønhed, som den bør have.«

»Tror De, der er Mulighed for at fremskaffe en saadan Messebog for større Børn, Søster?»

»Jeg haaber det!«

Skoleklokken ringer, og jeg tager Afsked med den elskværdige Søster og forlader Skolen efter at have hørt og set noget, der er rigt paa Forjættelser for vort Lands katolske Fremtid. Thi Børnemesserne vil, saafremt man, som Søsteren sagde, anvender dem *maalbevidst*, komme til at sætte deres Præg, ikke blot paa de næste Generationers Søndagsmesse, men paa hele deres Liv.

e. d.

De katolske Sygeplejerskers Heldagsstævne hos Liobasøstrene

Det er nødvendigt for os Katolikker at komme sammen for at lære af hinanden, og derved styrkes til den daglige Kamp mod det i os selv og i Verden, som ikke søger Gud. Tilslutningen til D. k. S. F.s Stævne viste, at mange forstaa dette. Den hellige Messe om Morgenen, som *Biskoppen* læste, medens vi alle svarede, anslog Grundtonen for vor Stræben og vort Maal: sammen med Kristus at ofre alt, for at Gud maa forherliges i alt og for alle.

Kl. 11 talte *Pater Coenen*: »Hvad vil vi?» Det er ikke nok, at vi ved, hvad *Gud* vil, vi skal ogsaa ville det. Hver af os maa medvirke i Kirkens tredobbelte Embede, Præste-, Lære- og Hyrdeembedet, paa den Plads vi er sat; alle Cellerne maa virke, for at hele Legemet kan leve.

Det næste Foredrag var først sat til Kl. 16,30, for at man kunde stifte Bekendtskaber og udveksle nyt. Under Middagen blev der læst Hilsener op, og Dagens smukkeste fik vi fra *Pater Jan Ballin*, *Esbjerg*, der kender vor Stand og ved, hvor stor en Sygeplejerskes Indflydelse kan være. *Pateren* ønskede os altid at bruge den til Guds større Ære. Ved Totiden var der musikalsk Underholdning af Sygeplejerskerne *Frkn. Larsen*, *Wisnevka* og *Bredholt*, samt den unge Mediciner *Siebert Pedersen*.

Af *Pastor Geertz-Hansen* havde vi ventet et nationalt Foredrag, men *Pastoren* havde denne Gang andet paa Hjerte: Tidens komplette Mangel paa Moral: »Jeg er endnu ung, driver selv Friluftssport, og har med Sorg set, paa hvilket lavt Niveau Moralen staar i Danmark. Man er gaaet saa vidt, at man har mistet Sansen for de Ting, De, som Katolik, har lært det, som Sygeplejerske har De erfaret, hvor galt det kan gaa, og har Chance som faa til at belære ved Eksempel og Ord. Ret den Ting, før kan Danmark ikke genopbygges!«

Nu var Ordet frit og mange Hilsener blev bragt. *Frk. Rasmussen* bød *Biskoppen* velkommen, *Grevinde Scheel* talte, *Frk. Hess* fra Aarhus bragte Hilsener derfra, og en Lampe, som skulde tændes til Møderne for at minde om de Fraværende. Overlæge *Søndergaard* mindede os om vort store Forbilledet *Skt. Elisabeth* af *Thyringen*, der saa langt forud for sin Tid arbej-

Nogle af de Søstre, der gæstede Stævnet

dede socialt. *Dr. Wanscher* talte dejligt levende om de to Krav: *Katolsk* og *Sygeplejerske*. »Man tror alt muligt rædsomt om Katolikker, yd De et altid omhyggeligt og dygtigt udført Arbejde, det prædiker bedre end Ord.«

Det sidste Foredrag var »Småbørn i Storbyen«. *Dr. med. Kjer Petersen* kender sine Børn og elsker dem, og fik os til at forstaa, hvor svært det kan være at være Barn i en Storby, og hvor Kærlighed og Sammenhold kan føre en Kamp for at give Børnene Sundhed og Naturligglæde ved et aarligt Landophold. Maalet er endnu langt fra naaet.

Vi sluttede i Kirken, hvor *Biskoppen* gav os den sakramentale Velsignelse. Der bad vi for første Gang vor nye Bøn: At blive rigtige Sygeplejersker, Menneskene til Velsignelse og Gud til Ære.

Dagen var en stor Opmuntring. Den viste Sammenhold og Interesse for vor Sag. Uden Støtte fra Ordenssøstrene, der repræsenteredes af 7 Ordenshuse, havde det ikke været muligt at holde Stævnet, og de mange Præster, Søstre og Læger, der Dagen igennem besøgte Stævnet, er en uvurderlig Kilde til aandelig Fremgang for vort Forbund, og for hver enkelt af os.

Deltager.

Å Esbern Snares skønne gamle Kirke

Naar man i de søde, gamle Dage — indtil Aarhus-Kalundborg Overfarten indstillede — kom sejlede til Kalundborg, var Esbern Snares ældgamle, femlaarnde Vor Frue Kirke noget af det første, man fik Øje paa Paa et af Kalundborgs højest Punkter, i den modsatte Retning, ad Rejsnæs-Kanten til, ligger idag — ogsaa synligt fra Indsejlingen — den ny katolske Mariæ Kirke, med sine høje, slanke, ravfarvede Vinduer. Montfortanerpatriene har rejst den smukke Bygning, der indviedes paa Marias Navnefest i 1937 — 25 Aar efter, at Præsterne fra Slagelse begyndte at læse Messe i Kalundborg. Kirken og Præsteboligen er opført efter Tegning af den kendte København-Arkitekt Gundelach-Petersen, og i det skønne, lyse Rum med de høje Vinduer er det moderne Linier og moderne Smag, der dominerer; de groft pudrede Vægge har en blød, solmøttet Tone og Skraaflagets Bjælkeloft er malet i varme terrakotta og brune Farver.

I Anledning af Indvielsen

Sankt Maria Kirke KALUNDBORG

skrev »Kalundborg Dagblad« bl. a.: »Højt oppe paa Lundebacken knejser den ny katolske Kirke. Vil den være Symbolet paa, at den katolske Tro nu efter 400 Aars Forløb paany vinder Fremgang i Kalundborg? Den danske Kirke er inde i en Brydningstid, men skal det blive Katolicismen, der brin-

Å Den ny Sankt Mariæ Kirke i Kalundborg

ger Fornylelsen og giver Menneskene den Fred i Sindet, som saa mange søger eller? Derom skal vi ikke spaa, men en Kendsgerning, som er værd at lægge Mærke til, er, at den katolske Kirke i Kalundborg er den 32. Kirke, som Biskop Brems har indviet i Danmark i de 15 Aar, han har været den danske katolske Menigheds Overhoved.

Den 2. September 1937 slukkede en Præmonsstratenserpræst, Johannes Bugenbagen fra Pommern, Evighedslampen i Danmark. Nøjagtig 400 Aar senere, næsten paa samme Dag, tændte en anden Præmonsstratenser, Biskop Brems, Evighedslampen i Kalundborg.

Fotos:
Back, Ringsted

Å Interiør fra den smukke ny katolske Kirke

Den ny Kirke er i moderne Stil udvendig smuk og vinding. En virksomhedsfuld Anvendelse af sjældne Træ giver Hoveddaller og Kommuniplank et særligt Præg, og Korets Ovenlystør de store Palisandertræs Krucifiks til at bde stærkt frem. Ogsaa det lille Alter, Jesuljerle-Altaret, er smukt Træskærarbejde og skyldes saavel som Krucifikset Billedgrægeren Windfeld-Schmid i Glostrup. Saa Kunstner er tillige Mester for det over Kirks Indgangsdør anbragte symbolske Gæstebud, der gennem en Mangfoldighed af Billeder leder Tanken hen paa gennemgribende Løb i Biblens og Menneskehedens Historien store Madonnaskikkelser »Vor Frue af Røms« over Indgangen er en Gave til Kirken og er udført af en ukendt Kunstner i Skitzwald efter et Boticellis skønne Madonna Figur. Figuren kom til Kalundborg i 1898 opstillede i en Grotte nogle faa Meter uden for Quisisanæs høje Strandskrænt — hvis Top den ny Kirke nu knejser.

Å Udsigt ind mod Kalundborg: Paa Højen l. v. Sct. Mariæ Kirke — yderst l. h. Kalundborg gamle Kirke

Ungdomstævnet Søndag den 30. August 1942

»Ryggaard«, Bernstorfsvej 54

- Kl. 9,30: Vi bejser vor Flog (Velkomst og Flagsang).
Umiddelbart derefter gaar vi til Messe sammen: vi kommunicerer sammen. Stille Messe med recileret Kyrie, Gloria, Credo, Agnus Dei og Confiteor. — Prædiken af Pater G. Hegnum S. J.
- Kl. 11,00: Frokostpause
Kl. 13,00: Vi lytter sammen.
»Hvilken Indsats venter man af dansk, katolsk Ungdom for vor Land og vor Kirke« — Tolere: Pater L. Brunardi C.S.S.R.; Hr. Kaptajn E. Wissum; cand. polit. Frøken Tone Rasmussen.
- Kl. 14,00: Vi hygger os sammen.
»Lejlsølle med Fællessange og Optreden
- Kl. 15,15: Kaffe-pause.
Kl. 16,00: Vi mæder os sammen. (Lege og Konkurrence).
Kl. 17,30: Vi snakker sammen.
»Hvad vil jeg gøre, og hvad vil jeg opfordre mine Kammerater til at gøre for Land og Kirke»
- Kl. 18,45: Afensmød.
Kl. 19,30: Vi iser Fløgel (Flagsang).
Straks derefter gaar vi sammen til Sakramentsandagt i Kirken; vi beder og synger sammen. Tale af Hs. Excellence Biskoppen.

Komiténs Adresse: Hr. Albert Strøyer, Nansensgade 90, K. Foreningslister bedes medbragt til Stævnet.

I Lighed med tidligere Aar vil man paa Stævnet kunne købe Kaffe, Brød, Øl, Citronvand og Smørbrød. Ønskes Smørbrødet til Frokost-pauser, maa det bestilles for Messen.

MEÐBRING D. K. K. F.'s SANGBOG.
(Sangbogen kan købes paa Stævnet).

SOLDAT VIL JEG VÆRE

SANKT ALOISIUS

21. Juli

1. Aloisius drager i Leding

Det var en dejlig Foraarsmorgen nede i Norditalien for 300 Aar siden.

Den hvide Foraarssol kastede sit Sølvskær over Gardasøens blaa Spejl og strøede Glimmer paa de hvidklædte Bjergtoppe.

I den lille By Castiglione havde der været Røre fra den tidlige Morgenstund; der var mange Folk paa Gaderne og megen Snak paa Trapper og Gadehjørner. Det var øjensynligt, at der var noget paa Færde.

Henne paa Torvet, omkring Byens Brønd, stod Koner og Piger i smaa Klynger og ventede paa, at det blev deres Tur til at faa deres Vandkrukke fyldt med det klare, friske Brøndvand. Men det lod forresten ikke til at have nogen Hast — der var altid nok at snakke om og altid Nyt at spørge, i Dag mere end sædvanlig.

Det var nemlig i denne selvsamme Morgenstund, at Don Ferrante, Markgreven af Castiglione, skulde drage i Leding med de Soldater, som han det sidste Aars Tid havde faaet hvervet fra By og fra Land. Ikke fordi det var noget sjældent Syn at se Borgherren fra Castiglione i Spidsen for sine Soldater; men det var dog altid en Begivenhed i den lille By — man havde jo gerne Slægt og Venner med, som skulde have en sidste Hilsen med paa Vejen.

»Det er ligegodt Synd for den naadige Frue, at hun nu igen skal sidde alene tilbage,« sagde en af Pigerne og saa op til den mørke Borg, hvis Mure og Vagtaarne ragede højt op over Byens lave Huse og snævre Gader. »Men saadan er det at være gift med en Soldat som Don Ferrante. Han kan jo ikke høre om Krig, uden at han maa være med.«

»Naa, de deroppe har det nu da ikke værre end os andre,« sagde en yngre Kone, som stod og vuggede et skrigende Spædbarn paa sine Arme. »Det er nu tredje Gang, min Antonio lader mig sidde tilbage med Børnene og alt Vrøvlet. Han havde dog saa bestemt lovet mig, at nu skulde det være Slut med Soldaterlivet. Men saa snart Markgreven vinker bare med sin Lillefinger, saa er han der igen og glemmer alle Løfter — —«

»Saa, saa,« afbrød Pigen, »se nu ikke saa sort paa Tingene. Naar din Antonio kommer hjem igen med Sold og med Ære, saa glemmer du dine Sorger og er stolt af din Mand. Og denne Gang skal Madonna og alle Helgen nok passe paa ham, for du ved da nok, at det er en Slags »hellig Krig« denne her, det er de vantro Muselmænd i Afrika, det gælder.«

»Ja, og vi skal slaas sammen med Spanierne,« indskød en ung Knøs, meget stolt over at vide Besked. »Vi møder med 3000 Mand, som skal samles i Casale Maggiora; der skal de holde Øvelser i nogen Tid, før de tager over til Afrika. Jo, jo, Kongen af Spanien ved nok, hvad han gør, naar han inviterer vores Markgreve med paa det Eventyr. Taprere Ridder finder han ikke i sit eget Land.«

»Nej, det er saamænd sandt,« kom det ivrigt fra den unge Pige, »og vores lille Prins Aloisius slægter sin Far paa, siger man. Har I hørt, at Markgreven vil have ham med til Lejren, for at han tidligt kan værne sig til Soldaterlivet?«

»Er du tosset, Pige!« sagde Knøsen med en overlegen Mine. »Drengen er kun seks Aar! Han er jo lige kommet ud af Svøbet!«

»Aa, du skal nu ikke se saa foragteligt paa mig,« lød Pigens rappe Svar, »for det kunde jo være, jeg vidste bedre Besked. Jeg har, nemlig, en Veninde, som er Stuepige paa Slottet, og det er hende, som har sagt mig det — at du ved det!«

»Taler I om vores lille Prins?« spurgte en ældre Kone, og satte sin fyldte Vandkrukke ned ved Siden af sig. »Ja, der er Krummer i den Dreng, det kan I tro! Det siger min Svoger altid, og han har været Køgemester deroppe i tyve Aar. Aloisius kommer til at ligne sin Far, siger han; i alt Fald bliver han til noget stort. Saadan en Vilje, som den Dreng har! Og saa er han saa klog som en voksen Mand.«

Nu lød der Hornsignaler oppe fra Borgen. Alle saa i den Retning, og faa Minutter efter hørtes Lyden af Hovslag i den lange snævre Gade, som gik fra Borgen ned til Torvet. Endelig kom de til Syne, de 2—300 Mand, som var hvervet i Castiglione og nærmeste Omegn.

Det var et prægtigt Syn, da Soldaterne drejede ind paa Torvet, og Solen skinnede paa de mange brogede Kapper og fik de blanke Hjelme til at lyne, saa det ligefrem skar i Øjnene.

I Spidsen red, i staaiblaat Kyrads og med vajende Fjerbusk, Don Ferrante Gonzaga, Markgreve af Castiglione og Fyrste i det hellige romerske Rige. Lige efter ham kom hans lille Søn, Aloisius, siddende foran en kraftig Soldat, som godmodigt lod Tømmen gaa gennem Drengens Hænder.

Den lille Dreng var klædt nøjagtigt som sin Far. Med Hjelm paa Hovedet og Sabel ved Siden sad han der nok saa strunk og straalende lykkelig over, at han nu endelig var blevet det, han altid havde villet være: Soldat ligesom Far! Med begge Hænder holdt han fast i Tøjlen og drømte, at det var ham alene, som styrede den vælige Ganger!

Det varede kun nogle faa Minutter, saa var den brogede Skare ude af Syne. En sidste Gang blev der viftet og raabt Farvel — saa gik enhver til sin daglige Dont. Men den almindelige Mening var, at

den lille Fyrst Aloisius maatte man bestemt vente sig meget af. Han havde med eet Slag vundet alles Hjerter.

Don Ferrante var stolt af sin lille Søn. Han skulde nok engang blive en tapper Soldat, mente han, og en god Fyrste for sit Folk. Aloisius var ældste Søn, Arving til Castiglione og mange andre Byer, derfor maatte han opdrages til at blive en stærk og klog og modig Drengh.

I Lejren ved Casale Maggiore blev Aloisius snart Ven med Soldaterne. Hans Far gjorde ham til Befalingsmand for en Deling Fodfolk og lod ham med sit lille Spyd paa Skulderen marchere foran dem ud til Øvelsespladsen, hvor han exercerede sammen med dem.

I Fritiden sad han hos dem i Teltene og hørte dem fortælle Historier fra Soldaterlivet; eller de lærte ham at bruge et Gevær og gav ham engang imellem

en lille Smule Krudt at lege med; det lagde han under en Jordklump, og naar han satte Ild til »Minnen«, sprængtes Jordklumpen til stor Fornøjelse for den lille Artillerist. De viste ham ogsaa, hvordan man ladede og affyrede en Kanon. Aloisius var i den syvende Himmel! Han vilde forfærdelig gerne fyre en saadan Kanon af, men det fik han nu ikke Lov til. Han var for lille, sagde Soldaterne, det kunde nemt gaa galt.

Jo, Aloisius lærte mange Ting i Lejren, og han vilde absolut være med til alt, hvad der foregik. For det var jo dog ikke bare for Løjer, at hans Far havde taget ham med til Løjren! Han skulde for Alvor være Soldat — og var det allerede, syntes han. Derfor ærgrede det ham dobbelt, at Soldaterne ikke vilde lade ham prøve at affyre en Kanon. Det var noget Snak, at han var for lille. Han vidste dog selv meget bedre, at han var stor nok!

Vore Spejdere

»Ikke alle brogede Koer er Præstens«.

Jeg ved ikke, hvor dette Udtryk stammer fra, men det faldt mig ind, da jeg havde foresat mig at fortælle Dem lidt om det nye Divisionsmærke for Spejderne og Ulvene i Hertug Knuds Division. — De har sikkert forlængst bemærket, at vore Spejdere i København og Roskilde bærer grønne Tørklæder, og De har maaske troet, at denne Tørklædefarve var reserveret de katolske Spejdere. De vidste maaske tilfældigvis, at de andre Tørklædefarver (blaa, vinrøde, ternede, sorte etc. etc.) jo netop var Tegnene paa en bestemt Division, og saa kunde De jo heller ikke andet end tro, at den grønne Farve var Hertug Knuds Divisions. Saaledes er det imidlertid ikke. Vi har den grønne Farve sammen med flere andre Divisioner, og vi har derfor i mange Aar søgt at finde et passende specielt Mærke, der kunde kendetegne, at de paagældende Spejdere og Ulve hørte til Hertug Knuds Division. Efter mange Genvordigheder er Mærket nu endelig kommet. Det skal bæres paa højre Brystlomme, og det ser saaledes ud:

Bundfarven er grøn, den takkede Ring hvid (sølvfarvet), medens Korset og Bogstaverne er gule (gyldne). De ser nemt Pavefarverne (hvidt og gult) med Divisionens Farve (grøn) som Baggrund.

Tegningen er udført af en af Divisionens tidligere Spejdere, og Idéen er taget efter de franske Spejders Metalrosenkrans; — ikke sandt, nu forstaar De bedre de 10 Takker. — Bogstaverne H. K. D.

betyder — som hvert Barn ved — Hertug Knuds Division.

I Løbet af de første Maanederefter Ferien vil Mærket blive indført i alle Divisionens Troppes og Flokke.

Nyt fra »de hvide Byer«.

Telefonen har ringet et Par Gange. — Først var det fra Roskilde, hvor man vilde gøre opmærksom paa, at der i sidste Spejderartikel ikke stod noget om Roskilde-Spej-

dernes Sommerlejr. — Det er rigtigt. Sankt Laurentii Troppes og Flok har haft Sommerlejr ved Roskilde-fjorden i Nærheden af Østskov.

Saa var II Absalon i Telefonen fra Præstø og meldte i Telegramstil: »Kærren er brudt sammen, hjemsendes pr. Bane, Turen over Møen annulleres, tager direkte til Vordingborg og derfra til Vaalse Vesterskov, Humøret er fortsat højt«.

Det var der jo ikke noget at gøre ved, og — som Troppesførerens senere sagde — saa har vi da heldigvis Møen til Gode til en anden god Gang.

Ny Overskrift — hvorfor det?

Jo. Vi har indbudt alle katolske Troppes og Flokke uanset Division (Troppene udenfor København — Roskilde er nemlig tilsluttet de stedlige Divisioner og ikke H. K. D.) og uanset om det er Pige- eller Drengespejdere til at yde Bidrag til disse Artikler. Ganske vist har vi indtil nu kun hørt fra vore Spejderkammerater i Aalborg — Sankt Thøgers Troppes, — men det kan jo være, at vore øvrige Venner udenfor H. K. D. holder Sommerferie. Vi haaber i hvert Fald, at de ogsaa vil være med, saaledes at den nye Overskrift »VORE SPEJDERE« virkelig dækker alle vore katolske Spejdere i Danmark.

DC

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Lighbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Liturgisk Kalender

Aug.:

16. S. *) 12. Søndag e. Pinse. — St. Joachim, Jomfru Marias Fader. — I Dag fejres:
(hvid) Marias Optagelse i Himlen (1044); 2. Bøn: St. Joachim (1048), 3. Bøn: Søndagen (695); sidste Evangelium: Søndagens (696).
17. M. St. Hyacinthus (1049); 2. (hvid) Marias Optagelses Oktav (1044), 3. St. Laurentii Oktavdag (1049), 4. Om tørt Vejr ([125])**).
18. Ti. 12. Søndags Messe (694) (grøn) uden Gloria og Credo; 2. Oktaven (1044), 3. St. Agapitus (1050), 4. Om tørt Vejr; Præfation (522). — Eller:
(hvid) 4. Dag i Oktaven (1044); 2. Søndagen (695), 3. St. Agapitus (1050), 4. Om tørt Vejr ([125]).
19. O. St. Johannes Eudes, Beken- (hvid) der***); 2. Oktaven (1044), 3. Om tørt Vejr; Præfation (522).
20. T. St. Bernhard (1050); 2. Ok- (hvid) taven (1044), 3. Om tørt Vejr ([125]); Præfation (522).
21. F. St. Johanne Francisca Fre- (hvid) miot af Chantal (1051); 2. Oktaven (1044), 3. Om tørt Vejr; Præf. (522).
22. L. Vigilie til St. Bartholomæi (violet) Fest ([1]); 2. Oktavdagen (1044), 3. St. Timotheus, St. Hippolyt og St. Symphorian (1052), 4. Om tørt Vejr; Præf. (522). — Eller:
(hvid) Oktavdag (1044); 2. Vigi-

Fortsættes nederst næste Spalte

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sam- mensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (an- svarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Cen- tral 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Berg træffes ikke i August Maaned.

Anden Del af Fadervor XXXI

Syvende Bøns Indhold

FØRSTE ARTIKEL

1. Naar vi, der tror paa Kristus, og som ser i ham vor højeste Lærer, beder Gud Fader om at frelse os fra det onde, *saa ønsker vi dermed ikke, at vi her paa Jorden overhovedet ikke skal have noget at lide*. Der findes jo saa meget, som man i Almindelighed kalder et Onde eller en Ulykke, men som i Virkeligheden er meget gavnligt for dem, der maa gennemgaa den Slags. Vi har et godt Eksempel paa det i 2. Korinterbrev. Skt. Paulus skriver (12, 7—9) om sig selv, at der var givet ham en Brod i hans Kød, en af Satans Engle, der skulde slaa ham i Ansigtet. Tre Gange bad Apostlen Herren om at blive befriet for denne

lien ([2]), 3. St. Timotheus o. a. (1052), 4. Om tørt Vejr; sidste Evang.: Vigiliens ([3]).

23. S. 13. Søndag e. Pinse (699).

*) Søndag d. 16. Aug. afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen (den danske katolske Kirkesag).

**) Fra den 17. Aug. bedes som Oratio imperata (en af Biskoppen paabudt Bøn) Bønnen om tørt Vejr ([125]).

***) St. Johannes Eudes har Messen Os justi ([46]) undtagen:

Kirkebøn: Gud, du som paa underfuld Vis har opflammet din salige Bekender Johannes til at fremme den rette Dyrkelse af Jesu og Mariæ helligste Hjerner og ved ham har villet samle nye Samfund i din Kirke, forund os, beder vi dig, at vi, som ærer hans fromme Fortjenester, ogsaa maa belæres ved hans Dyders Eksempel. Ved samme vor Herre.

onde Aand. Men Herren svarede nej: »Min Naade er dig nok, for netop i Svaghed udfolder min Kraft sig til Fuldkommenhed.« For rigtigt at kunne forstaa disse Ord bør man erindre, at Paulus for sin Højmodigheds og Ivers Skyld var blevet hævet op over Skyernes og Stjernernes Himmel til den tredje Himmel eller Guds Bolig og de salige Aanders Paradis. Enestaaende stor var denne Udmærkelse. Men som en Slags Modvægt har Apostlen faaet en svær legemlig Lidelse, der skal beskytte ham mod at blive hovmodig eller indbildsk. De Smertes, han til Stadhed føler, er som en Brod eller Torn i hans Kød. Da de hindrer ham i hans apostoliske Arbejde, beder han sig fri for dem. Men Gud vil bruge dette Middel til at sikre ham mod aandelige Tab og skaffe ham nye værdifulde Gaver, nemlig dyb Indsigt i den menneskelige Almagt, inderlig Bøn til Gud i Nøden, en Tillid til Herrens Hjælp og Førelse, der fortjener evig Løn i Himlen, og endelig Kraft fra oven til at bære Korset.

Den Slags Oplevelser og Erfaringer fremkalder den største Glæde hos dem, der har forstaaet Meningen med Livets Tilskikkelser. De er langt fra at hede om Befrielse fra Onder af denne Art, tværtimod roser de sig af Trængsler, fordi de ved, at Trængsler virker Udholdenhed og Prøvedhed og det Haab, som ikke beskæmmer (slg. Ro. 5, 3—5). Af den Grund maa det være indlysende, at vor Frelser kun vil lære os at bønfalde Gud om

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Mønighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

Fritagelse for saadanne Onder, som ingen Gavn gør, ikke for dem, der har de heldigste Virkninger for os.

2. Staar det saaledes een Gang for alle fast, at vi hos Gud kun søger Beskyttelse mod det virkelig skadelige, har vi iøvrigt Lov til at tænke paa baade Synd og farlige Fristelser; indre og ydre Hjem søgelser; vi kan bede om at blive bevaret for Frost og Vandskade; Ildebrand og Lynnedslag; Haglvejr og Misvækst; Dyr tid, Oprør og Krig; Sygdom og Udplyndring; Frihedstab og Landsforvisning; Forræderi og Forfølgelse; ogsaa alt, hvad der giver Anledning til Forbrydelser og Skændselsgerninger, kort sagt: vi kan bede om Bevarelse for alt det, der plejer at pine os og tyngge paa os paa vor jordiske Pilgrimsfærd.

3. Det, vi har anført hidtil, er Ting, som alle anser for at være Onder. Men vi beder i Fadervor os ogsaa fri for endnu noget andet, nemlig Ting, som de fleste anser for Goder, saasom Rigdom, Ære, Sundhed, Kraft, ja selve Livet, i Tilfælde af at disse Goder skulde være til Skade og Ulykke for vor Sjæls Frelse. »Hvad gavner det et Menneske,« spørger vor Herre og Frelser, »hvis han vinder hele Verden, men maa bøde for det med sin Sjæl?« (Mt. 16, 26).

Endvidere beder vi Gud om, at vi ikke maa blive overrasket

af en uforberedt Død; at vi ikke paadrager os Guds Vrede og hjemfalder til de Straffe, som rammer de ugudelige i Verden. Vi beder ogsaa om ikke at maatte lide Skærsildens Kvaler. Naar det er en from og hellig Skik at bede for andre om, at de maa blive udfriet af Renselsesstedet, saa kan vi ogsaa ønske os selv Fritagelse for denne Straf. I det hele taget behøver vi kun at holde os til Kirkens Fortolkning af syvende Bøn i Fadervor. Baade i Messens Liturgi og i Allehelgens Litaniets udtaler Kirken sig om, hvordan »det onde« skal forstaas. »Frels os, beder vi dig, Herre, fra alle Onder, forbigangne, nærværende og tilkommende... Giv os naadig Fred i vore Dage, for at vi ved din Miskundheds Hjælp altid maa være fri for Synd og sikre for al Trængsel«, læser vi i Messens Kanon efter Pater noster.

4. Endnu et Ord om den Maade, hvorpaa Guds Godhed og Magt frelser os fra »det onde«. Det er nemlig meget oplysende og trøstefuldt at høre, hvad de hellige Bøger har derom. Herren er saa rig paa Midler til at hjælpe i Nøden, at han anvender forskellige Metoder.

Onder, som er forestaaende og derfor ikke mere end Trusler, afværger han. Saaledes læser vi om Patriarken Jakob, der af sine egne Sønner var bragt i Livsfare ved deres Grusomhed

mod Sikemiterne, at han undslap al Fare, fordi »en Guds Rædsel kom over Byerne rundt om, saa de ikke forfulgte Jakobs Sønner« (1. Mos. 35, 5).

Om dem, der er naaet hjem til deres evige Maal og i Himlens Paradis hersker sammen med Kristus, deres Frelser, ved vi, at intet Onde kan skade dem. Himlen kender kun ublandet Glæde. Paa dette Sted er Bønnen: »Frels os fra det onde« blevet bøn hørt til Fuldkommenhed.

Hos dem, der endnu befinder sig paa det jordiske Livs Korsvej, og som skal fortjene sig den tilkommende Herlighed ved at blive ligedannet med den lidende Frelser, vil Gud ikke fuldkommen Frihed for det onde, som vi saa, men han sparer dem for mangen en Ulykke, naar de beder derom. I de Tilfælde, hvor han ikke bøn hører, giver han gerne noget andet, nemlig stor Trøst trods alle Hjem søgelser og Genvordigheder, saa de lidende sander det Ord: »Da mit Hjerte var fyldt af ængstede Tanker, husvaleden din Trøst min Sjæl, o Gud« (Sl. 93, 19). Saaledes gik

**KLOSTER
TONIC**
-den danske Aperitif!

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Grundlagt 1812

FARVNING, KEMISK
TØJRENSNING OG VASK

CENTRAL 605
eller Filialerne

A/s HANNIBAL SANDER

C. Gerlach & Søn's Eftf.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

det i sin Tid den hellige Paulus, som udbrød i en Lovsang for Gud, fordi han trøstede ham saa paafaldende i al Trængsel (2. Kor. 1, 3—4).

Men allermost føler et Menne-ske, hvor Gud er os nær i vor Nød, naar Herren ligefrem gør *Udgerninger for at udfri os af Fare*. Jeg skal blot minde om Profeten Daniels tre Venner i Ildovnen og om ham selv, da han var i Løvekulen. I det Nye Testamente fortæller Lukas om Petri Befrielse ved en Engel fra Herren. Denne Hjælp kom paa en saa overraskende Maade, at Petrus selv mente, det var en

Drøm, og de mange, der var samlet i Bøn for Kirkens øverste Hyrde, troede, at Pigen, som meldte: »Petrus staar uden for Porten«, var fra Forstanden (Ap. G. 12).

Af den Grund er det, at de Skarer, som staar ved Guds Trone, med høj Røst raaber: »Frelsen er Guds, som sidder paa Tronen, og Lammets« (Joh. Aab. 7, 10), og de troende paa Jordan bliver ved at gentage Davids jublende Ord: »Herren er mit Lys og min Frelse, hvem skal jeg frygte? Herren er Værn for mit Liv, for hvem skal jeg rædes?« (Sl. 26, 2). F. K.

Skaren til, takket være Pius X's Dekret om tidligt begyndende og hyppig Altergang, saa Børnene allerede har en Række Forbilleder.

Jeg er mit gamle Kirkesamfund særdeles taknemmelig for al den Kristendom, det har bevaret i Arv fra Moderkirken, og føler mig særdeles tiltalt af, hvad Pastor Peter Schindler skriver i sin Bog om Robert Hugh Benson (nylig udkommet paa Pauluskredsens Forlag):

»R. H. B.s Syn paa Protestantismen var klart; han beklagede, at Protestantisme eksisterede, men maatte den endelig være til, foretrak han Højkirken for dens Fastholden af Troen paa det overnaturlige og paa Sakramenter — og Kvækerne for deres dybe indre Aandelighed; nærmest stod han dog den rent evangeliske Retning; »der er næsten intet af, hvad de hævder, vi andre behøver at benægte«, selv om de har bortkastet forfærdende meget af det urkristelige; »de lærer Folk at tro, at angre, at elske og at haabe... og det er de fire Hovedhjørnestene for Frelsen — og det er først, hvor de begynder at forkaste og at benægte, at de farer vild; i al deres positive Lære er de storartede — forlad dem ikke, før Du er moden til at komme over til alle Sjæles Moder, som kan skænke dig tusinde Gange rigere Naade, end de evangeliske drømmer om.«

Du kender mig godt nok til at vide, at jeg ikke plejer at fare frem mod Protestantismen — jeg er tværtimod saa glad for den Fordragelighed, der i vore Dage vises Konfessionerne imellem, men naar jeg skriver til dig, som jeg nu har gjort det, er det for at sige, at vi ogsaa kan tie for meget.

Hjertelig Hilsen.

Din hengivne Ven

Verner Stabehl.

Brev til en protestantisk Præst

Kære Ven!

Du skriver, du er taknemmelig for at modtage vort Ugeblad, fordi der deri er saa mange interessante Artikler, ogsaa om Forholdet til Folkekirken, men — ja, for saa kommer der et men, for du er ked af Tonen i Artiklen »En Italiener, der bandede« og mener, at det var godt, om Redaktøren fik at vide, at den Slags Artikler kan have en uheldig Virkning, naar de læses bl. a. af Folkekirkepræster.

Der er meget, vi kan være enige om, men mindst lige saa meget, vi ikke bliver enige om, før de protestantiske Samfund lærer, at der kun findes een sand Kirke: den »mater ecclesia«, som du siger, du kunde slaas med hver Søndag fra din Prædikestol, men saa smukt følger til: »men jeg er ikke interesseret i at saa Ondskab mod vor gamle Moderkirke« — nej, det kunde du aldrig bringe over dit gode Hjerte, og det er ogsaa en farlig Sag. Naar vi protesterer mod Reformatorernes Fremgangsmaade, er vi i vor gode Ret og har mange nulevende Protestanter paa vor Side, men naar Protestanter drager til Felts mod den katolske Kirke, er det oftest Uvidenhed, der staar bag ved — og med Rauchens 5 Bind paa din Boghylde, forfalder du ikke til slig Daarskab — rent bortset fra, at din Forstand er for god der-til, saa vel som dit Hjerte.

Naa, men det var altsaa særligt det, at Reformatorerne i sin Tid drog til Felts mod Guds Helgener, som Artiklens Forfatter talte om. Det er i hvert Fald ikke usandt, at de gjorde det, saa lidt som det, at Folket blev tvunget til at antage den nye Lære, der bl. a. forbød Helgendyrkelse.

Der findes *mange* dybt fromme Mennesker indenfor de protestantiske Kirkesamfund, Mennesker, der ved deres Eksempel og Forbøn gavner umaadeligt, men *Helgener* har kun den katolske Kirke frembragt. Mænd som Benedikt af Nursia, Frans af Assisi, Antonius af Padua, Aloysius af Gonzaga o. m. a. saa vel som de mange kvindelige Helgener, har intet protestantisk Samfund ejet; og det er taabeligt af en kristen Kirke at forbyde at ære dem paa den Maade, som den katolske Kirke gør det.

Jeg behøver ikke at fortælle dig, at vi ikke tilbøder Helgenerne, men beder til dem, beder dem bringe vor Sag frem for Gud. Millioner har erfaret, at de gør det. Vi opstiller Statuer af dem eller har Billeder af dem hængende og synes, at vi er dem nærmere, naar vi beder foran disse. Vi bringer dem Blomster for at vise dem Ære. Kirken mindes dem paa deres Festsdage. Og det er ikke blot voksne Helgener, der mindes og æres. Børnehelgener har man altid haft, og i vore Dage tager

---

Helsingør

Gevinster udtrukne ved St. Vincent Søstrenes Basar den 27. Juli:
50 Øre: Kaffestel 932, Sofapude 66, Dukke »Margrethe« 683, Broderet Thedug m. Servietter 1250, Skinke 959, Maleri 1714, Frugtskaal 62, Strikket Sengetæppe 1727, 5 hl Brændsel 1401.

25 Øre: Dukkenseng m. Dukke 993, Limonadestel 919, Askebæger 1020, Perlekrans 1492, Maleri 1987, Dameparaply 1697, Spejl 1391, 5 hl Brændsel 666.

Naar det bliver Lisbeths Tur!

Ind imellem —

rejser ligesaa syge hjem, som de kom?

Svaret kan afgøres i eet Ord, siger en dansk Præst, som for et Par Aar siden besøgte Valfartsstedet.

»Penitence« staar der med store Bogstaver paa et Alter, der er rejst til Ære for den hellige Bernadotte paa selve den Plads, hvor de Syge velsignes. Penitence — Bod, Sonebod. Det var det Budskab, som Maria havde til Menneskene gennem Bernadotte: »Sig til Menneskene, at de skal bede for Synderne og gøre Bod!«

Det er det, alle skal lære i Lourdes, de sunde og de syge. De faa Helbredelser, der sker, skal være et stadig fornyet Bevis for Aabenbaringens overnaturlige Karakter.

Er det saa mærkeligt, sluttede den hjemvendte Lourdes-Farer, at Maria opfordrer os til at tage Kampen op mod Synden? Hun har flere Gange vist sig for os i vor Tid, og hver Gang med det samme Budskab: Bøn og Bod for Synderne!

Paa det franske Valfartssted *La Salette* saa Børnene hende endog græde med Hænderne for Øjnene, og da de spurgte hende: »Hvorfor græder du?«, svarede hun: »Over Synderne!«

Endnu 3 Uger

er der til Datoen for Basaren i Stenogsgade den 5. og 6. September, og som gælder *Sct. Knud Lavards Kirke* i Lyngby.

Sagen har været vist os megen Velvilje, for hvilken vi er taknemlige; men vi maa maaske endnu denne Gang appellere til vore Venner om at støtte Basaren. Vi modtager stadigt med Tak Bidrag og Gaver, og disse kan foruden til de i forrige Nummer nævnte Adresser naturligvis ogsaa afleveres eller sendes til *Sct. Andreas Præstegaard, Kollegievej 2, Charlottenlund. Tlf. Ordrup 422.*

Vi kan nævne, at Basaren vil være aaben Lørdag den 5. September Kl. 15—21, og om Søndagen (d. 6. September) fra Kl. 11 Fmd.

Ved Kirkerne vil der i de kommende Søndage blive solgt Lodsedler à 25 Øre, og Lotteriet indeholder mange værdifulde Gevinster. — Køb Lodsedler allerede paa Søndag!

Lisbeth bliver alle Tidens Værtinde, naar hun engang naar saa vidt. I Øjeblikket er hun bare en ranglet Lemmedasker paa fjorten. Men jeg ser alle de Egenskaber i Svøb hos hende, som hører med til den ideelle Værtinde —

Hun er saa usnobbet. Hun snakker lige unysgerrigt interesseret med alle Slags Mennesker. Hun kan ikke fordrage, at nogen i en Kreds føler sig udenfor, og det er ingen Betingelse for hendes Opplagthed, at hun selv er Midtpunktet. Skønt hendes Tilstedeværelse anses for en Gevinst, fordi der altid er mere Liv i Kludene der, hvor hun er, end der, hvor hun mangler, ser man hende sjældent følges hjem fra Skole med Klassens smarteste eller opvaktteste Afdeling. Jeg plejer at komme forbi, naar hun kommer slentrende over Torvet med Armen om Skulderen paa den generteste af alle generte, Birte-Marie med de lange, stive Fletninger, som yderligere gør hende forskellig fra alle andre Pigebørn i denne de løse Krøllers Tidsalder. Ikke, at Birte-Marie faar den store Ære at følges med Lisbeth. Men Lisbeth spørger hende ydmygt ud om, hvad hun synes om dit og dat, og lytter til hendes Raad. Og tager jeg fejl, naar jeg synes, at Birte-Marie har faaet ligesom mere Stivelse i Ryggen og Selvtillid i Blikket i de Maaneder, jeg har set dem sammen?

Lisbeth har Sansen for det Improviserede. Hun ser Charmen i, naar der sker uberegnede Uheld og udnytter dem, saa de bliver en Fordel. Forleden kom hun straalende hjem fra en Week-end-Tur med et Par Veninder og erklærede, at det havde været alle Tidens bedste Tur — paa Grund af den endeløse Regn undervejs! Regnen havde helt forskubbet Programmet, og de havde truffet en Masse morsomme Mennesker rundtom, hvor de havde været inde og staa i Læ. Der var sagt de utænkeligste Vittigheder om Regn, og et Sted i en Gaard

var det blevet til Kaffe med Lagkage til dem alle tre, og Tørring opad Komfuret, etc. etc.

*

Lisbeth er i Besiddelse af den helt usandsynlige Uegennytte — den glade, De ved, som former sig saadan, at det altid ser ud, som om hun, der gør Tjenesterne, er henrykt og taknemlig for, at Omgivelserne vil give hende Chancen. Der er altid rart i Stuen, hvor den Slags Mennesker er.

Lisbeth har et — efter sine fjorten Aar — usandsynlig stort Syn paa Tingene. Hun respekterer, at andre mener og tænker anderledes om en Ting eller Bekendt end hun selv, hun forlanger ikke, at de alle skal være udstyret med de samme Vaner og Forestillinger, Sympatier og Antipatier. Hun bliver aldrig nogen Spidsborger.

*

Lisbeth forstaar sig paa at hygge. Hun elsker at trylle Skønhed og Farver frem omkring sig, hendes lille nødtørftige Lofts-Hummer af et Værelse er med de billigste Midler og den mest blomstrende Opfindsomhed gjort til den dejligste Hule, hvor der altid foregaar spændende Ting og brygges nye Idéer sammen og laves Sammensværgelser med mangfoldige Formaal — nogle haabløst uigennemførlige, nogle antagelige, nogle undertiden fremragende.

Aah, jeg glæder mig, til Lisbeth bliver Værtinde engang — hvilken Værtinde!

De ikke-helbredte i Lourdes

Naar der tales om Lourdes og de mirakuløse Helbredelser der, er det almindeligt at indvende fra ikke-katolsk Side:

Men hvorfor bliver saa faa helbredet i Forhold til de mange, der

GUDSTJENESTELISTE

SØNDAGSMESSE

København

<i>Sct. Ansgars Kirke</i> (Bredgade 64) ..	8; 10
<i>Jesu Hjerter Kirke</i> (Stenosgade 4) ..	6; 7; 7½; 8½; 10; 11½
<i>Sakramentskirken</i> (Nørrebro. 27)	8; 10
<i>Sct. Mariæ Kirke</i> (Jens Jessensv. 7)	8; 10
<i>Sct. Andreas Kirke</i> (Ordrup)	7; 8; 10
<i>Sct. Therese Kirke</i> (Bernstørfvej 54)	8½; 11
<i>Sct. Annæ Kirke</i> (Sundby)	6; 8½; 10
<i>Sct. Antoni Kirke</i> (Fr.sundsv. 225)	8; 10
<i>Sct. Nikolaj Kapel</i> (Strøbyvej 2, Hvidovre)	9½

Nordsjælland

<i>Helsingør</i> (Nygade 8)	8; 10
<i>Hillerød</i> (Gribsholm)	7½; 9½
<i>Hørsholm</i>	9¼
<i>Lyngby</i> (Knud Lavardsvej)	8¼; 9½

Øvrige Sjælland

<i>Gørlev</i> (ved Aagaard)	(1. Sønd. i Md.) 8 Komm.; 10 Messe
<i>Holbæk</i> (Kastanievej 17)	9 (Paa Hospitalet: 7)
<i>Holmegaards Glasværk</i>	(sidste Sønd. i Md.) 9
<i>Kalundborg</i> (Lundemarken 15) ...	(2. og 4. Sønd. i Md.) 10
<i>Køge</i> (Bjerggade 22)	8; 10¼
<i>Næstved</i> (Præstøvej)	8; 10 (2. Sønd. i Md. dog) 8; 9½; 10½
<i>Roskilde</i> (Frederiksborgvej 11) ...	6 (paa Hosp.); 8; 10
<i>Slagelse</i> (Frederiksgade 7)	8; 10
<i>Skelskør</i> (Banegaarden)	(3. Sønd. i Md.) 10
<i>Taastrup</i> (Køgevej)	7½; 10¼
<i>Vordingborg</i>	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10¼

Fyn

<i>Nyborg</i> (Vindingevej)	8 (dog ikke sidste Sønd. i Md.) og 10
<i>Svendborg</i> (Havnegade 1)	8; 10
<i>Rudkøbing</i> , Langeland (Brogade) ..	(26. Juli, 2., 16., 30. August) 10

Jylland

<i>Aabenraa</i> (Søndertorv)	5,40; 9,45
<i>Aalborg</i> (Kastetvej 1)	6; 8; 10
<i>Aarhus</i> (Ryesgade 26)	7; 8; 10
— (Sct. Josefs Hospital)	(Søndag d. 2. August fejres Sct. Ignatius' Fest)
<i>Ebeltoft</i> (»Pax«, Nørreport)	6
<i>Esbjerg</i> (Nørregade 61)	(20. September) 9,15
<i>Fredericia</i> (Sjællandsgade 50)	7; 10
<i>Haderslev</i> (Mariegade 8)	7; 9½
<i>Horsens</i> (Nørregade 19)	8; 10
<i>Kolding</i> (Kralundsgade)	7½; 10
<i>Odder</i> (Holsteinsgade 29)	7½; 9½
<i>Pindstrup</i> (Ringsø)	(2. og 4. Sønd. i Md.) Komm. 9¼; Messe 10¼
<i>Randers</i> (Thorsgade 22)	(1. og 3. Sønd. i Md.) 10
<i>Sønderborg</i> (Ringridervej 35)	(Juni, Juli) 7; 9 (August) 8; 10
<i>Tønder</i> (Statsseminariet)	10 (dog ikke 19/7 og 9/8)
<i>Ulstrup Mark</i> (Stenvad)	(2. Sønd. i Md.) 10
<i>Viborg</i>	(30. August) 10
	8; 10¼

Bornholm

<i>Aakirkeby</i> (Gregersgade 20)	10¼
<i>Rønne</i> (Østergade)	9½ (2. Sønd. i Md. dog) 8

St. Mariæ Kirke

Søndag d. 16. August: Kl. 8 stille Messe med Prædiken. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken, ingen Andagt.

St. Therese Kirke

Lørdag d. 15. August Kl. 9,30 Højmesse, Kl. 16,30 sakramental Velsignelse, derefter Procession i Parken.

Aarhus Opland

Søndag den 16. August:
Pindstrup Kl. 10.

Taastrup

Udtrukne Numre ved Sommerfesten i Taastrup Søndag d. 2. Aug.:
189, 350, 170, 153, 206, 331, 134, 375, 77, 172, 5.

Steno

Læs Pater Scherz' Pjece Nye Strejflys over Niels Steensens Liv. 173 Sider, Pris Kr. 1,00.

Ungdomsstævnet

paa Rygaard er den 30. Husk at købe Sangbogen forinden. Pris Kr. 1,00.

Husk

vi skaffer Dem al udenlandsk katolsk Litteratur, hurtigt og sikkert. Lad os sende Dem vore franske og tyske Kataloger.

Husk

vi har altid staaende paa Lager: Franske, tyske, engelske, italienske og polske Messebøger i forskellige Indbindinger. Endvidere: BREVIARIUM ROMANUM, DAS TAGZEITENBUCH, GRADUALE ROMANUM, KYRIALE, RITUALE ROMANUM, OFFICIUM PARVUM B. M. V. o. a.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Om at sige Gud Tak

„Og han kastede sig paa sit Ansigt for Jesu Fødder og takkede ham”

(LUK. 17. 16)

Disse Ord i Søndagens Evangelium minder om en Sag af stilsfærdig, men ogsaa dyb Interesse, Taknemlighedens Sag. Vi er glade for, at vi en Gang om Aaret ved Sommertid, da Jorden giver os saa mange Gaver, bliver opfordret paa saa smuk en Maade til at være taknemlige. Man forbløffes over den Kendsgerning, at Vor Herre næsten aldrig fik Tak. Vi læser ikke om, at St. Peter takkede ham, ej heller Maria Magdalena. Kun een eneste var velopdragen nok til at gøre det, og det var en Samaritan. Den Hellige Skrift fortæller ogsaa om en anden Mand, der takkede Gud, en af de afskyeligste og modbydeligste Skikkelser, der nogensinde er blevet aftegnet. Han takkede Gud, fordi han ikke var som andre Mennesker. Den Form for Tak kan undværes.

Vor Herre selv gav bestandig sin himmelske Fader Tak — et Eksempel, som blev oversat af alle andre end den stakkels Samaritan, der ikke blev saa henrykt over sin Helbredelse, at han glemte sine Manerer. Vor Herre takkede ved Brødets Brydelse og i den dybe Bøn, før han gik til sin Lidelse. Og da han skænkede os den største af alle Gaver, sig selv, sagde han ogsaa Tak. Det er Kendetegnet paa den fuldendte Opdragelse. Vi ubehøvlede, kejtede Mennesker, som gør vore Gerninger for at blive

takket, har ikke Begreb om, hvad gode Manerer vil sige. Vor Herre var saa fuldendt fintfølede, at han takkede, da han gav os sine Gaver. Nogle Mennesker gaar til den hellige Kommunion paa en saadan Maade, at de venter, Vor Herre skal takke dem! De har ikke lært bare Velopdragenhedens ABC.

Jeg vilde ønske, De kunde læse, hvad St. Thomas af Aquin skrev om Taknemligheden. Det er et vidunderligt Afsnit i hans store Værk. Han laaner fra saadanne hedenske Forfattere som Seneca og gør det med et Smil, og jeg er vis paa, at Seneca ogsaa smiler og tilgiver Laanet. Thomas er en af de faa, der kan analysere uden at ødelægge. Han tager en af Sjælens dybeste Følelser, Taknemlighedens sarte Blomst, og skiller den i dens Bestanddele — og den lever mere fuldendt end før. Idet han taknemligt laaner fra Seneca, siger han, at der er tre Trin i Taknemligheden: at erkende Gaven, at anerkende den og at gøre Gengæld.

1. At erkende Gaven. Her er det, vi snubler; vi véd ikke, hvilke Ting vi skal takke for. Nogle af os er tilbøjelige til at takke Gud for det gode, men ikke for det daarlige. Men fra Guds Hænder kom der aldrig noget daarlige. En virkelig taknemlig Sjæl takker Gud for alt; der er altid en Side ved Tingene, vi skylder

ham dyb Tak for. Jeg talte en Gang med et Menneske, der var ramt af en tung Lidelse; hun havde mistet Brugen af en af sine Sanser. Jeg antydede, at det maatte være en haard Prøvelse. Hun forstod mig ikke. Jeg gentog det, og saa sagde hun: »Nej; det er noget at ofre; det er meget lidt, men det er noget,« og saa lo hun glad. Jeg tror, der var Taarer i hendes Øjne, men jeg er ikke sikker paa det. I mit Hjerte kastede jeg mig til Jorden for denne store Sjæl. Hun havde i sin Storhed genfundet en Vending hos St. Paulus: »noget at ofre«. Jeg blev betaget, da jeg genkendte Ordene. Jeg prøvede at sige det til hende, men hun forstod det ikke. Jeg gentog det flere Gange, men hun fortsatte blot med at sige: »Jeg er kun glad, naar jeg har noget at ofre, og jeg er glædest, naar jeg føler det mest.« Det var Erkendelse af Gaven.

2. Det næste er at anerkende Gaven. I det aandelige Liv er taknemlige Ord blandt de faa Ord, der helliggør en Sjæl. Man kunde gøre Mennesker til store Helgener, hvis man kunde faa Ordene *Deo Gratias* ind i deres Tanker. Kunde de sige disse Ord Dagen igennem, var de faktisk Helgener. Jeg kender adskillige Mennesker, hvis vigtigste Evne er den, at de kan takke Gud for de mindst nærliggende Ting, saasom Smerter og Ulykker. De

siger Deo Gratias — maaske lidt plaget, men de faar sig selv til at sige det. Jeg er paa Hospita-lerne altid blevet slaaet af, hvor ofte Mennesker lider mere med dem i de andre Senge end med sig selv.

Kender De den smukke Hi-storie om St. Patrick, der bad Kongen om den pilebevoksede Aas, hvor han vilde bygge en Kirke. Kongen afslog det, men sendte som Gave eller Bestik-kelse en Broncekedel, hvad der paa hin Tid var en kostelig Gave. Da Sendebudet afleverede den, sagde St. Patrick blot »Deo gratias«. Kongen blev vred, da han hørte det, og gav Budet Besked om atter at tage til St. Patrick og tage Gaven tilbage. Igen sagde St. Patrick: »Deo

gratias«. Da Kongen hørte her-om, sagde han, at det maatte være et godt Ord, og han skif-tede Sind, sendte Gaven tilbage og skænkede Helgenen, hvad han havde bedt om, og Domkir-ken i Armagh staar bygget paa hin pilebevoksede Aas, som var Løn for hint »Deo gratias«. Nu er St. Patrick ikke længere paa Pileaasen, han er paa Himlens Aas, og ogsaa den er Løn for hans Deo gratias.

3. St. Thomas spørger, om det ikke hører med til Taknemlig-heden, at den giver mere igen, end den modtager. Han svarer, at det er rigtigt, og at dette fører til, at der bliver givet stadig mere og mere. Kærligheden er Taknemlighedens store Kilde. Der er ingen Ende paa Kærlig-

heden og ingen Ende paa Tak-nemligheden.

Morgen efter Morgen skal vi aabne vore Øjne med Taknem-lighed for Morgengryet og den Gerning, som venter os. Naar Solen staar højt, skal vi med Taknemlighed skygge for vore Øjne mod det blændende Lys. Naar det mørkner mod Aften, og Dagens Gerning er gjort, skal vi med Taknemlighed søge Hvile. Naar Dødens dybere Skygger falder paa os, skal vi lukke vore Øjne i dyb Taknemlighed, og naar i Guds Time den evige Dag bryder frem for vor Sjæl, skal vi rejse os for at byde den vel-kommen med endnu dybere Tak.

Vincent Mc Nabb O. P.

Forlægger og en Forfatter

Katolsk Bogproduktion i England

Før jeg begynder paa rigtigt at fortælle om moderne Forfat-tere, vil jeg gerne sige et Par Ord om Udgivervirksomheden. Naar jeg fortæller lidt om de Vanskeligheder, som engelske Katolikker mødte paa dette Punkt, kan jeg forhaabentlig opnaa Sympati (og helst ogsaa Opmuntring) for danske Forfat-tere og Forlæggere.

Catholica non leguntur

Vor katolske litterære Forny-else begyndte med Oxfordbevægelsen; Newman's *Apologia* blev en »best seller« og er dog i vore Dage næsten uforstaaelig. Den katolske Verden i England — ja, maaske hele Verden — har ændret sig to Gange siden da (for omtrent 100 Aar siden). Jeg maa derfor tage mit Udgangspunkt 50 Aar senere (omkring 1880). Det store Flertal af vor katolske Befolkning var meget fattige og læste ikke. Det nyttede ikke at forvente, at de skulde blive et Publikum for første-Klasses,

kostbare Bøger. Det nyttede hel-ler ikke at se andet Steds hen efter et saadant Publikum, for der gjaldt det Princip — *Catholica non leguntur*. »Ingen læser katolske Ting — hvorfor skulde vi det?«

Catholic Truth Society

Saa blev *Catholic Truth So-ciety* (C. T. S.) stiftet med det Formaal at udgive Penny-Pjecer. Det kunde ikke betale sine For-fattere, og derfor kunde gode Forfattere (som jo dog maatte tjene til Livets Ophold) ikke skrive saa ofte; og det kunde ikke afslaa Manuskripter fra sine Velgørere og maatte derfor udgive en Masse værdiløst. Saa konverterede *J. Britten*, en vel-kendt Naturvidenskabsmand, og han ofrede al sin Tid paa Udvik-lingen af C. T. S. Denne lille Mands utæmmelige Energi, hans Alsidighed og uomtvistelige Vi-den gjorde Undere. En katolsk Terrier, som bed efter Bagva-skelsens Ankler! Han levede

yderst jævnt og tarveligt for at bruge hele sin personlige For-mue til Sagen. Snart blev der holdt en C. T. S.-Søndag i hvert Sogn eller hver By; i alle Kir-ker blev der holdt specielle Præ-dikener, alle C. T. S.-Pjecerne blev udstillet, og Salget voksede. Endelig blev der skabt en aarlig national C. T. S. Kongres, hvor der holdtes betydningsfulde Ta-ler — den blev senere til den aarlige nationale Katolik-Kon-gres, hvori C. T. S. kun spillede en underordnet Rolle. Dette var et Offer for C. T. S., men det underordnede sig for de større Interessers Skyld og kom ikke til at undgælde for det.

Reoler og deres Pasning

J. Britten blev efterfulgt af *J. Boland*. Takket være især den-nes Kone udviklede C. T. S.'s Reoler sig fortræffeligt. Det var Reoler med Pjecer, og tilsvaren-de Indretninger findes ogsaa i nogle danske Kirker. Men skal de virkelig gøre Gavn, maa der

være en »Reol-Vagt«. De maa stadig fyldes op. Pjecerne maa bestandig skiftes; de maa ikke faa Lov til at blive snavsede; de bør ordnes efter Emner (der var f. Eks. en meget fornem Dame, som skrev sin Konversionshistorie og kaldte den: »Hvordan jeg fandt hjem« — men uheldigvis blev den anbragt forkert og stukket ind mellem »Afholds«-Pjecerne...); »Reolvagten« bør vide, hvad hver Pjece handler om, og maa før eller efter Guds-tjenesterne være parat til at besvare Spørgsmaal, om der findes Pjecer angaaende f. Eks. Ægteskabet eller Messen, og til at foreslaa flere end en enkelt, kort sagt vise sig som *habil Sælger*. Naar der kommer en ny Pjece, vil en Præst søge at prædike om netop dette Emne og tilføje: »Der er lige udkommet en fortræffelig Pjece om denne Sag. Den kan faas ved Kirkedøren.« Ved hver Dør skal der gerne være 4 Sælgere, to paa hver Side — den ene rækker Pjecen til Kirkegængerens og den anden giver Penge igen, saa det gaar hurtigt.

Pjecer sælger hinanden

Desværre tvang den forrige Krig disse Pjecer op til 2 Pence (de havde alle kostet 1 Penny før); jeg haaber ikke, at den nuværende Krig har gjort dem endnu dyrere. De skal være billige, nøjagtigt af samme Format og i karakteristiske, straalende Omslag. Lad os ikke give efter for Snobberi angaaende »fornemt« Udstyr. Endvidere er det saaledes, at Pjecerne sælger hinanden — en Pjece om Skilsmisse foranlediger, at man ogsaa køber en anden om selve Sakramentet eller en tredie om Børnebegrænsning. Og en populær Pjece gør det ofte muligt, at man uden Tab kan faa solgt en anden Pjece, der ikke har saa gode Salgs-muligheder — min egen lille Pjece om St. Bernadette var før denne Krig solgt i 125 Tusind Eksemplarer, og jeg tror, at dette muliggjorde Udgivelsen af en, der aldrig vilde kunne gaa saa godt, »Messens Helgener« (d.v.s. dem, der bliver nævnt i Kanon).

C. T. S. kan nu betale sine Forfattere et nominelt Honorar paa 3 Guineas pr. Pjece.

Beskeden Begyndelse

Efter den katolske Litteraturs »nye Foraar«, kom der hurtigt en Tilbagegang, der (som sagt) skyldtes, at de fleste Katolikker hverken kunde eller vilde købe første Klasses Bøger, og at Ikke-Katolikker end ikke gad kaste et Blik i de katolske Forlæggeres Kataloger. Det gamle Firma Burns og Oates, som senere optog Washbournes Forlag (jeg kalder det BOW), blev saaledes nødt til at udsende femte-Klasses Bøger, væsentlig af opbyggelig Art eller Helgenskildringer i den utaalelige gammeldags Dialekt samt elendig 'Kirkekunst' i Rue St. Sulpice-Stilen eller lignende — med eet Ord kan det altsammen kaldes »*Bondieuserie*«.

Imidlertid var der et voksende Mindretal af baade Katolikker og andre, som *trængte til* første Klasses (og derfor dyre-re) Bøger, og de fandt disse hos det kendte Forlag Longmans, Green og Co. (LG). Dette ansete Firma optog derfor en særlig katolsk Afdeling i deres Kataloger, som blev læst af Tusinder af dannede Mennesker, der aldrig vilde have kikket i et katolsk Katalog. Alle vidste ogsaa, at LG's korte Analyse af de anførte Bøger var til at stole paa, mens katolsk Lovprisning af katolske Ting alt for ofte med god Grund blev betragtet som ikke andet end Anbefaling af hjemmelavede Ting.

Wards Svigersøn

Men saa viste der sig pludselig et nyt katolsk Firma, Sheed og Ward« (SW). Sheed var en australsk Jurist, fyldt af Energi og utaalmodig overfor det blot konventionelle. Han giftede sig med Frk. M. Ward, Datter af Wilfred og Josephine Ward, som begge var usædvanlige Personligheder. Wilfred var Søn af den berømte »Ideal Ward« fra Oxfordbevægelsen — maaske den eneste moderne Lægmand,

der har doceret Dogmatik paa et katolsk Præsteseminarium. Han var den bedste, de kunde finde... Wilfred var en lærd Historiker med stor Interesse for de betydelige franske katolske Tænker fra det 19. Aarhundrede, en ægte Filosof, som kunde »anbefale« Nyskolastikken til de fremragende Filosofer og Videnskabsmænd, han stod i stadig Kontakt med. Hans Kone var ikke blot en ypperlig Romanforfatterinde (det er hende, jeg jeg straks vil fortælle om), men hendes nære Slægtskab med Hertugen af Norfolk aabnede alle selskabelige og politiske Døre for hende, hvis hun havde Lyst til at træde ind igennem dem.

De gode Bøgers Foraar

Det nye Forlag føjede til sin Stab en af mine unge Venner, som var i Besiddelse af utrolig Dristighed og Foretagsomhed. Takket være ham blev et forbavset England bekendt med de store franske Dominikanere (saasom Garrigou - Lagrange), Jesuiter (saasom L. de Grandmaison) og Lægmand (saasom Claudel og Maritain, som blev inviteret over til England af den katolske Forening ved London Universitetet for at holde Forelæsninger ved dette, med det Resultat, at Universitetets Ledelse anmodede Foreningen om hvert Aar at skaffe saadanne udenlandske Foredragsholdere). Mere forsigtigt populariserede Forlaget moderne tyske katolske Værker, og jeg har altid beklaget, at det ikke lykkedes mig at faa det til at holde Øje med Sydamerika (maaske vi efter denne Krig vil begynde at faa mere at vide om, hvad der skrives derovre); men til Gengæld aabnede SW en Filial i New York, og denne gik det endnu bedre end Hovedsædet i London, hvilket har vist sig at være heldigt, da Fru Sheed i Øjeblikket bor i U. S. A. sammen med sine Børn. Baade hun og han er første Klasses Talere og i hvert Fald han er særdeles vant til at tale i Hyde Park og paa andre aabne Pladser i London og ved

ganske nøje, hvordan han skal klare Tilhørermængden, hvor fjendtlig den end er — saa den snart hører op med at være det.

Jeg tør paastaa, at dette Forlag aldeles ikke udkonkurrerede BOW, men tværtimod fornygede dette, og det har heller ikke paa nogen Maade skadet LG. Jeg forbigaar nogle mindre Forlag, som har spillet deres Rolle og igen er forsvundet; men jeg understreger, at uden LG's driftige Foretagsomhed var den gode katolske Litteratur endnu i lang Tid ikke blevet bekendt i Landet som Helhed.

Dette er altsaa Baggrunden for vore Bogudgivelser.

En Bog, der vakte Opsigt

Omkring 1900 (jeg beklager, at jeg ikke kan give nøjagtige Aarstal eller fuldstændige Lister over Forfatterens Værker) udsendte Fru Wilfred Ward en Roman, der af mange Grunde var en Overraskelse for alle. For det første var der ingen (udover muligvis hendes nærmeste), som havde anet, at hun kunde skrive — i hvert Fald Romaner! Desuden var det ganske aabenlyst en »katolsk Roman«, d. v. s. en Roman om Katolikker og med katolsk Tema — og alligevel var det ikke en kvalmende from Fortælling eller en af de skrækelige Historier, som er skrevet for at være opbyggelige, og ej heller var det egentlig nogen »roman à thèse«, ligesom dem af Bourget, Bazin eller andre, der viste det litterære Frankrig (til dettes Ærgrelse), at Katolikker kunde tænke klart, skrive godt og kendte den Verden, de levede i. Og endelig var det øjensynligt, at den Verden, Fru Ward kendte, var en højtstaaende Verden, som hun kunde skildre som en, der hørte til i den (og ikke som Tjenestepigen, der digter Historier om Hertuginder), og som hun ogsaa kunde kritisere med en henrivende Humor. Man kunde ligefrem sige, at det lige indtil da var blevet anset for — om ikke syndigt, saa i hvert Fald ikke sømmeligt for religiøse Mennesker at vise Sans for Humor.

En katolsk Problemstilling

»Konflikten« i Romanen var saa enkel, at den næsten var naiv. En henrivende ung katolsk Pige, der ikke var af højtstaaende Familie, havde fortryllet og ægtet Sønnen i en meget gammel og meget traditionsbundet Familie, som naturligvis ogsaa var katolsk. Han døde. Hun gjorde det meste ud af en aabenlyst verdslig Enkestand, skønt uden alvorligere moralske Fejltrin. En Hertug forelskede sig alvorligt i hende og hun (en Del) i ham og (helt) i de prægtige Fremtidsudsigter. Men desværre var han skilt. Kunde hun trodse sin Tros Formaninger og bringe Sorg over sin afdøde Mands Familie samt træde paa alle de Instinkter, som skyldtes hendes katolske Vaner — og gifte sig med ham? Dette var hendes Problem, der forekom alle hendes ikke-katolske Bekendte som den ynkeligste af alle ynkelige Skrupler... Til Tider var Fristelsen for stærk, især da en Slags rivaliserende Veninde, en hedensk, meget moderne ung Pige var vildt forelsket i Hertugen. Madge, Katolikken, havde faktisk besluttet sig til at gifte sig med ham, da Venindens Selvmord gav hende den Rystelse,

som drev hende tilbage til Forstaaelse af, hvilken Værdi Troen (som hun aldrig havde mistet) og Verden hver for sig var i Besiddelse af. Husker jeg rigtigt, giftede hun sig til sidst med en ældre, paa-alle-Maader-passende Oberst og »slog sig til Ro« til alles Tilfredshed.

Bogen var af mange Grunde en Aabenbaring for engelske Læsere. Det var tydeligt, at den forklarede katolsk Lære og Følelse angaaende Ægteskabet. Der var ogsaa mere: den viste paa den fineste Maade, hvilken Konflikt mellem Tro og Tilbøjelighed, der kan opstaa i en Sjæl; den viste, hvor dyrt det kan være at gøre det rette; og den viste Styrken i den Naade, der kan staalsætte selv et letsindigt Temperament til Offeret. Men jeg tror, at det, der slog Katolikker stærkest i den, var det nøjagtige, utilslørede og dog kærlige Billede, der blev givet af den »gammel-katolske« Verden, som Konvertitterne pludselig trængte ind i. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan huske, om Madge var Konvertit, men i hvert Fald var hun meget »moderne«, og jeg vil næste Gang sige et Par Ord om dette Sammenstød.

C. C. Martindale S. J.

Anden Del af Fadervor XXXII

Syvende Bøns Indhold

ANDEN ARTIKEL

Det siger sig selv, at Bønnen om Frelse fra »det onde« ogsaa maa omfatte det ondes Ophav og Aarsag, eller med andre Ord, at vi ogsaa beder om Guds Hjælp mod Satan eller Djævelen eller hin faldne Engel, som stillede sig i Spidsen for den Del af Aandernes Verden, der gjorde Oprør mod Gud og derfor paa Stedet blev straffet med evig Fortabelse.

Store Kirkefædre og gode Skriftfortolkere har udtalt, at

denne Engel i særlig Grad fortjener at kaldes »den Onde«, altsaa med det Navn, som baade vor Frelser (Mt. 13, 19. 38) og de hellige Apostle har givet ham. (Ef. 6, 16. 1. Joh. 2, 13). Han er jo ved sine Forførelseskunster Skyld i, at Adam og Eva og dermed deres Efterkommere faldt i *Synd og Last, i legemlig og aandelig Elendighed*. »Ved Djævelens Misundelse kom Synden ind i Verden,« siger Visdomsbogen (2, 24). Hvem der ønsker at faa en levende Forestilling om

den Ondskab, Menneskemorderen fra Begyndelsen var besjælet af, behøver bare at iagttage hans Had til Gud og dem, som er skabt i Guds Billede; hans Misundelse mod vor Slægt, hvis Lykke han for enhver Pris vil ødelægge; hans Hovmod, der forsøger at tilrane sig Herredømmet over hele den skabte Verden; og den Luimskhed og Løgnagtighed, hvormed han iværksætter sine Angreb paa Adam og hans Børn. Djævelen er faktisk den ydre Aarsag til det moralske Onde i Verden, og for at tilintetgøre hans Gerninger kom Guds Søn til os (1. Jo. 3, 8).

Men den samme hellige Skrift, der saaledes beretter om Syndens Ophav, anfører ogsaa flere Eksempler paa *fysiske Ulykker, som den onde Aand paafører stakkels Mennesker*. »Raguels Datter Sara i Ekbatana i Medien blev forhaanet, fordi alle hendes Mænd blev dræbt af den onde Aand Asmodæus« (Tob. 3, 8). De usigelig pinefulde Lidelser, den taalmodige Job kom til at gennemgaa, skyldes ifølge de hellige Bøger. »Satan, som slog Job med ondartede Bylder fra Fodsaal til Issen« (Job. 2, 7). Hvor ofte Evangelierne tillægger djævelsk Indflydelse de forskellige Sygdomme, som vor Frelser helbredte, er en kendt Sag, som ikke trænger til nærmere Forklaring. Dog er det godt at huske i denne Forbindelse, at den onde Aand ikke kan gøre, som han vil, men kun saa meget, som Gud tillader eller befaler ham at gøre. Den Allerrøjeste benytter ham (og hans menneskelige Medhjælpere), nemlig som Bøddel eller Mestermænd til Afstraffelse af Forbrydere og syndefulde Mennesker eller ogsaa til at sætte de gode paa Prøve. Dette fremgaa af mangfoldige Steder baade i det Gamle og Nye Testamente. Satan faar kun Lov til at være Tjener og Redskab; den egentlige Herre, som bestemmer, er Gud. Det er Gud, der sender alt det Onde, som vor Slægt maa lide for sine Synders Skyld. Derfor læser vi hos Profeterne: »Mon Ulykke sker i en By, uden Herren staar bag?« (Am. 3, 6) og »Lysets Ophav og

Mørkets Skaber, Velfærds Kilde og Ulykkes Skaber. Jeg er Herren, der virker alt« (Is. 45, 6).

Satan fortjener Navnet »den Onde« af den yderligere Grund, at han til Stadighed efterstræber og angriber og forfølger os med dødeligt Had, skønt vi ikke har gjort ham noget ondt. Selv om han ikke kan skade dem, der bærer Troens Skjold og er iført Retfærdighedens eller den heliggørende Naades Brynje, saa bliver han alligevel ved at friste dem med Ulykker udefra og chikanere dem paa al tænkelig Maade. Han slutter aldrig Fred med den menneskelige Natur, men fører Krig uden Vaabenstilstand og uden forudgaaende Krigserklæring. Hvor megen Grund har vi altsaa ikke til at bede Gud om at frelse os fra »denne Onde«.

Hvad vi saaledes ved Skriftens Hjælp hidtil har slaaet fast, faar vigtige praktiske Konsekvenser for vort daglige Liv. Naar Djævelen paa en eller anden Maade er den første og egentlige Aarsag til alt det onde, som vi møder, ogsaa naar det tilsyneladende ene er vore Medmennesker, der gør os Fortræd, saa skulde vi ikke saa meget vredes paa disse som paa ham, der jo har ophidset og forført dem til at skade os. Bevidstheden om dette Forhold gør det betydelig lettere for os at bevare Næstekærligheden, fordi der saa godt som altid er Grund til at undskylde vore Medmennesker, naar de forser sig mod os. Og beder vi i den Slags Situationer Gud om at frelse os fra det onde, som tilføjes os af vor Næste, saa skulde vi foruden for os selv ogsaa bede for denne, idet vi ønsker, at Gud maatte udfri ham af Djævelens Haand. Til syvende og sidst er det jo den onde Engel, der har haft Haand i Hanke med alt det onde, som sker.

Til Slut endnu en Bemærkning. Satans genialeste Paafund i den moderne Tid har været det, at han lader sin egen Eksistens benægte af baade sprænglærde Videnskabsmænd og overfladiske Handelsrejsende. Denne Trafik letter hans Arbejde overordentligt. For de, som ikke

tror paa hans Tilværelse, vogter sig heller ikke for hans List. Vi maa endelig passe paa, at vi ikke gaar i den Fælde. Lad mig anføre et Eksempel paa Tidsaanden i saa Henseende. En Præst fra Provinsen kom en Dag op i en Jernbanevogn. Næppe havde han taget Plads i Kupéen, før en Rejsende, der sad overfor ham, begyndte at blinke med Øjnene til de øvrige tilstedeværende og saa henvendte sig til Sognepræsten med det Spørgsmaal: »Herr Pastor, har De hørt det allernyeste?« — »Nej, jeg skulde jo tidlig af Sted i Dag, saa at jeg ikke fik læst min Avis.« — »Naa, saa ved De det altsaa ikke endnu. Alverden taler ellers derom.« — »Jeg aner det ikke,« svarede Præsten. »Ja, saa er jeg nødt til at sige Dem det. Tænk Dem, i Nat er Djævelen afgaaet ved Døden!« — »Er det muligt?« svarede den tiltalte med paataget Alvor, idet han samtidig ledte efter noget i sin Vestelomme. Saa rakte han Spotteren et Pengestykke og sagde: »Tag saa den 25 Øre. Jeg føler altid Medlidenhed, naar jeg møder et Barn, der har mistet sin Fader.« Alle lo i Vognen, kun ikke den overlegne, vantro Spotter. Da Toget standsede ved den næste Station, ansaa han det for bedst at forsvinde og komme op i en anden Vogn.

Guds Aabenbaring lærer os, og ved vor hellige katolske Tro bekræfter vi, at der eksisterer onde Aander, der oprindeligt har været gode, ligesom alle andre Skabninger, der er gaaet frem af Guds Haand. Men da de misbrugte deres gode Gaver og ikke stod fast i Sandheden og Retfærdigheden, blev lyse Engle til Mørkets Djævle, Kærligheden i deres Indre til Had, Glæde til Fortvivelse, og Himlen maatte de ombytte med Helvedes Afgrund.

Naar vi altsaa i syvende Bøn siger de Ord: »Frels os fra det onde«, beder vi blandt andet ogsaa om dette: Bevar os, o Gud, for disse faldne Engles Skæbne og deres Ondskab.

F. K.

Den hellige Messe paa Møens Klint

»Møen hører ogsaa med til Danmark, og Møens Katolikker hører ind under det danske Vikariat«. Med disse Ord modtages Præsten, der agter at holde et Par Dages Ferie paa den skønne Ø. Men der stikker ingen Brod i Ordene. Nej, man forstaar meget vel, at det i Tider som disse, hvor Sognehyrdens Bil staar paa Klodser, og der endog maa spares paa Cyklegummiet, ja selve Rutebilerne maa reducere deres Køreplan til et fortvivlende Minimum, er vanskeligt for Præsterne at holde Kontakt med de spredte Faar. Selv kan Folk fra Møens Østkyst ikke paa samme Dag naa frem og tilbage, naar de skal til den nærmeste Kirke. Desto større er Glæden over, at de nu et Par Dage i Træk skal have den hellige Messe paa Stedet.

Dagligstuen bliver indrettet som Huskapel. Skrivebordet skal gøre det ud for et Alter. Den glubske Rottweiler bliver gennet ind, for nu møder Ministranten med Jumpen fra Klintholm. I Jumpen befinder sig Halvdelen af vor Menighed: Landliggere og Folk fra Egnen, der benytter Lejligheden til at holde deres Paaskekommunion. Gaasen, der spankulerer paa Skrænten foran »Stenoshus«, staar som hypnotiseret. Saa træder den sig over Tærerne og snakker med sig selv: Hva' ska' vi nu ha'? Lige saa forbavsede er de smaa Plejedrenge, naar de ser, at »Manden« tager mærkelige Klæder paa, og snakker mod Væggen, mens Husfæller og de fremmede ligger paa Knæ. Der er ellers en egen Stemning over saadan en lille Diasporamenighed, der ved Messeoffer og Kommunion oplever sin Kontakt med det store kristne Fællesskab. Efter Messen samles alle om Kaffebordet i det gæstfri Hjem. Her paa Møens yder-

ste Rand faar Folk kun »gamle« Aviser, men til Gengæld har de dejlig frisk Honning og saftige Kirsebær. Og den ferierende Præst bliver betragtet som Barn af Huset.

Om Eftermiddagen gaar jeg paa Rekognoscering langs med Klineranden, indtil jeg staar højt oppe og ser ud over Sundet, hvis Vand fra gult og marmorgrønt gaar over til violet og mørkeblaat. Ved Ens Fødder leger Svalerne Kispuds over grønne Kløfter, der flankeres af gigantiske Kridtvægge. Eller ogsaa gaar man nede langs Stranden, hvor Havet uafladeligt broderer de fineste Frynser imod Breddens Rullesten, og man ser op til de fantastiske hvide Slotte, der her er opført i Tidernes Begyndelse i en Stil, for hvilken Menneskene endnu ikke har fundet en Formel. Eller er det Kirker og Klostre, hvor Himlens Fugle holder Betragtning og

synger Guds Pris? Deroppe fra tager et Menneske sig vist ud som en mørk lille Prik. Selv forekommer man sig lille her mellem Havet og disse mægtige Bjergvægge. Dog føler man sig tryk, fordi det er saa fredeligt herude, hvor kun en sjælden Flyver eller en patruljerende Motorbaad minder om det blodige Opgør blandt Menneskene.

Efter saadanne Klatreture er det godt om Aftenen at sidde og passiare, mens Fyret paa Stevns fortroligt blinker over til os. Jeg noterer med Tilfredshed, hvor meget disse isolerede Katolikker sætter Pris paa Katolsk Ugeblad og paa Pauluskredsens Skrifter, og hvor levende de følger med i alt, der sker omkring i Vikariatet og den katolske Verden.

Naar Afskedens Time er inde, og vi gensidig har udvekslet vor Tak, styrer jeg forsigtigt tilbageholdende min Cykle med den megen Bagage ned ad Skrænten. Da hører jeg de smaa københavnske Drengene, der med deres friske Stemmer — og i den bedste Mening — raaber efter den rejsende »Mand«: »Hils din Kone — og kom snart igen.« Det første kan jeg ikke føje dem i, men det andet vil jeg gerne gøre ved Lejlighed.

S. W.

Aasebakkens Indvielse

Efter at Benediktinerinderne fra Jagtvejen i Sommer er flyttet ud til deres nye Bolig, det pragtfuldt beliggende »Aasebakken« ved Birkerød, foretog Hs. Excellence Biskoppen i Fredags den højtidelige Indvielse. Vi haaber i næste Uge at kunne bringe Referat og Billeder fra det nye Kloster paa en af de skønneste Pletter i Danmark, hvor Benediktinerinderne vil faa et Virkefelt i ægte benediktinsk Aand, og hvorfra megen Velsignelse vil strømme over Kirke og Folk i vort Fædreland.

Sct. Clemens Trop i Sommerlejr

Reveillen

Et dejligt Sted mellem Skov og Vand.

Aarhusspejdernes aarlige Sommerlejr fandt Sted fra 5.—12. Juli. Som Lejrplads var i Aar valgt en Eng ved Ravnsø (en af Silkeborgsøerne). Det var — som sædvanlig — en af de bedste Lejre i Tropens Historie. Egnen omkring Lejrpladsen var enestaaende pragtfuld. Søen er til tre Sider omgivet af Skove; til den fjerde Side aabner sig et vidt Udsyn over Marker og Lyngbakker med Himmelbjerget som Baggrund.

Her laa vor lille Telthby, og her levede vi vort Liv i otte Dage, fra Messen om Morgenen helt nede ved Bredden under aaben Himmel, ud mod den opgaaende Sol, — og til Lejrbaalet om Aftenen.

Ad Himmelbjerget til.

Af Lejrens Arrangementer skal nævnes en Tur til Egnens Seværdigheder. Vi besøgte bl. a. forskellige Landsbykirker, hvor vi fik Oplysninger om deres Historie og Stil eller andre interessante Enkeltheder. Saaledes saa vi i Tulstrup Kirke Graven for en Hofkok, der havde lavet Mad under fire Konger. I det gamle Ry hilste vi paa Klokkerne helt oppe i Taarnet, og nede i Kirken mindedes vi Begivenhederne fra Reformationstiden og bad en stille Bøn om, at

alle igen maa blive eet i Troen. Turen gik naturligvis ogsaa til Himmelbjerget, som man aldrig bliver træt af.

Mødredag.

Om Torsdagen havde vi Forældredag. Der var dog kun mødt Mødre denne Gang. De blev modtaget ved Rutebilen i Laasby (6 km fra Lejrpladsen) og gik til Fods til Lejren(!). Der besaa de vore Lejrarbejder (Portal, Tovbane m. m.) og undersøgte med strenge, kritiske Blikke Teltordenen, som det dog naadigst behagede dem at karakterisere som antagelig. Der var ingen Brug for Støvsuger eller Støveklud. Til om Aftenen paatog Mødrene sig at smøre Aftensmadden, hvilket resulterede i, at der blev spist dobbelt saa mange Ski-

ver som ellers. Det vil matematiske Hjerner dog let kunne forstaa, da Skiverne kun var dobbelt saa tykke som normalt.

Kræfterne prøves.

Hen mod Slutningen af Ugen kom 1. Brønderslev Trop for at slaa Lejr ved Siden af os. Sammen med dem havde vi et dejligt Lejrbaal, og derefter (i al Venskabelighed) et drabeligt Braavallaslag i Skoven. Vi tabte! Vi havde haabet at faa Revanche i en Haandboldmatch paa Lejrens sidste Dag; men Kampen maatte aflyses paa Grund af d'Herrer Vejrguders Uvilje: det øsede Spande ned.

Flere Gæster.

Naar vi tænker tilbage paa denne Lejr, vil vi altid mindes nogle firbenede Væsener, som Dag og Nat var sammen med os paa Engen, en Del Kvier og nogle Heste. De var meget nysgerrige, og der hjalp ingen Afspærring, den blev rendt over Ende; Sivene, som var anbragt i Portalen, aad de; helt hen til Køkkenteltet vovede de sig og snusede til Ildstedet.

Til sidst fik ogsaa denne Lejr en Ende, og vi vendte Næsen hjemad. Undervejs standsede vi dog endnu engang ved en Kro og styrkede os ved en Kop Kaffe til den sidste Anstrengelse. Samtidig var der Uddeling af Præmier til Spejdere, der havde udmærket sig særligt i Lejren.

Ravnsølejren forløb virkelig pragtfuldt og i godt Kammeratskab.

Scott.

Paa Himmelbjerget

SOLDAT VIL JEG VÆRE

SANKT ALOISIUS

21. Juni

2. KANONSKUDDET

Saa var det en Sommeraften. Alle Soldaterne var gaaet til Ro efter en varm og anstrengende Dag. Men Aloisius kunde ikke sove. Han laa og tænkte paa den Kanon, som han saa frygtelig gerne vilde fyre af — han selv, ganske alene! Hvad om han gjorde det — nu, mens de andre sov? Han var jo dog Befalingsmand, saa han behøvede da egentlig ikke at spørge Soldaterne om Lov. Han vidste godt, hvor Krudtflasken laa — — han havde jo altid faaet Lov at faa lidt Krudt, saa ofte han ønskede det — —

Nej, Aloisius kunde ikke holde det ud mere — nu maatte det gøres! Han stod op og listede ud af Teltet. Krudtet fandt han hurtigt. Derefter skaffede han sig en gennemhullet Metaldaase, hvori han lagde nogle Gløder; han hængte den i en Rem over Skulderen, tog Krudtflasken i Haanden og begyndte saa at kravle op ad Trappen til Fæstningen, hvor han vidste, der stod en lille Kanon paa den første Af-sats.

Nu gjaldt det om at faa Kanonen ladet. Det var meget sværere, end han havde tænkt sig, men han fik det dog gjort. Saa fik han Fængsnoren stukket til og stod nu aandeløs og ventede — —

Nedenunder laa Lejren i dybeste Stilhed. Pludselig lød oppe fra Fæstningen et dundrende Skud, som gav Genlyd ind mellem Bjergene. Samtidig steg en sort Røg op mod den blaa Aftenhimmel.

Der blev stort Postyr! Markgreven kom farende ud af sit Telt, og rundt om myldrede Soldaterne frem, søvndrukne og fortumlede.

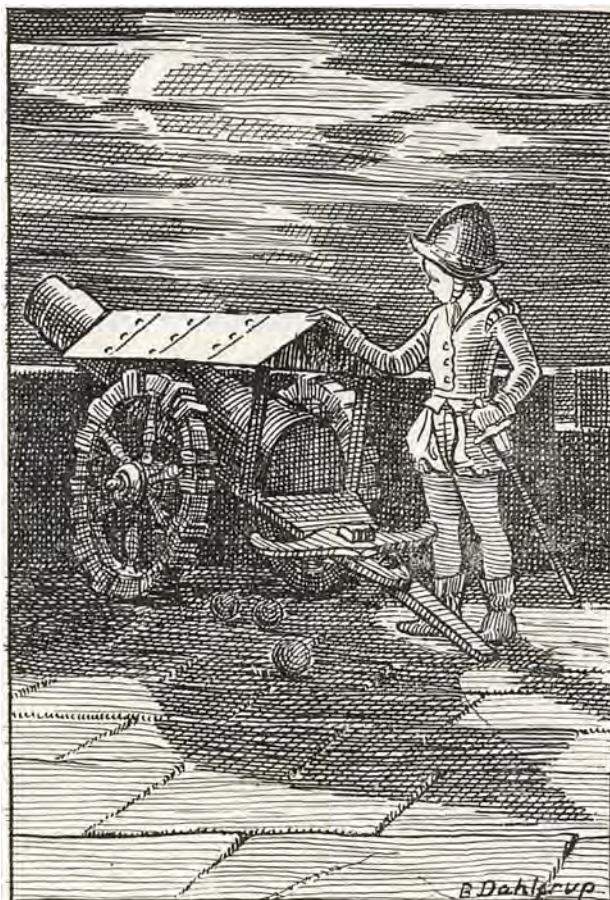
Hvad var der sket? Hvem havde vovet at affyre en Kanon uden Forlov? Eller var der maaske Mytteri iblandt Soldaterne?

»Hurtigt op til Fortet!« raabte Don Ferrante, »det er derfra Røgen kommer! Tag de skyldige til Fange og bring dem herved, før de faar Tid til at forskanse sig!«

En Kaptajn samlede hurtigt nogle Folk og begyndte at stige op ad den stejle Trappe. — Hvem vilde de mon finde deroppe? Det var bedst at holde Vaabnene parat — —

Jo, rigtigt! Der er nogen, der rører sig, der ved Siden af den lille Kanon! Men hov! Hvad er det? Det er jo en lille Dreng! Hva-be-har — — det er den lille Prins af Castiglione, som staar der nok saa rolig og fornøjet!

Kaptajnen kunde først ikke faa et Ord frem. Men det maatte jo siges. »Jeg maa arrestere Dem, Deres

Højhed,« sagde han, »De er Fange — — efter Markgrevens Ordre.«

Aloisius saa forbavset op paa Kaptajnen, mens store Taarer fyldte hans Øjne. Saa havde han allsaa gjort noget helt galt! Han havde jo bare villet vise dem allesammen, at han var en rigtig Soldat — — og saa var han netop kommet til at gøre noget, som en Soldat ikke maatte gøre!

Skamfuld og bedrøvet fulgte Aloisius nu Soldaterne ned til Markgrevens Telt. Don Ferrante kom straks ud, parat til at lade sin Vrede gaa ud over den frække Oprører. Og hvad saa han? Sin lille Dreng, som hang med Hovedet og skævede forskrækket op til ham.

»Hvad behager?« raabte Don Ferrante, »er det ham, der er Forbryderen? Fandt I ingen andre deroppe?«

»Nej, Deres Excellence, ingen andre. Don Aloisius var helt alene.«

»Aloisius,« sagde Markgreven strengt. »Her i Lejren er du Soldat og ikke et Barn. Derfor maa du ogsaa straffes som en Soldat. Du har været ulydig.«

Mens Faderen talte, klarede Aloisius' Ansigt op i et stort Smil. Han var altsaa alligevel Soldat, rigtig Soldat! Hans Far sagde det jo. Saa kunde de gerne straffe ham, naar han blot maatte blive ved at være Soldat og faa Lov at kæmpe mod Muselmændene.

Soldaterne var imidlertid strømmet til fra alle Sider, og da de hørte Don Ferrantes Ord, begyndte de at gaa i Forbøn for den lille »Forbryder«.

»Han mente ikke noget ondt med det.«

»Han har i alt Fald vist, at han ikke var bange.«

»Det er da egentlig storartet gjort af saadan en lille Knægt — at kunne affyre en Kanon ganske alene.«

Saa lod Don Ferrante Naade gaa for Ret, og Aloisius blev ikke engang afsat som Befalingsmand!

Nogle Maaneder efter begav Markgreven sig til Sicilien med Hæren, og Aloisius blev til sin store Sorg sendt tilbage til Castiglione.

Nye Latinkursus i Højskolen

I Lighed med tidligere Semestre paatænker Katolsk Højskole at oprette Kursus i Kirkelatin, saafremt der melder sig et passende Antal Deltagere.

Det er under denne Forudsætning Hensigten at afholde Kursus paa samme Tider som tidligere, altsaa dels et Aftenkursus om Mandagen Kl. 19, og dels et Eftermiddagskursus om Tirsdagen Kl. 15.

Begge Kursus er beregnet for Begyndere; der kræves saaledes ikke andre Forudsætninger end dem, en god Skoleuddannelse kan have nedfældet i Sjælen. En Del mundtligt eller skriftligt Hjemmearbejde vil dog være nødvendigt for at faa det fulde Udbytte af disse Kursus.

Da Undervisningen kræver en Række Forberedelser, bedes de, der ønsker at deltage, melde sig snarest, inden den 25. August, til Højskolens Kontor, Sct. Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K., Telf. Palæ 4777, Kl. 9—18.

Førstemesse i Aarhus

Som tidligere meddelt er Pater *Orla Eriksen* S. J. blevet præsteviet den 20. Maj. Nu vil han *Søndag den 30. August* synge den første Højmesse i sin Hjemstavn Aarhus.

Vi alle vil fejre denne Dag med Tak til Gud. For at saa mange som muligt kan modtage den hellige Kommunion af den nyviede Præsts Haand, begynder Højtideligheden Kl. 9.

Efter Gudstjenesten er der i Menighedssalen Sammenkomst for Landboerne, saa ogsaa de kan faa Lejlighed til at hilse paa den nye Præst udenfor Kirken. Desuden vises der en Film om Kirkeaaaret og den hellige Messe.

Kl. 17 er der Festandagt.

NB. Om Morgenen er der stille Messe Kl. 7 og 8, men der er *ingen* Messe efter Festgudstjenesten Kl. 9.

Søndag den 6. September holdes

der i Anledning af Vikariatets 50 Aars Jubilæum Kl. 10 Levitmesse med Festprædiken, og Kl. 15 Familieaften. Nærmere Program følger.

Ungdomstævnet *Søndag den 30. August 1942*

„Rygaard“, Bernstorffsvej 54

Kl. 9,30: Vi hejser vort Flag (Velkomst og Flagsang).

Umiddelbart derefter gaar vi til Messe sammen; vi kommunicerer sammen. Stille Messe med reciteret Kyrie, Gloria, Credo, Agnus Dei og Confiteor. — Prædiken af Pater *G. Heggum* S. J.

Kl. 11,00: Frokostpause.

Kl. 13,00: Vi lytter sammen.

»Hvilken Indsats venter man af dansk, katolsk Ungdom for vort Land og vor Kirke«. — Talere: Pater *L. Brunicardi* C.s.s.R.; Hr. Kaptajn *E. Wissum*; cand. polit. Frøken *Tove Rasmussen*.

Kl. 14,00: Vi hygger os sammen.

»Lejrbaak« med Fællessange og Optræden.

Kl. 15,15: Kaffepause.

Kl. 16,00: Vi morer os sammen. (Lege og Konkurrencer).

Kl. 17,30: Vi snakker sammen.

»Hvad vil jeg gøre, og hvad vil jeg opfordre mine Kammerater til at gøre for Land og Kirke«.

Kl. 18,45: Aftensmad.

Kl. 19,30: Vi tager Flaget (Flagsang).

Straks derefter gaar vi sammen til Sakramentsandagt i Kirken; vi beder og synger sammen. Tale af *Hs. Excellence Biskoppen*.

Komitéens Adresse: Hr. *Albert Strøyer*, Nansensgade 90, K.

Foreningsfaner bedes medbragt til Stævnet.

I Lighed med tidligere Aar vil man paa Stævnet kunne købe Kaffe, Brød, Øl, Citronvand og Smørrebrød. Ønskes Smørrebrødet til Frokostpausen, maa det bestilles før Messen.

MEDBRING D. K. K. F.'s SANGBOG.

(Sangbogen kan købes paa Stævnet).

Breve fra Læserne

Redaktionen har faaet flere Breve i Anledning af cand. mag. Kjeld Gravgaards Artikel om »Katolsk Oplysning i Provinsen«. Det nedenfor trykte Indlæg af Pastor Vick har vi forelagt Katolsk Højskoles Leder, Kaptajnløjtnant Engell, hvis Svar ogsaa er med i denne Uge.

Amerikansk Eksempel

Hr. Gravgaards Artikel om dette Emne havde selvfølgelig min udelte Interesse og Sympati. Provinsen er et Omraade, som vi ikke giver den Behandling, som det fortjener. En »flyvende Missionpræst« efterlyses, og det er ogsaa Tidens Løsen. I Amerika har man en Orden (the Paulist Fathers), som specialiserer sig i dette, og Resultaterne er straalende — overvældende.

Imidlertid er Danmark ikke Amerika — det sander jeg desværre. Jeg har selv været ude for om muligt at finde en Præst, som kunde levere et Stykke Arbejde ligesom Paulisternes i U. S. A., men Synd at sige har vi ikke Kræfterne til det. Vore Præster er i Forhold til deres Anbringelse for faa. De danske Katolikker har i Tidens Løb ikke leveret et tilstrækkeligt Antal Præstekald. Hvor mange af os danske Præster er ikke Konvertitter, altsaa ikke udgaaet fra de danske Katolikkers Kreds.

Men Oplysningsproblemet i Provinsen er stadig uløst, og det kræver Opmærksomhed — det er presserende. Jeg kender det — jeg arbejder selv her. Opgaverne ligger for Haanden, og Arbejdere bør findes. Hvor er Lægfolket? I København har man fremragende Foredragsholdere baade til det ene og det andet, og de er heldigvis ikke alle Præster. Kunde de københavnske Katolikker ikke danne en Kreds af Lægfolk — en Slags Elite — som kunde komme os til Hjælp. Hvorfor overlade det hele til Præsten, som har rigeligt at gøre med den daglige og uhyre vigtige Sjælesorg?

Sagen har dog flere Sider endnu — den er ikke saa enkel. Pauluskredsen er god og fortjener Udbredelse og Støtte, og Ugebladet burde enhver Katolik læse hver Uge; men Kravet om Oplysningsmateriale bliver langt fra tilfreds-

stillet, for man naar ikke ud til den jævne Mand paa Gaden og paa Marken. The Paulist Fathers of New York City holdt sig ikke til Foredrag alene, men de har understøttet deres Foredrag med en livlig Udgivervirksomhed. De har udgivet en Del Bøger, men især ogsaa en Ladning Tryksager — Hæfter, Brochurer, etc. — om alle mulige og umulige Emner — næsten. I England har man The Catholic Truth Society, som leverer tilsvarende Tryksager til ganske billige Priser, og de er ogsaa godt skrevne. Men i Danmark har vi næsten intet, som vi kan give den jævne Ikke-Katolik i Haanden.

Man kan sige, at Præsterne burde skrive. Jeg vilde gerne, men det kniber vist ret saa meget med at faa Tid, og endvidere lider jeg af endnu een Mangel, og det er Manglen paa Idéer og Fantasi. Hvis der er nogen, som kunde give mig en Haandsrækning, saa vilde det være mig en Glæde at være i Forbindelse med Vedkommende. Man bør have et Manuskript, før man kan trykke. For mange Penge har været brugt til Kunst og for faa til Oplysningsmateriale.

Ergo: Vi kan bruge Lægfolk til Foredragsholdere for Menigheds-møder, og vi kan bruge Lægfolk til at hjælpe os med at fremstille Oplysningsmateriale — Tryksager.

W. Vick,
Sønderborg.

Katolsk Højskole og Provinsen

Desværre er det jo kun en ringe Del af det Arbejde, der er blevet ydet af Katolsk Højskoles Lærere og Foredragsholdere, der er kommet Katolikkerne (og andre) i Provinsen til Gode.

Men det hænger først og frem-

mest sammen med vor — iøvrigt fortræffelige — Hovedstads Beliggenhed i det ene Hjørne af Landet, og saa i nogen Grad med de vanskelige Rejseforhold. Een Ting er i hvert Fald givet: Højskolen opfatter ikke, og har aldrig opfattet sin Opgave som specielt københavnsk.

Nu ved jeg jo godt, at Højskolen ikke kan give det, Hr. Gravgaard efterlyser — en rejsende Præst. Sandt at sige kan jeg heller ikke se, hvor man for Øjeblikket skulde faa ham fra. De Præster, jeg kender, har i alle Tilfælde begge Hænder (og lidt til) fulde af andet Arbejde, der skal gøres.

Heldigvis har vi jo Grund til at haabe, at den Dag kommer, da vi ikke mere behøver beskæmmet at bøje vore Hoveder overfor Pastor Vicks Betragtninger om Forholdet mellem danske Katolikker og danske Præster. Men selvfølgelig har vi ikke Lov til at lade Oplysningsarbejdet ligge og vente til den Tid, hvis det da kan undgaaes — og det tror jeg, det kan.

Det er jo saadan, at der bag Højskolens Kursus skjuler sig et meget betydeligt Arbejde — et Arbejde, som meget gerne maatte komme en større Kreds til gode. Tanken om at bringe noget af dette ud til Provinsen ligger snublende nær.

Ønskerne maa bare komme udefra. Dels er det jo nemlig saadan, at det rent praktiske (tekniske) Arrangement maa forestaaes af de stedlige Institutioner (Foreninger), og dels har man jo betydelig lettere ved paa Stedet at fornemme, hvad der er Trang til, hvornaar eventuelle Arrangementer bør lægges o. s. v. Skal den Slags Ting ordnes fra København, kan Resultatet — af Grunde, der ikke kan forudses herfra — let blive mindre tilfredsstillende.

Højskolen vil derfor benytte Lejligheden til at opfordre Katolikkerne i Provinsen til at lade høre fra sig, dersom de mener, den paa nogen Maade kan være dem til Hjælp. Jeg ved, at dens Lærere ikke vil sky nogen Anstrengelse for at imødekomme saadanne Ønsker. Men vi kommer ikke uden om, at der maa en Haandsrækning til fra Provinsens Katolikker. Man kan jo heller ikke i disse Tider vente, at

stegte Duer skal komme flyvende ind i Munden paa en.

Hvad Højskolen kan byde paa, kan ses af dens Programmer i Ugebladet. Men for at lette Overblikket skal der blive draget Om-sorg for, at Højskolens Programmer for de forløbne Semestre bliver sendt ud til samtlige Sognepræster Landet over sammen med Programmerne for det nye Semester. Vi beder saa om, at Sognepræsterne vil lade dem gaa videre til Ledelserne af Foreninger o. lign. i det Omfang, det skønnes fornødent.

Iøvrigt er det ikke utænkeligt, at Højskolen ogsaa kunde hjælpe til andre Ting end netop dem, der har staaet paa Programmerne. Men som sagt: Ønsker modtages meget gerne (til Sønder Boulevard 72, København V.).

H. C. Engell,
Katolsk Højskoles Leder.

Tænk ogsaa paa Land-distrikterne

I Ugebladet for et Par Uger siden var der en Artikel om »Katolsk Oplysning i Provinsen«. I den stod der, at en Præst burde holde nogle Foredrag om Katolicismen for Katolikkerne i de Provinsbyer, hvor der er en katolsk Kirke; til disse Foredrag skulde saa ogsaa Ikke-Katolikker kunne have Adgang.

Jeg synes, det er godt, hvis det kunde blive ordnet saaledes, men dog mener jeg, at der ogsaa trænges meget til Oplysning om den katolske Kirke ude paa Landet udenfor Provinsbyerne. Herude er Folk tit meget uvidende om vor Kirke, og ikke alle kan komme til

de eventuelle Foredrag, fordi de maaske bor langt fra Byen.

Denne Uvidenhed ligger ogsaa tit til Grund for den megen Fjendtlighed, man kan møde herude mod Katolicismen. Oplysning paa een eller anden Maade kunde maaske faa Folk til at forstaa vor Kirke, saaledes at de ikke anser den for noget højt mærkværdigt og utilnærmeligt.

B. H.

Sene Messer – forskuddt Arbejdstid

Maa jeg i Tilknytning til Father Martindales Bemærkninger om sene Messer i England og Frankrig, »det eneste Tidspunkt, hvor visse Kategorier af Arbejdere kan komme«, gøre opmærksom paa Forholdene for katolske Sygeplejersker paa ikke-katolske Hospitaler, i alt Fald i København. Naar vi har Dagtjeneste, er der for enkelte af os een Mulighed for at komme til Messe om Søndagen, nemlig i Stenogsgade Kl. 11,30. Har vi Nattevagt Kl. 0—8, kan vi »overvære« (men heller ikke mere) en Messe Kl. 9, ellers er vi henvist til at deltage i Messen paa den egentlige Fridag samt i de Uger, vi har Aftenvagt Kl. 16—24. Adskillige Sygeplejersker gaar daglig til Messe Kl. 8 i den Tid, ca. 2 Uger, de har Aften-tjeneste. Resultatet er, at medens Aftenvagten for vore ikke-katolske Kammerater er en haardt tiltrængt Rekreation, hvor de faar tilstrækkelig Søvn, er det for den katolske Sygeplejerske, der daglig gaar til Messe Kl. 8, en Tid, hvor hun faar endnu mindre Søvn end ellers, hvad der i det lange Løb ikke er uden Indflydelse paa hendes Arbejde og Helbred. Andre Sygeplejersker, der ikke mener at kunne nøjes med højest 6 Timers Søvn pr. Døgn i Ugevis, uden at det gaar ud over baade Patienter, Kolleger samt det rent manuelle Arbejde, vænnes hurtigt af med at gaa til Messe, bortset fra de faa Søndage, hvor de

har Aftentjeneste. Er man først vænnet af med at gaa til Messe, er der intet i Vejen for, at man søger Stilling et Sted, hvor der ikke findes katolsk Kirke. Hvad det kan komme til at betyde, behøver jeg ikke at omtale; paa vore Hospitaler er Synet paa Lidelse, Død og Liv, født eller ufødt ikke netop katolsk.

Som Sygeplejerske maa jeg slutte mig til dem, der ønsker en sen Messe daglig i en af de helst centralt beliggende københavnske Kirker.

Aase Grosz Christoffersen.

»Sommer-Synden«

Ethvert rettænkende Menneske harmes og væmmes ved det Syn af upassende Paaklædning hos utrolig mange Mennesker nu i Sommertiden. I Aviser og Tidsskrifter vrimer det med Billeder, som taler deres tydelige Sprog i saa Henseende; man undser sig end ikke for at lade sig fotografere og optage i Blade og Albums i saadan Paaklædning. I Skov og ved Strand, ja i Byens Gader særdes disse letsindige Mennesker i Massevis. Til vort Køns Skam maa vi indrømme, at langt de fleste er Kvinder. Mangel paa Blufærdighed bærer Skylden herfor. Dette vil man dog ikke underskrive; men atter og atter hænger man sig i de gamle Fraser: »Det er naturligt, og for den rene er alting rent«. Det sundt tænken-de Menneske tager skarp Afstand fra disse Fraser og véd, hvilket Onde dette Uvæsen i Virkeligheden er.

Hvorledes nu med de katolske Kvinder? Desværre er der nogle, som følger med denne Strøm. Jeg vil tro, at hos de, som ellers er gode Katolikker, skyldes det ikke U-moralitet i Ordets egentlige Forstand, men meget mere manglende Forstaaelse af Tingene; denne bør de unge snarest tilegne sig; især er det jo Hjemmet, som her maa tage Af-fære. Det kræves ikke af os katolske Kvinder, at vi skal være Hængehoveder, gammeldags og kedelige i vor Paaklædning; jeg fristes til

Fortattes næste Side

Otto Piper
Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.
TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 39 55 - 27 55
Leverander til Sct. Knuds Skole

Liturgisk Kalender

Aug.:

23. S. 13. Søndag e. Pinse (699); (grøn) 2. Bøn: St. Filip Benitius (1053), 3. Bøn: Om tørt Vejr ([125]).
24. M. St. Bartholomæus, Apostel (rød) (1053).
25. Ti. † St. Ludvig, Konge af Frankrig (1056); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
26. O. † St. Zephyrinus (1059); 2., (rød) 3. og 4. som Tirsdag.
27. T. St. Josef af Calasanz (hvid) (1059); 2. Om tørt Vejr ([125]).
28. F. St. Augustin (1060); 2. St. Hermes (1061), 3. Om tørt Vejr ([125]).
29. L. St. Johannes Døbers Halls huggelse (1062); 2. St. Sabina (1063), 3. Om tørt Vejr ([125]).
30. S. 14. Søndag e. Pinse (702). (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten eller frit Valg læse Sjælmesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

I Ferien

indtil 15. Aug. kan Henvendelser til Redaktionen kun ske Mandag Kl. 13—14. Redaktør Berg træffes ikke i August Maaned.

Katolsk Børnelærdom

En Konvertit, som er mangeaarig Lærerinde, har sendt os disse Linier:

At være Skoleelev nutildags er noget ganske andet end i gamle Dage. Hvad vilde et moderne Barn, der i Skolen er forvænt med Radio, Film, Lysbilleder, Bibliotek, Sportsplads, Skolekøkken og meget, meget mere, sige til de faa Anskuelseshilleder, vi ældre maatte nøjes med. De gamle, tørre, kedeligt udseende Skolebøger er blevet afløst af andre Typer, der i hele deres Opsætning, Tekst og Illustrationer livfuldt og friskt ganske anderledes formaar at fængsle et Barn.

Med stor Forventning og endnu større Glæde har vi modtaget *Katolsk Børnelærdom*, og et dejligt frisk Pust slaar os straks i Møde. Hvilket Fund og hvilken Oplevelse for et Barn at blive ledet ind i den katolske Tro ad denne Vej. Det danske Vikariat har her faaet en enesteaaende Bog at kunne give til katolske Skolebørn.

Som allerede angivet her i Bladet blev der for et Par Aar siden nedsat en Kommission for at udarbejde denne Bog og derved afhjælpe et længe følt Savn. Opgaven blev imidlertid overdraget en enkelt, Søster Clara, og naturligt er det, at kun én kan sætte sin Personligheds Præg paa saadan en Bog. Et bedre Valg kunde ikke være truffet.

Til den bibelske Beretning slutter sig en forklarende, opbyggede Tekst, som efter hvert enkelt Afsnit i korte Spørgsmaal arbejder Stoffet igennem. Derefter følger Troslæren, forskellige Bønner og Forklaring til Kirkeaaet. Opbygningen er som al sand Pædagogik klar, enkel, let overskuelig, instruktiv og maa være en Fryd for en Lærer at undervise efter. De store Problemer og Begivenheder forenkles og fremsættes i et Sprog,

der fuldt og helt tilpasser sig Barnets Verden. Jævnt og dagligdags fortælles der — netop med det begrænsede Ordvalg, som er naturligt for Børn — knappe, korte Sætninger giver Handlingens Gang i et vidunderligt friskt og levende Sprog!

Maatte denne talentfulde Pen blive taget flittigt i Brug til Glæde og Gavn for saa mange. Selv om Bogen hedder *Katolsk Børnelærdom*, er den ogsaa for voksne!

En Konvertit.

Breve fra Læserne

Fortsat fra forrige Side

at sige tværtimod; men det kræves af os, som ogsaa kræves af alle andre: Blufærdighed. Lad os katolske Kvinder hævde vor Kirkes og vor egen Ære og være Foregangskvinder paa dette Punkt, og sande Efterfølgere af hende, som i alle Henseender er vort Ideal og paa ganske særlig Maade i Blufærdighed: Gudsmoder Maria, den reneste af alle Kvinder.

Elisabeth Hansen.

BOGHYLDEN

A. M. D. G.: LUI!	Kr. 3,40
M. J. Congar: PRINCIPES D'UN »OECUMÉNISME« CATHOLIQUE	8,55
Crampon: LA SAINTE BIBLE	13,50
G. Hoornaert, S. J.: LE COMBAT DE LA PURETÉ	5,55
Emile Mersch, S. J.: LE CORPS MYSTIQUE DU CHRIST, I/II	23,70
M. M. Philpon, O. P.: LA DOCTRINE SPIRITUELLE DE SOEUR ÉLISABETH DE LA TRINITÉ	6,10

Ovennævnte Bøger er alle paa Lager.

Bøger, De søger, kan forskrives:

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49.
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Oversigt over Herre - Vincentsforeningens

Indtægter og Udgifter

i 1941.

(Beløbene afrundet til hele Kroner.)

Lokalraadet: Indtægt: Kollekt ved 2 Generalmøder	24	
Indvundne Renter.....	10	34
Kassebeh. 1. Jan. 1941	302	336

Udgift i 1941:	20	
Kassebeholdn. 1. Jan. 1942	316	336

Konferencerne	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Ialt
<i>Indtægt i 1941:</i>					
Kollekter ved Møderne.....	43	69	47	116	275
Fra passive Medlemmer.....	35	75	14	68	192
Gaver	—	46	45	10	101
St. Antoniushøssen	412	429	199	436	1476
Kransekort	5	5	—	5	15
Renter	5	—	—	1	6
Fra Lokalraadet.....	—	—	—	—	—
Ialt Indtægt	500	624	305	636	2065
Kassebeholdn. 1. Jan. 1942	177	127	1	7	312
Balance	677	751	306	643	2377
<i>Udgift i 1941:</i>					
Hjælp i Naturalier.....	10	158	13	—	181
» til Klæder.....	35	—	75	—	110
» » Brændsel.....	70	125	12	20	227
Kontant Hjælp.....	75	87	58	188	408
Husleje-Hjælp.....	60	60	50	25	195
Syge-Hjælp.....	47	—	36	15	98
Begravelseshjælp.....	—	—	—	—	—
Katolsk Ugeblad.....	163	97	—	133	393
Sjælemesser.....	—	3	3	3	9
Ferieoph. for Skolebørn.....	70	60	55	135	320
Diverse	55	—	—	63	118
Ialt Udgift	585	590	302	582	2059
Kassebeholdn. 1. Jan. 1942	92	161	4	61	318
Balance	677	751	306	643	2377
<i>Medlemsantal</i>					
Aktive Medlemmer.....	3	5	7	4	19
Passive do.....	6	11	2	10	29
	9	16	9	14	48
<i>Bibliotekerne</i>					
Antal Bind	482	—	—	1784	769
Udlaan	50	—	—	515	56

Taastrups levende Ungdom

Der har lige været Andagt i St. Paul; det er Onsdag Aften, Taastrup katolske unges Mødeaften. Men hvad er dog paa Færde denne Gang? Skal der ikke leges paa Plænen eller køres Cykeltur, eller hvad Sommerens Program ellers plejer at byde paa. Nej, alle de unge har forsynet sig med Skuffejern, River og Trillebør, for nu skal Kirkepladsens halve Tønde Lands Beplantning have en rigtig Omgang; flere af de unge er Gartnere; det ses let paa Haandelaget; men det gaar ogsaa rask for Pigerne. I Løbet af en Timestid er Kirkepladsen ikke til at kende, og Pastoren gaar rundt med det »store« Smil.

Jeg spørger en af de unge, om det er en tilfældig Raptus, de har faaet? »Nej, hvor vil De hen? Saa-dan en Omgang skal Pladsen skam have en Gang om Maanedens i Fremtiden.« »Hvad bestiller Ungdomsforeningen ellers til sine Møder?« spørger jer. »Jo, nu skal De høre: Vi har i Vinter holdt hvert et Foredrag efter Tur. Vi har ogsaa opført et Helaftens Skuespil, for Resten det fjerde i Rækken. Vi er ligeledes i Gang med at danne et Amatørorkester og har forøvrigt en hel Del andre Planer.« »For Eksempel?« »Jo, vi vil se at faa dannet en yngre Afdeling for lettere at kunne knytte de unge til Foreningen, som nu har 25 Medlemmer.« »Ja, saa har Bestyrelsen jo noget at lave!« »Ja, den har ogsaa travlt med Programmet for den aarlige Sommerfest og Ungdomsforeningens første Jubilæum.«

»Tænk, er den allerede saa gammel!« »Ja, og saa godt som alle dens Medlemmer har været med fra første Færd.« »Ja, saa til Lykke med Jubilæet! Hvad har I ellers foretaget i den sidste Tid?« »Allerførst naturligvis har vi haft Valfarten til Haraldsted og nærmest derefter et Besøg i Nationalmuseets Middelaldersamling.« »Er der ellers god Gang i St. Knuds Gilderne?« »Ja, det kan De tro, der er! — Men kom nu med ind til Kaffen i Salen!« Jeg modtog Indbydelsen og deltog derefter i de unges kraftige Sang og gik hjem i den stille Sommeraften forvisset om, at Taastrups katolske Fremtid er sikret.

F. R.

R. I. P.

Frk. Sigrid Larsen

er den 15. August 1942, vel forberedt ved Kirkens Naademidler, stille hensovet og anbefales til de troendes Forbøn.

Hilga Carlsen.

Det var oplivende!

Ind imellem —

Det var i et katolsk Hjem i en lille, dansk By. En af dem, hvor der endnu ikke i mange Aar kan ventes at komme fast, katolsk Præst og Kapel, endsige Kirke.

Det var hos en Familie, som kun har Lejlighed til at overvære Messen en Gang om Maanedene, naar Præsten kommer, og som ikke har een katolsk Bekendt indenfor sin Omgangskreds.

Hvad venter man at finde i saadan en Familie — hendøende Lunkenhed og umærkelig Gliden over til almen-dansk, protestantisk Opfattelse af Tingene, for dog endelig ikke at vække Opsigt og forekomme mærkelig? Thi noget af det mest utilladelige i smaa Byer er at være mærkelig og paafaldende.

Jeg ved egentlig ikke, hvad jeg ventede. Men jeg fandt noget helt andet end det. Det er længe siden, jeg har været i en mere gennemkatolsk Atmosfære og set Sansen for det Skønne saa fint udviklet som her. Det er saa ofte, jævne Folk ikke synes, de bør eller kan interessere sig for andet og mere end at klare Dagen og Vejen. Men Familiefaderen her — som har et strengt Arbejdsliv bag sig og har haft megen Sygdom at kæmpe med, fik alligevel Tid til andet. Han har i flere Aar sammen med sine tre musikalske Døtre haft en Kvartet, der mere end een Gang samlede smaa, lyttende Opløb udenfor paa Vejen, naar den spillede og sang. Nu er Døtrene forlængst gift, og en ny, katolsk Ungdom fylder Bedsteforældrenes Stuer med Smil og Stemmer — unge Piger med det henrivende Ansigtstryk, der faar En til at tænke paa den mystiske Paastand, at smukke Tanker skaber smukke Ansigter.

I Aarevis har disse to Mennesker stillet deres Hjem til Raadighed for Egnens polske Katolikker ved den maanedlige Messe og været gæstfri Værter ved Morgenkaffen bagefter — ofte 25—30 Kommunikerende. Som Barn var Familiefaderen Genstand for evindelige Stiklerier og Drilagtigheder af sin Lærer for sin

Religions Skyld — som voksen følte han ofte i sine unge Dage kold Luft omkring sig af samme Grund. Nu, paa hans ældre Dage, har de ikke alene alle lært at respektere ham, men flere har direkte givet ham Oprejsning.

— Jeg mærker, sagde han til mig, en ganske anden Jordbund for Forstaaelse af Kirken end tidligere. Uvidenheden om Kirken er ved at fortage sig, og Fordomme svinder samtidig. Blev der bygget en katolsk Kirke her i Byen, vilde det efter min Overbevisning ikke være mange Aar, førend der sad et Par Hundrede i den.

Disse to Mennesker er ikke Typen, som diskuterer Religion med andre. Men ligesaa lidt, som de har haft for Vane at gøre det, ligesaa lidt er de nogensinde veget af fra den Kurs, Religionen afstak for dem. Og midt i deres Ensomhed har de altid trofast holdt sig Maalet for Øje og arbejdet sig hen mod det Dag for Dag. Hvor er det velgørende at have saadan en Oplevelse! Hvor skal det gøre godt at lænke tilbage paa den, næste Gang man synes, man er ved at køre fast i den morderiske Afmagtsfølelse, som det kan give at tænke paa, hvor faa vi er, og hvor lange Udsigter det kan synes at have med Kirkens Udbredelse i Norden.

Den anden.

Helgen og Privat-Detektiv

Vi fortsætter lidt endnu med Læsernes egne Skildringer af deres belønnede Tillid til St. Antonius.

Da jeg ser, at Ugebladet begynder at samle paa Historier om den hellige Antonius' Hjælpsomhed, vil jeg have Lov til ogsaa at være med. Jeg blev for nogle Aar siden i Udlandet indviklet i en Proces, som, hvis jeg havde tabt den, vilde have

forvoldt mig et stort økonomisk Tab. Det gjaldt for mig først og fremmest at faa fat paa et Vidne, en ung Dame, som 13—14 Aar forinden var kommet meget sammen med Modparten paa en Restauration. Restaurationen var i Mellemtiden ophørt at eksistere og Værten var død. Den unge Dames Efternavn var ganske almindeligt og hendes virkelige Fornavn kendte jeg ikke, kun hendes Kælenavn. Det var som om jeg herhjemme havde vidst om en Dame, at hun hed Musse Pedersen, men forøvrigt hverken vidste hvor og hvornaar hun var født eller hvor hun boede eller nogensinde havde boet. En Henvendelse til Politiet viste sig derfor ogsaa at være haabløs, dertil var Opgivelserne for ubestemte. Jeg fik derfor fat paa en Privat-Detektiv, som mod passende Honorar sled i det i 14 Dage eller 3 Uger uden at komme til noget Resultat. Den sidste Uge før Retsmødet skulde finde Sted oprandt og jeg var belavet paa det værste. Da lover jeg St. Anton et klækkeligt Beløb til de fattige, saafremt han hjælper. Resultatet var, at Detektiven om Onsdagen meddeler mig, at nu opgav han Ævred, der var intet at gøre. Han havde ganske vist faaet fat paa en Veninde af den paagældende fra den Gang, men de to havde tabt hinanden af Syne for flere Aar siden, og da de desuden i deres Bekendtskabstid havde boet sammen i møblerede Lejligheder uden at være tilmeldt Folkeregistret, var der heller ikke noget at gøre ad den Vej. Men saa om Fredagen ringer Detektiven mig op, for at fortælle mig, at Veninden havde en Veninde, som havde en Kusine o. s. v., o. s. v., som muligvis vidste, hvor den unge Dame var blevet af, idet det kunde være en, der boede i en fjern Forstad sammen med et Mandfolk. Og i Løbet af Lørdagen lykkedes det virkelig at faa fastslaaet, at vi var paa det rette Spor. Men nu opstod en ny Vanskelighed: Retsmødet skulde finde Sted om Tirsdagen i

den kommende Uge, og at indkalde et Vidne med saa kort Varsel kunde ikke lade sig gøre uden den paagældendes Samtykke. Og nu satte Mandfoldet sig imod, at hans Kæreste skulde møde i Retten. Jeg formoder det var et Forsøg paa Pengeafpresning, men det kunde jeg ikke indlade mig paa, for hvis det kom til Modpartens Kendskab, at Vidnet havde faaet et Løfte om Penge for at møde, saa var hendes Vidnesbyrd intet værd. Men saa skete det pludseligt, uden at jeg kan sige hvorfor, at de begge opgav deres Modstand, saa hun mødte til den fastsatte Dag. Og jeg vandt min Sag. P.

DET ER MÆRKE­LIGT

— at det altid er nogen, som kommer for sent til Søndags­messen,

— at det næsten altid er de samme,

— at det næsten aldrig er dem, som har den længste Kirkevej,

— at de ikke selv forstaar, det forstyr­rer Menigheden og ofte Præsten,

— at de selv synes uforstyr­relige af den Uro, de forvolder,

— at det næsten altid er Folk, som ellers er uden Plet og Lyde,

— at det næsten altid er Men­nesker, som er meget nøjere­gende med, at andre optræder korrekt overfor dem.

Pastor Brenteganis

25 Aars Præstjubilæum

Den 10. August blev en uforglem­melig Dag og gav Bevis for, hvor afholdt Pater Brentegani er af sine Sognebørn. Dagen indledes med en højtidelig Levitmesse i det fest­lig oplyste Kirkerum. Messen cele­bre­redes af Jubilaren, assisteret af Pastor Ravelli fra Randers samt Patrene Stadtfelt og Bender. Kir­kens Sangkor under Ledelse af Or­ganisten Br. Hannisch sang stem­ningsfuldt og forhøjede derved Messens højtidelige Forløb.

Samme Dags Aften samledes Men­igheden ved smukt pyntede Kaffe­borde i Skolens store Festsal, som var fyldt til sidste Plads. Til To­nerne af »Riberhus March« førtes Aftenens Hædersgæst til Bords. Pater Stadtfeldt bød alle hjertelig velkommen, specielt Jubilaren og dennes nære Slægtninge.

Sparekassedirektør C. Madsen takkede paa Menighedens Vegne den jubilerende Præst for den Ger­ning han har udført her i 14 Aar, trofast mod Gud og Kirken. Han har vundet sig mange Venner, tro­fast talt til vore Hjerter, det vil vi i Dag sige Tak for. Som et synligt Bevis for Taknemlighed overrakte Direktøren derefter Pater Brente­gani Menighedens Gave, en større Pengesum, at anvende til en Rejse til Rom.

Forretningsfører Sv. Kirkegaard bragte paa Spejderungdommens Vegne deres Chef en smuk Hyldest, der udløstes af Spejderne i et skingrende Tjikkerlikker.

Laboratorieførstander Brahe-Petersen priste i djærve Ord Jubilaren for hans gode danske Sindelag og udtrykte det Ønske, at han snart maa virke i et frit og selvstændigt Danmark. Et Leve herfor! (Begej­stret Tilslutning). »Der er et yndigt Land«.

B. Baszkiewicz tolkede i jævne Ord paa den polske Forenings Vegne en Tak til Pateren, for hvad denne har gjort for Polakkerne her i det høje Nord, ikke mindst for Børnene i Skolen.

Endnu havde en lang Række Talere Ordet for at lykønske og hylde Jubilaren for hans jævne og ligefremme Væsen, som havde taget alle ved Hjerterne. Ind imellem Talerne sang Kirkens Sangkor flere firestemmigt Sange, som alle vandt fortjent Bifald.

Til Slut tog Jubilaren Ordet, be­væget takkede han for den straa­lende Dag, for Gaven fra Menig­heden. Rejsen til Rom skulde ikke blive en Fornøjelsesrejse, men en Pilgrimsfærd. Jeg takker, fortsatte Pastoren, for Blomster, Telegrammer og Breve og ikke mindst for den stille Bøn. Men Takken maa, som vor Konge siger, gaa højere op, til Vorherre. Endnu en Gang Tak, og Gud velsigne eder alle!

Dermed sluttede den vellykkede Fest, der bedst kan karakteriseres ved Jubilarens egne Ord: I den Mindekrans, som er flettet af skønne Minder, er denne Aften den skønneste og mest uforglemmelige. N. K. B.

Pædagogforbundet Sæson 1942-43

Torsd. 17. September. Pater Fr. Kùpferle S. J.: »Katekismen som Lærebog«.

Torsd. 26. November. Skole­inspektør H. D. T. Kiørulff: »Ka­rakteropdragelse« (Alle katolske Forældre indbydes).

Torsd. 28. Januar. Pater L. Brun­nicardi C.s.s.R.: »Liturgisk Opdra­gelse«.

Fred. 29. Januar, St. Johannes Boscos Fest, læser Pater Wolfis­berg i Jesu Hjerter Kirke den hel­lige Messe i Forbundets Intention.

Torsd. 25. Marts. Pater, Dr. phil. A. Otto S. J.: »En Stillingtagen til det katolske Stof i de gængse Hi-

storiebøger« (Gæsteaften, prote­stantiske Kolleger indbydes).

Studiekredsene. Pater Kùpferle Kreds, Stenosgade 4, fortsætter hver Mandag. Jesu Bjergprædiken genneingaaes (Tilmeldelse hos Fru Jerslev, Nora 7703). Rygaards­kredsen ved Pater Wevers fortsæt­ter hver tredje Onsdag i Maane­den Kl. 19,15 (Tilmeldelse hos Frk. Holst, Ordrup 5007 y).

Bestyrelsen 1942—43 bestaar af Frk. Else Holst (Formand), Fru Jerslev og Hr. H. D. T. Kiørulff. Raadgivende Medlemmer er Sr. Marguerite Marie og Pater Wolfis­berg S. J.

KLOSTER TONIC

-den danske Aperitif!

Læs **Berlingske Tidende**

MODERNE

Garderobeskabe

P. Pedersen

Skinderg. 34 Cent. 1193

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs­gade 34-38

Tlf. 778 - 728

Peter Hansen

Tømrer- og Snedkermeste.

Adolfsvej 6 . Gent. 424

Udf. Arbejdet v. Assumptionsklostret Rygaard

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466

Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØK KOKS

NØRREGADE 15 TELF. 9270

Vellykket Ungdomsfest i Ringsted

Søndag d. 26. Juli holdt Ringsted Ungdomsforening sin aarlige Sommerfest i Præstegaardens Have. Roskilde, Køge, Taastrup, Næstved og Holbæk var indbudt til Festen. Dagen begyndte med Messe og Fælleskommunion, og Pastor *Cortenraad* holdt en smuk Tale til de Unge.

Ved 1-Tiden opførte Ringsteds Ungdom en lille morsom Revue, og derefter spadserede hele Flokken til Haandholdbanen, hvor der blev udspillet haarde Kampe. Ringsted og Taastrup mødte op med baade Herre- og Damehold, Næstved og Roskilde med hver sit Herrehold. 2 Sølvbægre var udsat som Præmie. Ringsted Herre- og Damehold vandt i alle Kampe.

Meget trætte vandrede de alle tilbage til Sct. Knuds Kirke, hvor der blev holdt en lille Andagt, og Pastor *Braun*, Taastrup, talte til Ungdommen.

Efter en lille Spisepause afsluttedes Dagen paa Hotel Casino.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Til Ungdomsstævnet paa Rygaard Søndag d. 30. August møder vi alle op saa mange som kan, og er med til at gøre Dagen saa festlig som mulig. Vær med fra Messen om Morgen. Se Programmet andetsteds i Bladet.

Vintersæsonen begynder med et stort Fællesmøde Lørdag d. 12. September. Noter Datoen. Nærmere Program senere.

Ordrup.

Tirsdag d. 1. Sept. Kl. 20 pr.: Ekstraordinær Generalforsamling. Dagsorden: 1. Valg af Dirigent. 2. Forelæggelse af revideret Regnskab. 3. Forslag til Bestyrelsesændring. 4. Forslag til Ændring af

Lovparagrafferne 4 og 7. 5. Behandling af indkomne Forslag. Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, indsendes senest d. 25. August til Formanden (Kai Weber, Fredensvej 46, Chl). 6. Eventuelt. — Efter Generalforsamlingen vil der blive vist Film. Vi minder om, at Kontingentet snart skal betales. Da der skal behandles Forslag, der er af stor Vigtighed for Klubben, bør alle komme. Desuden er der naturligvis Mødepligt. *Bestyrelsen.*

Academicum Catholicum

Søndag d. 30. August Kl. 9,30.

Ungdomsstævne paa Rygaard. AC er Medindbyder. Studenterne opfordres til at møde med hvide Huer.

Søndag d. 6. September Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvej. Efter Messen kan man faa Kaffe hos St. Liobasøstrene til sin medbragte Morgenmad. *Katolske Russer.*

Russerne opfordres til at komme til Ungdomsstævnet og til Akademikermessen. De bedes opgive Navn og Adresse til Sekretæren (stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenlund) for at Foreningen kan sende dem en Indbydelse til Rusgildet.

Dødsfald

Vel forberedt ved den hellige Kirkes Naademidler er min kære Hustru, vor kære Moder, Svigermoder og Bedstemoder

Ida Ane Jensigne Sørensen

f. Andreasen,

død.

Horsens, den 3. August 1942.

Carl Sørensen.
Børn og Svigerbørn.

Meddelelse til Vikariatets Præster og Ordensfolk

Det nye Tillæg »Commune unius aut plurium Summorum Pontificium« findes nu i vor Boghandel. Kvant-Format til Missale (30×23 cm). Mindre Format til Breviar (10,5×16 cm).

Mod Indsendelse af Beløb for Porto og Emballage: 30 Øre, tilsendes gratis det ønskede Antal Eksemplarer; dog beder vi de paagældende kun at bestille det strengt nødvendige, da Beholdningen er begrænset.

Den danske Messebog

findes nu i meget smukke Indbindinger. Olivengrønt Okselæder og Guldsnit. Bordeauxfarvet Okselæder og Guldsnit. Sort Faareskind og Guldsnit.

Alle Indbindinger er forsynet med liturgisk farvede Baand, sammenfoldeligt Hylster og Indbindingen er jernstærk.

Gl. Pris: Kr. 18,75.

SANKT
ANSGARS
FORLAG

København
Bredgade 67 - Postnr 4777
Giro 81851

St. Augustins Kirke (Jagtvej)

Gudstjenester. Søndag: Kl. 8 Højmesse, Kl. 11 Reciteret Messe med Prædiken. Kl. 14,30 Vesper med sakramental Velsignelse. Kl. 21 Komplet. Hverdag: Kl. 7 Reciteret Messe. Kl. 9 stille Messe. Kl. 17 Vesper. Kl. 21 Komplet (Lørdag dog Kl. 20,30).

Basar for Lyngby-Kirkesag

Vi beder Dem venligst lægge Mærke til hosstaaende Annonce for Basaren den 5. og 6. September i Sct. Knuds Skoles Festsal.

Vi byder Dem velkommen og haaber at se Dem en af Dagene.

Har De sikret Dem Lødseddel (à 25 Øre) til det store Lotteri? Bemærk ogsaa, hvad Basaren byder paa. De vil kunne tilbringe en fornøjelig Stund i den smukke Sal og samtidig støtte os til Virkeliggørelsen af vor Plan: Den fuldendte Sct. Knud Lavards Kirke i Lyngby!

Sct. Knud Lavards Kirke Lyngby

Til Fordel for denne Kirkesag afholdes

BASAR

Lørdag den 5. og Søndag den 6. September i Sct. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4

Tombola . Salgsboder . Lotterier . Restaurant
Forskellige Attraktioner

Aaben Lørdag Kl. 15—21 . Søndag fra Kl. 11 Fmd.

Giv Møde . Støt den gode Sag

Katolsk

Ugeblad

Ungdomsstævnet paa Rygaard

Kirkekunst og Aloysius-Statuer

Katolske Bøger i Danmark

Katolsk Højskoles Efteraarsplaner

Munkemel

Salg og Udlejning

AF LYSBADE OG ELEKTROMIDICINSKE APPARATER

DANSK RØNTGEN-TEKNIK A/S

KØBENHAVN
TELF. 4229

AARHUS
TELF. 6545

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryesgade 106

Telefon Central 408

GAMELCA *med den rigtige Kaffesmag*
Forlang den hos Deres Købmand

Fabrikeret af A. C. GAMÉL

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori

Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353

Filial: Amagerbrog. 125, Telefon Amager 4019

Hans Molbech W. C. og Bodeanlæg

Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69

Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Altid friske Smaakager

W. Staack

Malermester

Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Boek og Olsen *ved L. H. Olsen*

Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester
Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161
Telefon Ryvang 1100

Udf. Arbejdet ved Centralskolen

Trykkeriet DANMARK

ved Tjæder Nielsen

Brolæggerstræde 11. Central 2979

Wibrandsvej 75 . Amager 3986

Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

CHR. ANDERSEN

Elektroinstallatør

Lyngbyvej 30 H . Ryvang 1905

Lev. til Assumptionssøstrene

R. Wilhelm

Bageri og Conditori

Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371

Lev. til Institut Jeanne d'Arc

MOLIN'S

Hjemmefarver

Gardin-,
Stof- og
Strømpe-
farver

**KLOSTER
TONIC**

-den danske Aperitif!

Sjællands Kul-Import A-S

Vestre Boulevard 37

Palæ 7850 . 7849

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

30. August 1942

Nr. 35

Paa Gensyn paa Rygaard

Tykke Carlsen, Klosters Altmuligmand, lader Leen hvile et Øjeblik. Med Skjortærmaget tørrer han Sveden af sin Pande, mens han ser sig tilbage. De er store, de Græsplæner i Rygaardsparken. Og hvad der ikke er slaaet inden Søndag, gaar tabt for Mère Lucies gumlende Plejebørn: de mange hvide, graa og brungule Kaniner samt det yndige Gedevid »Blanchette«. For paa Søndag, naar Flaget bliver hejst ved Bernstorffsvejen, myldrer det ind med katolsk Ungdom. Unge af begge Køn fra København og Provinsen vil i Læ af de store Træer sprede sig over Grønsværet, der til daglig er et Fristed for Børnehavens Flok af Miniaturedamer og -herrer. Vejret bliver sikkert godt. Det kan ikke være andet bekendt, siden det i Sommer trods den megen Regn altid har været godt om Søndagen. Barometret bliver nok paavirket af de unges Humør: højt og smukt.

Og saa vil vi, som det fremgaar af Stævnets Program, tilbringe Dagen med at bede sammen, lytte sammen, hygge os sammen, more os sammen og snakke sammen. For unge Mennesker falder det nu engang ikke svært at komme sammen. De er endnu ikke hæmmet af konventionelle Skranker, som satte Folk, der er kommet i deres Baas, gerne er det. Unge vil gerne være sammen med unge, fordi de har saa meget fælles. Alle

har de først og fremmest endnu deres Fremtid. Og saa har de deres Drømme og Idealer. De ynder at lægge dristige Planer og søger derfor Støtte hos dem, der er ligesaa dristige.

Det gælder for de unge i al Almindelighed. Unge danske Katolikker ved desuden, at det trods Vikariatets 50 Aars Jubilæum dog ikke er saa helt let at være Katolik her til Lands: en Katolik er her stadig nødt til at ro mod Strømmen. Og da er det godt at være mange om det. Og alle, der hin 9. April dukkede sig, ved ogsaa, at det er onde Tider, vi lever i: voldsomme Tider, hvor det gælder om at staa tæt sammen for ikke at blive rendt over Ende eller fanget ind af antikristelige Bevægelser.

Derfor bliver det en Berigelse for de unge, naar de nu paa Søndag i Læ af Rygaardsparkens statelige Træer oplever deres Fællesskab i Tro og Idealer: for det er altid et Plus, naar man lægger sammen.

Men foruden de mange unge vil vist ogsaa en Del gamle eller halvgamle — som undertegnede — unde sig den Glæde at være til Stede ved dette Ungdomsstævne. Ikke fordi det er en Modesag at raabe Hurra for de unge, men fordi det er det ældre Slægtleds helligste Opgave at værne om den opvoksende Generation og hjælpe den paa Vej.

Og saa vil Biskoppen — vor unge Biskop — gaa omkring

mellem de mange Grupper og opmuntre alle med sin Nærværelse og sit gode rolige Smil, indtil han til Slut endnu mere intimt forener os alle, unge saavel som gamle til, naar han med Monstransen slaar et stort Kors over hele den knælende Skare.

Jo, jo, det bliver en stor Dag paa Søndag.

Derfor siger jeg: paa Gensyn paa Rygaard!

S. W.

Med Toget til Rygaard

Den, der paa Søndag skal med Toget til Rygaard, maa vide, at den nærmeste Station er Hellerup-St. og ikke, som man kunde fristes til at tro, Bernstorffsvej-St. De, der skal passere Hovedbanegaarden, maa løse Billet til Hellerup; det koster nøjagtig lige saa meget som en Billet til Københavns Hovedbanegaard (f. Eks. fra Roskilde Kr. 3,20). Med samme Billet kører de (saaledes gratis) videre med S-Toget. De kan enten tage Klampenborg eller med Holtetoget. Fra Hovedbanegaarden til Hellerup tager 15 Minutter. I Hellerup skal man forlade Banegaarden ad Esthersvej-Udgangen. Derfra er der kun 5 Min. Gang til Rygaarden: man følge Ruths Vej.

De, der kommer kørende med Sporvognen (Linie 15), tager til *Hyrdevejen* (og ikke som det blev fortalt mig, at nogen gjorde i Fjor, til Femvejen!)

Kirkekunst og Aloysius-Statuer

Nedenfor
udtrykker Jan
Locher i
Tilslutning til en
Artikel af Pater
C. C. Martin-
dale et Ønske
om bedre
Kirkekunst.
Artiklen har
været forelagt
Pater
Martindale,
hvis Kommen-
tater bringes
samtidig, tillige
med nogle
Linier af Uge-
bladets
Redaktør

lige og utænelige Laster. Det var en jernhaard Indsats for at lade Naaden gennemsyre hans vilde Natur, der evnede at hellige ham. En saa voldsom Kamp mellem Natur og Overnatur røber sig imidlertid ogsaa i det ydre. Et Maleri af en Belgier forestillende Aloysius paa Dødslejet giver da ogsaa et mere troværdigt Billede af Helgenen ved at vise os en af Faste og Mangel paa Hvile udtæret Skikkelse, et markeret Ansigt med en voldsom convex Høgenæse, en bred, smal, sammenkneben Mund... man tænker uvilkaarligt: rød Indianer.

Mellem Legeme og Sjæl er der et mystisk udforsket Sammenspil. Vort Ydre staar ikke i tilfældigt Forhold til det Indre, undertiden ejheller til Omgivelserne. Man eftertænke blot, at Ægtefæller ofte kommer til at ligne hinanden ogsaa i Udseende, og at Jockeyer saa godt som altid ligner Væddeløbsheste!

Og saa fremstiller man altsaa den hellige Aloysius som en rar lille Dreng! Hvor kan noget Menneske faa et rigtigt Indtryk af ham af en saadan Statue?

Mon ikke der findes en hemmelig katolsk Liga ved Navn »Foreningen til Udbredelse af smaa, men grimme Statuer«?

Vi maa den til Livs. Kan vi ikke danne en Forening til Udbredelse af god religiøs Brugs-kunst, som er et ægtefødt Barn af dansk Aand, saa vi slipper for de idéløse, misvisende og sjælsfremmede Maskinprodukter? Selv om denne Forening ikke indbragte svimlende Summer til Skabelse af gode Statuer m. m., vilde den dog, — om Medlemsantallet blev anseligt, og den havde Ungdommens Tilslutning — klart tilkendegive, at der ønskes Reform paa dette Felt... en Reform, hvis Omrids Chestertons Definition af Blasfemi antydningvis kan give et Indtryk af: »At tage Guds Navn forfængeligt, det er ikke at bruge det i velovervejet Spøg, det er ikke

Billedstorm

I sin Artikel i Katolsk Ugeblad den 19. Juli 1942 skrev Pater Martindale S. J. om Udsmykning, moderne Smag og Kirkekunst. Vor engelske Gæst spotter den moderne Udsmykning og finder den forfærdende slet, fordi den som blot Produkt af kommercielle Interesser omsat i Maskinindustri mangler Idéer og Vitalitet.

Det er saa sandt, saa sandt, — men gælder det ikke i nogen Grad ogsaa om vore katolske Statuer?

Jeg husker fra den første Tid efter min Konversion, hvor forbløffet jeg blev — og jeg er end-

nu ikke rigtig kommet mig af Forbløffelsen! — da jeg fik at vide, at en Statue af en front udseende lille Ministrant med et stilfærdigt Udtryk i Øjnene skulde forestille Gonzaga-Ørnen, Ildsjælen Aloysius af Gonzaga, om hvilken Helgen Pius XI erklærede, at han var »et Viljemenneske«, og som selv kaldte sig »et Stykke vredet Jern, der maatte vrides lige«. Maaske mangler beskrevne Statue ikke Idé, men Idéen er forkert, al den Stund Statuen henleder Tanken paa en blid og harmonisk Natur. St. Aloysius havde ikke arvet meget andet end tøjlesløs Natur fra sin Slægt, berygtet som den var for alskens tænke-

engang at bruge det i tankeløs Spøg — det er at bruge det i tankeløs Højtidelighed.»

Mon ikke katolsk Ungdom har for megen Respekt for *daarlig* Tradition? Hvis det er Tilfældet, risikerer vi, at den daarlige Statue af den hellige Aloysius — og med den mange andre — faar Lov at blive staaende saa lang Tid, at *ingen* længere bryder sig om den.

Hvor mange Bønner er mon blevet undladt, fordi man havde vanskeligt ved at fastholde sin bedende Opmærksomhed om denne eller hin Helgen, naar hans Skikkelse i koloreret Kalipasta var saa inderlig utiltalende? Saafremt der føres dobbelt Bogholderi i Himlen, saa slipper Ophavsmændene til og Producenterne af vore Statuer ikke ind, før de er blevet gjort bekendt med, at de har begaaet en Undladelsessynd... ved at skabe daarlige Statuer i Stedet for gode! Thi en god Statue, som har Menighedens Yndest, tilskynder til Bøn, hvad den daarlige ikke gør. St. Aloysius er Ungdommens Værnehelgen. Derfor maa Ungdommens Raab paa en bedre Statue af ham have Overvægt over for Personer (maatte de være faa!), som ønsker ham bevaret i Kirkerne i den Skikkelse, hvori han er et Produkt af »Foreningen til Udbredelse af smaa, men grimme Statuer«.

Jan Locher.

Billedstorm ønskelig — men hvad faar vi Stedet?

Hr. Redaktør! Jeg er med lige stor Hæftighed haade enig og uenig med Hr. Locher. Hvorfor sank den »religiøse Kunst« i forrige Aarhundrede til et lavere Niveau end nogen anden Kunst-art? Fordi vi var lige saa alvorligt smittet som alle andre af det kommercielle Synspunkt og derfor vilde udsmykke vore Kirker billigt. Vi vilde have Mængder af fromme Genstande uden at betale for dem; vi betragtede dem som noget, der skulde kilde vor Fantasi, i Stedet for at se dem som kostelige Ofringer til Gud. *Corruptio optimi pessima*.

Derfor »blev selv det lidet, som vi havde, taget fra os«; vi tolererede i vore Kirker mange Ting, vi aldrig vilde have givet Plads i vore Dagligstuer. De »fødte Katolikker« lagde enten aldrig Mærke til, hvad der fandtes i deres Kirker, eller (hvad der er værre) de syntes om det; bevarede de Blikket for, hvad der er smukt, lod de omhyggeligt være med at se.

Men jeg vilde ønske, de kunde have forstaaet, hvilke *ekstra* Vanskeligheder og Lidelser de stillede paa Konvertitternes Vej. Konvertitter blev Katolikker, fordi Guds Naade og deres Forstand viste dem, hvad de maatte gøre. Men de følte, at de maatte — og de var villige til — at stige ned til et meget lavere Niveau for religiøs Kultur. Eller for selv at udtrykke mig »kommercielt«: Forældre, som besøgte katolske Søstres Skoler, følte dette: »Hvis Nonnerne kan finde sig i saa tarvelig religiøs Kunst paa deres Vægge, paa hvilket Niveau maa saa den almindelige, ja ogsaa den specielt religiøse Opdragelse befinde sig, som de vil kunne give Børnene?« Og de sendte deres Børn til ikke-katolske Skoler i Stedet.

Men nu hvad angaar den anden Side. Hvis vi vaagner op og ser det, jeg har nævnt, er der en Fare for, at vi overlader vore Kirker til en eller anden Kæphesterytter af en Kunstner, som vil have, at Kirken skal være »i Katakombe-Stil« eller Cinquecento eller modernistisk (uden noget i) eller »forbløffende« (som Robert Hugh Bensons Kapel, hvor der var et Krucifiks, hvis Forside var til at aabne, saa man saa Indvoldene) eller arkæologisk-nationalistisk — i England har vi (nogle faa) Kirker, der er nøjagtigt »før-reformatriske« og beskrives som særligt »engelske«, som om der ikke var sket noget i England i 400 Aar. I alt dette har *Lægmandens spontane Ytringer ingen Chance...* og saa klager vi over, at Lægfolket ikke viser noget Initiativ paa andre religiøse Omraader...

Jeg formoder ikke, at nogen Dansker vil være tilbøjelig til at

dekorere sin Yndlings-Helligdom med Guldhjertes, Papirsblomster og Voksbæn, der er forsynet med røde, grønne og violette Saar, som hans Yndlingshelgen har helbredt ham for. Bare Danskeren gjorde det! Han gør det ikke, fordi han ikke har Lov til at lave Altre, eller fordi han er bange for protestantisk Kritik, eller (allerværst) fordi han ikke beder til Helgenerne. Mit Ønske er, at Alteret skal være strengt liturgisk; Kirken bør »udsmykkes« af en Kunstner, som er dybt forankret i Bøn og Kendskab til Symbolik, er fri for Kæphester og hverken tænker paa »Publikum« eller sit Honorar, saa lidt som paa det, han gerne vil gøre det modsatte af — men kun paa Gud. Og saa vil jeg gerne have en Mangfoldighed af Smaa-Altre, hvor enfoldige Sjæle kan udtrykke deres Fromhed saa uforbeholdent, som de gør det f. Eks. i Brasilien, paa Korsika eller Ceylon, hvilke Egne af Jordkloden vi uden paaviselig Grund anser os for at være hævet over.

Hvad angaar St. Aloysius hører alle de ældste Billeder af ham til en af disse to Grupper: enten er de ren Fantasi, eller de er malet efter St. Robert Bellarmins Oplysninger, men eftersom de ikke ligner hinanden ret meget, maa hans Tilsyn have været af løsere Art. De eneste fælles Træk er en stor Næse (ligesom hans Slægtning, St. Karl Borromæus') og en skarp Kæbevinkel. Imidlertid findes Aloysius' Hjerneskål, og da han var tynd, kan man med Sikkerhed gætte sig til hans Træk. I min Bog om Helgenen er der to Billeder. Det ene viser Aloysius paa Dødsengen og er et dristigt Forsøg af den belgiske Kunstner E. Wante paa at udtrykke hans Karakter. Det andet blev paa min Opfordring tegnet af den berømte Kunstner Eric Kennington. (Han benyttede et Fotografi af Hjerneskalen for at være sikker paa Hovedformen). Dog er Billedet mere »symbolsk«. Han ser Helgenen som en Mand af Bronze, knælende paa faste, men skarptkantede Klipper, urokket af Tingenes Hvirvel og overstrømmet

af Helligaanden. Hans Sejr er endnu ikke fuldkommen; man ser hans forfærdelige Anspændelse; hans Jernvilje, der styrkes usigeligt af Naaden, for at Guds Sejr i ham maa være absolut. Pius XI valgte i 1926 at faa udbredt over hele Verden et andet Billede, jeg ikke brød mig om — Kunstneren var stadig for opsat paa at vise sin Dygtighed i flagrende Kapper o. s. v., men det viste *ikke* Aloysius som en yndefuld Yngling, man kunde have Lyst til at give et Spark og Besked om at holde Hovedet lige; det viste ham bærende en nøgen, pestrant Mand paa sine Skuldre — netop hvad han gjorde under den store Pest i 1591, da han selv paadrog sig sin dødelige Sygdom ved at gøre Tjeneste paa de grufulde romerske Hospitaler. I hvert Fald staar det fast, at Pius XI forlangte, at vi skulde »studere St. Aloysius i det rette Lys, der er ganske forskelligt fra de usandfærdige Billeder, hvormed Kirkens Fjender og endogsaa ukloge Biografer har forvrænget ham«. Hr. Locher anmoder kun om det samme, som Paven anmodede om.

C. C. Martindale S. J.

Lille Forsvar for Bedste- og Oldeforældrene

Der kan ikke opstaa Uenighed om det Ønske at erstatte grimme Ting med kønne, og Sagen lader sig ogsaa gennemføre i Praksis, blot man ikke tager for drabeligt fat. Saa vidt jeg har kunnet se, siden min egen Konversion for godt en Snes Aar siden, foregaar en saadan Udrensning til Stadighed, selv om nogle Katolikker en Tid lang savner de kendte Ting, og nogle sommetider har svært ved at se, at det nye er saa afgjort kønnere. Derimod opnaar man rimeligvis det modsatte af sin Hensigt, hvis man straks slaar fast, at der næsten maa gøres rent Bord og tages fat paa en helt ny Maade. Dette gælder ikke blot Billeder og Statuer i Kirkerne, det gælder f. Eks. ogsaa Nyudgaver af Salmebøger og lignende. Radikalisme

føles her som en Uretfærdighed og kan næppe heller undgaa at være det.

I Kritikken af forrige Aarhundredes Kirkekunst bør erindres, at Flertallet af Kirker til enhver Tid har været udsmykket efter en folkelig Smag. Det er ogsaa det rimeligste af Hensyn til dem, der skal leve deres religiøse Fællesliv i disse Kirker. (Og det generer sikkert ikke Kirkens Herre, om hvis »Smag« vi faktisk kun véd, at han har knyttet særlig Naade til Bønnen foran en Række Billeder og Statuer, som alle nød folkelig Yndest, men ikke alle har kunnet slippe ind i Kunsthistorien). Nu oplevede den folkelige Smag en Nedgangsperiode i det 19. Aarh., og det er til at se endnu (ikke blot i Kirkerne). Derfor kom der i vore Gudshuse Ting ind, som vi gerne ser erstattet, men de kom der, fordi man syntes om dem, ikke fordi de var saa billige, at man ikke kunde lade være at købe dem, skønt man godt saa deres Mangler. Vore Bedste- og Oldeforældre syntes ligesom alle Tidens Katolikker, at deres Kirker fortjente det smukkeste. Selvfølgelig kom Dagligstuen ikke først. Har de i visse Tilfælde set mere paa Pris end paa Kvalitet, har de gjort det, fordi de i Fattigdom var nødt til det. Saa kan man diskutere, om man hellere burde vente med den eller den Statue, til der kunde faas det helt gode — i Almindelighed har det ligget til Katolikker meget nødigt at ville vente med de Ting, som man følte hørte med.

En anden Faktor maa tages med i Betragtning (haade i England og i Danmark). Genopbyggelsen af Kirken efter Reformationen skete ved Udlændinge. Derfor kom meget i Kirkerne til at bære Præg af folkelig Smag i andre Egne af Verden. Naar vi efterhaanden sætter vort eget Præg paa Kirkerne, vil dette (lempeligt) ændres.

Konvertiternes Kvaler kunde maaske mindskes ved at minde dem om, at de i Kirkerne skal knæle sammen med alle Slags Mennesker. Den, der f. Eks. konverterede paa Lolland-Falster, maatte huske, at næsten hver

eneste af hans nye Trosfæller paa Stedet var jævne Mennesker fra et andet Land, og at de naturligtvis satte deres Præg paa Kirken. Personlig var jeg ved min egen Konversion saa blændet af »det nye Lys«, at jeg i lange Tider var en daarlig Kritiker af Kirkens Menneskelighed, og forøvrigt var jeg dybt overbevist om, at jeg i Kirken var traadt ind i det eneste ægte Demokrati. Den Tanke har bevaret sin Frugtbarhed for mig.

(Naar Pater Martindale refererer Udtalelser af kritiske Forældre (velsagtens Katolikker), som satte deres Børn i ikke-katolsk Skole, fordi de katolske Søstre holdt af religiøse Billeder, der ikke var videre kønne, burde disse Udtalelser ikke savne Gen-svar. De er næppe andet end Vaas. I min ikke-katolske Barndom har jeg haft Lærerinder med den særeste Smag for Halskæder, Brocher og Knapstøvler, og jeg har haft Lærere, der grangiveligt lignede svundne Tidens Gadeoriginaler — men Undervisningen var fortræffelig. Og jeg har kendt flere smaa Drenge, der havde tilbragt det meste af deres Skoletid i Skolepaladser, udsmykket af de dyreste Kunstnernavne, men som først holdt op med at være ukultiverede smaa Labaner, da de blev flyttet over i Skoler, hvor der sad en Søster paa Katederet under et Billede, som jeg selv ikke brød mig om).

Og endelig et Ord om St. Aloysius. Da jeg konverterede, slog det mig, at alle Præster viste en ejendommelig Ængstelse for, hvad jeg vilde faa ud af denne Ungdomshelgen. Bøger og Statuer var helt forkerte — »saadan var han slet ikke«. Det vakte min Nysgerrighed. Resultatet, jeg kom til, var dette: Bøgenes og Statuernes Aloysius er mindre et Portræt af den virkelige unge Italiener, end de er et Udtryk for Arten af den gamle jesuitiske Prædiken om Kyskhedens Dyd. Og selv om jeg gerne stiftede Bekendtskab med den virkelige Helgen, blev jeg utilbøjelig til uden videre at kassere den hidtidige Tradition. Der

Stultes Side 556

Katolske Bøger i Danmark

I forrige Uge bragte vi en større Artikel om katolsk Bogudgivelse i England. Pastor P e t e r S c h i n d l e r, som om nogle Maaneder kan fejre sit 25 Aars Forfatterjubilæum, skildrer nedenfor sin Opfattelse af Vilkaarene i Danmark for de katolske Bøger. Til yderligere Belysning af Sagen følger nogle redaktionelle Bemærkninger.

Bogproduktion — Digtning

I Anledning af den over en saa bred Front rejste Drøftelse tillader jeg mig, som personlig interesseret, at give mit Besyv med — med den Vægt, 25 Aars »Bogproduktion« maatte give det.

Skal Emnet ikke ebbe ud i Almindeligheder, maa vi først naa til Klarhed ved Inddeling. Sagen maa deles i to: *Hæfter* og *Litteratur*; det første er »Produktion« og fordrer kun Haandelag, det sidste er Digtning og fordrer Talent. Men fælles for begge er, at de ikke kan se Lyset uden et købende Publikum paa katolsk Grund — i et Antal af mindst 500.

Jeg taler nu først om *Hæfterne*, der siges at være saa stort Behov for, og jeg benytter Lejligheden til at takke de Privatfolk, der hjalp mig med at faa »*Hvis Du blev Katholik*« ud i 2000 Ekspl., som blev udsolgt til Fremstillingsprisen paa 4 Maaneder.

Man maa straks gøre sig flg. klart: 1) Hvem vil have Hæfter at arbejde med, og kan de aftage 500? 2) Hvem skal Hæfterne tale til (Alderstrin, intellektuelt og religiøst Stade)? 3) Hvad skal de tale om (enkelte Emner, Serier)? Stol paa, at de Folk, der siger, at de har saa stor Brug for Hæfter, ikke tilsammen bestiller 500, saa yderligere 500 kan gaa i Løssalg!

Er der anden Vej end *een eneste* Central for Udgivelse af slikt Propaganda-Materiale (jeg foretrækker det mindre moderne Ord: Missionsskrifter), hvor kompetente Personer samler Ønsker og Udtalelser fra interesserede, fastslaar Emner og Omfang, finder Forfattere, tvinger disse til at arbejde og at faa Arbejdet færdigt til Tiden og besørger Udgivelsen? Kravene er

altsaa: Enhed, Kompetence, Energi — ikke velvillig Dilettantisme! Og ikke Folk, der ikke har Tid!

Men skal Hæfter virke, maa der *arbejdes* med dem; de maa placeres, hvor de ses: f. Eks. i Forhallen til Kirken, i Skolerne, i Højskolen, paa Hospitalerne og — saa vidt det lader sig gøre — i Bogladerne. Der maa i hvert Sogn være en Repræsentant, som sørger for at faa afsat Hæfterne — men ikke i Kirkedøren, thi Sporvognspenge + Kollekt for Mand, Hustru og 4—5 Børn er Udgift nok paa en Søndag, lad derfor Lodsedler, Billetter til Fester og Hæfter sælges ad anden Vej. Reolen i Kirkens Forhal maa være frisk, aktuel og appetitlig — altfors ofte er den fuld af forældede eller periferiske Hæfter. Kravet er da: blot een Person i hvert Sogn, som er baade interesseret og ansvarlig — og saa Præstens Velvilje!

Endelig kan blot een bogkøbende Kunde i hver By let faa sin Boghandler til at tage Hæfterne i Kommission, hvis de da i Omslag, Titel og Indhold er, som det maa kræves af et Hæfte i 1942.

Samme Central skulde fra sine lokale Medarbejdere halvaarlig faa Beretning om, hvad der »gaar«, og hvad der siges om Hæfterne — saa kan den selv vurdere Berettigelsen af Kritik og Ros. Og den skulde faa vore Blade til at yde virkelige Anmeldelser (og helst indenfor kort Tid!), ikke blot fad Ros.

M. H. t. Forfattere — saa kan de fleste skrive et Hæfte, naar man hjælper dem med en Disposition og med Korrektiver, d.v.s., naar Centralen selv er kompetent.

Med 500 Ekspl. sikrede forud, kan Foretagendet hvile i sig selv, og med en Skat paa blot 5 Øre pr. Ekspl. kan det lønne sin

Forf., saa man kan kassere, hvad der ikke er Pengene værd — ellers maa man jo sige Tak til selv Dilettantisme. Dilettantisme maa skyes, men Amatørarbejde er ikke af det onde i Hæfter (som det er det i Bøger!), ingen venter, at en Ikke-Fagmand skriver som en rutineret Forfatter; man læser dog gerne, hvad en Privatmand har paa Hjerte, og er han selv forstandig, tager han gerne mod Hjælp i det stilistiske.

Jeg slutter: For at faa et reelt Resultat er *Samarbejde* absolut paakrævet; Grupper, Private og lokale Faktorer maa samles, drøfte og indordnes i et fælles System — Diktatur, Privatinteresser eller Partihensyn vil dræbe et saadant Foretagende. For Sikkerheds Skyld følger jeg til, at jeg personlig ikke har Interesse i denne Side af Sagen og ikke kan tænke mig at yde den Medarbejderskab.

*

Derimod er jeg levende interesseret i katolsk *Litteratur* — et meget sværere og mere kompliceret Foretagende. Her er ikke Tale om »Produktion« med Haandelag og Haandværk, men om Forbindelsen af Idé og Fremstillingstalent; og det kan ikke stampe op af Jorden eller komme paa Befaling ovenfra eller paa Ønske og Behov udefra — det fordrer en Tænkter og en Kunstner forenet i een Person med Kundskaber. Selvfølgelig kan man faa en Kunstner, der kan sin Métier, til at skrive over opgivet Emne, men han vil ikke selv føle sig tilfreds med andet end det, der vælder op i ham *indefra*. Og skal han skrive »med paaholden Pen«, gaar det ikke — kun Kunstneren selv véd, i hvor høj Grad han behøver Frihed i sit Arbejde, ud til Grænsen for det sande, det skønne og det gode, men aldrig over Grænsen.

Vi kan faa katolsk Litteratur ad to Veje: *hjemlig* Digtning og *Oversættelser* af Udlandets bedste; der bør staa fast: at vi aldrig oversætter, hvor vi lige saa godt kan skrive selv; hvert Land har Ret til at skabe sit eget katolske Folkeliv, men det vilde være Forsnævring: derfor

at lukke for Rigdommen udefra.

Ingen Forlægger, ingen Autoritet kan bestemme, hvad og hvornaar og hvordan, hvor det drejer sig om Digterens Inspiration — det eneste, man kan, er at hjælpe ham til at faa sit Produkt ud.

Og der er en Institution slet ikke paakrævet — men et nyt Forhold til Litteratur, saa man ikke siger: »For mange Penge har været brugt til Kunst og for faa til Oplysningsmateriale«; Kunst — vi taler her om Bogens Kunst — maa være *Brød* for En, hvis man vil have Ret til at tale med om Litteratur; for Digteren er Bøger *Virkelighed*, og han kan kun skrive for Folk, der har det ligesaadan. Til at faa en katolsk Litteratur kræves blot to Faktorer: *Forfattere* og *Læsere*; er der 500 sikre af de sidste, er ethvert Forlag rede til at tage Bøgerne, saafremt de er *Kunst* — og er de ikke det, fortjener de ikke at se Lyset.

Hvad hindrer Udsendelsen af katolsk Litteratur?

Prisen? Absolut ikke — alene! Vore billige Bøger sælges ikke bedre end vore dyre Bøger, viser Erfaringen.

Forlagene? Ejheller — de tager gerne vore Produkter, naar de staar Maal med al anden dansk Litteratur — og naar de kan sælges.

Pressen? Bortset fra Extrabladet, Social-Demokraten og Kristeligt Dagblad (undtagen naar Oscar Geismar anmelder!) maaler Pressen os med samme Alen, den maaler alle Forfattere med, fuldtud loyalt!

Boghandlerne? Hvorfor skulde de ikke lige saa gerne tjene deres Procenter paa os som paa andre? Men naar vore Bøger ikke søges, ikke købes, ja saa udgaar de selvsagt. Og er de af Titel, Omslag eller Forlagsbetegnelse af samme Klasse som »Lohse-Bøgerne«, saa faar de samme Behandling. Det er vitalt for os katolske Forfattere at udkomme paa »almindelige« Forlag, og det er vitalt for vore Bøger, at Læserne køber dem i de almindelige Boglader. Her er Rhodos, det springende Punkt!

Læserne — ak, ja! Det er at-

ter Problemet om »de 500 sikre«, som gør Forlaget tryk og sikrer Fremstillingens Dækning. Det er omsider blevet Finansudvalget, Bibliotekerne, Pressen og Forlagene klart, at den værdifuldeste Litteratur ikke er *best sellers* og maa se Lyset, takket være Overskuddet fra Jukset og Oversættelserne. Lødig katolsk Litteratur springer ikke straks i Publikums Øjne og »gaar« ikke som »varmt Brød« (særlig ikke den faglige), hvorfor skulde da en ikke-katolsk Forlægger tage en Risiko for den eller dække den med Provenuet fra sine »lettere« Varer? Han vil sige — og siger — at er Katolikkerne interesserede, maa de selv træde til, særlig naar det drejer sig om tykke og dyre Bøger. Der er da to Veje: en Garantium eller en Kaution, lagt paa Forlagets Bord og maaske helt eller delvis tabt, maaske sparet i det lange Løb — eller en Kreds af Prænumeranter (som for saa mange af vor Guldalders Klassikere!) paa ca. 500, saa gaar Resten af Oplaget i Løssalg i Løbet af nogle Aar. Men hvilken Forfatter har Tid og Kræfter og Lyst til — som en anden Holberg — at være sin egen Boghandler; desuden sinker det ham i nye Arbejder. Og — er der 500 sikre Købere at opdrive til virkelig og lødig katolsk Litteratur, faglig som skøn? Det vilde interessere mig at faa Udtalelser af Læsere og andre om dette — mine Erfaringer fra 25 Aar er ikke lyse!

Jeg vilde gerne, at Danmarks Katolikker skulde forstaa, hvordan vi, deres Forfattere, ser paa vort Arbejde: Nogle bygger Kirker, andre holder Sommerkolonier, nogle gør Husbesøg, andre underviser og plejer syge — vi er blot et Led i dette, Guds Riges Arbejde: vi skriver Bøgerne, fordi det er det eneste, Vorherre har givet os Evner til, saa vi har haade Pligt til det og Ansvar for det. Alle tror paa Nyttens af Sogne-, Skole- og Charitas-Arbejdet, men ak, hvor faa forstaar Digtets, Bogens Funktion i Guds Rige? Alle de andre faar Midler og Støtte, kan holde Basar og Indsamling — vi har ene Fi-

nansloven at haabe paa, og vi maa endda selv købe vort Materiale og afholde alle Udgifter ved vort Arbejde, saa hvad fylder det?

Mit personlige Ønske var: at faa Lov at fortælle Højskolen og andre Forsamlinger, hvad *Bøger* kan betyde for et Menneskes sjælelige og religiøse Udvikling, saa flere og flere maatte faa Sans for Læsning. Og min Drøm er: naar jeg har skrevet en Bog (der ligger 4 Bind færdige!) da ikke at skulde ind i en endeløs Række Trængsler for at faa den ud — men at kunne begynde paa den næste og forhaabentlig bedre Bog med det samme.

Til Foraaret er det 25 Aar siden, min første Bog udkom — maa jeg saa ikke have Lov nu at takke dem, der hidtil har gjort det muligt at faa over en Snes Bøger og en god halv Snes Smaaskrifter ud; lad Modtagelsen have været blandet, De har gjort mig det muligt at faa sagt, hvad der ellers havde sprængt mit Sind — thi, med Hieronymus: Det er ikke paakrævet at *leve*, det er paakrævet at *skrive* — enten læse eller skrive — aldrig en Dag uden en *Bog*!

Saadan føler en Digter det — derfor er han glad, naar han møder Sind i Samklang, og derfor paakalder han rimelig Assistance for sit Arbejdes Fremkomst — uden at ville »stjæle Almisser« fra hverken Kirker, Klostre, Børnehjem eller Landkolonier.

Et Samfund faar den Litteratur, det er værd — for det er selv, ved Læsning og Bogkøb, Herre over at støtte sin Litteratur. August, 1942.

Peter Schindler.

Katolikker er gode Bogkøbere

Pastor Schindlers interessante Artikel vil forhaabentlig medføre, at diverse Problemer angaaende vore Bogudgivelser bliver taget op til Debat, og Ugebladet giver gerne Plads for Indlæg i denne Forbindelse. Som Indledning fremsætter vi straks et Par Kommentarer:

1. Pastor S. Inddeling af Tryksagerne er denne: *A. Litteratur,*

kendetegnet ved at den kræver Inspiration og er skrevet af Kunstnere (som tilmed ogsaa skal være Tænkere). Den opstaar ikke ud fra Læseverdenens Trang, men ud fra Forfatterens egen; den kan ikke bestilles, men maa modtages som en Gave. B. »Hæfter«, kendetegnet ved at de kan bestilles, naar der konstateres Trang til dem. De kræver nemlig ikke Inspiration eller Forfattere, som baade er Kunstnere og Tænkere.

Heraf følger, at den første Gruppe (baade i Bogverdenen i Almindelighed og i den katolske Bogverden) er meget lille, den anden maaske 95 p.Ct. af samtlige Tryksager. At den anden Gruppe faktisk omfatter store Værker foruden almindelige Bøger og sinaa Hæfter (en dansk Oversættelse af St. Thomas' Kæmpeværk vilde ikke være Litteratur efter den givne Definition). At Forlæggere og Boghandlere, Typografer, Bogbindere m. m. lever af »Hæfterne«. Og at (som Pater S. selv paapeger) der kun kan planlægges for Hæfterne, mens Litteraturen maa tages imod som ren Gave.

Det vigtigste Bogproblem angaar derfor »Hæfterne«. De er Læsningens Hverdag, mens Litteraturen er Søndagen, blot meget sjældnere end Kalenderens ugentlige Helligdage.

2. Hvilke Oplag kan katolske »Hæfter« paaregne i Danmark? Det er højst forskelligt. Det største Oplag af en katolsk Tryksag i Danmark er hidtil opnaet af en lille Brochure »Til dem, der kom bort fra Kirken!«, som i Foraaret blev udgivet af »Katolsk Sogneblad«. Den blev trykt i op mod 10000 Eksemplarer og betalt af en Række Sogne, der uddelte den gratis. Men ogsaa naar Tryksagen skal betales, kan der opnaas gode Resultater. Pastor S. nævner selv »Hvis Du blev Katolik« med 2000 Eks. ud solgt paa ganske kort Tid. Katolske Skolebøger (som ogsaa er »Hæfter« i den anførte Forstand) kan forventes solgt med 200—250 Eks. aarligt og kan derfor trykkes i Oplag paa rundt 3000 Eks. Bønne- og Andagtsbøger sælges meget forskelligt —

de, der bliver populære, kan indenfor et rimeligt Aaremaal sælges i et Par Tusind Eks. (Pater Martindales Bønnebog vil endda naa væsentligt højere p. Gr. af sin billige Pris), mens andre er heldige med et Salg paa 2—300. Af Salmebøger (vor nuværende Salmebog er et »Hæfte« efter Definitionen) sælges aarligt endnu flere end af Skolebøgerne. Oplysende katolsk Litteratur af teologisk eller apologetisk Art sælges i beskedne Oplag. I disse Aar er Pater Lutz' Bøger de bedst solgte af disse, men kan ikke trykkes i over 1000 Eks. Enkelte aktuelle Skrifter gaar dog hurtigt i et Oplag paa omkring 1000 — f. Eks. Pastor Messerschmidts »Oxford og Rom« og Biskop Suhrs Foredrag om den økumeniske Bevægelse.

3. Kan disse Oplag sættes væsentligt i Vejret ved Salg gennem den almindelige Boghandel? Herom er Meningerne delte. I Øjeblikket kan et ret betydeligt Antal katolske Bøger se Lyset uden større økonomisk Risiko, naar de er udvalgt med fornuftig Omtanke, ikke er bebyrdet med andre Udgifter end til Materialer, Haandværksarbejde og Porto, og naar de sælges til en Pris, der helst ligger noget under, hvad den almindelige Boghandel tager for en Bog af lignende Størrelse (men i væsentligt større Oplag). Skal Forlæggere, Konsulenter, Forfattere, Korrekturlæsere honoreres, skal Boghandlerne have deres vanlige Rabat og Oplaget tage Hensyn til Kommissionsudsendelser, hvoraf en ikke ringe Del kommer makuleret tilbage, vil Grundlaget for Udsendelserne blive helt nyt. Mens man i Øjeblikket kan udsende en Bog, der tør paaregne Salg i 500 Eks., vil det muligvis blive nødvendigt paa den anden Maade at kalkulere med solgte 1000 Eks. Det har naturligvis stor Interesse for den katolske Sag, at vore Bøger kommer ud, hvor Ikke-Katolikker ser dem. Men dette er allerede muligt — Richard Gräfs: »Guds Viljes Vej« solgte Pauluskredsen flere Hundrede Eksemplarer af gennem Boghandlere lige fra Københavns Centrum til den jyske Vestkysts mindst ka-

tolske Egne (men efter Kredens Beregning, d. v. s. praktisk talt til Fremstillingspris). Og man maa regne med, at kun et mindre Antal af vore Bøger vil kunne paaregne mærkbart Salg udenfor vor egen Kreds.

4. Om Oversættelserne blot dette: Det først fornødne er, at de katolske Tanker kommer ud og bliver taget til Hjerte. Et godt udenlandsk Navn kan sikre dette. I Efteraaret udsender Arnold Busck »Religion og Kultur« af Jacques Maritain. Hvis man (for Spøg) tænkte sig, at undertegnede havde skrevet en lige saa god Bog om samme Emne, var det rart for mig, om Busck i Stedet havde udgivet mit Manuskript, men Maritain finder nu alligevel flere Læsere.

5. Om Litteraturen blot dette: Et litterært Mesterværk, der henvender sig til samtlige Danskere, skal blive en Sensation paa Bogmarkedet for at komme op over 5000 solgte Eks. Rent forholdsmæssigt vil det sige, at der blandt de faa Katolikker ikke tør regnes med over 30 Købere af Litteratur. Faktisk sælges f. Eks. Johannes Jørgensen altid i flere Hundrede Eksemplarer til Katolikker. Men den katolske Befolkning er ikke saa ganske anderledes sammensat end den samlede danske Befolkning, at man med Rimelighed kan forvente katolsk Litteratur (som efter Pastor S. Definition netop ser bort fra andet Publikum end det mest kræsn) *sikret* 500 Købere, for hvem Prisen er underordnet, naar Bogen er værdifuld.

Da Litteraturen følger Inspirationens Love, maa Værket først foreligge, før der kan gøres noget for det. Og mon det (saa længe vi kun er faa) slipper for at maatte søge sin Mæccen?

6. Alligevel har ingen Grund til at være utilfreds med os Katolikker og vore Bogkøb. De her i Kommentarerne anførte Tal beviser, at vi i Forhold til vort Antal køber Bøger med større Villighed end vore andre Landsmænd, skønt vort Folk ernærer et forholdsvist meget stort Antal af Bogens Folk. H. D. T. K.

SOLDAT VIL JEG VÆRE

SANKT ALOISIUS

21. Juni

3. I HJEMMET

Det kostede Aloisius forfærdeligt at skulle bort fra Soldaterne. Hans Fars Slot syntes ham saa trangt og mørkt, det var, som om han var kommet i Fængsel, syntes han. Han savnede Militærmusikken og det frie Liv. Det kedede ham at lege med sine smaa Brødre og med Pagerne. Han vilde bestemt hellere være Kammerat med Soldaterne i Stedet for at gaa her og blive kælet for af Hofdamerne. Han var jo da Soldat, helt og holdent — det glemte de vist alle sammen! Og for at huske dem paa det, begyndte han saa smaat at efterligne Soldaternes grove Udtryk og djærve Væsen.

En Dag kaldte hans Lærer, Don Pietro, paa ham. »Hør, Aloisius,« sagde han til ham. »Tror du, at en Ridder, en rigtig Ridder, vilde tale, som du gør? Det er noget andet med Soldaterne — de ved nu ikke bedre. Men du, som elsker den hellige Jomfru, du maa tale saaledes, at hun kan synes derom.«

Disse Ord gik Drengen til Hjerte. Han maatte give Don Pietro Ret. Men nu vidste han hverken ud eller ind! Han anede ikke, hvad de Udtryk betød, som han havde brugt, men naar han nu var Soldat, saa maatte han jo da ogsaa tale Soldatersprog!

En Dag fik endelig hans Mor sagt det Ord, som han trængte til. »Min kære Aloisius,« sagde hun, »du skal nok engang blive Soldat — og en stor og tapper Soldat. Men hvis du skal naa dertil, maa du bevare dit Skjold uplettet og blive ren og stærk. Gør du det, da bliver du en Soldat, hvem ingen kan besejre.«

Nu var Aloisius glad igen. For det var jo netop saadan en Soldat, han vilde være. Det var det, han drømte om, dybest i sin Sjæl, uden selv at vide, hvordan det skulde gaa til.

*

Aloisius var kun syv Aar, men han havde allerede faaet meget at tænke over. »En stor Soldat, som ingen kunde besejre —«. Det var hans Mors Ord. Hvordan skulde han blive stor? Mon ikke ved at tjene en stor Herre, en, »som ingen kunde besejre«! Det maatte altsaa være den allerstørste og mægtigste, som fandtes! Aloisius fandt snart ud af, hvem det maatte være. Ingen anden end den store, hellige Gud selv! — — Godt! Aloisius vilde straks melde sig til Tjeneste.

Nu vidste Aloisius endelig for Alvor, hvad han vilde. Han forstod, at der hver Dag var en Kamp at kæmpe, — en Kamp, som krævede Mod og Tap- perhed, om det skulde lykkes ham at »bevare sit Skjold uplettet og blive ren og stærk«.

Efter to Aars Fraværelse vendte Don Ferrante hjem, lykkelig over igen at være hos Hustru og Børn. Han glædede sig over at se, hvor Børnene var vokset. Især var Aloisius blevet en stor og kraftig Dreng, fuld af Mod og Energi, naar det gjaldt Arbejde og Sport, men ellers ofte stille og alvorlig, og saa klog og tænksom trods sine otte Aar.

Don Ferrante var glad for sin ældste Søn og ventede sig alt muligt godt af ham. »Hvad der skal blive af dig, min Dreng,« sagde han en Dag til ham, »det ved jeg ikke. Men det skal du huske: Hvad du end kommer til at gøre, gør det ikke halvt, men fuldt og helt — af hele dit Hjerte! Saadan har jeg altid gjort, baade som Soldat og som Regent.«

Dette var en Tale, som Aloisius forstod. »Ja,« sagde han, »det lover jeg, at hvad jeg end gør, vil jeg gøre det af hele mit Hjerte!«

Disse Ord glædede Markgreven. Han skulde blot have vidst, hvad Aloisius selv tænkte ved de Ord! Han tænkte dette: »Ja, jeg vil tjene Kristus, min Konge, og Ham alene — ikke halvt, men af hele mit Hjerte!«

At blive den sidste Soldat i Krist Konges Hær syntes Aloisius tusindfold mere værd end at være den første i Fyrstendømmet Castiglione!

4. MOR OG SØN

Aarene gik. Aloisius var nu en stor Dreng paa 14 Aar. Som det var Skik og Brug i de fyrstelige Familier, havde han og hans Brødre tilbragt det meste af deres Barndom ved fremmede Hoffer, hvor de tjente som Pager. Han havde set og oplevet meget, men ogsaa lært alt det, som saadanne Drengene paa den Tid skulde lære.

Nu var han til sidst kommet til det fornemste af alle Hoffer, det spanske Hof i Madrid. Don Ferrante, som jo stod i den spanske Konges Tjeneste, havde faaet Ordre til i nogen Tid at tage Ophold der, og da han nødigt vilde skilles fra sin Hustru og sine Børn, havde han taget dem alle med.

Ogsaa her var der nok at lære, navnlig hos Dimas, Kongens Matematiker. Han kendte alle Stjerner paa Himlen og kunde fortælle om de fjerne Lande, især om Amerika, det store Eventyrland, og om Kolumbus og hans dristige Fæller — ja, hvad havde de ikke lidt og kæmpet, før de naaede deres Maal — og havde endda kun faaet Utak derfor!

Naar Aloisius hørte om alt dette, da glødede hans Hjerte, og han drømte om selv at drage ud til fjerne Lande — ikke for at vinde Ære og Penge eller for at erobre Land for en jordisk Konge, nej, for at udbrede Krist Konges Herredømme til Jordens yderste Grænser. Men hvordan — det var det store Spørgsmaal. Aloisius bad og tænkte og bad igen — og endelig vidste han, hvad han vilde.

En Dag opsøgte han sin Mor. Markgrevinden sad ved Vinduet i sit private Kabinet, da Aloisius kom ind. Han hilste sin Mor meget høfligt og ærbødigt, som han plejede at gøre, trak saa en Taburet hen foran hendes Stol og satte sig paa den. Det var klart, at der var noget særligt paa Færde.

»Min Dreng,« sagde Markgrevinden kærligt og alvorligt, »du har noget paa Hjerte. Sig mig det.«

Og saa kom det frem, alt, hvad han havde tænkt og ønsket og bedt om siden den Dag, da han syv Aar gammel havde besluttet ikke at ville tjene nogen ringere end den højeste Herre. Han fortalte om, hvor meget han havde arbejdet og kæmpet for at »bevare sit Skjold uplettet og sin Sjæl ren og stærk«, som hans Mor den Gang havde sagt. Men nu, syntes han, maatte han tale ud om det altsammen — for nu havde Gud vist ham ganske klart, hvad han skulde — —

»Du ved, Mor, jeg har altid villet være Soldat. Det vil jeg stadig være. Jeg vil ud og erobre Verden!«

»Erobre Verden, min Dreng?« indskød Moderen. »Det er let sagt, men svært gjort. Jeg kan tænke mig, at Dimas har fortalt dig om Kolumbus og de andre dristige Søfarere. Jeg ved nok, at du tænker paa en anden Slags Erobring, men alligevel — glem ikke, hvad de har maattet døje.«

»Ja, Mor,« udbrød Aloisius ivrigt, »hvad har de ikke maattet døje! Men for hvad? For Ære og Penge eller for at vinde nyt Land for deres Konge. Og vi, som tjener Krist Konge, skulde vi ikke kunne ofre og lide mindst lige saa meget som disse Mænd for at vinde Sjæle for Ham?«

»Du har Ret,« sagde Moderen bevæget, »du ved, Aloisius, at din Mor altid har følt med dig og tænkt som du. Jeg skal være den sidste til at holde dig tilbage. Men jeg maa ogsaa se praktisk paa Tingene. Hvordan vil du kunne magte det, du der siger?«

»Ogsaa det har jeg tænkt paa,« kom det alvorligt og bestemt fra Aloisius. »Jeg bliver ikke alene om det. Der staar allerede en hel Hær parat til at drage ud. Jeg behøver kun at melde mig til Tjeneste.«

»En Hær? Hvad mener du?«

»Jesu Selskab. Alle de, som hører til der, er Kristi Soldater, de vil engang blive sendt ud for at erobre Verden. Ignatius af Loyola var selv Soldat, ved du. Ogsaa jeg har Soldaterblod i mine Aarer — derfor passer jeg bedst netop i Jesu Selskab.«

Der gik et straalende Smil over Markgrevindens Ansigt. Drengens Ord varmede hendes eget Hjerte. Hun bøjede sig ned over sin Søn og kyssede hans Pande.

»Aloisius, min Søn, vi to tjener den samme Herre. Gaa du ud og kæmp for hans Sag — din Mor vil blive tilbage — — og bede, at du maa sejre.«

5. UNDER KRISTI BANNER

Den 25. November 1585 stod en ung Mand paa knap 17 Aar foran Porten til Jesuiternes Hus i Rom. Han medbragte et forsegleet Brev, som han overrakte til Ordensgeneralen. Dette Brev var skrevet af Don Ferrante, Markgreven af Castiglione, og deri stod:

»— — — Indtil nu har jeg anset det for rigtigt

at nægte min Søn, Aloisius, Tilladelse til at indtræde i Deres Orden. Jeg mente, han var for ung til for Alvor at vide, hvad han gjorde. Men nu, da jeg er overbevist om, at det er Vor Herre og Frelser, som kalder ham, tør jeg ikke længer holde ham tilbage. Jeg beder Dem om ikke at tage noget særligt Hensyn til ham, men behandle ham som alle de andre — —.

Jeg betror Dem den kostbareste Skat, jeg ejer i denne Verden, ham, til hvem jeg havde sat de allerstørste Forhaabninger!«

Faa Minutter efter stod Aloisius i det Kammer, som fra nu af skulde være hans. Al Verdens Rigdom, Magt og Ære havde han byttet bort for dette lille Rum. »Her er fra nu af mit Hjem,« sagde han, idet han traadte over Dørtærsklen, »jeg har selv valgt det, og her vil jeg blive.«

— — —

Fem Aar var forløbet siden den Dag, da Aloisius havde faaet sit Livs store Ønske opfyldt. Hvad han havde drømt om, dengang han som lille Dreng legede Soldat i Lejren ved Casale Maggiore, var blevet til Virkelighed. Han havde besluttet at blive en stor Soldat, »ren og stærk« og »med uplettet Skjold«. og han var blevet netop en saadan Soldat. Det havde kostet ham daglig Kamp. Men han havde kæmpet, som en sand Kristi Stridsmand, tappert og udholdende.

Paa denne Tid udbrød der Pest i Rom, og Hungersnøden fulgte i dens Spor. De faa Sygehuse var snart overfyldte. Folk laa paa Gaderne og døde. Nøden og Elendigheden var forfærdelig.

Da Jesuiternes General hørte om alt dette, sendte han straks sine »Soldater« til Hjælp. Aloisius meldte sig selvfølgelig ogsaa til Tjeneste. Han sled og slæbte fra Morgen til Aften, bar de syge paa sin Ryg til Sygehusene og blev hos dem i Timevis for at bede med dem og berede dem til Døden. Han skrev til sin Mor for at bede hende om Mad og Tøj. Han fik det og var lykkelig. Han skrev straks tilbage for at sige Tak.

»Det var saadan en Glæde for mig at kunne uddele alle disse gode Sager. Gud lønne dig for det i sin Himmel — den længes jeg mere og mere efter. Jeg føler, at mine Dage er talte — —.«

Faa Dage efter blev Aloisius angrebet af Pesten. Han vidste, det vilde blive hans Død. Han dikterede et sidste, langt Brev til sin Mor. Hans Far var paa den Tid allerede død.

»Du skal ikke græde over mig som over en død,« skrev han, »for jeg vil jo leve hos Gud i Himlen. Der begynder først det rigtige Liv, og der vil jeg kunne hjælpe dig meget bedre end her — —.«

Den 21. Juni 1591 døde Aloisius Gonzago, 23 Aar gammel.

Han havde ønsket at gaa ud og erobre Verden. Hans Ønske blev opfyldt, omend paa en anden Maa- de, end han havde tænkt.

Tusinder af unge kristne Mænd har siden valgt Aloisius til deres Fører og er gaaet i hans Fodspor. Hans Navn er kendt over den hele Jord, og utallige er de Sjæle, som han ved sin Bøn har erobret for Kristus.

Katolsk Højskoles Efteraarsplaner

Vi skal studere de pavelige Hyrdeskrivelser

Nu begynder Højskolen snart igen!

Søndag d. 13. Sept., meddeler Lederen, Kaptajnløjtnant Engell, er der Aabnings-Fællesmøde, hvor Pastor *Kjeld Geertz-Hansen* vil tale om Udgravningerne af Øm Kloster og vise en Mængde interessante Lysbilleder.

Men det er kun Optakten. Det »rigtige« Højskolearbejde begynder Dagen efter, Mandag d. 14. Sept., og fortsætter i de sædvanlige 10 Uger, til og med Torsdag d. 19. November.

Er Katolikker kun Tilskuere?

Hvad staar der saa paa Programmet?

Lad os nævne »Godten« først, som Kaptajnløjtnant Engell kalder det: 3 Foredrag omkring de pavelige Hyrdeskrivelser »*Rerum novarum*« og »*Quadragesimo anno*«, der i disse Dage udkommer samlet i ny dansk Oversættelse. Den første af Talerne er Redaktør *H. D. T. Kiærulff*, hvis Emne er »Samfundsøkonomi og Moral« (21/9), senere følger Dommerfuldmægtig *Olav Hansen* med »Kapital og Arbejde« (5/10), og Fuldmægtig *Enoch Hjorth* slutter (19/10) Serien med »Den kristne Stat«.

Naar vor Biskop gennem Sankt Ansgars Forlag lægger disse to berømte Dokumenter foran danske Katolikker, er det jo i Ønsket om, at vi skal studere dem, tænke over Indholdet, saa vi kan give Besked til Folk, der spørger os om, hvad Kirken mener om Samfundet og dets Opbygning. — Er det for øvrigt ikke saadan, at altfor mange gode

Katolikker nøjes med at være »gode« og ellers blot føler sig som Tilskuere til, hvordan »de andre« indretter Danmark, det Rige, vi dog har vor Part i — ogsaa historisk — og derfor et Ansvar for i Dag. Ogsaa vi Katolikker maa være med til at bygge vort Land op. Nu giver Højskolen os en Vejledning ud fra Pavens egne Ord, og der er heller næppe Tvivl om, at den nok skal blive modtaget med Iver.

Messeofferet — Katolicismen i dansk Digtning

Andre Nyheder paa Højskolens Efteraarsplan er »Messeofrets Idé og Historie« af Pastor *Peter Schindler*, der i øvrigt fortsætter sine Forelæsninger over Kirkekunsten gennem Tiderne (Renaissance og Barok), paa sædvanlig Tid. Endvidere kommer Adjunkt *Johan Jensen* med et 5-Timers Kursus over »Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen«, et Emne, der sikkert vil bringe mange overraskende Ting frem — selv hos Digttere, der gør Front mod Katolicismen, som Holberg og Oehlenschläger, siger *Johan Jensen*, kan vi finde Vidnesbyrd om, at de i enkelte Øjeblikke gribes og bevæges, naar de møder Kirken. Dette Kursus bliver Mandagene 28/9, 12/10, 26/10, 9/11 og 16/11, Kl. 20.

Troslære, Latin og Katekismus

Dernæst vil Pater *Stephan Wevers* S.M.M. give en »Indfø-

relse i den katolske Troslære« (Tirsdag Kl. 19) paa Grundlag af den nye Katekismus. Det er deres Skolelærdom, de unge Katolikker skal opfriske paa en Maade, der fører til mere personlig, voksen Tilegnelse.

Pater *Wolfisberg* S. J. begynder som allerede meddelt to nye Latinkursus (Mandag Kl. 19 og Tirsdag Kl. 15), hvor bl. a. de, der ikke naaede med sidst, kan tage fat. Vi har alle Brug for at kunne noget Kirkelatin, dette Messebogens og Sakramenternes Sprog, og her kan vi altsaa faa en kyndig Vejledning til at lære det.

Endelig fortsætter Pastor *Hubert Messerschmidt* Torsdag Kl. 19 sit Kateketkursus med Gennemgang af Læren om Treenheden og om Gud som Ophav til den naturlige og den overnaturlige Orden. Det er Spørgsmaal, der har sat Sindene i den heftigste Bevægelse i Kirkens første 500 Aar, og Pastor *Messerschmidt* gør opmærksom paa, at de nu igen i Dag er kommet i Brændpunktet i Kampen om Kristendommen.

Vi har Grund til at tro, at Katolsk Højskoles Arbejde, selv om Dimensionerne er mindre, vil naa saa dybt ind og saa langt ud i katolske Kredse, at det efterhaanden kan begynde at bære Frugt til Gavn for vor Kirke og for vort Land.

Knud Lavards Broderskabs Aftenunderholdning

Lørdag den 5. September Kl. 20 i Brønshøj Selskabslokaler.

PROGRAM:

Klaversono af Hr. Organist *Niels Hansen*: Bach: Toccata og Fuga. Tale af Sognepræst, Pastor *Knud Ballin*.
Mandolinklubben »Coda«:
Gode Kammerater, af Houbou. Volgalied, af Fr. Lehar.
Mazurka, arr. af E. Jørgensen.
Wienervals, af A. Frederiksen.
Lille russisk Kosakdansk, af do.
Københavnermarch af do.
Film: Med Palle Huld til Persien.
Klaversono: Chopin: Etude i E-Dur.
Film: Med Kongen her og der.
Fællessang: Der er et yndigt Land.
Kaffepause med Pakkefest.
Dans.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted og Gravning, Kapel med Orgelpil, Korsang, Lys og Trær, Ligbærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

Vel mødt til Landets Gildeledere

Den Tid, vi ogsaa her til Lands kalder for Sommer, gaar paa Hæld. Forenings- og Kongregationslivet har hvilet i nogle Maaneder. Det samme har sikkert de fleste Steder Sankt Knuds Gilderne. En Kasserers og en Gildeleders Arbejde er ikke det, som Englænderen kalder for et soft job. Det giver sin Mand rigeligt at bestille. Netop af denne Grund under vi af ganske Hjerte den enkelte Gildeleder den Fred, som Sommermaanederne har skænket.

Hvad vi gerne vil have Lov at lægge paa Sinde nu, hvor Hverdagens Gerning i Kirken atter tages op, er, at det er en Grundtanke i Gildernes Liv, at Bidragene ikke hober sig for stærkt op, men indgaar nogenlunde regelmæssigt fordelt over Aaret. Enhver Gildeleder har erfaret, hvor let Inkassationsvirksomheden gaar i Haarknude, hvis Medlemmerne er kommet for langt bag ud — omvendt hvor forholdsvist fri for Bryderier Tilværelsen er for den Leder, som har sørget for i Tide at faa 5-Øren samlet.

Det, vi derfor vil bede Gildelederne om nu, hvor Kirkelivets

Puls mod Efteraaret begynder at slaa kraftigere og hurtigere, er dette: Opsæt ikke — faa de manglende Penge samlet, saasnart det er muligt.

Vi kan af Indberetningerne rundt om fra Landet se, at Indbetalingskurven langsomt har ændret sig, i den Tid Gilderne har bestaaet. Nyhedens Interesse er selvsagt ikke mere til Stede, og derfor er der iaar ogsaa færre, som straks indbetaler hele Aarskontingentet. Dette er en Udvikling, vi fra første Øjeblik har forudset, og den er ikke at beklage, da den er normal. Men ved det normale bør vi ogsaa blive staaende eller med andre Ord: Det maa ikke langsomt blive Sædvane, at Optrævningen forsømmes med den fristende Begrundelse: Pengene er sandelig sikre nok. Der er ingen af Medlemmerne i mit Gilde, som ikke, naar Regnskabet Dag kommer, kan og vil betale det ringe Beløb, det drejer sig om.

Det er muligt, at dette i de fleste Tilfælde holder Stik, *dog ikke i alle*. Men *alle* skal være med i Gildernes Arbejde. Det er en af Systemets andre Grundtanker, at Pengene erlægges ikke af en større el-

ler mindre Del af Menigheden, men af alle. Sankt Knuds Gilderne er ikke blot en Indtjeningsmaade for Vikariatet, hvor det uanset alt andet blot drejer sig om at faa saa mange Penge samlet som muligt.

Gilderne lægger en umaadelig Vægt paa Ordet *alle*, fordi det at kunne bruge dette Ord er det samme som at kunne sige *Samhørig-hed*. Det er det samme som Sundhed ikke alene i den ene og den anden Gren, men i *hele* Træet — hver Gren og hvert Blad paa den Kæmpe, som engang var et Sennepskorn.
Th. M.

Anonymitet afsløret

Det er klogt ikke at gætte paa, hvem det er, der har skrevet en Artikel under Mærke. I de fleste Tilfælde gætter man forkert. Tilfældigt hører vi, at Artiklen sidste Uge om »Katolsk Børnelærdom« (underskrevet »En Konvertit«) er blevet tillagt en af Bladets ældste og flittigste Medarbejdere, der plejer at underskrive sig T. Fd. Ikke at det gør noget; men for Sagens Skyld har vi faaet Tilladelse til at afsløre, at det er Frk. *Ulla Andersen*, der skrev Artiklen. Hendes Navn giver stor Vægt til Udtalelserne om den katolske Skolebog.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER

Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearnllys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Liturgisk Kalender

Aug.-Sept.

30. S. 14. Søndag e. Pinse (702); (grøn) 2. Bøn: St. Rosa af Lima (1066), 3. Bøn: St. Felix og St. Adauctus (1066), 4. Bøn: Om tørt Vejr ([125]).
31. M. St. Raymund Nonnatus (hvid) (1067); 2. Om tørt Vejr ([125]).
1. Ti. † St. Ægidius (1067); 2. Tolv (hvid) h. Brødre (1024), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om tørt Vejr ([125]).
2. O. † St. Stefan, Konge af Ungarn (1068); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
3. T. Feria (702) uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præf. (525).
4. F. † Feria (702), uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]); alm. Præf. (525).
5. L. † St. Laurentius Justiniani (hvid) (1069); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
6. S. 15. Søndag e. Pinse (706). (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, åvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Kirkekunst og Aloysius-Statuer

fortsat fra Side 548

maatte være noget i den, som jeg først maatte tilegne mig. Og det var der... Jeg ved heller ikke, hvad jeg skal sige til fortsatte Bestræbelser for at faa de historisk korrekte Helgenportrætter op paa Soklerne. For blot at nævne een — St. Antonius af Padua. Denne sygeligt tykke Mand har jeg aldrig set velligende Billeder eller Statuer af. Jeg ser ham kun i uhistorisk asketisk Slankhed, ligesom hogstaveligt alt i den populære Andagt til Helgenen er uden Forbindelse med hans særlige Karakter og Levned. Mig gør det ikke noget. Frugtbarheden af en Andagt til en Helgen beviser noget om, i hvilke Sager han gerne gaar vort Ærinde hos Gud. Jeg er ikke sikker paa, at St. Antonius vil foretrække, at vi ikke længere beder ham hjælpe os med at finde Ting, men nu i Stedet beder ham skaane os for den Sygdom, der gjorde ham saa svær og bragte ham tidligt i Graven. Og helt er jeg heller ikke sikker paa, at St. Aloysius vil være glad for, at vi uden videre totalt kasserer Traditionen om de nedslagne Blikkes unge Helgen. Men sikkert fortjener han baade nye og bedre Statuer.

H. D. T. Kiærulff.

Ungdomsfesten i Aarhus

Lørdag d. 8. August havde K.U.K. inviteret Horsens, Silkeborg, Pindstrup og Randers Ungdomsforeninger til at tilbringe Week-end'en i Aarhus. Selv om Turen for de flestes Vedkommende til Jyllands Hovedstad er lang, (for det gælder jo om, at vi selv og Dækkene holder til Turen) modtog mange Indbydelsen. Om Aftenen, da vi kom, fik vi serveret Aftenkaffe med »Fedebrød«, og efter at have sludret hyggeligt sammen og »sluppet lidt af«, blev vi indkvarteret enten i Forsamlings- og Sangsalen eller privat. Næppe havde vi lagt os, før vi fik Luftalarm; det var dog ikke et Led i det egentlige Program, men vi tog det med godt Humør — ja, for mange var det ligefrem en Oplevelse. Da vi saa endelig fik Nattero igen, sov vi lige til vi skulde i Messe Kl. 8. Det var reciteret Messe med Ungdomsprædiken af Pater Samuelsen S. J. Kl. 10,15 besaa vi Aarhus nye, flotte Raadhus med alle dets Raffinementer; vi var

ligeledes oppe i »Taarnet i Buret«, og skønt Vejret ikke var helt klart, kunde man se viden omkring. Den tynde Luft maa have gjort os sultne, for det var med glubende Appetit vi kastede os over de dejlige Middage, hvortil K. U. K.-Medlemmer havde inviteret.

Efter Middagspausen samledes vi i den festligt pyntede Forsamlings-sal, der var fyldt til sidste Plads. Et To-Mands 'Orkester' bragte straks Stemningen højt i Vejret ved god Underholdningsmusik. Der blev budt Velkommen af Formanden, og saa opførtes Heibergs »De Uadskillelige« af K. U. K.-Medlemmer. Det var glimrende spillet og høstede velfortjent Bifald.

Under Kaffen sang vi to Sange, skrevet i Dagens Anledning. Ved den alvorlige Afdeling talte Pater Samuelsen indtrængende til os, idet han fortalte om nogle af sine Erindringer. Ved Andagten Kl. 19 var vi alle samlet, og Dagens Program havde saaledes for os været en Cocktail af baade alvorligt og muntert. Efter Andagten »belejrede« vi en Pølsevogn ude i Gaarden, der gratis uddelte Pølser til os. Og sikke vi kunde faa Munden paa Gled — og komme i Pølsesnak med hinanden; men vi maatte ogsaa tænke paa Hjemturen og tog derfor Afsked med hinanden — og saa kørte vi hjemad i en af disse dejlige og faa danske Sommeraftener.

Sommeren er gaaet

trist og graa. Foran os ligger en lang og mørk Vinter, den Vinter, som den katolske Ungdom skal bruge til godt og maalbevidst Arbejde for vor hellige Kirke.

Hvordan kan Ungdommen komme ind i det aktive Arbejde for Kirken? Svaret er kort: Gennem vore Ungdomsforeninger. Til September lukker de Portene op igen og indbyder alle de unge til at deltage i Foreningslivet.

Ogsaa Katolsk Ungdoms Klub begynder Sæsonen til September, og vi kalder paa enhver katolsk ung Pige og ung Mand, som ønsker at færdes i et katolsk Milieu — blandt katolske Kammerater. Vi kalder paa enhver ung, som er villig til at kæmpe for de katolske Idealer og ivrig efter — gennem Studiekredse, Foredrag og Diskussioner — at uddybe Kendskabet til sin Tro. Kom i K. U. K. og se hvad vi foretager os, og efter nogle faa Besøg vil Du føle Dig hjemme.

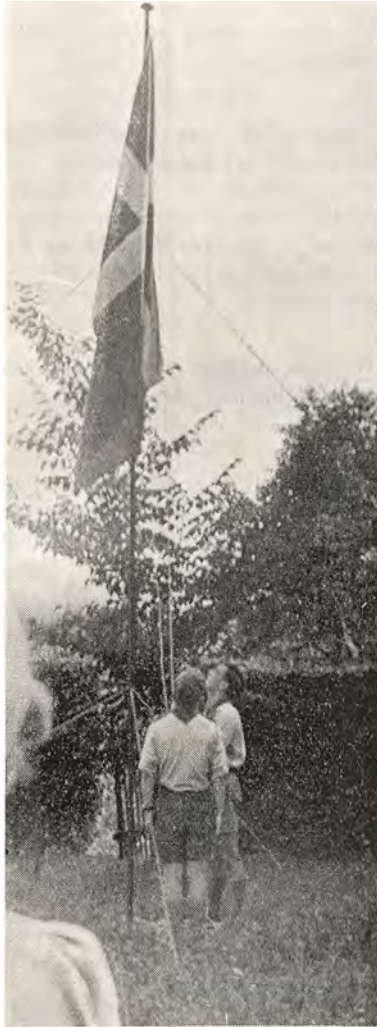
Forældre, som ønsker at se Deres unge Døtre og Sønner som gode Katolikker, send dem til K. U. K.'s Møder og Udflugter, og De er sikke paa, at de finder gode katolske Venner. Ved at sende Deres Døtre og Sønner til K. U. K., hjælper De ogsaa Klubben i dens Arbejde for at skabe en vaagen, dansk katolsk Ungdom.

A. S.

Ungdomsstævnet paa Rygaard

Søndag den 30. August 1942

Kl. 9,30: Vi hejser vort Flag (Velkomst og Flagsang).

Umiddelbart derefter gaar vi til Messe sammen; vi kommunikerer sammen. Stille Messe med reciteret Kyrie, Gloria, Credo, Agnus Dei og Confiteor. — Prædiken af Pater *G. Heggum* S. J.

Kl. 11,00: Frokostpause.

Kl. 13,00: Vi lytter sammen.

»Hvilken Indsats venter man af dansk, katolsk Ungdom for vort Land og vor Kirke«. — Talere: Pater *L. Brunicardi* C.s.s.R.; Hr. Kaptajn *E. Wissum*; cand. polit. Frøken *Tove Rasmussen*.

Kl. 14,00: Vi hygger os sammen.

»Lejrbaal« med Fællessange og Optræden.

Kl. 15,15: Kaffepause.

Kl. 16,00: Vi morer os sammen. (Lege og Konkurrencer).

Kl. 17,30: Vi snakker sammen.

»Hvad vil jeg gøre, og hvad vil jeg opfordre mine Kammerater til at gøre for Land og Kirke«.

Kl. 18,45: Aftensmad.

Kl. 19,30: Vi tager Flaget (Flagsang).

Straks derefter gaar vi sammen til Sakramentsandagt i Kirken; vi beder og synger sammen. Tale af *Hs. Excellence Biskoppen*.

Komitéens Adresse: Hr. *Albert Strøyer*, Nansensgade 90, K.
Foreningsfaner bedes medbragt til Stævnet.

I Lighed med tidligere Aar vil man paa Stævnet kunne købe Kaffe, Brød, Øl, Citronvand og Smørrebrød. Ønskes Smørrebrødet til Frokostpausen, maa det bestilles før Messen.

MEDBRING D. K. K. F.'s SANGBOG.

(Sangbogen kan købes paa Stævnet).

ADGANGSKORT faas ved Indgangen, 50 Øre inclusive Program.

*Magasin
du Nord*

... den ny Tids Stormagasin

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central **1868** hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

LEDIG

Nok en Slags Studiekreds, men

En god Ide, der kan omplantes

Det, jeg her vil fortælle Dem om, hedder ingenting, og det er egentlig den aller største Charme ved det.

Det består af seks unge Ægtepar i Aalborg, alle Konvertitter, som for et halvt Aar siden besluttede at mødes en Gang om Maanedn skiftevis i de seks Hjem. Sognepræsten lovede at komme hver Gang, og hver af de andre paatog sig at have et Spørgsmaal parat angaaende et eller andet liturgisk eller Tros-Problem, hvor det kneb med Forstaaelsen, men paa Forhaand forsøge selv at finde et rimeligt Svar paa det hjemmefra.

Naar man mødes, er ureligiøse Emner ikke forbudt — der er tværtimod ikke det Problem ligefra unge Husmødres Besværligheder med Syltesukkeret og til lille Peters seneste Genistreg, der ikke faar Lov at blive luftet. Men naar den saakaldte Kaffe er drukket, kommer der altid et Tidspunkt, hvor man kaster sig ud i Spørgsmaalene, diskuterer dem og til sidst faar dem grundigt uddybet og besvaret af Pastoren.

Jeg var med til en Aften i dette navnløse Foretagende, som nok havde nogle af en Studiekreds' Egenskaber, men alligevel var noget andet. Ikke, at der manglede Alvor i Problemernes Behandling — der blev netop gaaet grundigt og samvittighedsfuldt til Værks, skønt Aftenen havde det Improviseredes veloplagte Skær, og Pastoren tvang venligt, men bestemt enhver til at tænke alle Muligheder igennem, førend han afgav den autoritative Kendelse om, hvordan det virkelige forholdt sig.

Men der var det lune, hjemlige Præg over Foretagendet, som kan være saa vanskeligt at opretholde, naar det først udtrykkelig bliver døbt: Studiekreds, og fordi ogsaa

ikke-religiøse Emner kom paa Bane, var Aftenen ligesom med til at styrke den indbyrdes Kontakt, Katolikker altid trænger haardt til i ikke-katolske Egne.

De var allesammen unge, friske moderne Mennesker, der ønsker at lade Religionen være Centrum i Tilværelsen. Det kan blive en uvurderlig Fordel for dem i Fremtiden at blive ved at have hinandens Eksempel at holde sig for Øje gennem disse Sammenkomster, samtidig med, at de efterhaanden faar bygget sig et veltømret apologetisk Grundlag, som sætter dem i Stand til at forsvare deres Standpunkt overfor Angreb fra alle Flanker.

— For vi har jo ikke Højskolen, sukkede en af dem, saa vi maa gøre noget til Erstatning.

Men jeg kom til at tænke paa, at Idéen er altfor god til at være forbeholdt een By, og den vilde egne sig glimrende til at omplante, baa- de i København og andre danske Byer. Den Ensomhed og Isolation, som kan blive saa forstemmende for Konvertitter, og som medfører saa megen Lunkenhed eller Fra- fald, vilde den være et glimrende Mittel imod.

Derfor skrev jeg om det. Idéen staar til Deres Disposition, mine Damer og Herrer. Godt Held med Udførelsen!

-sen.

Sognepræsten af Ars sagde:

Den Helligaand hviler i de retfærdiges Sjæle, som Duen i sin Rede. Den udklækker de gode Øn-

sker i en Sjæl, ligesom Duen udru- ger sine Unger.

*

Vi er som smaa Spejle, i hvilke Gud betragter sig.

*

Naar vi har berørt duftende Sa- ger, meddeler vore Hænder den samme Duft til alt, hvad de rører ved. Lad vore Bønner gaa gennem den hellige Jomfrus Hænder, og hun vil gennemtrænge dem med en him- melsk Duft.

*

Hvilken Lykke finder vi ikke, naar vi glemmer os selv og søger Gud alene.

*

Naar vi har kommuniceret, da su- ger Sjælen af den guddommelige Kærlighed, ligesom Bien af Blom- sterne.

*

Korset er en Gave, som Gud giver sine Venner.

Det slidte

Mig har det altid tiltalt, at Klær har mistet det nye og flunkende Skær.

Jeg mistænker alt, hvad der skinner for glat, og det fejlfrie gør mig usigelig træt.

Lapper og Luvslidthed — gerne for mig! Det er næsten som Regn paa en solsveden Vej.

For det er Tøj, der staar skrevet i. Det er Tøj, der er levet i.

-sen.

Man maa vandre til Fods

Billeder fra 2. Absalon Trops Sommerlejr

Efter de sidste Aars vellykkede kombinerede Vandre- og Standlejre havde vi besluttet os til at fortsætte i samme Spor og ogsaa i Aar at se os en Smule om i vort skønne Fædreland, inden vi slog os ned i Standlejren. Mange Planer har været fremme i den Forbindelse, saaledes et Besøg i Nørrejylland hos St. Thøgers Tropp, en katolsk Landsspejderlejr et eller andet centralt Sted i Danmark (en Tanke, vi haaber at kunne realisere, saa snart Krigen er forbi), en Vandreljr ved de sydfynske Sunde; men Forholdene, fremfor alt de vanskelige Overfarter til og fra Sjælland, bestemte os til at blive paa vor Fødeø med tilhørende Annexer, Møen og Falster. Og Gummisituationen bestemte os til at tage paa Fodtur. Fodvandring er en rigtig Spejdertjans, og desuden, hvem af de ældre Spejdere husker ikke med Glæde de gamle Vandreljre, Sønderjylland var den sidste, det var 1937, altsaa fem Aar siden, og et nyt Kuld Spejdere er i Mellemtiden groet op, som aldrig har erfaret Charmen ved at trave.

Imidlertid: skal man trave fra København til Roskilde eller Køge, er Charmen ikke saa stor, saa vi besluttede at springe den kedelige Del af Vejen over og først starte fra den ukendte By Klippinge ved Store Hedinge. Statsbanerne og siden et lille Motortog med Gengas bragte i Løbet af Formiddagen den 29. Juni 30 Spejdere ned til det ønskede Punkt i Terrænet. Vi spiste i Klippinge og afventede saa Kærren, som ankom lidt over Middag, trukket af vore to raske Cykelordonnanser. Efter at Oppakningerne var læsset paa, startede det nybyggeragtigt udseende Optog: Forrest de to Cyklister, dernæst en Fører med Korttaske og Fjer i Hat-ten, saa nogleogtyve Spejdere paa forskellige Alderstrin, alle med Stok. Efter dem en svajende og knirkende Kærre med Toplæs, dækket af en Presenning og trukket af fire svedende Spejdere. Endelig en Række gamle Røvere og Førere muntert syngende: »Vi er Troppens stærke Mænd, vi har Musklerne i Spænd« o. s. v., parat til at opsamle eventuelle Efternølere blandt de smaa. Hele dette Optog bevægede sig nu i Retning af Gjøngehøvdindens Hjemstavn med en støt Fart af 6 km i Timen. Over Gjorslev og Holtug kom vi til Højerup, hvor vi besaa den gamle Kirke og de forskellige Læg i Klinten. Videre over Rødvig til Højstrup, hvor vi overnattede i en Lade.

Næste Morgen læses Lejrens første Messe. Kærren er nemlig ind-

rettet, saa at Bagsmækken kan bruges som Messebord, og vi behøver saaledes ikke at give Afkald paa det daglige Offer i Vandreljren. Videre gaar Turen til Vemmetofte, hvis imponante Bygningskompleks ligger iornent tilbage trukket i Parken bag Staldlænger og Lader. Et Hvil i Grøtten, saa op igen og af Sted. Uden for Fakse Ladeplads gøres Holdt. Det er Middag, og der bades og spises. Atter Opbrud og videre. Saa sker det: midt i Fakse Ladeplads eksploderer den ene Ring paa Kærren. Vi lossere, men opdager snart, at det er Egerne, som nar trukket sig ud af Fætgen. Besøg hos diverse Cykelhandlere overbeviser os om, at Reservedele ikke kan opdrives, og i Løbet af Eftermiddagen faar vi saa fat i en Lastvogn, som transporterer Kærren og Kærreholdet videre mod Præstø. De fleste af Spejderne er sendt i Forvejen, men nu mangler jo den midtpunktsamlende Kærre og de store, som skal samle Efternølerne op. Flokken spredes. Vi samler op; efterhaanden som Bilen naar frem, den første faar vi ved St. Elmue. Billedet er rørende: straalende Solskin, støvet Landevej saa langt som Øjet rækker bagud, støvet Landevej i kilometervis forude, i Midten en lille træt Skikkelse, som tappert stavrer fremad med Stokken i højre Haand. Han kommer om Bord i Vognen. Efterhaanden kommer flere til, de allerforreste har imidlertid skudt Genvej ad en Sti, og inens passerer Bilen ude paa Landevejen. Det er Uheld, men der er intet at gøre, de maa traske videre. Ved Nysø standser vi Vognen, vi tør ikke køre længere paa Grund af det Hold, vi ikke har fundet. Vi bliver indkvarteret paa Gaardens Høstænge, og i Løbet af Aftenen er alle atter samlede. Men hvad nu? Vi bliver enige om at give Afkald paa Møen, for nu, hvor vi selv skal bære Oppakningen, synker Dagsmarcherne næsten til det halve. Altsaa trækker vi os langsomt ned mod Vordingborg. »For at røre sin Aand uden hemmende Baand, ta'r man Randslen paa Nakken og Staven i Haand«, synger Hostrup. Det med Aanden er meget muligt, men Legemet rører man absolut bedre uden Ransel paa Nakken. Dog, det gaar med fint Humør alligevel. Paa Nørreskovgaard faar vi en venlig Modtagelse og — oh Fryd — vi maa samle Brænde, saa at vi kan holde Lejrbaal om Aftenen! Proprietæren og hans Frue sidder med os ved Baalet i den lyse Sommeraften, og Proprietæren morer sig over de gamle Spejdere, paa hvis Skulderstropper han ty-

der Ordet »Røver« som »Røver«. »Røveføren« faar et varmt Brusbad paa Gaarden næste Morgen og er Genstand for de andres udelte Misundelse.

I Vordingborg ser vi Ruinen og Gaasetaarnet, saa vandrer vi i bagende Sol over Storstrømsbroen med Kurs mod Ulriksdal, som ældre Spejdere har i god Erindring fra tidligere 24-Timers Ture. Og nu nærmer vi os kendte Egne. En Tørvebil tager os med til Vaalse Vesterskov, og Fredag Eftermiddag holder vi vort Indtog i Skovfogedgaarden. Gensynsglæden er stor. Siden 1925 har vi været regelmæssige Gæster i Vaalse, og de ældste af os har været Legekammerater med Skovfogedens Søn, som nu forlængst er gift og hjemfaren. Vi læser Oppakningen paa Skovfogedens Trækvogn, og nu gaar det ned til Lejrpladsen under lystig Sang. Det viser sig, at en fremmed Tropp netop ligger paa den Plads, som vi i 17 Aar har haft Hævd paa. Skandale, Skandale! Skuffelsen er betydelig, men vi naar til en Forstaaelse med de fremmede og rejser vore Telte nede ved Stranden, idet vi dog tager vor gamle Kabys i Besiddelse. Paa den Maade faar hver Tropp en stor Tulleplads for sig selv uden at genere Naboen. Næste Dag besøger de to Førere hinanden og vandrer venkabeligt snakkende gennem begge Lejre, saa at alt Folket kan se, at der ikke er noget i Vejen med Kammeratskabet.

Og saa begynder en Standlejrs kendte Program at afvikles, altid det samme og dog hvert Aar nyt. Omkring Maaltiderne som Dagens faste Punkter grupperer sig Badning, Leg, Øvelser, Woodcraft, Orienteringsløb og andre Spejderfærdigheder. En Natøvelse, som varer næsten tolv Timer, forvandler for en Tid Københavndrengene af 1942 til gæve Krigsmænd fra Svenskekrigenes Tid. Svend Gønge og Ib bringer med deres tapre Skare Rigets Skat frelst gennem Svenskekongen Karl Gustavs Hær, der kommanderes af Kongen selv og Kaptein Kernbok. Kgl. Majestæt Frederik III af Danmark bor i Kabyssen, og Rigsraad Christen Skeel og Borgmester Hans Nansen færdes paa Cykel rundt i Terrænet som Majestætens Underhandlere og Gesandter. Ved Totiden om Morgenen tørner Hærene sammen, og Gøngerne gaar efter en haard Kamp af med Sejren. Trætte og søvnige gaar Drengene til Køjs.

Dagene flyver. Om Aftenen sidder vi syngende omkring Lejrbaalet. Lejrens revolutionære Fraktion, Baljengrene kaldet, forkyn-der i glødende Proklamationer Partiets Maal: Udryddelse af Staben og de fremmede. Vort Lejrcirkus optræder med utrættelig Opfindsomhed, nyt Program hver Aften, og »Rullen«, Lejrens Avis,

orienterer sine Læsere om Dagens Begivenheder. Klokken 22½: Aftenbøn og Retræte. De gamle hygger sig endnu en Stund ved Gløderne, Kaffekanden kommer over, og Piberne tændes — intet kan lignedes ved en stille dansk Sommernat ved Havet. Vore fire unge Patuljeførere faar Lov at være med i Kredsen, nu har de deres første Førerjob indenfor Troppen og er vore Kammerater; den nærværende Dags Dreng er den kommende Dags Mænd, som der staar hos Kipling; om et Par Aar er det dem, som skal overtage vort Arbejde, føre Drengene videre i den Aand, vi skal besjæles af som katolske Spejdere. Det er en gammel Førers lykkeligste Stunder, naar han ser, at det, han prædiker om og forsøger at efterleve, slaar Rod hos de unge. Derfor holder han af at have dem hos sig i de stille Stunder efter Dagens Larm og Arbejde. De skal lære at elske Stilheden, der vækker til Eftertanke. Dagskæret i Horisonten bevæger sig langsomt mod Nord, hvor Sjællands Kyst utydeligt skintes over Vandet. I Teltene sover Drengene forlængst trygt og sundt. Ogsaa vi tørner ind, god Nat, Tak for i Aften! *G. H.*

Sankt Knuds Gilderne

Da Pastor Thorbjørn Møller er flyttet til Bredgade 64, København K., bedes Post til Sankt Knuds Gilderne fremtidig sendt til denne Adresse.

Nu er der kun en Uge tilbage

før Basaren aabnes den 5. Septbr. i Sct. Knuds Skoles Sal, Stenosgade, og vi byder Dem endnu en Gang velkommen.

Støt Lyngby Kirkesag og vær med til at bygge Sct. Knud Lavards Kirke! — De kan endnu naa at deltage i det værdifulde Lotteri; der sælges Lodsedler (à 25 Øre) ogsaa paa Søndag ved Kirkerne.

Vi har den Glæde at kunne meddele, at der ved velvillig Assistance af Hr. Organist Bredahl og Kirkens Kor vil blive afholdt en kort Koncert i Jesu Hjerter Kirke Søndag Eftm. (6. Sept.), og endvidere har Hr. Leif Kayser givet Tilsagn om at ville glæde Basarens Gæster om Lørdagen med en lille musikalsk Underholdning. — Vi skal meddele nærmere i næste Nr. af Ugebladet.

I Mariahjemmet

er endnu et Par Værelser ledige med Stipendiemulighed for unge katolske Kvinder under Uddannelse. Se Ugebladet Nr. 32.

Nyudgivelse

Forlaget udsendte d. 20. ds. PAVE-STOLEN OG ARBEJDESPØRGSMAALET, der indeholder Pave Leo XIII's og Pave Pius XI's berømte Rundskrivelser: »Rerum novarum« og »Quadragesimo anno« om det sociale Spørgsmaal.

I flere Aar har disse to Skrivelser været stærkt efterspurgt rundt omkring, hvor man har beskæftiget sig med Problemet. Pavernes stærke og klare Anvisning paa den kristne Stats Genopbyggelse er da ogsaa mere end nogensinde aktuel idag, hvor Alverdens Tanker gaar mod Fremtidens og Efterkrigstidens Europa.

PAVESTOLEN OG ARBEJDESPØRGSMAALET er en ny Oversættelse af de to Rundskrivelser paa letlæseligt moderne Dansk. Den falder mærkeligt i Traad med Nutidens Problemer.

104 Sider. Pris Kr. 2,75.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Sct. Knud Lavards Kirke *Lyngby*

Til Fordel for denne Kirkesag afholdes

BASAR

Lørdag den 5. og Søndag den 6. September i Sct. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4

Tombola . Salgsboder . Lotterier . Restaurant
Forskellige Attraktioner

Aaben Lørdag Kl. 15—21 . Søndag fra Kl. 11 Fmd.

Giv Møde . Støt den gode Sag

Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard

Iac. Schneidelbach

Tømrermester

Charlottenlundvej 23
Telefon Hellerup 2484

Lützhøft Christiansen

Snedkermester

Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882

SVEND HOLM

Elektroinstallatør

Banevej 1 . Charlottenlund
Telefon Ordrup 2555 . 4755

Henry Henriksen

Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester

Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund
Telefon Ordrup 2955

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forjæder vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdekraft borger for Arbejdets kvalitetensmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

'ATHENE'

Svanemosegaardvej 4
TELEFON NORA 8908

Jesu Hjerter Kirke

Tirsdag d. 1. September Kl. 16,30 Møde for Immaculatakongregationen. Torsd. 3. Sept. Kl. 20 Røde Sal, Mændenes Kongr. Bagefter Andagt. Fred. 4. Sept. Kl. 6, den eukaristiske Sektion, Sonekommunion.

St. Antoni Kirke

Tirsd. 1. Sept. Kl. 20 Ungdomsmøde. Redaktør *Kiærulff*: »50 Aar under Bispestaven«. Onsd. 2. Sept. første Gang Messe Kl. 9 specielt for Husmødre. Lørd. 5. Sept. Knud Lavards Broderskabs Stiftelsesfest i Brønshøjs Selskabslokaler. Adgang 50 Øre. Alle er velkomne.

St. Mariæ Sogn

Fredag den 4. Sept. 1942, Ungdomsmøde. Først samles vi til Jesu Hjerter Andagt i Kirken Kl. 19,30. Kl. ca. 20 begynder Mødet i Salen. Foredrag af Pastor Olaf Sørensen: »Vatikanstaden paa Kryds og tværs« (med Lysbilleder). Fælles Kaffebord (50 Øre pro pers. — Sukker bedes medbragt). Munter Underholdning ved Fru Nelly Ellyton. De unge har Ordet.

Til at varetage den praktiske Side af Sagen er under 12/6 d. A. nedsat et Arbejdsudvalg bestaaende af: Birgitta Samuelsen, Johs. Samuelsen samt Niels Frederiksen som Formand, hvis Adr. er: Jyllingevej 185 pr. Vanløse.

Vel mødt til den nye Sæsons første Møde!

Sen Messe paa Hverdagene

Opmærksomheden henledes paa, at der allerede er taget Hensyn til Ønsket om en sen Messe paa Hverdagene, idet der i St. Augustins Kirke paa Jagtvejen paa Hverdagene er stille Messe Kl. 9.

Benediktinerinderne, Vor Frue Kloster, Aasebakken, Birkerød

Gudstjenester. Søndage, Højmesse Kl. 8, Vesper og sakr. Velsignelse Kl. 15,30. Hverdage, Højmesse Kl. 7,15, Vesper Kl. 15,30. Komplet hver Dag Kl. 19,15. — Telefon Birkerød 698 (10,30 til 11,30 og 16,30 til 17,30).

Aarhus

Søndag d. 30. August: Kl. 7 Stille Messe. Kl. 8 Stille Messe. Kl. 9 *Primis*: Levitmesse med Festprædiken og Fælleskommunion. Efter Gudstjenesten uddeler den nye Præst *Primis* velsignelsen ved Kommunionbænken. Kl. 17 Festandagt med Te Deum. - NB. Der er ingen Messe efter Levitmessens Kl. 9.

For *Landboerne* er der efter Gudstjenesten Sammenkomst i Gymnastiksalen, hvor de kan faa Kaffe og spise den medbragte Mad. Derefter er der Lejlighed til at hilse paa den nye Præst.

Der vises ogsaa en *Film* om Kirkeåret og Messen, og vi mindes ogsaa allerede den kommende Søn-

dags Fest, nemlig Vikariatets 50-Aars Jubilæum. Adgang 75 Øre, Børn 35 Øre (Tag selv Sukker med til Kaffen).

Søndag den 7. September: Kl. 10 Levitmesse i Anledning af Vikariatets Jubilæum. Kl. 15 Familieaften i Menighedssalen. Nærmere Program næste Gang. Kl. 17: Festandagt.

Aarhus Opland

Gudstjenesten paa *Ulstrup Mark* holdes ikke den 30. August, men den anden Søndag i September, nemlig den 13. September.

Eukaristisk Forening

Tilbedelsestimerne i St. Ansgars Kirke begynder 1. Fredag d. 4. September.

St. Dominikus' 3. Orden

Onsdag d. 2. Sept. Kl. 20 Møde. Redaktør *Kiærulff*: »50 Aar under Bispestaven«.

Ordrup K. U. K.

Tirsd. 1. Sept. første Møde i Sæsonen med Generalforsamling.

Brugt Tøj

og brugte Sko og Støvler til Børn og voksne modtages med Tak af Menighedssøsteren ved St. Antoni Kirke, Frederikssundsvej 225. Gaverne afhentes ogsaa gerne, hvis man vil give telefonisk Besked, Tlf. Bella 1700.

Udfører Arbejdet ved Aasebakkehus

Alex J. Hansen <i>Ingeniør. Entreprenør Muremester</i> Hørsholm Telefoner Hørsholm 45 . 497 . 645	Svend Larsen <i>aut. elektr. Installatør</i> Ravnshøjvej 2 . Birkerød Telefon Birkerød 273 <i>Udført Arbejdet ved det elektriske Køkken og Bageri</i>	Jul Jensen <i>Tømrermester. Msskinsnedkeri</i> Usserød Kongevej 108 Telefon Hørsholm 94
N. P. Pedersen <i>Snedkermester</i> Bolbrovej 61 . Telf. Rungsted 42	Poul Jørgensen <i>statsautoriseret Installatør</i> Kohavealle 17 . Hørsholm Telefon Hørsholm 275	Monies & Andersens Eft. K. K. L. Simonsen Højbroplads . St. Kirketæde 3 Central 1325 <i>Centralvarme . Sanitære Installationer</i>

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter <i>Blikkenslager . Gas- og Vandmester</i> Griffenfeldtsgade 24 Privat Dr. Abildgaards Alle 14 Telf. Nora 3985 y og Nora 5876	Hansen & Hansen <i>Elektroinstallatører</i> Blaagaardsgade 13 . Nora 3840	E. PIHL MORTENSEN <i>Tømrermester</i> Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811
Axel O. Petersen <i>Muremester</i> Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738	O. Hansen & R. J. Møller <i>Bygnings- og Maskinsnedkeri</i> Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806 PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196	Charles Jørgensen <i>Glarimester</i> Landskronagade 14 Telefon Ryvang 54

<p>AALBORG</p> <p>Malerier . Rammer SCHLEPPEGRELL Kastetvej 25 . Tlf. 1201 . Aalborg</p>	<p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen Aut. Installatør Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>NYKØBING F. A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen M. R. Jørgensen Kongensgade 25-27 Alt i Sengendstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p>	<p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p>
<p>Anton Rehkopff Telefon 750 Material . Medicinal . Sygepleje</p>	<p>KOLDING</p> <p>Slagterludsalg Haderslevvej 2 . Tlf. 1951 . 1952 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserver Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 Anbefaler sig med 1. Kl.s BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter</p>
<p>AABENRAA</p>		
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S Kul & Koks Import Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>»CIMBRIA« Tømmerhandel, Aktieselskab Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	<p>LEDIG</p>	<p>Niels A. Nielsen & Søn Malermestre Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p>
<p>NÆSTVED</p>		<p>Næstved Mælkforsyning v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER Arndt Nielsen Jernbanegade 2. Telefon 543</p>	<p>H. O. Christiansen Kindhøstegade 4 . Telefon 251 Blikkenslager, aut. Vænd- og Gasmester Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p>C. V. Gørgens Kolonial . Delikaesser Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen Glarimester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A.S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>R. RASMUSSEN Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Mejeriet Dana Danasvej 2 . Telefon 770 Lev. til de katolske Institutioner</p>

Katolsk Ugeblad

90. Aarg.

6. September 1942

Nr. 36

Ved Vikariatets Jubilæum

Aaret 1942 er rigt paa katolske Jubilæer. Dette berørte Biskop Suhr i sin Prædiken i Sakramentskirken i Juli Maaned paa denne Kirkes 25-Aarsdag. Biskoppen syntes, at Lysten til at fejre Jubilæer næsten er ved at tage Overhaand i Danmark, inen hvis vi fejrer de kirkelige Jubilæer paa rette Maade, kan de alligevel have Værdi for vort katolske Liv.

Vi staar nu overfor at fejre Aarets største Mindefest, 50-Aarsdagen for Monseigneur von Euchs Bispevielse. I sin Rundskrivelse, som vil blive oplæst i alle vore Kirker paa Søndag og aftrykt i næste Ugeblad, lægger Biskoppen os de Tanker paa Sinde, som vi bør lade os besjæle af i disse Dage, for at vort Udbytte af Festen maa blive det rette.

Biskoppen opfordrer os først og fremmest til Taknemlighed. Taknemlighed overfor Gud, som ganske øjensynligt har velsignet den Gerning, der i Aarenes Løb er blevet udført af Biskopper og Præster i Spidsen for de troendes Skarer. Og Taknemlighed overfor de Slægtled, paa hvis Gerning vi skal bygge videre.

Men det i Biskoppens Hyrdebrev, som ganske særligt vil blive bemærket, er Redegørelsen

for de Resultater, der er opnaaet for dansk Katolicisme siden Grundloven af 1849, og specielt siden vi for 50 Aar siden fik vor egen Biskop. Den Tak, vi er skyldige, er ikke blot en høflig Tak, men en dybt ærbødig, for vi har Lov til at se med Stolthed paa, hvad der er udrettet. Vi er Arvinger til Resultater, som stiller de største Krav til os, i Fald vi skal være Arven voksen.

Andet Steds — i sit Forord til den »Katolsk Haandbog«, som udkommer om kort Tid i Anledning af Vikariatets Jubilæum — stiller Biskoppen det Spørgsmaal, om vi skal kalde Antallet af Katolikker i Danmark stort eller lille. Det afgørende er, svarer Biskoppen, at dette Antal er naaet ved en støt og rolig Vækst, aldrig opsigtsvækkende hastig, men heller aldrig afbrudt af Nedgange. Denne rolige Vækst har sikret Menighedernes dybe Rodfæstelse i den katolske Tro og katolsk Praksis. Sammenlignet med det religiøse Liv andre Steder i Verden har vi ikke Grund til at skamme os over dansk Katolicisme efter 50 Aars biskoppeligt Styre.

Lægger vi disse biskoppelige Udtalelser ved Siden af hinanden, giver de os en Lære for den Fremtidsgerning indenfor Kir-

ken, der tilfalder os. De ængstelige og mismodige blandt os skal se, at vore Forgængeres tillidsfulde Arbejde har baaret rig Frugt. Intet kunde menneskeligt set synes mere haabløst end Kirkens Genopbygning i Danmark ved en Haandfuld Mænd, som stod overfor Aarhundreders kompakte Mur af Mistydninger og Forvrængninger, Foragt og aabent Fjendskab. De hastige og utaalmodige blandt os skal se, at den stille Vækst har været Betingelsen for, hvad der er opnaaet. De ivrige, som bestandig søger nye Veje frem, skal se, at Loven for Kirkens Vækst endnu engang i Kirkehistorien har vist sig at være Kontinuiteten, Respekten for ens Forgængere og Traditionen. Tiderne skifter og Opgaverne, men kun i nær Føling med Fortiden bevares Sansen for Realiteterne og Tingenes rette indbyrdes Forhold.

Gaar vi til Dagens Gerning med fuld Forstaaelse for, hvad der er bygget op gennem 50 Aar under Bispestaven, med dyb Taknemlighed og Vilje til at gøre vort Arbejde til en ubrudt Fortsættelse af det, der allerede er naaet, saa har vor Mindefest ikke været en tom Ceremoni, men en Styrkelse til Fremtidens Gerning.

L. H.

Biskop Johannes von Euch

Indtryk og Erindringer

Da Pastor Schmiderer og Forfatteren til disse Linier havde gennemløjet Østersøens Bølger med den lille Damp «Keiser Wilhelm», for Færgeforbindelsen eksisterede endnu ikke i 1898, var vore Tanker paa Vejen fra Gedser til København især beskæftiget med vort første Møde med den Biskop, der havde kaldt os. For at være sikre paa, at vi kunde finde hen til ham, gentog vi uafbrudt: »Bredgade fireogtrede, Bredgads fireogtrede«. Det havde nu slet ikke været nødvendigt. Thi paa den gamle Banegaards Perron blev vi modtaget af en venlig Herre med et smukt Skæg. Han gav sig til Kende som Biskoppens Sekretær Bernhard Hansen og førte os over til Droskepladsen, hvor selve Biskoppen ventede paa os. Vi blev indlogerede i Biskoppens Bibliotek og var i 14 Dage hans Gæster. Det var to herlige Uger, og Biskoppen benyttede dem til at indpode os noget af sin Optimisme. Optimist var Biskop von Euch, og han plejede at sige: »Med Optimisme udretter man mere end med Pessimisme!« Hans Optimisme vildledte ham vel en og anden Gang til en fejlagtig Bedømmelse af Personer, men han kunde let glemme Skuffelserne. Uden Optimisme var han aldrig blevet den store Biskop, han var.

Gæstfri var Biskop von Euch imod os, og gæstfri var han overfor enhver ny Præst. Men ogsaa hver Gang siden, naar man besøgte Biskoppen og ellers ikke havde et Sted, hvor man kunde være, tilbød han sin Gæstfrihed, og det var en Glæde, naar man efter Aftensmaaltidet kunde tilbringe en Time sammen med ham. Biskoppens Lejlighed var ikke fyrstelig og Maden ganske vist tilstrækkelig, men ikke overdaadig. Da en af mine Kollegaer, som Vor Herre havde skænket en fortrinlig Appetit, engang skulde hjem og spise ef-

ter et Præstemøde og derefter deltage i et andet officielt Møde i Nærheden af Bredgade, sagde Biskoppen: »Gaa nu med det samme op til min Husholderske og sig til hende, at hun skal give Dem noget at spise.« Kollegaen fulgte den venlige Indbydelse, men han blev flov, da Husholdersken bagefter sagde: »Nu har han spist det hele, og det var beregnet til fire!«

Og saa lidt om Biskoppens Arbejdsmetode. Det var anerkendt af alle, at Biskop Johannes von Euch var en hurtig Arbejder. Havde man henvendt sig skriftligt til ham, kunde man regne med omgaaende Svar, — det slog aldrig fejl. Og man blev altid glad, naar Brevet med den karakterfulde Haandskrift og de gamle gotiske Bogstaver kom. Maskinskrivning brugte han aldrig. Skrev man om en Dispens, kom den med det samme. Klagede man sine Vanskeligheder til Biskoppen, fik man ogsaa straks et Par opmuntrende og trøstefulde Ord. Jeg opbevarer endnu forskellige af hans Breve.

Han gav Præsterne Arbejdsfrihed, maaske større Arbejdsfrihed end Præsterne i de andre skandinaviske Vikariater dengang havde; der er mig heller ikke et eneste Tilfælde bekendt, hvor Friheden blev misbrugt. Naar der blot blev bestilt noget, var han tilfreds. Og jo mere der blev arbejdet med Prædikener, Konvertitundervisning, Messer paa nye Steder o. s. v., des gladere blev han. Blot krævede han, at de faa Bestemmelser, han gav, blev overholdt, og skete det, at nogen ikke gjorde det, kunde han være sikker paa en Reprimande.

Skønt Biskoppen var en Fremskridtets Mand, saa han i Begyndelsen ikke gerne, at Præsterne havde Cykel, da det efter hans Mening var usømmeligt for en Præst. Dette var dog for 50 Aar siden, og han fandt sig

lidt efter lidt i, at netop Præsterne fra hans egen Kirke blev de ivrigste Cyklister.

Ogsaa for Menighedslivet gav han forskellige Bestemmelser, som ikke allesammen blev offentliggjort i de »Kirkelige Bekendtgørelser«. Saaledes ønskede han, at hver Familie skulde besøges 4 Gange om Aaret. Over hver ny Tilvækst ved Konversion blev han glad, men Frafaldene tog han let, idet han sagde, at man maa være forberedt paa Skuffelser, Vor Herre selv havde heller ikke haft det bedre. Fik han Brev fra Menigmand imod en Præst, plejede han at underrette Vedkommende, før han vilde tage Affære. Heri var han meget forsigtig.

Biskoppen havde naturligvis Sorger, men ogsaa mange Glæder. Saaledes var det en stor Trøst for ham, at 3 Præster fra Folkekirken i Begyndelsen af hans Bispetid fandt Vej til Moderkirken, Pastor Mads Jensen, Pastor Niels Hansen og Pastor Brockdorff.

Kom vi med et Spørgsmaal til ham, som han ikke kunde klare, henviste han os til Fagnænderne paa det paagældende Omraade.

Kun paa et Punkt var han haard og ubønhørlig, nemlig paa det finansielle. Det havde sin gode Grund. Pengekassen var jo lille og slunken. Og han havde saa mange Fremtidsplaner og var Fremskridtets Mand. Den katolske Kirke var dengang lidt kendt og ikke videre agtet.

Da han overtog Vikariatets Ledelse, fandtes der kun faa Kirker og Sogne. Hele Sjælland med Lolland-Falster var kun eet Sogn. Alle Katolikker paa disse Øer var nødt til at gaa til København, naar de vilde modtage Sakramenterne. I Haslev har jeg i sin Tid forberedt en 94-aarig Dame til Døden. Hun fortalte mig, hvor svært det hele i hendes Ungdom var, naar hun fra

Biskop Johannes von Euch

Sorø, hvor hun dengang boede, skulde til København. Fra sit Hjemsted skulde hun gaa til Roskilde, og først derfra kunde hun benytte Banen.

Paa Fyn var der kun et Sogn i Odense med en gammel faldefærdig Rønne som Kirke. Da Johannes von Euch efter Præfekt Grüders Død blev dennes Efterfølger, var det et af hans første Foretagender at erhverve et større Bygningskompleks i Svendborg og der indrette en smuk Kirke.

Bedst var Forholdene i Jylland, hvor der fandtes Kirker og Sogne i Kolding, Fredericia, Horsens, Aarhus og Randers.

Men hvordan kunde man nu faa flere Kirker, naar der ikke fandtes flere Kammerherreinder og rige Præster, der kunde og vilde bygge en Kirke for deres egne Penge, eller Blikkenslagere, der vilde testamentere deres Formue til dette Formaal, eller Præster, der vilde tage paa Indsamlingsrejse i Udlandet i samme Øjemed?

Maaske Paven? Det faldt aldrig Biskoppen ind, for kun

Børn og dumme Mennesker forestiller sig, at der fra Rom kommer store Pengegaver til hele Verden, som om Paven svømmede i Penge. Jo, efter et Pavejubilæum kan en fattig Missionskirke faa en Messehagel eller en Kalk. Eller Propaganda-Kongregationen? Nej, den har hele Verdensmissionen under sig og maa derfor administrere sine Midler sparsommeligt.

Men Johannes von Euch havde sine egne Tanker, og efter en Samtale med Propagandaens Kardinal satte han dem i Værk. Han søgte at begejstre de forskellige Ordener for sine Planer. Dog fik han ikke overalt villigt Gehør. Der kræves Offermod og

Sjæleiver, naar man skal bygge Kirker for sine egne Midler, helt eller delvis lønne sine Præster og maaske først se Resultater af det byrdefulde Arbejde efter et halvt eller et helt Aarhundrede. Biskoppen havde her et helt overnaturligt Synspunkt. Med Harm og Foragt fortalte han ofte om det Svar, han fik fra et rigt Abbedi, som han havde indbudt til at komme herop: »Vi har det godt nok her, hvorfor skulde vi saa til Danmark?« Men fik Biskoppen Afslag det ene Sted, bankede han paa hos et andet og søgte hos næsten de fleste Ordener. Hans Udholdenhed kronedes ogsaa med Resultater. Paa denne Maade fik han Kirker, der ikke kostede Vikariatet en rød Øre. Og det er ikke saa faa Kirker, nemlig Aalborg, Vejle, Odense, Nyborg, Nakskov, Nykøbing, Næstved, Slagelse, Ringsted, Holbæk, Roskilde, Helsingør, Sundby, Rønne og Aakirkeby.

Ved de to sidstnævntes Oprettelse skulde undertegnede være Mellemmand. Bornholm havde hidtil ingen Præst haft, men

blev besøgt et Par Gange om Aaret af Pastor Neuvel eller en anden Præst fra København. Da de polske Sæsonarbejdere kom ogsaa der, pastorerede Pastor Houben fra Roskilde Øen, indtil den 1912 blev overgivet til min Omsorg. Men da jeg som Lærer var knyttet til Sankt Annæ Skole, kunde kun de store og smaa Ferier benyttes til denne Sjælesorg, og enhver kan indse, at det var en meget ufuldkommen Pastorering. Biskoppen tilbød da Dominikanerne Bornholm, og jeg skulde vise dem Øens Herligheder og forklare dem Udsigterne for Sjælesorgen. Jeg skulde ogsaa i Biskoppens Sted være Vært for dem og fik en rigelig Pengesum dertil. Biskoppen blev tilfreds med mig... om Dominikanerne er det, skal jeg lade være usagt.

P. D. Steidl C.ss.R.

Biskop von Euch

især i hans sidste Aar

Ligesom jeg har lagt en Pude paa min Skrivebordsstol for at komme paa Højde med Skrivemaskinen og give mig til at skrive om gamle Biskop von Euchs sidste Aar, kommer jeg til at se ud ad Vinduet og faar Øje paa den pragtfuldeste dobbelte Regnbue, jeg i lange Tider har set. Jeg maa lukke Vinduet op et Øjeblik for at nyde Synet, og saa har jeg med det samme et Billede, en Lignelse, der bringer mig paa Højde med mit Emne. Efter Syndfloden satte Gud Regnbuen som et Frelsens eller Sikkerhedens Tegn paa Himlen, at en slig Ødelæggelse ikke skulde gentage sig. Den første katolske Biskop i Danmark efter den Syndflod, der slukkede de mange, mange Hundrede evige Lamper, der engang havde brændt foran Tabernaklerne rundt om i Landet, denne første Biskop er det ikke helt galt at sammenligne med Regnbuen, naar man tænker paa den store, store Magt, en katolsk Biskop har til at løfte

Sjælene op til Gud. En Biskop er en af de hellige Apostles Efterfølgere, og det var netop dette, som Biskop von Euch rent umiddelbart gjorde Indtryk af.

Der forekommer ikke saa sjældent en Stump af Regnbuen; Biskop von Euch var helt Biskoppen, og saa kan man uden Mangel paa skyldig Ærefrygt roligt tilføje, at han selvfølgelig ikke var uden sin meget menneskelige Begrænsning; men hvem er nu ikke det? Jeg, der som Biskoppens Sekretær saa ham saa nærved — og jeg har flere Gange tilladt mig at modsige ham — kan ikke se andet end den store gamle Mand i ham og en Guds Mand, og det staar saadan for mig, at netop hans sidste Aar var de, hvori han naaede højest som kristent Menneske; han var af det Stof, der forædles gennem Modgang og Sorger.

Naar man har med Mennesker at gøre, ligegyldigt hvem det nu er, er det baade retfærdigt og meget praktisk at se efter, hvilke Egenskaber de nu egentlig har til deres Raadighed; alle har ikke alle Egenskaber. Biskop von Euch brugte undertiden det Udtryk, at den eller den havde en stor Sum af Egenskaber; det havde han selv, han havde mange Egenskaber, og de var store, men derfor havde han ikke alle Egenskaber, og naar der nu var nogle, der uden at stille det nødvendige sjælelige Regnskab rigtigt op i Forvejen netop forlangte de Egenskaber af ham, som han ikke havde, saa kunde de maaske nok komme til at gaa mindre tilfredse bort. Naa, selv de hellige Apostle var — for at bruge et af Biskop von Euchs hyppige Udtryk — »ikke uden Divergenser«, og det bliver vist aldrig anderledes; fromme Folk og ædle Folk er ikke altid smidige. Det forekommer mig iøvrigt, at Vorherre selv i sit Forhold overfor Fari-særerne ikke lagde nogen overvældende Vægt paa den til Undgaaelse af Sammenstød sigtende Smidighed.

Biskop von Euch havde en sund og klar Forstand og Dømmekraft; men han tænkte intuitivt, ganske umiddelbart, han

havde, hvad Forstaaelse angik, om jeg maa bruge det Udtryk, — det stammer fra Pater Willibrord Verkade — lange Følehorn. At regne Tingene metodisk ud med for og imod og Afvejning af de forskellige Hensyn, altsaa tænke diskursivt, brugte han overhovedet ikke; den saglige Diskussion var saa aldeles ikke noget for ham, men det forhindrede ikke, at de Resultater, han paa sin Maade kom til, ofte var forbavsende rigtige, og saa kunde man jo lade sig nøje med det. Hans Forstand var skarp og klar lige til det allersidste. Og saa kom dertil, som jeg saa tit tænkte ved mig selv, at det var ganske øjensynligt, at Gud hjalp Biskoppen. Naar Biskop von Euch stolede paa Guds Forsyn, og det var vel nok det mest karakteristiske ved hans Fromhed, saa kom han absolut heller ikke til at fortryde det; det var ofte utroligt, som Vorherre lagde Tingene tilrette for ham. Et af gamle Biskop Johannes' Yndlingsudtryk var dette: »Det er providentielt«. Altsaa: Det er Forsynets Styrelse.

Gamle Biskop var legemligt set og navnlig sundhedsmæssigt en Kæmpe. Der var en Søster, der paastod, at han engang havde spyttet Blod, men han benægtede det, og det kan i hvert Fald ikke have været noget indgribende. Jeg saa ham som den store gamle Eg i Skoven. Biskoppen skulde engang paa Besøg, jeg ved ikke hvor, men man vilde dér gøre alting saa godt som muligt for Biskoppen og skrev til den Ende til hans Sekretær Pastor Gamél og spurgte, om der maaske var et eller andet, som Biskoppen ikke saa godt kunde taale at spise. Pastor Gamél, der kunde være virkelig vittig, svarede, at Biskoppen i det store og hele taalte alting ganske godt, »Søm og Glas-skaar dog kun i mindre Portioner«. Det sidste Aar, Biskoppen levede, var det nu dog ikke saa helt godt med hans Fordøjelse, og saa kunde det hælde, at han ved Aftensbordet spurgte, hvad det var, der stod dér. Ja, sagde jeg, det er Sild med Løg i Eddike og Peber; det tror jeg ikke,

Biskoppen skal spise. Naah, sagde Biskoppen, det er Fisk, det er Fisk, og saa spiste han det, og kom godt fra det. Men han blev slank som en ung Mand i det sidste Aar. Da han var 86, gik hans Sangstemme bort, men kort før han fyldte 88, kom den igen, og den 88-aarige gamle Biskop sang Requiem over Pave Benedict XV, saa at der ikke var en eneste Tone, der gik tabt.

Et af de faa Punkter, hvor man mærkede Alderen, var dette, at gamle Biskop hviskede noget rigeligt højt. Aftenen før hin højtidelige Requiemsmesse, hvortil det diplomatiske Korps og Landets fornemste Spidser og selve Kongen skulde komme — og ogsaa kom — tillod jeg mig at gøre Biskoppen opmærksom paa, at naar Biskoppen hviskede, kunde det høres i hele Kirken. Biskoppen brummede et eller andet. Dengang var gamle Jensen, afdøde Pastor Bernhard Jensens Fader, endnu Sakristan ved Kirken; han var allerede godt op i Halvfjerdserne og saa med sit hvide Haar og Skæg snarere ældre ud end Biskoppen — jeg glemmer aldrig, med hvilken Troskab den fromme og ivrige gamle Mand højede sine stive Knæ hver eneste Gang han passerede forbi Midten af Alteret. — Nu sad H. M. Kongen selvfølgelig forrest og derved meget nær ved den biskoppelige Trone; men da Majestæten bag efter kom ud i Vognen, skal han have sagt til sin Adjutant: »Naah, det var for Resten meget højtideligt, men saa paa engang hørte jeg Biskoppen hviske højt til den gamle Sakristan: »Gaa væk, Jensen.« Sakristan Jensen havde aabenbart stillet sig paa et Sted, hvor det ikke passede Biskoppen. Men dette »Gaa væk, Jensen« blev ikke saa snart glemt i Ansgarskirken.

Gamle Biskop bevarede lige til de sidste Aar en forbavsende Evne til Iagttagelse. Han spadserede ofte en Tur ud ad Langelinje — den danske Blæst var omtrent det eneste i Danmark, han ikke kunde lide, — og saa havde han lagt Mærke til en Mand, der stod og solgte Aviser ved Sporvognens Stoppested for

Enden af Bredgade. Men som Biskoppen ved Middagsbordet kunde beskrive den Mand og skildre hans Bevægelser og, hvad han ellers foretog sig, det var kosteligt, det var saa nøjagtigt og mangfoldigt og glimrende set og fortalt og uden Overdrivelse.

Der stod ligesom en Glorie af Lys og Fest om Biskop von Euch. Aldrig har jeg hørt den Mand sige noget, der var simpelt eller lavt. Han var saa ubetinget ren i sin Tankegang, og han var fuld af Liv, og kunde fortælle morsomt og le hjerteligt, men han kunde ikke begribe, at nogen kunde sige noget, han ikke mente. Han kunde ikke forstaa Vittigheder og Ironi. Det kunde undertiden give sig pudsige Udslag. Saaledes skulde Pastor von Kettenburg engang under Krigen til Tyskland og skulde have sit Pas i Orden, og det var dengang en meget omstændelig Ting; der var saa mange Oplysninger, man skulde give. Ved Middagsbordet gav Pastor von Kettenburg sin Ærgrelse over al den Udspørgen Luft ved at sige: Man bliver saamænd ogsaa spurgt om, hvor mange hule Tænder ens Bedsteforældre havde. — »Gør man virkelig?« sagde gamle Biskop med den mest uforstillede Forbavelse. Dette hænger igen sammen med det Lyssyn, som var et Hovedtræk i Biskop von Euchs Karakter. Han fortalte, hvordan han som Barn af sin Barnepige var blevet baaret ind i Kirken for at se Julekrybben, og dér havde saa den lille Fyr faaet Øje paa den sorte af de hellige tre Konger, Negeren; men et sort Menneske! Nej, det var for meget for ham, og han brast i Graad og var utrøstelig, hvor meget end Barnepigen ringlede med et Nøgleknippe for at aflede hans Opmærksomhed. Nej, sorte Mennesker var den gamle Biskop trods al sin Livserfaring meget utilbøjelig til at antage; de blev hvide i hans Øjne, og det maatte han Gang paa Gang undgælde for; men han vandt maaske endnu flere for sig ved den Tillid, han viste dem. Det gentog sig til Stadighed, at Biskop-

pen ved Middagsbordet fortalte om en, der havde været hos ham, og føjede til: »Han gjorde et ualmindeligt godt Indtryk.« Engang drejede det sig om en Mand, der lige var kommet ud af Tugthuset; Biskoppen havde allerede paa Læberne at sige: »Han gjorde et ualmindeligt godt Indtryk«, men saa tog han sig dog i det og sagde: »Han gjorde et godt Indtryk«, men man kunde mærke, at denne Begrænsning kostede ham en vis Anstrengelse.

Biskop von Euchs Lyssyn og Optimisme var kendt vide om Lande. Jeg husker et Bonifatiusforeningsmøde i Paderborn, hvor Biskoppen af Sachsen ogsaa var tilstede og efter en begejstret Tale af Biskop von Euch stod op og beklagede at maatte gøre Afbræk i — beeintræktigen —, hvad Biskop von Euch havde sagt. Præsterne var heller ikke altid enige med Biskoppen i hans Lyssyn. Monsignore Storp, der var en meget god Ven af Biskop von Euch, fortalte mig, hvorledes denne engang overfor Præsterne beskrev, hvor meget han havde faaet ud af en vis Sum. Pastor Storp havde imidlertid skrevet Tallene op, og en Sammenligning viste, at der maatte være noget forkert ved — Matematikken. Mgr. Storp sagde ogsaa, at Biskop von Euch lovede de fremmede Ordensfolk Guld og grønne Skove, hvis de bare vilde slaa sig ned i Danmark. — De grønne Skove kunde de godt faa Lov til at spadserere i, Guldet maatte de selv tage med.

Gamle Biskop var Økonom paa en Hals. Han var utrolig nøjsom for sit eget Vedkommen. Engang saa hans Skrædder ham ikke i fem Aar, og troede derfor, at Biskoppen var gaaet fra ham; men det var gamle Fru Petersen, der bødede de biskoppelige Sutaner, saa at han alligevel altid saa pæn ud. Engang i en September skulde Biskoppen op i et Ministerium, og da det nu aldeles ikke var særligt varmt, foreslog jeg ham at tage en Overfrakke paa; det viste sig, at han ingen havde — uden maaske en tyk Vinterfrakke.

Men Biskoppen var evigt fornøjet med, hvad han havde, og bag sin lille bitte Have forestillede han sig en stor Park, og saa gjorde det jo ikke noget, at det ikke var andet end en snavset Høsegaard.

Biskoppen forstod at faa Vikariatets Økonomi til at gaa rundt, og der var ingen Gæld, da han døde. Regnskaberne var vist det enkleste af det enkle; det meste havde Biskoppen i Hovedet.

Biskop von Euchs sidste Dage og Død hører til det smukkeste, jeg har oplevet, men jeg kan ikke skrive derom paa anden Maade, end jeg i sin Tid gjorde det til Ugebladet.

Der er ikke ret mange af os, der kan taale at blive maalt med den Alen, man i Rom i Rituskongregationen maaler Helgener med; men saadan i mere almindelig Forstand vil gamle Biskop altid blive staaende for mig som en hellig Mand, en virkelig Guds Mand, en pletfri Mand og en stor Biskop. Jeg synes, at han er den største af alle de Mænd, som jeg kan sige, at jeg har kendt. Hvori laa saa egentlig hans Storhed? Ikke deri, at han var en Mand med meget over Gennemsnittet af naturlige Evner og heller ikke deri, at der er et eller andet særligt, han saadan har udført, men han havde Tro og Trosmod, og Gud brugte ham som sit meget villige Redskab til at faa den katolske Kirke paa Benene her i Danmark. Man glemmer ikke Biskop von Euch, en herlig Skikkelse, som han var, ikke ulig en straalende Regnbue, der dannede Porten ind til en forhaabentlig rig og stor Fremtid for den katolske Kirke i Danmark, den Fremtid, han velsignede paa sit Dødsleje.

I. Otrik.

Vikariatets Jubilæum

fejres i

St. Ansgars Kirke

Tirsdag den 8. September

Kl. 10 Pontifikalmesse

Kl. 19³⁰ Festandagt

Mère Emmanuel

IN MEMORIAM

En af Vennerne skriver:

Budskabet om Mère Emmanuel's Død vil vække megen Vemod hos hendes Venner Landet over, men det vil tillige fylde vore Hjerter med Tak, fordi vi har haft Lov til at kende og elske hende, og fordi vi havde en lille Plads i hendes store Hjerter, der med sin rige Kærlighed omfattede saa mange.

Som ny Konvertit og ganske ukendt med Ordenssøstre kan jeg nok sige, jeg var baade beklemt og forventningsfuld den Aften, jeg første Gang sad i et af Skolens Taleværelser og ventede paa Priorinden. — Og saa kom hun! — Jeg havde mest Lyst til ikke at sige mere — men jeg tror nok, det var Kærlighed ved første Øjekast.

Hendes naturlige Væsen, milde Ro og faste, kloge Blik var i Sandhed »Nôtre Mère« og skabte Tillid og Tryghed.

Hvordan var hun blevet denne »Søjle i Guds Tempel«?

Den unge Pige med de rige Muligheder for et indholdsrigt og lykkeligt Liv i Landets bedste Slægter forlod alt, da Frelsens kærlige Blik hvilede paa hende, idet han sagde: »Sælg, hvad du har, og giv det til de fattige og kom saa og følg mig!«

Og hun gjorde det.

Det lyder saa enkelt og nemt, men det var Indgangen til et Liv i Selvfornægtelse og Ensomhed. Men Guds Kald var hendes alt, og ved stadig at øse Kraft af Guds Hjerter blev hendes eget Hjerter saa fyldt af Visdom og Kærlighed, at hun altid havde rigeligt at dele ud af til de mange, der søgte til hende om Raad og Trøst.

Vi, som er blevet Katolikker i de senere Aar, og som maaske synes, vi har haft noget at døje derfor, ved kun lidt om, hvad det var paa den Tid, Mère Emmanuel blev det — og saa endda Ordenssøster. Selv nu kan man se undrende Blikke, naar en Or-

denssøster træder ind i en Sporvogn, men dengang kunde der være Tale om Chikanerier og Vanskeligheder paa saa mange Maader.

Men som den kloge Bygmeister, hun var, da hun byggede sit Hus paa Kirkens Klippegrund, var alt taget med i Betragtning, og roligt og maaltvist ofrede hun alle sine Evner og Kræfter i den Gerning, hun havde valgt, en Gerning, der stadig voksede og tit bragte Bekymringer med sig.

Det var forfriskende og styrkende at tale med Nôtre Mère. Hun var saa fuld af Erfaring og havde oplevet saa meget, som hun villig lod komme andre tilgode, naar hun saa, de kunde have Hjælp deraf.

Og hun var ikke noget Jeg-Menneske. — Vel var det hende, der havde haft disse Tanker og Oplevelser, men det var altid Guds Ære, der kom frem, og Guds Vilje hun gennem sine Ord vilde hjælpe os andre til at se, erkende og følge.

Og hendes Tale var frisk og fuld af Lune, og hendes Øjne havde et stærkt, levende Udtryk, og man fik saadan en Trang til at lukke sig op for hende. Hun forstod at aabne Hjerter.

Sygdomstidens Prøvelse har sikkert ofte været svær for hende, men den Taalmodighed og Tro, hun havde vist Livet igennem, har nok heller ikke svigtet hende her; vi almindelige Mennesker faar jo saa lidt at se af en Ordenssøsters Lidelser.

Og nu siger man, at hun er borte, men det passer slet ikke. Hun lever i hele den aandelige Gerning, hun gav sig hen til; hun lever i hvert alvorligt, kærligt og trøstende Ord, hun har talt til alle dem, der kom til hende; hun lever i alle de smukke, gode Ord, hun sagde til de unge, der i de mange Aar flokkedes om hende. Hun lever ved det Eksempel, hun gav os; thi hun var en Søjle i Guds Tempel.

Kære Mère Emmanuel, inderlig og hjertelig Tak fra alle os, som elskede dig. L.

En af Eleverne skriver:

I de sidste Dage er mange tidligere Elevers Tanker gaaet til Østerbro til deres kære, gamle Skole, som har mistet sin Priorinde.

Billedet af den ranke, faste og dog saa milde Personlighed Notre Mère staar tydeligt for en. I 1936 tog jeg Rcalesamen fra Skolen, og jeg husker, som var den holdt for ganske nylig, den Tale, Notre Mère ved Afslutningsfesten holdt til os. Det var ikke en Tale i al Almindelighed; men den var for os unge en Appel, hvori saa megen Livserfaring og Livssandhed laa gemt, at vi paa det Tidspunkt maaske ikke fuldt forstod Dybden af de Ord, der blev sagt til os; men vi har siden lært at værdsætte dem.

Ledemotivet for Talen staar den Dag i Dag som mejslet i Hukommelsen.

»Jeg vil give jer 3 Ord med paa jer Vej,« sagde Notre Mère, »som alle begynder med B, og som hvert indeholder 3 Bogstaver:

BYG jert Liv op indefra, gør det ved BØN, og har I fejlet, saa vær store nok til at gøre BOD.«

Disse Sætninger, sagt med den Inderlighed, der var Notre Mère egen, satte sig fast i Hukommelsen og er siden utallige Gange dukket op og har vist sig at være sikre at bygge paa.

Nu faar vi Meddelelsen om Mère Emmanuel's Død, og ganske stille melder det midterste af de 3 Ord sig, og i ærbødig Taknemlighed for hendes Minde beder vi Gud give hende den evige Hvile, og lade det evige Lys lyse for hende; hun hvile i Fred.

En tidligere Elev.

Tak

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse ved vor kære Provinsial-assistentinde Sr. Marie Emmanuel's Sygdom, Død og Begravelse.

Sankt Joseph Søstre.

En katolsk Feriegaard

Tekst: Thorbjørn Møller og Marinus Andersen

Billeder: Viggo Sten Møller og Marinus Andersen

Pastor Thorbjørn Møller udkaster nedenfor en storstilet Plan om en katolsk Feriegaard i Lighed med de Feriebyer, som Dansk Folke-Ferie har rejst rundt om i Landet. Dansk Folke-Ferie's Arkitekter Viggo Sten Møller og og Marinus Andersen ledsager Planen med instruktive Tegninger og giver selv en Beskrivelse af det store Projekt.

Den, som betragter Kirkens Menighedsarbejde, kan ikke undgaa at se, at det har Karakteren af Sæsonarbejde. Vinteren med dens Møder, Foredragsaftener og Studiekredse er Sæsonen, der langsomt ebber ud ved Overgangen mellem Foraar og Sommer. Saa begynder den Tid, hvor Lægfolket i højere Grad end nogensinde i Aarets Løb er overladt til sig selv.

Sommeren bør udnyttes

Hvorfor gør vi ikke ogsaa Sommeren til en Kirkens Arbejdstid? Forudsætningerne for frugtbart Arbejde er de bedst mulige. Det indsaa Academicum Catholicum, da den begyndte sin aarlige Sommerlejr, der tjener til mere end dette at give legemlig Sundhed. Det ved Spejderbevægelsens Ledere, der i Sommerlejrene faar et Begreb om de unges Sind, som maaske ingensinde i Vinterens Tid.

I en Aarrække har Samfundet set det som en Opgave at gøre det danske Land til en Sundhedskilde for Storbyens Befolkning. Byen er taknemlig, og en stadig voksende Strøm af Mennesker finder Vej til de danske Strande i Sommermaanederne takket være Ferielovgivning, billige Herberger og Hjem. Folkets Kærlighed til Lys og Luft er vakt, og denne Kærlighed kræver som al Hunger at mættes. Hvorfor stiller Kirken den ikke og forvandler Sommeren, der religiøst set er en Kraftspredder, til en Grobund for aandeligt Liv i Kredse langt større end dem, der i Øjeblikket nyder godt af kirkelige Institutioners

og Foreningers Virksomhed i de Uger, det er Soførmer i Danmark. Akademikerne kan holde Ferie i katolske Omgivelser. Det samme kan vore Spejdere og Skolebørn. Vi bør udvide Kredsen af dem, der nyder dette Gode, saa at enhver Katolik, der har Trang til Ferie i et katolsk Milieu, ogsaa kan faa den — og faa den for Penge, som alle, der har Arbejde, kan betale.

Ferietid skal være Hviletid

Den, som i Ferietiden færdes paa Sjællands Landeveje, møder Gang paa Gang unge Katolikker — Mænd og Kvinder — der cykler eller vandrer fra Herberg til Herberg. Det er en hvileløs, omflakkende Tilværelse, iaar ogsaa en vaad og kold, som de fleste gerne ombytter med roligere

Dage paa en idyllisk Plet med god Pleje i andre Katolikkers Selskab.

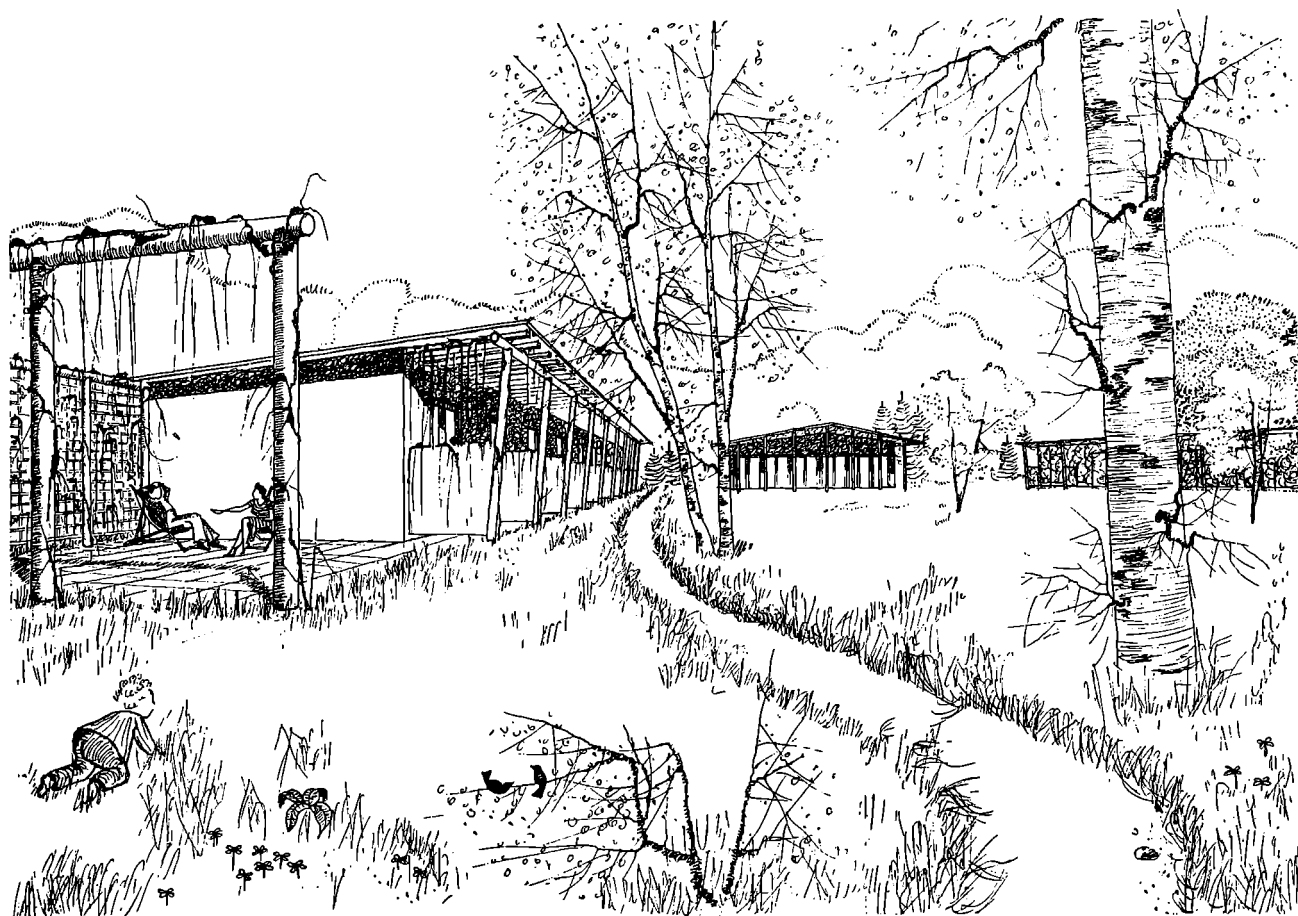
Men hvor findes denne Plet? Ikke alene mange Vandrere og Cyklister spørger derom, men ogsaa mange af dem, som tilbringer den Uge eller to, Ferien varer, i Byen, kun med Udflugter til Omegnens »Aandehuller«. Pletten findes endnu ikke, men vi kan skabe den. Frygten for manglende Tilslutning hindrer Mennesker i at virkeliggøre Planer. En saadan Frygt behøver ingen at nære, naar Planen er den at skabe et Feriested for voksne fra københavnske Menigheder. Er det rigtige Sted fundet, og er Prisen ikke over den, som Vandrehjem og lignende Institutioner tager, saa er det udenfor Tvivl, at det vil lykkes at skabe et katolsk Kraftcentrum, som mange vil flokkes om.

Sommerens apostoliske Muligheder

Hvorfor skulde Kirken skabe et saadant Sted? For at give sine Børn Hvile og Sundhed. Det er sandt — ja. Men ogsaa for at give dem mere end dette. For at give dem indre Samling og Kraft. Kirken har i et Feriehjem en fortrinlig Arbejds-

Parti af Gæstelænge i Dansk Folke-Feries Ferieby ved Karrebækminde.

Helhedsplan af den katolske Feriegaard. Til højre en Beliggenhedsplan med angivne Udvidelsesmuligheder.

mark. Paa et Sted, hvor Katolikker under Forhold som disse er samlet Dag efter Dag, kan Kirken saa i Sind, der er aabne, fordi de er taknemlige og glade, og vi kan gøre det ikke alene gennem den daglige Messe, som sikkert mange vil overvære, men ogsaa ved en Gang imellem om Aftenerne efter Aftenmaaltidet at give Lejlighed til ledet, men tvangfri Drøftelse af aktuelle sociale og andre Problemer i katolsk Belysning. Erfaringen fra andre Steder viser, at med passende Mellemrum er saadanne frie Meningsudvekslinger om aktuelle Problemer overordentlig lidte og derfor sikkert heller ikke uden Frugter.

At bygge et Feriehjem vil sige at knytte det religiøse Liv til en stor jordisk Glæde. Et Sommerhjem vil derfor ogsaa bringe os i nærmere Berøring med mange, som vi til daglig ser mindre til.

Lad os udnytte Sommeren til det yderste. I en Kampetid som

vor har vi ikke Raad til at lade være. Sommeren med sin Mulighed for ubrudt Samvær rummer sine særegne apostoliske Muligheder, der klogt udnyttet kan bringe rigere aandelige Frugter end mange Vintermøder skilt af Dage og Uger fulde af verdsligt Arbejde og Bekymringer, som tager Kræfter og Tanker. Udnytter vi disse Muligheder, vil det faa Vinterens Fællesliv til at pulsere en Smule kraftigere til Gavn for den Enkelte og for alle, og Fælleslivet kan ikke pulsere rigt nok. En katolsk Ferie vil hjælpe til at bryde Skranker ned mellem Katolikker. Den vil knytte Mennesker endnu nærmere til Kirken og være et Skridt paa Vejen mod den større Samhørighed, der baade er Maal og Middel.

Hvilken Interesse er der for en Plan om et Feriehjem for Katolikker? Hvor stor er Trangen til et Sommerhjem, f. Eks. ved Kattedgat med Plads til, lad

os sige, 40 ad Gangen paa Hold efter Behov — Mænd, Kvinder, gifte, Mødre med Børn, o. s. v.

Et Sommerhjem's Indretning

Besøger man de Feriebyer, som er anlagt rundt om i Landet i de sidste Aar eller er under Bygning, finder man forskellige Principper lagt til Grund. Mange Steder har man opført et større Antal Smaahuse spredt over et stort Terræn og bestemt til Bolig for en Familie paa højest 5 Medlemmer. Familien lever her sit eget Liv, fører egen Husholdning og holder sig i Regelen afsondret fra andre Familier. Dette er en Form for Ferieby, vi kan se bort fra. Dels egner den sig ikke til Dyrkelse af Fællesskabet, og dels er der allerede paa anden Maade draget Omsorg for adskillige af Børnene i Ferietiden.

Det Feriested, vi skal skabe, skal være for Voksne —

ugifte og gifte. Samtidig med at der gives Lejlighed til Udfoldelse af et Fællesliv, bør et saadant Sted dog ogsaa aabne Mulighed for et vist Privatliv. Dermed falder den almindelige store Sovesal ud af Betragtning. Den er iøvrigt ikke vel lidt af Voksne. Naar dertil kommer, at Kostforplejning fra et Fælleskøkken er at foretrække for egen Forplejning (jævnfør Vandrehjemmene) giver Formen for et katolsk Sommerhjem sig af sig selv. Fælles Spise- og Opholdsstue, Køkken og Længer til Feriegæsterne — Længer med Boliger for to Personer (to Mænd, to Kvinder eller et Ægtepar). Se paa Arkitektens Tegninger. Sommerens Hjem er bygget som en trelænget Gaard af Træ. Eller er det Klostret og Klostercellen, man kommer til at tænke paa ved Synet af de maleriske Gæstelænger. Det enkelte Beboelsesrum er delt ved to Bræddeskær-

me, der gaar fra Gulv til Loft og er anbragt for Fodenden af de to Senge, som skjules. Der skabes ikke alene herved et hyggeligt lille Forrum, hvor Privatlivet kan plejes, men ogsaa Mulighed for med Tiden, i det Omfang det ønskes, at lave to ekstra Køjer, uden at dette berører Værelsets Udseende. Vi kan altsaa indrette til Familier uden at bekoste nogen Art af Ombygning. Det er meget sandsynligt, at man allerede fra en Begyndelse bør gøre dette.

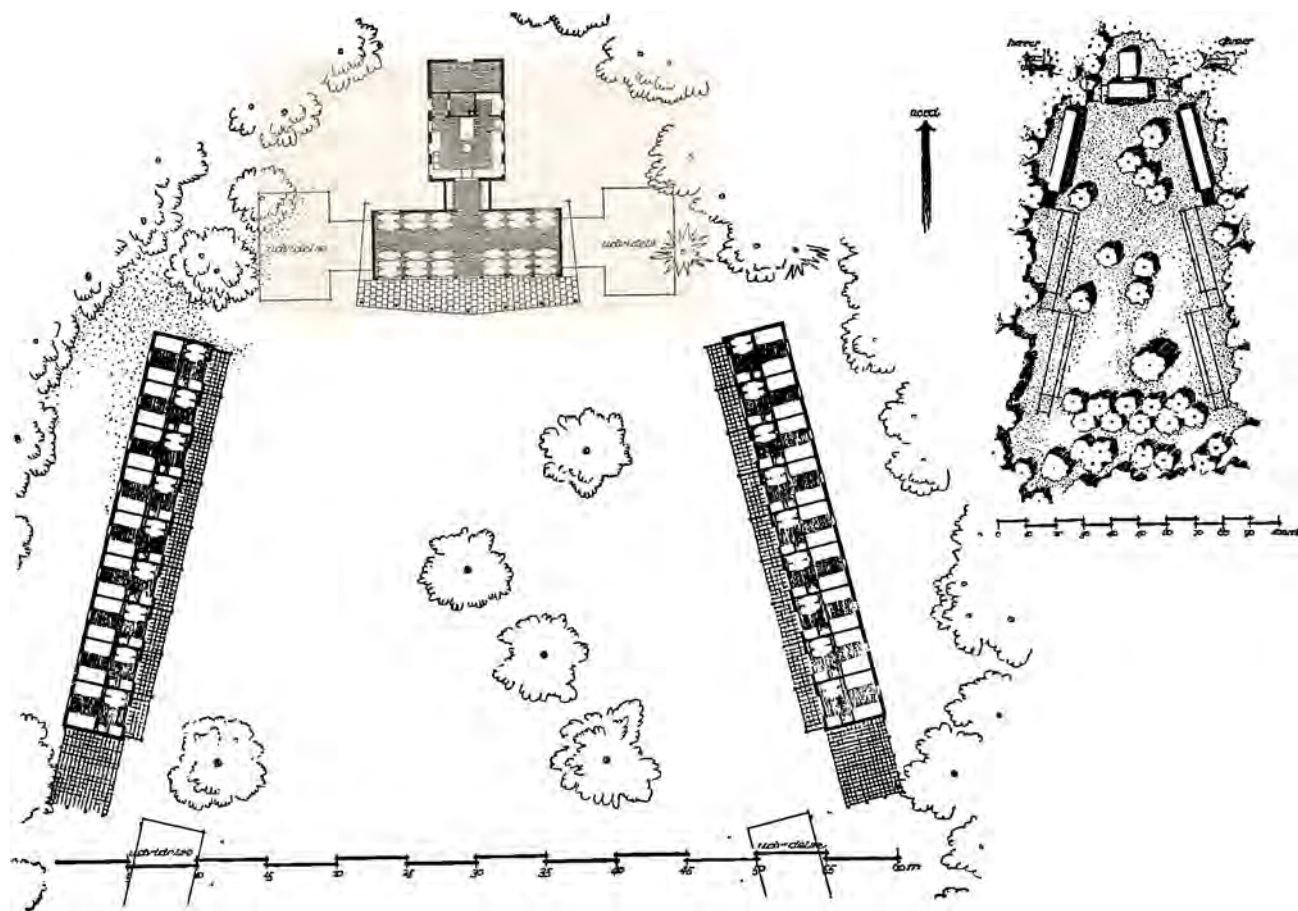
Beliggenhed

Tegningerne omfatter som man vil se ikke et Kapel. Det skyldes, at dettes Opførelse maaske bør gøres afhængigt af Feriegaardens Beliggenhed. Beslutter man sig til at bygge i nogen Afstand fra Asserbo, kunde det tænkes, at man lod Gaardens Gæster gøre Brug af det i Som-

mør indrettede Kapel paa Skovbovej.

Er det rigtigt at bygge i disse Tider?

Enhver har Ret til at fordre Svar paa Spørgsmaalet: Er det klogt at bygge paa et Tidspunkt som dette med taarnhøje Priser og alle Krigstidens Restriktioner? Der er hertil kun at svare, at intet Menneske aner, hvorledes Byggepriserne vil være efter Krigen, eller hvor mange Aar Krigen vil vare endnu. Efter Krigen 1914—1918 var Priserne taarnhøje i flere følgende Aar. Paa den anden Side har den øjeblikkelige Situation affødt en Lovgivning, der forsvinder med Krigen, men som byder os økonomiske Fordele, hvis vi bygger nu. Med Hjemmel i Lov af 30. Juni 1941 om Iværksættelse af offentlige Arbejder og Beskæfti-

'Skitse af Bebyggelsen. Til venstre den vestlige Gæstelænge med sydvendt Pergola for Enden af Længen. I Baggrunden ses Hovedhuset med overdækket Siddeplads mod Syd, og yderst til højre skimtes den østlige Gæstelænge mellem Træerne.

Indblik i et af Gæstelængens Værelser set fra Loggiaen.

gelse af arbejdsløse har vi ifølge Oplysninger modtaget fra Arbejds- og Socialministeriet *de bedste Udsigter til at opnaa offentlig Hjælp til et eventuelt Byggeri, en Hjælp, der andrager ca. 90 % af den udbetalte Arbejds løn. Pengene skal ikke forrentes og ikke tilbagebetales.* Dette turde være en stærkt vejende Grund for ikke at udskyde Byggeriet paa Grund af Tiderne.

Pasning og Financiering

Som tidligere omtalt vil det være nødvendigt at holde Prisen for Opholdet omkring den, som Vandrehjemmene forlanger. Fuld Pension paa et Vandrehjem koster idag ca. Kr. 4,35 pr. Døgn, men de fleste laver et eller flere Maaltider selv, med det Resultat, at Prisen for et Døgns Ophold kommer til at ligge omkring Kr. 3,00 til 3,25. Sætter vi Prisen for fuld Forplejning til et Beløb heromkring (Feriebyerne Landet over tager ca. 7 Kroner), er vi sikre paa Søgning og skulde have Raad til at betale 1 à 2 Personer for huslig Hjælp. Den herudover nødvendige Hjælp kan let faas mod gratis Ophold.

Det er rimeligt at give Interesserede Adgang til at tegne Aktier à 5, 10 eller 100 Kroner i Feriegaarden og at give Aktieejere Fortrin ved den årlige Indtegning til Ferie. Det er na-

turligt ogsaa at give Begunstigelser for dem, der staar som aktive Medlemmer af en kirkelig Organisation, og at aabne Adgangen til Feriegaarden ogsaa for andre Katolikker end de københavnske.

Har vi ikke i Opførelsen af et saadant Feriested en Opgave, som i sjælden Grad kan samle de spredte Kræfter og Tanker?

Store Feriebyer er skudt op ved Gilleleje, Karrebæksminde, Nykøbing F., Middelfart, og flere er under Forberedelse paa Falster, ved Korsør og andet Steds. Tusinder strømmer til disse Steder og staar, naar den årlige Indtegning begynder, i Kø Natten over foran Indtegningsstederne for at sikre sig Plads. Lad os være med i dette Løb mod Lys og Luft og vise, at Kirken endnu engang har forstaaet at stille sig midt i Tidens Strøm og give den Retning til Guds Ære. *Thorbjørn Møller.*

Arkitektens Beskrivelse

Det skulde være et Sted for Fællesliv, men ogsaa med Mulighed for at skaffe den enkelte Feriegæst relativ Ensomhed, naar der var Trang til det. Derfor valgte vi samme Princip for Planlægningen, som vi tidligere har udarbejdet for *Dansk Folkeferie*, og som denne Institution nu med godt Resultat har gen-

nemprøvet i de store Feriebyer. Fællesrum og Beboelse holdes her helt adskilt, saaledes at der altid vil være et Stykke Vej at gaa fra det ene til det andet, modsat den almindelige Hotel-form, hvor det hele samles under samme Tag.

I Planlægningen er der desuden ogsaa taget Hensyn til, at Feriestedet let bør kunne udvides, i dette Tilfælde fra 36 Sengepladser til 108 eller med dobbelt Belægning i Køjesenge til 216 Sengepladser.

Indretningen vil i store Træk fremgaa af de ledsagende Skitser. Se først paa den store Planlægning. Hovedhuset med Spise-Dagligstue, Køkken med tilhørende Rum, Depot m. v. ligger med Bredsidens mod Syd som den korte Side i et trelænget Anlæg, hvor Gæstelængerne med Værelserne danner de to Langsider mod Øst og Vest, saaledes at de dog ogsaa ligesom aabner sig mod Syd.

Hovedhuset har stor overdækket Terrasse mod Syd. Her nydes Kaffen med smuk Udsigt til de tilbagetrukne Gæstelænger, den store græsklædte Plads mellem Længerne med enkeltstaaende store Træer og til Skoven, der fortøner sig i Baggrunden.

Spisestuen har den samme Udsigt og desuden kun gode Siddepladser. Hvert Bord sit Vindue. Rummet er naturligvis velegnet til Møder.

Hver Gæstelænge har 9 Værelser med to rigtige Senge pr. Værelse. Der kan som allerede nævnt udvides med Køjesenge anbragt over de rigtige Senge, saa der bliver 4 Sovepladser pr. Værelse. Hvert Rum i Gæstelængen er iøvrigt opdelt saaledes, at »Soveafdelingen« ligger længst tilbage i Værelset og er adskilt fra »Opholdsafdelingen« ved to Skærme, der ogsaa tjener til at bære eventuelle Køjesenge (se Perspektivskitse med Indblik i et Værelse i Gæstelængen). I »Opholdsafdelingen« er der Siddeplads for 4—5 Personer, Skab m. v., og herfra er der direkte Forbindelse med den udvendige, overdækkede Siddeplads, der er af samme Bredde som Værelset. Hvert Værelse har

altsaa en Loggia, der næsten gaar i eet med Værelset, da den brede tofløjede Glasdør ('fransk' Dør) kan lukkes helt tilbage. Espalierskærmene mellem Loggiaerne beplantes med Slyngplanter. Tænk Dem Gæstelængen, naar Klematisen blomstrer!

For Enden af hver Gæstelænge er der en fælles sydvendt Siddeplads omgivet af en Pergola.

Udenomsbekvemmelighederne tænkes af økonomiske Grunde indrettet primitivt, pænt og landligt i passende Afstand mod

Øst og Vest for Bebyggelsen til henholdsvis *Herrer* og *Damer*.

Konstruktionerne er det for tidligt at redegøre for. Kun et ved man: der skal spares mest muligt paa Cement. Flislagte Pladser maa altsaa vente — der kan laves gode og forsvarlige Huse endda, *men* det skal og bør ske ikke blot snarest, men ganske og aldeles omgaaende, da Materialesituationen stadig skærpes, og der bør gøres alt for at afhjælpe Arbejdsløsheden.

M. A.

Aar 150 (udenfor Det nye Testamente): Breve, Apologetik, Romaner, Dokumenter, Oplysnings- og Opbyggelsesskrifter, Børnebøger og Digte ... fra de tre første kristne Generationer. I kort Begreb kunde man kalde det: *II Bind af Det nye Testamente*, selve den ældste Tradition, fuldstændigt samlet og omhyggeligt oplyst ved Kommentarer. I Tillæg gives Materiale til Studiet af Det nye Testaments Samling, Trosbekendelsens Oprindelse og Udformning, den ældste Messelturgi, de første Kristenfølgelser og meget andet Stof fra en Tid, da der endnu levede Folk, som havde set en levende Apostel.

*

Det siger sig selv, at saadanne 4 Bind »kristelige Antikviteter« ikke er best sellers; selvom de kan paaregne stor Interesse, vil de blive mere *laant* (paa Biblioteker) end *købt*. Og det tør vist siges, at Emnerne har den allerstørste Interesse for Katolikker: det er selve det Fundament, vi bygger paa — Klippen og Traditionen! Mon man ikke ogsaa tør love sig Nyttevirkning af disse Bøger, hvis de kom ud i videre Kredse?

Det tør ikke forventes, at noget Forlag vil trykke dette Resultat af en halv Snes Aars Arbejde uden Garanti for at faa det solgt, og skal Prisen ikke danne en Hindring, er der ikke anden Vej end at yde et Tilskud.

Der er to Veje farbare: en Mæcen, som vil stille den fornødne Kapital som Garanti, villig til at taabe den, men med det Haab: dog delvis at redde den, hvis Salget gaar godt, og besjælet af Tro paa, at saadan Litteratur er lige saa fornøden i Guds Rige som nye Kirker, Skoler, Klostre, Landkolonier, Kunst og Hæfter. Eller: en (eller flere) praktiske Forretningsfolk, som vil organisere en Tegning af Prænumaranter, stor nok til at give et Forlag Mod paa at udsende de to Værker. Maaske en Kombination af begge Veje var det bedste — men der maa Mænd fra det praktiske Liv til, da en Forfatter sjældent selv har Forstand paa den kommercielle Side.

Der lyses da, som Redaktøren siger det, efter »en Mæcen«; i Løbet af September er *Petrus* klar til

Fortsettes Side 573

Breve fra Læserne

Saa lyses der efter en Mæcen

De to Trediedele af Red. H. D. T. K.s redaktionelle Bemærkninger til mit Besyv kan jeg forbigaa, da de handler om »Hæfter«, mens det er »Litteratur«, der har min Interesse; blot peger jeg paa, at vi er nogle, for hvem Litteratur ikke er »Læsningens Søndag«, men den Dagligkost, som gør dygtig til at magte Hverdagen og fejre Helg'en.

Med den Erfaring, Red. K. har som Udgiver, Bladmand og Statistiker, siger han flg. to Sætninger, som jeg optager:

»Værket maa foreligge, før der kan gøres noget for det« — og

»Mon det (saa længe vi kun er faa) slipper for at søge sin Mæcen«?

Det er saa sandt, som det er sagt — og nu til Sagen:

1. Der foreligger trykfærdigt fra min Haand et Manuskript i 2 Bind: *Petrus*, som nu venter paa at se Lyset.

I 1. Bd. uddrager det de Snes Scener, hvori Petrus optræder, af Evangelierne og Ap. Gern. (i ny Oversættelse), analyserer og kommenterer dem og bygger deraf en Petrus-Biografi op til Flugten fra Jerusalem. Der sluttes med en Analyse af Petri 8 efterladte Taler og en ny Fordanskning af hans to efterladte Skrifter.

I 2. Bd. gøres der Rede for, om Petrus har resideret i Antiokia og i

Rom — og for alt, vi ved om det. Der bringes et halvt Dusin hedske og halvanden Snes oldkristelige Udtalelser om Petrus, forsynede med litteraturhistorisk Indledning og Vurdering, og der gives en Oversættelse af de ældste Kristnes Petrus-Romaner (bl. a. Quo vadis) og andre Tekster til Belysning af Traditionen. Saa redegøres der for Petrus-Minderne i Rom, særlig for Graven og Peterskirken, og Oprindelsen til Petrus-Dyrkelsen (29. Juni), efterforskes. Videre berettes der, hvad vi med Sikkerhed ved om Petri første Efterfølgere, Urkirkens Paver, og der sluttes med et Essay om Pavedømmet op gennem Tiderne.

Fremstillingen kan læses af enhver alment dannet, da al Drøftelse og Bevismateriale er flyttet om i Noterne bag i Bogen, og disse skulde gøre den nyttig ogsaa for Fagfolk; den illustreres med en halv Snes Kort og Planer (bl. a. af Petri Grav og Krypten under Peterskirken) og af 35 af Oldkirkens Petrus-Fremstillinger (til Kapitlet om Petrus i den ældste Kristenkunst).

2. Der foreligger ligeledes trykfærdigt fra min Haand et Manuskript i 2 Bind: *De apostoliske Fædre og andre urkirkelige Dokumenter, indledede, fordanskede og forklarede*. Det drejer sig om simpelthen *alt*, der er skrevet af kristen Haand fra Herrens Dage til

Liturgisk Kalender

Sept.

6. S. 15. Søndag e. Pinse (706); (grøn) 2. Bøn: Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Bøn: Efter frit Valg, 4. Bøn: Om tørt Vejr ([125]).
7. M. † Feria (706), uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præf. (525).
8. Ti. Jomfru Marias Fødsel (hvid) (1069); 2. (kun i st. Messer): St. Adrian ([12]).
9. O. † St. Gorgonius (1072); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
10. T. St. Nicolaus af Tolentino (hvid) (1073); 2. Om tørt Vejr ([125]).
11. F. † St. Protus og St. Hyacinthus (1073); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
12. L. Marias hellige Navn (1074); (hvid) 2. Om tørt Vejr ([125]).
13. S. 16. Søndag e. Pinse (710). (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 570 42.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

D. K. K. F.s »8 Dage paa Højskole«

Hvad gør man, naar man ønsker at deltage i en Retræte? Man læser sit Katolsk Ugeblad. Hvad finder man? Retræte paa Rygaard 2.—5. Aug., umuligt! Man er optaget. Næste Uge! D. K. K. F. afholder Retræte med Højskole paa Trørødhus. De ledes af Pater Brunnicardi! Det er lovlige mange ubekendte Faktorer, tør man binde an med den Opgave? Men Retræte vil man have — og saa ryger Brevet i Postkassen. Og hvad faar man saa ud af det? 8 vidunderlige Dage fulde af Bøn og ægte katolsk Kristenliv. Et sjæleligt Bad, der kvikker de sjunkne Livsaander op, et regelmæssigt Liv, der styrker Karakteren.

De første tre Dage er helliget Retræten. Betragtning, Messe, Foredrag, Rosenkrans og Korsvej veksler med hinanden. Man gaar helt op i det guddommelige, Katekismens klare Ord faar ny Kraft: Du er paa Jorden for at kende, elske og tjene Gud. Dette er Retræten i en Nøddeskal. Gennem Pater Brunnicardis kyndige og myndige Foredrag traadte de gamle Sandheder frem i nyt Lys.

Den fjerde Dags Morgen endte Retræten. Det blev en Festdag helt igennem. Grevinde Scheel og de gode Josefssøstre havde overgaaet sig selv i Omsorg for os. Straks efter Messen fornyede vi vore Daabsløfter. Og saa sang vi Te Deum, saa det klang ud over hele Trørød og Opland.

Ved det festlige Morgenbord gik Snakken livligt efter den lange Tavshed, og »Slagplanen« blev lagt for de paafølgende Dage — »Højskolen«, som Trørødhus er ene om at byde paa. Hvor var de storartede, disse Dage! Interessante Høj-

skoleforedrag af Pater Brunnicardi, hvor den dogmatiske Side af Kato-licismen blev gennemgaaet, mangen hyggelig Passiar i den smukke Have, lange Ture i den skønne Omegn, (en af dem gik helt til »Ansebakken«, hvor vi fandt gæstevænnig Modtagelse hos Benediktinerinderne), Aftentur paa »Solnedgangssti-ten«, hvor Sangen om Slottet i Vesterled og mange andre tonede stemningsfuldt ud over de bugnende Agre. Og endelig, som Dagens Clou, Diskussionen om Aftenen.

Ja, det var dejlige, opmuntrende og styrkende Dage, og vi er D. K. K. F. og dets opførende Formand en stor Tak skyldig.

En Deltager for første Gang.

BOGHYLDEN

D'Athayde: FRAGMENTS DE SOCIOLOGIE CHRÉTIENNE . . .	Kr. 3,15
Bernhard, O. P.: ENTRETIENS SUR L'ESSENCE DU CHRISTIANISME	3,55
Joret, O. P.: RECUEILLEMENTS	5,30
Letousey: L'ÉVANGILE RÉGLE DE VIE	5,30
Pradel: COMMENT FORMER DES HOMMES	3,45
Sertillanges, O. P.: DIEU GOUVERNE	2,25
Vandeur: O MON DIEU TRINITÉ QUE J'ADORE	3,55
LA FRANCE CATHOLIQUE ILLUSTRÉE par Abbé Marc SENTEX. 426 S. rigt illustr. indb. Kr. 16,00. En Gennemgang af den franske katolske Kirkes Historie fra Kristi Fødsel til Aar 1935. Velegnet til Gavebrug.	

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49.
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER

BREVE FRA LÆSERNE *Fortsat fra Side 571*

Trykning, og først i 1943 skulde *Fædrene* være færdig fra Censuren. Jeg beder da eventuelt interesserede venligst henvende sig til mig, saa vi kan drøfte Mulighederne — og jeg takker Ugebladet, fordi det har ydet mit Forehavende Interesse.

Australiensvej 28, København Ø.,
Ryv. 3248.

Peter Schindler.

Vidste Pastor Ricard, hvordan Aloysius saa ud?

Olfert Ricard har skrevet en Bog med Smaahistorier. Titlen har jeg desværre glemt. Blandt disse er der én, som bærer Selvoplevelsens Præg, saa at man ikke kan lade være at tænke, at R. har den fra sikker Kilde: — En ung Mand kæmper mod en slet Tilbøjelighed. Indser en Aften pludselig, at hans Kamp er forgæves. Drømmer om Natten, at Djævelen kommer og brydes med ham. Djævelen er kæmpestor, og den unge Mand kommer i en haabløs Situation. Da træder en anden ung Mand ind i Værelset. Han brydes med Djævelen, til denne bliver ganske lille og overgiver ham saa til den drømmende, som nu kan magte ham og kaste ham ud. Paa Forespørgsel erklærer Redningsmanden, at hans Navn er Aloysius, og forsvinder derpaa. Den unge Mand vaagner og tænder Lys, nedskriver saa Navnet, hvorefter han igen falder i Søvn. — Da han næste Morgen ser Navnet, husker han først intet,

men lidt efter rinder Drømmen ham i Hu. Han søger i et Leksikon efter Oplysning: — Aluminium — ingen Aloysius. — Siden hen ser han en katolsk Procession, og i et Helgenbillede paa een af Færnerne genkender han sin Redningsmand. Han forhører sig nu om Aloysius i Stenosgade (Skildringen af den tidligere Portner tyder absolut paa Selvsyn!) — ingen Oplysning, men henvises til Fædrene i Ordrup. Endelig faar han her at vide, at Aloysius er Ungdommens eller Renhedens Værnehelgen (Jeg har glemt Udtrykket). — Ricards »Forklaring« lyder: »Trydes Vindue i Østergade.« — Ikke sandsynligt, at et Aloysiusbillede har været udstillet her, vel?!

Jeg har alle Dage ønsket at se den omtalte Fane. For jeg tror ikke, R. digtede smaa katolske Historier for at fremme Helgendyrkelsen. Kan vi ikke faa at vide, hvor Fanen er — selv om den efter alle høje Kunstkenderes Mening er nok saa rædselsfuld. Selv et daarligt Billede kan jo »ligne« — og er i saa Fald paa en Maade meget bedre end et godt Billede, der ikke ligner — i dens Øjne, som har set Originalen.

R. Blicher Simonsen.

Billedstormen

I sidste Nummer af Ugebladet stod over Pater Martindales Artikel: Billedstorm ønskelig — men hvad faar vi i Stedet? Med Rette stilles dette Spørgsmaal. At der findes mangt og meget rundt omkring, som tiltrænges at ændres, kan vi

alle være enige om; men der er sikkert mange, som slutter sig til Hr. Redaktør Kiærulffs Mening m. H. t., at Radikalisme her føles som en Uretfærdighed; det samme gør undertegnede. I en Diskussion kan de enkelte sige deres Mening; men hvis man tænker over, hvorledes de gør det, vil man lægge Mærke til, at de som bruger det skarpeste Sprog, er *de* Mennesker, som ønsker netop denne Radikalisme, og især naar det er de unge, det kommer fra. Det er ganske vist udmærket med Iver at arbejde for en god Sag; men man bør i denne Iver ikke gaa saa vidt, at man paa ukærlig og uretfærdig Maade vrager, hvad andre har frembragt af et godt Hjerter, og atter andre har holdt af, af et ligesaa godt Hjerter; i begge Tilfælde har denne naive og mindre kunstfærdige Kirkekunst sikkert haft sin Mission.

Undertegnede er selv stærk Modstander af Sentimentalitet og Sødladenhed; men som Redaktøren ogsaa skrev: »Det generer sikkert ikke Kirkens Herre, om hvis »Smag« vi faktisk kun ved, at han har knyttet en særlig Naade til Bønnen foran en Række Billeder og Statuer, som alle nød folkelig Yndest, men ikke alle har kunnet slippe ind i Kunsthistorien.« Det var ikke smukt alt, som har været, eller er til indenfor gammel Kirkekunst eller saakaldt gammel; men det er sandelig heller ikke smukt alt det nye, som skabes; mangt og meget fik i hvert Tilfælde ikke Plads paa mine Vægge eller paa anden Maade i mine Stuer. Dette være skrevet til Forsvar for den mindre kunstfærdige, men fromme Kirkekunst.

Elisabeth Hansen.

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Er et Kvarter til Kirke for langt?

Saa hør lidt om, hvordan nordjyske Katolikker har det

Hvis man bor i Hovedstaden, kan man godt gribe sig i at finde det for anstrengende at staa op og gaa til Messe paa en Søgnedag, fordi der er et helt Kvarters Gang til Kirke.

Man faar andre Fornemmelser, naar Situationen overses under den Synsvinkel, som det giver at sidde i Nordjylland og høre Aalborg Sogns rejsende Præst, Pater F. Bender fortælle om sit Arbejde med at bevare Sognebørnenes Kontakt med Kirken; dette vældige Omraade. Træk engang en Linje fra Aalborg til Esbjerg, og De vil ikke finde eet katolsk Samlingssted paa dens vestlige Side. Det katolske Aalborg Sogn strækker sig 100 km nordpaa til Skagen, 150 km i Retning mod Vestkysten og 50 km mod Syd til Hobro. Desuden har Pater Bender i mange Aar tillige overkommet at besøge, læse Messe for og undervise de polske Katolikker i Randers-Menigheden. I Ugebladet har han før fortalt om sine brogede Oplevelser paa de lange Ture, først pr. Motorcykle gennem en halv Snes Aar, og siden pr. Bil.

— Men hvordan gaar det at naa rundt til det hele uden Benzin? spurgte jeg.

— Det gaar slet ikke. Tidligere kunde jeg læse Messen hver eller hveranden Maaned f. Eks. paa Mors. Nu, hvor jeg er henvist til Tog og Rutebil, naar jeg saa godt som aldrig derover. Fornylig skulde jeg berette en døende Mand i Børglum — 50 km herfra. Jeg fik Besked om det Kl. 4 Lørdag Eftertermiddag, og jeg naaede først hjem et Døgn senere. Undertiden bliver mine Togter helt dramatiske. For nogen Tid siden blev der sendt Bud efter mig til en Syg i Ydby, 30—40 km syd for Thisted, et Medlem af den kendte Artist-Trup, som har fast Station der. Da jeg naaede Thisted, fandtes der ikke andre Be-

fordringsmidler Resten af Vejen, end Cirkus-Selskabets store Højtalerbil, som plejer at køre rundt i Gaderne og annoncere Forestillingerne. Den sendte de saa, og i dette farvestraalende Køretøj tilbagelagde jeg sidste Etape paa Turen.

— Under disse Forhold, siger Pater Bender, er det fuldstændig umuligt for mig at besøge mere end en Brøkdal af de ca. 400 Katolikker, som foruden Menigheden i selve Aalborg er spredt over det vældige Areal, læse Messen med regelmæssige Mellemrum eller fortsatte med Børnenes Religionsundervisning. Og det bedrøver os saa meget mere, som det er vanskeligt i mange Tilfælde at faa Forældrene paa Landet til at indse, hvor vigtigt det er, at de saa vidt mu-

ligt sender deres Børn herind et Aar ad Gangen til vort Skole-Børnehjem. Der faar de den grundige Religionsundervisning og det religiøse Grundlag, de skal bygge videre paa Resten af Livet. Men skønt vi har Plads til seks Børn ad Gangen, og det ikke betyder nogen Ekstraudgift for Forældrene at sende dem herind, har vi kun to boende i Øjeblikket! Foreløbig ser vi derfor absolut ingen Udvidelsesmuligheder.

Tværtimod maa meget ligge stille, indtil Krigen en Dag er forbi. Alligevel er det opmuntrende at se tilbage over, hvad der er sket paa disse Kanter i Aarenes Løb.

Jeg kan opleve at have 16 til Kommunion, naar jeg læser Messen i Struer. I Frederikshavn har vi eget Kapel, og i Thisted, Hjørring og Skive findes nu flere katolske Familier, der glæder sig til Tanken om at faa Kapel ad Aare!
-sen.

Nu melder vi os ind til Højskolens Kursus!

og tager vore Venner med - ogsaa de ikke-katolske

Der har været god Gang i Indtegningerne i denne Uge, og i næste Uge venter man det store »Run« inde paa Katolsk Højskoles Kontor, det vil sige hos den travle og energiske Sven Damsholt i Sankt Ansgars Forlag.

Nu er Folk færdige med at holde Sommerferie og har Appetit paa at gaa i Gang med noget alvorligt igen, og saa er det, Højskolen indbyder til Kursus, hvor man kan faa sin religiøse Viden suppleret og underbygget. Ja, egentlig er Højskolens Maal at lære os at se paa alle Ting, ogsaa de verdslige og kulturelle, med katolske Øjne.

Først maa vi kende vor Tro ud og ind, endda saa vi kan forsvare den for udenforstaaende — eller lad os hellere sige: give korrekte Oplysninger om den til dem, der spørger os. Og det er der mange,

der gør ud af et redeligt Sind, og de vil blive flere og flere. Derfor giver Højskolen os Kursus i Tros-lære, fører os ind i Liturgien og forklarer os Messen. Men hvorfor skulde vi ikke prøve at faa vore ikke-katolske Venner med til disse Kursus? De er ikke altid bange for at indrømme, at de ved for lidt om Katolicismen. Lad os blot bringe dem Indbydelsen.

Men dernæst vil Højskolen, at vi med vor Tro som Basis skal se paa alle denne Verdens Ting, forstaa dem ud fra Troen og saavidt det staar til os være med til at forme dem, saa de bliver i Overensstemmelse med de Livslove, Troen lærer os om. Derfor møder vi baade Kunst og Litteratur i Højskolen. Og i dette Efteraar indbydes der til Kursus om noget saa verdsligt som Samfundet og dets Opbygning og

det med selve Pavens Ord som Ledetraad. Katolske Lægfolk maa ikke lukke sig inde i deres Religion, det kan i hvert Fald ikke være det normale. Vi maa tværtimod lukke os op for de Problemer, som stiller sig baade for os og for alle andre Mennesker. Maaske er det netop Katolikker, der med den Balance, Troen giver, kan komme til at sige et afgørende Ord, naar disse Problemer skal løses. Og vort Fædreland med hele dets Arv, al Verdensrige Kultur, alt hvad der er tænkt og skabt af godt og smukt og sandt

— det er katolsk, det er vort. Højskolen vil lære os, at det skal vi tage i Besiddelse.

*

Det er Søndag d. 13. September, Højskolen aabner med et Fællesmøde, Bredgade 67 A, hvor Pastor Kjeld Geertz-Hansen taler om Øm Kloster. Mandag d. 14. tages der fat paa de forskellige Aftenkursus. Program faas ved Kirkerne og i Sankt Ansgars Forlag, hvor Indtegnings sker daglig Kl. 9—18, helst inden den 11. September.

Højskolens Skoleskema

Tid	Mandag	Tirsdag	Torsdag
Kl. 15		Wolfisberg	
Kl. 19	Wolfisberg	Wevers	Messerschmidt
Kl. 20	Johan Jensen el. Rundskrivelserne	Schindler	

Vor Holdning under Højmesse

De københavnske Sognepræster er blevet enige om at henstille til Menighederne, at man fra og med Søndag d. 6. September under Højmesse staar op under Afsyngelsen af følgende Dele af Messen i Asperges, Gloria, Evangeliet, Credo, Præfation indtil Sanctus: er sunget samt under sidste Evangelium.

Nicolaus Stenos Gilde

Lørdag d. 12. Sept. afholdes i Stenosgade 4, København V., Kl. 16 *Generalforsamling*.

Søndag d. 13. Sept. afholdes *Retræte* hos Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1, København Ø. Retræten ledes af Pater Fr. Kupperle, S. J. Messe Kl. 9½.

Fortæring til hele Dagen maa medbringes. Kaffe og evt. Bouillon kan faas hos Søstrene.

Knud Lavards Broderskabs Aftenunderholdning

Lørdag den 5. September Kl. 20 i Brønshøj Selskabslokaler.

PROGRAM:

Klaversolo af Hr. Organist *Niels Hansen*: Bach: Toccata og Fuga. Tale af Sognepræst, Pastor *Knud Ballin*.

Mandolinklubben »Coda«:
Gode Kammerater, af Houbou.
Volgalied, af Fr. Lehar.
Mazurka, arr. af E. Jørgensen.
Wienervals, af A. Frederiksen.
Lille russisk Kosakdans, af do.
Københavnermarch af do.

Film: Med Palle Huld til Persien.
Klaversolo: Chopin: Etude i E-Dur.
Film: Med Kongen her og der.
Fællessang: Der er et yndigt Land.
Kaffepause med Pakkefest.
Dans.

Pakker til Pakkefesten bedes medbragt!

N. P. Rostrup
Katolske Begravelser
30 Aars Erfaring
Valkendorfgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Mark Poulsen & Rønne
INGENIØRER
Pr. Maries Allé 1 A - København V.
Centralvarme-Anlæg - Sanitære Anlæg
Telefon 8533

Axel Steckhahn
Kolonialvarer og Delikatesser
Gamle Kongevej 155
Telefon 8016
Leverandør til katolske Institutioner

Gør Deres Indkøb hos M. Nielsens Eftf.
Viktor Nielsen
Frukt, Grønt, Konserver m. m.
Stenosgade 3, Vester 2319 x

Academicum Catholicum

Søndag d. 6. September Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvej. Efter Messen kan man faa Kaffe hos St. Liobasøstrene til sin medbragte Morgenmad. Derefter ca. Kl. 11 Cykeltur til Høsterkøb. Madpakke medbringes.

Katolske Russer.

Russerne opfordres til at komme til Akademikermessen. De bedes opgive Navn og Adresse til Sekretæren (Stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charlottenslund) for at Foreningen kan sende dem en Indbydelse til Rusgildet.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Saa begynder vi Sæsonen 1942—43. Vi indbyder enhver ung Katolik til vort første Møde Lørdag den 12. Sept. Kl. 20 pr. i »den røde Sal«, Stenosgade 4. Programmet er følgende: Tale af Pater J. Samuelsen S. J., Fælles Kaffebord, Lotte Fobian synger muntre Viser, Morsom Film, Fællessange. Vel mødt den 12. September! — Søndag den 13. September Cykeltur til Høsterkøb og Sjælsø. Start fra Vibenshus Runddel Kl. 10. Hjemkomst ca. Kl. 18. Medbring Madpakke og Vandresangbog. Turleder: Jørgen Barfred Petersen. — Afregning for Sct. Knuds Gilder finder Sted før Fællesmødet den 12. September.

Katolsk Ungdoms Klub

Amager.

Første Møde d. 5. September, Fællesmøde med Tale af Pastor *K. Geertz-Hansen*: »Kirken og Ungdommen«. Munter Underholdning, »Hvem ved hvad«. De 2 Minutter: *Grethe Friis og Carl Gøtler*.

Søndag d. 6. September Cykeltur til Taastrup. Kl. 10,15 Messe med Fælleskommunion. Kl. 12 Fællesspisning. Kl. 13 Velkomst og Sketch. Kl. 13,30 Haandbold. Kl. 17 Andagt. Kl. 19,30 Afslutning paa Hotel »Taastrup Nykrok«. Husk Cykellygte! Start fra Hans Bogbinders Allé Kl. 8,15.

KLOSTER TONIC
-den danske Aperitif!

Vikariats-Jubilæet i Domkirken

50 Aars Dagen for Monseigneur Johannes von Euchs Bispevielse fejres i St. Ansgars Kirke Tirsdag d. 8. September Kl. 10 med Pontifikalmesse og Prædiken og Kl. 19,30 med Festandagt og Festprædiken. I begge Gudstjenester deltager Storkøbenhavns Sognepræster og andre af Vikariatets Gejstlige.

St. Ansgars Kirke

Fred. 4. Sept. Kl. 8 Jesu Hjerter Messe. Udstilling af Alterets Sakramente til Tilbedelse indtil Andagten Kl. 19½. Derefter Sognets Familieaften med Foredrag af Redak-

tør Hans Bølling om de pavelige Rundskrivelser om Arbejderspørgsmaalet. Fælles Kaffeord og Underholdning. Adgang 50 Øre. Sønd. 6. Sept. Kl. 7½ Fælleskommunion for Mariakongregationerne.

Sakramentskirken

Onsd. 9. Sept. Kl. 20 Birgittaforeningen.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 6. Sept. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for Mændenes Kongr. Tirsd. 8. Sept. Kl. 20 Møde for de unge Mænds Kongr. Torsd. 10. Sept. Kl. 20 Møde for Mændenes Kongr.

St. Antoni Kirke

Mand. 7. Sept. Kl. 20 (og flg. Mandage): Gennemgang ved Sognepræsten af Troslæren. Fred. 11. Sept. Kl. 20 (og flg. Fredage): Gennemgang ved Kapellanen af Kirkehistorien.

St. Mariæ Kirke

Sønd. d. 6. Sept.: Fælleskommunion. Kl. 10 Levitmesse og Te Deum. Kl. 17 Festandagt. Onsd. d. 9. Sept. Kl. 19,30 i Kirken: Kongregationsmøde for Damer. Sognepræsten taler om Mariakongregationens Opgave og Betydning. Alle Damer, der vil være med til i Fællesskab at fremme Mariadyrkelsen i St. Mariæ Sogn, er venligst indbudt. Fred. d. 11. Sept. Kl. 19,30: Kongregationsmøde for unge Piger. Alle Sognets unge Piger, der agter at slutte sig til Kongregationen, er velkommen.

Basaren 5.—6. September

Sct. Knuds Skoles Festsal . Stenosgade 4

Lørdag den 5. September

Basaren aaben Kl. 15—21

Kl. 19.30—20: Musikalsk Underholdning ved Hr. Leif Kayser

Tombola . Salgsboder . Lotterier . Restaurant

Søndag den 6. September

Basaren aabnes Kl. 11 Form.

Kl. 15.30—16: Koncert i Jesu Hjerter Kirke. Der synges bl. a. 3 Sct. Knud Lavards Hymner fra Ringsted Ordinariat Aar 1170. Entré 50 Øre, som tilfalder Basaren.

Kl. 19.30—20: Musikalsk Underholdning i Salen v. Hr. Leif Kayser.

Kl. 20: Det store Lotteri trækkes.

Ca. Kl. 22: Afslutning.

St. Knud Lavards Kirke

»Fidelitas«

Sønd. 6. Sept. Kl. 8 Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke. Onsd. 9. Sept. Møde, Østerbrogade 7 D.

Aarhus

Sønd. d. 6. September: Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Festprædiken og Te Deum i Anledning af Vikariatets 50 Aars Jubilæum. Kl. 15: Familieaften i Menighedssalen. — Program: 1. Klaver. 2. Prolog. 3. Festtale ved Pater *Laux*. 4. Fællessang. 5. Bispestaven (et Drømmespil). — Kaffe. — 6. Lys tændes i 50 Aar (Optrin). 7. Sang. 8. Pater *Eriksen* taler. 9 Jeg vil træde frem for Guds Alter (Optrin). 10. Korsang. — Adgang 1,00 Kr.; unge under 18 Aar og arbejdsløse: 50 Øre. Sukker medbringes.

Kl. ca. 17½: Festandagt.

Aarhus Opland

Søndag d. 6. September: Pindstrup Kl. 10.

Søndag d. 13. September: Odder Kl. 10,15 (9,15 Komm.) — Ulstrup Mark Kl. 10.

Bønnens Apostolat

Intentioner for September Maa-ned: Den katolske Ungdoms Vækst i Ærefrygt for Kirken, dens Moder og Lærer. — Kvalitativ og kvantitativ Fremgang for de indfødte Ordenssøstre og Lægbrødre.

Odense Klædefabriks Udsalg A-S

Tlf. 1776 Odense lige over for Elektricitetsværket

Klædevarer . Kjolestoffer . Bomuldsvarer

Gardiner . Hvidevarer . Senge og Sengeudstyr

AALBORG

M. Thomsen Støtt

Entrepenør og Murermester
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992

Aalborgs katolske Begravelseskontor

ordner Begravelsen gratis
Ligkister og Ligsenge billigt
Jens Bangsgade 8
K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068

Køb hos vore Annoncører

NAKSKOV

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796
Leverandør

NYBORG

A|s Nyborg Kulforretning

Lauritz Nielsen

Kul, Koks, Briketter
Strandvejen . Telf. 106
Leverandør til Stella Maris

En Fange skriver Brev

I en fugtig og halvmørk Fange-celle sidder der en Mand og skriver et Brev. Han har haft en bevæget Tilværelse: i 25 Aar er han rejst fra By til By og fra Land til Land og prædiket i Tide og Utide. Og nu sidder han mellem fire haarde Vægge. Han er uskyldig, men klager ikke. Han ved ikke, hvornaar hans Sag vil komme for og endnu mindre, hvordan den vil ende; men det bekymrer han sig ikke om. Der er her ikke Tale om paataget Ligegyldighed for at forebygge, at Brevet bliver oversværtet af Censuren. Denne besynderlige Fange føler sig slet ikke trykket af Fængsel og Lænker. Han føler sig mere fri end de Vogtere, der skal passe paa ham. Fangen har sin Hemmelighed. Sagen er den, at Mennesker kun kan indespærre deres Medmennesker inden for tre Dimensioner, og nu har denne Mand fundet paa en fjerde Dimension, ad hvilken han bryder ud af Fængslet og bevæger sig frit. Denne fjerde Dimension er Apostlen Pauli Kærlighed til Kristus og Sjælene. »Jeg stoler fuldt paa, at Kristus nu som altid vil blive forherliget i mit Legeme enten i Liv eller Død. Det at leve er for mig Kristus; og at dø en Vinding« (Philipperne 1, 19). Nej, han har ingen Grund til at være bekymret for sig selv: det er hans Venner, der er bekymrede; og derfor er det ham, der trøster dem.

»For at I ogsaa kan faa at vide, under hvilke Forhold jeg lever, og hvordan jeg har det,

saa vil den kære Broder og trofaste Tjener i Herren, Tykikus, fortælle jer alt. Netop derfor sender jeg ham til jer, saa I kan høre, hvordan det staar til med os, og han kan trøste jeres Hjerter« (Efeserbrevet 6, 21—22).

Men udover denne menneskelige Trøst er der en langt bedre. Den solideste Trøst vil Gud selv udvirke i deres Hjerter, naar Han ved sin Aand styrker de Kristne i deres Indre, og de selv bliver fuldt ud besjælede af Guds Kærlighed. Den samme Gud er Ophavsmanden til alle de Slægtskabshaand, der knytter Folk til hverandre. Det er Ham, der har knyttet Apostlen til de troende, som konverterede ved hans Forkyndelse. I Kraft af denne reelle Forbindelse er Fangen i Rom sig bevidst, at han fra sit Fængsel kan gøre noget for sine aandelige Børn. Han behøver blot at knæle paa Fange-cellens Lergulv og bede vor Herres Jesu Kristi Fader, at han maa give de bekymrede Venner at blive kraftigt styrket i deres Indre. Han beder om, at Kristus ved Troen maa bo i deres Hjerter, og at de maa være rodfæstet og grundfæstet i Kærlighed. Da vil de med alle hellige formaa at fatte dens Bredde og Længde, dens Højde og Dybde. Da vil de erkende Kristi Kærlighed, der overgaar al Forstand, og derved vil de komme til at eje hele Fylden af Guds Gaver. — »Dersom Himlen styrtede sammen, vilde dens Ruiner ramme den uforfærdede,« har en gammel Digter engang sagt til Ros for de he-

denske Filosofer. Enhver Filosof skal nemlig være i den Grad Stoiker, at han forstaar at resignere over for det uundgaaelige. En Form for Uforfærdethed udviste ogsaa den os fra Fysiktimerne kendte Arkimedes. Da Syrakus blev indtaget af den fjendtlige Hær, sad den gamle Mand og værnede om de Figurer, han havde tegnet i Sandet og var i Færd at eksperimentere med. Men Apostlens Urokkelighed er af en hel anden Art end Filosoffens Resignation og Fysikerens Koncentration. Den, der resignerer, stirrer frem for sig i det uvisse. Arkimedes saa ikke, hvad der skete omkring ham, fordi han var hypnotiseret af sit Eksperiment. Paulus derimod beherskede fuldt ud Situationen. Han ejede, hvad Arkimedes forgæves ledte efter. Han havde faaet fat i det faste Punkt uden for Verden, som Arkimedes søgte efter for at kunne løfte Verden ud af dens Hængsler.

Derfor er det godt at være i Selskab med Paulus, nu da Verden atter vakler, og saa meget staar paa Spil. Det er godt at høre ham fra sit Fængsel prise Gud lige saa roligt som Munke den Dag idag gør det i deres Klosterkirke:

»Men Ham, som ved den Kraft, der er virksom i os, i enhver Henseende formaa at gøre langt mere, end hvad vi kan bede om eller forstaa, Ham være Ære i Kirken og i Kristus Jesus til alle Tider, i al Evighed. Amen. S. W.

Horisonten rundt

Pastor Nölke rejser bort

Søndag den 13. September tager Pastor Nölke Afsked med sin Menighed i Køge, idet Pastoren er indkaldt til Militærtjeneste. Højmessens Kl. 10,15 er Afskedsgudstjenesten. Derefter samles man paa Hotel Hafnia. Det er indlysende, at uden-sogns Venner af Pastoren er velkomne ved denne Lejlighed.

Pastor Nölke elsker sin Menighed og den ham, saa Adskillelsen er tung for baade Præst og Menighed. Det maa være i alles Interesse at bede Gud om, at Pastoren snart og uskadt maa vende tilbage. I nøjagtigt 2 Aar har Pastor Nölke været Køgedistriktets katolske Sognepræst og har vist sig som den helt igennem gode Sognehyrde. Efter den foreløbige Ordning vil der i hvert Fald om Søndagen blive læst Messe.

Verner Stabehl.

Mindesten for Pastor Resch

Ved en Højtidelighed paa den katolske Kirkegaard i Odense afsløredes for nylig en Mindesten for afdøde Pater Jos. Resch C. s. s. R., der var knyttet som Sognepræst til Sct. Albani Kirke i Odense en lang Række af de fyrretyve Aar, han virkede her i Landet.

En Del af Menigheden overværede Højtideligheden, der indledtes med Salmen »Hvor saligt er dit Frelsesord«, hvorefter Sognepræsten, Pater Jaworski, i Taknemmelighed mindedes Pater Resch og hans Virke og takkede ham for alt, hvad han havde været for Sct. Albani Menighed. Derpaa faldt Dækket for den enkle, hvide Marmorsten, der bærer Pater Resch's Navn og Data.

Randers

aabner Skoletandklinikken for den katolske Skole

Den katolske Skole i Randers har i disse Dage opnaaet Behandling paa Skoletandklinikken

for sine Børn paa samme Vilkaar som Kommuneskolens Elever.

Ansøgningen var indsendt under Henvielse til, at Tandklinikken finansieres af samtlige Borgere gennem Skatter og Afgifter. Men Skoleudvalget var stemt for at afslaa den foreløbig paa Grund af Pladsmangel, og ved Sagens Behandling i Byraadet forleden motiverede den konservative Ordfører et Afslag med, at den katolske Skole efter hans Opfattelse blev opretholdt af propagandamæssige Grunde.

Ordføreren for den politiske Menighedsgruppe protesterede mod Udtrykket propagandamæssige og støttede Andragendet udfra den Opfattelse, at Katolsk Skole kun er Udtryk for en særlig Opfattelse paa et vigtigt Omraade.

Ved Afstemningen vedtoges det at aabne Tandklinikken for Børnene fra den katolske Skole, forudsat at det drejer sig om Børn fra selve Randers.

Johannes Jørgensen flytter

Johannes Jørgensen har siden sin Hjemkomst til Danmark boet paa »Gribsholm« ved Hillerød, men fra Begyndelsen af næste Maaned overtages Rekreationshjemmet af Østifternes Aandssvageanstalt, og Forfatteren tager derfor sammen med sin Hustru Ophold paa Dalum Kloster hos Hedvig-Søstrene. Johannes Jørgensen er langt fremme med Arbejdet paa andet og sidste Bind af det store Værk om den hellige Birgitta, men Bogen kan dog først ventes udsendt lidt ind i det nye Aar. Til Efteraaret vil der imidlertid alligevel udkomme en Bog af Johannes Jørgensen, idet »Frans af Assisi« udsendes i ny, illustreret Udgave.

Danmarks katolske Sogne

I sit Hyrdebrev nævner Biskoppen, at der nu tælles ialt 37 katolske Sogne i Danmark. Fra

»Katolsk Haandbog«, som er under Udarbejdelse, laaner vi Listen over Sognene ordnet efter Befolkningstal, de største først:

Over 1500 Katolikker: Nakskov, Nykøbing F.

Mellem 1500 og 1000: Jesu Hjerte Sogn, St. Annæ Sogn, Sakraments sogn, Aarhus, Odense, Næstved.

Mellem 1000 og 600: Maribo, St. Ansgar Sogn, Aalborg, Horsens.

Mellem 600 og 500: St. Mariæ Sogn, Helsingør, Roskilde, St. Andreas Sogn, St. Antoni Sogn, Randers, Slagelse.

Mellem 500 og 300: Ringsted, St. Knud Lavards Sogn, Haderslev, St. Therese Sogn, Kolding.

Mellem 300 og 200: Køge, Fredericia, Holbæk, Bornholm, Svendborg, Vejle Taastrup.

Under 200: Esbjerg, Sønderborg, Nyborg, Silkeborg, Assens, Færøerne.

Maritain

Vor Medarbejder, cand. mag. Ellen Nielsen udsender i disse Dage paa Nyt Nordisk Forlag en Oversættelse af en af Jacques Maritains mest udbredte Bøger, som i sin Lidenhed er en Nøgle til hele hans Forfatterskab. Det er den lille »Religion og Kultur«, som i sin danske Form vil kunne bidrage til, at den thonistiske Filosofi vinder yderligere Forstaaelse her i Landet. Pastor Messerschmidt har skrevet Forord. En Anmeldelse vil følge i et af de første Numre.

Indmeldelser til Højskolen

Ringer De til Palæ 4777 (Kl. 9—18), tager Højskolens Kontor imod Deres Indmeldelse til Kursus, helst inden Fredag den 11. Hvis De intet Program har faaet uddelt ved Kirken, kan De blot bede om at faa det tilsendt, og gerne i flere Eksemplarer til videre Uddeling. Ogsaa til Fællesmødet Søndag kan Billetter købes forud.

Vikariatets 50 Aars Jubilæum

Hyrdebrev af Hs. Excellence Biskop Th. Suhr

For 50 Aar siden, den 8. September 1892 blev den nyudnævnte apostoliske Vikar for Danmark, Monseigneur Johannes von Euch viet til Biskop i Osnabrücks Domkirke. Den 20. Oktober modtog de danske Katolikker i St. Ansgars Kirke deres første Biskop efter Reformationstidens Storme. Et betydningsfuldt nyt Afsnit i dansk Kirkehistorie tog her sin Begyndelse. Da Biskop von Euch atten Aar senere fejrede sit 50 Aars Præstjubilæum, skrev Historikeren, Pater Joh. Metzler i Jubilæets Festskrift: »Man tør vel tro, at de smukke Resultater, der er opnaaet siden 1892, for en væsentlig Del er en Følge af, at vi igen har en viet Biskop iblandt os.«

Nu hvor der er forløbet et halvt Aarhundrede, i hvilket Kirken i Danmark atter har staaet under Krumstaven, har vi Lov til at gentage disse Ord. Hvad der er opnaaet i Aarenes Løb lader sig kun forklare som Frugt af Guds Velsignelse, der har hvilet over en trofast, opofrende Gerning, udført i Tillid til hans Hjælp. For os nulevende, der er Arvinger til de vundne Resultater og til Forpligtelsen at bygge videre paa den Grund, der er lagt, vil Jubilæet være Anledning til, at vi gør os Rede for, hvad der er udrettet, samler os i Taknemlighed og Ærbødighed overfor de Mænd, som var Guds villige Redskaber til Værket, og bringer Gud vor Tak og vor tillidsfulde Hyldest.

Da Grundloven gav Katolikkerne Friheden

Den katolske Kirkes Historie i Danmark siden Grundloven af 1849, som gav Katolikkerne Ret til fri Religionsudøvelse, kan deles i to Afsnit — fra 1849 til 1892 og fra 1892 til vore Dage. De Navne, som skal nævnes, er i den første Periode Præfekt

Hermann Grüder og hans Efterfølger *Johannes von Euch*; i den anden Periode er det sidstnævnte som Biskop i over 30 Aar og hans Efterfølger i over 15 Aar, Biskop *Josef Brems*.

Grundloven kom til smaa katolske Menigheder, som ikke straks vaagnede til Forstaaelse af, hvad Trosfriheden betød for dem. I København fandtes kun omtrent 500 Katolikker med et Par af det østrigske Gesandtskab ansatte Præster. Det eneste andet Sted med katolsk Kirke var Fredericia, hvor der boede en Præst i en Menighed paa mindre end 100 troende. Hele Landet over var der tilsammen omkring 800 Katolikker. I begge Kirkebyerne fandtes en lille katolsk Skole for de fattige Katolikkers Børn. Det var alt.

Præfekt Hermann Grüder

En lille Begyndelse til Menighedsliv havde vist sig, da den unge Pastor Grüder, 23 Aar gammel og nyviet Præst, i 1851 blev ansat som Kapellan ved Kirken i København, den samme, som en halv Snes Aar senere fik Navn af St. Ansgars Kirke. Mens de Præster, der ellers blev sendt til Danmark fra Osnabrück, kun skulde gøre Tjeneste i nogle Aar, og derpaa blev kaldt tilbage til gode Stillinger i deres Hjemland, blev Pastor Grüder her til sin alt for tidlige Død sidst paa Aaret i 1883. Han havde da været her i Landet i 32 Aar og i de sidste 14 Aar (siden 1869) ledet Kirken som apostolisk Præfekt.

Præfekt Grüder havde en lang Række af de Egenskaber, der var nødvendige for den, som skulde sætte Spaden i haard, ubearbejdet Jord. Han var Præst og intet andet end Præst, baade venlig og myndig, pligtro, uselvsk og med dyb Tillid til Guds Forsyn. Da han døde, var der oprettet nye Sogne med

Kirke og Skole i Randers og Odense (begge disse Sogne fejrer i Aar 75 Aaret for deres Oprettelse) samt Horsens, Aarhus og Kolding. St. Josef-Søstrene og Jesuitterne var kommet til Landet og havde aabnet højere Skoler paa Østerbro og Frederiksberg og i Ordrup (Søstrene havde ogsaa overtaget Gerningen ved Folkeskolerne i en Række Byer), og endnu en højere Skole var blevet oprettet af Præsterne ved St. Ansgars Kirke, den nuværende St. Knuds Skole, som Jesuitterne overtog faa Maaneder før Præfekt Grüders Død. Det første katolske Hospital var rejst i København. Og ved Præfekt Grüders Død stod allerede 30 Aargange af det katolske Ugeblad paa Reolerne ved Siden af Katekismen, Bønnebogen, Salmebogen og forskellige apologetiske Skrifter. Af Foreninger fandtes en Række, som endnu bestaar, samt Mariakongregationerne. Katolikkernes Antal var vokset fra 800 til 3000.

Pastor von Euchs unge Aar

En meget væsentlig Andel i de opnaaede Resultater havde den Præst, som blev Præfekt Grüders Arvtager. Pastor Johannes von Euch var 26 Aar, da han i 1860 kom som nyviet Præst til København og hurtigt blev sin Sognepræsts højre Haand. En af hans allerførste Opgaver var at redigere det katolske Ugeblad (som i de Aar dog kun kunde udsendes hver anden Uge). Men allerede i 1864 blev han forflyttet til Fredericia, hvortil han kom fire Uger før Fredsslutningen blev undertegnet. Til en Begyndelse var han den eneste Præst for Katolikkerne paa Fyn og i Jylland, og naar de nye Sogne fra Præfekt Grüders Tid netop blev oprettet i disse Landsdele, skyldtes det Pastor von Euchs flittige Præstegerning i hele dette udstrakte Omraade.

I Februar 1884 udnævntes Pastor von Euch til Apostolisk Præfekt. Han var da 50 Aar gammel og havde udført 24 Aars Arbejde i vort Land. Men endnu skulde han virke for Kirken i Danmark i 38 Aar, indtil Døden i Marts 1922 kom til den stærke, gamle 88-aarige Biskop. Allerede otte Aar efter hans Udnævnelse til Præfekt, blev han Apostolisk Vikar og Biskop. Rom viste dermed sin Anerkendelse af, hvad der var opnaaet under store Vanskeligheder. Ved Monseigneur von Euchs Bispevielse var Kirkens Udbredelse omtrent som ved Præfekt Gründers Død. To Skoler og et Hospital var yderligere oprettet, og Katolikernes Antal var steget til omkring 4000 — en Femdobling i Løbet af de 43 Aar siden Grundloven.

Biskop von Euchs Bispegerning

Mange nulevende Katolikker har kendt Biskop von Euch. For adskillige Danske udenfor Kirken er han stadig Billedet af den katolske Biskop, fast og myndig, ydmyg og tillidsfuld i sin Tro. Den, der ikke har haft den Lykke at kende ham, skal ikke forsøge at skildre ham. Men selve hans Værk, som det staar den Dag i Dag, taler om ham. Arkivernes Breve og Dokumenter viser hans præstelige Sind. Uhyre var de Vanskeligheder, han mødte i sin Bispegerning, men større var den kristne Optimisme, d. v. s. den usvigelige Tillid til Gud, han mødte alle Vanskeligheder med. Han var den utrættelige Arbejder, helt op i sin høje Alderdom, aldrig tilfreds med det opnaaede, altid virksom for at finde nye Veje frem. Hans apostoliske Iver rustede aldrig fast indenfor Former og Rammer, som hørte hans egne yngre Aar til. For blot at nævne et enkelt Eksempel: han tog med varm Tak imod Ungdomsarbejdet, som først rigtigt blev grebet an i hans sidste Aar. Den næsten 90-aarige Olding oplevede de katolske Spejdere som et nyt, ungdommeligt Træk i Kirkens Liv.

Da Biskop von Euch døde, var de to Sogne fra hans unge Præsteaar vokset til 28, de tre Præster blevet til 63. Paa fem nær havde Vikariatet alle de Skoler og paa syv nær alle de Hospitaller og Klinikker, der tælles i Dag. Alle de mandlige Ordener og Kongregationer, som stadig arbejder her i Landet, var kommet hertil i den gamle Biskops Tid, og 11 kvindelige Ordener og Kongregationer virkede ved Skoler og Hospitaler. Mens han som ung Præst kun havde fundet 800 Katolikker i hele Landet, var der nu flere Sogne, som hvert havde over 1000 Katolikker, og det samlede Antal Katolikker var efter en nøgtern Vurdering omkring de 15 Tusind. Det katolske Ugeblad, der var begyndt beskedent med lidt over 100 Eksemplarer, blev nu trykt i det tidobbelte Oplag. Til de nødvendige Bøger var føjet Oversættelser af det Nye Testamente og af Messebogen, og flere end 100 Bøger og Smaaskrifter om katolsk Tro og katolsk Liv gjorde deres Gerning langt udenfor Katolikernes egen Kreds.

Biskop Josef Brems

Paa sit Dødsleje velsignede Biskop von Euch Fremtiden. Og denne Velsignelse har ikke været uden Frugt. Biskop Josef Brems havde været Præst i Danmark i 20 Aar, da han blev kaldt til at være den gamle Biskops Efterfølger. Mange gode Tanker og Hilsner vil naa Biskop Brems paa den Dag, hvor vi mindes 50 Aars biskoppeligt Styre af den katolske Kirke i vort Fædreland. Den Ungdom, som hans Forgænger havde budt velkommen i sine sidste Aar, laa Biskop Brems særligt paa Sinde. I hans Tid udvikledes de store Ungdomsstævner, og Ungdommens Medvirkning bidrog til at gøre den Eukaristiske Kongres i 1932 til Højdepunktet i Biskoppens Virksomhed og den hidtil største katolske Manifestation. Men mest var det Biskop Brems om at gøre at bygge nye Kirker til Afløsning af den første Tids smaa og beskedne Gudshuse. I 14 af Vikariatets Sogne er den nuværen-

de Sognekirke rejst i Biskop Brems' Tid, og ialt indviede han 30 Kirker og Kapeller, før han nær ved Støvets Aar trak sig tilbage.

Biskop Brems biskoppelige Gerning faldt i Aarene mellem de to Verdenskrige, de Aar, som Verdenshistorien ikke vil give noget godt Navn. En rastløs, begærlig Materialisme forgiftede Samfundene og vanskeliggjorde Kirkens Gerning. En Mand med Biskop Brems stiltfærdige Mildhed maatte saadanne Aar tilføje mange Saar, men han saa det dog stadig grønnes paa de Marker, hvor Kirken udstrør sin Sæd, og han har sin store Andel i, at vi med baade Glæde, Stolthed og Taknemlighed ser tilbage over de 50 Aar siden den 8. September 1892.

Katolikernes Antal, Gejstligheden

I Dag tæller de katolske Menigheder Landet over omkring 22 Tusind Medlemmer, mere end en Femdobling siden Bispestaven blev lagt i Biskop von Euchs Haand. Og dette til Trods for, at de fleste af os lever i helt ikke-katolske Omgivelser, og Kirken derfor mister mange Sjæle, som ikke undgaar Smitten fra Omgivelsernes religiøse Ligegyldighed eller Vantro. Vikariatet tæller nu 99 Præster, hvoraf en Fjerdedel er danskfødte, og blandt de yngre Præster er Danskerne en endnu større Del. Om faa Aar kan vi regne med, at over Halvdelen af de nye Præster vil være danske. Ingen vil hilse dette med større Glæde end de Præster, der forlod deres Hjemland for at arbejde for Guds Rige hos os; og ingen vil heller have større Ære af dette Resultat end de 66 af vore Præster tilhører Ordenssamfund, af hvilke vi har 12 indenfor Vikariatet, medens 812 Søstre af 14 kvindelige Ordenssamfund har deres Gerning i vore Skoler og paa vore Hospitaler.

Skoler og Hospitaler

Vore Skoler kan naturligvis ikke samle alle katolske Børn,

da mange af disse bor langt fra katolsk Skole. Men de 30 Skoler, vi har, underviser nu ialt 1425 katolske Elever, ca. Halvdelen af vore skolepligtige Børn. I København har Forholdet her næppe nogensinde været bedre end nu. Katolsk Centralskole alene har flere katolske Elever, end nogen af vore Skoler før har haft. Vore 19 katolske Hospitaler plejer dagligt over 1400 syge Mennesker og udfører saaledes deres meget betydelige Bidrag i Næstekærlighedens Tjeneste. Hvert Aar udkommer en hel Række katolske Bøger, og det katolske Ugeblad har mere end fordoblet sit Oplag i de sidste 20 Aar.

Messer, Kirkebesøg og Kommunioner

Vikariatet tæller nu 37 Sogne, og desuden læses den hellige Messe endnu i 38 andre Kirker foruden i forskellige private Kapeller. Det gennemsnitlige Kirkebesøg om Søndagen til Messen ligger nær ved de 7500, et ikke ringe Tal, naar man tager i Betragtning, at en Trediedel af alle Katolikkerne bor langt fra Kirke, og at de ganske smaa Børn og de syge ikke maa regnes med i denne Forbindelse. Omtrent 11 Tusind Katolikker modtager Paaskekommunionen, d. v. s. to Trediedele af dem, som har været til deres første Kommunion. Og til katolske Lægfolk uddeles aarligt rundt regnet 200 Tusind Kommunioner. Disse Tal er vel endnu langt fra det Maal, enhver Præst maa sætte sig, men de er paa ingen Maade ringere end i mange rent katolske Egne af Verden, og de vidner veltalende om, hvor dybe Rødder Katolicismen har slaact i Danmark. Midt i en Befolkning, som ikke søger deres Kirker blot en Tiendedel af dette, har Kirkens religiøse Opdragelse bragt saa smukke Resultater. Det er værd at mindes ved Vikariatets 50 Aars Jubilæum med Tak til Kirkens Ledere gennem de mange Aar og til hver af Kirkens Præster, som utrætteligt har gjort den gode Hyrdes Gerning Aar efter Aar, gennem Skuffel-

ser og Modgang med den samme Tillid til Ham, der uden at lade sig afvise banker og atter banker paa Hjerternes Dør.

Sankt Knuds Gilderne

Skønt det drejer sig om saa lidet aandelig en Ting som Penge maa her ogsaa Sankt Knuds Gilderne nævnes. De bringer nemlig Bud om den redebonne Vilje til fælles Ofre, som besjæler danske Katolikker. Resultaterne er allerede bekendt. De er saa tilfredsstillende efter blot et Aars Virksomhed, at det svarer til, om den lutherske Folkekirke ved frivillig Indsamling af ugentlige Femører fik samlet Penge nok til Statens samtlige Udgifter paa Kirkeministeriets Budget. Over Halvdelen af Kirkens Medlemmer, voksne saa vel som Børn, har allerede i det første Aar sluttet op om Gilderne.

Konversioner og Frafald, blandede Ægteskaber

Om Fremtiden ved vi intet udover det, at Guds Forsyn ikke slappes. Vi skal ikke forud ængstes for, hvad der muligvis kan ske, saa lidt som vi skal søge Tryghed i Ønskedrømme. Vi skal gøre Dagens Gerning i det Lys, som hviler over den Del af Tiden, vi kan overskue. Vi kan glæde os over en stadig Tilgang af Konvertitter — i de sidste Aar gennemsnitligt 125 aarligt — og det katolske Befolkningstal skulde derfor forøges med 365 om Aaret. Men samtidig lider Kirken et Tab ved Frafald; Mennesker glider bort, ud i den store farveløse Masse, der lever deres Liv, som Naboen lever sit, og mener de Ting, som Avisen mener. Dette Frafald kan ikke gøres op i Tal, for saadanne Katolikker staar endnu en Tid optalt i deres Sogn, indtil Præsten en Dag med et Suk maa revidere sine Sognebørns Antal, mens han stadig gemmer hvert af dem i sit Hjertes Forbøn og sit præstelige Haab. Men de er mange, maaske henved 200 hvert Aar. Hvordan gør vi dem færre, ikke for Tallenes Skyld,

men for Sjælernes? Ved at være opmærksom paa Hovedkilderne til Frafaldene. Og den største og farligste er de blandede Ægteskaber, som i uhyre mange Tilfælde betyder, at næste Generation kun er halvt katolsk, maaske endda kun i Barndommen, og at det følgende Slægtled ikke har andet tilbage af Troen end deres Bedstemoders Krucifiks og Rosenkrans, gemt som en Kuriositet. Rent katolske Ægteskaber for samtlige vore unge (og ikke som nu for kun en Trediedel) vil være den bedste Maade at standse Frafaldenes menneskelige og aandelige Ulykker. Det andet store Middel er den religiøse Belæring i Hjem og Skole, fra Prædikestol, i Højskole og Forening, gennem Tidsskrifter og Bøger, en Belæring, der begynder paa Modernens Skød og fortsættes hele Livet igennem.

Vor Taknemlighedspligt

Sætter vi vore Kræfter ind paa disse Omraader, saa værner vi om det, der er efterladt os af de Slægtled, hvis Gerning vi mindes ved Vikariatets Jubilæum. Vore Forgængere har ikke stræbt efter opsigtsvækkende Konversioner i stort Tal. De har lagt den bedste Grund for vor Gerning ved at beskytte den stille, stadige Vækst, saa der blev slaact dybe Rødder til Betyggelse mod ethvert Stormvejr, der kommer. Vi vil takke dem, følge deres Eksempel og især søge at lade os lede af den samme Tillid til Gud, forvissede om, at Een er der, som aldrig svigter, og Han er almægtig.

Og til Slut vil vi gentage den Formaning, som den gamle Biskop von Euch gav de danske Katolikker i sit sidste Hyrdebrev, nemlig Apostlens Ord fra det første Korintherbrev (16, 3): »Væraarvaagne, staa fast i Troen, vær mandige og stærke.«
»Vor Herre Jesu Kristi Naade være med Eders Aand« (Phil. 4, 23).

St. Ansgars Kirke, d. 28. August 1942.

+ TH. SUHR

Knogleundersøgelserne fører Bevis for, at Middelalderen ikke var mørk

Naar Højskolen paa Søndag Kl. 20 lukker sine Døre op igen til det indledende Fællesmøde, er det Pastor Kjeld Geertz-Hansen, der vil staa paa Talerstolen, og Emnet, han har valgt for sit Foredrag, er *Øm Kloster*, Stedet med de berømte Udgravninger, der har givet os saa værdifulde Oplysninger om de gamle Munkes Virksomhed i Middelalderen.

— Hvordan er De kommet ind paa at beskæftige Dem med denne Sag? spørger jeg Pastor Geertz-Hansen.

— Jo ... i Horsens hørte jeg en Del derom blandt ældre Katolikker, for afdøde Pastor Kerff havde ofte taget til Øm med Menigheden. Og det laa altsaa i Grænsen af mit Distrikt. En Dag cyklede jeg derud, en skøn Tur — jeg husker endnu Stedet, hvor Vejen, der er rød af knuste Munkesten, stiger, saa man ser ned over Tangen mellem Mossø og Gudensøen. Det Syn glemmer jeg aldrig, og senere har jeg sat mig ind i alt vedrørende det Kloster, der engang laa her.

— Ved vi ret meget om dansk Klosterliv?

— Nej, det er forfærdende lidt. Men netop fra Øm Klosters Storhedsperiode er vi saa heldige at have den originale Klosterkrønike, skrevet efterhaanden som Begivenhederne fandt Sted. Og hvad der staar i Krøniken, støttes saa af Udgravningerne. Vi kan regne ud, hvem der har ligget i tre af Gravene, og vi kan ud fra Undersøgelser af de fundne Knogler konstatere den store Betydning, Klosteret har haft i Lægekunsten. Disse moderne Undersøgelser fører et uigendriveligt Bevis for, at Middelalderen ikke var saa mørk, som man jo er vant til at høre det. Det er

tværtimod Reglen, at i Perioder, hvor den katolske Kirke var toneangivende paa alle Omraader, da blomstrede Kunst, Videnskab og Fromhed. Aldrig har Kultur og Kristendom dannet saa skøn en Harmoni som da Danmark var katolsk. Øm Kloster viser os, at Aand er det stærkeste, naar den henter Kraft fra Evangeliet til at forlade alt for at følge Kristus efter.

Det gjorde Munkene i Øm, derfor har de noget at lære os i Dag; paa Trods af alle Vanskeligheder levede de deres Liv i Bøn og Arbejde — indtil Frederik II gjorde Klosteret til Jagtslot.

Det er alt det, jeg gerne vil fortælle noget om og vise Billeder af. Og saa er det tilmed meget spændende — Livet er nu altid bedre end selv den bedste Roman!

Den nye Katekismus i Højskolen

Et af Højskolens mest centrale Kursus, Undervisningen i Troslære, er ogsaa nu i Efteraarsssemestret lagt i Hænderne paa Pater Stephan Wevers, Sognepræsten ved den nye Sognekirke St. Terese. Men er det virkelig nødvendigt for Katolikker, som jo dog allerede tror paa, hvad Kirken lærer, at gaa til et saadant Kursus?

— Jo, svarer Pater Wevers paa dette Spørgsmaal, — det er det. Hvis Folk mener, at det kun kan blive Terperi, saa er det et Tegn paa, at Troen ikke er levende i dem, for ellers burde de have en naturlig Trang til at til egne sig en stadig dybere religiøs Viden, alt efter deres øvrige Udvikling. Fødte Katolikker staar ofte tilbage for Konvertitter, de mangler ligesom den personlige Tilegnelse.

Jeg regner med at anvende den nye Katekismus til Udgangspunkt ved mit Kursus, og det vil være praktisk, om Deltagerne anskaffede den forud.

— Men Uvidenheden er dog vel alligevel større uden for vore egne Kredse?

— Jo, utvivlsomt. Det er netop her, Lægfolk kan gøre et

stort Oplysningsarbejde, det er dem, der møder de søgende Sjæle — naar Folk kommer til os Præster, er det som oftest, fordi de allerede har Troen.

— Hvad er det for nogle »Uhyrligheder« i Dagbladene, De hentyder til i Højskoleprogrammet?

— Det er dem, man undertiden støder paa paa de store Blades Kirkesider — forleden blev vi kaldt »Søndagskristne« til Forskel fra de luthertrøende, der har den saakaldte Kaldsttanke. Bladene er ikke bange for at blamere sig, og det maa jo være, fordi deres Læsere er endnu mere uvidende end de selv. Og den Slags forkerte Ting træffer man stadig paa.

*

I Højskoleprogrammet, som er uddelt ved Kirkerne, er der indløbet en ikke helt gennemskuelig Trykfejl: under cand. mag. Joh. Jensens Kursus »Katholicismen i dansk Digtning efter Reformationen« skal der staa: »... For Romantikere som Ingemann og H. C. Andersen bliver Catholicismen Minde og Poesi bragt hjem fra Romarejser«.

Førstemesse i Aarhus

Som før meddelt, læste Pater Orla Tvede Eriksen S. J. Søndag den 30. August sin første højtidelige Messe i Aarhus.

Det var et smukt Skue, da den nye Præst med Myrtekrans paa Biretten drog ind i Kirken under Klokkeringning og Orgelbrus, ledsaget af Sognepræsten og sine Medbrødre med Ministranter og hvidklædte Piger i Procession. Birgitte Wests store Pinsebillede i Koret var lige blevet færdigt, og hele Kirken var pyntet med Sommerens Blomsterflor, som ellers til Kristi Legems Fest. I Bænkene ventede den festlig stemte Menighed. Kirken var fyldt, men der havde sikkert været flere endnu, hvis der ikke samtidig var gaaet et voldsomt Uvejr over Aarhus med Lyn og Torden. Det kunde se ud til, at Gud vilde omgive Festen med et Glimt af sin Maje-stæt...

Da Processionen var kommet til Altret, istemte Pater Eriksen »Veni Creator« for at nedkalde Helligaandens Naade, og derefter tog den hellige Handling sin Begyndelse. Primitivprædiken holdt Pater Nösen, der som tidligere Sognepræst i Aarhus havde optaget den unge Orla og efter ham ogsaa hans Far og Mor og Søster i den katolske Kirke. For dem alle var det derfor en ganske særlig Festdag. Pater Nösen forklarede i sin Festprædiken, under hvilken

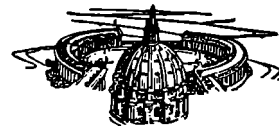
Torden og Lynild kulminerede, at det er Gud, der kalder til Præstedømmet, og han fremhævede Præstens tre store Op-gaver, at frembære Ofret, at undervise og at uddele de hel-lige Sakramenter. Til Slut ud-trykte han Ønsket om, at der maatte komme flere, der fulgte Guds Kald. Under Kommunionen kom først Pater Eriksens Far og Mor og Søster for at mod-tage Herrens Legeme af den nye Præssts Haand, og derefter Me-nigheden i et saadant Antal, at Paterens Arm var nær ved at ryste. Efter Gudstjenesten gik han endnu engang til Kommu-nionsbænken og uddelte Primitiv-velsignelsen: »Ved Paalæggelse af mine præstelige Hænder og ved Paakaldelse af den salige Jomfru Maria, vor hellige Fader Ignatius og alle Helgen, velsigne den almægtige Gud Fader, Søn og Helligaand dig med al him-melsk og jordisk Velsignelse. Amen.«

Der var ogsaa kommet en Del Landboer til Festen, selv om ad-skillige blev holdt tilbage af Høstarbejdet, de daarlige Trafik-forbindelser og det daarlige Vejr. De samledes nu til et lille Møde i Menighedssalen. Først mindedes man allerede den kommende Søndags Fest. Paa Scenen vistes der et lille Optrin »Lys tændes i 50 Aar«. To Engle staar ved Danmarkskortet og peger paa de forskellige Steder, hvor efterhaanden den evige Lampe tændes i de sidste 50 Aar, d. v. s. hvor Frelseren tager Bolig under Brødets Skik-kelse i Tabernaklet. Og hver Gang, de med deres Stav rører ved et af disse Steder, tændes der et Lys paa Kortet. Ved Si-den af staar »Tiden« med sit Hjul og forkynder, hvor langt vi er kommet i Verdens Gang.

Derpaa kom Pater Eriksen og hilste paa Landboerne. Det var de meget glade for.

Til sidst vistes der en Del af en Film, der sammenligner Kir-keåret med den hellige Messe.

Den herlige Dag sluttede med Festandagt og Te Deum.

URBI ET ORBI

Trods Krigen og den trykkende Sommervarme i den evige Stad strømmer der hver Onsdag — paa hvilken Dag den hellige Fader giver *offentlig Audiens* — tallose Audienssøgende til Sct. Peter. Disse Audienser giver et utvetydigt Bevis paa den hellige Faders Popularitet. Audienserne, der finder Sted i Vatikanet — det crindes, at den hellige Fader paa Grund af Krigen ikke tilbringer Sommeren i Castel Gandolfo, men bliver i Rom — begynder ved 9-Tiden og slut-ter som Regel først lidt over Mid-dag. I Audienserne deltager Folk af alle Stænder, unge og gamle, ny-gifte og Militær paa Orlov; den hel-lige Fader vandrer om mellem de enkelte Grupper, underholder sig med de enkelte og er atter og atter Genstand for spontan Hyldest.

Paa Treaarsdagen for Englands Indtræden i Krigen afholdtes der paa den engelske Konges Foranled-ning i hele Storbritannien en *fæl-les Bededag*. Paa katolsk Side fej-redes Dagen ved en højtidelig Mes-se i Westminster Cathedral i Lon-don, celebreret af den engelske Kirkes Primas, Kardinal Hinsley, og ved Middagstid talte Ærkebi-skoppen af Birmingham, Msgr. Wil-liams, i Radioen til de engelske Katolikker.

I Anledning af *Hertugen af Kents Død* har Hs. Hellighed gennem den apostoliske Delegat i Storbritan-nien, Msgr. Godfrey, overfor det engelske Kongepar givet Udtryk for sin hjerteligste Deltagelse.

Det schweiziske Episkopat har været samlet til den aarlige Bispe-konference i Einsiedeln. Som Svar paa et af Biskopperne til den hel-lige Fader afsendt Hyldesttele-gram, gav Kardinalstatssekretær Maglione bl. a. Udtryk for den hel-lige Faders varme Glæde over de schweiziske Katolikkers Trofast-hed samt over, at de nære og faste Baand, der eksisterer mellem Schweiz og den hellige Stol, til Stadighed knyttes fastere og fa-stere.

Den apostoliske Delegat i *Guate-mala* har overfor Republikkens Præsident givet Udtryk for den hellige Faders Deltagelse i Anled-ning af det sidste frygtelige Jord-skælv, der har hjemsøgt Landet.

Førstemesse i katolske Egne

„Primits“ i Grödnertal

4 Fortroppen i den festlige „Primits“proccession dannes af Musikkorpsen i deres gamle Festdragter og med de høje Faner.

I de sidste Aar har vi herhjemme hvert Aar haft den store Glæde og Oplevelse at kunne byde en nyvied Præst velkommen hjem. I hans Hjemstavnskirke har han fejret sit første højtidelige Messeoffer, og overalt er der efter Evne stræbt efter at gøre denne sjældne Begivenhed saa festlig og højtidelig som vel mulig.

Billederne paa disse Sider viser os, hvorledes man i katolske Egne fejrer en nyvied Præst i Storbysene saavel som i de mindste Landsbyer i alsides Egne sker det under Udførelse af den størst mulige Pomp og Pragt.

Det er i Alperne, i Set. Christina i Grödnertal En af Landsbyens „egne“ skal for første Gang træde frem for Herrens Altar. Alt, hvad der kan gaa, er paa Benene, alle skal være med til at fejre Højtiden, paa en Gang en Højtidfest og en ægte

4 Den nyviede Præst ledsages til Kirke.

4 De unge Piger paa Vej til Kirke
4 De to Kvinder deltager i Processionen med en i Grödnertal skeeret Trampstrik af Gudsmøder.

katolske Folkfest, hvor Fremhed og Munterhed er fortræffelig. En ubeskrivelig Glæde hviler over alt og alle bliver mener at have Krav paa Delagtighed i Gæden. Hele Landsbyen er smykket, og fra den tid Morgen lyder Klokkernes Jublen. — Indbyggerne i Grödnertal udfolder paa denne »Præstedag« en Hæder og Livfuldhed, akkurat som Børn gør det, naar de skal overbevise »de store«, de voksne, om deres Glæde og Begejstring. Her inde i Alpernes Riemaler og da først og fremmest i Grödnertal, har man nedarvede Skikke holdt sig op til vor Tid, og der er noget andet Sted har Troen dybere Rødder end her: de gamle form- og forvorne Folke-

4 Den hellige Christina - Stedets Skytspatron - bæres i Procession højt over Alles Hoveder

dragter bæres ogsaa til Stadighed her, de har overlevet all det nymodens, — og det takket være disse Naturbørns umiddelbare Fromhed og instinktive Kunstsind; thi Vedligeholdelsen af Folkedragten betyder Respekt og Ærefrygt for det overleverede, en »Holden fast« ved alt, hvad der er ædelt og godt.

Fra sit fødrene Hjem ledsages den nyviede Præst til Kirken, hvor den højtidelige Primitsmesse læses, ledsaget af Korsang og Hornmusik, og efter Messen sætter Processionen sig i Gang, forbi de rundt om i Landsbyen opstillede Altre, de flere Meter høje Faner blafre og de lændlige Musikkorps larmer. Paa kraftige Skuldre bæres de store udskaarne Figurer af Gudsmoder og Helgenerne gennem Landsbyens Gader — den Træskærerkunst, hvori Grödnertal er Mestret og hvor de har ydet deres bedste.

4 Grödnertal er verdensberømt for sin kirkelige og profane Træskærerkunst. De unge Mænd bæres de af dem selv forlæmmede Helgenfigurer.

Fotos:
Universa

Hvad venter man af den katolske Ungdom?

Indendørs Stævne med Hygge og en Rigdom af Taler

Søndag d. 30. August havde en Række Foreninger indbudt til Ungdomsstævne hos Assumptionssøstrene paa Bernstorffsvej: *Spejdere, K. U. K.'er, Kongreganister, A. C.'er*, sammen med *Kvindeforbund, Sygeplejerskeforbund og Pædagogforbund*.

I en stille og gylden Morgentime gled Dannebrog til Tops paa Rygaard, mens Flagsangen lød fra et Par Hundrede unge Struber, Blomsten af dansk katolsk Ungdom, der var strømmet sammen til Stævne, ikke blot fra Hovedstaden, ogsaa fra saa fjerne Byer som Ringsted og Slagelse var der mødt Deltagere frem.

Mens den rød-hvide Dug foldede sig ud, lyttede man til K. U. K.-Formanden *Albert Strøyers* smukke og manende Velkomstord: »Vi er samlede her for i Flok at give Udtryk for vor Vilje til at værne om og udbrede, hvad der engang var hele Danmarks Eje, den katolske Tro. Vi er samlede for som Katolikker at vise den Kærlighed, vi nærer til det Land, som har fostret os, vort kære Fædreland Danmark.«

Viljefaste Apostle

Umiddelbart derefter reciteredes Messen i den skønne Park, og det var Pater *Georg Heggum*

S. J., som holdt Søndagens Prædiken for de unge. I Tilknytning til Diskussionen i Ugebladet om Helgenstatuerne pegede Pater Heggum paa Apostelskikkelserne, der altid i Kunsten var fremstillet, saa de gav en et Indtryk af noget viljefast. Og hvordan gik det til, at Apostlene fra smaa Mennesker blev til store? Ved at de forstod at tage mod Lære. I Søndagens Tekst tales der om, at vi ikke kan tjene to Herrer, og naar der paa Ungdomsstævnet spørges: »Hvad venter man af os —«, saa er Svaret fra Guds Side netop det, at vi ikke maa tjene to Herrer. Vi har Deli i Kristi Præsteværdighed, ikke blot ved at være med til at frembære Messeofret, men ogsaa ved at tjene Gud i vor Bøn og vort Eksempel.

Under Messen faldt de første Regndraaber, og det skønne Sommervejr, som Ugen igennem havde fyldt Stævnets Arrangører med de største Forventninger, var i Løbet af kort Tid druknet i Storm og skyllende Regn. Hvad skulde man have gjort uden Assumptionssøstrenes enestående Gæstfrihed? Nu lukkede de deres smukke nye Stuer op for Stævnets Deltagere, der efterhaanden trods Uvejret naaede op paa ca. 350. Ja, ogsaa Kirkerummet blev stillet til Raadighed for Eftermiddagens Talere,

efter at Sakramentet var fjernet, og det var lige alt det, at Forsamlingen kunde rummes der.

Dagliglivets Lovsang

Saa lød den raske Rytme af »I alle de Riger og Lande«, haa-ret af unge lyse Stemmer — en lidt uvant Melodi at høre paa et saa højtideligt Sted — og de tre indbudte Talere fik Ordet for at give Udtryk for, hvilken Indsats der ventes af dansk katolsk Ungdom for Land og Kirke.

Den første af dem var cand. polit. *Tove Rasmussen*, der begyndte med at sige, at hun var noget bange for de mange Ord, bange for at tale om store Ting som Kirke og Fædreland. Er vi nu ogsaa i Stand til at bruge de Ord, har vi forstaaet, hvad der er bag dem? Tove Rasmussen vilde hellere tage sit Udgangspunkt i Dagliglivet — vi skal se paa vort daglige Arbejde som vort Martyrium. Et Martyrium er nemlig at udføre noget, der er kært og en Pligt. At arbejde er en Gudstjeneste, og dertil kommer alle de smaa Kærlighedsgerninger over for Næsten, de er en Slags Kirkebønner, og alle de venlige Tanker, de er ligesom en Perlerad af Ave Maria'er. Og Tove Rasmussens Raad til sine unge Kammerater var det: pas paa de store abstrakte Begreber! se paa de jævne Ting og løft dem op, saa de sublimeres.

Vi vil et Maksimum!

Derefter fulgte en ildnende Appel fra Pater *L. Brunicardi C.S.S.R.*, der mindede de unge om

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Gerlach & Søn's Efft.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

det dobbelte Baand, der bandt dem sammen: det danske Blod og Kristi Blod. Det forpligter, og enhver Daad for Kirken bringer ogsaa Velsignelse for Land og Folk; den Storhedstid, der engang var Danmarks, var netop en Frugt og Gave fra den katolske Kirke, der vidner om det danske Folks Fromhed i Midaldalderen. Kirkebudene er det Minimum, der kræves af os, men de unge tænker: vi vil et Maksimum. Derfor opfordrede Pater Brunicardi Ungdommen til at slutte sig sammen i Grupper og Kredse for at studere deres Tro og kæmpe for Kirken.

Ikke stikke Hovedet i Busken!

Den sidste i Rækken var Kap-tajn E. Wissum, hvis udmærkede Tale maaske var lidt længere, end den burde have været. Kap-tajnen opfordrede de unge til at vedkende sig deres Ansvar; hvor man træffer paa Mangler, skal man ikke stikke Hovedet i Busken, men lære af Fejlene, samle en Sum af Erfaringer og raade Bod paa det forkerte. Den Position, Kirken i Dag har i Danmark, er først naaet efter mange Aars Ensomhed og Fattigdom. Ogsaa for Land og Folk skal der arbejdes; men den Fædrelandskærlighed, som avler Had, har ikke Rod i det rette Fædrelandssind.

*

Men uden for St. Terese Kirke styrtede Regnen stadig ned, saa Stævneprogrammet maatte indskrænkes til, hvad der kunde arrangeres indendørs. Foreløbig holdtes der Kaffe- eller Spisepause i Børnehavens Lokaler, og Passiaren gik livligt omkring Bordene, paa Trapper og Gange; inde hos en af Rygaards Pensionærer samledes en Flok af A. C.'s unge og drøftede fælles Minder fra Langø. Kort sagt, Stemningen var fin over det hele, og vi hyggede os alle.

En Kavalkade af unge

Og saa skulde vi til at snakke alvorligt igen, og det paa K. U. K.s egen udmærkede Maade. En

lang Kavalkade af unge fra de forskellige Grupper og Foreninger stod frem paa Trappen foran Alteret og fortalte os hver især, hvad de vilde gøre og opfordre deres Kammerater til at gøre for Land og Kirke. Her er en Buket af de bedste Ting:

Dannebrog er et Udtryk for, hvad danske Katolikker vil være.

Vi skal tage vort Arbejde som et Kald.

Det er os, der skal skabe Atmosfæren, ikke Atmosfæren, der skal skabe os.

Være tro i de smaa Ting.

Lære at respektere hinanden.

Hjælpe de sure Kammerater.

Tag dit Standpunkt som Katolik og forsvar det.

Kom ikke blot til Pøsegilder, men ogsaa til Studiekredsene.

Bliv Samarit!

Vi skal finde et politisk Standpunkt, der stemmer med vor Tro.

Kæmp for alt, hvad du har kært.

Behersk dig selv og dine Evner.

Hvad vi har gjort for vor Kirke, har vi ogsaa gjort for vort Land.

Kryb ikke ned i dit eget private Beskyttelsesrum.

En stor Del af Landets unge er gudløse, dem skal vi føre til Kirken.

Lejrbaalet, Konkurrencerne og de forskellige Lege maatte gemmes til en anden Gang, og man sluttede Stævnet straks efter de unges Taler. Efter at Sognepræsten ved St. Tereses Kirke, Pater Steph. Wevers havde overbragt en Hilsen fra Biskoppen, der ikke havde kunnet komme til Stede, blev Sakramentet baaret tilbage i Kirken, og Velsignelsen lyst over de tætte Rader af knælende unge, de mange gode Viljer, som vil holde sammen og holde fast ved Kirken.

*

Skal vi trække et enkelt Ord frem, nu bagefter, og sætte en tyk Streg under det: *pas paa de store abstrakte Ord!* — og føje til: find ned til de konkrete Ting i Hverdagen, som realiserer disse Ord, ikke noget i al Almindelighed, men denne bestemte lille Gerning, dette Stykke Arbejde, som skal gøres paa det og det Sted. Ved de unge, i hvilken Grad f. Eks. Højskolen savner Hjælp til alle de smaa tekniske Ting, hvis trofaste Udførelse betyder saa meget i dens Arbejde? Der ligger fuldt af Opgaver overalt, og lad os ikke glemme, at det ikke er nok at sige Ja, naar vi kaldes til Vingaarden — vi maa ogsaa gøre Arbejdet.

E. N.

Breve fra Læserne

Mere om Bøger og Statuer

Hr. Redaktør! Tak for Deres elskværdige Bemærkninger. Hvad Bogproduktion i Danmark angaar, tilkommer det naturligvis ikke mig at sige noget, men jeg kan udtrykke et Haab om, at selv om visse udenlandske Bøger altid maa oversættes (for vi har ikke Raad til at være uvidende om den bedste katolske Litteratur nogetsteds fra), vil forhaabentlig flere og flere første Klasses katolske Bøger blive skrevet paa Dansk af Danskere og siden oversat til Fransk, Engelsk,

Tysk o. s. v. Hvad de Katolikker angaar, der allerede kan skrive danske Bøger for Danskere (f. Eks. paa hver sin Maade Johannes Jørgensen og Pastor Schindler), maa det ønskes, at de udgiver dem dér, hvor de opnaar det største Salg og det rimeligste Honorar. Ud over disse Ting, som Pastor Schindler kalder »Litteratur«, maa der nødvendigvis findes »Hæfter« af forskellig Art. Hvorfor? Fordi en Katolik, der betragter sit Land, vil opdage, at alle Slags Mennesker (Katolikker og andre) har Brug

Fortælltes Side 589

Liturgisk Kalender

- Sept.
13. S. 16. Søndag e. Pinse (710); (grøn) 2. Bøn: Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Bøn: Efter frit Valg, 4. Bøn: Om tørt Vejr ([125]).
14. M. Korsets Ophøjelse (1074); (rød) 2. Om tørt Vejr ([125]).
15. Ti. Jomfru Marias syv Smerter (hvid) (1077); 2. (kun i st. Mes-ser): St. Nicomedes.
16. O. Tamperdag (717); 2. St. (violet) Cornelius og St. Cyprian ([24]), 3. St. Euphemia, St. Lucia og St. Geminianus (1078), 4. Om tørt Vejr ([125]). — Eller:
- (rød) St. Cornelius og St. Cyprian (1078); 2. Tamperdagen (717), 3. St. Euphemia, St. Lucia og St. Geminianus (1078), 4. Om tørt Vejr; sidste Evangelium: Tamperdagen (720).
17. T. St. Frans af Assisis Saarmærker (1079); 2. Om tørt Vejr.
18. F. Tamperdag (722); 2. St. Josef af Cupertino (1080), 3. Om tørt Vejr. — Eller:
- (hvid) St. Josef af Cupertino (1080); 2. Tamperdagen (723), 3. Om tørt Vejr; sidste Evang.: Tamperdagen (307).
19. L. Tamperdag (725); 2. St. Januarius og Lidelsesfæller ([31]), 3. Vigilien ([2]), 4. Om tørt Vejr; sidste Evang.: Vigilien (1082). — Eller:
- (violet) Vigilien til St. Matthæus's Fest ([1]); 2. St. Januarius og L. ([31]), 3. Tamperdagen (725), 4. Om tørt Vejr; sidste Evang.: Tamperdagen (732). — Eller:
- (rød) St. Januarius og Lidelsesfæller ([30]); 2. Tamperdagen (725), 3. Vigilien

Fortsættes nederst næste Spalte

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annoncefdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Det kristne Fællesskab

Stephan Wevers: »Vort Liv i Kristus Jesus« (Pauluskredsen)

Tanken om Kristi mystiske Legeme inspirerer meget af det bedste i vort kristne Slægtled. Individualismen med Liberalisme og Rationalisme er i de senere Aar afløst af sin Modsætning, Kollektivismen med autoritære Statssamfund og Ensretning. Det er intet Under, at de Kristne besinder sig paa, hvorledes sand personlig Frihed lader sig forene med Fællesskab. De finder Tanken om Kirken som Kristi Legeme, men hvis ikke de forstaa dette paulinske Udtryk i hele dets Fylde, risikerer det kun at blive et Slagord for dem uden virkelig Betydning for deres Kristenliv. Pastor Wevers har i denne Pjece, som han selv har oversat fra Hollandsk, rakt en hjælpende Haand til enhver Katolik, der vil forstaa vort fælles Liv under vort Hoved, som er Kristus. Det sker ikke i Form af systematisk Teologi, men i en fængslende Indføring i St. Paulus' Tankeverden. Dramatisk aabner den lille Bog sin Fremstilling med Skildringen af Saulus' Omvendelse. Efter Damascus aabner et nyt Liv sig for ham, og Hovedtemaet i Bogen er Verdensapostlens mangfoldige Udtryk for dette nye Liv og for Samfundet mellem de nyskabte Mennesker. Den lille Bog bliver derved samtidig en nyttig Ledetraad i paulinsk Begrebsverden og vil saaledes kun-

([2]); sidste Evang.: Tamperdagen (732).

20. S. 17. Søndag e. Pinse (714). (grøn)

NB. Paa Grund af de særlige Forhold har Hs. Excellence Biskoppen dispenseret for den sædvanlige Faste- og Abstinenspligt paa Tamperdagene; dog er Fredag — som alle Aarets Fredage — stadig Abstinensdag. (Jfr. „Fastebestemmelser for Aaret 1942“, Katolsk Ugeblad Nr. 7).

ne hjælpe til større Forstaaelse af vanskelige Steder i Søndagens Epistler. Det hele er skrevet med den Veloplagthed og sikre Forstaaelse for, hvordan Tingene skal forklares for Menigmand, som saa tit har været til Glæde for dette Blads Læsere.

H. H.

Forfatter i Morgensko

Peter Schindler: »Robert Hugh Benson« (Pauluskredsen).

Paa kun et halvt Hundrede Sider er det lykkedes Pastor Schindler at give en detaljeret Fremstilling af den engelske Forfatters Levnedsløb, en nuanceret psykologisk Skildring af den ofte sære Konvertit og en kortere Vurdering af næsten enhver af hans Bøger. Selv om den lille Bog er skrevet paa Bestilling, føles den som Udtryk for en forud modnet Dom om det foreliggende Forfatterskab. Den giver Indtryk af, at Pastor Schindler har følt sig meget nært knyttet til R. H. B., men er kommet ham paa Afstand, og nu mest føler Tilknytning til Englænderen, hvor dennes Problemer var de samme, som er den danske Forfatters. Deraf f. Eks. en stærk Understregning af den kulturelle Niveauforskul mellem R. H. B. og Flertallet af det samtidige katolske Præsteskab — uden at det rigtigt lykkes Forfatteren at bibringe Læserne Indtrykket af R. H. B.'s ekeptionelle Kulturhøjde.

Pastor S. har set sin Opgave som en litteraturhistorisk, ikke en »opbyggelig«. For dem, der ikke er vant til Litteraturhistoriens lidet nænsomme Fremfærd overfor Forfatterens egen Person, vil det nok kunne være lidt af et Chok at blive forestillet for R. H. B. paa denne Maade. De maa hellere nøjes med hans Bøger og danne sig deres eget uhistoriske Billede af disses Forfatter. Privatmennesket Benson var paa adskillige Maader en Skrue, barnagtig og uligevægtig — og det var formentlig den mest nærliggende Grund til de smaa Konflikter, som Pastor S. giver den ovenfor nævnte Forklaring paa. Men kan man taale at se en af sine Yndlingsforfattere »i Morgensko«, er det et livagtigt Portræt, som her er tegnet.

G. L.

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. • Bedste Referencer.

Prinsesse Aages Basar

Tidspunktet — den 8. November — for Afholdelsen af Basaren til Fordel for katolske Søstres Menighedsarbejde nærmer sig. Siden Forsommeren, da Basarens Afholdelse blev besluttet, har Søstre været beskæftiget med at lave Ting til Boderne. Det samme har ogsaa mange af de Damer, der har tilsagt deres

Hjælp, og Gaverne kommer rask ind. Der er dog ingen Fare for, at der kommer for mange, der til bliver Tilstrømningen til Basaren sikkert for stor, og Hendes Højhed Prinsesse Aage, der som bekendt har paataget sig Hvervet som Protektrice, har derfor glædet sig meget ogsaa over Gaver, der er kommet fra Provinsen. Alle saadanne Tilkendegivelser bliver modtaget med stor Taknemlighed. Skulde disse Linier inspirere flere ogsaa udenfor København til at bidrage til Basaren med Ting til Boder eller Tombola, vil det vække stor Glæde.

Sankt Joseph Søstrene, Østerbrogade 7 D, København, har velvilligst lovet at opbevare indtil Basardagen eventuelle Gaver, der derfor bedes sendt direkte til denne Adresse (med Afsender-Angivelse og mærket: Gave til Basaren den 8. November). Ledsagende Breve bedes derimod sendt til Prinsesse Aage, som gerne vil have Lov at takke hver enkelt, der betænker Basaren. Prinsessens Adresse er: Det gamle Palæ, Amaliegade, København. T. M.

ner for Læger, medicinske Studenter, Sygeplejersker og for dem, som især tager sig af Patienter, der lider af Sindssyge, mentale Defekter eller er Psykopater«. Maaske der kun var blevet solgt 5 Eksemplarer, men disse 5 var maaske ellers ikke blevet solgt, og Bogen var ikke blevet kendt. Det er rigtigt nok at stole paa Forsynet, men naar der startes et Forretningsforetagende som et Forlag er, saa ønsker Forsynet, at vi skal bære os forretningsmæssigt ad; har vi svedt haardt i vore personlige Anstregelser, vil Forsynet supplere disse — om nødvendigt paa mirakuløs Maade.

Et Par Linier om det trættende Emne: katolsk Kunst. Jeg tror ikke, at Kirkerne i det afskyelige 19. Aarhundrede blev udsmykket efter »folkelig« Smag, men derimod med de Ting, som ganske uandelige Forretningsfolk fandt, at de kunde lave billigst og sælge lettest. (Skuespillere og Sangkomponister og Fotografer paatvinger altid et ukultiveret og dovent Publikum, hvad de selv foretrækker). Hvis de overhovedet raadspurgte Publikums Smag, saa var det den daarlige, de raadspurgte, og de gør det stadigvæk — se, hvordan Statuerne af hin stride Egekæmpe Don Bosco bliver glattede og plejede, indtil han ligner en elskværdig Handelsrejsende... Jeg beklager, at Statuerne af St. Aloysius ikke ligner ham — men da vi kun ved lidt om, hvordan han virkelig saa ud, er det maaske uundgaaeligt. Jeg mener derimod, at de nyere Statuer, der blev lavet af ham, var — jeg vil ikke sige daarlig Kunst, for de havde intet som helst med Kunst at skaffe — men de var daarlig Religion: de lærte Drengene og unge Mænd at lade være med at holde af Helgenen (det samme gjorde den Slags Biografier, som Paven hentydede til). Yderst sjældne maa de Mennesker være, der

BREVE FRA LÆSERNE *fortsat fra Side 587*

for Læsning, som passer for dem. Dette vil ogsaa sige de ganske billige Pjecer, som Pastor Vick ønsker. Skønt nogle har sagt mig, at de ikke er nødvendige — saa højt staar den almindelige Dannelse i Danmark — har andre sagt, at de er endogsaa særdeles nødvendige. En, der meget kraftigt benægtede deres Ønskelighed, har nu fortalt mig, hvor glad han er for et Manuskript af Pastor Vick, han har set. Saadanne Pjecer er altid læselige, selv for de højt kultiverede, naar blot de er skrevet enkelt og oprigtigt — Slang er aldrig nødvendig saa lidt som falsk »Bonhomie«.

Hvis jeg maa fremsætte et Indtryk, saa er det vore »Sælgeren-

ner«, den faste Beslutning at ville sælge og Kunsten at gøre det, som her i Landet er mindre udviklet end de burde være. Jeg vover et Eksempel: Der var for nylig et Møde for Læger og Sygeplejersker. Jeg synes, at den for kort Tid siden udgivne Bønnebog burde have været udstillet der med en lille Plakat: »Indeholder specielle Bøn-

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelapil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

ligesom de, modige Hr. Redaktør, tvinger sig til at finde en Vision af Ydmyghed og Kyskhed i Statuer, der ikke fremstiller andet end en hermafroditisk Yngling af slappeste Slags, som trænger til kraftig Gymnastik, gode Marchture og rimeligvis ogsaa Skjoldbruskkirtel-Indsprøjtninger. (Jeg nævner blot i Forbifarten, at det offentliggjorte Billede var det, jeg sagde, at jeg ikke vilde vælge til Andagtsbrug; det andet findes i en belgisk Kirke, og det er det, hvori Hr. Locher — meget skarpsynet — opdager noget af en »Rød Indianer«).

Angaaende den Bemærkning, som De synes kun er noget Vaas, har jeg desværre citeret den ordret fra, hvad jeg har hørt i Danmark, og det svarer til, hvad jeg ofte har hørt i England og Frankrig. »Hvis disse Lærere kan finde sig i saa lavtstaaende Kunst af religiøs Art — der burde være den højeste Kunst — og hvis de endogsaa kan holde af den (for de vælger den selv), hvor kan vi saa vente, at de skal kunne give en første Klasses Undervisning paa andre Omraader?« Jeg kan ikke se, hvorfor vi lige fra Begyndelsen af skal give dannede Mennesker et Chok og med Vilje gøre det svære for dem at mene, at vi vil kunne præstere virkelig første Klasses Kultur. Argumentet er gyldigt.

C. C. Martindale S. J.

Svar til Pater Martindale

1. *Oversættelser.* Vi vil alle gerne have danske Katolikker til at skrive gode Bøger. Men vi maa ikke vente mere end rimeligt er. Jeg slaar op i et tilfældigt Katalog fra Sheed and Ward (de højt anskrevne engelske Forlæggere); Halvdelen af deres Bøger i en Sæson er Oversættelser. Og saa er der dog (alene i Storbritannien) 100 engelske Katolikker for hver enkelt dansk Katolik, formodentlig ogsaa 100 Gange saa mange skrivende Folk — samt et Verdenssprog Publikum i alle Kontinenter.

2. *Forfatter og Forlag.* Ingen mener, at katolske Forfattere kun bør udkomme paa katolske Forlag. Men Spørgsmaalet er desværre ikke, hvor Forfatterne faar størst Honorar, men derimod hvor de slipper med at skulle indbetale den mind-

ste *Garantisum*. I mange Tilfælde er det katolske Forlag et Manuscripts eneste Chance. Hvis ikke en Forfatter som Pastor Schindler havde sin Præstegage at leve af, var hans katolske Forfatterskab en fysisk Umulighed.

3. *Pastor Vicks Pjecer.* Pastor V. efterlyser billige Pjecer i Lighed med dem fra »Catholic Truth Society«. Pauluskredsen har udgivet adskillige saadanne (flere var Oversættelser af C. T. S.-Pjecer). Men Prisen var nødvendigvis større end 2 Pence, for de udkom i 1000 Eks., hvor Englænderne solgte 20—30 Tusind. Pastor V.'s Problem er den næsten gratis Pjece — lad os sige 2 Ark for 25 Øre — det vil med andre Ord sige: Pjecer, der sælges i 3—4000 Eksemplarer. Dette vil igen sige en effektiv Salgsorganisation, som Pater M. efterlyser. Vejen er sikkert den, at interesserede Enkeltpersoner hver køber en Snes Hæfter til skønsom Fordeling blandt Venner og Bekendte.

4. *Kunst og Folkelighed.* Ingen vil forsvare daarlig Kunst, og til Stadighed bliver saadan Kunst erstattet med bedre, naar der er Raad til det — og hvis ikke det gamle trods sine Mangler har opnaaet stor folkelig Yndest. I saa Fald kan det let blive »daarlig Religion« at sætte de kunstneriske Hensyn højt. — Naar den angrebne Type Aloysius-Statuer faktisk har nydt en vis Yndest, er det sikkert rigeligt apriorisk, hvis man vil dekretere, at det skyldes de frommes Vold mod deres bedre Vidende, som aldeles ikke syntes om Statuerne. Min egen Erfaring er maaske ikke omfattende nok, men jeg har faaet Indtrykket af, at Andagten til St. Aloysius var større for en Menneskealder siden end nu. Aarsagerne kan være mange — og jeg tør ikke udelukke den, at den stærke Fremhævelse af Helgenens ekceptionelle Milieu og Milieuvanskeligheder nok har gjort ham yderst interessant, men samtidig har forøget hans Afstand fra næsten alle andre unge Mænd.

5. *Skolen og Lærernes private Smag.* Hvis det anførte Argument var gyldigt, hvor var der saa frit Spillerum for Kværlanter! Saa kunde en Lærer risikere Afskedigelse, hvis han til en bar Plet paa

Dagligstuevæggen havde købt et Snelandskab hos en Rammehandler — eller tilladt sin Kone at bære en hasarderet Hat. Præsterne vilde heller ikke faa det lettere: hvilke »gyldige« Slutninger kunde der ikke drages om Værdien af den Tro, de prædiker, ud fra det første Indtryk af deres Stue og deres Garderobe. Alt muligt kan blive Anstødssten for visse Kategorier af Mennesker. Vi gaar naturligvis for Troens Skyld lange Veje for at fjerne Stenene. (Jeg husker en meget ensom Provinspræst, som en sjælden Gang fik sig det uskyldigste Spil Kort med nogle Venner. Men en Dag forstod han, at Provinsbyens Syn paa Kortene var til Skade for hans Apostolat. Med et Suk opgav han Spillet og lagde Kähler i Stedet, formodentlig for nedrullede Gardiner). Men selv om vi for den katolske Tros Skyld pilde alle de Billeder ned af Væggen, som vi holdt af, skønt de var billige og ikke Kunstværker, maa der dog være Maade med, hvad man forlanger af os. Kværlanterne skal maaske have deres Vilje, men forlang ikke, at vi ogsaa skal give dem Ret!

H. D. T. K.

Tilslutning til Feriegaarden

»Næste Aar skal jeg have en rigtig Hvileferie«, saaledes tænkte jeg, da jeg efter at have tilbragt Ferien med at cykle ca. 500 km og efter at have overnattet paa 9 forskellige mere eller mindre gode Vandrerhjem var paa Vej hjem. Men hvor skulde det være? Naar det er temmelig begrænset, hvad man har Raad til at ofre paa Sommerferien, er der ikke saa meget at vælge imellem.

Spørgsmaalet var ubesvaret, indtil jeg i sidste Nr. af Ugebladet læste Artiklen om en katolsk Feriegaard. Her var jo lige netop det, jeg havde Brug for. Et Feriested i en naturskøn Egn, hvor Ferien kunde tilbringes sammen med Trosfæller. Og sidst men ikke mindst et Feriested, som vilde passe for min Pengepung.

Jeg har sikkert ikke været ene om at tænke saadan, og forhaabentlig lykkes det at skabe saa stor Interesse for Sagen, at den katolske Feriegaard er en Kendsgerning til næste Sommer.

Hvad der i særlig Grad tiltalte mig, var Planen om, at vi alle skal være med til at skaffe den fornødne Kapital. Jeg har lige læst en Artikel om et nyaabnet Feriehjem — oprettet af en politisk Organisation for Partiets unge. Til dette Hjem havde tilsluttede Foreninger ydet Støtte dels i Form af større eller mindre Pengebidrag, dels i Form af Gaver til Hjemmets Indretning: Møbler, Billeder, Køkken-sager og Service.

Hvad andre kan, bør vi ogsaa kunne gøre. Vor Offervilje skulde ikke gerne være ringere end den, man ofte er Vidne til fra anden Side. Var det ikke en Idé, om vore forskellige Foreninger — baade for yngre og ældre — købte nogle Aktier i den katolske Feriegaard? Prøv at forelægge Medlemmerne det ved næste Møde! Paa denne Maade kunde Foreningerne bidrage til, at det blev muligt for deres mindrebemidlede Medlemmer at holde Ferie i katolske Omgivelser; og at det vil kunne faa stor Betydning for mange Mennesker, som ellers kun har ringe Lejlighed til at være sammen med Trosfæller, er der vel ingen Tvivl om. Lad os derfor faa Gang i Aktietegningen, saaledes at vi næste Sommer kan mødes paa den katolske Feriegaard.

Edith Petersen.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 12. September Kl. 20 pr. i »Den røde Sal«, Stenosgade 4, Tale af Pater J. Samuelsen S. J. Fælles Kaffebord, Lotte Fobian synger muntre Viser. Morsom Film. Fællessange. Praktisk Arrangement: Gruppe I. — Afregning for Sct. Knuds Gilder finder Sted før Mødet. — Søndag d. 13. September Cykletur til Høsterkøb og Sjælsø. Start fra Stenosgade Kl. 9,45, fra Vibenshus Runddel Kl. 10. Hjemkomst ca. Kl. 18. Medbring Madpakke og Vandresangbog. Turleder Jørgen Barfred Petersen. — Lørdag d. 19. September Kl. 20 pr.: Studiekredsmøde. Kirkens Expansionsstrøg. Ap. G. 1—3. Indledere: Lotte Lassen Landorph og Poul Sarrild.

Amager.

Lørdag d. 12. September første Kredsmøde. I denne Sæson skal Sakramenterne behandles, og vi indleder saaledes med Daaben. Indle-

der bliver Connie Bjerg og Knud Nielsen. De 2 Min.: Vera Skriver og Bjørn Elling, og Hr. L. Campolin vil komme og indøve nogle Sange med os. Gruppe 3 forestaar det praktiske Arrangement.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde holdt vi Generalforsamling. Knud Hutters blev valgt til Dirigent, hvilket Hverv han paa Grund af mangeaarig Erfaring udførte udmærket. Forelæggelse af Regnskabet blev udsat, da man ikke kunde komme i Forbindelse med den gamle Kassererske, som er Sygeplejeelev. Dernæst blev der vedtaget en Bestyrelsesændring: i Stedet for 8 Bestyrelsesmedlemmer skal der kun være 4, nemlig Kai Weber, Formand; Birger Hutters, Næstformand; Jytte Jørgensen, Kassererske og kvindelid Leder; Erik A. Guldager, Sekretær. Som Revisorer blev valgt Povl Guldager og Alex Madsen.

Desuden blev vedtaget, at vi foreløbig kun skulde have een Indleder og een til de to Minutter hver Gang. Ligeledes skal Kredsmøderne holdes samlet for unge Piger og Mænd.

Under Eventuelt fremførte Næstformanden (da Formanden var syg), vort Mødeprogram for Tiden fra 1. September til 1. Januar. Der bliver 5 Foredragsmøder, hvortil Emnerne senere vil blive bestemt, og 4 Kredsmøder, hvor Emnet er »Pavestolen og Arbejderspørgsmaal« (efter Rundskrivelserne Rerum novarum og Quadragesimo anno, som kan købes i Sankt Ansgars Forlag).

Desuden vil der hveranden Tirsdag, altsaa de Tirsdage, hvor der ikke er Møde, være Klubaftener med Adgang til Diskussioner og Spil af forskellig Art. Den første Klubaften er Tirsdag d. 7. Sept.

Efter Generalforsamlingen forevistes der to pragtfulde Films, Negerliv i Nigeria og Pavefilmen Pius XII's Kroning.

Tirsdag d. 15. Sept. Kredsmøde. Indleder: Kai Weber. Husk at Kontingentet skal betales nu. Saa vidt muligt bør alle ogsaa købe Rundskrivelserne. De menige Medlemmer maa ogsaa gøre deres for, at der møder saa mange som muligt. Sidste Gang var der mødt alt for faa i Forhold til Mødets Vigtighed.

Tirsdag d. 22. Sept. Klubaften (Aabent Hus).

Lyngby.

Lørdag den 12. September indleder K. U. K. Sæsonen. Kl. 20 pr. starter vi med en festlig Aften i »Det gl. Børnely« ved Sct. Knud Lavards Kapel.

Program: Kl. 20: Formanden byder velkommen. Fællessang: »Danmarks Ungdom skulderbred« Nr. 148 (husk Sangbogen). Indled-

ningstale af Erik Mohn. Kl. 20,30: Tale af Hr. Civilingeniør H. Holbek. Kl. 21: Kaffebord med Brød à 60 Øre, Sodavand à 25 Øre (2 Minutter af Mary Svendsen, 2 Minutter af Paul Müller, Forskellige Meddelelser). Kl. 21,30: Frikvarter Vi leger sammen. Forskellig Underholdning saasom: Skydebane (3 Skud à 10 Øre, hver Plet Gevinst), Fiskedam (25 Øre. Gevinst hver Gang), Kuglespil, Ringspil m. m. Kl. 22,50: Afslutning. Fællessang: »Kongernes Konge«.

Bestyrelsen.

Sct. Knud Lavards Basar den 5. - 6. September

Ved Lodtrækningen Søndag Aften blev følgende Numre udtrukne:

Det store Lotteri (gule Sedler): 206, 260, 391, 493, 646, 706, 720, 744, 805, 836, 1134, 1154, 1256, 1266, 1375, 1444, 1550, 1571, 1601, 1668, 1733, 1751, 1903, 1983, 2018, 2128, 2160, 2179, 2188, 2312.

Dukke »Grethe«: Nr. 18. *Dukke »Hans«:* Nr. 15. *Kaffedug med 6 Servietter:* Nr. 27. *Kaffedug:* Nr. 94. *Halssmykke:* Nr. 80. *Sofapude:* Nr. 13. *Spegepølse:* Nr. 22. *Graa Kanin:* Nr. 12.

Gevinsterne bedes afhentet inden Udgangen af September Maaned hos Portneren, Stenosgade 4, København. — Lodsedlen er eneste Legitimation.

Vi skal i næste Nr. af Ugebladet nærmere berette om Basaren og dens smukke Resultat.

St. Mariæ Sogn

Fredag d. 18. Sept. 1942 Kl. 20 Ungdomsmøde (Arbejds møde). Aftenens Emne er: »Guds Eksistens«. Indleder er Niels Frederiksen. Enhver bedes forberede sig og evt. fremsætte sine Meninger og Synspunkter paa Mødet. Derefter *Pakkeauktion*. Hver Mødedeltager bedes medbringe en Pakke til Værdi mindst 25 Øre. Den, der ikke gør det, maa betale 10 Øre i Bøde. Der holdes Auktion over de medbragte Pakker. — Fredag d. 25. Sept.: Aabent Hus.

Har De bestilt
den nye Benson-Roman

I Dronningens Navn

Reformationsroman i to Bind,
500 Sider.

Kr. 6 i Subskription

hos Pauluskredsen indtil 20.
September — derefter Boglade-
pris

Kr. 12,75

Ring til *Bella 1700* eller skriv
til *Pauluskredsen*, Frederiks-
sundsvej 225, Brh.

NB.: Pauluskredsens Subskri-
benter behøver kun at bestille
ekstra Eksemplarer.

Natlig Tilbedelse i Sakramentskirken

I Anledning af Sakramentskir-
kens 25 Aars Jubilæum holdes et
Triduum i Forbindelse med Kirke-
vielsesfesten Søndag den 27. Sep-
tember. Der er Andagter Fredag d.
25. og Lørdag d. 26. September *Kl.*
20 og Søndag Aften *Kl.* 19. Under
disse Andagter prædiker Pater *P.*
Nösen S. J.

Sakramentet er udstillet fra Lør-
dag *Kl.* 20 til Søndagens Aftenan-
dagt. Særligt den natlige Tilbedelse
vil stille Krav til Katolikkens Offer-
sind. Men mon ikke mange, baade
fra Sakraments sognet og andre Sog-
ne, vil være glade for at tage Del
i denne »Nattevagte« foran Sakra-
mentet? Forhaabentlig vil mange
tilbyde at tage de vanskelige, smaa
Timer, »*Hundevagten*«.

De, der tidligere har taget Del i
natlig Tilbedelse, ved, at den tyste,
højtidelige Nattetime i særlig Grad
begunstiger Bønnen. Og vi har saa
meget at bede for i disse Tider,
ikke mindst ved Tanken om Vika-
riatets Jubilæum.

Tilbud om Deltagelse med Opgi-
velse af Klokkeslet modtages meget
gerne af Sakramentskirkens Præ-
ster (Pastor Benzon: Nora 3380;
Pastor v. d. Stok: Nora 8927). Med-
delelse kan ogsaa ske paa *Kirkens*
Kontor, Opg. C, Stuen. Der er aa-
bent efter Søndagens Messer (*Kl.* 8
og 10) samt Tirsdag, Torsdag og
Lørdag *Kl.* 19--20.

Køge

Søndag den 13. Sept. *Kl.* 10¼:
Pastor Nölkes sidste Højmesse in-
den Afrejse til Militærtjeneste. Ef-
ter Messen tager Menigheden og
københavnske Venner Afsked med
den afholdte Præst ved en lille
Festlighed paa Hotel »Hafnia«.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 16. Sept. *Kl.* 19½ Møde for
Sognets kvindelige Kongregationer.

St. Mariæ Kirke

Fred. 18. Sept. *Kl.* 20 Ungdoms-
møde.

Sakramentskirken

Mand. 14. Sept. *Kl.* 20 Ungdoms-
møde. Sognepræsten taler om »For-
elskelse, Forlovelse m. m.« Kaffe-
bord. Bill. à 60 Øre paa Kirkens
Kontor.

St. Antoni Kirke

Tirsd. 15. Sept. Ungdomsmøde.
Onsd. 16. Sept. *Kl.* 14 Mødrekursus.
Kl. 20 Knud Lavards Broderskab.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 13. Sept. *Kl.* 8½ Fælles-
kommunion for unge Mænds Kon-
gregation. Mand. 14. Sept. *Kl.* 20
Møde i Røde Sål for samme. Torsd.
17. Sept. *Kl.* 20 Møde for Mænde-
nes Kongr.

Aarhus Opland

Søndag den 13. September:
Odder *Kl.* 10,15 (9,15 Komm.) —
Ulstrup Mark *Kl.* 10.
Søndag den 20. September:
Ebeltoft *Kl.* 9,15 (Villa Pax).

»Vor Glædes Aarsag«

Nu begynder vi igen med friske
Kræfter, og det første Møde finder
Sted Tirsdag d. 15. September
Kl. 19,30 paa Institut Sct. Joseph.
Husk at tage Brød og Sukker
med.

Bonforeningen for Freden

Messen i Bønforeningens Inten-
tion læses Søndag d. 27. Sept. *Kl.*
7 i Immaculatakirken, Strandvej
91. Nye Medlemmer af Bønforenin-
gen kan optages ved Henvendelse
til Grevinde E. Scheel, Ndr. Fri-
havnsvej 26, Tlf. Øbro 9250.

Pædagogforbundet

Torsd. 17. September *Kl.* 20 i
Centralskolens Gymnastiksal Fore-
drag af Pater *Fr. Küpferte S. J.* om
»Katekismen som Lærebog«. Efter
Foredraget fælles Kaffe bord à 75
Øre.

Katolsk Klub

afholder Budgetmøde Tirsdag d.
15. ds. *Kl.* 19,45 paa Ny Rosenborg,
Vestre Boulevard.

Katolsk Lommekalender

Oplysninger til Lommekalende-
rens Tekstsider bedes indsendt til
Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade
18, inden 15. September.

Brugte Møbler

Vort Ungdomslokale i St. Terese
Sogn trænger til at møbleres. Vi
skal bl. a. have et stort Bord, man-
ge Stole, et Skab og Kopper. Da
alt nuomstunder er saa dyrt, og et
nyt Sogn i Forvejen er saa belæs-
tet, tillader vi os at spørge, om der
ikke findes Institutioner eller Pri-
vate, der har et eller andet brugt
Stykke tilovers for os. Alt vil blive
afhentet; man skal blot ringe til
Sognepræsten, *Helrup 4119*.

Dødsfald

R. I. P.

Vor kære Mand, Far, Søn og
Broder

Leopold Scheftner

er pludselig død den 2. Sept.
De efterladte.

Den kære afdøde anbefales til
de troendes Forbøn.

R. I. P.

Vor kære Far, forhenværende
Direktør

Christian Henrichsen

døde 4. Sept. 1942.

Gerda, Ida, Aase.

Husbestyreerinde søges

J. Mesters,
Katolsk Pastorat,
Holbæk.

Enepige

Dygtig ung Pige, kendt med
daglig Madlavning, kan faa en
god Plads i København til 1.
Oktober, eventuelt November.
Kun voksne. Hjælp til Vask.
Løn 70 Kr. Megen Frihed.

Billet mrk. »1502« modtager
Annonceekspeditionen, Kloster-
stræde 23.

Hvorledes bliver en Baby til en Bølle?

Naar man tænker paa en »fæl Bisse«, er det uvilkaarligt Storm P.'ske Figurer, der dukker frem for ens Fantasi. Men hans Bisser er i Grunden altfor festlige. Jeg tænker ikke blot paa, at der bor Kanarifugle »paa Taget«, og at Blomstervaser findes placerede paa de mest utrolige Steder. Selve Manden er en Fryd for Øjet. Der er Festivals over hans Laser, og Næsen lyser med en Teaterlygtes stærke, røde Skær.

Saaledes forstaar Kunsten at forskønne Virkeligheden.

Thi den virkelige Bisse er saa sandelig ikke noget lysteligt Skue. Lad os se ham i al hans Elendighed. Et stakkels Vrag! Og lad os saa tænke paa, at han en Gang var et henrivende lille Barn. Den Næse, der nu er bulnet saa forskrækkeligt ud, var en uskyldig og frejdig lille Opstopper med samme lyse Lød som det øvrige Ansigt.

Hvordan er det dog gaæet til, at han er kommet til at se saadan ud?

Jeg vil ikke prøve paa at lade ham selv give Svaret. (Den Storm P.'ske Humor vilde spille Alvoren for os).

Mange store Livsværdier har dette Menneske mistet. Livet har ruineret ham, fordi han manglede Karakter.

Og saa er han endda maaske en ganske skikkelig Fyr. Kan hænde blot en luddoven Rad, og Miséren bunder i bare Dovenskab og Drikkeri.

Men hvad skal vi saa sige, naar vi sammenligner en Forbryder med sig selv, den Gang han var et lille Barn?

Tænk, om Moderen, der smiler til sit dejlige Barn, en Gang skulde opleve, at dette samme Barn blev en Forbryder?

Tanken er fuld af Gru. Hvis man vilde antyde noget saadant overfor Moderen, vilde hun med et Smil afvæbne en saadan Mulighed. (Og hvem kunde have Hjerte til at gøre en Bemærkning af denne Art overfor hende?)

Men der findes nu en Gang mange Forbrydere i Verden, og allesammen har de været smaa uskyldige Børn.

Dette skrives ikke for at forøge alvorlige Forældres Bekymringer. Men vi ønsker at ruske op i dem, der tager sig Opdragergerningen for let.

Der findes Mødre, der betragter deres Børn som Pyntedukker, som de stolte viser frem, men de glemmer, at Barnet har en udødelig Sjæl, og at det onde saa let kan faa Indpas i denne Sjæl. Forældre, der forkæler deres Børn og aldrig kan nænne at revse dem, kan trænge til at blive mindet om Ansvar. Ogsaa de, der er for strenge imod deres Børn. Det er lige saa galt.

Desværre er det sjældent, at man træffer Forældre, der er gode og dygtige Opdragere. Maaske ligger det i Tiden, at man ikke har Ro og Eftertanke nok til at give Opdragelsen den centrale Plads, der tilkommer den. Der er mange Undskyldninger, f. Eks. at begge Forældre gaar paa Arbejde og er trætte om Aftenen. Men udnytter de enhver Mulighed for at have den gode Indflydelse paa Barnet?

Hvorledes bliver en Baby til en Bølle?

Mange indre og ydre Aarsager kunde opregnes. Her skal vi nøjes med at slaa fast, at en Hovedaarsag vil være den, at Forældrene gaar rundt som blinde og ikke ser, i hvor høj en Grad Barnets Skæbne afhænger af dem.

C. B.

Horisonten rundt

Biskoppen takker

Hans Excellence Biskoppen ønsker igennem Ugebladet at bringe en varm Tak til alle dem, der i Anledning af Det apostoliske Vikariats Jubilæum den 8. September sendte Hilsner og Lykønskninger.

Biskop Müllers Lykønskning

Blandt Hilsnerne til Vikariatets Jubilæum var nedenstaaende Ord fra den svenske Biskop, Hs. Excellence Biskop Johannes Müller:

»Deres Excellence, højærværdigste, ærede Medbroder!

Paa mine egne, mine Præsters og alle svenske Katolikkers Vegne ønsker jeg overfor Deres Højærværdighed og vore katolske Medbrødre i Danmark at fremføre vore varmeste Lykønskninger til 50 Aars Jubilæet for Danmarks Apostoliske Vikariat. I disse 50 Aar har det danske Vikariat med Guds Naade gennem de apostoliske Vikarers og Præsternes utrættelige Indsats, understøttet af ivrige og ofervillige Ordenssøstre og Katolikker, gjort saa store og glædelige Fremskridt, at der er al Anledning til at istemme et taknemligt, højtideligt Magnifikat til Ære for Ham, »som er mægtig og Hans Navn helligt«.

Af hele vort Hjerte tager vi Del i denne vore kære Medbrøders og Søstrenes taknemlige Jubelglæde. Jeg selv vil foran Herrens Alter den 8. September gøre et særligt varmt Memento for Kirken i det kære Danmark.

Sub tutela Matris, Nordens Dronning, og den hellige Knuds Beskyttelse ønsker vi Guds rigeste Velsignelse og en fremgangsrig Fortsættelse ad 50 Aars Vejen. Vi haaber, at den Tid snart maa komme, da vi i varmt Venskab og Sammenhold igen kan række hverandre Haanden over Sundet, for at vi under Kristi hellige Korsbanner, i fælles Arbejde, med »Herrens Glæde, som er vor Styrke« (Esdr.), i Hjertet, og med det gamle nor-

diske Stridsraab: »Frem Kristmænd, Korsmænd, Kongsmænd«, maa marchere frem til Sejr for Kristi og Guds Sag i Verden.

Johannes Erik Müller.

Særtryk af Hyrdebrevet

Biskop Suhrs Hyrdebrev i Anledning af Jubilæet er blevet paahørt med den største Interesse. Ugebladet har gengivet det i dets Helhed, men en Række Sognepræster har henvendt sig til Biskoppen og bedt om, at det i Særtryk maa naa ud til alle, der ikke hørte det og ikke har haft Lejlighed til at læse Ugebladet. Mange Katolikker menes ogsaa gerne at ville bevare Biskoppens Ord i lettilgængelig Form.

Det Apostoliske Vikariats Sekretariat har derfor sat et Særtryk i Arbejde. Sognepræsterne vil kunne bestille det til en Pris af 5 Kr. for 100 Eks. (inclusive Porto), men af Hensyn til Oplagets Fastsættelse maa Bestillingerne være Sekretariatet i Hænde senest Tirsdag d. 22. ds.

Særtrykket er paa tolv Sider i samme Format som det fælles Sogneblad.

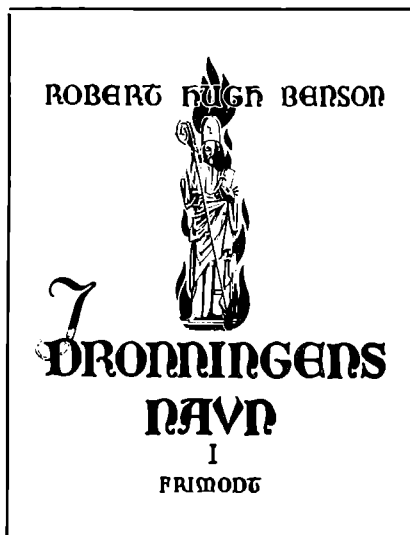
Jubilæumsfest i Randers

Den 29. September 1942 kan den katolske Menighed i Randers fejre sit 75 Aars Jubilæum. I næste Nummer af Ugebladet vil der fremkomme en kortere Artikel om Menighedens Historie, idet man har maattet opgive Tanken om Udsendelsen af et Festskrift.

Jubilæet vil blive fejret ved Afholdelse af en Missionsuge i Tiden fra den 20. September ved Pater Bender fra Aalborg med højtidelig Afslutning Søndag d. 27. med Levitmesse og Fælleskommunion. Om Fredagen vil der blive holdt en højtidelig Requiemsmesse for Menighedens afdøde Sjælesørgere, Medlemmer og Velgørere. Paa selve Jubilæumsdagen, til hvilken Biskoppen har tilsagt sin Nærværelse, vil blive læst Prælatmesse, og om Aftenen arrangeres en Menighedsfest bl. a. med Foredrag om Menighedens Historie og et lille Skuespil.

Af økonomiske Grunde maa Menigheden desværre afstaa fra at udstede Indbydelser, men vil glæde sig ved at se Gæster, Præster og Menighedsmedlemmer fra andre Byer indfinde sig.

I DRONNINGENS NAVN

Som tidligere fortalt udkommer Robert Hugh Bensons bedste Middelalder-Roman sidst i denne Maaned i dansk Oversættelse. Det er den mest spændende og dybest gribende af den fremragende engelske Fortællers Bøger, og Oversættelsen er den sædvanlige pletfrie.

Pauluskredsen leverer (ved Bestilling inden 20. ds.) Bogen for 6 Kr. (to store Bind paa over 500 Sider) og indbunden (i et mørkeblaat Vælskbind med Guldsnit for oven) for 18 Kr. Bogladeprisen bliver henholdsvis 12,75 Kr. og 24,75 Kr.

Det er Aarets katolske Roman!

Konvertitter og gamle Katolikker

Den katolske »Renaissance« i England blev ikke fuldt saa lykkelig, som den burde have været, paa Grund af en vis Mistænksomhed, om ikke en ligefrem Modvilje overfor Konvertitterne hos de gamle katolske Familier og Præster, hvis Tro havde overlevet Reformationen og de anti-katolske Love.

De gamle katolske Familier

Disse gamle Familier havde døjet utroligt meget; de havde mistet store Dele af deres Ejendom og deres Penge; de var blevet udelukket fra enhver Deltagelse i det offentlige Liv, eftersom enhver Forfremmelse indenfor Hæren, Flaaden og den civile Administration saavel som andre Embeder var reserveret for Medlemmer af den anglikanske Kirke. Derfor levede de helt tilhagetrukket fra den almindelige Verden; de havde fastholdt alle deres Vaner og udviklet deres egne Skikke, men følte alligevel meget stærkt som Englændere. Kvinderne var helt beskæftiget med deres Linned, deres Syltetøj, deres Urtemediciner og deres talrige Børn; Mændene holdt Øje med deres Jord, gik paa Jagt og drak formodentlig noget rigeligt. Opdragelsen blev i Hovedsagen varetaget af den lokale Kapellan, der blev respekteret som Præst, men forøvrigt sat paa Plads som en Slags højerestaaende Tyende. De ejede robuste og næsten skrupuløse Dyder; de fastede strengt, ogsaa under Jagten, hvis den faldt paa en Fastedag; deres Morgen- og Aftenbønner var lange og blev læst højt for hele Husstanden; de gik til Kommunion cirka fire Gange om Aaret, men brugte mindst en hel Dag til Forberedelse, om ikke en hel Uge. Sommetider udviklede de overmaade fornemme Dyder og ejede langt mere Kultur af gammeldags Slags end den gennemsnitlige protestantiske Herremand. Deres Liv var

saaledes utroligt snævert og ked-sommeligt, hvor agtværdigt det end var; med den største Mistro betragtede de ethvert Ord og enhver Gestus, der var ny for dem; og det faldt dem ikke ind at drømme om »Englands Omvendelse«.

Konvertitternes Komme

Saa kom Konvertitterne med deres helt anderledes Opdragelse — virkelige Personligheder som Newman, skarpe Metafysikere som W. G. Ward, velinformerede Historikere (tilmed udstyret med formidable Evner for Sarkasme) som Simpson; poetiske og overstrømmende Skribenter som Faber, men ogsaa Mennesker, der paa ingen Maade altid var stabile (en vis Procentdel vendte tilbage til den anglikanske Kirke eller til Agnosticisme); overfladisk optagne af Detaljer ikke blot i Ritualer, men i italienske Andagtsformer; og tilbøjelige til uvenlig og uretfærdig Spot overfor de »gamle Katolikker«, hvis Kirker og Sædvaner de fandt »støvede«, hvis Kunst forekom dem gyserlig, og hvis Iver de ikke kunde finde.

Disse to Grupper maatte lære at forstaa hinanden. De gamle Katolikker var paa den Tid for træge, for stolte og for sky overfor disse aandrige Nyankomne til blot at forsøge dette. Og Konvertitterne følte selv, at de var Nyankomne og var ikke mindre sky af sig — eller de var ofte alt for irriterede eller (som jeg sagde) alt for overfladiske til at kunne faa Øje paa Dyderne, der laa gemt under det uskønne Ydre.

Riversdalerne

I sin Bog »One poor Scruple« gav Mrs. Wilfred Ward en fuldendt Forklaring (gid hun havde gjort det en Generation forinden!) Ingen kunde have været

store Ære værd i deres Dyder end de gamle Katolikker Riversdalerne; ingen var heller utaaleligere for den livlige Madge. Mrs. Wards Beskrivelse af North-Country Familien Riversdale er lige saa kærlig, som den er ubarmhertig; hendes Irettesættelse af den pirrelige, irriterende og irriterede Madge er lige saa blid, som den er ubøjelig. Man ender med — og det er en sjælden Begivenhed! — at forstaa og holde af alle Personerne i denne Bog, hvis Handling jeg gengav i min forrige Artikel (naa, maaske man alligevel ikke ynder Hertugen, men han spiller ikke nogen større Rolle, og jeg glemmer ham).

De uovervindelig uvidende

Denne Roman (som man lige saa godt kunde have ladet være med at læse, hvis man ikke forstod Pointen i den) vakte Opsigt og blev efterfulgt af to andre — »The Light behind« og »Horace Blake«. De indeholdt ogsaa fine Studier — af en agnostisk Statsmand med den ædleste personlige Karakter; han blev ligesom forfulgt af Troen, men blev dog aldrig Katolik. Her havde man det fuldenste Portræt af den højsindede, beskedne, særdeles veloplyste Ikke-Katolik, som ikke bliver Katolik — en særdeles god Lektion for dem, der ikke kunde forestille sig, hvordan det var muligt for saadanne Mennesker at være i god Tro. Jeg husker den vantro Forundring hos franske Katolikker, der var klarhovede og logiske i deres Religion som i alt andet, dengang jeg sagde til dem, at det overvældende Flertal af protestantiske Præster sikkert var i god Tro — saa haabløst vag og »impressionistisk« forekom enhver Form for Protestantisme dem at være — og jeg husker italienske Katolikkens ubekymrede Vane at betragte Protestanter som slet ikke kristne, til Trods for Pius IX's ædle og uhyre forstaaende Udtalelser om den »uovervindelige Uvidenhed«, en Vending, som lyder meget grusommere end den er! (For ofte er det saadan, at jo lær-

dere en Mand er i disse Sager, des mere uvidende er han...)

Den anden Bog indeholdt Billedet af en Forfatter, der havde brugt hele sit Liv til at skrive anti-religiøse og ligefrem umoralske Bøger. Han omvendte sig paa sit Dødsleje, og Ikke-Katolikker er tilbøjelige til at rynke paa Næsen ad alle den Slags Omvendelser og tilskrive dem til en overtroisk Skræk for Helvede.

Baron von Hugel

Jeg har glemt de fleste af Mrs. Wards andre Bøger, men hendes »Out of due time« gjorde mange en anden og større Tjeneste. Den angik Modernist-Skrækken og indeholdt i hvert Fald tre Billeder, som det var svært ikke at opfatte som Portrætter. Mrs. Ward nægtede dog stædigt overfor mig, at hun havde tegnet et eneste af dem som Portræt — ikke engang en østrigsk Baron, som alle og enhver øjeblikkelig antog for at være Baron von Hugel. Friedrich von Hugel var en Mand med meget stor Verdenserfaring, opdraget til Diplomati og velkendt med Hoffer og Hære saavel som med Biblioteker. Han besad en uhyre Lærdom parret med en tysk Tendens til at reducere alle Kendsgerninger til et Mønster, og en rørende Loyalitet overfor de Profesorer, der stimulerede hans Intelligens med deres Lærdom og indsnævrede hans Dømmekraft ved alt for megen Teoretisering. Tysk Lærdom har altid rummet en solid Portion af flittigt opsamlede Fakta og har atter og atter besejret sig selv ved at lade disse blive slavebundet af en eller anden visionær Skematik. Von Hugel udsatte sig vel ikke for at blive en virkelig Modernist, men han udsatte sig for at blive anset for mere modernistisk, end han var, eftersom han i sin udtømmelige Næstekærlighed (og sit Retsind) ønskede at sige det allerbedst mulige om enhver Modstander og altid fæstede sig ved det sande og gode hos ethvert Menneske og ethvert System i Stedet for at fæste sig ved det, der var

forkert eller taabeligt. Det vil ikke sige, at han var bange for oprigtig Kritik af det, der var unfair, og desværre bemærkede han for ofte dette hos de ortodokse, især hos deres selvbestaltede Forkæmpere. Føj hertil hans udtømmelige Sans for puk-agtig Humor (arvet fra hans dristige og fromme »grande dame« af en skotsk Moder) og hans dybe Fromhed og ægte mystiske Religiositet, som gjorde os yngre Mænd til Skamme, naar han kom paa Besøg paa Campion Hall, det jesuitiske Studiehushus i Oxford.

Father Tyrrell

Mrs. Wards Baron blev altsaa identificeret med ham (jeg indrømmer, at det var med Urette, for hun lod sin Baron for en kort Tid bryde med Troen, hvad der vilde have været utænkeligt i von Hügels Tilfælde); og hendes neurotiske unge Præst, som faldt fra, blev identificeret med Pater Tyrrell. Dette var taabeligt, for Tyrrell var hverken ung eller egentlig neurotisk, selv om han var saa alvorligt syg, at det er vanskeligt at tro, at han i sine senere Aar var fuldt ansvarlig. En af Tragedierne i Tyrrells Levnedsløb var hans Paavirkelighed. Denne Hjerne, der til en Begyndelse var saa stærk, kom efterhaanden til at ligge ganske under for den sidst modtagne Indflydelse. Ud fra hvad han skrev kunde man altid slutte sig til, hvilken Bog han sidst havde læst. Jeg tør sige, at dette forklarede det stadigt mere vulgære ved hans Skrifter, for desværre blev hans Fæller stadig mindre kompetente — Mænd som Houtin i Frankrig og Dell i England.

Desværre kunde Mrs. Wards hæftigt anti-modernistiske Monsignore sidestilles med saa mange Gejstlige, der udviklede deres Evner til at vejre Modernister, saa det blev en hel Industri... Alt dette hørte imidlertid til Forskrækkelses-Perioden, som nu heldigvis er forbi. Men hvad Mrs. Wards Bøger gjorde med saa stor Dygtighed var at vise hele hendes vældige katolske og ikke-katolske Publikum,

hvor umaadelig meget mere end en Sekt Kirken er, hvor levende, udenfor Tiden, hverken moderne eller antikveret, men evig — og at aandelige, intellektuelle og moralske Kvaler, Sved og Blod kan være nødvendige for et Menneske for at blive Katolik (jeg kunde endogsaa tilføje: nødvendige for nogle for at vedblive at være Katolikker) — kort sagt, hvilken Heroisme Troen kræver, en Heroisme, som kun er mulig paa Grund af Naadens Hjælp — og hvor forførdelig dybt et Problem ethvert Menneskes psykologiske Udvikling er, hvor umuligt det er at bedømme Sjæle, hvor nødvendig Næstekærligheden er og hvor flygtige alle Teorier.

Dronning Elisabeths Død

Mrs. Wards sidste Roman »Tudor Sunset« handler om Tudor Dynastiets Endeligt — den indeholdt endnu engang den autentiske Historie om Dronning Elisabeths frygtelige Død, da hun saa sin Sjæl »i et tyndt Lys af Flamme« og end ikke vilde rejse sig fra Gulvet for at gaa i Seng, før hun blev lagt i Seng med Magt. Denne Bog udviste meget mere afbalanceret Viden end nogen af Robert Hugh Bensons Romaner, som i stigende Grad blev ødelagt af Hastværk, Over-Spændthed og næsten Hysteri...

Den anden Mrs. Ward

Mrs. Wards Romaner fik ekstra Relief ved Sammenligning med de Romaner, der til Forfatterinde havde Mrs. Humphrey Ward, som var Datter af Skole-reformatoren Thomas Arnold, om hvem »Tom Browns Skoledage« fra Rugbys romantiske Ungdom er blevet skrevet. (Jeg haaber, at det er rigtigt, hvad jeg skriver; som før sagt har jeg ingen Bøger til at kontrollere min Erindring... I hvert Fald var Mr. H. Ward kun Mrs. Humphreys Mand, det kære Væsen...). Denne myndige Dame, som var en Del ældre end Mrs. Wilfred Ward, havde betydelige Evner, der blev fordærvet af

hendes snobbede Beundring for de mindst-prøvede Nyheder i moderne Videnskab og Kritik, og for Aristokratiet. Gid jeg kunde huske, i hvilken Roman det er, at der staar denne Sætning: »De to Hertuginde gik ned ad Platformen til deres Tog...« Hun var besjælet af et oprigtigt, ivrigt Ønske om at redde de »ned-sunkne Klasser« fra de Rædsler, de led under den samvittigheds-løse Industrialisme. Hun blandede sig ubønhørligt mellem Politikere og »Intelligensen« (Jeg er bange for, at de blev træt af hende). Hun foregreb Modernisterne med sin Roman »Robert Elsmere«, hvori en ung Præst hæver sig op over Dogmerne og (jeg haaber stadig, at jeg husker rigtigt) sluttelig gaar til Kommunion i en Arbejders Hytte, hvor han bydes paa Brød og røget Sild... Det er nok svært at faa Dem til at tro, at jeg oprigtigt respekterer Mrs. H. Wards Lidenskab for Frihed og Retfærdighed (som hun identificerede med Emancipering fra politisk, socialt og religiøst »Tyranni«), selv om jeg — som alle nu maa gøre det — er ked af, at hun var et Offer for samtlige sin Tids Illusioner og Klichéer.

Bannisdalerne

Men hvad hun virkelig havde et intimt Kendskab til, var Englands North Country, *undtagen* det katolske dør. Hun følte, hun burde skrive en Roman om Katolikker og skrev ogsaa »Helbeck of Bannisdale«. Helbeck er Overhoved for en meget gammel og meget forarmet katolsk Familie, streng, from, uendelig næstekærlig, en Eneboer paa sit Herresæde. Laura er den fortryllende, livlige Datter af en ateistisk Professor i Naturvidenskab i Cambridge. Faderen dør, og hun maa tage Ophold hos Helbeck og hans Søster, som er i Familie med hende gennem et Ægteskab. Hun ankommer og tilbeder Mindet om sin Fader og alt, hvad han mente, og hader den blotte Tanke om den tyranniske, barbariske, uvidende katolske Kirke. Uundgaaeligt kommer hun og Helbeck til at fatte

Kærlighed for hinanden. Her er en første Konflikt. Men en fjern Slægtning bliver ogsaa forelsket i hende — halvvejs en afstumpet Bonde, halvvejs en forraet Mechaniker, der hader Helbeck med Klassehad, ligesom hans Moder hader ud fra en vild, protestantisk Fanatisme. Laura kan ikke undgaa at se Kontrasten mellem Katolikkens uhyre Værdighed, Hæderlighed og Uselvskhed og saa disse andre. Hun er lige ved, lige ved at konvertere; men nej! de nedarvede Instinkter er for stærke. Hun begaar Selvmord.

Mrs. Ward har svært ved at forklare dette Sammenbrud hos hende, der *skulde* have været saa stærk, naar hun stod overfor det, der formedes at være saa svagt. Sammenbruddet er saa meget des mærkeligere, som hun præsenterer os for en Helbeck, i hvem (efter hendes Me-

ning) en latterlig Tro har frembragt en stor Karakter (skønt hun stadig tager fejl i Psykologien), mens den intellektuelle Emancipation hos Laura *ikke* har frembragt en Karakter, der bevarer Fastheden.

Mrs. Wilfred Wards Riversdales viste sig som det fuldendte Korrektiv til Mrs. H. Wards Bannisdales. Jeg maa have Lov til selv at hævde, at ogsaa jeg kender disse »Dalesmen«. Og da jeg — Gud være lovet — er en Konvertit og kender begge »Slags«, kan man stole paa mig, naar jeg siger, at Mrs. W. havde Ret, og Mrs. H. i bedste Hensigt kun tegnede en Karrikatur. Hendes Helbeck var *tænkelig*, men ikke normal, hvilket min egen lille Dal, som løber ned fra hine taagesvøbte Bjerge til hine graalige Søer, bærer Bevis nok for. C. C. Martindale S. J.

Paverne rækker Haand til alle ærlige Politikere

Højskolens Encyklika-Forelæsninger: Nøglen til en bedre Verden

Encyklika er et Ord, som fylder en Mængde Mennesker med Skræk — det er et Fremmedord, det er langt, og det virker uvedkommende. Men Pave Leo XIII's og Pave Pius XI's to Rundskrivelse om de sociale Spørgsmaal, »Rerum novarum« og »Quadragesimo anno«, vedkommer ikke alene os alle i Dag, men i Dag mere paatrængende end i Gaar, og i Morgen endnu mere, fordi de usentimentalt, verdensklogt og praktisk giver Nøglen til det eneste holdbare Grundlag for en Samfundsordning, som Kaos'et omkring os Dag for Dag gør mere nødvendig.

Derfor har Katolsk Højskole taget dem med i sit Program for dette Efteraars Semester i Form af tre Foredrag af henholdsvis Redaktør H. D. T. *Kjærulff*, Dommerfuldmægtig *Olav Hansen* og Fuldm. *Enoch Hjorth*.

En Lillebæltsbro og en Stat maa tage Hensyn til Naturlovene

— Hvad kan der siges om disse Spørgsmaal udover Almindeligheder? har vi spurgt den sidste, som har valgt at tale om »Den kristne Stat«.

— Det kan vises alle os, som ønsker at leve i et sundere, retfærdigere og lykkeligere Danmark, hvordan de to Hyrdeskrivelser klart og overskueligt trækker Grundlinierne op for en holdbar samfundsmæssig Konstruktion. Skal man bygge f. Eks. en Lillebæltsbro, er det nødvendigt at udføre visse grundlæggende Arbejder i Overensstemmelse med de gældende Naturlove, for at Fundamentet og Pillerne skal kunne paatage sig at bære. Skal man bygge en

Fortsattes Side 603

Luthers Sindslidelse

Overlæge Reiters store Lutherværk

Overlæge Reiters store Værk om »Martin Luthers Omverden, Karakter og Psykose samt disse Faktorerens Betydning for hans Udvikling og hans Lære« (Munksgaards Forlag) er med sine to digre Bind paa tilsammen over 1000 Sider endnu ikke ført til Ende. Den Del af Værket, som formentlig vil have størst Interesse for den religiøse Diskussion, nemlig Drøftelsen af Sammenhængen mellem Psykose og Læreindhold, foreligger endnu ikke, og hvis ikke Dr. Reiters Arbejdsevne var saa helt ud over det almindelige, vilde Overtagelsen af det store Embede ved Kommunehospitalet næmt kunne udskyde Værkets Fuldendelse til en fjern Fremtid, naar han er faldet for Aldersgrænsen. I hvert Fald kan det vare et Stykke Tid, før hele Værket foreligger, og derfor er det næppe værd at vente med en Omtale, selv om enkelte Punkter, man kommer til at berøre, endnu ikke kan støtte sig til Forfatterens fuldstændige Tekst.

Dr. Reiters Hovedopgave (og egentlige faglige Opgave) er en psykiatrisk Diagnose paa 400 Aars Afstand fra Patienten. Dette er Temaet for Bogens vægtfyldigste, midterste Bind. Fra lægelig Side er det da ogsaa gjort gældende, at man kunde nøjes med dette Bind. Men den almindelige Læser vil være taknemlig for, at Forfatterens Interesse for Luther ikke har været indskrænket til Speciallægens Felt. Første Bind giver med stor Udførlighed den historiske, kirkehistoriske samt filosofi- og teologi-historiske Baggrund i nær Tilknytning til Værker af von Pastor, Janssen og Grabmann, og dette kan læses for sig, hvis man savner Interesse for det lægelige Studium af Luthers Sind, mens en Del Faglæger til Gengæld vil overspringe denne Indledning. I tredje Bind

agter Dr. R. som nævnt at efterspore, hvilken Betydning Luthers Sygdom har haft for Uddannelsen af den lutherske Lære, ligesom han i det hele taget vil komme ind paa Sammenhængen mellem Livsopfattelsens Grundtyper og de enkelte menneskelige Konstitutionstyper.

Dr. Reiter har skrevet sin Bog paa Tysk for gennem et Verdenssprog at komme i Forbindelse med hele den videnskabelige Verden. I det lægelige Bind har han af samme Grund fremlagt en meget bred og fylldig Dokumentation, hvis Latin og Gammeltysk vil volde Fler-tallet noget Besvær. Men der paatænkes en dansk Udgave for den almindelige Læser. Hvis vi maa udtale et Ønske til denne Udgave, er det, at Beskæringen især gaar ud over Bind II, men skaarer den historiske Indledning mest muligt. Mens denne maaske var mindre paakrævet paa Tysk, fordi den i det væsentlige gengiver Stof, der allerede foreligger let tilgængeligt paa dette Sprog, vil den være en betydelig Landvinding for den danske Litteratur, især det store, klart anskuede Overblik over Skolastikken igennem Middelalderen.

Lige fra Forordet til første Bind har Forfatteren gennem hele sin Fremstilling forsvaret sig mod, at hans Afdækning af Sindslidelser hos Luther gør Skaar i dennes Genialitet og Betydningen af hans Værk. Dette er blevet gentaget af vistnok hver eneste af de Anmeldere, der fra lægelig eller folkekirkelig Side har anmeldt Bogen. Der synes ogsaa at være Enighed om, at Dr. Reiters patografiske Billeder af Luther vil blive staaende som noget nær det sidste Ord om denne Sag. I hvert Fald vil det være vanskeligt at skaffe et bredere Grundlag for Undersøgelsen, end det hvorpaa Dr. Reiter bygger sin Opfattelse, som in-

tetsteds mærkes at presse det foreliggende Materiale ind efter forudfattede Meninger.

I korte Træk gaar Diagnosen ud paa, at der ikke kan paavises organiske Psykoser hos Luther, selv om der foreligger et »moderat Misbrug« af Alkohol, en mulig Syfilissmitte (da L. var 40 Aar — Dr. Reiter tager Afstand fra Formodningen om en Smitte i de yngre Aar) samt en tidlig Aareforkalkning med tilhørende tidlig Senilitet og voksende Behag ved grove og ob-skøne Udtryk. Blandt de endogene Psykoser forkaster Dr. Reiter Tanken om epileptiske Sindslidelser hos L., skønt dennes Krampetilfælde i Klosteret, gentagne Tilfælde af Bevidstløshed, hans eksplosive Hæftighed, Egensindighed, overdrevne Selvfølelse, Ordrigdom m. m. kunde tyde paa saadanne Lidelser, hvis ikke andre Træk, der er karakteristiske for disse, samtidig savnes, først og fremmest den sjælelige Træghed (L. var tværtimod i Besiddelse af et Overmaal af Vitalitet), ligesom der ikke foreligger Spor af nogen epileptisk Demens.

Derimod finder Dr. Reiter en utvivlsom manio-depressiv Psykose hos L. Diagnosen Hovedstøttepunkter findes i Luthers Breve (fra 1527—8) til Vennerne under sin alvorligste Melankoliperiode. I Lidelsen er det i det hele taget den depressive, ængstede Side, som er fremherskende, men overfor Forfattere, som har savnet de opstemte, maniske Træk, paaviser Dr. R. (især gennem L.'s Bordtaler) tydelige Perioder med eksalterede Tilstande af den Type, der kaldes »manie raisonnante«. Grisars Tanke om en Nervesygdom med Aarsag i Overanstrengelse og uregelmæssig Levevis forkastes paa Grund af Manglen paa Neurasteniens Hovedkendetegn: Slapheden og den manglende Koncentrationsevne. Derimod kan der skelnes en Neurose, som især sætter sine Spor i L.'s Klostertid, og som gaar tilbage til Opdragelsen i Barndomshjemmet. (Det er denne, som protestantiske Lutherforskere regelmæssigt forklarer ved Senmid-

delalderens Helvedsfrygt, hvor man vistnok maa sige, at det er Luthers sjælelige Uligevægt, der har formet Eftertidens Bedømmelse af hans Tidsperiode).

Selv den psykiatrisk ukyndige ser i dette korte Resumé af Diagnosen, at Dr. Reiter ikke har været forhastet med at finde sygelige Træk hos Luther. Hovedparten af ældre Anskuelse om L.'s Sindslidelser forkastes ved den nøjere Prøvelse, og Dr. R. gør ligeledes meget stærkt gældende, at Grænserne mellem sygt og sundt ikke lader sig trække skarpt op ved den manio-depressive Psykose, og at Luthers Karakter trænger sig frem gennem Psykosen og ofte giver den et utypisk Præg.

Dette besindige Maadehold hos Dr. Reiter og hans oprigtige Anerkendelse af Luthers Genialitet og dynamiske Karakter kan

delvis forklare, at de protestantiske Anmeldere som Helhed af-finder sig med Diagnosen og samstemmende erklærer, at den ikke gør Luther eller Luthers Værk ringere. Men det forekommer os tvivlsomt, om de er fuldt berettigede hertil. Naturligvis gør Sygdom i og for sig ikke en Mand ringere, men den kan næppe undgaa at spille en Rolle for hans Værk, specielt ikke, naar dette er Aandsarbejde og Sygdommen en sjælelig Sygdom. Det er da ogsaa Dr. Reiters Mening, at L.'s Sygdom ikke blot har givet hans religiøse Forkyndelse en egen Farvetone, men har sat sit Præg paa selve hans Teologi. I et Interview har Dr. R. udtalt, at Luthers Syndsbegreb er betinget af hans Sygdom. Hos senere Lutheranere, som har overtaget dette Begreb, svarer det

Fortsættes Side 604

URBI ET ORBI

Den apostoliske Delegat for *Ægypten*, Mons. Testa, er ankommet til Rom fra Cairo og har overfor den hellige Fader aflagt Beretning om, hvad han hidindtil har foretaget sig med Hensyn til at udøve det *Kærlighedsarbejde blandt Krigsfanger, internerede og saarede*, som er blevet de apostoliske Nuntier og Delegater paalagt fra Rom. Mons. Testa har — takket være de britiske Myndigheders Velvilje og Forstaaelse — været i Stand til at aflægge Besøg i de forskellige Krigsfange- og Interneeringslejre i *Ægypten*, hvori der befinder sig mange Tusinde Italienerne. Til stor Glæde for disses Paarørende har Mons. Testa i talrige Tilfælde kunnet formidle beroligende Efterretninger til Italien.

Den sidste Søndag i August afholdtes der i Bispedømmet *Köln* en »*Kindersonntag*« af saa stort et Omfang, som Forholdene overhovedet muliggør under den indeværende Situation. Den ny Ærkebiskop af *Köln*, Mons. Frings, understregede ved denne Lejlighed i et Hyrdebrev Betydningen af Forældrenes Indsats ved Børnenes religiøse Opdragelse. I vor Tid, udtalte Ærkebiskoppen bl. a., hvor Børnene og Ungdommen i saa høj Grad er unddraget Kirkens Opdragelsesvirksomhed og daglig er udsat for Paavirkning af Kræfter, der modarbejder Kristus og hans Kirke, er de unge udelukkende henvist til at modtage deres religiøse Opdragelse gennem Moderen og Faderen; det er et overordentlig stort Ansvar, der hermed er lagt paa Forældrene, det er intet mindre end Ansvaret for, at den opvoksende Slægt ikke bliver irreligiøs, endsigse antireligiøs, men kommer til at bestaa af troende, rettænkende Kristne.

Ifølge Telegrammer til Dagspressen har den apostoliske Delegat i *Canada*, Mons. Antoniutti, været udsat for et *Revoluerattental* paa aaben Gade i *Ottawa*. Lykkeligvis kom Mons. Antoniutti intet til. De nærmere Omstændigheder ved Attentatet er ukendt.

* *

Anelsen om Døden

I Amsterdam blev der i Marls 1916 opført et Korværk af en Komponist, som var en Ven af den store Kunstner Max Reger, og efter Opførelsen holdt denne en Fest paa Hotel »Amerika«. Blandt Gæsterne var den daværende Sognepræst ved St. Rochus-Kirken i Wien. Pludselig bad Max Reger Præsten om en Samtale. De satte sig hen i et Hjørne af Salen, og Max Reger sagde, at han betragtede det som en Guds Styrelse, at han her havde mødt en Præst. I flere Dage havde han været opfyldt af Anelser om, at Døden nærmede sig, og vilde derfor bringe sit Regnskab med Gud i Orden. Præsten var meget forbauset over disse Udtalelser, for Max Reger var kun tre og fyrretyve Aar og et Billede paa Kraft og Sundhed; men selvfølgelig lovede han at hjælpe ham.

Derpaa gik de begge tilbage til de andre Gæster. Max Reger var i udmærket Humør, tog godt for sig af Drikkevarerne og fortalte

om sine kunstneriske Planer.

»Mit højeste Ønske er at faa Lov at leve saa længe, at jeg kan komponere et »Fader vor« i stor Stil for Soli, Kor og Orkester. I det vilde jeg nedlægge alt, hvad der fylder min Sjæl.«

Da Selskabet skiltes, gik Præsten med Max Reger ind i hans Værelse. Her udøste Komponisten sit Hjerte, fortalte, at han ikke havde skriftet, siden han var tolv Aar, og aflagde saa et Generalskriftemaal. Da Præsten gik, sagde Max Reger: »Jeg føler, at Døden er i mig; men nu er jeg lykkelig over, at jeg har kunnet sørge for min Sjæls Frelse.«

Max Reger havde Ret i sine Anelser.

Faa Uger efter rev en pludselig Død ham bort. Men Guds Barmhjertighed havde ladet ham føle Dødens Nærhed og i rette Tid sendt ham en Præst, som kunde føre ham tilbage til Kirken.

Krigstelegrammerne har endnu engang hændt Verdens Opmærksomhed paa Normandiets skønne, minderige Hovedstad Rouen, Seinedalens Perle, Ædelstenen i Frankrigs Smykke. Amfiteatralisk stiger Byen op ad grønne Højder, og jo højere den stiger, desto mere skjuler Husene sig under Træer, indtil de ganske forsvinder i Skov. Og Seinen, der som et blaat Bænd lægger sig om Norman-

diels Skuldre, glider midt igennem Byen, hvis to Dele forbindes ved statelige Broer. Rouen beslaar af fire-fem store Gader; all, hvad der ligger imellem, er gammelt. Bøjer man ind i en Sidegade, er man midt i Middelalderen. Hvilke snævre, krumme, forvredne Gyder med tilsyneladende færdige Bindingsværkshuse, saa usle, at man vanskeligt tænker sig dem som Menneskeboliger. De tunge, spidse Gavle hænger saa langt ud over Gæden, som om de skulde slæde sammen med Genboen. En lille, nogenlunde farbar Sti er der i Midten af Strædet, ellers er alt Rendessten, og Luften er skrækkelig, som om den havde slaaet stille i Aaringer.

Rouens største Seværdighed er Katedralen. Med sine tre mægtige Skibe, sine 130

4 Dømtårnene i Rouen — det imponerende Mideltårn, set fra Højalteret.

Tekst og Fotos:
Catholic Press

4 Et af de skønneste Eksempler paa den hellige franske Gotik — Saint-Ouen Katedralen.

Byen ved Seine

Rouen

diels Skuldre, glider midt igennem Byen, hvis to Dele forbindes ved statelige Broer. Rouen beslaar af fire-fem store Gader; all, hvad der ligger imellem, er gammelt. Bøjer man ind i en Sidegade, er man midt i Middelalderen. Hvilke snævre, krumme, forvredne Gyder med tilsyneladende færdige Bindingsværkshuse, saa usle, at man vanskeligt tænker sig dem som Menneskeboliger. De tunge, spidse Gavle hænger saa langt ud over Gæden, som om de skulde slæde sammen med Genboen. En lille, nogenlunde farbar Sti er der i Midten af Strædet, ellers er alt Rendessten, og Luften er skrækkelig, som om den havde slaaet stille i Aaringer.

Rouens største Seværdighed er Katedralen. Med sine tre mægtige Skibe, sine 130

4 Målt fra Flyvemaskine over Rouen

velede Vinduer, de tre Portalers skønne Bæltter, sine 25 Kapeller og sine 7 Taarne, for denne Kirke et imponerende Indtryk. Men drevene af en indre Mængde rejser Piller sig sig til en svimmelende Højde. Opad, stadig opad maa man følge dem med Blikket, indtil de synes at forsvinde under Hvelvingerne. Som rodfæstet bliver man staaende og modtager med Ærefrygt disse overvældende Skønhedsindtryk. Korets herligt rungede Buer og slanke Søjler, snart straaende i gylden og manglefarvet Lys, snart dunkle, fjerne Omrids, danner en fuldstændt smuk Afslutning paa dette vidunderlige Perspektiv.

Et af de mange Kapeller, der kun dækket oplyses gennem de brogede Ruder, sover blil, Normandiets »Rollone«, sin Stensøvn, som en mægtig, liggende Statue med Herogkronen paa sit Hoved og Fyrstekappen paa sine Skuldre. I Koromgangen, Richard Øveljerle med Æderne mod en Lave; der fandtes ogsaa Skrinet, der havde indtallet hans modige Hjerle — mystisk og dunkelt falder Lyset ind over Malerier og Skæbstatler, over Ornamente, Kandelabra og skønne, kunstfærdige Giltterværker, vækkende en stærk Følelse af Kontakt med hensvundne Tider. Oppe i den bedste Sids af Hvelvingen skimter man to smaa, røde Punkter, det er to Kardinalbætte; der over de bængende, indtil de falder ned paa Støve.

I Katedralens store Taarn »Sct. Romain« findes et vidunderligt Klokkespil, bestaaende af 20 Klokker. Naar det spiller, er Gader og Gader fulde til Trængsel af lydløse Skarer, der alle istemmer Nationalhøgen og genlæger Ordene: »C'est le pays qui m'a donné le jour.«
I Midt i Rouens øvrige Kirkebygninger ligger Rouens Klostertempel St. Ouen — et af de skønneste Eksempler paa den her-

Indvielsen af Benediktinerindernes Kapel paa Aasebakken

Den 21. August kom Vor Frue til sit Kloster paa Aasebakken. Fra St. Ansgars Kirke, hvor hun i mange Aar har staaet upaaagtet, bragte Hans Excellence Biskoppen hende til Benediktinerindeklostret, som fra nu af hedder Vor Frue Kloster, hvor hun skal være en Moder for Communietet. Efter Complet samledes alle i Kapellet, som skulde indvies næste Dag; Hans Excellence holdt en kort Tale, hvori han blandt andet sagde, at den smukke Statue rimeligvis i Middelalderen havde staaet i en katolsk Kirke — saaledes er der skabt Forbindelse mellem Fortid og Nutid. Hr. Leif Kayser afslørede derpaa en gotisk Træskulptur — Guds Moder holder i sin Haand Jordkloden, og Jesusbarnet støtter sine Hænder ud over den. Den gamle Hymne Ave maris stella led til Vor Frues Ære — og saaledes begyndte en Hyldelse til Guds Moder, som det er saavel Hans Excellences som Benediktinerindernes inderlige Ønske maa blive det danske katolske Folk dyrebare.

Dagen efter foretog Hans Excellence Biskoppen Indvielsen af Kapellet. Kl. 10 samledes man udenfor, og efter en kort Benbestændte Biskoppen Kapellets Mure med Vievand, medens Strene hedende Miserere i Procession gik omkring hele Klosteret. Der fulgte en Bøn til »Gud Herren, som Himmel og Jord ikke kan rumme, men som dog værdiges paa Jorden at eje et Hus, hvor Hans Navn uafbrudt skal paakaldes« — og det er jo et Benediktinerindeklosters første Opgave at være et saadant Hus. »Som Gud i Salomons Værk har opfyldt Davids Længsel, saaledes maae Ham ogsaa værdiges at opfylde vort Ønske om at vie Ham dette Værk, rense det og udvdrive alle onde Aander derfra.

Nu aabnedes Døren, og den højtidelige Procession begav sig ind under Aflysningen af Allehelgenslied, der fra ældgammel Tid ledsager alle større kirkelige Vielser. Vi forenet os med den triumferende Kirke og beder om dens Forbøn. Som en

Stjerne Side 605

4 Vor Frue Kloster ved Sjøen.

Stjerne Side 605

Afsluttende Bemærkninger til syvende Bøn

1. Det kan ske, at vi trods megen Bøn og mange Hjertesukke ikke bliver frelst fra det onde, som piner os. Tidligere har vi gjort Rede for Grundene til denne Mulighed. Vi behøver altsaa ikke at drøfte dem her. Saa meget desto mere Vægt bør vi derimod lægge paa Forklaringen af de Pligter, som opstaar for os i et saadant Tilfælde. Naar vi nemlig ikke bliver bønhørt, er *det Guds Ønske og Vilje, at vi med Taalmodighed og i Troens Aand bærer, hvad der tynger paa os*. Lidelsen har jo ogsaa sin Plads og sin store positive Op-gave i det menneskelige Liv. Det er derfor ganske urigtigt og et Tegn paa manglende Forstaaelse og Karakterstyrke, hvis man bliver vred og utaalmodig eller bedrøvet og haabløs over, at Gud ikke med det samme har opfyldt ens Ønsker. Den sande Visdom og rette Ærefrygt for Gud overlader det til hans Vilje og Beslutning, hvad der skal ske med os, idet den er overbevist om, at det er nyttigt og frelsebringende, hvis Guds hellige Vilje sker og ikke vor egen.

2. Ja, der kan og bør siges mere endda. Saa snart man giver sig til at tænke over de mange og store Fordele, Trængsler kan forskaffe os, *bliver man ikke blot taalmodig i Modgang, men ligefrem tilfreds og glad*. Og det er dette Sindelag, der virkelig skulde beherske os, saa længe vi befinder os paa vor jordiske Pilegrimsfærd. Det staar jo i det kristne Livs Program, »at alle de, som vil leve et fromt Liv i Kristus Jesus, skal lide Forfølgelse« (2. Tim. 3, 12). Den samme Apostel Paulus, der har skrevet disse Ord, paaminde ogsaa de kristne Menigheder i Lilleasien om, »at vi maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige« (Apg. 14, 22). Vi vilde jo slet ikke ligne vor

Frelser, hvis det var anderledes. Efter sin egen Lidelse og Død sagde Jesus til de to Disciple paa Vejen til Emaus: »Burde ikke Kristus lide dette og indgaa til sin Herlighed?« (Lk. 24, 26). Hvor usømmeligt vilde det ikke være, om Tjeneren var større end sin Herre, og hvor skammeligt, hvis der fandtes blødagtige Lemmer under et Hoved, som er kronet med Torne. Guds Arvinger og Kristi Medarvinger kan vi kun være, hvis vi lider med Kristus for ogsaa at herliggøres med ham (Ro. 8, 17).

Saa lad os da ikke staa tilbage for de mange, Biblen henviser til som Mønstre i saa Henseende. Da Kong David opfordrede Urias, der var kommet hjem fra Krigsskuepladsen, til at gaa ned til sit Hus og overnatte der, svarede den brave Krigsmand: »Arken og Israel og Juda bor i Hytten, og min Herre Joab og min Herres Trælle ligger lejret paa aaben Mark; skulde jeg da gaa til mit Hus for at spise og drikke og sove hos min Hustru? Saa sandt Herren lever, og saa sandt du lever, jeg gør det ikke?« (II. Sam. 11, 11). Urias vilde ikke have det bedre end Krigskammeraterne paa Slagmarken.

Er vi opfyldt af denne en Stridsmands Aand, saa opnaar vi ved vor Bøn til Gud om Frelse fra det onde en af Delene: enten bliver vi midt under Trængsler og Farer af Guds Magt *bevaret uskadt* paa samme Maade som de tre unge Mænd i Ildovnen, der ikke tog Skade, skønt Ildstedet var ophedet syv Gange saa stærkt som ellers; eller vi kommer til at ligne Makkabæerne, som *bar Trængslernes Kors med beundringsværdigt Mod og enestaaende Karakterstyrke*; eller det gaar os, som det gik de hellige Apostle, der blev pisket, men *som glade forlod det Høje Raad*, fordi de var blevet agtet

værdige til at vanæres for Jesu Navns Skyld (Apg. 5, 40—41). Har vi lært at tage Tingene paa denne Maade, skal vi nok gøre Salmistens Ord til vore: »Fyrster forfulgte mig uden Grund, dog mit Hjerte frygtede kun dine Ord (o Herre). Jeg glæder mig over dit Ord, som en, der har gjort et vældigt Bytte (Sl. 118, 161).

3. Læserne af denne Forklaring venter sikkert ogsaa en Bemærkning om, hvorfor Protestanterne slutter Herrens Bøn paa en anden Maade end vi. Med ikke saa faa græske Haandskrifter af det Ny Testamente og desuden med Katolikkerne i Syrien tilføjer de til de syv Bønner endnu den Sætning: »Thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed.« Ordene er i og for sig meget gode og smukke, og Brudstykker af Sætningen findes forskellige Steder i den hellige Skrift; men de stammer ikke fra Herrens Mund, dengang han lærte sine Disciple at bede Fadervor. Det er kun yngre Haandskrifter, der har dem; de ældste og bedste kender dem ikke. Derfor har de nyere kritiske Udgaver af Mathäusevangeliet strøget dem. Man er nemlig kommet til Klarhed over, at denne Tilføjelse er en liturgisk Udvidelse af den bibelske Tekst. Jeg skal forklare Sagen lidt udførligere.

Som man kan se i Kirkefædrenes Prædikener, var det i de første Aarhundreder af vor Tidsregning almindelig Skik at slutte en Bøn eller en Tale med en Doksologi eller Lovprisningsbøn, i Lighed med hvad ogsaa vi gør, naar vi bruger Davidssalmerne i Liturgien. Vi tilføjer: »Ære være Faderen og Sønnen og Helligaanden« o. s. v. Det er muligt, at de første Kristne har lært denne Skik af Apostlen Paulus, der engang imellem i sine Breve indskyder en kort Lovprisningsbøn. Den Sædvane, at man under Gudstjenesten udvidede Fadervors bibelske Tekst med ovennævnte Tilføjelse, bevirkede, at nogle Afskrivere af Mathæus-Evangeliet troede, at Doksologien: »Thi dit er Riget...« hørte til den oprindelige Ordlyd, og de tilføjede derfor Sætningen og-

saa i vore Evangeliehaandskrifter. Saaledes er altsaa Forskellen opstaaet. Det 16. Aarhundredes Protestanter holdt sig til de yngre Haandskrifters Læsemaade, medens Katolikkerne i deres Vulgata havde den ældre og rigtigere Tekst.

Skal man give en Forklaring af den omspurgte Tilføjelse: »Thi dit er Riget« o. s. v., saa er der to Muligheder. Enten forstaar man den som en Begrundelse af de forudgaaende Bøn-

ner, idet man siger til Gud: Du, o Gud, kan give, hvad vi beder om, for dit er jo Riget o. s. v. Eller man kan opfatte den som et kort Resumé af hele Fadervor, idet »Riget« tager Sigte paa første og anden Bøn, »Kraften« paa tredje, og »Æren« paa hele Resten. Saa meget om dette Spørgsmaal.

Nu mangler vi kun Ordet: Amen. Men hvad der er at sige om det, opsætter vi til næste Gang. *F. K.*

kvindelige Russer diskutere Verdens Forbedring i S-Toget forleden. De tre erklærede, at den aldrig blev bedre, »fordi Menne-skene nu er, som de er!« Den fjerde sagde: »Jamen, saa maa de blive anderledes!« Og det er det, Hyrdeskrivelserne saa nøgternt viser, at de maa. Uden en moralsk Indsats bliver man ikke Herre over egenkærlige Tendenser med Tilhøjelighed til at udnytte sine Omgivelser eller andre uretfærdige Tendenser. Uden en moralsk Indsats, et personligt Offer er det hele ogsaa forgæves, og Alverdens i Luften frit svævende filosofiske og politiske Systemer uden Rod i Gud er uden Betydning som Patentmedicin.

De tre Foredrag er lagt saadan til Rette, at de gerne skulde behandle Hyrdeskrivelsernes Enkeltheder uden at blive Gentagelser. De skulde falde naturligt sammen som Tandhjuls-Takker og være et lille Bidrag til det, som er det første og nødvendige Skridt, inden man begynder at lave om paa Lovene: at Tankegangen klares og Mentaliteten forandres og gøres sundere. Hvor haardt det er tiltrængt, synes jeg, man fik et Bevis paa, da et konservativt Blad forleden bragte et Interview med et kommunistisk dansk Forfatter-Par, der lod Bladet ofre Trykswærte paa en hel Side paa at forkynde, at Ægteskabet er en fuldstændig Privatsag, som ikke har noget at gøre med Samfundet — det burde højst meldes til Folkeregistret, naar man flytter sammen med en Kvinde eller flytter fra hende igen —!

Paverne rækker Haand til alle ærlige Politikere

Fortsat fra Side 597

Statsordning holdbart op, er det ligesaa nødvendigt at rette sig efter de Naturlove, som danner Grundlaget for det hele.

Hyrdeskrivelserne peger paa disse Naturlove — venligt, men ubønhørligt logisk. De viser, at det borgerlige Samfund ikke kan løsrive fra alle Tings Ophav og Bestemmelse, som er Gud, uden at gaa i Opløsning. Alt, hvad der hører til Menneskelivet — ja, ogsaa alle praktiske, tekniske og banale Ting, der udgør Hverdagen, har Tilknytning til Gud og maa administreres derefter. Og Hyrdeskrivelserne viser i de grundliggende Enkeltheder hvordan, samtidig med at de overlader den nærmere Udformning til at bestemmes af de stedlige Forhold. De viser, hvordan det klassedelte Samfund, skabt af Kapitalismen, er bestemt til Undergang, hvordan det umuliggør den Samfølelse,

som er en naturlig Belingelse for, at hele Organismen kan fungere. De anviser en anden Inddeling, som er et Billede paa det menneskelige Legemes Organer med hver sin Funktion til et fælles Formaål. Derfor taler de om Samfundets Organisation i Stænder — i en videre Betydning af Ordet end i Tiden før Industrialismen. Alle indenfor en Industri — lad os sige Bygge-Industrien f. Eks. — fra Direk-tørerne til Chauffører og Lær-linge, hører naturligt sammen og burde vide det og anerkende sig som Medlemmer af en fælles Organisation.

Naar selv konservative Blade skriver den Slags!

Der er dem, som vil hævde, at det gaar paa tværs af den menneskelige Egenkærlighed. *Og det gør det ogsaa! Jeg hørte fire*

Otto Piper
RAADHUSPLADSEN 14

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser
Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR
Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Liturgisk Kalender

Sept.:

20. S. 17. Søndag e. Pinse (714); (grøn) 2. Bøn: St. Eustachius og Lidelsessfæller ([28]), 3. Bøn: Om tørt Vejr ([125]).
21. M. St. Matthæus, Apostel og (rød) Evangelist (1083).
22. Ti. St. Thomas af Villanova (hvid) (1085); 2. St. Mauritius og Lidelsessfæller (1085), 3. Om tørt Vejr ([125]).
23. O. † St. Linus (1086); 2. St. (rød) Thecla (1086), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om tørt Vejr.
24. T. Jomfru Maria, de fangnes (hvid) Befrielse (1087); 2. Om tørt Vejr.
25. F. † Feria (714) uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr; alm. Præfation (525).
26. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. St. Cyprian og St. Justina (1087), 3. Om den Helligaand ([120]), 4. Om tørt Vejr. —
I konsekreerede Kirker:
(hvid) KIRKEVIELSESFEST ([77]).
27. S. 18. Søndag e. Pinse. —
I konsekreerede Kirker:
Kirkevielsesfest.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælelemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Mes-

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlaet, Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

LUTHERS SINDSLIDELSE *fortsat fra Side 599*

ikke til deres Selvoplevelse, men er kun »tillært Teori«. Med andre Ord: et afgørende Led i en religiøs Opfattelse er uden Bund i anden Virkelighed end en Sindslidelse hos en Mand, der levede for 400 Aar siden. Saa længe man ikke vidste dette, men i god Tro mente, at Begrebet skyldtes Luthers særlig klare Blik for Guds Aabenbaring, var det naturligt, at man fastholdt det. Men hvordan man kan indrømme, at Begrebet bunder i hans lange Depressionsperiode, og samtidig mene, at denne Erkendelse intet forandrer i ens Bedømmelse, er næsten uforstaaeligt for en Katolik.

Den eneste Forklaring, der tilhyder sig, er den, at de lutherske Teologer opgiver ethvert Forsøg paa at naa bag om Teologernes subjektive Opfattelser til en objektiv Sandhed, som Gud har villet meddele Mennesker. Maa- ske de virkelig føler sig bedst tilpas ved at se Teologien som et rigt varieret Spil af de menneskelige (sunde og syge) Temperamenters religiøse Oplevelser og Spekulationer. En særegen Kombination af Temperament og sjælelig Uligevægt er da kun en ny Mulighed for berigende Oplevelser. Men os forekommer det, at Rigdommen alene bestaar i Erkendelse af det menneskelige Variationsbredde og betales med en Fattigdom paa sand Viden om Guds Aabenbaring til Mennesker.

Naar Dr. Reiter i det Bind af Værket, der endnu mangler, vil komme ind paa Sammenhængen i det hele taget mellem Konstitutionstyper og religiøse Opfattelser, vil han sikkert gøre det med nødvendig Hensyntagen til Mulighederne for objektiv Sandhedserkendelse i det religiøse. Om Smagen kan man som bekendt ikke diskutere, fordi den er saa subjektivt bestemt. Sam-

menhængen mellem Konstitution og religiøse Begreber tør ikke trækkes saa skarpt op, at Diskussion om Teologien bliver lige saa umulig (med det Resultat — hvis en Spøg kan tillades — at nu bliver enhver salig i sin Konstitutionstype). Der er i Psykiatrien en Tendens til at indordne samtlige Mennesker under det samme Skema, der inddeler Psykiaternes Patienter. Dr. Reiter har f. Eks. hos selve Objektivitetens, Nøgtnerhedens og Sindsligevægtens Søjlehelgen, St. Thomas af Aquin, fundet Slægtskab med det manio-depressive Temperament! Nu er der ingen Fare for, at Dr. Reiter vil spærre Vejen til objektiv religiøs Erkendelse (heller ikke udenfor den kirkelige Ufejlbarheds Omraade), men netop derfor tilfalder der ham i tredje Bind af hans Værk den Opgave at trække Linierne skarpt op for vore religiøse Erkendelsesmuligheder.

Lige udkommet

Jaques Maritain

RELIGION OG KULTUR

Oktav 76 Sider. Pris Kr. 2.75

»Religion og Kultur« er en af Maritains mest læste Bøger. Siden den udkom i 1930, er den blevet udbredt i alle Europas Lande og foreligger nu i dansk Oversættelse ved cand. mag. Ellen Nielsen, med et Forord af Pastor Hubert Messerschmidt.

Naar man lægger »Religion og Kultur« fra sig, staar det en klart, at der kun er to Muligheder: enten at give op og lade Katastrofen rase eller at gøre Bogens Syn paa Livet til sit og ud fra det bygge en ny Kultur op.

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49.
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Saa vil hans Lutherbog have ydet to store Tjenester ud over det umiddelbart psykiatriskvidenskabelige. Hvad end de lutherske Teologer kan finde sig til Rette med, vil Menigmand i Folkekirken (som alle Steder) spørge efter Objektivitet frem for interessante Subjektiviteter, og derfor vende sig mod det i Lutherdommen, der er Arv fra et uligevægtigt Sind. Og ved at rejse hele Spørgsmaalet om Religion og Sjælstype og løse det med den objektive Virkeligheds-erkendelse, vil der være ydet religiøs Tænkning i Danmark en haardt tiltrængt Hjælp.

H. D. T. Kiærulff.

Rouen *Fortsat fra Side 601*

lige, franske Gotik; det ejendommeligste ved dette Bygningsværk turde være den elegante Sydportal med dens Forhal og det i alle Forhold harmonisk afstemte Indre.

Paa Byens gamle Torv er der paa det Sted, hvor Jeanne d'Arc led Døden paa Baalet, nedlagt en Flise med hendes Navn og Data.

Rouens Havn er ligesom Londons, Antwerpens og Hamburgs en Flodhavn og er efter Marseille og Le Havre den største af Frankrigs Havnestæder. Her føler man Storstadens Puls, Skibe kommer og gaar, følgende den kraftige Strøm i dens gratiøse Slyngninger, der taber sig som svage Glimt i det Fjerne.

Rouen har haft en bevæget Historie. I latinske Skrifter nævnes Byen som Rotumagus, Vellokassernes Hovedstad. 841 erobredes den af Normannerne og var efter 859 stadig i deres Besiddelse, men blev i 911, da Rollo fik Normandiet i Forlening, Residens for de normanniske Hertuger, indtil Vilhelm Erobreren (1066) drog til England. Filip August erobrede Rouen fra Engländerne i 1204, men i de kommende Aarhundreder var den et Tvistens Æble mellem de to Lande. Under Hundredearskrigen var Rouen 1419—49 i Englands Besiddelse, og her maatte Jeanne d'Arc bestige Baalet. Flere store

Brande har hjemsøgt Staden, og i 1870—71 var Rouen — ganske vist kun for et halvt Aars Tid — besat af Tyskerne. Historien gentager sig.

Vor Frue Klosters Indvielse

Fortsat fra Side 601

sidste Anraabelse sang Biskoppen foran Alteret: »Ut hanc ecclesiam et altare hoc ad honorem tuum et nomen Beatae Mariae Virginis purgare et benedicere digneris — at Du vil værdises at rense og velsigne denne Kirke og dette Alter til Din Ære og den saligste Jomfru Marias Navn«.

I en af de følgende Bønner udtaltes, at der er givet Guds Præster en saadan Naade frem for alle andre, at vi i Troen tør være overbeviste om, at hvad de gør i Herrens Navn, er gjort af Ham. Derfor »beder vi, at Du vil velsigne, hvad vi nu velsigner, og at vor Indgang ved Dine Helgens Fortjenester maa bevirke, at Dæmonerne flygter, og Freneds Engel drager ind.«

Efter de saakaldte Gradualpsalmer — Ps. 119, 120 og 121, som Jøderne bad paa Pilgrimsfærd til Jerusalem, og som i dybere Forstand hentyder til den hellige By, det nye Jerusalem, der kommer ned fra Himlen, Kirken — blev Kapellets Indre bestænket med Vievand, og en sidste Bøn om Naade og Velsignelse sluttede Indvielsen.

Hans Excellence Biskoppen læste nu den første hellige Messe i det nye Kapel; og da det var Oktavdagen af Marias Optagelse, blev det denne Fests Messe, med hvilken Kapellets Indvielse fuldbyrdes — smukkere og mere passende kunde det ikke være.

Til allersidst klang som en Taksigelse for det nye Guds Hus Marias, Vor Frues egen Lovsang: MAGNIFICAT.

Saa begyndte Højskolen

Katolsk Højskole-Oplysningsarbejdet, der endnu desværre kun kommer københavnske Katolikker

til Gode — aabnede i Søndags Dørene for sit tredje Aars Virksomhed med et stærkt besøgt Fællesmøde i Lokalerne i Bredgade. Højskolens Leder, Kaptajnøjntant *Engell*, der har haft et kolossalt Forarbejde med Semestrets Tilrettelæggelse, hilste Eleverne velkommen — man kan glæde sig over en stadigt voksende Tilslutning. Pastor *Kjeld Geertz-Hansen* holdt et Lysbilledforedrag om Øm Kloster, der gennem fire Aarhundreder var det monumentale jydsk Kultur-Centrum, hvis Omfang Ruinerne i Dag kun giver et fattigt og ufuldstændigt Billede af. Ugebladet har tidligere behandlet Emnet grundigt, men for de Tilstedeværende var det i Særdeleshed interessant at høre om Klosterbrødrenes højt udviklede Lægevidenskab, som samtidig med de stadig flere Fund i Ruinerne viser, hvor kraftigt Middelalderen har været under- vurderet.

Kursus'ene er nu i fuld Gang. Vi bringer her Planen over den kommende Uges Forelæsninger, der er tilgængelige ogsaa for alle interesserede Ikke-Katolikker.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 17. Kl. 19. Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: Guds Allesteds-Nærværelse.

Mandag den 21. Kl. 19. Pastor *Wolfisbergs* Latinkursus: 2. Deklination. — Kl. 20. Foredrag om Pa-vestolen og Arbejderspørgsmaalet: Redaktør *Kiærulff*: Samfundsøkonomi og Moral.

Tirsdag den 22. Kl. 15. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: 2. Deklination. — Kl. 19. Pater *Wevers*: Indførelse i den katolske Troslære. — Kl. 20. Pastor *Schindlers* Foredrag om Kirkekunst: *Renæssancens Maleri*.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 19. Sept. Kl. 20 pr. Studiekredsmøde. Emne: Kirkens Ekspansionsstrang, Ap. G. 1—3. Indledere: Lotte Lassen Landorph og Poul Sarrild. De to Minutter. Praktisk Arrangement Gruppe II. Lørdag d. 26. Sept. Kl. 20—22 i »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Se nærmere i næste Nummer af Ugebladet.

Ordrup.

Tirsdag d. 22. September: Klub-aften (Aabent Hus). Tag Venner og Bekendte med op i K. U. K. og tilbring en hyggelig Aften sammen med andre unge Katolikker. Unge Mennesker, der kan spille Klaver, er særlig velkomne, da vi endnu ikke har faaet vores Radio. Men der er Bordtennis, Bobspil, Skakspil og Kortspil. — Tirsdag d. 20. September: Fællesmøde. Husk Kontingent! — Tirsdag d. 6. Oktober: Klub-aften.

Grimheden og Hverdagen

Skal de absolut følges ad?

Diskussionen om kirkelig Kunst, god og daarlig, i Ugebladet har rippet op i et gammelt Saar hos mig. Jeg tænker med Bedrøvelse paa al den unødvendige Grimhed, man er omgivet af i det daglige, udenfor Kirken, paa Gaden og indenfor Murene, i Butiker, Restauranter og Hjem. Jeg tænker ikke paa daarlige Malerier i Særdeleshed, selvom de er et sort Kapitel for sig. Men de Oceaner af hæsligt-farvede Stoffer, grimme Mønstre, forfærdelige Hatte, skrækkeligt-udstyrede Trappeopgange, uharmonisk Arkitektur, Boligindretning uden Linjesans og uskønt Sølvtoj og Porcelæn, man har for Øje Dagen igennem, er efter min Opfattelse et trist og humørdræbende Resultat af hemningsløst-materialistiske Spekulanter's Værk gennem et Par Slægtled.

Det er muligt, mange opfatter disse Ting som altfor uvæsentlige til at ofre Papir og Tryksværte paa paa et Tidspunkt, hvor det daglige Brøds Fremskaffelse for saa mange Mennesker er det altoverskyggende Problem. Men maa man ikke netop i en Tid med saa megen Sorg og Ulykke se sig om efter all, hvad der kan skabe Glæde? Og er ikke alt det Skønne Vejvisere til det Skønnes Kilde, som er Gud? Og er ikke alt det hæslelige at betragte som en Etikette, der røber, at her manglede Inspiration, Pustet af Guddommelighed, da det blev til? Det er sandt nok, at man aldrig kan komme til Bunds i en Diskussion om Smag, fordi Temperament og Mentalitet, Klima, Milieu og arvede Anlæg spiller ind sammen. Og det er ogsaa sandt, at der kan være uendelig Hygge og Velbehag over en Stue, som smagsmæssigt

bedømt skulde være forfærdelig, mens man kan være ved at fryse ihjel indvendig midt i de mest upaaklagelige Interiører. Men det afgørende bliver i alle Situationer, om man fornemmer Aand, Godhed, Hjerte i Helhedsvirkningen, og det kommer man aldrig til overfor de tusinde Ting, Industrien spytter ud over os indenfor Omraadet: Brugs-Kunst, uden at have haft anden Bagtanke end at skrabe flest mulig Penge sammen til Gengæld.

*

Jeg har een Gang tidligere udstødt et lille Hjertesuk i »Ind imellem —« i Haab om at appellere til katolske Kunstnere — dengang drejede det sig om Film, gode og daarlige. Jeg gør det igen. Vi trænger forfærdeligt til god dansk Brugskunst, skabt af den Medmenneskelighed, Frodighed, Skaberglæde, Fantasi og Sans for det rette Forhold mellem Tingene, der burde være karakteristisk for katolsk Energiudfoldelse paa alle Livets Omraader. Jeg tror endda, Chancen for at gøre sig gældende for det kønne er større end den længe har været i Øjeblikket, hvor der er spærret af for den meste Tilførsel fra Udlandet, altsaa ogsaa for en Mængde skrækkelige Ting. Meget Talent har allerede udfoldet sig indenfor Tegning og de forskelligste Former for Kunstindustri. Men der ligger meget mere endnu i Svøb rundt omkring, ikke mindst hos Kvinder, der alle Dage har brilleret med en større Farvesans end Mænd og en heldigere Haand til at skabe dekorative Virkninger i det Smaa. Lad mere af alt det komme frem i Lyset, saa det ikke længere skal betragtes som en stil-

tiende Overenskomst, at Hverdagen skal bestaa af saa og saa mange Procent Grimhed.

Lad det Skønne faa sin Tid og være med til at tage noget af Glædesløsheden ud af Programmet. Der er saa mange Maader at forherlige Gud paa, udover at bygge Kirker og Statuer og knæle ved Andagts-Bogen.

Den anden.

Helgenerne

og vore Bekymringer

I Tilslutning til Beretningerne fra Læserne om Hjælp i vanskelige Situationer gennem den hellige Antonius' Forbøn har vi modtaget et Par Beretninger om andre Helgeners Bistand. Fru E. Dahlerup fortæller, hvordan hun er overbevist om at være blevet kureret for en ondartet Halsbetændelse gennem Niels Steensens Forbøn, efter at hendes Læge havde stillet hende i Udsigt, at hun skulle trækkes med den, hver Gang hun blev forkølet. Og nedenfor bringer vi en Beretning om, hvad Sct. Blasius har betydet i en anden Situation.

Vi modtager gerne tilsvarende Beretninger.

I flere Numre af Ugebladet har vi kunnet læse om Tilfælde, hvor Sankt Antonius har hjulpet Folk, som bad ham om Hjælp. Derved kom jeg til at tænke paa et mærkeligt (synes jeg selv) Tilfælde af Hjælp, som jeg selv har modtaget gennem en Helgen, den hellige Blasius.

Blasius-Velsignelsen uddeles hvert Aar d. 3. Februar til alle, som vil

have Hjælp mod Hals- og Forkølelsessygdomme. Jeg havde indtil det Tidspunkt i ca. 3 Aar lidt af meget ondartet angrebne Mandler, som hvert Aar gav mig den herligste Angina, man kan tænke sig, med 40 Graders Feber o. s. v., samt Gigt i alle Muskler og derigennem nedsat Modstandskraft. Endvidere var jeg forkølet 3—4 Gange hver Maaned hele Vinteren igennem. Nu til Foraaret skulde jeg have haft Mandlerne fjernet.

Den 2. Februar saa jeg, at noget, der hed Blasius-Velsignelsen, skulde gives næste Dag. Jeg spurgte, hvad den skulde være godt for (jeg har ikke været Katolik ret længe), og fik Formaalet at vide. »Det er noget for mig,« tænkte jeg, og modtog saa Velsignelsen den følgende Dag. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke troede særligt overvældende paa, at den vilde hjælpe mig, men hvad, den kunde i hvert Fald ikke skade.

— Men efter to Maaneders Forløb blev jeg pludselig klar over, at jeg ikke havde været blot Skyggen af en Forkølelse, endsiges en Angina, nær siden 3. Februar. Jeg blev saa kigget i Halsen, nu var det jo Tiden til at fjerne Mandlerne, men — de var væk! Ingen kunde begribe, hvordan det var gaaet til. Ingen, uden jeg selv; for jeg er overbevist om, at den hellige Blasius er Mesteren for denne virkelig paa-faldende Helbredelse. Og nu tror jeg fuldt og fast paa den hellige Blasius' Hjælp gennem Velsignelsen og vil opfordre alle, som lider af syge Halse samt af Forkølelse, til at gaa til Blasius-Velsignelsen!

Den taknemmelige.

St. Vincentsforeningen

for katolske Damer i Sakramentssogn

Katolsk Menighedspleje

Aarsberetning og Regnskab for 1941

Foreningen tæller 14 aktive og 20 passive Medlemmer. Der er aflagt 122 Besøg. 36 Familier og enligstillede er blevet understøttet med Kolonialkort eller kontant Hjælp. Den anden Torsdag i hver Maaned i Vinterhalvaaret mødes Vincentsdamerne hos Sognepræsten, hvor der aflægges Beretning om Arbejdet i den forløbne Maaned.

Systuen er aaben hver Torsdag fra Kl. 13½ til 16. 14 Damer forarbejder her Beklædningsstykker til Børn. Der er uddelt 142 Stykker og Udstyr til 10 Vandrekurve.

Aftenmøderne maatte desværre indstilles paa Grund af Brændselsforholdene. I Stedet for inviterede Foreningen til Eftermiddagstur i Tivoli, som var til stor Glæde for de 20 Deltagere. Retræten, Skovturen og Julefesten er fælles for de fire Sogne. Af Gaver har Syforeningen modtaget: 1 stor Pakke Klædevarer og 10 Pakker hvide og kulørte Stoffer. — Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes modtage vor hjertelige Tak.

Indtægter:

Kassebeh. 1. Jan. 1941	52,28
Aktive Medlemmer	151,00
Passive Medlemmer	138,00
Tilskud fra Hovedkassen...	320,00
Indsamling og Gaver	75,00

Tilskud fra Kollekten	40,00
	776,28

Udgifter:

Indbetalt til Hovedkassen...	157,00
Kolonialvarer	284,00
Mdl. kontant	52,00
Diverse kontant	143,59
Tivolitur og Porto	67,49
Systuen	65,52
Messestipendium	3,00
Kassebeh. 1. Jan. 1942	3,68
	776,28

Harriet Zimmermann, Kasserer.

Agnes Melchior, Revisor.

Overass. v. Post- og Telegrafv.

Benediktineroblaterne

Fred. 25. Sept. Kl. 19.45 Møde i Klosteret, St. Kjeldsgade 1 Kl. 21 Komplet.

60 Aars Jubilæum i Kolding

»Biskoppen kommer d. 30. August,« lød det allerede for en Maaned siden, »og samme Dag fejrer vi 60 Aars Jubilæum. Aah, hvor vi glæder os!« »Biskoppen kommer,« lød det fra Børn og Konvertitter, som ventede med Længsel paa Konfirmationens hellige Sakramente. — Og Biskoppen kom, og det blev en stor Dag.

Medens et voldsomt Uvejr drog hen over Byen, blev Prælatmessens med Menighedens fælles Kommunion fejret under stor Tilslutning, og Helligaanden drog ind i glade Barnhjerter. — Om Eftermiddagen Kl. 15 samledes Menigheden i Skolens Gymnastiksal, som i Dagens Anledning var pyntet med Blomster og Flag. Paa Hæderspladsen saa man et Billede af afdøde Pastor Clemens Storp, Sct. Michael Kirkes og Menighedens Grundlægger. Sognepræsten, Pastor J. v. Reijkevorsel bød velkommen og aflagde Beretning om Menighedens Liv og Trivsel. Samtidig opfordrede han alle Forældre til at sende deres Børn til den katolske Skole. Man mærkede, hvor uhyre meget det ligger ham paa Sinde, at alle skal være eet. Direktør H. Schultz holdt Festtalen, hvor han bragte Biskoppen Menighedens Hyldest. Og endelig var det Børnenes Tur. En ganske lille Pige fremsagde et Vers og overrakte Biskoppen Blomster. Smaa hvidklædte Piger med Blomsterkrans om Haaret sang og dansede, og Drengene, ja, de sang ogsaa. Pastor Thorbjørn Møller viste Farvefotografier og fortalte om sine Oplevelser i Japan. Bagefter red han sin

Bogreoler

Mah., Birk, Eg, Fyr og Nøddetræ

P. Pedersen

Skindergade 34, Central 1193

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfs-gade 34-36

Tlf. 778 - 728

Peter Hansen

Tæmre- og Snedkermeste.

Adolfsvej 6 . Gent. 424

Udf. Arbejdet v. Assumptionsklostret Rygaard

AAGE HJORTH-JENSEN

Malerfirma

Vesterbrogade 64

Tlf. Vester 9909

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØK KOKS

NØRREGADE 15

TELF. 9270

KLOSTER TONIC

-den danske Aperitif!

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466

Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverander til Sct. Elisabeths Hospital

Kæphest »St. Knuds Gilderne«, hvilket havde til Følge, at der efter Festen blev tegnet adskillige nye Medlemmer. Ind imellem Programmets forskellige Afdelinger spillede en Trio af unge Katolikker.

Efter at Menigheden havde sunget Credo, talte Biskoppen alvorligt til os om falske og rene Toner og lagde os paa Sinde, at faa alle falske Toner ud af vort Hjerter og vort Liv; thi intet kan skade os uden den Ondskab, som kommer fra os selv. Efter at have modtaget Velsignelsen gik vi hver til sit, opmuntrede og glade, med fornyet Kraft til Dagens Kamp og Strid.

A. B.

Sct. Knud Lavards Basar

den 5.-6. September

Da Pater Stäubli Lørdag Eftmd. d. 5. Sept. aabnede den 4. Basar til Fordel for Sct. Knud Lavards Kirke i Lyngby, udtalte han Haabet om, at Basaren maatte faa et godt Resultat, og tilføjede, at vor Biskop havde givet Basaren sin Velsignelse.

Det blev til Velsignelse for den gode Sag, og det vil glæde vore mange Venner og naturligvis i særlig Grad Sct. Knud Lavards Menighed gennem disse Linier at erfare, at Basaren i Aar gav Netto: ca. Kr. 3.700.00 — i Sandhed et smukt Resultat.

Vi havde ogsaa mange gode Kræfter til at hjælpe os. Først Damekomitéen, som gennem 4 Aar med usvækket Offervilje og Interesse har arbejdet for Sagen, dernæst de mange, der paa forskellig Maade har glædet os med Gaver, og endelig i de to Basardage den overordentlig velvillige Assistance, vi blev mødt med. — Vi takker Hr. Organist Bredahl og Kirkens Kor for den smukke Koncert Søndag Eftmd., og vi kan ikke noksom sige Tak til Hr. Leif Kayser, der glædede os baade Lørdag og Søndag Aften med sin herlige Klavermusik. Vi havde ogsaa en udmærket Restaurant, takket være Indsatsen fra de paagældende Damer, der havde paataget sig det store Arbejde, og det elektriske Tog paa Balkonen, som skyldtes den unge Hr. Mohn's Initiativ og mekaniske Snilde, var ogsaa en af Prikkerne over Pet. — Ogsaa Tak til de Damer, der stod i Salgsboderne og ved Tombolaen, og som uden at trættes mødte de Besøgende med Smil og fik dem til at købe.

— Endelig, og ikke mindst, vil Komitéen gennem disse Linier bringe en hjertelig Tak til de mange, der glædede os ved deres Besøg og støttede Sagen gennem deres Køb. Dette var jo tilsidst afgørende for Resultatet, og vi er taknemlig for, at saa mange derigenom har været med til at lægge Sten til Sct. Knud Lavards Kirke. — Tak allesammen for denne Gang, og lad det være Guds Vilje, at vi

inden føje Tid faar Lov til at rejse den Kirke, der skal bære denne danske Helgens Navn.

I Basarens Trækningsliste i forrige Nummer havde der indsneget sig en Trykfejl. I det »store Lotteri« var ikke Nr. 1983, men 1982 udtrykket.

Jesu Hjerter Kirke

Mand. 21. Sept. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Torsd. 24. Sept. Kl. 20 Mændenes Kongr.

St. Mariæ Sogn

Fredag d. 18. Sept. 1942 Kl. 20 Ungdomsmøde (Arbejds-møde). Aftenens Emne er: »Guds Eksistens«. Indleder er Niels Frederiksen. Enhver bedes forberede sig og evt. fremsætte sine Meninger og Synspunkter paa Mødet. Derefter Pakkeauktion. Hver Mødedeltager bedes medbringe en Pakke til Værdi mindst 25 Øre. Den, der ikke gør det, maa betale 10 Øre i Bøde. Der holdes Auktion over de medbragte Pakker. Søndag d. 20. Sept. Børnenes Fælleskommunion. Onsdag d. 23. Sept. Kongr.møde for Damer. Fredag d. 25. Sept.: Aabent Hus for Ungdommen.

Sakramentskirken

Mand. 21. Sept. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Onsd. 23. Sept. Kl. 20 Birgittaforeningen. Fred., Lørd., Sønd. 25.—27. Sept. Triduum i Anledning af Kirkens Jubilæum. Andagt Kl. 20 (Søndag dog Kl. 19) hver Dag med Prædiken af Pater P. Nösen S. J. Søndag Kl. 20 Festnøde i Gymnastiksalen. Pater Otto S. J.: »Den hellige Wilhelms Sakramentskirkes Værnehelgen«. Bill. à 75 Øre til fælles Kaffeord.

D. K. K. F.

indbyder til Spørgetime og Diskussion

under Ledelse af Pater Brunocard C. ss. R. 1 Gang om Maanedene hos Sct. Liobasøstrene, Sct. Kjeldsgade 1. Deltagerne nedskriver de Spørgsmaal, de gerne vil have besvaret, paa et Stykke Papir, der foldes sammen og lægges i en Æske ved Ankomsten. Spørgsmaalene besvares af Pateren. Forøvrigt er Ordet frit.

Første Sammenkomst Onsdag d. 23. Sept. Kl. 19 $\frac{1}{4}$. Fremtidig vil Møderne blive afholdt hver 3. Onsdag i Maanedene. Deltagerne betaler 50 Øre pr. Aften. Indmeldelse til Sekretariatet, Ndr. Frihavsgade 26, Grevinde Scheel, Øbro 9250.

Academicum Catholicum

Studiekredsmøde Torsdag den 24. September.

De unges Studiekreds begynder

Efteraarsemestret Torsdag d. 24. September Kl. 20 i A. C.'s Klublokale, Bredgade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser *Reverum novarum* og *Quadragesimo anno*. Den nye Udgave af Rundskrivelserne faas Mødeaftenen hos Sekretæren. Følgende Møder: 15. og 29. Oktober.

Akademiker-Messe Søndag den 4. Oktober.

Alle Medlemmer opfordres til at deltage i Akademiker-Messen Søndag den 4. Oktober Kl. 9,30 i Klosterkirken paa Jagtvejen. Efter Messen kan medbragt Morgenmad nydes i Klostret (Sukker maa medbringes).

Udflugt Søndag den 4. Oktober.

Efter Messen og Morgenmaaltidet startes, hvis Vejret tillader det, paa Fodtur med Besøg paa Frilandsmusæet i Lyngby. Madpakke medbringes.

Rusgilde Onsdag den 7. Oktober.

Rusgildet holdes Onsdag den 7. Oktober Kl. 20 i Mødelokalerne, Bredgade 67 A. Russer bedes opgive Navn og Adresse til Sekr. (Stud. mag. Nina Sabra, Ordrup Jagtvej 103, Charl.), for at Foreningen kan sende dem Indbydelse til Rusgildet.

Cykeltur til Asserbo 17.—20. Okt. Nærmere Meddelelse følger.

Bønforeningen for Freden

Messen i Bønforeningens Intention læses Søndag d. 27. Sept. Kl. 7 i Immaculatakirken, Strandvej 91. Nye Medlemmer af Bønforeningen kan optages ved Henvendelse til Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavsgade 26, Tlf. Øbro 9250.

»Fidelitas«

Møde Onsd. 23. Sept., Østerbrogade 7 D.

Brugt Tøj

og Fodtøj til Børn og Voksne modtages med Tak af Sognesøsteren ved Sakramentskirken, alle Hverdage (Onsdag undtagen) Kl. 9—10 samt Tirsdag Kl. 10—11 og Fredag Kl. 14—15 paa Kirkens Kontor, Opg. C., St. Gaverne afhentes gerne, hvis man giver telefonisk Besked til Nora 3380.

Husbestyrerinde søges

J. Mesters,
Katolsk Pastorat,
Holbæk.

Mit Manborg Harmonium

gennemgaaende 4, 8 og 16 Fods Stemmer. Meget klangfuldt. Sælges, Kr. 300.

Kapelm. Felumb,
Sortedamsdoss. 91, Øbro 6305.

HISTVAR' DYNAM'

Saaledes udtales Titlen paa den Bog, den hellige Therese af Lisieux skrev om sine Oplevelser. Det betyder: En Sjæls Historie. Alene denne Titel kan faa En til at falde i Staver. Det er sandt nok, at hvert Menneske oplever sin egen Roman. Men hvor mange af os vilde kunne kalde deres Livs Memoirer en Sjæls Historie?

I Mellemløbet plejede unge danske Piger at rejse sydpaa. Paa Grund af den billige belgiske Franc slog de sig gerne ned i Belgien, hvor de boede i en eller anden Klosterskole og havde Lejlighed til at lære Fransk. Nu skete det en skønne Dag, at Johannes Jørgensen kom forbi en saadan Klosterskole og vilde hilse paa sine unge Landsmænd. I saa Fald hilser man først paa Priorinden. Det var da naturligt, at den danske Digter kom til at spørge den belgiske Værtinde, hvad hun syntes om de danske Piger. Naa jo, Priorinden vidste ikke alt det gode, hun skulde sige om dem: de var søde, høflige, omgængelige, livlige og interesserede i mangt og meget. Men om det nu var Tonen eller

Minen, der gjorde det; Digteren fattede Mistanke om, at der bag denne Lovtale stak et Forbehold. Der var et Men. Derfor spurgte han: »Men?« »Tja, hvis hun maatte sige det,« mente Nonnen, »da var det, lige som om disse unge *ingen Sjæl* havde...«

En streng Dom. Maaske for streng. Man maa her tage i Betragtning, at disse Nonner er vant til at se deres egne katolske Elever hver eneste Morgen til Messe. De belgiske Piger beder deres Morgen- og Aftenbøn samt Bordbøn i Fællesskab. De gaar regelmæssigt til Skrifte og til Kommunion. Da maatte det jo gøre Indtryk paa disse Nonner, der maaske aldrig havde set Protestanter paa nært Hold, at danske unge Piger klarede sig uden alt dette. For dem begyndte Dagen sandsynligvis med megen Hygiejne og Morgengymnastik, og den gik med Udflugter og Fornøjelser. Her var slet ingen Plads til Sjælepleje. Disse unge Piger har været Repræsentanter for Mellemløbetidens letbenede materialistiske Livssyn.

Siden har ogsaa her meget forandret sig. Baade gamle og

unge er kommet i Krigens haarde Skole. Mange er blevet kloge af Skade. Men alle Mennesker er nu engang ikke lige lærenemme. Man kan den Dag idag jævnlig høre Klage over unge — og for saa vidt gamle med — der ved Jazz og Pjat, eller overdreven Sport holder sig Tidens Alvor fra Livet. De har stadig ikke opdaget, at Sjælen er mere værd end Legemet. De vilde have godt af at komme i Lære hos den lige saa yndige som velopdragne lille Therese, der som alle søde unge Piger truede med at blive forkælet, men hvis udødelige Glans netop skyldes, at hun fra Barnsben af gennemskuede disse udvortes Fortrins Forfængelighed. I Stedet for helt at opgaa i Fornøjelser fattede hun den grænseløse Ambition at være Hjertet i Guds Kirke. Og da hendes unge Liv brat fandt sin Ende, lovede hun at ville tilbringe sin Himmel med at gøre godt paa Jorden. Se, det var en Pige med Sjæl i. Og hun har ved sin »lille Vej« banet Vejen for utallige Sjæle — saavel Katolikker som Ikke-Katolikker.

S. W.

Horisonten rundt

Biskoppens Rejser

I Søndags var Hs. Excellence Biskoppen nede paa Lolland og meddele Konfirmationens Sakramente i Nakskov og Maribo. Den 29. ds. deltager Biskoppen i Festlighederne i Randers i Anledning af Sognets 75 Aars Jubilæum.

Prinsesse Aages Basar

Arbejdet med Basaren skrider rask fremad. Det fik man et levende Indtryk af ved en Reception for Pressen forleden Dag i Prinsesse Aages Hjem i det gule Palæ. Prinsessen gjorde her Rede for Basaren og oplyste bl. a., at der foruden Søstrenes Boder vil være Boder med Hvidevarer og Broderier, Vildt, Blomster, Frugt, Marmelade etc. Tombolaer med alle mulige Fedevarer, Konserves m. m. Ligeledes Tearoom og Bar samt Lejlighed til at købe Cigaretter.

Om Aftenen bliver der afholdt Auktion over Vin og andre Gaver, ligesom der bliver Underholdning af kendte Kunstnere. Vi skal senere meddele deres Navne.

Som bekendt bestaar den nedsatte Arbejdskomité af Kammerherreinde *Scavenius* (der staar i Spidsen for den), Frøken *Ulla Andersen*, Fru *Edouard Hansen* og Fru *Stampe-Feddersen*. Følgende Damer har faaet Sæde i Æreskomitéen eller vil forestaa Salget fra Boderne paa selve Basardagen: Fru *Benedicte Berggreen*, Grevinde *Blücher-Altona*, Professorinde *Niels Bohr*, Fru *Bredholt*, Frk. *Bülow*, Fru Postmester *Dreyer*, Fru *R. Gamél*, Kammerherreinde *Garth-Grüner*, Fru *A. V. Günther*, Etatsraadinde *Laura Glückstadt*, Fru *Hegermann-Lindencrone*, Lensgrevinde *Holstein-Ledreborg*, Baronesse *Juel-Brockdorff*, Fru *Elin Jacobæus*, Fru Prokurist *Jensen*, Fru *Else Lose*, Frk. *Millech*, Grevinde *Moltke-Huitfeldt*, Fru *Edith Ovesen*, Fru *A.*

Osterhammel, Fru *Henny Scavenius*, Fru *Henrik Scavenius*, Kammerherreinde *Ingeborg Scavenius*, Grevinde *E. Scheel*, Fru Minister *Schou*, Frk. *Ingeborg Marie Sick*, Fru Kaptajnløjtnant *Snerding*, Frk. *A. M. Speier*, Fru *Stratbøcker* og mange andre.

Pastor *Thorbjørn Møller* bistaar paa Vikariatets Vegne Arbejdskomitéen.

Feriegaarden rejses i Hornbæk

Fra forskellige Sider har man interesseret spurgt til Planerne om en katolsk Feriegaard. Breve til Ugebladet fortæller lidt om denne Interesse. Det samme gør et nylig afholdt Møde i Knud Lavards Broderskab i Brønshøj. Aftenens Emne var Feriegaarden. Der var en meget stor Interesse for Sagen, som man kan se af en Notits andet Steds i Bladet.

Pastor *Thorbjørn Møller* har haft en stor og glædelig Overraskelse. En Dame har tilbudt at skænke Grunden til Feriegaarden. Grunden ligger lidt udenfor Horneby ved Hornbæk — 5 Minutter paa Cykle fra Kattegat, 5 Minutter fra Skovene ved Havreholm. Der er ca. to Tønder Land kostbar Jord til Raadighed, hegnet mod Nord af Birk og Fyr og med vid Udsigt over Bakker og Kornmarker. Paa dette Sted kan der bygges den dejligste Feriegaard i frie, landlige Omgivelser og dog ganske nær ved en af Danmarks dejlige Badestrande. En Del af Grunden er beplantet med Frugttræer, Ribs- og Stikkelshærbuske, der kan forsyne Feriegaardens Husholdning. Under et Besøg paa Grunden blev det Pastor *Møller* klart, at han ikke alene stod overfor storstilet Velgørenhed, men at han stod paa en Plet Jord, som i alle Henseender svarede til Ønskerne.

Vil denne enestaaende Chance til at bygge blive udnyttet? Fra en Begyndelse har det været Tanken, at denne Sag kun

bør fremmes, hvis den paa Forhaand møder virkelig Interesse. Tegnene herpaa er lovende, men endnu ikke tilstrækkelig mange. Flere har derfor sagt: Lad os faa Lov at vise vor Interesse paa en Maade, der vækker Tillid. Aahn Adgangen til at tegne Andele i det Fond, der skal muliggøre Byggeriet. Henstillingen er blevet fulgt, og der er nu aabnet for Tegningen, foreløbig paa den Maade, at Pastor *Møller* med Tak modtager Beløb fra 5 Kr. og opefter, som kan sendes enten pr. Postanvisning til ham under Adressen: Bredgade 64, København, eller indbetales paa hans Postgirokonto Nr. 85248. Afsendernes Navn og Adresse maa angives. Der vil da blive udstedt foreløbige Kvitteringer, som senere vil blive erstattet med Byggefondsbeviser, saafremt der indkommer saa meget, at man kan tænke paa at bygge. Opgives Tanken, vil Pengene blive tilbagebetalt. Byggefondsbeviserne giver Fortrin ved Tilmelding til Feriegaarden paa lige Vilkaar med andre Indehavere af Beviser, uanset det indbetalte Beløbs Størrelse. Beløbene vil ikke blive forrentet og kan ikke kræves tilbagebetalt, hvis Projektet realiseres.

Det har vist sig, at der er en meget stor Interesse for Forretningen blandt Familiefædre, der ser frem til paa denne Maade at kunne holde Ferie i katolske Omgivelser med Kone og Børn for en billig Penge. Hvis Gaarden bygges, vil der derfor af Ferien blive afsat tilstrækkelig Tid til denne Form for Fællesskab, ligesom man fra en Begyndelse vil indrette Beboelsesrummene for 4 eller 5 Personer.

Katolsk Sogneblad

henleder Sognepræsternes Opmærksomhed paa, at Stof til Fællessiderne gerne skal være Redaktionen i Hænde senest d. 10. i Maaneden, og Stoffet til Soggenes Særsider senest d. 15.

Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet

Biskop Th. Suhrs Radioforedrag Onsdag den 6. September

Den 15. Maj 1891 udsendte Pave Leo XIII en Rundskrivelse til katolske Biskopper over hele Verden. Det var ikke sjældent, at denne Pave i saadanne større Skrivelser gav sine Direktiver til alle Katolikker. En Række af Brevene (som med et græsk Ord kaldes Encyklikaer) drejede sig om det kirkelige Liv og den kirkelige Videnskab. Men andre Encyklikaer tog saadanne Emner op som Socialisme, Statsmagtens Oprindelse, Frimureriet, den kristne Stat o.s.v. De vakte betydelig Opsigt og blev livligt kommenteret i alle Lande. Ikke blot for deres Indholds Skyld, men ogsaa som et uventet Vidnesbyrd om den katolske Kirkes Livskraft.

Der var noget symbolsk ved, at det var en Olding, som i sine Skrivelser ytrede sig om Tidens mest aktuelle Spørgsmaal. Han var blevet valgt til Pave i en Alder af næsten 70 Aar, og den berømteste af hans Rundskrivelser — som dette Foredrag behandler — hidrørte fra en 81-aarig. Af saa gamle Mennesker venter man ikke verdensbevægende Tanker, og for det 19. Aarhundrede med dets naive Tro paa det stadige Fremskridt var ogsaa selve den katolske Kirke en Fortidslevning. For Aarhundreder siden havde den opfyldt sin historiske Mission. Nu var dens Dage tall, og selv om den muligvis kunde leve endnu nogle Generationer, stod den uhjælpeligt udenfor Verdensgangen. Og saa skete dog det uventede, at den gamle Kirke talte om de Ting, der laa Fremskridtets Aarhundrede mest paa Sinde — og talte saaledes, at der maatte lyttes og blev lyttet. Intet Øjeblik var dette Tilfældet i saa høj en Grad som i 1891, da Rundskrivelsen om Arbejderspørgsmaalet gav Retningslinier for Løsningen af det Spørgsmaal, som ængstede Samtiden mest.

Fyrretyve Aar senere sad en anden Pave paa Petri Stol, Pave Pius XI. For at fejre 40 Aars Mindet om Leo XIII's Rundskrivelse udsendte Pius XI en ny Skrivelse, denne Gang ikke blot til de katolske Biskopper, men ogsaa til de katolske Befolkninger Verden over. Paven gjorde her Rede for, hvilke Virkninger Forgængerens Rundskrivelse havde haft, og tillige tog han forskellige Spørgsmaal op, hvor Leo XIII ikke var blevet rigtigt forstaaet, ligesom han i Lyset af de samme Principper tog Stilling til den Udvikling, som var foregaaet. I Mellemtiden var den katolske Kirkes Anseelse vokset meget betydeligt. Kun i de mest bortgemte Kroge af Verden mødtes endnu den Opfattelse, at Kirken hørte en svunden Tid til. Den gamle Anti-Klerikalisme var de fleste Steder kommet paa Talefod med Kirken. Og hvor nye Livsopfattelser bekæmpede den, gjorde de det med Bevidstheden om, at de maatte bruge al deres bedste Kraft for at vinde Overhaand over en Modstander, der stod lige saa levende i Nutiden, som dengang, da Oldtidens romerske Kejsere forgæves søgte at faa Bugt med den. Pave Pius XI's Rundskrivelse fik derfor om muligt en endnu større Betydning end Leo XIII's.

I disse Krigens Aar er de sociale Spørgsmaal overalt stillet i Bero. Men uanset Udgangen af det store Opgør, vil de rejse sig igen efter Fredsslutningen. Adskilligt tyder paa, at de vil blive søgt løst i en ny Aand, i et Samarbejde mellem Samfundsklasserne i Stedet for gennem Klassernes indbyrdes Kamp. Og Kirkens Anseelse er i Aarene op til Krigen og under denne ikke blevet svækket. Ligesom det er Hundreder af Millioner Menneskers Ønske (udenfor Kirken saa vel som indenfor denne), at Genopbygningen af Verden maa ske med Kirkens Bistand, vil

det tjene til varig social Fred, hvis Kirken tages med paa Raad i den sociale Genopbygning. Det er Baggrunden for, at der her skal vises hen til de to pavelige Rundskrivelser om Arbejderspørgsmaalet. I Tusinder af Studiekredse bliver de gennemarbejdet af Katolikker og Ikke-Katolikker. I Danmark er de for et Par Uger siden blevet udgivet paany i en ny Oversættelse, fordi saadanne Studiekredse efterlyste dem.

*

Rundskrivelserne kan ikke forstaaes fuldtud, hvis ikke man først gør sig klart, med hvilken Ret den kristne Kirke tager saadanne Spørgsmaal op. Til Gengæld løser de enkelte Detailspørgsmaal sig næsten af sig selv, hvis man har faaet Øje paa, under hvilken Synsvinkel Paverne betragter de samfundsøkonomiske Emner.

Den katolske Kirke docerer ikke Samfundsøkonomi. Endnu mindre giver den sig ud for at eje en speciel, højere Viden om de økonomiske Spørgsmaal. Det glemmes ofte af ivrige Samfundsreformatorer, som gerne saa, at Kirken gjorde deres økonomiske Idéer til sine egne. De mener af og til at kunne finde et Tilknytningspunkt for deres Tanker i den Hellige Skrift (saa de f. Eks. paastaar, at Jesus var »den første Socialist«) og gør derfor gældende, at Kirken svigter sin Grundlæggeres Idéer, hvis den ikke støtter dem.

Men ethvert Forsøg paa at løse disse Spørgsmaal ved Hjælp af Skriftsteder alene vil kun føre til Forvirring. Saaledes som Evangelierne skildrer Jesus Kristus, er det netop paafaldende, hvor lidt hans Forkyndelse berørte samfundsmæssige, endsige samfundsøkonomiske Problemer. Det umiddelbare Indtryk af Evangelierne er snarest, at han accepterede den bestaaende

Samfundsordning. Han rejste ikke Spørgsmaalet om Slavernes Frigørelse, lige saa lidt som han tog Stilling til Krig og Fred mellem Staterne, eller trods hæftig Provokation fremkom med Udtalelser om den romerske Militærbesættelse af Palæstina.

Og dog er det hans Forkyndelses Skyld, at store samfundsmæssige Reformers gennemsigtige Historie fulgte i hans Kirkes Spor. Slaveriets Ophævelse trængte efterhaanden igennem som en Følge af den kristne Forkyndelse om den menneskelige Persons guddommelige Adel. Feudaltidens ridderlige Idealer med deres Mildnen af Sæderne var inspireret af kristne Tanker. Kristenheden gik i Spidsen for de Bestræbelser, der søgte at begrænse de krigeriske Konflikter og finde Udveje til fredelige Afgørelser af Nationernes Stridigheder. Og i vore Dages mange Forsøg paa at bedre de fattige Befolkningslags Levevilkaar, var det ogsaa kristne Idéer og kristen Følelse for Medmennesker, der banede Vej for det bedste i vor Tids Lovgivning om disse Ting. Selv hvor det ikke var bekendende Kristne, som gik i Spidsen, stod de i Gæld til den kristne Fortid. Det ses maaske allerbedst deraf, at Historiens store Tilbageskridt i social Forstaaelse har været forenet med et bevidst Forsøg paa at gaa bag om Kristendommen til et eller andet Hedenskab af ældre Dato.

Selv om nemlig Kristendommen ikke omfatter en samfundskononomisk Lære, omfatter den en guddommeligt aabenbarret Morallære, og Samfundskononomien maa bøje sig for dennes Krav. I sin Tid søgte man ganske vist at hævde Økonomiens Uafhængighed af Moralens ved at formulere »økonomiske Love«, der tilkendtes en lignende Uafhængighed af Menneskers frie Vilje som Lovene for Naturens fysiske Gang. Men det kan kun være »Love« for, hvorledes Forholdene vil arte sig, hvis Mennesker afstaar fra deres Ret og Pligt til at bestemme over deres Handlinger og lade sig lede af Moralens Forskrifter. De

Handlinger, Økonomien beskæftiger sig med, er Handlinger udført af Mennesker og falder derfor alle ind under Moralens Bedømmelse. Økonomien bliver ikke derved en Bestanddel af Moralens, men denne afstikker Grænserne, indenfor hvilke det økonomiske Liv har Ret til at udfolde sig, og den kan lede det, saa det opfylder sine højeste Formaal. Derfor er det, at Pius XI kunde skrive: »Kirken betragter det som et Overgreb at blande sig i verdslige Anliggender uden Grund. Men den kan ikke paa nogen Maade undslaa sig for det Hverv, Gud har betroet den, nemlig at gøre sin Myndighed gældende — ikke i tekniske Spørgsmaal, hvortil den hverken har faaet Befaling eller Udrustning — men i alt, der vedrører Moralens.«

Her møder man nu to Betæneligheder, som skyldes den samme Misforstaaelse af den kristne Moral. Nogle mener, at Hensynet til Moralens maa virke som en Hæmsko paa de økonomiske Bestræbelser, en Art uforstandig Konservatisme, der sinker Fremskridtet. Og mange andre, der ikke slutter sig til Kristendommen, anser den kristne Moral for dem uvedkommende. Bag begge Opfattelser finder man samme Misforstaaelse, nemlig den, at Moralens Krav er en Række vilkaarlige Fordringer, ligesom Reglerne for et Spil. Hvis dette var rigtigt, vilde der sikkert ofte opstaa den Situation, at den vilkaarlige Moralregel kom til at virke som en Bremse paa Fremskridtet. Og saa var det faktisk ikke let at se, hvordan der kunde banes Vej for Forstaaelse mellem kristne og ikke-kristne om Tilværelsens moralske Anliggender.

Men i Virkeligheden er den kristne Moral (om jeg saa maa sige) Skaberens Brugsanvisning til sine Værker. Med samme Selvfølgelighed, hvormed vi følger Teknikkens Anvisninger for at faa det bedst mulige Udbytte af vort Radioapparat, maa vi følge Skaberens Anvisninger for at faa det rette Samspil imellem vor Menneskenaturens forskellige Kræfter og imel-

lem de enkelte Bestanddele af det menneskelige Samfund. At handle imod Moralens er derfor ikke at sætte sig op mod menneskelige Vedtægter fra en svunden Tid; det er at ville vide bedre Besked om Menneskenaturens Muligheder og Begrænsninger end Skaberens selv. En Samfundsøkonomi, som sidder de moralske Fordringer overhørig, maa nødvendigvis føre til samme Fortræd for Samfundet som ukyndige og selvraadige Manipulationer ved det elektriske Ledningsnet fører til Ødelæggelse af de elektriske Installationer.

Den Del af Moralens, som angaar de foreliggende Spørgsmaal, er Retfærdighedens og Næstekærlighedens Fordringer. Fra forskellig Side er det blevet bebrejdet Kristendommen, at den lader Retfærdigheden skøtte sig selv og nøjes med at lade Næstekærligheden lappe lidt paa de Skader, Uretten har forvoldt. Dette kan maaske gælde enkelte Kristne, som ikke efterlever deres Kristendom i det borgerlige Liv. Men Kristendommen selv vedkender sig ikke en Næstekærlighed, som ikke først giver Næsten, hvad denne har Krav paa, d. v. s. først opfylder Retfærdighedens Fordringer. Derimod benægter den kristne Kirke lige saa energisk, at »det er nok med Retfærdighed, endsig kun i Handel og Vandel« (Pius XI). Retfærdigheden kan kun fjerne Aarsagerne til Strid, men »ikke samle Hjerter og Viljer i et Fællesskab«. Det, der i disse Aar aabner Udsyn til nye Veje for Løsningen af de sociale Spørgsmaal, er netop, at Samfundsklasserne ikke længere ensidigt ser paa deres Rettigheder og vejer disse op mod hverandre, men at man mødes i Enighed om større Goder end de rent materielle. Hvis alle kunde samles i den fuldkomneste Enighed, d. v. s. hvis alle »føjte sig som Medlemmer af een stor Familie og Børn af een og samme Fader i Himlen«, vilde ikke blot Retfærdigheden være let at opfylde, men først da var Samfundet, hvad det skulde være — de manges enige, uselviske Samarbejde.

Sluttes i næste Uge

En Antoniusbøsse

Relief af Aksel Theilmann

Vi, der har vor Gang i Jesu Hjerter Kirke, blev forleden Dag overrasket med, at der til højre for nordre Indgang i al Stilfærdighed var blevet anbragt en Antoniusbøsse — et Relief i Malm paa en lille Meters Højde forestillende Den hellige Antonius med Jesusbarnet i sine Arme. Sokkelen, Antonius staar paa, er indrettet til Bøsse, og for at antyde, at de troendes Gaver gaar til de fattige, er der til højre og venstre for den anbragt to fattige, en Mand og en Kone, der knælende rækker Haanden op imod Antonius for af hans Haand at modtage de Almisser, som han har indsamlet til dem i Jesu Navn.

Det er et Værk af Billedhugger Aksel Theilmann og er blevet skænket Kirken (og de fattige) af et af Sognets Medlemmer.

Gør Dem selv den Glæde at gaa ind og se det. Stil Dem i en to-tre Meters Afstand og lad Øjet glide langsomt ned over Figuren, som naar De maaler et Menneske fra Isse til Saal — det er en virkelig Oplevelse. Figuren lyser af ophøjet Ro, af mandig Styrke og af Mystikerens dybe Fortabelse i Bøn. Indtrykket er saa stærkt, fordi det er opnaaet med de allerenkleste Midler. Hovedet er ganske svagt bøjet (som naar man er dybt hensunken i Tanker), Øjnene er lukkede og Trækkene om Munden er rolige og fredfyldte som hos en, der sover, eller en, der stille er gledet ind i Døden, og hvis Sjæl nu, hinsides Fryd og Vaande, dvæler dybt i Gud. Der er intet sentimentalt hensmeltende i disse Træk, intet ekstatisk eller krampagtigt, alt aander dybeste Fred, kun Fred, den evige Sabbats livsalige Fred. Det samme gælder om hele Skikkelsen. De unge, kraftige Skuldre er sænkede og en Smule tilbagetrukne (deraf den ranke Holdning), Hoftelinien (fremhævet

af Rebet om Lænderne) er fuldkommen vandret, medens Kuttent hænger i rolige lodrette Folder — tilsammen giver det Fornemmelsen af en ung, rank Mand, der trygt hviler i sig selv, uanfægtet af denne Verdens Omvæltninger, der staar som en dorisk Søjle, urørt og urørlig i ensom Majestæt. Det er ikke tilfældigt, at jeg kommer til at tænke paa en dorisk Søjle. Det Indtryk, den giver af ophøjet Ro og spændstig Styrke, skyldes, at alle Linier fra en bred Basis stiger lodret opad til omtrent midt paa Søjlen — til »Bæltestedet« — og derfra ganske svagt stræber indad mod hverandre. Det giver en den Følelse, at fra Bæltestedet ranker Søjlen sig i hele sin Styrke for at kunne bære den tunge Byrde, der skal lægges paa den, samtidig med, at den fra Bæltestedet ogsaa stemmer kraftigt nedad for at staa aldeles fast paa Jorden. Den samme Fornemmelse har jeg af denne Skikkelse — jeg tror, at det er derfor, den virker saa »klassisk«, saa rolig og dog fyldt af Liv. Til Trods for alt dette kunde den alligevel være blevet baade urolig og sentimental, hvis Kunstneren nemlig havde ladet Antonius kryste Jesusbarnet i sine Arme, voldsomt og inderligt. Men det har han omhyggeligt undgaaet. Ganske vist paa Bekostning af det »naturlige«. Antonius holder ikke paa Jesusbarnet saaledes, som man skal holde paa et Barn — det vil enhver Kvinde straks kunne se. Barnet hviler ikke paa hans Arme. Og saa holder han alligevel helt rigtigt paa det, — saaledes har den hellige Antonius, Mindrebroderen i Padua, holdt paa det hint Øjeblik, hint usigelig salige Øjeblik, da det blev ham forundt at fornemme Barnet Jesus trykke sig ind til ham for at favne ham i øm Kærlighed. Af usynlige Hænder blev det lagt og holdt i hans Favn,

han behøvede ikke at bære det. Han, den hellige Antonius, Mindrebroderen, Mand og Helgen, havde i det Øjeblik, han kunde i det Øjeblik kun have een Tanke: at holde paa det for ikke at miste det, at værne om det som om en Flamme, at den ikke maa blæses ud af nogen Vind.

Se engang paa hans Hænder og saa paa Ansigtet og saa igen paa hans Hænder — siger de ikke det samme: at i dette Øjeblik er Antonius kun opfyldt af een eneste Tanke, kun gennemtrængt af een eneste Bøn: Lys for mig og lys i mig. Lad mit Hjerter brænde som en Flamme tændt af dig, indtil Livets Ende?

Om denne ydmyge Kærlighed til ham, der blev fattig for vor Skyld, vil Antonius tale til enhver, der gaar ind og ud ad Døren i Jesu Hjerter Kirke. Derfor staar han der, i sin fattige Kutte en Formaner til gerne at give for Jesu Skyld, i sin dybe Fred og Lykke et Løfte om Gengæld ud over al Forstand. Jeg ved ikke, hvem der skylder Kunstner og Giver mest Tak — Sognepræsten, Menigheden eller de fattige, Sognepræsten for en saa-

dan Prædikant i hans Kirke, Menigheden for en saadan Prædiken eller de fattige for en saadan Hjælper. Jeg tror alle bør takke hver for sig — og hver paa sin Vis.

Jeg vil gerne samtidig henlede Opmærksomheden paa, at det

Billede, der er gengivet her i Bladet, kan faas i Handelen i tre Størrelser: i Helgenbilledformat, som Postkort og i Størrelsen 23,5×17,7, henholdsvis 23,5×12,5.

H. A. M.

Køges Afsked med Pastor Nölke

Søndag den 13. September oplevede Køge Menighed en vemodsfuld Festdag, idet Menigheden den Dag maatte sige Farvel til sin afholdte Sognepræst, der er blevet indkaldt til Militærtjeneste. Det lille, smukke Kapel var festligt smykket i rødt og hvidt med Blomster og Lys. Bænkene, Midtergangen, Sakristiet, Døraabningen og Trappegangen var fyldt til Trængsel af Pastor Nölkes mange Venner indenfor og udenfor Sognet. I sin gribende Afskedsprædiken sammenlignede Pastor Nölke vor Tid med Syndflodens Tid. Syndens Vande steg højere og højere, men endnu var det Naadens Tid. Vi vil forene os i Bøn til Gud om, at han snart maa sende os den Dag, da Fredens Due atter kan sætte sin Fod paa vor Jord, som er hærget af en forfærdelig Krig.

Da Pastoren talte om de to lykkelige Aar, »Vorherre har forundt mig at arbejde med Jer og for Jer« og takkede Menigheden for disse Aar, var sikkert intet Øje tørt. Pastoren sluttede med at opfordre Menigheden til at være ivrige i Bønnen og Modtagelsen af de hellige Sakramenter, at sørge for Børnenes katolske Opdragelse og at holde sammen som een Familie.

Efter Højmessens blev Deltagerne fotograferede i Præstegaardens Have. Børnene havde grupperet sig om deres Sognepræst, og deri var der noget særligt symbolsk; thi han elsker dem, som de ham. At det ikke alene gjaldt for Børnenes Vedkommende, men for hele Menigheden, ung og gammel, dansk og polsk, fik Pastoren mange Tilkendegivelser af ved det festlige Kaffebord, Menigheden havde ar-

rangeret paa »Hotel Hafnia« umiddelbart efter Højmessens.

Ved Kaffebordet blev der som en Tak fra Menigheden overrakt Pastoren en Gave, som han modtog med synlig Glæde og Taknemlighed. Gaven bestod af et Armbaandsuhr med Inskription og en flot Rejsemappe. Pastor Nölke bød velkommen og saa i den Talrighed, hvormed Menigheden var mødt, et Tegn paa Hengivenhed. Mange var kommet langvejs fra pr. Cykle og med Tog, en enkelt maatte staa op Kl. 3 for at naa til Messen, og flere var kommet cyklende indtil 40 km. Fra Menighedens Side blev det betonet, at Pastor Nölke havde vundet alles Hjerter. Han havde vist en sjælden Forstaaelse for ethvert af sine Sognebørn, havde deltaget i deres Glæder og Sorger, været utrættelig i sin Omsorg for Børnene og velkommen overalt i Menigheden.

Børnene tolkede deres Taknemlighed i smaa Vers. Mariakongregationerne takkede for Pastorens store Arbejde indenfor deres Rammer. Gaardejer Buzowski takkede for Omsorgen for de polske Trosfæller. Verner Stabehl mindedes med Taknemlighed den Tid, Pastor Nölke var Præst i København, og den Hygge og Fest, der var, hvor Pastoren var Gæst. En af Pastor Nölkes Konvertitter, Skrædder Andersen fra Haslev, rettede en gribende personlig Tak til Pastoren, som han betegnede som sin aandelige Fader. Pastor Olaf Sørensen, der skal vikariere for Pastor Nölke, opfordrede Menigheden til at støtte sig i sit vanskelige Arbejde og til at huske deres Sognepræst i de daglige Bønner og i Særdeleshed i Søndagsmessen.

Til Slut takkede Pastor Nölke for al den Hengivenhed, der var vist ham, og lovede ikke at glemme Køges Menighed i sine Bønner.

Maatte Gud skænke os et snarligt Gensyn med vor Sognepræst.

Vige og dybt beskæmmes skal de, som stoler paa Billeder, som siger til støjte Billeder: »J er vore Guder!«

ESAJAS 42.17

Breve fra Læserne

En katolsk Feriegaard

Pastor Thorbjørn Møllers Forslag og Projekt til en katolsk Feriegaard ser meget tiltalende ud, men efter nøje Gennemtænkning af Sagen vil jeg gerne have Lov til at fremsætte følgende:

Sommeren bør udnyttes ogsaa til kirkeligt Arbejde. Dette er fuldstændig rigtigt, og de katolske Foreninger søger da ogsaa af al Kraft at udnytte de tre korte Sommermaaneder, vi har i Danmark, ved at holde Friluftsmøder og Stævner med passende Mellemliv for herigennem at holde Kontakten mellem Katolikkerne vedlige og give dem Adgang til katolsk Tankegang og Aandsliv ogsaa i Sommertiden. Altsaa forsømmes der ikke noget paa dette Punkt.

Med Hehblik paa en katolsk Feriegaard, som skal være Grobund for og Spreader af katolsk Aandsliv, bliver Spørgsmaalet efter min Mening: Vil det være formaalstjenligt — paa dette Grundlag — at oprette en Feriegaard for Katolikker, som i Aarets øvrige ni Maaneder har Adgang til at tage aktiv Del i det rent religiøse Foreningsliv, i Foredragsrækker, Studiekredse, Højskoleforelæsninger o. s. v.? (Man maa regne med kun at faa de aktive Katolikker med, idet de øvrige for det meste afskyr alt katolsk).

Efter min Mening: Nej! Selv en god Katolik kan blive *aandelig overmæt*. Det vil kun være sundt at faa en *Hvilepause* i Sommertiden, hvor man kan tænke over den forgangne Vinters aandelige Berigelser og Resultater, og desuden vil man efter et Hvil være mere modtagelig for den forestaaende Vinters Arbejde. Hvis Feriegaarden blev en Realitet, kunde man ogsaa tænke sig de Katolikker, som vilde bruge deres Sommerferie til at *sluge katolske Synspunkter paa 14 Dage*, og saa ligge paa den lade Side hele Vinteren igennem, idet de ræsonnerede som saa: Nu har vi nok til næste Sommerferie. — Herved vilde Foreningslivet og Højskoleforelæsningerne i Vintersæsonen lide ubodelig Skade.

Hertil kommer: For en stor Del af vore Søsterordener er Feriegæsterne en Livsbetingelse; Sommerens Høst giver Vinterens Brød. Under normale Forhold ligger Søstrenes Pensionspriser paa 4—5 Kr. pr. Døgn, hvilket maa siges at være billigt. Vilde det være rigtigt at oprette en Konkurrent til Søstrenes mange Feriehjem? (De har alle været nævnt i Ugebladet). Vi er jo ikke saa mange Katolikker, at vi kan sige: Der er nok til os alle.

Enhver Katolik, der ønsker at holde Ferie i et katolsk Milieu, kan blot i Tide sikre sig Plads hos de katolske Søstre. Og er det ikke samtidig opløftende for en Katolik at komme Søstrene paa nært Hold og se deres daglige Arbejde, der former sig som een stor Gudstjeneste?

Endnu en sidste Bemærkning. Som antydnet er vort Antal stærkt begrænset, saa hvorledes skal Feriegaarden være i Stand til at bestaa i Aarene fremefter? Naar Katolikkerne har besøgt den nogle Aar i Træk, vil ogsaa de føle Trang til at se nye Steder ud fra den gamle Betragtning: Forandring fryder! — Man kan vel næppe regne med protestantiske Deltagere.

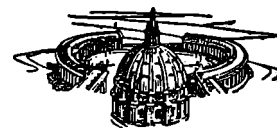
Dette var mit personlige — muligvis forkerte — Syn paa en katolsk Feriegaard. Men da jeg arbejder for Ungdomssagen, og Talen her er om et Feriehjem, altsaa et Sted hvor man tilbringer sine ledige Stunder, kan jeg ikke slutte dette Indlæg uden at fremkomme med et stort Ungdomsønske — en Week-end Hytte for unge Katolikker fra Storbyen, beliggende ikke langt fra denne og ideelt indrettet til at huse baade unge Piger og unge Mænd. Her er et Emne, som maaske kan interesse baade Pastor Møller og andre.

Albert Strøyer.

Svar til Albert Strøyer

Maaske har jeg udtrykt mig mindre klart i min Artikel. Det er i al Fald en Kendsgerning, at Hr. Strøyer har faaet det Indtryk, at Ferie-

Fortattes Side 619

URBI ET ORBI

Som Afslutning paa den fjerde nationale *eukaristiske Kongres i Brasilien*, der afholdtes i Begyndelsen af denne Maaned i San Paolo, har den hellige Fader sendt et Radiobudskab til Kongressens Deltagere. Den hellige Fader talte paa Portugisisk over Radio Vaticana, og hans Tale, der modtoges med Begejstring hinsides Oceanet, gik trods de atmosfæriske Forstyrrelser udmærket igennem. Under Kongressen har ca. 150 Tusind Børn, 250 Tusind Kvinder og 220 Tusind Mænd modtaget den hellige Kommunion. — Aaret rundt arbejdes der paa at vedligeholde og forbedre eventuelle Skader paa *Peterskirken*, snart udvendig, snart indvendig. Fornylig er de seksten store Vinduer i Basilikaens mægtige Kuppel blevet forsynet med nye Metalrammer — og en Eftermiddag i forrige Uge, henunder Aften, da Arbejderne var ved at være færdige med det vanskelige og ikke helt ufarlige Arbejde i den svimlende Højde, indfandt den hellige Fader sig pludseligt deroppe. Efter at have beset Arbejdet, gav den hellige Fader Arbejderne Haanden og begav sig tilbage til Vatikanet.

Det tyske Episkopat har i August Maaned — for tredie Gang under denne Krig — været samlet til den aarlige *Bispekonference* ved den hellige Bonifatius' Grav i Fulda. Efter Konferencen udsendtes som vanlig en fælles Hyrdeskrivelse, der er blevet oplæst i samtlige Kirker i det stortyske Rige. I Hyrdebrevet udtaler Biskopperne bl. a. at dybt alvorlige Spørgsmaal og brændende Sorger havde beskæftiget dem under Konferencen, idet det tyske Folks Ve og Vel ligger dem alvorligt paa Sinde.

Det religiøse Liv i *Mexico* har i de sidste Aar under Præsident Comacho taget glædeligt Opsving. Der har været afholdt forskellige religiøse Foranstaltninger, saaledes har f. Eks. det berømte Gudsmøders-Valfartssted, Guadalupe, været Maalet for utallige Pilgrimstog.

Vatikanets Post har udsendt ny Frimærker til Erindring om Pius XII's caritative Virksomhed.

Femoghalvfjerds Aar i

Randers

For 75 Aar siden havde Danmark endnu kun to katolske Kirker, og den unge Pastor Johs. von Euch i Fredericia var Sognepræst for Jylland og Fyn. Men under 18 Aars Religionsfrihed havde adskillige Katolikker bosat sig rundt om i dette udstrakte Sogn, saa den pligttopfyldende Præst indsaa Umuligheden af at pastore alle sine Sognebørn forsvarligt. Han samlede derfor ind til to nye Missioner og fik den apostolske Præfekt for Norden, Biskop Johs. Bechmann i Osnabrück, til at oprette Missionsstationer i Randers og Odense.

Til Præst i Randers udnævntes Pastor v. Euchs Kapellan *Clemens Gorman*. Det var et lykkeligt Valg, da Pastor Gorman var en fremragende Lærer, der havde den rette Forstaaelse af Sogneskolens fundamentale Betydning for Sognearbejde. Ogsaa siden har Randers været heldig at have dygtige Skolemænd som Sognepræster, først og fremmest Dr. Niehaus, Sct. Knuds Skoles Grundlægger, og Pastor Osterhammel.

Paa Sct. Michaels Dag 1867 læste Pastor Gorman den første Messe i Hovedkasserer O'Connors Villa i Byens Udkant. I Løbet af en Maaned fik han indrettet Kapel i et lejet Lokale paa Østergade, og her tændtes Evighedslampen paa Allehelgensdag for første Gang i 330 Aar. Her læstes Messen i 3 Aar. I Oktober 1870 erhvervede Vikariatet en Grund i Ladegaardsgade (nu Thorsgade) ved Skovbakken, og i en Bygning paa det nederste af Grunden indrettede Sct. Josefssøstrene Skolen, der siden da har haft til Huse der. Hertil flyttedes ogsaa Kapellet, og her læstes Messe i de næste 8½ Aar, indtil den nye Kirke ovenfor Skolen kunde indvies 30. Marts 1879. Kirkens Navn er Jesu Hjerte Kirke; men i Begyndelsen kaldtes den gerne Vor Frelsers Kirke, da Jesu Hjerte-Navnet vel befrygtedes at kunne støde ved sin Fremmedartethed.

Det første, Pastor Gorman sørgede for, var altsaa at indrette et Kapel. Men der gik kun et Par Maaneder, før han begyndte paa det næstvigtigste: 8. Januar 1868 aabnedes

Vor Frelsers Skole i Østergade ved Siden af Kapellet. Til at begynde med underviste Pastor Gorman alene ved Danmarks tredie katolske Skole efter Kirkeomvæltningen. Men efter et halvt Aars Forløb ansattes Lærer Johannes Siegler ved Skolen og endnu et halvt Aar senere tre Sct. Josefssøstre.

Oprettelsen af en katolsk Skole i Randers fik ikke Lov at foregaa ubemærket. Den ene lokale Avis paa den Tid, »Randers Amtsavis«, havde som Redaktør Overlærer Albrechtsen ved Byens Kommuneskole, der rettede et forbitret Angreb (anonymt!) mod den nye Konkurrent, og gjorde alt for at faa Forbud mod, at lutherske Forældre satte deres Børn i den katolske Skole. Pastor Gorman blev ham ikke Svar skyldig, og der fulgte en længere Avispolemik for og imod Katolicismen. Naar Redaktøren nægtede at optage den katolske Præsts Indlæg, indrykkedes disse som Annoncer i Avi-

↑ Interiør fra Jesu Hjerter Kirke, smykket med Birgitte West's herlige Billeder.

← Jesu Hjerter Kirke.

sen (et glimrende Samarbejde mellem Udgiver og Redaktør!).

• Pastor Gorman var en Stridsmand, der brød den første Lanse for vor hellige Kirkes Sag i Randers. Han fulgtes to Aar efter af Pastor *Conrad Freund*, der var Forhandlingsmand. Han virkede stille og godt i smaa 3 Aar. Efter ham kom Pater *Hermann Schleper S. J.*, der efter 4 Aars Virksomhed afløstes af Pastor, Dr. theol. *Heinrich Niehaus*, der fuldførte Kirken og virkede til stor Gavn for Menigheden i 10 Aar. Da han

↑ Den katolske Skole i Randers.

Tekst: K-K.

Fotos: Tom (4)
Arkiv (2)

← Sankt Josefs Hospital

rejste hjem til Tyskland 1887, blev hans Kapellan (senere Monsignore) *Albert Helmke*, Sognepræst, hvad han var i 14 Aar, indtil han 1901 flyttedes til Kolding.

Siger man Randers, maa man ogsaa sige Pastor *Osterhammel*. Han var Sognepræst i Randers i over Halvdelen af Sognets Levetid, nemlig 38 Aar — fra Novbr. 1901 til Sept. 1939 — efter tidligere at have været Kapellan der i 9 Aar (1887—96). I 47 af Randers 75 Aar har han altsaa været Præst i den nu jubilerende By, i de sidste 35 Aar endda eneste Præst. I denne Aarrække underkastedes Kirken en gennemgribende Fornyelse. Da han omsider træt og syg i en Alder af 78 Aar maatte opgive sin Gerning — for at dø en Maaned efter —, flyttedes Rosenkranskirkenes Sognepræst *Niels Th. Hansen* til Randers.

*

Af Mindedage i Sognets Historie kan nævnes:

23. Novbr. 1871 første Konfirmation — forøvrigt var ogsaa de 10 senere Konfirmationer Festsdage — i Provinsen er Konfirmation jo ikke en aarligt tilbagevendende Begivenhed.

30. Marts 1879 Kirkens Indvielse.

19.—20. Maj 1881 første Besøg af en Biskop: Bisp (senere Kardinal) Mermillod besøgte de danske Missionsstationer og begyndte med Randers, en Begivenhed, der mærkeligt nok ikke gjorde noget udsletteligt Indtryk — da Biskop von Euch 20. Juni 1894 holdt sit højtidelige Indtog i Jesu Hjerter Kirke, var alle enige om, at det var første Gang, en katolsk Biskop besøgte Randers.

18. Juni 1884: Pastor Niehaus' 25 Aars Præstjubilæum — saa mange katolske gejstlige havde de gode Randrusianere aldrig før set samlede som ved den Lejlighed.

11. Juli 1889 fejredes 700 Aars Mindedagen for Hellig Kjelds Kanonisation med Tilslutning fra hele Landet.

2. Juni 1894: Biskop v. Euchs førømtalte højtidelige Indtog.

26. Aug. 1902: Grundstensnedlæggelse og 12. Novbr. 1903 Ind-

af Pastor Osterhammel i Efteraaret 1913 i Anledning af 1600 Aars Jubilæet for Milano-Ediktet.

Der har været en Del Foreninger i Sognet, dog ikke med saa lang Levetid: Den hellige Jomfru af Karmelsbjergets Forening (oprettet 1871), Mariæ hellige og ubesmittede Hjertes Broderskab for Syndernes Omvendelse (1871), Den levende Rosenkrans (1887), Vincens-Forening for Herrer (1890),

Jylland var delt mellem Randers og Fredericia. Men allerede 1873 skiltes den sydlige Del fra, idet Aarhus Sogn oprettedes, og 1898 udskiltes den nordlige Del, som blev Aalborg Sogn, der er et Barn af Randers Sogn. — I 1867 var der 10 Katolikker i selve Randers, i 1869: 70 og i 1895: 180. I 1881 havde hele Sognet (med det nuværende Aalborg Sogn) ca. 165 Medlemmer, i 1903: 175 (medens Aalborg Sogn havde 100) og i 1941: 547. I 1895 uddeltes 1538 Kommunioner i Jesu Hjerter Kirke, i 1941: 6870. Ogsaa Skolen er vokset: 15 Elever i 1868, 26 i 1881 og 40 i 1941.

Foruden Sognekirken er der 3 Kapeller i Sognet: Kapellet paa Sct. Josefs Hospital (indviet 1903), i Pindstrup (1930) og i Viborg (1941). Hospitalet har sin egen Præst (for Tiden Pastor, Dr. Ravelli), og da der kun er een Præst ved Sognekirken (1877—1905 var der ogsaa

← Sankt Mikael's Kapel i Pindstrup.

↘ Alteret i Sankt Kjelds Kapel i Viborg.

vielse af Sct. Josefs Hospital.

15. Maj 1915: Grundstensnedlæggelse og 27. Juni 1916 Indvielse af Amtssygehuset (Sct. Josefs Hospitals Udvidelse).

30. Novbr.—2. Decbr. 1902: Basar til Fordel for Sct. Josefs Hospital, — den flotteste Basar, Randers havde oplevet.

4. Novbr. 1916: Kongebesøg paa Sct. Josefs Hospital.

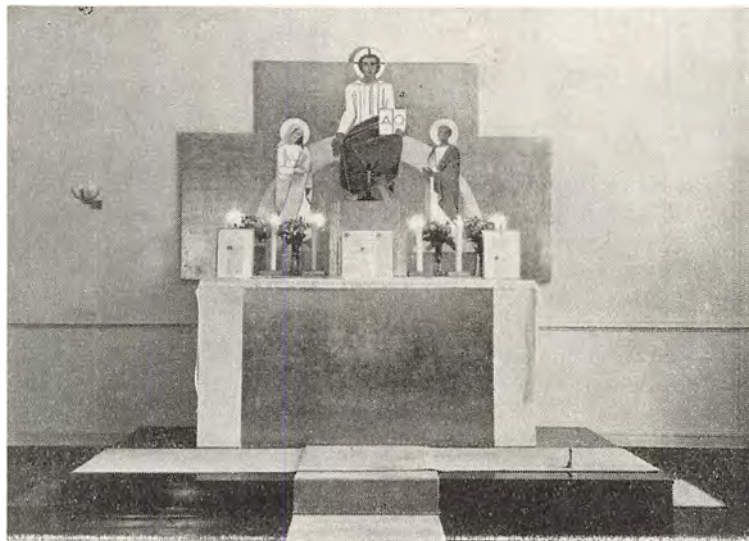
5. Marts 1912: Pastor Osterhammels 25 Aars Præstjubilæum.

17. Novbr. 1926: sammes 25 Aars Jubilæum som Sognepræst.

5. Marts 1927: sammes 40 Aars Præstjubilæum — og

5. Marts 1937: hans 50 Aars Præstjubilæum.

Af større aandelige Oplevelser har Menigheden haft Mission ved Pastor Zurstrassen 30. Marts —6. April 1879, ved Pastor von Geyr 18.—27. Novbr. 1892, ved Pastor Sialm 2.—9. Okt. 1921 og ved Pastor Fiedler 26. Okt.—2. Novbr. 1930, Foredrag af fhv. Præst i Statskirken M. C. Jensen Januar og December 1896, Jubilæumsprædikener (i Anledning af Jubelaaret) af Pastor A. Brinkmann 8.—14. April 1901 og seks historiske Foredrag

Den hellige Families Forening (1897) og Jesu Barndomsforening. I Pastor Hansens Tid har Sognet faaet to Mariakongregationer: »Fredens Dronning« for Damer og »Stella Maris« for Herrer (1939), Sct. Knuds Gilder og Ungdomsforeningen »Sct. Michaels Klub« (1941).

Sognet er baade blevet større og mindre i de 75-Aar: Medlemstallet er vokset; men Arealet er mindsket. I Begyndelsen omfattede det hele Nordjylland, saa

en Kapellan), er de to andre Kapeller henlagt under Nabosogne: Pindstrup under Aarhus og Viborg under Aalborg.

Da baade 50 Aars og 75 Aars Jubilæerne er faldet i Krigstid, haaber Randers katolske Menighed at faa Lov at fejre 100 Aars Jubilæum i Fredstid.

BREVE FRA LÆSERNE *fortsat fra Side 615*

gaarden skal være et Sted for Stopfodring med katolske Synspunkter — en Slags Eksercitiogaard. Intet er mig fjernere end denne Tanke. Den er mig ligesaa utiltalende, som den er det for Hr. Strøyer. Ferien skal være en Hvilepause, ogsaa i aandelig Forstand. Hr. Strøyer har lagt for meget i min Bemærkning om, at et Samvær kan afføde fornuftig Drøftelse af Emner af almen Interesse. Det er gennem Fælleslivet, Muligheden for daglig Messe, hvis man vil, og Stedets Atmosfære der først og fremmest skal virkes.

Jeg nærer ingen Frygt for, at Søsterpensioner skal komme til at lide økonomisk under Feriegaarden. Jeg var i en Forsamling fornylig, hvor alle ønskede at udnytte en Feriegaards Muligheder, men ikke een nogensinde havde været i en Søsterpension. Dansk Folkeferie har trods sine Tusinder af Feriegæster ikke slaaet et eneste Pensionat ihjel. En Feriegaard vil heller ikke gøre det, men samle under sit Tag *et nyt katolsk Landliggerpublikum*, og saa stort, at Søsterpensionerne slet ikke kan rumne det.

Vi behøver ikke at frygte sløvet

Interesse om et Par Aar. Mennesker er meget konservative, naar det drejer sig om et Sted, de holder af, og iøvrigt staar Slægtens Formerelse ikke stille. Der kommer stadig nye Aargange af unge, gifte, Mødre, Fædre og Børn.

Til Slut en Tak til Hr. Strøyer, der har givet mig Anledning til at svare med Indvendinger, som maa ske ogsaa andre er kommet med i deres stille Hjerte.

Thorbjørn Møller.

Mødrekursus i København

I Oktober og November Maaned afholdes hver Torsdag fra Kl. 15—17 et Kursus for Mødre i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Det første Møde finder Sted Torsdag d. 1. Oktober. Kursuset er gratis. Alle indbydes.

Ved Sognesøstrenes Husbesøg har det vist sig, at Mødrene gerne vil lære mere om deres Børns Sundhed og Sjæleliv, navnlig de ikke katolske Mødre har mange Problemer, der trænger til at blive drøftet. Derfor har vi anmodet Præster, Pædagoger, Jordemødre og Sygeplejersker om at tale ved et Kursus for Mødre.

1. Oktober: Svangerskabet. Sundhedssygeplejerske Frk. Berner. —

Menneskets Værdighed. Pastor Geertz-Hansen.

8. Oktober: Fødselen. Jordemøder Frk. Fiehn. — Daaben. Pastor Benzon.

15. Oktober: Arvelighed. Pater Wolfisberg S. J. — Det gode eller det onde. Pastor Geertz-Hansen.

22. Oktober: Det sunde Barn. Frk. Berner. — Den gode Vane. Montessorilærerinde Frk. Hoff.

29. Oktober: Det syge Barn. Frk. Berner. — Pligt. Kommunelærerinde Frk. Holst.

5. November: Barnets Beskæftigelse. Frk. Hoff. — Søndagen. Pastor Benzon.

12. November: Det katolske Hjem. Fru S. Wissum. — Jomfru Maria. Pastor Geertz-Hansen.

19. November: Barnet og Skolen. Inspektør Kiærulff. — Mit Barn og de andre Børn. Fru Plate Petersen.

26. November: Barnets Gudsbegreber. Sr. Margrete Ørnø. — Forældrene fører Barnet til Gud. Fru Lorentzen.

Ved hvert Møde vil der være to korte Foredrag afbrudt af en Kaffe-pause (for Kaffen 50 Øre). Indmeldelser modtages af Sognesøstre, Sognekontorerne, St. Ansgars Boghandel og Liobasøstre, St. Kjeldsgade 1.

Man kan ogsaa komme til et enkelt Møde. De smaa passes, saa længe Mødet varer. Husk ogsaa, at Sognesøstre modtager og afhenter A.L.T., hvad man maatte kunne undvære, til Fordeling blandt trængende.

Sognesøstre for St. Ansgars og Sakraments Sogn.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Liturgisk Kalender

Sept.-Okt.:

27. S. I ikke konsekreerede Kirker:
(grøn) 18. Søndag e. Pinse (734); 2. St. Cosmas og St. Damianus (1088), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om tørt Vejr ([125]).
I konsekreerede Kirker:
(hvid) Kirkevielsesfest ([77]); 2. Søndagen (734), 3. (kun i st. Messer): St. Cosmas og St. Damianus (1088); Præf. (521); sidste Evang.: Søndagens (735).
28. M. † St. Menceslaus (1089); i (rød) ikke konsekreerede Kirker: 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr. — I konsekreerede Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om tørt Vejr.
29. Ti. St. MICHAEL, Ærkeengel (hvid) (1089).
30. O. St. Hieronymus (1091); i (hvid) ikke konsekr. Kirker: 2. Om tørt Vejr. — I konsekr. Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Om tørt Vejr.
1. T. † I ikke konsekr. Kirker: St. (hvid) Remigius (1092); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr.
- (hvid) I konsekr. Kirker: 6. Dag i Oktaven ([77]); 2. St. Remigius ([34]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om tørt Vejr.
2. F. De hellige Værneengle (hvid) (1093); i ikke konsekr. Kirker: 2. Om tørt Vejr. — I konsekr. Kirker: 2. Oktaven ([77]), 3. Om tørt Vejr.
3. L. ST. THERESE AF JESUS- (hvid) BARNET, Værnehelgen for alle Missionslande ([194]); i konsekr. Kirker: 2. (kun i st. Messer): Oktavdagen ([77]).

Fortsættes nederst næste Spalte

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkontor:

9/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

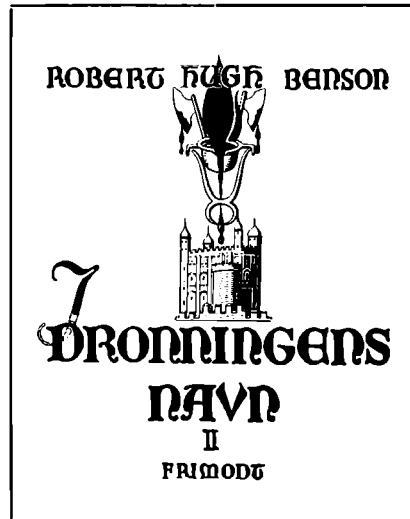
Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Aarets katolske Roman

Robert Hugh Bensons store Roman fra Reformationstidens Kirkeforfølgelse i England — »I Dronningens Navn« — udkommer d. 1. Oktober. Fristen for Bestilling gennem Pauluskredsen til under halv Pris (6 Kr. — Bogladeprisen

4. S. *) 19. Søndag e. Pinse. — (hvid) Rosenkransfest (1099).

*) Søndag den 4. Oktober afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen (den danske katolske Kirkesag).

er 12,75 Kr.) er forlænget til d. 25. September, men saa er Chancen ogsaa uigenkaldeligt forbi. Bestil derfor Romanen i Dag, saa bliver den sendt Dem straks ved Udgivelsen.

Nye Subskribenter hos Pauluskredsen kan paa fordelagtige Vilkaar erhverve sig et godt katolsk Bibliotek af Kredsen mange tidligere Bøger.

Vikinger paa Komædie

Frans G. Bengtsson: »Røde Orm« (Jespersen og Pio).

Den svenske Essayist og Forfatter maa have haft det gemyttigt under denne Bogs Tilblivelse. I glimrende imiteret Sagastil fortæller han om Røde Orms Togter, der fører ham til Arabernes Spanien, til Harald Blaataands Jelling og Ethelreds England. Historisk Nøjagtighed tager Forfatteren det ikke saa nøje med, hans Vikinger er levestynte, kampglade vilde, hvis Hori-son er begrænset til Mad og Drikke, Kvinder og Slagsmaal og saa Øl igen, nøjagtigt ligesom Tilfældet er i haardkogte Romaner med moderne Milieu. Deres Religion er kort beskrevet som en Overtro paa Held og Uheld (hvilket Mogens Lorenzen senere i en Kronik har karakteriseret som specielt nordisk til Forskel fra den racefremmede sydlandske Kristendom). Bengtssons bedste Morskab er paa Bekostning af de Religioner (den kristne, jødiske og muhammedanske), som Røde Orm møder undervejs. Den bevidste Naivitet i Skildringen tillader nemlig, at Røde Orm intet forstaar af Religionerne, og saa er de naturligvis yderst grimagtige, især i let karrikeret Udgave. Kristendommen misklæder ikke Kvinder, naar de er lidt til Aars, men det eneste kristne Mandfolk, der finder Naade for Fortæl-

FYENS DISCONTO KASSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGs. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør, Immaculata Kirken, København, Katholsk Kirke, Ålborg, Katholsk Kirke, Silkeborg, Sct. Annæ Kirke, København, Sct. Laurenti Kirke, Roskilde.

leren, er en Præst, og det forsonende ved ham er, at han lider af kronisk Arrigskab og godt kan slaa igen. Det hele er en Vits, men maa-ske lidt risikabel i disse Tider, hvor Vikingeaanden er ved at komme paa Mode.

T. T.

Sct. Jørgen med Dragen (Sct. Jørgens Kapel i Asserbo).

Til Spejderkomedie!

II Absalon Trop meddeler, at Troppens aarlige Fest afholdes Lørdag den 3. Oktober Kl. 19,30 i Borgernes Hus, Rosenborggade 1.

Efter en lille Prolog med Sang og Komedie af Ulveungerne, opfører Spejderne en Dramatisering frit efter Forfatteren, cand. jur. *Adolph Stenders* kendte Bog »*Drenge er Drenge*« — en rask Drengekomedie i 4 Akter.

II Absalons Fester har et godt Navn. Der plejer at være fuldt Hus og god Stemning i den smukke Festsal, og det bliver der sikkert ogsaa i Aar. Det vil sikkert være klogt at sikre sig Billet i Tide.

Billetterne for Voksne Kr. 1,50 og for Børn Kr. 1,00. Billetter

kan købes i Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, i Katolsk Boghandel, Stenosgade 4, samt hos alle Troppens Spejdere, Ulve og Rovere og kan tillige bestilles pr. Telefon Nora 1879 x (Tropsfører H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3).

Bulletin fra Brønshøj

Knud Lavards Broderskab har været forsamlet til Møde for at drøfte den fremsatte Plan om Opførelse af en katolsk Feriegaard. De tilstedeværende Medlemmer udtalte eenstemmigt deres store Glæde over Planen. De udtalte Haabet om, at den maatte blive ført ud i Livet snarest muligt, saa et længe følt Savn paa denne Maade kunde blive afhjulpet. For Familier med beskedne Indtægter er denne Plan en stor Foræring til Husmoderen. Saadanne Familier har ikke Raad til at bo paa Sommerpensionater; hidtil har de dyrket Teltlivet, som betyder, at Husmoderen faar hele sit Arbejde med ud i Ferien. Men i Feriegaarden har man Raad til at bo med Kone og Børn — det bliver ikke dyrere end Teltferien — og saa faar ens Kone ogsaa den Ferie, hun trænger til og ærligt har fortjent.

Vi prøver noget nyt

Lørdag Aften er en dejlig Aften, den danner nemlig ligesom Forspillet til den forestaaende Søndag, Hviledagen. De fleste synes, at en saadan Aften bør fejres paa en god Maade, f. Eks. blandt gode Venner.

Saaledes føler ogsaa mange ganske unge Piger og Mænd. I det mindste mener de at føle saaledes, for det er nu engang Tradition her i Landet, at Lørdag Aften skal man ud.

For at de unge i Alderen 15—18 Aar kan faa denne Trang til at komme ud styret, arrangerer Katolsk Ungdoms Klub, paa Aftener, hvor Klubben ikke har ordinært Møde, »Ung Aften«, hvor de kan komme ned i Klubben fra Kl. 20—22 og sammen med gode katolske Kammerater tilbringe deres Lørdag-aften med forskellige Spil, Musik, Sang og Leg.

Den første »Ung Aften« bliver Lørdag den 26. September Kl. 20 i »Den røde Sal«, Stenosgade 4.

Da vi mener, at saadanne Aftener mellem katolske Kammerater og i et katolsk Milieu vil betyde uendelig meget for den katolske Ungdomssag, opfordrer vi Forældrene til at støtte os i vort Arbejde ved at sende deres unge Døtre og Sønner ned til os.

A. S.

Academicum Catholicum

Studiekredsmøde Torsd. d. 24. September.

De unges Studiekreds begynder Efteraarsskole Torsdag den 24. September Kl. 20 i A. C.'s Klublokale, Bredgade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser *Rerum novarum* og *Quadragesimo anno*. Den nye Udgave af Rundskrivelserne faas Mødeaften hos Sekretæren. Følgende Møder: 15. og 29. Oktober.

Akademiker-Messe Søndag den 4. Oktober.

Alle Medlemmer opfordres til at deltage i Akademiker-Messen Søndag d. 4. Oktober Kl. 9,30 i Klosterkirken paa Jagtvejen. Efter Messen kan medbragt Morgenmad nydes i Klostret. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Udflugt Søndag den 4. Oktober.

Efter Messen og Morgenmaaltidet startes, hvis Vejret tillader det, paa Fodtur med Besøg paa Frilandsmuseet i Lyngby. Madpakke medbringes.

Rusgilde Onsdag d. 7. Oktober.

Rusgildet holdes Onsdag den 7. Oktober Kl. 20 i Mødelokalerne, Bredgade 67 A.

Der vil blive serveret Æbleskiver og Punch. Deltagelse i Rusgildet, der kun er for Medlemmer, og som koster Kr. 3,00, for Studerende dog kun Kr. 1,50 (Russer gratis), bedes meddelt til en af Administratorene senest Mandag den 5. Oktober.

Smørmærker (30 g) og Tobak bedes medbragt. Daglig Paaklædning.

Cykeltur til Asserbo 17—20. Okt.

I Efteraarssferien vil der blive Cykeltur til Asserbo. Udtur Lørdag Eftermiddag og Hjemtur Tirsdag Eftermiddag. Tæpper eller Sovepose, Tallerkensæt, Spisebestik og Tørkost til Lørdag medbringes. Til Kosten maa regnes ca. 3,00 Kr. pr. Dag.

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon
aut. katolsk Bedemand
Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil
alle Henvendelser venligst bedes rettet

Facon'en

Ind imellem -

der ikke passede

Han smed arrigt en Cigaretstump fra sig. Den sydede lidt i Vandskorpen, før den gik ud. Han stirrede sløvt ned i det snavsede Havnevand, hvor Olien dannede violette Mønstre mellem Tændstikker og krøllet Papir. Hvad havde han ud af det hele? Her havde han gaaet og spillet naiv og ærlig midt i Kammeraternes Tuskhandel om deres Chefers Varer, fordi noget i ham gjorde Oprør mod at flotte sig med Ting, der ikke tilhørte ham. Og nu kunde de med god Ret grine ham ud, hvis de ikke allerede havde gjort det bag hans Ryg længe. For nu havde de da endelig faaet Ret i alt det med, at »man maatte være lidt smart, ellers kom man ingen Vegne«.

En havde ekscelleret i elegante Slips og Skjorter og til Gengæld forsynet en anden af dem med Sko fra sin Forretnings Lager. En fra en Boghandel havde uddelt Fyldepenne og til Gengæld indkasseret Foto-Films og forskellige andre bekvemme Ting. Det var begyndt saa smaat og forsigtigt, og lidt efter lidt havde de vænnet sig til Tanken og faaet flere med i Udvekslingen. Det gav aabenbart Selvtillid at være mange om det, det gjorde ligesom det hele mere selvfølgeligt. Han havde godt kunnet mærke, at det generede dem, at de ikke kunde faa ham med. Han var blevet deres onde Samvittighed, og det havde ikke gjort ham mere populær i den sidste Tid. Han havde følt en kold Skulder ved flere Lejligheder. Det var sjældent, nogen fulgtes med ham hjemefter eller spurgte, om han vilde med, naar de skulde lidt ud og slaa til Søren. Naa forresten, det kunde de ogsaa have sparet sig, han var paa Forhaand afskaaret fra at give ud. Ogsaa paa det Punkt følte han sig i Øjeblikket grænseløst forurettet af Skæbnen. Han med sine mange smaa, uforsørgede Søskende og sin Mor, der var Enke. De andre havde det meste af deres Ugeløn til Raa-

dighed, han maatte aflevere saa godt som det hele, fordi han nu engang var med til at forsørge Familien. Alligevel havde det vel været til at bære, naar dette sidste ikke var sket: Indskrænkningen i Firmaet — og han var den, der

Den sydede lidt i Vandskorpen, før den gik ud

blev fyret. Chefen havde trukket beklagende paa Skuldrene og nævnet, at han jo var Yngstemand, saa det var rimeligt, at det blev ham. Men han vidste udmærket, at det var, fordi han ikke havde Tøj til at være saa repræsentativ ved en Disk som de andre. Den Slags spiller en Rolle i en Konfektionsforretning. Han var ikke smart, det var Sagen!

Han slentrede hjemad. Hvorfor skynde sig? Nu havde man god Tid. Arbejdsløs. Slaaet ud, fordi man ikke var smart nok. Der laa Kirken. Han syntes, den ligesom ludede ud over Gaden, lagde sig ovenpaa ham for med Vold og Magt at presse ham til en bestemt Facon, der maaske havde passet for en anden og mere naiv Tidsalder, men i hvert Fald ikke for det tyvende Aarhundrede.

Han gik indenfor. Han vilde gøre op nu og fortælle denne Kirkens

øverste Herre, hvor antikveret han var. Automatisk tog han ned i Vievandskarret, som han havde gjort det Hundreder af Gange før op gennem sine Drengenaar. Han tog sig i det midt i Korstegnet, men fortsatte alligevel. Det kunde ligesaa godt gaa rigtigt til denne sidste Gang.

Hvor var her stille. Det var, som om Stilheden ligefrem strømmede imod ham fra alle Hjørner til Bænken, hvor han knælede. Som om den kom ivrigt flyvende for at lægge sig omkring ham som en Kaabe. Og før han vidste af det, opsendte han — ikke et Opgør, men en brændende Bøn om, at Kirken og dens Verden ikke maatte være et Bedrag, men den rette Vej, at det altsammen alligevel paa en eller anden Maade maatte passe ind i selv det tyvende Aarhundrede.

— — —
— Der ligger et Brev til dig, sagde hans Mor, da han kom hjem. Det kom med et Kioskbud. Hvad kan det være, tror du?

Han rev det op.

»— — — vil derfor være Dem taknemmelig, hvis De straks fra i Morgen er i Stand til at genoptage Deres Arbejde, da vi kommer til at savne Arbejdskraft haardt ved en pludselig Fratrædelse af to Ekspedienter foran Efteraarssæsonen«, læste han med en Taage foran Øjnene. Han rynkede Brynene og begyndte forfra.

»Da to af vore Ekspedienter er blevet indblandet i en Tuskhandel-Affære, som Politiet har indledet Undersøgelse i, har vi set os nødsaget til at afskedige dem uden Varsel. Vi vil derfor være Dem taknemmelig, hvis De straks fra i Morgen er i Stand til at genoptage Deres Arbejde, da vi kommer til at savne Arbejdskraft haardt ved den pludselige Fratrædelse af to Ekspedienter foran Efteraarssæsonen!«

— Saa passede Faconen altsaa alligevel, mumlede han og satte sig, for han følte sig pludselig lidt mat i Knæene.

— Hvad er det, du snakker om? spurgte hans Mor forundret.

Det er ikke let

Det er nu ikke altid let at fremkaffe tilstrækkelig og betryggende Litteratur til læsevrige katolske Børn. En Mor, jeg kender, fandt forleden sin haabefuldé, 10-aarige Søn i Lag med »Skatten i Lerkar«. Tillen havde fristet ham over Ene. Han regnede med, at han gik ind til en hændervidende Spænding i Selskab med Pirater og Guldgravere.

Til almindelig Beroligelse kan

tilføjes, at den unge Mand ikke kom ret mange Sider ind i dette triste teologiske Dokument — som kostede sin Forfatter Pastor Otto Larsen hans Stilling i Folkekirken — førend han opdagede, at der ikke var den rette Sørøver-Kolorit over Beretningen, og satte Bogen tilbage i Reolen.

Men som sagt — det er ikke altid let!

Det daglige Brød

Jeg takker dig mindeligt, Gud, for min Haand med alle dens Muskler og Sener og Baand, at jeg sorgløst kan gribe om Skovl og Le og en Dag faa min Gernings Frugt at se.

Jeg takker dig, Gud, for Aandens Gnist, der skal lyse fra Hændernes Værk til sidst og laane det lidt af Hjertets Glød.

Jeg takker dig, Gud, for det daglige Brød.

-sen.

Dette med Dispens

Nu mod Vinter, hvor vi igen allesammen knæler i den hjemlige Kirke efter Sommerferiens Uregelmæssigheder — de af os, der er saa heldige at have en Kirke indenfor Rækkevidde — falder der mig et lille Sommerminde ind.

Verden er saa lille — midt i en Skov et Sted i Landet løb jeg paa en god Bekendt. Han var ude for at se paa Sommerhus-Grund.

— Der er da Steder nok at vælge imellem, sagde jeg.

Det fandt han slet ikke.

— Ikke Steder nok, hvorfra man kan komme til Kommunion om Morgen.

— Jamen kære, der er Dispens i Sommerferien.

— Aah, Tak, jeg har opdaget det.

Han smilede, som det forekom mig, lidt sarkastisk.

— Men hvis man bliver ved med at indrømme sig Dispens i det uendelige, kommer man snart lidt langt ud. Det mindste, man skylder sin Religion og sig selv, naar man

er Katolik, er at lægge sin Sommerferie efter, hvor der er Kapel eller Kirke i Nærheden. En lille rask Cykletur paa en halv Snes eller en Snes Kilometer paa Morgenstunden er dog kun et Plus i de dejlige Sommermorgener. Og i Betragtning af Udbyttet er Turen en Foræring!

Sagde denne travle Mand, som Aaret igennem har et tungt Ansvar paa sine Skuldre, men som er en af Hverdags-Messens trofaste Tilhængere.

— Og saa travede han livsglad videre i det Grønne.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Sognepræsten af Ars sagde:

Lad vore Bønner gaa gennem den hellige Jomfrus Hænder, og hun vil gennemtrænge dem med en himmelsk Duft.

St. Ansgars Kirke

Søndag 27. Sept., Kirkevielsesfest. Efter Levitmessen udstilles Alterets Sakramente til Tilbedelse indtil Festandagten Kl. 17. Foreningernes Bedetimer er disse: 12—14 Eukaristisk Forening, 14—15 St. Josef-Søstrene og Skolebørnene, 15—16 »Fidelitas«, »Apostlenes Dronning«, »Vor Glædes Aarsag«. 16—17 »Det gode Raads Moder«. — Fred. 2. Okt. Kl. 19,30 Jesu Hjerter Andagt. Derefter Familieaften. Leif Kayser spiller, og der fortælles Træk af St. Ansgars Kirkes hundredaarige Historie, og enkelte af Kirkens gamle Ting forevises.

St. Mariæ Kirke

Fred. 2. Okt. Kl. 16,30 Eukaristisk Forenings Tilbedelse. Kl. 19,30 Rosenkransandagt, derefter Ungdomsmøde med Tale af Redaktør *Kiærullff*: »50 Aar under Bispestaven«. — Hver Onsdag og Fredag i Maaneden Rosenkransandagt Kl. 19,30.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 27. Sept. Kl. 8,30 Fællesskommunion for Immaculatakongr. Mand. 28. Sept. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Torsd. 1. Okt. Kl. 20 Mændenes Kongr. Fred. 2. Okt. Kl. 6 Sonekommunion.

Bønnens Apostolat

Intentioner for Oktober Maaned: Ivrigere Bøn om de hellige Engles Beskyttelse. — Større Udbredelse af den hellige Petrus' Forening til Fremme af en indfødt Præstestand.

St. Franciskus' 3. Orden

Søndag 4. Okt. Kl. 14 Møde i St. Annæ Kirke.

Malerfirmaet Gustav Lehnert

Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y
Alt Maler-
og Tapetsererarbejde udføres
Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Enhver Tryksag,

stor eller lille, forlader vort Trykkeri som et Eksempel paa nobelt Arbejde. Tilstedeværelsen af moderne Materiel, Maskiner og dygtig Arbejdskraft borger for Arbejdets kvalitetsmæssige Udførelse ...

Bogtrykkeriet

„ATHENE“

Svanemoesegaardvej 4
TELEFON NORA 8908

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 7. Okt. Møde hos Søstrene paa Strandvejen under Ledelse af Pater *Zoetmulder* O. P. Kl. 19 i Taleværelset, Kl. 20 i Kapellet.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 24. Kl. 19. Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Uforanderlighed og Evighed.*

Mandag den 28. Kl. 19. Pater *Wolfberg's* Latinkursus. 2. *Deklination, Neutra.* — Kl. 20. Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsninger om Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen: *Den lutherske Kirkesang.*

Tirsdag den 29. Kl. 15. Pater *Wolfberg's* Latinkursus: 2. *Deklination, Neutra.* — Kl. 19. Pater *Wevers'* Forelæsninger om Tros-lære: *Katekismens Struktur.* — Kl. 20. Pastor *Schindlers* Forelæsninger om Messeofrets Idé og Historie: *Messens Indstiftelse.*

R. I. P.

Vor kære Mor

Martha Wenk

f. Malachowicz, (Enke efter Papirhandler H. C. Wenk) døde i Dag paa Sankt Josephs Hospital. Fredericia, d. 20. September 1942.

Børnene.

Bed for Mors Sjæl!

Kammerjomfru

Velanbefalet, noget sykyndig ung Pige med Ordenssans søges 1. November.

Henvendelse med Afskrift af Anbefalinger sendes til *Lensgrevinde Holstein-Ledreborg*, Lejre, Sjælland.

Husholdningslev

Den ene Husholdningslev-plads paa Ledreborg Slot bliver ledig 1. November.

Henv. til *Lensgrevinde Holstein-Ledreborg*, Lejre, Sjælland.

Jean Lippert, Unge Aar

En ny katolsk Roman af den mest læste og højest ansete af Belgiens unge Forfattere. Den handler om to unges Kærlighed, hans urokkelige katolske Tro og hendes irreligiøse Indstilling. Der er Skønhed, brusende Lykkefølelse, brændende Tro og Forsagelse i denne Bog; den er enestaaende i sin Art. Faas i vor Boghandel. 127 Sider. Pris Kr. 6,75.

Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet

Enhver Katolik maa kende de to pavelige Hyrdeskrivelser om det sociale Spørgsmaal, som Bogen indeholder. Det er forhaabentlig efter disse Idéer, Europa skal genopbygges. 104 Sider. Pris Kr. 2,75.

Katolsk Katekismus til Skolebrug

er udkommet. Stærkt Papbind med Læredryg. Kr. 2,25.

Maritain paa Dansk

»Religion og Kultur«, 76 Sider. Kr. 2,75. En Bog for det tænkende katolske Publikum.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard

Iac. Schneidelbach

Tomrermester

Charlottenlundvej 23
Telefon Hellerup 2484

Lützhøft Christiansen

Snedkermester

Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882

SVEND HOLM

Elektroinstallatør

Banevej 1 . Charlottenlund
Telefon Ordrup 2555 . 4755

Henry Henriksen

Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester

Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund
Telefon Ordrup 2955

„Jeg har ikke mødt Gud“

De to Venner talte fortroligt sammen. De to saa forskellige Venner. Den ene Kristen, den anden Fritænker.

Den sidste siger:

— Du taler saa meget om Gud. *Men jeg har ikke mødt Gud.*

Der var baade Trods og Smerter i Ordenes Betoning.

— Du har ikke mødt Gud, siger Vennen. Jamen, er du da blind, Menneske? Hvorledes kan du undgaa at møde Gud? Møder du ham ikke hver eneste Dag, naar du føler Solens Skin paa dit Ansigt, naar du ser Blomster og mærker deres Duft, naar du hører Fuglene synge. Møder du ikke Gud, naar du betragter Insekternes Liv. Er det da dit ramme Alvor, at de smaa Myrer sidder inde med saa høj en Intelligens, at de formaar at bygge deres Samfund op paa den mest fuldkomne Maade. Hvor kan du være i Tvivl om, at der er en Gud, der tænker for dem. Møder du ikke Gud, naar du blot betragter dit eget Legeme. Du ved, hvor vidunderligt sindrigt dit Legeme er bygget op. Du hører dit Hjerte banke, du føler Luften fylde dine Lunger, du glæder dig over Skønheden, dit Øje betragter, og saa vil du alligevel sige, at du ikke møder Gud? Vidner ikke alt i dit Legeme om, at der er en Skaber? Kan du være saa forblindet at nægte, at en Mester har for-

met dette Værk? Finder du et Ur, vil du dog aldrig være i Tvivl om, at en Urmager har fremstillet det. En saadan Tvivl vilde jo være Vanvid. Men det er ikke mindre vanvittigt at kende det menneskelige Legeme, at vide en Del om Naturen og dog tvivle om, at en Mester har forment alt dette.

— Og saa er der dog saa megen Disharmoni i denne Verden.

— Det er netop det paafaldende, at denne Verden baade ruiner Harmoni og Disharmoni. Hvilken anden Forklaring kan der da gives end den, som allerede hedenske Tænkere fra Oldtiden anede: At Verden oprindeligt er skabt harmonisk, men at et eller andet fjendtligt Element har bragt Forstyrrelse i den oprindelige Harmoni. Det er det, som den kristne Lære om Syndefaldet siger os... Har du heller ikke mødt Gud i din egen Samvittighed? Kan du give en bedre Forklaring paa Samvittigheden end den, at Skaberen, som ogsaa er Lovgiveren, gennem den kræver Loven overholdt?

— Ja, jeg mener, at Samvittigheden forklares derved, at Forældre — gennem mange Generationer — har indprentet Børnene visse Forbud og truet med Straf, hvis de blev overtraadt.

— Denne Forklaring kan virke besnærende. Men den bryder sammen, saa snart man bliver

opmærksom paa, at visse Sider af Menneskelivet er ukendt af Barnet: Kønslivet f. Eks. Men her virker Samvittigheden ikke med mindre Styrke.

Hvorledes vil du forklare den Angst, der fylder et Menneske, som intet har at frygte fra Politiets Side, fordi hans Skyld ikke falder ind under Statens Love. Og dog har han hverken Rist eller Ro. Hvad er han bange for, hvis ikke der gives nogen højere Magt, en overnaturlig Retfærdighed?

Du siger, at du ikke har mødt Gud. Men er Sandheden ikke den, at du ikke vilde se ham. Du ved dog ogsaa et og andet om Jesus fra Nazareth. Har du nogensinde for Alvor studeret Beretningerne om ham? Du vil da ikke paastaa, at det ikke lod sig gøre, hvis du virkelig vilde vide Besked.

Der er Mennesker, der begiver sig ud paa anstrengende, opslidende Ekspeditioner for at indhøste nogle geografiske Oplysninger, ofte med Fare for at miste Livet. Men at gøre en alvorlig Indsats for at finde — Gud, det synes man er for meget forlangt.

Det er ikke svært at møde Gud. Forudsætningen er blot, at man ogsaa virkelig ønsker at møde ham og tage Konsekvensen af dette Møde.

C. B.

Horisonten rundt

Pastor Schindlers 25 Aars Præstejubilæum

Onsdag den 7. Oktober er der forløbet et kvart Aarhundrede siden Forfatteren, Pastor *Peter Schindler* blev præsteviet i Sienas gamle Domkirke. Efter i nogle Aar at have studeret Teologi ved Københavns Universi-

Pastor Peter Schindler

tet, vendte Pastor Schindler sig til Moderkirken og fortsatte derpaa sine Præstestudier, først ved Gregoriana i Rom, derpaa i Siena, hvor han modtog Præstevielsen i 1917.

Pastor Schindler har altid været en flittig Mand — de mange Bind fra hans Haand taler deres Sprog. Gennem omfattende Studier (bl. a. ved Inst. Pontif. Archaeologiae i Rom) og adskillige Rejser i Syden og Levanten har han erhvervet sig Viden og Oplevelser, som han gennem Bøger og Kronikker — ofte med megen Humor — har forstaaet at delagtiggøre andre i. Pastor Schindlers Jubilæumsdag vil næppe komme til at forløbe ubemærket, og især hans mange Venner blandt Trosfællerne herhjemme vil vide at lykønske og takke ham for hans skønne Digtning og de mange Bøger, hvori han har gjort sit for at udbrede Kendskabet til Kirken — og til

disse Lykønskninger følger Ugebladet sine, fordi det er i Stand til at tælle Pastor Schindler blandt sine Medarbejdere.

Blandede Ægteskaber

I Biskoppens Hyrdebrev nævnes de blandede Ægteskaber som den største og farligste Kilde til de mange Frafald. Ugebladet vil i den nærmeste Fremtid paa forskellig Maade behandle dette vigtige Spørgsmaal. Et Par Tal vil straks fra Begyndelsen vise Omfanget af de blandede Ægteskaber og dermed Udstrækningen af disses Farer.

Biskoppen siger, at en Trediedel af vore unge indgaar rent katolske Ægteskaber. Tager man Tallene fra de sidste fem Aar ligger de saaledes, at der af 100 unge Katolikker (50 unge Mænd og 50 unge Piger) er 34 (17 unge Mænd og 17 unge Piger), som finder sammen i 17 rent katolske Ægteskaber, medens de 66 andre gifter sig med Ikke-Katolikker og saaledes stifter 66 blandede Ægteskaber. Det vil sige: en *Trediedel* gifter sig rent katolsk, og derved bliver en *Femtedel* af Ægteskaberne helt katolske.

Ikke desto mindre er det ikke 80 p.Ct., men kun 70 p.Ct. af samtlige vore Ægteskabers katolsk døbte Børn, der er Børn af blandede Ægteskab. Dette skyldes to Faktorer, der virker i samme Retning: Børnetallet er mindre i de blandede Ægteskaber end i de rent katolske, og der er et vist Antal Børn i de blandede Ægteskaber, der ikke bliver katolsk døbt.

Der er altsaa et Tab at notere allerede fra Ægteskabernes Indgaelse til Børnenes Daab. Følges Børnene op til den skolepligtige Alder, er Tabet vokset. Her er det ikke engang 70 p.Ct. af vore Skolers Børn, der er fra blandede Ægteskaber. Og naar vi til den Alder, hvor Børnenes Generation er blevet voksen og selv gifter sig, er Katolicismen blevet yderligere tyndslidt, og der kan regnes med, at saa man-

ge Efterkommere af blandede Ægteskaber er gledet bort, at mindre end Halvdelen er tilbage. Naturligvis har ogsaa de rent katolske Ægteskaber lidt Tab, men Facit er, at der vilde have været flere katolske Ægteskaber i hele denne Generation, hvis samtlige Forældre havde været Katolikker.

Prinsesse Aages Basar

Som det paa dette Tidspunkt vil være de fleste bekendt, tager alle de Søsterorganisationer, der paa en eller anden Maade har Del i Menighedsarbejdet i Hovedstaden, Del i Basaren. De Indtægter, som Søstre har ved Salg af Ting og Arbejder fra deres respektive Boder, gaar 100 p.Ct. til de paagældende Søstre selv. I det væsentlige vil Søstrenes Indtægter bero paa det Salg, de kan faa igang paa Basardagen fra disse Boder.

Det er sjældent, at Indtægter ved Salg fra en Basarbod helt ubeskaaret kan gaa til Søstre. I Reglen maa en Del af dem anvendes til Bestridelse af Udgifter ved Lokalejning, Opstilling af Boder, Reklame og Kunstnerdeltagelse. Saaledes er det som sagt ikke ved Basaren den 8. November. Søstre skal ikke deltage i Udgifter af nogen Art, idet alle Fællesudgifter afholdes af Basarkomitéen, der igen skaffer Pengene til Betaling af disse Omkostninger gennem Restaurantvirksomheden, Underholdningsafgifter, Tombolaer etc.

Vi haaber, at dette maa gøre sit til at stimulere Købelysten og bringe et Rekordpublikum til Basaren.

I disse varefattige Tider er det mere kærkomment end nogensinde, at man sender Gaver til Basaren. Som tidligere nævnt bedes disse sendt til Sankt Josephsøstrenes Skole, Østerbrogade 7 D (mærket Basaren den 8. November), men Breve til Prinsesse Aage, det gule Palæ, Amaliegade, København.

Komitéen.

Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet

(Sluttet)

Retfærdighed kommer imidlertid først. Og Ordet Retfærdighed bruges af alle, ogsaa af dem, der fornægter dets Gyldighed i deres Teorier eller i deres haardhændede Praksis. Men Retfærdigheden er uden virkelig Værdi, hvis den kun er Udtryk for en Moral i bestandig Forandring efter de ændrede Samfundstilstande eller paa anden Maade tidsbunden og skiftende. Svarer derimod Moralens til det blivende i Menneskenaturen, er Retfærdighedens Fordringer hævet over Tid og Milieu og ikke underkastet Lovgivernes Forgødtbefindende. Dette hævder Kirken. Den ved meget vel, at Menneskelivet ændrer sig efter de skiftende Tider, og former sig forskelligt for de forskellige Racer og Nationer, men den fastholder Overbevisningen om noget fælles menneskeligt, til hvilket der svarer Moral- og Retsregler, som er fælles for alle Mennesker til alle Tider. Det er om disse uforanderlige Regler den kirkelige Videnskab bruger Udtrykket *Naturret* eller »naturlig Ret«, et Begreb, som er blevet haardt angrebet af Retsvidenskaben, fordi man ikke forstod, hvad Kirken lægger deri.

Naturretten er de enkle, fundamentale Retssandheder. De er ikke tilstrækkelige til at udgøre Lovene for et konkret Samfundsliv, som netop ogsaa maa tage Hensyn til alt det, der særpræger Tiden og Stedet og Forholdene. Men Naturrettens Regler maa ligge til Grund for de mange yderligere Retsregler. Det staar til Lovgiverne, hvorledes disse Regler iøvrigt skal formes, og Lovgiverne lader sig lede af deres Viden om, hvad der vil tjene Samfundet bedst. Er denne Viden tilstrækkelig, vil Lovene blive gode. Men lader Lovgiverne haant om de uforanderlige

Retsregler i en fejlagtig Tro paa, at deres Vilje alene er Rettens højeste Norm, fører de Samfundet i Ulykke, og de kristne Samvittigheder er da forpligtede til at træde op imod en Lovgivning, som vil gøre Uret til Ret.

Kirken har intet Mandat til at udtale sig om de Bestanddele af Samfundets Love, som blot er tids- og stedbunden Udbygning af de fundamentale Regler i den naturlige Ret, d. v. s. om Politik. De enkelte Kristne tager med Rette Del i det politiske Arbejde og gør det til Samfundets Gavn, for det er en Vinding, naar kristen Aand besjæler det politiske Arbejde. Der er heller intet mærkeligt i, at de Kristne slutter sig til forskellige politiske Anskuelser efter hver enkelts bedste Overbevisning. Men Kirken som saadan og dens officielle Talerør driver ikke Politik. Den udtaler sig derimod med guddommelig Bemyndigelse om de naturretslige Sandheder, som netop ikke er Politikens Felt. Opstaar der en Modstrid mellem politiske Bestræbelser og Kirkens Forkyndelse af Naturretten, er det Politikken, der har overskredet sine Grænser.

Det, som Paverne lærer Verden i deres Rundskrivelser om Arbejderspørgsmaalet, angaar derfor ikke specielle Forhold i et enkelt Land, og det er heller ikke praktiske, teknisk-politiske Retningslinier for Spørgsmalets Løsning. Det er almengyldige Sandheder, der burde være Selvfølgeligheder. Det sker, at Rundskrivelsernes Læsere føler sig skuffet og synes, at Paverne ikke siger andet, end hvad enhver ved i Forvejen. Det eneste Svar maa være, at Kirken intet højere ønsker, end at Rundskrivelsernes Indhold maa forekomme alle at være banale Sandheder, Arbejderspørgsmalets lille Tabel. Men Rundskri-

velserne blev til, fordi de selvfølgelige Sandheder var blevet krænket, fordi Naturretten blev overtraadt under Paaberaabelse af økonomiske Love, som mentes hævet over Moralens, og fordi den undertrykte Arbejderstand fandt Forkæmper, der vilde føre dens Sag ved ogsaa paa deres Side at krænke de naturlige Retsregler.

Som det er blevet udførligt sagt, er det Kirkens sikre Overbevisning, at enhver Overtrædelse af de fundamentale moralsk-retslige Grundsætninger er til Skade for Mennesker og deres Samliv. I Samfundet vil Skaden nødvendigvis ramme de svageste haardest. Naar Paverne derfor talte den uforanderlige Retfærdigheds Sag, var det ikke som en neutral Opmand, der vilde skifte Vind og Sol lige mellem Samfundsklasserne, men deres Rundskrivelser blev en Fremhævelse af *Arbejdernes Ret*. Leo XIII's Ord blev kaldt *Arbejderstandens Magna Charta*. Det var rigtigt, for kun paa dens Grund og i Forlængelse af dens enkle Principper vil det kunne undgaas, at Arbejdernes økonomiske Svaghed udnyttedes til at berøve dem deres medmenneskelige og medborgerlige Rettigheder.

Et af Hovedpunkterne i Rundskrivelsen er Fastholdelsen af Retten til Privateje. Dette er blevet angrebet, som om Paverne i hvert Fald paa dette Punkt gik Arbejderne imod. I Virkeligheden frygtede Paverne — og sagde det udtrykkeligt — at Undergravelsen af den private Ejendomsret vil skade Arbejderne mest. Jordens Goder er af Skaberen overladt Menneskene, for at de ved deres Hjælp skal opfylde Mennesketilværelsens Bestemmelse. Og som den menneskelige Natur nu engang er, opnaas der størst Udbytte af disse Goder, naar Mennesker ikke ejer dem i Fællesskab, men hver sin Del. Besiddelsen og Retten til at videregive sit Eje til Efterkommerne giver Arbejdet Glæde og skænker Tryghed imod Nød og Undertrykkelse. Der vil altid være stærke og svage i et menneskeligt Samfund. Men de sva-

ge er først helt prisgivet de stærke, naar de er ejendomsløse, hvad enten det er som Proletarer i et kapitalistisk Samfund eller som besiddelsesløse Enere i et Samfund, hvor Statsmagten har lagt sin Haand paa al Ejendom, for Staten vil altid sige Mennesker og altid de stærkeste Enere. Men er Ejendomsretten et Gode, saa er det forkert, naar den er Faatallets Gode, mens Flertallet er uden Ejendom. Hvilke Veje man end i Praksis vil vælge, maa Maalet være en mere ligelig Fordeling af Ejendomsrettighederne blandt saa stort et Antal Mennesker som overhovedet muligt.

Dette vil ikke sige, at al Ejendom maa være Privateje. Det vil kun sige, at Privatejendomsretten maa bevares med den Betyggelse og den Arbejdsiver, den skaber. Der kan samtidig meget vel være Grund til at overdrage visse af Goderne til Fællesskabets, Samfundets Eje. Og alt efter de skiftende Tider kan dette Samfundseje være af større eller mindre Omfang, ligesom det er en fælles Interesse, at der af Samfundet fastsættes Grænser for Borgernes frie Raadighed over det, de ejer. For Goderne er ikke skabt til Fordel for den enkelte. Privatejendommen skal kun sikre Godernes bedst mulige Udnyttelse for samtlige Mennesker. Ejendomsretten har en social Side og stiller Ejerne overfor det Krav, at de til syvende og sidst kun er Guds Forvaltere af Goder, der skal komme alle til Del.

Paa Leo XIII's Tid var dette Forsvar for Privatejendommen det samme som en Afstandtagen fra Socialismen. Fyrretyve Aar senere kunde Pius XI konstatere, at Kommunismen fastholdt det gamle socialistiske Krav om Ejendomsrettens Afskaffelse, mens en mere moderat Socialisme var kommet til Orde. Det samme gjaldt ogsaa det andet Punkt, paa hvilket den ældre af Paverne havde vendt sig imod sin Tids Socialisme. Kirken maatte afvise Tanken om en voldelig Klassekamp. Ogsaa her fandt Paverne, at Magtmetoderne i sidste Instans vilde være til

Skade for Arbejderne, og de russiske, mexikanske og spanske Eksperimenter med Klassekamp har ikke modbevist Paverne Opfattelse her. Men moderne Socialisme i en Række Lande har ogsaa paa dette Punkt skiftet Karakter og søgt at opnaa sit Maal ad legal Vej.

Om den katolske Kirke stadig tager Afstand fra Socialismen er saaledes ikke let at besvare. Mens Kirken er den samme nu som før og den samme i alle Lande, er Socialismen det ikke. Om den er uforenelig med Katolicismen er helt afhængig af dens lokale og øjeblikkelige Form. Mange Steder har den endnu fra sin første Tid en antikirkelig Holdning og søger saaledes selv at holde de Kristne paa Afstand.

Allerede Middelalderen kendte Begrebet »retfærdig Løn«. De nutidige Paver genoptager denne Idé. Lønnen skal ikke udelukkende være et Produkt af en økonomisk Styrkeprøve mellem Arbejdsgiver og Arbejder, saaledes som den liberale Økonomi mente, at det var Økonomiens Naturlov. Den retfærdige Løn kan naturligvis ikke udtrykkes i Tal. Den er afhængig af Samfundets hele Levevilkaar, hvad vi i Krigsaarenes Danmark har faaet haandgribelige Beviser paa, og af den enkelte Bedrifts Indtjeningsmuligheder. Men Retfærdighedens Krav er udtrykt i Pius XI's Ord: »Der maa arbejdes hen imod, at Familiefædre faar en saa tilstrækkelig Løn, at de uden Vanskelighed kan opretholde deres Hjem. Hvis det ikke altid kan gøres under de nuværende Forhold, saa kræver social Retfærdighed, at man skaber saadanne Forhold.«

Blandt de mange andre Punkter, Rundskriverne berører, er ogsaa Arbejdernes Foreningsret. Endnu paa Leo XIII's Tid blev der fra Arbejdsgiverside gjort Forsøg paa at hindre Arbejderne i at slutte sig sammen til Varetagelse af fælles Interesser. Senere er der ogsaa paa anden Maade gjort Indgreb i denne Ret. Men »Retten til at slutte sig sammen«, sagde Leo XIII, »er en Naturret, og det er Statens Op-

gave at værne Naturretten og ikke at tilintetgøre den.« Dog kan det lige saa vel ske, at de sammensluttede Arbejdere kræver denne Foreningsret. I Lande, hvor kristne Arbejdere ikke ønskede at staa i Fagforeninger der havde Ejendomsrettens Afskaffelse, Klassekampen og Gudløsheden paa deres Program, men vilde danne deres egne Foreninger, blev det ofte søgt forhindret fra de andre Fagforeningers Side. Man opfattede Foreningerne som et Magtmiddel, der vilde tabe i Effektivitet ved en Splittelse. Men Foreningsretten er en Ret uden Hensyn til Magten, som staar bag den. Den var ogsaa en Ret, da de første Arbejdere stod uden Magt til at bryde Arbejdsgivernes Modstand.

Paverne pegede ogsaa paa, at Arbejderspørgsmaalet ikke vil opnaa en tilfredsstillende Løsning, saa længe de økonomiske Parter opfatter sig som Modparter i en Strid om Magt. Kun ved Arbejdernes og Arbejdsgivernes Samarbejde for det større, fælles Gode, opnaas den fulde Retfærdighed. I denne Forbindelse pegede Pius XI paa Ønskeligheden af en ny Samfundsform, som han kaldte en Stænderordning. Da der i flere Stater er forsøgt Ordninger, som bærer det samme Navn, vil Pavens Tanke let kunne forveksles med disse Realisationer, som ikke alle har haft samme Formaal, som Paven havde. En Stænderordning har efter Pavens Idé for det første til Formaal at ophæve Magtstriden mellem Klasserne ved at slutte Arbejdere og Arbejdsgivere indenfor de forskellige Fag sammen til fælles, ligeberettiget Varetagelse af vedkommende Fags Interesser. For det andet skal det undgaas, at Samfundsklasserne fører Magtstrid om Statsmagten, idet en Række Afgørelser flyttes fra Statens Forum ned til de enkelte Stænders. Den nærmere Udformning vil tage sig vidt forskellig ud under de forskellige Forhold i de enkelte Lande, og hvis blot den bærende Tanke om Magtkappestridens Afskaffelse til Fordel for Klassernes Samarbejde bliver opnaa-

et, er Kirken lige saa uinteresset i Udformningen, som den er uinteresset i, om et Samfund befinder sig under Kongedømme, aristokratisk eller demokratisk Styre, naar blot det styres til Samfundsborgernes sande Vel.

I vor Tids Verden lader Arbejderspørgsmaalet sig ikke løse uden internationalt Samarbejde. Vi har dyrt nok lært, at Verden er en økonomisk Enhed, hvor Opgang og Nedgang rammer alle. Derfor var det et af de faa Lyspunkter efter den forrige Krig, at der af Folkeforbundet blev oprettet et Bureau for Behandling af de sociale Problemer. I Modsætning til selve Folkeforbundet samledes her alle

Parter straks fra Begyndelsen, og de Grundprincipper, som man fastslog, har umiskendelig Lighed med Leo XIII's Tanker, omend de ikke gik fuldt saa vidt. Efter denne anden Verdenskrig vil det være nødvendigt, at Hadet hurtigt glemmes, og at Staternes Krig ikke paany afløses af Samfundsklassernes Krig. Mange Teorier og Planer vil blive prøvet, men kun, hvis de hviler paa Respekten for de Rettigheder, vi Mennesker besidder i Kraft af vor fælles menneskelige Natur, vil virkelig Fred kunne naas. Dertil vil da Leo XIII's og Pius XI's Rundskrivelser kunne yde deres betydningsfulde Bistand.

Th. Suhr.

man havde faaet sin tiende eller ellefte »Raptus«.

Da jeg nu efter mere end tyve Aar atter stod overfor Bogen, denne Gang i dansk Oversættelse, var det med naturlig Spænding. Hvordan vilde den virke, naar man praktisk talt har glemmt, at man ikke altid har været Katolik? Vilde Religionsfølgelsens Gru virke bleg paa Baggrund af, hvad vore Dage gør meget værre? Og vilde alt det, man har hørt om, at Benson ikke rigtigt hører til paa Parnasset, paavirke ens modne Dom?

Jeg læste den i eet Stræk, saa jeg kom bagud med Arbejde, der hastede. Digter eller ikke Digter, saa er Benson i hvert Fald i denne Roman en benaaet Fortæller, som uden Smaalighed bygger Handling nok op til fire-fem almindelige Romane. De to Familier fra Landsbyen Great Keynes, som han fortæller om, oplever i Løbet af en halv Menneskealder mere end en hel Anerække. Men det er ikke det, der fængsler mest. Ligesom en lang Række andre engelske Forfattere forstaar han den Kunst at finde det ædle frem i sine Personer og skildrer Højsind og Mod paa den velgørende uopstyltede Maade, der er Særpræg for angelsaksiske Karakterer. Kvinderne i hans Bøger faar ganske vist Skyld for (som hos andre Englændere) at være lidt ferske (d. v. s. alt for rene i deres Tankegang, alt for uangribelige i deres Kærligheds Lykke og Ulykke), men ingen nogenlunde ufordærvet mandlig Læser vil ønske dem anderledes, og selv om man i Livet træffer flere Kvinder, hvis Fejl ikke er Ferskhed (desværre), er det velgørende, naar den digteriske Frihed benyttes til at gøre Mennesker renere og kønnere frem for det modsatte. Baade Isabel, hvis Barndomsven svigter sin Tro for at vinde hende, netop som hun selv har fundet frem til Troen, og Mary, Dronningens Holddame, som i al Verdsligheden ved Hofet bevarer sit katolske Skjold uplettet, lever i Læserens Bevidsthed et uforglemmeligt Liv,

---

Robert Hugh Bensons Konversionshistorie

Robert Hugh Benson

Robert Hugh Benson skrev »By what authority?« da han var godt tredive Aar gammel, i Tiden umiddelbart før sin Konversion i 1903. Selv læste jeg den første Gang i samme Nærhed af min Konversion. Den gjorde et mægtigt Indtryk, og i Aarene, der fulgte, læste jeg den ikke om

igen, simpelthen fordi det ikke var nødvendigt. Jeg kunde den, ikke i Enkeltheder ganske vist, men i alt det, der betød noget for Benson, da han skrev den. Det var den, der fik mig til senere at læse alt, hvad jeg kunde komme i Nærheden af, om Englands Reformationshistorie. Det var den, der fik mig til at læse alle Bensons andre Bøger, uden at nogen af dem dog stillede den i Skygge. Men først og fremmest var det dens Fortjeneste at vise en ung Konvertit Konversionens dramatiske Alvor, hvad man godt kunde trænge til, naar den eneste Ulempe, man selv havde ved at konvertere, var at Dele af Omgangskredsen med et Smil og et Skuldertræk konstaterede, at

som er de færreste Romanfigurer beskaaret.

Dog er det maaske mest de unge Mænd og de gamle Kvinder, der tegner sig tydeligst for en. De to gamle Kvinder, Lady Maxwell og hendes Søster, der har maattet forlade sit Kloster, men lyser saa stærkt af alle Klosters Dyrer, at man næsten undte alle Familier at huse en fordreven Nonne — og de unge Mænd, der for Troens Skyld vælger den forfulgte Præsks korte Liv med sikker Udsigt til Pibenbæk og Galge som Straf for Messen — alle er de saa velgørende enkle i deres Motiver, Helle og Helgener uden at vide det.

Det veksler i denne Roman mellem Scener af den vildeste Blodtørst og af den skæreste Overnaturlighed. Isabels første Messegang er — efter min fattige Mening — den mest gripende Messeskildring i Romanlitteraturen, saa langt jeg kender den. Og de blodige Rædsler er af

vor Tids Virkelighed kun gjort mere nærværende, mindre »historiske«.

Men det, der sidder fastest i Læseren, naar Bogen er læst ud, er atter engang Konvertittens Oplevelse af den kostelige Perle, for hvis Glans af Møje, Nød og Lidelse og Gru kun er en billig Pris at betale. Større har Kirken intet Øjeblik staaet for R. H. B. end i de Dage, han skrev denne Bog. Bogen er fra første til sidste Side hans Ja til alt, hvad Konversionen maatte koste ham, næsten som en Bøn om, at Prisen maatte blive høj. Bedre Bog at forære den, der staaer paa Kirkens Tærskel, men savner Modet til det afgørende Skridt, vil være vanskeligt at finde. For Modet til *dette* Skridt skal ikke vindes ved Fortrøstning til, hvor let det er, men ved at aabne Øjnene for, hvor afgørende og uigenkaldeligt det er, og hvor dyrt det kan blive.

H. D. T. K.

doble det. »Amen, amen dico vobis«... læser vi mange Gange hos Evangelisten Johannes, »sandelig, sandelig siger jeg jer« ... Af den Grund er det vistnok, at Ordet ved den Helligaands Styrelse har beholdt en Plads i Kirkens Liv og Gudstjeneste, og det i forskellig Betydning. Naar Præsten efter Messens Pater noster siger det, skulde det nærmest oversættes ved: »*Saa vid da, at din Bøn er bønhørt.*« Det er nemlig ligesom Svaret fra Guds Side, efter at vi har fremført vore Ønsker for Herren. At »Amen« her skal opfattes paa denne Maade, berør paa, at det ikke er Ministranten, men selve Præsten, d. v. s. Midleren mellem Gud og Menneskene, der siger dette Ord til den forsamlede Menighed. Apostlen Paulus garanterer for Muligheden af denne Forklaring, naar han i 2. Brev til Korintherne (1, 20) skriver: »Saa mange som Guds Forjættelser er, i Kristus Jesus har de deres Ja. Derfor faar de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os.«

2. Da det ellers ikke er Skik, at Præsten i den liturgiske Gudstjeneste siger »Amen« til de bedendes Ønsker, men Ministranterne, saa er det, vi lige har sagt, noget ganske specielt for Fader- vor. Naar derfor det »Amen«, som følger efter andre Bønner i det hellige Offer, udtales af andre, ikke af Præsten, maa ogsaa Ordets Betydning være en anden. I Virkeligheden skal »Amen« i dette Tilfælde være et Udtryk for, at *Menigheden giver sin Tilslutning til Messebønnerne*, bekræfter dem og ønsker det samme, som Præsten har udtalt i sin Bøn. »Ja, saadan skal det være«, eller »gid det maa være saadan«, er nu den rigtige Oversættelse.

3. Ordet »Amen« er endvidere ogsaa en *Opfordring til endnu engang at samle sig*, idet det skærper vor Opmærksomhed. Ikke saa sjældent sker det jo, at man bliver adspredt under Bønnen, og at Tankerne er langt borte fra det, vi siger til Gud. Naar vi nu siger »Amen«, beder vi med dette Ord af hele vort Hjerter om, at alt det maatte blive tilstaaet os og fuldbyrdet, som vi

Anden Del af Fader- vor XXXIV

„AMEN“

Det lille Ord, hvormed Fader- vor slutter, slammer ikke fra Vor Herre selv, men er en Tilføjeelse, som skyldes Kirkens Liturgi. Vi ved jo, hvad der sker under den hellige Messe. Naar »Pater noster« skal bedes eller synges, frembærer Præsten de seks første Bønner for Gud, saa tager Menigheden eller i dens Sted Ministranten henholdsvis Koret den syvende Bøn og udtaler den for Guds Aasyn. Derefter siger Præsten sagte: »Amen«. Paa denne Maade er dette Ord vokset sammen med Herrens Bøn.

Den store Bibellærde, den hellige Hieronymus, kalder i sin Kommentar til Mathæusevangeliet Amen »Seglet paa Herrens Dør«. Det er det ogsaa. Derfor forløjner det lille Ord, at vi

dvæler lidt ved det. Som vi tidligere forsøgte at give Anvisninger om, hvorledes man skal forberede sig for værdigt at kunne forrette sin Bøn, saaledes sømmer det sig nu at gøre Rede for Grunden til og Betydningen af, at Fader- vor slutes paa den nævnte Maade. Det er nemlig ikke mindre vigtigt at ende godt, end det er, at man begynder godt, fordi en god Afslutning ikke blot garanterer for Bønhørelse, men glæder ogsaa den bedende med nogle særlige Gaver, som han faar i Tilgift.

1. Lad os nu først og fremmest se paa selve Ordet »Amen«. Det findes baade i det hebraiske og græske Sprog. Fra Evangelierne ved vi, at vor Frelser yndede at bruge det i sine Taler, baade enkeltvis og ved at for-

har bedt om. Eller man kan ogsaa sige, at vi allerede har en Fornemmelse af at være bøn-hørt, og at vi føler Guds Beredvillighed til at hjælpe ganske tydeligt og derfor med Salmisten jubler: »Se, min Hjælper er Gud, Herren beskytter mit Liv« (Sl. 53, 6). I Virkeligheden kan jo ingen tvivle paa, at Gud vil være os naadig for sin Søns og for det Ord »Amen«s Skyld, som Kristus saa ofte har brugt. Om ham siger jo Apostlen Paulus, at »han er blevet hønhørt for sin Guds frygts Skyld« (Hebr. 5, 7).

Til Slut endnu et Ord om de Gaver, som vi, bortset fra Bønhørelsen, faar i Tilgift, naar vi beder Fadervor. Taler vi med Gud paa den rette Maade, saa er *den Allerhøjeste paa en underfuld Maade os nærmere end ellers og beriger os desuden med udsøgte Gaver*. Dem, som med Andagt og Ærbødighed beder til Gud, kan man med Rette sammenligne med Mennesker, der nærmer sig et Ildsted. Fryser de, bliver de varme; er de varme i Forvejen, bliver de glødende. Saaledes bliver alle de, som træder frem for Guds Aasyn, varme og glødende i Forhold til deres Tro og Andagt. Hjertet bejestres for Guds Ære, Aanden oplyses paa en usædvanlig Maade, hele deres Indre overøses med Gaver fra oven, saaledes som der staar i 20. Davidssalme: »Du kommer ham i Møde med din Sødmes Velsignelse« (4).

Et kendt Eksempel paa dette er den store Profet og Fører Moses. Da han i 40 Dage havde holdt Samtale med Gud paa Sinai Bjergets Top og vendte tilbage til sit Folk, var hans Ansigt i den Grad omstraalt af et guddommeligt Lysskær, at Israellitterne ikke var i Stand til at se paa hans Øjne eller Ansigt (II Mos. 34, 29—35). Ja, saadan er det: de som med et glødende Hjerte taler med Gud i Bønnen, kommer til *at fornemme og føle Guds Godhed og Majestæt paa en underfuld Maade*. Jo mere de gør denne Erfaring, med desto større Hengivenhed og Kærlighed ærer de Gud og opdager, med hvor stor en

URBI ET ORBI

Torsdag d. 17. September ankom Præsident Roosevelts personlige Repræsentant, *Ambassadør Myron Taylor*, til Littoriaflyvepladsen ved Rom og begav sig umiddelbart derpaa til Vatikanstaten, hvor han i Lighed med tidligere tog Ophold i Palazzo S. Marta. Under Opholdet i den evige Stad har Ambassadøren tre Gange været modtaget i Audiens af den hellige Fader — og Verden over har man paany beskæftiget sig med den Mission, som tillægges Taylor. Vatikanets Diplomati har atter en-

Sødme Gud vederkvæger Hjertet, og hvor lykkelige alle de Mennesker er, som stoler paa ham.

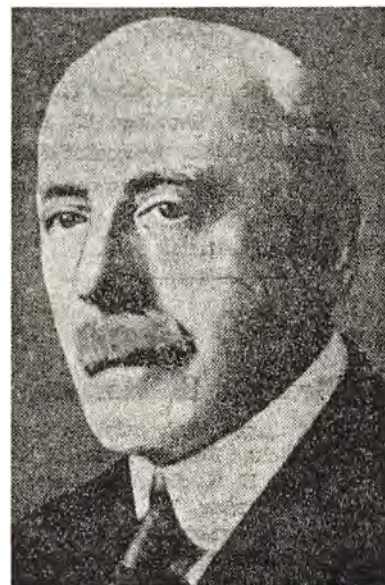
I dette Lysets Klarhed erkender de ogsaa deres egen Ringhed og Guds uendelige Storhed. Dette bevirker, at de føler Mistillid til deres egne Kræfter, men *Vækst af deres Tillid til Gud*. Saa lægger de sig selv, deres Liv og deres Død i Guds Haand og tvivler ikke et Øjeblik paa, at han i sin faderlige Godhed rigeligt vil give dem alt, hvad de trænger til for at kunne leve og frelse deres Sjæl.

Med disse Bemærkninger er vi naaet til Vejs Ende. Kaster vi nu et Blik tilbage paa den lange Strækning, kan vi vist alle let blive enige om dette: *Herrens Bøn er en fuldkommen Bøn*, der kvæger Sjælen og glæder Hjertet. Den giver Øjet Glans og gør enfoldig vis. Den er kostelig fremfor Guld og sød fremfor Honning. At bruge den og tage Vare paa den, lønner sig rigt. Ære, Lov og Tak være derfor den Mester, der har lært os at bede Fadervor. Han har derved vist os alt, hvad vi har Lov til at ønske og bede om i den Tid, da vi tilhører Guds Rige paa Jorden. Gid han nu ogsaa maa velsigne dem, der med Glæde og Tak tager imod denne Skat, udnytter den og søger deres Sjæls Frelse i den.

F. K.

gang vist sin saa ofte baade beundrede og misundte Dygtighed, idet der intetsomhelst er fremkommet angaaende de Forhandlinger, som har været ført mellem Hs. Hellighed og Ambassadør Taylor.

Taylor, der ikke er Katolik, end ikke Diplomat i dette Ords almindelige Forstand, er en af Præsident Roosevelts nære Venner og udnævntes til dennes personlige Udsending ved Vatikanet i 1939, efter umiddelbart i Forvejen at have af-

Ambassadør Myron C. Taylor

slaaet Præsidentens Tilbud om Ambassadørposten i Storbritannien. Han er 68 Aar og afbrød ved sin første Rejse til Rom i 1940 sin betydelige Virksomhed indenfor U. S. A.s Finans- og Industriverden for udelukkende at kunne hellige sig Samarbejdet med Pius XII i dennes Bestræbelser for Opnaelsen af en retfærdig Fred paa Basis af Frihed og Retfærdighed samt for at lindre Nøden blandt Krigens Ofre. Hans Kvalifikationer for at kunne beklæde den betydningsfulde Post ved Vatikanet er almindelig anerkendt, saa meget mere som han har været en af de ledende Mænd indenfor New Deal-Lovgivningens sociale Arbejde og i 1938 Medlem af Regeringskomitéen for politiske Flygtninge. Endvidere er han en stor Beundrer af Italien, hvor han i adskillige Aar har ejet en Villa i Nærheden af Firenze, og hvis Sprog han behersker.

Taylor's seneste Besøg i Rom menes at have haft en aktuel-politisk Baggrund, idet man formoder, at de forenede Staters Præsident skal have ønsket at orientere den hellige Fader angaaende de af de allierede i Atlanterhavserklæringen formulerede Krigsmaal i Forhold til de af Pave Pius XII fremsatte fem Punkter for Opnaelsen af en varig Fred mellem Nationerne.

Hos

Benediktinerinderne

i

VOR FRUE

For næsten 1500 Aar siden — i 543 — døde den hellige Scholastika, den hellige Benedikts Søster, Grundlæggeren af *Benediktinerindernes Orden*. Ordenen vandt hurtigt stor Udbredelse og i Middelalderen fandtes der talrige Benediktinerindeklostre herhjemme; blandt de mest kendte maa nævnes Dalum, Ribe, Randers, Slesvig og Lund, der hver især var Hjemstedet for store Nonneklostre.

*

I 1937 omdannedes den evige Tilbedelsesordens Kloster i København til et Benediktinerindekloster, men Stedet var ikke det bedst egnede for Nonnerne og deres Virke — og nu i Sommer forlod den hellige Benedikts Døtre Storbyens Larm og slog sig ned i Ensomheden ved den skønne Sjælsø i Nordsjælland. Paa Aasebakken ved Birkerød indviedes *Vor Frue Kloster* i August Maaned og fra nu af plejer atter Benediktinerinderne deres store Ordensstifters Bud Ora et labora under danske Himmelstrøg...

KL

paa

Aase

↑ Guds Moders Alter med den gamle Statue fra Sct. Ansgars Kirke.

← Vor Frue Kloster.

Ugebladet bringer paa disse Sider de første Billeder fra Benediktinerindernes ny Kloster paa Aasebakken ved Sjælsø.

STER

ken

↑ Et Hjørne af den store Park, der omgiver Vor Frue Kloster og hvor Nonnerne søger Rekreation.

↑ En Del af Benediktinerindernes Kor.

➤ Klosterets Bibliotek.

← Søstrene forsamlet foran Husalteret i en af Klostergangene.

Breve fra Læserne

Ukunstneriske Statuers Værdi

Undertegnede er af gammel Kunstslægt og har selv studeret Kunst i otte Aar, saa jeg tror nok, at jeg kan sige, at jeg erkender et Kunstværk, naar jeg ser det, — og jeg har boet i det katolske Udland i adskillige Aar, men jeg har aldrig nogensinde følt mig stødt af de gængse Statuer, som findes i Kirkerne der, end ikke af den her i Bladet stærkt angrebne St. Aloysiusstatue, jeg holder ligefrem af den. — det har aldrig faldet mig ind at bedømme disse Statuer kunstnerisk, men jeg har syntes, at de gav et smukt Udtryk for den *aandelige Indstilling* af de Helgener, de repræsenterede, og at mange af disse Statuer, som maaske kunde angribes kunstnerisk, har haft en vidunderlig katolsk Atmosfære, som autentiske Kunstværker fuldstændig har manglet.

Gud bevare os fra statueløse Kirker, men Gud bevare os endnu mere fra Kirker, som skal ligne Kunstmusæer, — det vilde være en Misforstaaelse, og de vilde lade os fuldstændig kolde.

Naar vor hellige Moderkirke, som har budt Michelangelo at male det sextinske Kapel, tolererer disse mindre kunstneriske Statuer indenfor sine Mure, burde det være os et Vidnesbyrd om, at disse har deres Værdi, og det burde være os nok.

Kirsten Wiwel.

En katolsk Feriegaard

De Tanker om Nyttens af en katolsk Feriegaard, som Pastor Møller har fremsat, staar for mig som uimodsigeligt rigtigt. Det forekommer mig, at ikke noget væsentligt Moment til Belysning af denne Side af Sagen har manglet ved Planens Fremsættelse.

Men paa to Punkter vil jeg gerne gøre en praktisk Tilføjelse.

Det første vedrører *Finansieringen*. Af de nævnte Tal synes det at fremgaa, at den daglige Drift skal hvile i sig selv, men saaledes, at den ikke skal yde noget Bidrag

hverken til Vedligeholdelse eller til Forrentning og Afskrivning af Anlægskapitalen. Et Foretagende paa dette Grundlag er økonomisk set ikke nogen Forretning, og den fornødne Kapital kan derfor kun ventes fremskaffet ved Appel til ideelle Motiver.

For at kunne begynde maa man sikre den fornødne Kapital — i Form af Penge, Grund, Materialer (som Gaver eller billige Laan), eller i Form af Tilsagn om Arbejde i 1, 2 eller flere Dage (mod Ophold, eller paa eget Ophold).

Enhver Bidragyder vil her kunne finde den Fornødne Kapital — i Form af Penge, Grund, Materialer (som Gaver eller billige Laan), eller i Form af Tilsagn om Arbejde i 1, 2 eller flere Dage (mod Ophold, eller paa eget Ophold).

Dernæst maa der skaffes en løbende Indtægt til almindelig Vedligeholdelse, Renter og Tilbagebetaling af Laan; maaske i Form af et lavt Kontingent fra alle Feriegæsterne, eller gennem særlige Indsamlinger. Hertil vil næppe kræves større Beløb de første Aar, og kommer Tid, kommer Raad.

Naturligvis er det en ikke ringe Kapital, der skal skaffes til Veje for at muliggøre Foretagendet — hvor stor, har Pastor Møller ikke røbet, maaske for at skaane os for Forskrækkelse — og en stor Optimisme har det krævet alene at fremsætte Planen. Men at denne Optimisme ikke er helt uberettiget, har den første store Gave allerede vist.

Den anden Bemærkning, jeg vil gøre, vedrører *Tilrettelægningen af Ferie dagene*.

Naturligvis maa der herske en vis Orden: Spisetider, Nattero og Middagsro maa overholdes — det maa en fornuftig Leder sørge for, ligesom paa Vandrehjemmene. Men iøvrigt skal man ikke bekymre sig om paa Forhaand at lægge stramme Dagsprogrammer.

Messen vil være det naturlige Midtpunkt og fælles Morgensang og Aftensang en god Begyndelse og

Slutning paa Dagen, der iøvrigt formes saa tvangsfrit som muligt med Ture, Badning, Sport, Læsning, Samtaler, ind imellem ogsaa fælles Drøftelser af passende Emner og lidt praktisk Arbejde, alt efter Deltagernes Trang og Lederens Evne.

Jeg nævner dette, fordi jeg selv, under Forberedelserne til Academicum Catholicums første Sommerlejr, forudsatte Nødvendigheden af en nøje fastlagt Timeplan for hver Dag — og i Praksis erfarede dens Overflødighed — den ordnede Deltagerne for største Delen selv. De var indstillet paa at glæde sig over det frivillige Fællesskab, og Glæden var stor nok til at løfte Hverdagene op til Festdages Højde.

Milieuet var umiskendelig katolsk og overmaade tillokkende i al sin Naturlighed. Derfor var det aandelige Udbytte betydeligt til Trods for fuldstændig Mangel paa »Skole timer«.

Man skal vogte sig for at generalisere. Der er Forskel paa Alderstrin og Forudsætninger. Men en Linie for Tilrettelægningen synes jeg, at Eksemplet viser — til Beroligelse for dem, der frygter en Slags aandelig Tortur i Feriegaarden.

G. Wissum.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 1. Oktober Kl. 19. Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Uforanderlighed og Ewig-hed, II*.

Mandag den 5. Oktober Kl. 19. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus. Adjektiver paa us, a og um. — Kl. 20. Forelæsninger om Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet. Dømerfuldmægtig *Olav Hansen: Kapital og Arbejde*.

Tirsdag den 6. Oktober Kl. 15. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: Adjektiver paa us, a og um. — Kl. 19. Pater *Wevers* Forelæsninger om Troslære: *Troens Indhold*. — Kl. 20. Pastor *Schindlers* Forelæsninger om Kirkekunst: *Barokkens Arkitektur*.

Til alle Forelæsninger er der Adgang ogsaa for Ikke-Katolikker. Entré for Enkelt-Forelæsninger: 25 Øre betales i Garderoben til Højskolens Lokaler: Bredgade 67 A, o. G., København.

Højskolens sociale Kursus

Mandag d. 21. September var der kommet omkring 125 Tilhørere med Biskoppen i Spidsen til det indledende Foredrag i Højskolens Gennemgang af de sociale Rundskrivelser. Redaktør Kiærulffs Tale formede sig som en Gennemgang af de moralteologiske Begreber Naturret, jus gentium og jus civile og en skarp Afgrænsning af Moralens og Politikens Omraade indenfor Rettens Verden. Til nærmere Belysning af Begreberne gjorde Taleren Rede for den Rolle, de spiller i Læren om Ejendomsretten og den private Ejendoms Tilladelighed og Nødvendighed.

Til Trods for Emnets vanskelige Karakter paahørtes Talen med stor Interesse, som lover godt for Deltagelsen i de følgende Foredrag, hvoraf det næste bliver Mandag d. 5. Oktober, hvor Dommerfuldmægtig Olav Hansen taler om »Kapital og Arbejde«.

Katekismen i Pædagogforbundet

For en Forsamling, der væsentlig bestod af Skolesøstre, skildrede Pater Fr. Kùpferle S. J. forleden den nye katolske Skolekatekismus' Tilblivelse og den kateketiske Pædagogik. Som bekendt er den danske Bog en Bearbejdelse af den tyske Enhedskatekismus, som blev til, efter at de tyske Biskopper i en Aarrække havde ladet adskillige Hundrede Fagfolk arbejde paa Tilvejebringelsen af en virkelig »Enhedskatekismus, som stod Maal med Nutidens pædagogiske Fordringer. I en Artikel her i Bladet er allerede tidligere en Række af de nye Træk blevet fremhævet. Pateren fraraadede Pædagogerne at forsøge paa at lægge Undervisningen til Rette efter Haandbøger eller gøre sig til Slaver af en bestemt Metode. Hver Lærer maa levendegøre Stoffet paa den Maade, der er ham eller hende mulig, og man maa derfor se at finde frem til sin egen Metode. Den ene er dygtigst til at illustrere ved Eksempler, den anden til at faa den store Sammenhæng levendegjort o. s. v.

Ved en senere Lejlighed tænker Pateren at gennemgaa didaktiske Problemer i Sammenhæng med de enkelte Afsnit i Katekismen.

Biskoppen besøger Maribo

Den 20. September havde Maribo Besøg af to Biskopper og en Generaldirektør! Domkirken havde den nye Biskop for Lolland-Falster Stift paa Besøg, og vi vor Biskop sammen med Pastor Thorbjørn Møller. Da det ikke var muligt at faa fat paa en Bil, ankom Biskoppen paa Apostlenes Heste til Kirken, hvor 79 Konfirmander ventede — de fleste med en Buket Blomster i Haanden. Efter den kirkelige Handling bad Menigheden Biskop-

pen velkommen i Forsamlingshuset med Sang og Tale, paa Dansk og Polsk. Generaldirektøren holdt derefter med Succes en Tale om Gilderne. Det var ikke saa faa, der gav en lille Skilling. Saa sluttede Biskoppen Festen med nogle faderlige Ord til den meget store Forsamling paa flere Hundrede, som var mødt for at hilse paa Hans Excellence. Og til Slut hilste de fleste Fstedeltagere personlig paa Biskoppen. Ks.

Hvad sker der den 3. Oktober i Aar?

Den 3. Oktober Kl. 19,30 holdes den store Spejderfest i »Borgernes Hus«, Rosenborggade 1.

Kan alle deltage i denne Fest?

Ja, alle der interesserer sig for vort Spejderarbejde, og alle der øn-

sker sig en festlig Aften mellem glade Mennesker, er hjertelig velkommen. — Det er en Aften saavel for unge som ældre.

Hvad sker der ved Festen?

Spejderne og Ulvene optræder. Derefter er der Dans, og under denne vil et unge Dansepar optræde. Desuden findes der Tombola med mange Gevinster.

Hvori bestaar Spejdernes og Ulvenes Optræden?

Ulvene indleder Aftenen med en Prolog, der baade omfatter Solosang, Sketch og Fællessang. Derefter opfører Spejderne »Drenge er Drenge«, som er en Dramatisering af Forfatteren Adolph Stenders Bog af samme Navn.

Hvem har foretaget denne Dramatisering?

Den er foretaget af to af Troppens ældre Førere, nemlig Roverføreren, Pater G. Heggum, og Patruljefører Ib Magnussen, og Forfatteren har givet os sin Tilladelse til Opførelsen, hvori medvirker ca. 35 Spejdere af alle Aldre.

Hvad koster Billetterne?

Billetterne er meget billige. De koster for Voksne Kr. 1,50 og for Børn Kr. 1,00 — begge Priser er inclusive Baltegn. Det er altsaa billigere end at gaa i Biografen.

Hvor kan Billetterne købes?

Hos alle Troppens Ulve, Spejdere og Rovere, desuden i Katolsk Boghandel, Stenosgade 3, i Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, og naturligvis hos Troppens Fører, Divisionschef H. Valeur Fausbøll, Elmegade 3, Nora 1879 x. — De kan ringe og bestille Billetten, saa ligger den klar til Dem ved Indgangen.

Hvorfor bør man egentlig gaa til denne Fest?

For det første fordi man — som ovenfor nævnt — derved skaffer

Stattes Side 639

Sygeplejerske-Forbundet

Aarhus-Kredsen

Heldagsstævne Søndag d. 4. Okt.

Kl. 8: Messe og Fælleskommunion i Kirken.

Kl. 9: Morgenmad og Kaffe hos St. Josephs Søstre paa Skolen.

Kl. 10: Hvorfor holder vort Forbund Heldagsstævne?

Kl. 10,30: Pater Koch S. J.: »En moderne Helgens Tro og Nidkerhed«.

Derefter Samtale.

Kl. 12: Middag: 2 Retter Mad og Kaffe à 1,75 Kr. pr. Kuvert. — »Manzana«, Ryegsgade.

Pause til Kl. 14,30.

Kl. 14,30: Underholdning.

Kl. 15,30: Eftermiddagskaffe hos Søstrene.

Kl. 16: Pater Koch S. J.: »Moderne Mirakler«.

Kl. 17: Andagt i Kirken.

Kl. 18: Aftensmad og The hos Søstrene.

Derefter »Ordet frit«.

Aftensang — Velsignelse.

Adgangstegn: 50 Øre for Medlemmer og 75 Øre for Ikke-Medlemmer.

Vi opfordrer vore Medlemmer til at tage Kolleger med. Alle Sygeplejersker og Elever er velkomne til Stævnet, ogsaa Ikke-Katolikker. — *Foredragene holdes i Præstegården.* — Tørkost maa medtages til hele Dagen og kan opbevares hos Søstrene.

Udenbys Medlemmer kan faa Soveplads, hvis de vil komme Lørdag Aften. Besked modtages: Telf. Aarhus 273 fra Kl. 11—12 og fra Kl. 16—17.

Paa Aarhuskredsens Vegne:

Else Hess,

Sct. Josephs Høspital, Aarhus.

Liturgisk Kalender

Okt.

4. S. *) 19. Søndag e. Pinse. — (hvid) Rosenkransfest (1099); 2. Bøn: Søndagen (737), 3. Bøn: St. Frans af Assisi (1097); sidste Evangelium: Søndagens (739).
5. M. † 3. Dag i St. Thereses Oktav ([194]); 2. St. Placidus og Lidelsesfæller ([28]), 3. Gudsmoder ([90]), 4. Om tørt Vejr ([125]).
6. Ti. St. Bruno (1098); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Om tørt Vejr.
7. O. Rosenkransfest (1099); kun i st. Messer: 2. St. Markus, 3. St. Sergius, St. Bacchus, St. Marcellus og St. Apulejus.
8. T. St. Birgitta (1102); 2. St. Thereses Oktav ([195]), 3. Om tørt Vejr.
9. F. St. Johannes Leonardi ([46]); 2. Oktaven ([195]), 3. St. Dionysius, St. Rusticus og St. Eleutherius (1103), 4. Om tørt Vejr.
10. L. Oktavdag af St. Therese af Jesusbarnet ([194]); 2. St. Frans Borgias (1105), 3. Om tørt Vejr.
11. S. 20. Søndag e. Pinse. — (hvid) Jomfru Marias Moderværdighed ([197]).

*) Søndag den 4. Okt. afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for St. Ansgarius-Bonafacius-Foreningen (den danske katolske Kirkesag).

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælelemse og andre Volitivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Krisine“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.
Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annoncestilling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement legnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Maritain paa Dansk

Religion og Kultur. Af Jacques Maritain. Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck. Oktav, 76 Sider. Kr. 2,75.

Jacques Maritain skulde ikke være nogen ukendt for dette Blads Læsere. Han er en af Nutidens fremtrædende katolske Tænkere, og endnu for kort Tid siden har en Professor ved Københavns Universitet udtrykt sin Beundring for hans skarpe Intelligens og logiske Tankegang. Siden sin Konversion (1906) har Maritain med en utrættelig Iver givet sig i Lag med at forsvare den katolske Tro og at forny den tomistiske Filosofi. Han er Professor ved det katolske Universitet i Paris, men opholder sig for Tiden i Nordamerika, hvor han befandt sig paa en Foredragstourné, da Krigen udbrød. Derovre har han skrevet en af de vigtigste Bøger om Frankrigs Fald (À travers le désastre 1940).

Blandt Maritains Bøger er »Religion og Kultur« vel nok den mest læste. Den har vakt betydelig Opsigt i Frankrig, da den udkom 1930, og er sidenhen blevet oversat til en Række europæiske Sprog. Nyt Nordisk Forlag har den Ære at præsentere denne klassiske katolske Tænkere for en nordisk Læsekreds.

»Religion og Kultur« er en lille, men meget vægtig Bog. Den hører ikke til de Bøger, man læser i en Fart og lægger til Side som en presset Citron. Naar man henter sin aandelige Føde i »Billedbladet« eller »Politiken«s Søndagstillæg, skal man helst lade være med at beskæftige sig med den. Den lille Bog skal læses om og om igen. Den skal studeres eller bedre sagt mediteres. Den bliver længe ved at arbejde i en. Helst skal man gennemgaa den med nogle Venner eller i en Studiekreds. Den er nemlig slet ikke saa let at forstaa. Men naar man gør sig den Umage at fordybe sig i den (il faut travailler!), saa belønnes man med en dyb og befriende Erkendelse. Og denne Vinding er ikke til at foragte, især i vor Tid, hvor det trivielle, letkøbte og overfladiske behersker Markedet.

Man kunde maaske spørge, om Problemet: »Religion og Kultur«

ikke var forældet? Er det ikke dybest set et »Kulturskred«, vi oplever? Hører denne megen Tale om Kultur ikke hjemme i en humanistisk og borgerlig Verden, som nu for Alvor synker i Grus?

Svaret lyder: Denne eller hin Kultur kan forsvinde, men ikke *Kulturen*, naar man betragter den som Menneskets Opgave. Thi den hører med til selve Menneskenaturen. Hvor der findes Mennesker, vil der ogsaa altid findes Kultur, hvor primitiv den end er.

I et indledende Kapitel gør Maritain det, som er det vigtigste, naar man taler om et bestemt Problem, han fastslaaer, hvad han forstaar ved de forskellige Begreber.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 778 - 728

Læs Berlingske Tidende

BOGHYLDEN

P. L. Colin, C. ss. R. Culte de la regle.....	Kr. 3,75
Guignet: Marie-Antoinette de Geuser.....	5,05
V. von Poul: Gespräche.....	1,95
A. D. Sertillanges. O. P.: Dieu gouverne.....	2,25
R. P. Sertillanges: La philosophie de St Thomas d'Aquin.....	13,50
A. D. Sertillanges. O. P.: La vie française.....	5,40
Jos. Schijvers, C. ss. R.: Notre pere qui eles aux cieux.....	5,70
Waller: Die Herrlichkeit des christlichen Sterbens.....	2,60

Saafernt De ønsker at faa tilsendt Prospekter og Meddelelser om katolske Bøger, beder jeg Dem til mit Kartotek sende mig Deres Navn og Adresse.

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49,
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSOM
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Han viser, at Kulturen svarer til Menneskets dybeste Trang, men at den tillige er et Værk af Aand og Frihed. Den er kort sagt: den til Fornuften svarende Udvikling af Menneskets individuelle, sociale og religiøse Side.

I det næste Kapitel kommer Maritain ind paa Vekselvirkningen mellem Kultur og Religion. I en mesterlig Oversigt viser han, hvordan den moderne Verden ganske vist har gjort Fremskridt paa Videnskabens, Teknikkens og Kunstens Omraade, men hvordan den mere og mere har fjernet sig fra Gud. I Middelalderen var det profane Liv gennemtrængt af det sakrale. Den moderne Verden har vendt sig bort fra det sakrale. Nu lever vi i en profan Verden, som ikke mere blot er ligeglåd med det overnaturlige, men bevidst vender sig imod det. Følgen deraf er en »gud«-løs, en sekulariseret Verden, som mere og mere bliver uudholdelig.

I Modsætningen dertil staar den kristne Opfattelse af Kultur. Den kender en Værdiernes Rangfølge, som er fuldstændig forskellig fra den moderne Opfattelse. Eihvert kristent Barn ved, at Mennesket er skabt for at lovprise Gud, vor Herre, vise Ham Ærefrygt og tjene Ham og derved frelse sin Sjæl. Den kristne Opfattelse sætter det religiøse i Midtpunktet. Religionen er Surdejgen, der skal gennemtrænge alt. Sjælens Kultur er Kulturens Sjæl.

Dermed skal der paa ingen Maa-de være sagt, at vi Kristne negliger denne Verdens Opgaver, som Nietzsche behrejder os det. Tværtimod har vi faaet den Opgave »at gøre os til Herre over Jorden og herske over den« (Gen. 1, 28). Det profane og verdslige er det Stof, hvorved vi skal tjene Gud, og hvori vi skal frelse vor Sjæl. Men denne Verden og dens Love, dens Skønhed og dens Skæbne er ikke den sidste Værdi for os. Det er Gud alene. Alt andet bliver til en Værdi af anden Klasse, som eventuelt kan ofres. Alt andet bliver relativet.

I det tredje og centrale Kapitel forfølger Maritain denne Tanke og viser, hvordan Problemet arter sig konkret i Forholdet til Katolicis-

men. Man kan udtrykke det paa denne Maade, at man siger: Katolicismen frembringer ganske vist Kultur, men er i sig selv ikke Kultur. Kulturen er i sit Væsen jordisk og mangelfuld, den tilhører Naturens Sfære. Men Kirken er i sit Væsen himmelsk, den tilhører Overnaturen. Enhver sand Kultur er afhængig af Katolicismens livgivende Kræfter; den bliver løftet op i et højere Plan. Men i sig selv er den noget, der tilhører denne Verden. Kirken tilhører den anden Verden. *Katolicismen former derfor Kulturen, men formes ikke af den.* Den er uafhængig af enhver konkret Kultur og gaar ikke op i den. Katolicismen maa aldrig forveksles med nogen bestemt Kulturtype. Netop fordi den inderst inde er fri for enhver Tilknytning til nogen Kultur, kan den forme og gennemtrænge enhver Kultur.

Efter vor Mening er denne Tanke den vigtigste i hele Maritains Bog. Den katolske Kirke, corpus Christi mysticum, falder ikke sammen med nogen bestemt Kultur, heller ikke med nogen *katolsk* Kultur. Den falder heller ikke sammen med nogen bestemt Retning *indenfor Kirken*, det være sig en teologisk, filosofisk, politisk, eller kunstnerisk Retning. Kirken maa heller ikke forveksles med nogen Orden eller Fromhedsretning. Den identificerer sig ikke med nogen af dem. Kirken er universel og staar over dem alle. Kirken alene er Guds Værk, i alt andet blander sig vore Hænders Værk, som er mangelfuldt og derfor ogsaa forgængeligt. Faktisk har vi Katolikker en dobbelt Opgave: at vide, at vor Religion er al ægte Kulturs inderste Drivfjeder, og alligevel at huske, at al Kultur kun er et Redskab, som Herren antager eller forkaster efter sit eget Forgodtbefindende. Paa disse to Tanker er hele Bogen bygget: Paa den ene Side Katolicismens nødvendige Immanens, Iboen i Kulturen — og paa den anden Side Katolicismens absolutte Transcendens, Hinsidighed. Denne Distinktion vil give os megen Klarhed i det kommende Opgør, naar vi ser, at endnu mere af den saakaldte kristne Kultur styrter sammen, end vi nu aner. De gamle Kulturformer

forgaar. Men Kirken bestaar og skaber sig stadig nye Former. Kirken vil ogsaa forme den nye Tid, som er ved at stige op af Historiens Nat. Det er Bogens optimistiske Slutningsakkord.

Cand. mag. Ellen Nielsen har forstaaet at oversætte det elegante Fransk til et klart og jævnt Dansk.
H. Roos S. J.

Salmonsens Leksikon-Tidsskrift

Overordentlig alsidigt kan man uden Overdrivelse kalde *Salmonsens Leksikon-Tidsskrift*, hvis anden Aargang 7. Hefte nu foreligger — Maanedsskriftet, som i leksikalske Artikler bringer Orientering om alle aktuelle Emner samt om Navne og Nyt, der i Øjeblikket er paa alles Læber, og som kan formodes at være af varig Interesse.

En Studiekreds med Grøde i

Academicum Catholicum i København startede sidste Aar under Pater Roos S. J.s Ledelse en Studiekreds med det Formaal at orientere unge Akademikere i de Spørgsmaal af litterær, social og religiøs Art, som kan faa Betydning for navnlig Akademikere i deres senere Løbebane.

Fra en spinkel Begyndelse paa otte Medlemmer har Kredsen allerede vokset sig op til at omfatte 36, der i disse Dage har taget fat paa den nye Sæson. Mens man sidste Aar gennemgik en Række nyere Filosoffer og Kirkens Stilling til dem, har man i Aar begyndt en Gennemgang af de to pavelige Rundskrivelser om de sociale Spørgsmaal.

Forlang hos Deres Købmand

A. D. B. Bonevox i røde og blaa Daaser

A. D. B. Gulv-Renolin flydende Bonevox

Danmarks førende Mærke!

Resultatet af 80 Aars fagmæssig Erfaring

Enefabrikanter: **A. D. Burcharth & Søn** . Kolding
Lak-, Fernis- og Farvefabriker. Grdl. 1861

God Vask
-Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Det sagde hun ikke noget om!

Pinlig Diskussion hos Præsten

Sognepræsten lukker Døren op for et ungt Par.

— Det er vel angaaende et Bryllup, kan jeg tænke?

De nikker begge smilende.

De tager Plads i Stuen.

— Er De Katolikker begge to?

— Nej, kun jeg, svarer den unge Pige.

— Og De hører til mit Sogn?

— Ja.

(Præsten har aldrig set hende før. Det lover godt).

Henvendt til den unge Mand:

— De ved vel, at De maa skrive under paa en edelig Erklæring om Børnenes katolske Opdragelse?

— Skal jeg? spørger den unge Mand med et forbløffet Udtryk i Ansigtet.

— Ja, har Deres Kæreste ikke fortalt Dem det?

— Nej.

— Hvor længe har De været forlovet?

— I tre Aar.

Hun sagde, at vi skulde vies i katolsk Kirke, og det gik jeg ogsaa med til, men at Børnene ogsaa skal katolsk opdrages, det synes jeg rigtignok er for meget forlangt. Naar nu jeg bringer det Offer, at gaa med til katolsk Vielse, saa kunde hun da gaa med til, at Børnene blev opdraget i den lutherske Tro.

— — —

Det er ikke morsomt for en Præst at fortsætte en saadan Drøftelse. Den unge Pige har forsømt at stille sin Kæreste de Krav, som enhver katolsk ung Pige maa stille. Og naturligvis bør det ske straks.

Hun burde have ladet ham forstaa, at hvis han ikke gik med til Børnenes katolske Opdragelse, vilde hun ikke gifte sig med ham. De har været forlovet i tre Aar uden at dette Spørgsmaal er blevet rejst. De er iøvrigt enige om alting. Naar saa Præsten lige før Brylluppet stiller et saadant Krav, som Brudgom-

men næsten synes er uforskammet, maa denne jo faa Indtryk af, at det er Kirken, som er intrigant.

Enden paa Historien blev: borgerlig Vielse.

Den unge Mand var stejl. Ikke, at det religiøse Spørgsmaal i og for sig betød noget for ham. Men han følte sig krænkede over, at man vilde »tvinge ham« til at underskrive noget, han ikke var interesseret i. Han havde aabenbart aldrig haft Indtryk af, at det religiøse spillede nogen videre Rolle for Kæresten. Det hele blev i hans Øjne derfor blot en underlig gammeldags Stædighed hos den katolske Kirke.

Har den lutherske unge Mand ikke lige saa stor Grund til at kræve Børnene luthersk opdraget?

Jo, vist saa. Hvis han for Alvor er religiøs maa han stille et saadant Krav.

Men hvad saa?

Saa bliver de to ikke gift med hinanden, hvis de begge er religiøst ærlige.

Jamen, er det ikke frygteligt, at saadanne Spørgsmaal skal stille sig i Vejen for to elskendes Forening?

At gifte sig vil normalt sige, at sætte Børn i Verden. (Dette er nu engang Ægteskabets Formaal). At sætte Børn i Verden er et umaadeligt Ansvar. En Katolik (der ikke blot af Navn, men ogsaa af Gavn hører Kirken til) maa nødvendigvis ville føre sine Børn til den sande Tro. Det vilde være en uudholdelig Tanke at sende Børnene ud i Verden uden at have udrustet dem til Livets Kamp med de Vaaben, som alene Kirken kan udstyre Mennesker med. Tænk om disse Sjæle gik tabt, og den katolske Fader eller Moder paa den Maade havde sin store Andel af Skyld deri.

Det er ganske vist tvivlsomt, om den unge Pige, der her har været Tale om, overhovedet er i Stand

til at give sine fremtidige Børn en katolsk Opdragelse. Rimeligvis ligger Skylden for, at hun er saa lidt besjælet af katolsk Tankegang, hos hendes Forældre.

Det er nemlig altid Forældrene, man kommer tilbage til. Det er Hjemmet, som er Grundlaget for Menneskers Udvikling. Just det skal de unge, der nærmer sig Ægteskabet, gøre sig ganske klart.

En sørgelig Kendsgerning er det, at de allerfleste af de blandede Ægteskaber slaar fejl med Hensyn til Børnenes katolske Opdragelse.

Derfor maa jeg sige til den unge Mand og unge Pige, som endnu ikke er forlovede: Vær overbevist om, at det helt katolske Ægteskab er det store Ideal (Men saa maa ogsaa begge være gode Katolikker). Og hvis dette er udelukket, da maa der — i Tide — gøres alt for, at den ikke-katolske Kæreste kommer til at forstaa den anden Parts Tro. Heldigvis hænder det ikke sjældent, at en Katolik fører sin ikke-katolske Kæreste til Kirken. Og det, der da virker stærkest, er Katolikens Eksempel. Naar han mærker, at Troen for den, han holder af, er den store Virkelighed i Livet, da er der Mulighed for, at han nærmer sig den med Ærbødighed og til sidst ogsaa faar Øjnene op.

Paa den anden Side er det meget uklogt at sige til ham, at man kun vil gifte sig med ham, hvis han bliver Katolik. Det vilde være værre end det første, om han blev Katolik for et andet Menneskes Skyld alene. Men man kan meget godt forlange af ham, at han studerer den katolske Religion, altsaa gaar til Undervisning. Bliver han overbevist, da er alt godt.

C. B.

Den anstrengende Himmel

Naar man i min protestantiske Barndom fortalte mig, at i Himlen skal vi tilbringe Tiden med at lovsynge Gud, krøb det mig lidt koldt nedad Ryggen. Jeg forestillede mig det, som Skole-Morgensangen »Nu tittle til hinanden« etc. skulde fortsættes i en Uendelighed, og midt for i en Slags Sal (uhyre elegant iøvrigt, med alt Indboet i atten Karats Guld) sad Vorherre paa en Forhøjning (a la min Mors Sybords-Forhøjning i Karnappen) og hørte til — en ældre Herre med stort, hvidt Skæg. Vi andre var forsamlet i en Halvkreds omkring Tronen og skiftedes til at staa op og flyve lidt omkring paa de ny-erhvervede Vinger, naar vi blev trætte i Fødderne.

Det kan ingen undre, at denne Udsigt forekom mig lidt anstrengende, og jeg tror, jeg har delt den med mange, at dømmen efter andre Børns Udtalelser, naar jeg diskuterede Spørgsmaalet med dem. Men det mest pudsige — eller maaske foruroligende — var, at den samme Forestilling fulgte med udover Barndommen, selvom den blev tillempet efter en mere voksen Tankegang. Vi var mange, for hvem Gud blev ved at være en Slags skægget Bedstefar, der overkom at interessere sig for en utrolig Masse — en Slags mild Tusindkunstner, der sad et Sted i Skyerne og dirigerede Australnegrene paa samme Tid, som han ordnede Situationen paa Grønland, i Bagindien, i Sydamerika og f. Eks. hjemme hos os selv.

Indtil Barnetroen en skønne Dag var blegnet bort sammen med Naiteten, og vi var blevet en Flok unge Hedninger, der ikke troede paa andet, end hvad vi saa og hørte.

Naar jeg nu ser tilbage paa alt dette, er det en vidunderlig Befri-

else at have faaet den katolske Opfattelse af Gud som den, hvori alt lever og rører sig og er til, som Tilværelsens Kerne, hvis Storhed gør det umuligt for os at fatte Ham, men muligt at erkende Ham, fordi Hans Skønhed spejler sig i alt, hvad Han har skabt. Gud som Aanden, der gennemtrænger alt, er tusinde Gange mere rimelig end Gud som den skæggede Olding i Sky-

Morgensangen fortsat i en Uendelighed

erne. Gud, der er ligesaa usigeligt ung, som svimlende gammel, Gud, der er tidløs, Gud, der er evig.

Hvordan Gud er, vil vi kun faa en uendelig svag Forestilling om, saa længe vi lever paa Jorden, bundet af Krop og Dødelighed. Men jeg synes, Pater Lutz i sin Bog »Den katolske Religion« giver et Billede af den Almægtige, naar han skriver:

All, hvad den skabte Verden ejer af Skønhed, Ynde, Majestæt, Godhed, Glæde og Liv, findes i Gud, ikke delvis og skiftevis, ikke spredt i mangfoldige Former og forskellige Arter, men forenet i en absolut enkel, uudsigelig fuldkommen og evig Natur. I Gud er Morgens klare Skønhed og Nattens Fred. I Gud er Blomstens Farvepragt og

Skovens tavse Ensomhed. I Gud er Melodiens Gratie og Harmoniens liflige Sødme. I Gud er det rene Ansigts Ynde og Hjertets Adel og Geniets Majestæt. Hvorledes det? Er Gud af samme Natur som Verdensaltet og Mennesket? Nej, men han er alle skabte Væsners Ophav. I sin Naturs uudsigelige Fuldkommenhed ejer Han, nej er Han den absolutte Virkelighed, som de legemlige og aandelige Skabninger kun er fjerne, blege Billeder af, svage Straaler, som fra Guds Ansigt trænger gennem Intethedens Nat.

— — —
Kan man andet end elske denne Gud og længes efter at se Ham en gang?
Den anden.

Hvad sker der d. 3. Okt. i Aar?

Fortsat fra Side 635

sig selv en festlig Aften (og det kan jo nok være tiltrængt i disse Tider) og dernæst fordi enhver af os i Virkeligheden burde føle sig forpligtet til at yde en Haandsrækning til dette Ungdomsarbejde, som har mange Vanskeligheder at kæmpe med; her gives der ovenikøbet noget igen for Pengene.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 3. Oktober, Kl. 20 pr. »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Fællesmøde. »Pius XII«, Foredrag af Pater H. Roos S. J. Det vil især i denne Tid være interessant og opbyggeligt at høre om vor øverste Hyrde, den hellige Fader, hvis hele Liv er gennemsyret af Tanken: »Fred er Retfærdighedens Frugt«. Fællessange. Husk Sangbogen. Kaffebord. De to Minutter: Jytte Smith Knudsen og Børge Christensen. Praktisk Arrangement Gruppe III. Afregning for Sct. Knuds Gilderne Kl. 19.

Medlemmerne af de andre K.U.K. Klubber er hjertelig velkommen til at deltage i dette Møde.

Lørdag d. 10. Oktober. »Ung Aften« Kl. 20—22.

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

Katolske Begravelser

Ib v. Benzon

aut. katolsk Bedemand

Bemærk ny Telefon Central 1868 hvortil alle Henvendelser venligst bedes rettet

St. Ansgars Kirke

Fred. 2. Okt. Kl. 19,30 Jesu Hjerter Andagt. Derefter Familieaften. Leif Kayser spiller, og der fortælles Træk af St. Ansgars Kirkes hundredaarige Historie, og enkelte af Kirkens gamle Ting forevises.

Sønd. 4. Okt. Kl. 8 reciteret Messe og Fælleskommunion. Kl. 17 Rosenkransandagt. Denne Andagt holdes hver Søndag Em. i Oktober Maaned.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 4. Okt. Kl. 18,30 Andagt; derefter Menighedsmøde. Sognepræsten taler om »Sognet, Kendsgerninger og Tanker, Planer og Ønsker«. Underholdning. Adgang 80 Øre.

Mændenes Kongregation. Fælleskommunion; Søndag d. 4. Oktober Kl. 8½. Møde: Torsdag d. 8. Oktober Kl. 20.

De unge Mænds Kongregation. Møde: Mandag d. 5. Oktober Kl. 20. Fælleskommunion Søndag d. 11. Oktober Kl. 8½.

Sakramentskirken

Onsd. 7. Okt. Kl. 20 Birgittaforeningen.

St. Andreas Kirke

Onsd. 7. Okt. Kl. 20 Møde for Damer. Sognepræsten indleder om »Liturgisk Indstilling«. Sukker til Kaffen bedes medbragt.

St. Mariæ Kirke

Sønd. 4. Okt., Rosenkransfest, Kirkens Titularfest. Fælleskommunion for hele Menigheden. Kl. 10 Levitmesse med Præd. af Pastor

Kammerjomfru

Velanbefalet, noget sykyndig ung Pige med Ordenssans søges 1. November.

Henvendelse med Afskrift af anbefalinger sendes til *Lensgrevinde Holstein-Ledreborg*, Lejre, Sjælland.

Husholdningselev

Den ene Husholdningselevplads paa Ledreborg Slot bliver ledig 1. November.

Henv. til *Lensgrevinde Holstein-Ledreborg*, Lejre, Sjælland.

Knud Ballin. Kl. 17 Festandagt og Completorium.

Fredag d. 2. Okt. 1942, Ungdomsmøde. Først Andagt i Kirken Kl. 19,30 (Rosenkransandagt), derefter Møde i Salen Kl. ca. 20. Foredrag af Redaktør H. D. T. Kiærulff: »50 Aar under Bispestaven«. Underholdning ved Verner Stabelh. De unge har Ordet. NB! Kaffe og 50 Øre. Medbring selv Sukker!

Fredag d. 16. Okt. Arbejdsnøde. Emne: »Skabelsen«.

St. Antoni Kirke

1 Oktober Md. hver Aften Kl. 8: Rosenkrans.

2. Okt. Efter Rosenkrans- og Jesu-Hjerterandagt Menighedsmøde. Foredrag med Lysbilleder om det katolske Liv i København i Midaldren af Kontorchef Michaely.

Søndag 4: Okt. (og flg. Søndage) Kl. 16: Foredrag af Pastor Schindler i Brønshøjs Selskabslokaler.

St. Augustins Kirke

1 Anledning af Pastor Schindlers 25 Aars Præstetjubileum er der Onsdag d. 7. Oktober Levitmesse Kl. 10.

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 7. Okt. Møde hos Søstrene paa Strandvejen under Ledelse af Pater *Zoetmulder O. P.* Kl. 19 i Taleværelset, Kl. 20 i Kapellet.

Mødrekursus i København

1 Oktober og November Maaned afholdes hver Torsdag fra Kl. 15—17 et Kursus for Mødre i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Det første Møde finder Sted Torsdag d. 1. Oktober. Kursuset er gratis. Alle indbydes.

8. Oktober: Fødselen. Jordemoder Frk. Fiehn. — Daaben. Pastor Benzon.

D. K. K. F.

Paa St. Birgittas Fest, Torsdag d. 8. Oktober læses Kl. 7½ i Jesu Hjerter Kirke en Messe for Samarbejdet mellem de skandinaviske Forbund — Landsmøde og Generalforsamling Søndag d. 11. Oktober. Nærmere herom i næste Nummer.

»Fidelitas«

Søndag d. 4. Oktober: Fælleskommunion Kl. 8 i St. Ansgars Kirke.

Sygeplejerske-Forbundet

afholder Retræte *Tirsdag den 6. Oktober og Søndag den 18. Oktober* hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1. Retrætedagene, der ledes af Pater *Coenen S. J.*, begynder med reciteret Messe Kl. 8 og afsluttes med sakramental Velsignelse Kl. 20. Man bedes medbringe Madpakke for hele Dagen. Kaffe, The og Bouillon faas hos Søstrene. Man bedes anmelde sin Deltagelse i Retræten mindst 3 Dage forinden Retrættens Afholdelse til Søstrene, Tlf. Ryvang 381.

Alle Sygeplejersker og Elever er velkomne.

Kunsthøfotografier

af Axel Theilmanns nye »Antonius« og »Sct. Jørgen og Dragen«. Størrelse 17×23 cm, faas i Boghandelen. Kr. 3,25.

Den ny Katekismus

er udkommet. Stærkt Papbind med Lærredstryk. Kr. 2,25.

Pavestolen og Arbejderspørgsmaal

Bogen, som Biskoppen talte om i sit Radioforedrag. Bogen om Grundprincipperne i den kristne Stat. »Rerum novarum« og »Quadragesimo anno«. Kr. 2,75.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Leverandører til den nye Præstegaard og Menighedssal i St. Marlæ Sogn

R. Reusch

Kunst- og Kleinsmedie
Blaagaardsgade 21
Telefon Nora 5052

AAGE HJORTH-JENSEN

Malerfirma
Vesterbrogade 64
Tlf. Vester 9909

Th. P. Stillinge

Tømrermester
Sejrøgade 15
Tlf. Ryvang 1225

LISIEUX

I Begyndelsen af Oktober Maaned fejrer Kirken i sin Liturgi med en halv Snes Dages Mellemrum den lille Therese og den store Teresa: den yngre franske Datter og den ældre spanske Mor. I ethvert Karmelkloster er det to vigtige Data. Naar man i en Aarrække har været Rektor for et Kloster af Karmeliterinder, bliver Ens Tanker i Begyndelsen af denne Maaned ved at kredse om de to fængslende Helgenskikkelser. Det forklarer, at min Pen — uden at jeg selv vidste af det — i Spidsen for mit Ark kom til at skrive Ordet: Lisieux. Og uden at have søgt om hverken Ud- eller Indrejsetilladelse, har man sat sig ud over strengt spærrede Grænser og strejfer omkring i den yndige normanniske Provinsby. Man kan slet ikke tænke sig, at Folk med blege Miner ogsaa dér staar i Kø foran Slagter- og Bagerbutikker. Man vil ikke tro det. Det er, som naar man en Gang har mødt et sundt og lykkeligt Barn, og man bagefter har vanskeligt ved at tænke sig det samme som sygt og sengeliggende.

Lisieux. — Over selve Navnet er der noget lyst og rent. Prøv som Modsætning blot at se, hvor dystert et Stednavn som Hamborg tager sig ud ved Siden af. Den Eftermiddag, jeg saa Lisieux for første Gang — det var i Sommeren 1936, var Byen efter min Smag alt for broget af de utallige franske Flag; det var

paa Grund af en eller anden Deputeret, der gæstede Byen. Dens Gader summede af alt for mange Mennesker til at man kunde gaa i sine egne Tanker. Men naar saa mange andre ogsaa gerne vil se Lisieux, kan man ikke forlange, at man skal have Lov til at være der alene. Og saa mødte Ens Øje alt for mange chokolade- og flødefarvede Statter af den lille Therese i alle Størrelser. Men hvad, naar saa mange fromme Pilgrimme gerne vil have et Billede med hjem af deres Yndlingshelgeninde, og kun de færreste vilde have Raad til at betale Kunst? Derfor kunde jeg da ogsaa godt se bort fra disse forskellige forstyrrende Faktorer, og Lisieux blev en Oplevelse for mig. En Oplevelse var det at gaa omkring i den venlige franske By og prøve paa at lokalisere de forskellige Begivenheder, jeg kunde huske fra Thereses Liv. En Oplevelse, at læse den hellige Messe i Karmelklostrets Kirke. En Oplevelse navnlig, at staa i Thereses Barndomshjem »Les Buissonnets«, hvor Møbler og Legetøj staar og ligger, som de stod og flød her, før den unge Pige tog Afsked med sin Far for at gaa i Kloster. Jeg forstaar saa godt, at en Mand som den anglikanske Præst Vernon Johnson over for disse friske Spor af en Helgeninde, blev grebet af hellig Ærefrygt og begyndte at revidere sine Begreber om kristen Tro og Kristi Kirke, som han senere

har beskrevet det i sin Bog: »Een Herre, een Tro«. Han er ikke den eneste, der via Lisieux fandt hjem til Rom.

Men ogsaa vi Katolikker har godt af at valfarte til Lisieux — om det saa foreløbig kun er i Aanden. Jeg hørte en Gang en Far holde Tale for sin konfirmerede Datter. Det var en velmenende Mand, og han talte til en sød og fornuftig Pige. Jeg husker ikke nøje, hvordan Ordene faldt. Men Meningen var, at det gjorde ikke saa meget, om den unge Pige før eller senere kom bort fra det hele; blot hun altid vilde huske, at der fandtes en Vej tilbage. Jeg blev pinligt truffet. Det forekom mig, at man her gik ud fra, at alle unge før eller senere nødvendigvis maatte komme i Uføre. Det hedder da ogsaa jævnlige, at de skal løbe Hornene af sig. Vel er det en Velsignelse, at Hjemmet staar aabent for den fortabte Søn, men derfor skulde Vildfarelsen nødigt fremstilles som hørende med til et normalt kristent Liv. I vor Daabsliturgi bliver ved Paalæggelsen af Daabskjolen over hvert Barn — uden Forskel paa Dreng eller Pige — udtalt det Ønske, at det maa bære denne hvide Klædning uplettet frem for vor Herre Jesu Kristi Domstol! *Dét* skal være Idealet. Og at det ikke er umuligt, beviser den hellige Therese paa saa straalende Maade.

S. W.

Horisonten rundt

Regn efter, hvad De skylder i Kirkeskat

En af vore økonomisk velstillede Katolikker var forleden ude for en pinlig Oplevelse. Han har altid betalt en pæn rund Sum i Kirkeskat til det Sogn, han bor i, og har paa dette Punkt nydt en god Samvittigheds Glæder. Ganske tilfældigt sker det saa, at han faar oplyst, hvor stor en Kirkeskat han med sine Indtægter vilde være paalignet, hvis han havde været Medlem af Folkekirken. Den gode Katolik fik næsten et Chok. I en Aarrække havde han ikke betalt mere end Halvdelen af, hvad han burde have betalt. Den katolske Kirke havde været et Skattely for ham — og det var saa bestemt ikke Meningen.

Maaske gaar det andre paa samme Maade. Skatter har en medfødt Evne til at vokse, og en Del af os har muligvis ikke taget Hensyn hertil, men betaler i Kirkeskat stadig det samme Beløb som for 10, 20 eller 30 Aar siden, da Skattesatserne var ganske andre.

En god Katolik betaler til sin Kirke allermindst det samme Beløb, som Folkekirken afkræver af sine Medlemmer med tilsvarende Indtægter. Bidrag til Velgørenhed og Søndagens Smaamønt i Klingpungen er en Sag for sig. Ogsaa Folkekirken Medlemmer bidrager til mange Slags Velgørenhed, efter at de allerførst har ordnet deres Skat. Men hvor meget skal vi saa betale?

For at faa Besked herom har vi forespurgt en statsautoriseret Revisor, som oplyser, at Kirkeskatten paalignes efter samme Regler som Kommuneskat, og Ligningen foretages af den kommunale Ligningsmyndighed. Det Grundlag, Ligningen gaar ud fra, er ikke ganske ens for Provinskommunerne og Hovedstadskommunerne, men i København paalignes der for indeværende Skatteaar 5 Kr. i Kir-

keskat for hver 100 Kr. Kommuneskat.

Dette vil sige, at man i København meget nemt bliver klar over, hvad man skal betale i Kirkeskat — det er nøjagtigt Halvdelen af en enkelt maanedlig Termins Kommuneskat. Hvis der paa Skattebilletten i Rubriken Kommuneskat staar f. Eks. 40 Kr. (pr. Termin), er Kirkeskatten 20 Kr. (for hele Aaret).

I andre Byer kan der som sagt være Tale om en lidt anden Beregning, men den københavnske Beregningsmaade er saa nem, at man ved dens Hjælp hurtigt kan orientere sig angaaende det omtrentlige Beløb, man skylder sin Kirke i Skat.

Nedenstaaende Liste — for København — kan ogsaa tjene til Orientering. Den gælder for Forsørgere.

Indkomst Kr.	Kommuneskat Kr.	Kirkeskat Kr.
2.000	104	5,20
4.000	312	15,60
5.000	429	21,45
10.000	1.014	50,70
15.000	1.664	83,20
20.000	2.314	115,70
40.000	5.720	286,00
100.000	18.200	910,00
200.000	41.600	2.080,00
400.000	93.600	4.680,00
1.000.000	273.000	13.650,00

Prinsesse Agnes Basar

Der er endnu 5—6 Uger til den store Basar, og det vilde derfor ikke være klogt allerede paa dette Tidspunkt at løfte mere end en Flig af det Tæppe, der skjuler Dagens og Aftenens mange Attraktioner. Men en Flig kan vi dog løfte og fortælle, at Baronesse *Blixen-Finnecke* vil være en af de mange, som vil glæde Basarens Gæster.

Med eet Slag blev Baronessen for nogle Aar siden verdenskendt gennem sin Bog »Syv gotiske Fortællinger«. Forfatterinden skjulte sig dengang under Pseudonymet *Isak Dinesen*. Siden har vi fra hendes Haand

bl. a. faaet Bogen »Min afrikanske Farm«, i hvilken hun skildrer Livet i Kenya, hvor hun har tilbragt saa mange Aar af sit Liv. Adskillige Gange har danske Kunstnere benyttet sig af denne Bog ved Oplæsninger i Radioen.

Baronesse Blixen-Finnecke vil den 8. November ikke læse op af sine Værker. Hun vil gøre det, som er meget bedre: Hun vil fortælle og — er vi sikre paa — berede os nogle Minutter, hvor vi i Tankerne kan svinge os væk fra en krigshærgnet Verden til fredeligere Egne omkring Ækvator.

Iøvrigt strømmer Gaverne ind. Porcellæn fra den kgl. Porcellænsfabrik og Bing & Grøndahl, Tasker og Galanterivarer, Smykker, Kaffe, The, Marmelade, Honning, Ris, Koks, Kartofler, ja endog et levende, lille Lam, som naturligvis vil faa sin Fold paa Basaren og friste mange til at købe Lodder.

Tænk Dem selv med et lille Lam i Snor ned ad Bredgade.

Komiteén.

Feriegaarden

Der modtages stadig nye Brevser paa Tilslutning til Tanken om en Feriegaard ved Kattegat. Forleden Dag havde Sankt Ansgar Sogn Menighedsmøde, og Pastor Thorbjørn Møller havde her Lejlighed til at gøre lidt nærmere Rede for Planerne. Der viste sig at være overvældende stor Tilslutning til Tanken, som man gerne saa realiseret snarest muligt. Mere end 80 pCt. af Forsamlingen erklærede selv at ville tilbringe Ferien i Feriegaarden.

Det viste sig endnu engang, hvor formaalstjenlige disse Drøftelser med Menighederne er. Planen bliver alsidigt belyst, nye Momenter kommer frem, og man faar et nøjere Kendskab til den enkeltes Ønsker og Ferie-muligheder. Mange erklærede det saaledes for meget vanske-

Fortælltes Side 647

„ROMANTIKERNE“

Under Omtalen af katolske Romanforfattere kan jeg ikke forbigaa Mrs. Craigie, der skrev under Pseudonymet John Oliver Hobbes. Som et Stjernesud forbløffede hun hele det læsende engelske Publikum med sit Talent. Hun begyndte med to Bøger om en Person, som hun kaldte Robert Orange — den anden af Historierne var opkaldt efter ham, den første var »The school for saints«. Han var illegitim Søn af en Ærkehertug, saa man kunde være sikker paa at faa hele Følelsesregistret spillet igennem, før Historien om ham var forbi. Selv drog han sin Vej gennem en lang Række Intriger, Dueller og Medlemskab af Parlamentet indtil hans Omvendelse, efter hvilken han blev en meget mondæn, men ogsaa meget asketisk Monsignore og Prædikant.

Jeg tror, at Mrs. Craigie var den første, der føjede Fodnoter til sine Romaner for at specificere Datoer og hentyde til historiske Personligheder (saasom Disraeli) og derved give de fleste af sine Læsere et første Indtryk af, at det var en virkelig Robert Orange, hvis Historie hun fortalte. Det, der gjorde det stærkeste Indtryk paa den engelske Læseverden, var, at hun kunde fabrikere Epigrammer bedre og hurtigere end nogen anden og uden den teatraliske Uoprigtighed hos f. Eks. Oscar Wilde.

Troen og Desillusionen

Hun skrev en Række Romaner med saa mærkelige Titler, at jeg har glemt dem alle. Jeg tror, at den almindelige Læser, der rejste sig mørbanket efter hendes intellektuelle Bombardements Voldsomhed, har tænkt ved sig selv: »Hvor bitter, desillusioneret og kynisk denne Kvinde er!« Men naar Læseren igen kom sig — og hvis det var

en Læser, som ikke ønskede sig *alene* Underholdning af sin Romanlæsning, men havde en Smule Sans for at betragte Temperamenter — saa vilde han opdage, at medens Mrs. Craigies Erfaring og eget Temperament drev hende hen mod alt dette, var det netop ogsaa dette, som hendes Tro blev ved med at redde hende fra. Hun levede et baade aandeligt og moralsk plaget Liv, og dog mistede hun ikke Tro, Haab eller Kærlighed, hverken overfor Mennesker eller overfor Gud. Naar De engang igen kan faa fat i længst udsolgte Bøger, saa heder jeg Dem prøve paa at læse et Par af hendes Romaner, selv om jeg ikke tror, at hendes lette Vids flygtige Subtiliteter og hendes rodfæstede Meningers Tilsløret-heder ret godt lod sig oversætte til Dansk.

Katolske »Spøgelses«-Historier

Jeg husker ikke andre kvindelige Forfattere, der gjorde (eller gør) et Indtryk paa hele vor Nation. Der var mange, som skrev henrivende og virkelig godt, men kun blev læst af Katolikker og væsentligt af Kvinder eller kloge Børn. Miss Enid Dennis ejede ikke blot en høj personlig Hellighed (er jeg vis paa), men ogsaa en ophøjet og samtidig yndefuld »mystisk« Kunst, saa at jeg nød hendes »Spøgelses«-Historier meget mere end f. Eks. R. H. Bensons altid temmelig u-overbevisende »Light invisible« og »Mirror of Shalott«. Benson søgte altid at opnaa »over-naturlige« Oplevelser og oplevede dem aldrig. Miss Dennis søgte dem ikke, men modtog dem ofte.

Min heldigste Replik

Miss Felicia Curtis skaffede mig en af mine heldigste Be-

mærkninger... Jeg blev ved et litterært Selskab forestillet for hende (selvfølgelig med en Stemme, saa man ikke forstod Navnet), og da jeg ikke vidste, hvad jeg ellers skulde sige, bemærkede jeg: »Jeg har lige læst saadan en henrivende Bog...« og sagde Navnet paa den. Hun spurgte: »Ved De, hvem De taler med?« Jeg svarede: »Ærlig talt, det gør jeg ikke.« Saa sagde hun: »Det er mig, der skrev den Bog...« (Min næstbedste Præstation i den Retning fandt Sted i Brisbane. Jeg blev anbragt ved Siden af en ukendt Herre til en stor Middag, og da jeg heller ikke den Gang vidste, hvad jeg skulde sige, begyndte jeg: »Jeg beundrer virkelig Byen her. Den moderne Arkitektur er ypperlig — lige fra Raadhuset til Sporevognsremiserne.« Han svarede: »Jeg har bygget hele Historien.« Derefter kunde jeg have taget en Svømmetur i alle de Drinks, han hød mig paa... Men jeg forvilder mig fra Sagen...).

»Fin de siècle«

Paa et lidt tidligere Tidspunkt, der opfattede sig som »fin de siècle« eller dekadent (d. v. s. omkring 1895) udaandede en Del unge Forfattere deres Følelser af sød Melankoli, yndefuld Hensygnen og vellugtende Raadenskab. Adskillige af dem blev Katolikker og — hvis de ikke døde (hvad de blev ved at gøre...) — genvandt de deres Ligevægt. Harry Harland var en af dem; han skrev adskillige fortræffelige Romaner, af hvilke »Kardinalens Snustobaksdaase« blev ret berømt. Jeg vilde nu finde deres Følsomhed temmelig overmæt, men der var ogsaa altid den katolske Styrkemedicin — den katolske Realisme og sunde Sans — som virkede opstrammende.

De fleste af disse unge Mænd var dog mere Digtere end Romanforfattere, og jeg beskæftiger mig i Øjeblikket ikke med Digtere. Men de viste imidlertid de forbavsede Agnostikere, at »Troende« og Optimister (hvad de ikke kunde undgaa at være, efter at de var blevet Katolik-

ker) kunde skrive lige saa smukt som alle andre, og det var udelukket, at nogen kunde beskylde dem for at savne Erfaring om »Livet«.

Aubrey Beardsley

Jeg kan heller ikke forbigaa et berømt Medlem af denne Gruppe — Aubrey Beardsley, selv om han var Tegner: ingen har nogensinde gjort noget, der var mere rent eller udsøgt i den Kunststart. Og dog tror jeg ikke, at nogen andre saa gruopvækkende som han har udtrykt alle Følelser af Rædsel, Vellyst, List og aandelig Fordærvelse. Alligevel mener jeg, at denne usædvanlige Yngling, der blev Katolik paa samme Tid og samme Sted som jeg, var barnligt uskyldig. Han hørte til Elverfolket — et Geni selvfølgelig, men altid tilhørende Æventyrets Verden. Da han blev Katolik, var det, ligesom et Laag blev taget af — ikke fra Helvedes Skorsten, som St. Johannes ser det i Apokalypsen, saa at modbydelig Røg og infernalske Kryb vælder frem — men saaledes at »det virkelige« endelig engang skød frem fra hans inderste Sjæl. Han var samtidig i Slægt med St. Aloysius, St. Stanislaus og St. Johannes Berchmans; da han døde (paa et Hotel i Mentone) var Hotellets Gæster overvældet af det usædvanlige Indtryk af *Hellighed*, de fik af ham, og en (der ikke i Forvejen var Ven af ham) blev faktisk Katolik under dette Indtryk. Jeg har altid holdt af det store Fotografi af ham, som jeg fik af hans Moder — en Kvinde af overordentlig fysisk og moralsk Styrke — og jeg var hos hans Søster, da hun døde — hun gjorde det med stort Mod og megen Sans for Hunor, omgivet af de utroligste Personer og Genstande — Folk mente, at hun maatte være »ligesom sin Broder«, saaledes som de havde kendt ham... Man kan sige, at hun døde, idet hun saa paa den »dekadente Verden« med en venlig, taalsom og tilgivende Blinken og paa Gud med begge Øjne vidt, ydmygt, frygtløst og smilende aabne. (Tilgiv

mig, at jeg har løjet disse Linier ind om en Mand, der enten er glemt eller fuldstændigt misforstaaet).

Pacifisten Gibbs

Jeg slutter Artiklen om »Romantikerne« med nogle Ord om Sir Philip Gibbs. Jeg kendte ham, da han var en ganske ung Mand, nylig gift med en henrivende Med-Journalist og modigt i Færd med at genvinde sin Tro. Han skrev »The Street of Adventure«, hvor han fortalte om sine (og hendes) Oplevelser som unge Journalister i Fleet Street. (Blandt andre Bedrifter kom de til et meget omhyggeligt bevogtet royalistisk fransk Bryllup i Kingston-on-Thames: alle antog dem for franske Aristokrater af det blaaeste Blod — saa dristige var de). Philip skabte sig et Navn som Reporter i forrige Krig, men den Krig gjorde maaske for stærkt Indtryk paa ham. Han er meget følsom, og »Afskyeligheden, som lægger øde« — Begærlighedens Kræfter, som ødelægger de hjælpeløse Millioner — blev saa afskyelige for ham (jeg kan ikke sige: med Urette), at den ustandselige Strøm af hans Romaner siden da har været næsten »vildt pacifistiske«. Jeg har her hans »Blood Relations«, der trods hans hyppige Tilbagefald til Journalistik er en forfærdelig sanddru Skildring af en ung 100 pCt.s engelsk Pige, der før Krigen bliver gift med en 100 pCt.s tysk Adelsmand. Bogen er et overordentligt moment Arbejde og meget gripende. Jeg tror, at han nu har ladet alle andre Overvejelser vige for Medynken med Mennesker. Jeg gysrer ved Tanken om, hvilken Virkning den nuværende Krig har paa ham. Det skulde ikke undre mig, om Afsky og Gru har været ham for stærke. Jeg er ikke sikker paa, at han vil skrive mere, som er godt.

De, der blev tavse

I Virkeligheden er jeg temmelig overrasket over, at hverken den forrige Krig eller denne

(saa længe jeg var i England) har frembragt store Romanfattere eller store Digttere. Jeg kendte flere unge Mænd, som under og paa Grund af sidste Krig kunde være blevet »store«. Men de fleste af dem blev dræbt, og de overlevende er blevet kyniske og spotter alle Ting, ogsaa deres eget Arbejde. Hvad angaar Katolikkerne iblandt dem, saa tror jeg, at de allerede før den forrige Krig saa de fundamentale Ting, der stod paa Spil, mere klart end deres agnostiske Landsmænd. Derfor blev de for alvorlige, for barske til overhovedet at skrive Romaner eller Digte. Ak, om jeg dog ejede deres Talent! Vilde jeg saa ikke skrive en sjæls-rystende Fortælling, et Epos eller allerbedst et Skuespil! Men det er meget problematisk, hvad der hænder vore unge Mænd.

De, der overspringer Tyverne og Trediverne

Jeg vil gerne have, at De stiller Dem selv dette Spørgsmaal! Kender De nogle eller maaske mange unge Mænd, der synes at gaa lige fra de 19 Aar til de 39. Jeg tror det. Jeg er sikker paa, at jeg kender Mængder af unge Mænd, kønne, raske, sportssunde, ivrige og i Besiddelse (tror jeg da) af Idealer, hvor ubestemte de end maatte være. Og saa pludselig genfinder man dem uden Idealer, uden Beslutsomhed, uden Korstogs-aand. I en Alder af 25 er de allerede (som en Ven sagde til mig) »empâtés« — i en Grøft, selvtilfredse, tilfredse med at have det bekvemt, rimeligvis bestemt til at blive Opportunister... Og dog burde de i en Alder af 25, 27, ja ogsaa 30, være mere idealistiske end før, idet de netop da fik Øje paa et renere Syn end det fra Ungdommens taagede Dage, og satte Sejl til en Korsfærd med modnere Dømmekraft og med en mere sejg Vilje end de purunge Aars aandelige, men ogsaa lidenskabelige Villen... Er det deres Forældre, som har neddæmpet dem, kvalt dem, afsopret dem fra al Ædel-

hed over til det magelige, det der giver Penge og ikke løber nogen Risiko? Jeg kender ikke Aarsagen. Men Virkningen er Død! Jeg véd at unge Englændere (Gud være lovet!) bliver pisket bort fra dette. Jeg véd, at unge Franskmand blev pisket ud af det for længe siden. Men jeg spørger mig selv, om de langt klarere Idéer, som de nu har i England, den umaadelige Besluttsomhed om at skabe en bedre Verden, en mere kristen Verden efter denne Krig (hvis den varer 5 Aar til, som jeg tror, at den gør), om disse Idéer og

denne Vilje vil blive hilst velkommen? Vil Politikerne og Finansmændene faa ogsaa dem under deres jernskoede Hæl? Jeg er Optimist. Jeg tror, at det ædle, det skabende vil overleve og laves, om end paa Bekostning af ukendte Lidelser efter Krigen. Og jeg tror det, ikke mindst fordi den ældgamle kristne sociale Lære, som Paverne har forkyndt, og som der endelig bliver lyttet til, vil opnaa en Anerkendelse, som den ikke har haft i lange Tider. Maatte Gud give dette god Bør!

C. C. Martindale S. J.

endnu mere hjemmegjorte, med dybere Indsyn, men uden videre Udsyn!« Den saakaldte Reformation havde den skæbnesvangre Virkning, at Middeldalderens europæiske Dannelsesfællesskab blev brudt.

Med Reformationen var imidlertid fulgt en livlig litterær Virksomhed. Selve Kamptiden 1526—36 aftegner sig i en Række Fejdeskrifter og satiriske Digte. Efter 1536 indgaar hele den Litteratur, der tjener til Udbredelse af ny Lære som Led i Ophygningen af den danske Kirke. Chr. Pedersen foretog Oversættelsen af hele Biblen i et frisk og smukt Dansk, der blev en vigtig Kilde til et fælles dansk Skriftsprog. Den blev kaldt: »Christian III's Bibel 1550«.

Hans Tausens Postil fik Betydning gennem mindre talefærdige Prædikanters flittige og langvarige Brug. Men den, som har størst Fortjeneste af at indarbejde en ny Lære i Folket er Sjællands første protestantiske Biskop, Peder Palladius. Han var utrættelig til at rejse rundt og vejlede de nye, ofte ukyndige Præster. Disse Visitatsrejser har han skildret i en Række Optegnelser, der er blevet kaldt hans Visitatsbog, og som først er fundet og udgivet i det 19. Aarhundrede, skrevet til praktisk Brug for hans Med-Visitatorer, Bisperne og Præsterne.

Manden, der gav

Danmark Lutherdommen

Et af de interessante Emner i Katolsk Højskole

Vi ved, at en Mængde af Ugebladets Læsere rundt i Landet sidder og ærgres sig over, at de ikke kan deltage i Katolsk Højskoles Forelæsninger. Med Henblik paa dem bringer vi her noget af det væsentligste i Adjunkt J o h a n J e n s e n s første Forelæsning i dette Semester over »Katholicismen i dansk Digtning efter Reformationen«. Det kan maaske samtidig give dem, som har Højskolen indenfor Rækkevidde, Appetit til at følge de kommende fire Forelæsninger over Emnet. Har De lagt Mærke til, at alle Højskolens Enkelt-Forelæsninger kan overværes af Ikke-Indskrevne mod en Entre af 25 Øre, som betales i Garde-roben til Højskolens Lokaler, Bredgade 67 A, o. G.

Man kan nærme sig Digternes Værker fra saa mange Synspunkter. Man kan betragte deres litterære og personlige Forudsætninger, deres politiske Meninger, deres Livsopfattelse, deres kunstneriske Virkemidler, deres Emnevalg, og man kan sammenstille Værker med samme Motiv og Idé o. s. v. Det er min Hensigt at samle og oplyse noget om Forholdet mellem Catholicismen og dansk Digtning. Vi vil opspore Digternes Tanker, Følelser og Forhaabninger. Prøver de paa at finde noget i den katolske Kirke, som kan give Genklang i deres eget Jeg? Hvad finder de interessant? Hvordan ser de paa den katolske Kirkes Tanker og Ønsker, Liv og Lære? Hvor er Kløften, som skiller dem

fra den hellige, almindelige Kirke? Hvilken Indflydelse har deres Opfattelse haft paa deres Læsere? Ad den Vej vil vi komme til Forstaaelse af dem.

Emnet har ikke hidtil været Genstand for Litteraturhistorikernes Bevaagenhed. Men en skal jo begynde. Og min Undersøgelse begynder med »Reformationen«, eller rettere betegnet den kirkelige Revolution i det 16. Aarhundrede, som selv den materialistiske Historiker Arup indrømmer »lukkede for lang Tid det danske Folk ude fra aandelig Paavirkning udefra — den store, internationale Aandsverden, som den katolske Kirke gav ogsaa danske Bønder Adgang til, lukkedes nu for os. Vi blev atter endnu mere danske,

En Kæde af Kompromis'er og Omfortolkninger

Med Visitatsbogen overgives Lutherdommen det danske Folk til praktisk Brug, samtidig med at den bekæmper »det ugudelige Pavens Folk«, det vil sige Resterne af Catholicismen, som var trængt ud i det brede Folk og indgaaet i en næsten uløselig Forening med Tænkemaade og daglige Vaner. Endnu i 1602 had Børnene ved Forældrenes Grave for Forældrenes Sjæle i Skærskilden. Men i Visitatsbogen henstiller Palladius at afløse denne Bøn med opbyggelige Betragtninger over vor egen korte, jordiske Tilværelse. Skønt Palladius vil have Helgenaltrene brudt

ned, er han ingen fanatisk Kirkestormer. Han kan godt bruge noget af den katolske Billedudsmykning, »der kunde være gode Enfoldiges Spejl, som de kunde se dem udi!« Men paa Højaltret vil han ikke have anden Belysning end to smaa Vokslys, hvoraf det første skal brænde Kristi Legeme til Hæder og Ære, og det andet hans velsignede Blod til Hæder og Ære, og allermost derfor, at vore Hjerter bliver oplyste, og vi faa en sand Vidskab og Vidnesbyrd paa vore Synders Forladelse—«.

Det voldte Peder Palladius stort Besvær og paatales kraftigt i Visitatsbogen, at flere Adelige slet ikke vilde have noget med den nye Kirke at gøre, men holdt hemmelig katolsk Gudstjeneste hist og her paa Herregaardene. Det samme fandt Sted længe efter Reformationens Indførelse i forskellige Domkirker og Klostre, arrangeret af ældre Kanniker. Helgensystemet omfortolker han. Alle Afdøde er Helgener, saafremt de ikke er i Helvede. Og i Stedet for som i katolsk Tid at »pladre« Hil Maria ved Angelus-Tid skal Menigheden lære følgende Bønformel af Præsten: »O Herre Gud! Giv os Fred i vore Dage, fordi der er ingen anden mere, som for os kunne stride, end du selv, vor Gud alene«. Med Rosenkransen, som det ogsaa faldt meget vanskeligt at udrydde, indgaar Peder Palladius det Kompromis, at den henvises til afsides Brug, skønt han erklærer, at Døden er imellem Jomfru Maria og os, saa at hun kan ikke høre, hvad vi sige til hende, fordi *hun* ikke er almægtig, men hendes *Søn* er almægtig!« Saa var Jomfru Maria sat paa Plads! Han advarer mod Faste i egentlig Forstand og Valfart, men anbefaler dog i Stedet at nægte sig noget af Kærlighed til Næsten. Og saaledes glider han en Kæde af Kompromis'er og Omfortolkninger gennem hele den katolske Hverdag og Helligdag.

Da Messen faldt fra hinanden

Men det Punkt, som litterært set blev mest gennemgribende,

blev den nye Salmedigtning. For Luther indtager Salmesangen en alt beherskende Plads sammen med Prædikenen. Salmerne er ikke blot en Udbygning paa den latinske Sang, løsrevne Stykker, der kan tillades efter Tid og Lejlighed — saadan som vi ved, at Kirken forud for Luthers Optræden gav Plads for Tilføjelser til Kyrie, bl. a. de senere omdigtede Paaskevers »Krist stod op af Døde«, Pinseverset »Nu bede vi den Helligaand« og Juleverset »Et lidet Barn saa lysteligt« samt enkelte andre. Den lutherske Salme griber dybt ind i den katolske Liturgi. Messen samler Menigheden for at tilbede, for at takke, for at sone og bede og modtage Sakramentet, og for at høre Guds Ord. Katolsk Gudstjeneste er gennemtrængt af Kultus, af at dyrke Gud i Ord og Handling.

Da Reformatorerne faldt fra Troen paa Herrens sande Nærværelse i Nadveren, og fra Troen paa Messen som et Offer, maatte

de ogsaa gaa fra den Liturgi, der siden Oldkirkens Dage saa klart havde udtrykt disse to Dogmer. Den lutherske Liturgi mistede Præget af Kultus. Gudstjenesten gled ud i at blive blot Tale og Sang. Og da Ortodoksiens Tid blev afløst af Pietismen og Rationalismen med deres Foragt for Formen, gik den liturgiske Bevidsthed helt i Opløsning og resulterede i Nutidens Vilkaarlighed, kaldet »liturgisk Frihed«.

Vi finder da ogsaa ganske naturligt, at Reformationsperioden er særdeles produktiv paa Salmedigtningens Omraade. Man hjalp sig i Begyndelsen ofte med Oversættelser fra Tysk eller Omarbejdelser af ældre katolske Salmer. Flere originale kom til. De blev i 1569 samlet af *Hans Thomsen* i »Den danske Psalmebog«. I en senere Forelæsning skal jeg nærmere omtale de store lutherske Salmedigtere og deres Arbejder.

Stor i Himmeriges Rige

Gamle Fru Holm laa og skulde dø. D. v. s., det sagde Lægen ikke; og hun var i og for sig heller ikke særlig daarlig; men det var alligevel paa det sidste med hende. En Sygeplejerske passede hende, og saa kom Datteren midt paa Dagen, ofte farende i stor Hast, og blev et Øjeblik. Børnebørnene, Jens og Inger-Merete, mødte ogsaa op med ikke alt for lange Mellemløb; Bedstemor havde ikke noget at beklage sig over. At Svigersønnen ikke besøgte hende, fulgte af sig selv; han saa sin beskedne gamle Svigermor aldeles over Hovedet og havde altid kun vist hende det nødtørftigste Hensyn.

»Vi *kan* ikke have din Mor med, naar Højesteretssagfører Svendsens kommer, hun er nu ikke præsenteret«, kunde han sige til sin Kone; og hun behandlede efterhaanden ogsaa sin Mor nedladende eller skubbede

hende til Side. Der var intet bevidst ondt i det, for hun var en god Katolik, og det var han ogsaa; men alligevel — man saa helst, at Bedstemor holdt sig for sig selv. Ogsaa Børnene var efterhaanden paa det rene med, at Bedstemor var til at trække lidt paa Skuldrene ad. From — ja, det var hun, gik i Messe hver Morgen, hvordan Vejret saa var. Men — mon hun rigtig *forstod* Messen — liturgisk set? Inger-Merete og Jens var 19 og 20 Aar, Studenter og meget fine paa det, hvad Liturgi angik. Det havde meget længe generet dem, at Bedstemor bad sin Rosenkrans under Messen — ikke altid, men tit; man kunde høre det, selv om man holdt sig paa Afstand af hende.

Hun kom ogsaa altid for sent op at staa under Credo. Naar den øvrige Menighed knælede ned ved »... et incarnatus est...« og rejste sig igen, saa hun sig

URBI ET ORBI

Umiddelbart inden sin Afrejse fra Rom har de forenede Staters Præsidents personlige Udsending til Vatikanet, Ambassadør Myron C. Taylor, aflagt Besøg i Vatikanets Radiostation samt i Ufficio Informazioni, hvor bl. a. Vatikanets omfattende Central for Formidling af Oplysninger om Krigsfanger har til Huse. Tilbagereisen til U. S. A. lægges over Spanien, hvor Ambassadøren vil træffe sammen med General Franco, samt over Portugal og Storbritannien, hvor Taylor vil opholde sig i nogle Dage i den engelske Hovedstad. — Den apostoliske Nuntius i Vichy, Mons. Valeri Valerio, opholder sig for Øjeblikket i Rom. — Den hellige Fader har for nylig modtaget Repræsentanter for de mandlige Medlemmer af den katolske Aktion i Italien i Anledning af Sammenlutningens tyve-aarige Bestaaen. I de forløbne Aar har Mændene været aktive i Lægapostolatets Tjeneste samt arbejdet for Familielivets religiøse og moralske Højnelse. I Anledning af Jubilæet har der fundet en Indsamling af Bruggenstande til Fordel for Missionerne Sted, og de over 100.000 indsamlede Sager er blevet overdraget den hellige Fader; foruden utallige kirkelige Bruggenstande er der bl. a. indkommet adskillige Cykler og Motorcykler samt Værktøj af enhver Art.

Trods Krigen fortsætter de amerikanske Katolikker deres Radioarbejde, i adskillige Tilfælde endog med Programudvidelser. Den ugentlige »katolske Time« udsendes saaledes i Øjeblikket over 104 Stationer.

Feriegaarden *Fortsat fra Side 642*

ligt, for ikke at sige umuligt, at øve nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om Ferietidspunktet. Det er sandsynligt, at Følgen heraf vil blive, at man aabner Gaarden for flere Kategorier af Feriegæster ad Gangen, saa at Udsigten til at komme derop staar aaben for det store Fler-tal af Menighedernes Medlemmer hele Sommeren fra Maj til September.

forvildet om, og saa hændte det, at hun ogsaa kom op. Nej, Bedste var for gammeldags, »sød nok, men temmelig smalsporet,« sagde Jens.

For første Gang i mange, mange Aar kunde hun ikke passe sin Tilbedelsestid første Fredag. Det bragte Fru Højesteretssagfører Svendsen op til hendes Seng, og Fru Svendsen var uhyre venlig og beskyttende og kaldte hende »lille Fru Holm«. »Vi kan jo slet ikke undvære den lille Fru Holm i Foreningen,« sagde hun.

Men Bedstemor var ligeglad. I hendes unge Dage vilde andre Menneskers Overlegenhed maaske have gjort hende ondt, men det var forlængst forbi.

Hun var ked af, at hun ikke kunde gaa til Kommunion, — og alligevel ikke saa ked af det, som man skulde tro. Men Vor Herre og hun — de havde nu mødtes hver eneste Morgen i saa lang, lang Tid, at der ikke var fjerneste Tvivl om, at de hørte sammen, selv om de saa nogle Dage ikke mødtes paa den sædvanlige Maade; og hun var saa vant til at tale med ham, at ingen ydre Omstændigheder kunde forstyrre den Fortrolighed og den Lethed, hvormed hun henvendte sig til ham.

»Skal jeg læse et Par kønne Bønner for dig, Bedste?« spurgte Inger-Merete en Dag. »Det er nogle aldeles pragtfulde Bønner fra den tidlige Middelalder, anderledes værdifulde end de Bønner, du har i din gamle Bønnebog.« Og Bedste takkede rørt, for det var sødt af det store Pigebarn at ville læse Bønner for sin syge Bedstemor. Men — — hun kunde nu ikke forstaa, hvorfor det skulde være bedre at tale til Gud i et Sprog, der var 6—700 Aar gammelt, end i det, der faldt en naturligt.

»Jeg vil gerne have sendt Bud efter Præsten,« sagde Fru Holm et Par Dage efter til sin Datter.

»Men sødste Mor! Saa daarlig er du da ikke!«

»Selv om man ikke er »saa daarlig«, kan man godt ønske at tale med Præsten. Men jeg føler mig meget svag, saa jeg vil

gerne have, du siger det til ham.«

»Men kære Mor — Sognepræsten er jo bortrejst, og Kapellanen er saa ung — og saa vigtig!«

»En Præst er en Præst. Naar man er syg, tænker man kun paa det.«

Saa kom den unge Kapellan samme Eftermiddag og talte venligt, men nedladende og beskyttende til den gamle Dame. Han sagde ogsaa »lille Fru Holm«, og han talte om Gud, der ser paa Viljen og ikke paa Evnerne eller Resultaterne, — saa man forstod, at han regnede hendes Evner for yderst ringe. Men hun nikkede — for det var jo sandt, at hun ikke havde haft Evner til at udrette meget; hun havde ikke været Medlem af mange Foreninger og ikke taget Del i denne her »Aktion«; hun egnede sig saa forfærdelig lidt til at træde op eller til at tale med andre Mennesker om deres Tro og deres Pligt. Maaske var det forkert... men saa maatte hun lægge alt det forsømte i Guds Haand og bede ham være hende naadig alligevel.

Næste Morgen bragte Kapellanen hende det hellige Vanddringsbrød og salvede hende; og om Aftenen døde hun ganske stille.

— — — »Der er død en skikkelig gammel Kone — Holm hed hun — hun var i Messen hver Morgen,« sagde Kapellanen, da Sognepræsten Dagen efter kom hjem fra sin Rejse.

»Er Fru Holm død! — En »skikkelig gammel Kone«, siger De! Bare De, min Ven, engang kunde blive lige saa »skikkelig,« sagde den gamle Præst.

Der havde i nogen Tid været en lille uskadelig Influenzaepidemi i Byen. Ingen regnede den for noget videre; men pludselig voksede den og blev ondskabssfuld. Ogsaa i den katolske Menighed krævede den mange Ofre, og Fru Holms Svingersøn var den første, der døde. Næste Dag døde Forstanderinden for Tilbedelsesforeningen, et Par Dage efter kom Turen til den unge

Sluttes Side 650

lignende Mure — straalende endnu i Skæret af hans Kærlighedsnatur. I Giottos Billeder, der dæmper over Alteret i Underkirken, brænder endnu hans Gerningers Hemmeligheder. I Krypten stod jeg overfor ham selv, omend kun det ringeste af ham, hans jordiske Legeme, der husede uudslukkelig Kærlighedsild. I Overkirkens Billeder, malet af Cimabue og Giottos Elever eller af Mestrenes egne Hænder, er den store Helgens Liv beskrevet i enkle Træk, ganske som var de formet af Frans' egne enkle

Tanker. I flere Dage vandrede jeg om i den lille By; overalt mødte jeg ham, i den lille undseelige Kirke San Damiano, der gemmer saa mange Spor fra hans Liv, her var det, at den himmelske Stemme talte til ham og bød ham gaa hen og genrejse Guds Hus. Jeg traf ham, da jeg hen mod Aften traadte ud fra San Francesco og den fugtige Vind strøg mig hen over Panden — da mindede han mig om hvorledes alt kunde have set ud, dersom Verden havde taget Lære af hans Eksempel...

dem, og ingen saarende Overlegenhed fandtes hos de Aander, der stod Guds straalende Trone nærmere.

»Hvem kan den højt benaadede være?« spurgte den Sjæl, som engang var Fru Højesteretssagfører Svendsen. »Søster Emma var jo et vidunderligt Menneske — —«

»Det kan være Pastor Berg — han var en Helgen paa Jorden,« sagde den tidligere Direktør.

»Mon det ikke er et Barn?« sagde Kapellanen. Engang havde han egentlig kun regnet med de »intellektuelle«, men nu syntes han, at smaa Børn maatte være dem, der stod Gud nærmest. »Der er død flere fromme Børn i min Tid — —«

»Men — det behøver jo slet ikke at være en Sjæl, vi har kendt!«

»Nej, maaske er det et Menneske, der har levet i vort Sogn før Reformationen!«

»Men derfor er det alligevel en fra vort Sogn!«

Mens de talte, kom Englen fra før tilbage.

»En Helgen, jeg talte om, har opnaaet hos Gud, at I faar en Plads ham ganske nær!« sagde den, straalende glad over sit Budskab.

»Men hvem er den Sjæl?« udbrød de fire, med Stemmer, der skjælv af Lykke.

»Hendes jordiske Navn kender jeg ikke — —«

»Aah — hendes — mon det saa ikke er Søster Emma?«

»Nej,« svarede Englen; »det var ingen Ordenssøster, men en Kvinde, hvis Bøn, i Ubemærketthed og Stilhed, var en af de fa-

Stor i Himmeriges Rige

Fortsat fra Side 647

Kapellan og saa til sidst til lille Inger-Merete. De fik deres Dom, — og da de alle fire var Mennesker med god Vilje, og der blev bedt meget for dem, kom de hurtigt ud af Skærsilden og stod foran Himmelporten, der nu var gæstfrit aaben.

Kapellanen var den første. Hele Vigtigheden var gaaet af ham. Beskeden traadte han indenfor og blev staaende, mens Lykken over at være blevet salig fyldte ham. Lidt efter kom en lysende Engel hen til ham og spurgte, hvor han var fra. Da han nævnte sit Sogn, smilede Englen. »Derfra er jo en af vore ældste Sjæle, en af dem, der har faaet Hæderspladsen nær ved Vor Frue!« sagde den.

I det samme kom en lille ny Skare salige Sjæle ind ad Himmelporten, og blandt dem opda-

gede Kapellanen til sin store Glæde Fru Højesteretssagfører Svendsen, gamle Fru Holms Svingersøn, Direktøren, og hans Datter Inger-Merete. Nede paa Jorden havde den unge Præst ganske vist i sine Tanker kaldt Fruen »den paastrængende Pyn-
tedukke«, Direktøren »Gullaschbaronen« og Merete »den lille Krukke«. Men nu var jo alt overlegent brændt ud af ham, saa han kun saa sine kære, gode Sognebørn i dem, mens de paa deres Side end ikke kunde huske, at de havde kaldt ham »den utaalelige lille Vigtiger« — og det ikke blot i deres Tanker.

Kapellanen fortalte dem om Englens Ord, og de følte en jublende Glæde ved Tanken om, at en af deres egne havde opnaaet saa høj en Plads i Himmerige. Endnu vidste de ikke, om de selv skulde blive hernede, paa den allernederste Plads; men skete det, var det kun retfærdigt, og ingen Misundelse kunde plage

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst
rettet til CENTRAL 1868

Frederiksberg Boghandel

Gl. Kongevej 105 . Tlf. 1154 med Omstilling
den gamle Boglade med den unge Aand
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Gerlach & Søn's Efft.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

ste Søjler i Guds Kirkes Bygning hos jer. Hendes Kærlighed og Offervilje, Selvforglemmelse og Selvhengivelse styrkede Præsterne og Menigheden i Kampen for alt godt, hjalp Ungdommen, fremmede Arbejdet, støttede Ordensfolkene i Skole og Hospital. I har flere Gange holdt Jubilæer dernede; saa fejrede I en hel Mængde afdøde Mennesker, som I ogsaa finder her, — nogle i alt Fald, og de andre kommer, selv om de har haft en lang Skærsvandring for sig, som først skal afsluttes. Og I fejrede en hel Masse levende, som sikkert ogsaa kommer her engang. Men hende fejrede I ikke; kun Gud og hans Helgener kendte hendes Værd.»

Mens Englen talte, havde den ført de fire Sjæle opad mod

Guds Trone; og Guds Nærværelse fyldte dem med den Jubel og Lykke og Fred, som intet Menneske paa Jorden kan danne sig blot den allersvagste Forestilling om.

Og da de havde hyldet den treenige Gud, da alt i dem var gennemglødet af Kærlighed og Fryd, — da saa de ogsaa den Sjæl, der havde betydet alt det for Sognet, som Englen sagde, og hvis Forbøn havde skænket dem saa stor en Lykke. Og nu saa de hende, — den gamle skikkelige Kone, lille Fru Holm, Svingermor, som ikke var præsentabel, Bedstemor, som ikke rigtig forstod Messen, men had Rosenkrans, saa man skammede sig derover, — hende saa de, tæt ved Guds Trone, i usigelig Glans og Herlighed. *T. Fd.*

ditionssekretær, cand. polit. *Kjeld Olsen* holdt derefter et Foredrag om Arbejdet i Randers gennem de 75 Aar, et værdifuldt Stykke Historieskrivning om et vanskeligt Arbejde udført af opofrende Mænd og Kvinder.»

Socialdemokraten: »Foredraget høstede stort Bifald. Pianist *Puggaard* spillede derefter Ungarsk Rhapsodi Nr. 2. Lokale Kræfter opførte saa et Skuespil »Fra Daab til Himlen«, og det var udmærket, hvad de unge paa dette Omraade præsterede.»

Randers Dagblad: »Et nydeligt Tableau.»

Efter det festlige Kaffebord indledtes Jubilæumstalernes Række af Pater *Koch*, der bragte en Hilsen fra Aarhus Menighed, fra Præsterne og især fra de unge. Pastor *Hansen*, Randers, takkede Biskoppen for de gode Ord, han havde talt til Menigheden i disse Dage, og udtalte videre: For at Kirken maa blive stærk, maa vi bøje os i Ærbødighed for Biskoppens Ord og staa trofaste om ham i Kærlighed til hans Arbejde. Monsignore *Olrik* talte for Kvinderne. Hvorfor skulde de altid glemmes. Vi Mænd tænker kun paa os selv, men vi har dog Grund til at vide, hvad Kvinderne har betydet for os. Hvis Præsten skulde læse Messe kun for de Mænd, der kom, vilde han forlængst være løbet sin Vej, men Kvinderne kom, og deres Bøn kan vel udrette ligesaa meget som Mændenes.

Pater *Brentegani*: Det er Skik, at Børnene møder op ved Moderens Fødselsdag, og Aalborg er i videste Forstand et Barn af Randers. Han hyldede derefter i smukke Ord Pastor *Hansen*, der, trods sin korte Virketid, allerede havde forstaaet at sætte sit Præg paa Menigheden og føre den betydeligt frem i Udviklingen.

Blandt Lægfolket talte Dir. *Heinrich Melchior*s om Minder fra sin Ungdom og fra Livet i Præstegaarden omkring Aarhundredskiftet.

Der blev saa oplæst Lykønskningstelegrammer, og Traditionen tro sluttede Biskoppen Talernes Række. (Randers Dagblad): »Det er mig en Glæde at have deltaget i Randers Menigheds Jubilæumsfest. Jeg har det Indtryk, at Menigheden

Stattes Side 653

Jubilæumsfestlighederne i Randers

Et Jubilæum er en Milepæl fremad, og denne Milepæl passerede Randers Menighed, da den d. 29. September fejrede sit 75-Aars Jubilæum.

Den alvorlige Optakt til Festen var en Missionsuge, som holdtes af Pater *Bender* fra Aalborg. Ingen kunde vel være mere skikket dertil end han, der nu gennem 25 Aar regelmæssigt een Gang om Maanednen kom til Randers, hvor han læste Messe og prædikede for Sognets mange Polakker. Han har fulgt Menigheden, og han kender den. — Mange — ogsaa mere sjældne Ansigter — kunde man se, der Aften for Aften fulgte Pater *Benders* manende og gribende Prædikener. Paa en egen hjertevarm Maade forklarede han de store Sandheder for os. Vel forberedte kunde vi saa afslutte Missionsugen med Modtagelsen af Bodens Sakramente.

Da Dannebrog, paa den nyforærede Flagstang, Søndag den 27. gled til Tops, kom vi i den rigtige Feststemning. Under den smukke Levitmesse var Menigheden til Fælleskommunion.

Mandag Aften ankom Hædersgæsten, *Biskoppen*. I Jubilæet deltog endvidere: Monsignore *Olrik*, Præsterne *Brentegani*, *Koch*, *Lønskov*, *Bender* og *Ravelli*.

Den 29. — Jubilæumsdagen — læste Biskoppen Messe for en fyldt Kirke. I sin Prædiken formanede han Menigheden til i Enhedens og Sammenholdets Aand at arbejde med paa Kristi Kirkes Vækst i Randers.

Om Aftenen holdtes i Haandværkerforeningens Festsal et festligt Møde, som hele Menigheden kunde deltage i. Der var mødt ca. 175.

Fra Pressen, der var indbudt, bringer vi nogle Citater. Randers Amtsavis: »Festlighederne i Anledning af den katolske Menigheds 75 Aars Jubilæum kulminerede i Aftes med en stor Fest i Haandværkerforeningen, hvis store Sal var fyldt til sidste Plads, da den katolske Biskop i Danmark, Biskop *Suhr*, i Spidsen for en Række inden- og udenbys Præster ankom. Det store Program indledtes med Johs. Svendsens Festpolonaise, hvorefter Sognepræsten for Randers Amt bød velkommen. Ekspe-

Liturgisk Kalender

Okt.

11. S. 20. Søndag e. Pinse. — (hvid) **Jomfru Marias Moderværdighed** ([197])*); 2. Bøn: Søndagen (741); sidste Evangelium: Søndagens (742).
12. M. **Feria** (741) uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]); 3. Efter frit Valg; 4. Om tørt Vejr ([125]); alm. Præfation (525).
13. Ti. † **St. Edvard**, Konge af England (1106); 2., 3. og 4. som Mandag.
14. O. **St. Callistus I** (1106); 2. (rød) Om tørt Vejr.
15. T. **St. Therese** (1107); 2. Om (hvid) tørt Vejr.
16. F. † **St. Hedvig** (1108); 2., 3. og (hvid) 4. som Mandag.
17. L. **St. Margrete M. Alacoque** (hvid) (1108); 2. Om tørt Vejr.
18. S. **) 21. Søndag e. Pinse. — (rød) **St. Lukas**, Evangelist (1112).

*) I Messen S. [197] læses i St. f. Introitus „Salve, sancta“ følgende:

Introitus (Is. 7, 14). Se, en Jomfru skal undfange og føde en Søn, og hans Navn skal kaldes Emmanuel. Ps. 97, 1. Synd en ny Lovsang for Herren; thi han har gjort vidunderlige Ting. Ære være.

**) Søndag den 18. Okt. afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Hedningemissionen.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælelemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk ☩ Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentrukket med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet, Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Nyt fra Haderslev

Onsdag d. 9. September havde Sognepræsten indbudt til Menighedsmøde. Da Sognet ikke raader over et større Forsamlingslokale, fandt Sammenkomsten Sted paa »Harmonien« i Haderslev. Den store Sal var festligt oplyst, og Talerstolen smykket med et smukt Dannebrog. Til Trods for den travle Høsttid (de fleste af Menighedens Medlemmer er Landboere), havde et ikke ringe Antal fulgt Indbydelsen.

Efter at Salmen »Vår hilset, Sankt Ansgar«, var sunget, bød Sognepræsten, Pastor C. Jaworski, velkommen. Derefter besteg Aftenens Foredragsholder, Hr. Trafikassistent Olsen fra Faaborg, Talerstolen. Han havde som Emne valgt: Vore gamle Kirker. Indledende bemærkede Hr. Olsen, at man ofte — selv blandt dannede — kan møde en utrolig Uvidenhed med Hensyn til vore gamle Kirker. Der findes i Danmark ca. 2000 Kirker fra den katolske Tid. Det er altsaa Umagen værd at fordybe sig i Studiet af disse Gudshuse, som kan lære os saa meget om svundne Tiders Fromhed og Kultur. — Taleren forstod paa en letfattelig Maade at skildre Udviklingen af den kirkelige Bygningskunst her i Landet. En særlig Omtale fik Kirkernes Kalkmalerier og Døbefonte, hvoraf mange blev helt eller delvis ødelagte ved Reformationens Indførelse. Foredraget, som øjensynlig havde vakt stor Interesse hos Tilhørerne, efterfulgtes af en Serie pragtfulde Lysbilleder af gamle katolske Kirker i Danmark. Man fik et stærkt Indtryk af Middelalderens Sans for Bygningskunst.

Foredragsholderen høstede et velfortjent Bifald for det instruktive Foredrag. — Saa snart Kaffe-tørsten var stillet, tog Hr. Olsen atter fat. Hans Oplæsning af morsomme Smaa historier var aldeles ypperlig. Der var vist ingen af de tilstedeværende, som kunde bevare Alvoren.

Til Slut havde Sognepræsten Ordet. Paa Menighedens Vegne takkede han Foredragsholderen for den indholdsrige Aften og udtalte Haabet om, at vi snart maatte mødes igen. Det har jo sin store Betydning, at Menighedens Medlemmer af og til kommer sammen, lærer hinanden at kende og saaledes styrker det indbyrdes Sammenhold.

Et Sognebarn.

Ugens Højskoleforedrag

Torsdag den 8. Oktober Kl. 19. Pastor Messerschmidts Kateketkursus: *Guds Evighed og Guds Erkendelse.*

Mandag den 12. Oktober Kl. 19. Pater Wolfisbergs Latinkursus: 3. *Deklination Maskulinum.* — Kl. 20. Adjunkt Johan Jensens Forelæsninger om Katolicismen i dansk Digting efter Reformationen: *Den lutherske Kirkesang, fortsat.*

Tirsdag den 13. Oktober Kl. 15. Pater Wolfisbergs Latinkursus: 3. *Deklination Maskulinum.* — Kl. 19. Pater Wevers' Forelæsning om Troslære: *Syndefaldet og Retfærdiggørelsen.* — Kl. 20. Pastor Schindlers Forelæsninger om Messesofrets Idé og Historie: *Messen i de ældste Tider.*

**BERNH. HANSEN'S
BOGTRYKKERI**

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

Jubilæet i Randers Fortsat fra Side 651

vil fortsætte det Arbejde, der nu er begyndt. Vel har der staaet store Navne bag Menighedens Oprettelse, men det er ikke meget imod det, der kommer fra oven, og det maa vi ikke slippe. Man opnaar aldrig noget uden Kamp, og den maa vindes. Saa først bliver der Liv. Vi har et Adelsmærke, som er Intel-ligens og Personlighed, men vi har et endnu større Adelsmærke, nemlig at vi er Guds Børn. Vi maa lære at sige Ja til Gud og til alt, hvad han har til os.« Pastor Hansen afsluttede derefter den smukke og vellykkede Fest, hvorefter Biskoppen lyste Velsignelsen.

— Vi er over Jubilæet og har dermed kastet et Blik tilbage. Men det vil ved en saadan Lejlighed være naturligt ogsaa at sende Blikket fremad og at tænke paa Fremtiden. Den er uvis, og kun Gud kender den. Men een Ting er sikkert: det er Ungdommen, den beror paa. De Træer, der nu er unge, skal engang bære Frugt, og lad os haabe, at Høsten maa blive stor, thi det er saadanne Træer, Kirken har Brug for. Det er de unge, der skal fortsætte i Fædrenes Spor, og vi maa ønske, at de ruster sig dertil, saa de bliver værdige til at løfte den rige Arv, der efterlades dem. B. J.

Breve fra Læserne

FERIEGAARDEN

Jeg maa have Lov at give Luft for den Begejstring, jeg har følt i Anledning af Pastor Møllers Artikel i Ugebladet om det eventuelle Feriehus. Jeg synes, det er sjældent, man ser et Forslag fremsat, som i den Grad maa kalde paa alles Interesse, som dette. Fordelene er jo saa umiddelbart indlysende. Alene i disse Tider at faa Tilbud om et Ferieophold under de mest ideelle Forhold til den Pris, man mener at kunne gøre det for, maa da faa alle til at spidse Øren. Og saa faar man oven i Købet en Mulighed for her midt i Sommerferien, som vist ofte er lidt for meget en Afslap-pelsestid, at holde sit aandelige Liv friskt og levende gennem frugtbringende Samtaler og Diskussion.

Det er min Erfaring, at en Ferie paa alle Maader kommer en bedst til Gode, naar man ikke glemmer, at man ogsaa har en Sjæl, der har Næring Behov. Men det største Gode, der er ved en Plan som denne, er den enestaaende Lejlighed, der her gives til at skabe og ud-dybe et levende Fællesskab mellem danske Katolikker. Jeg tror, det er noget af det, der er allermost Brug for i vore Dage. Naar Arbejds-mulighederne udadtil er blevet saa store for Kirken, som de er, og dyg-tige Arbejdere tiltrænges, maa et-hvert Middel til Styrkelse af den indre Front hilses med Glæde. Et Samlingssted som dette under frie, utvungne Forhold har Mulighed for at blive en Kraftcentral for baade Sjæl og Legeme, og brugt paa rette Maade vil det kunne faa uoverskuelige Følger for Fremtiden. En Plan som denne, der er saa helt rigtig, maa ikke dø hen paa Grund af Li-gegyldighed. Det er ikke dens Be-stemmelse. Enhver Katolik bør gøre sig klart, hvad de vil gaa Glip af, hvis de ikke slutter op om den-

ne Opgave og afser hver sit for dens Virkeliggørelse. Blicher Planen realiseret, er jeg sikker paa, at vi ad Aare vil betragte Feriehuset som en af Guds største Gaver til vore Dages Katolikker. I. S.

Academicum Catholicum

Studiekredsmøde Torsdag den 15. September.

De unges Studiekreds finder Sted Torsdag d. 15. Sept. Kl. 20 i Bred-gade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser *Rerum Novarum* og *Quadragesimo Anno*. Enkelte Eksemplarer af den nye Ud-gave af Rundskrivelserne kan faas Mødeaftenen hos Sekretæren.

NB! Man bedes selv medbringe Brød til Teen! — Næste Møde: den 29. Oktober.

Cykeltur til Asserbo 17.—20. Okt.

I Efteraarsferien vil der blive Cykeltur til Asserbo. Udtur Lørdag Eftermiddag og Hjemtur Tirsdag Eftermiddag. Tæpper eller Sovepose og Tørkost til Lørdag med-bringes. Til Kosten maa regnes ca. Kr. 3,00 pr. Dag.

Deltagere bedes melde sig til Sekretæren senest d. 15. Okt.

St. Josephs Børnehave, Poppelgade 6. Regnskab 1.-4.-41 — 1.-4.-42

	Indtægt	Udgift
Statens Tilskud	1650,00	
Børnene indbetalt	1989,15	
Renter i Banken pr. 31/12 1941	7,20	
Kommunens Tilskud... ..	1030,00	
Gage til Lederen		1800,00
Gage til Medhjælper		900,00
Gage til Vikarer i Ferien og Feriepenge		175,68
Husleje		660,00
Rengøring og Rengøringsmidler		391,81
Vask... ..		42,94
Mælk		354,17
Brændsel		308,48
Kogegas og Belysning		76,67
Nyanskaffelser og Reparationer		11,25
Til Børnenes Arbejder		50,90
Brandassurancepræmie og Tyveriassurancepræmie... ..		8,00
Porto		4,60
	4676,35	4784,50
Bidrag af Menighedsmedlemmer	342,00	
Gaver	30,00	
	5048,35	4784,50

Differencen Kr. 263,85 er afbetalt paa Gæld, hvorefter Restgælden er Kr. 290,62. København, i April 1942.

En smuk Begravelse for 300 Kroner . . . . .

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Korsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Pigespejdere er ikke

daarlige Efterligninger af Drengene

Afsløringer fra Jeanne d'Arc Troppens Privatliv

Ind imellem —

Om de katolske Drengespejders Bedrifter høres der jævnligt i Ugebladet. Deres Kolleger, Pigespejderne hyller sig i et anderledes tæt Slør af Beskedenhed — ja, hvor mange ved mon egentlig, at der i Øjeblikket findes katolske Pigespejdertropper tre Steder i Landet: Aarhus, Helsingør og København? Hvad de bedriver, foregaar i pressemæssig Henseende i absolut Dølgemaal. Og det er i Grunden en Skam, for de bestiller noget!

Jeg slog ned paa Føreren af Jeanne d'Arc-Troppen, den katolske Pigespejdertrop i København, Kammerherreinde *Else Garth-Grüner*, som mellem sine Piger lyder Navnet *Minus*, skønt hun for Spejderbevægelsen har været et absolut Plus i de fire Aar, hun har haft Troppens Ledelse i sin blide, men energiske Haand.

I København holder Pigespejderne til i en hyggelig Kælderstue hos *Sct. Lioba-Søstre*ne paa Jagtvejen, og naar Vinterkulden rigtig bider, flytter Patruljemøderne over i *Minus'* private Spisestue, hvor en Høvlebænk og et dejligt stort Krydsfiner-Arbejdsbord fortæller forjættende om lidt af, hvad Tiden gaar med til Møderne. Der er lang Vej at gaa for mange af Pigerne. Men de gør det tappert.

Karneval i Stedet for Katten af Tønden

Minus skyr ingen Indsats for at opdrage sig selv og sine 30 Piger til mere spejdermæssige Katolikere og mere katolske Spejdere. Hun lader sin Mand henligge med finge-rede Kvæstelser i Timevis i Skovens Buskadser, for at de intetanende Piger, naar de kommer forbi paa Spejderturen, kan lære at optræde med Snarraadighed overfor det uventede og vise sig som vaskeægte Samaritter. Hun træner

Til venstre: Fuld Lejr-Oppakning. Til højre: Der smøres Aften-Klemmer i Lejren. Staaende til venstre i Billedet ses den smilende *Minus*.

sin Karakter ved at færdes hjemmevant omkring aabne Bistader og lader sig forevige med halvvoksne Løver paa Skødet — kort sagt, det er nemmere at sige, hvad *Minus* ikke er i Stand til. Og hun har en ganske bestemt Mening med det.

— Vores Trop, siger hun, er indrettet paa at være 100pCts katolsk. Derfor giver den f. Eks. ikke Adgang til Spejdernes protestantiske Veninder. Mødrene har undertiden lidt svært ved at forstaa os paa det Punkt. Men vi vil have, at Pigerne skal kunne faa noget i Troppen, som de ikke kan faa andre Steder, bl. a. et absolut katolsk Kammeratskab til at leve videre paa, naar de er blevet voksne. Derfor bestaar en stor Del af vort Arbejde ogsaa i disse Aar i at grundlægge en Række katolske Traditioner, som vi haaber, andre maa faa Gavn af efter os. Vor *Sct. Georgs-Dag* — den internationale Spejderdag — foregaar i Kirken, hvor Pigerne aflæg-

ger deres Spejderløfte foran Alteret efter en bestemt Liturgi, som vi først i Aar har faaet fastlagt. I Stedet for at slaa Katten af Tønden til Fastelavn er vi vendt tilbage til den gamle religiøse Karnevals-Idé fra Syden, med et Optog, hvor de forskellige Laster er personificeret i groteske Forklædninger: Grovæderen, den Dovne, Sladresøsteren, Sjuskedorten o. s. v. Optoget ender med en Krigsdans, hvor Pigerne kaster Forklædningen som Udtryk for, at Fastetiden skal bruges til at hjælpe dem af med disse Skavanker. Det var været ualmindelig fornøjeligt at se Fantasi-Udfoldelsen i de forskellige Patruljer i de to Aar, vi har dyrket denne Skik. Jeg glemmer sent Sjuskedorten med kun een Strømpe paa, Haaret i et vildt Brus og Lommeklapperne blafrende paa sin Uniform — eller Sladre-Sissen, der var klædt ud som en Skade med et stort, klapprende Næb.

Snobber - ikke Tale om

En tredje Tradition, vi har haft megen Glæde af, er en tre Dages Retræte umiddelbart før Sommerlejren. Vi har ikke som Drengespejderen en Trops-Kapellan med os til hele Tiden at forme den katolske Aand over Arbejde og Leg. Men vi har haft glimrende Erfaringer med denne Retræte som Optakt til Lejren. Den Indstilling, Pigerne bringer med sig derfra, gør Lejrens Udbytte dobbelt saa stort og Arbejdet med at dirigere dem til en Leg. Naa, vi glemmer nu ikke ganske Spejdersporten. Prøverne og Duelighedstegnene er et fremragende Middel til at gøre dem praktiske og lære dem at klare sig i enhver Situation

— Piger har Ord for at være mere snobbete end Drengene. Er de ikke vanskeligere at samle omkring en fælles Opgave?

— Paa det Punkt har vi aldrig haft de mindste Vanskeligheder. En ung Dame, som engang overværede en Del af vores Sommerlejr, sagde bagefter, at den eneste Fejl ved den var, at den udelukkende bestod af Piger fra udpræget velstillede Hjem. Det var næsten den største Kompliment, vi har faaet, for Pigerne kommer fra de forskelligste Hjem. Fællespræget er skabt af Spejderaanden og det katolske Kammeratskab.

Bare de var Børn lidt længere

Minus selv har først som Voksen faaet Øje paa Pigespejderbevægelsen, og det er hendes største Sorg, til Trods for, at hun for længst

har aflagt alle Prøverne og taget en Mængde Duelighedstegn.

— Jeg er født for tidligt, siger hun. Man burde have været Spejder fra Barndommen, saa først vilde man kende det hele indefra og være det rette Føreremne. Nu maa jeg nøjes med at indhente det Forsømte ved at være med til at uddanne gode Førere blandt mine Piger. Men ogsaa det har vi Sorg af.

— Arter de sig ikke vel?

— Jo, alt for vel. Et af de aller fineste Emner sidder nu som Sct. Lioba-Søster, og en er rejst fra os og har dannet den nye katolske Pigespejdertrop i Helsingør. En sidder i Venezuela, en i Frankrig og en i England, og tilbage sidder vi andre og savner dem grusomt. Men vi har ikke tabt Modet endda. Der er godt Stof i dem, som er tilbage. Jeg ved ikke, hvad jeg skulde gøre uden min Assistent og højre Haand Fru *Alice Henriksen*. Naar blot — ja, tre Ting vilde jeg ønske: at danske unge Piger ikke blev til smaa Damer, saa snart de er fyldt fjorten Aar, og dermed pludselig føler sig højt hævet over Spejderbevægelsen — i Frankrig opfatter en ung Pige sig som Barn, til hun er atten!

At vi kunde faa Pigerne ind i Troppen helt fra Blaamejse-Alderen, 8—11 Aar. Og at man vilde holde op med at mistænke os for, at vi vil gøre dem til en daarlig Efterligning af Drengene. Vi vil blot gøre dem mere katolske og mere kvindelige!

Sagde Minus og lignede den personificerede Kvindelighed, mens hun syede løs paa en rødprykket Voksdugs-Vovse til Prinsesse Aages Basar — — — *-sen.*

Salvelse

Man har ført hørt det i Radioens Hørespil-Udsendelser. Og i denne Tid har man tillige Lejlighed til at ærgre sig over det i et Skuespil paa en københavnsk Scene, hvor en af Hovedrollerne er en kvindelig Missionær. Mage til Unatur skal man lede længe efter. Det er en udbredt Overtro i Skandinavien, at det at være religiøs er ensbetydende med at være salvelsesfuld og indtrængende, saa at hvert Ord, der udflyder af Ens Mund, lyder som en Mors Formaning til en seks-aarig om at være et godt Barn! I Hørespil-Udsendelserne plejer i Særdeleshed Præster at blive udstyret med denne ulidelige Bræge-Tone, skønt det er vitterligt, at de fleste af Folkekirkens Præster forlængst er gaaet over til at tale ligesom andre Dødelige. Og i det omtalte Skuespil, Cronins Læge-Drama »Guderne ler«, virker det aldeles ufatteligt, at Helten kan forelske sig saa dødeligt, som han gør, i den kvindelige Missionær, som udtrykker saa besynderlige Tonarter. Mon det varer længe, før det gaar op for Kunstnerne, at Religion og Sentimentalitet ikke har det mindste med hinanden at gøre?

Den anden.

Sognepræsten af Ars sagde:

Paa Korsets Vej er det kun det første Skridt, der koster. Frygten for Korset er vort største Kors.

*

Vi er meget, og vi er intet — —. Intet er større end et Menneske, naar vi betragter Sjælen. Men intet er mindre, naar vi kun tænker paa Legemet.

*

Den rene Sjæl er en skøn Rose, og de tre guddommelige Personer stiger ned fra Himlen for at indaande dens Duft.

*

Naar vi har kommunikeret, da suger Sjælen af den guddommelige Kærlighed ligesom Bien af Blomsterne.

Ved Toget

*Og der hænger en Duft
af et helt andet Liv
ved enhver, der staar ud
af et Tog.
Og enlen han bare
er ung og naiv
eller gammel
og skrækkelig klog —*

*saa har han det i sig,
en Glans og et Skær
af det, som han hørte
og saa.
Saa kommer han hjem
som en Blæst til enhver,
der var ved at
gaa lidt i Staa!*

St. Mariæ Kirke

Fred. 16. Okt. Kl. 19,30 Rosenkransandagt; derefter Kl. ca. 20 Ungdomsmøde: Arbejds-møde. Emne: »Skabelsen«. Indledning ved Pastor Hake. Husk at forberede Emnet! Derefter forsk. Underholdning. Lørd. 17. Okt. Kl. 16 Børnetime. Fred. 23. og 30. Okt. Aabent Hus for Ungdommen.

Sakramentskirken

Mand. 12. Okt. Kl. 20 Ungdomsmøde. Redaktør *Kiwrufff: Katolsk Ungdom og dansk Politik*«. Kaffe-bord. Billet 60 Øre.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 11. Okt. Kl. 8½ pr. Fælleskommunion for unge Mænds Kongr. Mand. 12. Okt. Kl. 20 Møde i Røde Sal for samme. Torsd. 15. Okt. Kl. 20 Møde for Mændenes Kongr.

St. Antoni Kirke

Sønd. 11. Okt. Kl. 16: Brønshøj Selskabslokaler. Pastor *Schindler: »Kan man ikke komme i Himlen uden Kirken?»*

Onsd. 14. Okt. Kl. 20 Rosenkransandagt for alle og Maria-Kongregationsandagt for Mænd.

St. Therese Kirke

Fra den 2. Søndag i Oktober finder Højmesses Sted Kl. 9 og ikke som hidtil Kl. 8,30.

»Fidelitas«

Onsd. 14. Okt. Møde Østerbrogade 7 D.

Mødrekursus i København

Hver Torsdag i Oktober og November Kl. 15—17 i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Gratis Adgang.

Torsd. 15. Oktober. Pater *Wolfisberg S. J.: »Arvelighed*«. Pastor *Geertz-Hansen: »Det gode og det onde*«.

D. K. K. F.

afholder Landsmøde og Generalforsamling Søndag d. 11. Oktober. Messe og Fælleskommunion Kl. 7,30 i Jesu Hjerter Kirke. Morgenkaffe i »Hallens«, Vesterbrogade 35. (Tilrejsende Formænd og Tillidsmænd er indbudte, andre Deltagere betaler 1 Kr. pr. Kuvert. Rationeringsmærker medbringes). Kl. 13,30 Tillidsmandsmøde i Røde Sal, Stenosgade 4. Kl. 18 sakramental Velsignelse i Jesu Hjerter Kirke, derefter Generalforsamling i Røde Sal.

Menighedsfest paa Amager

Lykkesedlernes Gevinster faldt paa følgende Numre:
1437, 1436, 503, 1075, 1257, 168, 610, 2149, 196, 1767, 1244, 466, 844, 1593, 636, 612, 1251, 900, 1312, 2313, 1277, 2348, 467, 316, 1255.

Kaffedugen (Amerik. Lott.) 71, Hønen 88, 25-Øres Pude 87, 25-Øres Kaffedug 50, Dukkekøkken 11.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag den 10. Oktober Kl. 20—22, »Ung Aften«, Stenosgade 4. Alle unge mellem 15—18 Aar er velkomne.

Søndag den 11. Oktober, Trave-tur Kastrup-Taarnby. Start fra Stenosgade Kl. 10. Med Sporvognen til Linie 2's Endestation, Sundbyvester Plads. Herfra startes Kl. 10,45. Hjemkomst ca. Kl. 18. Medbring Vandresangbog og Madpakke. Turledere: Arthur og Jørgen.

Lørdag den 17. Oktober Kl. 20 pr. Kredsmøde. Emne: Kirken bedømmes af Verden, Ap. G. 3—5 incl. Indledere: Inger Margrethe Scheftner og Knud Abraham Christoffersen. De 2 Minutter: Lotte Lassen Landorph og Poul Sarrild. Kaffe-bord. Praktisk Arrangement: Gruppe IV.

Ørdrup.

Paa vort sidste Møde holdt Politbetjent Frøken Howitz et uhyre interessant Foredrag om Nutidens Problemer og den menneskelige Side af Politiets Arbejde. Bagefter opfordrede den gejstlige Raadgiver og Næstformanden de menige Medlemmer til større Interesse. Povl M. Guldager havde de 2 Minutter og talte atter om Kirkehaven.

Tirsdag d. 13. Oktober: Kredsmøde. Indleder: Birger Hutter. (2. Emne i Serien »Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet«). Køb Rerum novarum og Quadragesimo anno, saa De kan følge med i Diskussionen. Husk, at Kontingentet skal betales. Man bedes ogsaa huske at meddele K. U. K., naar man flytter eller er flyttet.

Tirsdag d. 20. Oktober: Klubaf-ten. Tag Venner og Bekendte med op i K. U. K. og spil Skak, Bob eller Bordtennis. Der er 2 Skakspil, 2 Bobspil, 1 Bordtennis og Kortspil. Kom op og hav en hyggelig Aften.

Tirsdag d. 27. Oktober: Fore-dragsmøde. Se nærmere næste Gang.

Tirsdag d. 3. November: Kl. h-aften (Aabent Hus).

Amager.

Lørdag d. 10. Oktober, Pakke-fest. Hvert Medlem bedes huske en Pakke. Kredsmøde: Konfirmationens Sakramente. Indledere bliver Hedvig Karup og Henrik Gulfer. De 2 Min.: Mia Campolin og Bendt Lassen. Det praktiske Arrangement udføres af Gruppe I.

Lyngby.

Lørdag d. 10. Oktober Kl. 20 pr. Tale af Hr. E. Darville. Emne: »Kvinder paa Fabrikkerne« med efterfølgende Diskussion. Oplæsning af Frk. Mortensen. De 2 Minutter ved Hr. Schütten. Fælles Kaffe-bord.

II Absalon's Fest

Ved amerikansk Bortlodning den 3. Oktober blev flg. Nr. udtrukket: Blaa Seddel Nr. 68, Brun Seddel Nr. 24, Orange Seddel Nr. 43, Graa Seddel Nr. 14.

Vinderne bedes henvende sig til Tropsfører H. Valcur Fausbøll, Elmegade 3 (Tlf. Nora 1879 x) inden 1. November dette Aar. Efter denne Dato disponerer Troppen over evt. uafhentede Gevinster.

De katolske Pigespejdere

Jeanne d'Arc-Troppen, de katolske Pigespejdere i København genoptager i disse Dage Patruljemøderne i Tropslokalet, Sct. Kjeldsgade 1, (hos Sct. Lioba-Søstrene). Indmeldelse modtages hos Tropsføreren, Tlf. Ryvang 2310 x, hver Dag efter Kl. 15.

Johs. Jørgensen, Den h. Frans af Assisi

faas atter fra vor Boghandel, Kr. 11,50.

Et Uddrag af vort Lager af udenlandsk

Scheeben, Natur und Gnade Kr. 20,30
Scheeben, Die Mysterien des Christentums ..... Kr. 26,50
Lortz, Die Reformation in Deutschland ..... Kr. 39,40
Holtzner, Paulus ..... Kr. 11,95
Baur, Werde Licht, I-II-III Kr. 21,65
Brunner, Grundfragen d. Philosophie ..... Kr. 7,75
Scharp, Wie die Kirche regirt wird Kr. 4,20
Lippert, Von Seele zu Seele Kr. 3,55
Vonier, Die Persönlichkeit Christi Kr. 6,15
Kirschweg, Ernte ..... Kr. 4,25
Feuerer, Unsere Kirche im Kommen ..... Kr. 7,75
Bachmann, Der ewige Ring Kr. 7,75
Dörfler, Als Mutter noch lebte Kr. 6,00
Dörfler, Dämmerstunden.. Kr. 5,80
Ring, skriv eller kom ind og se vore Reoler.

SANKT ANSGARS FORLAG

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Gardinprædiken for Kærestefolk

Som Præst faar man somme-tider den lidet misundelsesværdige Opgave at skulle mægle imellem Ægtefolk, som er gaaet hinanden paa Nerverne. Ægteskabet, som skulde have været Harmoni, gensidig Støtte og Hjælp, har udviklet sig til gensidige Plagerier; de to ulykkelige Mennesker gør Livet uudholdeligt for hinanden.

Man taler med dem begge hver for sig. Et Litani af Beskyldninger og Bebrejdelser maa man høre paa. Man faar dem til hver for sig at indrømme Fejl, men Modparten »har dog altid den største Skyld«. Og man kan paa den Maade faa Indblik i et frygteligt Drama. Det er rystende at tænke paa, at Mennesker, der en Gang elskede hinanden, en Gang følte sig saa lykkelige ved at være sammen, at Mennesker, der længtes utaalmodigt efter den Dag, da de skulde forenes, nu i Stedet blot længes efter at komme fra hinanden.

Man tør ikke paa Forhaand opgive Muligheden af Mægling. En religiøs Fornydelse hos begge og regelmæssig Modtagelse af Sakramenterne kan blive til Redning for Ægteskabet. Men ak, hvor sjældent er det ikke, at det lykkes.

For en Katolik kan der jo aldrig være Tale om, at et gyldigt Ægteskab opløses; det kan kun ske ved Døden. For den verds-

lige Domstol kan der træffes en Ordning; Ægtefolkene kan flytte fra hinanden, men Ægteskabets Baand er ikke løst. En fraskilt Katolik kan ikke gifte sig igen, og en Katolik kan ikke gifte sig med en fraskilt.

*

Paa Baggrund af Erfaringer om Ægteskabskatastrofer maa man indtrængende advare Ungdommen mod at gifte sig, førend den unge Mand og unge Pige ogsaa virkeligt har lært hinanden grundigt at kende.

I mange Tilfælde gaar Forlovelsestiden hen med Fornøjelser og hyggelig Passiar; men de dybt alvorlige og meget personlige Samtaler mangler. Saa bliver man gift; man lærer hinanden at kende, men saa er det for sent, hvis man faktisk ikke passer sammen.

Ofte gifter man sig paa Grundlag af Forelskelse. Men det er som bekendt et meget spinkelt Grundlag for livsvarigt Samliv. Det er næppe nogen Overdrivelse at sige, at forelskede Mennesker ikke er helt normale. De er ikke i Stand til at bedømme hinanden nøgternt og forstandigt. Forelskelse gør blind i langt højere Grad end Kærlighed gør blind.

Det gælder altsaa om, at den første »omtaagede Tilstand« fortager sig, førend der kan skaffes Klarhed, om der virkelig er Kær-

lighed til Stede. Hvor er det gavnligt, naar deres Kærlighed bliver stillet paa Prøve. Hvis to Mennesker er i Stand til at give Afkald paa en hel Del for hinandens Skyld, naar de formaar at paatage sig Ting, som volder Selvovervindelse, udelukkende for hinandens Skyld, saa er der Grund til at antage, at der er et solidt Grundlag til Stede for et Ægteskab.

Uden Tvivl kunde mange Ægteskaber, som er ruinerede, være blevet reddede, om de to fra Begyndelsen af havde gjort alt for at kunne bevare Respekten for hinanden. Efterhaanden tillader man sig en mindre hensynsfuld Tone overfor hinanden; langsomt glider Niveaut nedad, indtil man næsten kan sige alt til hinanden. Saa sker det, at man i daarligt Lune faar sagt Ord, der saarer, ja, maaske dræber. Kærligheden kan uden Tvivl dræbes ved Hjælp af onde, uoverlagte Ord.

Maatte unge Ægtefolk være i Stand til stadig at bevare en taktfuld, ærbødig Holdning overfor hinanden. Og maatte de gennem Sakramenterne opnaa den Karakterstyrke, som dette kræver.

De blandede Ægteskaber har vi ikke talt om denne Gang. Det er en Sag for sig selv, som en anden Gang maa tages under Behandling.

C. B.

Horisonten rundt

Vikariatet meddeler:

Fra 1. Oktober at regne har Biskoppen udnævnt Pastor Thorbjørn Møller til Vikariatssekretær.

Vikariatet har herefter to Sekretærer, Pastor Olaf Sørensen og Pastor Thorbjørn Møller.

Kirkeskatten

Som det var at vente, har vor Artikel i sidste Nummer om Kirkeskatten vakt megen Opmærksomhed. Det viser sig, at et meget stort Antal Katolikker ikke har været vidende om, hvad de vilde være kommet til at udrede i Kirkeskat, hvis de havde været Medlemmer af Folkekirken. De har hidtil fastsat deres egen katolske Kirkeskat rent paa Slump.

Nogle Læsere har ment, at vore Tal var for høje. Det skyldes, at de bor i Kommuner, hvor den folkekirkelige Skat er lavere end i København. I København er den som anført 5 pCt. af den kommunale Skat, mens den i Gentofte Kommune kun er 3½ pCt. og paa Frederiksberg 3 pCt. I Provinsen varierer Tallet ogsaa. Vi nøjedes med at nævne den ret høje Skat i København, for Katolikker vil næppe udnytte alle Chancer for at kunne beregne deres Kirkeskat saa lavt som muligt. Det er i hvert Fald, hvad en af vore Præster mener. Han har sendt os disse Linier:

»I Anledning af den lille »Orientering« ang. Kirkeskatten vil jeg gerne fremhæve et Par Punkter:

a) Den nævnte Skat gælder for *Folkekirken*, altsaa for en Kirke, som ikke har saa omfattende gejstlig »Betjening« som Katolikkerne. Mange af Folkekirkenes Skatteydere kommer saa godt som aldrig i Kirke — altsaa behøver de heller ikke saa mange Præster og anden Betjening — og følgelig bliver Udgifterne og dermed »Skatten« mindre. Vi behøver og bruger en

større »Betjening«, og endvidere kan vi ikke regne med at modtage Kirkeskat fra Folk, som ikke kommer i Kirke. Bidraget og Kirkebesøget staar ofte i et vist Forhold til hinanden. *Den anførte Skala er derfor egentlig for ringe for Katolikkerne!*

b) Orienteringen giver intet Grundlag for en retfærdig Bedømmelse af Skattebeløbet Størrelse. For en fattig, børnerig Familie (evt. ogsaa hjemsogt af Sygdom) er den nævnte Skala i mine Øjne tilstrækkelig, men om den er rimelig for en ung, ugift Mand eller Kvinde med en god Indtægt, er et andet Spørgsmaal. Skalaen har den Fordel at fremhæve det stigende Ansvar i Forhold til de stigende Indtægter. »For af den, hvem meget er givet, vil der blive fordret meget; og af den, hvem meget er betroet, vil endnu mere blive forlangt«. (Lukas 12,48). Naar man betaler *det samme som Folkekirkenes Medlemmer*, saa betyder det *kun*, at man ikke misbruger sin Stilling som Katolik til at krybe i Skattely.

Iøvrigt bør vi huske, at Bidrag til Kirken ogsaa er en Kilde til Hjælp i vort religiøse Liv. Naar man er med til at høre Kirkens Byrder, bliver man ogsaa mere klar over, at man har Andel i Kirken — man lægger mere Mærke til den og faar Anledning til at øse af dens Velsignelser, d. v. s. faa Udbytte af at være Katolik.«

Storslaaet Gave til Prinsesse Aages Basar

Gaverne strømmer til Basaren ad mange Kanaler. Mange Mennesker har det Ønske at støtte ganske bestemte Søstre. De sender derfor det, de vil skænke, direkte til dem og hjælper paa alle tænkelige Maader med til at gøre den Bod, de omfatter med særlig Kærlighed, saa righoldig og smuk som muligt.

Saa meget mere bemærkelses-

værdigt er det, at Prinsesse Aage kan være fuldt tilfreds med Mængden og Kvaliteten af de Gaver til Basaren, som allerede paa dette Tidspunkt er blevet sendt til det gule Palæ. Det er maaske særligt Kvaliteten, der karakteriserer de Gaver, Prinsessen modtager.

Som mange vil have erfaret gennem Bladene, har Prinsesse Aage haft den store Glæde at modtage en Sølvrævekaabeskænket til Basaren af kgl. Hofhundtmager Aage Bang. Gaven repræsenterer en Værdi af flere Tusind Kroner.

Denne Gave er en storslaaet Belønning for den utrættelige Energi, hvormed Prinsessen søger at gøre den kommende Basar til en af Efteraarets Begivenheder i Kongens By.

Vi kan iøvrigt oplyse, at der paa Basaren vil blive tre Forestillinger — een for Børnene ved 2-Tiden, en Kabaretforestilling lidt senere paa Eftermiddagen og en Aftenforestilling med Kunstnere fra det Kgl. Teater. I næste Nummer skal vi fortælle, hvori disse Underholdninger kommer til at bestaa, og hvilke Kræfter der medvirker.

En A. C.-Aflægger i Aarhus

Academicum Catholicum i København har i disse Dage haft den Glæde at se en Aflægger i Aarhus komme til Verden. Der er her dannet en Studiekreds, som nøje følger det københavnske A. C.s Arbejdslinjer. Den ledes af Pater *Lønskov S. J.*, og dens syv Medlemmer har foreløbigt givet sig i Kast med at trænge til Bunds i det store tyske Værk »Wesen des Katholicismus« af *Karl Adam*.

Den nye Studiekreds kan til en vis Grad betragtes som en Blomst af den Kontakt mellem danske katolske Akademikere, der er spiret frem af Langø-Lejrene, og fra begge Sider vil man søge at opretholde Kontakten mellem de to A. C.-Afdelinger.

Helligaandsklosteret i Aalborg

Jyllands ældste sociale Institution

Klosterkrypten den største Nord for Alperne

Midt i Hjertet af det gamle Aalborg ligger godt gemt og idyllisk Helligaandsklostret. De fem Klosterfløje danner et imponerende Bygningskompleks. Det er i arkitektonisk Henseende en Seværdighed af Rang, tillige er det Byens ældste beboede Stenbygninger. Er Klostret en Seværdighed i det ydre, er det ikke mindre i sit Indre. Man fornemmer det straks, naar man træder inden for dets enorme Murmasser; det er som hver Sten taler til en om den katolske Tidsperiode.

De gamle Kildeskrifter fortæller om katolsk social Mission, som blev udøvet her lige fra Klosterets Oprettelse i 1430 og indtil Reformationen, en Indsats og Pionergerning, som vi Katolikker idag med Stolthed kan vise hen til. Det beviser endvidere, at den katolske Senmiddelalder ogsaa i social Forstaaelse var en stor Tid i vort Lands Historie.

Den skønne Klosterkrypt, som var Refektorium i fordums Tid, er festlig at skue. Med sine rolige Linier og imponerende Piller, som bærer de svære Hvælvinger, er den efter de Sagkyndiges Udsagn den største og bedst bevaret Krypt paa denne Side af Alperne. Kapitelsalen er noget mindre, her er det Kalkmalerierne paa Hvælvingerne med bibelske Motiver, der tiltrækker sig Opmærksomheden. Om nogen Klosterkirke fortæller de gamle Kilder intet, da der savnes en Hovedfløj. Men Sandsynligheden taler for, at Klosterkirken har ligget for Enden af den lange Munkegang.

*

Før 1430 var social Forsorg ukendt i Aalborg. Det er en rystende Skildring, Magistrat og Borgerskab nogle Aar senere — 1453 — giver af den sociale Elendighed i Aalborg ved den Tid Helligaandsklosteret blev til. Syge og fattige henlaa paa Gader og Stræder uden Røgt og

Pleje. Gennem Indberetning, bl. a. til Paven, klages der over Mangel paa Veldædighedsstiftelser i de nordjyske Byer.

Under saadanne daarlige Forhold, hvor organiseret social Forsorg var ukendt i Aalborg, var det, at en from Kvinde, bevæget af den megen Nød og Sygdom, hun daglig havde for Øje, satte sig det smukke Maal, at skabe et Barmhjertighedens Hjem i sin By. Denne Kvinde hed Maren Hemmings, og sin Mand Hemming Pedersen Billedmester og deres to Sønner Henneke og Claus skænkede hun den 20. Aug. 1431 et Grundstykke, sin fædrene og mødrene Arv, til et Helligaandshus, den hellige Trefoldighed til Hæder, Lov og Ære. Et Stiftelsesdokument blev oprettet, der først i Jubilæumsaaret 1931 blev overgivet til Rigsarkivet. I dette gøres der nærmere Rede for, hvilke Slags Mennesker, der skal have Herberge, Husvalse og Hjælp i Stiftelsen.

Biskop Herman Rynkeby i Viborg (Aalborg laa dengang i Viborg Stift) og Erik af Pommern gav Tilladelse til Oprettelsen. Man tog straks fat paa Opførelsen af Bygningerne; som Mønstre benyttede man Helligaandshuset i Lübeck. Aalborg stod dengang i livlig Handelsforbindelse med den gamle Hansestad. Men i 1434 ramtes Huset af en

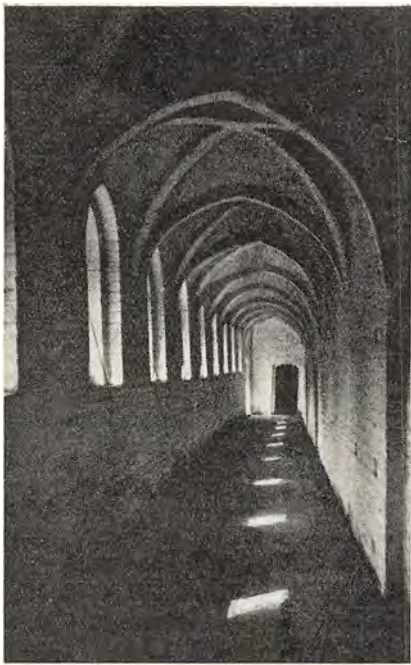
stor Ulykke, en Ildebrand lagde alt øde. Ved Magistratens og fromme Mænds Hjælp opførtes Bygningerne dog i Løbet af 3 Aar. Stiftelsens første Forstander Anders Borch administrerede med Fasthed og Klogskab, og den steg i Velstand, og i 1451 lykkedes det at faa Helligaandshuset optaget i Helligaandsordenen, en anset Kloster- og Hospitalsorden, en verdensomspændende Organisation. At det blev et Helligaandskloster var en Fordel. Forstanderen havde Titel af Prior og skulde personlig afgive Rapport i Moderklosteret i Rom *San Spirito in Sassia*. Han havde den fulde Myndighed i Klosters Anliggender.

Ordenen omfattede foruden Præster, Lægbrødre og Lægsøstre ogsaa Novicer, og dertil kom Tjenestefolk. I 1455 var der ialt 39, deraf Prior og Priorinde, 5 Præster, 9 Brødre og 23 Søstre. Ordenen forlangte desuden de tre almindelige Klosterløfter: Fattigdom, Kyskhed og Lydighed, tillige Løfte om at ville tjene de fattige og syge hele Livet; desuden tog Klosteret sig ogsaa af Hittebørn, og udenforstaaende kunde søge Beskærmelse i Klosteret som »Indgivne«.

Ligesaa de spedalske, som led af den frygtelige Lepra. Disse stakkels syge blev betragtet som »vor Herres de syge«. Helligaandsklosteret fik til Opgave at isolere og pleje de spedalske. Kong Hans, som var født i Aalborg, skænkede paa sit Dødsleje St. Jørgensgaard, beliggende uden for Byen, til dette Formaal. Det er et Bevis paa Isolationens Effektivitet, og det er

I Klosterhaven

Munkegangen

Ordenens Fortjeneste, at den paa denne Maade fik den frygtelige Sygdom i Middelalderen helt udryddet i Danmark.

*

Helligaandsklostret og Hospitalets Virksomhed gennem Tiden beretter Kildeskrifterne udførligt om. Har Ordenen haft Modgang, har den ogsaa haft gode Tider. Talrige Gaver er strømmet ind til Ordenen, for at denne kunde løse sine store Op-gaver. Disse blev løst. Saaledes har Konger, Adelige, Borgere og Bønder skænket den ansete Orden store Gaver. Ikke mindst har danske Konger støttet Klosteret rigeligt; en Tid kunde Hospitalet nyde den Ære at blive kaldt for Kronens Hospital. Kristoffer af Bayern skænkede bl. a. Salthus Kirke, Kristian I Skagens Kirke med Kapeller, altsaa den nu tilsandede Kirke. Kong Hans skænkede som før nævnt St. Jørgensgaard med store Jordtil-liggender; ogsaa Kristian II betænkte Hospitalet. I Tidens Løb modtog Klosteret ialt 38 Gavebreve, som kendes. Det var saaledes et udstrakt Gods, der blev administreret fra Aalborg. Det havde i 1487 Gaarde i Hornum Herred, i Nibe, Sørup, Gravlev, Veggerby, Hjeds, Hæsum, ja saa langt som til Randers og Holste-

bro havde Klosteret Ejendomme. Dette gav selvsagt Anledning til Handel. Klosteret drev selv Landbrug.

*

Men først ved Reformationen kom Helligaandsklosteret ud for haard Modvind. I 1530 blev Klosteret frataget sin Prior og Brødrene, der af Lensmanden blev anbragt i Graabrødreklosteret. Under Grevefejden blev Klosteret plyndret og Ladegaarden afbrændt. Efter Omvæltningen gik Klosteret over til at være Hospital for syge og gamle, og saaledes virker det idag og hedder Stiftshospitalet. Klosterets mange Ejendomme er i Tidens Løb blevet afhændet. Det er kun nog-

le faa Aar siden, det sidste Jordstykke blev frugtbargjort i likvid Kapital. Hospitalets Formue er idag 1½ Million Kroner, for Renterne af disse skal Hospitalet vedligeholde de gamle Bygninger og give 60 gamle Mennesker Bolig, Brændsel og delvis Ophold.

Det var saaledes en velfunderet social Institution, vore katolske Fædre skabte i hine Dage. Den har kunnet øve Barmhjer-tighedsgerning helt fra Erik af Pommerens Dage indtil vore Dage. En saa langvarig social Sammenhæng mellem Fortid og Nutid finder næppe noget Side-stykke her i Danmark.

N. K. B.

Rosenkrans og Koralsang

Man hører jævnligt de søreste Ting fortalt om, hvorledes Koralsang bliver udført hist og her med et Resultat, der trods de hæderligste Anstrengelser er lidt flatterende for den, og dog er Koralsang saa enkel og ligetil.

Det kunde maaske derfor være berettiget — fra Lægmandsstandpunkt og uden forudgaaende Studium af Emnet — at fremkomme med en Opfattelse af, hvorledes Koralsang bør synges. Om denne Opfattelse holder Stik overfor de musikalske og videnskabelige Teorier, henstilles til Ekspertes at afgøre.

Hvis det er rigtigt, at »Sang ikke er andet end forlænget Tale«, følger deraf, at det først og fremmest gælder om at udtale Teksten til Koralmelodierne saa naturligt, smukt, klart, tydeligt og korrekt som vel muligt, og Sangens Toner vil da fødes paa Læben af sig selv, jo lettere des bedre man kan Tekst og Melodi. Man opnaar derved at gøre Teksten forstaaelig for Tilhørerne og at give Sangen mere Udtryk. Koralmelodien er til for Tekstens Skyld og ikke omvendt; den skal saa at sige iføre de smukke liturgiske Bønner og

Tekster et skønnere Klædebon, en Højtidsdragt, saa at de fremtræder endnu skønnere og mere straalende og gør stærkere Indtryk paa de troende.

Men ligesom der ved Fællesbøn og Talekor maa overholdes en bestemt Rytme, for at Teksten skal lyde samlet og forstaaelig, en Rytme, der falder sammen med den naturlige Maade at bede eller tale paa, saaledes kræver ogsaa Koralsangen Overholdelse af en bestemt Rytme, der bestaar i, at alle Toner er lige lange, og skal en Tone, ifølge særlig Betegnelse i Noderne, have en længere Varighed, er denne altid det dobbelte, 3-dobbelte, 4-dobbelte eller mere af en almindelig Tone. Foruden denne Maade at variere Sangen paa findes andre, der kræver særlig Indøvelse. Den korrekte Maade at synges Koralen paa bestaar i strengt at overholde denne Rytme med nøjagtig samme Tonelængde; men desuden skal Tonerne ogsaa bindes eller sammenkædes uden at glide over i hinanden. Et smukt Billede af, hvorledes Koralen skal synges, faar man ved at betragte sin Rosenkrans. I denne er Grundelementerne, de smaa Perler, alle af

samme Størrelse, der for hvert Led er ordnet i et Antal af 10, og der bedes et »Hil dig Maria«, altsaa en Bøn af samme Varighed, ved hver af disse Perler, hvilket i Koralsangen svarer til, at man dvæler nøjagtigt lige længe paa hver Tone, uanset om Tempoet er hurtigt eller langsomt. Endvidere er i Rosenkransen de smaa Perler kædet tæt sammen uden Mellemlum og dog skarpt adskilt, hvortil i Koralsangen svarer, at Tonerne skal bindes sammen uden Ophold og dog saaledes, at de enkelte Toner lyder klart og afrundet hver for sig, altsaa uden at hakke Melodien i Stykker og uden at slæbe over fra een Tone i en anden. — Hvert Led af Rosenkransen slutter med et større Mellemlum og en større Perle, og den mundtlige samt den sideordnede betragtede Bøn munder ud i en Lovprisning af den hellige Treenhed og i Herrens Bøn. — Mellemlummene svarer i Koralen til Aandedræts-tegn og Pauser, hvis Varighed ogsaa er bestemt ved Rytmen, og til Lovprisningen svarer de Stigninger i Tonehøjde og Tonestyrke, som Tekstens og Melodiens Højdepunkt kræver af eller indbyder til i Sangen.

Naar man kalder Rosenkransbønnen for »Guds Moders Rosenkrans«, kunde man med samme Ret kalde Koralsangen for »Vor Herres Perlekrans«, den Perlekrans, hvormed Han vilde smykke sin Kirke, ogsaa kaldet Kristi Brud. — Netop Perlen er saa symbolsk for, hvorledes Koralsang bør synges. Perlen er ydmyg af Oprindelse og blid i sit Skær, ydmyg og blid som Vor Herre selv, og dog saa skøn som kun et Perlesmykke kan være. Saa tæt som Perler paa en Snor skal Tonerne i Koralen afløse hinanden, hver Tone for sig som en selvstændig Perle, blød og afrundet uden skarpe Kanter af skærende Dissonanser eller Stemmens Forcing. Derfor synger øvede Kor altid Koralen kun med halv Stemme og uden Ledsagelse; det giver den smukkeste Tone, slider ikke paa Stemmen, men udvikler den og giver ogsaa en rolig og behersket Sang

og derfor ogsaa en værdig Sang, fordi der er Plads for Tonerne Tiltagen i Styrke uden at force Stemmerne saavel som til Tonerne Aftagen og Hendøen ved Satsernes Slutning.

Øvede Kor synger ogsaa uden Dirigent. Een eller nogle faa Forsangere intonerer, og hele Koret fortsætter Sangen, der glider støt og roligt videre, idet Koret hviler i sig selv, fordi den af Forsangerne angivne Rytme holdes fra Ende til anden.

Fra vore Kirker kender vi Vekslebøn mellem Præst og Menighed f. Eks. Litanier og Rosenkransbøn. Ingen vilde finde paa at dirigere Svarbønnerne, selv om de maaske faldt lidt uregelmæssigt. Men, at selv en tusindtallig Forsamling kan overholde en bestemt Rytme uden Direktion, fik vi et straalende Bevis for ved Skt. Knudsgildernes store Møde, hvor ikke alene Liv, Fest og Glæde, men ogsaa Alvor og Bøn havde til Huse. Det Fadervor, der den Aften blev bedt i Koncertpalæets store Sal, faldt saa enigt og rytmefast, som var det talt ud af een eneste Mund og et eneste Hjerte, og hvorfor? Fordi Fadervor, som Vor Herre selv har lært os, kan vi alle udenad, men ogsaa fordi vi alle — takket være Pastor Møllers manende Appel: *»Bønnen er den eneste Magt, Gud har Respekt for«* — følte Øjeblikkets Storhed og blev grebet af den samme Begejstringens Aand. Der var næppe een, der følte sig staaende udenfor Fællesskabet. Men kan vi bede saa godt i »Odd Fellow-Palæet«, kan vi sikkert gøre det 10 Gange bedre i vore egne Kirker og Kapeller, som jo er virkelige Gudshuse, og hvor vi daglig kan opleve Øjeblikke uendelig mere ophøjede og storladne, Øjeblikke der fremtræder des stærkere for os, jo større vor Tro er.

Det er altsaa Fortrolighed med Teksten og Fasthed i Rytmen, der skaber Talekoret saavel som Koralsangen Sukces.

Alt, hvad der er ægte katolsk, er ogsaa præget af katolsk Enhed som f. Eks. Rosenkransbønnen, der omslynger hele den katolske Kristenhed Kloden over

med et Enheds Baand, og som i Verdenshistorien har vist sin Magt overfor den Almægtige, dengang Sejren ved Lepanto satte en Stopper for Tyrkernes videre Fremtrængen i Europa.

Rigtigt sunget er Koralsangen ogsaa præget af største Enhed og Enhed. Det er den højtideligste Maade at bede de liturgiske Bønner paa. Koralsangen er Kirkens egen Musik og mere end nogen som helst anden Kunstlart egnet til at fremhæve og indprente de liturgiske Tekster og Bønner gennem de skiftende Stemninger Kirkeåret rundt, og hvor den dyrkes til Fuldkommenhed, har den en betagende Virkning.

Dengang Vor Herre ønskede sig et saadant Perlesmykke, overlod Han det til sin Stedfortræder og Statholder, Pave Gregor I den Store († 604) — en af de største Paver, Gud har skænket Kirken — at ordne det fornødne. Det er hovedsagelig denne Pave, hvem Æren tilkommer for at have samlet og udgivet de smukke og ærværdige liturgiske Bønformularer og de velklingende Melodier, hvortil hans Navn for stedse vil være knyttet som »gregoriansk Sang«. Paa Grund af Tidernes Ugunst og skiftende Smag kom Koralsangen senere tildels i Miskredit, men disse Melodiers (for mange af dem) tusindaarige Skønhed og Kraft har holdt sig op til vore Dage, og naar nu Vor Herre gennem sin Stedfortræder Pius X og efterfølgende Paver og vor egen Biskop, fornyer sit Ønske om at faa Koralsangen sat i Højsædet igen, kan vi vel saa sidde et saadant Ønske overhørigt.

Hvordan Sagen skal gribes an, var vel værd at drøfte, hvis ikke det skal være Generationer eller Sekler, før Koralsangen igen bliver det katolske Folks Fælleseje og Fællessmykke, som den var det tidligere, ogsaa her i Landet.

Der siges om Perler, at de vinder i Glans ved at blive baaret, foraarsaget ved Udstråling af Legemsvarmen gennem den menneskelige Hud. Men for Koralsangen gælder det i hvert Fald, at den faar Højglans og

Straaleglans jo mere Tekst og Toner gennemglødes af Sjælens Straalevarme.

BIS ORAT QUI BENE CANTAT! — Dobbelt beder den, der synger godt!

Mon.

Tilgivelsesfesten i Assisi

Vi har lige fejret Festen den 4. Oktober for den hellige Frans af Assisi.

Der er i Assisi en særlig Indderlighed, forekommer det mig, over de religiøse Tekster. En Paaske i Assisi er en stor Oplevelse, et vidunderligt Minde.

Der er en anden stor Fest i den lille umbriske By: Tilgivelsesfesten. Den varer i 3 Dage — 30. og 31. Juli og 1. August. Saa drager »Montanari«-Folkene fra Bjergene i store Skarer ned til Assisi for at bede deres Bønner om Tilgivelse ved den hellige Franciscus Grav. De kommer i store Skarer, Mænd, Kvinder og Børn. Mændene med Stokke og Kæppe i Hænderne, nogle gamle, krumbøjede og med graa Skægstubbe, andre unge og kraftige — alle har de alvorlige, rolige Ansigter. Ogsaa Kvinderne er i alle Aldre; der er purunge Piger med runde, bløde Ansigtstræk, der er værdige, omfangsrige Matroner med kraftige, solbrune Ansigter og rank, selvsikker Holdning, og der er gamle, gigtkrumme Kvinder, furede og rynkede og med tandløse, indfaldne Munde.

For en Nordbo ser de ejendommelige ud, disse Mennesker i deres simple, fattige Klæder og med deres gamle, skønne Smykker om Hals og i Øren. De hærer smaa Bylter knyttede ind i kulørte Bomuldslømmetørklæder, hvori de har Mad til hele Turen: Brød og maaske lidt Skinke og Ost; dertil drikker de Vand fra en af de mange Brønde og Fontæner, der findes overalt i Assisi. Det er alt, de faar at spise i de 3 Dage, hvis da ikke een eller anden skulde være saa heldig at have Familie i Byen og dér faa tilberedt en Portion Makaroni.

Nætterne tilbringer de delvis under aaben Himmel, nemlig i Buegangene udenfor Kirken, — den skønne »Basilika di San Francesco«.

Næsten den ganske Dag er de i Kirken. Enten knæler de i Bøn eller drager — Kvinderne ofte to og to sammen med hinanden under Armen — ud og ind ad de høje Kirkedøre i een uendelig Strøm med deres Rosenkranse i Hænderne, bedende deres Fader- vor og Ave Maria.

En Dag gaar de op til »le Carcere«, San Franciscos ældgamle Eremitbo; Vejen dertil stiger bestandig, man er to Timer om at naa op og det foregaar for det meste i blændende, ubarmhjer- tigt Solskin. Men Turen er — ogsaa for en almindelig Turist — rigelig Møjen værd. Der er en ubeskrivelig Fred og Stem-

ning i den lille Kirke og Klo- strek deroppe paa Bjergsiden, Fuglene synger i den nære Skov og de vilde Blomster dufter sødt og stærkt. Udsigten deroppe fra er stor og vid: Umbriens grønne, bølgende Høje og Dale ligger i blaanende Dejlighed udbredt for ens Fod, Landet, hvor St. Franciscus for ca. 700 Aar siden levede og virkede og som endnu bærer Præget af hans milde, rene Aand og rige, ydmyge Hjerte.

Den sidste af de 3 Festdage finder der Procession Sted; den udgaar fra Basilikaen. I Spidsen bærer Præsterne det hellige Kors og Sakramente, og saa kommer Pilgrimmenes uendelige, syngende Skarer, op og ned ad Assisis smalle, stejle Trappegader og ud og ind mellem de ældgamle Huse og Mure. Processionen gaar til den saakaldte »Chiesa Nuova«, der er bygget paa det Sted, hvor St. Franciscus blev født; efter en kort Andagt dér tilbage til Basilica di S. Francesco, hvor den opløses.

Lidt efter lidt tømmes Assisi for fremmede, — »i Montanari« vender hjem til deres Bjerge, — tilbage til Hverdagslivets haarde Slid.

A. L.

Helge Rode om Kirkens Enhed

I disse Tider, hvor Kirkens Enhed atter drøftes med levende Interesse og støttet af megen Bøn, har det Interesse igen at læse, hvad den danske Digter skrev herom.

Helge Rode ejede en dyb religiøs Følelse og en skarp Tænkning. Et Møde med ham efterlod altid Indtrykket af at have mødt en Mand af høj Intel- ligens, hvor Sprogets Form og Indhold tillige med hans roligt beherskede Væsen virkede saa tillidvækkende, smukt og sym- patisk. Han talte som en Bog i Guldsnit og var dog ikke uden Humor. Det er ved Omtalen af Darwinismens »vidtdrevne, smaa- borgerlige Rationalisme«, at han synes »det maa være svært for

Naturen at lave saadan noget som et Menneske fra Grunden af. Skønt en og anden Person kan gøre Indtryk af at være klasket sammen i temmelig stor Hast«. Men med Millioner Aar til Raadighed »kan selv *Ingen- ting* mageligt lave *Hvadsomhelst* af *Ingen ting*«.

Men det var nok hans religiøse Sind og Gemyt i Forening med forstandsmæssig Indsigt, der bevirkede, at han blev vor katolske Kirkes Beundrer i en Grad som faa danske Forfatte-

re, hvilket træder frem i hans Værker, men stærkest vel i Bogen: »Pladsen med de grønne Træer«.

Om Kirken i sin Helhed siger han her: »Naar vi ser os om i Verden og spørger, hvad vi egentlig ejer og har, saa maa vi indrømme, at af alle Institutioner i Europa, er Romerkirken den, som indgyder størst Respekt. Der har været godt Tømmer i Middelalderen, siden dens Repræsentant holder sig oprejst i Nutidens Forfald. Kejsere er styrtet, Regeringer og Parlamenter er Skum paa Havet, men Sankt Peters Stol staar. Nu kan det altsaa være Tvivl undergivet, om der overhovedet bør være nogen Kirke; men hvis Spørgsmaalet besvares med Ja, maa selv den kritiske Betragter indrømme, at Rom hævder sin Førsteret.

Det er Religionens oprindelige Idé at være Hjertet, fra hvilket Livet udgaar til alle Samfundslegemets Dele. Den har Ret til denne centrale Stilling, fordi den en Gang for alle er viet til det, som er væsentligt og afgørende for Mennesket: Liv og Død, Sjælens Vel! Hvorledes har Kirken løst sin Opgave, og hvorledes har den ført Beviset for Religionens Sandhed? Det er imidlertid et langt Læred at blege, og vi maa hellere rykke frem til Nutiden og spørge: Hvorledes beviser Kirken Religionens Sandhed idag, ikke for de Troende, deres Svar er forudgivet, men for dem, der staar søgende og spørgende udenfor Porten. Her er det brændende Problem. Svaret ligger nær. Ved sin Splittelse modbeviser Kirken hver Dag den kristne Idés Sandhed. Den betydningsfuldeste Strømning i Nutiden er derfor uden Sammenligning den, i Ordets oprindelige Betydning, katolske Bevægelse, som tilsigter Udjævning af gammelt Fjendskab. Hvis de forskellige Samfunds ledende Mænd forstod Betydningen af en samlet Kirke og udelukkende lededes af Hensynet til Menneskehedsens Vel, vilde maaske meget, der skiller nu, synes smaat, og det vilde være stort, hvis Kirken blev

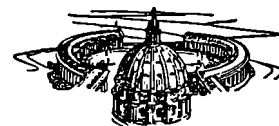
samlet. Et straalende Bevis for, at det er Alvor med den kristne Idé, vilde dermed være ført overfor alle Søgende. Betryggende vilde det være, hvis den kristne Kirke gav Politikerne Rygstød og fremtraadte som en maalbevidst Enhed. Endelig en Anledning, hvor »Ufejlbarehed« vilde blive anerkendt som et sundt Dogme. En forenet og fornyet Kirke vilde forløse mange levendes Bekymring.

Den genopvakte Romeraand har altid levet i Kirken, imperium romanum — pax romana fortsattes i Kampen for Guds Rige og Guds Fred. Hvem kan nægte, at Idéen er stor og i Pagt med Historiens og Kulturens Aand: Romerkirken som Verdens Herre. Den katolske Kirke er en Personlighed, og det er netop Personlighed, Menneskene har Respekt for. Rom er en magisk Personlighed, den ældste og ærværdigste og den eneste i Nutiden.

Jeg for min Del nærer en dyb Beundring for denne majestatiske Institution, der rummer saa store aandelige Rigdomme bag den ydre Glans og forener saa mange forskelligartede Individualiteter og Retninger i et mægtigt Broderskab. Der er kun een virkelig Kirke, og det er: Petrus.«

Helge Rode elskede med hele sin Sjæls Varme: Samling, Fred og Enhed som sine Livsidealer, og hans Utilfredshed med Udviklingen faar Udtryk, naar han siger: »Medens Teosofi, Spiritisme og Antroposofi ved Siden af en broget sekterisk Kristendom kendetegner Norden og den angelsaksiske og germanske Verdens religiøse Liv, synes de romanske Lande at ligge noget roligere. Den katolske Kirke virker mere samlende og tilfredsstillende i højere Grad det religiøse Behov.« Denne hans sørgmodige Stemning udløser sig endog ligesom et Skrig fra en forpint Sjæl i Bogen »Krig og Aand« i følgende Bekendelse: »Luthers og Calvins Værk var for Fredens Sag nok den største Ulykke, Historien har optegnet.«

At han naaede saa langt og dybt i Erkendelsen af vor Kir-

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har for nylig modtaget *Hertugen af Aosta's Enke*, Prinsesse Anna af Savoyen, og hendes to Døtre i privat Audiens. Hertugen af Aosta, der som bekendt var Vicekonge i Abessinien og som døde i Marts i Aar i engelsk Fangenskab i Nairobi, kun 43 Aar gammel, er flere Gange af den hellige Fader blevet fremhævet som Eksemplet paa en virkelig god Katolik, der aldrig glemte sine religiøse Pligter og som døde vel forberedt gennem de hellige Sakramenter.

Hs. Eminence, Kardinalstatssekretær L. Maglione har paa *den hellige Januarius' Fest* i September celebreret den hellige Messe ved Helgenens Alter i »San Gennaro« i Napoli og ved den Lejlighed overværet den aarlig tilbagevendende Begivenhed, hvorved den hellige Januarius' Blod paany bliver flydende.

Det biskoppelige Ordinariat i *Regensburg* har udstedt en Bekendtgørelse, hvori Bispedømmets Gejstlighed opfordres til at drage Omsorg for, at Søndagsgudstjenesten gøres saa højtidelig som vel muligt, idet der fremhæves, at de troende i vor af Krig og Nød knægede Tid trænger til enhver tænkelig aandelig og religiøs Opmuntring og Styrkelse. Samtidig fastslaar Ordinariatet imidlertid udtrykkeligt, at ingen Søndagsgudstjeneste maa vare længere end en Time til fem Kvarter, inclusive Prædiken, da der til daglig lægges saa stort Beslag paa de troendes Arbejdskraft, at Helligholdelsen af Søndagen til Hvile og Afspænding er mere paakrævet end nogensinde tidligere.

kes Storhed, maa nok søges i hans Karakteregenskaber og i hans dybe Tænkning, der søgte at naa helt ned til Grunden i Problemerne. Vi Katolikker er taknemmelig for, at dansk Litteratur ejer en Forfatter, der med bred Pensel og stærke Linjer maler et skønt Billede af vor Kirke, som ikke er fortegnet. Lad os ære hans Minde som den stærke Forsvarer af vor hellige romersk katolske Kirke.

J. Hammermüller.

4 Det skæve Taarn i Pisa. Til venstre Domkirkens Apsis.

Alverden har hørt om det skæve Taarn i Pisa, dette pragtfulde Klokke-taarn, der med en Højde af 55 Meter hælder over fire Meter fra den lodrette Linie. Mange Teorier er fremsat for at forklare denne Hældning, der synes saa meget besynderligere som Taarnet iøvrigt er perfekt og normalt konstrueret. Det naturligste vilde selvfølgelig synes, at Grunden havde givet efter, men da der ikke findes nogen historiske Oplysninger herom, anlog de fleste efterhaanden, at det oprindeligt var bygget skævt med Hensigt, nærmest som en Kuriositet. Arkitekten Giorgio Vasari, der levede i det 16. Aarhundrede og var Elev af Michelangelo, vakte ligefrem Harmen blandt Befolkningen, fordi han paasat, at Skævheden var en naturlig Følge af, at Grunden havde givet efter, — Folk holder ikke af at faa en naturlig Forklaring paa en romantisk Opfatelse! De nyeste Undersøgelser har imid-

lertid vist, at han havde Ret, selv om der ogsaa er en vis fuldført, skævt. Det blev paabegyndt i August 1173, men begyndte det at synke, og Arbejdet standskede derfor til oplog man alter Opførelsen, om end meget langsomt. Omkring Aar 1300 var man naaet til syv Etager, og først i Aaret 1372, omtrent 200 Aar efter Paabegyndelsen, Dag. Nyere Undersøgelser har vakt en vis Hævelse for, at det skal synke endnu mere, — Grundmure paa Syd-siden er to Meter og 40 cm lavere, — og maaar derfor foretaget en Del Cement-Indsprøjtninger, der al for-hindre yderligere Sænkning og bevare de iøvrigt og interessante gamle Bygning.

Hvorfor hælder det skæve Taarn i Pisa?

Højstet
Pisa

okst

Fotos:

nit

Træk fra Helgeners Barndom og Ungdom

Sankt Ansgars Drømme

SANKT ANSGAR

3. Februar.

Ilvud vi ved om Nordens store Apostel, kan vi læse i en tusindaarig gammel Bog, som er skrevet af hans bedste Ven, Rimbert.

Ingen har staaet Ansgar saa nær som Rimbert. Han havde sit Hjem i Flandern nær ved Klosteret Turnholt, hvor Ansgar en Tid boede. Ansgar, som havde lagt Mærke til den stille, alvorlige Dreng, sørgede for, at han kom i Skole. Rimbert elskede Ansgar som sin Fader og fulgte ham siden paa alle hans Rejser i Norden, han stod ved hans Dødsstøje og blev valgt til hans Efterfølger som Ærkebiskop.

Ilvud Rimbert fortæller om Ansgar, har han selv set eller hørt af hans egen Mund. Lad de uldgangne Ord tale til os, som de talte til vore Forfædre for mere end tusind Aar siden.

Ansgar fortæller, at i hans Barndoms Dage, da han var fem Aar gammel, døde hans gudfrygtige og fromme Moder, og ikke længe efter sendte hans Fader ham i Skole for at lære at læse. Da han var sol i Skole, begyndte han, som jævnlige sker i den Alder, at drive Børnelæg med sine jævnaldrende og give sig mere af med Lediggang og Løjer end med at lære noget.

Da børes det ham en Nat for, at han var paa et dyndet og slibrigt Sted, saa at han kun med stor Besvær kunde komme bort derfra. Men ved Siden af var der en yndig Vej, og der saa han vandte en Kvindeskikkelse, ret som en Dronning i helligt Præg og Ære: flere andre hvidklædte Kvinder fulgte efter, og blønd dem var hans egen Moder. Og da han kendte hende, tog han sig for at løbe hen til hende; men det faldt ham vanskeligt at komme ud af den slibrige Sump. Da imidlertid Kvindeskønnen nærmede sig, syntes han, at hun, der forekom ham at være de andres Frue, og som han var vis paa maatte være den hellige Maria, sagde til ham: »Søn, vil du hien til din Moder?« Han svarede: »Ja, det vil jeg gerne.« Hun tog alter til Orde og sagde: »Der- som du vil være, hvor vil er, saa man du slæppe alle tomi og snyllet, og den, som linder Fornøjelse deri, kan ikke være sammen med os.«

Efter dette Syn begyndte han straks at opføre sig alvorligere og syssle stadigere med Læsning og andre nyttige Ting, saa at hans Kommerater maatte forundre sig over, at han saa pludselig havde skiltet Adfærd.

Da Ansgar var 13 Aar, blev han Alunk i Sankt Benedikts Orden. Ligesom i hans første Barndom kom der ogsaa i hans første Ungdom en Tid, da han begyndte at støje af og var knap saa from og knap

saa streng mod sig selv som for. Gud sendte ham da alter et Drømmesyn, som skulde vække hans Sjæl til nyt Liv.

Herom skriver Rimbert:

Det børes ham for, at han pludselig skulde dø, og i selve Dødsstunden var den hellige Apostel Peter og den salige Johannes Døber itet ham til Hjælp.

Da nu hans Sjæl havde forladt Legemet, syntes han, at han straks befandt sig i en umaaelig Herlighed, som opfyldte hele Verden. Igenem denne Heiligbed, og uden at han selv havde nogen Slags Besvær dermed, farie ovenævnte Helgener ham paa en forunderlig og ubegriplig Maade, og da de var kommet til et Sted, som han, uden at nogen sagde det, var ganske vis paa var Skærsliden, slap de ham der.

Her led han meget: især syntes han, at han dojede meget ved at være i det lykkelige Mærke; det var, som om en umaaelig Vægt lag paa ham, og som han bestandigt skulde kvæles. Han mistede alle Minde-der og kunde ikke tænke paa andet end det alene: hvordan der kunde være en saa gruelig Straf!

Tre Dage martredes han der, efter hans Beregning; men Tiden syntes ham længere end tusinde Aar.

Da kom ovennævnte Mænd igen og førte ham gladelig af Sted med langt større Hastighed end før. Det gik nu paa alle Maader behageligere, og de førte ham gennem en om muligt endnu større Herlighed, idet de svævede frem uden Skridt og ikke ad nogen legemlig Vej; men lad os bruge hans egne Ord!

»Jeg saa,« sagde han, »langt borte forskellige Helgenskarer. Nogle stod nærmere ved, andre længere borte fra Østen; men de saa dog alle mod Øst. Alle priste de og tilbad HAM, som i Østen lod sig til Syne, nogle med bøjede Hoveder, andre med opløftede Aasyn og udstrakte Hænder.

Dybest i Øst var der en forunderlig Glans, et utilgængeligt Lys af umaadelig Klarhed, som havde alle kostelige Farver i sig, og hvori alt var Ynde. Men alle Helgenskarerne, som alle Vegne stod jublende omkring, øste deraf deres Glæde.

Denne Glans strakte sig saa vidt omkring, at jeg ikke kunde se hverken dens Begyndelse eller dens Ende. Enten jeg saa langt borte eller nærved, kunde jeg ikke faa Øje paa, hvad der var inden i dette umaadelige Lyshav. Det var kun Overfladen, jeg kunde se, men jeg troede bestemt, at JESUS selv var deri, efter Peters Ord: »HAN, hvem Englene beærer at gennemskue.«

Men som jeg stod foran dette Lyshav, hvor det

syntes mig, uden at nogen pegede derpaa, at den almægtige Guds Herlighed maatte være, lød der fra den samme Herlighed den yndigste Røst til mig, klarere end alt, hvad man kalder klangfuldt, fordi jeg syntes, den opfyldte den ganske Verden, og sagde:

»Gaa! og kom tilbage til mig!«

Ved denne Røst tav den hele Helgenskare, som før lovede Gud, bøjede deres Hoveder og tilbad. Men fra hvem denne Røst udgik, det saa jeg slet ikke.

Da jeg havde hørt denne Røst, blev jeg bedrøvel, fordi jeg nødtes til at vende tilbage til Verden; men jeg trøstede mig dog med Løftet om, at jeg skulde komme tilbage igen, og gik saa bort med mine to Ledsagere.

Hverken paa Henvejen eller paa Hjemvejen talte de et Ord, men de saa dog paa mig med en saadan Ømhed, som naar en Moder betragter sin eneste Søn. Saaledes vendte jeg tilbage til Legemet. Rejsen frem og tilbage kostede hverken Anstrengelse eller Tid; hvor vi vilde hen, der var vi straks.

Men skønt jeg synes, jeg har fortalt noget om denne Liffighed, større end alt, hvad lifligt er, saa tilstaar jeg dog, at saa store Ting ikke kan beskrives, som Sjælen føler det.«

Ved dette Syn, som vi har fortalt med hans egne Ord, som han selv dikterede os, blev Guds Tjener baade forfærdet og trøstet, og begyndte nu at øve sig flittigere i Gudfrygtighed og Dag for Dag blive mere nidkær til gode Gerninger.

Taksigelse

Det er vist lykkedes mig at faa takket alle, som har sendt navngivne Hilsner, Blomster og Gaver, men jeg maa have Lov at benytte denne Vej til at takke alle de andre, særlig Deltagerne i Messen, saa overraskende talrige paa en Hverdag, fordi De var med til at gøre Dagen til et Vendepunkt i mit Liv. Som Prædikanten sagde: »Ensom gik jeg ud, jeg kom tilbage som et Folk« (I Mos. 32,10) — det fik jeg her Indtryk af, og af, at 25 Aars Indsats, trods alle Fejl og Mangler, ikke har været omsonst. Gennem disse Linjer og gennem Messeofret vil jeg gærne have Lov at takke Biskoppen, Præster, Trostfæller og Udenforstaaende for al den Kærlighed, jeg mødte paa Jubilæumsdagen. Den mindste Tak gaar ikke til den Mæcen, som stillede 1000 Kr. til Disposition for PETRUS og DE APOSTOLISKE FÆDRE, saa vi nu snart tør bede en større Kreds være med.

Gud lønne hver og en! Og saa atter til Hverdagens Dont!

Peter Schindler.

Katolsk Ungdom paa Fyn

Naar de unge Katolikker her paa Fyn ser tilbage paa Sommeren, saa har de med Hensyn til Arbejdet i Ungdomsforeningerne ingen Grund til at være utilfredse. Ganske vist kunde vi have været heldigere med Vejret til vore fælles Ungdomstævner. Men der er ikke noget at gøre ved det. Man havde haabet, at Vejret vilde have været bedre den 28. Juni. Men stor Forskel var der ikke. Det er lidt sent nu at tale om dette Stævne her i Bladet. Dog bedre sent end aldrig. Da Stævnet d. 28. Juni druknede i Regn, havde man sat sin Lid til den 23. August, og en Del unge fra Odense, Nyborg og Svendborg var derfor fremmødte i Ringe.

Stævnet begyndte med Højmesen paa Central-Hotellet, ved hvilken Pater Schnabel talte om Ungdomstævnets Betydning. Efter almindelig Underholdning i Værtens Have talte Hr. Krusenstjerna-Hafstrøm ved det fælles Kaffebord til de unge. Emnet var »Forelskelse«.

Og den Maade, Hr. Hafstrøm talte paa, kunde man ikke staa for. Var den første Del af Talen om Barneforelskelse, Skoleforelskelse og »Præsteforelskelse« spækket med Humor, manglede den sidste Del sandelig ikke den ramme Alvor, da Talen var om den Forelskelse, der har Betydning for de unge. Klart og tydeligt fremstillede Foredragsholderen de blandede Ægteskabers Farer og Mangler og henviste til de rent katolske Ægteskabers Betydning for sand Lykke i det ægteskabelige Samliv. At give et nærmere Referat af Talen kan ikke godt lade sig gøre. Men baade de tilstedeværende Præster og de unge var glade og taknemmelige for Talerens Ord.

Regn og Uvejr hindrede Konkurrencelegenes Gennemførelse. Dog fik Nyborg paa Grund af sin Dygtighed tilkendt Sejren i Haandboldturneringen. En Bortlodning af nogle værdifulde Gevinster blev til stor Glæde for de heldige Vindere. Stævnet sluttede ved 8-Tiden med en Tak til alle, en Opfordring til Samarbejde og Troskab og en fælles Hyldest til Jomfru Maria.

Naar vi nu gaar Vinteren i Møde med de lange, mørke Aftener, da er Tiden atter inde til at samle aandelig Kraft og Styrke i Kamp for Kristi Sag. Vi savner her paa Fyn den katolske Højskole, men vi har dog Ungdomsforeningerne. Lad os

da deltage i Foreningslivet, saa meget og saa mange som muligt. Det er Ungdommen, der bærer Kirkens Fremtid. Lad os da ikke blive til Skamme for vore Forfædre! Vi ved, at Biskoppen sætter store Forventninger til Ungdomsarbejdet, og at det er hans Ønske, at Ungdommen maa vokse i Troskab og Kærlighed til Kirken. I Ungdomsforeningerne har vi Lejlighed -- hvis en saadan Forening overhovedet vil have Eksistensberettigelse -- til at uddybe vor Viden i religiøse Ting, at opfriske det, der maaske er glemt, og at styrke Overbevisningen om Kirkens sande Sendelse som Kristi Brud.

For at opnaa fuldt Resultat er det nødvendigt, at alle de unge, der paa nogen Maade kan, ogsaa deltager i Foreningsarbejdet. Der er desværre ogsaa her paa Fyn en Del unge, der holder sig borte, skønt de godt kunde være med. Det har forskellige Grunde. Nogle er ligegyldige, andre søger desværre Adspredelse og Oplysning paa Steder, som er en Fare for Sjæl og Legeme. Lad os prøve paa ogsaa at interessere dem for vort katolske Ungdomsarbejde. I nogle Tilfælde vil det være haabløst, men i andre Tilfælde vil et venligt Ord og frem for alt det gode Eksempel kunne bevirke meget. Overlad ikke det hele til Foreningens Formand eller Bestyrelse! Nej, hvert Medlem har sin store Opgave. Vær Missionær! Hvis det lykkes os i Vinterens Løb blot at drage nogle ind under vor Indflydelse, saa har vi vundet meget. Prøv paa det, I unge i Assens, Odense, Nyborg og Svendborg! Gud velsigne vort Arbejde for vor Sjæls Frelse og Kirkens Fremtid!

H. D.

Radiogudstjeneste

i Sakramentskirken

Søndag den 1. November Kl. 9⁰⁰

Nærmere i næste Nummer.

»Sankt Knuds Skoles Venner«

Gamle Elever fra Sankt Knuds Skole i København vil med Glæde modtage Meddelelsen om, at der er blevet dannet en Forening, hvis Formaal er at vedligeholde Forbindelsen mellem Skolen og dens mange gamle Elever og øvrige Venner. Flere Gange i Tidens Løb er der fra privat Hold blevet gjort Forsøg paa at danne en Skoleforening, men uden Held. Denne Gang er Initiativet udgaaet fra Skolen selv: Sankt Knuds Skoles Bestyrer, mag. art. Pater Hermann Kossmann S. J. havde Onsdag d. 7. ds. sammenkaldt til et Forældremøde -- det første i Sankt Knuds Skoles Historie -- hvor mellem halvandet og to Hundrede Forældre, deriblandt adskillige gamle Elever, havde givet Møde. Aftenen indledtes med et Foredrag af Bestyreren, hvori denne bl. a. talte om Forældrenes Opdragerpligt samt i korte Træk redegjorde for, hvad der var sket af Nyheder i det Aar, han nu havde ledet Skolen. Pater Kossmann fremsatte derpaa Aftenens Hovedtema: Dannelsen af en Forening, *Sankt Knuds Skoles Venner*, med det Formaal, at samle den Interesse og Sympati, der næres for Skolen og dens Arbejde i vide Kredse.

Forslag til Vedtægter fremlagdes og vedtoges med uforbeholden Glæde af den store Forsamling. Efter Bestyrerens Foredrag fortalte en af Skolens gamle Elever og nuværende Lærer, Pater Johs. Samuelsen S. J., om en ottedages Vandrejse i Sjælland rundt, der var blevet afholdt i Begyndelsen af Sommerferien i Aar, samt om de otte Dages Lejrskole, hvori Skolens ældste Elever deltog i Begyndelsen af September Maaned. Aftenen afsluttedes under hyggelige Former ved Kaffebord og Tombola, hvilken sidste indeholdt saa uhorst gode Ting, som f. Eks. Menneske-Cigaretter, Kogechokolade samt en forskræmt, knaldsort Kanin, der blev vundet af en af Skolens gamle Elever.

Tidligere Elever, der maatte øn-

ske paany at knytte Forbindelsen med deres gamle Skole, samt andre interesserede, kan faa alle Oplysninger ved Henvendelse til Skolen.
J.

Feriegaarden

Endnu engang har Feriegaarden været til Drøftelse i en Menighedsforsamling, denne Gang i Jesu Hjerter Sogn. Sognepræsten Pater Coenen havde indbudt til det nyoprettede Sogns første Møde, og op mod 200 Mennesker havde efterkommet Indbydelsen. Under denne iøvrigt saa vellykkede første Sammenkomst mellem Sognepræst og Menighed var ogsaa Planen om en Feriegaard fremme til Drøftelse. Mere end 100 af de tilstedeværende erklærede at ville benytte den kommende Feriegaard.

Man spurgte, om Gaarden ogsaa vilde modtage Week-end Gæster. Afstanden fra København til Kattegat er for lang for Week-end Udflugter fra Byen, men mange Unge, der paa Cykelture eller Vandreture kom ad Hornbækkanten til, vilde være lykkelige for en Chance til at kunne tilbringe et Par Dage i Gaarden.

Pastor Thorbjørn Møller oplyste under livligt Bifald, at det var Tanken at sætte et eller to Beholdelsesrum af til dette særlig Formaal.

D. K. K. F.

Spørgetimen med Diskussion under Ledelse af Pater Brunicaudi C.ss.R. finder Sted Onsd. 21. Oktober Kl. 19.45 hos St. Liobasøstrene, Skt. Kjeldsgade 1, og vil fremtidig blive holdt hver 3. Onsdag i Maaned. Deltagerne betaler 50 Øre pr. Aften. Indmeldelser, som stadig modtages, til Sekretariatet, Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavsgade 26, Øbro 9250.

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser

Benzon aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst
rettet til **CENTRAL 1868**

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Liturgisk Kalender

Okt.

18. S. *) St. Lukas, Evangelist (rød) (1112); 2. Bøn: Søndagen (744), 3. Bøn: Om Troens Udbredelse**); sidste Evangelium: Søndagens (746).
19. M. St. Petrus af Alcantara (hvid) (1114); 2. Om tørt Vejr ([125]).
20. Ti. St. Johannes af Kenty (hvid) (1115); 2. Om tørt Vejr.
21. O. † St. Hilarion ([53]); 2. St. Ursula og Lidelsesfæller ([65]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]), 4. Om tørt Vejr.
22. T. Feria (744); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr; alm. Præf. (525).
23. F. † Feria (744); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140), 4. Efter frit Valg; alm. Præf. (525).
24. L. St. Raphael, Ærkeengel (hvid) (1118); 2. Om tørt Vejr.
25. S. KRIST KONGES FEST (1130).

*) Søndag d. 18. Oktober, Missions søndagen, afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt for Hedningemissionen.

**) Kirkebøn. Gud, du, som vil, at alle Mennesker skal frelles og komme til Sandhedens Erkendelse, send, heder vi dig, Arbejdere til din Høst, og giv dem med al Troskab at forkynde dit Ord, for at det maa udbredes og forherliges og alle Folkeslag erkende dig, den ene sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus, din Søn, vor Herre, som lever og regerer...

Stillebøn. Gud, du vor Beskytter, se ned til din Salvende, som gav sig selv til Frelse for alle, og lad fra Solens Opgang til dens Nedgang dit Navn være stort blandt

Fortsættes nederst næste Spalte

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13-14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Encyklikaerne

Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet (Sankt Ansgars Forlag).

Biskoppens Radioforedrag, Højskolens Foredragsrække, Taler og Studiekredse rundt om i katolske Foreninger maa tilsammen have bevirket, at Nyudgaven af de to store Encyklikaer — *Rerum Novarum* og *Quadragesimo Anno* — bliver læst i den Udstrækning, baade selve Rundskrivelserne og denne nye Oversættelse fortjener. De to anonyme Oversættere (vi tør kun røbe, at det er en Præst og en Bladmand) har haft en meget heldig Haand til at forene Nøjagtighed med et godt, nutidigt dansk Sprog, der bevæger sig i Udtryk, som er velkendte for alle socialt interesserede. Naturligvis mærker man hele Tiden den højtidelige, noget stive Encyklika-Stil, men det vilde ogsaa være forkert at bortelimineere den i Oversættelser. Paverne er nu engang ikke hvem som helst, og den Vægt, deres Embede giver deres Ord, bør røbe sig i Stilen.

En god Hjælp til Læserne er de hyppige Marginaloverskrifter, der nærmest minder om moderne PresSES »Mellemrubrikker« og fremhæver et eller andet karakteristisk i det paafølgende Afsnit uden at gøre Krav paa at leddele den logiske Opbygning.

Oversætterne forklarer i deres Forord, hvorfor de ikke har tilføjet Kommentarer: »de kan fostaas af enhver dannet Læser, som læser dem med rolig Eftertanke«. Maaske det er for optimistisk. Oversætterne har selv i Forordet følt Trang til et Par Ord om, hvad Paverne tænker paa med deres Tale om Socialismen og om en Stænderordning. Tilsvarende Forklaringer angaaende nogle af Encyklikaernes retsfilosofiske Forudsætninger vilde sikkert have været til Gavn. Man maa jo erindre, at der er faa

Folkene, og lad der overalt blive ofret og frembaaret et rent Offer til dit Navn. Ved samme vor Herre...

Slutningsbøn. Vederkvægede ved vor Forlønningens Gave beder vi dig, Herre, at den sande Tro ved den evige Frelses Hjælp stedse maa vinde frem. Ved vor Herre...

Steder paa denne Jord, hvor Forstaaelsen for thomistisk Tankegang endnu lader saa meget tilbage at ønske som her i Danmark.

Det er værd at tilføje, at vort unge Forlag har kælet for Bogen, saa den fremtræder i usædvanligt tiltalende Ydre. L. H.

Aarets katolske Roman

Robert Hugh Benson: »I Dronningens Navn« (Frimodts Forlag og Pauluskredsen).

Vi har allerede anmeldt denne store Roman, som fortjener at blive Aarets Romanindkøb for samtlige Katolikker. Disse Linier skal kun gøre godt, hvad Anmelderen forbrød, idet han kun nævnte Bogens engelske, ikke dens danske Titel. Altsaa: Hvis De endnu ikke har købt Bensons allerbedste historiske Roman, saa er det »I Dronningens Navn«, De skal bede Boghandleren sende Dem.

En festlig Satiriker

Evelyn Waugh: »En Haandfuld Støv« (Gyldendal).

Waugh er Satiriker, men af den underfundigste Art, ikke uden Slægtskab med Hilaire Belloc, men uden dennes mange muntre Kæphest, som letter »Dechiiffreringen« af Satiren. Waugh giver et naade-

BOGHYLDEN

Bardy, Gustave: Saint Augustin. L'homme et l'œuvre	Kr. 8.00
Maritain, Jacques: Humanisme intégral	» 4.80
Maritain, Jacques: Les Iles	» 2.45
Maritain, Jacques: Le docteur angélique	» 5.50
Maritain, Jacques: Quatre essais sur l'esprit dans sa condition charnelle	» 3.80
Maritain, Jacques: Réflexions sur l'intelligence et sur sa vie propre	» 7.35
Maritain, Jacques: Distinguer pour unir ou les degrés du savoir	» 10.45
Maritain, Jacques et Raissa: Situation de la poésie	» 3.40
Thibaut, René, S.J.: Le sens des paroles du Christ	» 6.10
Thibon, Gustave: Destin de l'homme	» 1.45

ARNOLD BUSCK,
International Boghandel,
Kjøbmagergade 49.
Telefon C. 2453.

VALD. FOERSON
AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310
ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

løst Billede af engelsk high-life, der øjensynligt i hans Øjne er et Arrangement af ubeskæftiget Kvindeskøn, som han afslører, især i Personernes Replikskifter, med et isende Skarpsyn, der ikke levner tomme Sjæle ret mange Trevler at hylle sig i. »Historien« i Romanen er meget tynd indtil Midten af Bogen, en ægteskabelig Trekant, som i sig selv ikke kan aflokke nogen Interesse; men med en glimrende Skildring af Faderens Hjælpeløshed ved sin eneste Søns Død under Jagt tager Handlingen bedre Fart, huserer festligt med engelsk Skilsmisdomstole og slutter med Hovedpersonen paa en ægte engelsk Opdagerfærd i Brasiliens ukendte Urskove efter en forsvunden Folkestamme. Waugh docerer ikke Religion i sin Roman, men han faar sagt adskilligt om Menne-skenaturen. *H. D. T. K.*

Om at faa Verden i Tale

Paul Fr. Busk: »Kirke og Reklame« (Gyldendal).

Paa Omslaget siger Forlaget, at Pastor Busks Bog er »uden Side-stykke i Danmark eller det øvrige Europa«. Det turde være meget sagt, og for Læsere af Pater Martindales Artikler her i Bladet er der egentlig slet intet nyt i Bogen — det er altsammen (blot fra katolsk Synspunkt) sagt om og om igen af Pater Martindale her i Landet og i Forvejen Aar igennem hjemme i England. Med ganske faa Ord kan det udtrykkes saaledes: Vi maa bruge alle det moderne Samfundslivs Meddelelsesmidler (Bogen, Tidsskriftet, Pjecen, Plakaten, Brochuren, Annoncen, Teatret, Dilettantteatret, Radioen, Lyssbillederne, Filmen o. s. v.) for at faa de religiøst ligegyldige i Tale. Det er dette, Pastor Busck forstaar ved, at Kirken gør Brug af Reklamen. Alt det uægte, overdrevne, selvglade og smagløse, som desværre ogsaa er forbundet med Reklamen, tager han naturligvis ikke i Betragtning.

For os er det interessanteste hos Pastor Busk hans konkrete Oplysninger om, hvad der allerede er foretaget indenfor Folkekirken (f. Eks. Kristeligt Pressebureau, Den evangeliske Film, forskellige gode Idéer for Kirkebladene, Pastor Ralds Amatørskuespil...) I det store og hele taaler vore egne Bestræbelser godt at sammenlignes med disse, især hvad Tryksagerne angaar, og Pastor Busk røber paa pudsigt Maade, at han mener det samme, naar han skriver: »Her kan man lære af Handelen og af Partiorganisationerne, for ikke at tale om Jesuitterne«. (Jesuitter = den menneskekloge katolske Kirke).

Pastor Busks lille Bog er ikke blot positiv i sine talrige konkrete Forslag, men ogsaa i sine Krav om,

at det maa være Alvor med vor Kristendom, før vi begynder paa »Reklamen« for Kirken. Det er jo desværre ofte saadan, at de bedste Kristne ikke har Sans for »kirke-lig Reklame«, mens de reklameivrige har alt for lidt Taalmodighed til først at sørge for selv at blive 100 pct.s Kristne. Pastor Busk bringer i denne Sammenhæng et morsomt lille Skema til »Selvanalyse«, et Slags »udvidet« Skriftspejl, der foruden de moralske Svagheder ogsaa kommer ind paa, om vi gaar med snavset Flip, har Tobaksaan-de, sorte Negle, uordentligt Skrivebord, er upræcise, snakkesalige og gaar for sent i Seng.

H. D. T. K.

Pastor Schindlers »Katholicisme«

Endelig kommer Pastor Peter Schindlers »Katholicisme« i fornyet Udgave. Første-Udgaven af Bogen har gennem mange Aar været til stor Hjælp for Mennesker, der skulde have en orienterende Oversigt over Kirkens Lære og Praxis, men den er ikke mere til at opdrive og — for at tage mit eget Tilfælde — selv om mine sidste Eksemplarer blev udlaant under Trusel om Livs Fortabelse, hvis de ikke blev tilbageleveret, saa forsvandt de dog en Dag, for Laaneren vilde gerne laane den videre, og han vilde igen laane den videre... og saa fremdeles — og Bogen var jo til for det samme. Men en Dag var den væk!

Og saa er det dog en uundværlig Bog. Alene Titlen gør det. Man spørger paa et Bibliotek: Har De noget om Katholicisme? Hvor nemt, naar der saa findes en Bog af det Navn. Betingelsen for at kunne skrive en saadan Bog er den, at man kender til Ikke-Katolikkers Tankegang. Pastor Schindler er jo selv Konvertit, saa han ved, hvor Skoen trykker. Det viste Førsteudgaven tilfulde, og derfor blev den en saadan Succes. Imidlertid fore-ligger der siden Bogens Fremkomst en hel katolsk Litteratur, væsentligt udgivet gennem Pauluskredsen, om specielle Emner saasom Sakramenterne, Liturgi, Skriften og Traditionen og saa fremdeles. Pater Lutz' Bog om »Den katolske Tro forklaret for moderne Protestanter«, kræver en god Del Forudsætninger, saa Schindlers »Katholicisme« var stadigvæk den eneste, almindelige Indførelse — men det mærkedes mere og mere, at Tiden var løbet fra den. Da den blev skrevet, var det danske Folk endnu for det meste »gammeldagstroende« luthersk og Angrebene paa Kirken angik Mariadyrkelse, Paven, Afladslære o. lign. Misforstaaelserne angaaende disse Punkter be-staar endnu, men der er sket et stort Skred i det danske Folk i Retning af Rationalisme, saa nu

angriber man Kirken, fordi den tror paa Treenighed, Kristi Gud-dom, bruger Sakramenter — eller ogsaa forklares disse Ting ud fra det man tror at vide om græske og orientalske Mysterier og deres Forhold til Kristendommen, og det gør en Forskel fra 1918—20.

Enhver Præst, der har haft et større Antal Konvertitter at arbej-de med, ved, at Problemstillingen er en hel anden idag. Som det var at vente, har Schindler i sin nye Udgave af »Katholicisme« taget Hensyn til denne (triste) Udvik-ling, og dermed er Bogen stadig aktuel. Den har kun Tillen fælles med Førsteudgaven. Han afstaar ganske fra at prøve paa at definere Begrebet »Protestantisme«, fordi han siger, at det er umuligt. Der findes ingen »protestantisk« Teo-logi, men et Utal af Meninger, der deles af et stort Antal Mennesker, der kalder sig Protestanter. Det hjælper ikke at forsvare og afklare Aflad, hvis Modparten ikke engang regner med Forløsningslæren.

Bogen er nyttig for enhver sø-gende Sjæl, for den arbejder paa det Plan, hvor han plejer at fær-des; men den er ogsaa saare nyt-tig for en »født« Katolik og ogsaa for mangen Præst og Ordenssøster, der har med dansk Ungdom at gøre, for den fortæller dem, hvordan efterhaanden Størstedelen af Dan-marks yngre Generation tænker — ogsaa dens Teologer — og det maa man kende, hvis man ikke vil svare i Øst, naar der spørges i Vest.

Bogen vil ogsaa være til stor Nytte for mange Protestanter, der virkelig er kristne, altsaa tror paa Kristi Guddom og de øvrige, afgø-rende Sandheder. Og hvordan det? Det sker jævnlige, at de til os Præ-ster siger: »Det vigtigste er vi dog enige om, saa Katolik behøver man da ikke at blive for at være en god Kristen«. Der er det netop, vi kan svare: »Jo, hvis De vil bevare De-res Kristentro og vil have et Kir-kesamfund til at hjælpe Dem der-med og til at føre andre Menne-sker til Troen paa Kristus, saa maa De blive Katolik, for den katolske Kirke er den eneste, der som Kirke forsvarer alle disse Ting«.

Saa maa den videre Udformning af Dogmernes Betydning overlades — som altid — til den mundtlige, individuelle Undervisning.

Vi maa derfor haabe, at mange Katolikker vil skaffe denne Bog den største Udbredelse, saaledes at det gaar op for vore Landsmænd, hvor Sandheden er at finde. Vi Præster maa være taknemlige for atter at have et Redskab i Haanden, der kan hjælpe os i vort vanskelige Arbejde og spare os megen Tid. Der er et fransk Ord, der siger: At stille et Problem rigtigt op, er det samme som at løse det. — Det gør Schindlers nye Udgave af »Katholicisme«.

Kjeld Geertz-Hansen.

Hun spurgte om saa meget!

Og han opdagede, at Katekismen ikke var nok

Maa jeg præsentere for Dem et ungt, nyforlovet Par, Hans og Grethe. Hans har altid været Katolik, mens Grethe som de fleste her til Lands ikke har faaet nogen virkelig religiøs Opdragelse. Skolens Religionsundervisning var det rene Vand, og Konfirmationsforberedelsen saa godt som uden Betydning.

De har talt sammen om løst og fast. De nyder Lyksaligheden ved at betro sig til hinanden. Selv lige-gyldige Ting bliver interessante, naar de har et eller andet med hans Barndom og hendes Fremtidsdrømme at gøre.

Paa en Gang kommer de saa ind paa Religionsspørgsmaalet. Han er ikke saa helt stolt ved at tilstaa, at han er Katolik (han er ikke nogen Heltenatur). Det generer ham, at de fleste betragter det som noget meget mærkeligt at være katolsk. Men til hans store Forundring finder hun det uhyre spændende. Og hun begynder at spørge ham ud.

— Hvordan kan du nu vide, at det er det rigtige, Hans?

— Jo, det ved jeg, det er.

— Jamen, saa maa du ogsaa kunne forklare mig det.

— Jo, forstaar du, det er den gamle Kirke.

— Jamen, derfor kan den jo godt være forkert.

— Det maa da være rigtigt saadan som Kristus indrettede det fra

Begyndelsen. Det var jo Kristus, der udnævnte Petrus til PAVE.

— Næ, ved du hvad, det har jeg da aldrig hørt.

— Jo, det gjorde han.

— Det kan du sagtens paastaa. Der staar da ikke Ordet Pave et eneste Sted i Bibelen.

— Nej, det er jo ikke Ordet, det kommer an paa. Men han blev alt-saa Pave.

— Hvad vil det sige?

— Jo, han skulde være Jesu Stedfortræder.

— Det staar der da heller ikke noget om.

— Der staar, at han skulde være en Klippe, hvorpaa Kirken skulde bygges.

— Hvordan kunde Petrus være en Klippe? Det betyder vel bare, at han skulde have en stærk Tro, ja, en klippefast Tro. Men derfor er han da ikke Pave.

— — —
Nu begyndte det at glippe en lille Smule for Hans. Han havde i Virkeligheden aldrig før været ude for en religiøs Diskussion. Han var ogsaa en Smule overvældet af, at hans lille iltre Kæreste var saa rask til at komme med Spørgsmaal. Han havde aldrig tænkt personligt over Tingene, selv om han godt huskede en Del af sin Katekismulærdom fra Skolen. Hans religiøse Interesse havde været aftagende de sidste Aar.

Det vilde være en forfærdelig

Ind imellem —

flov Historie, om han ikke kunde klare de Spørgsmaal, som den vidbegærlige Grethe affyrede imod ham. Der var derfor ikke andet at gøre end at give sig til at studere Religionen grundigt. Men idet han søgte at finde Svar paa Grethes Spørgsmaal, oplevede han sin Religion paa en helt ny Maade. Hun var glad, hver Gang hun fik et godt Svar, d. v. s. hver Gang, hun kunde indse, at han havde Ret. Hun opdagede snart, at den katolske Religion ikke var mere mystisk, end at den var i Stand til at give en fornuftig Forklaring paa mange Indvendinger. Og Hans blev efterhaanden mere og mere imponeret baade over Katolicismens Logik og sin egen efterhaanden »kolossale Viden«.

Han glemte forresten, at det i Grunden var hende, der havde aabnet Øjnene paa ham.

C. B.

Næste Gang

Det har aldrig været nogen Hemmelighed for mine Omgivelser, at jeg nærer Afsky for at gøre i Dag, hvad der kan udsættes til i Morgen. Jeg føler det som at skulle bestige Mount Everest, hvis jeg skal aflevere en laant Bog, og jeg ser mig stillet overfor et umenneskeligt Martyrium, hvis det drejer sig om at svare paa et Brev, saa længe der endnu ikke er kommet Forespørgsel fra den vordende Modtager om, hvorvidt jeg endnu lever eller maaske er udvandret.

Hos en Psyko-Analytiker vilde jeg sikkert kunne faa en dulmende Oplysning om, at det skyldes arvelig Belastning, og at jeg er aldeles uskyldig i det. Men Følgerne er lige ubehagelige, saa jeg har ikke ladet mig psykoanalysere endnu, og jeg tror heller ikke, jeg vil —

BRØDRENE DAHL A/S
Industrivej 1
Telefon Central 6585

Rør og Fittings - Sanitet - Centralvarme
Armatur - Pumper - Værktøj - Metaller

efter de Oplevelser, jeg havde forleden.

*

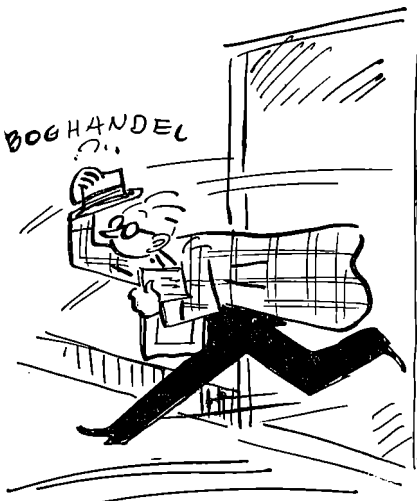
Det begyndte straks om Morgenen. Da Vækkeuret kimedede, fortalte min indre Stemme mig, at jeg maatte op fem Minutter før i Dag for at gøre de Afskrifter færdige, jeg havde været for søvning til om Aftenen, men min anden indre Stemme fortalte mig samtidig, at det kunde lige naaes, hvis jeg blev liggende de sædvanlige fem Minutter længere og til Gengæld nøjedes med et halvt Rundstykke til Kaffen.

Det blev til ti Minutter, hvilket det altid gør, naar man beslutter sig for fem, og da jeg naaede Stoppestedet, saa jeg netop Sporvognens gule Bagende glide om Hjørnet. Frem med Cyklen — der var ingen Luft i Baghjulet, fordi jeg havde ment, at det var hurtigt gjort næste Gang. Men pyt, tænkte jeg (jeg er en optimistisk Natur), saa indvinder jeg de tabte fem Minutter undervejs. Det havde jeg sikkert ogsaa gjort, hvis mit Tempo ikke havde bragt mig i saa inderlig Kontakt med en Lygtepæl, at min Frakke endnu opholder sig i Kunststopperiet — det kunde gøres for otte Kroner, lovede Stoppebestyrerinden!

*

Hvis nogen stadig tror paa Tilfældigheder, burde Vedkommende høre, hvordan de skæbnesvangre Minutter fra Morgenstunden forfulgte mig gennem hele Dagen. Paa

Kontoret havde der fem Minutter før jeg kom været ringet fra en gammel Skolekammerat, der var paa Gennemrejse i Byen og gerne vilde have set mig i Frokostpausen, og da jeg paa Grund af Cyklens Arbejdsudygtighed havde taget Sporvognen til Banegaarden for at faa en lille Passiar paa Fal-

derebet, var det lige fem Minutter siden, Toget var kørt. Hvem jeg end ringede til i Dagens Løb, var for fem Minutter siden gaaet en Tur eller kaldt bort til et vigtigt Møde, og da jeg paa Hjemvejen — grebet af Bod ilede en Omvej til Boghandleren for at bytte den Læsekredebog, jeg daglig gennem en Uge havde faaet Besked om at bytte, smilede Boghandleren huldsaligt, men uigenkaldeligt paa den anden Side af Ruden og erklærede, at der var lukket, for fem Minutter siden. Dagen naaede sit Højde-

punkt, da jeg fik at vide ved Hjemkomsten, at jeg for fem Minutter siden var blevet tilbudt en Teatertur i Stedet for Tante Lotte, der havde faaet Influenza, men da jeg ikke var hjemme, havde den ædle Onkel Peter ikke villet risikere, Billetten skulde gaa til Spilde, og foræret den til sin unge Pige.

Disse smertelige Erfaringer skulde De egentlig have hørt om allerede i sidste Nummer. Men i Sættet vilde de ikke tage det med, fordi Manuskriptet var for sent indleveret.

— Som sædvanlig, sagde Faktoren og saa paa mig med et underligt Blik. Det var det, der fik mig til at bestemme, at herefter skal det være anderledes — fra næste Gang i det mindste! *Brændglaset.*

Ugens Højskole-Plan

Torsdag den 15. Oktober Kl. 19. Pastor Messerschmidts Kateketkursus: *Guds Erkendelse.*

Mandag den 19. Oktober Kl. 19. Pater Wolfisbergs Latinkursus: 3. *Deklination Femin.* — Kl. 20. Foredragsrækken om Paven og Arbejderspørgsmaalet: Fuldmægtig Enoch Hjorth: *Den kristne Stat.*

Tirsdag den 20. Oktober Kl. 15. Pater Wolfisbergs Latinkursus: 3. *Deklination Femin.* — Kl. 19. Pater Wevers' Forelæsninger om Troselære: *Syndefaldet og Retsfærdiggørelsen* (fortsat). — Kl. 20. Pastor Schindlers Forelæsninger om Kirkekunstens Historie: *Barokkens Maleri og Skulptur.*

Til alle Forelæsninger er der Adgang ogsaa for Ikke-Katolikker. Entré for Enkelt-Forelæsninger: 25 Øre betales i Garderoben til Højskolens Lokaler: Bredgade 67 A, o. G., København.

Encyklikaerne i Højskolen

Det andet Foredrag i Serien havde samlet lige saa mange Tilhørere som det første. Dommerfuldmægtig Olav Hansen forklarede Prisdannelsens Teori og gik derefter over til en Gennemgang af den økonomiske Udvikling og de nationaløkonomiske »Ismer's« Historie, for at slutte med en Gennemgang af Hovedpunkterne i Rundskrivelseens Vejledning ang. Forholdet mellem Kapital og Arbejde. Det meget instruktive Foredrag blev fulgt med levende Interesse.

Brugt, dansk Messebog ønskes til Købs.

Henv. *Fru Honoré,*
Fødeafd. A, Rigshospitalet.

MODERNE

Garderobeskabe

P. Pedersen
Skinderg. 34 Cent. 1193

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsvej 34-36
Tlf. 778 - 728

AAGE HJORTH-JENSEN

Malerfirma
Vesterbrogade 64
Tlf. Vester 9909

Peter Hansen

Tømrer- og Snekermeste.
Adolfsvej 6 . Gent. 424
Udf. Arbejdet v. Assumptionsklostret Rygaard

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI

KUL KØK KOKS

NORREGADE 15

TELF. 9270

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Redaktionelt

Paa Grund af Pladsmangel maa Referater af Sygeplejestævne i Aarhus og Spejderfest i København vente til næste Uge. Ligeledes en Meddelelse med Regnskab fra Frank Andersens Fond.

I denne Uge er samtlige større Artikler før Midten af Bladet skrevet af Lægfolk for at imødekomme et ofte udtalt Ønske om flittigere Medarbejde fra skrivende Lægfolks Side.

Mødrekursus i København

Hver Torsd. i Okt. og Nov. Kl. 15—17 i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Gratis Adgang. Torsd. 22. Okt. Frk. Berner: »Det sunde Barn«. Montessorilærerinde Frk. Hoff: »Den gode Vane«.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 21. Okt. Kl. 19,30 Møde for Sognets kvindelige Kongregationer.

Jesu Hjerte Kirke

Mand. 19. Okt. Intet Kongr.møde. Torsd. 22. Okt. Kl. 20 Mændenes Kongr.

St. Mariæ Kirke

Fred. 16. Okt. Kl. 19,30 Rosenkransandagt; derefter Kl. ca. 20 Ungdomsmøde: Arbejds-møde. Emne: »Skabelsen«. Indledning ved Pastor Hake. Husk at forberede Emnet! Derefter forsk Underholdning. Lörd. 17. Okt. Kl. 16 Børnetime. Sønd. 18. Okt. Kl. 8 Børnemesse med Fælleskommunion og Børneprædiken. Fred. 23. og 30. Okt. Aabent Hus for Ungdommen. En af de unge har Ordet.

Sakramentskirken

Mand. 19. Okt. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Onsd. 21. Okt. Kl. 20 Birgittaforeningen. Sønd. 1. November, Allehelgen, Kl. 8 stille Messe, Kl. 9 Højmesse, som udsendes i Radio, Kl. 10 stille Messe.

St. Antoni Kirke

Sønd. 18. Okt. Kl. 16 i Brønshøj Selskabslokaler. Pastor Schindler: »Hvad er Frelse og Sakramenter for noget?« Tirsd. 20. Okt. Ungdomsmøde. Onsd. 21. Okt. Mødrekursus (Samaritterkursus og Lysbilledforedrag).

»Vor Glædes Aarsag«

Tirsdag d. 20. Oktober Møde hos Sct. Joseph Søstrene, Østerbrogade 7 D.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 17. Oktober Kl. 20 pr. Kredsmøde. Emne: Kirken bedømmes af Verden, Ap. G. 3—5 incl. Indledere: Inger Margrethe Scheftner og Knud Abraham Christoffer-

sen. De 2 Minutter: Lotte Lassen Landorph og Poul Sarrild. Kaffe-bord. Praktisk Arrangement: Gruppe IV.

Lørdag d. 24. Oktober Kl. 20—22 Ung Aften.

Ordrup.

Tirsdag d. 20. Oktober: Klubaf-ten. Paa vort sidste Klubmøde kaa-rede vi efter en haard Match en Mester i Bordtennis og een i Bob. Kom op og prøv at besejre disse to foreløbige Mestre. Desuden har vi 2 Skakspil og forskellige andre Spil.

Tirsdag d. 27. Oktober: Fore-dragsmøde. Se Ugebladet næste Gang. Husk at meddele os Deres nye Adresse, hvis De er flyttet eller skal flytte i den nærmeste Fremtid.

Tirsdag d. 3. November: Klub-af-ten (aabent Hus). Kom op og tag Del i Bob- og Bordtennisturner-ingerne.

Tirsdag d. 10. November: Kredsmøde. 3. Emne i Serien »Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet« efter Rerum novarum og Quadragesimo anno.

Amager K. U. K.

afholder selskabelig Sammenkomst for Medlemmerne Søndag d. 25. Oktober Kl. 20 i Sønderbro Selskabslokaler, Anders Henriksens-gade 1. Billetprisen bliver Kr. 2,00 for Medlemmer og Kr. 2,50 for Ikke-Medlemmer.

Billetter faas hos Pater Brunicaardi, Telf. Amager 3202, og ved Henvendelse til Amager 1677 u og Amager 1677 y.

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 15. Oktober.

Studiekredsmøde i Præstegaar-den. Leder: Pater Lønskov S. J. Emne: Gennemgang af Karl Adam »Das Wesen des Katholizismus«. — Næste Møde: Torsdag d. 29. Okt.

KØBENHAVN

Torsdag d. 15. Oktober Kl. 20.

Studiekreds i Bredgade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelse Rerum Novarum og Quadragesimo Anno. Eksemplarer af den nye Udgave kan faas Mødeaf-tenen. — (NB! Man bedes selv medbringe Brød til Teen!) — Næste Møde: Torsdag d. 29. Okt.

Lørdag d. 17. Okt.—Tirsdag d. 20. Okt.

Cykeltur til Asserbo. Udtur Lørdag Eftermiddag og Hjemtur Tirsdag Eftermiddag. Tæpper eller Soveposer og Tørkost til Lørdag medbringes. Til Kosten maa regnes ca. Kr. 3,00 pr. Dag.

Deltagere bedes melde sig til Sekretæren senest d. 15. Okt.

Mødested og Mødetid aftales ved Studiekredsmødet Torsdag d. 15. Okt.

Lørdag d. 31. Oktober Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Asmussens Allé 1, Kbh. V.

Søndag den 1. November Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvejen. Efter Messen kan medbragt Mad nydes i Klosteret. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Onsdag den 4. November Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Foredrag af Pater Fr. Küpferle S. J.: Lægens Ret over Liv og Lemmer.

Aarhus Opland

Søndag den 18. Oktober:

Pindstrup: Kl. 10.

Grenaa (Afholdshotellet): Kl. 10.

Sygeplejerske-Forbundet

Retræte Søndag d. 28. Oktober. Se iøvrigt Program i Ugebladet forrige Nummer.

Lige udkommet:

P. Schindler: »Katholicism«
Kr. 3,75

Af vort udenlandske Lager

Beron, Kunder- und Haus-bibel	10.65
Doering, Christliche Sym-bole	6.80
Görres, Regenbogen	7.75
Görres, Quelle	7.75
Gröber, Handbuch	10.20
Kalt, Werkbuch der Bibel ...	19.05
Knechtle, Mit d. Kind durch Kirchenjahr	5.20
Lützelers Bilderkreis Nr. 1, 2, 3, 4, 10, 12	3.05
Muckermann, Von d. sieben Sakramenten	4.85
Müller, Zeremonienbüchlein	4.55
Perl, Der singende Pfeil ...	4.55
Pies, Im Herrn	7.30
Raab, Katechismusproblem..	10.00
Scherer, Christl. Weltverant-wortung	5.20
Schneider, Deine Kinder u. Du	6.15
Schneider, Kath. Familien-erziehung	7.60
Schreyer, Bildnis d. Engel... ..	11.00
Soiron, Bergpredigt	18.10
Stehle, Kathechismus	1.70

 SANKT ANSGARS
Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

KRIST KONGE

Oprindeligt skulde Israels Folk ikke have nogen Konge. De havde den stolte Bevidsthed, at Gud selv var deres Konge. De var en teokratisk Nation. Det fremgaa af Gidcons Svar, da han efter sin Sejr over Madianiterne afslaaer den ham tilbudte Magt: »Hverken jeg eller min Søn skal herske over eder; Herren skal herske over eder.« (Dommerbogen 8,23). Efterhaanden viste det sig dog, at Israel havde vanskeligt ved at klare sig i Kampen mod Nabonationerne. Da gjorde Trangen til en Konge, der kunde samle Nationen og føre Hæren, sig gældende. Vi ser Samuel med Tilsidesættelse af sine egne Ønsker salve og indsætte Israels første Konge: den tragiske Saul. David var af en anden Støbning. Trods sine Fejl kom han da ogsaa til at staa i Folks Bevidsthed som den ideelle Konge; Fremtidens store Salvende (Messias) skulde være af Davids Æt. I den dobbelte Liste af Konger, der efter Salomons Død illustrerer Landets ulykkelige Splittelse, er der ikke mange fremragende Skikkelser. Hvad værre er, de fleste af disse kronede Hoveder, saavel i Jerusalem som i Samaria, glemmer, at det lille, men udvalgte Folk har en egen Mission. Hverken politisk eller kulturelt kan Israel maale sig med de førende Nationer: Israel har en religiøs Op-gave. Forgæves prøver Profeterne at minde Kongen om den Sag. Han vilde ikke høre, og saa maatte det gaa som det gik. Saasart

Babylons Storfyrster søgte Ekspansion mod Vest, skulde Israels Konge bukke under. I Aaret 722 gjorde Sargon II en Ende paa det nordlige Rige: Samaria blev jævnet med Jorden. Kong Hosea blev taget til Fange. Godt hundrede Aar derefter fik Jerusalem samme Skæbne. Det var i Aaret 587, at Storkongen Nebukadnesar erobrede Byen for anden Gang. Kong Sedekia forsøgte forgæves at flygte. Inden han naaede Jordanfloden, blev han standset. I Nebukadnesars Hovedkvarter i Ribla (ved Orontes) blev hans to Sønner dræbt for hans Øjne, derefter stak man Øjnene ud paa ham. Det var Enden paa Israels Kongedømme. Et Par Aarhundreder senere skulde Makkabæerne ved deres heltedige Kamp mod Syrernes Overherredømme grundlægge et nyt, men kortvarigt Dynasti: de saakaldte Hasmonæere. Indtil det romerske Imperium strakte sin pansrede Næve mod Øst. Romerne indsatte da Herodes som Lydkonge. Denne Romernes Lakaj fik Lov til at have Krone og Scepter for bedre at kunne tvinge Jødefolket ind under Fremmedherredømmet. Hans Sønner lykkedes det ikke engang at redde Skindet: i de dem betroede anden Rangs Egne som Galilæa og Peræa var de paa lige Fod med Judæas Guvernør: den altherskende Kejsers Embedsmænd.

Men nu sker det, at der føres en Mand frem for Pilatus' Domstol, en Mand, der anklages for

at ville være Konge. Og han vedgaaer Anklagen: »Jeg er Konge«. Men derfor mener han ikke at være en Fare for Kejseren, fordi, som han forklarer, hans Rige ikke er af denne Verden. Han har da ogsaa ved tidligere Lejligheder unddraget sig, naar Folk vilde udraabe ham til Konge. Han har ikke prædiket Oprør mod den fremmede Magt. Tværtimod, har han sagt: »Giv Kejseren, hvad der tilkommer Kejseren, og Gud, hvad der tilkommer Ham«.

Det er, mærkeligt nok, selve Jøderne, der er mest interesserede i at faa Ham ryddet af Vejen. Pilatus værner om Ham. Men Jøderne, der faar Valget mellem Jesus og en rigtig politisk Forbryder, benaader Barrabas. Den kejserslige Prokurator fatter det ikke. Nu spiller de endog Kejseren ud mod Kejsers Embedsmænd: for Pilatus maa det have været som at blive angrebet bagfra. Godt, han skal føje dem, han skal korsfæste deres Konge. Men denne Jesus, der er kronet med Torne og naglet til Korset, abdicerer ikke. Døende lover Han en Lidelsesfælle, »Idag vil du være hos mig i Paradiset«. Og naar Han engang har overvundet Døden, vil Han spørge sine modfaldne Disciple, »Maatte ikke Kristus lide alt dette for at gaa ind til sit Rige?« Efterhaanden vil det ogsaa gaa op for dem, at Lidelsen er noget, baade Kristus og de Kristne skal igennem. Han er en lidende Konge,

Sluttes næste Side

Horisonten rundt

Lars Eskeland †

Den 30. September døde den kendte norske Konvertit, Højskoleforstander Lars Eskeland, og blev begravet fra Hjemmet paa Voss den 7. Oktober. I nogle Mindeord i »St. Olav« har Mgr. Dr. K. Kjelstrup bl. a. skrevet:

»En stor Nordmand og en helstøbt katolsk Kristen er vandret bort. Ja, havde vi bare mange saadanne højsindede, offervillige Nordmænd med hans lyse Syn paa Livet og hans klippefaste Tro paa Guds Forsyns Visdom, Retfærdighed og Godhed, vilde det i mange Henseender se bedre ud iblandt os, især i Hjem-søgelsens tunge Tider... Der bliver tomt efter dig, du store Ungdomsleder og Folkehøvding. Der bliver tomt paa Voss og i hele Norges Land, tomt ogsaa paa Island og Færøerne...

Naar en Mand som Lars Eskeland tager Skridtet over til Moderkirken, forstaar nok enhver, at det var Resultatet af grundig Granskning og samvittighedsfuld Overvejelse... Han saa med Uro den store religiøse Splittelse blandt Nutidens Kristne og længtes efter fast Grund under Fødderne, samtidig ined at han følte Trangen til en Kirke, som med Myndighed fra Gud kunde løse alle Tvivl og give Sjælen den Næring, den saa haardt savnede i Lutherdommen... Det var Længslen efter Syndsforladelse, som omsider bragte ham til at sætte sig i Forbindelse med en katolsk Præst og lære Moderkirken nærmere at kende...

Den fanatiske Forfølgelse af Lars Eskeland, som nu brød løs (efter hans Konversion i 1925), er noget af det uhyggeligste, jeg har oplevet — et dystert Blad i Oplysningens og Trosfrihedens Historie i vort Land. Men Eskeland bar det stille og ydmygt. Det mærker man paa mange Maader i den store litterære Produktion, han nu viede sin Tid til. For Eskeland var ogsaa en

Digter af Guds Naade, og hans Skrifter har stadig en stor Gerning at gøre.»

R. I. P.

Vikariatet meddeler:

Oratio imperata ad postulandam serenitatem bortfalder fra denne Meddelelses Fremkomst og erstattes ikke med nogen anden Oratio imperata.

Præsterne og Domkirkens Jubilæum

I Anledning af St. Ansgars Kirkes 100 Aars Jubilæum indbydes herved venligst Præsterne i Storkøbenhavn og andre Præster for hvem det er muligt, til at overvære Festandagten i Kirken Søndag d. 1. November Kl. 17. For at kunne vide, hvor mange Pladser, der skal reserveres, bedes de Præster, der ønsker at overvære Festandagten, meddele det til undertegnede.

P. P. V.

Kjeld Geertz-Hansen.

Til ministeriel Afgørelse

Lærer *Strange Ebbesen*, som i en Aarrække har undervist ved den katolske Skole i Odense, har søgt Ansættelse ved Byens kommunale Skolevæsen. Her kendte man Lærer Ebbesen og ansaa ham for en ubestridelig Dygtighed, men gik det an at ansætte en Katolik? Paa Forespørgsel hos Ministeriet udtalte dette, at man ikke kunde svare paa staaende Fod. Hvis Skolekommissionen vilde foretage en Indstilling, skulde Ministeriet tage sit Standpunkt. Det gjorde saa Skolekommissionen, og nu ventes der paa Ministeriet.

Omstændeligheden forekommer lidt kinesisk. Det turde vel være givet, at Lærer Ebbesen faar Lov til at undervise i Kommuneskolen, ganske uanset sin katolske Tro. Lad os blot haabe, at den ministerielle Afgørelse, naar den foreligger, maa være

egnet til en Gang for alle at sætte Bom for Forsøg paa at begrænse de borgerlige Friheder for katolske Medborgere.

Vil De være med til at bygge Feriegaarden?

Paa Søndag vil der ved de fleste københavnske Kirker blive uddelt en Brochure om Feriegaarden ved Hornbæk. Inde i det fikse lille Hæfte finder man en Giroblanket, som forhaabentlig mange vil benytte til at sende et større eller mindre Beløb som deres Hjælp til Rejsning af Feriegaarden.

Der har vist sig at være overvældende Tilslutning til Planen. Nu ventes der blot paa, at Interessen giver sig Udslag i denne Tegning af Byggefondsbeviser. Ikke saa faa Penge er allerede indkommet, men der er et Stykke Vej tilbage endnu, og nu haster det. Skal Gaarden staa færdig til Sommer, maa der gøres en Del Arbejde, før Frosten kommer.

Kommer De til en Messe, hvor der ingen Brochure-Uddeler er, vil De maaske have Ulejligheden med at udfylde Deres Giroanvisning paa nærmeste Postkontor. Adressen er Pastor Thorbjørn Møller, Bredgade 64 og De noterer blot paa Anvisningen »Feriegaard«.

Krist Konge fortsat fra Side 673

der vil herske over lidende Undersaatter. Naar Kejseren finder paa at sætte sig ud over den af Gud trukne Grænse, optræder som Gud og afslører sig som Antikrist, da maa det være en Ære for de Kristne at sætte deres Liv til. Martyrer, der med deres Blod vidner for Kristi Sag, er Kirkens Helte. Hvad enten de blev halshuggede i det første Aarhundrede eller skudte i det tyvende, vil de faa Del i deres uovervindelige Imperators endelige Sejr. Thi Kong Kristus overlever alle Kejsere, Konger og Diktatorer.

S. W.

Bibeloersættelser

Hvordan det er gaaet i England ...

De Forfattere, jeg i Dag vil skrive om, stod næsten alle i Forbindelse med »Sommerskolen i Cambridge«, og derfor vil jeg først sige et Ord om den. Indtil Krigen blev den holdt hvert Aar i en lang Aarrække i Universitetsbyen. Den varer en Uge og overværes af Lægfolk og en Mængde Ordensfolk, der underviser paa Skolerne. Hver Sommer behandles eet Emne, f. Eks. Videnskab og Religion; Guds Moder; Sakramenterne; Paven. Der var fire Foredrag om Dagen foruden særlige Undervisnings- og Spørgetimer samt et Par Lysbilled-Foredrag. Sommerskolen blev aabnet paa højtidelig Maade med en Højmesse og en særlig Prædiken. Sommetider bad jeg Sammenslutningen af katolske Foreninger ved vore Universiteter om at holde deres Aarsmøde paa samme Tid, saa Studenterne kunde komme til Sommerskolens Foredrag saavel som til deres egne Diskussioner og Foreningsmøder. Dette viser, at Skolens Niveau ikke var den professionelle Videnskab eller høje Lærdom, men at den henvendte sig til almindelige, intelligente, kultiverede Mænd og Kvinder. Senere blev Foredragene udgivet i Bogform, og paa den Maade opstod der et helt lille »Bibliotek« af almen Interesse. Blandt dem, der altid var til Stede, var Mænd som Pater *Hugh Pope O. P.*, Dr. *Arendzen*, Pater *C. Lattey S. J.* og andre, der spillede en førende Rolle ved »Westminster Bibeludgaven«, som jeg nu vil skrive om.

Douay-Biblen

Det var især den autoriserede Bibeludgave og Bønebogen (Book of Common Prayer), der bidrog til Udviklingen af det gode engelske Sprog. De katolske Oversættelser af Bibelen til Engelsk gaar tilbage til Douay

Udgaven, der var en nøjagtig Oversættelse af Vulgata og en Hjælp for de protestantiske Oversættere; dens Engelsk er saa taaleligt, som det kunde være, naar det klæbede sig ganske op til Latinen i Vulgata, hvis Afvigelser fra det Gamle Testamentes hebraiske Tekst den naturligvis fulgte, saa vel som dens Unøjagtigheder. Derfor var den ofte uforstaaelig og til Tider ligefrem gyselig; enhver der var vant til den autoriserede Udgave, led frygtelige Kvaler, naar han hørte den læst op.

Da Englænderne i større Tal begyndte at blive Katolikker, bønfaaldt de om en ny Oversættelse. Opgaven blev betroet til Newman, men blev ikke til noget, som Skæbnen nu vilde, at det skulde gaa alle hans Foretagender. Indtil for nylig havde de engelske Katolikker kun en Bibeludgave, der voldte Øret Lidelser, og som i mangt og meget var ganske uforstaaelig, fordi den fulgte Latinen med saa stor Troskab. Det er ikke for meget sagt, at den virkede som en Hindring for Bibellæsning i det hele taget, og saaledes som nogle af »Epistlerne« bliver læst i Kirken, er de en stadig Irritation for Tilhørerne, især da de saa ofte begynder og slutter — om ikke midt i en Sætning, saa i hvert Fald midt i et Argument.

Den nye Bibeludgave

For nogle Aar siden tillod vore Biskopper imidlertid en Gruppe Lærde at udgive en ny Oversættelse (med Noter) fra de originale Tekster, men den skulde ikke være officiel og ikke bruges i Kirkerne. Kun det Nye Testamente er blevet færdigt. Jeg skal her sige min oprigtige Mening om den, dog ikke andet end, hvad jeg allerede har sagt hjemme i England.

Udgaven er en overordentlig Forbedring i Forhold til Douay-Biblen, om ikke andet saa fordi den er foretaget direkte fra Græsk. Den lider ikke under vor ofte vildledende Inddeling i Kapitler og vor (meget sene) Inddeling i Vers. Den naar maaske saa høj en Grad af Nøjagtighed, som det er muligt. Den har Noter, som jeg synes ofte er nyttige, men utilfredsstillende, f. Eks. er Noterne til Apokalypsen næsten ligegyldige. Den har nogle længere og lærde Noter af stor Værdi ved Slutningen af hver Bog, f. Eks. om Episkopatet og Præstedømmet paa Apostlenes Tid. Den er nyttig for de højere Skoleklasser, for Lærere og for alle, der læser omhyggeligt. Men i mit Øre lyder dens Engelsk fuldkommen dødt. Det er respektabelt og forsigtigt, men gengiver intet af Apokalypsens blændende Glans eller St. Paulus sejrssikre Hast; den antyder slet ikke Forskellighederne mellem Synoptikerne — Markus' uskoledede Naivitet, Lukas' polerede Elegance — maaske den opnaar sit bedste Resultat med den temmelig tørre Korrekthed i vor græske Oversættelse af St. Mattæus oprindelige aramæiske. For mig at se giver den intet Indtryk af den megen højtsvævende Poesi hos St. Johannes. Med eet Ord: der er brugt Pianopedalen til at neddæmpe al musikalsk og dramatisk Værdi i det Nye Testamente. I mine Øjne gør den det straalende, veltalende, prægtige, regnbuespillende Græsk saa farveløst, at det reducerer selve Bøgerne til at være *uinteressante*.

Endelig ikke »Bibel-Engelsk«

Men for ganske nylig betroede Biskopperne Mgr. Ronald Knox at foretage en helt ny Oversættelse af hele Biblen med Hjælp af en Komité paa fire Mand, hvorefter jeg blev den ene. En saadan Komité burde mødes mindst en Gang om Ugen og diskutere de foretagne Oversættelser, Vers for Vers. Men vi fem, der var spredt over hele England og strengt nok ophængte med Arbejde i Forvejen, kunde ikke

regne med at gøre dette. Jeg kan næsten haabe paa, at Foretagendet som Følge deraf er blevet opgivet. For vi var enige om een Ting — Oversættelsen maatte paa ingen Maade være »Bibel-Engelsk«, men vi var aldeles ikke enige om, hvad Slags Engelsk det saa *skulde* være.

Kravene til Oversættere

Mine egne Principper for Oversættelser er disse — en Oversættelse maa være godt Engelsk (eller hvilket Sprog, der nu oversættes til); den maa være saa bogstavelig som muligt (saaledes kan man f. Eks. oversætte Homer til Engelsk næsten Ord for Ord, men ikke Virgil); den oprindelige Forfatters Tank og Følelse maa bevares omhyggeligt og dog ikke forekomme utrolig (en meget vanskelig Opgave for den, der skal oversætte f. Eks. fra Spansk eller Russisk: Lidenskabeligheden i det ægte Spanske er tilbøjeligt til at lyde melodramatisk paa Engelsk, og hvem kan læse Dostojevski uden at føle, at alle hans Personer er gale, samtidig med at man ved, at de ikke kan være det? Og dog tænkte, talte eller følte Grækere, Ægyptere, Jøder, Spaniere eller Russere ikke paa samme Maade som moderne Danskere eller Englændere, og en Oversættelse, der giver Læserne Indtryk af, at de gjorde det, er derfor daarlig); Stilforskellighederne maa bevares med Omhu — hvem vilde drømme om at oversætte Villon og Verlaine eller Grundtvig og Kaj Munk til det samme Engelsk? Allermindst maa man oversætte til sin egen Stil, hvis man har nogen, eller give efter for en af sine personlige Kæphest. (Jeg maa tilstaa, at for mig at se, var min meget kære Ven »Fader Brown«s Ønske om at have et Alter midt i Kirken og hans Opførelse af en ottokantet Kirke for at faa Ønsket opfyldt, et Eksempel paa en meget uheldig Kæphest, allerede af den Grund, at det forvirrede den stakkels Menighed. Tænk Dem at plante et Alter halvvejs nede i en dansk Kirke og læse Messen med Ansigtet mod Menigheden,

som om vi ejede Basilikaer med Bispetronen i Apsis ligesom i Rom).

Nu er Mgr. Knox en meget fin græsk Filolog, og han skriver et følsomt og stærkt Engelsk. Desuden kan han til Fuldkommenhed gribe og efterligne enhver Tidsalders og enhver Persons særlige Stil. Han kan knap nok *parodiere* dem! Han har det ligesom Max Beerbohm (jeg kender ikke flere): naar Mgr. Knox skriver paa Drydens eller Tennysons eller enhver andens Manner, saa skriver han ikke »ligesom« dem — han skriver *dem*. De bliver reinkarnerede i ham og bruger hans Pen til at skrive noget, de uheldigvis aldrig tænkte paa at skrive, dengang de levede. Han kunde derfor foretage den fuldendte Oversættelse. Men jeg er meget bange for, at han agtede at skrive det hele i een Stil — sin egen.

»Bibeldialektens« Fordele

Hvad der er sket med dette, véd jeg naturligvis ikke. Men jeg véd, at han (ligesom alle vi andre) var klar over, at der ikke maatte bruges noget »Bibel-Engelsk«. Her kommer jeg maaske til at saare mine danske Læseres Følelser. Jeg hører, at der i Danmark findes et »Bibel-Dansk«, paa hvilket i hvert Fald Protestanter føler, at Biblen naturligvis maa udtrykkes, og paa hvilket religiøse Sager i det hele taget burde omtales og skildres. (Jeg føler mig paa Forhaand sikker paa, at der er mange andre, som indtager det modsatte Standpunkt).

Jeg vil straks indrømme, at det er baade oprørende og dumt at ville oversætte Biblen til Øjeblikkets Dagligtale, for den vilde ikke engang i Øjeblikket blive nøjagtig, og den vilde blive umoderne paa mindre end et Slægtled. Værst af alt vilde være en Blanding af det pseudo-gammeldags med moderne Følelsesudtryk og Slogans. Det er netop den Blanding af uægte Antik med noget, der nærmest er Slang, som gør mange af de moderne Bønebøger siden forrige Krig saa kvalmende, saasom

Bønner for Vandrefugle og deslige.

Bibeldialekt hindrer Bibellæsning

Og dog vil jeg paastaa, at den særlige Bibel-Dialekt i lange Tider har været (og i voksende Grad vil blive ved med at være) en alvorlig Hindring for Bibellæsning og har forvoldt noget, der næsten er Afsky for selve Religionen, som kommer til at tage sig ud, som om den beroede paa en Litteratur og Udtryksformer, der hører en to Gange forsvunden Verden til. For det første er en saadan Oversættelse ifølge de ovenfor nævnte Principper ingen virkelig Oversættelse, men en affekteret Jargon. Hverken vor Herre selv eller hans Apostle talte eller skrev et »særligt« Sprog. De skrev og talte deres Tids almindelige Sprog, og hvad mere er: ingen litterær Form for disse Sprog. »Nyttestamentlig Græsk« var noget, man engang talte om, men der eksisterer ikke noget saadant. Tusinder af nu fremdragne Papyrus' har bevist det. Naar man paa Elisabeths Tid oversatte Biblen til en storslaet Version af det Engelsk, der blev talt for Aarhundreder siden, var man allerede da utro mod de bibelske Skrifters Natur, for de var aldrig »storslaede« fra et litterært Synspunkt; og ej heller kan jeg begribe, hvorfor vi nu skal udtrykke de hellige Ord paa et Sprog, som ingen Mennesker nu taler og ingen Mennesker talte dengang.

Naturligvis har »Bibelsproget« skænket Engelsk (sikkert ogsaa Dansken) Hundreder af daglige Vendinger, som er blevet traditionelle i Litteraturen; naturligvis er de kære for fromme, ældre Mennesker, der har holdt af dem fra deres Barndom. Men for et Slægtled, der mindre og mindre læser, elsker og tror paa Biblen, har disse Vendinger ingen Betydning og vækker ingen fromme Følelser hos dem. Ja, allerede i min fjerne Ungdoms Dage var jeg delt mellem en næsten fanatisk Kærlighed til Biblen fra litterært og følelsesmæs-

sigt Standpunkt og en saadan Fortvivelse over de bibelske Vendinger (især naar de blev læst med den sære Røst, som dengang og stadigvæk anses for »ærbødig«), at den drev mig hurtigere over til den fremherskende Agnosticisme. Vore hellige Bøger er ikke *esoteriske* som de Sanskrit Bøger, der benyttes blandt moderne Indere, eller som Arvalbrødrenes Liturgi i det hedenske Rom, hvis Mening ingen kendte — heller ikke de, der sang den.

Det først fornødne

Lad os derfor sige klart og fyndigt, at hverken Danmark eller England ejer en adækvat Bibeloversættelse (til Trods for

modige Forsøg paa at fremstille en). Og dog er en saadan Oversættelse det *allerførste og væsentligste* i vor religiøse Udrustning — den plus en Kirkehistorie, der er egnet for alle. Vi skriver i Snesevis af smaa Andagtsbøger, Apologetik, Polemik, Helgenbiografier o. s. v., og vi forbigaar det allerførste og fundamentaleste. Denne Kløft *maa* der slaas Bro over, det Svælg *maa* blive fyldt op. Til denne Opgave er nogle faa engelske Forfattere gaaet med problematisk Held hjemme i deres Land. Jeg tror, at den med Guds Velsignelse ogsaa i de nordiske Lande vil blive i hvert Fald forsøgt løst med fuld Klarhed over de uhyre Vanskeligheder.

C. C. Martindale S. J.

Jeg ser i Avisen —

Eftersom jeg har Lejlighed til at se adskillige (skønt langt fra de fleste) Blade og Tidsskrifter, har det fanget min Opmærksomhed, og det har interesseret mig at konstatere, at »Katholicisme er Stof«. Jeg nævner en udmærket illustreret Artikel af S. J. Fornjotur om Vatikanstaten i »Illustreret Familie-Journal«, nogle interessante Billeder i »Billedbladet«, ligeledes fra Vatikanet, en Artikel om danske Ordenssøstre i »Tidens Kvinder« (i Anledning af den forestaaende Basar) foruden i Dagbladene forskellige Notitser om Kirken og dens Arbejde i Danmark, altsammen i Løbet af den Uge, der udløb den 17. Oktober. Det skal straks med Taknemmelighed siges, at man nu kun sjældent nikker genkendende til alle de uhyggelige gamle Kli-cheer, som formodentlig maa være blevet slidt op, heldigvis, idet alle de almindelige Tilkendegivelser af hvor lidt udenforstaaende, som i sin Tid tog katolsk Stof under Behandling, forstod sig paa, hvad de skrev om, synes at være forsvundne. Baade at Stoffet betragtes som Stof, og at man i højere Grad end tidligere undgaar Udtrykkene for

en fejlagtig Opfattelse af dette, regner jeg for et stort Gode. Der er vist forøvrigt heller ikke mange, som længere tror paa, at der holdes vældige Bakkanaler i Klosterkrypterne eller hvorledes det nu iøvrigt var, man tænkte om dem, der var »katolske i Hovedet«.

*

En Del af det Stof, som findes i »Katolsk Ugeblad, kan en Dagbladsjournalist bruge og bygge videre paa, hvis det anses for at være af tilstrækkelig Interesse, men det sker ogsaa, at man som Dagblads-læser finder andre Nyheder, der er af speciel Interesse for os, skønt det jo paa en Maade er at gaa over Bækken for at hente Vand. Vi er glade for »Katolsk Ugeblad«, men det er ifølge dets Natur henvist til at omfatte alt paa een Gang af Interesse for katolske Læsere, og som Forholdene er, maa vi vel endnu ikke stille højere, skønt Drømmen om *det katolske Dagblad* vel endnu er levende hos mange. Det vilde vel være det ideelle: Det underholdende og »tidsskriftsmæssige« Stof i Uge- eller Fjortendagsbladet og det mere aktuelle Stof i Dagbladet, saaledes at man var sikker paa, at det

katolske Stof (inden- og udenlandsk) altid blev gengivet og kommenteret paa forsvarlig og korrekt Maade.

For tyve Aar siden var jeg sikker paa, at jeg vilde komme til at opleve det, men nu er jeg ikke mere saa sikker. Naar Ugebladet saa sent som nu ikke er at finde i hvert eneste katolsk Hjem, hvorledes skulde man saa haabe paa et Dagblad, skønt dets Tilstedeværelse ikke kan vurderes tilstrækkeligt højt.

*

Jeg har tidligere haft Lejlighed til at omtale et udmærket amerikansk Blad »Our Sunday Visitor«, der udgives af et Jesuiterkollegium i Ohio. Det er ganske vist et Ugeblad, men det er udstyret som en Avis. Det er kun paa fire Sider, men dets Oplag er meget stort og foruden dets faste Abonnenter uddeles det overalt i Staterne hver Søndag — i Sporvogne, i Ventesale, i Restauranter og overalt, hvor Mennesker færdes. Det indeholder foruden Nyheder og Telegrammer en Mængde oplysende Stof, og jeg vil navnlig fremhæve en »Brevkasse«, som besvarer alle de Spørgsmaal, som udenforstaaende kan finde paa at stille, samt tilbageviser alle de Beskyldninger, som er typiske Udtryk for uforstaaendes gængse Indvendinger og Kritik. Ad denne Vej faar Tusinder af Mennesker hver Uge at vide, at vi ikke »tilbeder Jomfru Maria og Statuer«, at vi ikke »kan købe Aflad« hvorfor vi forkaster Skilsmisse o. s. v. Det kan man ogsaa faa at vide, hvis man læser »Katolsk Ugeblad«, ja, — men gør »man« det? Desuden virker den avismæssige Tilrettelægning og Servering af Stoffet umiddelbart mere lokkende hos den fremmede, der er vant til at hente sine Meninger i sin Avis. Thi Kardinalpunktet indenfor denne Del af Oplysningsarbejdet er dette: Hovedparten af Ugebladets Læsere ved allerede Besked, og det er naturligvis rart, sundt og gavnligt at faa Sandheden bekræftet og genopfrisket, men de andre — de fleste? Hvorledes faar de det at vide? Begrebet den lykkelige Uvidenhed gælder ikke her.

*

Disse Betragtninger vil antagelig virke ubehagelig paa dem, der øn-

sker at »dæmme op for den katolske Indflydelse« i Danmark. (Berl. Aftenavis 14. Okt. d. A.). Paa Kirkefondets Repræsentantsskabsmøde fornyligt berørtes Spørgsmaalet om den romersk-katolske Kirkes stigende Indflydelse i Danmark og Konversionernes stigende Antal, og Pastor Th. Møllerup fra Haslev havde »helt ned til Haslev« mærket katolske Lægfolks stærke personlige Arbejde, hvorefter Pastoren efterlyste et »toneangivende københavnsk Initiativ til at dæmme op for katolsk Indflydelse i Folkekirken«. Som et af Midlerne foresloges, at der maatte blive indført Undervisning i Forskellen mellem den romerske og den evangeliske Lære. Rent bortset fra, at de, der har udmeldt sig af Folkekirken for at konvertere, netop har modtaget Undervisning i disse Forskelle, og har handlet derefter, vilde der her være en oplagt Chance for et dansk »Our Sunday Visitor« til at imødekomme Ønsket om at klarlægge de paagældende Forskelle.

*

I et efterfølgende Møde indenfor samme Ramme, lød det med Rette og Beklagelse: Hvorfor sidder de Unge paa Biografernes og ikke paa Kirkernes Bænke? Og man konstaterede med Sorg, at Ungdommen, som Tiden trænger til, var »nydelsessyg, materialistisk og paavirket af moderne Literaturs Forhaanelse af Moral samt af Filmens gyldne Elendighed« (Berl. Aften. 15. Okt. d. A.).

Som et uhyggeligt Ekko læser man paa det citerede Blads Bagside en statistisk Oplysning, hvorefter der i Januar Kvartal i Aar i København blev indgaaet 4822 Ægteskaber, men at Skilsmissernes Antal i samme Tidsrum var 494. Ogsaa dette vilde den danske »Our Sunday Visitor« kunne kommentere paa en Maade, der sikkert vilde give Stof til Eftertanke og maaske dæmpe Trangen til at dæmme op for en Indflydelse, der ikke tillader Skilsmisser og som kan glæde sig over at Ungdommen er at finde paa Kirkebænkene om end den ogsaa kan tænke sig at se en god Film. For der findes ogsaa gode Film.

A. H. J.

Hyldest til vore Lægfolk

Den katolske Trusel

I Vinteren 1939 følte Sovjetunionen sig truet af det lille Finland. Nu er ogsaa vi Katolikker blevet en Trusel. Den lille ene Procent af Danmarks Befolkning er blevet en Trusel for de 98 % af Resten. De 22.000 truer for Alvor 3.500.000 Danskes aandelige Fred. Utroligt, men sandt, hvis man da skal tro paa, hvad Jehovas Vidner skriver i deres Blad »Ny Verden«, Juni 1942. Mon mange tager den Slags Skrivelser alvorligt? Bladet mener, at Valfarter og Rosenkransbønnen, Vejkors, ja selv vor Biskops manende Ord til Protestanterne er en Trusel for Danmarks lutherske Tro. Bladet kender aabenbart den danske Psyke meget daarligt. Der skal meget mere til at forstyrre Gennemsnitsdanskerens Sjælsro.

Et lille bitte Gran Sandhed synes dog ogsaa at ligge skjult i denne Overdrivelse, siden ogsaa Kirkefondets Repræsentantsskabsmøde forleden befattede sig med, hvad Pastor Th. Møllerup mere akademisk kalder »den katolske Indflydelse« (Berl. Aftenavis 14.10.42, S. 3). Pastor Møllerup er bekymret over det stigende Antal Medlemmer af Folkekirken, der gaar over til den katolske Moderkirke. Han motiverer sin Bekymring med de katolske Lægmands stærke personlige Arbejde, der synes at bære Frugt.

Til Lykke, katolske Lægfolk af den katolske Aktion, med den stigende Indflydelse, De udøver! Gid alle Katolikker var besjælet af Deres Aand! Antallet af søgende Mennesker er uhyre stort. Den katolske Lægmand og -kvinde kommer i sit daglige Liv i Kontakt med dem. Forstaar en Katolik sin Stilling og sin Op-gave overfor disse Hundreder og Tusinder, saa kan han eller hun være til uvurderlig Hjælp ikke blot for den enkelte Sandheds-søger og heller ikke blot for den

katolske Kirke, men i lige saa stort Maal for Danmarks kristne Fremtid. De Tusinder af søgende Mennesker er af en eller anden Grund, som vi ikke skal undersøge her, blevet rodløse i Folkekirken. Mange synes, at den ikke giver Svar paa Nutidens brændende Spørgsmaal eller maaske giver alt for mange forskellige og utilstrækkelige Svar eller fremsætter dem med alt for ringe Myndighed. Katolikkerne ejer Svaret, et enkelt, autoritativt og afgørende Svar. Den katolske Kirke er ikke bange for at gaa Tidsaanden stik imod. Lægfolk, der kender Svaret, selv lever efter dette Svar og lyser af dette Svar, er den bedste Anbefaling for den katolske Kirke og den mest slaaende Undervisning i Katolicisme.

To Midler anbefaler Pastor Møllerup imod den »stigende katolske Indflydelse«: Undervisning i Forskellen mellem den romerske og den evangeliske Lære og »et toneangivende københavnsk kirkeligt Initiativ til at dæmme op for denne Indflydelse«. Undervisning, Oplysning er ogsaa vi Katolikker tjent med. Heller ikke vi ønsker paa nogen Maade at fortie eller tilsløre den store Forskel mellem Protestantisme og katolsk Kristendom. Lad alle faa Klarhed over, hvad og hvorfor. *Hvad* lærer den katolske Kirke og *hvordan* begrundes den sin Lære. Benyt dertil katolske Kilder og Skrifter, hvoraf vi ejer en hel Del paa Dansk. Al sand Oplysning hilser vi velkommen. Skal et toneangivende kirkeligt Initiativ kun organisere dette Oplysningsarbejde, kan vi Katolikker, d. v. s. toneangivende katolske Kredse, godt samarbejde med det. Vi har ikke saa lidt at oplyse andre om.

J. Wo.

Prinsesse Aages Basar

Vi skrev i sidste Nummer, at vi dennegang vilde meddele nærmere om, hvilke Kunstnere, der havde lovet at medvirke ved Basarens to Forestillinger. Der bliver nemlig to — den ene, en Matiné, Kl. 3 og Aftenforestillingen Kl. 8. Der bliver for begge Forestillingers Vedkommende Sang og Recitation for Aftenforestillingens Vedkommende tillige Dans. I sine Bestræbelser for at sammensætte det bedst mulige Program har Prinsesse Aage mødt en sjælden Sympati og Hjælpssomhed hos vore mest kendte Kunstnere. Resultatet er da ogsaa blevet et saadant, at vi ikke nærer et Øjeblik Tvivl om, at Basarkomiteén endog meget hurtigt vil faa udsolgt saavel til Matiné som til Aftenforestilling. Ved Aftenforestillingen medvirker Kunstnere fra det kgl. Theater, kgl. Operasanger *Stephan Islandi* vil synge, og kgl. Skuespiller *Holger Gabrielsen* vil recitere. *Børge Ralov* og *Margot Lander* vil danse. Desuden vil som allerede nævnt *Karen Blixen* fortælle nogle af sit Livs Oplevelser fra Afrika, maaske ogsaa paa sin fængslende Maade en eller anden sælsom Historie fra den Eventyrverden, der er hendes egen.

Prinsesse Aage har faaet endnu flere Tilbud om Assistance, men dels vil alle sikkert være enige i, at den, der køber Billet til Aftenforestillingen, faar fuld Valuta for sine Penge, dels kan en Forestilling, ligegyldigt hvor fortrinlige Kunstnerne er, ogsaa blive for lang. Endelig maa Aftenforestillingen ikke tage Luven fra Matinéen Kl. 3. Det er der nu heller ingen Fare for, naar vi fortæller Dem, at følgende Kunstnere vil medvirke: *Chr. Arhoff*, *Ludvig Brandstrup*, *Gerd Gjedved*, *Chr. Gottschalch*, *Valsoe Holm*, *Karen Lykkehus* og *Erikka Voigt* samt Kapelmester *Kjeld Nørgaard* og Pianisten *Carl Schnedler-Meyer*.

Vi lykønsker Prinsesse Aage og Kammerherreinde Scavenius til Programmerne for de to Underholdninger. Blot Haandvær-

kerforeningens Lokaler er store nok til at rumme alle, som gerne vil være med til paa en saa behagelig Maade at hjælpe vore Søstre i deres opofrende Gerning.

Billetsalget aabner Mandag d. 26. ds. hos de to katolske Boghandlere, hos Wilhelm Hansen og Sindahl-Pedersen. Billetter til Matineen Kr. 3, 2 og 1, til Aftenforestillingen Kr. 5, 3 og 2, enkelte Pladser Kr. 10.

Rusfesten i A. C.

Fjorten forhaabningsfulde Rus'ere blev budt Velkommen til katolsk Fællesskab ved Academicum Catholicum Rusgilde i København den 7. Oktober, og Stemningen var Aftenen igennem saa god, at det tegner til forøget Grøde i den genopvakte, blomstrende Forening.

Det kan diskuteres, hvorvidt man bør feste midt i al Tidens Tyngde, men — som A. C.s Formand Ingeniør Wissum sagde i sin indledende Velkomst, man har Lov at være glad, naar det sker paa Baggrund af Alvor.

Det er naturligt ved en saadan Lejlighed først og fremmest at samles omkring Kirkens Overhoved, hvis Lod i Vægtskaalen saa mange vogter ængsteligt paa. I sin Tale for Paven understregede Fuldmægtig *Enoch Hjorth*, hvordan det gaar op for stadig flere, at der maa lyttes til Paven, hvis den kommende Fred til sin Tid skal blive en retfærdig Fred. I en Kupe drøftede ikke-katolske Rejsende forleden, hvem der vilde vinde Krigen.

— Det gør Paven, sagde en af dem.

Paven fik et nifoldigt Leve-Raab. Stud. polit. *Anton Jensen* gav i sin Tale for Kongen og Fædrelandet Udtryk for, hvor stærkt dansk Ungdom har taget de nationale Følelser til sit Hjerte — det var en Tale, man ikke havde kunnet tænke sig holdt for blot fem Aar tilbage. Efter denne høje Flugt bragte Dommerfuldmægtig *Olav Hansen*, Mariibo, i sin Tale til Rus'erne de unge Akademikere tilbage i det mere nøgterne Hverdagsplan med en Blanding af Humor og Malice.

Slattes Side 682

URBI ET ORBI

Et Forlydende i Verdenspressen om at den hellige Fader i nær Fremtid agter at udnævne *ny Kardinaler*, der ikke blevet bekræftet fra Rom. Det anses imidlertid ikke for usandsynligt, at den hellige Fader vil tage Skridt til at besøtte vigtigere Poster, der til Stadighed er ledige, som f. Eks. Camerlengo.

De apostoliske Nuntier og Delegerer fortsætter deres Bestræbelser for at udføre de med den hellige Fader paalagte caritative Opgaver. Den apostoliske Nuntius i *Italien*, Mons. Borgonini Duca, har nylig aflagt Besøg i flere Krigsfange- og Interneringslejre i Italien. Endvidere har den stedfortrædende apostoliske Delegat i *Ægypten*, Pater F. Hughes, besøgt italienske og tyske Krigsfanger i *Ægypten*. Det meddeles fra *Canada*, at den apostoliske Delegat, Mons. Antoniutti, har aflagt Besøg hos et Tusind civilinternerede Tyskere og Italiener i *Frederictown* samt hos 700 internerede Japanere i en Interneringslejr i *Angler*.

I Anledning af *Rosenkransmanden* har Kardinal Bertram i *Breslau* udsendt et Hyrdebrev, hvori den gamle Kirkefyrste fremhæver den Betydning, som Rosenkransen altid har haft og den Dag i Dag stadig har for Kirkens Børn. Kardinalen taler ud fra et langt Livs Erfaringer og understreger endvidere, at Rosenkransbønnen er et saare vigtigt Led i Børnenes og de unges Opdragelse, ikke mindst i vore Dage, hvor Manglen paa religiøs Litteratur er saa stor og hvor Papirmanglen har foranlediget en saa følelig Mangel paa Katekismer. Kardinalen anviser sluttelig den fælles Rosenkransbøn som den ufejlbarlige Vej til Familiernes religiøse Fornyelse.

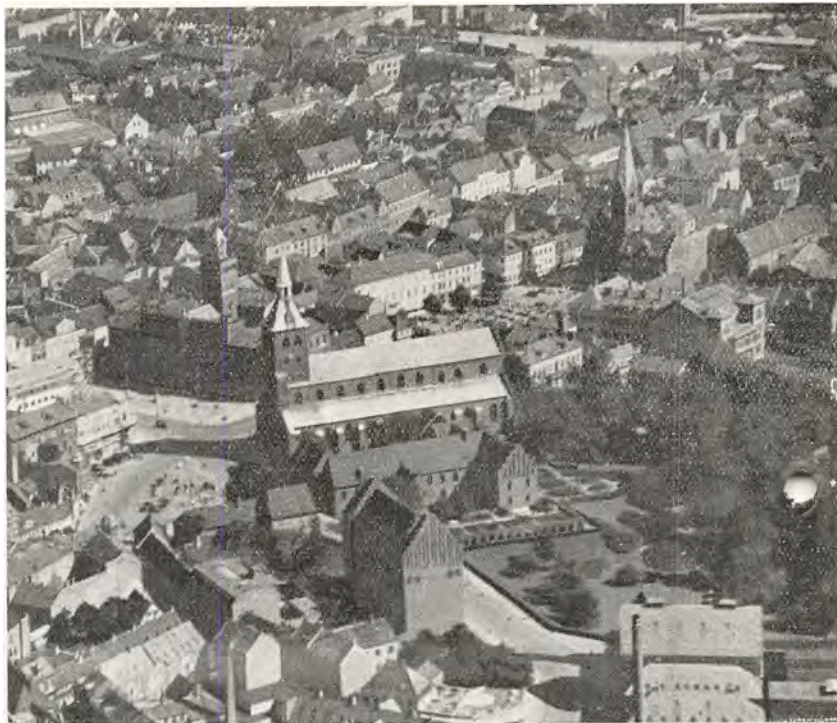
Ungdommens kristne Opdragelse er et af Kirkens væsentligste Angiggender, og atter og atter tager Kirkens Ledere til Orde i saa Henseende. Biskoppen af *Karschau* (*Kosice*) i *Ungarn*, *Stefans Madrasz*, har nylig udsendt et Hyrdebrev, rettet til saavel Gejstligheden som til de troende, hvori han indtrængende henleder alles Opmærksomhed paa *Nødvendigheden af de unges kristne Opdragelse*. I Særdeleshed henvender han sig til Opdragerne, Forældre og Lærere, som han kalder »Guds ansvarlige Stedfortrædere ved Opdragelsen af hans Børn under disses Færd her paa Jorden« og hvem han søger at gøre deres ansvarsfulde Pligt bevidst.

Femoghalvfjerds Aar i ODENSE

▲ Det indre af den statelige Sct. Albani Kirke

► Et Blik »ned over« Odense — midt i Billedet Sct. Knuds Kirke og øverst th. Sct. Albani Kirke

75 Aar er forløbet, siden den evige Lampe atter tændtes i Martyrkongens gamle By efter at have været slukket i over tre hundrede Aar. Omtrent paa samme Sted hvor han forblødte, knejser nu Sct. Albani Kirke — et manende Vidnesbyrd for nulevende og kommende Slægter om det uhyre Arbejde og de Ofre, der ligger til Grund for det stolte Værk.

Med Grundloven af 1849 havde de danske Katolikker faaet deres fulde Religionsfrihed og ganske langsomt, næsten usynligt, begyndte Kirken igen at vokse. I Krigsaaret 1864 udnævntes den unge Kapellan ved den katolske Kirke i København, *Johannes von Euch*, til Sognepræst i Fredericia, der dengang, med Undtagelse af Hovedstaden, var den eneste By i Landet, hvor der i Ly af Frederik III's Privilegier eksisterede en katolsk Menighed. Og den ny Sognepræst fortsatte ivrigt den Missionsgerning, som hans Forgænger i Embedet havde øvet i hele Jylland og paa Fyn og opsøgte de faa Katolikker, der levede spredt over hele Landet. Men Pastor von Euch blev snart klar over, at hans korte Besøg ikke var tilstrækkeligt til at værne om de ofte kun svage Gløder, der hvert Øjeblik truede med at

slukkes ud. Da Pastor von Euch første Gang kom til Odense, maatte han først møjsommeligt opsøge Katolikkerne. Der var ialt nitten, hovedsagelig indvandrede Tyskere, der endnu ikke, som saa mange andre før dem, var gaaet fuldstændig op i Protestantismen. I Aaringer havde de ikke set en katolsk Præst og var for Størstedelen gift med Protestanter; deres Børn var døbt og opdraget i den protestantiske Kirke. Det smertede Pastor von Euch, og derfor besøgte han fra Aaret 1865 regelmæssigt hver Maaned Odense for at holde Gudstjeneste for de forladte Faar. Det varede heller ikke længe, inden det lykkedes den ivrige Missionær at grundlægge en fast Station i Odense, og i 1867 rejstes det første Tabernakel i den By, hvor de mange gamle katolske Kirker stod som tavse Vidner om svunden Storhed. Under en Rejse i Tyskland i Sommeren 1867 var det lykkedes ham at skaffe de fornødne Midler tilveje, saaledes at man med den daværende apostoliske Provikar for den danske Mission, Biskop J. H. Bechmanns ædelmodige Hjælp, kunde tæn-

ke paa at stationere en Præst i Odense og i Randers. I Oktober samme Aar samlede da Pastor *Joh. Claudius Lichtle* — der gennem tyve lange og trange Aar virkede utrætteligt i Odense — i et lejet Lokale i Vestergade (et tidligere fotografisk Atelier) den lille Menighed, som til at begynde med bestod af tolv voksne og syv Børn. I Efteraaret 1868 flyttede man til lidt bedre Forhold i Nørregade, men allerede to Aar senere lykkedes det imidlertid at erhverve en Grund midt i Byen, ved Sct. Knuds Kirkeplads, idet man afkøbte det adelige Jomfrustift en Del gamle Bygninger; en af disse omdannedes til Kirke, og i 1870 indviedes her den lille Sct. Mariæ Kirke. Allerede i 1869 havde man oprettet en Skole, hvis Ledelse overdroges til Sct. Josefsøstrene, der i det hele taget har deres store Andel i Kirkens Vækst i Odense.

Biskop Johannes von Euch fik stor Glæde af den Mission, som han selv havde grundlagt i Odense. Menigheden voksede støt og roligt, og man maatte snart til at tænke paa Opførelsen af en større Kirke. Da de østrigske *Redemptoristpatres* i 1899 overtog Sjølesorgen i Odense, gjorde de det til deres første og vigtigste Opgave snarest muligt at faa rejst en ny Kirke paa dette historiske Sted. Ved Siden af Sct. Mariæ Kirke, nær ved det Sted, hvor den af Knud Konge opførte Trækirke havde staaet, rejstes saa i Aarene 1906—08 den imponerende ny katolske Kirke, der i Oktober 1908 indviedes til den hellige Alban, og som nu udgør et saa smukt Led i det odenseanske Bybillede. I snart et halvt Aarhundrede har Redemptoristerne i Odense udfoldet et rigt apostolisk Virke over hele Fyn, saavel blandt de danske Katolikker som blandt den polske Landbefolkning, og har grundlagt flere nye Sogne rundt om paa Øen; de nitten Katolikker er i Aarenes Løb blevet mangedoblet — idag tæller Odense Menighed c. 1050 Medlemmer — og det katolske Liv i Odense

- ▲ Sct. Albani Kirke med Præstebolig og Skole
- Et gammelt Billede af den første Menighed i Odense
- ▼ Den gamle Sct. Mariæ Kirke . Paa Hjørnegrunden rejstes i Aarene 1906-08 den ny Sct. Albani Kirke

lover godt for Fremtiden i den gamle Bispe- og Klosterstad.

*

Af Sognets Historie følgende Mindeblade:
22/10 1867 grundlagdes Missionsstationen, og Odense Sogn oprettedes. Den første Sognepræst blev Pastor Jo-

hann Claudius Lichtle fra Elsass.

I 1869 erhvervedes den Grund, hvor den ny Kirke nu er rejst. Grunden tilhørte det adelige Jomfrukloster, hvis Hovedbygning er den gamle katolske Bispesgaard, opført af den sidste katolske Biskop i Odense, Jens Andersen Beldenakke.

31/5 1870 indviede Præfekt Grüder Sct. Mariæ Kirke, som var blevet indrettet i en af de Bygninger, der overtoges ved Grundkøbet.

27/7 1875 indviedes den ny Præstebolig, der tillige tjente som Skolelokale.

10/7 1886. I Anledning af Sct. Knuds 800-aars Mindedag afholdt Odense Menighed en efter Datidens Forhold storstilet Jubilæumsfest med Deltagere fra hele Landet samt fra Norge og Sverige. Præfekt Johannes von Euch celebrerede Pontifikalmesse og efter Gudstjenesten aflagdes Besøg i Sct. Knuds Kirke ved Hellig Knuds Relikvier — et Besøg der imidlertid ikke forløb uden Vanskeligheder, bl. a. fra den daværende Stiftsprovst's Side.

I 1887 afløstes Pastor Lichtle af Pastor *Fr. Pohl*, der virkede i Odense indtil 1892 og var særdeles afholdt paa Grund af sin Personlighed og store Fromhed.

I 1899 overtog Redemptoristpatrene Sjælesorgen i Odense, og den første Sognepræst blev *P. Gaud. Schmiederer* (1899—1904). Under den næste Sognepræst, *P. D. Steidl* (1904—09) lagdes 21/10 1906 Grundstenen til *Sct. Albani Kirke*.

10/7 1901 indviedes *Sct. Josefs Hospital* paa Hjallesøvej, som Resultat af Dr. Egedes og Grevinde Moltke-Huidtfeldts energiske Bestræbelser. I 1915—17 udvidedes Hospitalet betydeligt, saaledes at det blev et af Landets mest tidssvarende.

I Oktober 1906 aabnede *Sct. Hedvigsøstrene* deres *Børnehjem* i Odense. Samme Aar købte Søstrene det gamle *Dalum Kloster*, der oprindeligt (fra omkring Aar 1200) tjente som Benediktinernonnekloster, men inddroges under Kronen ved Reformationen; Klosteret tjener

nu som Rekonvalescent- og Hvilehjem, og er samtidig Hovedsædet for Sct. Hedvigsøstrenes danske Provins. I 1930 opførte Søstrene en ny Klosterkirke, der udvidedes i 1931.

25/10 1908 indviede Biskop Johs. v. Euch Sct. Albani Kirke.

1909 udnævntes *P. J. Resch* til Sognepræst og samme Aar, 14. September, holdtes den første Gudstjeneste i *Assens*, der hører under Odense.

22/10 1917 fejredes Menighedens 50 Aars Jubilæum.

I 1918 overtog *P. Gaud. Schmiederer* paany Sognepræsteposten og virkede her indtil 1924, hvor han afløstes af *P. J. Resch*.

22/6 1923. *Kardinal van Rossum* besøger Odense sammen med Biskop *Jos. Brems*, et Besøg, der vakte megen Opsigt i Byen. Aviserne bragte lange, meget uvillige Artikler om det høje Besøg.

30/8 1925 afholdtes et stort katolsk Ungdomsstævne.

1930 afløstes *P. J. Resch* som Sognepræst af *P. H. Deutscher*.

I 1936 fejredes Sct. Knuds 850-Aars Mindedag under storstilede Højtideligheder; mellem 4—5000 Pilgrimme deltog i Festlighederne; foruden danske Katolikker deltog Trosfæller fra Nabolandene, endog fra Amerika.

Samme Aar udnævntes *P. R. Freitag* til Sognepræst, og afløstes i 1939 af *P. Fr. Jaworski*.

Jubilæet i Odense fejres i en alvorlig Tid for Land og Folk, og Festlighederne vil nødvendigvis præges deraf. Imidlertid vil de odenseanske Katolikker paa Jubilæumsdagen takke Gud for alt, hvad de har modtaget i de forløbne 75 Aar og samtidig bede Gud skænke vor lidende Verden Fredens Naadegave.

Rusfesten i A. C.

fortsat fra Side 679

— Der staar under Ørnen over Københavns Universitets Hovedindgang, sagde han bl. a. til de Unge, at den skuer mod det himmelske Lys. Ja, Gud give, den gjorde.

Men naar man tænker paa, hvad Professorerne undertiden gaar rundt og fortæller Ungdommen, føler man Trang til at sige med Sigrid Undset: »Folk bliver saa ulideligt snæversynede, naar de bliver frigjort!«

400 Aars Protestantisme har givet Troldsplinter

Pas paa det patenterede Frisind. Men lev ikke Livet med Skyklapper for Ørerne. I Studiaarene skal Akademikeren skabe det Grundlag, Livet skal leves videre paa senere, ofte i de smaa Byer, som ikke altid giver saa mange nye Impulser, men som til Gengæld giver Ro til at leve sit eget aandelige Liv.

Dansk Aandsliv af i Dag er endnu stærkt præget af 400 Aars Protestantisme. Disse 400 Aar har givet os Danske en Splint af Troldspejlet i Øjnene, saa at vi som Katoliker kan have vanskeligt ved at bøje os for Autoriteten. Men der er ikke Bærekraft i Troen uden Ærbødighed for den kirkelige Autoritet. Vær derfor 100 Procents Katoliker, intet mindre kan gøre det. Find en god Sjælesørger til at rettlede jer. Brug disse Aar til at blive tilstrækkelig helstøbte Personligheder til siden at klare jer paa de yderste Revler!

Endnu flere havde Ordet, deriblandt stud. milit. *Ignats Graugaard*, som tolkede Provins-Studenternes Længsel efter det katolske Fællesskab blandt andre Akademikere som Modvægt mod al den anti-religiøse Paavirkning og Lige-gladhed, der møder enhver Ung i Hovedstaden.

Under Festen indløb en Hilsen fra Digteren *Johs. Jørgensen*.

Unge A. C. ere sang og musice-rede talentfuldt og bragte dermed et nyt, velgørende Træk ind i A. C.s Ansigt. Og ind imellem nød man Æbleskiverne og Punchen, der var blevet fremtryllet i Overdaadighed trods Tiderne. En Aften, der lovede godt for A. C.s Vinter, ikke mindst fordi den viste, at LangøLejren har undgaaet den frygtelige Følge: at danne Klikevæsen, men tværtimod skabt en Atmosfære af Aabenhed og Imødekommenhed overfor enhver ny Tilvækst til Foreningen. -ser.

Vore Spejdere

Sct. Thøgers Tropp, Aalborg, i Sommerlejr

Saa oprandt igen Dagen, da vi startede paa Cykler og med Tog til Aarets største Begivenhed, Sommerlejren.

Som sidste Aar gjaldt Turen Munkegunge i Dronninglund Storskov, og ved Ankomsten blev vi modtaget af Troppens 2 forud sendte »Pionerer« Villy og Jens, der havde tilbragt en vaad Uge deroppe, hvor de havde bragt de forskellige Lejrindretninger i Orden, saa vi kunde »flytte lige ind« i en fiks og færdig Lejr.

Søndag den 26. Juli læste Troppskapellanen saa den første Messe i Lejren — i det skønne Sct. Thøgers Kapel, og det var en særlig Glæde for os Spejdere, at vi hver Morgen til Messen havde Besøg af vore prægtige Værter, Hr. og Fru Skovrider von Folsach.

Hvad skete der saa i Lejren? — Ja, der skete de tusinde Ting, og en Beretning derom vilde fylde flere Ugeblade, derfor skal kun enkelte Episoder opridses, — og for Deltagerne vil hver enkelt Linie vække glade Minder.

Tordenvejret med de stærke Lyn og den buldrende Torden. — Badeturene til det blaa Kattegat i Asaa. — Haandboldkampene paa Stranden. — Den vidunderlige »Hike« tværs gennem jyske Aas med Besøget i Føltved Skovridergaard hos Skovrider Graae. — (Husker I Blaabærrerne og de vilde Jordbær?) — og den spændende Natmanøvre i Nattens Mulm og Mørke. — Og Turen til Sømosen — kan I huske Ræven, Harerne, Fuglene, og de smaa private Udflugter til »Munkeøen« og til Udsigtstaarnet. Desuden var det nok ogsaa »Svir« at komme til Bageren og Slagteren i Dronninglund, eller til Cyklehandleren — hvad, Villy?

Vejret var det bedst mulige — bortset fra Søndag Aften og Onsdag Nat havde vi det vidunderligt med Sol og drivende Sommerskyer.

Hvad der ellers skete? — Jo, der skete det, som vi troede var umuligt, nemlig at vort Besøg i Skovridergaarden Torsdag Aften blev endnu mere vellykket end sidste Aar, — i det hele taget er vi godt

paa Vej til at blive altfor forkælede af vore gode Værter.

Ved dette Besøg regnede det med flotte Præmier, som var udsat af Hr. og Fru von Folsach, og Verner tog Førsteprisen hjem — 1 Kongeblem af Sølv og Emaille.

Vi havde Besøg af Sognepræsten, Pastor Brentegani, og Pastor Stadtfeld var med en Dag i Asaa; vor egen Troppskapellan Pastor Horn havde vi hver Dag, (og heldigvis ogsaa ved Lejrbaalene om Aftenen) — husker I »Skærslipperen«, »Roselil« og hendes »Mor«, og »Munkegunge Tidende«, Peberfuglen »Nam-Nam« o. s. v., o. s. v.

Det var en dejlig Lejr, — vi havde haabet at se Repræsentanter for vore katolske Spejderkammerater i det øvrige Land, men det maa vi nok vente med, til det bliver rolige Tider igen.

Den sidste Aften i Lejren blev der plantet en Eg paa Pladsen foran Lejrkapellet, og Skovrideren gav Tilsagn om at ville lægge Materialer til, hvis Spejderne selv vilde bygge et Kapel deroppe i Skoven, — og efter vor Hjemkomst er vi saa i Gang med at udforme Ud-kast o. l., som derefter skal godkendes af Sognepræsten og Skovrideren, men i Løbet af Efteraaret regner vi med at bygge, saa Kapellet kan staa færdigt til næste Aars Ture og Lejre.

Red Owl.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton
Murmester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Liturgisk Kalender

Okt.-Nov.

25. S. 22. Søndag e. Pinse. — (hvid) KRIST KONGES FEST (1130), 2. Bøn: Søndagen (748); Præfation (1133); sidste Evangelium: Søndagens (750).
26. M. † St. Evaristus (1122); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr ([125]).
27. Ti. Vigilie til St. Simon og St. Judas' Fest (1122); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken ([123]) eller for Paven ([122]), 4. Om tørt Vejr.
28. O. St. Simon og St. Judas, (rød) Apostle (1124).
29. T. Feria (748) uden Gloria og Credo; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, 4. Om tørt Vejr; alm Præfation (525).
30. F. † Feria (748); som Torsdag. (grøn)
31. L. *) Vigilie til Alle Helgens (violet) Dag (1127); 2. Om den Helligaand ([120]), 3. For Kirken eller for Paven, 4. Om tørt Vejr ([125]).
1. S. 23. Søndag e. Pinse. — (hvid) ALLE HELGENS DAG (1135).

*) Paa Grund af de særlige Forhold har Hs. Excellence Biskoppen dispenseret for den sædvanlige Faste- og Abstinenspligt paa Alle Helgens Vigilie. (Jfr. „Fastebestemmelser for Aaret 1942“, Katolsk Ugeblad Nr. 7).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælernes og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Fredens Sendebud

Johannes Jørgensen: »Den hellige Frans af Assisi« 4. Udg. (Gyldendal).

Det er 35 Aar siden J. J. udsendte Førsteudgaven af sin Bog om den hellige Frans. Ret mange af de danske Bøger fra de Aar er det ikke, som opnaar stadig nye Oplag, fordi de ikke taales at være udsolgte. Men Frans af Assisi — baade Helgenen og hans danske Biografi — har vundet saa stor en Plads i danske Hjerter, at denne gennemkatolske Bog nu i sit fjerde Oplag naar op til de 7500 Eksemplarer, og det er næppe mange af de gamle Eksemplarer, der ikke er Genstand for stadig Læsning.

I et kort Forord mindes J. J. Frans' Kærlighed til Freden og spørger sig selv, hvad vel den milde Helgens Ord vil sige en Verden, som ofrer Millioner af Menneskeliv paa Krigens Alter. Svaret er næsten givet dermed, at Bogen nyoptrykkes just i disse Aar. Skal vi ikke forhærdes af Krigens og alle gaa udlærte ud af Hadets Skole, er det netop Kristi Evangelium i en hellig Frans af Assisis Mund, som skal redde os. Han skal ikke vende os bort fra en nutidig Virkelighed, men endnu engang gaa i sin Herres Tjeneste og frelse Sjæle. Den store Digter, der gør ham levende for os, er dermed selv et Fredens Sendebud.

Gyldendals Forlag har trykt den ny Udgave i samme Format og fornemme Udstyr som Birgittabogen. H. D. T. K.

Naar Civilisationen gaar under

Evelyn Waugh: »Hr. Lovedays lille Udflugt« (Thaning og Appel).

Jeg omtalte forleden E. W.'s festlige Roman »En Haandfuld Støv«. I Thaning og Appels udmærkede Serie »Verdenslitteraturens Humor« er samtidig udgivet ni af hans Noveller. Formen er karakteristisk for ham — alle Historierne ender i en brat Pointe, omtrent som var man gaaet i Teatret for at se et 5-Akts Skuespil, og saa har Forfatteren pludselig strøget de to sidste Akter og løst sin Konflikt paa et halvt Minut i Slutningen af 3. Akt. Det er maaske tvivlsomt, om ret mange danske Læsere vil fængsles af den megen Satire over det gode Selskab i England, men alle vil de glæde sig over »Ude af svømme«, den Fortælling, som faa andre vil forstaa.

Hoverpersonen er en velhavende Døgenigt, født Katolik, men ogsaa

kun lige født og døbt. Han oplever London om 500 Aar efter Civilisationens Sammenbrud med haarede, primitive Beboere af Pælebygninger i en genopstandne Urtid. Indtil han pludselig ser »noget, der synes kendt, et fast Punkt i Kaos«. Ordet »Mission« malet paa et Bræt: en sort Mand klædt som en Dominikanermunk (Kulturen er gaaet over til andre Racer). »Der blev gjort noget, som han forstod; noget som femogtyve Aarhundreder ikke havde forandret... Ite, missa est!« H. D. T. K.

To Generationer

Jean Libert: »Unge Aar« (Hasselbalch 1942).

At en stor Dreng bliver forelsket i en sød lille Pige, er ret almindeligt. Det hænder jævnligt i alle Herrens Lande. Det, der gør denne belgiske Kærlighedshistorie særlig spændende og løfter den op i et højere Plan, er at Bogens Helt, Nono, og hans mange Drengekammerater, hører til det nye Slægtled. For dem gælder det først og fremmest om at være Kristne. Denne Indstilling har allerede bragt dem i et Modsætningsforhold til deres Forældre, der paa een tiltalende Undtagelse nær er Vane-Katoliker. Men Forældre er noget, de unge vokser fra. Værre er det for Nono, da det viser sig, at hans et-og-alt-Pige inderst inde er præget af et vantrø Hjem. Det sætter en Kurre paa Traaden med den stærke Tro i den ene og den lige saa stærke Kærlighed i den anden Ende. Læseren faar Lov til at følge den unge Mands sjælelige Kamp fra Foraar til Foraar. Lige som han selv oplever Nonos Hjerter en Sommer, et Efteraar og en Vinter. Men det hele ender — i hvert Fald foreløbig, — naar det bliver Foraar igen.

Denne Bog vil gaa i de unge som varmt Brød. De gamle vilde jeg derimod raade fra at læse den. De unge har nu engang en saa ligefrem Maade at tage paa visse Ting, der vil forekomme ældre Aargange frastødende. Vi hører f. Eks. Nono I i et natligt Opør slaa Nono II koldt Vand i Blodet med følgende Betragtninger:

»Tror du ikke, Gud stiller Krav til et kristeligt Ægteskab? Du ved udmærket, at Georgette ikke har Fysik nok til at bringe alle de Børn til Verden, endsig Evner til at opdrage alle de Børn, som I vil avle i et naturligt Ægteskab. Du ved godt, at du vil være ude af Stand til at forsørge dem, hvis det bliver en stor Flok... Du ved endnu bedre, at hverken hun eller du kan overvinde jer selv, hvis I deler Seng sammen... Men saa ender det, kristeligt talt, i Synd, i Laster, ikke sandt? Det nedværdigende i alle anti-konceptionelle Manøvrer, alt det, du, endog leende, har kaldt Kærlighedens Kemi.«

Bogen er velskrevet. Ligesom Nono er Forf. et Naturmenneske, der baade forstaar at jagttage og skildre det belgiske Landskab. Replikkerne er, som de ligger for unge Mænd, der kan finde paa at kaste Mursten efter hverandre.

Der kan indvendes, at Bogen i sin Helhed er for knap. Den virker som en Film, der bliver drejet for hurtigt; derved faar det smukke ikke tilstrækkelig Tid til at fikser sig i Læserens Sind. Værre er det, at Slutningen ikke er ført rigtig til Ende: den kommer derved til at virke mindre overbevisende.

Men ikke destomindre en god og smuk Roman.

S. W.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

Selvom der i nogen Tid har været stille om Fondet, betyder det ikke, at Fondets Venner helt har glemt det. Nedenfor offentliggøres Listen over Bidrag i Tiden fra 1. Januar 1942.

Fondets Formue pr. 1. Januar 1942	5058,27
Modtaget:	
»Nordstjernen«, Aarhus ...	20,00
M. S. K., Struer	25,00
B.	4,00
Paul Sarrild (Mærkater) ..	3,80
K. U. K. (Overskud ved Frank Andersen-Aften d. 28. Marts 42)	60,15
K.U.K.s Medl. (Mærkater)	42,76
Anna Larsen, Ringsted ...	10,00
Fru Lüders Thomsen	6,80
Jørgen Liisberg	2,00
A. Koch (Mærkater)	34,00
Overskud ved Frank Andersen-Aften d. 6. Juni 1942	150,00
René Nielsen	2,15
Ialt	360,66
Fondets Formue nu ialt...	5418,93

Imidlertid naas sidste Aars fine Resultat: godt 600 Kr., vel næppe i Aar; men der skulde gerne komme saa mange Penge ind, at der kan købes en Obligation til Paalydende: 500 Kr.

Idet vi benytter Lejligheden til at takke dem, der trofast yder Fondet Støtte — vi maa have Lov at fremhæve K. U. K. og Alexander Koch (sidstnævnte skaffede Fondet en Indtægt paa 150 Kr. ved Frank Andersen-Aftenen d. 6. Juni 1942) — beder vi paany Fondets Venner lægge sig i Selen. De 500 Kr. skal vi naa i Aar! Der mangler kun 140 Kr. Vilde det ikke være noget for Provinsens Ungdomsforeninger at interessere sig lidt for denne Sag? Prøv med lidt Propaganda! Fondets gode Formaal er velkendt og behøver ikke nærmere Omtale.

Indenfor Administrationen af Fondet er der sket visse Ændringer. Frk. *Vibeke Emborg* er efter Tur udtraadt af Bestyrelsen, der nu bestaar af: Redaktør *H. D. T. Kiærulff*, Hr. *Laurits Andersen* og Hr. *Niels Frederiksen*. Pastor *Cay Benzons* har paa Grund af overvældende Arbejde overgivet Regnskaber m. v. til *Niels Frederiksen*, til hvem ogsaa Girokontoen er overflyttet, og til hvem alle fremtidige *Henvendelser bedes rettet*.

Fondets Adresse er saaledes nu: *Frank Andersens Fond, v. Niels Frederiksen, Jyllingevej 185, Vanløse. Postgiro 1087.*

Den store Spejderfest

Drenge er Drenge

Som en Snebold, der ruller og ruller og stadig bliver større og større, saaledes med 2. Absalons Tropsfester. Aar for Aar er Succesen vokset og Aar for Aar er Festens Deltagerantal gaaet i Vejret. Lørdag den 3. Oktober sattes ny Rekord med over 700 Gæster, der truede med at sprænge Murene i Borgernes Hus. Her mødes vi, der ikke har set hinanden i et helt Aar, her samles Unge og Ældre fra hele Storkøbenhavn for at glæde sig over Ulvenes og Spejdernes Underholdning og for sammen med 2. Absalon at feste i en fornøjelig og god Atmosfære. Med et let Sind begiver man sig afsted, tidligere Aars Fester berettiger til at glæde sig paa Forhaand. Og lad

det være sagt straks, der var god Grund til at glæde sig. Fra første Øjeblik kom man i den rette Stemning ved alle de mange Ulveungers Prolog. Jeg har aldrig set saa mange om en Prolog, men Idé saavel som Udførelse var glimrende, og selvom en lille Ulveunge kun kan faa tre Ord af en lang Prolog, skal Mor og Far nok være der for at høre og se den »lille Mand« paa de skraa Brædder. Efter denne fornøjelige Indledning steg Stemningen og Forventningen endnu et Par Grader, og Adolph Stenders »Drenge er Drenge«, dramatiseret af Roverfører Pater G. Heggum og Patruljefører Ib Magnussen, kunde begynde.

De fleste Forældre, i hvert Fald Fædre, har sikkert i deres yngre Aar læst disse herlige Drengebeskrivelser og Kostskolehistorier. Det var dejligt at se sin Drengetids Idealer og Skurke lyslevende paa Scenen. Jeg tror de fleste Fædre for en kort Stund følte sig som Drenge igen, sorgløse ubekymrede Drenge, der fulgte »de smaa Skuespillere« i deres Drengestrøger og forstod Drene, som da det kom til Alvor forstod at finde sig selv og forstod at ville det rigtige. — Ja, her var et friskt Pust fra Drengetiden midt i det graa Hverdagsliv. Hvor var det et psykologisk klogt valg! Emne. Mange Forældre er sikkert gaaet fra Festen med endnu større Tillid til deres Drengs Fritidsbeskæftigelse og med Forstaaelsen af, at alt dette friske og fornøjelige Spejderliv har en alvorlig Baggrund, en pædagogisk Mission. — Slutningen har sikkert forekommet mange, som værende lidt udenfor Bogens Rammer, men de to Dramatikere har holdt sig strengt op til de virkelige Personer, som Adolph Stender har skrevet om. Jeg har selv kendt og talt med en af Bogens Hovedpersoner og kan garantere for Slutningens Korrekthed.

Det var dejligt at se Drene gaa op i Rollerne. Vel kneb det lidt i de mange dramatiske Scener, men alle uden Undtagelse gik til Sagen med Alvor og alle bør roses, for at de kunde Replikkerne, saa man var behagelig fri for at mærke Sufloren. Fremhæves bør Duksen Gregersen, til daglig Carl Simonsen, han var helt rigtig, lige taget ud af Bogen. Alt i alt en Fest, Troppen har Grund til at være stolt af og Tropskassereren glad for. — Og saa glæder vi os til næste Aar.

C 34.

Ledig

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst rettet til CENTRAL 1868

Barnedaab i Rødvin ...

Sovjet er ikke det eneste
Arnested for Gudløsheden

Hr. van Wonterghem bager
Æbleskiver paa
Sct. Antoni Sogns
Sommermarked
i København
under almindelig
Deltagelse ...

Kalotterne. I vor Kreds var Barne-
daab mere eller mindre afskaffet,
og de, som absolut vilde have en
Festlighed ud af det, indførte for-
søgsvis et hedensk Ritual, hvorefter
Barnet blev døbt i Rødvin!

Hadet til Kirke og Præster var
saa indgroet, at hvis man mødte en
Præst, var det udbredt Overtro, at
man kunde beskytte sig mod hans
uheldsvangre Indflydelse ved at
røre ved Jern. Uretfærdige katolske
Arbejdsgivere har haft deres
store Andel i disse skæve Til-
stande.

De var ikke bange for Døden

Min første Berøring med det
overnaturlige fik jeg, da jeg
kom med i Krigen. De fleste af
mine Kammerater var katolsk-døbte,
men frafaldne nordfranske Mi-
nearbejdere. Men de enkelte prak-
tiserende Katolikker iblandt dem
fik mig til at blive eftertænsom.
Jeg husker navnlig en Korporal, en
ung vordende Præst, som impone-
rede mig med sit elskelige Væsen,
sin Retfærdighed og uforstyrrelige
Koldblodighed, der fik ham til at
se Faren smilende i Øjnene, naar
vi andre skrækslagne laa smidt paa
Jorden for at dække os for Grana-
terne. Jeg kom i Diskussion med
dem, men var endnu langt fra Kir-
ken. Saa blev jeg saaret, og til min
store Fortrydelse indlagt paa et
Hospital, der blev drevet af Søstre.
Ogsaa deres Eksempel bragte mig
et Skridt videre frem mod Kirken.
Men der skulde skarpere Lud til
mit skurvede Hovede. Først efter
at jeg var kommet til Danmark og
pludselig mistede en af mine nær-
meste, var jeg tilpas bøjelig til at
gøre det sidste Skridt.

Jeg har ikke været i Frankrig
siden min Ungdom og ikke haft
Lejlighed til at følge Udviklingen
dernede paa nært Hold. Men jeg
ved, at der er bygget en Mængde
Kirker i Mellemtiden i det, man
kaldet det røde Bælte, det anti-
religiøse socialistiske Arbejderdi-
strikt omkring Paris' Inderkvarter.
Og jeg saa allerede dengang trods
min Uvilje Præster udføre saa
fremragende Arbejder i Kirkens
Tjeneste, at jeg er overbevist om,
det ikke kan have undgaaet at
sætte Spor.

Frankrig staar for Danskernes
Bevidsthed som et katolsk Land.
Vi gør os næppe noget videre Be-
greb om, at det samtidig i udstrakt
Grad har været — og endnu delvis
er — Sæde for en forbitret Gudlø-
hed, ikke mindre nidkær end den
russiske. Det kan den dansk-fran-
ske Køkkenchef, Hr. *Charles van
Wonterghem* tale med om. Hr. van
Wonterghem, der kom til Danmark
kort efter sidste Verdenskrig efter
at have gjort hele Krigen med, er
født i Hjertet af det berømmelige
Montmartre, Paris' Kunstnerkvar-
ter, og først længe efter sin An-
komst til Danmark traadte han ind
i den katolske Kirke.

— Inden den Tid var jeg end
ikke døbt, fortæller han. Jeg var
Medlem af en nidkær, socialistisk
Familie, der betragtede det som en
Æressag at bekæmpe Kirken og
Religionen. Min Onkel, der var
Borgmester i Industribyen Saint
Denis i Nærheden af Paris, udgav
et Blad, hvis Motto var: »Ingen
Gud — ingen Herre!« Min Mor var
ligesom jeg udøbt, og min Far, der
stammede fra Flandern, var nok
døbt, men en mindst ligesaa nid-
kær Bekæmper af Religionen som
min Onkel.

Daarligt Varsel at møde
Præster

Vi Drengene fandt det i sin Orden
at haane enhver Præst, der kom
forbi paa Gaden — senere har jeg
tænkt paa, hvilken Heltebedrift det
i Grunden maa have været paa det
Tidspunkt at være Præst i Paris.
Vi plejede at raabe »Kra-Kra« efter
dem, fordi vi syntes, de mindede
om Krager i deres lange sorte
Uniformer. Men en Dag kom jeg
skam galt af Sted. Jeg havde raabt
efter en forbigående Præst som
sædvanlig. Inden jeg vidste et Ord
af det, havde han vendt sig om og
indhentet mig, faaet mig til at for-
tælle, hvor jeg boede, bragt mig
hjem til min Far og fortalt, hvad
jeg havde bedrevet. Og jeg maa sige
til min Fars Ros, at skønt Kirken
var ham en Vederstyggelighed, øns-
kede han ikke, jeg skulde blive en
Bølle. Jeg fik en eftertrykkelig
Endefuld!

I Skolen fik vi ingen Religions-
undervisning, og de af mine Kam-
merater, der var fra aktive katolske
Hjem, og derfor indhentede det
forsømte ved at gaa i Søndagssko-
le, haanede vi ved at kalde dem
Kalot-Drengene, vi sigtede til Præste-

D. K. K. F.'s

Landsmøde

Søndag d. 11. Okt. afholdt Danmarks katolske Kvindeforbund sit 7. Landsmøde med Generalforsamling og Styrelsesvalg. Dagen indlededes med Messe og efterfølgende Indvielse til Guds hellige Moder. Ved Tillidsmandsmødet var mødt ca. 70 Deltagere bl. a. Repræsentanter for Odense, Holbæk og Roskilde. Desværre var der ingen Jyder tilstede, men vi glæder os til at gense dem, naar engang Rejseforholdene bliver bedre. Tillidsmændene aflagde Beretning, og det var opmuntrende at erfare, hvad kristeligt Sindelag og Initiativ ogsaa i disse vanskelige Tider formaar at udrette, og mangen ny Ide blev ført med hjem til den lokale Forening for at prøves der.

Generalforsamlingen om Aftenen indlededes med, at Formanden Grevinde Scheel talte for Kongen og Dronningen og udbragte et Leve for Deres Majestæter, hvorefter vi sang »Kong Christian«. Der blev ogsaa afsendt et Telegram til Kongeparret. Derefter aflagde Formanden Beretning. Som et Par af de vigtigste Punkter skal nævnes: Udvigelserne af Trørødhus, alles Hjerdebarn, som vakte stor Glæde, idet det derved var blevet muligt, at 100 smaa »Rødternede« kunne faa en dejlig Ferie, og vi sendte St. Josef-Søstrene en taknemmelig Tanke for deres store Arbejde deroppe. Stor Glæde vakte ogsaa Oprettelsen af den katolske Samariterforening, et Tidens Krav, man ikke har overset. Kalenderen med dens Overskud, som har gjort det muligt dels at hjælpe norske Katolikker til at faa tilsendt deres kære »Budbringere«, dels at støtte Udgivelsen af Søster Claras Bog: »Da de var unge«, skal ogsaa nævnes. Endelig skal nævnes Hospitalskredsen, en Kreds af Damer fra Forbundet, som besøger syge Katolikker paa protestantiske Hospitaler. Efter Formandens Beretning oplæste Kasserer Frk. Lagner Jensen en Masse Tal, bag hvilke der laa et stort veludført Arbejde, som vi siger hende Tak for.

Den nye Styrelse blev derefter valgt og kom til at bestaa af følgende: Grevinde Erika Scheel, Fru Karen Plogvaard, Fru Elin Jacobsen, Frk. Rigmor Jensen, Frk. Gerda Weiss, Fru Ragnhild Bin-

ding, Frk. Elisabeth Andersen, Frk. Anna Schou, Fru Kerckhoffs (Roskilde). Derefter valgtes 5 Suppleanter. Af Arbejdsprogrammet for den følgende Tid kan nævnes Formandens Forslag om Adventsafteften, Fastelavnsfest, Foraarsmøde og Heldagstur til Trørød i Forsommeren, som blev vedtaget med Bejstring.

Aftenen sluttede med »O sanctissima« i Haab om Guds Moders Velsignelse over vort Forbund og dets Virke. G. W.

D. K. S. F. Aarhuskredsen

Søndag den 4. Oktober holdt vi Heldagsstævne. Dagen begyndte med Messe og Fælleskommunion i Kirken.

Foredragene, som holdtes i Præstegaarden, indlededes af Frk. Hess: »Hvorfor holder vort Forbund Heldagsstævne?«

Det gør vi, fordi det at samles giver Styrke og aandelige Kræfter, og dem faar vi, saafremt vi har Kærlighed til Gud. Lad os forstaa at have Kærlighed til vort Forbund, lad os altid bede for vore syge og for hverandre, lad os vise Udholdenhed og hjælpe hverandre i vore Kaldspligter. Maatte vi altid udføre vort Arbejde til Guds Ære. Lad dette Stævne blive saaledes, at hver enkelt af os tager noget godt med herfra i vort Hjerte.

Derefter talte Pater Koch: »En moderne Helgens Tro og Nidkærlighed«, Sr. Marie Magdalene, født Julie Postel. Pateren fortalte os om Julie Postel fra hendes tidlige Barndom, til hun døde 90 Aar gl. Vi saa i hende, hvilken Rigdom Troen har. Verden ser helt anderledes ud i Troens Lys. Den troende ser umaadelig meget mere, end den som ikke tror. Den troende ser Tingenes Væsen, Forholdet til Gud, det dybe uforgængelige — de evige Værdier. — Den ikke-troende ser kun det, som forgaar, ser kun Skallen, hvor den troende ser Kærnen. Det er ofte svært at bevare Troens Syn paa Tingene i den Tid, vi lever i. Den moderne Kultur er bygget op paa Overfladen af Tingene, den nøjes med Sansernes og Følelsernes Verden, vil ikke se de virkelige Værdier, som ligger bagved og højere end den synlige Verden.

Vi samlede vore Tanker om Troen, om en Kvinde, der levede i den

franske Revolutions Tid og midt i Vantroens og Kirkeforfølgelsens værste Storme. Vi saa i hende den stærke Kvinde, med en uovervindelig Tro; hun gav alle sine Kræfter til et altomfattende Arbejde for Troens og Kirkens Sag.

Efter Middagen besøgte vi det nye Raadhus, som er en Seværdighed, i Særdeleshed nød vi Udsigten fra Taarnet, hvor man ser det skønne Landskab med Mols Bjerger og Himmelbjerget.

Ved Eftermiddagsmødet, som var godt besøgt, ogsaa af Ikke-Katolikker, fortsatte Pater Koch om »Moderne Mirakler«. Kendsgerningerne fra Lourdes taler. Talrige Læger har erklæret syge for uhelbredelige; men efter disses Ophold i Lourdes har de maattet give Erklæring paa mirakuløs fuldstændig Helbredelse.

Videre hørte vi om Miraklerne fra »Fatima«, hvor Guds Moder 1917 viste sig for tre Børn og kaldte sig »Vor Frue af Rosenkransen«. Hun opfordrede Verden gennem dem til Bøn og Bod, for Krigens Ophør. »Fatima« er nu et kendt Valfartssted i Portugal, hvor der sker mange Mirakler. Maatte »Vor Frue af Rosenkransen«s Opfordring til at bede mere, tale til Verden i Dag.

Efter Andagten i Kirken underholdt Pater Laux os med Lysbilleder fra Czekoslovakiet, Babylon og Ægypten. Derefter saa vi Pater Orla Eriksens Præstevise i Frankfurt a. M.

Pater Koch afsluttede Dagen med en Tale, hvori Pateren henviste til Foredragene og bad os om, at det ikke blot var i Dag, vi medlevede vore Indtryk af Tro og Nidkærlighed; men at vi vilde tage dem med i vore Hjerter og videreføre dem. Vi had samlet vort Forbunds fælles Bøn, og modtog den præstelige Velsignelse.

Vi er taknemlige for den Forstaaelse og Gæstfrihed, vi mødte hos Sct. Josef Søstrene paa Skolen. Og for den Interesse, Pater Koch viser vort Forbund. Maatte det give os Styrke i Fremtiden.

»Deltager«.

Ugens Højskoleplan

Torsdag den 22. Oktober Kl. 19. Pastor Messerschmidts Kateketkursus: *Guds Erkendelse* (fortsat).

Mandag den 26. Oktober Kl. 19. Pater Wolfbergs Latinkursus: 3. *Deklination Neutrum*. — Kl. 20. Adjunkt Johan Jensens Forelæsninger om Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen: *Den lutherske Kirkesang* (fortsat).

Tirsdag den 27. Oktober Kl. 15. Pater Wolfbergs Latinkursus: 3. *Deklination Neutrum*. — Kl. 19. Pater Wevers' Forelæsninger om Troslære: *Moralitet*. — Kl. 20. Pastor Schindlers Forelæsninger om Messeofrets Ide og Historie: *Messebog og Kalender*.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomater om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

St. Ansgars Kirkes 100 Aars Jubilæum

Sønd. 1. Nov. Kl. 8 Fælleskomunion. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken af Hs. Excellence Biskoppen. (Kun Adgangskort giver Adgang til Kirken. De vil blive tilsendt de indbudte. I Tilfælde af Forfald bedes Adgangskortene returneret. Paaklædning: Formiddagsdragt). Alle opfordres til at deltage i Menighedssangen (Missa VIII, Credo III) og til at gaa til Kommunion under Messen. Alle bør være paa Plads senest Kl. 9,45. Kl. 17 Festandagt med Prædiken af Pastor Kjeld Geertz-Hansen og Te Deum.

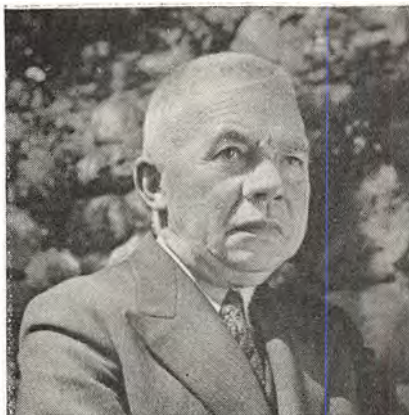
Mand. 2. Nov. Stille Rekvie-messer Kl. 6, 7 og 8. Kl. 10 højtideligt Levitrekvie for Kirkens afdøde Præster, Velgørere og Sognebørn. Om Aftenen Kl. 19,30 afsluttende Festandagt med Prædiken af Pastor N. R. M. Oppermann.

I Anledning af Jubilæet vil der blive udgivet et Festskrift.

Rundt Tal i Odense

Den 23. Oktober fylder Sct. Albani Kirkes Organist 70 Aar. — Omtrent lige saa længe, som vor Kirke har haft sit dejlige Orgel, har *Joseph Gorritzen* trofast siddet paa Orgelbænken, hver Gang der kaldtes til Gudstjeneste, ja ogsaa ind imellem, for naar man kommer paa en lille »uannmeldt« Visit i Kirken, hænder det ikke saa sjældent, at der spilles paa Orglet, og saa kan man være temmelig vis paa, at det er Organisten, der besøger sit kære Instrument, som maa siges at være hans store Kærlighed, eftersom han savner det dybt Sommeren igennem og er sjæleglad, saasnart Sommerferien er Slut og Eftermiddags-Andagterne igen begynder.

Vi er mange, der Aarene igennem har glædet os over Organist Gorritzens smukke Orgelspil, der ogsaa kommer fra Hjertet. Vi bringer ham herved en hjertelig Tak og Hilsen i Dagens Anledning, og vilde man tilstaa Fødselsdagsbarner et Ønske for Fremtiden, maa det sikkert blive, endnu længe at være i Stand til at røgte sin Organist-Gerning, som han holder saa meget af.

Organist Joseph Gorritzen

ger ham herved en hjertelig Tak og Hilsen i Dagens Anledning, og vilde man tilstaa Fødselsdagsbarner et Ønske for Fremtiden, maa det sikkert blive, endnu længe at være i Stand til at røgte sin Organist-Gerning, som han holder saa meget af.

-Nøglen.

St. Antoni Kirke

Sønd. 25. Okt. Kl. 16 i Brønshøj Selskabslokaler, Pastor *Schindler*: »Hvordan nu, hvis jeg blev Katolik?« Onsd. 28. Okt. Kl. 20 Maria-kongr. Rosenkransbøn. Broderskabsmøde.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 25. Okt. Kl. 8,30 Fælleskomunion for Immaculatakongregationen.

Mand. 26. Okt. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Torsd. 29. Okt. Kl. 20 Mændenes Kongr.

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 29. Oktober.

Studiekredsmøde i Præstegaarden. Leder: Pater *Lønskov S. J. Emne*: Gennemgang af Karl Adam: »Das Wesen des Katholizismus«.

Næste Møde: Torsdag d. 12. Nov.

KØBENHAVN

Torsdag d. 29. Oktober Kl. 20.

Studiekreds i Bredgade 67 A. Leder: Pater *H. Roos S. J. Emne*: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser »Rerum Novarum« og »Quadragesimo Anno«. Eksemplarer af den nye Udgave kan faas Mødeaftenen. (NB! Man bedes selv medbringe Brød til Teen!).

Næste Møde: Torsdag den 12. Nov.

Lørdag d. 31. Oktober Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden: Asmussens Allé 1, København V.

Søndag d. 1. November Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvejen. Efter Messen kan medbragt Mad nydes i Klosteret. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Onsdag d. 4. November Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Foredrag af Pater *Fr. Kuppferle S. J.*: »Lægens Ret over Liv og Lemmer«.

Sankt Knuds Skoles

øverste Klasser opfører

Salomon Baadsmænd

(efter Carit Etlar's Roman).

Et Skuespil om Tordenskjolds Bedrifter.

Generalprøve: Fredag d. 6. November Kl. 16.

Premiere: Lørdag d. 7. November Kl. 19,30.

2. Opførelse: Søndag d. 8. November Kl. 19.

Billetter: Voksne 1 Kr., Børn 50 Øre (Generalprøven 50 Øre) faas hos Skolens Elever samt hos Portneren, Stenosgade 4 A.

Den billigste katolske Bog

er maaske en af de bedste. Father Martindales Bønebog »Det kristne Liv« er blevet solgt i et vældigt Antal allerede. Det er Forfatterens Ønske, at denne Bog skulde naa ud til selv den fattigste Katolik, derfor bliver den billigste Indbinding nu solgt for 50 Øre.

»Det kristne Liv« er saa omfattende og mangesidig Bønebog, at den finder Vej ud til alle.

Sankt Ansgars Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard

Iac. Schneidelbach

Tomrermester

Charlottenlundvej 23
Telefon Hellerup 2484

Lützhøft Christiansen

Snedkermester

Rygaards Alle 5. Tlf. Hellerup 1882

SVEND HOLM

Elektroinstallatør

Banevej 1. Charlottenlund
Telefon Ordrup 2555. 4755

Henry Henriksen

Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester

Korsgaardsvvej 13. Charlottenlund
Telefon Ordrup 2955

Min Vej til Kirken

Danske Konvertitter fortæller om Maaden, hvorpaa de fik Øje paa Moderkirken, og fandt den

Maaden, hvorpaa Mennesker faar Øje paa den katolske Kirke og finder Vej over Tærskelen, er højst forskellig, og Kursen gaar ofte ad sære, slyngede Stier. „Nordisk Ugeblad“ har tidligere bragt en Række danske Konvertitters Beretning derom. Men det ligger saa mange Aar tilbage nu, at et nyt Slægtled har fundet samme Vej, hver enkelt paa sin Maade. Derfor genoptager Katolsk Ugeblad Tanken og bringer i Dag den første Beretning i en Serie om samme Emne.

I min Barndom, siger Forrettingsfører *Svenn Kirkegaard*, Aalborg, var mit eneste spæde Kendskab til Kirken en elskelig og dybt kultiveret gammel Dame, der var min lille Fødehys eneste daværende Katolik. Det var en Gaade for os Dreng, at et saa pænt Menneske, der havde sin Gang i alle Byens bedste Hjem, tilhørte den Forbryderbande, vi i Skolen havde lært at anse den katolske Kirke for.

Udfra disse Kundskabskilder havde jeg alt imod den katolske Kirke, kort sagt alt.

Da jeg var nogle og tyve Aar, traf jeg igen en Katolik, en meget klog Mand. Jeg skyndte mig at indvikle mig i en større Diskussion med ham. Jeg var fra et grundtvigiansk Hjem og mente, at jeg havde alle Modargumenter klar paa Række. Og han lod mig tale ud. Da jeg havde afleveret hele Buketten, stillede han mig ganske stilfærdigt et Par Spørgsmaal, som afslørede min totale Uvidenhed.

— Er De klar over, sagde han bl. a., at Paverne udgør een uafbrudt Rækkefølge fra Apostlenes Tid til i Dag?

Det slog mig og gav mig Anelse om en Sammenhæng, jeg ikke havde kendt til før.

Mine Diskussioner med ham varede et Aar. Vi vandrede op og ned i hans Hall til langt ud paa Natten. Stykke for Stykke viste han mig mine Argumenters Uholdbarhed. Jeg skylder min Mors forstaaende Indstilling meget i denne Forbindelse. Da hun hørte om mine katolske Interesser, blev hun ikke vred eller fortvivlet, skønt de slet ikke laa paa Linje med hendes egne. Hun sendte mig *Perchs Bog*: »En dansk Konvertit«. Den betød et stort Skridt fremad. Jeg var nu kommet saa vidt, at jeg var klar over, jeg enten maatte til Bunds i Trosspørgsmaalene eller opgive dem fuldstændig, men jeg kunde stadig ikke lide den katolske Kirke. Jeg prøvede at spørge protestantiske og katolske Sag-

kyndige ud om de samme Problemer. Men det gav mig en egen tryk Fornemmelse paa den katolske Kirkes Vegne, at dér fik jeg altid klare og præcise Svar paa mine Spørgsmaal — hos den anden Part hed det snarere: »Paa den ene Side — — og paa den anden Side — —«

Ogsaa Ægteskabets Uopløselighed i Kirken tiltalte mig. Disse to Ting slog Hovedet paa Sømmet. Jeg konverterede.

Der er endnu Ting i Kirken, jeg ikke forstaar, men Stykke for Stykke klarer Problemerne sig, efterhaanden som jeg arbejder med dem. Vi Konvertitter maa begynde helt fra Bunden, det er jeg forresten ikke sikker paa, den katolske Præst altid forstaar, fordi Ting, der for ham er elementære og ligetil, for os er nye og fremmedartede: Gangen i Messehandlingen, Aflads-Begrebet, hundrede andre Ting — dem tror jeg, Kirken vilde vinde ved at anskueliggøre klarere i de ikke-katolske Lande, hvor Misforstaaelser og mangelfuld Viden faar saa mange til at anse Kirken for uforenelig med et moderne Menneskes Tankegang. For mig staar Kirken netop som det moderne Menneskes nødvendige Hjælp til at finde Balancen. Knæfaldet bringer ham paa den rette Plads, ikke mindst hvis han har andre at regere med til daglig!

Horisonten rundt

Hostiebagning og Rationering

Vikariatet meddeler:

Paa Grund af Rationeringen af Hvedemel til Hostiebagning har Vikariatet truffet følgende Ordning:

1. Hvedemel kan fremtidig *ikke faas* ved Henvendelse til Handelsministeriet eller Varedirektoratet.
2. Mel kan herefter *kun faas* ved Henvendelse til et af følgende 3 Steder:
  - a. Forstanderinden, Skt. Josephs Hospital, Griffenfeldtsgade 44, København N., for Sjælland, Lolland-Falster og Bornholms Vedkommende,
  - b. Forstanderinden, Skt. Josephs Hospital, Hjallesevej 47, Odense, for Fyens Vedkommende,
  - c. Forstanderinden, Skt. Josephs Hospital, Tietgens Plads, Aarhus, for hele Jyllands Vedkommende.

Fritidshjem ved Centralskolen

Radiolytterne hørte i Fredags en stor Udsendelse om Børnehave- og især Fritidshjemmenes uhyre store Betydning. Oprettelsen af nye Fritidshjem i stort Antal blev af en Række kyndige Folk karakteriseret som en Samfundsopgave af den bedste rækkende Betydning.

Vi har den gode Nyhed, at der allerede tre Dage senere blev aabnet et Fritidshjem paa Katolsk Centralskole i København. Straks fra den første Dag var der tilmeldt 50 Elever, og Antallet vil sikkert vokse stærkt. Skolen omgaas derfor med Planer om til næste Skoleaar at udvide Fritidshjemmet betydeligt, ligesom der paatænkes oprettet en stor Børnehave i Tilknytning til Skolen. De største Vanskeligheder forvoldes af Pladsforholdene, men Skolens Ledelse nærer

Tillid til, at Sagen vil lykkes, fordi den er saa afgørende vigtig. Der er af Skt. Josef Søstrene, der altid har set Gerningen ved Vikariatets Skole som en af deres vigtigste Opgaver, gjort et stort Arbejde for Fritidshjemmets Oprettelse, og Søstrenes Offervillighed sikrer ikke alene Hjemmets Drift, men er ogsaa den afgørende Faktor ved den paatænkte store Udvidelse.

Fritidshjemmet beskæftiger Børnene fra Skoletidens Ophør til Kl. 17 med Ture, Lege, Sløjd og Haandarbejde, Lektielesning o. s. v., og der gives Børnene et stort Glas Mælk til deres medbragte Mad.

Hvis nogen kan hjælpe Skolen med brugt Legetøj, Spil, Dukker og Dukkestuer, Dukkevogn, en gammel Fodbold o. s. v., vil Gaverne være meget kærkomne. Skolen lader gerne Tingene afhente. Skriv til Centralskolen, Nørrebrogade 27 A—C, eller ring til Nora 6166.

Rettelse

I Artiklen »Jeg ser i Avisen -« i sidste Uge stod der en Trykfejl. Det oplystes, at der i Januar Kvartal i Aar var indgaaet 4822 Ægteskaber i København, mens Skilsmissernes Antal i samme Tidsrum var 494. Det er i Virkeligheden meget værre: der var 1017 Skilsmisser, en Stigning fra i Fjor paa 233.

Prinsesse Aages Basar

Flere Læsere har spurgt, om ikke den store Basar især er for Velhavere. Det skulde nemlig blive almindelig Opfattelse. Søstrenes Boder er rigt forsynet med mange Smaating for beskedne Pengepunge, og det vil blive en stor Skuffelse for Søstrene, hvis de ikke faar disse Ting solgt.

Vi nævnte i sidste Nummer en Række Navne paa Kunstnere, som velvilligst har lovet Assistance til Matinéen Kl. 15 — *Arhoff, Brandstrup, Chr. Gott-*

schalch, Karen Lykkehus, Erika Voigt og mange andre. De, som har studeret Plakaterne i disse Dage lidt nøjere, vil have lagt Mærke til, at Listen har faaet endnu et Navn til, som kaster Glans over denne Eftermiddagsforestilling. Det er *Marguerite Viby's*. Ogsaa hun har gjort os den Glæde at ville komme. En kort Afstikker fra Sverige, hvor hun er engageret til at indspille nogle Films, har gjort hendes Medvirken mulig. Vi er ikke i Tvivl om, at Folk ikke hurtigt nok kan sikre sig Billetter, hvis de vil gøre sig Haab om at overvære Matinéen.

Udover denne Nyhed er den morsomste vel den, at Basaren har faaet skænket en levende Ko. Den græsser i Øjeblikket paa Langelands Jorder. Vi har ikke kunnet faa oplyst, om Koen og det allerede skænkede Lam vil faa anvist Stald paa Basaren. Det bliver et af de mange Spørgsmaal, som først selve Basardagen vil bringe Klarhed over.

Forestaaende Præstevieelse

Redemptoristklerikeren *Tage Langsted*, der er født i Tommerup ved Odense, er i Slutningen af September ankommet fra Østrig til København, hvor han forbereder sig til Præstevieelsen, som han forventes at skulle modtage næste Aar.

Radiogudstjeneste

i Sakramentskirken

Søndag d. 1. Novbr. Kl. 9,00.

Celebrant: Sognepræst *Cay Benzon*.

Prædikant: Sognepræst *N. R. M. Oppermann*.

Højmesse:

Gregoriansk Messe XVI

Gloria af Messe XV

Credo III

Efter Messen Salme 248:

O Jesus Krist, vor Frelser god.

Under tretten Plejemødres lune Vinger

Rift om Værelserne i Sct. Lioba-Søstrenes nye Ungpige-Pension

Paa Væggen farvestraalende Turist-Plakater, Tusch-Tegninger og grønne Hængeplanter. Foran Vinduet blomstrede Ungpige-Gardiner. Rundt i Stuen lyse, moderne Reoler og Borde, en magelig Sofa med kulørte Puder i, og midt i det hele en munter Studine ved Eftermiddags-Theen, foran en Stabel Bøger. Saa-dan er der hekset med Benediktinerindernes stille Celler paa Jagtvejen i København, efter at Ordenens danske Station har holdt Flyttedag til Aasebakken i Høsterkøb.

I to Maaneder har nu Maria-Hjemmet under Sct. Lioba-Søstrenes moderlige Beskyttelse haft sine Døre aabne for katolske unge Piger fra Provinsen, der studerer i København, givet dem ikke alene billigt Ophold, men et rigtigt katolsk Hjem — det, alt for mange Unge maa savne, naar de flyver af Reden.

Alt optaget fra November

Allerede for en Menneskealder siden eksisterede i Vesterhus en blomstrende Første-Udgave af Maria-Hjemmet, hvor 30—40 katolske unge Piger takket være Baron og Baronesse *Stampe-Carisius'* Rundhaandethed paa lignende Maade fandt et billigt og hjemligt Tilflugtssted under deres Hovedstads-Ophold. Efter Baronessens Død sygnede Hjemmet en Overgang hen for midlertidigt at opgives, da Vesterhus blev solgt. Men Manglen har siden været saa følelig, at man har Grund til at være den nyligt oprettede Maria-Stiftelse taknemlig, fordi den gennem sit Fond har gjort det muligt, at Maria-Hjemmet kunde genopstaa. Stiftelsen har bl. a. finansieret Værelsernes Montering og gjort det muligt, at Pensionsprisen kan sættes under Gennemsnittet. Og Lioba-Søstrene, der anser Omsorgen for de Unge for et vigtigt Led i deres sociale Op-gave, er taknemmelige over, at

de efter Flytningen fra Valby har faaet Plads nok til at hygge omkring 12 Alumner og Pensionærer.

Men Efterspørgslen har ogsaa været saa stor fra alle Kanter af Landet, at Priorinden, Moder *Maria-Birgitte* maa melde alt optaget allerede fra November, dels af studerende, katolsk kvindelig Ungdom, dels af katolske Damer fra Provinsen, som har Brug for et kortere eller længere Ophold i København under Kursus og lignende. Ja, Moder *Maria-Birgitte* er endda allerede begyndt at se sig om efter en Udvej til at skaffe et Weekend-Værelse, hvor Klosteret kan huse katolske Damer udefra, der er paa Weekend i Hovedstaden.

Ingen hævede Pegefingre

Jeg kiggede en Dag indenfor hos et Par af de nye Beboere — som anser det for en pragtfuld Vittighed, at de gaar under Titlen Alumner!

— Jeg føler mig som en af Skæbnens Udvalgte, sagde stud. med. Frøken *Jytte Spetzler-Hansen* fra Tønder, og saa sig glad om i sin Hybel.

— Søstrene passer os, som om vi var deres Børn, ikke mindst hvis en af os bliver syge. Flere af dem er uddannede Sygeplejersker, og de udfolder rigtig deres Færdigheder paa os. Vi føler det nærmest, som om vi har tretten Plejemødre. Alligevel blander de sig slet ikke i vores Privatliv eller gaar omkring med hævede Pegefingre. Da Husordenen blev oplæst for os til at begynde med, fandt vi ikke andre Paabud eller Forbud deri, end hvad der hører med til de almindelige borgerlige Pligter, man har overfor sine Medmennesker.

— Og her er vidunderlig Ro til at læse, naar man snart skal op til Eksamen, siger stud. jur. Frøken *Kirsten Beyer* fra Aarhus, der staar foran sin svære Tredje-Del — jeg ved ikke, hvordan jeg nogensinde skulde være sluppet helskindet igennem den sidste Tid, hvis jeg var blevet boende i mit Pensionat.

Naar det bliver varmt igen, glæder jeg mig til at forlægge Studierne til den store, dejlige Have, hvor der er Ligestole og gamle Træer, og Halvtage til Regnvejrs-Brug.

Stud. jur.
Frk.
Kirsten Beyer
i sin
hyggelige
Spisekrog

— Vi har vores eget lille Thekøkken, fortæller Frøken Spetzer-Hansen, vi kan naar som helst lave The eller Løbesod til eventuelle Gæster, og vi maa dyrke al den Selskabelighed, vi ønsker, blot Gæsterne er ude af Huset Kl. halv tolv.

Bare vi kunde blive mange flere!

— Har De ogsaa Nattegn?

— Ih ja, hver har sin Gadedørs-Nøgle, og ingen blander sig i, hvornaar vi kommer hjem. Men skal vi passe vore Studier, følger det rigtignok af sig selv, at vi ikke suser alt for voldsomt. Og passe dem maa vi, hvis vi vil gøre os Haab om at faa Lov at blive boende. Det er en Betingelse for Adgangen, at man viser, man duer til noget indenfor sit Fag, og man maa gøre sig værdig

til at blive her ved at gøre noget ud af det til Stadighed.

Desuden har vi det saa rart herhjemme, saa vi ikke føler Trang til at fare Sted til alt muligt. Dels hygger vi os sammen paa Værelserne, og naar vi mødes ved Maaltiderne i Spisestuen — dels har vi Adgang til Dagligstuen, hvor der findes et lille Bibliotek. Paa Sct. Liobas Fest fornøylig var der fin Middag i Dagens Anledning. Bagefter var der musikalsk Underholdning, og Moder Priorinde fortalte om Sct. Liobas Liv.

Vi er kun en lille Flok endnu — tre Medicinere, to stud. jur'er og en vordende Husholdningslærerinde foruden et Par Pensionærer. Men jeg vil da haabe, Sct. Lioba-Søstrene faar Plads til mange flere. Vi Unge trænger til at lære, hvad et godt katolsk Hjem vil sige. Og det lærer vi her! -sen.

opnaa Oplysninger med utilstrækkelige Midler. Det gælder selvfølgelig især Forudsigelser om fremtidige Hændelser, og specielt saadanne, som afhænger af frie Aarsager (den menneskelige Frihed). Og det er et almindeligt Princip blandt Teologerne, at man skal ikke tale om »guddommelig« eller »djævelsk« Indflydelse, saalange denne ikke er bevist. Endvidere bør et Resultat altid tilskrives en naturlig Aarsag, saa længe der i det mindste synes at være en Mulighed for en Forbindelse mellem Resultatet og en naturlig Aarsag.

Naar man da undtager Forsøgene paa Forudsigelse af fremtidige Hændelser (især dem med frie Aarsager), mener Oss. Rom., at det er »ikke bevist«, at »Radiesthesiens« Resultater stammer fra overnaturlige Aarsager. Man kan derfor roligt gaa i Gang med denne »Videnskab«, som vækker en vis Opsigt. Kirken har kun forbudt Præsterne at tage Del i forskellige af Eksperimenterne — en disciplinær Forordning.

Imidlertid har Sagen ogsaa visse Sider, som Oss. Rom. ikke omtaler specielt. Bladet indrømmer, at der er en Tendens hen mod »Telepati«. Endvidere maa man huske, at Oss. Rom. kun omtaler et Studium af *naturlige* Aarsager (altsaa ikke Aander el. lign.). Et Studium, der inddrager Aandernes Verden, vil Oss. Rom. ikke bifalde.

For det første maa vi huske, at med Eksperimenter kan man kun bevise noget, der har en regulær (naturlig) Forbindelse med Tingene her paa Jorden. Da Englene (haade de gode og de onde) imidlertid ikke er knyttede til Stoffet, kan man heller ikke udforske dem gennem Stoffet.

For det andet var der i Begyndelsen af Aarhundredet en vis Tendens til »Udforskning« af det overnaturlige — Aandernes Verden, etc. F. Eks. udgav Pastor Johan von Liljenkrans (en svensk Konvertit) en Redegørelse for sine Eksperimenter angaaende Tankelæsning, Fjernlæsning og lign. Men den Gang

---

En ny „Videnskab“

RADIESTESIA

»Osservatore Romano« bragte d. 18. Sept. en interessant Artikel om en ny »Videnskab« (Radiesthesia), som skal være i Stand til at bringe overraskende Resultater i Form af Oplysninger om bortrejste Personers Opholdssted, Helbredstilstand o.s.v. »Videnskaben« bruger dertil »særligt egnede Midler«, især et lille Pendul.

Grundlaget for den nye »Videnskab« er Hypotesen om, at ethvert Legeme udstraaler meget korte elektro-magnetiske Bølger, som ved Hjælp af elektro-magnetiske Apparater og det omtalte Pendul kan bruges til at give disse Oplysninger.

»Videnskaben« har forskellige Forkæmpere — især Pater Bourdoux i Frankrig, og der har været afholdt forskellige Kongresser og Sammenkomster om Sagen. Ved et kongeligt Dekret af d. 23. Jan. 1941 er der oprettet

et italiensk Selskab (Società Italiana della Metapsichica), som har til Formaal at foretage »et videnskabeligt-experimentelt Studium af de saakaldte paranormale psykiske og psykofysiske Fænomener«. Forskellige italienske Professorer og Videnskabsmænd har sluttet sig til Selskabet.

Modstandere er der ogsaa en Del af, og blandt disse finder vi den berømte Pater Gemelli fra det katolske Universitet i Milano. Endskønt han ikke bruger Ordet »Vaas«, saa benægter han dog »Radiesthesiens« videnskabelige Værdi. Andre saasom Pater Willwoll S. J. nøjes med at fremhæve, at den nye »Videnskabs« Grundlag kun er en Hypotese, som ikke er bevist.

Angaaende Kirkens Stilling til denne »Videnskab« nævner Oss. Rom., at Kirken fordømmer som overtroisk ethvert Forsøg paa at

kom der et Forbud fra Rom. Forskningen foregik ved Hjælp af Medier, og det var indlysende, at Medierne mente, at de gjorde Brug af Aander eller beslægtede Fænomener, som Aabenbaringen giver et vist Kendskab til. Aabenbaringens (Kirkens) Oplysninger er den eneste sikre Viden, man kan have paa dette Felt.

Disse lagttagelser klarlægger ogsaa Sagens Stilling overfor Spiritismen, og hvilke Farer den nye »Videnskab« maa vogte sig for. Man kan ikke benægte, at Spiritismen (f. Eks. I. P. Müll-

ler) gør Brug af Penduler til Oplysning om fremtidige Hændelser og fjerne Ting, og Spørgsmaalet bliver da, om »Radiestesien« maaske kan forklare nogle af Spiritismens Fænomener. Jeg siger »nogle«, for hvis Spiritismen virkelig gør Brug af Aander, vil der være noget, som selv »Radiestesien« ikke kan klare. Sagen vil da være lige saa haabeløs, som hvis en Nervelæge vilde forsøge at »helbrede« en virkelig Djævlbesættelse. Situationen vil i begge Tilfælde være udover de naturlige Kræfters Virkefelt. *W. Vick.*

Dansk af Claus Mortensen. Den kunstneriske Udførelse er ikke disse Salmers stærke Side. De tager Sigte paa at forkynde den nye Læres bærende Tanker saa fuldstændigt som muligt, og under Bestræbelserne for at gengive Indholdet af de tyske Ud-gaver korrekt bliver Claus Mortensens Sprog ubehjælpsomt, Rytmen mangelfuld og Rimene fattige, som f. Eks. i denne Lov-prising af den treenige Gud:

Gud Fader være Lov i det
højeste,
dertil hans Søn, o Kriste,
med dennem den Helligaand,
Lov, Pris og Ære i alle Land
er vor Begæring alle Mand.

Blandt Claus Mortensens Salmer er ogsaa flere middelalderlige katolske Hymner, bl. a.:

Krist stod op af Døde,
og frelste al Verden af Nøde,
thi maa vi alle glade være,
og sjunge Kristi Lov med Hæder
og Ære,
Kyrieleis,

som i Middelalderen har været sunget ved Gudstjenesten, indflettet i Paaskekuespillene og sunget paa Korstog, under Valfarter, ved Helgenprocessioner og som Sejrssang i Krige. Da Reformationstiden afskaffede Paaskekuespillene og Helgenprocessionerne, blev Verset udelukkende anvendt til Kirketjenesten. Ellers var Claus Mortensen meget betænkelig ved alt, hvad der kunde minde om Katolicismen — mere liberal var en anden Salmedigter og Oversætter, *Christian Pedersen*, der optrykte Malmø-Bogen i et gennearbejdet og forbedret Sprog og supplerede den med nye Salme-Oversættelser. Og den store danske Reformator *Hans Tausen* supplerede igen i en ny Salmebog Chr. Pedersens Ud-gave med nye Salmer, hvoraf mange var oversatte og bearbejdede katolske Salmer, bl. a. »Den signede Dag er vos beted«, som er den gamle latinske Hymne fra det 14. Aarhundrede: »Dies est lætitia«.

Fra Højskolens Arbejdsmark:

De gamle Hymner blev »kristeligt forvendt« efter Reformationen

Vi fortsætter med Uddrag af Adjunkt Johan Jensens Forelæsningsrække paa Katolsk Højskole over »Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen« af Hensyn til Ugebladets mange Læsere udenfor København. Men vi gør opmærksom paa, at det fulde Udbytte af Forelæsningerne faas kun ved at de overværes personligt.

I min forrige Forelæsning understregede jeg, hvordan Reformationen gav Stødet til, at der blev lagt langt mere Vægt end tidligere paa Salmesang ved de danske Gudstjenester. Det er interessant at se, hvordan Reformationens Mænd gradvis arbejdede sig bort fra den katolske Liturgi hovedsagelig ved Salmernes Hjælp — denne Gang vil jeg se nærmere paa Banebryderne i dette Arbejde.

Led for Led i Messen blev afløst af danske Tekster, der omskrevs paa Vers, fordi man mente, at Menigmand derved lettere kunne synge dem. Det hører med til Reformationstidens Program om det hellige almindelige Præstedømme, at alle skal være med i Sangen paa Moders-

maalet, og den nyvakte Begejstring for Salmesangen greb Folk i den Grad, at den ogsaa kom til at lyde udenfor selve Gudstjenesten. Der blev Brug for nye Salmer ved Tidetjenesterne, ved de andre kirkelige Handlinger og ved Husandagterne. I Løbet af et Aar ser hele fire danske Salmebøger Lyset.

Mere samvittighedsfuld end kunstnerisk

Den flittigste og mest kendte Salmedigter fra denne første Reformationstid er *Claus Mortensen Tøndebinder*, hvis Salmer blev trykt i Malmø som Led i den første lutherske Messebog paa Dansk allerede i 1528 eller 29. Alle de liturgiske Led i Messen er i denne Bog blevet erstattet af eller suppleret med en tilsvarende Menighedssang undtagen *Introitus*, Indgangsbønnen. *Kyrie eleison* er f. Eks. afløst af Salmen: »Kyrie, Gud Fader alsomhøjeste Trøst«. Det drejer sig til at begynde med mest om Davids Salmer, frit omdigtet fra Tysk af Luther i nyere Versform, og derfra oversat videre til

»Hil dig, Dronning« i luthersk Udgave

Fra at optage middelalderlige Salmer var der ikke langt til at rette paa gamle katolske Hymner til Jomfru Maria og andre Helgener, saa de blev brugelige til luthersk Kirketjeneste, hvilket blev kaldt at »kristelig forvende« katolske Salmer. Reformationsdigtningens dristigste »Forvending« er Hans Tausens Forsøg paa at overføre Maria-Antifonen »Salve regina« (Hil dig, Dronning), til Dansk. Den begynder saadan:

Salve, Jesu Kriste vor Frelsermand,
du som al Guds Vrede overvandt,
at Adam i dig Naade fandt.
Du est vort Liv og søde Trøst
baade i Modgang og Lyst,
paa dig vi haabe, o Jesu Kriste.
Vi paakalde dig udi vor Nød,
som ere faldne i evig Død,
med Heva vor Moder alle.
Vi raabe til dig i denne grædelig
Dal,
vi græde og sukke saadant et
Fald,
dog est du fuld af Guds Gunst
og Naade,
thi hjælp os o naadefuld Kriste.

Luther vilde bevare Latinen

Hans Tausen bliver paa en Maade i sin Salmedigtning mere kongelig end Kongen selv. Luther, som elskede de flerstemmige latinske Hymner, havde advaret mod at oversætte Messens Liturgi til Modersmaalet — efter hans Anvisning blev derfor Latinen bevaret i den lutherske Kirke i Forbindelse med

den gregorianske Sang. Den danske Kirkeordinans af 1537 bestemmer da ogsaa, at ved Siden af Menighedens enstemmige Sange skal indøvede Kor synge en hel Del af de latinske Tekster flerstemmigt, hvilket de første Reformatorer havde fordømt. Reformatorerne var begyndt at føle sig noget bekymrede ved deres ganske uøvede og nyvakte Menigheders begejstrede sanglige Præstationer, der bl. a. omtales som »hin forfængelige Skraal og Mundklammer udi Kirken«.

Det fører til, at det overdrages Fyens Biskop *Niels Jespersen* at sammenskrive og udgive en Oversigt over »hvad Sang det ganske Aar igennem af alle Sog-nedegne skal holdes og sjunges«, det vil sige »den Sang, som til Messen hører«. Bogen, der blev trykt i 1573, indeholder det faste Program for Musik, Tekst og Melodier til Højmesse hele Aaret rundt. De latinske Stykker deri fylder Hovedparten, og i dem følges den gregorianske Tradition. Af danske Salmer er kun de taget med, som er ordineret til Messen som Erstatning for Stykker af den latinske Liturgi. Med Hensyn til »den anden daglige Sang udi Kirkerne det ganske Aar igennem« henvises Præsterne til *Hans Thomsens* Salmebog, der udkom i 1569 under Titlen »Den danske Salmebog« og var en Sammenfatning af alle tidligere Udgaver, men tillige indeholdt adskillige nye, selvstændige Arbejder. I min næste Forelæsning vil jeg komme nærmere ind paa dette Værk.

og nu er vi kommet inden for de danske Forlæggeres Sammenlutning.

Endelig paa Højde

Hvad betyder det?

Intet mindre end en katolsk Sejr paa vort Omraade. Vikariatets Forlag har altid lidt under, at dets Bøger ikke kunde faas hos Boghandlere Landet over. Vore Bøger kom ikke frem, hvor de skulde, og Folk kendte dem ikke. Det er et stort Skridt frem for Udbredelsen af katolske Bøger og Skrifter. Vi er blevet et Forlag som ethvert andet og udsender vore Udgivelser over hele Landet.

Vi traf forleden et Menneske, som mente at Deres Bøger var blevet dyrere. Er det rigtigt?

Alt er blevet dyrere, Bøger og saa. Baade Papir og Arbejdsløn er steget. Alligevel ligger vore Bogpriser langt under andre. Tag for Eksempel vor nyeste Udgivelse: »Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet«, den koster Kr. 2,75. Sammenlign den med en Bog til samme Pris fra et andet Forlag, *saa er den dobbelt saa tyk*. — Men det siger sig selv, at vi maa kalkulere paa en anden Maade, naar vi baade skal yde Boghandlerne en Rabat og maa-ke som med den sidste Bog annoncere den op i Dagbladene. Det drejer sig om en Smule mere, men tænk saa paa, hvad vi opnaar. Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet er blevet kendt, den købes og læses over hele Landet, og hvad betyder det ikke, at disse Tanker kommer ud i Danmark.

En ny Boghandel

De er begyndt at kalde Forretningen »Boghandel«?

Det kan man godt sige. Det er vor anden store Vinding. Forretningen er gaaet saa meget fremad, at vi har delt den i to Dele: Forlaget og Boghandelen, det er jo mest naturligt.

Jamen De er jo ikke rabatberettiget Boghandler.

Vent nu bare... det var jo det, jeg vilde sige Dem. Vi er blevet rabatterettiget. Det vil sige, at vi nu kan handle med alle Jo-

---

Forlag og Boghandel

Interview med den unge katolske Forlægger

Er det ikke svært at være katolsk Forlægger, spørger vi Indehaveren af Sankt Ansgars Forlag i Bredgade. Et katolsk Forlag maa vel uhjælpeligt leve sit Liv i Skyggen?

Ja, ærlig talt, siger Boghandler S. Damsholt; Sankt Ansgars Forlag har ved sin Start haft mange Vanskeligheder. Men et Foretagende, der er Grokraft i, skal stikke Hovedet op en Dag,

hannes Jørgensens Bøger fra Gyldendal og de andre forskellige Bøger af katolsk Interesse, der dukker op mellem Aar og Dag. Alt kan faas i Boghandlen nu, og hvad bedre er: man er sikker paa ikke at gaa forgæves. Det er jo Fordelen ved en katolsk Specialboghandel: andre skal først til at skaffe den efterspurgte Bog, her staar den paa Hylden. I det Aar der er gaaet, har vi erfaret, at Folk skriver til os ikke blot fra forskellige Steder i Danmark, men ogsaa baade fra Sverrig og Norge. Vi er blevet det, vi gerne vilde være: en Blad- og Bogcentral, hvor den katolske Litteratur er samlet.

Udenlandsk Litteratur

De har ogsaa udenlandsk Litteratur?

Ja, mere og mere. Vi er endelig kommet *helt* med paa alle Omraader; de store Forlag i Belgien og Tyskland har vist sig uhyre interesserede i vor Forretning og har stillet et større Lager af Litteratur hos os i Kom-

mission; der er jo en vældig katolsk Bogverden, som vi gerne og snart skulde være Ekspert i, da det er vort Felt. Og saadan noget som liturgiske Bøger behøver Folk ikke mere at vente paa i Ugevis; vi har Gradualer, Missaler, Breviarer i alle Indbindinger og Udgaver staaende.

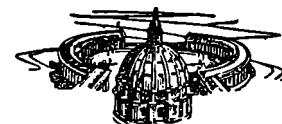
Men nu kan altsaa Bøger fra Vikariatets Forlag faas hos andre Boghandlere.

Det kan de, men alligevel haaber vi, at Katolikkerne vil blive ved med at købe direkte fra vor Boghandel. Enhver Ting som tjenes gaar til at udgive ny katolsk Litteratur. Det er ligefrem en Kirkesag.

Til Julebordet

Er der Nyudgivelser paa Trapperne?

Ja, vi er ved at lægge sidste Haand paa Nyudgaven af »Katolsk Haandbog«, og Pastor Benzons er ved at afslutte Redaktionen af Aarets »Julekærte«, som vi i Aar vil søge at give endnu videre Udbredelse.

URBI ET ORBI

Den diplomatiske Forbindelse mellem *Kina* og *Vatikanet* er nu en Realitet, idet Chung-king-Regeringens Minister i Schweiz har overtaget Posten som Landets Repræsentant ved Pavestolen. — Det meddeles officielt fra Vatikanet, at der — i Modsætning til, hvad der i de seneste Dage har været meddelt gennem forskellige Presseagenturer — ikke har fundet nogensomhelst Forandring Sted i Forholdet mellem *den hellige Stol* og *den croatiske Stat* i den sidste Tid. (Den diplomatiske Forbindelse mellem den hellige Stol og Jugoslavien bestaar som bekendt til Stadighed). — I Vatikanerbibliotekets »Pius XI-Sal« vil der i nær Fremtid blive opstillet en *Broncebuste af Pave Pius XI*. — Paa Foranledning af det pavelige Informationsbureau rettedes der i Sommer en Henvendelse til Italiens katolske Forlæggere om at skænke Bøger til Fordeling blandt italienske Krigsfanger. Den apostoliske Nuntius i Italien, Mons. Borgonini Duca, har nu overdraget Røde Kors de indsamlede Bøger, ialt ca. 16.000 Bind.

Gilderne i Nordjylland

Interview med Sognekasserer

Efter hvad de gamle Kildeskrifter beretter, fandtes der St. Knuds Gilder her i Landet allerede i det 11. og 12. Aarhundrede. Disse Gilder var meget mægtige og havde forskellige Formaal. Ogsaa Aalborg havde et St. Knuds Gilde i det 12. Aarhundrede, om dette ved vi kun, at dets Segl opbevares paa Nationalmuseet.

Nu er St. Knuds Gilderne atter en Kendsgerning. Trindt om i vort Land, hvor der findes katolske Menigheder, er der oprettet saadanne, omend med delvis andre Formaal end i fordums Dage. Disse Gilder har snart arbejdet i 2 Aar, og for at høre lidt om, hvorledes de har virket i Aalborg og i Nordjylland som Helhed (Aalborg Sogn omfatter foruden Aalborg ogsaa Hjør-

ring og Thisted Amter), henvender vi os til den unge energiske Sognekasserer, Ekspedient *Aage Nielsen*, og spørger:

— Hvorledes er Arbejdet gaaet siden Starten? Er De tilfreds?

— Det er paa nuværende Tidspunkt for tidlig at sige noget bestemt, da vi først maa Aaret igennem for at drage Sammenligning med det første Aar, som var udmærket, dog skulde vi i Aar endnu højere op og stadig stige baade i flere nye Gilder og flere Penge.

— Hvorledes er Ungdommens Indstilling til Gilderne?

— Helt igennem den rette, idet vi paa denne Maade dels opfylder vor Biskops Ønske og dels hjælper Kirken frem i Danmark!

— De nye 25 Øres Mærker, er de blevet vel modtaget?

— Ja, i høj Grad, for 25 Ører indgaar væsentlig nemmere end 1 Krone. Flere Steder, hvor Katolikker samles, køber hver især et 25 Øres Mærke, inden man gaar

hjem, en god Idé, der burde slaa an overalt!

— Med Hensyn til vore fjerntboende Trosfæller i det udstrakte Sogn, hvorledes har Interessen for Gilderne været dér?

— Det har knebet at faa fat i de fleste fjerntboende Katolikker og faa dem interesseret i Gilderne, og selvom Pengene kan indsendes pr. Post til Præstegaarden, mangler vi endnu en hel Del i vort store Sogn!

— Endnu et Spørgsmaal. Har De eller Ledelsen her eventuelle Ønsker om Ændringer eller Reform, der kan stimulere Fremgangen?

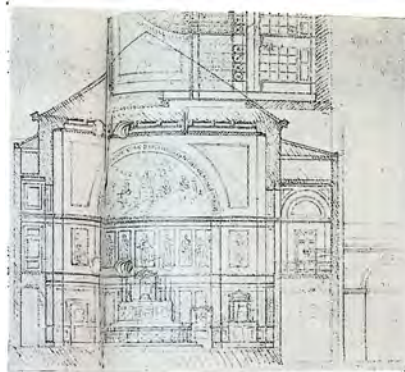
— Personligt vilde jeg ønske, at *alle* vilde afregne inden den 10. i hver Maaned, og at alle vilde agitere mere for Gilderne og hverve nye Medlemmer, eller faa dem, man har, til at betale mere. Eftersom Tiden gaar, maa Gildelederne passe paa ikke at tabe Humøret og Lysten, da dette Arbejde er af den største Betydning for vor hellige Kirkes Trivsel her i Danmark.

N. K. B.

Peter Christian Bianco's efterladte Formue, betragledes som Menighedens Kirke. Grunden forærede den østrigske Stat Menigheden. Forstanderskabet, som bestod af tre Mænd, Grosserer Menne, Hofglashandler Ronge og Vinhandler Steinbach, havde tænkt at bygge Kirken et andet Sted; man forhandlede om en Grund ved Nicolai Kirke og senere om en i Bredgade paa Hjørnet af Dronningens Tværgade.

Da det heller ikke lykkedes at erhverve denne Grund, foreslog man Frederiks Hospital et Magskifte, saa Menigheden fik en

← Forslag til Ap-
storbordet af
Hetsch fra 1840
eller aldrig
Sluk med to La-
sejulle (Ambo-
ner)

sidder et malet Gipsrelief, der forestiller Guds Moder med Barnet og til Siderne to knælende Engle, modelleret af Billedhuggeren *Gottlieb Borup*. De fem Statuer i Nicheerne er fra venstre: *Esajas*, *Moses*, *David*, *Aron* og *Johannes den Døber*. Indskriften derover: «CHRISTO REDEMPTORI SACRUM» viser, at Kirken oprindeligt var »Viel Kristus Forløserens». De to knælende Engle paa Hjørnepillerne er ligesom de fem Statuer og saa modelleret af Borup og støbt i Zink. Den hellige *Ansgars* Statue er udført af Billedhugger *Elo*.

I December 1839 lukkede den elskede Konge Frederik VI for stedse sine Øjne, og vor sidste Enevoldskonge Christian VIII besteg Tronen. »Vi alene vide» havde været Møttoet det meste af Frederik VI's lange Regeringstid, men i de sidste Aar havde Kongen dog maattet gaa med til Oprettelsen af de raadgivende Støtterforsamlinger.

Christian VIII's Tid var politisk præget af et haardt og Under ham midlens Enevældens ydlerige.

Det er i denne Konges Regeringstid, at den katolske Menighed i København bygger sin Kirke. Egentlig var det den østrigske Kejsers Gesandtskabskapel, som Katolikkerne fik Lov til at benytte. Det var bygget 1765 af Hofamtmand Zuber, der hvor nu Sankt Ansgars Kirke staar, og var en lille Bindingsværksbygning. Kejsersinde Maria Theresia havde lade Dronningerne købe. Efterhaanden forfaldt dette Kapel og blev for lille.

Men den nye Kirke, der byggedes for Vinhandler

Vor Domkirke

Skt. Ansgars Kirke

1842-1942

af
K. Sinding

Grund, der hvor dens Ejendom Bredgade 67 og 69 nu ligger, og Hospitalet det gamle Kapels Grund. I det sidste Øjeblik opdagede Forstanderskabet dog, at det gamle Kapels Grund var bedre at bygge paa, og efter alle lovlige Anstrengelser blev det altsaa vedtaget at bygge paa den gamle Sted.

I Foraaret 1840 bad man Arkitekt Professor ved Kunstakademiet *Gustav Friedrich Hetsch* om at give Tegninger til Kirken, og nogen Tid senere overvandt Hetsch i Stuttgart 1788 ningens Ophævelse til ham. Hetsch var i 1815 indvandrede og havde studeret i Frankrig og Tyskland. Hans andet han til Danmark og blev en god Hovedværk er Synagogen (fuldført 1810). Den har en vis Lighed med Sankt Ansgars Kirke, og de to Punkter: Giltet til Gaden og i det Indre dei flade. Hetsch skulde Opmuring og Fundamentering af Bygningen. Om det rede Mure gen af Kirken begynde. Men det blev Mursten, og da det er opført af slagne, haardtbrændte, og dette Efteraar, ustandseligt var Regnvejr denne Sommer og dette Efteraar, sankedes Byggeriet. Murstenene kaldtes i den Tid paa smaa Helsingør og i Nivaa og sejlede til København paa smaa Skuder. Et Raffinement ved Muringen var at sæt med rød lem Sten.

I Foraaret 1841 begyndte man med at bygge Kirken. Den blev opført af slagne, haardtbrændte, og dette Efteraar, ustandseligt var Regnvejr denne Sommer og dette Efteraar, sankedes Byggeriet. Murstenene kaldtes i den Tid paa smaa Helsingør og i Nivaa og sejlede til København paa smaa Skuder. Et Raffinement ved Muringen var at sæt med rød lem Sten.

← Parti af Bredgade med Kirken 1843

← Kor og Apis i Sankt Ansgars Kirke. I Apistrunderen tronar øverst den sejrende Kristus med Apostlene; nedrunder Vor Fru, omgivet af Norden Helgenar

← Fastgudstjeneste i Domkirken 1942

Det dejlige Kirkerum, der har været Rammen om saa mange store Begivenheder i det danske, katolske Vikariats Historie, virker festligt med sin dekorerede Absis, sit Højalter med de forgyldte Ornamentter og sine tolv store Vinduer. Dimensionerne er ikke overvældende store, skønt Rummet virker stort: Længden er ca. 31 m, Bredden ca. 13 m og Højden ca. 13 m. (Dengang byggede man i Alen.)

Den Stil som Hetsch har benyttet i sin Bygning, er den saakaldte »oldchristelige Stil«, der er skabt af Elementer fra de oldkristelige Kirker i Italien og fra italiensk Ungrenaissance.

Under højtidelige Former indviedes Kirken. Der celebreredes en Levitmesse, hvor Pastor Al. Zimmermann var Celebrant, og Præsterne J. Akerman, København, og A. Haas, Fredericia, var Levitter. Den kongelige Operas Kor sang en Messe af Haydn, og Det kongelige Kapel spillede. Dirigent var Kapelmester Gläser. Det skete den 1. November 1842.

Helge Rode om Guds Moder

Helge Rode var som omtalt i Nr. 42 en stor Beundrer af den katolske Kirke er i en Grad, der er ret enestaende blandt dem paa den anden Side. Men ikke mindre stærk og sympatisk former han sin smukke og herlige Hyldest overfor Maria og hendes Stilling i Kirkens Liv, saaledes som det vælder frem af hans dybe og fromme Gemyt i »Pladsen med de grønne Træer« i følgende stærke Udtryk og smukke Form:

»Kristendommen som Religion kan ikke udløses fra det underfulde. Lovet være Usandsynligheden! Den har holdt Aanden frisk og levende i os, og mægtige Impulser er udgaaet fra den. Poesiens Kilder har den aabnet for, og Sandheden har den fremmet. Et Under: Jomfrufødselen har i høj Grad faaet Tungerne paa Gled. Klodsede Fingre har rørt ved det fineste og flængt det blaa Himmelsløv, bag hvilket Mysteriet laa skjult. Skulde der ikke være sket uransagelige Ting

i Aandens Verden, da et Menneske som Jesus blev født? Medens mangfoldige Vidner har kunnet paabe- raabes til Fordel for de andre gaa- defulde Hændelser, saa kan her kun være et eneste Vidne: Maria. Jeg for min Del finder det sandsynligt nok, at Jesus' Moder har været visionær, og at den skønne Beretning kan stamme fra hendes egen Mund.

Er vi ikke alle en Smule katolske i vort Hjerter, naar det gælder hende? Hvilken Digter har ikke elsket Jomfruen, Guds milde Moder, Mater dolorosa? Har hun ikke adlet Mænds Følelse, og kan nogen Kvinde ønske hende styrtet i Støvet? Hun har udrettet mere og været virkeligere end nogen historisk Dronning i Verden. Hun var Jordens Gave til Himlen, de Troendes Tak til den Korsfæstede, og kunde de bringe ham en skønnere Hæder end at ophøje hans Moder? Ave Maria! Tusinder vidner, at hun har hjulpet dem, tørret deres Taarer, lægt deres Saar, lyst for dem i deres Mørke. Ave Maria!«

J. Hammermüller.

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 29. Okt.

Studiekredsmøde i Præstegaarden. Leder: Pater Lønskov S. J. Emne: Gennemgang af Karl Adam: »Das Wesen des Katholizismus«.

Næste Møde: d. 12. Nov.

KØBENHAVN

Torsdag d. 29. Okt.

Studiekredsmøder i Bredgade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser »Rerum Novarum« og »Quadragesimo Anno«. — (NB! Man bedes selv medbringe Brød til Teen).

Næste Møde: d. 12. Nov.

Lørdag d. 31. Okt. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Asmussens Allé 1, København V.

Søndag d. 1. Nov. Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvejen. Efter Messen kan medbragt Morgenmad nydes i Klostret. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Onsdag d. 4. Nov. Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Foredrag af Pater Fr. Küpferle S. J.: »Lægens Ret over Liv og Læmmer«.

Onsdag d. 18. Nov. Kl. 20.

Møde i Anledning af den katolske Tænkter Jacques Maritains 60-Aars Fødselsdag. Foredrag af Redaktør H. D. T. Kiørulff: »Jacques Maritain«. Mødet holdes i Bredgade 67 A.

Lørdag d. 21. Nov. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Civilingeniør James Hamm, Blidahpark 29, Hellerup.

Sankt Knuds Skoles

ældre Elever opføjer

Salomon Baudsmand

(efter Carit Ellar's Roman).

Et Skuespil om Tordenskjolds Bedrifter.

Generalprøve: Fredag d. 6. November Kl. 16.

Premiere: Lørdag d. 7. November Kl. 19,30.

2. Opførelse: Søndag d. 8. November Kl. 19.

Billetter: Voksne 1 Kr., Børn 50 Øre (Generalprøven 50 Øre) faas hos Skolens Elever samt hos Portneren, Stenosgade 4 A.

SANKT ANSGARS

Boghandel

Liebert: Unge Aar (Kr. 6,75)

Ugebladet skrev:

»Denne Bog vil gaa i de unge som varmt Brød«. En skøn Fortælling om ung Kærlighed og stærk katolsk Tro.

Johs. Jørgensen, Den h. Frantz af Assisi (Kr. 11,50)

I ny smuk Udgave og Format som Birgittabogen.

C. C. Martindale, Det kristne Liv

Ved De, at Bogen har Bønner for Invalidere og Arbejdsløse?

Pavestolen og Arbejdsspørgsmaalet (Kr. 2,75)

Det er et livsvigtigt Spørgsmaal for vort Land, at Kirkens sunde, sociale Tanker kommer ud herhjemme. Bogen faas i enhver Boghandel og Banegaardskiosk.

Vær med til at synge Højmessen

Køb den billige Bog: »Gregoriansk Sang« (85 Øre), som indeholder Noderne til de forskellige Messer og kan haves i Lommen.

Sankt Ansgars Boghandel

København

Bredgade 67 - Palæ 4777

Giro 81851

St. Ansgars Kirkes 100 Aars Jubilæum

Sønd. 1. Nov. Kl. 8 Fælleskommunion. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken af Hs. Excellence Biskoppen (Kun Adgangskort giver Adgang til Kirken. Ved Henvendelse til Pastoratet Kl. 17—18 kan endnu faas en Del Billetter til Staa-pladser. I Tilfælde af Forfald bedes Adgangskortene returneret. Paaklædning: Formiddagsdragt). Alle opfordres til at deltage i Menighedssangen (Missa VIII, Credo III) og til at gaa til Kommunion under Messen. Alle bør være paa Plads senest Kl. 9,45. Kl. 17 Pontifikalandagt med Prædiken af Pastor Kjeld Geertz-Hansen og Te Deum (Adgang for alle).

Mand. 2. Nov. Stille Rekviems-

messer Kl. 6, 7 og 8. Kl. 10 højtideligt Levitrekviem for Kirkens afdøde Præster, Velgørere og Sognebørn. Om Aftenen Kl. 19,30 afsluttende Festandagt med Prædiken af Pastor N. R. M. Oppermann.

Fred. 6. Nov. udstilles Sakramentet efter 8-Messen til Tilbedelse indtil Jesu Hjerter Andagten Kl. 19½. Efter Andagten Familieaften i Lokalerne, Bredgade 67 A. »St. Ansgars Levned« i Tableauer og Recitation ved Fru Karen Plovgaard; Sang af Kirkekoret og fælles Kaffebord. Billetter à 50 Øre bedes købt i Forvejen i St. Ansgars Forlag eller paa Kirkens Kontor.

I Anledning af Jubilæet vil der blive udgivet et Festkrift.

Svenn Kirkegaard, har faaet tildelt Korpsets Fortjenstemedaille. — Det er en fin og fortjent Opnærksomhed for godt Spejderarbejde gennem mange Aar, og Kirkegaards mange Venner blandt de katolske Spejdere i København og Provensen ønsker ham hjertelig til Lykke i denne Anledning. — Til Lykke, Svenn!

Stor Skuffelse i 1. Absalon.

Vibe-Patroljen er ked af det. Det er der ikke noget at sige til. Nu havde de i flere Maaneder gaaet og glædet sig til at skulle med som Divisionens Repræsentant til Korpsets Lands-Patroljeturnering, de havde trænet og gjort alt hvad de kunde for at være saa godt forberedt som muligt, og saa blev det hele aflyst paa Grund af Børnelammelsestilfældene paa Midtsjælland. Det var meget trist. Bent havde været paa Sommerferie ved Skive og cyklede saa tilbage til København for at komme til Turnering, nu tog han Cyklen igen og trampede sig atter til Skive... det blev vel nok en Tur.

Ulvne i Sankt Ansgar, Sankt Bendt og II Absalon er ogsaa kede af det.

De skulde nemlig have haft Sommerlejr ved Ledreborg. Den maatte naturligvis af samme Grund enten flyttes eller aflyses. Vi prøvede først paa at flytte den, men det lykkedes ikke, og saa var der ikke andet at gøre end at skrive Afbud til dem alle. Stor Sorg hos mange Drengene. DC.

Vore Spejdere

Roskilde-Drengene i Lejr.

En Onsdag Eftermiddag startede vor Sommertur. Den gik, Traditionen tro, til et Sted ved Roskilde Fjord, denne Gang lidt Nord for Østskov, hvor vi rejste vore 8 Telte. Turen derop var foretaget dels pr. Cykle og dels pr. Sejlbaad, som var stillet til vor Raadighed under hele Lejrperioden. Alt var saa venligt deroppe, de eneste, der ikke smilede venligt til os, var Vejrguderne. Blæst, haard Nordvestenvind, afvekslende med Regn forsøgte at slaa Humøret ned hos Drengene, men det lykkedes ikke. Dog var det ved at gaa galt en Aftenstund. Det havde regnet lige fra den tidligste Morgen, Diamantgravene var fyldt med Vand, og inde i Teltene begyndte der at danne sig flere Smaasøer. Saa flyttede vi op paa en nærliggende Bondegård for Natten.

Vi foretog atter i Aar en Nattevandring til Hejrebakkerne, og Hejrene lod sig naadigst baade se og høre. Vi var paa Vildmandstur, hvor vi en Dag igennem klarede al Madlavning uden civiliserede Hjælpe midler; vi tændte Baal ved Hjælp af Ildbor, stegte Kartoffler paa Gløder, ristede Kød over Ilden og nød det med dobbelt Glæde bagefter, for det smagte dejligt.

Vi havde naturligvis ogsaa Turneringer for saavel Ulvene som Spejderne, og Resultatet blev, at Rød Bande blev Nr. 1 blandt Ulvene, medens Ugle-Patroljen var bedst blandt Spejderne.

Ulvne foretog mange smukke

Ture omkring i Omegnen og sluttede Lejren med en dejlig Sejltur hjem til Roskilde.

Fin Dekoration til Aalborg.

Tropsføreren for Sankt Thøgers Trop i Aalborg, Forretningsfører

ROB. HUGH BENSON:

I DRONNINGENS NAVN

Denne pragtfulde Roman fra Dronning Elizabeths Tid vil gøre det dybeste Indtryk paa Dem. Den viser Dem hvad Englands Katolikker dengang maatte udstaa af Forfølgelser og Lidelser. Her er Ondskab og Had, Mod og Dødsforagt, Renhed og den ømmeste Kærlighed. Køb Bogen, inden det er for sent. To Bind, Pris 12,75, elegant indb. 24,75. Faas i alle Boglader. J. Frimodts Forlag.

AARETS KATOLSKE ROMAN

Liturgisk Kalender

Nov.

1. S. 23. Søndag e. Pinse. — (hvid) **ALLE HELGENS DAG** (1135); 2. Bøn: Søndagen (752); Trefoldigheds Præfation (521); sidste Evangelium: Søndagens (753).
2. M. **ALLE SJÆLES DAG** (sort) (1139).
3. Ti. **Foregaaende Søndags Messe** (751), uden Gloria og Credo; 2. Alle Helgens Oktav (1135); alm. Præfation (525). — Eller: (hvid) 3. **Dag i Alle Helgens Oktav** (1135); 2. Søndagen (752).
4. O. **St. Karl Borromæus** (1150); (hvid) 2. Alle Helgens Oktav (1135), 3. St. Vitalis og St. Agricola (1150).
5. T. **Relikviefest** (1150); 2. Alle (rød) Helgens Oktav (1135).
6. F. † 6. **Dag i Oktaven** (1135); 2. (hvid) **Om den Helligaand** ([120]), 3. **For Kirken** ([123]) eller **for Paven** ([122]).
7. L. † 7. **Dag i Oktaven** (1135); 2. (hvid) og 3. som Fredag.
8. S. 24. Søndag e. Pinse. (grøn)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Paveord om Kirkemusik

Den gregorianske Sang skal i vid Udstrækning atter bringes til Anvendelse ved Gudstjenesten, og alle bør være overbeviste om, at Gudstjenesten intet taber i Pragt, selvom den udelukkende ledsages af denne Musik.

Pius X i „Motuproprio“ af
22. Nov. 1903.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenslutlet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.
Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67,
København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

En god Mand

Fridrik Fridriksson: »Min Livssaga« II. Del. (De Unges Fortælling).

For en halv Snes Aar siden udgav den gamle islandske Præst og Ungdomsleder det første Bind af sin »Livssaga«. Han viste sig at have alle sit Folks medfødte Fortællerevner og samtidig var han en vennesæl Mand, der aldrig glemte det gode, han mødte paa sin Vej, og havde en kort Hukommelse for det onde. Det var et taknemligt Menneskes Erindringer. Af specielt katolsk Interesse var hans Fortælling om hans Møde med Aloysius. Fornylig var der en Indsender her til Bladet, som mindedes dette, men troede, at det drejede sig om noget, Olfert Ricard havde fortalt. Men O. R. havde det fra Fridriksson, som selv oplevede det.

Langt om længe har Pastor F. faaet Tid til at fortsætte sin Bog. 2. Del staar ikke fuldt paa Højde med 1., bl. a. fordi Barndomsoplevelserne var saa fængslende, men det er den samme elskelige, taknemlige Fortælling, hvis Livsvej er kranset af Minder om gode Venner. Ogsaa denne Del rummer Afsnit, som maa glæde en Katolik — Skildringen af en Italiensrejse med Audiens hos Paven og Samtale med Kardinal van Rossum om Island og om en mulig Kanonisation af en Islænder. Pastor F. er godt klar over, at hans Glæde over at træffe ledende Mænd i den katolske Kirke blev misforstaaet hist og her, og at ikke alle satte Pris paa det. Men han føler ingen Trang til at bedyre sin Lutherdom, han er bare glad for ogsaa disse Minder om gode kristne Mænd.

H. D. T. K.

Moderværdigheden

Heinz Graupner: »Kvindens Biologi« (Chr. Erichsen).

Denne Bog har en ganske klar Tendens, som skinner frem gennem alt det oplysende Stof. Den tyske Forfatter vil paapege, hvorledes Kvindens Liv er helt bestemt af hendes biologiske Opgave: at være Moder til den opvoksende Slægt; og ved at vise, hvor vid-

underligt Naturen har udbygget sine Planer, vil han bidrage til at vække den sunde Glæde ved Barnet. Ligeledes vil Forfatteren vise Kvinderne hen til Hjemmene som deres naturlige Arbejdsplads. Man mærker i disse fortræffelige Bestræbelser det nye Tysklands Aand. Ogsaa paa de Punkter, hvor katolsk Tankegang afviger fra det moderne Tysklands, følger Forfatteren den sidste — saaledes i Stillingen til Sterilisation, Børnebegrænsning, Børn udenfor Ægteskab — men den danske Oversætter har ved at erstatte Oplysningerne om tyske Forhold og tysk Lovgivning med tilsvarende danske Oplysninger lettet Tilegnelsen for danske Læsere. Bogen indeholder i udmærket Popularisering (dog med Stærk af en barnlig Højtidelighed) en fortræffelig Fremstilling af Menstruationens biologiske Betydning, og af Svangerskabet og Fødslen, med de klassiske Lægeraad i veltalende Form.

L. II.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

BOGHYLDEN

Orsenigo, Cesare: Der Helligeste Carl Borromæus.....	Kr. 10,00
Spillman, Joseph: Ein Opfer des Beichtgeheimnisses	- 4,55
Stetter, Franz: Vinzenz von Paul.....	- 4,20
Stolz, Anselm OSB: Theologie der Mystik.....	- 6,45
Burg, van der: Det katolske Trosprinsipp sammenlignet med det protestantiske.....	- 3,40
Engestrøm, Sigfred von: Katolicismen i Nutiden.....	- 10,40
Lutz, A. J.: Den katolske Religion. Fremstillet for moderne Protestanter.....	- 7,50
Lutz, A. J.: Kors og Alter..	- 1,50
Lutz, A. J.: Kristendommen i Apostlenes Dager.....	- 3,70
Lutz, A. J.: Protestanter og Katolikker.....	- 3,90

ARNOLD BUSCK
International Boghandel
Kjøbmagergade 49
Telefon C. 2453

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Lommekalenderen 1943

Saa har vi snart Jul igen. D. K. K. F.'s Lommekalender er som sædvanlig Julens første Behuder. Den uundværlige lille Bog bliver righoldigere for hvert Aar, der gaar. De særlige katolske Sider foran i Bogen er nu ikke færre end 64, og alle Oplysninger er ført helt å jour til Midten af September Maa-ned. I Kalenderen bemærkes med Glæde Oplysninger om Sol og Maa-nes Bevægelser. Kalenderen har paa Grund af Bogbindernes Vare-mangel maattet skifte Indbindings-kulør, men den præsenterer sig stadig lige nydelig. Vi siger hvert Aar, at den anbefaler sig selv, og den vil ogsaa som sine Forgængere blive hurtigt udsolgt, selv om Prisen desværre har maattet sættes en Smule i Vejret til Kr. 2,25. Det maa ikke kunne mærkes paa Salget — tænk om det blev i denne Aargang, De kommer til at skrive: I Dag fik Verden Vaabenstilstand!

Den gule Klinik

Det er Titlen paa en svensk Film, der for Tiden gaar i fire køben-havnske Biografteatre. Titlen lover ingen Hygge, men Filmen er værd at se. Den spiller for det meste i Dr. Jørns Konsultationsværelse. Her møder unge Piger, der kom galt af Sted; Demimønder, der af Kirurgen venter sig en Haandsræk-ning for at kunne fortsætte, men ogsaa fortvivlede Mødre, for hvem Barnet er en Velsignelse, og som er ulykkelige over, at Velsignelsen udebliver. Desuden faar man et Indblik i et Arbejderhjem, hvor Mandens Uvilje mod det ventede Barn afstedkommer Moderens Død. Det er en Række menneskelige Tra-gedier, der her passerer Revue. Og imens søger den sympatiske unge Dr. Jørn at hjælpe alle paa bedste

Maade, men ikke netop paa den Maade, Patienterne havde ventet sig. Han er Menneske, men lader sig ikke af sin Menneskelighed for-føre til Forbrydelse. Han har sin jævne Maade at biibringe havære-rede Kvinder Respekt for Livets Frugt. Over for en Kollega, der er mere villig til den Slags Operatio-ner, fastholder han, at saadanne kirurgiske Indgreb altid er farlige. »Dersom den svenske Ungdom be-stod af lutter Swingpjætter«, vilde ogsaa han være mere villig. »Men saa galt er det heldigvis ikke,« kon-staterer han overfor den ryggesløse og hovne Kvaksalver, der tjener godt paa sine Ofres Bekostning, lægger Dr. Jørn sin uforbeholdne Foragt for Dagen. Det gør godt, at der en Gang falder Ord om Livets Alvor og Hellighed i Biografteatre, der ellers ynder at fremstille Kær-lighedslivet som tom Overflade.

v.

Olrik en Tale for Kongen og ud-bragte et nifoldigt Leve for Hans Majestæt. Efter Kaffen sluttede før-ste Del af Festen med en Sketch udført af Horsens. Derefter fortæ-redes Aftensmaden.

Nu maatte vi desværre tage Af-sked med Randers, som allerede skulde hjem paa Grund af Togfor-bindelserne.

Anden Del af Festen indledtes med en Tak af Mgr. Olrik. Efter nok et Kaffebord ryddedes Salen, og Dansen begyndte. Senere paa Aftenen serveredes Is. Festen slut-te med en kort Andagt i Kirken, hvorefter vi, hvor nødig vi end vil-de, maatte tage Afsked med Hor-sens.

P. J.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

Horsens 500 Aar

Søndag d. 4. Oktober fejrede Horsens katolske Ungdomsforening Byens Jubilæum med en storstilet Fest, hvortil baade Vejle, Silkeborg og Aarhus, ja, endog Randers var inviteret.

Lørdag Aften ankom de første Gæster, som efter en Kop varm Kaffe blev indkvarteret i Skolen. Natten forløb nogenlunde rolig.

Søndag Morgen ankom Resten af Gæsterne, og efter Gudstjenesten besaa vi Byen, Bygholm og Parken. Klokkeren blev omsider 12, og godt sultne blev vi modtaget af Kvar-terværterne, som beværtede os med den herligste Middagsmad, man kan tænke sig.

Kl. 14 bød i Forsamlingssalen Pastor *Grobetz* os alle hjertelig Vel-kommen til Horsens. Saa fulgte en Amatørkonkurrence, hvori Horsens, Randers og Aarhus deltog. Den blev vundet af Aarhus, som opfør-te to smaa Sketchs. Under det ef-terfølgende Kaffebord holdt Mgr.

Det gamle Ord om de »mange Bække smaa, der gør den store Aa« er jo temmelig fortærsket, men har derfor ikke mistet sin Gyldighed. Det er de mange smaa Bidrag, der skal faa Fondet til at vokse. — Hvor tit ærgrer man sig ikke over at have givet Penge ud til unød-vedige Ting og til Ting, man ikke havde nogen som helst Nytte af. Næste Gang Fristelsen er der til at købe et eller andet ligegyldigt eller unyttigt, send saa i Stedet Pengene til Frank Andersens Fond. Der gør de i hvert Fald Nytte!

Husker De stadig, at De ogsaa kan støtte Fondet ved, naar De be-taler Abonnement paa K. U., at be-tale f. Eks. for et ekstra Kvartal (eller mere)? De maa blot huske at gøre opmærksom paa det bag paa Giroblanketten.

Send altsaa et Bidrag — stort el-ler lille — til *Frank Andersens Fond, Postgiro 1087* (Niels Frederiksen).

NB! Mærkater til Videre salg kan rekvireres fra Niels Frederiksen, Jyllingevej 185, Vanløse.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Hørvendelser bedes venligst
rettet til CENTRAL 1868

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt
Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Dette med Farvel- Kysset!

Og andre ungdommelige Problemer i saglig Belysning ...

Vi har modtaget:

Et Problem er dukket op for mig, et Problem, som vistnok mange andre unge ogsaa tumler med uden at kunne løse Knuden:

Hvad kan vi unge tillade os i Omgangen med det andet Køn?

Her er et Punkt, hvor jeg ikke er klar over, hvad Kirken tillader, og hvad den forbyder. Hvor er Grænsen mellem kyskt og ukyskt?

For at tage et Eksempel: Er det kun en sippet, tanteagtig Opfattelse, at man ikke kysser andre end den, man er forlovet med? Mange unge er tilbøjelige til at betragte det saadan, men er det ikke en mindre tiltalende Tanke, at en ung Mand kysser en ung Pige, blot fordi det hører sig til, naar han har fulgt hende hjem om Aftenen?

Den Slags Spørgsmaal virker saa latterlige, men hvad skal vi unge gøre, naar Een synes, det er forfærdeligt, en anden, at det var unaturligt, hvis det ikke var saadan. At overlade den Slags Afgørelser til sin egen Samvittighed, skal man være forsigtig med; for naar jeg har drøftet det med mine Kammerater, finder jeg de mest divergerende Meninger om, hvad der fremkalder Samvittighedsnag og hvad der ikke gør.

En 15-aarig.

Kære unge Dame!

De gaar til Sagen med en afvæbnende Ligefremhed, som vi aldeles ikke finder latterlig. Vi er enige med Dem i, at mange jævnaldrende sikkert tumler med de samme Problemer, derfor er det os en Glæde at faa Lejlighed til at komme ind paa det i al Saglighed.

Hvad man kan og ikke kan, er til en vis Grad afhængigt af den Tidsalder, man lever i, det Klima,

man er underkastet, og den Kreds, man færdes i — for et Par Menneskealdre siden vilde det have været utænkeligt herhjemme, at Mænd og Kvinder badede sammen. Et Blik henover en dansk Strandbred en Sommerdag nu giver et *noget* andet Indtryk, og selvom man fra en overvældende Snerpethed er havnet i den modsatte Vejgrøft, er der dog vist ingen ung Dansker af det ene eller andet Køn, som i Dag vilde føle, at der gik Splinter af Moralene ved at dyrke Fællesbadets Glæder, naar det iøvrigt skete med Fornuft, og man vidste Besked med, at det var ordentlige Mennesker, man var sammen med. I Syden ser man langt strengere paa Afklædtheden. Kvinder kan end ikke tillade sig at gaa i Kirke i kortærmede Kjoler, og nøgne Statuer ses sjældent paa offentlige Steder. Det har sin naturlige Forklaring i, at det varmtrullende sydlandske Blod behøver en mindre Anledning end det køligere nordiske for at komme i Kog.

Er det overhovedet muligt at finde en bestemt, til alle Tider gældende Retningslinje i dette Virvar? Ja. Hele Svaret ligger gemt deri, at Ægteskabet er et Sakramente, en Helligdom, der ikke maa krænkes. De, unge Dame, har øjensynlig, efter Deres Brev at dømme, selv en Forneemmelse af, at dette med Farvelkysset i Gadedøren ikke just egner sig til at blive ophøjet til en Tradition for hvem som helst, som tilfældigvis følger Dem hjem. Tror De ikke, det er Deres sunde kvindelige Instinkt, som dermed hvisker en stille Advarsel til Dem — en Advarsel mod at ødelægge og forfladige Inderligheden i Samlivet den Dag, De gifter Dem — og en sund Opfordring til at

Ind imellem —

gemme Deres Kys til ham, De holder af for Alvor, naar De en Dag opdager, at De gør det?

Alt det med Kærligheden er saa spændende for enhver, der begynder at blive voksen. Og det fristen- de i at eksperimentere sig frem, bliver ikke mindre fristende, naar man ser Omgivelserne kaste sig ubekymret og tilsyneladende uden fjerneste Skrupler ud i Eksperimenterne. Men se Dem om, og læg Mærke til, hvad Eksperimenterne udvikler sig til paa næste Stadium. Tror De ikke, at mange af de Ægtefæller, der bliver dødtrætte af hinanden efter et Par Aars Samliv, og lader sig skille, har deres flittige Eksperimenteren at takke for, at det mislykkedes, da det skulde prøves for Alvor?

Det er ikke udelukket, at De vil blive skældt ud for tanteagtig og sippet af en og anden Kammerat, hvis De forsvarer Deres sunde katolske Moral. Men saa maa De huske, at en Ting ikke bliver mindre rigtig af at blive rakket ned paa. Den, der er at beklage, er meget snarere den unge Pige, som har ladet sig forvirre af Tidens store, seksuelle Virvar til at glemme, at Kærligheden fortjener at tages alvorligt. Og vær vis paa, at Hundreder af unge Mænd gaar mismodige rundt hver for sig og leder efter netop den unge Pige, som forstaar at elske ham for Alvor, fordi hun ikke har stykket sine Evner i saa Henseende ud i en halv Snes mere eller mindre vellykkede Generalprøver med hver sin Genstand.

Hvad man kan tillade sig af Friheder i sin Tale overfor det andet Køn, og hvad man kan tillade det andet Køn, det overlader vi til Deres medfødte Takt, der sikkert vil hjælpe Dem over Vanskeligheden, naar De altid samtidig holder Dem for Øje, at intet af, hvad der sker, maa gøre Skaar i Deres fremtidige Ægteskabs Hellighed og Helstøbt- hed. Lad saa bare de andre diskutere videre. Saa ved De dog, at De har Ret, fordi De staar paa Kir- kens urokkelige Grund!

Min Kirke

JEG! raaber min pilende Puls,
JEG! hvisker mit Hjerte.
JEG! mumler min snublende Sjæl
og ler for at glemme en Smerte.

GUD! higer min Kirkes Taarn,
GUD! klinger dens Klokker.
GUD! lyser dens rene Rum
i Hvidt eller varmende Okker.

KOM! kalder den evige Gud
omt fra sit hellige Alter.
Kom med hele din flossede Sjæl
og lad mig spinde Guld af dens
Pjaller!

-sen.

Hvorfor jeg samler

For lidt siden kom jeg til at se hen paa min Reol med alle dens mangefarvede Bogrygge.

Hvorfor jeg foretrækker at samle paa Bøger fremfor noget som helst andet? Fordi Bøger er fyldt med Liv. Bøgerne, der staar opmarcherede paa Reolerne, er mine Tjenere og gode Venner. Det er ikke af Uhførlighed, at de vender Ryggen til mig. Tværtimod, de er umaadelig velopdragne og ljenstvillige. Naar som helst det passer mig, tager de fat med at give mig Oplysninger, undervise eller underholde mig. Det er utroligt saa meget Liv, der kan være i saadan en Fyr, der ser saa livløs ud, naar man ser ham staa paa Reolen. Jeg griber Bogen, slaar den op, og straks strømmer der til mig Beretninger fra fjerne Lande, mærkelige Fænomener fra Sjøledybet, Skikkelser, der fylder min Stue.

Man er saa forvænt nutildags med alt det, som Film og Radio kan byde paa. Men den stille Oplevelse gennem Læsning er der intet, der kan erstatte.

C. B.

Spørg os om alt!

I sidste Nummer af Ugebladet slog en Læser til Lyd for, at Brevkassen dyrkes i langt højere Grad i Spalterne end hidtil. Redaktionen deler fuldstændig Ønsket, og det er ikke saa længe siden, vi i »Ind imellem« startede en Spørgekasse, hvortil alle Spørgsmaal af religiøs eller verdslig Art, der maatte være af Interesse for katolske og ikke-katolske Læsere af Ugebladet, blev henvist.

Vi vil ikke paastaa, Lejligheden blev benyttet videre ivrigt, saa Spørgekassen sygnede midlertidigt en Smule hen. Men nu er vi her igen: Spørg os om alt, hvad De har Lyst at vide, hvadenten det drejer sig om teologiske, liturgiske eller rent moralske Problemer, og vi skal straks sætte os i Bevægelse for at faa dem besvaret af kvalificerede Medarbejdere.

Vi gaar navnlig ikke af Vejen for at dykke til Bunds i Ungdommens Problemer, hvad Artiklen i dette Nummers »Ind imellem« vel tilstrækkelig antyder. Men lad os samtidig understrege, at vi med Glæde besvarer alle de Spørgsmaal, der maatte rettes til os om Fænomener indenfor Kirken, som Udenforstaaende har svært ved at forstaa, og som maaske ogsaa man-

ge Konvertitter og fødte Katoliker endnu kun delvis forstaa.

Hører De Indvendinger fremsat fra ikke-katolsk Side mod et eller andet katolsk, og har De vanskeligt ved at klare Problemet paa egen Haand, saa skriv og forelæg os det, og vi skal uddybe det efter bedste Evne. Kort sagt — vi er til Deres Tjeneste! Spørg os om alt.

Set paa Afstand

I Dagblads-Diskussionen om den danske Ungdoms manglende Interesse for Kirken har »Berlingske Aftenavis« bragt et Indlæg, hvori en ikke-katolsk ung Mand, stud. mag. Bent Anker Møller paa en interessant Maade tolker, hvad det er, som paa Afstand drager udenforstaaende Unge mod den katolske Kirke.

— Naar en ung Mand eller Kvinde, skriver han, vil gaa over til den katolske Kirke, forberedes de nogen Tid af en Præst, der taler med dem om den katolske Teologis vigtigste Grundsætninger. De kan vælge en hvilken som helst Præst i et hvilket som helst Land, de vil altid faa den samme Forklaring, som ligger fast. Den katolske Kirke danner en Fasthed og en Enhed, hvil-

ket giver denne Kirke et stort Fortrin.

Lad os antage, at en ung Mand i nogen Tid kunde faa Lyst til at gaa hos en Præst i den danske protestantiske Kirke for at faa Klarhed over forskellige Grundsætninger inden for den protestantiske Teologi. Straks melder Spørgsmaalet sig: Skal han gaa til en Grudtvigianer, en Missionsmand, en Oxfordmand, en Barthianer eller evt. en Centrumsmand? Han har altsaa Mulighed for at faa Spørgsmaalene forklaret paa fem forskelligfarvede Maader.

Alt dette, mener Indsenderen, giver Indtryk af en Splittethed og Svaghed, der er en grell Modsætning til Samling, Afklarethed, Simpelt og alt det, som betyder en Autoritet for Ungdommen nutildags.

Bønnens Apostolat

*Intentioner for November Maa-
ned:* Den sande Tros Bevarelse i
Europa — Fremgang i Missions-
landene for den hjemlige Kunst
som Tolker af den katolske Reli-
gion.

St. Mariæ Kirke

Søndag d. 1. November. Messeti-
derne som sædvanligt. Fælleskom-
munion for hele Menigheden. Kl.
19,30 Andagt. Derefter *Menigheds-
møde* i Salen. Pastor *Sørensen* holder
Foredrag med Lysbilleder om
Peterskirken i Rom. Pastor *Møller*
foreviser Pavefilmen og fortæller
om »*Feriegarden*«. Fællessang og
Kaffebord. Adgangskort à 1 Krone
faas forud i Præstegaarden. Der
sælges ingen Billetter ved Indgan-
gen.

Mandag d. 2. November Rekviem
Kl. 7,30, iøvrigt stille Sjølemesser
Kl. 7—9.

1.—9. November: Novene for de
afdøde. Andagt hver Aften Kl.
19,30.

Fredag den 6. November: 16,30
—19,30 Tilbedelse. Eukaristisk For-
ening. Efter Andagten Kl. 19,30
Ungdomsmøde. Forfatteren, Pastor
P. Schindler: »*Kristendommens
smukkeste Kirke*«. Kaffebord (50
Øre - medbr. Sukker) og forskel-
lig Underholdning. De to Minutter:
Johs. Samuelsen.

Fredag d. 20. November. Ung-
domsmøde (Arbejds møde) Kl. 20
prc. Emne: »Arvesynden og dens
Følger«. Indleder: *Johs. Samuelsen*.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 1. Nov., Alle Helgens Dag.
Som om Søndagen. Mand. 2. Nov.,
Alle Sjøles Dag, stille Messer fra
Kl. 5,30 til 8. Levitsjølemesse Kl.
8,15. Kl. 20 unge Mænds Kongr.
Tirs. 3. Nov. Kl. 16,30 og Kl. 20
Møde for Immaculatakongregationen.
Torsd. 5. Nov. Kl. 20 Mændenes
Kongr. Fred. 6. Nov. Kl. 6 Sone-
kommunion, Kl. 19,30 Andagt.

Sakramentskirken

Sønd. 1. Nov., Alle Helgens Dag,
Kl. 8 stille Messe; Kl. 9 Højmesse
med Radioprædiken af Sognepræst
N. R. M. Oppermann; Kl. 10 stille
Messe. *Aftenandagten bortfalder!*
Mandag 2. November, Alle Sjøles
Dag, Kl. 6½ stille Messe; derefter
endnu to stille Messer. Kl. 8 Høj-
messe; derefter to stille Messer. Kl.
20 Andagt; derefter Menighedsmø-
de. Kaffebord. Pastor *Thorbjørn
Møller*: *En katolsk Feriegaard*.
Bill. à 60 Øre. Onsd. 4. Nov. Kl. 20
Birgittaforeningen.

St. Therese Kirke

Alle Sjøles Dag, 2. Nov. Messer
fra Kl. 7 til 9,30.

St. Antoni Kirke

Alle Helgens Dag som Søndag.
Alle Sjøles Dag stille Messer Kl. 6,
6½, 7, 8 og 8½. Højmesse Kl. 9.
Tirs. 3. Nov. Ungdomsmøde. Fred.
6. Nov. efter Andagten Menigheds-
møde. Pater *Wevers* taler om »Det
hellige Land« i Holland.

St. Knud Lavards Kirke

Alle Helgens Dag som Søndag. Kl.
15 Indvielse af det ny Krucifiks
paa den katolske Afd. af Sorgenfri
Kirkegaard; Alle Sjøles Andagt.
Mand. 2. Nov., Alle Sjøles Dag be-
gynder Sjølemesserne Kl. 7. Re-
kviem Kl. 8. Fred. 6. Nov. Kl. 19,30
Festandagt i Anledn. af Kapellet's
5 Aars Fødselsdag.

St. Andreas Kirke

Alle Sjøles Dag, 2. Nov. stille
Messer fra Kl. 6; højtidelig Sjøle-
messe Kl. 8.

Katolsk Vestre Kirkegaard

Alle Helgens Dag, 1. Nov. Kl. 16
Andagt og Bønprocession. Alle Sjø-
les Dag, 2. Nov. Kl. 9 Sjølemesse
(Kommunikanter maa inden Mes-
sen give Besked).

Aarhus

Alle Helgens Dag (1. November):
Kl. 8: Fælleskommunion. Kl. 10:
Højmesse. Kl. 15: Andagt paa Nor-
dre Kirkegaard, Katolsk Afdeling.

Alle Sjøles Dag (2. November):
Fra Kl. 5¼: Sjølemesser. Kl. 8: Re-
kviem-Levitmesse. Kl. 20: Kors-
vejsandagt for de arme Sjøle.

Søndag d. 22. November: Katolsk
Ungdoms Klub opfører »Hertug
Knud«. Nærmere senere.

Aarhus Opland

Pindstrup: Alle Helgens Dag (1.
November): Kl. 10: Højmesse. *Alle
Sjøles Dag* (2. November): Kl. 7 og
Kl. 8: Sjølemesse.

Odder: Alle Helgens Dag (1. No-
vember): Kl. 14½: Festandagt med
Festprædiken.

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 4. Nov. Kl. 20 Møde. Re-
daktør *Kiærulff*: »*Mariadyrkelsen
i Dominikanerordenen*«.

Ugens Højskoleplan

Torsdag den 29. Oktober Kl. 19.
Pastor *Messerschmidts* Kateketkur-
sus: *Guds Liv*.

Mandag den 2. November Kl. 19.
Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *Ad-
jektiver af 3. Deklination*. — Kl. 19.
Pater *Wevers'* Forelæsninger om
Troslære: *Sakramenterne*. — Kl. 20.
Pastor *Schindlers* Forelæsninger
om Kirkekunstens Historie: *Rokok-
ko og Ny-Klassicisme*.

Mødrekursus i København

Hver Torsd. i Okt. og Nov. Kl.
15—17 i Højskolens Lokaler, Bred-
gade 67. Gratis Adgang. Torsd. 5.
Nov. Frk. *Hoff*: »*Barnets Beskaf-
telse*«. Pastor *Benzon*: »*Søndagen*«.

Systuen Sakramentsogn

genoptager sin Virksomhed den 2.
Torsdag i November (12. Novbr.)
Kl. 13½ til 16.

D. K. K. F.

indbyder til Adventsaften Mandag
d. 7. Decenber hos Sct. Liobas-
strene. Program følger senere. Re-
server Dagen.

Eukaristisk Forening for Sct.
Ansgars Sogn holder Tilbedelse
første Fredag d. 6. November. Da-
merne bedes indstændigt i Tilfælde
af Forfald om muligt meddele det
i saa god Tid, at der kan skaffes
en Stedfortræder.

Sygeplejerske-Forbundet

Onsdag d. 4. November Kl. 20
paa St. Josefs Hospital taler *Dr.
med. O. Wanscher* om: »*Pasteur
som Videnskabsmand og Menne-
ske*«. Derefter Kaffe og frit Sam-
vær.

Alle Sygeplejersker og Elever er
velkomne.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 31. Oktober Kl. 20.
»Den røde Sal«, Stenosgade 4. Ung-
domsmøde. Foredrag med Film.
Filmshistoriker *Bjørn Mynster Ras-
mussen*: »*Filmsinstruktørens arbej-
der*«. Kaffebord, Underholdning.
De 2 Minutter: *John Wittrup-Pe-
dersen*. Praktisk Arrangement:
Gruppe II. Vi indbyder alle unge
Katolikker til at komme til denne
Aften. I disse Tider, hvor Filmen
spiller en saa stor Rolle for de fle-
ste, vil det være interessant at
kunne faa et Blik bag Kulisserne.

Lørdag 7. November. Paa Grund
af Skolekomedien i Sct. Knuds Sko-
le er der ingen »Ung Aften«.

Ordrup.

Tirsdag d. 3. November: Klub-
aften. Ny Bob- og Bordtennis- og
evt. Skakturering.

Tirsdag d. 10. November: Kreds-
møde. 3. Emne i Foredragsrækken
efter de pavelige Rundskrivelser
Rerum novarum og Quadragesimo
anno.

Tirsdag d. 17. November: Klub-
aften. Se ovenfor.

Tirsdag d. 24. November: Fore-
dragsmøde.

Betragtning for gamle

Aaret gaar paa Hæld.

De sidste Blade — gule, hullede og krøllede, hvirvler ned. Nogle foretager en Svæveflyvning. Men om-sider havner de alle i det vaade Græs eller paa den plørede Gangsti. Det er Sommerens Jordefærd. Naturen sørger baade for Taarer og Jordpaakastelse. Nu staar Træernes Skeletter tilbage. For det meste urørlige. Men naar vi i disse lange Aftener sidder inden Døre, sætter Blæsten ind med sin Pibekonzert. Da svajer Skeletterne frem og tilbage; de træder Dø-ningedansen, saa Uglerne bliver skræmte af al den Staahej. Og vi, der fornylig var i Skoven for at tage Afsked, bliver vemodige ved denne Illustration paa Livets Forfængelighed. *Pantarei*. Alt flyder. Er det derfor mit Vækkeur skynder sig saadan? Med sin lille Trippegang har det vanskeligt ved at følge med Tiden. Den gaar, gaar, og staar ikke engang stille, naar det skal trækkes op. Alt flyder. Og paa denne »flydende Tid« glider vi hen mod Livets Ende.

*

Vilde det ikke være forfærdeligt, dersom vi ikke havde Forvisningen om Faderens Hus med de mange Boliger? Nu gaar det med os som det gaar med Børn, der paa Grund af Mørke og Kulde ikke længere kan lege ude: de søger Glæden indendørs og nyder Hjemlivets Hygge. Er det ikke derfor vor Moder Kirken indleder Novembermaaned med Allehelgensfest og Allesjælesdag? Naar Naturen hvisker sit Memento mori til os, og vi trænger til at søge indad og opad, aabner Kirken Himmeldøren. Dér er alle de, der gik forud for os med Troens Tegn. Alle de ikke helgenkaarede menige i Kristi Stridshær, der ligesom vi blev grebet af Vemod, naar Dødens Skygge kom og strejfede deres Sti. De var ikke saa fromme som St. Paulus, der glædede sig til at blive løst fra Legemet for at blive forenet med Kristus. Ligesom vi andre fik de tværtimod Kuldegysninger ved Tanken om Graven. Nu hviler de i Fred paa vore Kirkegaarde. Vi har staaet ved deres Grav og har bedt en Bøn for dem. Vi har læst Aarstallene for deres Fødsel og Død. Og uvilkaarligt kom vi til at sammenligne: der var en Del, der

Horisonten rundt

Prinsesse Aages Basar

Basaren til Fordel for vore Søstres Menighedsarbejde blev en Succes af de meget store Dimensioner. Straks fra dens Aabning var der Besøg af mange Mennesker, som det pragtfulde Søndagsvejr havde lokket ud. Henaad Kl. 3 var Lokalerne saa overfyldte (bogstaveligt som de sidste Aftensporvogne), at Komiteen blidt men ubønhørligt maatte standse nye Gæster, inden de be- traadte Haandværkerforeningens Lokaler, og bede dem vente til senere. Men hvis nogen kom tilbage omkring Kl. halv fem, var Trængselen kun blevet endnu større. Lige paa det Tids- punkt aflagde Hendes Majestæt Dronningen et Besøg paa Basa- ren, og kun en Udrykning af otte af Store Kongensgades allerelsk- værdigste Betjente nede paa Gaden, og en haandfast og beleven Kæde af vore egne Spejdere oppe i Lokalerne hindrede, at Basaren brød helt sammen i et Overskud af Succes. Hen mod Aften var Ventetiden ved Tombolaer og Fi- skedam igen blevet nogenlunde laalelig, men efter Underhold- ningen trængtes Skarerne igen om Boderne med de mange dej- lige Gaver, hvoraf adskillige, som man ikke i disse Tider kan købe i en almindelig Butik.

Begge Underholdningerne i den store Sal havde samlet fuldt Hus (om Eftermiddagen ud over alle Bredder), og Stemningen var meget høj. Baade Matineens Kabaretkunstnere og Aftenens Repræsentanter for alle tre kongelige Kunstarter lønnedes med langvarigt Bifald, maaske ingen saa meget som Poul Reumert for Oplæsning af Wessel'ske Smaa- ting, sluttende med en Hyldest til Kongen. Forfatterinden Ka- ren Blixens Fortælling om katolske Missionærer i Kenya holdt Publikum fanget i sjældnen Grad.

Det er haabløst at nævne Nav- ne. Der var simpelthen alt, ikke blot fra Hoffets og Diplomatiets Verden, Litterater, Professorer,

Kunstnere, men der var ogsaa ganske jævne Katolikker fra hele Byen, kommet for at yde deres Skærv til Søstrenes opof- rende Gerning for alle, som trænger til Hjælp.

Ved Lodtrækningen, som af- sluttede Basaren, blev følgende Numre udtrukket:

LAM — hvid Seddel Nr. 264.

DUG — lysegrøn Seddel Nr. 155.

DUG — lyserød Seddel Nr. 207.

PELS — blaa Seddel Nr. 3.

»VIDUNDERKURVEN« gul Seddel Nr. 291.

VILDT Karmoisinrød Seddel Nr. 316, 52, 46, 323, 305, 9.

Amerikanske Bortlodninger:

SØLVÆVECAPE Nr. 2, —

5 hl Koks, lyserød Seddel Nr. 61,

— 5 hl Koks, hvid Seddel Nr. 92.

Assumptions Søstrenes Bortlod- ning:

DAASE m. BRILLANT Nr. 14.

Vincent-Søstrenes Bortlodning:

Dukke, blaa Seddel Nr. 330 —

DUG, orange Seddel Nr. 96.

Elisabeth-Søstrenes Bortlodning:

DUKKE ELISABETH, lakse- farvet Seddel Nr. 14.

Gevinsterne udleveres ved Henvendelse i Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, inden 30. November d. A.

Kirkeskat og Selvangivelse

Vi har modtaget:

Ugebladet bør — i Tilslutning til Orienteringen i Nr. 41 angaa- ende Kirkeskatten — oplyse Læserne om, at betalt Kirkeskat kan fradrages paa Selvangivel- sen, lige saa vel som de øvrige Skatter. Men saa kan der opstaa et Problem. Hvis ens katolske Kirkeskat overstiger, hvad man skulde have betalt til Folkekir- ken, i Fald man tilhørte denne, maa man saa fradrage hele det- te Beløb, eller maa man kun fra- drage, hvad Folkekirken skulde have haft. Eksempel: En Skatte- yder med 10.000 Kr. i Indtægt skal i Københavns Kommune betale Kr. 50,70 i Skat, hvis han

er Protestant. Men nu er han Katolik og betaler Kr. 200 i Kir- keskat til den katolske Kirke. Maa han saa paa Selvangivelsen fradrage de 200 Kr. eller maa han kun fradrage de 50,70 Kr.?

O. B.

Vi har forelagt det stillede Spørgsmaal for en Skatteeks- pert. Svaret er dette. Bidrag til anerkendt Trossamfund (Kirke- skat) anses for fradragsberetti- get med det fulde erlagte Beløb, naar dette da ikke staaar i gan- ske urimeligt Forhold til Ind- tægten. Derimod kan andre Bi- drag, der ydes ad Frivillighedens Vej (f. Eks. til Præst, Skole, Op- førelse af Nybygning og lign.), ikke fradrages, men maa betrag- tes som Gave.

Radiogudstjenesterne

En Præst skriver til os:

Søndag den 1. November var paa mange Maader en Mærkedag i Vi- kariatets Historie. Ogsaa Sakra- mentskirken kan tegne denne Dag ind i sine Annaler med store Bog- staver. Den Radiogudstjeneste, der blev udsendt Kl. 9 om Morgenen, var noget af det helt rigtige, og vi skylder ikke blot at gøre de mange, der ikke har hørt den, opmærksom paa den, men at sige Sakraments- kirkens Præster Tak for det store Arbejde, der altid har ligget bag Ra- diogudstjenesterne, som nu synes at være kommet ind i den helt rigtige Gænge. Naar vi har den Lykke at have Radiogudstjene- ster fire Gange om Aaret, saa er Formaålet vel først og fremmest at tilfredsstille et Ønske hos fjernt- boende og hos syge Katolikker om endelig engang at høre en rigtig katolsk Gudstjeneste

Og det Ønske blev opfyldt den 1. November i Aar. Vi fik en Høj- messe sunget friskt og smukt af Kirkekoret og Menigheden og en kort og fyndig Prædiken af Pastor Oppermann. Er en Prædiken godt forberedt, saa kan de 7-8 Minutter, der blev stillet til Prædikantens Raadighed være fuldtud tilstrække-

Stattes Side 731

BØN ER MAGT

Af Alexis Carrel. Paa Dansk ved Ebba Friis Hansen

Dr. Alexis Carrel, som er bedst kendt her i Landet gennem sin Bog »Mennesket, det Ukendte«, har gennem 33 Aar været knyttet til Rockefeller-Institutet, siden 1932 som det Chef. Han har i den Tid modtaget bl. a. Nordhoff-Jung Medaillen for Kræftforskning og Nobel-Prisen i Fysiologi og Medicin. De Resultater han har naaet til gennem Studiet af Vævsdyrkning og Sammensyning af Pulsaarer, har skaffet ham Verdensberømmelse. Han har altid interesseret sig for Grænsetilfældene mellem det organiske og det psykiske, derigennem Helbredelse ved Bøn, og han siger selv, at han aldrig glemmer at have set Kræftskaar tørre ind til Ar for sine Øjne.

Dr. Carrel er ikke Katolik, og hans Artikel om Bønnen, som vi her gengiver, savner for katolsk Tankegang den nødvendige Skelnen mellem Natur og Overnatur og er behæftet med ogsaa andre Fejl. Men som Videnskabsmandens Erfaring om Bønnens Virksomhed har hans Ord stor Interesse, og man glæder sig over, hvor mange rigtige Erkendelser om Bønnens nødvendige Egenskaber Dr. Carrel har naaet.

*

Bøn er ikke alene Tilbedelse, den er ogsaa en usynlig Udstrømning af Menneskets tilbedende Aand, den stærkeste Form for Kraft, som man kan udvikle.

Virksomheden af Bøn paa Menneskets Sjæl og Legeme er lige saa paaviselig som de lukkede Kirtlers Funktion, og dens Resultat kan maales som voksende fysisk Energi, større intellektuel Kraft, moralsk Styrke — og en dybere Forstaaelse af de Realiteter som ligger bagved Forholdet mellem Mennesker. —

Hvis du gør alvorlig Bøn til en daglig Vane, vil dit Liv blive dybt og kendeligt forandret. Bønnen præger med sit uudslettelige Stempel vore Handlinger

og vort Væsen. I Bevidsthedens Dyb tændes en Flamme, og Mennesket ser sig selv — opdager sin Egoisme, sin dumme Stolthed, sin Frygt, sin Graadighed, sine Fejltrin, og udvikler derved Følelsen af moralsk Forpligtelse og intellektuel Ydmyghed. Saaledes begynder for Sjælen Rejsen mod Aandens Rige.

Bøn er en Kraft, som er lige saa virkelig som Jordens Tiltrækning. Som Læge har jeg set Mænd, som, efter al anden Behandling glippede, gennem Bøn blev hjulpet ud over Sygdom og Melankoli. Det er den eneste Kraft i Verden, som synes at overvinde de saakaldte »Naturlove«, og de Situationer hvor Bøn dramatisk har udvirket dette, er blevet kaldt »Mirakler«. Men hver Time sker der »stille« Mirakler i de Mænds og Kvinders Hjerter, som har opdaget, at Bønnen bibringer dem en Strøm af Kraft til at leve og holde ud i deres daglige Liv.

Altfor mange Mennesker anser Bøn for en rutinemæssig Plapren af Ord, en Tilflugt for Svæklinge eller en barnagtig Tingens om materielle Goder; men vi undervurderer sørgeligt Bønnen, naar vi forestiller os den i saadan Form, ligesom vi vilde undervurdere Regnen ved at fremstille den som noget, der fylder Fuglebadet i vor Have.

Rigtigt forstaaet er Bøn en uundværlig Hjælp ved Udviklingen af vor Personlighed — Fuldstændiggørelsen af Menneskets højeste Muligheder, og kun gennem Bøn opnaas den fuldkomne og harmoniske Forening af Legeme, Sjæl og Aand, som giver det svage menneskelige Rør dets urøkkelige Styrke.

Sandheden af Ordene: »Bed, og der skal gives dig« er bevist igen og igen gennem Menneskeslægten Historie. Sandt nok, din Bøn tilbagegiver maaske ikke dit døde Barn til Livet eller bringer Lindring for fysisk

Smerte, men Bøn er som Radium — en Kilde af lysende, genopbyggende Energi.

Hvorledes forlener Bøn os med saa megen dynamisk Kraft? For at besvare det Spørgsmaal, som i Følge Sagens Natur maa ligge udenfor de exacte Videnskabers Omraade — maa jeg først paa-pege, at al Bøn har een Ting fælles — lige fra Kirkecorets straalende Hosianna til Iroqueser-Jægerens ydmyge Bøn om Lykke paa Jagten — begge viser de det samme: Mennesket der prøver at forstørre sin begrænsede Energimængde ved at sætte sig i Forbindelse med den uendelige Energis Kilde. Naar vi beder, sammenkæder vi vort lille Jeg med den udtømmelige Kraft, som drejer Universet om sin Akse, og vi beder om, at en lille Brøkdel af denne Kraft maa blive os til Del. Allerede i Bønnen selv bliver Tomheden i os udfyldt, og vi rejser os fra Bønnen styrkede og helede. —

Men vi kan aldrig paakalde Gud for at faa vore egne personlige Lyster tilfredsstillet, og vi faar mest Kraft af vor Bøn, naar vi bruger den — ikke som Tigtergang — men i ydmyg Længsel efter at blive Gud selv mere lig. Bøn burde i Grunden betragtes som en Opøvelse i at hensætte sig i Guds Nærværelse. Som den gamle Bønde, der sad alene i den sidste Stol i Kirken, da man spurgte ham »Hvad venter du efter?« svarede: »Jeg ser op paa Ham, og han ser ned paa mig!« Mennesket beder ikke alene, for at Gud skal huske paa ham, men mere for, at han selv skal huske paa Gud. —

Hvorledes kan Bøn defineres? Bøn er Menneskets Stræben efter at naa Gud, at komme i Forbindelse med den usynlige, som er Skaber af alle Ting, — den højeste Visdom, Sandhed, Skønhed og Styrke, Fader og Genløser for hvert eneste Menneske. Dette Bønnens Maal vil altid forblive skjult for den blotte Inteligens, fordi baade Ord og Tanke svigter, naar vi prøver at beskrive Gud.

Vi ved imidlertid, at naar som helst vi henvender os til Gud i inderlig Bøn, forandres vi baade

sjæleligt og legemligt til det bedre. Det kan ikke tænkes, at et eneste Menneske beder blot et Øjeblik uden Resultat — thi som Emerson sagde: »Intet Menneske har nogensinde bedt uden at lære noget.«

Man kan bede allevegne, paa Gaden, i Sporvognen, paa Kontoret, i Forretningen, i Skolen saa vel som i Ensomheden i din Stue eller blandt Mængden i Kirken. Der er ingen foreskrevet Stilling, Tid eller Sted.

»Tænk paa Gud tiere end du aander!« sagde allerede Stoikerne Epictet, og for virkelig at forme Personligheden maa Bøn blive en daglig Vane. Det er meningsløst at bede om Morgenen og leve Resten af Dagen som en Barbar.

Sand Bøn er en Maade at leve paa, og den sandeste Form for Liv er i sig selv en Bøn.

De skønneste Bønner er som de elskendes Improvisation — altid om den samme Ting og dog altid forskellig. Vi kan dog ikke alle være saa skabende i Bøn som en Sct. Teresa eller en Bernhard af Clervaux, hvis Ord er gennemglødet af en mystisk Skønhed, og — heldigvis — vi behøver det ikke. Vore svageste Tilløb til Bøn er allerede hørt af Gud, og selvom vi er ynkværdig stumme eller vore Tunger belagt med Forfængelighed og Svig — vor magre Lovsang modtages dog af Ham, og Han overøser os med styrkende Beviser paa sin Kærlighed. —

I Dag som aldrig før er Bøn en bydende Nødvendighed i Menneskers og Nationers Liv. Undersøelsen af den religiøse Følelse har bragt Verden til Randen af Udslættelse, og vor dybeste Kilde til Kraft og Forbedring er forblevet haabløst uudviklet. Bønnen, som ligger dybt i vor Underbevidsthed, maa bevidst blive brugt i vort daglige Liv, og Menneskets forsømte Sjæl maa blive stærk nok til at præge Verden. For hvis Bønnens Kraft igen bliver løst og brugt i almindelige Mænds og Kvinders Liv, og Aanden viser os sine Maal klart og stærkt, er der endnu Haab om, at vore Bønner for en bedre Verden vil blive besvaret.

Gaarden og Guldet ...

Af Interesse for gamle Dages katolske Uvilje mod Rentetæning har Forfatteren, cand. mag. Gunnar Hansen, skrevet denne lille Fortælling til vort Blad.

I Landsbyen Bjærglunde tjente paa Bondegården »Skovmosegaard« to unge Karle. De var begge uhyre arbejdsomme og sparsommelige Mennesker og en stor Hjælp for Gaardejer Axel Nielsen. Den ene, Peter, var 24 Aar, den anden, Svend Aage, var lige fyldt 25. I Fjor havde de truffet hinanden paa Vallekilde Højskole og var nu blevet enige om at søge Plads sammen, og da de gerne vilde »en Tur« til Fyn, havde de den Lykke, gennem en af Højskolelærerne, at komme i Forbindelse med Axel Nielsen, der drev ovenomtalt Gaard i Bjærglunde. — De skulde have 600 Kr. for Sommeren og dertil Akkord i Roerne — det var de Betingelser, hvorpaa de blev fæstet.

Den 1. Maj blev de modtaget paa Stationen en halv Mils Vej fra Bjærglunde. Baade Axel Nielsen og hans Hustru var taget »ind« til Velkomst, og i det dejlige Sommervejr kørte de, med to prægtige røde Heste, ad Landevejen, hjem mod Landsbyen. De kom hurtigt paa Talefod alle fire — fælles Tanker og fælles Begejstring spandt hurtigt intimitet mellem de fire Mennesker. Baade Axel Nielsen og Hustru havde nemlig været Højskoleelever i deres Ungdom, og snart gik Snakken om det glade Skoleliv paa Vallekilde, afvekslende med Glædesudbrud over det gode Vejr og de veldrevne Marker.

Da Dagliglivet begyndte, blev Axel og Valborg snart klar over, hvor »heldig« de havde været med de to unge Karle. Allerede Kl. 4 om Morgenen var de paa Benene og begyndte deres Arbejde i Roerne, og det var rent ud forbavsende som Arbejdet den Sommer paa »Skovmose-

gaard« var langt forud for de andre Gaarde i Sognet.

Og Peter og Svend Aage var dertil ingen »Hængehoveder«; de deltog i Sognets glade Liv, og var der Møder i Forsamlingshuset, forsøgte ingen af dem at møde op... og hvad der undrede de andre unge Karle i Byen var den Omstændighed, at Peter og Svend Aage hver Søndag, naar Kirkeklokkerne ringede, spadserede til Kirken. Deres blankpudsede Sko og det blaa Tøj skinrede om Kap med den blanke Salmebog — flere og flere talte om disse mærkelige »Højskolekarle« — nogle blev sure og spottede af deres Færd, men flere begyndte at tage nogen af deres »Noder« op — og efterhaanden begyndte Ungdommen i Bjærglunde at foranstalte smaa Markkonkurrencer om, hvem der kunde luge Roerne finest og hurtigst — Peter og Svend fik altid den bedste »Karakter«, men flere lærte dem efterhaanden Kunsten af baade i Flid og Dygtighed — og herover glædede Peter og Svend Aage sig! Thi de interesserede sig slet ikke for at udmærke sig, for at opnaa at staa i gunstigt Lys i Landsbyungdommens Øjne. Jo flere, der kom med i Fællesskabet, jo mere syntes de to Karle, at alting blev som det skulde.

Der var kun *een* Ting, de to rigtig var uenige om, og det var Spørgsmaalet om, hvorledes de skulde anbringe de Penge, som de opsparede. — Peter satte sine i Sparekassen og fik sine 4 % — han havde allerede sparet 3500 Kr. op og Renterne rørte han ikke; og da hans Fader havde lovet ham 5000 Kr. til Hjælp, den Dag han selv vilde stifte Bo, var han allerede saa smaat begyndt at tænke paa at købe en lille Gaard. — Svend Aage havde den fikse Idé, at det var forkert at tage Renter af sine Penge; — det var slet ikke, fordi han havde hørt efter de moderne L. S.-Tanker eller efter

de nationalsocialistiske Teorier om, at Renten kunde afskaffes! Men han havde læst en Roman fra den spanske Middelalder, og her havde det slaet ham, og her havde det slaet ham, hvor rigtigt det var, at en from spansk Bonde paa det bestemteste havde nægtet at tage Renter af det, han opsparede. — »Jeg har den fikse Idé, at det kristeligt set er forkert at tage Renter af Kapitalen,« sagde Svend Aage ofte til Peter.

Det nyttede ikke, at Peter forsøgte at overtale ham; han blev ved sit. Og ikke nok med det! Svend Aage kunde heller ikke lide »Seddelpenge« — han syntes det var saa underligt tomt at have disse Sedler i sit Pengeskab — og derfor vekslede han dem i Guld, thi paa det Tidspunkt kunde man endnu faa Guldtikroner for Sedler, og saaledes gik det til, at Svend Aage i sit Pengeskab havde de dejligste blanke Guldmønter, — lige mange Penge havde de to Karle altid lagt til Side, men da Peters Renter blev lagt til Kapitalen, laa han et Par Hundrede Kroner over Svend Aage. — Men herom bekymrede Svend sig aldrig; han lod endog sit Pengeskab staa fremme i Karlekamret, saaledes at en mulig Tyv med Lethed kunde have bortført det. Peter satte det ofte ind i sit Skrivebord med dadlende Udtryk om Svends Uforsigtigheder, men han svarede blot: »Aah, hvad! Det er jo dog kun timeligt Gods!«

I tre Aar tjente de paa Gaarden; Sognet havde faaet Foredragsforening og Svend ledte Gymnastikholdet i Vintertiden, mens Peter holdt Kursus i Aftenskolen over Landmaaling og Jordbrugskemi. Alt blomstrede og alles Begejstring for de to Karle var uformindsket. Sognets Præst kunde hver Maaned i den store Præstegaardshave i Sommertiden se ud over en talrig Ungdomsskare af Karle og Piger, og de sang Ingemanns skønne Aftensange; Vinden kunde bære Tonerne langt, langt hen over de korngyldne Marker, hvor de til sidst fortabte sig som en Susen i Kornet.

Da tre Aar var forløbet, havde Peter bestemt sig til at forpagte Præstegaardsjorden hjemme i hans Fødesogn — Svend Aage havde forlovet sig med Peters Søster, og ogsaa de vilde nu have deres egen Bedrift. Men en Dag fik Peter et Telegram om straks at komme hjem, da hans Far nødvendigvis maatte tale med ham om en alvorlig Sag. — I fire Dage var Peter borte, og da han igen kom tilbage, bemærkede Svend Aage straks, at han var alvorlig, ja, saa helt nedbøjet ud. —

Han maatte fortælle Svend det altsammen: Det var »rent galt fat« med hans kære, gamle Far. Sogneraadformand og Sparekassebestyrer havde han været, og hvordan det nærmere var gaaet til, kunde Peter ikke forklare: men 30,000 Kr. skulde skaffes inden otte Dage, ellers vilde Politiet gribe ind og anholde Faderen for Underslæb — alle Veje var forsøgt, og selv om Peter lagde alle sine Penge til, vilde der dog mangle 10,000 Kr. i, at de 30,000 Kr. var naet — ingen vilde eller kunde i disse Tider skaffe 10,000 Kr.

Hele Aftenen sad de to Karle og brød deres Hjerner. Vel var de klare over, at om de spurgte Axel Nielsen om et Laan, vilde de straks faa Pengene, men de havde altid kunnet klare sig selv og svare enhver sit, og de vilde ogsaa denne Gang selv klare Vanskelighederne. Det følte de som en Pligt. —

Pludselig siger Svend Aage: »Peter, du ved at den danske Krone i Fjor gik fra Guldet — ikke sandt?« — »Jo,« det vidste da Peter godt — »ser du, hvis jeg i Dag veksler de 5000 Kr. derovre i Skabet, vil jeg kunne faa 10,000 Kr. i Sedler, saa meget er Guldet nu værd. De Penge vil jeg give din Fader, saa du og Gudrun kan bevare jert Barndomshjem og din Far ikke med Sorg og Skændsel skal gaa fra Gaarden.«

Peter blev næsten overvældet af Glæde, og med graadfyldt Stemme hviskede han: »Tak, Svend, Tak... men hvad saa med os to, vor Fremtid? Den Gaard, du har set paa og villet købe, og

URBI ET ORBI

I Anledning af 25-Aarsdagen for Vor Frues Aabenbarelse i *Fatima* har den hellige Fader holdt en Radiotale til Portugal. Den hellige Fader, der talte paa portugisisk, sluttede sin Tale med »i dette Mennekehedens mest tragiske Øjeblik« at anbefale den hele Verden til Gudsmoder samt at bønfalde hende om at formidle den lidende Verden en virkelig og retfærdig Fred.

Vatikanets officielle Organ, Dagbladet »*L'Osservatore Romano*« har under hele vor Konges alvorlige Sygdomsperiode bragt Meddelelser om Kongens Befindende — et Tegn paa den Interesse og Agtelse, der næres for vort Fædreland og dets Overhovede.

Overalt i Italien arbejdes der med største Hast paa at sikre Kulturværdier, Kirke- og Kunstværker, mod *Luftangreb*. Statuer og hele Kirkefacader skjules bag Bjerge af Sandsække, og berømte Altre gemmes ligeledes. Som bekendt har de krigsførende Magter garanteret Pavestaten en Sikkerhed mod Luftangreb, et Løfte, som forhaabentlig maa blive overholdt.

jeg med min Forpagtning —?»
»Vi to er endnu unge og raske, vi tjener tre Aar til! Vi vil nu kunne opnaa en god Løn og Gud skal nok hjælpe, saa alt vender til det bedste!«

»Det vil han, Svend!« sagde Peter, »men hvor er det mærkeligt saa mange Renter, du dog alligevel fik af dine Guldkroner; maaske er der dog noget velsignet i din Tanke om ikke at tage Renter?«

»Kan hælde,« sagde Svend Aage.

Folk i Sognet, der havde hørt, at de to raske Karle var ved at sætte Bo, syntes det var underligt, at de aldrig mere talte derom.

Gunnar Hansen,
cand. mag.

KATOLSKE KIRKER OG INSTITUTIONER i København

TELEFON-TAVLE

DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR DANMARK

Sekretariatet, Bredgade 64 (10-12, Onsdag undt.)	Palæ 58
Regnskabsafdelingen (Ansgarstiftelsen), Bredgade 69 A (10-13, Lørdag 10-12)	Palæ 8830
Statistisk Afdeling, Nørrebrogade 27 C	Nora 6166
Skoletilsynet, Ingersvej 23 (17-18).....	Ordrup 5496
Skoelægeinstitutionen, Nørrebrogade 27 B (9,15-10,15)	Nora 6166
Katolsk Højskole:	
Lederen: Sdr. Boulevard 72 (18-19) ...	Vester 5931 Y
Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67	Palæ 4777
Katolsk Ugeblad:	
Redaktion: Nørrebrogade 27 C (Mandag og Fredag 13-14)	Nora 6166
Ekspedition: Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67	Palæ 4777
Annonceafdeling: Klosterstræde 23 ...	Central 6245
Sankt Ansgars Boghandel og Forlag, Bredgade 67	Palæ 4777
Pauluskredsen (Formanden), Frederikssundsvej 225 (9-10 og 17-18), Tirsd. undt.)	Bella 1700

KIRKER

Sankt Ansgars Kirke, Bredgade 64.	
Kirkens Kontor (11-12 og 17-18)	Palæ 3762
Pastor <i>K. Geertz-Hansen</i> (11-12 og 17-18, Mand. undt.)	Palæ 3762
(træffes ikke Mandag)	Palæ 59
Pastor <i>Th. Møller</i> (9-10, Tirsd. undt.)	Palæ 5583
Nattefon	Palæ 5583
Kantor og Organist <i>Kurt S. Thomsen</i>	Gentofte 64
Kirkebetjenten, Bredgade 67 A	Palæ 654 Y
Regnskabsfører <i>Johs. Hansen</i> , Bredgade 69 A (15-17)	Palæ 1429 U
Immaculata-Kirken, Strandvej 91.	
Pater <i>P. Nøsen</i> (som Regel 18-19) ...	Ryvang 4975
Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade 4.	
Kirkens Kontor (16,45-17,45)	Eva 6580
Sognepræst <i>J. Coenen</i> (9-10, Onsdag undt.)	Vester 2628
Kantor og Organist <i>Aage Bredahl</i>	Valby 4784 X
Klosterkirken (Sankt Augustins Kirke), Jagtvej 183.	
Pastor <i>H. Messerschmidt</i> , Skt. Kjeldsgade 1	Ryvang 5692
Pastor <i>P. Schindler</i> , Australiensvej 28 (17-18, Mandag undt.)	Ryvang 3248

Administrator Pastor *P. Andreussen*, Bredgade 69 A (10-13, Lørdag 10-12) Palæ 8830

Rosenkranskirken, se Sankt Mariæ Kirke.

Sakramentskirken, Nørrebrogade 27.
Kirkens Kontor (18-19, dog Tirsdag og Fredag til 20) ..... Nora 3380 || Sognepræst *C. Benzon* (17-19, Tirsdag undt.) ..... | Nora 3380 |
Pastor *P. v. d. Stok* (9-10, Mandag undt. samt Tirsdag og Torsdag 19,30-20,00)	Nora 8927
Kantor og Organist *B. Husson*	Øbro 6700
Kirkebetjenten	Nora 6602 X
Regnskabsfører *Joh. Johnsen*	Nora 2529 V

Sankt Andreas Kirke, Kollegievej 2.
Sognepræst *H. Lucas* (11-12 og 17-18) ..... Ordrup 422 || Pater *R. Groteclæes* (træffes ikke 12,30 -13,30) ..... | Ordrup 422 |
| Kantor og Organist *Olav Segalt* ..... | Ordrup 2644 |
| Regnskabsfører *Ch. Hoegh* ..... | Ordrup 4184 V |

Sankt Annæ Kirke, Hans Bogbindersallé 2.
Sognepræst *R. Freitag* (14-15 og 18-20) Amager 3202

Sankt Antoni Kirke, Frederikssundsvej 225.
Sognepræst *K. Ballin* (9-10 og 17-18, Tirsdag undt.) ..... Bella 1700 || Pastor *O. Magnussen* (11-12, Torsdag undt.) ..... | Bella 1700 |
| Organist *Niels Hansen* ..... | Ordrup 1980 |
| Regnskabsfører *P. Odorico* ..... | Bella 814 |

Sankt Josephs Kirke, Griffenfeldts-gade 44.
Pastor *Ph. v. d. Kettenburg* (9-10, Onsdag undt.) ..... Nora 3360 |

Sankt Knud Lavards Kirke, Knud Lavardsvej 6, Lyngby.
Sognepræst *J. Stäubli* (9-10) Omegnen Lyngby 2935
Regnskabsfører *C. Darving* Omegnen Lyngby 135

Sankt Mariæ Kirke, Jens Jessensvej 7.
Kirkens Kontor (17-18) ..... Damsø 5335 || Sognepræst *Bernh. Hake* (9-10, Mandag undt.) ..... | Damsø 5335 |
Pastor *O. Sørensen* (tr. efter Kl. 14) ...	Damsø 5335
Kantor og Organist *Fr. Siegler*	Vester 4753
Regnskabsfører *G. Hoppe*	Gothåb 3941 Y
Regnskabsfører for Kirkeskat *A. Jensen*	Valby 1061

Sankt Therese Kirke, Bernstorffsvej 54.
Sognepræst *St. Wevers* (14-15, Mandag undt.) ..... Helrup 4119 |

ORDENSSAMFUND

Assumptionsklostret, Bernstorffsvej 54 Jesuitter (Sct. Knuds Stiftelse), Steno- sgade 4. Patrene Bender, Coenen, K�pferle og Sialm (træffes ikke 17,45-19) ... Pater Kossmann (træffes ikke 17,45- 19) ..... Øvrige Patres (træffes ikke 17,45- 19)	Helrup 3118 Vester 2628 Eva 1525 Vester 8588
Redemptoristpr�sterne, Hans Bogbin- dersall� 2 (træffes ikke 13-13,30) ...	Amager 3202
Sankt Joseph-Søstrenes Noviciat, Strandvej 91	Ryvang 39
Sankt Lioba-Søstrenes Noviciat, Skt. Kjeldsgade 1	Ryvang 381

SKOLER

Katolsk Centralskole, Nørrebrogade 27 B (9,15-10,15, Mandag undt.) ...	Nora 6166
Assumptionss�strenes Skole, Bern- storffsvej 54	Helrup 3118
Sankt Annæ Skole, Hans Bogbinders- allé 2	Amager 3202
Sankt Joseph-Søstrenes Skoler: Østerbrogade 7 D	Central 9486
Frederiksbergall� 74	Central 3703
Skovkrogen 19	Ordrup 1261
Sankt Knuds Skole, Stenosgade 4: Portneren	Vester 2628
Bestyreren (13-14)	Eva 1525

HOSPITALER

Sankt Elisabeths Hospital, Hans Bog- bindersall�. Svarer Dag og Nat	Central 13,514
---	-----------------------

Svarer kun om Dagen	Central 13,714
Omstilling til Overlæger, Røntgen- klinik og vagthavende Læge. Forespørgsler besvares 9-10 og 17-18. Bes�gstid 15,30-17.	
Maskinmesteren	Sundby 1052
�konoma	Sundby 1052
Sankt Josephs Hospital, Griffenfeldts- gade 44.	
Svarer Dag og Nat	Central 11,606 Central 4486
Omstilling til samtlige Afdelinger. Forespørgsler besvares 9-10 og 17-18. Bes�gstid 15-16, Søndag 14,30-16.	

MENIGHEDSPLEJE, SYGEPLEJERSKER

Hoffmanns Minde, Valby Langgade 117 A	Valby 218
Sankt Annæ Hjem, Skipper Clements Allé 13	Amager 5985
Sankt Annæ Hjems Anneks, Prøve- stens Allé 16	Amager 2608
Sankt Elisabeth Søstrene, Kastanie- vej 6	Vester 2182
Sankt Hedvig Søstrenes B�rnebjerg, Sundbyvestervej 37	Amager 7988
Sankt Lioba Søstrene, Skt. Kjelds- gade 1	Ryvang 381
Skolesundhedsplejersken, Nørrebro- gade 27 B	Nora 6166
Mariahjemmet, Skt. Kjeldsgade 1	Ryvang 381

ORDNING AF BEGRAVELSER

Aut. katolsk Bedemand <i>Ib von Ben-</i> <i>zon</i> , Virginiavej 10	Central 1868 Gothaab 6301
---	--

FORTEGNELSE OVER PRÆSTERNE I KØBENHAVN

<i>Andreasen, P.</i> , Bred- gade 69 A (10-13, Lørdag 10-12)	Palæ 8830	<i>Keller, P.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Roos, H.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588
<i>Ballin, K.</i> , Frederiks- sundsvej 225 (9-10 og 17-18, Tirsdag undt.)	Bella 1700	<i>Kettenburg, Ph. v. d.</i> , Griffenfeldtsg. 44 (9-10, Onsd. undt.)	Nora 3360	<i>Samuelsen, J.</i> , Steno- sgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588
<i>Bender, J.</i> , Stenosga- de 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Kossmann, H.</i> , Stenos- gade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Eva 1525	<i>Scherz, G.</i> , Hans Bog- bindersall� 2 (tr. ikke 13-13,30)	Amager 3202
<i>Benzon, C.</i> , Nørrebro- gade 27 (17-19, Tirsdag undt.)	Nora 3380	<i>K�pferle, Fr.</i> , Stenos- gade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Schindler, P.</i> , Austr- aliensvej 28 (17-18, Mandag undt.)	Ryvang 3248
<i>Brunicardi, L.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (træffes ikke 13- 13,30)	Amager 3202	<i>Lanser, P.</i> , Stenosga- de 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Sialm, U.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628
<i>Coenen, J.</i> , Stenosga- de 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 2628	<i>Lucas, H.</i> , Kollegievej 2 (træffes ikke 12,30-13,30)	Ordrup 422	<i>Steidl, P. D.</i> , Hans Bogbindersallé 2 (træffes ikke 13- 13,30)	Amager 3202
<i>Diekmann, W.</i> , Valby Langgade 117 A	Valby 218	<i>Magnussen, O.</i> , Fre- derikssundsvej 225 (11-12, Torsdag undt.)	Bella 1700	<i>Stok, P. v. d.</i> , Nørre- brogade 27 (9-10, Mandag undt. samt Tirsdag og Torsdag 19,30-20)	Nora 8927
<i>Freitag, R.</i> , Hans Bog- bindersall� 2 (træf- fes ikke 13-13,30) ...	Amager 3202	<i>Messerschmidt, H.</i> , Skt. Kjeldsgade 1	Ryvang 5692	<i>Stäubli, J.</i> , Knud La- wardsvej 6, Lyng- by (9-10) Omegnen Lyngby	2935
<i>Geertz-Hansen, K.</i> , Bredgade 64 (11-12 og 17-18, Mandag undt.)	Palæ 3762	<i>N�sen, P.</i> , Strandvej 91 (som Regel 18- 19)	Ryvang 4975	<i>Sørensen, O.</i> , Jens Jessensvej 7 (træf- fes efter Kl. 14) ...	Dams� 5335
(træffes ikke Man- dag)	Palæ 59	<i>Otto, A.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Welc, P.</i> , Hans Bog- bindersall� 2 (træf- fes ikke 13-13,30) ...	Amager 3202
<i>Groteclaes, R.</i> , Kolle- gievej 2 (træffes ikke 12,30-13,30) ...	Ordrup 422	<i>Pauli, K.</i> , Stenosgade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Wevers, St.</i> , Bern- storffsvej 54 (14- 15, Mandag undt.) ..	Helrup 4119
<i>Hake, B.</i> , Jens Jes- sensvej 7 (9-10, Mandag undt.)	Dams� 5335	<i>Paulus, W.</i> , Stenos- gade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588	<i>Wolfisberg, J.</i> , Stenos- gade 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588
<i>Hegnum, G.</i> , Stenosga- de 4 (træffes ikke 17,45-19)	Vester 8588				

← Berglum Kloster
— i den Skikkelse
som møder os i Dag

Det havde været en varm Dag; henunder Aften sadlede vi vore Cykler og tog en lille Aften tur ind i Landet for at besøge et Par Minder fra den katolske Middelalder. Vi forlod Løkken ad Vejen mod Hjørring, men drejede, umiddelbart efter at have passeret Klostergræften, til venstre ned mod Furreby. Trods sin nære Beliggenhed ved det urolige Løkken laa den lille By stille hen i Aftensolen. Inde paa Kirkegaarden staa den lille, laarnløse, for Nordjylland saa typiske Kirke med den ejendommelige Klokkestabel; som de fleste af vore Landsbykirker stammer den fra den romanske Tid, kun Vaabenhuset med Vest er nyt; i Kirken, der har bevaret det flade Loft, findes der to Krucifikser fra det 13. og 15. Aarhundrede samt et gammelt Allerbord af Granitkvadrede med Relikviegemme.

Fra Furreby kørte vi videre mod Nord; af og til saabede sig mellem Skrænterne et prægtigt Udsyn over det blaa Vesterhav, der i Sommeraflønen laa stille hen, og kun en svag Brusen naaede op til os. Vejen slyngede sig mellem Hede og Klitter og over dybe, ensomme Kløfter, hvor kun

nogle ensomme Faar græssede. Men efter et Stykke Tid blev Flekkens bygning lettere, og vi naaede Kirkegaard laa indtil omkring 1913 en romansk Granitkirkes ikke ulig den i Furreby, men den maatte nedrives paa Grund af vel. Her ved det saane Haer er nu kun Kirkegaard tilbage men all er forfalden. Jorden ligger ujevnt, kun hist og her staaer et rustent Gravkors eller en osbeklædt Gravsten og mindes om de Slægter, der saa hurtigt blev glemt. Midt i det hele staaen gamle Klokkestabel endog

sin Klokke; aldrig skal dens Kirken forkynde Gudstjeneste, Kirken er borte, her er forfaldent, ensomt.

Videre ad Vejen gik det ud mod Turens egenlige Maal, Hørglum Kloster; de lyse Bygninger med de røde Tage kan ses viden om, da de ligger paa en af de højeste Bænker i Oplandet, omend ikke helt paa Toppen, saa dog saaledes at de behersker Landskabet. Den tidligere Domkirke, der er c. 40 m lang og knapt halv saa bred, gør et imponerende Indtryk, naar man træder ind i den. Af Inventaret er kun meget lidt bevaret. Allertavlen stammer fra

← Gravsten
og Gravkors
i Nr. Lyngby

Tiden efter Reformationen, men paa Nationalmuseet findes nogle Brudstykker af den originale En Madonnafigur samt nogle andre Inventargenstande er ligeledes fjernet fra Kirken og findes nu paa Aalborg Museum. Endnu kan man se adskillige Ligsten over Bisper og Riddere samt et Par interessante Epitafier. I Kirken uimidelbare Nærhed findes en gammel Helligkilde, Sct.

Bois Kilde, sandsynligvis opkaldt efter den engelske Sct. Botolf fra det 7. Aarhundrede, som i sin Tid nød stor Ansæelse herhjemme.

Efter dette lille Besøg i den danske Middelalder satte vi os paa et af Højdedragene og nød Aftenen. Tusmørket sænkede sig over det stille Landskab, medens de første Stjerner tændtes paa den mørke Nordhimmel.

← Korbunkrucifiks

← Klokkestabelen paa den gamle Nr. Lyngby Kirkegaard

→ Furreby Kirke.

Ovralt i Landet finder man Minder fra den katolske Middelalder Egen omkring Børglum

Tekst og Fotos
Zukunft

BETRAGNING FOR GAMLE *Fortsat fra Side 721*

ikke engang blev saa gamle som vi er nu.

De har altsaa oplevet det, som Døden er en Forudsætning for: Kød og Blod kan nu engang ikke arve Guds Rige, som Apostlen helbrede de Krisine i Korint.

Døden er Betingelsen for, at dette forkrænkelige kan blive iført Uforkrænkelighed. Derfor gør det godt med vor Tanke at dvæle hos vore hensovende kære. Det er godt i denne mørke Tid af Aaret at opriske vor Bevidsthed om de helliges Samfund. For efterhaanden erfarer vi, at vi herude ikke har en blivende Stad. Vi er fremmede, der har faaet Opholdstilladelse for en ubestemt Tid. Tilladelsen kan inddrages naarsomhelst. Naar vore fysiske Kræfter er aftagende, er det et Varsel. Naar Synet bliver svagt, naar Tænderne (det andet Sæt, vi fik af Vorherre) i Tandlægens lille Forstørrelsesglas tager sig ud som hule Piletræer, naar Haanden ryster, mens den fører Koppen til Munden, naar Benene ikke længere

vil rigtig, og vi hele Tiden skal være varsomme med vor Hjerle, da kan det ikke nytte, al vi gør os Illusioner. Da gælder det om at sige Tak for Lann, og at glæde os hver Dag, vi faar i Tilgift Sankt Paul har her et godt Ord, som gamle og syge skulde lære udenad for at genlæde det stille for sig. Det lyder saaledes: »Vi bliver derfor ikke mødløse. For selv om vor ydre Menneke gaar til Grunde, fornyes dog det indre fra Dag til Dag. Vor nuværende Trængsel, som kun er forbigående og let, forskaffer os en evig Herlighed, som er overvældende stor og opvejer alt. Kun maa vi ikke læste vorl Blik paa det synlige, men paa det usynlige; for det synlige hører Tiden til, men det usynlige os en evig Herlighed.» (2. Kor. 4, 16—18).

Derill svarer ogsaa Sankt Augustinus mystiske Sæt: »O amare, o ire, o sibi perire et al Deum pervenire. Al elske, at gaa fremad, at forga og at naa ind til Gude.»

S. W.

Fru Veronica Andersen

in memoriam

Den 5. November døde Typograf Laur. Andersens Hustru. Alle, der i Aarenes Løb er kommet i dette gode katolske Hjem, har de smukkeste Minder om Fru Veronica Andersen som en from, offervillig Katolik, en prægtig Hustru og især en god Mor. Det er snart en lang Række Aar siden, at Ægteparret mistede deres eneste Søn, Frank Andersen efter lang Tids Sygdom. Tabet var nærvædet at slaa Fru Andersen helt ned. Men de Peuge, som Sønnen havde sparet sammen for at hjælpe med til, at fattige Kammerater fik et katolsk Blad at læse, og som blev til »Frank Andersens Fond«, der viste sig at have rig Velsignelse ved sig — det blev en Hjælp i hendes Sorg. Sammen med sin Mand tog hun Fondet til sig, ja næsten som en anden Søn. Mange har hjulpet med til dette Fonds Vækst, men ingen som hun. Hun bad for det, hun fulgte det i sine Tanker. I det følte hun, at hendes Søn stadig var virksom blandt sine Kammerater og blandt alle unge Katolikker. Virksommere end hun har sikkert ingen arbejdet for dette Blad og samtidig for vor katolske Ungdom. I kommende Dage vil alle, der nyder godt af Fondet, og de mange flere, som forstaar dets Betydning og fremmer dets Gerning, lige saa lidt glemme Frank Andersens Moder i deres Bønner som hendes Søn. Et af de rette Moderhjerter er hørt op at slaa, men ikke op hørt med sin Kærlighed til Mand og Søn og til Danmarks unge Katolikker.

H. D. T. Kiwulff.

Legitimationen

En Dag kom en ung Mand til det tyske Konsulat i Argentina og bad Konsulen bekræfte, at han var født af tyske Forældre. Han havde mistet sin Far og Mor, mens han endnu var en

lille Dreng, og han havde ingen Daabsattest eller andre Papirer, der kunde vise, af hvad Herkomst han var. Han kunde heller ikke tale Tysk. Men han bedyrede højt og helligt, at hans Forældre var fra Schwaben. »Jeg lyver ikke, Hr. Konsul,« forsikrede han.

Konsulen gik raadvild op og ned i Værelset. Manden havde ganske vist et aabent og ærligt Ansigt, men paa det alene kunde man dog ikke bygge en Erklæring om hans Afstamning. Men pludselig fik han en Idé. Han gik hen til ham og spurgte: »Har De slet ikke nogen Erindring fra Deres tidligste Barn-dom? Kan De ikke huske en Bøn, som Deres Mor har lært Dem?«

Det gav et Sæt i den unge Mand. Saa foldede han sine Hænder som et Barn og sagde højt og uden Fejl Fader vor paa Tysk. Da han tav, stod Taarerne ham i Øjnene, og Konsulen var ogsaa meget bevæget. Alt, hvad der havde kunnet bevise den unge Mands Herkomst, var blevet udslettet i de tyve lange Aar; men Barnets Bøn paa Moderens Sprog var ikke glemt.

Nu kunde Konsulen udstede den ønskede Attest. Der var ingen Tvivl om, hvilket Hjem den unge Mand kom fra.

Lægens Ret over Liv og Lemmer

Saaledes lød Titlen paa *Pater Küpferles* Foredrag i A. C. den 4. November. Foredragets Hovedpunkter var følgende:

Alt, hvad der fra et moralsk-teologisk Standpunkt kan siges om Lægen og hans Gerning, er en Følgeslutning af de tre store Principper:

1. Lægen er Læge og ikke noget andet, d. v. s. en Beskytter af Livet, og hverken Bøddel, Skarpretter eller Soldat. Dette er Menneskenes Krav til Lægen hele Historien igennem.

2. Gud alene er den øverste og uafhængige Herre over menneskeligt Liv. Andre kan kun disponere over det, hvis og for saa vidt som Gud overdrager dem sin egen Myndighed, f. Eks. i Tilfælde a) af en

retfærdig Krig, b) Nødværge eller c) Statsmyndighedernes Ret til at straffe Forbrydere.

3. *Hvor der foreligger en vægtig Grund dertil*, og kun da, har man Lov til at foretage (el. evt. undlade) en i sig selv moralsk god eller i hvert Fald ikke umoralsk Handling, selv om der derved medens Hensigt og Vilje indtræder et uskyldigt Menneskes Død. (F. Eks.: en Hær, der i en retfærdig Krig belejrer en Fæstning, har Lov til at beskyde den, selv om den maa regne med, at en Del uskyldige Mennesker bliver dræbt — eller: liden er gravid Kvinde af en livsfarlig Sygdom, som kun kan helbredes ved en bestemt Behandling, der direkte og umiddelbart tilsigter Sygdommens Bekæmpelse, saa har en Læge Lov til at anvende denne Behandling, selv om der en Gang imellem foruden Moderens Helbredelse ogsaa kan bevirkes en Abort).

Af disse tre Hovedprincipper følger, at abortus provocatus er forbudt, da der lige fra Befrugningens Øjeblik findes et nyt Individ, som har Ret til og Krav paa Livet; og da Gud alene er den absolutte Herre over Livet, gælder hverken medicinsk, social eller eugenisk Indikation, idet man aldrig maa udføre en i sig selv ond Handling, selv for at opnaa noget godt; i Tilfælde af en i sig selv ond Handling helliger Hensigten ikke Midlet. Samme Princip gælder Medlidenhedsdrab.

Om Sterilisation er der at sige, at den er en Krænkelser af et af Menneskets og Individets store Retligheder, Forplantningsevnen, og som saadan utilladelig. De Onder, man derved ønsker at forebygge maa forebygges paa anden Vis. Sterilisation kan dog anvendes af Staten som Straf for Forbrydere.

For at belyse disse Principper henviste Pater Küpferle i flere Tilfælde til den hellige Skrift og til Pave Pius XI's Rundskrivelse om det kristne Ægteskab.

N. M. S.

Ugens Højskoleplan

Torsdag den 12. November Kl. 19. Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Vilje* (fortsat).

Mandag den 16. November Kl. 19. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: 4. *Deklination*. — Kl. 20. Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsninger over Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen: *Holberg*.

Tirsdag den 17. November Kl. 15. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: 5. *Deklination*. — Kl. 19. Pater *Wevers* Kursus i Troslære: *Kristus som Hovedet for det mystiske Legeme*. — Kl. 20. Pastor *Schindlers* Forelæsninger over Kirkekunstens Historie: *Romantiken og Nazaræerne*.

SANKT ANSGARS

Boghandel

Sankt Ansgars Festsskrift

er udkommet og at faa i enhver Boghandel. 129 Sider, mange Fotografier. Kr. 3,50.

Katolsk Lommekalender 1943

Pris Kr. 2,25 faas i Handelen. Den samme nyttige Lommebog som de øvrige Aar. Uundværlig for Katolikker.

J. van der Burg

Det katolske Trosprincip Kr. 2,90
Barnedaaben Kr. 1,75
Det bibelske Skriftemaal i Modsætning til Oxford, Kr. 1,15.

Følg med i Kirkeaaet

Vor billigste Bog »Det liturgiske Aars Helgener«, indeholder en lille klar Levnedbeskrivelse af hver Dags Helgen. 375 Sider. Kr. 3,75.

Bøn for Kunstnere og Forfattere

er en Nødvendighed. Den findes bl. a. i F. Martindales Bønnebog.

Hefte med »Complet«

det meget efterspurgt, som indeholder baade det benediktinske og det romerske, faas nu i vor Boghandel. Kr. 0,55.

Sankt Ansgars Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Sygeplejerske-Forbundet

Onsdag den 4. var ca. 80 Søstre og Sygeplejersker samlede paa St. Josefs Hospital, hvor Dr. med O. Wanscher holdt et meget interessant Foredrag for os om Pasteur som Videnskabsmand og Menneske. Vi saa tydeligt for os den impulsive, varmlodige Franskmand med hele hans store Kærlighed til Videnskaben, som bragte ham til undertiden baade at glemme Hjem, Hustru, Tid og Sted. — En stor og mangesidig Personlighed var det, vi den Aften fik lært at kende paa nærmere Hold. Han døde med et Krucifiks i den ene Haand, i den anden holdt han sin Hustrus Haand, ogsaa dette sidste Billede af den store Franskmand sagde os en Del om hans menneskelige Side. — Bagefter var der dækket et fint Kaffebord, og vi fik forskellig Underholdning: Stud. med. Siegbert Pedersen sang og spillede for os, og Sygeplejerske Frk. Müller læste en morsom Hospitalshistorie op. Formanden takkede Søstrene, hvor-

af bl. a. Forstanderinde Mère Génovefa var tilstede, for den smukke Aften, og udtalte derefter, at et katolsk Foreningsarbejde har to Sider: den mere underholdende og fornøjelige — og den direkte katolske, Indersiden, den mere alvorlige. Det gjaldt altid om at finde den rigtige Balance, og det skulde vi være fælles om at finde indenfor vort Forbund. — Aftenen sluttede med, at Pater Coenen talte om dette at være Katolik og samtidig passe sit jordiske Arbejde, gøre sin Pligt. Man kan godt leve som en god Katolik uden at der, paa Grund af ens krævende Arbejde, kan blive megen Tid til Bøn og Betragtning, naar GUD har sat een paa en saadan Post.

Vi bad derefter allesammen Sygeplejerskernes Fællesbøn, og den vellykkede Aften sluttede med »Altid frejdig«.

Deltager.

Bibeltid hver 2. og 3. Mandag i Maanedens paa St. Josefs Hospital for Forbundets Medlemmer. Husk, at *Bibeltiden den 23. ds. bortfalder* paa Grund af Pater Coenens Bortrejse. Vi mødes igen den 14. December. Næste Gang begynder vi paa Efeserbrevet. Alle Medlemmer er velkomne!

Dr. Wanschers Foredrag vil blive sendt ud til Provsinsmedlemmerne.

D. K. K. F.

Spørgeaften med Diskussion Onsdag den 18. Nov. Kl. 19¹/₄ hos Sct. Liobasøstrene, Sct. Kjeldsgade 1. Leder Pater Brunicardi C.ss.R. Enhver katolsk Kvinde kan deltage. Der betales 50 Øre pr. Aften. Henvendelse til Sekretariatet, Ndr. Frihavnsgade 26, Grevinde Scheel, Øbro 9250.

Apropos Spøgekassen

I Katolsk Ugeblad for 1. November opfordrer Bladet ivrigt Læsere til at indsende Spørgsmaal til Brevkassen. I denne Forbindelse vil »Danmarks katolske Kvindeforbund« gerne gøre Bladets kvindelige Læsere opmærksomme paa D. K. K. F.s Spørgeaftener med Diskussion, som finder Sted hver 3. Onsdag i Maanedens (altsaa næste Gang d. 18. Nov.) Kl. 19¹/₄ i Klostret Sct. Kjeldsgade 1, under Ledelse af Pater Brunicardi, C.ss.R. Ordet er frit, og Pateren besvarer alle Spørgsmaalene, enten de rettes mundtligt til ham eller Deltagerne nedskriver dem og lægger Sedlerne sammenrullet i en Æske. Spørgsmaalene og Svarene afføder ofte en livlig Diskussion, hvorved atter andre Spørgsmaal bliver berørt, Spørgsmaal om Tro-

en, Liturgien, Moralen, og hvad Deltagerne ellers har paa Hjerte. Der betales 50 Øre pr. Aften, og ikke blot D. K. K. F.s Medlemmer men enhver katolsk Kvinde kan deltage. Henvendelse ang. Deltagelse til D. K. K. F.s Sekretariat, Ndr. Frihavnsgade 26, Øbro 9250.
E. Scheel.

Horisonten rundt fortsat fra S. 722

lige. — — Der er naturligvis Smaating, der kan rettes og forbedres til en anden Gang, men det er Biting i Sammenligning med det store Gode, vi har faaet. Dog skal jeg ikke undlade at fremsætte et Ønske: Kan de lokale Kirkeforkyndelser og Lysninger, som slet ikke vedrører Lytterne Landet over, ikke udskydes til efter Gudstjenssten, naar Transmissionen er afsluttet. Endnu en Tak.

Lytter.

Breve fra Læsere

TIDLIG HØJMESSE

Vor Sognepræst spurgte os i sin Prædiken, om vi undertiden overværede den højtidelige Messe Kl. 10 eller altid kun nøjedes med en stille Messe. Spørgsmaalet kunde besvares med et andet Spørgsmaal: Hvorfor fejres Højmassen *altid* saa sent som Kl. 10? Dette Klokkeslet stammer sikkert fra en Tid, da det endnu ikke var Skik at modtage den hellige Kommunion saa hyppigt som nu. Mange Mennesker kan ikke taale at være fastende til henad Kl. 12, og hvor mange Husmødre med Pligter overfor en Børneflokk eller en protestantisk Mand længes ikke efter at kunne overvære Højmassen, helst hver Søndag, men afskæres derfra paa Grund af det sene Tidspunkt.

Skulde det mon være aldeles ugørligt at henlægge Højmassen til Kl. 8 hveranden Søndag eller i det mindste een Gang om Maanedens, f. Eks. ved Menighedens Fælleskommunion?

For Sangere og Organist vilde det maaske ogsaa være kærkomment engang imellem at kunne disponere over nogle flere Formiddagstimer, end Tilfældet er nu.

Skulde dette Hjertesuk kunne foranledige Sognepræsterne til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, vilde det sikkert glæde mange, men i Særdeleshed

en Husmoder.

Liturgisk Kalender

Nov.: ..

15. S. 25. Søndag e. Pinse; Introitus, Graduale, Offertorium og Communio som paa 23. Søndag e. P. (751); det øvrige som paa 6. Søndag e. Epiphani (97); 2. Bøn: St. Albert den Store, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([42]).
16. M. St. Gertrud (1159). (hvid)
17. Ti. † St. Gregor Undergører (hvid) (1159); 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg.
18. O. St. Peters og St. Pauls Kirker (hvid) kernes Indvielse (1160).
19. T St. Elisabeth af Thyringen (hvid) (1160); 2. St. Pontian ([5]).
20. F. St. Felix af Valois (1161). (hvid)
21. L. Jomfru Marias Oftring (hvid) (1161).
22. S. Sidste Søndag e. Pinse (grøn) (755).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N. Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Naadens Skygge

Sven Stolpe: Verden uden Naade (P. Haase og Søn).

I »Verden uden Naade« fortæller Sven Stolpe om samme Canitz, der i Bogen »I Dødens Vente« blev præsenteret for Læseren.

Slægtsarven hos Bogens Hovedperson Vilhelm og hans Bror giver sig Udslag i de to Ekstremer: Kamp om Herredømmet over Livet og Overgivelse til alt, hvad Livet kan byde paa.

I Vilhelms Hjem møder vi to Mennesker, der ikke forslaar hinanden. Gennem mange Forviklinger, hvor Romanens mange Personer spiller en Rolle, indser Vilhelm, at Skylden for en Del maa ligge hos ham selv.

Saalænge Vilhelms Søn levede, formaede han ikke at knytte Forældrene sammen, men efter hans Død skulde et usynligt Baand slynge om de to Ægtefæller, der stod paa Skilsmisens Rand.

Forkert Stolthed og Selvbevidsthed er Rod til alle mulige menneskelige shortcomings og ødelægger mangen en god Begyndelse.

Had og Hævngerrighed, Foragt og Fariseisme, Selvsikkerhed og Stolthed møder fra Tid til anden det gode i Vilhelms Karakter, der fremmes af Ytringer som saadanne: »Ved De hvad --- jeg tror, at hele vor Kultur i Grunden hviler paa den Slags smaa --- Selvovertindelser. Giver De mig Haanden paa, at nu skal det være Alvor!« Det varede længe, inden den Selvovertindelse, som der her er Tale om, blev til Virkelighed, og saa maatte der endda komme et Stød udefra. Men til sidst lysnede det. Efter famlende Forsøg og fornyet Fald slutter Bogen med en Begyndelse til en Sejr, hvor den andens Sjæl bliver vundet: Naadens Skygge.

En Del Skildringer kunde paa Grund af deres altfor store Realisme godt være undladt. Af den Grund vilde jeg heller ikke give Bogen til enhver. Endvidere skæmmes den ellers interessante Bog af ikke saa faa Trykfejl. ki.

Oblatfædre hos Eskimoer

Gontrans de Poncins: Kabloona (Povl Branner).

En Franskmand, der har set sig en Del om i Verden, banker en

skønne Dag i 1938 paa Oblatfædrenes Port i Rue de l'Assomption i Paris — og dette Besøg danner Indledningen til en 15 Mdr.s Tur til det nordlige Canada. I Flyvemaskine sammen med »Vindenes Biskop« naar han til Civilisationens yderste Forpost, og her begynder hans Oplevelser blandt Eskimoerne, »ikke de grønlandske Eskimoer, som jeg vidste stod under den danske Regerings Formynderskab, ej heller Alaskas Eskimoer, som skar Souvenirs ud til Turisterne, men de kanadiske Eskimoer, den midtarktiske Befolkning, som boede saa af-sides og var saa svær at naa, at den endnu levede det samme primitive Liv som for Aartusinder siden, uden at kende andre hvide Mænd end nu og da en ensom Missionær«. Af disse ensomme Missionærer, de uforfærdede Oblatfædre og deres uselviske Virke deroppe i

Bogreoler

Mah., Birk, Eg, Fyr og Nøddetræ
P. Pedersen
Skindergade 34, Central 1193

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkeendorfs-gade 34-36
Tlf. 778 - 728

BOGHYLDEN

Cathedra Petri: La patrie et la paix. Textes pontificaux	Kr. 6,45
Lemonnyer, R. P. A.: Notre Christ. Pages d'évangile	- 2,65
Balthasar, Hans Urs von: Kosmische Liturgie.	
Maximus der Bekenner..	- 13,25
Bremond: Henri: Das wesentliche Gebet	- 9,40
Deutsches Brevier. I/II.	- 34,05
Schott: Messbuch der heiligen Kirche	- 10,75
Tillmann, Fritz: Die heilige Schrift des neuen Testaments III Johannes-evangelium	- 22,60

ARNOLD BUSCK
International Boghandel
Kjøbmagergade 49
Telefon C. 2453

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

den evige Is og Sne tegner Poncins et smukt Billede — havde Bogen blot bragt nogle Illustrationer af disse Pionerer. Kun et enkelt er taget med.

»Kabloona« er blevet modtaget med udelte Interesse overalt og en svensk Anmelder giver endog Udtryk for, hvordan han efter at have læst Bogen føler det, som om han virkelig havde »været hos Eskimoerne og følt Nordpolens Aande«. Det er selvfølgelig vel rigeligt sagt. Bogen er godt skrevet (og oversat), og Forfatteren afslører en virkelig god Iagttagelsesevne. Enkelte Afsnit er lidt vel drastiske i Form og Farve og kunde maaske have været udeladt, men maaske skulde de med for at give et sandfærdigt Billede af Eskimoerne, — jeg har aldrig været der, saa jeg ved det ikke. Men Bogen er interessant og underholdende Læsning.

J. B.

Et Par tyske Bøger

Josef Maria Nielen: »Ich glaube an die Auferstehung des Fleisches« (Herder, 116 S. 2 RM.).

Dr. Nielen, den udmærkede Forfatter til den store Bog om »Bøn og Gudstjeneste i det Nye Testamente«, har i sin nyeste Bog samlet en Række Steder fra Kirkefædrene, hvor disse fremstiller og udlægger den kristne Tro paa Kødets Opstandelse. I en Indledning, der fylder Bogens første Fjerdedel, bringer Forfatteren en teologisk Vurdering af Teksterne, og hver enkelt af dem har sin særlige Indledning. Som Hjælp for Præsterne ved Udlægningen af den paagældende Trossandhed vil denne Samling af gyldne Ord være af Værdi.

Richard Egenter: »Von der Freiheit der Kinder Gottes« (Herder, 356 S., 2,60 RM.).

Det er Forf.s Opfattelse, at ogsaa de Kristne har tænkt mere paa borgerlig Frihed overfor Staten end paa »Gudsbornenes Frihed«, og han vil lære dem, at er de frie som Guds Børn, saa ordner det sig nok med den borgerlige Frihed eller ogsaa klarer man sig uden den. Forf. hører til blandt de nyere katolske Forfattere, der begynder deres Forkyndelse med at fastslaa, at deres kristne Forfædre i lange Tider har haft helt galt fat paa Kærnestykker i den kristne Lære (i dette Tilfælde har de været »Lovens« Trælle). Der er mange gode Tanker i Bogen, men Stilen er paa sine Højder moderne tysk Filosofis, som forekommer en at gøre sig Tingene unødvendigt vanskelige.

G. T.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

Mindst 500 Kr. — det er det Maal, vi har sat os i Aar. Der mangler endnu ca. 140 Kr. Dette Beløb kan vi naa at faa ind, men det begynder at haste — Aaret gaar allerede paa Hæld.

Derfor appellerer vi igen til Fondets Venner — specielt de unge — om at hænge vældigt i! — Vi har denne Gang et Forslag, som vi beder alle Ungdomsforeninger (og for den Sags Skyld ogsaa alle andre Foreninger, der kunde interessere sig herfor) om at tage op til Overvejelse og Drøftelse. Her kommer det: Kunde det ikke vedtages som en fast Regel, at hver Gang Foreningen afholder en eller anden større Festlighed eller Sammenkomst, reserveres en vis Del af Overskuddet til Fr. A. Fond; — skal vi sige 10% — eller er det for meget? Mindre kan naturligvis ogsaa gøre det! Bare det ene: at det blev en fast Regel at tilskrive Fondet en vis Andel af Overskuddet, kunde opnaas, vilde meget være vundet. Lad os høre hvad Foreningerne mener! Skriv til:

Niels Frederiksen, Jyllingevej 185, Vanløse.

Vi har modtaget:

Salg af Mærkater ved N. F.	5,50
Salg af Mærk. ved A. Koch.	1,00
C. Thorup, Charl.	25,00
	31,50
Tidligere indkommet	5418,93
Formue ialt	5450,43

Hjertelig Tak!

Husk: Fondets Postgirokonto er stadig: 1087. Ved Deres Bidrag — om det er stort eller lille — er De med til at udbrede Kendskabet til den katolske Presse blandt en endnu større Kreds af de unge!

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 12. Nov. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Præstegaarden. Leder: Pater Lønskov S. J. Emne: Gennemgang af Karl Adam »Das Wesen des Katholizismus«.

Næste Møde: den 26. Nov.

KØBENHAVN

Torsdag d. 12. Nov. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Bredgade 67 A. Leder: Pater H. Roos S. J. Emne: Gennemgang af de pavelige Rundskrivelser »Rerum Novarum« og »Quadragesimo Anno«. Til d. 12. Nov. læses »Rerum Novarum« ud. Næste Møde: Torsd. d. 26. Nov.

Onsdag d. 18. Nov. Kl. 20.

Møde i Anledning af den katolske Tænker Jacques Maritains 60-Aars Fødselsdag. Foredrag af Redaktør H. D. T. Kiærulff. Mødet holdes i Bredgade 67 A.

Lørdag d. 21. Nov. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.s Medlemmer hos Civilingeniør James Hamm, Blidahpark 29, Charlottenlund.

Onsdag d. 2. Dec. Kl. 20.

Ordinært Møde i Lokalerne Bredgade 67 A. Pastor W. Vick taler om »Former for katolsk Aktion«.

Mødet er kun for Medlemmer.

Katolsk Børnehjælpsdag

Søndag d. 22. fejrer vi den hellige Elisabeth af Thüringens Festdag. Paa denne Dag afholdes i alle Kirker og Kapeller den aarlige Kollekt for Elisabethforeningen, som tager sig af Menighedernes forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Et stort, et smukt Maal at arbejde for, men Midlerne er desværre smaa, og Dyrtiden sætter sine Spor. Vi har derfor ingen anden Udvej at gaa, end med Tillid at se hen til vor Børnehjælpsdag, og til alle vore gode trofaste Venner, som endnu aldrig har svigtet os. Vil nu den hellige Elisabeth røre Hjerterne og derved hjælpe os til at sprede lidt Solskin over de uskyldige Børns sorgelige Tilværelse?

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3.

Frk. F. Stralbocker,
Jægersborg Allé 19, Charlotten.

Frk. H. Zimmermann,
Frederiksborggade 54, 3.

Dødsfald

R. I. P.

Min elskede Hustru og trofaste Barndomskammerat

Veronica Andersen

døde fra mig i Dag.

5. Nov. 1942.

Laur. Andersen.

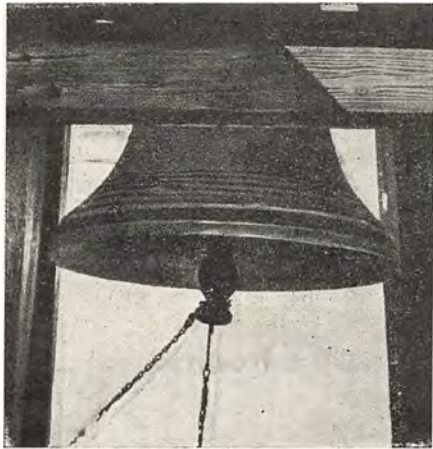
Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Dannet ung katolsk Pige

17—20 Aar, med Lyst til Boghandel og til Arbejde for Troen, søges som Elev af herværende katolsk Boghandel. — Bill. mrk. »Boghandlerelev« modtager Katolsk Ugeblds Ekspedition, Bredgade 67.

Er Søndag

Ind imellem -

kedelig?

Der maa først og fremmest være Stilhed over en Søndag. Da man i Rusland afskaffede Søndagen (den Dag havde for meget med Kristendommen at gøre), og i Stedet indførte, at Arbejderne hver femte Dag havde fri; d. v. s. Fridage paa Skift, saa forsvandt den virkelige Hviledag. Det er ikke nok, at man selv ikke arbejder, der maa ogsaa være Stilhed omkring En. Resultatet af den russiske Reform var blot, at ogsaa Søndagen blev en graa og trist Dag, og at den ikke kunde byde paa den Forfriskelse for baade Legeme og Sjæl, som Stilheden bringer. Samtidig gik man Glip af en skøn og festlig Dag. Livet blev blot mere ensformigt end før.

Man vaagner Søndag Morgen ved Klokkklang. Kirken kalder. Ens første Gang gælder Guds Hus. Og denne Vandring til Kirken og Oplevelsen af det hellige Messeoffer giver Dagen sin særlige Karakter.

Op i den rene Luft

Det er som at stige opad. Man forlader Dalen, hvor alt er saa smaal, og stiger op, hvor Luften er renere og Udsynet er betagende stort.

»Udsend dit Lys og din Sandhed!

Saaledes føres jeg bort

(fra Mørket)

og føres opad til dit hellige

Bjerg

og til dit Tabernakel.»

(Fra Trindønnen).

Ugen igennem har man været stærkt optaget af alle de Krav, Legemet stiller. Nu faar Sjælen sin Ret. Mennesket besinder sig paa sig selv: At han er skabt i Guds Billedet, at Gud er hans Maal. (Mennesket uden Gud forstaar slet ikke sig selv. Mennesket stillet overfor Gud forstaar i hvert Fald i nogen Grad sig selv).

Far, Mor og Børn tager Del i Messens hellige Handling, og forhaa-

bentlig modtager de ogsaa i Fællesskab den hellige Kommunion. Hvor er det smukt at se Familien samlet ved Herrens Bord Søndag efter Søndag. (Hvorfor gaar ikke alle til Kommunion hver Søndag?). Hvilken skøn Indvielse af Dagen er ikke Messe og Kommunion. Det maa da sætte sit Præg paa hele denne Dag.

Hvad et hvidt Forklæde kan gøre

Søndagen er *Hjemmets Dag*. Hvad kan erstatte Glæden over et søndagsprydet Hjem? Den festlige Hygge, som netop Søndagen udstyrer Hjemmet med, yder sit store Bidrag til, at Forældre og Børn finder den rette Søndagsstemning. Hvor kan Forældre vente, at Børnene skal holde af deres Hjem og blive hjemme om Søndagen, hvis der ikke er rent, hvis der er uordentligt, og intet gøres for at give det et festligt Præg. Der skal saa lidt til for at markere, at Søndagen udskiller sig fra de andre Dage. En gammel Mand fortalte, at i hans Barndomshjem var det bl. a. Moderens hvide Forklæde, der prægede Søndagen. Moderen bar altid Forklæde. Men om Søndagen var det hvidt. Og det blev for ham næsten et Symbol paa det fine og friske, der var over Søndagen i Hjemmet.

Søndagshumør er en Viljesag

Men alle disse ydre Ting nytter naturligvis ingenting, hvis ikke Familiens Medlemmer er iført det rigtige *Søndagshumør*. Gnavenhed, Ubeherskethed, Surhed kan meget hurtigt spolere den gode Stemning. Det kan kræve Selvbeherskelse; Disciplin skal der nu en Gang til, om man vil hindre sig selv i at odelægge. Men skulde Kærlighed til Forældre og Søkende ikke kunne udrette saa meget?

Dernæst kommer det an paa, at alle Familiens Medlemmer har Vilje til at leve et *Fællesliv*. De maa være aabne overfor hinanden, ger-

Kender De Kjeld Abells Komædie »Melodien, som blev væk«? Husker De Mandens Opvaagnen Søndag Morgen? Hen over alle Møbler staar at læse: SØNDAG, SØNDAG, SØNDAG. Hvor han vender Blikket, læser han Ordet: Søndag. Og han gaar og finder det gyselig kedsommeligt, at det er Søndag, fordi det er en Dag, hvor ingenting sker; en Dag, som er tom.

Denne Opfattelse af Søndagen er hedensk.

For den Kristne er Søndagen derimod Ugens Dronning. Den er indviet af Gud, den er en hellig Dag.

Vi læser i Bibelen om, hvorledes Sabbaten bliver til. Efter at Gud havde skabt Verden »paa seks Dage«, hvilede han paa den syvende Dag. Og alle Mennesker skal ligeledes hvile paa den syvende Dag efter seks Dages Arbejde.

Vi staar her overfor et *legemligt* Behov, som tilfredsstilles; hvis ikke vi med visse Mellemrum fik en Hviledag, vilde vi slide os op længe før Tiden. Men den Hvile, der er saa paakrævet, faar sin Indvielse af Gud. Den bliver løftet op til et højere Plan. Hviledagen bliver samtidig Guds Dag. Thi vi bestaar af Legeme og Sjæl; ikke blot Legemet men ogsaa Sjælen maa have, hvad der tilkommer den.

Efter de seks Arbejdsdage op-rinder da den herlige, fredfyldte og vederkvægende Søndag, vederkvægende for baade Legeme og Sjæl.

ne ville dele alle gode Oplevelser og Interesser med hinanden. Og netop Søndagen byder paa de største Muligheder for at leve et saadant Fællesliv. Der er ikke noget at sige til, at Ungdommen af og til bruger en Del af Søndagen til Ture og Udflugter; men der maa altid kunne blive saa meget tilbage, at Hjemmet faar, hvad der tilkommer det.

Radioen kan godt bidrage til Fællesfølelsen i Hjemmet. Men hvilken Underholdning bringer mere Hygge og Samfølelse end at sidde i sluttet Kreds og drøfte de fælles Interesser med hinanden i Ro og Mag eller høre de Ældre fortælle om, da de var unge, eller synge til, naar En sætter sig til Klaveret og spiller. Jeg er bange for, at et saadant Billede af Søndag i Hjemmet mere og mere forsvinder.

Men hvad der end sættes i Scene for at gøre Søndagen til den skønne og festlige Dag, den gerne skulde være — det er Religionen, som giver en saadan Baggrund for hele Tilværelsen, at den kan blive det!

C. B.

Spørgekasse

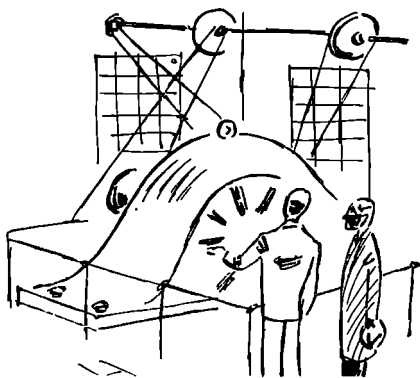
Om Sjælemesser

Aktuelt og praktisk vil det sikkert være, om Ugebladet bragte en fyldestgørende Orientering med Hensyn til Kransekort, Sjælemesser i Almindelighed og stiftede Sjælemesser i Særdeleshed, for det Tilfælde, at en Katolik ønsker et Kransekort eller en hellig Messe læst for en afdød, eller at stifte en Sjælemesse.

A. B.

Vincentsforeningen udsteder Kransekort til dem, der giver en Gave (sædvanlig et Par Kroner) til

Maskiner og andre Mysterier

— Denne Maskine, fortalte Værkstedschefen en af Fabrikens Gæster, foretager 500 Omdrejninger i Sekundet!

-- Det er ikke sandt, svarede

de fattige. Et Messekort udstedes, naar man har bestilt en Messe for en afdød. Der betales herfor, og i det hele taget for at faa læst en Messe, 3 Kr. En stiftet Messe vil sige en Ordning, der gaar ud paa, at der en Gang om Aaret paa en af Stifteren fastsat Dato læses en Messe for en afdød eller et Anliggende. Denne Messe bliver saa altid læst Aar for Aar. For at sikre Præsten det Honorar, der tilkommer ham, indbetales Kr. 200, hvis Renter alt-saa hæves af den, der læser Messen. Summen er beregnet med mulige Kurstab og Formueforringelse for Øje. Der findes i vor Tid gamle Messefundatser, hvis Kapital er svundet ind til næsten ingenting. Men læses skal Messen jo.

Og husk saa, at et Messehonorar ikke betyder, at de aandelige Goder købes, men blot, at Præsten, der læser Messen, skal leve.

Hvis det ønskes, at man fra Prædikestolen giver Meddelelse hvert Aar om den stiftede Messe, indbetales 300 Kr. i Stedet for 200 Kr.

Gæsten. Saa hurtigt kan ingen tælle!

Man er parat til at smile ad den dumme Mand. Men møder man ham i det daglige Liv — og det hænder — smiler man ikke altid. Man lytter ærbødigt og kalder ham en Tænkter eller en Realist. Han udtrykker sig paa mange forskellige Maader. Maaske siger han: »Der er intet Liv efter Døden. For Legemet bliver til ingenting, naar det dør!« Eller han siger: »Der er ingen Gud til. For hvis han eksisterede, vilde han alligevel ikke kunne holde Bønnerne ude fra hinanden, naar vi beder paa samme Tid.« Eller som der stod i sin Tid saa rørende i et anti-religiøst Søndags-Tillæg: »Der kan ikke eksistere Engle alene af den Grund, at de vilde falde ned, hvis de kom flyvende gennem Luften i den overnaturlige Størrelse, som Engle har ifølge Folketroen!«

Trods al Skepsis — der findes Maskiner, som foretager 500 Omdrejninger i Sekundet, og der findes tusinde andre Ting i Tilværelsen, som tillader sig at forekomme, selvom vi ikke kan forstaa dem. Har nogen i det hele taget lovet os, at vi skal kunne fatte alting med det Kvantum Hjerne, der er tildelt os?

Ak nej — lad os blot vise, at vi har Hjerne nok til at indrømme, at Tilværelsen er fyldt med Mysterier, som ligger over vor Falteevne.

For der er det ved Mysterier — de forsvinder ikke, fordi man benægter deres Eksistens.

Brændglasset.

Egen Fabrik
for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER

fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULD TÆPPER
m. m.

RAADHUSPLADSEN 14

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Benzon

Alle Henvendelser bedes venligst
rettet til **CENTRAL 1868**

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Deres Børns Kammerater

skal være Katolikker, saa bliver den katolske Opdragelse langt lettere. Der er over 160 katolske Børn i Vikariatets og de katolske Sognes fælles Skole, KATOLSK CENTRALSKOLE. Indmeldelser modtages daglig Nørrebrogade 27, Nora 6166.

St. Ansgars Kirke

Onsd. 18. Nov. Kl. 19,30 Møde for de kvindelige Kongr. Lørd. 21. Nov. Kl. 20 Fesl til Fordel for Sognets Spejdere. St. Ansgars Lævned i Tableauer og Recitation. Spejderunderholdning og Kaffeboard. Bill. à Kr. 1,25 hos Spejderne og i St. Ansgars Boghandel.

Sakramentskirken

Mand. 16. Nov. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Onsd. 18. Nov. Birgittaforeningen. Stud. med. Frk. Mika: »Lourdes«.

St. Mariæ Kirke

Sønd. 15. Nov. Kl. 8 Børnemesse med Børneprædiken og Fælleskommunion. Fred. 20. Nov. Kl. 19,30 (Ungdomsmøde (Arbejds-møde) Emne: »Arvesynden og dens Følger«. Indleder: Johs. Samuelsen. De 2 Minutter: Birgit Lennartz. Fred. 4. Dec. Advents-møde.

Jesu Hjerle Kirke

Mand. 16. Nov. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Torsd. 19. Nov. Kl. 20 Mændenes Kongr.

St. Andreas Kirke

Onsd. 18. Nov. Kl. 9 Mødrefoer-eningens Messe. Kl. 20 Møde for Herrer i Forsamlingssalen. Sognepræsten indleder om: »Har Kristendommen endnu en Fremtid for sig i Europa?«

St. Antoni Kirke

Sønd. 15. Nov. Kl. 8 Børnemesse med Fælleskommunion. Tirsd. 17. Nov. Kl. 20 Ungdomsmøde. Onsd. 18. Nov. Kl. 14 Mødrekursus (Samaritlerkursus).

Aarhus

Torsdag den 19. Nov. Møde for Elisabethforeningen.

Søndag den 22. Nov. Der er kun otte Dage til K. U. K.s Opførelse af »Hertug Knud«, historisk Skuespil i fem Billeder. Stykket er oprindeligt tilegnet Sct. Knuds Skole i København og blev opført af dennes Elever i 1933. I en Konkurrence om, hvem der opførte det bedste Skuespil, udskrevet af »De unges Klub« i »Berlingske Tiden-« (Søndags-Tillægget), vandt Sct. Knuds Skole Førstepremien

og fik som Belønning Lov til at opføre Stykket paa Det ny Teater Søndag den 2. December 1933. Vi haaber ogsaa paa en god Udførelse i Aarhus. Stykket opføres Kl. 14 og Kl. 19,45 i Salen i Ryesgade 24. Adgang: Kl. 14: 50 Øre, Børn 25 Øre. Kl. 19,45: 1 Krone, Arbejds-løse 50 Øre.

Aarhus Opland

Søndag den 15. November:
Pindstrup Kl. 10.
Ebeltoft (Villa Pax) Kl. 9,15.

Mødrekursus i København

Hver Torsd. i Nov. Kl. 15—17 i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Gratis Adgang. Torsd. 19. Nov. Inspektør Kiærulff: »Barnet og Skolen«. Fru Plate Petersen: »Mit Barn og de andre Børn«.

Katolske Pædagoger indbyder

alle interesserede Forældre til Møde i Centralskolen, Nørrebrogade 27, Torsdag d. 26. November Kl. 20, hvor Skoleinspektør Kiærulff vil tale om det i Øjeblikket saa brændende Spørgsmaal »Karakteropdragelse«. Gratis Adgang.

St. Franciskus' 3. Orden

Sønd. 22. Nov. Kl. 14,30 Møde i St. Annæ Kirke. Profes.

»Vor Glædes Aarsag«

Møde hos Sct. Josef Søstrene Tirsdag d. 17. Oktober.

Katolsk Klub

holder sin aarlige Stiftelsesfest Torsdag d. 19. ds. Kl. 19,45 i Restaurant Grønningens Selskabslokaler.

Katolsk Ungdomsværn

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 22. November 1942 Kl. 2 om Eftermiddagen i det store Taleværelse paa St. Knuds Skole, Stenosgade 4 B.

Bestyrelsen.

Efteraarsfest paa Amager

Søndag d. 15. Nov. Kl. 19,30 afholder K. U. K. stor Efteraarsfest i Festsalen, Dronning Elisabeths Allé 1.

De unge opfører et Drømmespil »Munken gaar i Eng«. Derpaa følger Kaffeboard, hvor De samtidig kan faa Lejlighed til at prøve Lykken i amerikansk Lotteri. Til Slut følger en munter Kabaret, som nok skal more Dem. Kom derfor med Familie og Venner. Billetter à Kr. 1,25 faas i Sct. Annæ Præstegaard, Hans Bogbinders Allé 2. Tlf. Amg. 3202, men kan ogsaa faas ved Indgangen paa selve Fesl dagen.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 14. Nov. Kl. 20 pr., Stenosgade 4. Kredsmdøde. Emne: Blodvidner og andre Vidner. Ap. G. 6—8 incl. Indledere: Annemarie Skyum og Johannes Skyum. Kaffeboard, Fællessange (husk Sangbogen), kammeratligt Samvær. De 2 Minutter: Maria Seitzberg. Praktisk Arrangement Gruppe I. Afrengning for Sct. Knuds Gilderne Kl. 19. Lørdag d. 21. Nov. »Ung Aften« Kl. 20—22.

Ordrup.

Tirsdag d. 17. Nov. Klubafien. Kom op og spil Bob, Bordtennis eller Skak. Man kan ogsaa laane Katolsk Ugeblad og forskellige Bøger. Tirsdag d. 24. Nov. Kl. 20 pr. Efteraarsaften. Af det store Program kan nævnes følgende: musikalsk Hvem ved hvad? Pakkefest, Oplæsning o. s. v. Til Pakkefesten medbringer enhver en Pakke (eller Bøde: 50 Øre). Husk Sangbøger! Til denne Efteraarsaften agter vi at invitere vor nære Nabo Lyngby K. U. K. — Se forøvrigt nærmere næste Gang. Tirsdag d. 1. December. Klubafien (Aabent Hus). Se ovenfor! Tirsdag d. 8. Dec. Kl. 20 pr. Kredsmdøde. Sidste Emne i Foredragsrækken: Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet.

Aarhus katolsk Ungdomsklub opfører

i Forsamlingssalen, Ryesgade 24
Søndag den 22. November 1942
Kl. 19,30 præcis

Hertug Knud

Skuespil i 5 Akter
af Dr. Henning Askeby.

Entré: 1 Krone. Arbejds-løse: 50 Øre.

Om Eftermiddagen Kl. 14: Generalprøve: Entré: Voksne 50 Øre, Børn 25 Øre.

Sct. Thøgers Trop, Aalborg,
opfører:

Spøgeriet ved Strandbygaard

Spejderkomedie i 6 Akter.

Søndag d. 22. November Kl. 20,
Tirsdag d. 24. November Kl. 20
i Katolsk Skoles Festsal.

Billetter à 1 Kr. faas hos Trop-pens Spejdere og Ulve, og i Præstegaarden i Aalborg.

Bemærk: Fuldmaane begge Aftener!

Katolsk

Ugeblad

I det kristne Demokratis Dage

Jubilæet i Odense

Pavestolens Diplomater

Den gamle og den nye Pagt

Ungdommen og Kirken

Munke Sigtemel

Salg og Udlejning

AF LYSBADE OG ELEKTROMIDICINSKE APPARATER

DANSK RØNTGEN-TEKNIK A/S

KØBENHAVN
TELF. 4229

AARHUS
TELF. 6545

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØB KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryesgade 106

Telefon Central 408

GAMELCA med den rigtige Kaffesmag
Forlang den hos Deres Købmand

Fabrikeret af **A. C. GAMÉL**

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori

Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353

Filial: Amagerbrog, 125. Telefon Amager 4019

Købke's

Reproduktionsanstalt

Vester Voldgade 91

Klicheer i fineste Udførelse

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg

Nyt og Reparationer
Højdevej 10 . Telefon 69

Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe

1.39 Kr. pr. 1/2 kg.

Altid friske Smaakager

Malerfirmaet **Gustav Lehnert**

Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y

Alt Maler-

og Tapetsererarbejde udføres

Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

W. Staack

Malermester

Blekingsgade 6 . Tlf. Amager 1158

Boek og Olsen ved L. H. Olsen

Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester

Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161

Telefon Ryvang 1100

Udf. Arbejdet ved Centralskolen

Trykkeriet **DANMARK**

ved Tjæder Nielsen

Brolæggerstræde 11 . Central 2979

Wibrandsvej 75 . Amager 3986

Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

LEDIG

R. Wilhelm

Bageri og Conditori

Frederikevej 18 . Tlf. Goth. 1371

Lev. til Institut Jeanne d'Arc

MOLIN'S

Hjemmefarver

Gardin-,

Stof- og

Strømpe-

farver

Bogtrykkeriet **TERTIA**

Goth. 5077 y . Sallingvej 32 . F

Leverandør af Katolsk Sogneblad

Tilskrifter
Brochurer
Cirkulærer
Brevpapir
Reklamekort
Programmer
o. s. v.

Ungdommen og Kirken

I den protestantiske Verden har man i den senere Tid ivrigt drøftet Spørgsmaalet: Hvorfor kommer Ungdommen ikke i Kirke? Og man har besvaret det ved at pege paa Splittelsen indenfor Kirken og de mange verdslige Interesser, der tager Ungdommen fangen.

For os antager Problemet ikke den akute Karakter som hos Protestanterne. Vi har heldigvis mange Unge, som kommer i Kirke Søndag efter Søndag, hele Aaret igennem. Der er en Skare Unge, som føler sig stærkt knyttet til Kirken og ikke nøjes med Kirkegangen; de er med i Studiekredse og dyrker ogsaa andre Former for katolsk Ungdomsliv.

Og alligevel er der tilbage et saare alvorligt Problem. Hvorfor er der, trods alt, saa mange af vore Unge, der glider bort fra Kirken?

Vi vil ikke standse ved de mange ydre Ting, der drager Ungdommen; det er ikke det afgørende. Naar man har sagt, at Ungdomen gik i Biografen i Stedet for at gaa i Kirken, maa vi svare: Man kan saamænd godt forene begge Dele: Gaa i Kirken om Morgen og se en god Film om Aftenen. De daarlige Film kan gøre megen Fortrød; men

hvis Unge virkelig føler sig knyttede til Kirken, kan en Film ikke ødelægge dette Forhold.

Naar vi ser nærmere paa de Unge, der kommer i vore Kirker, viser det sig, at for aller største Parten er det enten unge Konvertiter eller Unge fra gode katolske Hjem.

Det er med Hjemmet, det hele staar og falder.

Man kan træffe det Tilfælde, at alt for ivrige katolske Forældre ved for megen Strenghed er Skyld i, at Børnene, naar de staar paa egne Ben, vender Kirken Ryggen, fordi de er blevet opdraget med Tvang, men dette hører heldigvis Undtagelserne til.

Man vil ikke let finde katolske Hjem, hvor der raader en »gudelig« Tone, hvor Væggene er prydet med Skriftsteder, og de religiøse Spørgsmaal drøftes tidlig og silde. Dette strider i høj Grad mod katolsk sund Sans. Selv hos de aller mest alvorlige Katolikker vil man ikke støde paa slikt.

I det gode katolske Hjem vil der tværtimod raade en frisk og munter Tone. Hvad der hører Gud og Kirken til er noget selvfølgelig, som slet ikke behøver at understreges. Bordbønnen bedes diskret og stilfærdigt, og

Hjemmets religiøse Billeder glider naturligt ind i Helheden.

Men er Forældrene selv alvorlige Katolikker, skal Børnene nok mærke det. Og uden Prædikener for dem, øver de en stadig, dybtgaaende religiøs Indflydelse paa dem. Selv i blandede Ægteskaber — naar Ikke-Katolikken viser Forstaaelse — kan Børnene fra Hjemmet modtage en Paa-virkning, som præger dem for hele Livet.

Men hvor skal vi begynde? Skal vi prøve paa at opdrage Børnene til en Gang at blive gode Forældre? Eller skal vi opdrage Forældrene til at blive gode Børneopdragere?

Begge Dele. Hvis ogsaa dette vort Synspunkt kan stimulere Børneopdragelsen, saa meget desto bedre. Og er der Forældre, som paa Grund af Overfladiskhed ikke øver den rette Indflydelse paa Børnene, maatte de da i Tide blive sig deres Ansvar bevidst!

Var alle Forældre alvorlige Kristne, saa havde vi nu en langt større katolsk Ungdomsskare, end vi har.

Ikke ved Skænd og Trusler vænner man Børnene til at gaa i Kirke. Blot derved, at man selv gør *det*, man venter af Børnene; men gør det helt ud! C. B.

Jubilæet i Odense

▲ Pontifikalmessen i St. Albani Kirke
➤ Paa Vej til Kirken. Umiddelbart efter Ministranterne ses Fr. Tage Langsted C. s.s. R., hvem Hs. Excellence Biskoppen samme Dag meddelte de lavere Vielser.

Om Festgudstjenesten skrev „Fyens Stiftstidende“

Under Udfoldelse af et meget højtideligt og pompøst Ceremoniel fejrede St. Albani Menighed i Gaar sit 75 Aars Jubilæum. Kl. 10 kom Biskop *Suhr*, ledsaget af Præster og Messedrenge, til Kirken, der i Dagens Anledning var smukt pyntet med Blomster og Guirlander, og medens Processionen gik op mod Koret, istemte Sangkoret *Ecce Sacerdos*, der efterfulgtes af Kyrie og Gloria.

Som meddelt vilde Biskop *Suhr* celebrere Messen, og ind i den højtidelige Handling var lagt Subdiakonvielsen af den unge *Tage Langsted*, der er udgaadt fra St. Albani Menighed.

En næsten haabløs Gerning at stifte en Menighed

Biskoppen indledede sin Prædiken med at mindes Dagens Betydning. Igennem Aarhundreder havde den katolske Kirke været hjemløs i Danmark, men for 100 Aar siden havde den paany vundet Fodfæste herhjemme, støttet af Moderkirken, der vaager over sine Børn i det Fjerne.

De Mænd, der for 75 Aar si-

den tog Gerningen op i Odense, maa have været fulde af Tillid til Forsynet, thi det syntes en næsten haabløs Gerning at virke mellem de faa spredte katolske Familier i Odense og Omegnen. Guds Velsignelse var dog over Arbejdet, der gik fremad og stadig siden er gaaet frem, saa vi nu kan samles i dette smukke Gudshus. Vore Tanker gaar først og fremmest til Gud med Tak for, hvad han gav os, og med Tak for de Mænd, der gik hans Ærinde. Tiden, vi lever i, er tung og alvorlig, og den kræver af os, at vi ogsaa skal gøre vor Gerning, at vi staar til Ansvar for, at Guds Ord kommer ud til alle.

Det store brede Folk maa lære de ti Bud

I Aarhundreder har Menneskeheden fornægtet Guds ti Bud, har tolket dem efter Behag, og det hævner sig, thi de ti Bud er ikke afhængige af en Tidsalders

Sæd og Skik og Meninger, de er evige og taler til det dybeste i Menneskene, og svigter man dem, hævner det sig. Derfor ser vi Løgn og Ondskab trives rundt om os, derfor ødelægges Familieliv og Lykke, og Skilsmisser, Fosterdrab og anden Ondskab trives. Gud har givet os Livet, og han alene har Ret til at tage det tilbage.

Fortsættes Side 743

I det kristne Demokratis Dage

De pavelige Encyklikaer læses og diskuteres herhjemme som ikke før. Men for rigtigt at forstaa, hvor stærkt den ældste af dem — Leo XIII's Rerum Novarum — virkede ved sin Fremkomst, kan man igen læse Johannes Jørgensens Skildring i 5. Bog af »Mit Livs Legende« (»Ved den skønne Tempeldør« S. 8—12). Digteren var om Aftenen den 27. November 1899 for første Gang kommet til Rom. Det allerførste Indtryk var Skuffelse, et Indtryk af en Storby som enhver anden. »Alligevel er det en besynderlig Tanke, at Leo XIII sover i samme By som jeg.« Og saa fortsætter den katolske Digter:

Det var jo i det kristne Demokratis Dage, under »Arbejderspavens« Regimente. I mit lille Ugeblad »Katholiken« havde jeg begejstret gjort mig til Talsmand for denne Bevægelse, der havde voxet sig stor under Pave Leos Ægide. Encyklikaen af 1891 om det sociale Spørgsmaal, *Rerum novarum*, syntes mig og mange en Bebudelse af, at nye Tider stundede til. Det var os, nu da det nittende Aarhundrede randt ud, og et nyt skulde oprinde — et nyt Aarhundrede, indviet til Jesu Hjærte — som maatte i dette Aarhundrede det store Mirakel ske. Vi troede, at Kristi Statholder nu vilde forlade sit Slot, stige ned fra sin Trone, gaa ud blandt Samfundets Stedbørn, ind i Fattigkvarterernes skumle og stinkende Gyder, samle alle de Forkuede og Undertrykte under sin hvide Kappe og sige til dem: »Eders Nød er min Sorg, Eders Lidelse knuger mit Hjærte! Kom — jeg vil tale Eders Sag, saa det skal høres over Alverden! Jeg vil føre Eder ud af Mørket og Smudset og den jammerlige Armod, ud til Sol og Sundhed og et menneskeværdigt Liv! Eders Hustruer skal ikke mere staa skidne og halvpaaklædte og skændes under Pjalterne, der hænger til Tørring tværs over Smøgen; Eders Døtre skal ikke mere jage Mænd under Boulevardens elektriske Lamper; Eders Dreng og Ynglinge skal ikke ædes op af Giften, der udskænkes over Zinkpladen i Bar'en paa Hjørnet; Eders Børn skal ikke mere være en snavset Hob Yngel, som sover under Klude, og hvis Haar vrimler af

Utøj! Se, jeg fører Jer ud af det altsammen, som Moses førte Israels Børn ud af Ægyptens Trældom! Vi lader de stinkende Fattigkvarterer staa tomme bag os — der skal ikke mere bo Mennesker i Ghetto'en eller i Whitechapel, i det mørkeste Paris eller paa det yderste Nørrebro. Thi jeg vil føre Eder ind i et Land, hvor Solen skinner hver Morgen ind af Sovekammerets Vindu, hvor Eders Smaabørn leger, rene og i hele Klæder, paa Græsplænen hver Formiddag, og hvor I, efter endt Arbejde, kan sidde paa Bænken i Lysthuset, læse Avisen og høre Aftensvalerne og Aftenklokken!«

Hidtil havde Socialismen været ene om at arbejde for dette Ideals Virkeliggørelse, og Socialismen hørte hjemme i den Aandsverden, jeg ved min Konversion havde vendt Ryggen. Dybt og dunkelt følte jeg imidlertid, at der her var noget, jeg maatte se at vinde tilbage, og at Kristendom, for at være ægte, maatte være social Kristendom. Selma Lagerlöfs Bog »Antikrists Mirakler«, som da var ny, greb mig stærkt; dens Grundtanke blev ogsaa min: Socialismen og den kirkelige Kristendom er begge Billeder af Jesus, den ene det ægte Billede, den anden et eftergjort, og det er af deres Mirakler, Verden skal kende, hvilket Billede er det rigtige. Og jeg begyndte at studere de katolske Sociologer, fra Ketteler og Manning til Chr. Pesch og Georges Goyau, og blev Abonnent paa *La France libre*, det lille Blad, som de »demokratiske Abbéer« Naudet og Lemire udgav, og ved hvis Hjælp jeg, saa

godt jeg paa Afstand kunde, fulgte med i, hvad der foregik.

Og den 8de Oktober 1898 skete der da det, at den franske Arbejdsgiver og katolske Arbejdervænner Léon Harmel stod i Vatikanet i Spidsen for et Pilgrimstog af franske Arbejdere og begejstret hilste Leo XIII som »Profeten, hvis dristige Blik skuer ind i Fremtiden og forstaaer den nye Tid! Og saaledes, Hellige Fader, vil Sejren blive vundet for de to Sager, som særlig ligger Dem paa Hjærte: Vor Herres og Konges Jesu Kristi Sag og hans elskede Børns, det arbejdende Folks, Sag!«

Gregor XVI havde et halvt Aarhundrede tidligere afvist Lamennais' Demokratiske Kristendom, og Lamennais var falden fra og bleven den romantiske Socialist, som skrev *Paroles d'un croyant*. Leo XIII tillod, at Marseillaisen fløj sin brusende Ørneflugt hen mellem de klippede Hække i Vatikanets Have og tilraabte de franske katolske Førere: »Gaa ud til Folket!« *Allez au peuple!*

Ingen kunde være mere lydhør for dette store Ord end Frankrig. Og intet Under, om det var saa — thi hvilket andet katolsk Folk havde som det franske gennem hundrede Aar tumlet med Modsætningen *Revolution* — *Religion* og søgt en Bro fra ny Statsform til gammel Tro? Allerede Chateaubriand havde formuleret den *liberale Catholicismes* Program: »Uden Frihed ingen sand Religion, uden Religion ingen sand Frihed«. Og hans liberale Catholicisme var tillige *social Catholicisme*. »En Tid vil komme,« skrev den store Digter og Statsmand, kort efter Julirevolutionen, »da man ikke mere vil kunne forstaa, at der har existeret et Samfund, hvor den ene havde en Million i Indtægt, og den anden ikke kunde spise sig mæt.«

I Chateaubriands Fodspor traadte hele den glimrende unge Slægt fra 1830 — Lamennais, Lacordaire *le plus sur des démocrates*, Montalembert, Gerbet, den hele idealt sindede, for Kristus og Friheden ligeligt begejstrede Kreds om *L'Avenir*. Un-

der Februarrevolutionen velsignede Præsterne Frihedstræerne, og i Juli 1848 udkom Père Gratrys kristelig-demokratiske Katekismus *Les sources de la régénération sociale* med Anbefaling af tre katholske Bisper samt af Monsieur F. Chapot, *représentant du peuple*.

Gregor XVI havde med sin Banstraale knust *L'Avenir*, Pius IX i *Syllabus* fordømt den Tanke, at »den romerske Ypperstepræst bør forsone sig med den moderne Civilisation«. Først Leo XIII syntes at ville lyse de store Idéer fra 1789, fra 1830 og 1848 i Kuld og Køn. Et katholsk Kongerige, Belgien, var blevet grundet paa hine Idéer, paa de fire liberale Grundfriheder: Tænkfrihed, Talefrihed, Trykkefrihed, Samvittighedsfrihed. Leo tilraadede de franske Katholiker at anerkende Republiken og slutte sig til den — »Kirken«, erklærede han, »har i og for sig intet imod, at Folket tager større eller mindre Del i Statens Styrelse.« Og Encyclikaen om det sociale Spørgsmaal, Encyclikaen *Rerum novarum*, indeholdt mer end én Sætning, som fik en gammel Socialist til at spidse Øren — denne f. Ex. om »Arbejderne, der, efter Laugsvæsenets Opløsning, ser sig hjælpeløst prisgivne til *inhumane Arbejdsgivere* og *en hensynsløs Konkurrences Udbytning*.«

Ord som disse syntes mig at varsle om Frembruddet af en stor Forsoningens Tidsalder, hvor gammel Idealisme og ny skulde mødes som længe fjendtligt adskilte, nu endelig forsonede Brødre. Der udgik fra Peters Stol under Leo XIII's Pontifikat en Optimisme, som bragte En til at haabe det umuligste. En Tendens gjorde sig gældende til at sé væsentlig Enhed under tilsyneladende Modsætninger. Europa over rejstes en Bevægelse, som strakte sig fra Grev de Mun og Marquis de la Tour du Pin til Marc Sangnier og Romolo Murri. Alt, der var i den katholske Verden af social god Vilje og af lønligt Samvittighedsnag ved Synet af Proletariatets Nød, samlede sig under det kristne Demokratis Fane. Og den,

hvis hemmelige Frygt nu mere end nogensinde var at befindes en Fjende for Lysaandernes Raad — han greb taknemlig det ny Løsen, han fæstede det Navn, hvori de to hidtil fjendtlige Mag-

ter var forenede, paa sit Bryst som en rød Roset, der mindede om den, han havde baaret i sin Ungdom.

Johannes Jørgensen.

Ny Artikelserie om den kristne Tro

Den gamle og den nye Pagt

I mange Maaneder har Ugebladet bragt Artikler om Fader- vor. Denne Bøn er en Række Udtryk for berettigede Ønsker fra vor Side og for vort kristne Haab. Men saa snart der er Tale om Haab, dukker det Spørgsmaal op: Hvordan forholder det sig med den Tro, som Haabet bygger paa? Med vor kristne Tro staar og falder nemlig vort Haab. Det gælder altsaa om at kende denne Tro til Bunds og kunne gøre Rede for den, naar nogen spørger os om den.

Aabenbaringens Historie

Som vi ved, er Troen en urokkelig Fastholdelse af det, som Gud har sagt os baade om sig selv og om, hvad der venter os i den nære Fremtid, da vi igen skal forlade denne Verden. Og denne Forudsætning for vore Ønskers Opfyldelse vil vi nu fordybe os i, ikke ved Hjælp af teoretiske Overvejelser, men ved historiske Sammenligninger.

Det, vi tror, har Gud nemlig ikke aabenbaret os paa een Gang, men Stykke for Stykke. Herren begyndte i gamle Dage, da han talte til Patriarkerne og Profeterne om sine Veje og sin Vilje. Han sluttede med at sende sin enbaarne Søn, som blev Menneske, for (som den største af alle Profeter) at lære os en ny Religion og Gudsdyrkelse. Om det, Jesus Kristus saaledes har bragt os, er vi nødt til at sige disse Ord: »Gud kan ikke stige dybere ned til os, og vi kan ikke løftes højere op, end det er sket ved Kristi Komme og Gerning.«

En Sammenligning mellem hvad Gud aabenbaredede i den gamle Pagts Tid, og det, vi nu ejer og ved og tror, medfører to store Fordele. For det første lærer vi vor egen Religions inderste Kerne bedre at kende, samt det, der skiller vor Tro fra alt andet, og vi kommer til at elske den mere og sætte større Pris paa den. For det andet opnaar vi større Klarhed over det Op- gør med Jødedommen, som vi har været Vidne til i de senere Aar.

To Aabenbaringer sammenlignes

Det drejer sig altsaa ikke om en kirkehistorisk Sammenligning mellem Kristne og Jøder. Det vilde være en endeløs og lidet tilfredsstillende Undersøgelse, som kun kunde vise, at der er gjort Fejl paa begge Sider. Det er heller ikke Meningen, at indlade os paa politiske eller etnologiske Drøftelser. Dem har vi jo efterhaanden hørt og læst tilstrækkeligt om. Kun et eneste Spørgsmaal skal besvares: Hvordan forholder Jødedommen og Kristendommen sig indbyrdes til hinanden som Religionsformer. Det er altsaa deres Sandhedsindhold, deres Tro, som skal stilles overfor hinanden, desuden deres Lovbestemmelser eller Moral, og endelig deres Gudsdyrkelse og Helliggørelsesmidler. Paa den Maade kan vi komme til dybere og rigtigere Forstaaelse af det, der rører sig i Tiden, og af det, der forbinder og skiller de to Former for guddommelig Aabenbaring.

Bibelkritikkens Ørken

Nu kunde det jo være, at en eller anden Læser, der kender til vore Dages aandelige Strømninger og Modediskussioner indenfor Videnskaben, bliver bange for, at jeg for at faa fast Grund under Fødderne og overhovedet kunne tale om Jødedommen, først maa forsøge at bryde en Vej gennem den saakaldte Bibelkritiks Ørken. Den Frygt er ubegrundet. Af de sidste Maaneders Bladartikler kan man tydeligt se, hvorledes denne Kritiks Repræsentanter begynder at bruge et mere afdæmpet Sprog og hale Skuden lidt i Land. I mange Aar har jeg haft den Overbevisning, at Bibelkritikken kommer til at dele Skæbne med forrige Aarhundredes Homerkritik. Om den sidste udkom der i 1879 en Bog, der samlede de komiske Træk i Homerfilologien, for at Videnskabsmændene ikke skulde henfalde til fuldstændig Melankoli paa Grund af det Overmaal af Kræfter, der gik til Spilde i Homerkritikkens Tidsalder. (Lehrs: De ironia quatenus in historia studiorum Homericorum cernitur.) Saaledes, mener jeg, maa der ogsaa i Bibelkritikken komme den Dag, da man indser det urimelige og ørkesløse i at ville bygge en Videnskab op paa tre ubeviste, ubeviselige og bevisligt urigtige Paastande og Postulater.

Ubevist og beviselig urigtig

Eller hvordan vil Bibelkritikken bevise den Paastand, som er Forudsætningen for dens Betragtninger: at Religionen i det hele taget og den israelitiske i Særdeleshed beror paa en efter almindelige Naturlove gennemført rent biologisk Udvikling? Hvorfor skulde Gud ikke kunne gribe ind, saa vi faar en Evolution af en højere Art og med flere Faktorer end de biologiske? Paastanden om en udelukkende biologisk Udvikling er den første ubeviste og ubeviselige Forudsætning.

Den anden består i Benægtelsen af Profetiens Mulighed og det overnaturliges Eksistens.

Hvem og hvad giver Bibelkritikken Ret til at gøre Gud saa lille, som den gør, og at bestride hans Alvidenhed og Almagt? — Hvorledes tør Bibelkritikken i sin litterærkritiske Pulverisering af det Gamle Testamente lukke Øjnene for den Kendsgerning, at der i gamle Dage har levet Førerskikkelser lige saa vel som i vor egen Tid? Har Kritikerne mørkelagt deres Vinduer i den Grad, at de ikke mere kan se, hvad der foregaar i den store Verden? Gennembryder ikke stærke Personligheder de biologiske Udviklingslove, og tvinger de ikke vor egen Tids Udvikling ind paa Baner, som den ellers aldrig vilde have slaaet ind paa? Det er en Uhyrlighed at ville nægte den Indflydelse, som stærke Mænds aandelige Rigdom og Rummelighed har haft paa Menneskenes Historie og dens Forløb.

Fra Ørkensandet til Saglighedens faste Grundlag

Saalænge Bibelkritikken bygger sit Hus paa den Slags Fundamenter, bygger den paa Sand. Heri kan heller ikke den Omstændighed forandre noget, at nogle af Bibelkritikkens Mænd

har gjort et stort filologisk Arbejde og lagt Fingeren paa mange historiske Problemer. De sidstnævnte findes i al historisk Forskning, navnlig da naar det drejer sig om Oldtiden. Men den Slags Vanskeligheder giver ikke Lov til at bygge Luftkasteller og udgive dem for det israelitiske Folks virkelige Historie. Nej, denne har set anderledes ud, end Wellhausen og andre ud fra deres ubeviste, ubeviselige og bevisligt urigtige Forudsætninger har villet indbilde Verden.

Vi Katolikker holder os til den Filosofi og den historiske Forskning, der bortviser Fantasiens Leg og Drømmerier fra sin Arbejdsmark, og som ved, at kun en saglig Bevisførelse kan føre os nærmere hen til den Sandhed, som vi alle søger og ene og alene er tjent med.

Disse Bemærkninger var nødvendige som en Advarsel mod at lade sig imponere af store Ord, som vi i vor Tid maa høre saa mange Gange. De skal ogsaa vise, at de af Rationalismen fremsatte Indvendinger ikke er overset. Saa kan vi altsaa nu roligt begynde med at undersøge Forholdet mellem Jødedom og Kristendom, først i store Træk og saa siden i Enkeltheder.

F. K.

Brev fra en Eremit

Hammerum Herred, det største i Landet, blev i gamle Dage kaldt for Jammerfuld Herred, og det var nok ikke med Urette. Den Fattigdom og det spartanske Liv, der levedes her, kan man i vore Dage næppe gøre sig nogen Forestilling om. Derfor vil jeg heller ikke gøre noget Forsøg paa at skildre Befolkningens Nøjsomhed og tarvelige Udkomme, for enten vil Læserne ikke tro mig, eller ogsaa vil de ikke kunne forstaa det.

Nu er det jo noget anderledes, den frodige Egn med Landets dygtigste og mest initiativrige

Befolkning er ikke mere jammerfuld, hvad det materielle angaar. Hvad det aandelige Liv angaar kan der derimod nok fra et katolsk Standpunkt siges, at der er noget jammerfuldt. Dog vel ikke mere her end de fleste andre Egne af Landet. I Rationalismens Tid for godt et Hundrede Aar siden var det aandelige Liv saa godt som uddød, men en stor Vækkelsesbevægelse anført af min Oldefader, Smeden Peder Gravesen, bredte sig som en Hebrand om Foraaret og bevirkede først stor Tilslutning til den Sekt, der blev Resultatet af

Vækkelsen, og senere mægtig Tilgang til Indre Mission og Grundtvigianismen. Den nævnte Sekt, der ikke har noget Navn uden det Øgenavn, som den omboende »Verden« har givet den, eksisterer endnu, ja er endog i stadig Vækst — siges der. Menigheden har bygget en ny Kirke med Bænke med Ryglæn. Tidligere sad man i 5 — skriver fem — Timer paa Bænke uden Rygstøtte og overværede Gudstjenesten Søndag Eftermiddag fra 2½ til 7½. Jeg saa en Søndag unge og gamle fra fjævn og nær gaa ind i »æ Hus« og fylde det til Trængsel — jeg sendte en venlig Tanke til de Katolikker, der har svært ved at faa Tid til Søndag Morgen at overvære en Messe paa en halv Time. Ja, og saa randt de Ord mig i Hu: »Saadan Tro har jeg ikke fundet i Israel!« —

En anden Søndag stod Monsignore Olrik og jeg af Cyklerne uden for Forsamlingshuset; i det samme kom nogle af mine nærmeste Slægtninge, som jeg lever i bedste Forstaaelse og Venskab med, og gik til Gudstjeneste; de vilde ikke engang hilse paa os. Som Undskyldning kan tjene, at de muligvis — da de saa Monsignore (som de forøvrigt godt kendte fra tidligere Lejlighed) i Præstekjole og Prælathat, troede, at det var selve den skinbarlige, der kom for at hente dem.

Der er ikke ret mange Danske, der ved noget om den katolske Kirke, men Uvidenheden kan variere noget, eftersom man er nær ved eller langt borte fra en katolsk Kirke og Menighed. Her har jeg stødt paa de sædvanlige, klassiske »Misforstaaelser«. Tante Jonne kan ikke komme bort fra, at Katolikkerne altid har forfulgt de Kristne, og kan ikke forstaa, at jeg kan billige, at man køber Syndsforladelse for Penge og forud. Fætter Søren er urokkelig overbevist om, at Luther var en stor Guds Mand, ellers kunde han ikke have skrevet saa meget smukt og godt!

Jo, der er skam ivrige Lutheraner herovre paa Jyllands Højbjerg, kun Skade, at ingen af dem kender det mindste til

Luthers Liv, Levned og Bedrifter. Jeg sagde forleden til Fætter Søren: »Jeg indrømmer, at Luther var en stor Mand, ja faktisk det største Menneske, der har levet.« Fætter Søren saa helt oplivet ud, og jeg fortsatte: »Han var nærmest Vorherres Ligemand.« Fætter Søren saa lidt desorienteret ud: »Jo, han har stiftet den protestantiske Kirke og Vorherre har stiftet den katolske.«

En Dag besøgte jeg gamle Poul og Sine, mit Barndoms-hjems Naboer. Sine sad i Køkkenet og læste i Bibelen. I gamle Dage syede hun flittigt, mens Poul passede Avlingen, nu var hun over firs, men saa ikke meget ældre ud, end da jeg saa hende sidst for 25 Aar siden. Vi kom til at tale om Religion, og jeg fandt det rigtigst at oplyse Sine om, at jeg var gaaet over til den katolske Kirke. Sine saa paa mig med Rædsel, ja næsten med Afsky og udbrød med en Stemme fyldt med Medynk: »Jamen, Herre Jøsses, lille Jens, det sæjer du da ett!« Mine Argumenter berørte ikke Sine det allermindste, hun hørte sikkert slet ikke, hvad jeg sagde. »Jamen, det er jo da det med Pavedømmet?« »Ja, Gudskelov,« svarede jeg.

Saa kom Poul ind. Han tog det knap saa tragisk, da Sine meddelte ham det forfærdelige, at jeg var blevet Katolik. Dog men-

te han, at Katolicisme var ikke godt, han havde en Søster i København, som havde været gift med en Katolik, og denne Mand var en rigtig skidt Karl.

Vi er fire Katolikker her i en 30 km Omkreds, 2 Voksne og 2 Børn. Vi har været paa Jagt for at finde Med-Eremitter og fik opsnuset, at der var en ung Mand ved Navn Pius et eller andet Sted i Byen. Han havde sagt til sin Kæreste, at de skulde vies i en katolsk Kirke, ellers blev det ikke de to. Saa vidste jeg, han var helt rigtig. Jeg skrev til ham, men da var han rejst til Fyn, og Brevet havnede hos en forkert, som opsøgte mig og viste sig at være meget interesseret i at faa noget at vide om Moderkirken.

Er der ellers nogen her, der søger Sandheden? Jeg har ingen truffet endnu. Her forsvarer man det, som man har sluttet sig til, eller ogsaa er man ligeglad. Denne Egn med de store Vækkelser kan nu sikkert ikke opvise større Kirkebesøg end andre Egne, en 4—5 % af de 97 %, der officielt slutter sig til Folkekirken. Den gamle Kirke fra den katolske Tid blev brudt ned engang i Firserne, og der blev bygget en ny flot ved Torvet. Nu fortryder man, at den gamle Kirke blev nedbrudt. Omridet af dens Mure er nu markeret ved Stensætning, og Græsplæne er anlagt omkring.

Jens Jyde.

Biskoppen takker

Da det er mig umuligt inden min Afrejse til Rom at takke hver enkelt, som har sendt mig Hilsener paa min Navnedag, beder jeg ved disse Linier alle, der har glædet mig paa denne Maa-de, modtage min bedste Tak.

9-11-42.

Theodor Suhr.

Basaren takker

Det behøver ikke længere at være en Hemmelighed, at Basarkomiteen, efterhaanden som Arbejdet med Basarens Tilrettelæggelse skred frem, stillede stadig større Forventninger til Re-

sultatet. Ingen af de Damer, der med Prinsesse Aage i Spidsen har arbejdet saa energisk for Sagen, naaede dog i deres ærgerrige Drømme op paa det Beløb, som blev Basarens straalende Resultat.

Overskudet af Basaren androg Kr. 30.225,16.

Det følger af sig selv, at Søstrene er mere end tilfredse med Udbyttet, og de beder ogsaa gennem Ugebladet alle de, der har vist denne vigtige Sag deres Interesse, modtage den varmeste Tak. Prinsesse Aage føjer paa egne og Basarkomiteens Vegne sin Tak til Søstrenes.

Den hellige Kirke har altid staaet paa det absolute Standpunkt at prædike Guds Buds Kraft til det yderste, aldrig gaa paa Akkord, men vi Kristne staa svagt, fordi vi er splittede, kan ikke finde tilbage. Mon ikke Tiden nu er inde, da vi bør glemme, hvad der skiller, og samles om Grundsandhederne og lære det store, brede Folk de 10 Bud?

Vi har Ansaret for den Slægt, der kommer, Gud alene giver os Troen, men det er vort Ansvar at bringe denne Tro og give vore Efterkommere Del deri.

Aftenfesten

Henved 300 Deltagere fyldte Skolens Sal, da Biskoppen indfandt sig.

Foruden Biskoppens herboende Slægtninge saas blandt Gæsterne Pater Steidl, vor Kirkes Bygherre; Pastor Hjorth, Fredericia, Pastor Oppermann og P. Doods, Svendborg, Pater op de Coul, Vejle, Pastor Druyts, Nyborg, Pastor Høyer, Assens og den nyviede Diakon med Moder og Søkende. Professor Johannes Jørgensen og Frue, der jo for Tiden hører til St. Albani Sogn, deltog i Festen.

Efter en Sang bød Sognepræsten velkommen og meddelte, at der paa Forsamlingens Vegne var afsendt Telegram med Hilsen og gode Ønsker til Kongeparret. — Senere indløb Takke-telegram underskrevet af Dronningen.

Pater Jaworski gav Ordet til Lærer Hafstrøm, der holdt Aftens egentlige Festtale. Den konkluderede i dette, at vanskelige og tunge Tider maner til kristeligt Sammenhold, og der er trods alle Sortseere altid Sol oven over Skyerne. —

Pater Steidl gav i causerende Stil et historisk Tilbageblik gennem de 75 Aar. Det orkanagtige Bifald slog en tyk Streg over Paterens Indledningsord om, at man nu skulde høre »en gammel Mands kedelige Tale«. —

De følgende Talere gjorde Aftenen til en udpræget Familiefest, idet Pastor Hjorth bragte Hilsner og Lykønskninger fra

Odenses Modermenighed, Fredericia, hvorfra hele Fyn oprindeligt blev pastoreret.

Pastor Druyts tolkede Dattermenigheden, Nyborgs Glæde over Festdagen, som en Datter, der kan glæde sig med sin Moder.

Pastor Oppermann lykønskede, og sagde, at Odense baade er Far og Mor for Svendborg. Det er som Hjemmet, hvor man altid er rede med Raad og Daad. Endelig havde Pastor Høyer de hjerteligste Hilsener til Moderen fra Lillesøster Assens, og gik det sommeTider lidt smaat derhjemme, saa var der altid Trøst og Opmuntring at hente hos Moder Odense. Han benyttede Lejligheden til ogsaa at hyldede Bedstemor Fredericia. Da saa Hs. Excellence fortsatte med en Tak til Pater Steidl, »vores allesammens kære, gamle Bedstefar«, saa følte man sig saa hyggeligt i Familiens Kreds. —

Biskoppen meddelte videre, at Hs. Excellence vilde overbringe en speciel Hilsen fra Jubilaren til Den hellige Fader ved det forestaaende Besøg i Rom.

Biskoppen udtalte Glæde og Tilfredshed over Festdagens Forløb og en Tak til St. Albani Kor og til Altertjenerne, der med en enkelt Prøve havde udført Tjenesten ved Alteret værdigt og smukt. —

Ingen kunde fortænke Deltagerne i, at man efterhaanden nærrede en vis materiel Attraa. Lækre Kager stod paa Bordene og Kaffens Duft i Luften, men forinden besteg endnu en Taler den dertil indrettede. Med sit glade, store, runde Smil lykønskede St. Albani Klubs Formand (Driftsleder Czogalla) paa Jubilæumsdagen, idet han adresserede Lykønskningen til Hans Excellence.

Efter at Kaffen var serveret fremførte Frøken Ellen Spetzler de unges Hyldest og Lykønskning. Hun takkede Biskoppen, fordi han gennem St. Knuds-Gilderne havde anvist Ungdommen et Arbejde. De unge vil netop gøre en Indsats og er taknemlig for at blive brugt. —

Aftenen sluttede med den biskoppelige Velsignelse. V. K.

URBI ET ORBI

I Anledning af den hellige Faders 25 Aar Bispejubilæum fandt der i Foraaret en Indsamling Sted i Rom med det Formaal at rejse en *Sct. Eugenio Kirke* i den evige Stad. De fornødne Midler er nu tilvejebragt og der er ligeledes truffet Bestemmelse om, at den ny Kirke skal rejses i Flaminio-Kvarteret.

Ved Lateranforliget mellem Pavestolen og Kongeriget Italien af 11. Februar 1929 anerkendte Italien *Pavestolens Suverænitet* i international Henseende »som en til dens Væsen hørende Egenskab i Overensstemmelse med dens Overlevering og de Krav, dens Opgave i Verden stiller«. Samtidig anerkendtes Pavestolens Ret til at sende og modtage Gesandter efter Folkerettens Regler samt til uhindret at træde i Forbindelse med alle Stater, ogsaa krigsførende (Artikel 12). I disse Dage er den aarlige Fortegnelse over det den hellige Stol akkrediterede *diplomatiske Korps* udkommet. Ifølge denne Fortegnelse er i Øjeblikket 42 *Nationer* repræsenteret ved den hellige Stol, heraf 15 gennem en Ambassadør, 24 ved en befuldmægtiget Minister og en — Irland — ved en Charge d'Affaires. Doyen for det diplomatiske Korps er den tyske Ambassadør, Diego von Bergen, der afleverede sine Akkreditiver i 1920 og saaledes har oplevet tre Pontifikater.

Som Følge af Krigen indtager de akkrediterede Diplomater i Øjeblikket højt forskelligartede Stillinge; 14 af disse (repræsenterende Bolivia, Brasilien, Frankrig, Peru, Polen, Storbritannien, Kina, Venezuela, Cuba, Columbia, Ecuador, Jugoslavien, de forenede Stater og Uruguay) har saaledes taget Ophold i Vatikanet (S. Marta), medens de øvrige enten er bosiddende i Rom eller midlertidig fraværende. I Henhold til Lateranforligets Artikel 19 kan Pavestolens egne diplomatiske Udsendinge samt fremmede Regeringers Gesandter ved Pavestolen, hvis Pas er forsynet med paveligt Visum, frit passere italiensk Statsomraade.

Kardinal Schuster i *Milano* har gennem storstilet Hjælpeaktion søgt at raade Bod paa de svære Ulykker, der har hjemsøgt Byen som Følge af Royal Air Force's Angreb. Tallose Familier staa uden Tag over Hovedet og uden det allernødvendigste til Livets Opretholdelse.

4 Den apostoliske Delegation i Egypten. Mons. G. Testa, foretog i 1914/12 adskillige Pilgrimsrejser til det hellige Land med smaa Grupper af Italienske Krigsfanger. Her ses et „Pilgrimsforan“ Gotsmans-Bastilleens Begynder.

Tekst: Jøbe
Fotos: Ecclesia

Y Mons. E. Pacelli, apostolisk Nuntius i Bayern, fordeler i Septemb 1918 i en lyk Fangelejr i Halle, de hellige Feders Gaver til Italienske Krigsfanger.

4 Mons. Godfrey, apostolisk Delegation i Storbritannien, i Samtale med en britisk Officer efter et af sine Besøg i Krigsfangelejr i Storbritannien.

Verden over virker Pavestolens Diplomater

4 Adskillige Aise-Krigsfanger er anbragt i Fangelejr i Indien. Ovenfor ses den apostoliske Delegation i Indien Mons. L. Kierfels, omgivet af tyske og italienske Krigsfanger foran Lejrens Kapel.

Ovrenæstnemte med de af den hellige Faders udvalgte Direktiver optager Nuntierne og Delegationerne Forhandlinger med de respektive Landes Regierungen om Tilladelse til at besøge Fange- og Interneringslejre samt ikke mindst om Samarbejde med Vatikanet i dets Bestræbelser for at formidle Efterretninger om Krigsfanger til disses Paarende og gennem Hjelpekationer at lindre Nøden blandt nødstedte (f. Eks. i Grækenland). De apostoliske Sendebude har faktisk — paa ganske enkelte Undtagelser nær — mødt stor Velvilje hos deres respektive Regierungen, og det turde være overflødigt at bemærke, at de under deres Besøg overalt er blevet modtaget med Glæde og Begej-

* * *

Midt under den forrige Verdenskrig — i 1917 — udpegede Pave Benedikt XV den godt og vel fyrrytveaarige Mons. Pacelli til den vigtige Post som pavelig Nuntius i München. Den unge Nuntius fik her Lejlighed til at udnytte sine rige diplomatiske Evner — og nu, et kvart Aarhundrede senere, hvor en ny og frygtelig Verdensbrand raser, instruerer Eugenio Pacelli

4 Krigsfanger i Ægypten forsøger sig om Arkitekter og Murere.

den Pave Pius XII sine Nuntier og Delegationer Verden over om at udnytte de i Nødsituationens Gerning, som bl. a. består i at besøge Krigsfanger og Interneringslejre paa begge Sider af Fronten. Det blads Læsere har kunnet følge paa de pavelige Udsendinges virksomhed gennem de Meddelelser, der med Mellemlum er fremkommet i »Urbis et Orbis«-Spalten. I

Den apost. Delegation i U.S.A., Mons. C. ...

Bageste Dame

Ind imellem —

i Rækken!

Jeg døde i Aftes. Aarsagen slaar mig ikke ganske klar, men det maa have været noget akut, for de stimlede sammen og vred Hænderne over, at jeg var gaaet bort saa ung. De græd heftigt, men allerede til Morgen havde det fortaget sig i nogen Grad, da jeg kikkede indenfor. Morgenaviserne var saa alarmerende, og ærligt talt, naar der sker saa meget i Verden som i Øjeblikket, forlanger jeg ikke, mit Dødsfald skal blive ved at ophidse nogen i længere Tid.

Men hvor er jeg træt. Lige med Undtagelse af den Tid, det tog mig at se efter, hvor dybt de sørgede, har jeg staaet i Kø hele Tiden siden i Skærsildens Forkontor — jeg fik Sjælen foran til at passe paa min Plads imens. Der er Trængsel hver Dag i denne Tid, siger Opsynet, saadan er det altid i den kolde Tid af Aaret — Folk kan ikke tage al den Slud og Klamhed. Og saa er dette endda kun Afdelingen for Freds-Dødsfald. Fløjen for de Krigs-Faldne vender ud til den anden Side.

Man bliver tankefuld af at staa her. Man har fri Udsigt til alle dem, hvis Sag kommer for. De staa ved en Skranke, og bag den sidder Sct. Peters Sekretær med en Assistent og slaar efter i en Journal, efterhaanden som det bliver deres Tur — pudsig nok, det minder mig saa slaaende om Forsikringskontoret, hvor jeg var ansat, mens jeg levede.

Den første, der kom for, var et skrækkeligt Vrag. Han havde siddet i Forbedringshuset otte Gange i levende Live. Han havde begaaet, Guderne maa vide hvormange Indbrud, Automattyverier og Platten-slagerier. Han havde sagt gudsbepottelige Ting og engang i en Kæmpe-Kæfært slaaet sin Arbejdsgiver bevistløs. Ja, det er nemmere at sige, hvad han ikke havde bedrevet.

— Og lad os saa se Regulerings-Filmen, sagde Sekretæren.

Lysen blev slukket, og de begyndte at køre en Film, som handlede om, hvorfor den sølle Fyr var ble-

vet den, han var. Man saa ham helt fra Spæd. Hans Mor var ugift og havde Plads paa en Fabrik. Hun var fortvivlet over at faa ham, hun anede ikke, hvad hun skulde stille op med et Barn — hun havde ikke engang faaet syet noget Tøj til at svøbe ham i.

Han blev rullet ind i nogle tilfældige Klude, og mens han siden

Stedet mindede mig om Kontoret, hvor jeg var ansat

tullede omkring paa Gaden og i Gaarden, forsømt og langnæset, var Moderen optaget af Mandfolke-Affærer den Tid, hun fik tilovers. Som seksaarig kendte han alle de Ukvemsord, der findes i Sproget. Som otteaarig var han en habil Lommetyv, som tiaarig havde han sit første vellykkede Bræk bag sig, og den Dag, han blev konfirmeret, kunde han se tilbage paa sit første Mellemværende med Politiet. Kærligheden stiftede han Bekendtskab med i en snavset Port, og da ingen havde vist ham i Praksis, at Kærligheden er Skønhed — da ingen i det hele taget havde vist ham nogen Form for virkelig Skønhed, vidste han ikke, hvad det var, han savnede, selvom han gik omkring med et evigt Savn. Han druknede det i Øl. Til sidst sank han ned til Kogesprit. Han frøs ihjel en Nat,

han havde lagt sig paa en Bænk i et Anlæg i en af sine Kæferter. Og her stod han!

— Hm, sagde Sekretæren.

Han var god mod smaa Børn hele Vejen igennem, og han var aldrig grusom mod Dyr. Tænk, at han undgik at forhærde sig i Bund og Grund i al den Ondskab og Kulde, der omgav ham! Før lige hans Journal færdig og lad hans Sag blive kartotekiseret under Klasse B! Næste!

Den næste var en midaldrende Herre, som var død af Lungebetændelse et Par Dage før sin officielle Udnævnelse til Bankdirektør. Af hans Journal fremgik, at han havde været dygtig og paapasselig og ved Siden af faaet Tid at interessere sig for flere smukke sociale Formaal! Ellers syntes der ikke at være noget bemærkelsesværdigt ved hans Livsløb.

— Kom med Regulerings-Filmen! sagde Sekretæren.

I Filmen, vi derefter saa, optraadte en Mængde Personer foruden Hovedpersonen. Først saa man ham som lille, artig Dreng med Hagemæk sidde og spise sin Havregrød paa sin Mors Skød i en smuk Stue, præget af Kultur. Saa kom han i Skole. Han var hele Tiden Numer Et eller To og lærte alt i en Haandvending — til Gen-

gæld kunde han ikke udholde dem af sine Kammerater, der var tunge i det. Han elskede at male. Hans Talent var fremragende, men han havde ikke Lyst til at underkaste sig en Kunstners Kampe og usikre Tilværelse, derfor lagde han Maleriet til Side og gik Bankvejen. Paa dette Sted begyndte de andre Personer at dukke op. Der var en forgrædt ung Pige med Haaret i Uorden, der greb ham i Frakkeopslaget og raabte:

— Jamen du lovede at gifte dig med mig. Husker du slet ikke alle dine dyre Løfter og Forsikringer?

— Kære Frida, svarede han beroligende, der er ingen fornuftige Mennesker, som hænger sig i, hvad man kommer til at sige under en flygtig Ferieforelskelse. Og naar jeg nu desuden skriver under paa, at jeg sørger for, Barnet ikke skal komme til at lide nogen som helst Nød, kan du ikke forlange mere af mig, hvis du tænker dig nøgternt om!

Derefter saa man ham vandre op ad Kirkegulvet sammen med en anden ung Pige, som skaffede ham de rigtige Forbindelser og blev ham en stor Hjælp i hans Karriere.

I samme Film kom der siden et gammelt Bankbud frem paa Lærredet. Til at begynde med var der ikke noget mærkeligt ved ham, men efterhaanden begyndte han at ryste paa Hænderne. Han var lidt langsom i Opfattelsen, og det var nu en af de Ting, Fuldmægtigen havde aller sværest ved at bære over med, saa han tordnede og slog i Bordet og regerede, til sidst saa man den gamle sygne stille hen paa en Nerveklinik og tage Afsked med denne Verden.

Fuldmægtig-Fruen saa man ogsaa en Del til. Hun var kommet til at lide af en slem Migræne i Tidens Løb.

— Lad være at bekymre Dem saa meget, Frue, sagde hendes Læge, Bekymringer fremelsker Migræne.

— Saa er jeg bange for, De først maa fjerne Grunden til mine Bekymringer, Doktor, sagde hun med et blegt Smil. Tror De, man bliver veloplagt af at leve sammen med en humørsyg Mand, der ikke lukker Munden op hjemme Dagevis i Træk og aldrig gør sig fjerneste Umage for at interessere sig for

Hjem og Børn, fordi han er saa fuldstændig opslugt af sit Arbejde og sine Tillidshverv?

— — —
Hm, sagde Sekretæren igen. Tilfældet er ikke ligefrem gunstigt. Før hans Journal færdig og karto-tekisér hans Sag under Klasse F. Næste!

Den tredje var en Dame. Hun havde levet et stiltfærdigt Liv og saa godt som aldrig skændtes med nogen. Hun havde betalt enhver sit punktligt og været sin Husvært den ideelle Lejer. Hun havde garderet sig paa det omhyggeligste mod enhver Form for Risiko gennem Forsikringer, Omtanke og gennemført Forsigtighed, og at hun til sidst døde ved at faa et Fiskeben galt i Halsen, maa siges at være et lunefuldt Terningkast i Skæbnespillet.

— Regulerings-Filmen, bad Sekretæren.

Det var en mærkelig Film. Den var dobbelt. Paa den ene Side saa man hele hendes Tilværelse om igen, saadan som det lige var blevet læst op af Journalen. Ved Siden af blev der samtidig rullet en anden Film, der viste, hvordan det kunde være blevet, hvis — naa ja, hvis hun havde baaret sig anderledes ad i forskellige Situationer. Der var f. Eks. dengang, hendes

Søster som ung Enke døde fra to Smaaabørn, og hun kunde have taget dem til sig som sine egne. Sikken et Liv og Humør der blev over det hele, selv var hun ikke til at kende igen, ungdommelig og munter. De pillede alle hendes smaa Særheder ud af hende med deres Krav om Omsorg, de gjorde hendes Dage farverige og afvekslende.

Eller der var dengang, Fætterten, som var Familiens sorte Faar, slap ud af Forbedringshuset efter sine Vekselfalsknerier og kom op og bad hende saa mindelig hjælpe ham i Gang med en Forretning og glemme den Forsnædelse, han havde bragt over Familienavnet, og hun kunde have hjulpet ham. Hun blev saa lys og glad af det, hun kom til at holde af ham, og til sidst giftede de sig og flyttede til en lille By, hvor ingen kendte hans Fortid, og det var saa ubeskriveligt rart at føle sig saa uundværlig, som hun var blevet for ham.

Eller dengang, den gamle Tante Louise blev syg og skrev og spurgte, om hun kunde tænke sig at komme og passe hende, siden hun dog ikke forsømte noget derhjemme, og hun kunde have gjort det. Hun fik ganske vist en rædsom besværlig Tid hos Tanten, for det var en vanskelig gammel Dame, som altid

ROB. HUGH BENSON:

I DRONNINGENS NAVN

Nu foreligger de første Anmeldelser af Bensons store, historiske Roman. Og alle er enige om, at vi her staar overfor et Værk af første Rang. Saaledes skriver „Den konservative Generalkorrespondance“: „Bensons Menneskekundskab er stor, og han forstaar at flette Traadene snedigt, at bygge en Roman op, som griber Læseren.“ Køb den idag. En stor Oplevelse venter Dem. 12.75, ib. 24.75. FRIMODT.

JULENS KATOLSKE ROMAN

Liturgisk Kalender

Nov.:

22. S. Sidste Søndag e. Pinse (grøn) (755); 2. Bøn St. Cæcilie (1162).
23. M. St. Clemens I (1163); 2. (rød) St. Felicitas (1164).
24. Ti. St. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer; Messen „In medio“ ([41]) med egen Kirkebøn (1165); 2. St. Chrysogonus (1165).
25. O. St. Katharina af Alexandria (rød) (1166).
26. T. St. Silvester (1166); 2. St. (hvid) Petrus af Alexandria ([5]).
27. F. † FERIA (755) uden Gloria og (grøn) Credo; 2. Om de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg; alm. Præfation (525).
28. L. Vigilie til St. Andreas (violet) (762); 2. Gudsmoder ([90]), 3. For Kirken eller for Paven ([123--122]).
29. S. 1. Søndag i Advent (2). (violet)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

havde været vant til at faa sin Vilje, men hvor blev hun taalmodig og overbærende af det selv, og hvor hun i Grunden følte Tomheden, da den Gamle omsider lukkede sine Øjne. Det var blevet hende i den Grad en Vane at have nogen at være god imod, saa hun skyndte sig at finde et Par stakkels nødstedte Familier at ødsle al sin Om-sorg og Hjertevarme paa. Naa, men det var altsaa ikke saadan, det gik. For hun vilde ikke blandes op i ubehagelige Affærer eller have Afbræk i sin veltilrettelagte, regelmæssige Hverdag. Hun vilde være sig selv. Saadan kaldte hun det. Men jeg stod nede i Rækken og tænkte ved mig selv: »Nej, du vilde nok snarere være dig selv *nok*, min gode!» I dette Tilfælde var jeg virkelig spændt paa, hvordan Sekretæren vilde tage Situationen, og i hvilken Klasse denne Sag vilde blive kartotekiseret. Jeg tippede hende til at komme helt ned i Klasse K.

Jeg fik det aldrig at vide. I det samme saa Sekretæren paa mig og udbrød:

— Vær saa elskværdig at lade den bageste Dame i Rækken komme for med det samme. Det ser ud til, at hun har et klart Overblik over andres Fejl, saa jeg maa formode, hun har lige saa god Rede paa sine egne!

Jeg svimlede. Damen bagest var mig.

— Nej, raabte jeg bønligt. Aa nej, ikke lige nu. Jeg skal først have —

Jeg vaagnede. Jeg genkendte det gule Tapet og Vækkeuret paa Natbordet, og Solen skinnede lige ind paa min Næsetip. Er det ikke det, jeg altid har sagt. Lad være at give Æblekage om Aftenen. Jeg spiser altid for meget. Og jeg faar altid Mareridt!

-sen.

Om Karakteropdragelse

Torsdag d. 26. November taler Skoleinspektør H. Kiærulff i Centralskolen om ovenstaaende Emne. Emnet har været aktuelt lige fra den Tid, da der var Forældre og Børn til. Men det er blevet akut i vore Dage. Tidens Alvor har her løftet sin manende Finger. Den næste Generation faar det ikke let, selv om det lykkes den at undgaa en Krig til. Der skal stærke Karakterer til at klare sig i Efterkrigens Syndflod. Det er derfor ikke for tidligt at tænke paa den kommende Slægts aandelige Beredskab. Vi maa da ogsaa være rede til at likvidere misforstaaet Frihedsbegreber, vænne os af med en sentimental Kælen for de unge og stille større Krav til Fremtidens Skole end ren og skær Terpen med Skolefag. Derfor er Opdragelse og Karakterdannelse blevet saa meget drøftet i de seneste Aar saavel af Pædagoger, som af Forældre. Men dersom der nogen Steder er Chance for, at en saadan Drøftelse fører til positive Resultater, turde det være i et katolsk Miljø. For Opdragelse forudsætter et rigtigt Syn paa Mennesket, som det er, altsaa baade svækket ved Arvesynd og anden mere direkte arvelig Belastning, men ogsaa med Muligheder for at overvinde de daarlige Tilbøjeligheder. Her er enhver Fejl-

Sluttes Side 749

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

C/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

FYENS DISCONTO KASSE

(BANK-AKTIESELSKAB)

ODENSE

DANMARKS ÆLDSTE PRIVATE BANK

Th. Frobenius & Co.

Kirkeorgelbyggeri

KGS. LYNGBY Telefon 755 og HORSSENS Telefon 498

Har bygget Orglerne i:

Rosenkrans Kirken, København, St. Vincents Kirke, Helsingør,
Immaculata Kirken, København, Katolsk Kirke, Ålborg,
Katolsk Kirke, Silkeborg, Set. Annæ Kirke, København,
Set. Laurenti Kirke, Roskilde.

Unge Katolikkers Tak til Fru Veronica Andersen

Det var ikke blot, fordi jeg selv personlig havde kendt Fru Veronica Andersen og holdt af hende, fra jeg var Dreng, men ogsaa fordi jeg som ung Katolik havde saa meget at sige Tak for, at jeg fulgte hende til hendes sidste Hvilested, da hun d. 10. Novbr. blev begravet paa katolsk Vestre Kirkegaard.

Mange er de unge Katolikker i København, der vil mindes hende og takke hende for al Hjælpsomhed og Interesse, naar det gjaldt katolsk Ungdomsarbejde. Ikke mindst gennem sin Søn Frank følte hun sig stærkt tilknyttet Ungdommen og var blandt de ivrigste for at fremme Frank Andersens Fond til Gavn for katolsk Presse, for katolsk Ungdom.

Vi vil savne hende til de store Ungdomsmøder og Stævner, hvor hun altid glædede sig over den store Grøde og Udvikling i Ungdomsbevægelsen.

Vi vil savne hende, men hendes Minde vil leve. R. I. P. F. L.

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

Fondet har modtaget:

»Minde om Franks Mor«:	100,00
Tidligere indkommet	5450,43
	5550,43

Som man vil have set i forrige Nr. af K. U. er Frank Andersens Moder den 5. November afgaaet ved Døden. Vi ved alle, hvor ihærdigt hun arbejdede for Fondet, der blev hende en Trøst i Sorgen over Franks Død. — —Vi unge har mangt og meget at takke Franks Mor for; men vi naaede ikke at faa det gjort. Pludselig blev hun revet bort — vi skal ikke mere i vore Ungdomsforeninger se hendes milde og smilende Ansigt, naar hun sammen med sin Mand aflagde Besøg.

Men vi vil bede for hende, og vi vil af alle Kræfter støtte den Sag, som var en Hjertesag for hende: Fondet. Jeg tror, at den bedste Tak vi nu kan give hende er at arbejde mere ivrigt for Fondet, og hun vil sikkert være glad for at blive mindet ved Bidrag til Fondet.

Jyllingevej 185, Vanløse,
Postgiro 1087.

Niels Frederiksen,

Højskolen holder Vinter-pause

I disse Dage slutter Katolsk Højskoles Efteraarsemester, og Eleverne faar Lejlighed til at sunde sig lidt, førend Skolen lukker op for sit næste Semester, der begynder omkring den 15. Februar.

— Undervisningsplanerne for næste Semester er endnu ikke fastlagt, siger Højskolens Leder, Kaptajnløjtnant Engell, men de fleste af dette Semesters Forelæsningsrækker fortsættes, deriblandt Pastor Messerschmidts Kateketkursus, Tilslutningen er større end sidste Aar. Alligevel er den stadig alt for lille i Forhold til det Antal Katolikker, som findes indenfor Rækkevidde. Det gælder ikke mindst de Forelæsninger, som ligger udenfor de i egentligste Forstand religiøse Rammer, f. Eks. Adjunkt Johan Jensens udmærkede Litteratur-Forelæsninger. Adjunkt Johan Jensen bringer her noget virkeligt nyt indenfor dansk Literaturforskning — noget, som har kostet ham et mægtigt Forarbejde, og som er fremført i en anskuelig og fængslende Form.

Kaptajnløjtnant Engell er ked af, at Spørgekasserne, der er indrettet til de forskellige Forelæsninger, benyttes meget lidt. De vil i næste Semester blive anbragt paa et mere synligt Sted, saa at Deltagerne faar endnu en Chance for at faa deres Videbegærlighed tilfredsstillet. Semestrets sidste Forelæsninger er følgende:

Torsdag den 19. November Pastor Messerschmidts Kateketkursus: *Forudbestemmelsen*.

Mandag den 23. November Kl. 19 Pater Wolfsbergs Latinkursus: 5. *Deklination*.

Om Karakteropdragelse

Fortsat fra Side 748

tagelse, den være optimistisk (Rousseau) eller pessimistisk (Luther) af det onde.

Derfor vil mange Forældre sikkert ved Hjælp af deres Lommelygte finde Vejen til Centralskolen hin Torsdag Aften for at høre Skoleinspektør Kiærulffs Belysning af Emnet. Her er alle Garantier for, at vi faar noget at høre, der er værd at høre. Taleren har de fornødne Forudsætninger saavel i teoretisk som i praktisk Henseende. Det første, fordi han som bekendt, er en af vore mest belæste Katolikker. Og saa har han praktiseret i mange Aar baade som Lærer, som Familiefader og som Skoleinspektør. Dertil kommer, at han forstaar at sige Tingene, saa man er fri for at sidde og undertrykke sin Gaben.

Jeg har allerede sat Kryds paa min Kalender, og jeg vil tro, at mange andre gør det samme. Saa den Aften skal den røde Lygte være ude paa Nørrebro.

W.

Juleindsamling

Nu, mere end nogensinde, er det en Kærlighedspligt for enhver Katolik ikke alene at give Julegaver til sine egne, men hvor meget eller lidt man end har at skænke gavmildt bort for at glæde og hjælpe alle de, der navnlig i disse Tider, har det usigeligt svært. Man behøver slet ikke at være rig for at give, man har ofte noget, man ikke mere selv bruger, naar man blot vil tænke sig lidt om, for *alt* kan bruges. Tøj til Voksne og Børn, Tøjrester, Fodtøj, Møbler, Madvarer, Legetøj, *men* vi vil gerne have det nu, i *god* Tid, inden Jul, saa vi kan faa det gjort i Stand. Tingene maa gerne være brugte, blot de er rene.

Sognesøstre modtager og afhenter.

Sr. Claudia. Frederikssundsvej 225. Bella 1700.

Sr. Sunniva. Nora 3380.

Sr. Marianne. Vester 2628.

Sr. Margrete. Palæ 59 eller 3762.

Sr. Franziska. Damsø 5335.

Ledig

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Benzon

Alle Henvendelser bedes venligst rettet til CENTRAL 1868

Skal Radioen tale katolsk?

I sidste Nummer af Ugebladet udtrykker en af vore Præster sin Glæde og Tilfredshed med den fra Sakramentskirken den 1. November foretagne Udsendelse paa Radio af en Højmesse med Prædiken. Denne Udsendelse er Resultatet af en Række Forsøg, der har været foretaget for at finde frem til en tilfredsstillende Form, og Katolsk Radioklub kan kun være glad for dette Resultat.

I de 14 Aar Klubben har bestaaet, er der fra Ledelsens Side gjort, hvad der kunde gøres, for at varetage de katolske Interesser overfor Statsradiofonien paa en saa betryggende og effektiv Maade som muligt.

Straks da Klubben var blevet stiftet, blev der gjort Forsøg paa at faa katolske Udsendelser i Radioen, og man fik bevilget 3 aarlige Udsendelser af katolsk Kirkemusik fra Studiet paa de store Festsdage: Jul, Paaske og Pinse.

Nu har Klubben, foruden de nævnte Udsendelser, opnaaet, at der hvert Aar fra Sakramentskirken udsendes 4 Gudstjenester, nemlig Hellig 3 Kongersdag, Store Bededag, Kristi Legemsfest og Alle

Helgensfest. Ved særlige katolske Begivenheder er det ogsaa lykkedes at faa bevilget Transmissioner, saaledes den eukaristiske Kongres i 1932 og Biskop Suhrs Indsættelse i St. Ansgars Kirke i 1939.

Udsendelserne af Gudstjenester har særligt Bud til de Katolikker, der er syge eller som paa Grund af for store Afstande fra Kirken er forhindret i at møde op. Det bliver saaledes Kirkens Budskab til disse Katolikker, som Radioen formidler, og alene ved Løsningen af denne Opgave er den katolske Radiobevægelses Berettigelse fastslaaet; den er simpelthen et Led, et vigtigt Led i Kirkens Arbejde herhjemme.

Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, at Radioklubbens Ledelse med Energi arbejder paa at opnaa saa mange katolske Udsendelser som muligt. Forudsætningen for dette Arbejde er nemlig, at der bag Klubben Arbejde staar de katolske Lyttere, d. v. s. at disse er Medlemmer af Klubben. Det er indlysende, at en Anmodning til Statsradiofonien fra Katolsk Radioklub, med en Henvisning til, at *samlige* katolske Lyttere er Medlemmer og staar bag

Ønsket, vil have en betydelig større Chance for at blive efterkommet, end dersom Klubben kun omfatter en mindre Del af de katolske Lyttere. Ved Anmodninger om Transmissioner af den Art, som vi ønsker, ser Statsradiofonien paa, hvor mange Lyttere, der staar bag Ønsket.

Under Henvisning til den store Betydning katolske Radioudsendelser har og til de Resultater, som Katolsk Radioklub allerede har opnaaet, henvender Klubben sig nu atter til de Katolikker, der endnu ikke er Medlemmer.

Støt Sagen med Deres Indmeldelse; Kontingentet er kun *1 Krone aarlig* — det kan alle betale. I saa godt som alle større Sogne Landet over findes en katolsk Radioklub, som tager mod Indmeldelser. I København kan man indmelde sig hos undertegnede Formand, eller paa Sognekirkernes Kontorer.

Opsæt ikke Indmeldelsen, men gør det nu. — Vær med til aktivt at støtte den katolske Radiobevægelse.

K. Bøje Danielsen,
Formand.

Kontorchef under Københavns
Magistrat.

Amicisvej 25,
Telefon Vester 3356.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittings . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejseværker . Bolte og Møtriker . Tekn. Artikler
NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER
Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton
Murermester ved Sct. Maria Hoospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Jesu Hjerter Kirkes Ministrarer

Tirsdag den 20. Oktober havde vi vor traditionelle Efteraarstur, som i Aar gik til Roskilde. Desværre kunde de ældre Ministrarer ikke komme med, fordi de er optaget af Kantor o. lign. Ialt deltog dog 22 Ministrarer foruden Pater Eriksen S. J. Som en Indledning til Dagen var vi inde og hese Domkirken under Pater Eriksens kyndige Vejledning. Næsten alle Drengene kom i Løbet af dette Besøg hen til mig og sagde: »Bare vi var Ministrarer her!« saa jeg tror, at mange af dem, i de følgende Dage har bedt om Danmarks Genforening.

Efter Domkirkebesøget gik vi ned til Sankt Josefs Skole, hvor de venlige Mariasøstre stillede en Sal til vor Raadighed, saaledes at vi kunde spise vor medbragte Mad der og lade Tasker o. lign. ligge, medens vi var ude og lege.

Efter at have leget i Søstrenes Park, spadserede vi ud til Boserup Skov, hvor Pater Eriksen havde arrangeret en god Leg. Efter denne gik vi tilbage til Skolen, hvor Søstrene i Mellemtiden havde dækket et stort Kaffebord med Wienerbrød til os.

Før vi begav os paa Tilbagevejen, raabte vi et trefoldigt Hurra for Søstrene for deres Venlighed imod os, og vi kom tilbage til København en Oplevelse rigere.

J. W-P.

ACADEMICUM CATHOLICUM

Aarhus.

Torsdag d. 26. Nov. Kl. 20:

Studiekredsmøde. Næste Møde: Torsdag den 10. Dec.

København.

NB! **ONSDAG d. 25. NOV. KL. 20** (i Stedet for Torsdag, som før meddelt) — Studiekredsmøde i Bredgade 67 A.

Næste Møde igen: Torsdag den 10. Dec.

Lørdag d. 21. Nov. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.s Medlemmer hos Civilingeniør T. Hamm, Bliedahpark 29, Charlottenlund.

Onsdag d. 2. Dec. Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Pastor W. Vick taler om »Former for katolsk Aktion«.

D. K. K. F.

»Danmarks katolske Kvindeforbund« indbyder til Adventsaften Mandag d. 7. Dec. Kl. 19,45, i Klosteret Sct. Kjeldsgade 1. *Enhver katolsk Kvinde, ogsaa Ikke-Medlemmer, er velkomne.* Forfatterinden Fru Karen Plovgaard vil fortælle om Advents- og Juleskikke i Middelalderen. Eventuelt Musik. Derefter Kaffebord à Kr. 1,15. (Sukker bedes medbragt). Hyggeligt Samvær. De Damer, som ønsker at blive til Kaffebordet, bedes af Hensyn til Indkøb af Kager, meddele det senest Lørdag d. 5. Dec. enten til Sct. Liobasøstrene, Tlf. Ryvang 381 eller til D. K. K. F.s Sekretariat, Ndr. Frihavnsgade 26, Øbro 9250. Husk at tage Sangbogen med.

Sct. Thøgers Trop, Aalborg,
opfører:

Spøgeriet ved Strandbygaard

Spejderkomedie i 6 Akter.

Søndag d. 22. November Kl. 20,
Tirsdag d. 24. November Kl. 20
i Katolsk Skoles Festsal.

Billetter à 1 Kr. faas hos Trop-
pens Spejdere og Ulve, og i
Præstegaarden i Aalborg.

Bemærk: Fuldmaane begge Aftener!

Sygeplejerske-Forbundet

Adventsaften den 30. November Kl. 20 hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1.

Pastor Benzou vil tale om Advent. Se Programmet i det følgende Ugeblad.

Benediktineroblaterne

Møde hos St. Liobasøstrene, Fredag, den 27. November Kl. 19,45. Aftenen slutter med Komplet i Kirken.

Retrætedag for mandlige Kongreganister

under Ledelse af Pater P. Nøsen S. J. afholdes hos Liobasøstrene, Sct. Kjeldsgade 1, Søndag d. 29. November fra Kl. 9,30 til Kl. 17. Tilmeldelse inden Torsd. 26. ds. til Søstrene eller Pater K. Pauli S. J., Stenosgade 4.

Farvet Hummelkort 30 Øre.

Køb Julekort i god Tid

og opsæt ikke til sidste Uge. Se vor Udstilling i Bredgade med Hundrede forskellige smukke Julekort. Enkelte, dobbelte med Konvolut og de morsomme Julemapper.

Adventstiden er snart inde

Bestil Adventskransen i Tide og køb vor smukke Adventskalender med Bohatta's Billeder, som Børnene klipper ud og klistrer op, eftersom Dagene skrider frem med den hellige Jomfru ad Vejen til Betlehem. Kr. 3,25.

Følg med i Kirkeaaet

Dag for Dag. Det liturgiske Aars Helgener. Kr. 3,75.

Ved De, at

Father Martindales Bønebog har Bøner for alle Mennesker. For Gartnere, Murere, alle som udfører haardt Arbejde.

 SANKT ANSGARS
Boghandel

Bøn

Eldre, enlig Dame, ønsker Plads ved let Husgerning eller anden Beskæftigelse, hos enlig Herre eller Dame, mod Ophold eller lidt Kost, til 1. December eller senere. Har selv Møbler.

Billet, mrk. 1546 modtager Katolsk Ugeblad.

Klosterstræde 23,
København K.

En smuk Begravelse for 300 Kroner . . . . .

W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Et Barn koster

Københavns Kommune 450 Kr. aarligt, saa længe det gaar i Skole. Vor egen KATOLSK CENTRAL-SKOLE byder en Undervisning paa Højde med Kommunens og alle de andre Goder, som Hjem og Børn opnaar i den offentlige Skole. Alligevel er Skolegangen (og Bøger) helt gratis for ubemidlede. Dertil kommer den katolske Aand og densærlige Tone, som ikke kan købes for Penge. Indmeldelse modtages daglig Nørrebrogade 27, Nora 6166.

Taksigelse

Da det er mig umuligt lige nu personlig at kunne takke enhver, der viste Deltagelse ved min elskede Hustrus Død og Begravelse, beder jeg foreløbig alle modtage min inderlige og dybfølte Tak, ligesom jeg fremdeles anbefaler den kære afdøde til alle troendes Forbøn. — Med hjertelig Hilsen.

10.—XI—42.

Laur. Andersen.

Domkirkejubilæum og Spejderfest

Fred. 6. Nov. afholdt St. Ansgars Menighed i Anledning af Jubilæet en Familienaften, hvor St. Ansgars Levned blev skildret i Recitation og Tableauer. Forfatterinden Fru Karen Plovgaard havde skrevet den ledsagende Tekst, som hun ogsaa selv fremførte, og Sognets Spejdere, Ulveunger og unge Piger fra Institut S. Joseph var Figuranter i Tableauerne. Aftenen var meget vellykket.

Da Sognets Trop er opkaldt efter St. Ansgar, vil de samme Tableauer blive vist ved Tropstefen Lørdag Aften d. 21. Nov. Kl. 20 i Højskolens Lokaler, og det vil sikkert interessere flere af Hovedstadens Katolikker at se disse Tableauer, hvortil de i Sognet boende Kunstnere har malet Kulisser. Billetter kan faas hos Troppens og Flokkens Medlemmer og i St. Ans-

gars Boghdl. De koster 1,25 Kr. for voksne og 75 Øre for Børn, det fælles Kaffebord iberegnet: Selvfølgelig bydes der ogsaa paa den traditionelle Spejderunderholdning.

St. Mariæ Kirke

Fred. 20. Nov. Kl. 20 pr. Ungdomsmøde (Arbejds møde). Emne: »Arvesynden og dens Følger«. Indleder: Johs. Samuelsen. De to Minutter: Birgit Lennartz. Underholdning. Husk Sukker til Kaffen; den koster 50 Øre. Onsdag 25. Nov. Kongregationsmøde for Damer. Fred. 27. Nov. Aabent Hus for Ungdommen. Fred. 4. Dec. Adventsmøde og Nikolausfest.

Sakramentskirken

Mand. 23. Nov. Kl. 20 Therese-foreningen (for Damer). Kort Møde i Kirken, derefter i Forsamlings-salen.

St. Antoni Kirke

Ons. 25. Nov. Kl. 20 Kongregations- og Broderskabsmøde.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 22. Nov. Kl. 8,30 Fælleskommunion for Immaculatakongregationen. Mand. 23. Nov. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Torsd. 26. Nov. Kl. 20 Mændenes Kongr.

Aarhus

Søndag den 22. November Kl. 14 og Kl. 19,45 i Salen i Ryegsvej 24:

»Hertug Knud«.

Historisk Skuespil i 5 Billeder. Om Aftenen begyndes der Kl. 19,30 med Indledningsmusik, Kl. 19,45 lukkes Dørene. Dørene holdes lukket under første Akt.

Aarhus Opland

Søndag den 22. Nov. Odder: Kl. 10,15 (9,15 Komm.)

Søndag den 29. Nov.

Ulstrup Mark Kl. 10.

K. U. K., Aarhus

Fredag den 23. Oktober havde K. U. K. Generalforsamling. Orla Knudsen blev genvalgt som Formand, medens Agnes Szygenda, Agnete Arnholtz og Egon Dudzinski blev nyvalgt som Assisterende. Bestyrelsen bestaar da af følgende:

Formand: Orla Knudsen.
Næstformand: Børge Berg.
Sekretær: Paul Jaworski.
Kasserer: Bernhard Noetzell.
Kvindelig Leder: Helga Andersen.

Kvindelig Assistent: Agnete Arnholtz.

Mandlig Assistent: Egon Dudzinski.

Under det efterfølgende Kaffe bord agiterede Pater Laux kraftigt for en Fredskampagne, som Foreningen er begyndt paa. Hvert Medlem forpligter sig til 2 Gange om Maanedet at overvære den hellige Messe og eventuelt modtage den hellige Kommunion.

P. J.

Katolsk Radioklub, Horsens

Fredag den 20. Nov. Kl. 19,30 afholdes ordinær Generalforsamling i katolsk Radioklub i Ungdomslokalet. Efter Generalforsamlingen Familienaften. Programmet bekendtgøres i Udhængsskabet ved Kirken. Stor Tilslutning forventes. Kaffe billet 75 Øre p. Persona.

F. Næstholt, Formand.

Mødrekursus i København

i Højskolens Lokaler, Bredgade 67. Gratis Adgang. Tors. 26. Nov. Kl. 15—17, Sr. Margrethe Ørnø: »Barnets Gudsbegejre«. Fru Lorenzen: »Forældrene skal føre Barnet til Gud«.

St. Franciskus' 3. Orden

Sønd. 22. Nov. Kl. 14,30 Møde i St. Annæ Kirke. Profes.

Katolsk Ungdomsværn

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 22. November 1942 Kl. 2 om Eftermiddagen i det store Taleværelse paa St. Knuds Skole, Stenosgade 4 B.

Bestyrelsen.

Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard	
Iac. Schneidelbach Tømrermester Charlottenlundvej 23 Telefon Hellerup 2484	Lützhøft Christiansen Snedkermester Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882
SVEND HOLM Elektroinstallatør Banevej 1 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2555 . 4755	Henry Henriksen Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund Telefon Ordrup 2955

Barnefrøken
Fransktalende, dannet ung Pige, ikke under 24 Aar, helst uddannet i Barnepleje eller Montessorri, søges 1. Jan. til 4 smaa Dreng 5—1 Aar. Barnestuepige til Hjælp. Familiær Stilling. Skriftlig Henv. med Foto og Anbefalinger til Grevinde Gudenus Lyngemark. Smedevej, Sorø.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 21. November Kl. 20—22. »Ung Aften«.

Søndag d. 22. November Trave-tur, Emdrup-Ordrup-Hellerup. Start fra Stenosgade Kl. 10. Med Sporvogn til Bispebjerg. Hjemkomst ca. Kl. 17. Medbring Madpakke og Vandresangbog. Turen koster Kr. 0,40 plus Fortæring. Turledere: Arthur og Jørgen.

Lørdag d. 28. November Kl. 20. Foredrag af Pater P. Nøsen S. J.: »En fransk Digters Hyldest til Lidselsen«. Praktisk Arrangement Gruppe IV.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde behandlede vi det tredie Emne i vor Serie. Jytte Jørgensen indledte om Fagforeningerne, efterfulgt af en lidt spagfærdig Diskussion. Senere fik vi Lagkage, og da vi var en lille, sluttet Trop, fik vi lige saa meget, vi kunde spise.

Tirsdag d. 24. November Kl. 20 pr. Efteraarsfesten. Det righoldige Program omfatter bl. a. følgende:

Grammofoncauseri med Hvem-ved-hvad Konkurrence. Pakkeauktion. (Husk Pakke, ellers Bøde: 50 Øre). Den unge Digter Viggo Nielsen læser sine egne morsomme Digte. 2 Minutter: Helene Levandovska og Emma Kulpa.

Da vi har inviteret vor Nabo, Lyngby K. U. K., beder vi *alle* Medlemmer møde. Paa Gensyn til Efteraarsaften!

Tirsdag d. 1. December. Klub-aften. Der bliver Lejlighed til at laane Bøger og det nyeste Nr. af Katolsk Ugeblad. Desuden er der som sædvanlig forskellige Konkurrencer, Bobspil, Skakspil og Bordtennis.

Tirsdag d. 8. December Kl. 20 pr. Foredragsmøde. Se Bladet næste Gang. Vi vil forsøge, om vi kan formaa St. Nikolaus til at komme til os igen i Aar.

Tirsdag d. 15. December. Klub-aften.

Lyngby

K. U. K. Aftenen d. 7. Nov. blev en straalende Succes!

Der var mødt en Del passive Medlemmer og desuden var K. U. K. København og Sct. Therese repræsenteret; en virkelig god Ide til Efterfølgelse. Lad os besøge hinanden og lære de forskellige Klubber at kende; der er sikkert altid en eller anden god Ide at hente.

K. U. K. Lyngby har nu faaet sit Valgsprog! »Det du er, vær det hell, ikke stykkevis og delt«. Er der andre Klubber, der har sit eget Valgsprog, saa lad os høre det.

K. U. K. Lyngby afholder Studiekredsmøde Lørdag d. 21. Nov. Kl. 20 pr. i gl. Børnely ved Sct. Knud Lavards Kirke med efterfølgende Program. Emne: Bodens Sakramente. Indleder Herr Franz Schütten. Kl. 21,30. Kammeratligt Samvær, Fælles Kaffebord. Kl. 22. »Hvem-ved-hvad« Konkurrence. Kl. 22,45 Afslutning! Fællessang »Kongernes Konge«.

Udflugt! Søndag den 22. Nov. deltager vi i en Skovtur med K. U. K. København. Vi mødes ved Sct. Knud Lavards Kapel Kl. 10,30 og gaar til Fortunen, hvor vi spiser vor medbragte Frokost.

Se iøvrigt Programmet for K. U. K. København.

Paa Gensyn.

Bestyrelsen.

Aarhus katolske Ungdomsklub

opfører

i Forsamlingsalen, Rymsgade 24
Søndag den 22. November 1942
Kl. 19,30 præcis

Hertug Knud

Skuespil i 5 Akter
af Dr. Henning Askeby.

Entré: 1 Krone. Arbejdsløse:
50 Øre.

Om Eftermiddagen Kl. 14: Ge-
neralprøve: Entré: Voksne 50
Øre, Børn 25 Øre.

Dannet ung katolsk Pige

17—20 Aar, med Lyst til Boghandel og til Arbejde for Troen, søges som Elev af herværende katolsk Boghandel. — Bill. mrk. »Boghandlerelev« modtager Katolsk Ugeblads Ekspedition, Bredgade 67.

Udfører Arbejdet ved Aasebakkehus

Alex J. Hansen

Ingeniør . Entreprenør . Murermester
Hørsholm
Telefoner Hørsholm 45 . 497 . 645

Svend Larsen *aut. elektr. Installatør*

Ravnshøjvej 2 . Birkerød
Telefon Birkerød 273
*Udført Arbejdet ved det elektriske Kø-
ken og Bageri*

Jul Jensen

Tømrermester . Msskinsnedkeri
Usserød Kongevej 108
Telefon Hørsholm 94

N. P. Pedersen

Snedkermester
Bolbrovej 61 . Telf. Rungsted 42

Poul Jørgensen

statsautoriseret Installatør
Kohavealle 17 . Hørsholm
Telefon Hørsholm 275

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen
Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325
Centralvarme . Sanitære Installationer

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter

Blikkenslager . Gas- og Vandmester
Griffenfeldtsgade 24
Privat Dr. Abildgaards Alle 14
Telf. Nora 3985 y og Nora 5876

Hansen & Hansen

Elektroinstallatører
Blaagaardsgade 13 . Nora 3840

E. PIHL MORTENSEN

Tømrermester
Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811

Axel O. Petersen

Murermester
Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738

O. Hansen & R. J. Møller

Bygnings- og Maskinsnedkeri
Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806
PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196

Charles Jørgensen

Glarmerler
Landskronagade 14
Telefon Ryvang 54

ESBJERG Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 <i>Alt i Sengedstyr og Manufaktur</i> Lev. til St. Josephs Hospital	HILLERØD Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	NYKØBING F. Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør</i> Nykøbing F. Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed
LEDIG	P. M. Petersen <i>Malermester</i> Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 <i>Lev. til den katolske Menighed</i>	A-S Lolland-Falsters Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner
	KOLDING Slagterludsølget <i>Haderslevvej 7 . Tlf. 1951 . 1952</i> 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserves Leverandør til St. Hedvig Klinik	ROSKILDE Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 <i>Anbefaler sig med 1. Kl.s</i> BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Desserter
AABENRAA		
Aabenraa Kul-Kompagni A-S <i>Kul & Koks Import</i> Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik	Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812	»CIMBRIA« <i>Tømmerhandel, Aktieselskab</i> Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke
Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi	LEDIG	Niels A. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner
NÆSTVED		
Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler	URE OG BRILLER <i>Arndt Nielsen</i> Jernbanegade 2, Telefon 543	Næstved Mælkeforsyning <i>v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426</i> Lev. til Sct. Elisabeths Hospital
C. V. Gørgens <i>Kolonial . Delikatesser</i> Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør	C. Mortensen <i>Murermester</i> Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.	N. Juel Pedersen <i>Glarimester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital
Evald Nielsen <i>Malermester</i> St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed	Herlutholm Dampmølle og <i>Brødfabrik A-S</i> Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner	Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107
R. RASMUSSEN <i>Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved</i> Lev. til Sct. Elisabeth Hospital	Næstved Kul- og Koks Kompagni <i>Aktieselskab</i> Ny Havn . Telefon 1420	Mejeriet Dana <i>Danasvej 2 . Telefon 770</i> Lev. til de katolske Institutioner

„AD TE LEVAVI“

Disse tre korte latinske Gloser er det første, man ser, naar man slaar op i sin Messebog. Og naar vi den første Søndag i Advent møder til Højmesse, er det ogsaa det første, vi hører: *Ad te levavi*, sunget paa en fin og gribende Melodi. Disse Begyndelsesord af Nr. 25 i Israels Salmebog staar her i Spidsen for Kirkeaarets Liturgi. Som en Optakt og et Motto. »Til Dig, Herre, opløfter jeg min Sjæl; til dig sætter jeg min Lid. Lad mig ikke blive til Skamme. Herre, vis mig dine Veje og lær mig dine Stier.« Melodien fremhæver med nobel Beherskelse Ordenes Betydning: den markerer Sindets Stigen, dets Klamren sig fast til den klippefaste Gud samt den ydmyge Bøn om guddommelig Belæring.

Dermed er Meningen med hele det liturgiske Kirkeaar angivet. Saa tager Kirken straks fat paa sin Gerning: med et Udvalg af bibelske Læsestykker, af Salmevers og omhyggeligt tilrettelagte Bønner hjælper den de troende med at løfte deres Sind og belærer dem om Guds Vilje. Ved Epistlen giver Kirken Ordet til Sankt Paul, der rusker os op af Ligeegyldighedens Døs: »Nu er det paa Tide, hedder det, at vi rejser os af Sønnen. Lad os derfor aflægge Mørkets Gerninger

og iføre os Lysets Vaaben...« Denne Tale om Bod og Bedring er Grundmotivet i Kirkens Forkyndelse. Det gælder om at tage Afstand fra vor Synd og vor Tilbøjelighed til det onde for i Naade at blive genfødt til det overnaturlige Liv. Vor aandelige Fremgang bliver betinget af denne dobbelte Bevægelse: bort fra os selv og hen til Gud.

Dagens Evangelium er et Brudstykke af Lukas' Evangelium. Det er en Skildring i stærke apokalyptiske Farver af Verdens Ende. Det er Ord, der mener til Alvor. Tanken om Verdens og Jordelivets Ende er som en Skala paa et Landkort: den lader os vurdere Hverdagslivet i dets Relativitet. Vort Liv med dets Ve og Vel faar først sine rigtige Proportioner, naar det ses paa Baggrunden af Evigheden og Livet tages alvorligt, naar man i alle Livets Omskiftelser, trods Bølger og Modvind eller den lige saa farlige Medvind styrer mod det af Gud satte Maal. Tanken paa Verdens Ende virker kun nedtrykkende paa dem, der rykker Livet ud af dets Sammenhæng. Det gør enhver, der synder, for at synde er — efter Sankt Augustins skarpe Definition — at tage Midlerne som Maal. Syndere trænger netop til at blive skræmt op ved en livlig Forestil-

ling af den sammenstyrtende Verden.

Saa gaar den hellige Handling fra den skiftende tidsprægede Ramme over til den uforanderlige Kærne. Læsningsgudstjenesten afløses af Ofringsgudstjenesten. Den forkyndende Jesus gør Plads for den lidende Frelser. Korset danner Midtpunktet i hver eneste Messe, ligesom det ogsaa er Midtpunktet for hele Kirkeaaaret. Den troende Skare, der staaende har lyttet til Evangeliets Ord, knæler nu i Tilbedelse. I den sakramentale Del af Messen fuldbyrder Kristus stadig paany sit Offer for de skiftende Slægter. Dagens Stillebøn knytter Baand mellem de ved Læsningerne udløste Tanker og Messens sakramentale Idé. »Herre — saaledes hedder det her — lad disse hellige Hemmeligheder rense os ved deres mægtige Kraft, for at vi saa meget des renere maa naa til deres Udspring...« Hvem, der troende nærmer sig Korset, faar sin Synd aftvættet, mens han i den hellige Kommunion faar Del i Kristi Liv.

Saaledes hjælper Kirken os lige fra den første Søndag i Advent med at løfte vort Sind. Det er ikke blot Forberedelse til en kristen Jul, det er samtidigt et Skridt hen mod Evigheden.

S. W.

Horisonten rundt

Biskop Müller 65 Aar

Den svenske Biskop Erik Müller fyldte d. 14. November 65 Aar. Blandt de mange Udtryk for Ærbødighed og Hengivenhed, der blev Biskoppen til Del, var disse Ord i »Svenska Dagbladet« Dagen før Fødselsdagen:

Biskop Erik Müller er født i Gründholm, Oberbayern. Efter Studentereksamen studerede han ved Universitetet i den gamle Bispestad Freising, hvor han blev den første blandt 54 Kandidater. Ligeledes blev han Nr. 1 blandt 88 Medeksaminander ved Pastoreleksamen. Derfor blev han ogsaa kort efter sin Præstevise i 1903, kun 25 Aar gammel, kaldet til Præfekt og Do-cent ved Præsteseminariet i det store Ærkebispes Stift München-Freising. For at studere videre rejste han imidlertid til Rom og studerede i Aarene 1908-11 kanonisk Ret og Kirkehistorie og blev promoveret til Doktor i Teologien ved det gregorianske Universitet. Samtidig var han Vicerektor for det tyske Institut S. Maria dell' Anima og Religionslærer for Børnene i den tyske Kolonis Skole i Rom. I 1911 vendte han tilbage til Hjemlandet og blev bosiddende i München, hvor han gjorde Tjeneste som Stiftskapellan og som Rektor for den kgl. St. Anna Stiftskirke. Samtidig var han Religionslærer ved en Fagskole i Byen og fik i Forbindelse hermed Lejlighed til at vie sig til den omfattende Virksomhed for Ungdommen, der altid har ligget ham varmt paa Hjerte. Han blev Præsæs for den katolske Gymnasistforening og Organisator og Leder af en hel Del sociale og karitative Sammenslutninger. Som Leder af den katolske Forening, af Ungdomsarbejdet og af Karitassammenslutningen i Bayern har hans Virksomhed været banebrydende, og for Børn og unge oprettede han flere Institutioner, som den Dag i Dag arbejder velsignelsesrigt. Som sær-

lig kyndig paa disse Omraader fik han ogsaa betroet en Række statslige og kommunale Hverv og blev Medlem af det tyske Rigsudvalg for Ungdomsværn i Berlin.

I November 1920 blev han kaldet til Medlem af Münchens Domkapitel. Og saa blev han i 1922 ganske uventet af Pave Pius XI udnævnt til Apostolisk Vikar for Sverige. Nuntius Pacelli, den nuværende Pave Pius XII, viede ham i 1923 i Domkirken i München til Biskop. Som Biskop Albert Bitters Efterfølger kom han i April 1923 til Stockholm, og ved sin Intronisation overraskede han alle med en Tale paa Svensk.

Han har nu i to Aartier været virksom som den katolske Kirkes øverste i Sverige. Han har med stor Omsorg sørget for Sjælesorgen blandt de spredte Katolikker i vort langstrakte Land.

Ved hans personlige Indsats er der oprettet flere nye Kirker, Kapeller og Skoler, bl. a. i Norrköping, Hälsingborg og Örebro samt nu senest Krist-Konge Kirken i Göteborg. Siden 1930 har han svensk Indfødsret. Han nærer stor Kærlighed til sit nye Hjemland og føler sig som ægte Svensker. Ved sit hjertelige Væsen har han vundet sig mange Venner.«

Ogsaa fra Danmark er der sendt vort Nabolands Biskop mange gode Tanker ved Fødselsdagen.

Folkegaven til vor Biskop

De Herrer Præster, som endnu ikke har indsendt Navnelisterne og Bidragene til Folkegaven til Biskoppen, bedes gøre det snarest bejligt.

P. K. V.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

Fra Højskolens Arbejdsmark:

Danmarks Isolation fra Moderkirken blev kun tilsyneladende

Vi fortsætter med Henblik paa Ugebladets Læsere udenfor København med Uddrag af Adjunkt Johan Jensens Forelæsningsrække over »Katholicismen i dansk Digtning efter Reformationen«:

Efter de mange Eksperimenter med lutherske Salmebøger i de første Aar efter Reformationen blev *Hans Thomesens Salmebog* — udgivet 1569 under Titlen »Den danske Salmebog« — det foreløbigt afsluttende Arbejde.

Den indeholder noget epokegørende nyt, idet han aftrykker

Bogens 268 Salmer med *Melodier* til. Det har kostet ham et Kæmpearbejde. Han medtager hele den danske Salmebestand, »kristelig forvender« flere katolske Salmer, og systematiserer det vældige Stof til en praktisk Haandbog med omtrent de samme Rubriker, som endnu bruges: »Om Kristi Tilkommelse til Verden«, »Om Død og Begravelse«, »Om Dommedag og Opstandelse« o. s. v.

Man maa dog ikke tro, at Menigmand dermed havde faaet en Salmebog. Kun en lille Del af

Sluttet Side 763

DEN AARSTID

hvor vi skal se fremad

Maaske de Mennesker, der elsker Liturgien og prøver at leve »liturgisk«, sommetider staa uforstaaende overfor, at det liturgiske Aar paa den ene Side er delt i »Aarstider« (Fasten, Paasken ...), og paa den anden Side optræder der særlige Fester, som har en helt anden 'Farve' end selve Aarstiden, hvori de falder. F. Eks. falder St. Josefs Fest som Regel midt i Fasten; vi prøver paa at samle Tankerne om Boden og om Herrens Lidelse, og saa har vi pludselig St. Josef med Minderne om Betlehem ... Det er en Sag, vi vil vende tilbage til.

Kirkeaarets Askepot

Hvad selve Advent angaar, kan vi ikke kalde den Kirkeaarets Askepot, som sidder ensom og upaaagtet, for det gælder desværre ogsaa ofte om Fasten. Vi gaar tillidsfuldt ud fra, at Katolikker gaar i Kirke Askeonsdag og faar Aske paa deres Pande (det er ikke ualmindeligt paa Skoler, at Drengene kappes om, hvem der længst kan beholde sin Aske — der bliver lagt Baghold og foretaget Angreb for at faa den gnedet af ... Præster faar deres Aske paa Issen, og selv om de skulde være skaldede, er de maaske mindre udsat for Overfald fra Lægfolks eller Kollegers Side ... Men det var Advent, vi skulde tale om...). Vi er bange for, at mange Katolikker glemmer Fasten hele Tiden fra Askeonsdag til Palmesøndag; men hvor mange husker overhovedet, naar det er Advent?

Denne stakkels Aarstid smelter sammen med Kalenderaarets Slutning. Vi er omgivet af visne Blade, Verden synker hen i graa Taager, og Sjælen føler sig næsten lige saa meget som det

arme Legeme vissen og trist, og (i hvert Fald for mine Øjne) er Juletræet (hvormed Butikkerne begynder at dekorere sig omkring Begyndelsen af August) af saa tragisk en grøn Kulør, at det næsten er begravelsesagtigt. Vi ønsker heller ingen »Stjerne« endnu; Stjernen hører ikke Julen til, men Hellig tre Konger, hvis De da ikke holder saa meget af de tre vise Mænd, at De søger at være i deres Selskab paa hele den lange, lange Rejse, som endte i det lille Hus i Betlehem (*ikke* i Stalden).

Men Kirken ønsker slet ikke at betragte Advent som Enden paa Aaret. Den er ikke videre interesseret i Aarenes Begyndelse og Ophør. (Man har ofte sagt, at Paver tænker i Perioder paa 50 Aar ad Gangen... og med Rette!) Kalenderaaret er begyndt paa mange forskellige Tidspunkter. Vort eget begyndte engang i Marts, og det er derfor, at Navnene September, Oktober, November og December betyder den 7., 8., 9. og 10. Maaned, og vi vilde stadig tale om den 5. og 6. Maaned, hvis ikke Julius Cæsar og Augustus havde været indbildske nok til at opkalde hele Maaneder efter dem selv.

Det Gamle Testamente er enestaaende

Kirkeaaaret begynder den første Søndag i Advent, og hele Advent er en Tid, hvor vi skal se fremad. Ganske vist vender Liturgien mange Gange vore Tanker tilbage til det Gamle Testamente og især til Johannes Døberen, men det er udelukkende for Løfternes og Profetiernes Skyld. Og hvad er det, man lover? Noget om Fremtiden. Og hvad bliver profeteret? Kun det, der skal komme. Naar vi ser tilbage over Gudsfolkets lange Hi-

storie, er det for at beundre noget enestaaende i Verden — en hel Nation, der anspænder sig fremover, river sig løs fra hedenske Lænker og bekæmper saa mange Bestanddele i *sit eget Jeg*, der holdt den tilbage, ja ligefrem søgte at faa den til helt at svigte sin egen Fremtid. Der gives intet som dette i nogen anden Oldtidshistorie. Ægypten, Babylon, Assyrien og Persiens Herlighed sover dybt begravet i deres Sand, selv Grækenland og Rom lever kun videre, fordi de blev grebet af Kristendommen. Om vi dog kendte og værdsatte det Gamle Testamente bedre! Om vi dog atter og atter læste de gamle Moses- eller Kongebøger, var gennemtrængt af Isaiaes ekstatiske Skønhed, kunde græde over Jeremias hjertebristende Patos og undredes over Ligheden og den endnu langt større Ulighed mellem Ezekiel og St. Johannes' Aabenbaring. Et saadant Drama er intet andet Sted at finde!

Johannes Døberen

Og hvad Døberen angaar — det er rigtigt, at hele det Gamle Testamente levede i det Barn, der sad ensomt dør i Ørkenen, og at det raabte med høj Røst fra hans Læber, da han, udtæret af lang Faste og garvet af Ørkenvinden blandt de grusomme Klipper og Tjørne, til sidst begyndte at forkynde Messias snarlige Komme. Men hvad andet var det, han sagde, end at han selv *kun* var en Herold; at der skulde komme en Daab, der var saa langt stærkere end hans, som Ilden mod Vandet; at han, som hele Jerusalem kom vandrende for at se, ikke var værdig til at bøje sig og løse Sandalsnoren for Ham, hin »større og stærkere« end Johannes selv, hin eneste Sjælenes Brudgom, som snart vilde komme. Da Johannes kunde udraabe: »Dér! Dér er Han! Dér er Guds Lam, som er kommet for at tage en hel Verdens Synder bort ...«, saa vidste han, at hans Værk var endt. Uden den ringeste Selvmedlidenhed eller Genstridighed tog han imod, at han selv

skulde dale, for at Han kunde stige, Han der var hans kæreste Ven, skønt han næppe nogensinde havde set Ham. Vi kysser denne uforlignelige Helgens Fødder!

Døden og Verdens Ende

Det er rigtigt, at Advent kalder os til Eftertanke over to alvorlige Fremtids-Kendsgerninger — vor egen Død og Undergangen for den Verden, vi kender. Men hvad er denne dobbelte Død andet end Begyndelsen til vort nye, virkelige Liv og til hin nye Himmel og hin nye Jord, som vor egen skal omskabelses til? Vist er Døden og den menneskelige Histories Fuldstændelse højst alvorlige Emner; men jeg stoler paa, at vore Sind ikke er saa svage og skrøbelige, at vi ikke kan meditere over alvorlige Ting, saa lidt som, at vore Viljer er for frygtsomme til at vove det.

Aanden i disse Advents Messer er livsindgydende og styrkende. »Herre, rejs dig i din Vælde... (Kirkebønnen, 1. Søndag i Advent). »Herre, opvæk vore Hjerter!« (2. S. i Adv.). Og Tamperfredag beder vi igen: »Rejs dig i din Vælde og kom!« Og paa 4. Søndag: »Rejs dig i din Vælde og kom, og il os til Hjælp med din mægtige Kraft!« Der er ikke meget, der er svageagtigt her! Ingen Selvopgivelse! Heller ikke i Epistlen til 1. Søndag, som minder os om, at Tiden gaar og Natten er næsten omme; vi maa rejse os og afkaste den Dragt, der passede for Natten, og iføre os Dagens (*opera* og *arma* betyder ikke ordret *Gerninger* og *Vaaben*, men hele vort Udstyr og vort Handlesæt). Evangeliet siger os, at ligesom Verdens Ende nærmer sig, nærmer Guds Sejr sig, og Kommunionverset fortæller, at Herren vil være naadig, og at vor Jord endelig engang vil bære sin sande Frugt.

Advents Glæde

Man kalder den 3. Adventsøndag »Gaudete« (Glæd eder), fordi Introitus og Epistlen siger dette, men hvad kan være mere

frydefuldt edd Messen til den 2. Søndag? Jeg maatte citere hele denne Messe for at yde den Retfærdighed! Ja, naar vi udelader »Gloria« i Adventstiden, lad os saa føle det, som om vi gemte dette Gloria som en særlig Jubelsang til Julen. Bruger vi violet Messeklæder, er de »indvirkede« med Guld og Sølv og ganske forskellige fra Fastens — det er, som om vi smykkede Vejene med kejserligt Purpur til vor Konges Komme; og vi undlader ikke vort Alleluja, der er saa strengt forbudt i Fastetiden.

Vi skal nærme os - Begyndelsen

Til en Begyndelse er der kun faa Hentydninger til Julefesten, som skal komme (f. Eks. Postkommunionbønnen paa 1. S. i Advent), men Stillebønnen i denne Messe har et enkelt Strøg af den vidunderlige mystiske Jubel, der skal lyse over alle Julens Messer. »Lad disse viede Gaver rense os med vældig Kraft (se, hvordan Tanken om Kraft og Magt vender tilbage) og faa os til des renere at nærme os til deres Begyndelse«. Et mærkeligt *abstrakt* Ord, uligt det meste i den yderst konkrete romerske Liturgi! Senere siger vi i Messens Kanon, at vi bringer vort Offer til Gud af det, han selv har givet os. Der er kun een Begyndelse til alle Ting — nemlig Gud. Og »i Begyndelsen var Ordet« — det Ord, som vi saa snart skal tilbede som menneskevordent Ord. Fra Gud kommer vi, og til Gud gaar vi, men — »ved Jesus Kristus vor Herre«, der er Sandheden og Livet og paa denne vor Pilgrimsfærd ogsaa Vejen.

Santa Lucia

Kun et Par Ord om de Fester, der falder indenfor Advent. Baa- de i Advent og Faste saavel som paa alle Aarets andre Tider bør vi tænke meget paa Helgenerne. Deres Dyrkelse og Paakaldelse er en væsentlig Del af vor Tro og bør ogsaa være en væsentlig Del af vor Praksis. Jeg haaber heller ikke, at vi har tillagt os

den vulgære Vane kun at sætte Pris paa de mest moderne Helgener og være uvidende om vore store Aner.

Jeg haaber derfor, at vi ikke vil glemme St. Lucia af Syrakus (13. December) og den henrivende Legende om hendes Besøg ved den anden Sicilianerindes, St. Agathas Grav for at bede om sin Moders Helbredelse og St. Agathas skønne Svar: »Min Søster Lucia, Jomfru indviet til Gud — hvorfor beder du mig om det, du selv straks kunde skaffe din Moder?« Antagelig holder mange af Læserne af den neapolitanske Sang. »Santa Lucia«, uden nogensinde at have tænkt paa hende, uden hvem den aldrig kunde være skrevet! Ak ja, under hvilke Bjærge af Ætna-Aske ligger ikke vor Viden om de tre Fjerdedele af vor Historie begravet!

Jeg kan ikke dvæle ved den mere-end-kejserligt-sindede Ambrosius (7. Dec.), der stod selve Kejserne imod, naar de syndede, saa lidt som ved den fortræffelige Pave (og meget slette Digter) St. Damasus (11. Dec.), der reddede saa mange Martyrhelligdomme fra Ødelæggelse. Selv maa jeg ikke glemme den salige Edmund Campion og hans Martyrfæller (1. Dec.), der blev fanget, blot fordi en Dame, som var besjælet af hellig Lidenskab for Prædikener, trak ham frem for at prædike »bare et Par Ord endnu, kære Fader« midt om Natten, da hans Forfølgere lige have opgivet at søge efter ham — men ingen vil tage mig det ilde op, hvis jeg nævner den vældige Missionær Frans Xaver (3. Dec.) sammen med de to »Advent-Apostle«, Andreas og Thomas (30. Nov. og 21. Dec.) — den første af de to har nogle af de mest henrivende Antifoner og Responsorier i hele det romerske Officium, og den sidstes Karakter bliver aftegnet saa levende i selve Evangeliet.

Vor Frue af Morgenrøden

Men allesammen bliver de overskygget (ligesom ved Forklarelens »lyse Sky«) af den Ubesmittede Undfangelse (8.

Dec.). Vi tør heller ikke tænke paa Guds Moders Ubesmittede Undfangelse som andet end en Forberedelse til hendes Søn, Jesus Kristus. Den første Naade, som forundtes hende, var ikke en isoleret Tildragelse. Jomfru Maria, der var saa barnlig i Lourdes og fortalte Barnet Ber-

nadette, at hun var »den Ubesmittede Undfangelse«, havde daggry-farvede Roser ved sine Fødder. Vor Himmel blev kun oplyst af Vor Frue af Morgenrøden, fordi Retfærdighedens evige Sol selv var ved at gaa frem.

C. C. Martindale S. J.

naar han holdt Gudstjeneste i Templet, skred hun hen og lagde sit »Offer« for Foden af Statuen af Guds Moder med Barnet.

Næste Dag begyndte hun med at være meget from. Men Haandarbejdstimen var lang, og Offersind har ogsaa sine Grænser. Hendes Strikketøj sank ned i Skødet, og Øjnene søgte stadig hen til Guds Moder.

Endelig udrød hun: »Frøken — jeg vil have mine Ofre igen.«

»Men Claire — vil du tage det tilbage, som du har givet Guds Moder? Hvorfor dog?«

»Særlig for at spise dem!«

Eet for eet tog hun Bolcherne, som var vidunderlig klæbrige; saa talte hun højt: »Eet Offer, to Ofre, tre Ofre — —! Næ, det er noget rigtigt Snyderi — der var fire! Hvem har hugget det ene?«

— — —

Den første November tog vi Børnene med ud paa Kirkegaarden. De gik pænt, to og to, travende med deres daarlige Sko gennem Mudderet, som sprøjtede op paa deres alt for lange Kjoler. Men da vi naaede Kirkegaarden, blev der Uorden i Rækkerne. »Vi vil hen til vores egne Grave!« raabte de.

»Det skal I ogsaa komme; men vi gaar først alle sammen hen til det store Kors.«

I Hovedalléen faldt de i Beundring over de pragtfulde Monumenter, de smukke Kranse, de store Krysanthemmer, og en sagde:

»Kan I se, det betaler sig ogsaa at være rig, naar man er død!«

En af de større fik en køn Tanke. »Hvor er Deres Grave, Frøken? Vil De ikke vise os dem?« sagde hun, og de andre sluttede sig til.

Paa den ældste Del af Kirkegaarden har vi vort Gravkapel. Jeg aabnede Døren, og i Grupper paa ti kom de ind, knælede og bad en Bøn.

»Kære gamle Bréville!«, tænkte jeg, »kan I høre, at det er jeres Arbejders Børn? Far, du, som var saa god ved dine Folk, maatte du faa Glæde af det «Hil

Blandt fattige Børn

Et fransk Fritidshjem

Det i sig selv saa unaturlige Begreb *Børns* Lidelser blev omtrent samtidig (omkring 1910) behandlet i to franske Bøger. Den ene, »La Maternelle«, af Léon Frapié, kender de fleste fra den glimrende Film, der blev bygget over den; den anden, som er skrevet af Myriam Thélen, hedder »La Mésangère«. Begge Bøger skildrer virkelige Forhold: La Maternelle er en offentlig Institution i et tæt befolket Kvarter af Paris, La Mésangère er et lille privat Foretagende, et Fritidshjem for Pigebørn i den lille Industriby Fougères, hvor Maskinerne, da det Fritidshjem blev oprettet, nylig havde forandret Værvernes Hjemmearbejde til Fabrikernes Masseproduktion og gjort den selvstændige Arbejder til et lille Led i de store mekaniske Virksomheder.

Og Fortællingen er ogsaa ægte nok. To Kvinder, som var knyttet til Arbejdet henholdsvis det ene og det andet Sted, førte Bog over, hvad de saa og oplevede, og disse Optegnelser er blevet til de to Bøger. Der er altsaa megen Lighed mellem dem. Men Forskellen er større end Ligheden. »La Maternelle« foragter Troen, Religionen; den kalder det en Forbrydelse, at Fattigfolk sætter mange Børn i Verden, og den forfægter Statens Ret til at tage Børnene fra Forældrene. La Mésangère er helt skrevet i Troens Aand; den taler Hjemmets Sag; og den viser, at det

kan nytte at opdrage Børn fra irreligiøse Hjem til en Guds-frygt, som trods alt ender med at faa en vis Indflydelse paa Hjemmet.

La Maternelle er en udmærket skrevet, men helt igennem negativ Bog. Det Arbejde, der skildres deri, er bygget paa Sand. Men La Mésangère, — som ogsaa er særdeles godt skrevet og blev belønnet med en af det franske Akademis Præmier, — staar paa Troens Klippegrund og er derfor i allerhøjeste Grad positiv. Her følger et Par smaa Afsnit af La Mésangère:

Claire er Nr. eet i Katekismus, og de abstrakte Ord er ligefrem begyndt at faa en kristen Betydning for hende; ja, den mest ophøjede Tanke af alle, Offer-tanken, har virkelig, ganske vist kun for et Øjeblik, gjort Indtryk paa hende.

Jeg havde fortalt Børnene, at i November Maaned skulde vi tænke paa dem, som ikke er mere, og prøve paa at bringe et eller andet Offer for deres Skyld. Claire havde som sædvanlig Munden fuld af Bolcher; det er ubegribeligt, saa mange Slikkerier disse smaa fattige fylder sig med!

»Sig mig nu,« sagde jeg, »hvem af jer vil ofre en Smule for at hjælpe dem, som ikke mere lever her i Verden?«

»Maj!« svarede Claire. Stolt tog hun Bolcherne ud af Munden; og med Skridt saa højtidelige som Ypperstepræstens,

dig, Maria«, din Datter har lært deres Døtre!»

Forbi Marmorsøjler og Smedejernskors naaede vi til den Afdeling, hvor Trækorsene stod paa de smalle Gravsteder. Jeg blev forfærdet over alle de Grave, mine smaa Piger havde at besøge. Deres skingrende Stemmer brød Stilheden paa dette Sted, som var endnu mere trist end ellers, nu Aftenen var ved at falde paa, og Regnen siledede ned, mens alle Byens Kirker græd deres tunge Broncetaarer.

»Der ligger min store Søster!»

»Og dér ligger Mor!»

»Det dér — det er vores Storebror! Han døde, da han havde været inde som Soldat.«

Det begyndte at blive mørkt, og jeg samlede Børnene. Da jeg raabte dem op, viste det sig, at der manglede en, og jeg gik tilbage for at lede efter hende. Hun laa bøjet over en Grav og trak Ukruddet op i store Haandfulde.

»Hvad bestiller du, Victorine?» raabte jeg.

»Jeg luger bare Far, Frøken!«

de afløse den gamle. Da nemlig den unge kristne Kirke gav sig til at skabe en ny Liturgi og samle et Forraad af Bønner til Brug ved sin Gudstjeneste. *saa øste den af den gamle Pagts Rigdomme*. Morgenbønnen paa Sabbaten, Bordbønnen og Højtideligheden ved Paaskemaaltidet blev benyttet som Forbillede ved Udformningen af Kristendommens Liturgi.

Jødedommen er altsaa i flere Henseender en Forberedelse til Kristendommen. Vi Kristne gør godt i ikke at glemme dette Forhold. Sandhed og Retfærdighed kræver, at vi anerkender, hvad der er en Kendsgerning og Guds hellige Vilie. For det er Forsynets Styrelse, der har bestemt det saaledes, for derigennem at vise sin Magt og Godhed mod os Mennesker, navnlig mod os Kristne.

Kristendommens Moderskød

Imidlertid er Jødedommen meget mere end blot en Forberedelse. Dens Forhold til Kristendommen er overordentlig intimt. Det er ligefrem organisk, idet *Jødedommen er Kristendommens Moderskød*. Kristus, vor Gud og Frelser, som er højlovet i al Evighed, var jo Jøde og nedstammede fra Jøder. Hans velsignede Moder Maria var og er Jerusalems Ære, Israels Glæde og Folkets Hæder. Ligesom Jesus og Maria var ogsaa *de første Kristne Jøder*. Dertil kommer, at det *Gamle Testamente*, som er Jødernes Stolthed og Trøst, ogsaa er en *Troskilde for os*. Den samme Helligaand, som er Ophavsmand til det Nye Testamente, har ogsaa inspireret Forfatterne af Jødernes hellige Bøger. Vi Kristne har derfor den samme Tro paa Skaberen og Skabelsen, paa Syndefaldet og dets Følger som Jøderne. Vi har den samme Morallære som de, de samme ti Guds Bud som de, og hvad der kan udledes af disse ved Logikkens Hjælp. Hvis derfor en Jøde kom og sagde til os: »I aandelig Forstand er I Ben af vore Ben og Kød af vort Kød«, var vi nødte til at indrømme en hel Del. Foruden dette kunde

Den gamle og den nye Pagt II

Et første Overblik

over Jødedom og Kristendom

Naar en Flyvemaskine har ført os op i Luftens højere Regioner, ser vi kun Landskabet i de store Træk. Enkelthederne forsvinder. Paa lignende Maade forsøger vi i Dag at se paa Forholdet mellem Jødedom og Kristendom.

Forberedelsen til Messias Komme

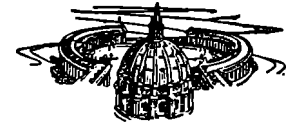
Ved et saadant Forsøg konstaterer vi først og fremmest, at den Aabenbaring fra Gud, som Jødedommen modtog, fører til den kristne Aabenbaring, ligesom Ungdommen fører til Manddomsaarene. *Den første forbereder den anden*, og den gør det paa flere Maader. Som Børn hørte vi i Religionsundervisningen, at Gud sluttede Pagt med det israelitiske Folk. Meningen var, at Abrahams Efterkommere skulde dyrke den ene sande Gud trods de hedenske Omgivelser og modtage en Aabenbaring om Fremtiden, som de skulde vogte og bevare for senere Slægter. Troen paa den ene, virkelige Gud var Israels store Udmærkelse, som løftede denne Nation højt op over alle hedenske Folkeslag.

I hvilken Grad den gamle Pagt skulde forberede den nye,

fremgaar med fuldkommen Klarhed af to Iagttagelser, vi kan gøre, naar vi læser i vore Evangelier. Hos Mattæus og Lukas finder vi ca. 300 *Hentydninger til det Gamle Testamente*; hos Johannes ca. 200 og hos Markus ca. 150. Det drejer sig om Spaadomme, som forudsiger den lovede Messias og giver en nøjagtig Beskrivelse af hans Person og hans Kendetegn. Der er ogsaa andre Ting, deriblandt Forbilleder, som skulde illustrere Kristi Komme og Gerning. Dette var nu den ene Iagttagelse. Den anden bestaar i følgende: Naar vor Herre og Frelser taler om Guds Rige eller Himmerige, om Menneskesønnen og Dommedag osv., saa er dette *Begreber og Betegnelser*, som Jødedommen havde skabt, og som Kristus overtog og benyttede i sin Forkyndelse. Denne Terminologi minder til Stadighed om sin Oprindelse i Palæstina hos et gudindviet Folk, der havde til Opgave at bane Vej for Kristendommen.

Liturgiske Laan

Men endnu længe efter virkede Jødedommens religiøse Skatte befrugtende paa den nye Aabenbaringsreligion, der skul-

URBI ET ORBI

Den 26. November i Aar er det et halvt Aarhundrede siden, at *Kardinal Allemand Lavigerie* døde i Algier. Lavigerie, der var en af Kirkens største Skikkelser i Slutningen af 19. Aarhundrede, var født i Bayonne i 1825 og blev — efter at have beklædt adskillige betydningsfulde Poster, hvor han havde vist sin fremragende administrative Dygtighed — i 1863 Biskop i Nancy, men sendtes allerede i 1866 til Algier. 1867 blev han Ærkebiskop og 1868 Delegat for Missionen i Afrika. Hans mest betydningsfulde Indsats er Oprettelsen af »*De hvide Fædre*«s Kongregation i 1874. Disse Missionærer leder idag den altovervejende Del af Missionsvirksomheden i fransk Nordafrika, Ægypten samt helt ned til Ækvatorialafrika, til Øvre-Kongo og Egne omkring de store Søer. Da Tunis i 1881 kom ind under Frankrig, udstraktes Lavigerie's Myndighed ogsaa hertil; i 1882 blev han Kardinal og Aaret efter den første Ærkebiskop af det genoprettede Bispedømme *Kortago* samt udnævntes til den sorte Verdensdels Primas. — Ifølge de seneste Efterretninger fra Afrika fortsætter de hvide Fædre — trods Krigen — deres umfangsrige Virke i de af Amerikanerne besatte Omraader.

I *Storbritannien* afholdtes Søndag d. 8. November en *almindelig Bededag* for Opnaelse af »en retfærdig og varig Fred«. Fra katolsk Side deltog man i Bededagene bl. a. ved en højtidelig Requiemmesse for de faldne. Messen celebreredes af Kardinal Hinsley i Westminster Cathedral efter særlig Tilladelse fra Rom.

mentum in vetere latet, vetus in novo patet«. »Ny Testamente fører et skjult Liv i det Gamle, og det Gamle bliver først fuldtud forstaaeligt i det Nye«.

Saadan er altsaa Forholdet mellem Jødedommen og Kristendommen, naar man kun ser paa de store Linier og Træk eller betragter dette Land fra Flyvemaskinen, saaledes som vi i Begyndelsen lovede at ville gøre
F. K.

man endvidere henvise til en vigtig Omstændighed, der kaster Lys over vor egen Tro. *Jødernes Skikke og Sæder* giver ikke sjældent først den *rigtige Forstaaelse* af vor Frelses Taler og Gerninger. Disse er nemlig præget af Jødedommens Egenart, fordi Kristus i første Række var sendt til Jakobs Hus. Det opdager man hurtigt, naar man læser f. Eks. Bjergprædikenen.

Menneskelige Overgreb maa ikke fordunkle de to Pagters Sammenhæng

Saa nøje skulde altsaa de to Aabenbaringsreligioner være knyttet sammen ifølge Guds Raadslagning og bestemte Vilje. Den Kendsgerning maa aldrig blive fordunklet ved, at Tilhængerne af den ene eller anden Religion gør en i sig selv god Sag til Genstand for Haan og Spot og uretfærdige Angreb. Men desværre er vi Mennesker altfor tilbøjelige til at forveksle en Sag med de Personer, som repræsenterer den. Sagen kan være udnærket, medens dens Repræsentanter baade kan være gode og onde, eller rettere sagt kan indtage en Plads, som ligger et Sted mellem moralsk Fuldkommenhed og modbydelig Ondskab. Kongedømme og Præstedømme er noget godt, men Historien kender baade gode og daarlige Konger og Præster.

Gamle Testamentes Vidnesbyrd om det Nye

Endnu paa en tredje Maade skulde Jødedommen efter Guds Vilje yde Kristendommen store Tjenester. Som vi alle ved, øser vor Religion af Profeternes Bøger, for ud fra deres Spaadomme at føre Bevis for sin egen guddommelige Oprindelse. Vor Herre selv beraaber sig mange Gange paa Profeternes Vidnesbyrd om ham. Tænker vi paa Apostlene, saa konstaterer vi, at de ganske vist var meget ivrige for overalt at forkynde, hvad de selv havde set og hørt, dengang de blev undervist af deres Herre. Men de ansaa det for at være

lige saa vigtigt at paavise, hvilket *Vidnesbyrd det Gamle Testamente gav Jesus Kristus og hans Sag*. Lad os anføre et eneste Eksempel. Det var paa den første kristne Pinsefest. Apostlenes første Mand, Skt. Peter, staar og taler om, hvad der er sket. Opfyldt af Gud Helligaand gør han Rede for, hvad Profeten Joel har spaaet om Messiaistiden og dens Gøder, og hvad David har forudforkyndt om Herrens Opstandelse og Himmelfart.

Dette Kald, at være *Vidne og Garant for sin Afløser*, udøver Jødedommen ikke blot gennem sine hellige Bøger, men ogsaa ved sin sørgelige Eksistens og sit Liv i Landflygtighed uden Tempel og uden Offertjeneste. »Jeg bryder mig ikke om eder, siger Hærskarernes Herre (til Israel), og ønsker ikke Offergaver af eders Haand.« Saaledes læser vi hos Profeten Malakias (1, 10). Og Grunden dertil er, at Herren i Messiaistiden vil berede sit Navn Ære ved et rent Madoffer, der skal frembæres fra Solens Opgang til dens Nedgang og gøre Guds Navn stort i hele Verden. Med Kristendommen kommer den Tid, da de sande Tilbedere hylder Gud i Aand og Sandhed. Derfor bør den jødiske Gudsdyrkelse uigenkaldeligt vige for den nye, som Gud nu ønsker.

Graaden ved Klagemuren

Et hjertegribende Udtryk for Jødedommens uafbrudte Vidnesbyrd om Kristendommen og dens Sandhed og Sejr ligger i Jødernes kendte *Fredagaftenmøder ved Klagemuren under Tempelbjerget i Jerusalem*. Siden Aar 70 efter Kristus har dette været lukket for dem. Saa staar de dernede og græder og klager og synger en Slags Rekviem, en Sjælemesse for den afdøde gamle Pagt.

Den tredobbelte Funktion, som Jødedommen har overfor Kristendommen, nemlig at være en Forberedelse, et Moderskød og et varigt Vidnesbyrd om, at Gud har holdt, hvad han har lovet om Kristi Kirke, har man i gamle Dage udtrykt ved den korte Sætning: »Novum testa-

Et Par Tanker om

Vore katolske Kirker

▲ St. Ansgars Kirke i Aabenraa, opført 1937.

▶ St. Vincents Kirke i Helsingør, opført 1928-30.

Y Danmarks midste katolske Kirke, St. Knuds Kirke i Fredericia, opført i 1767.

Tekst:
Oculus

▲ Jesu Hjerter Kirke i København, opført 1892-95.

er de det alligevel i Maalet: all skal være til Guds Ære.

Engang imellem kan man vel være fristet til at udslynge en »Håndstrøelse«. Men det, som vi ikke synes om og ikke kan aultere eller som virkelig ingen kunstnerisk Værdi har, kan en anden måske lide og er ham til Hjælp, naar han toler med Gud.

men paa den Vilje, der har rejst disse Kirker. Og led os saa til Gængæld glæde os over de mange smukke Kirkebygninger, som er rejst rundt om i vore større Byer i Lobel af de sidste fyrrtyve Aar, og haabe at mange saa følge efter!

Det er som Regel saaledes at Fremmed skal komme til en By eller egen By for at forstaa en af de Herligheder, der findes. Imidlertid tror jeg, at Forholdene, som forbyder os at se os om i den vide Verden, har aabnet vore Øjne mere for det Rigdom og Skønhed, som vort eget Land har at byde paa.

Da jeg ifjor strejfede Landet om og glædede mig over alle de Bygninger, som vort eget lille Danmark ogsaa havde jeg samtidig Lejlighed til at besøge en Række af vore katolske Kirker og Kapeller, ikke de gamle, men de nye, som er blevet rejst efter at Grundloven var blevet givet os. Katolikker Aarhaugen i Pustegaard. Man bliver saa til Vundret af disse af os trækker paa Skuldrene om, at Bygninger. Og lad os være vellykkede, de heller ikke alle er lige vellykkede, hverken indvendig eller udvendig; Perler eller Kunstværker, som i Udlandet, findes med hvad man ellers ser i Landet, er repræsentationer — omend daarlige — af det, som er Guds Skønhed og Rigdom. De er ikke ensrettede — og dog, som man vil,

▲ Sankt Kjelds Kapel i Viborg (opført 1941).

▲ St. Augustinus Kirke (Klosterkirken) i København, opført under forrige Krig i Aarene 1913-15.

Feriegaarden ...

Det vil sikkert være i frisk Erindring hos de fleste, at der for nogle Uger siden ved alle Kirkedøre blev uddelt en Brochure med Opfordring til at bidrage til den planlagte Opførelse af en Feriegaard. Der stod i Brochuren, at det Beløb, man satte sig som Maal for Indsamlingen, var 30,000 Kroner. Samtidig med at denne Brochure udsendtes, søgte jeg ved Besøg paa Menighedsmøder at danne mig et Indtryk af Stemningen. Naar jeg nu ser tilbage paa disse Møder, kan jeg sige, at jeg fik Indtryk af stor Interesse for Planerne, men som jeg atter og atter understregede — Foretagendet er saa stort, at en blot verbal Tilslutning paa Menighedsmødet ikke er nok. Der maa, før man vover Opførelsen, mere til. Der maa den Tilslutning til, som viser sig i Indbetalinger af Penge til Byggefondet, ikke alene fordi Pengene er nødvendige, men ogsaa fordi Alvoren i Tilslutningen til en Plan bedst kommer til Udtryk gennem det Offer, man bringer for den.

Penge kom, men der kom, som man nedenfor vil kunne se — ikke nok — kun ca. 1000 Kroner. Det er for lidt, og der er for faa Bidragydere. Jeg skriver udtrykkeligt for faa Bidragydere. Det drejer sig i en Sag som denne lige-saa meget om de mange Bidragydere som om de mange Penge. Lad mig sætte, at en Rigmand imorgen skænkede 30,000 Kroner til Planens Gennemførelse. Selv dette vilde ikke have sat Arbejdet igang. Thi kun i Mængden af Bidragydere er der en Borgen for, at Feriegaarden vil faa sine Gæster. Uden denne Borgen er Risikoen for stor.

Til dette kommer endnu eet. Det er i Artiklen i Ugebladet blevet understreget, at Sagen hastede. Den haster ikke alene fordi Materiale-mangelen tiltager, men ogsaa fordi Feriegaarden efter Planen skal benyttes første Gang i Sommeren 1943. Indbetalingerne til Byggefondet er imidlertid kommet saa lang-somt, at man af Hensyn til forsvarlig Opførelse ikke længere med

Sikkerhed kan sige, at Gaarden kan staa færdig til næste Sommer.

Det er muligt, at disse Linier faar mere end en til at udbyrde: havde jeg været klar over Sagens Stilling, havde jeg forlængst indbetalt et Bidrag. Til disse vil jeg sige: er der nogle Hundrede, der tænker som De, stiller Sagen sig anderledes. Skulde Bidragene komme i tilstrækkeligt Antal med det Resultat, at Totalsummen nærmer sig det Beløb der er nødvendigt, og at Antallet af Bidragydere kommer op over 400, saa er Muligheden for en Gennemførelse af Planerne tilvejebragt om ikke i Sommeren 1943 saa 1944.

Thorbjørn Møller.

Indsamlingen til den planlagte Feriegaards Byggefond har indbragt følgende Bidrag; Vi bringer hver enkelt Bidragyder en hjertelig Tak for den Interesse, man har vist Sagen.

25 E. J., 10 E. R., 10 H. B., 25 A. S., 25 G. J., 5 W. V., 5 K. H., 100 I. B., 10 E. H., 10 E. & I. T., 15 E. R., 5 B. S., 5 C. R., 5 F. L., 15 I. B., 10 S. C., 100 E. J., 5 M. S. L., 5 S. O., 5 E. T., 5 I. S., 10 J. M., 5 E. M., 5 H. S., 5 K. T. J., 10 I. J., 5 P. N., 5 K. B., 25 A. M. H., 15 E. J., 10 A. K. P., 10 Th. F. S., 5 G. S., 10 C. E. M., 25 R. G., 25 B. R., 25 B. R., 25 P., 15 H. & F. S., 8 P. T., 5 H. S., 5 E. S., 5 H. J., 10 G. W. P., 10 N. H., 100 F. S., 10 B. A., 15 E. H., 10 P. & W. M., 25 N. N., Ordrup, 5 A. S., 25 A. J., 6 P. S., 10 Kn. B. H., 50 A. R., 10 F. L., 25 H. P., 5 S. S. S., 10 Chr. M., 5 E. D., 10 Anonymt, 40 Anonymt, 10 H. S. S., 10 H. & A. V. G., 5 A. N., ialt 1056 Kr.

Jacques Maritain i A. C.

Onsdag den 18. November mindedes Academicum Catholicum *Jacques Maritain*, Frankrigs store katolske Tænkner, i Anledning af hans 60 Aarsdag. Det skete ved et Møde i Lokalerne i Bredgade, hvor Redaktør H. D. T. Kiærulff, der ogsaa selv er en svoren Discipel af Skt. Thomas, ridsede et Billede op af Maritain, af hans Konversion og Kamp for at udbrede Kendskabet til den thomistiske Filosofi i en gennem Aarhundreder vildledt

Verden, og af hans Forsøg paa at »integrere« den moderne Civilisation i sit katolske Verdensbillede. Vi fik en — meget bred — Skildring af den unge nyomvendte Katolik og det Milieu, han færdedes i. Vi fik Indblik i et Liv, levet i dyb Fromhed og opofrende Arbejde i Sandhedens Tjeneste. Det var en gammel Taknemlighedsgæld, som her blev afbetalt — allerede omkring 1920 studerede Kiærulff med Begejstring Maritain. Men det syntes ikke at lykkes for Foredragsholderen at give Tilhørerne nogen virkelig Forstaelse af, hvad thomistisk Tænkning egentlig er ... skulde det ikke have været muligt over for katolske Akademikere? Og Kiærulffs Syn paa Maritains Kulturfilosofi er vi vist adskillige, der ikke deler. Vi skal næppe beklage, at Filosoffen i stedse højere Grad er steget ned fra den abstrakte Tænkningens blaa Luft for at beskæftige sig med Samfundets Nød. Jeg tror endda, at det netop bliver denne »Inkarnation«, for at bruge et af Maritains egne Udtryk, der mest vil komme til at bevare hans Navn for Efterslægten. — Det bør noteres, at blandt de mange Medlemmer, der var kommet til Stede, var den overvejende Part A. C.s unge blomstrende Sektion.

E. N.

Det gaar nok an, at jeg — for Sagens Skyld — selv tilføjer et Par Ord til den venlige Omtale af Foredraget, da jeg ellers kunne synes at have gjort Maritain nogen Uret. Han har soleklar Ret, naar han — som jeg sagde — forfægter Thomismens Ret og Pligt til at udtale sig om Nutidens samfundsmæssige og kulturelle Problemer. Som nævnt har han i en lille Bog netop beskæftiget sig med denne Filosofis Ret. Jeg saa mig kun nodt til at paapege, at han hist og her (i de senere Aar noget hyppigere) gaar længere ned paa den politiske Arena, end det sømmer sig en Filosof — ikke mindst under Krigen nu!

Som M. selv paapeger, er »Integrationens« Betingelser de selvfølgelig, at man har rigtig fat i de moderne Idéer, der skal integreres, og at man møder dem med de ægte thomistiske Principper. Hvorledes det sker, viser M. fortræffeligt i Bog efter Bog. Det gør ham ikke ringere at paapene, at han ved Drøftelsen af den fysiske Relativitetsteori næppe har forstaaet denne helt rigtigt — og at han i Kulturspørgsmaal sommetider gaar ud over den nøgterne Thomisme for at laane en Flig af Profetens Kæppe eller tegne dristige, aandfulde Rids af Idéernes Historie og Fremtidsperspektiver (hvormed jeg ikke har sagt, at disse Rids skulde være forkerte).

Den thomistiske Tænkning er simpelthen Tænkning, ikke en speciel Funktionsmaade for Intelligen-

sen. Hvad M. beundrer hos Thomas, finder Begyndere bedst i Pjecen »St. Thomas, den moderne Tids Apostel«, hvis Hovedpunkter jeg gennemgik. Et Forsøg derimod paa at give St. Thomas' Filosofi i en Nøddeskal vil jeg bestemt fraaade. De enkelte Forsøg, som er gjort derpaa, fører til Billedet af eet »System« i den store Vrimmel af filosofiske Systemer, og man faar først Adgang til Thomismen, naar man forstaar, at det netop er, hvad den ikke er. Thomismen indtager blandt »ismer« den Særstilling, at den ingen »isme« er, intet specielt og snævert, men Tankens sande Katolicitet. Jeg er glad for, hvis ingen Tilhørere fik Indtryk af, at nu har de faaet St. Thomas' Filosofi klart omskrevet i dens store Træk.
H. D. T. K.

Danmarks Isolation fra Moderkirken ...

Fortsat fra Side 754

den lutherske danske Menighed kunde klare Noderne og Læsningen, og Bogen kostede ligesaa meget som en god Ko. Men det blev befalet, at i hvert Fald hver Kirke skulde anskaffe et Eksemplar.

Og som med Salmebogen, saaledes ogsaa med den nye Bibeloversættelse, Kristian III's Bibel. Den blev trykt i 3000 Eksemplarer, hvoraf mere end 2000 gik til danske og norske Kirker. De resterende kostede 5 Daler, hvilket svarer til 30 Tønder Rug og kunde kun købes af Adelen og kunde velhavende Borgerskab.

Middelalderens Kultur levede videre

Tilsyneladende blev Danmark nu afskaaret fra enhver katolsk Paavirkning i litterær Henseende. Samtidig med at Hans Thomesens Salmebog udkom, udstedte Frederik II de saakaldte *Fremmedartikler*, der krævede, at alle Fremmede, som vilde slaa sig ned i Landet, skulde tiltræde de lutherske Troslærdomme. Det skete af Frygt for dels katolsk og dels kalvinsk Vranglære.

Men selvom Forkyndelsen af Lutherdommen var radikal luthersk i Indholdet, var den dog bundet til Middelalderens rige Kulturarv. Teologien benyttede

stadig den gamle skolastiske, afbalancerede Tankebygning med dens haarfine Fornufts slutninger — man fyldte blot andet Indhold i de gamle Former. Skolastiske Doktriner blev holdt i Hævd ved Københavns Universitet indtil det 18. Aarhundrede, og i de lærde teologiske Disputer brugte man endnu Lærdommens fælles Sprog: Latinen. Undervisningen af de vordende Præster bestod stadig i Læsning af Biblen, Kirkefædrene og antik Filosofi.

Det var farligt at rejse til Rom

Men fra Reformationstiden sad der endnu Folk en Skræk i Blodet for Papismen og alt hvad dens var. Og skønt Adelen og det velhavende Borgerskab med store Bekostninger sendte sine unge Sønner til Udlandet for at studere og holde Forbindelsen vedlige med de andre europæiske Kulturomraader, gik de helst i en stor Bue udenom Rom. Kun enkelte rejse- og eventyrlystne unge Mænd aflagde korte Besøg i Byen. En af de dumdristige, der vovede Forsøget, udtrykker sig saadan: »De romerske Lærde har en sjælden Lærdom, og de viser deres lysende Aand, men den, der er klog, han tage sig i Agt!« Og Sjællands Biskop *Hans Brochmand* opgav sit store Ønske om at se Rom »for ikke at bringe den sande Religion, som han havde helliget sine Studier, i Fare!«

De Udenlandsrejsende omgikkes paa den anden Side med Glæde og Beundring de høje katolske Gejstlige, Kardinaler og Abbeder, og ikke mindst Jesuitterne. De studerede den pavelige Lovgivning og Retspleje og beundrede Kirkens Omsorg for syge og nødlidende i de ypperlige Hospitaler. Og hen mod Slutningen af det 16. Aarhundrede begyndte Jesuitternes Skoler i Udlandet at trække danske Studenter til sig, navnlig Skolen i Braunschweig.

Efter deres Hjemkomst virkede disse Studenter med til en langsom Tilbagevenden til Moderkirken. Tiden oplevede Konvertitter som *Niels Steensen*, *Cypræus*, *Paynck* og *Dr. Winsløw*.

Danske Lov standsede Tilnærmelsen

Men strenge Undtagelseslove kvalte Genforeningsforsøgene i Fødslen. Kongeloven 1665 proklamerede den stiveste Trostvang og kort efter, 1683, fulgte Danske Lov, der gør de til den papistiske Religion frafaldne arveløse og forbyder Munke, Jesuitter og deslige papistiske, gejstlige Personer under Livs Fortabelse at opholde sig i Landet.

Samtidig, i sidste Halvdel af det 17. Aarhundrede — Ortodoksiens og Enevældens Aarhundrede — faar den lutherske Kirke sin første store Digter *Thomas Kingo*. Han forkynder i sine Salmer med dyb, gammel-luthersk Tone og Barokkens frodige Patos Tidens stærke Syndsfølelse og frejdige Trosstyrke. For Kingo er Verden Forfængelighed. Han gennemskuer Baroktidens skinnende Herlighed, forsager Rigdom, Magt og Kødets Lyst som »Syndebylder« i Fortrøstning til det hinsides, hvor Glæden skal »blomstre paa Lyksalighedens Ø«.

*

Den næste store Epoke i dansk Litteratur efter Reformationen domineres ganske af *Ludvig Holberg*, hvis Syn paa Tilværelsen i Almindelighed og Katolicismen i Særdeleshed bliver Emnet for min næste Forelæsning.

Academicum Catholicum

AARHUS

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.
Studiekredsmøde.

KØBENHAVN

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Bredgade 67 A.

Onsdag d. 2. Dec. Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Pastor W. Vick taler om »Former for katolsk Aktion«.

Mødet er kun for Medlemmer.

Søndag d. 6. Dec. Kl. 9,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvejen.

Bagefter kan medbragt Mad nydes hos St. Lioba Søstrene. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Lørdag d. 12. Dec. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wissum, Asmussens Allé 1, København V.

Liturgisk Kalender

Nov.-Dec.

29. S. 1. SØNDAG I ADVENT (violet) (2); 2. Bøn: St. Saturninus (763), 3. Bøn: Gudsmoder ([83]).

30. M. St. Andreas, Apostel (766); (rød) 2. Bøn: Feria (2).

1. Ti. † Feria (2), uden Alleluja- (violet) Vers og Credo; 2. Gudsmoder ([83]), 3. For Kirken eller for Paven ([123-122]).

2. O. † St. Bibiana (770); 2. Feria (rød) (2), 3. Gudsmoder ([83]).

3. T. ST. FRANS XAVER, Værnehelgen for alle Missionslande (770); Duplex 1. cl. med Oktav; 2. Feria (2).

4. F. St. Petrus Chrysologus (hvid) (771); 2. St. Franx Xavers Oktav (770), 3. Feria (2), 4. St. Barbara ([56]).

5. L. † 3. Dag i St. Frans Xavers (hvid) Oktav (770); 2. Feria (2), 3. St. Sabbas ([53]).

6. S. 2. Søndag i Advent (5). (violet)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk † Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13-14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Lov og Ret

Stig Juul: *Lov og Ret i Danmark* (J. H. Schultz).

Sidste Vinter udsendte Statsradiofonien under Titlen: »Borger i Danmark« en Forelæsningsserie om borgerlige Pligter og Rettigheder. Mange Tusinde Lyttere har med Glæde og Interesse fulgt Udsendelserne eller sluttet sig sammen i Studiekredse. Den 7. Oktober begyndte Statsradiofonien paa en ny Serie: »Lov og Ret i Danmark«. For at Lytterne og de ca. 800 Studiekredse kan have større Udbytte af de 10 planlagte Udsendelser, har Dr. jur. Stig Juul, Docent ved Københavns Universitet, udarbejdet en Grundbog, som paa 154 Sider giver en kortfattet og dog vidt rækkende Oversigt over Rettens historiske Udvikling i Danmark fra de ældste Tider til vore Dage. Paa en let fattelig og fængslende Maade fortæller Stig Juul om Forholdet mellem Stat og Borger, Retskilderne, Privatretten, Retsplejen og Strafferetten i Tiden indtil og efter Grundloven 1849.

National Samling og Selvbesindelse er Tidens Løsen. Derfor er den nationale Linie i Retudviklingen saa stærkt fremhævet i Bogen. Det vilde sikkert ikke have været til Skade for Bogens Grundtendens, om Forfatteren havde set Retsudviklingen under en større Synsvinkel og i sin Fremstilling havde sondret mellem Naturretten, som er fælles for alle Mennesker, almengyldig og uforanderlig, og den positive Ret, der er afhængig af Tidsforholdene og derfor kun gælder under bestemte Forudsætninger.

Det er et Særkende for den danske Rets historiske Udvikling, at der fra de ældste danske Love fører en ubrudt Linie ned til vore Dages Retsorden. Selv om dansk Ret i Tidens Løb har modtaget mange Tilskyndelser udefra, har denne kulturelle Paavirkning aldrig været saa stærk, at fremmede Retsregler helt har fortrængt den nedarvede Ret. Den tysk-romerske Ret, som i andre Lande skabte et Svælg mellem Folket og den nedarvede Retsorden, fik saaledes aldrig Indpas i Norden. Hvad man ellers har modtaget udefra, er i de fleste Tilfælde blevet tilpasset den

gældende Retsorden og dansk Tankesæt.

De fleste Tilskyndelser modtog den danske Ret fra den katolske Kirke, der spillede saa stor en Rolle i Middelalderens Samfundsliv. Det stærkeste og smukkeste Udtryk for, hvorledes Kirken har højet dansk Retsfølelse, findes i Jyske Lovs berømte Fortale fra 1241. Dr. Stig Juul hævder eftertrykkeligt, at »det taler til Ære for dansk Retskultur i Middelalderen, at det smukke Billede af det ideale Samfund, som Fortalen giver, har kunnet finde sin Plads i dansk Ret paa en saa afgørende Maade, at det af Eftertiden følte som Udtryk for national dansk Retsopfattelse, uagtet det paa flere Punkter afviger fra, hvad man blot et Par Meneskealdrer i Forvejen vilde have anset for gældende dansk Ret«.

Naturligvis gjorde den kirkelige Indflydelse sig mest gældende indenfor Familieretten og Ægteskabsformen, hvor den i adskillige Tilfælde maatte komme paa tværs af den nedarvede hedenske Retsfølelse. Dr. Stig Juul tilbageviser den fejlagtige og forældede Opfattelse, at Hustruen her i Landet indtog en ganske underordnet Stilling i Samfundet i den katolske Middelalder. »Kvindens Nedgangsperiode i juridisk Henseende begynder her i Landet først efter Reformationsti-

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfsgade 34-38

Tlf. 778 - 728

EN UNGDOM

Martin Schneekloths efterladte Papirer af Peter Schindler

Martin Schneekloth er en Smule Filosof, en Smule Maler, en Smule Digter, lidt af en Filolog og noget af en æstetisk Kritiker.

Hans ikke i alle Maader tiltalende Karakter har gjort ham til Model for Henrik Ibsens »Peer Gynt«.

Pris Kr. 7,75.

ARNOLD BUSCK

International Boghandel

Kjøbmagergade 49

Telefon C. 2453

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

den og hænger uden Tvivl til Dels sammen med, at den lutherske Teologi kun indrømmede Kvinden en meget underordnet Plads i Tilværelsen» (S. 54).

»Lov og Ret« giver saaledes ikke blot Oplysninger om den danske Rets Historie, men ogsaa om Landets aandelige og religiøse Udvikling gennem forskellige Perioder. Et særligt Tillæg med Studie-Opgaver, Spørgsmaal til Drøftelse og fyldige Litteraturhenvisninger gør Bogen til en paalidelig og uundværlig Haandbog til privat Studium eller en fælles Gennemgang i Studiekredse. Skønt Bogen er smukt gennemillustreret, er Prisen kun 1,25 Kr.

Alfred Otto.

Jubilæum i Maribo

Søndag den 15. November fejredes en straalende 25 Aars Jubilæumsfest for »St. Fidelis« i et slemt Regnvejr.

Kl. 9 blev Fidelis Medlemmer, som havde samlet sig i St. Birgitta-Salen, afhentet af Sognepræsten. Med Faner i Spidsen marcherede vi til Kirken, hvor en højtidelig Messe blev frembaaret for Foreningen. Efter Messen (med Fælleskommunion, Te Deum og sakramental Velsignelse) var der Modtagelse i Salen, som var pyntet med alle nordiske Faner, Guirlander og Blomster.

Kl. 1 var hele Menigheden indbudt til at overvære dette Filmprogram: Kongens 25 Aars Jubilæum, Ungerne laver Abekattestregere, Felix i Glidflugt og »Sikken en Bøhmand« (det var naturligvis Chaplin). Efter saa mange »Abekattestregere« trængte de 150 Deltagere til en lille Kop Kaffe. Og saa kom den store Overraskelse, som

»St. Fidelis« havde beredt os: Kaffe, Flødeskumskager og ægte Wienerbrød, saa Humøret blev sat endnu en Grad højere op, og den ene Tale efter den anden fulgte. I Mellemtiden havde der fundet et amerikansk Lotteri Sted. Festen sluttede med de bedste Lykønskninger for vor danske Forening ... og saa tilbage i Regnvejr og Mørke til det daglige Liv, med gode Minde om en dejlig Dag og Haab om et fortsat velsignet Arbejde af »St. Fidelis« i vor Menighed. Tak for alt, St. Fidelis. Ks.

Bøn for Freden

I et af de krigsførende Lande har en Kardinal for nylig talt om Guds Vrede, som hjemsøger Menneskenes Byer med sine Straffedomme. Lad os bede om Fredens Gekomst til en ulykkelig Verden, og om Guds Riges Sejr i Menneskehjernerne. Overall slutter store Skarer sig til Bønforeningen for Freden, hvortil Indmeldelser her i Landet modtages af Grevinde E. Scheel, Ndr. Frihavnsgade 26, København Ø. Bønforeningens maanedlige Messe læses i Immaculatakirken d. 27. Kl. 6½.

Aasebakken

Gudstjenestetiderne i Benediktinerindernes Kapel paa Aasebakken er følgende: *I hverdag*: Højmesse Kl. 7, Vesper Kl. 15, Complet Kl. 19¼. *Søndag*: Højmesse Kl. 8, Vesper Kl. 15½, Complet Kl. 19¼.

Telefon: Birkerød 698.

Pater Wolfgang Czernin O. S. B.: Birkerød 698.

Vi har stort Udvalg af originale Julekort til alle Priser. Kortene kan købes enkeltvis eller i Serier med 6, 12 og 24 Kort. Bestilling sendes til Vor Frue Kloster, Aasebakken pr. Birkerød. Postgiro-Konto 29470, St. Benedikts Stiftelse, Aasebakken, Birkerød. Et ganske lille Udvalg

findes ogsaa i St. Ansgars Forlag, Bredgade, og i Katolsk Bogsalg, Stejnsgade, København.

Desuden genoptager Benediktinerinderne Undervisningstimer i *Sprog*: Latin, Fransk, Engelsk, Tysk. I *Musik*: Klaver, Harmonium, Sang, Koral. I *Kunst*: Modelling, Brodering m. m.

Deltagere i vore Gudstjenester kan overnatte her.

Kirkekoncert i Roskilde

Sønd. d. 6. Dec. Kl. 14,30 afholder Organist A. Kerckhoffs for tolvte Gang den aarlige Koncert til Fordel for fattige Børns Jul. Medvirkende er i Aar Kgl. Operasangerinde Monna Schouby, Koncertsanger Erik Rehermann og Kerckhoffs Koret, Sangere fra Vokalion, Roskilde og Glostrup Sangforening. Bill. à 1 Kr. faas i Præstegaarden, paa St. Maria Hospital og hos Boghandler Bruun.

D. K. K. F.

»Danmarks katolske Kvindeforbund« indbyder til Adventsaften Mandag d. 7. Dec. Kl. 19,45, i Klosteret Sct. Kjeldsgade 1. *Enhver katolsk Kvinde, ogsaa Ikke-Medlemmer, er velkomne.* Forfatterinden Fru Karen Plovgaard vil fortælle om Advents- og Juleskikke i Midaldalderen. To Skoleelever opfører under Ledelse af Koncertsangerinde, Frk. Edith Petersen en Scene af et »Krybbespil«. Derefter Kaffe bord à Kr. 1,15. (Sukker bedes medbragt). Hyggeligt Samvær.

De Damer, som ønsker at blive til Kaffebordet, bedes af Hensyn til Indkøb af Kager, meddele det senest Lørdag d. 5. Dec. enten til Sct. Liobasøstrene, Tlf. Ryvang 381 eller til D. K. K. F.s Sekretariat, Ndr. Frihavnsgade 26, Øbro 9250. Husk at tage Sangbogen med.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst rettet til CENTRAL 1868

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
- Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Johanne

Ind imellem -

Johanne har altid været en rask Pige. Hun er stor og kraftig, jeg skal love for, at hun har Muskler. Og hun slaar en prober Næve. Ikke saadan at forstaa, at hun er et udpræget krigerisk Gemyt. Men Sagen er den, at hun er en vældig køn Pige, og de unge Mennesker er nutildags ofte noget ugenerte overfor de unge Piger. Hun fortalte selv forleden, at hun havde givet mangen en ung Mand en kraftig Lussing. Naar hun havde været til Bal, blev hun naturligvis altid fulgt hjem af en af Aftenens Kavallerer. Men han kunde blot prøve paa at blive nærgaaende overfor hende. Tju, saa fik han, hvad der tilkom ham. Ja, en Gang, da hun var ude for en særlig uopdragen Opførsel, ramte hun Kalorius med den knyttede Næve lige midt mellem Øjnene. Det er noget der skaber Repekt.

Det er morsomt at sammenligne Johannes Tilfælde med det Spørgsmaal, vi forleden Dag fik fra en ung Pige angaaende »Farvelkysset«. Hun var ængstelig ved at sige Nej til sin Ledsager, naar han til Slut bad om at faa et Kys. Hvis nu det er Skik og Brug, saa turde hun da ikke være afvisende. Det skulde bare være Johanne. Han skulde nok faa Svar paa den Anmodning. Men et andet end det, han ventede. Jo, Johanne er en Knop.

Og hun er ogsaa klog. »De skulde bare vide, hvordan de unge Mænd taler om de føjelige Pigebørn«, sagde hun til mig. »Om en saadan Pige siger de: »Hun er god nok«. Det vil sige: hende kan man faa til alting. Og har de saa benyttet sig af hendes svage Karakter, fortæller de om hende til Kammeraterne og haaner hende. »Jo, hun er god nok.«

Johannes Moder lagde Mærke til, at den, der fulgte Datteren hjem fra Festerne, sjældent var den samme. Og hun sluttede deraf, at hun ikke

gjorde Lykke. Men Faderen forstod det bedre. »De unge Mænd er alt for glade for vores Datter«, sagde han. »Men hun kan ordne dem.«

Pudsigt nok kunde det ske, at en af dem, der fik Lussingerne, ikke desto mindre paany tilbød at følge hende hjem. Men denne Gang holdt han sig i Skindet.

Det var Faderen, der en Dag havde sagt til hende: »Johanne, du er en dygtig Pige og en flink Pige. Der er bare en Ting, der kan ødelægge alt for dig, og det er, hvis du ikke kan sætte Mandfolkene paa Plads. Vogt dig for dem«. Og som vi har set, tog Johanne godt ved Lære.

Faderen kunde hun bedst betro sig til. Hun fortalte ham da ogsaa alt, hvad der hændte hende; og havde hun en Dag paa sin specielle Maade vist en Fyr Vintervejen, saa godtede Faderen sig over det af Hjertens Lyst. Og han vidste, at han altid kunde stole paa hende. Hun vilde ikke finde paa at prale. Dertil var hun altfor reel og oprigtig. Og det samme Indtryk har jeg faaet af hende; jeg har kendt hende lige fra hun var en lille Pige. Hun siger, hvad hun tænker, og hun handler efter, hvad hun anser for rigtigt, uden Dikkedarer.

For kort Tid siden blev Johanne gift. Han er en støt og forstandig Fyr, en Del ældre end hun. Men hun ved, at han er solid, og de er begge meget lykkelige. Det ser ikke ud til, at hun i Ægteskabet skal faa Brug for sine »slaaende Argumenter«, selv om hun naturligvis ikke hører til dem, der tier stille, naar hun ved, at hun har Ret. »Der kan komme lidt Røg i Køkkenet en Gang imellem«, siger Manden, »men saa linder vi paa Vinduet«. Han er en Mand med Lune og en Del Livserfaring. Men der skal ogsaa en Del Modvægt imod en saa energisk Karakter som Johanne's.

C. B.

De sladrer -

Kender De det? Man kan sidde i en Sporvogn eller Kupé og se paa Folks Ansigter et for et og gøre de underligste Opdagelser. Der sidder nu f. Eks. en ren Skønhedsdronning med de regelmæssigste Træk af Verden, og saa er hun alligevel grim. Øjnene og Munden udtrykker noget, som skæmmer, de sladrer om noget indvendig, der ikke er kønt. Og der ved Siden af sidder en Aviskone, i hvis Ansigt Livet har skrevet Furer og Rynker, og ser man rigtigt paa hende, er hun dog meget kønnere end sin Nabo, fordi hun har noget kønt indvendigt, som ikke kan lade være med at give sig Udtryk i hele Ansigtet. Saa er der ham overfor: Forretningsmand, siger alting paa ham, lige fra Skilningen og til Maaden, han har Cigaretten i Munden paa. Han har Lune, siger Øjnene og den lille Vifte af Smilerynker ved Øjenkrogene, han forstaar Spøg. Og ham i Hjørnet: en bekymret Natur, det behøver han ikke engang at bære sort Slips for at demonstrere, for det røber sig i alt, lige fra Mundvigens Nedadkrumning til Næsefløjene og de tre vandrette Bølgelinjer i Panden. Og ham midtfor, som udstraalet Distraction og Livsfjernhed og Upraktiskhed med hele Personen: Hænder, Maaden at sætte Fødderne i Gulvet paa, Blikket og hele Ansigtet med.

Og hvad udstraalet man selv, tænker man med eet forskrækket og dukker sig bag en Avis, for det er meget ubekvemt, at det er saadan indrettet, saa Tanker sladrer og aldeles ikke er todfri, naar det kommer til Stykket, ikke?

Den anden.

Advent

Aah Jord,
hvis Smerte er saa stor,
hold op at græde.
I Bellehem beredes dig
saa mindelig en Glæde!

For se,
din Vunde og din Ve
skal to smaa Arme
snart løfte op og hele
ved et Guddomshjertes Varme!
-sen.

Spørgekasse

Paa min Egn ser jeg kun Katolikker, naar jeg — højst en Gang om Maaneden — kan komme den lange Vej til Kirke. Og der er saa meget, man gerne vilde tale med Trosfæller om. Kunde Ugebladet ikke hjælpe os ensomme til at faa et katolsk Brev-Bekendtskab?

Jyde.

De spørger om noget, vi længe har haft Planer om. I et af de første Numre af »Ind imellem« vil vi netop starte »Katolske Pennevenner«. En lille Smule Taalmodighed — saa skal vi nok hjælpe Dem.

Ingen Smerte kan være for stor til at købe Retten til at sige til Anklageren: Vi har ogsaa lidt!

*

En Sindssyg er ikke altid en Mand, der har mistet Forstanden. Det kan ligesaa godt være en Mand, der har mistet alt andet og kun beholdt Forstanden.

Chesterton.

Et Hjertesuk

En af de katolske unge Mænd fra Provinsen, som studerer i København, erklærer, at han er dybt misundelig paa de unge Piger i Sct. Lioba-Søstrenes Ungpige-Pension paa Jagtvejen.

— Vi er ogsaa mange mandlige unge Katolikker, der savner katolske Omgivelser i det daglige, sukkede han forleden. Hvornaar opstaar der en Velgører, som faar Øje paa os?

— — —
Vi bringer hermed Hjertesukket videre i Haab om, at den efterlyste Danielsen skulde befinde sig mellem Læserne af disse Linjer.

Imponerende

En af de unge Piger, som deltog i Valfarten til Haraldsted i Sommer, skrev efter Hjemkomsten et begejstret Brev til en Veninde i Udlandet med et fyldigt Referat af Begivenheden. Brevet var paa Engelsk og rummede bl. a. følgende overraskende Oplysning:

»And after that we went backwards from Haraldsted to Ringsted.« (Og derefter gik vi baglæns fra Haraldsted til Ringsted).

— — —
Strækningen er paa 11 km. I Sandhed en Pilgrimsfærd!

Frank Andersens Fond

Formaal: Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge

I Nr. 46 anmodede vi Ungdomsforeningerne og andre interesserede Foreninger om at tage følgende Forslag op til Overvejelse og Drøftelse:

Hver Gang der arrangeres en eller anden Festlighed eller Sammenkomst, tilskrives en vis Procentdel af Overskudet Frank Andersens Fond. Det vil absolut ikke komme til at indvirke paa Økonomien i uheldig Retning! Procentdelen kan man selv bestemme! Ungdomsforeningernes Ledere bør være klar over, at Fondets Vækst er en Sag, der bør arbejdes ihærdigt for — det er jo de unge selv, det kommer til Gode. Vi beder derfor igen Foreningerne tænke over Sagen og evt. skrive til Niels Frederiksen, Jyllingevej 185, Vanløse.

NB! Fondets Postgirokonto er 1087 (Frank Andersens Fond).

Sygeplejerske-Forbundet

Liturgisk Adventsaften hos St. Liobasøstrene, St. Kjeldsgade 1, Mandag d. 30. November Kl. 20.

Sang — Lysene tændes. Oplæsning af Profetierne. Adventstale af Pastor Benzon. Sang og frit Samvær. Afslutning i Kirken. Hver Deltager bedes medtage et lille hvidt Julelys. Entré 75 Øre pro persona. Alle Sygeplejersker og Elever er velkomne!

Husk, at vi har Bibeltime paa St. Josefs Hospital Mandag den 14. December Kl. 20 pr.!

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 28. Nov. Kl. 20, »Den røde Sal«, Stenosgade 4, Foredrag af Pater P. Nösen S. J.: »En fransk Digers Hyldest til Lidelsen«. De 2 Minutter: Knud Christensen. Kaffe-bord, Underholdning. Praktisk Arrangement: Gruppe IV.

Lørdag d. 5. December Kl. 20-22 »Ung Aften«.

Ordrup.

Tirsdag d. 1. Dec. Klubaften. I Klubben forefindes Bøger til Ullaan, Katolsk Ugeblad og de forskellige Spil. Der foretages forskellige Konkurrencer som sædvanlig, men hvis Tilslutningen er tilstrækkelig stor, vil der denne Gang blive udsat forskellige Præmier, der er skænket os af en ukendt Velgører.

Tirsdag d. 8. Dec. Kl. 20 pr. Foredragsmøde. Da vi har tænkt os, at det skulde være en Slags Adventsaften, har vi bedt Pater Brunnicardi om at komme ud til os og holde et Adventsforedrag. Desuden har vi sendt Bud til St. Nikolaus, men har endnu ikke faaet Svar; der er jo ogsaa lang Vej.

Tirsdag d. 15. Dec. Klubaften. Se ovenfor.

Tirsdag d. 22. Dec. Kl. 20 pr. Privat Julefest. Se Bladet næste Gang.

I Juleferien vil der ligeledes blive afholdt en offentlig Julefest i vore Lokaler med Optræden, Juletræ for de smaa og forskellige andre Ting. Programmet og Billetpriserne vil blive meddelt senere.

Bestyrelsen.

Hvor er Københavns Centrum?

Der er eet og kun eet Sporvejskryds, hvortil der ikke fra en eneste Endestation er over 27 Minutters Sporvognskørsel. I dette Københavns Midtpunkt ligger KATOLSK CENTRALSKOLE. Tal med Skolen om, hvordan Deres Børn betryggende kan komme til og fra Skole. Indmeldelser modtages hver Dag, Nørrebrogade 27, Tlf. Nora 6166.

Juleindsamling

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede, ligesom de foregaaende Aar, i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Sct. Ansgars, Sakramentsognet incl. Sct. Antoni Distrikt samt Sct. Andreas Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

De, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden 14. December personlig henvende sig hos een af undertegnede: Pastor Geertz-Hansen, Bredgade 64, Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27 C (Postkonto 46638: Sakramentskirken), Pastor Ballin, Fr.sundsvej 225 (Postkonto 20245: Sct. Antoni Kirke), Pastor H. Lucas, Kollegievej 2, Ordrup (Postkonto 26602: Sct. Andreas Kirke), Fru A. Osterhammel, Frederiksberggade 54, 3., Frk. F. Stratbøcker, Jægersborg Allé 19, Charlottenlund, Fru H. Günther, Bangertsgade 11.

Bønnens Apostolat

Intentioner for December Maaned: At alle maa være eet. — Vækst af de udenlandske Missionærers Tal til Guds Riges stærkere Udbredelse.

St. Ansgars Kirke

Fred. 4. Dec. Kl. 19,30 Andagt. Derefter Adventsaften. Billetter som sædvanligt.

Nogle Stillinger som Sygeplejeelever

er ledige ved Sankt Elisabeths Hospital. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet og dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er 2 Læger og 1 Sygeplejerske. Efter endt Uddannelse og bestaaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejersker.

Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger over 21 Aar af saavel katolsk som protestantisk Trosbekendelse.

Alle nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Forstanderinden inden 10. December.

An søgningsblanketter faas paa Hospitalet.

Sakramentskirken

Onsd. 2. Dec. Kl. 20 Birgittaforeningen.

St. Mariæ Kirke

Fred. 27. Nov. Aabent Hus for Ungdommen. Sønd. 29. Nov. Kl. 17 Andagt med Adventsprædiken af Pater *Brunicardi*. Onsd. 2. Dec. Rorate-Højmesse. Fred. 4. Dec. Adventsmøde for Ungdommen efter Andagten Kl. 19,30 (sidste Møde i December). Vi vil prøve paa at skabe den rigtige Adventsstemning. Adventskransene tændes. Pastor *Hake* holder Adventstalen, og vi synger de gamle, smukke Adventssalmer. Profeternes forjættende Ord vil lyde til os fra den hellige Skrift. Senere paa Aftenen er der *Nicolausfest* med Overraskelser!

Jesu Hjerte Kirke

Mand. 30. Nov. Kl. 20 unge Mænds Kongr. Tirsd. 1. Dec. Kl. 16,30 og 20 Møde for Immaculata-kongregationen. Torsd. 3. Dec. Kl. 20 Mændenes Kongr. Fred. 4. Dec. Kl. 6 Sonekommunion.

St. Antoni Kirke

Sønd. 29. Nov. Kl. 8 Fælleskommunion for Knud Lavards Broderskab. Tirsd. 1. Dec. Kl. 20 Ungdomsmøde. Fred. 4. Dec. Kl. 20 Andagt, derefter Menighedsmøde. Foredrag om Skovgaard's Fresker i Viborg Domkirke (med Lysbilleder).

St. Dominikus' 3. Orden

Onsd. 2. Dec. Kl. 20 Møde. Redaktør *Kiærulff*: »Den dominikanske Liturgi«.

Eukaristisk Forening

for Sct. Ansgars Kirke: Tilbedelse første Fredag d. 4. December.

Paa Grund af Hs. Excellence Biskoppens Bortrejse er Retrætedagen og Optagelsen udsat til efter Nytaar.

Nye Julekort af Birgitte West

haandtrykte, kun 15 Øre pr. Stk., faas bl. a. i de katolske Bogsalg og hos Kunstneren selv. Adr.: Ved Klosteret 2, St. th., Ø., Tlf. Ryvang 2891 y (bedst Kl. 12-14 og 18-19).

Julekort, farvel, 30 Øre

Køb Julekort i Tide

Se vor Udstilling i Bredgade 67 med belgiske, italienske, tyske og danske Kort til alle Priser.

Bestil Adventskransen

og Bohattas Adventskalender med Mariabilleder til at udklippe og klistre paa Vejen til Betlehem. Kr. 3,25.

Det kristne Liv

har Bønner for Husmødre, Folk i Forretning og for en lille Gerning.

Hver Tid har sit Onde

Læs hvad Kirken siger om det sociale Spørgsmaal i: Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet. Kr. 2,75.

Sankt Ansgars Kirke

gennem hundrede Aar. Nylig udkommet. Kr. 3,50.

 SANKT ANSGARS
Boghandel

Sjælesorg og Sundhedspleje

Der er i den sidste Tid blevet talt og skrevet en Del om Sjælesorg. Man har diskuteret Spørgsmaalet, om Lægen eller Præsten er den selvkrevne Sjælesørger. Man har drøftet Præsteuddannelse og anbefalet Psykologien som Led i den protestantiske Præsteuddannelse.

Men hvis man vil spørge, hvad der egentlig forstaas ved Sjælesorg, vilde Svarene nok ikke alle stemme overens. Nogle vil hævde, at Sjælesorg udelukkende gaar ud paa at hjælpe og helbrede syge Sind. Andre vil udelukkende opfatte den som en direkte religiøs Paavirkning. Vi vil derimod gøre os til Talsmand for den Opfattelse, at Sjælesorg lige meget har Bud til raske og sunde, og at den er noget meget mere omfattende end religiøs Forkyndelse.

»Nationaltidende« har i en Leder meget rigtigt gjort opmærksom paa, at et Menneske, der ikke i Tide har søgt Præstens Bistand, kan blive nødsaget til at henvende sig til Lægen, fordi hans Sind er blevet sygt. Han har forkludret det hele, og saa kan det blive meget vanskeligt for Lægen at raade Bod paa den voldte Skade.

Det er ikke mange Aar siden, at man opfandt Sundhedsplejerskerne. De nyfødte Verdensborgere nyder godt af disse Damers erfarne Omsorg. Dødelighedsprocenten skal være dalet betydeligt, efter at Sundhedsplejer-

skerne tog deres specielle Opgave op. Sunde Børn tilses med det Formaal at bevare deres Sundhed og afværge mulige Farer.

Sjælesorg beskæftiger sig i mange Tilfælde med syge Sind, men bør uden Tvivl ogsaa virke som Sundhedspleje. Det er ikke blot lastefulde Mennesker, der trænger til Skriftemaalet, men os alle, bl. a. fordi vi alle kan komme til at ligge under for en sjælelig Sygdom.

Skriftemaalet er unægteligt Basis for al virkelig Sjælesorg. Det er nødvendigt som Middel til *Selverkendelse*. Hvorledes bøde paa Manglerne, hvis man ikke kender dem. Men Selverkendelsen er ikke tilstrækkelig. Jeg maa naa til den rigtige *Bedømmelse* af det, jeg kender hos mig selv.

Og jeg maa have anvist *Midler* til Bevarelse af min Sundhed eller Helbredelse af min Sygdom. Skriftefaderen skal anvise mig disse Midler. Han skal hjælpe mig med at gennemføre den rigtige sjælelige Hygiejne.

Tænk en Gang paa, hvad der hører til legemlig Hygiejne: sund Føde, Renlighed, Motion og frisk Luft, fornuftig Paaklædning o. s. v.

Mangel paa et af disse Omraader vil medføre Sygdom. Den forebyggende Metode maa anerkendes af alle. Hellere udelukke Sygdommens Tilsynekomst end afvente dens Komme og saa først træffe Foranstaltninger.

Noget ganske tilsvarende gælder Sjælens Røgt. Mange lider af aandelig Underernæring. Oftest er det Synden, der — som alt Smuds — jager Sundheden paa Flugt. Viljen er forsømt og derfor slap; den trænger til at trænes op. Omgivelserne er maaske uheldige for hele Ens aandelige Trivsel.

Regelmæssigheden spiller en stor Rolle for Legemets Pleje og ikke mindre for Sjælens. Bøn hver Dag paa bestemte Tider, daglig religiøs Læsning, Kirkegang hver Søndag, regelmæssige Skriftemaal o. s. v.

Mange Ægteskabskatastrofer kunde have været afværgede, hvis Mand og Hustru til Stadhed havde givet den sjælelige Hygiejne, hvad der tilkommer den. Og hvor mange Ulykker kunde ikke have været undgaaet, om et Menneske havde søgt Raad hos Skriftefaderen allerede den Gang Hadet begyndte at faa Tag i ham, den Gang Misundelsen dryppede de første Giftdraaber i hans Sind, den Gang Begær efter Rigdom og Magt var i sin første Vorden?

Vore Betragtninger kan maaske sige Protestanter noget om, hvor vidt Sjælesorgen bør strække sig. Men vi vil antage, at ogsaa mange Katolikker kan have Gavn af at overveje, om de selv drager Omsorg for at udnytte alle de Hjælpemidler, Kirken tilbyder os til Bevarelse af Sjælens Sundhed. C. B.

Horisonten rundt

St. Ansgars Kirkes Jubilæum

Biskoppen tager Afsked med Hs. Majestæt Dronningen og Kronprinsparret efter Messen

Da Biskoppen i Søndags førte Hendes Majestæt Dronningen, Kronprinsen og Kronprinsessen ind i den jubilerende St. Ansgars Kirke, var det smukke Kirkerum fyldt til Trængsel af Sognets egne trofaste Medlemmer og saa godt som alle Københavns kendte katolske Navne. Bag Dronningen og Kronprinsparret saas Prinsesse Aage og Grev Valdemar, og til Stede var ligeledes Departementchef Hollbøll fra Kirkeministeriet og Overretssagfører Hetsch, en Sønsøn af Kirkens Arkitekt.

Den højtidelige Messe blev sunget af Pastor *Kjeld Geertz-Hansen*, assisteret af Sognepræsterne *Oppermann* og *Jaworski*, og i Koret knælede Biskoppen, Provikaren Pastor *Flynn* og Pa-

stor *Küpferle S. J.* I den gregorianske Sang deltog Størstedelen af Menigheden paa en Maade, der skabte en sjælden Følelse af Enhed og Samling.

I sin Prædiken udtrykte Hs. Excellence Biskoppen alle Dan-skes Følelser ved Kongens Sygeleje og fremhævede den store Betydning, det har haft, at Hans Majestæt — næsten ene blandt det offentlige Livs Mænd — Gang paa Gang aabent har udtrykt sin Tro paa Gud. I vor Tid er de kristne Sandheder og Værdier Genstand for saa farlige Angreb, at det gælder om, at vi samler os om det væsentlige i vor Kristendom, ikke mindst om Guds Bud, som bl. a. Skilsmisserne og Fosterdrabene aabenlyst trodser. Den Kirke, hvis Hundreedaars-

fest nu fejres, har været med til at bevare Kristendommen i vort Folk. Den er ikke gammel, men dog gammel nok til, at flere Generationer har fulgt hverandre i Bøn til Gud foran dette Alter. Vi vil ikke glemme dem i vore Bønner, og naar vi selv er vandret bort og de fleste af os er glemte, vil vi haabe, at der her stadig bliver bedt for Sognets afdøde.

Med et jublende Te Deum sluttede den skønne Højtidelighed.

Jubilæet i Odense

Paa Søndag fejrer Odense Menighed sit 75 Aars Jubilæum sammen med Biskoppen, der synger Pontifikalmessen og samtidig meddeler den unge Odense-ners Tage Langsted Vielsen til Subdiakon. I Søndags var der Fælleskommunion for Menigheden, forberedt gennem en Uges Aftenprædikener i Kirken. Den lokale Presse har bragt store Artikler om den jubilerende Menighed, som begyndte i et lille koldt fotografisk Atelier i Vestergade og nu har til Huse i en Kirke, som med Rette anses for en af de smukkeste Bygninger i Fyns Hovedstad.

Skal Deres Barn i Skole nu?

Det er nu Tiden, hvor Børnene skal indmeldes for at begynde deres Skolegang til næste Aar. Alle Katolikker véd, at deres Børn hører hjemme i de katolske Skoler, hvis det paa nogen Maade er muligt at sende dem til disse. Vi henviser i denne Forbindelse til Katolsk Centralskoles Meddelelse bagest i Bladet. Denne Skole fik sidste Aar saa mange Indmeldelser som aldrig før, Børn fra hele København, ogsaa fra Søborg og Husum, Valby og Sydhavnen, Hvidovre og Rødovre, for der kan altid træffes Arrangementer, saa Skolegangen lettes, ogsaa for de mindst trafikvante Børn.

Nyttig og nytteløs Diskussion

om at dræbe det ufødte Liv

To medicinske Studenter, der af den ene en kvindelig katolsk Student, har i Berlingske Tiden de ført en Diskussion om »Et alvorligt Problem«, nemlig om hvorvidt Svangerskabsafbrydelse kan være moralsk forsvarlig. Og mens jeg læser de dygtigt skrevne Artikler, glider mine Tanker til mange andre Debatter om samme Spørgsmaal mellem Katolikker og Ikke-Katolikker — en lidenskabelig Diskussion, som i sin Tid førtes i norsk Presse, et Væld af Artikler og Pjecer i Tyskland, Udtalelser fra Præster, Læger, Forældre og Unge i mange Lande.

Det myldrer med fortrinlige Indlæg i denne Debat, og efterhaanden er Spørgsmaalet *abortus provocatus* belyst saa fuldstændigt fra religiøse, medicinske, juridiske og samfundspolitiske Synspunkter, at man næppe kan faa stort mere at vide om det. Nytteløs har Diskussionen ikke været, bl. a. har den vist, at medicinske, socialpolitiske, psykologiske og rent menneskelige Erfaringer bekræfter det Standpunkt til Værn for alt Liv, som den katolske Kirke har indtaget af overnaturlige Grunde.

Det ser saa logisk ud, men

Alligevel fristes man ofte til at spørge, om en Diskussion mellem en Katolik og en Ikke-Kristen kan føre til noget i det Spørgsmaal, eller om ikke Udgangspunkterne er for forskellige.

Den Ikke-Kristnes Standpunkt er, at Spørgsmaalet om Svangerskabsafbrydelse er *et rent menneskeligt Anliggende*, som Mennesket — individuelt og gennem Samfundsmagten — er suverænt Herre over. Og gaar man ud fra det Synspunkt, er der megen Logik — ofte ogsaa overordentlig megen Menneskelighed — i det, som føres frem af den villedede Svangerskabsafbrydelses Talsmænd: at man kan skønne

i det enkelte Tilfælde og saa bestemme sig for, hvad man finder mest hensigtsmæssigt, nyttigt og menneskeligt.

Det katolske Synspunkt tager ikke sit Udgangspunkt i Mennesket, *men i Gud!* Gud er Livets Skaber og Herre, Ham er det, som har givet Loven om, at alt Liv, ogsaa det spirende men ufødte, skal værnes. Livet er ikke noget, som vi Mennesker er sat til Herrer over.

Livet er et Laan

Vi er ikke Suveræner men Skabninger og Tjenere. Livet er en Gave eller et Laan, som vi skal staa til Ansvar for, og som vi skal værne af al Evne og med al Trofasthed, fordi Gud er Livets Herre og vi hans forpligtede Børn og Tjenere, som paa rette Maade skal forvalte og værne Hans Ejendom. Ud fra det Grundsynspunkt, at Gud er Livets Herre, og at Gud er Lovens Giver, gror i logisk og klar Rækkefølge alle de katolske Synspunkter i Spørgsmaalet om *abortus provocatus* — ogsaa i de Tilfælde, hvor man synes det volder Smerter og er haardt mod lidende Mennesker. Selv hvor vi ikke kan se det, tror og ved vi, at Guds Lov altid er den barmhjertigste og den helt rigtige, omend den fører gennem Ofre og Lidelser, ja gennem Død — og at den er den rigtige ikke blot for det enkelte Menneske, men for Samfundet.

Med troende Protestanter, døbte Kristne som tror paa Gud og anerkender Gud som Lovens Herre, kan det nytte at drøfte de mange Detailler indenfor det store Spørgsmaal om Menneskets Forhold til Liv og Død, fordi Diskussionen drejer sig om, hvordan vi skal forstaa Guds Vilje. Mange ikke-katolske Kristne er enige med os i vort Syn paa Gud som Livets Herre, og det er rimeligt, at vi støtter og styrker dem i deres vanske-

lige Kamp i et Samfund, hvor Udviklingen ofte lader haant om kristne Synspunkter.

Afgrunden hinsides Sakramenternes Verden

Men mellem Mennesker, som tror paa *Mennesket* som Livets suveræne Herre og forkaster Tanken om en almægtig Gud, og saa Mennesker som tror paa *Gud* og anerkender ham som Livets Herre og Lovens Giver, er der ikke Grundlag for en nyttig Diskussion om noget, som er en Detail i en Helhed. Naar den ene taler i Øst, taler den anden i Vest — for den ene taler om, hvad *Mennesket* vil, og den anden, hvad *Gud* vil. De ser selvfølgelig det samme Spørgsmaal under helt forskellige Synsvinkler, der er en Afgrund mellem dem. Den ene aner intet eller vil intet vide om den Tankeverden, som den anden bygger paa; endsige om den Troens og Sakramenternes Verden, hvorfra Katolikken henter Styrke til at efterleve en Lære, som forekommer den anden »umenneskelig«, og maa forekomme ham umenneskeligt, fordi den er mere end menneskelig, nemlig med Rod og Begrundelse i det overnaturlige.

Kirkeruder og Tro skal kendes indvendig fra

Vejen til Forstaaelse er derfor lang, og en frugtbar Diskussion maa begynde *langt nærmere ved Sagens Udgangspunkt og Kærne* end ved en Detail, som kun er et af de mange Led i en ubrydelig Helhed. Det er med saadanne Spørgsmaal som med gamle Glasmalerier i en Kirkes Kor. Gaar man uden for Kirke og Kor og ser man dem flygtigt fra Bagsiden, er de uforstaaelige, ja umenneskelige og forvredne. Gaar man ind i Kirken for at forstaa dem, skimter man derimod allerede fra Kirkedøren deres Linier og Mening. Men først naar man knæler helt oppe ved Kommunionbænken foran Koret og bades i deres Lys af Evighedens Blaåt og Kærlighedens Rubinglød, forstaaer man for Al-

vor, at blev disse Billeder end formet af Menneskehænder, er det Guds Sandhed, Skønhed og Godhed, som taler gennem dem.

Med andre Ord: man maa lære Mennesker at finde Vej i *det mindste til Kirkedøren*, før de begynder at forstaa, hvad der er inde i Kirken. To Mennesker maa tro paa Gud, før de med Mening og Udbytte kan

drøfte, hvad Gud vil, at de skal gøre. *Det* er i alt Fald det Indtryk, som har fæstnet sig hos en katolsk Lægmand, som i adskillige Aar med levende Interesse har fulgt baade hjemlig og udenlandsk Diskussion om det vanskelige Spørgsmaal om Svangrskabsafbrydelse.

Franciscus.

vore Boder, behøver at gaa for-gæves.

— Jeg er overvældet over al den Godhed, der er strømmet os i Møde, siger Prinsessen, lige fra Smaapiger, der er kommet med nydelige Haandarbejder, til en 83-aarig Dame, som har siddet og strikket en Lampe-Bakke. Utallige Firmaer i alle Brancher, fra København til Jyllands Vestkyst, har sendt Gaver eller givet Tilsagn om deres Støtte, saa naar Haandværkerforeningen paa Søndag Eftermiddag aabner sine Døre for Basarens Gæster, vil man i vore 11 bugnende Boder kunne finde saa godt som alt, hvad et Menneske kan finde paa at ønske sig, fra Sølvtoj, Vin og Møbelkunst og til Vildt, Konserver, Skotøj, Spegepølser, Galanterivarer, Bøger, Frugt, Blomster, Cigaretter og de sjældne Varer Sæbe og Cigarer. Men det aller mest rørende er næsten en Sending Naale-Holdere fra en Dame, som ledsager sin Gave med et Brev, hvori hun undskylder, at Tingene maaske ikke er saa fuldendt udført, som de burde være — det kommer af, at hun er halvt blind.

Alt, hvad man kan ønske sig, paa eet Bræt

Prinsesse Aage løfter Sløret for Basarens Herligheder

Siden Slutningen af August har Prinsesse Aage ofret Basaren i Haandværkerforeningen i København paa Søndag al sin Energi og Opfindsomhed. Den har til Gengæld efterhaanden antaget et Format, som vil gøre den til en Begivenhed. Assisteret af en flittig Dame-Komité har Prinsessen fra Det gule Palæ i Amaliegade samlet alle Traadene i sin Haand. Uge for Uge er Gaver fra alle Kanter af Landet hobet op i Palæets Kælder for at blive befordret videre til Sct. Josef-Søstrene og give Plads for nye. Og ved Siden af det store Arbejde med Tilrettelæggelsen af Underholdningen, Indretning af Boder og Salenes Udsmykning har Prinsessen givet sig Tid til at sende hver eneste af de mange Hundrede Givere en personlig Tak.

— For denne Basars Formaal: at støtte de katolske Søstres sociale Arbejde i København og Omegn, har helt mit Hjerte, siger Prinsesse Aage, som vi fandt begravet i Basar-Korrespondance ved en flittigt kimende Telefon.

Ikke noget Velhaver- Foretagende

— Men Interessen og Offerviljen fra alle Sider har ogsaa

været saa rørende, at det viser, Nonnernes Arbejde bliver paa-skønnet i vide Kredse. Nu er jeg blot bange for, nogen skal tro, denne Basar bliver et udpræget Velhaver-Foretagende. Ganske vist har vi faaet store, pragtfulde Gaver: en Sølvræve-Cape, en dejlig fed Malkeko, fremragende moderne Malerkunst, Antikviteter og anden Kunst. Men vort Udvalg er saa alsidigt, at der er noget for enhver nok saa beskeden Pengepung, og ingen, der vil ofre blot 15 Øre i en af

Bridge-Konkurrence, Bar og en Overraskelse

Eller hvad mener De om at vinde to Kuverter à 35 Kr. paa et af Københavns bedste Spisesteder — eller et levende Lam — eller et af de mange Gavekort paa Middage og paa Indkøb i Byens førende Forretninger. Alle Priser i Boderne er sat saa lavt, som vi kan forsvare uden at blive illoyale Konkurrenter til Forretningerne.

— Jeg er taknemlig for, siger Prinsessen, at vi har mødt saa enestaaende Velvilje hos Pressen og hos Kunstnere i de forskellige Genrer, saa at Underholdningsprogrammet Dagen og Aftenen igennem spænder over alle Strengene.

Vi har gjort os Umage for at skaffe vore Gæster Lejlighed til en hyggelig Forfriskning. Ind imellem Underholdningen i Salen kan man mødes i The- og Smørrebrøds-Restauranten, hvor

der bl. a. bliver Bridge-Konkurrence, og i Baren. Min Søn og et Par af hans Kammerater, Kap-tajnløjtnanterne *Bruun de Neergaard* og *Palle Juel*, etablerer sig som Bartendere. Selv haaber jeg at faa en travl Eftermiddag og

Aften i Blomster-Boden, og for Salens Pyntning er der lagt en større Slagplan — — men lad mig ikke tale over mig, Den skal være en Overraskelse, som jeg haaber bliver smuk!

-sen.

deres Barns Vugge, hvor det sover trygt og sundt,

det er som en ung Pige, der er saa lykkelig, at hun gerne vil dø, det er som en mørk Kobbertraad, der er spændt fra den ene høje Stander til den anden, og den løber over Mark og Enge og Veje og Vandløb; der er dog ingen Bevægelse at se, den hænger ganske stille, men igennem den gaar den usynlige Stærkstrøm,

det er som en ganske ung Soldat, der første Gang skal i Krig og nu er bange, bange for en Ting, nemlig for at skulle vise sig at være fejg,

det er som en ung Pige, der skal staa Brud og nu gør sig istand, og hun har det altsammen; den hvide Kjole og Sløret og Myrtekransen ligger paa Sengen, og der er kun to Timer til det store Øjeblik,

det er som en halvvoxsen ung Mand, der skriver sin første Ansøgning om en Stilling, og han synes ikke, han kan faa den pæn nok, han tør knapt aande, mens han skriver,

det er som den hedenske Hirdmand i Oldtiden, der levende vilde følge sin afdøde Konge i hans Grav,

det er som først i Juni Maaned at have overnattet i det fri i en stor Skov ved Bredden af en Sø og have ligget vaagen i sit Tæppe og have fulgt det Liv, der rører sig om Natten, og nu ganske tidligt at mærke, at Dagen snart vil bryde frem, høre den ene Fugl stemme i og den anden og flere og se Træerne og Buskene fra sorte Skygger faa rund Form og træde ud fra hinanden og se Farverne tone frem, Dyrene bevæge sig, Taagerne rulle ud over Søen og vente paa, at Morgensolen selv skal komme til Syne med sin gyldne Glans.

J. Olrik.

Saa siger HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskærers Herre:

Jeg er den første og den sidste, uden mig er der ingen Gud. Hvo, der er min Lige, træde frem.

Esajas 44.6

Om at være Katolik helt igennem

„... men uden Lignelser talte han ikke til dem“ (Math. 13,34)

At være Katolik indtil Marven i Knoglerne er at være som et Klædningsstykke, der er vævet af kun een eneste Traad,

det er som at være vokset sammen med Gud selv igennem Vor Herre Jesus Kristus,

det er som Solskinnet ovenover alle Skyer,

det er at staa saa fast som Verdens højeste Bjerg, Mount Everest,

det er som at gaa med Pels og Pelshue og store, varme Fedtstøvler paa igennem en forrygende Snestorm,

det er som en varm Sommerdag at dukke helt ned under Bølgerne og svømme med aabne Øjne under Vandet og se den Verden dernede lige ved,

det er at være som en Dreng, der med Rette har faaet af Spanskrøret af sin Fader og nu netop skal lægge Armene om sin Faders Hals, og Faderen trykker ham ind til sig og kysser ham, for han slog kun af Kærlighed,

det er som en Dag i Marts nord fra at køre igennem Sct. Gotthardtstunnelen og komme ned igennem Bjergdalene, der aabner sig mod Syd og være inde i Foraaret og se det udfolde sig mere og mere i Lys og Blomster og grøn Frodighed,

det er som at være kommet tilbage til det Sted, hvor ens Vugge stod, det er som at være kommet tilbage til sin gamle Far og sin gamle Mor,

det er som en Mand, der længe har prøvet forskelligt Slags Arbejde og forskellige Stillinger, men det gik ikke for ham, det laa ikke for ham, det kunde ikke optage ham rigtigt, og nogle Ste-

der kunde de ikke bruge ham, og nogle Steder rejste han bort fra, men saa fik han langt om længe en Stilling og et Arbejde, som han kunde være med i, og som fyldte ham helt, og det var en Stilling, han altid kunde beholde,

det er som en Bi, der i Sollyset summer fra Blomst til Blomst, og der er ingen Ende paa al den Honning, den kan faa,

det er som en Violinspiller, der har de største Evner, og nu har han faaet en kongelig Gave, en vidunderlig Stradivarius, og han maa have den med sig, hvor han gaar, og han har den i sit Sovekammer om Natten,

det er som en god ung Piges store og eneste Kærlighed,

det er som et Barn, der hele Juleaftensdag gaar og glæder sig til, at det skal blive Aften og mørkt, saa at det kan komme ind til det dejlige Juletræ med alle de straalende Lys,

det er som en, der har faaet Lov at komme ind i det astronomiske Observatorium, der har Verdens største Kikkert, og nu staar og ser igennem den dybt, dybt ind i det uendelige Himmelfrum, med den utrolige Mangfoldighed af Stjerner,

det er som at være Undersaat i et Land, der har en god Konge og en retsindig Embedsstand,

det er som at tilhøre et Land, der har sejret i alle sine Krige,

det er som at ride paa en Hest, der kan finde Vej af sig selv,

det er som to Ægtefæller, der i mange Aar har bedt om at maatte faa et Barn og nu staar ved

En Landmand maa være et lille Forsyn!

Og han er ikke blind for det kønne i Naturen siger E. B.

Nu da den besværlige Høst endelig er forbi, trækker Landmanden Vejret, selvom der er nok at tage fat paa. Der er igen Tid til at faa Øje paa Smaatingene. Og glæde sig over dem, — naar de da ellers er egne til *det!*

Det er nemlig Smaatingene, der gør Landmandens Liv rigt i Sammenligning med saa mange andres. Der er Hundreder af smaa Sorger og Drillerier i Aarets Løb, men der er til Gengæld ogsaa Hundreder af smaa Glæder. Og der er heldigvis saa mange forskellige Ting at se til, og en Landmand har saa mange Jern i Ilden, at der ikke er ret mange Ærgrelser, der faar Lov at bide sig fast ret længe.

Først blev Høet ødelagt

Det er godt, det er saadan. For det har været strengt at være Landmand i denne Sommer i *det store*. Først blev Høet ødelagt og gav en Masse dyrt Ekstraarbejde. Og siden fik Kornet samme Bekomst og gav endnu mere Arbejde og Bryderi. Og daarligt og vaadt kom meget af det ind. Men nu sidder det i Laden, og saa glemmer man foreløbig, hvor megen Skade det har taget (indtil Tærskningen i Vinter eventuelt!), fordi der er saa meget, meget andet at tænke paa.

Det er ganske vist Roetid nu, og Roerne kan give Travlhed nok, men de tager ikke Skade af lidt Regn, og man behøver ikke just at have Hovedet fyldt af Roer Dagen igennem.

Kreaturene til Eksamen

Nogel af det, der giver Landmanden de fleste smaa Naale-

stik, men ogsaa de fleste Smaaglæder, er den levende Besætning paa Gaarden. Heste, Køer, Svin og Faar og Høns. Der sker næsten dagligt noget i den ene eller den anden Stald. Og i Øjeblikket sker der endda det store, at Kreaturerne skal bindes ind for Vinteren. Og i Aar behøver Landmanden ikke at frygte Fodermangel til Vinter, saa han kan frit glæde sig over at faa sine Dyr hjem.

Alle de unge Dyr har været borte fra Stalden i et lille halvt Aar og de er vokset og groet i det halve Aar. *Hvor* meget kan man først rigtig se, naar de kommer hjem i Baasene, og derfor er det saa spændende at faa dem hjem. Det er en Slags Aars-eksamen, hvor det viser sig, hvad de enkelte duer til. Men det er naturligvis ogsaa en Eksamen for Ejeren. Helt af sig selv gaar det ikke om Sommeren heller. Der skal Græs til, og det er Mandens Sag at sørge for det. Men det har nu været nemt nok i Aar. Og det er netop det, der har været en stor Trøst hele den drilagtige Sommer igennem: At *Græsset* — Kreaturerne Sommerføde — har faaet det akkurat, som det vilde have det.

Derfor kommer de allerfleste Dyr fede ind i Aar og saa er det morsomt at faa dem ind.

Og det er spændende at se, hvad de nye Køer — de Kvier, der kælver første Gang nu i Efteraaret — kan give af Mælk. Paa den Tid af Aaret kan de vise, hvad de duer til, for de har ikke manglet hverken Foder eller Vitaminer, saadan som det godt kan være Tilfældet med Kvier, der kælver om Foraaret. Det er heller ikke lige meget, om det bliver Tyrekalve eller Kviekalve de faar, de Køer og Kvier, der kælver. De sidste bliver som Regel modtaget bedst!

Er en sort Pløjemark maaske ikke smuk

Det passer godt, at Arbejdet i Marken i denne Tid ikke kræver slet saa megen Paapasselighed som tidligere paa Aaret. For i den sidste Græstid er det meget vigtigt, at Køerne bliver passet godt. Det kan ikke gaa efter en Snor. En Dag regner det og en anden Dag er Vejret fint, og det er ikke gjort med at trække Dyrene hjem, hvis det er for koldt. De skal ogsaa have noget at æde. Der skal handles lidt pr. Konduite. Det lønner sig i dette Tilfælde som i saa mange andre. Og der er altid baade Glæde og Tilfredsstillelse ved at vide med sig selv, at man har brugt sin Forstand og gjort, hvad man kunde, for at alting kunde gaa saa godt som muligt.

Men en Landmand *har* ogsaa utrolig meget at tage Vare paa paa een Gang. Han skal have sine Øjne allevegne og være et lille Forsyn for alle de hundrede og sytten Ting, der er ham betroet, hvis det hele skal gaa godt. Folk i Byen er tilbøjelige til at anse Landboerne for eensidige og jordbundne, og saa er, eller bør de være, saa alsidige som tænkes kan.

De skal heller ikke tro i Byen, at *de* har Privilegium paa at se det kønne i Naturen. Er der maaske ikke noget kønt i en ren og fin Korn- eller Roemark eller i en Samling kønne og velfødrede Køer. De tror virkelig i Byen, at vi Landboere ser ingenting, naar vi færdes i Naturen. Og saa ser vi netop alt. Vi faar bare saa mange Smaating med, som Byboeren slet ikke har Forstand paa. Bliver det ringere af det?

Og lige for Tiden ser vi endda særlig meget. Og vi ser *hver* Dag, ikke bare om Søndagen! Selv en sort Pløjemark er smuk i Landmandens Øjne. Han ved, hvad den kan bringe til næste Aar. Og han kan ogsaa se opad og midt i Ærgrelse over drilagtigt Høstvejr trøste sig med de mange smaa Glæder, der falder af til den, der befatter sig med det oprindelige — det der slet ikke kan undværes!

E. B.

Prinsesse Aages Basar

Søndag den 8. November Kl. 13—24 i

Haandværkerforeningens Lokaler, Dronningens Tværgade 2

Entre 25 Øre

Boder med gode og sjældne Ting til alle Priser

Kl. 15: *MATINE* — medvirkende: Chr. Arhoff, Ludvig Brandstrup, Gerd Gjedved, Chr. Gottschalch, Valsøe Holm, Karen Lykkehus, Marguerite Viby, Erika Voigt, Kapelmester Kjeld Nørgaard og Pianist Carl Schnedler-Meyer.

(Billetter à 3, 2, og 1 Kr.)

Kl. 20: *AFTENUNDERHOLDNING* — medvirkende: Holger Gabrielsen, Stefan Islandi, Margot Lander, Børge Ralov, Karen Blixen samt Pianisterne Elof Nielsen og Haraldur Sigurdsson.

(Billetter à 5, 3 og 2 Kr.)

Efter Underholdningen Auktion og Musik i Tesalonen

Billetter hos Wilh. Hansen, Sindahl-Pedersen samt de katolske Boghandlere.

Gribsholm

En af de første Dage i Oktober Maaned tog Menigheden i Hillerød Afsked med Visdommens Døtre paa Gribsholm. Den 26. Sept. var Gribsholm blevet solgt, og Søstrene maatte nu rejse tilbage til Roskilde. Præsten hos Søstrene har ved Velvilje fra Køberens Side faaet Lov til at blive boende paa Gribsholm en kort Tid endnu og læse Messe der, men naar han rejser, har Menigheden ikke længere nogen Kirke paa Gribsholm, og et Kapitel af dens Historie er uigenkaldeligt sluttet. Da dets fremherskende Træk er Søstrenes uegennyttige Opofrelse for Menigheden, er det paa sin Plads, at der siges et Par Ord til Tak ved deres Afrejse.

Da Søstrene for godt 3 Aar siden aabnede Sct. Maria Rekonvalescent-hjem paa Gribsholm, var det først og fremmest for at gøre det muligt for en Præst at bosætte sig i Hillerød og for at skænke Menigheden en Kirke. De har hele Tiden afholdt alle Udgifter vedrørende Kirken og Præstens Underhold og

hjulpet ham i Ungdomsarbejdet. Hvad vi her har Søstrene at takke for, vil sikkert gaa op for alle, naar vi snart faar en Kirke i Hillerød. I deres Godhed efterlader de ovenikøbet et fuldt monteret Kapel og Møbler til en Lejlighed til Præsten.

Naar de forlader os, er det med Sorg i Hertet. Og det er med Sorg i Hertet, vi tager Afsked med dem. Vi havde med dem til det sidste haabet, at de maatte komme til Hillerød og arbejde videre der. For det Hjem for Menigheden, som Mère Médéric, Sr. Angéline og Sr. Collette havde skabt paa Gribsholm, vil det blive svært at erstatte. Det skylder vi dem vor bedste Tak for.

Vi vil derfor komme til at savne dem ved vore Gudstjenester, ved vore Fester, i deres daglige Færd. Vi vil komme til at savne Søstrene, der kom paa Besøg fra »Moderhuset« i Roskilde. Vi vil love dem, at vi ikke vil glemme dem, og naar vi i Fremtiden samles i Kirken i Hillerød, vil vi i vore Tanker ofte mindes dem og bede Gud om, at Han vil lønne dem for det, de har gjort for os, og velsigne dem i deres fremtidige Gerning.

Svend Larsen.

URBI ET ORBI

Et Antal rumænske Skribenter og Journalister har for nylig under Ledelse af den rumænske Minister ved den hellige Stol, General Daniel Papp, været i Audiens hos den hellige Fader. I sin Tale fremhævede den hellige Fader især det Ansvar, der paahviler Pressen ved Genopbygningen af Europa efter Krigen.

De australske Biskopper har udsendt et fælles Hyrdebrev, hvori Episkopatet bl. a. henviser til den glædelige Fremgang, som Katolicismen har haft i alle de seks australske Stater i de senere Aar. I Hyrdeskrivelsen giver Biskopperne endvidere Udtryk for deres og de troendes Loyalitet overfor Regeringen og den af denne førte Politik.

Erkebispedømmet Breslau's Kirkeblad meddeler, at der i nær Fremtid vil indtræde en alvorlig Mangel paa Katekismer og Bibler, da de katolske Forlag ikke længere kan faa det fornødne Papir til Trykning af disse Bøger. Bladet retter derefter en indstændig Opfordring til den schlesiske Gejstlighed og til Bispedømmets Indbyggere om i saa vid Udstrækning som muligt at skaane de bestaaende Bøger samt at afgive, evt. mod en mindre Godtgørelse at udlaane de forhaandenværende Bibler og Katekismer, saaledes at Børnenes religiøse Opdragelse, der netop i vor Tid er af saa stor Vigtighed, kan fortsættes uhindret trods den skæbnesvangre Mangel paa Religionsbøger.

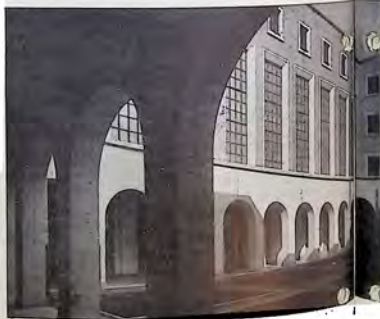
De Udgravninger, der foretages under Peterskirken i Nærheden af Apostelen Peters Grav, bringer til Stadighed nye Fund af historisk og kunsthistorisk Værdi for Dagens Lys. Blandt de nyeste Fund er en Marmorsarkofag, paa hvis Laag der er fremstillet to bibelske Scener, af hvilke den ene, Josef sælges af sine Brødre til Slavehandlerne, saa vidt vides, endnu aldrig har været gengivet i den antike Kunst. Sarkofagen menes at stamme fra det 4. Aarhundrede.

↑ Kirken i San Girolamo, hvor Biskop Suhr blev bispavial

↑ En Mindsten paa Klostermuren tilkendegiver, at Klosterat tjener til Bølg og Arbejdssted for Munkene, for at de kan hellige sig Bøn og Studium og i Fred og Rolude Frugterne af deres Arbejde modnes.

↑ Klostergården.

Tekst: Hollitzer
Fotos: S. A. D. O.

↑ Vulgata Abbediet San Girolamo, hvis Pater i 1939 blev vor Biskop.

For knapt en halv Snees Aar siden gretledes paa Pave Pius XI's Foranlediget nyt Benediktinerkloster i den evigtgyldige Munkene i »San Girolamo, San Hieronymus' Kloster — saaledes blev den kritiske Revision af Kirkens officielle Bibellekst, Vulgata, som Pave Pius XII's Patres fra det berømte Clervaux i Belgien gav betroet.

Over to Hundrede Bibellekshandskrifter er blevet fotograferet rundt om i alle Europas Biblioteker og danner nu Grundlaget for et betydningssfuld Forskningsarbejde. Opgaven bestaar i intet mindre end at konstatere den latinske Bibellekst, saaledes som Hieronymus har udarbejdet den i det fjerde Aarhundrede. Den store Kirkefader erstaltede de talrige Oversættelser af Bibelen, der dengang var i Omløb, med en forbedret latinsk Tekst, men i Tidernes Løb er saavel Urteksten som Hieronymus' Oversættelse gaaet tabt. Bibelen idag er baseret paa Afskrifter, der ofte er unøjagtige, og hvor der kan have indsneglet sig smaa Fejl paa Grund af manglende Kendskab til Latin, til Dialekterne eller til Vulgærudtryk og som hyppigt kan føres tilbage til Afskrivernes Unøjagtighed. Der er blevet fundet nogle hundrede Tekstvarianter, og de reviderede

↑ Bibelleksten sammenlignes Ord for Ord ud fra 60-70 forskellige Manuskripter.

fangsrigge Værker og at undersøge og sammenligne hvert Ord i de forskellige Tekstvarianter er et saa uhyre Arbejde, at det næppe kan overses, og der vil gaa Aar og Dag inden Revisionen er tilendebragt. Men Pius XI indsaar Nødvendigheden af dette Arbejde, og herom beretter en Mindsten, der findes indsat i Klosterets Mur med følgende Ord: »Hvad Hieronymus engang paalag sig efter Damasus' Ønske, det foretager den hellige Benedikt's Søner sig nu paany i fælles Arbejde paa Pius XI's Bud. Paven gav dem denne herlige Bygning til Bolig og Arbejdssted, hvor de kan hellige sig Bøn og Studium og i Fred og Rolude Frugten af deres Arbejde modnes.«

↑ Mellom de talrige Bibellekster og Fotokopier.

↑ En af Patrene ved sit videnskabelige Arbejde.

derende Munke er nu i Færd med at finde Urteksten frem af de forskellige, fra hinanden afvigende Tekster.

Bibelleksten sammenlignes paa Grundlag af 60-70 Manuskripter. Ved Hjælp af en særlig Fotoleknie er samtlige Bibelmanuskripter af Værdi blevet kopieret, og man finder her i San Girolamo adskillige hundrede Bibelmanuskripter; adskillige af disse Originaler — af hvilke mange slammer fra det 6. Aarhundrede — vogtes omhyggelig rundt om i forskellige Bøges Biblioteker, men her i San Girolamo finder man dem alle i fotografiske Gengivelser, efter hvilke Munkene er i Stand til at foretage deres Revision.

Bind fotograferede disse Originaler — af hvilke mange slammer fra det 6. Aarhundrede — vogtes omhyggelig rundt om i forskellige Bøges Biblioteker, men her i San Girolamo finder man dem alle i fotografiske Gengivelser, efter hvilke Munkene er i Stand til at foretage deres Revision.

Bøgerne er et af Menneskeheden's mest om-

Man skriver —

Alle Dagbladene har omtalt Reformationens monumentet, der rejstes paa Pladsen overfor Vor Frue Kirke. De har bragt Beskrivelser af de af Billedhugger Max Andersen udførte Relief, som skal pryde Monumentet. Det tredje Relief skildres saaledes: »Det viser Resultatet af Reformationens Indførelse: Prædiken, Daab og Altergang«.

Maa vi tillade os at udtrykke vor Undren. Saa vidt vi ved, fandtes der ogsaa Prædiken, Daab og Altergang før Reformationen.

*

»Kristeligt Dagblad« bragte den 24. Oktober et Referat af *det grundtvigske Vennemødes sidste Dag*.

»Naar vi staar overfor den Verden af Aand, som Kirken er, udtalte Provst Hermansen bl. a., er der mange Yderværker, hvis Bristfældighed er let at se, men alligevel er det Riget af Enighed, vi møder her. Kirken er det evige Rige, som det freintræder paa Jorden, et svagt Afbillede af det usynlige evige Rige i en synlig, forgængelig Verden. I Kirken alene er Sandheden i Ordet om Sejr og Liv. Det staar urokket, fordi Kirkens Grundvold er den, Kristus — og ikke Bibel og Bekendelsesskrifter, hvor højt saadant end kan agtes. Kirkens Hemmelighed og eneste Haab er Kristus, nærværende i sit Ord.

Men naar dette Rige af Evighed staar i denne Verden, er der noget af den, der sætter sit Præg paa Riget. Derfor er Reformation en Livsnødvendighed i Kirken. Det er Ro-

merkirkens Ulykke aldrig at ville have set dette. Romerkirken er ikke stiv — den har paa mange Maader Kamæleonens Natur, inen det er dens Ulykke, at den fornægter Ordets Majestæt. Den har ikke villet indse, at Kirken altid maa kende til Selvfornyelse og Reformation, saa Ordet kan faa Magt igen og komme til at lyse for Mennesker. Reformationen maa feje det tidsbestemte til Side, og hvor det reformatriske faar Magt lærer vi, at »os bærer den himmelske Glæde«, og at vi ikke skal slæbe rundt med vore moralske og andre Bekymringer og ikke kravle opad nogen Pilatus-trappe.«

»Reformation er en Livsnødvendighed i Kirken,« siger Provst Hermansen. Vi bemærker hertil følgende. Hvis man ved Reformation forstaar en Kamp imod alt det, der er i Modstrid med Kristi Aand, kan vi give ham Ret og henvise til de mange Reformbevægelser indenfor den katolske Kirke, som Kirkehistorien bærer Vidnesbyrd om. Hvis Reformation betyder, at det, der var sandt for 1000 Aar siden, ikke længere er det, kan vi ikke følge ham. Vi haaber, at det ikke ser for indbildsk ud, naar vi hævder — modsat Provst Hermansen — at »Ordets Majestæt« i den katolske Kirke altid har staaet ved Magt, idet Kirken aldrig har ovøvet at forgribe sig paa Ordet. Den frie — og vilkaarlige — Bibelfortolkning har jo aldrig haft Indpas hos os.

*

»Kristeligt Dagblad« havde den 27. Okt. et Interview med Forbundssekretær, cand. theol. *Gunner Tjavle*, F. D. F. Vi bringer nogle Udtog af hans interessante Udtalelser:

— Jeg har Indtryk af, at dansk Ungdom ønsker en urokkelig Autoritet. Jeg mindes en Udtalelse af en ung tysk Doktor, som for to Aar siden opholdt sig her i Landet som Jagttager af dansk Ungdoms Liv. Han tillod sig at forudse, at nogle af vore større Ungdomsorganisationer, f. Eks. Vandrelauget, snart vilde komme til kort, »for,« sagde han, »jeg tror ikke, at en Ungdomsforening kan bestaa i længere Tid, medmindre Grundlaget er enten en Filosofi eller en Religion«. Maaske dansk Ungdom da skal ind i en — skal vi sige — Livsanskuelseskamp. Og her er det, jeg mener, at Kirken skal have et Ord at sige.

— — —

Gunner Tjavle har Planer om et Fremstød til kristelig Vækkelse af Danmarks Ungdom. Derfor spørges:

— Hvem skal saa foretage Fremstødet, naar Organisationerne ikke naar til disse Grupper?

— Det skal Kirken. Og her mener jeg først og fremmest, at det er en Nød, at vor Kirke ikke har en Mund, der kan henvende sig til hele den danske Ungdom. Selvfølgelig staar Præsten jo paa Prædikestolen, men alligevel trænges der til, at den danske Kirke kommer ind paa Livet af Ungdommen. Var det ikke muligt, at den danske Kirke, der dog repræsenterer et bestemt Syn paa Menneskelivet, kunde oplade sin Røst generelt! Det skulde være saadan, at Ungdommen forstod, at her er det ikke en

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst
rettet til CENTRAL 1868

Ledig

C. Gerlach & Søn's Efft.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

bestemt Fraktion, der kommer, men det er den danske Kirke, som er blevet grundet af Ansgar, reformeret af Hans Tausen, og som har døbt og konfirmeret os, og som skal vie og begrave os, der taler.

Efter at have omtalt en Række Hjælpebidder til Fremme af Sagen, stilles han overfor Spørgsmaalet:

— Hvad bliver saa Maalet med alt dette?

— At Folk skal gaa i Kirke, — ikke andet. Men dertil kræves en Omlægning af Mentaliteten. For Ungdommen maa Opgaven blive at vækkes til Kirkeforstaaelse, — den maa opdage Kirken. Og har drejer Opgaven sig ogsaa om Kirkens egen Ungdom. Den mangler ordentlig Besked for sit eget Vedkommende med Hensyn til det teoretiske Indhold af Kirke og Kristendom. Derfor er det ogsaa, at denne Ungdom mangler Vaaben til at skride til Angreb. Man har haft Bibeltimer til egen Opbyggelse, men man har haft alt for lidt Hjælp til at forstaa, hvor Problemet brænder paa rent ideologisk. Her maa vi først og fremmest ønske, at vore Teologer maa kunne komme til et klart Kirkesyn, som har Slagkraft i Nutiden, og som kan inspirere andre.

— Men vil der ikke straks være nogle, som vil kalde dette højirkelig.

— Det vil der naturligvis. Det er jo saaledes for nylig blevet hævdet fra en vis Side, at det ikke er Kirken, men Kristus, de unge trænger til at blive konfronteret med. Men jeg tror netop, at det springende Punkt er dette, at man i alle Lejre nok kan enes om Respekt for Kristus, fordi man danner sig sit eget Idealbillede af ham, — Kirken derimod er Anstødsstenen, og dog er Kirken den eneste, der kan sige klart og tydeligt, hvordan Kristus er. Sat paa Spidsen maa vi sige, at udenfor Kirken møder vi ikke Kristus. Hvis dette Synspunkt er højirkeligt, saa er disse Bestræbelser naturligvis højirkelige, men hvis man ved Højkirke forstaaer Ritualisme og Lægfolkets Passivitet med Fremhævelse af Præstens Embede, saa er dette ikke Meningen. Hensigten med dette er jo netop at aktivisere Kirken og Lægfolket og skabe en arbejdende Kirke.»

Vi vil nøjes med at pege paa Trangen til Autoritet, Ønsket om en

klar og overensstemmende Forkyndelse fra Folkekirkens Side og Fremhævelsen af Kirkens Opgave som Lærer. (Ingen kan iøvrigt være Lærer uden Autoritet). Det er helt katolske Tanker, vi her staaer overfor. *

»Berlingske Aftenavis« bragte den 29/10 et Indlæg fra Kommandørkaptajn Ramlau-Hansen. Det er et Svar paa et Indlæg fra en københavnsk Forretningsmand, Hr. »O. W.«.

»Hr. O. W. anfører, at han har søgt Kirken, men ikke fundet det Udbytte af Kirkens Mænds Udlægninger og Ord, som han — saa vidt jeg forstaaer — har fundet hos almindelige Lægmand, der optager »det store Sjælesørger-Arbejde, som

burde gøres af Kirken og Præsterne«.

Herpaa svarer R.-H.:

»Jeg vover den Paastand, Hr. O. W., at De, da De »i sin Tid søgte Kirken«, har været uheldig og ikke fundet den Præst, som kunde tale til Dem, saadan at De havde noget med hjem til Eftertanke, naar De forlod Kirken.«

Dette er ægte protestantisk. Det er Prædikanten det kommer an paa. Det Menneske, der hunger efter Sandheden, maa prøve sig frem, indtil han finder en Taler, som passer ham. Saadan gaar det, naar Kirken ikke har en klar og utvetydig Forkyndelse, som alle enes om, og som er kort og godt den aabenbarede Sandhed.

Frk. Franziska Stratböcker

lier (Hoffmann-Stratböcker-Günther), der sammen med Præfekt Grüder og Biskop von Euch gjorde det grundlæggende Arbejde for Kirken i Danmark. Efter den gamle Hoffmanns Død blev Stratböcker Kirkeforstander ved Sankt Ansgars Kirke.

St. Josef Søstrenes Basar, hvis Traditioner netop den 8. November genoptages af Prinsesse Aages Basar, har næppe nogensinde maattet undvære Frk. Franziska Stratböckers Assistance. Og det samme maa siges om Elisabethforeningens aarligt tilbagevendende Basar. Elisabethforeningen har vel nok særligt haft hendes Hjerte, men iøvrigt har hun været knyttet til adskillige Organer for katolsk Aktivitet: Vincentsforeningen, Paramentforeningen i Bredgade, Katolske Kvinders Forbund, Juleuddelingen o. m. a.

Lige til den aller sidste Tid har Fødselsdagsbarnet været med i katolsk Arbejde, og det har næppe kunnet mærkes, at hun havde saa mange Aar bag sig, ungdommeligt levende og fuld af Energi, som hun stadig er.

Vi ønsker, at den opvoksende katolske Ungdom maa tage Eksempel efter den første dansk-katolske Generations Kvinder af Frk. Franziska Stratböckers Støbning.

fylder 80 Aar den 8. November. Mange Trosfæller vil sende hende en venlig Tanke og bede en Bøn for hende paa den Dag. Thi sammen med den yngre Søster Henrika har hun — lige fra den tidlige Ungdom af — taget Del i Kirkens Liv herhjemme, og det med hele sit Temperaments ildfulde Begejstring.

Frk. Franziska Stratböcker hører til »Urkatolikerne«, som Johannes Jørgensen i sine Livserindringer kalder de gamle katolske Fami-

Liturgisk Kalender

Nov.

8. S. 24. Søndag e. Pinse; Introitus, Graduale, Offertorium og Communio som paa 23. Søndag e. Pinse (751), det øvrige som paa 5. Søndag e. Epiphani (95); 2. Bøn: Oktavdag af Alle Helgen (1135), 3. Bøn: Fire kronede Martyrer (1152).
9. M. Laterankirkens Indvielse (hvid) (1153); 2. (kun i st. Messer): St. Theodor* (1153).
10. Ti. St. Andreas Avellinus (hvid) (1153); 2. St. Tryphon, St. Respicius og St. Nympha (1154).
11. O. St. Martin af Tours (1154); (hvid) 2. St. Mennas ([12]).
12. T. † St. Martin I (1156); 2. Om (rød) de helliges Forbøn ([120]), 3. Efter frit Valg.
13. F. † St. Didacus (1157); 2. Om (hvid) de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
14. L. St. Josaphat (1158). (rød)
15. S. 25. Søndag e. Pinse. (grøn)

*) Hs. Exc. Biskop Theodor's Navnehelgen.

Ann. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annønceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Domkirkens Festskrift

Johs. Hansen og Knud Sinding: *Skt. Ansgars Kirke i hundrede Aar* (Udg. af Skt. Ansgars Menighed).

Lige inden Domkirkens Jubilæum udsendtes det Festskrift, som længe har været under Udarbejdelse og nu fremtræder som en overordentlig smuk lille Bog paa omkring 130 Sider. Bogholder Johs. Hansen, som i en Aarrække var Kirkens Sakristan og forlængst havde fordybet sig i vor Hovedkirkes Historie, er Forfatter til det længste af Bogens to Afsnit. Paa Grundlag af nogle Arbejder af Historikeren Johs. Metzler S. J. samt forskellige Artikler i gamle Aargange af Ugebladet og egne Studier i Kirkens Arkiv, fortæller han den katolske Menigheds Historie i København lige fra de første Gesandtskabskappellers Oprettelse under Christian IV. Johs. Hansen er overalt meget omhyggelig med Detaljens Nøjagtighed, og hans Arbejde vil blive staaende som et værdifuldt Findested for en lang Række Oplysninger om Menighedens Historie, Præsterne ved Kirken, Kirkens Udsmykning, Inventar, Messklæder o. s. v., saavel som om de ældste katolske Salmebøger m. m. Dette hindrer dog ikke Skildringen i at være fængslende, maaske mest Beretningen om de mange Besværligheder, Kirkens Forstanderskab havde med at finde det rette Sted at rejse Kirken paa ved Hjælp af Vinhandler Biancos store testamentariske Gave. Stud. mag. Sinding, der ogsaa skrev Ugebladets Artikel om Kirken, fortæller om dens Bygningshistorie og har fundet meget interessant Stof frem, som vil hjælpe til at Menigheden med friske Øjne kan se paa sin gamle Kirke og glæde sig over dens Skønhed. Et meget stort Antal gode Billeder gør Bogen endnu mere værdifuld.

L. H.

Dansk folkeligt Kongedømme

Nicolai Krarup: »Fra Herredsting til Folketing. Danske Stats-tanker«. (Nyt Nord. Forlag).

Dette Bind i »Studenterforeningens danske Bibliotek« forsøger i jævn, folkelig Form at fremstille Udviklingen i den danske Statsform fra Oldtiden til Dagen i Dag. Forfatteren finder, at det demokratiske Kongedømme altid har staaet dansk Aand nærmest, og han er mere opsat paa at fremhæve de vundne Fremskridt end at stille sig kritisk overfor den ene eller anden Tidsperiode. Med Rette anser han Kristendommens Indførelse i Landet som det mest afgørende Punkt i Udviklingen og — skønt man savner en Beskrivelse af den kirkelige Lov — hans Fremstilling af Middelalderen rummer mange rigtige Bemærkninger, ligesom han i Reformationen ikke ser stort andet end en Opgivelse af europæiske Forbindelser til Fordel for ensidig tysk Tilknytning samt en økonomisk Berigelse af Kongemagten. Skildringen af vor egen Tid og Kongedømmets dybe Rødder i alle Landets sociale Lag er baade smuk og rigtig.

H. D. T. K.

Thit-Renaissance

Thit Jensen: »Jørgen Lykke I—II« (Gyldendal).

Dette Sidestykke til »Stygge Krumpen« og »Valdemar Atterdag« har takket være disse Bøgers Læsekreds-Succes opnaaet at komme i nyt Oplag. Milieuet er Reformationstiden og det er skildret med Fru Thit Jensens bekendte Tillid til samtlige gamle Skrøner om den katolske Kirke. Hovedpersonen mister sin stærke katolske Tro, da han indvies i et Klosters Svindel med »syntetiske« Relikvier (for at tale Krisetidssprog). Han slaar sig saa løs i et mere verdsligt Leved, skildret med Fruens Forkærlighed for Renaissancens Svulmen og som altid mere italiensk end dansk i sin Storstillehed. Bogen naar dog ikke fuldt »Stygge Krumpen«s Orgier i Kødighed, saa Læsekredsene vil nok føle sig en Smule skuffet.

T. T.

Naar Naturen bliver Kirke

Knud Hee Andersen og Hilmar Ødum: »Paa Opdagelse i Naturen« (De Unges Forlag).

Meningen med denne lille Bog er at lære unge Vandrere og andre Friluftsfolk ikke at gaa Naturen forbi, men lære den nærmere at kende. Det er Zoologi og Botanik,

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandør til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

lært paa de Steder, hvor det levende har hjemme. Vi lytter til Sangfuglene og kender dem paa deres Stemmer, vi botaniserer og lærer at forstaa, hvorfor nu Planterne vokser netop der, hvor vi finder dem, vi gaar paa Opdagelse ved Stranden og i Mosen og paa Marken, vi er paa Svampetur og vi lærer Kunsten at samle. En instruktiv og dejlig begejstret Bog — og det bedste er gemt til sidst, hvor vi lærer »at finde Gud i Naturen« og sige Ham Tak for det altsammen.

H. D. T. K.

To populære Selvbiografier

E. Bai Duelund: »Med Natpatuljen« — Tippe Lumbye: »I Familie med Tivoli« (Chr. Erichsen).

Inspektionsbetjent Duelunds Oplevelser i Søndre Birk »med Revolver, Haandjern og Politilygte« vil med Garanti forhindre, at Politiet nogensinde behøver at avertere efter Tilgang. Enhver stor Dreng, der faar Fingre i denne raske Bog, vil uvægerligt vælge samme Haandtering som Forfatteren. Duelund har oplevet en Masse, fordi han søgte Oplevelserne og de ham, og han er ikke mere beskeden, end at han figurerer flot i alle Eventyrene.

Lumbyes Bog er væsentligt snævrere i sin Interesse. Den er et Pust fra en Tid, hvor Københavns Restaurationsliv følte sig som Verdenscentrum. Der er pudsige Anekdoter i Bogen, men dette »muntre København« er aakirkebysk i Horisont og Aand, hvad enten det nu er Forfatterens eller Milieuets Skyld.

8 Dages Mission i Horsens

I Dagene 18.—25. Okt. har Pater Olaf Ballin, O. Præm. fra Esbjerg holdt Mission i Horsens. Hver Aften er der blevet holdt en vægtig Prædiken efterfulgt af sakramental Velsignelse. Emnerne, der er blevet behandlet, er følgende: Guds Ord, Jesus Kristus, Liv, Død, Skærpsild, Helved og Himmelskald, Ordenskald og Ægteskab. Gudsmøder Maria, Skriftemaalets Sakramente, Alterets Sakramente, Bøn og Taksigelse.

Dette er, i faa Ord sagt, hvad der er foregaaet.

Med stor Kraft, med Varme og Indderlighed har Pater Ballin taget fat paa denne svære Opgave. Hans Ord, der var udsprunget af et stærkt Forarbejde og en dybtgaaende personlig Forberedelse, er faldet med Vægt, der har gjort stærkt Indtryk paa de Mennesker, der har fulgt Missionen Aften efter Aften.

Maaden at behandle Emnerne paa har været baade Forelæsnings og Prædikenens, disse to i harmonisk Sømmenspil. Oplysning

om alle konkrete Ting, der mødte Emnet, og Belysning af dette fra alle Kanter, er gaaet Side om Side med Emnet stillet i Relation til den enkelte Sjæl — — til dig!

Intet Under derfor, at Tilhørernes Antal er vokset Aften til Aften.

Det siger sig selv, at det ikke er Stedet her at referere de otte Prædikener, ja, end ikke en enkelt af dem, selv om dette sikkert vilde være til Gavn og Glæde for mange. Blot et Par ganske enkelte Ting skal nævnes her. For det første Indledningen: Forklaring paa, hvad en Mission er. Den er ikke bare en ekstraordinær Begivenhed i et Sogns Historie med Betydning for Dagen i Dag. Den er en Naadegave fra Himlen med Betydning for Evigheden. Igennem den banker Vor Herre Jesus Kristus paa vort Hjertes Dør. Den er en Sjælens Mobilisering, en Samvittigheds Vækker, et Vaaben imod Synden. Den er en Retræte midt i Dagliglivet, en Samling omkring Menighedslivet, en velsignet Tid til Fremgang i kristent Liv. Og først og sidst er den et Livsafsnit foran Tabernaklets Dør, for Vor Frelsers Ansigt! Man kunde ønske at mange flere Mennesker havde haft Lejlighed til at høre disse Prædikener. Ikke mindst den om de tre Kald: Præstekaldet, Ordenskaldet og Kaldet til Ægteskab. Mon ikke mange Misforstaaelser derved vilde undgaaes og megen uvidende Fordømmelse bringes til Tavshed? I Forbindelse med Missionen har Pater Ballin holdt et Møde for alle de katolske Skolebørn i Horsens. Sent vil disse glemme den lille Kineserpige, de den Dag hørte om.

Missionen sluttede meget smukt paa Kristi Kongefest med Levitmesse og Fælleskommunion, vi er mange, der siger Pater Olaf Ballin Tak for disse Dage.

J. M. W.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 7. November. Paa Grund af Skolekomedien i Sct. Knuds Skole bortfalder »Ung Aften«.

Lørdag d. 14. November Kl. 20 pr. Kredsmøde. Emne: »Blodvidner og andre Vidner« Ap. 6—8 incl. Indledere: Annemarie Skyum og Johannes Skyum. Kaffe bord, Prak-

tisk Arrangement Gruppe I. Afregning for Sct. Knuds Gilderne finder Sted Kl. 19.

Amager.

Lørdag d. 7. November. Kredsmøde, Alterets Sakramente. Indledere: Agnete Linhard og Svend Larsen. Derefter er der Film. De 2 Min.: Grete Hansen og Knud Rasmussen. Det praktiske Arrangement foretages af Gruppe III.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde hørte vi en Udlæggelse af Rosenkransen. Inger Hutters forklarede den herlighedsfulde Rosenkrans, Grete Kallan den smertefulde og Erik A. Guldager den glæderige. Bagefter saa vi Lysbilleder om Rosenkransen og Christian Alling sang bl. a. Ave Maria og Ave Verum for os. Asta Sengpiel holdt 2 Minutter om skæve Taarne i Pisa og Bologna. *Tirsdag d. 10. Nov. Kl. 20 pr. Kredsmøde.* 3. Emne i Serien Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet. Man bedes betale Kontingent snarest muligt. Ogsaa de passive Medlemmer anmodes om at betale Kontingent og meddele os, om de er flyttet. *Tirsdag d. 17. Nov. Klubaften.* Tag jeres Kammerater med i K. U. K. og spil Bob, Bordtennis eller Skak. Desuden er der adskillige Bøger og Katolsk Ugeblad. Vi mødes til Klubaften d. 17. Nov.! *Tirsdag d. 24. Nov. Kl. 20 pr. Foredragsmøde.* Stort Program. Se Katolsk Ugeblad næste Gang. *Tirsdag d. 1. Dec. Klubaften.* Se ovenfor!

Lyngby.

Program for K. U. K. Aftenen

Lørdag d. 7. November 1942.

Kl. 20 pr.: Orienterende Indledning om den katolske Forfatter G. K. Chesterton (ved Bent Mohn). — Oplæsning af G. K. Chestertons »Fader Browns Kriminalhistorier« (ved Maud Mortensen).

Kl. 21: Kaffe med Lagkage. 2 Minutter af Fru H. Darville. Amerikansk Lotteri (Gevinster: Bøger, Billeder m. m.).

Kl. 21,45: Forevisning af 3 interessante og fornøjelige Films.

Kl. 22,45: Afslutning med Fællessang »Kongernes Konge«.

Paa Gensyn!

Bestyrelsen.

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

**W. MÜLLER'S
BEGRAVELSEFORRETNINGER**
Allégade 13 *C. 6536 Amagerbg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørsel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelapil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Hvad ved De om Index?

Alle Katolikker ved, at der er noget, som hedder Index, og at det er noget med forbudte Bøger.

Men hvad for Bøger?

Og hvorfra faar man at vide, om en bestemt Bog, man falder over, er forbudt Læsning for en Katolik? Dette Problem uddybes her af en Sagkyndig:

Der gives Bøger, som Mennesker med Respekt for sig selv ikke kan læse. Man hører sommetider Folk sige: »Man bør kende alt, man bør læse alt, for at man kan vide Besked om alt«. Til Sammenligning tjener, at det ikke er gavnligt at spise alt. Den, der vilde praktisere en saadan Leveregel, vilde snart praktisere sig over i en anden Verden. Man spiser ikke giftige Bær, man drikker ikke Gift. Men Læsning betyder en aandelig Tilegnelse, der har en tilsvarende Betydning for Sindet som Føden for Legemet. Daarlig Læsning er Gift for Sjælen.

Petrus fik det Hverv at være Hyrde for Kristi Hjord. Det er Hyrdens Opgave bl. a. at forsvare Hjorden mod de Farer, der truer den; derfor maa Paven pege paa og advare imod alt, hvad der er til Fortrød for Sjælene.

Kun een dansk Bog paa Index

Dette er Grundlaget for, at Kirken har en Fortegnelse over forbudte Bøger; »Index« kaldes den i daglig Tale.

Denne Index, som i det væsentlige omfatter filosofiske og teologiske Bøger og — saa vidt jeg ved — kun en eneste dansk Bog (Ditlev Nielsen: Den historiske Jesus, som er oversat til Tysk), har ikke megen praktisk Betydning for danske Læsere.

Ganske anderledes afgørende er Index-Reglerne, som findes i Kirkens Lovbog. De kan sammenfattes paa følgende Maade:

1. Ikke-katolske Udgaver af den hellige Skrift.

2. Bøger, som er umoralske.

3. Bøger, der som Formaal har at bekæmpe den katolske Lære.

4. Bøger, der forsvarer en overtroisk Indstilling.

Hvad det første Punkt angaar, maa det erindres, at det er Kirken, der af Kristus har faaet Opgaven at undervise alle Folkelag. Det er derfor den, der rækker os den hellige Skrift og drager Omsorg for, at Oversættelserne svarer til Grundteksten. Det er en kendt Sag, at en Oversættelse meget vel kan rumme en særlig Fortolkning.

At man bør holde sig fra umoralske Bøger behøver vel ingen Forklaring. Det er et Renlighedsspørgsmaal.

Men hvis man i Kraft af sit Arbejde har Brug for at følge med i Literaturen — hvis man f. Eks. er Skribent eller Journalist — vil man kunne opnaa Dispens paa visse Punkter hos den stedlige Biskop.

Kirken forbyder ikke af Frygt

Kirken frygter ikke de Angreb, der rettes mod dens Lære. Den er altid rede til at gendrive dem. Men den frygter, at katolske Læsere ikke sidder inde med tilstrækkelig Viden til at kunne gennemskue og afsløre falsk Fremstilling og Belysning af katolsk Tro og Moral. Hvor findes den katolske Læser, hvis Viden omfatter hele den katolske Filosofi og Teologi? Hvis en Katolik vilde give sig til at læse alskens trosfjendtlige Skrifter, vilde han være Skyld i, at han kom ud i Anfægtelser og sjælelig Uro, som hindrede ham i at leve et sundt og normalt religiøst Liv. Den, der en Gang er naaet til Overbevisning om den katolske Læres Sandhed, har jo heller ingen Grund til at give sig af med saadan Læsning.

At Kirken forbyder at læse Literatur, der er principielt overtroisk, er et interessant Punkt i Index-Reglerne, fordi det utvetydigt gendriver den Beskyldning for at nære Overtro, som ofte rettes mod Kirken.

Hele Sagen bliver da et Spørgsmaal om at have Karakter. Man maa være i Stand til at standse Læsningen af en Bog, naar man kommer til Klarhed over, at den falder ind under en af de ovenfor nævnte Kategorier.

Spørgekasse

Hvad er De Helliges Samfund?

Spørgekassen bedes venligst oplyse mig om, hvad man fra katolsk Side forstaar ved De Helliges Samfund.

En Ikke-Katolik.

Ved De Helliges Samfund forstaar vi det mægtige Rige, som omfatter den »stridende, lidende og triumferende Kirke«, d. v. s. alle, der her paa Jorden hører Kristi sande Kirke til, de lidende Sjæle i Skærsilden og de Hellige, som i Himlen er forenede med Gud. Det er ikke tre Riger men eet, fordi alle hører »Guds Hjord« til. Og der er en aandelig Forbindelse imellem alle, der tilhører dette Rige. De Troende paa Jorden beder sammen og støtter hinanden gensidigt ved deres religiøse Liv, de staar ogsaa i Forbindelse med de lidende Sjæle, som de beder for, og som igen beder for dem, naar de naar frem til Gud; de Hellige ærer vi som Guds Venner, anraaber dem om Forbøn, og idet de beder for os, drager de os nærmere til Gud.

Slud i Alleen

*Den sidste flammegule Rest
af Som'rens Farvelade
er danset bort med Blæsten
i en soleblakket Gade.*

*Tilbage staar det graa Skelet
af sommergrøune Kroner,
og rækker lidt, og sukker lidt,
som trætte gamle Koner.*

*Ak, er der ikke mer' Kulør
i dette Liv tilbage
end Nærsernes Zinnober
under Byens røde Tage?*

-sen.

Konkurrencer bagefter, bl. a. med en Del af de Spørgsmaal, der har været behandlet i Foredraget, saa at man ser, hvad den enkelte har faaet ud af det. Saa det gaar ikke at tilbringe første Halvdel af Aftenen halvsovende! Og til sidst hviler man Hjernen, mens man lytter til det elektriske Klaver — en af Randers Sogns Attraktioner, der er en Gave fra en Velynder.

Til Underholdningen hører desuden Oplæsning, Lysbilleder, Konkurrencer, Lege m. m., og naar Vejret og Aarstiden tillader det, er der Cykle- og Traveture. Klubben staar i livlig Kontakt med Søsterforeningerne i Silkeborg, Aarhus og Horsens.

-- Hvad ønsker De af Fremtiden, spurgte jeg til Slut Formanden.

— At Klubben maa vokse, dog ikke i første Række talmæssigt, men at vi maa vokse indadtil, saa de unge engang maa kunne danne nogle af de Grundpiller, hvorpaa Danmarks katolske Fremtid hviler!

Aldrig det samme

Hvorfor jeg foretrækker Bogen fremfor Filmen, som jeg skrev sidst? (Tro endelig ikke, at jeg er Modstander af de gode Films; jeg har ofte frydet mig over fin og dyb Menneskeskildring paa det hvide Lærred; men jeg synes blot, at den rigtige Bog er bedre). Jeg kan bedst belyse Sagen ved at sammenligne en Roman med Filmatiseringen af samme Roman. Jeg garanterer for, at ikke Halvdelen af Romanen er kommet med i Filmen. Det ligger i Filmens Natur. Film er Handling; der skal hele Tiden ske noget. Bogen har ganske anderledes Tid til at snakke med os om det, der ligger bag Handlingen. Maaske vil De saa svare, at til Gengæld giver Filmen meget, som Bogen ikke kan give. Og det er rigtigt. Min Fantasi kan aldrig gøre de optrædende Personer saa lyslevende, som Filmen kan det. Derfor vilde jeg nødig give Afkald paa fra Tid til anden at se gode Films. Men vigtigere end det ydre er Tankerne, og Tankerne lever deres Liv ganske anderledes fuldt og helt i Bogen.

C. B.

Der arbejdes:

Lynvisit hos katolsk Ungdom i Randers

Blandt de nyligt opblomstrende katolske Ungdomsklubber rundt i Landet er Sct. Michaels Klub i Randers, skriver en Læser. Det er morsomt at se, hvor ivrigt Byens katolske Ungdom slutter op omkring dette katolske Samlingssted, der uden Tvivl har udfyldt et Savn — Foreningen er allerede efter et Aars Levetid vokset til ca. 40 Medlemmer, ikke mindst takket være sin energiske Formand, *Bernhard Jørgensen*, der har en Stab af udmærkede Medarbejdere omkring sig.

Jeg var med til et af Klubbens Møder forleden, medbringende Sukker og Kaffebrød, som man jo maa i Tider som disse — i Grunden en dejlig praktisk Foranstaltning, der

hindrer Bestyrelsen i at brænde inde med for meget Brød, hvis de Mødendes Antal skulde vise sig lidt svingende.

Et af Medlemmerne holdt et velforberedt Foredrag om Hedningemissionen og Missionærernes Arbejde, og bagefter blev Emnet uddybet med Spørgsmaal fra Tilhørerne under den gejstlige Leders Bistand. Efter Tur saar Medlemmerne opgivet et Emne, de skal forberede et Foredrag over i Sæsonens Foredragsrække — i Aar hedder den: »Hvad vi bør lære og kende!« Det har vist sig at være en langt mere virkningsfuld Maade at uddybe sin Viden paa end ved altid kun at være Tilhører. En Gang imellem er der Hvem-ved-hvad

Indmeldelse til Skolegang

fra næste Skoleaars Begyndelse modtages allerede nu af KATOLSK CENTRALSKOLE, Biskoppens Skole for Storkøbenhavn. Om muligt bør Indmeldelser ske inden Nytaar. Henvendelse Nørrebrogade 27, Tlf. Nora 6166.

Skolen er aaben for alle katolske Børn. Offentlig Optagelsesprøve til Mellemskolen afholdes. Skolepenge efter Aftale, fri Skolegang for de mindre-bemidlede.

Alle Børn laaner Skolebøger gratis paa Skolen. Centralskolen er beliggende i Københavns trafikale Centrum, let tilgængelig fra alle Dele af Byen. Tal med Skolen om, hvordan Børnene paa betryggende Maade kommer til og fra Skole.

Centralskolen har Fritidshjem med Legestue, Lektielæsning og Sløjdarbejde (aaabent til Kl. 17, i den mørkeste Tid til Kl. 16). Der er Skolebespisning og Lægetilsyn. De ældre Elever har Adgang til Skolens Klub med dens hyggelige Vinterlokaler og det store, prægtige Sommerhus i Asserbo.

Højskolen

Fuldmægtig *Enoch Hjorths* Foredrag om »Den kristne Stat« afsluttet Højskolens Serie om de sociale Encyklikaer paa smukkeste Maade. Taleren holdt sine omtrent 100 Tilhørere fængslet i over en Time med sin særegne Form, der er baaret af en stærk, indre Varme og ofte finder Udtryk af poetisk Skønhed. En betydelig Del af Foredraget drejede sig om Samfundet og de kristne Hjem som dettes Byggesten, og dette formede sig som en overordentlig smuk Bekendelse til det kristne Ægteskab. I sin Gennemgang af Encyklikaernes Omtale af den kristne Stats Opgaver lykkes det Taleren at gøre Tilhørerne forstaaeligt, hvor aktuelle Pavernes Ord er ogsaa i vore danske Forhold.

Sakramentskirken

Mand. 9. Nov. Kl. 20 Ungdomsmøde. stud. mag. Frk. Honoré: »Paa Opdagelse i Bøgernes Verden«. Bill. 60 Øre.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 8. Nov. Kl. 8½ Fælleskommunion for de mandlige Kongr. Mand. 9. Nov. Kl. 20 i Røde Sal, unge Mænds Kongr. Torsd. 12. Nov. Kl. 20 Mændenes Kongr.

St. Mariæ Kirke

Fredag den 6. November: 16,30—19,30 Tilbedelse. Eukaristisk Forening. Efter Andagten Kl. 19,30 Ungdomsmøde. Forfatteren, Pastor *P. Schindler*: »Kristendommens smukkeste Kirke«. (Med Lysbilleder.) Kaffebrød (50 Øre - medbr. Sukker) og forskellig Underholdning. De to Minutter: Johs. Samuelson.

Onsd. 11. Nov. Kl. 19½ Kongr. for Damer. Fred. 13. Nov. Kl. 19½ Kongr. for unge Piger. Lørd. 14. Nov. Kl. 15½ Børnetime.

Fredag d. 20. November. Ungdomsmøde (Arbejds møde) Kl. 20 præ. Emne: »Arvesynden og dens Følger«. Indledere: Johs. Samuelson.

St. Antoni Kirke

Onsd. 11. Nov. Kl. 20 Kongr. for Mænd.

Aarhus

Sæt Kryds ved den 22. November.

K. U. K. opfører da »Hertug Knud«, Skuespil i 5 Billeder. Stykket spilles Kl. 14 og 19,45.

Aarhus Opland

Søndag den 8. November, Odder: Kl. 10,15 (9,15 Komm.).

Søndag den 15. November, Ebeltoft: (Villa Pax) Kl. 9,15.

Ugens Højskoleplan

Torsdag den 5. November Kl. 19. Pastor *Messerschmidts* Kateketkursus: *Guds Vilje* (fortsat).

Mandag den 9. November Kl. 19. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *Adjektiver af 3. Deklination* (har været udskudt en Uge). — Kl. 20. Adjunkt *Johan Jensens* Forelæsninger over Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen: *Den lutherske Kirkesang* (fortsat). Denne Forelæsning har været udskudt 14 Dage paa Grund af Sygdom.

Tirsdag d. 10. November Kl. 15. Pater *Wolfisbergs* Latinkursus: *4. Deklination*. — Kl. 19. Pater *Wewers'* Kursus i Troslære: *Kirkens Kristus og de falske Kristusbilleder*. — Kl. 20. Pastor *Schindlers* Forelæsninger om Messeofrets Idé og Historie: *Kristus, vor Liturg*.

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 12. Nov. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Præstegaarden. Leder Pater *Lønsvov* S. J. Emne: Gennemgang af Karl Adam »Das Wesen des Katholizismus«. Næste Møde: den 26. Nov.

KØBENHAVN

Torsdag d. 12. Nov. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Bredgade 67 A. Leder: Pater *H. Roos* S. J.

Emne: Gennemgang af de påvelige Rundskrivelser »Rerum Novarum« og »Quadragesimo Anno«. »Rerum Novarum« læses ud. NB! Man bedes selv medbringe Brød til Teen! Næste Møde: d. 26. Nov.

Onsdag d. 4. Nov. Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Foredrag af Pater *Küpferle* S. J.: »*Lagens Ret over Liv og Lemmer*«.

Onsdag d. 18. Nov. Kl. 20.

Møde i Anledning af den katolske Tænkter *Jacques Maritains* 60-Aars Fødselsdag. Foredrag af Redaktør *H. D. T. Kiærulff*. Mødet holdes i Bredgade 67 A.

Lørdag d. 21. Nov. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlemmer hos Civilingeniør *James Hamm*, Blidahpark 29, Hellerup.

Paa Katolsk Vestre Kirkegaard

er der i Søndags Aftes blevet fjernet to Lystestager fra Frank Andersens Grav. Stagerne er uden Salgsverdi, men meget værd for den afdødes Forældre. Hvis nogen har bemærket Stagerne Bortfjernelse, bedes de venligst sætte sig i Forbindelse med Frank Andersens Moder, Krusaagade 19, Tlf. Vester 6705 v.

Vi har en Del

gamle Bøger og Pjecer, som ikke gør Gavn ved at ligge paa Lageret. Præster og Ordensfolk, der ønsker at have noget gratis Stof til Troens Udbredelse, beder vi derfor rekvirere en saadan Bogpakke, som vil blive tilsendt blot mod Betaling af Porto.

Ved De af

at Father Martindales Bønnebog har Bønner for Journalister og Redaktører?

Gavn Danmark

ved at udbrede Kendskabet til Kirkens sociale Tanker. »Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet« faas i enhver Boghandel og Bønekiosk. (Kr. 2,75).

Al udenlandsk Litteratur

skaffer vi Dem hurtigt og samvittighedsfuldt.

Sankt Ansgars Boghandel.

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Autoritet og Protestantisme

Det er højst interessant at læge Mærke til den Længsel efter Autoritet, som spores i den lutherske Folkekirke. Det er saa meget mere bemærkelsesværdigt, som Protestantismen netop opstod derved, at man satte Autoriteten over Styr og erstattede den med den frie Bibelforskning.

Vi har allerede her i Bladet bragt Citater, der viser denne Tendens. Idag vil vi gøre Opmærksom paa en stor Artikel af Sognepræst L. Brøndum, Østoft, som fandtes i »Kristeligt Dagblad« den 18. November.

Med Overskriften »Er Kirken Autoritet?« besvares dette Spørgsmaal bekræftende. Han skriver:

»Unægtelig førte Luthers Oprør mod Romerkirken til, at han fornægtede denne Kirkeorganisations Ret og Myndighed til gennem sit »apostoliske Embede« at bestemme, hvad der er Guds Ord, og at gyldiggøre Sakramenterne. Men da Sværmerne begyndte at gaa rundt og have Guds Aand aldeles direkte, vendte Luther sig som bekendt lige saa skarpt mod deres kirkeopløsende Individualisme som imod Rom. Dette gaar igen i den augsburgske Konfession, som angaar os betydeligt mere end Luthers forskellige Meninger, fordi den er blevet et Bekendelsesskrift for vor Kirke. Her hedder det i Art. 5, at for at vi kan naa til Troen, »er der indstiftet et Embede til at lære Evangeliet og meddele Sakramenterne; thi med

Ordet og Sakramenterne som Midler skænkes Helligaanden, der virker Tro«.

Her vilde det være interessant at faa at vide, paa hvilken Maade man kan overbevise sig om, at det lutherske Embede i højere Grad end Sekternes Forkyndelse havde Helligaandens Bistand.

Idet Pastor Brøndum gør Rede for, hvorledes Kirken bliver en Autoritet i luthersk Forstand, forklarer han:

»Det er ikke en Autoritet, som sætter sig selv i Guds Sted, saa Menneskets Forhold til Gud bliver upersonligt. Apostlenes og Reformatorernes Kirke er kun »Mellemlid« paa den Maade, at den er Guds Vej direkte til Mennesket, Midlet for Troen paa ham. Men dette »Middel« er Autoritet paa Grund af den, som bruger det.«

»En Autoritet, som sætter sig i Guds Sted«, er naturligvis den katolske Kirke. Maa vi hertil blot spagfærdigt bemærke, at saadan er katolsk Tanke ikke. Men det følgende, at »Apostlenes og Reformatorernes Kirke er kun Mellemlid paa den Maade o. s. v.« svarer netop til katolsk Tankegang.

Medens man altid hidtil fra protestantisk Side har faaet at vide, at Kirken er et *usynligt Rige*, hævder Pastor Brøndum det modsatte, idet han siger: »Kirken er netop den Maade,

hvorpaa det aandelige bliver noget »ydre«.

Og endnu et Citat:

»I den romersk-katolske Kirke — og undertiden ogsaa i engelsk og svensk Højkirkelighed — er man inde paa den Lære, at Embedet er Aandens egentlige Instrument, fordi (og for saa vidt som) det er en Fortsættelse af det apostoliske Embede, (ved at de første Apostle under Haandspaalæggelse gav det videre til andre o. s. v., og det Embede er det, som normalt giver Ord og Sakramenter Gyldighed, Autoritet.

Men bibelsk (og ogsaa luthersk) er det omvendt: Ord og Sakramenter har ikke deres Autoritet fra det kirkelige Embede; men Embedet har derimod sin Autoritet fra Ord og Sakramenter.«

Vi spørger: Hvorledes kan da Ord og Sakramenter meddele Autoritet? Ord og Sakramenter eksisterer ikke i sig selv. Apostlene forkyndte med Autoritet Ordet og meddelte — i Kraft af den modtagne aandelige Magt — Sakramenterne. Kun paa den Maade bliver der Mening i det.

Men det er forstaaeligt, at Pastor Brøndum gør sig Umage for at underbygge det protestantiske Autoritetsprincip paa anden Maade, end den katolske Kirke gør det. Men saa bliver Resultatet rigtignok ogsaa, at Ord og Sakramenter svæver frit i Luften.

C. B.

Horisonten rundt

Sognesøstrenes Juleindsamling

For et Par Uger siden fremkom Sognesøstrene her i Bladet med en Opfordring til at hjælpe de fattige med Tøj, Møbler, Madvarer, kort sagt alt.

— Hvordan gaar det med Indsamlingen? spørger vi en af Søstrene.

— Foreløbig desværre kun ganske smaat. Det er svært at faa nye Ting, og derfor giver man ikke saa let de gamle Sager fra sig. Ikke før man kommer til at tænke paa, hvor meget, meget sværere det maa være for de helt fattige. Saa finder man sikkert noget, man alligevel kan undvære.

— Ja, men det skal vel være i nogenlunde ordentlig Stand?

— Der er ikke noget, som er for ringe. Flinker Damer hjælper os Søstre med at gøre det altsammen i Stand, og vær rolig for, at vi finder taknemmelige Modtagere.

— De beder ogsaa om Møbler ...

— Lyder det mærkeligt? En Barneseng er dyr for et fattigt Hjem. Og det sker heller ikke saa sjældent, at unge gifter sig, skønt de mangler det nødvendige. Hvorfor selv fylde op med overflødige Møbler, naar de savnes håardt af dem i de smaa Kaar.

— Har De speciele Ønsker?

— Nej, egentlig ikke. Og det viser bedst, hvor dybt Trangen gaar. Der er Mennesker iblandt os, som savner praktisk talt *alt*.

— Samarbejder De med andre Juleindsamlinger, f. Eks. Vincentsdamernes?

— Det gør vi. Der er absolut ingen Fare for, at nogle Familier bliver hjulpet dobbelt, saa andre intet faar. Det sørger vi omhyggeligt for. Hvis Læserne vil give Vincentsforeningerne en Skærv til de fattiges Jul og os deres brugte Sager, saa sørger vi i Fællesskab for den rette Fordeling.

Glem altsaa ikke, at de fattige altid skal staa øverst paa Listen

over dem, vi skylder vore Julegaver.

Frk. Marie Hoffmann

fyldte 70 Aar den 28. November. Vi beklager, at vi først er i Stand til at bringe vor Lykønskning nu.

Det vil være vanskeligt at overdrive den Betydning, som den Hoffmannske Familie har haft for Katolicismen i Danmark. Skønt Frk. Marie Hoffmanns Tilværelse har formet sig yderst stilfærdig og tilbagetrukket, har hun altid været med i Kirkens Gerning helt og fuldt.

Som ung har hun opholdt sig i en Klosterpension i Belgien i et Par Aar og i en Klosterpension i Bayern i et halvt Aars Tid. Den dybe Tilegnelse af katolsk Tankegang har hun da ogsaa vist udadtil ved at tage praktisk Del i Arbejdet for de fattige, som trofast Medlem af Paramentforeningen og ved Medvirken ved forskellige Basarer.

Det gælder om Frk. Marie Hoffmann som det gælder om en Række Medlemmer af de solide, gamle katolske Slægter, Efterkommere af indvandrede Katolikker, at Kirken har været hendes Hovedinteresse, og at hun rundhaandet har hjulpet overalt, hvor hun saa, at nye eller

gamle Former for frugtbart katolsk Virke trængte til hendes Hjælp.

I den seneste Tid har Frk. Hoffmann realiseret Familiens store Projekt ved Rejsningen af »Hoffmanns Minde«, en Institution, som har hendes mest levende Interesse.

Frk. Marie Hoffmann har uden Tvivl paavirket mange Mennesker gennem sit Eksempel; naar et Menneske lader hele sin Levevis dybt præge af sin Tro, kan det ikke undgaas, at det sætter dybe Spor.

Vi ønsker Frk. Marie Hoffmann endnu mange, lykkelige Aar.

En Højtidsdag

Den 8. December kan Fru Petra Christensen, Aarhus fejre 50-Aarsdagen for sin Optagelse i den katolske Kirke og kunde samtidig have holdt Guldbryllup.

Fru C. blev gift i Sct. Knuds Kapel i Odense, men rejste kort Tid efter til Aarhus, hvor hendes Mand, afdøde Murermester J. Hansen-Christensen, i en Aarrække var Kirkeforstander. En Datter er Sct. Josef-Søster i Horsens.

I alle Aarene, undtagen de sidste, hvor Fru Christensen af Helbredshensyn har maattet trække sig tilbage, har hun været et aktivt Medlem indenfor Menighedsarbejdet og var altid parat, naar der blev kaldt.

— Derfor kan Fru C., der nu er 70 Aar, med Glæde se tilbage paa et langt og virksomt Liv.

Hjerteligt til Lykke! H. S.

Baronesse Rosenkrantz- Charisius f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende, *indfødte* Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddes af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1943.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles *ikke* for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 20. December. Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Det Apostoliske Vikariat*, Bredgade 64, København K.

Protestant og Katolik

»Berlingske Aften« har for nylig afsluttet en lang Korrespondance, der især beskæftigede sig med Folkekirkens svigtende Tag i sine unge. Den katolske Kirke blev flere Gange nævnt som Eksempel paa, at Kirken kan samle sit Lægfolk, og efterhaanden udvikle Diskussionen sig til en Drøftelse af Katolicismen. Flere katolske Lægfolk tog Del i Meningsudvekslingen. Den unge Nina Sabra, Sekretær i Academicum Catholicum, ønskede at svare paa et Indlæg fra en Protestant, men Bladet havde afsluttet Korrespondancen, før Frk. Sabras Brev var færdigt. Os forekommer det at fortjene Offentliggørelse, hvorfor vi nedenfor bringer det, efter først at aftrykke det Indlæg, Frk. S. besvarer.

A. P. afviser den katolske Logik

Efter Sigende er den katolske Kirke i Vækst her i Landet. Før eller senere vil dette vel afnøde Protestanterne baade den ene og den anden Erklæring; Reformationen tvang i sin Tid den katolske Kirke til Selvbesindelse. Nu vil muligvis det omvendte ske. Debatten i disse Spalter kunde tages som Forsvarsel, eet blandt mange.

Medlemmerne af den katolske Kirke er mange Gange mere brændende i deres Overbevisning og klarere i Begreberne end vi Protestanter. De er derfor baade sværere og lettere at diskutere med: I mangfoldige Spørgsmaal vil Katolikken være Protestanten overlegen med Hensyn til Klarhed, idet Kirken har formuleret sit Standpunkt, og han ved i Reglen Besked dermed. Det er som bekendt Guld værd at faa klar Besked. Men i de principielle Spørgsmaal er det meget svært at faa Føling med det enkelte Individ af den katolske Tro; der virker den bestandige Visen-hen til Kirkens Mening til sidst ubehageligt, baade fordi det lukker for al videre Diskussion, og fordi Protestanten maa anse en saadan Klippe-Autoritetstro for højst utilfredsstillende.

Da Luther brød med Romerkirken, optraadte han som religiøs Repræsentant for den humanistiske Bevægelse, hvorfor det er aldeles uholdbart (som den katolske Kirke gør) at betragte ham som den Frafaldne. Med større Ret kan man

i ham se den, der ved sin Reformation bragte Religionen i Overensstemmelse med den frembrydende nye Tid. Idet han oprettede det »almindelige Præstedømme«, paa lagde han nemlig den enkelte et uhyre forøget Ansvar for sine Meninger og sin Livsførelse. Hvad der tidligere havde staaet som urørlige Forskrifter, blev nu taget bort. Autoriteterne forsvandt, og saaledes maatte den enkelte tilkæmpe sig sin Overbevisning, hvor han før havde faaet den foræret. Individualismen sejrede, og Problemerne taar nede sig op; den ene Strømning afløste den anden, Mening stod over for Mening, Retningerne stredes og forvirrede ofte det søgende Menneske — men det kan ikke betvivles, at Kampene virkede befordrende og befrugtende paa Aandslivet. Fra Luther gaar dybe Spor ned til Lessing og de tyske Klassikere. Og Kampen forekommer os at være det eneste tilfredsstillende Gennemgangsled til en religiøs Overbevisning. Det er *farligere* at kæmpe selv end at overtage en færdigsyet Livsanskuelse, det er langt mere besværligt, men det er utvivlsomt ogsaa mere *udviklende*.

Og det er jo ikke nogen Garanti for »Sandheden« i Katolicismen som *Helhed*, at den i sine enkelte Dele er konsekvent udbygget. Tværtimod maa man være paa Vagt over for denne logiske Gennemførelse, den virker besnærende og døver Kritikken. Man paaberaaber sig nemlig den katolske Tankebygnings Logik indadtil, medens man forsømmer at rette Blikket mod

Lærens Forudsætninger. Luther gjorde det, og han blev dens udtalte Modstander. Ja, den imponerende Sikkerhed i Klarlæggelsen af Problemerne er i sig selv mistænkelig for den, der har forsøgt at nærme sig dem paa egen Haand: »There are more things ...«

A. P.

Frk. Sabras Svar

Utilfredsstillende Klippeautoritetstro?

I en Diskussion mellem Katolikker og Protestanter er det ganske forstaaeligt og i Virkeligheden et ubevidst Krav om Logik, naar den ikke-katolske Part synes, at Katolikkens »bestandige Visen-hen til Kirkens Mening« til sidst virker »ubehageligt«. Man kan nemlig i en Diskussion ikke argumentere ved Hjælp af en Størrelse, i dette Tilfælde en Autoritet, som Modparten ikke anerkender. Katolikken maa først (og det gør han vel i Reglen ogsaa) retfærdiggøre Kirkens Akkreditiver overhovedet, d. v. s. 1) Apostlenes egen Troværdighed, 2) Jesu Kristi Akkreditiver som Gudmenneske, der har Krav paa at blive adlydt, og 3) den katolske Kirkes Akkreditiver som den apostoliske Kirke, den Kirke, der stammer direkte fra Kristus selv, og som Han ved Helligaandens Hjælp har lovet at beskytte imod enhver Fejltagelse. Først naar man historisk har bevist disse Akkreditivers Troværdighed og Rigtighed, vil man kunne henvise til Kirkens Mening, og da vil det ogsaa være aldeles ligegyldigt, om den enkelte »maa anse en saadan Klippeautoritetstro for højst utilfredsstillende«. Ovennævnte Principers Rigtighed er uundværlige Forudsætninger for enhver kristen Tro; de *beviser* ikke Troen (som jo gaar ud over Fornuften og er en Naadegave) — det er heller ikke dem, der *faar* os til at tro; de *beviser* kun, at det ikke er ufornuftigt at tro, (og ikke blot det — men at det er vor *Pligt* at bøje os for disse Kendsgerninger), og at faa dette

fastlagt maa være en af de vigtigste Forudsætninger for ethvert ærligt og tænkende Menneskes Samtykke til at arbejde *sammen* med Guds Naade. Gud vilde aldrig hyde Mennesket at handle i *Strid* med den Fornuft, Han selv har givet det.

Luther i Historien

Naturligvis maa en Kirke, der om sig selv siger, at den er ufejlbarlig, betragte Luther som den frafaldne! Det er saa lige til, at man ikke forstaar, at noget Menneske kan kalde det »uholdbart«, selv om han sætter Luther højere end den katolske Kirke.

Luther kan endvidere ikke siges at være »religiøs Repræsentant for den humanistiske Bevægelse«. Humanismen (i sig selv aldeles ikke uforenelig med ægte Kristendom — tværtimod —) begyndte *før* Reformationen. Det eneste, som de to har til fælles, er, at de begge *udartede* til anti-katolske Bevægelser. Hvilken Forbindelse kunde en Mand, der ansaa alt menneskeligt for gennemkorrumpet af Synd, have med en menneskelig Virksomhed som Humanismen — selv med den kristne Humanisme?

Det skulde være Luther, »der ved sin Reformation bragte Religionen i Overensstemmelse med den frembrydende nye Tid«? — Det er en sørgelig Misforstaaelse at tro, at Kristendommen, der gør Krav paa at være en Religion af guddommelig Oprindelse, skulde *tilpasses* Tiden; nej, en saadan Religion er højt hævet over Tiden, og det er Hovmod at ville tilpasse den.

Ansvar og Kritik hos Protestanter og Katolikker

En Katolik maa smile, naar han hører, at Autoriteten virker sløvende paa hans Kritik og lamvende paa hans Ansvarsfølelse. Hvis der var Tale om fejlbarlig menneskelig Autoritet, vilde der være større Sandsynlighed derfor. Hvornaar mon Katolicismen nogensinde har benægtet den enkeltes Ansvar? Den har altid fastholdt *baade* Læren om Hie-

rarkiet *og* Læren om det almindelige Præstedømme, som Luther her siges at have opfundet. Ganske vist er det *kun* Hierarkiet, der ifølge Kristi Anordning har Lov til at *forvalte* Sakramenterne, og Sakramenterne er objektivt gyldige uanset Præsternes Godhed og Slethed, men samtidigt siges enhver døbt, der af hele sin Sjæl vil gøre sig delagtig i Kristi Offer, Messeofret, som kun Hierarkiet maa frembære, ogsaa personligt at ofre Kristus, altsaa selv paa en Maade at være Præst. Denne Sjælens ydmyge Beredvillighed er ogsaa Betingelsen for, at Messens objektive Fortjenester paa nogen Maade kan blive os personligt til Gavn. Det samme gælder om Sakramenterne overhovedet; vi modtager vel Naaden, naar vi modtager dem, og den kommer uafhængigt af alle vore Anstrengelser, men Ansvar for, at den Naade faar Lov at *virke* i vor Sjæl, hviler ene og alene hos os selv. Først ud fra dette Synspunkt kan man forstaa Blasfemien ved at modtage Sakramenterne uværdigt. Mon det ikke er Ansvar i allerhøjeste Grad? — Det var ikke Luther, der opfandt det.

Det kan ikke bestrides, at det er langt farligere og besværligere at leve som Protestant, men det kan A. P. vel ikke for Alvor mene skulde være et Kriterium for en aabenbaret Religions Sandhed. Den Katolik, som tager sin Religion alvorligt, har en ligesaa glørværdig Kamp for at *bevare* sin Tro, som Protestanten skulde have for overhovedet at tilegne sig en. Det kan heller ikke siges, at Protestanternes Kamp er mere udviklende for Personligheden: en bestandigt skiftende, vaklende Famlen er ikke udviklende; til sand Udvikling hører en fast Grund, *hvorfra* man kan udvikles videre. Skulde Anerkendelsen af Guds Autoritet virke opløsende paa Personligheden? Nej, først i Ham vil den udvikles. Vor ulykkelige Subjektivismens Tid, som Reformationen er Ophav til, kunde godt som Motto tage Lessings Ord om hellere at søge efter Sandheden end at eje den.

Hvilken Forhaanelse af Sandheden og hvilken Selvmodsigtelse.

Katolicismens mistænkelige Logik

Katolicismens indre Logik er ingen Garanti for Sandheden, siger A. P. Denne Paastand kan have en *vis* Berettigelse. Ethvert tænkende Menneske ved, at et logisk Systems Værdi staar og falder med dets Forudsætninger, men det vilde være et sørgeligt Resultat for alt aandeligt Arbejde, hvis Logik som saadan skulde kaldes mistænkelig!

Den *første* Garanti for den katolske Kirkes Berettigelse er da ogsaa de Troens Forudsætninger, som omtaltes i det første Afsnit; først naar disse er blevet fastlagt, bliver Logikken en *ekstra* Garanti. Mon det er Menneskenes Værk, at en rent menneskelig Institution med alle Menneskenes Svaghed og Slethed i Intellekt og Vilje, trods indre Kampe og Frafald, trods Fejltagelse i rent menneskelige disciplinære Forholdsregler, endnu aldrig har modsagt sig selv, naar det gjaldt om at fastslaa dybe og vanskelige Spørgsmaal om den kristne Tro og Moral? Man kunde her indvende, at der kunde være kommet nye Fakta til, som Kirken har overset; men der kommer ingen nye Fakta til; Kirkens eneste Funktion og Eksistensberettigelse er at bevare, forsvare og fortolke en een Gang for alle givet Aabenbaring. De saakaldte nye Dogmer er en videre Udvikling, en logisk Følge, en dybere Indtrængen i Fakta af guddommelig Oprindelse, og der ingen, der vil nægte, at denne dybere Indtrængen ofte *fremskyndes* af farlige Angreb som Reformationen.

Vi vender tilbage til Lærens Forudsætninger

Til sidst omtaler A. P., at Luther rettede Blikket mod Lærens Forudsætninger — »Luther gjorde det, og han blev dens udtalte Modstander.« For det første er det slet ikke noget Kriterium, og for det andet, hvad mener A. P. med Lærens Forudsætninger?

Hvis han mener de Forudsætninger, som omtales i Begyndelsen af denne Artikel, saa ophævede Luther dermed Berettigelsen af enhver kristen Tro. Hvis A. P. med Lærens Forudsætninger mener *Biblen*, er han blevet et Bytte for samme ulykkelige Misforstaaelse som Luther. *Biblen* er nemlig *ikke* Kilden til Kristendommen — det er *Kirken*. Kirken eksisterede før *Biblen* — *Biblen* er kun et af dens Værker og Virksomheder. Man kan derfor sagtens pege paa Ting, i Kirkens Lære, som ikke staar i *Biblen*, og hvem siger, at *Biblen* skal eller vil være udtømmelig; men Kirkens Lære kan ikke være i *Strid* med *Biblen*; det er kun Kirkens Myndighed, ledet af Helligaanden, der kan fortolke denne vanskelige Bog. Der er in-

gen Tvivl om, at Gud i Stedet for at have betroet det til en Læremyndighed kunde have vejledet den enkelte i denne Fortolkning, men et Bevis for, at dette ikke er Tilfældet, er de protestantiske Kirkers evindelige indbyrdes Modsigelser i principielle Spørgsmaal.

A. P. slutter med Citatet »There are more things in heaven and earth...«; formodentlig mener han flere, end der indeholdes i et koldt, logisk System. Men Katholicismen er mere, meget mere end et System, den er overstrømmende Liv; Legemet kunde dog ikke være rank og kraftigt, hvis ikke Skelettet fungerede paa rette Maade. Den moderne Idé om Liv uden Orden og visse almenGYldige Principper bliver den visse Død. *Nina Sabra.*

liberale Jøder, der har opgivet deres Fædres barnlige Tro, faar man et helt andet Svar paa vort Spørgsmaal. De konstruerer nemlig de skarpeste Modsætninger mellem gammelt og nyt. »Hverken i Talmud eller i den senere Jødedom har *Forløsningslæren* nogensinde været et Problem«, siger de. Det vil med jævne danske Ord sige: »Vi bryder os aldeles ikke om en Frelser«, og da Ordene er sagt med Henblik paa Kristendommen, saa betyder de, at Jøderne endnu stadig afviser vor Frelser Jesus Kristus. Denne Ringeagt kender vi fra det Ny Testaments Beretninger om Farisæerne. For os er Kristus Vinstokken, der bærer alle dem, der vil blive frelst, som Ranker og Grene. Andet Middel til at genvinde Himlens Paradis og Herlighed eksisterer ikke.

Den gamle og den nye Pagt III

Den liberale Jødedom

Da vi sidste Gang sammenlignede de to aabenbarede Religioner, Jødedom og Kristendom, med hinanden, kunde vi med Glæde slaa fast, at der er *en vidunderlig Harmoni* mellem dem. Ifølge Guds Plan modsiger de aldeles ikke hinanden. Men den første forbereder den anden, og den anden supplerer og fuldkommengør den første. Kristus er jo, som han selv siger, »ikke kommet for at ophæve Loven, men for at fuldkommengøre den« (Mt. 5, 17). Naturligvis er det ogsaa meget let at paapege Forskelle.

Den ufuldkomne og den fuldkomne Religion

Lad os ganske kort antyde de vigtigste af dem. Medens Kristendommen er en Verdensreligion, der skal bringes til alle Nationer, var dens Forgænger oprindeligt kun givet enkelte, derefter en Familie, og til

Slut et helt Folk. Længere naaede den i det væsentlige ikke. Endvidere: da den gamle Pagts Religion kun skulde være forberedende, var den tidsbegrænset. Saa snart Tidens Fylde var inde, maatte den vige Pladsen for den Afløser, som Jødedommen selv havde bebudet, og hvem de hellige Bøger tilsagde evig Varighed. Endelig maa vi sige, at det Gamle Testamente for saa vidt er ufuldkomment, som det tager Hensyn til Menneskenes lavere moralske Standpunkt. Paa Grund af Hjerternes Haardhed tillader Moseloven Skilsmisse. Aabenbaringen i det Nye Testamente derimod er helt fuldkommen og derfor uforanderlig.

De liberale Jøder og Forløsningslæren

Saadan tager altsaa Forholdet mellem Jødedommen og Kristendommen sig ud i vore Øjne. Men hører man saa *de moderne*

Menneskets Helliggørelse ved egen Kraft

Overfor vor kristne Tro paa Arvesynden og den personlige Synds Ødelæggelser erklærer en Repræsentant for den moderne Jødedom selvsikkert: 1) »*Arvesynden* og Satan eksisterer overhovedet ikke, og Sjælen er oprindeligt ren«. Hvis denne Paastand var rigtig, vilde den væsentlige Forudsætning for den kristne Forløsningslære falde. Naar der ikke er noget, der skal forløses, er det urimeligt at tale om Forløsning. — 2) »At antage en *Midler mellem Gud og Mennesker* er ulogisk, umuligt, ja ligefrem umoralsk. Hvert Menneske maa selv tage sit Ansvar«. Hvilken Dristighed! Læg navnlig Mærke til, at Læren om vor Frelser Jesus Kristus skal være umoralsk! Mindre kan ikke gøre det. Ganske vist, hvis man med Luther vilde paastaa, at den uskyldige Frelser skal lide og sone alene, og vi, de skyldige, være aldeles passive ved vor Frelse, saa har Rabbieren Ret. Men vi Katolikker holder os jo til Pauli Ord i Romerbrevet: »Vi maa lide med Kristus for ogsaa at blive herliggjort med ham« (Ro. 8, 17). — 3) »Selv

om et Menneske har syndet meget svært, *har det alligevel i sig selv Kraft nok til at stræbe efter Hellighedens Ideal* eller Gud, og som Følge af denne Evne har man ogsaa Pligt til at gøre det. (Pik, *Judentum and Christentum*. 1913). Vi behøver kun at sætte vor Frelser's kendte Ord: »Uden mig kan I ingenting gøre«, ved Siden af disse Udtalelser for at føle den dybe Kløft, der skiller denne Form for Jødedom fra den kristne Tro. Det er den rene Pelagianisme eller hin Vranglære, som Skt. Augustinus i sin Tid bekæmpede med al sin aandelige Kraft. Det er det Standpunkt, der ikke blot er uvidende om Guds Naades Nødvendighed, men som ligefrem positivt afviser guddommelig Hjælp, forblindet som det er af Hovmod.

I 1920 udkom en Bog med Titlen: »Lehren des Judentums«. Den var skrevet af Dr. Bernfeld og fem andre jødiske Lærde. Her siges der om den jødiske Religion, at dens Væsen og Kærne var Sædelighed eller Moral. Men desuden paastaar de seks Lærde, at Mennesket *kan med sine egne Kræfter gøre det gode*, som Moralen kræver, uden en Frelser's Hjælp. Derved bliver Mennesket Skaber og ligner Gud. Ikke Mirakler og Sakramenter bevirker Forsoning med Gud, men Frihed. *Helliggørelse er vort eget Værk*. Vi har Kilden til moralsk Fornylse i os selv.

Et Frafald fra det Gamle Testamente

Saa mange er disse Mænds Paastande. De røber den samme pelagianske eller rationalistiske Aand, som de før anførte Sætninger. Man føler ganske uvilkaarligt, at disse liberale Jøder nok har de hellige Bøger staaende paa Hylden, og at de ogsaa kan tage dem i deres Haand. Men den indre aandelige Forstaaelse af Skrifternes Indhold ejer de ikke. Ellers kunde de jo ikke hævde det modsatte af, hvad der staar i dem. Lad os bare tage et lille Eksempel. Hvis det er vor egen fri Vilje, der be-

virker Forsoning med Gud, og hvis Helliggørelsen er vort eget Værk, hvorfor trygler saa Kong David i sin Bodssalme (50) og hele det israelitiske Folk, der benytter denne Bøn, Gud saa hønlige om Renhed og indre Kraft, om Højsind og Hellighed, om en Nyskabelse af hele den menneskelige Natur? Man beder dog ikke andre om noget, som man selv ejer eller formaar at give sig selv. I den samme Davids-salme er ogsaa en tydelig Henvisning til Arvesynden, som ifølge Pik overhovedet ikke eksisterer. Dette være kun sagt i Forbigaaende.

For det er vist nok *Jødedommens Stilling til vor Frelser*, der mest trænger til et oplysende Ord. I gamle Dage var det Jødernes forfalskede Messiasbillede, der forhindrede dem i at anerkende Kristus som den lovede Frelser. De vilde kun have ham, hvis han præsenterede sig som

politisk Fører eller som Krigsøverste og gjorde Ende paa Romernes Verdensherredømme, for at de selv kunde indtage deres Fjenders Plads. Hvordan er det nu? Ifølge Pik har Jøderne ikke Brug for *Messias som Frelser fra Synd*. Hvor er dette Standpunkt dog stadig i Strid med hele det gamle Testamente! Alle de af Gud trufne Foranstaltninger og alle Aabenbaringer i Tiden før Kristus tager ene og alene Sigte paa ham som deres Maal, og alle de, der opfattede Guds Tanker paa rette Maade, kom til Troen paa Jesus Kristus. For alle Profeter giver ham Vidnesbyrd og alle Skrifterne viser Vejen til ham.

Saaledes er det altsaa klart, at *den moderne liberale Jødedom er en afgjort Fjende af al ægte Kristendom*. — Saa meget om Forholdet mellem Jødedom og Kristendom i al Almindelighed.

F. K.

Verden i Løgnens Tegn

I de bevægede Tider, hvorunder vi lever, spiller Propagandaen takket være alle de tekniske Hjælpemidler en Rolle som aldrig før. Vi kan næppe aabne en Avis eller lukke op for en Radio, før vi straks bearbejdes ud fra visse Synspunkter — vi kan — og endnu mere kunde ikke, da Neonlysene om Aftenen straaledede fra Husenes Facader — gaa mange Skridt, før vi faar at vide, hvilke Havregryn vi skal spise, og hvilken Tandpasta vi skal børste vore Tænder i. Næppe en Time paa Dagen kan vi undslippe Propagandaens Raab til os. Har det før været svært at danne sig en selvstændig Mening paa Grund af begrænset Materiale, der var til vor Raadighed, er det for almindelige Mennesker tusindfold sværere i Dag, hvor Tempoet — paa Trods af alle tekniske Hjælpemidler — er mere hæsblesende end nogensinde, og hvor den

ringe Tid, der levnes Mennesker, for manges, ja vel for det store Flertals Vedkommende benyttes til Adspredelse af Sindet ved Biografbesøg og Kiggen i »kulørte« Tidsskrifter og lignende lidet dybtgaaende Beskæftigelser.

Interessant, men overmaade uhyggeligt er det at iagttage, hvilken kæmpemæssig Rolle Løgnen i alle dens Former og Afskygninger spiller i Propagandaen. Dette gælder ikke blot nu under Krigen, hvor de krigsførende Magter ved Fordrejelser, Fortielser og paa andre Maader søger at fremstille deres Handlinger i det bedste Lys. Det gælder ikke blot i Diktaturstaterne, men ogsaa i de demokratiske Lande, at Folket ikke faar ærlig og ren Besked om Forholdene. Læser vi en Meddelelse eller et Dementi i Aviserne, kan det være rigtigt, hvad der staar, men lige saa godt kan det være

urigtigt. Med god Samvittighed anvender Staten Løgnen, hvor det anses for opportunt og »i Virkeligheden« bedst for Folket, at det ikke faar Sandheden ell. i hvert Fald hele Sandheden at vide.

Det er ikke blot »smaa Løgne«, der opvartes med, men Forholdet er ofte, at Sagen stilles fuldkommen paa Hovedet, saa fantastisk er Løgnen, at Argumentation er udelukket, fordi der overhovedet ikke findes noget fast, ærligt Punkt, for hvilket Argumentationen kan udgaa.

Undersøger man nu Aarsagen til, at Løgnen i den Grad er kommet til at beherske det offentlige Liv, maa man komme til det Resultat, at det skyldes, at Sandheden er født til Verden, at Lyset har skinnet i Mørket. Dette Lys begyndte at skinne i Verden for snart 2000 Aar siden, og dets Skin er trængt ind i de fjerneste Kroge. Dette ikke saaledes at forstaa, at den kristne Sandhed og Etik har sejret allevegne — tværtimod. Men Kristendommens Livssyn behersker i den Grad Tankeverdenen i Vesterledet, at alle uden Undtagelse, baade de, der er ligegyldige overfor Kristendommen, og de, der hader den som Mørkets Magt, søger at give det et ydre Udseende af, at deres Handlinger stemmer med den Etik, der er Kristendommens. Hvor disse Handlinger imidlertid staar i den skarpeste Modstrid med kristen Etik, maa Løgnen give det Udseende af Samstemmen. Deraf den hidtil ukendte, dæmoniske Løgnagtighed. Hvor Erobreren i Hedenskabets Dage aabent kunde proklamere som sit Maal at herske over Verden og undertrykke Folkeslagene, er Erobrerne af i Dag tvunget til — tvunget dertil af Kristendommens Indflydelse — at fremstille det, som om de kommer med Fred og Befrielse.

I Kampen mod Løgnen vil den ikke-kristne kun have daarlige Vaaben at kæmpe med. Kristendommen er for ham ikke nogen overnaturlig Sandhed, desuagtet vil han holde paa dens Etik. Men kristen Etik — saa lidt som nogen anden Etik — la-

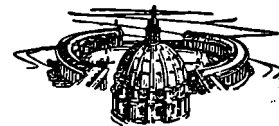
der sig ikke begrunde ud fra en »naturlig« Tankegang. Ud fra en »naturlig« Tankegang er der kun een Ret, der gælder — den stærkeres. Etik har kun een Begrundelse: Gud har villet det.

Den ikke-kristne viger imidlertid tilbage for Konsekvenserne af sit »naturlige« Livssyn. Han aner, at Konsekvensen er Anarkiets Lov. Men Konsekvensen er nu ved at drages. Som en af de første indsaa Nietzsche Beskaffenheden af den Verden, hvori man har »dræbt Gud«. Han gruede ofte tilbage ved Synet af denne Verden. Sandheden bød ham drage Konsekvensen. Han haaner sine brave Medhørgere, der ikke tør se ind i den Verden, hvor Guds billedet er erstattet af Menneskets Billede.

Det forjættende ved denne Tid, som staar i Løgnens Tegn, er, at den viser hen mod klare Tilstande — hvor Standpunktet er taget fuldt ud: Kristendommens Verden eller Lovløshedens Verden.

Kun den Kristne, der tror paa ham, der er Sandheden, kan med Held kæmpe mod Løgnens og Mørkets Magter. Men her maa vi bekende, at vi har syndet saare meget. Vort Liv har ogsaa ofte staaet i Løgnens Tegn. Hvor mange af os har hensynsløst og radikalt praktiseret Kristendommens Etik i det daglige Liv? Vi har ikke tilstrækkelig agtet paa den dybe Symbolik, der ligger i, at Kristus i Sakramentet bæres ud paa Gader og Stræder. Dette skulde vise os, at den kristne Etik ikke er noget, vi skal gaa skjult med. Vi skal efterleve den paa Arbejdspladsen, paa Kontoret, i Forretningen, i vort Forhold til vore Medmennesker. Vi kan ikke med Munden bekende Budet om at elske vor Næste, og i Gerningen udplyndre denne Næste. Hvor ofte har vi ikke i vort daglige Liv løjet ved blot at faa vore Handlinger til at se ud som gode og kærlige? Vi er, før at sige det skarpt, fra Kommunionen ofte gaaet ind paa Kontoret med en Løgn paa Læben.

Derfor kan den Kristne ikke fri sig for sit Ansvar for, at Verden staar i Løgnens Tegn. Der-

URBI ET ORBI

I Anledning af Tusindaarsmindet for den hellige *Abbed Odo af Cluny's* Død, har den hellige Fader sendt Benediktinerordenens Abbed-Primas, Dom *Fidelis von Stotzingen*, et Brev, hvori Hs. Hellighed fremhæver den Betydning, som Clunyacensernes Reformbevægelse har haft for Benediktinerordenen og dermed for hele Kirken. — Den hellige Fader har modtaget den apostoliske Vikar for Danmark, *Biskop Th. Suhr* — der for Øjeblikket opholder sig i den evige Stad — i privat Audiens. — I Anledning af at »Ingegneri del Sindaco Fascista della Provincia di Roma« har besøgt Peterskirken Kuppel for at bese de Arbejder, der for nylig har været foretaget ved de store Kuppelvinduer, har adskillige Dagblade bragt unøjagtige Fortolkninger af et Foredrag, som *San Pietros* Arkitekt, Prof. *Giuseppe Nicolosi*, ved denne Lejlighed har holdt, og hvorefter man skulde have til Hensigt at ombygge Peterskirken Kuppel. Disse Meddelelser beror paa en Misforstaaelse, idet der ikke foreligger nogen Planer i saa Henseende.

Det meddeles fra *Cairo*, at den stedfortrædende apostoliske Delegation i Ægypten, Pater *Arthur Hughes*, har aflagt Besøg i forskellige Hospitaler i *Alexandria*, hvor der befinder sig en Del saarede Krigsfanger fra Kampene i Ægypten og Libyen.

for maa vi bede om, at »Trøsteren, som udgaaer fra Gud, maa oplyse vore Hjerter og føre os til al Sandhed, saaledes som din Søn har forjættet...«, og vi maa bede Gud give os Kraft og Mod til at efterleve denne Sandhed i stort og smaat — saaledes som Kirken beder det i Bønnen Pinselørdag: »Gud, du som i din Tjener *Abrahams* Gerning har givet Menneskeslægten et Forbillede paa Lydighed, giv os baade at kue vor egen vrang Vilje og i alle Ting at opfylde dine retfærdige Bud«.

I alle Ting at opfylde Guds retfærdige Bud!

H. P. Christensen.

Å Den engelske almindelige Bødedag, der afholdtes i hele Storbritannien i Begyndelsen af November for Opnæelse af „en retfærdig og varig Fred“, fejredes i den katolske Westminster Cathedral i London ved et højtideligt Requiem for alle Krigens Faldne.

Å I Nordafrika seser Krigen nu i Nærheden af Tunis, hvor Oldtidens Karthago lå. Her ved Karthago rasede i Aar 202 en grim Kristendomsfejls, hvor Tusinder af Kristne lod Martyr døden. Nedenfor ses Ruinerne af den gamle Arena i Karthago.

Fra alle Kanter

Å Den spanske Statschef, General Franco, sebnede formyilig i Orviedo en Fastproccession ved selv at bære en gammel Relikvie, det saakaldte Sejrs-Kors.

Som en Oase midt i en sridende Verden ligger et af Europas mindste Riger, vel ogsaa et af de mindste Lande, nemlig Republikken San Marino. Her Staten maaler kun 60 Kvadratkilometer, altsaa omtrent som en Fjerdedel af Mosø, der taaaler 218 Kvadratkilometer, men adbyggerantallet er det samme, ca. 14,000.

I mindst 1,000 Aar har denne Miniaturrepublik formaaet at hævde sin Selvstændighed, et Par Oppe har den været besat af fremmede Tropper i kortere Tidsrum, men hver Gang den atter dukket frem, fri og uafhængig i Virkeligheden fortaber dens Oprindelse sig i den graa Oldtid. Det fortælles, at i Aar 403, da Diocletian forfulgte de Kristne, flygtede en ung Lege ved Navn Marsilio fra sin Arbe i Dalmatien sammen med en gammel Leone til Byen Rimini. Her skabte de to Venner, Leone og Marsilio, en ny By, og senere blev den ogsaa kaldt Mons Feretria, hvor der

San Marino

Europas sidste Oldtidsrepublik

ligger et gammelt Jupiters-Tempel, som han omdannede til en Kirke, den nuværende Domkirke i Byen San Leo. Selv døde han her som Biskop, blev kanoniseret, og hans Helgenskrin slaar nu i Domkirkens Krykl. Marino begav sig til »Monte Titano«, hvor der boede en Rømerinde, Felicia, med sine Børn. Disse blev af Marino omvendt til Kristendommen, og her dannedes et religiøst Samfund, først som et Patriarkat og senere som et kommunalt Samfund med republikanske Love, der for en stor Del endnu er i Kræft. Det ældste Dokument slammer fra Aaret 885 og viser, at Samfundet stadig var uafhængigt og bestod af et Bispedømme, et Kloster og en Del Lagfolk. I det 10. Aarhundrede omdannedes Klosteret til en Borg, og i Aarene 1140, 1170 og 1320 udvidedes den lille Stol, som saa ved flere Lejligheder maatte forsvare sig mod forskellige Angribere. Det lykkedes den dog at bevare sin Uafhængighed, selv under det østlige Herredømme, og i 1815 anerkendte Wienerkongressen San Marinos Selvstændighed. I 1848 søgte Garibaldi, der var haardt trænet af Østligerne, Tilflugt i San Marino, hvorved det lykkedes ham at frelse sig selv, sin Husirer Anita og en Del af sine Tropper, og den 22. Marts 1862 sluttede Republikken en Venskabs- og Handels-traktat med det nye italienske Kongerige. — San Marino regeres af en Radsforsamling paa 60 Medlemmer, blandt hvilke der vælges 12 Raads herrer til Højesteretten samt to »Regenter for en Tid af et halvt Aar, den ene for Byen og den anden for Landet, og med Tittel af »Ekscellence«. Republikken har

Å Et af San Marino's berømta tre Tazare.

Tekst og Fotos:
ENIT

Å Indgangsporten til det gamle Kloster, der idag er Miniaturstatens Regeringssele.

sin egen Hær, der tæller ca. 1000 Mand, og sit eget Flag, der bestaar af to vandrette Striber, den ene hvid og den anden blaa, og i Midten Vaabenmærket, de tre Taarne »Guaita«, »Cesta« og »Montale«, som endnu findes i Hovedstaden San Marino, en henrivende lille By med ca. 2000 Indbyggere og mange interessante Bygninger. Republikken har indstiftet to Ordener, »Ridder af San Marino« og »Ridder af Santa Agata«, den har sine egne Frimærker og har Konsuler i forskellige Lande.

*

Der er nu Rutebil og elektrisk Jernbane til San Marino fra Byen Rimini, og den lille ærværdige Stat er i høj Grad et Besøg værd, dels paa Grund af dens Minder og dels paa Grund af dens enestaaende Panorama.

ANNA BUSSE

in memoriam

Efter to Maaneders smertefuldt Sygeleje døde Fredag den 20. November Fru Anna Busse paa Radiumstationen i Aarhus.

Alt for tidlig er et af Silkeborg Menigheds mest trofaste Medlemmer gaaet bort, en af dem, vi ikke havde Raad til at miste.

Budskabet om Fru Busses Død vil vække megen Vemod blandt alle, der kendte hende, men det vil tillige fylde vore Hjerter med Tak for alt det, hun idet stille har udrettet i vor Menighed gennem Aarene, den Menighed, der stod hendes Hjerter saa nær.

Altid havde hun et opmuntrende Ord eller Smil tilovers for andre, om hun end selv havde nok at tænke paa og sørge for.

Mange Minder melder sig ved Tanken om Fru Busse og den Glæde, vi havde af Samværet med hende — dobbelt stærkt greb det os derfor, at hun saa hurtigt skulde gaa bort.

Sygdomstidens Prøvelse har sikkert ofte været svær for hende, men den Taalmodighed og Tro, hun havde vist Livet igennem, har heller ikke svigtet hende her.

Det var heller ikke Tanken om

hendes Sygdom eller Døden, der for den afdøde var det værste, det var Tanken om dem, hun maatte forlade — hendes Mor, der laa hjælpeløs hen, og hendes Mand, de to, hun med en sjælden Opofrelse har passet Aarene igennem, og hendes mange Venner. Sorgen over Fru Busses Død er stor, hos hendes Kære som hos hendes Venner, men lad det i Sorgen være en Trøst, at hun ikke levede forgæves — hun vil ogsaa leve i vor Erindring, i

hvert alvorligt, kærligt og trøstende Ord, hun har talt til alle dem, der kom til hende, og ved det Eksempel, hun gav os.

Ubemærket gik hun paa sin stille, elskelige Maade gennem Livet, paa samme stille Vis gik hun ind i Evigheden til den Hvile, der var tiltænkt hende som Løn for et uegennyttigt, slidsomt Liv i Guds Tjeneste.

Ære være hendes Minde.

Kirsten Gløet.

Karakteropdragelse

I Torsdags talte Skoleinspektør Kiærulff i Centralskolens Gymnastiksal for Katolsk Propagandaforbund og indbudte Forældre om Problemet »Karakterdannelse«.

Taleren tog sit Udgangspunkt i en Artikel af Skoledirektør Thorkild Jensen om »Moralsk Opdragelse?« Skoledirektøren mener at konstatere en moralsk Nedgang hos Ungdommen og giver Skoleopdragelsen en Del af Skylden. Skolen har ensidigt dyrket Forstanden og Viljen, saa det er gaaet ud over Hjertets Dannelse.

Skoleinspektør Kiærulff advarede imod at betragte Spørgsmaalet som blot et aktuelt. Hvad Skoledirektøren siger i 1942, har Pædagoger Ord for Ord sagt til alle Tider. For stærk Aktualisering af Opgaven kan medføre en unødigt Tilspidsning af Forholdet mellem Generationerne.

Karakteropdragelsens første Faktor er Milieuet. En Karakter bygges op paa Vaner, der er indøvet i Lyset af faste Grundsætninger. Derfor er det vigtigt, at Grundsætningerne faar Tid og Lejlighed til at fæstne sig, saa Vanen virkelig kan dannes, før de unge engang nødvendigvis skal møde Meningernes indbyrdes modstridende Mylder. Ud fra dette Synspunkt ser man let, hvilke Ulemper for Karakteropdragelsen et blandet Ægteskab medfører. Det samme Synspunkt er væsentligt for Ønsket om, at give katolske Børn Opdragelse i katolske Skoler, og disse bør ikke give eventuelle ikke-katolske Elever en saadan Undtagelsesstilling, at Skolen paa sin Maade saar samme Tvivl i Børnenes Sind, som Hjemmet, hvor Forældrene er af forskellig Tro. I Opdragelsens første og vigtigste Periode er det kun godt, om Hjem og Skole lader Børnet leve i en katolsk »Ghetto«.

For Skoledirektør Thorkild Jensen er den moralske Opdragelse en Opdragelse af Følelseslivet. Der-

med sammenhænger Tankerne om en »Forkyndelse«, en direkte Følelsespaavirkning i Fag som Religion og Historie. Kiærulff mente ikke, at den har saa stor Betydning. Børnene skal lære Religionens Realitets-Karakter og iøvrigt faa saa udtømmende og klar Besked som muligt, med Aarene mere og mere »sammenhængende«. Iøvrigt kommer det ikke nær saa meget an paa Lærerens egen Grebthed, som paa, at Børnene faar Mulighed for at *praktisere*, hvad de lærer. Her har den katolske Religion store Fordele; man sammenligne f. Eks. Undervisningen om Synden i et Kirkesamfund med og et uden Skriftemaal. Men ogsaa for os er der Mulighed for at lægge større Vægt paa Børnenes praktiske Erobring af det lærte Stof — i de sidste Aar er der sket glædelige Fremskridt i Skolens praktiske Tilrettelægning af Børnenes Messedag.

I Foredragets sidste Del kom Taleren ind paa Spørgsmaalet om en »formel« Viljesopdragelse, overfor hvis Muligheder han stillede sig med en vis Kritik. Han omtalte Askesen som opdragende Middel, men mente, at i den længste Tid af Skoleaarene bør Børnene ikke have forelagt frivillige Afsavn, hvis Begrundelse ligger udenfor deres Horisont. Til Slut sagde han: Vor Tid søger med Flid Genveje til de pædagogiske Maal. Nye Undervisningsmidler skal lette Tilegnelsen af Undervisningsstoffet. Men til syvende og sidst gives der ingen anden Vej til Erhvervelse af et Stof, end at bruge Forstanden paa det, tænke efter, hvad andre har tænkt, og om muligt tænke videre frem. Ej heller gives der Genveje til den moralske Opdragelses Maal. Her kræves Grundsætningernes Sandhed, Taalmodighed, Styrke og Troskab i Opbyggelsen af Vaner og Viljens sande Frihed overfor de Valg, Livet stiller os overfor.

Breve fra Læserne

„Hæfte“-Mission

En Præstestuderende i Rom skriver:

Med stor Interesse har jeg fulgt den interessante Diskussion om katolsk Bogproduktion i Danmark, og jeg har især hæftet mig ved Pastor Vicks Udtalelse: »Vi har næsten intet, som vi kan give den jævne Ikke-Katolik i Haanden.« Vil vi altsaa vække og vedligeholde Interessen for den katolske Kirke i den danske Befolkning, er der to Opgaver at løse: at tilvejebringe Oplysningsmateriale og at faa det ud blandt Folket.

Jeg er enig med Pastor Schindler i, at der bør oprettes en Central af kompetente Personer til at løse disse Opgaver. Den vilde altsaa blive et Sidestykke til Paulus-Kredsen; og da denne ser sin Opgave i at forsyne os selv med katolsk Litteratur, vil der ikke opstaa nogen Konkurrence. Er Centralen først oprettet, skal det nok ogsaa lykkes den at faa fat i de rigtige Emner og Forfattere.

Derimod synes man ikke at have indset Vanskelighederne ved Sagens anden Side: Distribueringen. Man kunde selvfølgelig trykke Kæmpeoplag og kaste dem ind ad alle Landets Brevkasser; men bortset fra, at dette vilde kræve Summer, vi slet ikke raader over, saa vilde det være en stor Overvurdering af Folks Interesse for religiøse Problemer. Jeg skulde tage meget Fejl, om ikke 9/10 af Oplaget, efter et flygtigt Gennemsyn, endte i Kakkelovnen som en anden Reklame. Nej, — med vore smaa Midler maa vi gaa anderledes økonomisk og rationelt til Værks; og jeg tror, at Centralen maa løse denne Opgave i Samarbejde med Lægfolk.

Ingen kan bedre end Du, unge katolske Mand eller Kvinde, løse denne Opgave. Du har naturligvis læst eller hørt om den katolske Aktion, Lægfolkets Apostolat, som Paven ser som en af Kirkens stærkeste Støtter i vore Dage; Du har sikkert ogsaa tænkt paa, om ikke ogsaa Du kunde gøre noget for Kir-

ken. Her er Lejligheden: Selvfølgelig ved Din Omgangskreds og dine Kammerater paa Kontoret, Værkstedet eller hvor Du har Din Gerning, at Du er Katolik, det har Du jo ikke lagt Skjul paa; og selvfølgelig kan det ikke undgaas, at der kommer Emner paa Tale, som berører Din Tro, hvad enten det er et Angreb, der maa pareres eller et Spørgsmaal, der maa besvares. Naar Du saa har luftet den Viden, Du har samlet paa Højskolen eller ved Selvstudium, saa er Lejligheden der til at sige: »Jeg har forresten her et lille Hefte, som gør udførligere Rede for Spørgsmaalet; tag det med hjem og læs det!« Det første Hefte maa foræres bort, men vækker det Interesse, vil det være let at sælge de øvrige.

De, som vil paatage sig denne Uddeling af Hefterne, og hvem kan vel undslaa sig for at gøre det, bør være i Forbindelse med Centralen enten direkte eller helst gennem deres Foreninger, og give dem Oplysninger om den Modtagelse, de enkelte Hefter faar, hvad man me-

ner om dem, og hvilke nye Emner, der interesserer.

Da det ikke er rimeligt, at de, der paatager sig dette store Apostolat, samtidig skal bære den økonomiske Risiko ved at købe et Antal Hefter uden Sikkerhed for at faa dem alle solgt, bør deres respektive Foreninger være Mellemlid mellem dem og Centralen ved at garantere for Aftagelsen af forsvarlige Oplag, indkassere Beløbene for de Hefter, Medlemmerne sælger, og tage dem tilbage, der ikke bliver solgt. Da det ikke er usandsynligt, at et Hefte, der gaar daarligt for en Forening, sælges let for en anden, hvis Medlemmer staar i Forbindelse med andre Befolkningsgrupper, kan et evt. usolgt Parti hos den ene Forening overflyttes til den anden med Centralen som Mellemlid, hvorved Risikoen bliver meget ringe.

Til Slut vil jeg blot udtale, at intet kan glæde en vordende Præst mere, end at læse om al den Energi og Foretagsomhed derhjemme, blot maa vi aldrig glemme, at skal vi naa varige Resultater af vore Anstrengelser, maa der Enighed og Organisation til.

»stud. theol.«

„I Dronningens Navn“ er en flammende Bog

Rob. Hugh Benson

skriver den kendte Kritiker, Red. Har. Schrøder i Provinspressen. Og hvor har han Ret! Hele Midaldalderens sydende Heksekedel med Baal og Brand, Pinebænk og Religionsforfølgelser, men ogsaa med Katolikkernes Udholdenhed, Mod, og Tro slaar En imøde i

denne storslaaede Roman. Bestil den i Tide. To Bind, 12.75, elegant indb. 24.75. Faas overalt. (J. FRIMODTS FORLAG)

JULENS SMUKKESTE GAVEBOG

Hvem savner en Penneven?

Ugebladet starter en katolsk Korrespondance-Klub

Det fremgaar Gang paa Gang af danske Katolikkers Udtalelser, mundtligt og skriftligt, at mange føler sig isolerede og savner Forbindelse med andre Katolikker. I København og et Par af de største Provinsbyer er det maaske mindre føleligt, der er efterhaanden groet saa talstærke, katolske Menigheder frem, at næsten enhver Katolik har Lejlighed til at dyrke det katolske Fællesskab eller i det hele taget de fælles Interesser sammen med andre Katolikker.

Men der er ingen Tvivl om, at en Mængde, ikke mindst blandt Ungdommen, rundt i de vidtstrakte, tyndt befolkede katolske Sogne, længes brændende efter gode, katolske Venner og Bekendte, og der er heller ingen Tvivl om, at det vilde være dem en Støtte i deres Fromhedsliv, om de havde det.

Vi har besluttet, at give alle de mange, der gerne vil i Forbindelse med andre Katoliker, en Haandsrækning. Katolsk Ugeblad bringer hermed en katolsk »Pennevenners Klub« ud i Livet og indbyder alle, der har Lyst, til at være med.

Det smertelige Tomrum

Man tænke sig en ung eller ældre Konvertit, som har fundet Vej til Kirken gennem Bøger og maaske ikke kender eller kommer sammen med en eneste Trosfælle. Han eller hun føler sig dobbelt fremmed efter ikke længere at dele religiøse Synspunkter med sine tidligere Omgivelser, uden derfor at have faaet knyttet Forbindelse med nye, katolske Bekendte, og hvad

enten vedkommende bor i en By eller paa Landet, vil der være et koldt og nedstemmende Tomrum omkring ham, som ganske vist et inderligt Fromhedsliv værner i nogen Grad imod, men som alligevel naturnødvendigt føles smerteligt.

Eller man tænker sig en katolsk, ung Mand, som har taget Plads paa en Gaard et eller andet Sted, fjernt fra nærmeste By. Han har kun Lejlighed til at se Trosfæller, naar han kommer til Kirke en Gang hver eller hver anden Maaned, og i de korte Minutter efter Messen, hvor man mødes udenfor Kirken, er der ikke Chancer for at stifte Bekendtskaber. Han er — meget mod sin Vilje — kun ude for ikke-katolsk eller anti-katolsk Paavirkning, og han er muligvis ikke videre stærk i at læse, saa at han altsaa heller ikke ad den Vej er i Stand til at holde sig i Kontakt med Kirken. Han har foruden sin Religion forskellige Interesser, Landbrug, Sport, eller andet, hvor finder han en jævnaldrende ung Mand eller ung Pige, som gerne vil dele hans Interesser?

Skriv det til Ugebladet!

Han skriver til Katolsk Ugeblad et Brev, hvor han fortæller om sin Alder, sit Erhverv og sine Interesser og oplyser, at han ønsker at indlede Korrespondance med en Penneven. Han skriver hvorvidt det skal være en Landbo eller en Bybo, vedlægger 30 Øre i Porto og underskriver — til Ugebladets Underretning — sit Brev med tydeligt Navn og Adresse. Ugebla-

det aftrykker da til at begynde med de indsendte Breve, og de Læsere, som derigennem mener, de har fundet en passende Penneven, skriver til Redaktionen og oplyser, at de ønsker at korrespondere med den eller den blandt Indsenderne, hvorefter Ugebladets Redaktion opgiver de to Parter hinandens Adresse.

Efterhaanden som Pennevenne-Klubben bliver mere kendt og anvendt af Læsere, vil det formodentlig optage alt for megen Plads i Spalterne at eftertrykke alle Henvendelser. Vi ordner dem da i et Kartotek og sætter dem af Indsenderne i Forbindelse med hinanden, som efter deres egne Udtalelser at dømme svarer til hinandes Interesser.

Vi vil gerne være overanstrengt

Katolske Pennevenners Klub er udelukkende beregnet paa Ugebladets katolske Læsere. Og enhver, som gerne vil i Betragtning, maa vedlægge 30 Øre i Porto til Dækning af de Udgifter, Redaktionen vil faa ved at sætte Parterne i Forbindelse med hinanden. I Pennevenne-Klubben findes overhovedet ingen Aldersgrænse. Vi regner med, at Mennesker af alle Aldre, i de forskellige Erhverv og fra de forskellige Steder af Landet kan have Interesse af at faa katolske Pennevenner, og gaar derfor til det Arbejde, Klubben skaffer os, med den største Oplagthed i Haab om, at vi snart maa føle os overanstrengt.

Alle Breve til »Katolsk Pennevenne-Klub« adresseres til: *Katolsk Ugeblads Redaktion, Nørrebrogade 27 C, København N*, og Konvolutten maa være mærket »Pennevenner.« Husk endelig at skrive Navn og Adresse tydeligt.

Og saa glæder vi os til de første Pennevenne-Ansøgninger!

Spørgekasse

Kateket-Uddannelse

Hvilke Bøger kræves der til »Kateket Eksamen«, og hvor kan saadanne faas? Er der andre Ting, der forlanges? *En Aarhusianer.*

Paa Dansk findes der endnu ingen fyldestgørende Litteratur til Kateket-Uddannelse, men er De sproglyndig, vil Pastor *Hubert Messerschmidt*, som leder Katolsk Højskoles Kateketkursus med Glæde anvise Dem Litteratur til Selvstudium. Alle Oplysninger om Kateket-Uddannelsen faas ved skriftlig Henvendelse til Pastor Messerschmidt, Sct. Kjeldsgade 1, København.

Da der var tre Paver

»Hvilken af Paverne indenfor det 40-aarige Skisma var den retmæssige Pave?« *x + y.*

Paa Grund af politiske Uroligheder i Italien havde Pave Klemens V i Aaret 1307 taget fast Ophold i Avignon i Sydfrankrig. Dermed begyndte Pavedømmets 70-aarige Landflygtighed, som skadede Kirken uhyre meget og indirekte blev Aarsagen til det efterfølgende 40-aarige Skisma (1378—1417). I Aaret 1377 opslog nemlig Pave Gregor XI (1370—1378), den sidste Franskmand paa Pavestolen, til stor Glæde for hele Kristenheden atter sin Bolig i Rom. Til hans Efterfølger valgtes 1378 Italieneren Urban VI (1378—1389). Indbyggerne i Rom havde ganske vist udøvet et stærkt Pres under selve Valghandlingen, men til Trods herfor blev Urban VI dog fra Begyndelsen anerkendt som retmæssig Pave af alle Kardinaler. Da Urban senere ved sin barske, voldsomme Optræden og stærke Reformiver skuffede Kardinalernes Forventninger, erklærede 13 franske Kardinaler paa et Møde i Anagni det tidligere Valg for ufrit og valgte den franske Kardinal Robert af Genf under Navn af Klemens VII (1378—1394) til Modpave. Denne tog Ophold i Avignon og blev anerkendt af Frankrig, Savoyen, Skotland, Nea-

pel, Sicilien og Sardinien, medens de øvrige Lande, deriblandt Danmark, Norge og Sverige, blev den retmæssige Pave Urban og hans Efterfølgere tro. Kirken befandt sig nu i en sørgelig og forfærdelig Tilstand. Det blev en af de sværeste Kriser, den har staaet igennem.

Efter Urban VI (1378—1389) fulgte som retmæssige Paver i Rom: Bonifatius IX (1389—1404), Innocents VII (1404—1406), Gregor XII (1406—1415). Modpaven Klemens VII (1378—1394) blev i Avignon efterfulgt af Modpaverne Benedikt XIII (1394—1417).

I Aaret 1409 erklærede det illegale Kirkemøde i Pisa begge Paver for afsatte og valgte nye Modpaver i Aleksander V (1409—1410) og Johan XXIII (1410—1415). Skismaet var altsaa nu tredobbelt. For Fredens Skyld traadte den retmæssige Pave Gregor XII 1415 frivilligt tilbage, efter at han havde anerkendt Konciliet i Konstanz som legalt Kirkemøde. Derefter valgtes den ædle Pave Martin V (1417—1431), som blev anerkendt af alle. »Man kunde knap tale, saa stor var Glæden over den opnaaede Enighed«, skriver en Forfatter fra samme Tid. Senere Modpaver som Klemens VIII (1424—1429), Benedikt XIV (1424) og Felix V (1439—1449) havde kun faa Tilhængere og nævnes kun for Fuldstændighe-

dens Skyld. Det 40-aarige Skisma var en sørgelig Følge af Pavedømmets 70-aarige Landflygtighed i Avignon og havde først og fremmest sin Oprindelse i politiske Grunde. Kirkens ydre Enhed var saaledes brudt, mens Tro og Lære var den samme hos begge Parter. Mens mange Kristne i den bevægede Periode paa Grund af de forvirrede Forhold ikke kunde skelne mellem den retmæssige Pave og Modpaven, var Størstedelen af Datidens Kristne inderlig overbevist om, at Urban VI og hans Efterfølgere var Petri retmæssige Arvtagere. Og denne Opfattelse er senere med ubestridelige Argumenter bleven godkendt af den kirkehistoriske Forskning. *Alfred Otto.*

Dr. phil.

NB. Vi gør opmærksom paa, at alle Spørgsmaal til Spørgekassen maa være forsynet med Indsenders Navn og Adresse til Redaktionens Underretning, men gerne tillige maa være forsynet med et Mærke til Brug ved Offentliggørelsen.

En Franciskaner opfandt Faldskærmen

Vidste De, at Faldskærmen er opfundet af en Franciskaner, Biskop *Verancsics*? Biskoppen, der var født i Dalmatien for ca. 350 Aar siden, var alsidig. Foruden at udgive en Ordbog, som dækkede fem Sprog, gjorde han en Mængde tekniske Opfindelser, som han fortalte om i en Bog. Om sin Faldskærms-Opfindelse skrev han heri: »Hvis man binder et Stykke Reb i hvert Hjørne af et firkantet Stykke Linned, kan man hermed hoppe ud fra et Taarn eller et andet højt Sted, thi selvom der ingen Vind er, opstaar der som Følge af Springet en saadan Bevægelse i Luften, at man derfor sejler ret langsomt gennem Luften!«

Efterverdenen synes at have glemt Opfinderen — kun i den ungarske Litteratur kan man læse om hans Bedrifter, og i et Franciskanerkloster paa en lille Ø ved de: dalmatiske Kyst kan man endnu læse følgende Indskrift paa Latin: »Franciscus Verancsics, Biskop af Csanad og Opfinder af nye Maskiner!«

Med Hensyn til KATOLSK AKTION

De brænder efter at udføre katolsk Aktion, ikke sandt? De kan ikke rigtig se, hvor De skal tage fat. Hvad om De startede med at indmelde Dem i Katolsk Radio-klub og dermed var med til at forstærke den katolske Repræsentation blandt Lytterne og forhøje Antallet af katolske Udsendelser? Slaa op i katolsk Ugeblad Nr. 47 og se, hvordan Indmeldelsen foregaar. Det er en Ulejlighed for Dem, men katolsk Aktion er Ulejlighed. Har De Radio og Licens-Nummer, er De velkommen i Klubbens Rækker!

Liturgisk Kalender

Dec.

6. S. 2. Søndag i Advent (5); 2. (violet) Bøn: St. Nicolaus (772), 3. Bøn: St. Frans Xavers Oktav (771).
7. M. St. Ambrosius (775); 2. (hvid) Bøn: St. Frans Xavers Oktav (771), 3. Bøn: Feria (6), 4. Bøn: Vigilien til Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse (775); sidste Evangelium: Vigiliens (1070).
8. Ti. JOMFRU MARIAS UBE-SMITTEDE UNDFANGELSE (776); 2. Bøn: Feria (6), Gudsmoders Præfation (522) hver Dag i Oktaven undtagen Søndag.
9. O. † 2. Dag i Oktaven (777); 2. (hvid) Bøn: St. Frans Xavers Oktav (771), 3. Bøn: Feria (6).
10. T. St. Frans Xavers Oktavdag (hvid) (770); 2. Bøn: Oktaven (777), 3. Bøn: Feria (6), 4. Bøn: St. Melchiades ([5]).
11. F. St. Damasus I (781); 2. (hvid) Bøn: Oktaven (777), 3. Bøn: Feria (6).
12. L. 5. Dag i Oktaven (777); 2. (hvid) Bøn: Feria (6), 3. Bøn: Om den Helligaand ([120]).
13. S. 3. Søndag i Advent. (hvid) Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse (776).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesse og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammensluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG, Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvarlalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

„Salomon Baadsmand og hans Dreng“

opført af St. Knuds Skoles Elever

Der laa efter alt at dømme et præbort Stykke Arbejde bag Sankt Knuds Skoles Opførelse af Carit Etlars historiske Stykke om Tordenskjold: Salomon Baadsmand og hans Dreng — og Resultatet var derefter. Drengene var tilsyneladende gaaet til Opgaven med Liv og Sjæl, de ikke blot »kunde deres Roller«, men havde tillige faaet fat i noget af det helt rigtige med Hensyn til Fremførelsen, hvilket tjener Instruktøren til Ære. En enkelt af Skuespillerne skal ikke fremhæves paa de andres Bekostning (endskønt det kunde være fristende), kun maa det nævnes, at Hovedrollerne, baade de mandlige og de kvindelige, var besat med virkeligt Held, og kun en enkelt af hele Ensemblet faldt lidt udenfor Rammerne. Der var Fart saavel som Handling over Spillet — men iøvrigt turde tre fulde Huse vel være Ros nok!

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.

Studiekredsmøde.

KØBENHAVN

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Bredgade 67 A.

Onsdag d. 2. Dec. Kl. 20.

Ordinært Møde i Bredgade 67 A. Pastor W. Vick taler om »Former for katolsk Aktion«.

Mødet er kun for Medlemmer.

Søndag d. 6. Dec. Kl. 19,30.

Akademikermesse i Klosterkirken paa Jagtvejen.

Bagefter kan medbragt Mad nydes hos St. Lioba Søstrene. Kaffe kan faas, men Sukker maa medbringes.

Lørdag d. 12. Dec. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.s Medlemmer hos Formanden, Civilingeniør G. Wissum, Asmussens Allé 1, København V.

Farvet Julekort, Hummel, 30 Øre.

Julepastorale

det bekendte af Organist Gettel, Format som Orgelbogen Kr. 0,50. I December Maaned sælges Orgelbogen med Julepastorale gratis vedlagt. (Kr. 4,00.)

Adventskransen

med fire Lys og ophængt i røde Baand. Kr. 5,30.

Ved De

at »Det kristne Liv« ogsaa indeholder Bøn for Handels- og Finansfolk?

Oldkirkeligt Krucifix

Størrelse 13 × 10 cm, Gibs. Den meget smukke, gamle Model er fremstillet i Serie. Pr. Stk. Kr. 3,00.

Lær Kirkeaarets Helgener at kende

Det liturgiske Aars Helgener Kr. 3,75.

Nylig udkommet:

»Katolsk Haandbog for Danmark, 1943«. Pris 3 Kr.

 SANKT ANSGARS
Boghandel

BERNH. HANSEN'S BOGTRYKKERI

Blaagaardsgade 36 B-C • Telefon Central 13.430 Privat: Sundby 836

Medlem af katolsk Menighed.

Leverandar til vore Hospitaler, Kirker, Skoler etc. . Bedste Referencer.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 5. December Kl. 20—22. »Ung Aften«.

Lørdag d. 12. December Kl. 20 pr. »Den røde Sal«, Stenosgade 4. Studiekredsmøde. Emne, »Saulus foran Damaskus Port« Ap. G. 9—11 incl. Indledere: Lissie Barfred Petersen og Carl-Vilh. Hein Jensen. Derefter fejrer vi Advent. Adventstale, Adventskransene tændes og vi synger vore Adventssalmer (tag Salmebogen med). Kaffebord, Praktisk Arrangement Gruppe III.

Amager.

Lørdag d. 5. December, Kredsmøde. Indledere: Poul Rønne om Bodens Sakramente og Ellen Aagaard om Alterets Sakramente. Derefter Adventsfest, hvor Pater Samuelsen kommer og holder Adventsforedrag. De to Minutter holdes af Leo Karup og Edith Jensen.

Ordrup.

Paa vort sidste Møde holdt vi Efteraarsaften. Der var mødt en hel Del fra Lyngby, som beundrede vort smukt pyntede Lokale. Aftenen blev en stor Succes. Vi begyndte med Grammofonkonkurrencen, Lyngby mod Ordrup, hvor Lyngby vandt med 5 Points. Derefter fik vi Kaffe og Viggo Nielsen læste op af sine Digte; han vakte en saadan Jubel, at vi fik ham til at komme igen til Julefesten. Senere havde vi Pakkeauktion med mange gode Pakker og Priser. Til sidst trak vi Lod om en Bog.

Tirsdag d. 8. December Kl. 20 pr. Adventsaften. P. Brunicardi kommer og holder et Adventsforedrag for os. — Vi har nu faaet Svar fra St. Nikolaus, som meddeler, at det skal være ham en stor Fornøjelse at komme og foreholde os vort Syneregister. — Senere trækker vi igen Lod om en god katolsk Bog.

Tirsdag d. 15. December. Klub-aften. Bøger udlaanes, ligeledes Katolsk Ugeblad og de sædvanlige Spil. Hvis Tilslutningen er tilstrækkelig stor, udsættes atter pragtfulde Præmier.

Tirsdag d. 22. December Kl. 20 pr. Julefest for Kuk-Medlemmerne i vort Lokale. Se Bladet næste Gang.

Adventsaften

K. U. K. Lyngby afholder Lørdag den 5. December Kl. 20 pr. i Gl. Børnely ved St. Knud Lavards Kirke *Adventsaften*.

Tale. Oplæsning af »*Det gamle Testamente*« af Herr Pastor Stäubli. Fælles Kaffebord à Kr. 0,60. De to Minutter ved Herr E. Darville. Afslutning Kl. 22,30 »*Kongernes Konge*«.

Forældre, der ønsker at overvære Mødet er velkommen.

D. K. K. F.s Læsekreds

Nye Deltagere (ogsaa Ikke-Medlemmer af Forbundet) kan fra 1943

optages i Læsekredsen. Tidsskrifterne »St. Olav« og »Credo« cirkulerer samt nyere, katolske Bøger (skandinaviske, tyske, engelske og franske). Kontingentet er 2,50 Kr.

aarlig (for Tidsskrifterne alene 1,50 Kr.). Indmeldelse modtages indtil 1. Januar af Biblioteksassistent Frk. G. Strøm, Sdr. Ringgade 6, Aarhus.

Vore Spejdere

Sct. Ansgars Tropslejr

Troppen opslug i Aar Lejren ved Gribskov ikke langt fra Gribsholm, saa Transporten blev saa nem og billig som mulig. Belært af Foraarets Øvelser sættes der særlig ind med Orienteringsøvelser, hvor Gribskoven var en fortrinlig Øvelsesplads. Næsten ikke en Dag uden en Orienteringsøvelse efter Kort eller Skitse. En Natorienteringsøvelse blev opgivet grundet paa Myggenes utrolige Graadighed. Det var uudholdeligt at færdes i Skoven, end sige staa stille, saa snart Solen nærmede sig Horisonten. Ellers forløb Lejren som en god Lejr plejer at forløbe, og saa havde vi endda den Oplevelse grundigt at bese Frederiksborg Slot, og det skal siges, at Spejderne viste levende Interesse fra først til sidst.

Selvfølgelig arrangerede vi en Lejrbaalsaften for vore mageløse Værtsfolk, Skovfoged *Johannesen* og Frue (en Skovfoged er en vigtig Mand, naar det gælder en Sommerlejr) og for Søstrene og Gæsterne paa Gribsholm.

Denne Aften fik sin særlige Karakter ved Professor *Johannes Jørgensens* og Fruens Nærværelse og

ved de Ord, som Professoren paa Gæsternes Vegne henvendte til Spejderne. De har mere end almindelig Interesse og skal derfor gives. Professoren udtalte bl. a.: I mange Aar har jeg ikke kunnet have Føling med dansk, katolsk Ungdom, men det, jeg har set i Aften, har glædet mig overordentligt. Vi har kunnet more os over mange Paafund, men har ogsaa set og hørt meget, der stemmer Sindet til Alvor. I min Studenterungdom sang vi: »Lykkelig den, der blev Student i rette Tid« — men det var i Grunden forkert, for vi havde ingen til at lede os. Derimod kan jeg prise jer, katolske Spejdere, lykkelige, for I har en Fører, der kan vise jer Vej — og ham har I derfor kun at følge. — Iøvrigt var det Professor *Johannes Jørgensen*, der paa en Spadseretur med Tropskappellanen i Forsommeren hjalp med at finde Lejrpladsen.

Ulvenes Lejr blev aflyst paa Grund af Børnelammelse, men Flokken kunde — takket være gode Menneskers Tilskud — skaffe Drengene et Landophold hos Søstrene paa Allerslev, der bekom dem udmærket.

Tropskappellanen.

Lejrkokken arbejder

**En smuk Begravelse
for 300 Kroner . . . . .**

**W. MÜLLER'S
BEGRAVELSESFORRETNINGER**

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste,
Kørrel til Kapellet,
Gravsted og Gravning,
Kapel med Orgelspil,
Korsang, Lys og Træer,
Ligbærere,
Blomster om Kisten,
trykte Sange,
samt Vogn til Præsten.

Mor er ikke hjemme

før Fyraften, og Børnene er overladt til sig selv. I saa Fald er **FRI-TIDSHJEMMET** ved **KATOLSK CENTRALSKOLE**, Nørrebrog. 27, en stor Hjælp. Nærmere Oplysninger faas daglig paa Skolen, Tlf. Nora 6166.

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

Den danske katolske Kirkesag

Ansøgninger om Tilskud fra Foreningen til de respektive Kirker og Kapeller bedes indsendt inden d. 15. December til Vikariatets Regnskabsafdeling, Bredgade 69 A, København K.

St. Ansgars Kirke

Adventsaften afholdes Fred. d. 4. December efter Andagten Kl. 19,30 i Salen, Bredgade 67 A. Efter Adventsteksterne, Fællessang o. s. v. er der fælles Kaffebord, hvor der vises en Film af Pave Pius XII's Kroning. Billetter à 50 Øre bedes købt forinden paa Pastoratets Kontor eller i St. Ansgars Boghandel.

St. Mariæ Kirke

Fredag d. 4. December. Adventsmøde for Ungdommen efter Andagten Kl. 19,30. Adventstale af Pastor *Hake*, Adventssalmer. Oplæsning. Kaffebord (Husk Sukker!) Senere paa Aftenen Nicolausfest. Overraskelser! Onsdag d. 9. Dec. Kl. 19,30, Kongr. for Damer Fredag d. 11. Dec. Kl. 19,30, Kongr. for unge Piger.

Jesu Hjerte Kirke

Mand. d. 7. Dec. Kl. 20, unge Mænds Kongr. Tirsdag d. 10. Dec. Mændenes Kongr.

Sakramentskirken

Mandag d. 7. Dec. Kl. 20, Menighedsmøde. Pastor Wevers: »Det hellige Land« i Holland. Billet 60 Øre.

St. Therese Kirke

Søndag d. 6. Dec. Kl. 9 Børnemesse. Tirsdag d. 8. Dec. Kl. 20, Møde for »Katolsk Aktion«. Lørdag d. 12. December Kl. 19,30 K. U. K.

St. Antoni Kirke

Onsdag d. 9. Dec. Kl. 15, Nicolausfest for Børnene. Kl. 20 Kongr. for Mænd.

D. K. K. F.

»Danmarks katolske Kvindeforbund« indbyder til Adventsaften Mandag d. 7. Dec. Kl. 19,45, i Klostret Sct. Kjeldsgade 1. *Enhver katolsk Kvinde, ogsaa Ikke-Medlemmer, er velkomne.* Forfatterinden Fru Karen Plovgaard vil fortælle om Advents- og Juleskikke i Midtaldertiden. Smukke Lysbilleder om samme Emne. To Skoleelever opfører under Ledelse af Koncertsangerinde, Frk. Edith Petersen en Scene af et »Krybbeespil«. Derefter Kaffebord à Kr. 1,15. (Sukker bedes medbragt). Hyggeligt Samvær.

De Damer, som ønsker at blive til Kaffebordet, bedes af Hensyn til Indkøb af Kager, meddele det senest Lørdag d. 5. Dec. enten til Sct. Liobasøstrene, Tlf. Ryvang 381 eller til D. K. K. F.s Sekretariat, Ndr. Frihavnsgade 26, Øbro 9250. Husk at tage Sangbogen med.

Nogle Stillinger som Sygeplejeelever

er ledige ved Sankt Elisabeths Hospital. Uddannelsen varer 3 Aar og bestaar dels i praktisk Uddannelse paa Hospitalet og dels i teoretisk Uddannelse. Lærerne ved denne sidste er 2 Læger og 1 Sygeplejerske. Efter endt Uddannelse og bestaet Eksamen faar Eleverne Statsanerkendelse som Sygeplejersker.

Stillingerne som Elever kan søges af unge Piger over 21 Aar af saavel katolsk som protestantisk Trosbækendelse. Alle nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Forstanderinden inden 10. December.

Ansøgningsblanketter faas paa Hospitalet.

Katolsk Israelsgilde

afholder Møde Nørrebrogade 27 B, 1. Sal, Tirsdag d. 8. December Kl. 20.

St. Franciskus' 3. Orden

Søndag d. 13. December Kl. 14, Møde i St. Annæ Kirke; Iklædning, Generalabsolution.

Vincentforeningen f. Herrer

Generalforsamling Søndag d. 13. Dec. efter Højmessen i Sakramentskirken ca. Kl. 11,15 i Forsamlings-salen samme Sted. Opgang A, 1. Sal. Alle interesserede i Menighedsplejen indbydes venligst.

Katolsk Klub

Møde Tirsdag d. 8. Dec. Kl. 19,45 i Restuarant »Grønningen«s Selskabsslokaler, Toldbodvej 22.

K. U. K. Klubberne

afholder

NYTAARSFEST

Søndag d. 10. Januar 1943 Kl. 19

i Weinox' Selskabsslokaler

Nørrevoldgade 23.

K. U. Kerne opfører:

»De uadskillelige«

af Johan Ludvig Heiberg.

Billetter vil kunne faas hos Klubbens Medlemmer.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst rettet til **CENTRAL 1868**

Ledig

C. Gerlach & Søn's Efft.

W. Deleuran

Edsvoren Messevinsleverandør

Fredericia

Helt skøn er du, Maria

Der er noget i Luften. Lysene er blevet tændt paa Adventskransen, i hvert Fald de to af dem. Børnene begynder allerede at nynne paa Julesalmer. Hidtil har Kirken i sin Liturgi tilskyndet os til at løfte Hovedet. Vi har ogsaa hørt Johannes Døberens Stemme og hans Tale om en større En; der vilde komme efter ham, og hvis Skoremme han ikke er værdig til at løse. Nu falder Lyset paa Frelserens Moder.

Midt i Advent fejrer Kirken Festen til Ære for *Marias ubesmittede Undfangelse*. Den Fest hører med til vor Juleforberedelse. Det er kun naturligt, naar vi betænker, at Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse var den første forberedende Foranstaltning, Gud traf til sin egen Jul. Gud vilde nemlig, at den Kvinde, der var udsat til at være Mor til hans Søn, fra første Færd af skulde være smykket med Naade. Han skulde ikke som Adams øvrige Slægt blive født i Unaade. Menneskenes Arvefjende, den gamle Paradisslange, skulde ikke have Magt over det Hjerte, der skulde nære Guds Søn med sit Blod. Intet syndigt Begær skulde vække Uro i det Skød, der i ni Maaneder skulde være Tabernaklet for den Allerseligste. Enhver, der ikke taalder, at der bliver talt ondt om hans Mor, vil kunne fatte, at Gud ikke taalte, at der kunde tales ondt om hans.

Dagens Messe begynder med,

at Vor Frue udsynger sin Glæde over sin Udmærkelse. Det er samme Tanke som i hendes egen Lovsang, Magnificat..., men nu i Profeten Esajas' Vendinger. Den gregorianske Melodi er af samme afklarede Skønhed som den rene Jomfrus Sjel: enkel og ægte og med en indre Glød som en moden Frugts. »Højlig vil jeg glæde mig i Herren, og min Sjel skal fryde sig i min Gud; thi han har iført mig Frelsens Klædebon og kastet Retfærdighedens Kaabe om mig som en Brud, der er prydet med sine Smykker...« Derpaa henvender Kirken, paa alle troendes Vegne, sig til Gud, »der ved Jomfruens ubesmittede Undfangelse har beredt sin Søn en værdig Bolig« og beder Ham: »at du, der forudsaa denne din Søns Død, og for dens Skyld bevarede hende fri for enhver Plet, ogsaa vil give os ved hendes Forbøn uden Besmittelse, at komme til dig.«

I Epistlen anvendes Visdommens Vidnesbyrd om sig selv paa Maria: »Fra Evighed er jeg indsat og fra ældgamle Dage, før end Jorden blev til... Den, som finder mig skal finde Livet, og Frelsen fra Herren skal blive ham til Del.« Evangeliet gengiver den berømmelige Scene, der ned igennem alle Tider baade har inspireret Kunstnere, og fyldt alle fromme Sjæle med Fryd og Undren: Englen Gabriel hos Jomfruen i Nazareth. Ved den Lejlighed blev Marias Særstilling kundgjort med Ordene:

»Hil dig, fuld af Naade; Herren er med dig; velsignet er du iblandt Kvinderne.«

Ind imellem tolker Koret Kristenfolkets Glæde med de Ord, Israels Folk i sin Tid brugte for at hædre Judith, der takket sin Skønhed frelste Israel paa sin Maade. For saa med Højsangen at fejre Helligaandens Brud: »Helt skøn er du, Maria, og der er ingen Plet af Arvesynd paa dig. Alleluja.«

Under Afsyngelse af »Ave Maria« gaar Messen over til den sakramentale Del: her er det Kristus, hans Liv og Død, der træder i Forgrunden. Vel mindes Marias ubesmittede Undfangelse endnu engang i den højtidelige Præfation: som en Grund til, at vi altid og overalt takker den hellige Herre, almægtige Fader og evige Gud. Ligeledes bliver hendes Navn hviskende nævnt i Kanon, naar vi før Forvandlingen bliver os vort Samfund med alle Helgener bevidst, og naar vi efter Fadervor udvider dens sidste Bøn: »Frels os fra det onde«. Men til Slut, naar den hellige Handling er forbi, og de troende efter Kommunionen atter har indtaget deres Plads, beder de med Præsten, »Herre vor Gud, lad de Sakramenter, vi har modtaget, hos os helbrede Saarene efter den Brøde, for hvilken du ved en enestaaende Naade bevarede den salige Maria i hendes ubesmittede Undfangelse.«

Se, det er Juleforberedelse af den helt rigtige Slags. S. W.

Horisonten rundt

Pastor Gicha in memoriam

Lørdag Morgen den 5. ds. døde Pastor *Bernhard Gicha*, Provsten for Cistercienserindeklosteret i Allerslev.

Pastor Gicha var født i Tjekkiet i Aaret 1874, blev ordineret d. 17. Juli 1898 og kom sammen med 6—7 Nonner af Cistercienserordenen til Danmark d. 5. August 1920. De første 13 Maaneder boede Pastor Gicha og Nonnerne paa Ledreborg Slot, indtil de Lensgreve Holstein Ledreborg tilhørende Smaahuse i Allerslev By, som var stillet til Disposition for Pastor Gicha og Nonnerne, var sat i Orden, og d. 28. September 1921 fandt Indflytningen Sted. Klosterets lille Kapel blev indviet d. 10. November samme Aar.

I de 22 Aar, Pastor Gicha var her i Landet, levede han et stille, tilbagetrukket Liv i Allerslev Kloster og helligede sig helt og holdent sin Virksomhed som Klosterets Provst og de Arbejder, som Administrationen af det lille Kloster gav Anledning til. I de sidste 5—6 Aar var Pastor Gicha ret svag og maatte være yderst forsigtig med sig selv; — økonomiske Vanskeligheder, som delvis hidrørte fra Begivenhederne ude i Verden, tyngede ogsaa og har sikkert bidraget til yderligere at svække hans Kræfter.

Dansk var Pastor Gicha med Liv og Sjæl, han talte og skrev det danske Sprog rigtig godt og deltog med Interesse i dansk Politik, ligesom han i det daglige Liv i Klosteret havde indført og bestemt forlangte, at Nonnerne indbyrdes skulde tale Dansk. — Enhver lille Opmærksomhed eller Haandsrækning glædede Pastor Gicha; han kunde blive rørende taknemmelig, naar han mærkede, at den ene eller anden havde tænkt paa ham eller hans Kloster.

Paa Tomandshaand var Pastor Gicha livlig og interesseret, han holdt meget af at tale om

Cistercienserordenens Historie, om de gamle Cistercienserklostre i Danmark, — havde som saa mange Cisterciensere megen Interesse for Lægeurter og havde mange voksende i den Klosteret tillagte lille Have. — Mineralogi havde interesseret Pastor Gicha lige fra hans Ungdom, og fra sin Hjenstavn medbragte han til Allerslev en smuk og værdifuld Samling Mineraler, som han i sin Ungdom personligt havde samlet i Gruberne ved Wieliczka.

Baade Pastor Gicha og Nonnerne blev i Aarenes Løb meget afholdt paa Egnen; — det stille, beskedne og rolige Ordensliv og den aldrig svigtende Hjælpsomhed, Klosterets Beboere altid har udvist, sikrede dem mange Venner, ikke alene nede paa Lejre-Egnen, men ogsaa blandt de mange Københavnerne, der navnlig om Sommeren aflagde Besøg paa Klosteret, hvor alle fandt den mest gæstfri Modtagelse.

Pastor Gichas Død bringer stor Sorg og Savn for Cistercienserinderne, der nu har mistet deres Ordenspræst, men ogsaa alle vi andre, der plejede at gæste Klosteret, vil for Fremtiden komme til at savne den kære Provst; men vi vil vist alle bevare hans Minde med Taknemmelighed og bede for ham.

Han hvile i Fred!

N.

Svensk Hyrdebrev

De protestantiske Biskopper i Sverige udsendte 1. Adventsøndag et kort fælles Hyrdebrev, hvori de kalder de troende til at tage Kampen op mod Hadet i Verden:

»Hadet forblinder og forhærder. Hadet fører i Fordærvelse. Hadet er den frygteligste og uhyggeligste af de Mørkets Magter, som er sluppet løs paa en ulykkelig Jord.

Jesus Kristus fordømmer Hadet i alle dets Former uden nogen Undtagelse. Hans Ord og

Gerning, hans Liv og Død, alt er en ubetinget Dom over Hadet. Hvad der strider mod den Kærlighedens Lov, som er Summen af Guds Vilje, det er Synd, Synd mod den levende Gud. Mennesker kan trampe den Højestes Bud under Fødderne. Men den almægtige Gud lever. Og den, som vender sig bort fra ham, har forladt Livets Kilde og er traadt ind paa Dødens Vej.

Hvis vi virkelig vil være Kristne, maa vi for Alvor tage Kampen op mod Hadet, mod alt Had.

Biskopperne udtrykker derefter deres Forfærdelse over, at »Mennesker maa lide frygteligt, ikke fordi de paa retslig Vis er blevet overbevist om Forbrydelser, de har begaaet — de bliver end ikke anklaget for saadanne — men kun fordi de ved Afstamning tilhører en bestemt Race«.

I stærke Ord opfordrer de tretten Biskopper derfor Sveriges Kristne til at tage Hadets Ofre og deres Nød til Hjerte og indeslutte dem »i de tillidsfulde og brændende Bønner, som vi daglig retter til vor Fader i Himlen for de mange, der lider i denne Voldens og Ufredens Tid«.

Baronesse Rosenkrantz-Charisius f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende, *indfødte* Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1943.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles *ikke* for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 20. December. Andragender, som er indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Det Apostoliske Vikariat*, Bredgade 64, København K.

De sidste Søndage i Advent

Vi maa ikke have ringe Tanker om Advent. Denne Forberedelsestid blev liturgisk indført paa et meget tidligt Tidspunkt — jeg tror, at den første Gang blev *officielt* omtalt i det 6. Aarh., lidt over et Aarhundrede senere end Indstiftelsen af selve Julefesten. Man følte, at denne store Fest maatte have sin højtidelige Beredelsestid ligesom Paasken. St. Perpetuus, der var Biskop af Tours (død 491) lod indføre en Faste forud for Julen, og den første Synode i Macon (583) organiserede den og lod den begynde d. 11. November, paa St. Martins Fest. St. Gregor den Stores Homilier viser, at Adventstiden i Rom omfattede fire Uger, men der var ingen Faste. Efter forskellige Prøver blev det besluttet, at den skulde spænde over fire Søndage ligesom nu.

Nordeuropa og Helgenerne

Det er heller ikke saaledes, at Helgenfesterne i Adventstiden staar i Modstrid med Aarstidens Alvor. Vi kan aldeles ikke slutte os til dem, der hævder, at denne Helgendyrkelse bør holdes i Baggrunden i ikke-katolske Lande, for at der ikke skal opstaa Misforstaaelser, eller for at denne Dyrkelse ikke skal blive overdrevet, som den siges at blive det i Italien, eller fordi Dyrkelsen og Paakaldelsen af Helgenerne skal være i Strid med »de nordiske Folks Følelser«. Hvis der er Strid, saa er det, fordi Følelserne hos de nordiske Katolikker endnu ikke er udformet rigtigt — og det er paa ingen Maade til Ære for os. Naar Folk i England klagede over, at det varede saa længe med Kanonisationen af vore mange Martyrer, kunde jeg svare med Sandhed: »Vi fortjener ikke at faa dem kanoniseret. Hvor mange af os beder til dem? Hvor mange viser, at de elsker dem? Hvilke Mirakler opnaar vi gennem dem?« Og jeg tror, man var af

samme Opfattelse i Rom. Hvad den »italienske« overdrevne Andagt til Helgenerne angaar, saa tror jeg ikke meget paa den. Naar vi ikke yder Helgenerne den samme Ære, som vi yder Gud (og hvem gør det? eller kan gøre det? hvilken Helgen har man hellig Kommunion med? hvem véd ikke, at Krucifikset er enestaaende?) saa kan vi ikke give dem for meget. Og i Spørgsmaalet om Hensynet til Ikke-Katolikker, saa tror jeg ikke paa den Idé at skjule vore Skatte for dem. Har de noget imod vor Helgendyrkelse, naa ja, saa forklar dem Sagen. Den er ganske ligetil ...

Hvad Helgenerne var og ikke var

Ja, er den nu det? For hvor er det svært at forklare dem, der ikke kender noget til vor Lære om Naaden, at vi ikke ærer Helgenerne, fordi de var Samfundsreformatorer, højsindede Forkæmpere for deres Medmenneskers Velfærd, ædle Karakterer, Mennesker af høj moralsk Standard og maaske selvopofrende Livsførelse. De var maaske alt dette, men deres Hellighed er deres usædvanlige Forening med Gud gennem Kristus og hans Naade. Maaske de var dumme eller snavsede, maaske de levede helt isolerede, maaske de var ecentriske og paa ingen Maade altid lette at have med at gøre. (Jeg tror, at St. Paulus til Tider var meget langt fra at være nem at have med at gøre; og mange af de ekstatiske Helgener var en stor Prøvelse for deres Omgangskreds). Men fordi (og kun fordi) de var saa tæt forbundne med Gud, var de Helgener; og hvis (og kun hvis) vi er forbundne med Ham paa denne Maade, strømmer det samme Liv i os som i dem, og dette (og kun dette) er Basis for vort Fællesskab med dem. Kristi mystiske Legeme er en

organisk Enhed — et levende Hele — hvad enten dette Legeme er i Himlen, i Skærsilden eller her. Og det er mod Ham og denne Forening med Ham, at hele Advent leder os. Vi skal blive »nye Mennesker« ved Ham, og vor »Genskabelses« »hellige Højtid« bliver allerede nævnt i Slutningsbønnen i Messen paa 1. Adventsøndag.

Vi bør haabe paa og bede om det vidunderlige

Det nytter ikke, at vi vil sige, at dette er »for dybt« et Mysterium, til at vi kan forklare det. Det hører nemlig til Kristendommens Væsen, og Kristendommen selv er væsentligt en »missionerende« Religion, saaledes som hele den vidunderlige Epistel til 2. Adventsøndag viser. Og føler vi os udygtige, saa meget des bedre. Den selvfølende »Apostel« er en unyttig Apostel og omvender ingen. Men »hvor vore Fortjenester ikke kan opnaa noget for os, kom os der til Hjælp med Din Beskyttelse« (Stillebønnen, 2. Sønd. i Adv.); og føler vi, at vi end ikke beder paa rette Vis — ikke engang fremfører *denne* Bøn retteligt — saa beder vi naivt, men rigtigt i Kirkebønnen til 3. Sønd. i Adv., at Gud vil »bøje sit Øre« til vore Bønner... vi kunde fristes til at tro, at ingen paa nogen mulig Maade vilde kunne finde Ende eller Begyndelse paa saa stammende, mumlende, usammenhængende Bønner, som vi beder! Men nej — Gud *forstaar!* Og i den samme Messe opmuntrer Kommuniionsverset os: Sig til de forsagte — fat Mod! Frygt ikke! Se, vor Gud vil komme og frelse os! Og Stillebønnen i denne Messe beder om, at vor Messe ikke blot maa fuldbyrde den hellige Liturgi paa rette Maade, men »paa *vidunderlig* Maade virke Din Frelse i os«. Vi beder om *vidunderlige* Resultater. Ikke blot om vor Forløsnings Vidunder, men om, at den Almægtige maa »virke store Ting« for os og i os. Store Ting — ogsaa store Ting gennem os. Naar vi opvækker vort kristne Haab, bør vi bede: »Udvid mit Haab! Lad

mig haabe paa det umulige og være vis paa, at Du vil give mig det!« Vidunderlige Tanke, at vi i alle menneskelige Forhold — ikke blot hvad angaar vor Virksomhed, men ogsaa vor Personlighed og Karakter — ikke har nogen overnaturlig Dør lukket for os! «I Gud kan jeg udrette alle Ting».

Men denne samme 3. Søndag bringer i et uendelig fint Træk den første Antydning af den Mystik, som fylder Juleliturgien. Vi beder i Kirkebønnen Gud om »at oplyse vor Sjæls Mørke ved Hans Besøgelses Naade«. Og hele Temaet for Julens Messer er »Lyset«.

»I Himle, nedsend ...«

De, der ikke gaar til Messe paa Tamperdagene i Advent, berøver sig selv den Glæde for første Gang i Advent at høre Ordene: »I Himle, nedsend eders Dug fra oven, og Skyerne nedregne den retfærdige; Jorden aabne sig og lade Frelseren fremspire!« Og begge Læsninger er taget fra den samme Profet Isaias, og Evangeliet fortæller om Bebudelsen, og hele denne Tamperdagens Messe er fyldt af Lys fra Julen, som nærmer sig; og Ordet *prope* (»nær«) lyder nu og genklinger i Fredagens Introitus, og dennes Læsning er ligesom de første fire Læsninger om Lørdagen alle fra den samme Profet. Gid vi dog læste og atter læste hans vidunderlige Sider med en god Kommentar til Hjælp!

Jeg vil ikke dvæle længe ved den 4. Søndags Messe med dens stadig stærkere Raab — I Himle, nedsend eders Dug! Jorden aabne sig! Offertoriets Hil dig, Maria, fører direkte vore Tanker hen til Guds Moder, som saa snart skulde føde Ham, hvis »Jul« det skulde være. Vi kan beklage, at Festen for Marias Forventning (18. December) har faaet Lov til at glide ud af Liturgien.

I Danmark bliver Julens *Festligholdelse* praktisk talt foregribet Aftenen forinden. Det vilde dog næppe være for meget, hvis vi foreslog Katolikkerne, at de

skulde helligholde i hvert Fald Morgenen paa Juleaftensdag ved (bare hjemme) at følge Messen for denne Dag og eftertænke hele den Verdensfilosofi, som rummes i Epistlen, saa vi oprigtigt maa kunne sige (med Slutningsbønnen) at det himmelske Mysterium om vor Herres Fødsel baade er Spise og Drikke for os, og maa kunne *mene*, hvad vi beder om, naar vi siger, at Jesu Fødsel skal være selve Livets Aande for os. »Giv os at drage Aande i Mindet om Din enbaarne Søns Fødsel«. Skilt fra Kristus kvæles vi.

Breviærets Advent

Jeg havde haabet at finde Plads til lidt af Glansen fra Breviæret i Adventstiden. Lad os glæde os til den Dag, det bliver sunget offentligt og med Begejstring af baade Præster og Lægfolk i hver eneste Domkirke. Dets Responsorier og Antifoner er mere dramatiske, mere »spændte« af Mysteriet, som nærmer sig, end Advents Messer. »Stirrende fra det fjerne — ser jeg Guds Vælde nærme sig og en Sky dække hele Jorden... Jeg saa i Nattens Syner, og se, Menneskesønnen kom paa Himlens Skyer... Hil dig, Maria, fuld af Naade! Den Allerhøjestes Kraft skal overskygge dig! ... Vi venter som vor Frelser den Herre Jesus Kristus, som skal omdanne dette vor stakkels Legeme til Lighed med hans Herligheds Legeme... Og selvfølgelig taler, synger og raaber Isaias til os hele Advent igennem. Men jeg har ikke Plads til mere end at hentyde til hine store Antifoner (kaldet O-Antifonerne), som begynder den 17. December og synges før og efter Vesperens Magnifikat. De blev allerede sunget i det 9. Aarhundrede.

O-Antifonerne

»O Visdom, som udgaar af den Allerhøjestes Mund, og naar fra den ene Ende af Verden til den anden. Du som med Kraft og Mildhed ordner alle Ting — kom og lær os Klogskabens Vej«. — »O Herre, du Israels Hus'es

Fører, som viste Dig for Moses i den brændende Tornebusk og gav ham Loven paa Sinai Bjerg — kom med din udstrakte Arm for at befri os«. — »O Du, som opstod af Jesse Rod og stiller Dig som et Tegn for alle Folkeslag. Du for hvem Kongerne dæmper deres Røst, og til hvem Hedningerne skal bede — kom for at befri os, og tøv ikke«. — »O Davids Nøgle og Israels Hus'es Scepter, Du som aabner, og ingen kan lukke, og lukker, og ingen kan aabne — kom og gør den fangne fri af hans Lænker, han der sidder i Mørke og Dødens Skygge«. — »O Morgengry, det evige Lys'es Glans og Retfærdighedens Sol — kom og skænk Lys til dem, der sidder i Mørke og Dødens Skygge«. — »O Folkenes Konge, Du som de begærer, du Hjørneste, som føjer de to sammen — kom og frels Mennesket, som du danne af Støvet«. — »O Emmanuel, Gud med os, vor Konge og Lovgiver, Hedningernes Haab og deres Frelser — kom og frels os, Herre vor Gud«.

Lad Dem ikke forskrække af de usædvanlige Ord. Hold Betragtning over dem — det første giver i Virkeligheden Nøglen til alle de øvrige — ud fra dette Synspunkt, at Gud ved Menneskevordelsen har rakt »fra den ene Ende af Verden til den anden«; han har intet udeladt, men skaber een uhyre stor Harmoni fra det højeste til det laveste, idet han med Styrke og dog med Mildhed faar hver eneste skabt Ting til lidt efter lidt at indtage sin Plads i Helheden. Gud og Menneske bliver »føjlet sammen«, ligesom en Hjørneste sammenføjer to Mure. Vi kan med Sangen hos Daniel kalde hver en livløs Ting til at slutte sig til vor menneskelige Lovprisningssang; naar vi priser Gud for saadanne Ting, giver vi dem en Sjæl... Men vi kan ogsaa ydmygt gøre Krav paa at faa Adgang blandt Ærkeengle og Serafer, for ogsaa de kan kun ved Kristus synges deres fuldkomne »Sanctus«. Ja, vi kan slutte os til Marias eget Magnificat, thi det var i hendes Person, at Menneskevordelsen blev fuldbyrdet,

og det var af hende, at Kristus blev født — og bliver vi forenet med Ham ved Naaden, bliver vi

saaledes, at vi kan kaldes »Guds Børn — for det er vi«.

C. C. Martindale S. J.

Leveregler, for hvis Rigtighed og Gavnlighed Gud selv garanterer, medens de andre maa nøjes med dødelige Menneskers usikre og ofte urigtige Meninger og Paafund. »Gud har talt til os«, det er vor store Ære og Rigdom, Lykke og Sikkerhed.

Den gamle og den nye Pagt IV

Den aabenbarede Religion og dens Modstandere

Denne Artikel betegner et Vendepunkt i vore Betragtninger over Jødedom og Kristendom. Oversigten over vort Emne i ganske almindelige Træk er afsluttet, og Undersøgelserne af Enkelthederne begynder. Formaalet og Tendensen forbliver dog stadig den samme. Ved vore Sammenligninger skulde vi gerne erhverve os en dybere Indsigt i vor egen Religion og samtidig sættes i Stand til lettere og rigtigere at forstaa vore Dages store Opgør mellem Jødedom og Kristendom.

Naar Overskriften antyder, at Jødedommen som Religion hører til de aabenbarede Religioner ligesom ogsaa Kristendommen, saa menes der dermed, at Gud selv i sin Tid har meddelt de nulevendes Forfædre religiøse Sandheder og paalagt dem Forpligtelser, hvad enten Gud nu har gjort det personlig eller ved Engles Mellemkomst. Dette fremgaar klart af Jødernes hellige Bøger, som vi her benytter som historiske Kilder.

Aabenbaringsreligionens Benægttere — de fem »ismer«

I det Øjeblik vi Kristne hævder dette Standpunkt, forsvarer vi egentlig en Front, som er fælles for os og Jøderne. Vi afviser derved Ateismen, der nægter Guds Eksistens. Vi afviser ligeledes Panteismens aldrig beviste og i sig selv meningsløse Paa-stand om, at Gud ikke er andet end den samlede Sum af denne Verdens Ting, som i Menneskets Hjerne kommer til Selvbevidsthed. Vi afviser ogsaa den saa-

kaldte Deisme, der nok anerkender en personlig Guds og Verdensskabers Eksistens, men som nægter det guddommelige Forsyns Styrelse og den overnaturlige Aabenbaring og derved ligesom »pensionerer« Gud.

Dette er imidlertid ikke de eneste Fjender, som de aabenbarede Religioner maa kæmpe imod. Der er desuden noget, som kalder sig Naturalisme. Det er et System, der uden gyldig Grund hævder de naturlige Aarsagers Eneherredømme, for derved (i Strid med Kendsgerningerne) at kunne nægte Miraklers og Profetiers Mulighed. Beslægtet med Naturalismen er Rationalismen, der vil gøre den menneskelige Fornuft, som saa tit tager fejl, til højeste Dommer i religiøse Spørgsmaal. »Vi er os selv nok med den Smule Lys, vi har i vor Erkendelse«, mener og siger Rationalisterne, »og vil være vore egne Herrer«. Hvor troende Kristne, støttet til historiske Kendsgerninger og andre Beviser, der ikke kan rokkes ved, taler om Aabenbaring og Inspiration, om Mirakler og Profetier, dér erklærer Rationalismen uden indlysende Bevis, at det altsammen kun er Fabler og Løgne og Myter.

Aabenbaringen er en stor Gave

I denne store aandelige Forvirring, som er opstaaet i den moderne Verden og behersker den, kan baade Kristendommen og Jødedommen glæde sig over en enestaaende Overlegenhed. De ejer en Skat af Sandheder og

Naturlig og overnaturlig Aabenbaring

Denne direkte Aabenbaring fra Guds Side, som altsaa er vor Stolthed, trænger til en nærmere Forklaring, fordi den staar ved Siden af en anden, som man kunde kalde den indirekte. Den sidstnævnte bestaar i, at Gud giver sig til Kende gennem sine Værker, nemlig gennem den skabte Verden og Historiens Tildragelser. Ogsaa paa denne Maade kommer vi til en sikker Erkendelse af Guds Eksistens og Egenskaber. Men den indirekte Aabenbaring er kun en naturlig, ikke nogen overnaturlig Tilkendegivelse. Den beror paa Slutninger, som vi drager ud fra Kendsgerninger omkring os og inde i os, medens den direkte eller overnaturlige ligner en Tankeudveksling mellem to Mennesker og derfor forudsætter en personlig Gud, der meddeler sine lønlige Tanker til en anden Person. Dette er det ejendommelige ved den overnaturlige Aabenbaring, og det er dette, der blandt andet giver den saa stor Klarhed og Bestemthed i Modsætning til den naturlige.

Som vi ved fra Bibelhistorien, kan Gud, naar han vil kundgøre sine Tanker og Ønsker for os Mennesker, benytte sig af forskellige Midler. Foruden egentlig Tale kan han ogsaa bruge Tegn, Drømme, Visioner og indre Oplysninger af rent aandelig Art.

Hvad vilde Gud med sin Aabenbaring til os?

Særlig vigtigt er det at kende Guds Hensigter med den overnaturlige Aabenbaring: han vil belære os om Hemmeligheder, der tilhører en højere Verdensorden end den, som vi til daglig er i

Berøring med og opfatter med vore Erkendelsevner Det drejer sig i Grunden altid om Sandheder, der staar i Forbindelse med Englenes og Menneskenes Op-højelse til den guddommelige Livssfære. St. Peter kalder den »en Delagtiggørelse i Guds Natur«, d. v. s. i hans Liv og Sa-lighed.

Nu skal det ikke nægtes, at Gud i sin overnaturlige Aabenbaring ogsaa udtaler sig om Sandheder og Pligter, der angaar Menneskets naturlige Forhold til Gud, og som derfor er tilgængelige for vor Erkendelse ogsaa uden direkte Tale til os fra Guds Side. Men hvorfor gør han saa det tilsyneladende overflødige Arbejde at sige os noget, som vi selv kan finde i vor Samvit-tighed eller ved at læse i Natu-rens righoldige Bog? Jo, for at vi skulde være fri for alle de Vildfarelser, som vi kender fra Hedningernes Religion og Moral, og for at lette os vort Arbejde, naar vi skal tilegne os vore reli-giøse og moralske Kundskaber. Siger Gud selv til mig, hvordan min Livsførelse skal være, behø- ver jeg ikke i aarevis at bryde min Hjerne med at finde de rig- tige Leveregler. Anderledes for- holder det sig med de overnaturlige Sandheder. Deres Meddelel- se er absolut nødvendig, fordi Gud har bestemt os til et over- naturligt Maal, som intet menne- skeligt Øje har set, intet Øre har hørt og ingen menneskelig Tan- ke kan fatte af egen Kraft.

Den nye Modstander »Mytus«

Det er nu denne af Gud selv lagte Grundvold, hvorpaa Kri- stendommen og Jødedommen har bygget deres aandelige Hus. Deri finder de deres Urokkelig- hed og Kraft. Ved Hjælp af den kan de trodse hver Fare og hvert Angreb udefra eller indefra. Men overfor denne Guddomskraft, der har aabenbaret sig i Herrens Ord til os, er der kommet noget i det sidste Aarti, der brovtende løftede sit Hoved og gjorde Krav paa at sætte sig paa Aabenbaringens Plads. Dette nye Fæno- men kaldte sig »Mytus«. Men hvad er det, og hvad har det at

byde? Det er tilfældige Menne- skers usikre Forsøg paa ved Hjælp af folkelige og stadig skiftende Billeder at tyde Ver- dens og Menneskelivets Gaader. Nu staar altsaa de to overfor hinanden: Den evige Guds Ord til alle Mennesker om hans uen- delige Visdoms Rigdom, et Ord, der i flere Tusinde Aar har ført Bevis for sin Kraft. Det er den ene Side. Paa den anden forsø- ger Døgnmennesker med deres Fantasi at tyde det gaadefulde i Skyld og Sone og lignende, som vi møder i Livet. Valget skulde tilsyneladende ikke være svært. Men i Virkeligheden saa det ud,

som om den aandelige Forvir- ring, der var stor nok i For- vejen, vilde gaa over alle Græn- ser og kaste sig som en Storm- flod over det faste Land. Sprog- forvirringen ved Babels Taarn syntes at skulle opleve en Gen- fødsel. Saa kom jo imidlertid Krigen, og den lagde Stilhed om- kring »Mytus«. Nu er der andet at tænke paa. Det skal nok gaa med Guds Ord, som saa mange Gange før. Det er Klippen, efter at Brændingen har skyllet sine Vande over den. Den ser smuk- kere ud end før og er lige saa stærk som altid.

F. K.

Breve fra en Eremit

Messe i Herning - og Barndoms minder

Det er slet ikke morsomt at vaagne Søndag Morgen — og ikke skulde i Kirke. Det er en ubehagelig Fornemmelse, som man ikke kan forestille sig, før man har prøvet den. Min Søn og jeg gik en Søndag Formiddag uden for Byen til den gamle Kirkegaard, hvor den katolske Kirke har ligget. Underligt at tænke sig, at herude paa den jyske Hede, hvor der nu kun er ganske enkelte Katolikker boende, der var engang hele Befolkningen katolsk. Ogsaa her til denne Herning Kirke gik eller kørte Folk til den hellige Messe Søndag Morgen. Og det blev de ved med Slægt efter Slægt, indtil en Dag, da der kom en »Prædikant« med en ny tysk Lære — eller Ideologi, som det vilde hedde i Dag — og Messen blev forandret lidt efter lidt, uden at Kirkegæn- gerne ret forstod hvorfor, men et forstod de, at de verdslige Magthavere vilde det saa. Den gamle Kirke kunde intet sige, Munden var lukket paa den. Den havde bragt Danmark en Velsig- nelse, som ikke kan udsiges — men dens Dage var omme fore- løbig. — —

Skoleinspektør Søager er en meget flink Mand. Han har den største Respekt for den katolske Kirke — fortalte han mig — og hver Gang han besøger Aar- hus, gaar han ind i den katolske Kirke for at nyde Skønheden og Stilheden der. Jeg spurgte ham en Dag til Raads i en vigtig Sag, nemlig angående et Lokale til at læse Messe i, da vi fik Besøg nogle Dage af en ferierende ka- tolsk Præst. Desværre var der ikke noget Klasseværelse disponi- belt, men vi kunde sikkert faa Lov at laane det smukke nye Be- gravelseskapel tæt ved, hvor vi boede. Der havde den tyske Felt- præst faaet Lov at læse Messe, blot ved at rette en høflig Fore- spørgsel til Provsten. Ogsaa Fæt- ter Søren mente, at vi let kunde faa Lov. »Provsten er meget fri- sindet«, sagde han. »Han erklæ- rede forleden, at han ikke vilde modsætte sig, at Folk dyrkede Gud paa den Maade, som de an- saa for rigtigst.«

Dette lød jo meget lovende, og jeg begav mig op til Provsten. Jeg fortalte ham, at vi var nogle faa Katolikker, som ikke havde nærmere til Kirke end Silke-

børg, og nu kom der nogle flere Katolikker paa Besøg her i Byen, samt en katolsk Præst, der vilde læse Messe hver Morgen i en halv Snes Dage. Jeg havde hørt, at en tysk Feltpræst havde lånt Kapellet i Vestergade — — — Længere kom jeg ikke, for saa afbrød Provsten mig og sagde: »Ja, men det betyder absolut ikke, at De kan laane Kapellet. Det kan jeg ikke gaa med til. Menighedsraadet skal forøvrigt spørges, og jeg vil stemme imod.«

Fætter Søren lagde ikke Skjul paa, at han var noget flov — paa Provstens Vegne.

Der blev læst Messe alligevel; og de skønne Sommermorgener vil sikkert ingen glemme, som deltog deri. Monsignore Olrik skrev til os efter Hjemkomsten fra sin Ferie: »Jeg har frembaaret det hellige Messeoffer paa mange Steder, men aldrig med større Paaskønnelse end hos Dem i Deres lille Papirkapel, der var blevet et helligt Sted, og føltes som saadant. — — Ja, jeg vil sent glemme disse Morgener foran det skønne Alterbillede og med de mange Kommunioner — — «. Saadan gjorde da Vorherre alt vel — trods Provsten.

En Dag standsede Monsignore Olrik og jeg uden for et Hus eller rettere Ruinen af et Hus. »Hvad tror De det er«, sagde jeg. Monsignore saa spørgende paa mig. »Det er mit Barndomshjem!«

Inde midt i Jyllands Hjerte, nærmest dog ved Vesterleden, lige langt fra Gren og Grænsen, er min Barndomstid hengleden.

Barndomsminder dybt sig præger

vel hos hver en Mand og Kvinde, for de fleste Barndomshjemmet: Værn mod Verdens Kastevinde.

Jeg kan glemme mangt og meget, glemme Moders Smil og Vrede, aldrig glemmes Aftenstunden, naar jeg hørte Moder bede.

Ordene vel ej jeg fatted', men de kom fra trofast Hjerte, som for Herren her udøste al sin Sorg og al sin Smerte.

Fattig var vel hendes Bønner, thi i Lutherdommens Kulde uden egen Skyld hun leved', kendte Kirken ej tilfulde.

Fra at jeg var ganske liden, tog min Far mig med til Møde, hvor man sang og bad og læste, Skriftens Ord fra mange lode.

Der paa Bordet midt i Stuen laa de Bøger, store, svære, det var Luthers Huspostille, Menighedens Tro og Lære.

Og jeg husker Farbror Peder, naar han satte sig ved Bordet, og som Menighedsforstander læste op af Lutherordet.

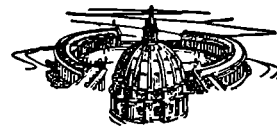
Lange Salmer blev der sunget, Sproget fra henfarne Tider, vekselvis med Bøn og Læsning, Timerne saa trælsonst glider.

»Præsten« lukker Luther-Bogen, rejser sig og folder Hænder, beder — dog det meste lyder, som han over nogle skænder.

Det var strengt for Ungdommen at overvære disse lange Gudstjenester. Det hjalp noget, hvis vi bag de voksnes Ryg kunde foretage os et eller andet, f. Eks. prikke hinanden med Knapenaale eller skyde med Papirkugler. Det var ogsaa afvekslende, naar Menigheden kom op at skændes om den rette Forstaaelse af et Skriftsted — og det skete ofte. Det var dog sjældent, at det kom til Haandgribeligheder. Det var mærkelige Ting, der kunde diskuteres, bl. a. om man overhovedet maatte foretage sig noget som helst om Søndagen. Der var engang en, der holdt paa, at man heller ikke maatte fodre Kreaturerne om Helligdagen. Dertil var der saa en anden, der bemærkede: »Jamen, Kræsten, vil du saa lade dine Køer staa og brøle af Sult?« »Nej, nej,« lød Svaret, »jeg har en lille ugudelig Knægt til at passe dem.«

I mit Barndomshjem bor nu en Mand ved Navn Martin Luther. Ja, det er virkelig sandt, han hedder Martin Luther.

Jens Jyde.

URBI ET ORBI

Den hellige Fader har tilstillet Ærkebiskoppen af *Genova*, Kardinal Boetto, et Brev, hvori Hs. Hellighed beder Kardinalen modtage og viderebringe hans inderligste Deltagelse i Anledning af de frygtelige Ulykker, der har hjemsøgt den store norditalienske Havneby; i Brevet søger den hellige Fader endvidere at tale trøstende og opmuntrende Ord til Befolkningen i den af de britiske Luftangreb saa haardt ramte By.

Det meddeles fra Citta del Vaticano: I Forbindelse med Beretninger om de alvorlige *Luftangreb*, der har fundet Sted paa italienske Byer, har visse Blade udsendt Meddelelser, i hvilke det paastaas, at De forenede Staters personlige Udsending til Vatikanet, Hs. Excellence, *Ambassadør Myron Taylor*, efter sin Hjemkomst til Amerika skal have erklæret, at han havde haft Lejlighed til at konstatere, at blot »faa Luftangreb paa italienske Byer er tilstrækkeligt til at knække Folkets Mod og Udholdenhed«.

Ifølge indhentede Informationer — hedder det videre i Meddelelsen — er man i Stand til at meddele, at disse og lignende Udtalelser er fuldstændig ubegrundede, og at samme Hr. Taylor paa Forespørgsel kategorisk har nægtet at have fremsat den Udtalelse, som man har villet tillægge ham.

Det tyske Episkopats fælles Hyrdebrev, udsendt efter Biskoppernes aarlige Konferens ved den hellige Bonifatius' Grav i Fulda, behandler i Aar Problemet: den kristne Sædelighed. Biskopperne redegør i Hyrdeskrivelsen udførligt for det kristne Standpunkt overfor vor Tids Vildfarelser og understreger, at der kun findes een Vej ud heraf, nemlig gennem Guds Bud. Til Slut udtaler Biskopperne deres Tillid til den kristne tyske Ungdom.

De kanadiske Ærkebiskopper og Biskopper har udsendt et fælles Hyrdebrev, hvori de bl. a. henviser til den hellige Faders Program for Opnaelsen af Fred og Fordragelighed mellem Nationerne samt opfordrer de kanadiske Katolikker til ved fælles Bøn at fremme Kanonisationen af den kanadiske Kirkes Pionerer.

Ind under Jul...

Midt i Advent, denne Stilhedens og Forberedelsens Tid, spores Juleglæden. »Gaudete« — den tredje Adventssøndags liturgiske Navn — indledes Messen med en Slags »Jubel-Ouverture: Glæd eder altid i Herren! Men Glæden over den forestaaende Jul indskrænker sig ikke blot til Kirkens Liturgi; den forplanter sig til alle kristne Mennesker, trods Krig og Ulykke, Nød og Elendighed. Kirken bringer faktisk Glæden videre til os alle, den hyder os at glædes over den kommende Herlighed. Paa den tredje Adventssøndag løfles en Plig af det Stør, der skiller os fra Julen, den Jul, der paa saa forskellig Maade optager Menneskenes Sind og Tanke.

Med Længsel ser Børnene hen til Julen. Ganske vist indtager Tanken om Gaverne en fremtrædende Plads i Barnets Tankeverden; med hver Dag, der gaar, rykker Tiden nærmere. Dybest inde staar dog Tanken om Julebarnet, og foran Krybben fæstnes denne Tanke. Derfor er en Julekrybbe en Selvfølgelighed i ethvert katolsk Hjem. Her bliver Beretningen om det fattige Barn paa Krybbens Straa til Virkelighed, her — hvor vi stiller Ansigt til Ansigt med Troens største Hemmelighed, Menneskevordelsens Mysterium — er der Lej-

4 Utallige Personer og Bygninger til Julekrybber drager i denne Tid ud i Verden

5 I den sidste Tid for Jul skæres og klippes der alle vegne, hvor der er Barn

lighed til at forklare den Kærlighedens Lov, der fik Gud til at blive Menneske og tage Bolig i blandt os.

Adventstiden er en Forberedelsens Tid, hvor de materielle Forberedelser dog ikke mas gaske for de aandelige. Den store Højtid venter til, de sidste Kærter i Adventens tændes, og i de gamle Sange der Længslen efter Messias...

4 Julekrybbens Mysterium udlægges

5 Der læses det sidste Valg, inden Figurerne bæres

Saa siger Gud Herren: Der skyder en Kvist af Jesse Rod, et Skud gror frem af hans Rod. Og Herrens Aand skal hvile over ham, Videns og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskaabs og Fromheds Aand og hans Hu staar til Herrens Frygt. Han dommer ej efter, hvad Øjnene ser, skønner ej efter, hvad Ørerne hører; Øjnene ser, skønner ej efter, hvad Ørerne hører; med Retfærd dommer han de ringe, fælder redelig Dom over Landets arme; og han skal tugte Jorden med sin Munds Ris, dræbe den gudløse med Løbernes Aande. Og Retfærd er Bæltet, som han bærer om sine Halter og Trofasthed Gjorden omkring hans Lænder.

ESAJAS, II.

Vore Spejdere

Paa Kurerløb med Spejdere fra Hertug Knuds Division 14. — 15. November 1942

Divisionen har haft sit aarlige Kurerløb, der — ligesom tidligere — blev en spændende Oplevelse for de mange Spejdere, der deltog i det.

Næsten alle Patruljerne mødte med Hold paa 3 à 4 Spejdere, og Holdene var, for at gøre Kappetriden mellem dem mere retfærdig, inddelt i Grupper efter Spejdernes Gennemsnitsalder. Yngste Gruppe var for Hold, hvis Gennemsnitsalder var under 14½ Aar, mellemste Gruppe for Hold med Gennemsnitsalder 14½—16 Aar og ældste Gruppe for Hold med en Gennemsnitsalder af over 16 Aar.

Spejderne mødte Lørdag Aften i II Absalon's Lokale paa Sankt Knuds Skole. Her fik man Ordre om at stille sig til Raadighed for Politiet i Karlebo, og snarest at melde sig til den Politideling, der ventede ved 27 km Stenen paa Hørsholm-Frederiksborgvejen. Rask afsted paa Cykle i Nattens Mulm og Mørke. Men vi véd, at dette jo kun er Begyndelsen. Det bliver nok meget skrappere.

Ved 27 km Stenen blinkede nogle Lygter. Vi finder Dommerne gemt bag en Hæk, hvor de søgte Lær for den bidende Blæst. »I skal om 22 Minutter melde jer paa Politistationen, som ligger 270 m Nord — 550 m Sydvest — 420 m Syd — 200 m Vestsydvest herfor. Men aflever først alle Cycle- og Lomme-lygtepærer samt alle Ure i en Pose, som forsegles og anbringes i en Rygsæk«. — Saa kunde man for Alvor tale om »Nattens Mulm og Mørke«, skal jeg love for.

Naa, vi fandt Politistationen og troede naturligvis, at saa havde vi Fred for Resten af denne Aften. Men nej. »I har 20 Minutter at spise i, og saa melder I jer igen«. — Altsaa spise, drikke Kaffe — og saa atter klar til nye Opgaver.

»Der er sket Indbrud i Kokkedal, og nu har Tyven gemt Pengene i Konvolutter paa fire forskellige Steder i Skoven (angivet med Kryds paa et Kort). Hent dem, eller saa mange af dem I kan naa i Løbet af 1½ Time«. — Vi fik denne Gang heldigvis baade Lomme-lygter, Ure og Kort med — men alligevel. Pengene laa gemt paa de mærkeligste Steder; i en Kæmpegrav — helt nede under Jorden, i en Grusgrav, ved et Vejknæk, hvor man skulde gennem det skrækkeligste Morads.

Saa var det først Sengetid.

Næste Morgen: Reveille (sent),

Messe, Morgenmad og saa paa den igen.

Søndagens Opgaver viste sig hurtigt at ligge i en »Stjerne« med Politistationen som Centrum. Frem og tilbage gik det, smaa Ture og store Ture, Ture til Fods og Ture pr. Cycle — og hør engang hvad vi kom ud for.

Vi havde faaet Ordre til at op-søge en bestemt Grusgrav ude i Skoven. Her laa en »Jernbjælke«. »Ingen over og ingen omkring den, men I skal videre paa den anden Side af den«. Ja, saa var der jo ikke andet at gøre, end at vi maatte tage Spaderne frem og grave os ned under den, først da vi var kommet igennem alle Mand (og igen havde kastet Gennemgravningen til) kunde vi fortsætte.

»Broen over et af de store Vandløb i Skoven er sprængt. I skal etablere en anden Forbindelse, og alle derefter benytte den for at konstatere, om den er brugbar«. Frem med Redningsrebene, og saa lavede vi den dejligste Svingbro. Den holdt godt nok til os, men jeg har hørt noget om, at der var to Mand, som fik sig en »Sok«.

»Alarm fra Nebbegaards Plantage«. Op paa Cyclen og i fuld Fart gaar det derhen, ned ad de stejle Skrænter, ned til Søen. »Ja«, siger Dommeren, »I maa nu tilbage — ikke ad Vejen, men ad Skrænterne, og Cyclerne skal I have med jer«. — Vi overvejede. Skulde vi først selv klatre op og saa hive Cyclerne op i Redningsrebet. Nej, lad os prøve, om vi ikke kan klare den med Cyklerne paa Nakken. Det var drøjt, men det gik.

Vi blev sendt ud for at maale nogle Afstande op. Vi skulde identificere en »død« Mand. Vi skulde lave en Baare til en tilskadekomne og bagefter transportere ham over et Gærde og videre. Vi skulde grave efter flere Tyvekoster — alt sammen paa forskellige Steder i Omegnen. Saa endelig var »Stjernen« færdig, og vi fik Ordre til at returnere til vort Startsted i København.

Her fik vi den traditionelle Kaffe med Basser. Vi ventede lidt for at sludre med vore Kammerater paa de efterfølgende Hold, men der var nogle, som var lidt sent paa den, og vi var — ærlig talt — godt trætte. Saa derfor tog vi snart hjem, og — ih, hvor vi sov godt den Nat.

Den efterfølgende Torsdag meddelte Divisionschefen Resultaterne. Her er Listen:

Gruppe	Trop . Patrulje	Opgaver (Max. 100)	Optræden (Max. 50)	Kørsel (Max. 100)	Resultat Points	Nr.
A	II Absalon, 3. Ptr.	61	40	100	201	1 A
	II Absalon, 1. Ptr.	64	39	98	201	1 B
	I Absalon, Vibe Ptr.	59	41	93	193	2
B	Sankt Ansgar	44½	36	77	157½	3
	II Absalon, 10. Ptr.	84½	45	100	229	1
	II Absalon, 6. Ptr. A	82½	44	99	225	2
	I Absalon, Ørne Ptr.	80	42	81	203	3
	II Absalon, 8. Ptr.	62	40	76	178	4
C	Sct. Laurentii, Ugle »	57	27	65	149	5
	II Absalon, 6. Ptr. B	77½	42	100	219½	1
	II Absalon, 4. Ptr.	69	44	94	207	2
	St. Laurentii, Rover »	67½	43	87	197½	3
	St. Bendt	76½	44	72	192½	4

Der var en Standerplade i Præmie til alle Nr. 1 Holdene — den var velfortjent.

Fest i Sankt Ansgars Trop og Flok

Den 21. November havde Spejdere og Ulve i Sankt Ansgar indbudt til Fest i Højskolens Lokaler, og Troppens mange Venner var i stort Tal mødt op, da Tropsraadsformanden, Pastor Geertz-Hansen, bød velkommen.

Aftenens Underholdning bød først paa »Blade af Sankt Ansgars Liv« — Tableauer fremstillet af Spejderne, medens Raadsformanden selv læste Karen Plovgaards smukke Tekst dertil. Alt var fint og nøje sammenstemt, og saavel Oplæseren som de »Rollehavendes

skilte sig udmærket fra deres Opgaver.

Saa kom Kaffen, og bagefter tog Ulvene og Spejderne fat paa deres »Lejrbaalsunderholdning«. Ulvene gjorde stor Lykke med deres lille versificerede Spil om Ulveungen, der befriede Prinsessen fra den onde Trolld, medens det hos Spejderne især var nogle Sketches samt de 2 flinke »Forsangere«, der tog Kegler.

Alt i alt en Aften, som Trop og Flok har Grund til at være tilfreds med, og som vi andre var glade for, fordi den vidnede om den stadige Fremgang og Vækst — kvalitativt

og kvantitativt indenfor Trop-
pen.

Vi mangler ...

Hertug Knuds Division er i Be-
knøb for Førere. Det er især galt
i Sankt Ansgars Trop, hvor nu i
længere Tid Tropsraadsformanden
tillige har maattet gøre Arbejdet
som Tropsfører. — Hvis en gam-
mel, eller maaske rettere en tid-

ligere Spejder skulde læse dette og
have Lyst og Interesse for at gøre
en Indsats for dansk, katolsk Ung-
dom, da vilde han gøre en god
Gerning ved at melde sig til Divi-
sionen. — Ogsaa andetsteds venter
der vordende Førere store Opga-
ver indenfor Divisionen. Vi har
Planer om Oprettelse af flere nye
Troppe — bare vi havde Førere.
— Førerne frem. — Divisionens
Adresse er Elmegade 3, Nora
1879 x. D. C.

a. Pater Wolfisberg, Kantor Hus-
son, Redaktør Kiærulff og stud.
mag. Steen Ostenfeld-Rosenthal.
(Fra sidstnævnte har Ugebladet
modtaget et Indlæg i Anledning af
det debatterede Emne; vi ser os
først i Stand til at bringe det i næ-
ste Uge).

Pater Martindales Juleerindringer

»Julen under Is og Ild«, der ud-
kom i Fjor og kostede Kr. 4,75, fo-
religger endnu i et lille Restoplag.
Med Forfatterens Tilladelse sælges
dette lille Oplag af den meget
smukke Bog for Kr. 2,00 Stk., og
alle Pengene gaar til Skt. Vincent-
Søstrene i Helsingør. Ønskes Bogen
tilsendt, vedlægges ekstra 25 Øre til
Porto. Bestillinger sendes til Bog-
trykkeriet »Athene«, Svanemose-
gaardsvej 4, Kbhvn. V. (Tlf. Cen-
tral 11.313) eller til Fru M. Husson,
Thorvaldsensvej 11 (Tlf. Vester 143
inden Kl. 12).

Vincentforeningen f. Herrer

Generalforsamling Søndag d. 13.
Dec. efter Højmessen i Sakraments-
kirken ca. Kl. 11,15 i Forsamlings-
salen samme Sted. Opgang A, 1. Sal.
Alle interesserede i Menigheds-
plejen indbydes venligst.

Skuespil i Aarhus

»Katolsk Ungdoms Klub«, Aar-
hus, opførte Søndag d. 22. Novbr.
Dr. Henning Askebys Skuespil
»Hertug Knud«. Skønt det blev
spillet to Gange den Dag, kunde
det dog atter opføres næste Søndag,
saa stor var Successen.

Paa Forhaand stillede man sig
noget skeptisk ved Tanken om at
opføre et Ridderspil paa den ind-
skrænkede Plads; men takket være
en omhyggelig Instruktion — In-
struktører var Hr. B. Noetzell og
Søn — lykkedes det at overvinde
denne Vanskelighed. De optræden-
de bevægede sig frit og naturligt,
og særlig Gildet i Kong Niels' Hal
lykkedes virkelig.

Man maa rose de unge for, at
de, naar de vil spille Komædie, ikke
bliver staaende ved Erik Bøgh o. l.
af Dilettanter yndede Forfattere,
men tør give sig i Lag med en saa
krævende Opgave som »Hertug
Knud«. Alle de unge Skuespillere
gik med Iver og Alvor op i deres
Roller, og overalt mærkedes det
store Arbejde, de havde lagt i den
stillede Opgave.

Hr. B. Noetzell forkortede Mel-
lemakterne med Sang. Alt i alt en
meget vellykket Forestilling.

W.

ACADEMICUM CATHOLICUM

AARHUS

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.
Studiekredsmøde.

KØBENHAVN

Torsdag d. 10. Dec. Kl. 20.

Studiekredsmøde i Bredgade
67 A.

Lørdag d. 12. Dec. Kl. 20.

Aabent Hus for A. C.'s Medlem-
mer hos Formanden, Civilingeniør
G. Wissum, Asmussens Allé 1, Kø-
benhavn V.

Katolsk Aktion i A. C.

Onsdag d. 2. December holdt
Pastor W. Vick fra Sønderborg Fo-

redrag for A. C.'s Medlemmer om
»Former for katolsk Aktion«. Fore-
dragsholderen vilde ikke selv for-
søge at give Retningslinier for den
Form, Aktionen kan antage i Dan-
mark, men ud fra Erfaringer fra
sit mangeaarige Ophold i U. S. A.
fortalte Pastor Vick om, hvordan
man griber den Slags Ting an der-
ovre. Især dvælede han ved det
amerikanske Lægfolks forskellige
Frengangsmaader for ved Tryksa-
gers Hjælp at overvinde den tykke-
ste Uvidenhed om Kirken og der-
ved bane Vejen for en bedre For-
staaelse af Kirken og dens Gerning.

Diskussionen efter Foredraget
blev meget livlig. Pastor Knud Bal-
lin advarede mod Amerikanisme,
som han mente lidet egnet i et
gammelt Kulturfolk som vort. Han
efterlyste iøvrigt det katolske Læg-
folks Landsforbund, som bl. a.
kunde tage sig af Foredragsvirk-
somhed Landet over samt af Ud-
givervirksomhed. Desuden talte bl.

ROB. HUGH BENSON:

I DRONNINGENS NAVN

Nu nærmer Julen sig, og særlig iaar gæl-
der det om i Tide at sikre sig de Gaver,
man har Brug for. En af Aarets smukkeste
Julegaver er Hugh Bensons mesterlige Ro-
man fra Dronning Elizabeths Tid „I Dron-
ningens Navn“. Den Bog maa ikke savnes
i noget katolsk Hjem i Julen. Den er me-
get fornemt udstyret og koster for begge
Bind 12,75, indbundet i eet Bind 24,75.

JULENS SKØNNESTE GAVE

Liturgisk Kalender

13. S. 3. Søndag i Advent.
(hvid) **Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse** (776); 2. Bøn: Søndagen (9), 3. Bøn (kun i st. Messer): St. Lucia ([67]); sidste Evangelium: Søndagens (11).
14. M. † 7. Dag i Oktaven (777); 2. (hvid) Bøn: Feria (10), 3. Bøn: Den Helligaand ([120]).
15. Ti. Oktav af Jomfru Marias (hvid) ubesm. Undfangelse (777); 2. Bøn: Feria (10).
16. O.* Tamperdag (13); 2. Bøn: (violet) St. Eusebius ([9]), 3. Bøn: Gudsmoder ([83]). -- Eller: (rød) St. Eusebius (782); 2. Bøn: Tamperdagen (13), 3. Bøn: Gudsmoder ([83]); sidste Evang.: Tamperdagens ([84]).
17. T. Feria (9); 2. Bøn: Gudsmoder (violet) ([83]), 3. Bøn: For Kirken eller for Paven ([123, 122]); Alleluja med Vers samt Credo bortfalder; alm. Præf. (525).
18. F.* Tamperdag (15); 2. Bøn: (violet) Gudsmoder ([83]), 3. Bøn: For Kirken eller for Paven.
19. L.* Tamperdag (17); 2. Bøn: (violet) Vigilien til St. Thomas ([2]), 3. Bøn: Gudsmoder ([83]); sidste Evang.: Vigiliens ([3]). -- Eller: (violet) Vigilie til St. Thomas ([1]); 2. Bøn: Tamperdagen (17), 3. Bøn: Gudsmoder; sidste Evang.: Tamperdagen (28).
20. S. 4. Søndag i Advent (27). (violet)

*) For Tamperdagens sædvanlige Faste- og Abstinenspligt er der i Aar dispenseret. Fredagen er dog som alle Fredage -- Abstinensdag.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammentilsluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13-14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Announceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER ≈

Katolsk Haandbog 1943

Den sidste »Katolsk Haandbog« udkom i 1938 og var ligesom sine umiddelbare Forgængere redigeret af Pastor Bernhard Jensen. Den meget nyttige (for mange Mennesker uundværlige) Bog har længe været forældet, og med stor Glæde griber man efter den nye Udgave, som i disse Dage er blevet udsendt af Sankt Ansgars Forlag. I et Forord fortæller Biskop Suhr, at Bogen kan betragtes som et Festskrift for det i Aar jubilerende Vikariat, fordi den baade giver et meget fyldigt Overblik over den Gerning, der er udført i Aarenes Løb, og en Slags katolsk »Status«, saa man kan se, hvor langt vi er naaet.

I Aar har Haandbogen hele fire Redaktører, Præsterne P. Andreasen, A. Otto og O. Sørensen samt Lægmanden Redaktør H. D. T. Kiærulff. Selv om det ikke angives, hvilke af Bogens Afsnit de enkelte Redaktører har taget sig af, er det let at se Sporene af hver enkelts Virksomhed. Det store Afsnit om Sogne og Sognekirker er meget rigt paa historiske Detaljer, ogsaa angaaende Kirkernes Kunstgenstande. Her, ligesom i de gode historiske Oplysninger om de her i Landet virkende Ordener og Kongregationer mærkes Pater Ottos store Viden og omhyggelige Nøjagtighed. Pastor Sørensen har signeret Bogens to Kort (over Provinssognene og over de københavnske Sogne), og ham maa sikkert ogsaa det helt nye Stof ang. det nøjagtige Omraade for hvert enkelt katolsk Sogn tilskrives, saa vel som det sidste Afsnit i Bogen, en praktisk, meget omfattende og overskuelig »Katolsk Vejviser« med alle Adresser, Telefon- og Gironumre samt de faste Gudstjenestetider for samtlige vore Kirker. Muligvis Pastor Sørensen ogsaa har tegnet sig for en anden Haandbogs-Nyhed, en Præstefortegnelse med et Vald af Data. (Nu kan Præsterne sikkert slet ikke undgaa at faa Sofapuder forærende paa deres Fødselsdag -- skønt Sofaen nok er det Sted, de har daarlignst Tid til at hygge sig). Pastor Andreasen har utvivlsomt Æren for Kapitlet om Katolsk Økonomi med tilhørende nyttige Lister over Fonds og Legater, og det er antagelig Redaktør Kiærulff, som

hele Bogen igennem har pyntet op med Statistik, saa vi endogsaa kan se, at vore Præster gennemsnitligt er 48,3 Aar gamle (det er forøvrigt ikke meget) og gennemsnitligt har en Anciennitet paa 20,8 Aar. Han har formodentlig ogsaa en Finger med i Spillet, naar der er særlig fyldige Oplysninger om Vikariatets 30 Skoler og om katolske Blade og Bøger.

Takket være det meget nyt Stof -- her er endda kun opregnet en Del af det -- fylder Bogen dobbelt saa meget som tidligere Aargange, og det vil glæde mange, at man har valgt en noget større Skrift, saa Haandbogen læses lettere. »Klummetitler« øverst paa Siderne hjælper til hurtigt at finde sig til rette -- og en Del Oplysninger er givet to Gange, baade i de historiske og det vejvisermæssige Afsnit, utvivlsomt ud fra den Betragtning, at det irriterer Læsere af den Slags Bøger at vises fra det ene Kapitel til det andet, hver Gang man ønsker en bestemt Besked.

Trykfejl lover Redaktørerne paa Forhaand, at de ikke har kunnet

MODERNE

Garderobeskabe

P. Pedersen

Skinderg. 34 Cent. 1193

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring

Valkendorfgade 34-36

Tlf. 778 - 728

Igen i Aar foreligger der en lille Bog af

C. C. Martindale

BARNET

ca. Kr. 2,75

Udkommer omkring Midten af Maanednen.

Da Bogen bliver trykt i et lille Oplag, anbefales det, at indsende Forudbestilling allerede nu.

ARNOLD BUSCK

International Boghandel

Kjøbmagergade 49

Telefon C. 2453

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

undgaa. Fejlene vil blive rettet her i Ugebladet saa snart de afsløres. Vi kan straks bidrage med en første Rettelse: Biskoppens Bispevielse fandt Sted 15. Jan. 1939, ikke 15. Febr. 1939. Men blandt Tusinder af Tal og Datoer maa den Slags nødvendigvis indløbe.

Forlaget har gjort sig stor Umage for at fremstille Bogen smukt, og den præsenterer sig da ogsaa væsentligt kønnere end sine Forgængere. Skal vi endelig kritisere, kunde vi have ønsket, at man havde givet os Provins-Sognekortet i dobbelt saa stort Format; flere Detaljer paa det ypperlige Kort kommer ikke til deres Ret. Men eet Sted skulde man vel spare.

Køb Bogen og brug den mens Tid er. For Tiden løber ilsomt. Mellem Udgivelse og Anmeldelse er der kun gaaet nogle faa Dage, og allerede nu maa der sættes et Kors i Præstefortegnelsen ved Pater Gichas Navn.

L. H.

JULEKARTEN 1942

Aarets Julekarte har ladet vente paa sig i Aar, og mange har derfor Forespørgslerne værel, om ikke vi skulde have vort eget katolske Julehæfte. Selvfølgelig — og nu er det kommet! En lille Anmeldelse kan først følge i næste Uge, men saa meget saa vi dog ved første Gennembladning, at »Kærten« i Aar er paa flere Sider end ellers, og at Indholdet tager sig meget broget og afvekslende ud med fortræffelige Illustrationer. Prisen er 2 Kr. og St. Ansgars Forlag sender Hæftet portofrit til enhver Adresse her i Landet.

Et Par franske Bøger

André Gide: »Vatikanets Kældere« (Athenæum).

Gide og de katolske Forfattere er et Kapitel for sig i fransk Litteraturhistorie. Udenfor Frankrig har vi svært ved at se, hvorfor Gides katolske Kolleger saa ofte har haabet paa, at han vilde finde Vej til Kirken. Hans flittige Benyttelse af bibelske Vendinger er ikke heldigere end den, der siges at karakterisere en endnu ældre Spotter. Og hans flittige Bibelfortolkninger har svinget mellem en ren Amoralisme og en ultra-individualistisk Protestantisme. Alvorlige Forsøg paa privat at paavirke Gide katolsk er strandet og ikke taget naadigt op. Det eneste Holdepunkt for de omtalte Forhaabninger forekommer at være, at Gide ikke har brudt med de Venner, der konverterede; til Gengæld har han været paa sin Post overfor dem.

»Vatikanets Kældere« er en af de Bøger, der voldte hans katolske Venner størst Smerte. Det er en Burleske, hvis Hensigt synes at være Drøftelsen af den ganske ubegrundede Handling (her Mordet paa en fremmed, ganske uskadelig Person), uden at Litteraturhistorikerne kan enes om, hvad Gide egentlig mener om dette Højdepunkt af Amoralitet. Handlingen udspilles iøvrigt i katolske Kredse, som af Svindlere faar bildt den

Skrone paa Ærmet, at Paven holdes fangen af Frimurerne. Mange vittige Paafund kan ikke dække over, at Billedet af de kirkelige Kredse er ond Karrikatur, opbygget paa Fritænkeriets ældgamle Dogme, at kristne Mennesker nødvendigvis er latterlige Narre.

François Mauriac: »Øglereden« (Gyldendal).

Det er allerede flere Aar siden, denne Roman blev oversat til Norsk i den berømte gule Serie, som var saa velkendt i Danmark. Den er skrevet i 1932 og er den første af Mauriacs Romaner, efter at han havde gennemgaaet den religiøse Krise, hvis litterære Monument er »Souffrances et Bonheur du Chrétien«. Selv om Bogens Tema, som er gennemført med rydende psykologisk Klarsyn, er Had og Nag, Tavshed og Bitterhed indenfor et Hjemms snævre Mure, er det Jesu Kærlighed, der faar det sidste Ord, og franske Kritikere hilste den derfor i sin Tid som Optakten til lysere Klange i Mauriacs Forfatterskab. »Øglereden« er maaske den mest fuldendt komponerede af hans Bøger. Oversættelsen er ikke helt fejlfri og Korrekturen heller ikke, men Romanen har sin selvfølgelige Plads i ethvert litterært katolsk Bibliotek.

H. D. T. K.

Den store Julegave 1942

Vi har flere Gange kaldt Robert Hugh Bensons store Roman fra Kirkefølgelsestiden under Dronning Elisabeth — »I Dronningens Navn« — den katolske Julegave i Aar. Spørg selv Deres Bekendte, som har faaet Bogen og er begyndt at læse den; de vil alle indrømme, at den er farlig for Nattesøvnen; man lægger den ikke fra sig, før man har læst den færdig. Dens Spænding er baade Handlingens Dramatik og den aandelige Spænding mellem Katolicisme og Reformationskirke og mellem Katolicisme

Rob. Hugh Benson

og Nationalisme. Romanen foregaar for 3 Aarhundreder siden, men er paa sin Vis maaske dette Læsears mest moderne Bog.

Frøken

Skyldfri Jensen

Ind imellem -

Frk. Viola Skyldfri Jensen er Katolik paa sin egen Maade. Hun sværmer for Religionen. Hun er meget romantisk og elsker røde Olielamper, der kaster et mystisk Skær op paa et Madonnabillede, usædvanlige Rosenkranse, Elfenbenskrucifikser og fint udskaarne Knæleskamler. Denne hendes romantiske Religiositet genspejler sig i hendes Stuer, hvor hun efterhaanden har samlet et helt Museum af rørende, sjældne, rigt udsmykkede Fromhedsgenstande.

Det vilde være uretfærdigt at paastaa, at hendes Religiositet var Humbug. I hendes Sind mødes ærligt ment Fromhed med forlorent Føleri. Der er ingen Tvivl om, at hendes mange religiøse Billeder og Devotionalier er vigtige Bestanddele af hendes Fromhedsliv, og man maatte frygte, at hun kom ud for meget svære Anfægtelser, om hun pludseligt blev berøvet alle disse kære Genstande.

Hendes Forkærlighed for Rariteter gør sig ogsaa gældende i aandelig Henseende. Det er lykkedes hende i Aarenes Løb at berige sig med ejendommelige Andagtsformer. Hun har smaa, fint indbundne Bønnebøger paa fremmede Sprog, og tilbringer lykkelige Timer med at beskæftige sig med disse fremmedartede Bønner.

*

Men hun er blottet for Sans for Religionens Plads i Menneskelivet. Efter hendes Opfattelse er vort Liv delt i to vidt forskellige Afdelinger. Den religiøse, som hører hjemme i Kirken og i det romantisk-fromme Boudoir, hvor Fromheden fylder Stuen med en egen sød Duft. Og saa hele den øvrige Tilværelse.

Naar Rosenkransen og det lille Dusin Andagter, som er drysset ud over Dagen, er forrettede, har hun givet Gud, hvad Guds er.

At hun snærrer ad visse Mennesker, hun daglig omgaas, er et Fænomen, der paa ingen Maade lader sig sætte i Forbindelse med Religionen. At hun lader sine gamle Forældre leve i Fattigdom, skønt hun med Lethed kunde bedre deres Kaar, at hun i Grunden kun interesserer sig for sig selv og aldrig paatager sig nogen Ulejlighed for at være til Hjælp og Trøst for andre, at hun aldrig har taget en praktisk Opgave op, men lader hele sin Tilværelse røtere omkring sit eget, sjælfulde Jeg, det vilde hun aldrig finde paa at bebrejde sig.

Kærlighed til Gud og Kærlighed til Næsten er for hende to Slags Kærlighed, der staar fremmede overfor hinanden.

Hun ser ikke Kristi opofrende Kærlighed for det fine Guld og Elfenben, som den Korsfæstede er formet af.

Frk. Viola Skyldfri Jensen er et Fænomen. Heldigvis er hun den Undtagelse der bekræfter Reglen.

Religion skal være sund og livsbekræftende, i nøje Kontakt med selve Livet. Religion skal omfatte hele vor Tilværelse og præge den. Fromhed i Bøn maa svare til Fromhed i Handling. Ellers er det ikke Kristendom.

C. B.

Spørgekasse

Maa man udsætte sig for Livsfare?

1. Misbilliger Kirken — under Hensyn til, at man ikke maa udsætte sig for unødvendig Livsfare — farlige Former for Sport, Artisters Arbejde o. lign.?

2. Har den kirkelige Lov stadig en Bestemmelse om, at et Par Forlovede ikke maa bo i samme Hus?

X + Y.

Svar:

1. En vis Risiko kan man aldrig gardere sig imod, og selv om man opsøger Faren frivilligt, kan der deri ligge en Chance for Karakterstyrkelse, der gør Handlingen fortjenstfuld eller i hvert Fald moralsk forsvarlig. Pave Pius den Ellefte var i sin Ungdom en kendt og dygtig Bjergbestiger, hvilket uden Tvivl ofte har bragt hans Liv i Fare, men ogsaa kan have hjulpet ham til at opnaa den enestaaende Karakterstyrke, som var et Led i hans herlige Personlighed. Det er en Selvfølge, at man under Udøvelsen af enhver Sport, der rummer et Faremoment, maa tage sin Fornuft med paa Raad og ikke give sig i Kast med større Opgaver, end der er overvejende Sandsynlighed for, at man kan klare med den Træning, man har bag sig.

Artisters Arbejde maa ses under samme Synsvinkel. Deres naturlige Smidighed og deres stadige Træning gør, at deres Artistnumre ikke udsætter dem for tilnærmelsesvis den samme Fare, som en ukyndig, der pludselig fik det Indfald at gøre dem Kunsten efter.

2. Da Hus og Hus kan være vidt forskellige Ting (f. Eks. en Villa og et Bygningskompleks) maa man hellere spørge om, hvor vidt Forholdene medfører nærmeste Lejlighed til Synd. Hvis det er Tilfældet, saa lyder Svaret: Ja.

Afladsbetingelserne

Naar der under en Bøn staar »100 Dages Aflad paa de sædvanlige Betingelser«, hvad forstaar man saa med »de sædvanlige Betingelser«? Læser.

Derved forstaas, at den, der vil opnaa Afladen, maa være i Naadens Tilstand, d. v. s. have opvakt Anger over begaaede Synder og skriftet alle sværere Synder.

I dit Ansigts Sved...

Min Gud, jeg takker dig for Nødvendighedens Tryk!

Jeg takker dig, fordi du kun har tilmaalt mig saa meget, at jeg maa tjene mit Brød i mit Ansigts Sved.

Jeg takker dig, fordi du tvinger mig til at gaa ud i Kulden, naar jeg helst blev hjemme i Varmen, og arbejde i Solen, naar jeg helst vilde gemme mig i Skyggen, og staa op af Sengen, naar jeg helst blev liggende, og tale, naar jeg helst tav stille, og soignere mig, naar jeg helst lod staa til!

Jeg takker dig, fordi du tvinger mig ind i Vane og Ensformighed, hvor det inderste i mig skriger efter Afveksling.

Jeg takker dig, fordi jeg ikke kan faa all, hvad jeg ønsker, men kender Lykken ved at faa lidt af det en Gang imellem.

Jeg takker dig, fordi du har gjort det umuligt for mig at sky Ubehaget, og derved skaanet mig for at blive indhentet af Leden.

Jeg takker dig, fordi du har gjort mig afhængig af andre, saa jeg er tvunget til Taalmodighed. Jeg tak-

ker dig, fordi jeg ikke kan købe mig fri af de sureste Pligter, og fordi ingen Formue afskærer mig fra at se Menneskene, som de er, usmykket af Snobberi og merkan- til Hensynsfuldhed.

Min Gud jeg takker dig, fordi du tvinger mig til at bevare min Krop bevægelig og min Aand vaagen. Jeg takker dig tusinde Gange for Nødvendighedens Tryk!

Den anden.

Glæde over Pennevenne-Klubben

Idéen med en katolsk Pennevenne-Klub, som vi fortalte om i sidste Nummer, har vakt Glæde, ikke mindst blandt Ugebladets Læsere i fjerne, tyndt befolkede Egnè, der har vanskeligt ved at komme i Kontakt med andre Katolikker. Vi har modtaget adskillige begejstrede Henvendelser med Tak for Tanken, og i næste Nummer offentliggør vi de første Pennevenne-Ansøgninger. For dem, som endnu ikke er klar over Betingelserne for Deltagelse, gentager vi dem her:

Man skriver til Katolsk Ugeblad, og fortæller om sin Alder, sit Erhverv og sine Interesser og oplyser, at man ønsker at indlede Korrespondance med en Penneven, der deler disse Interesser. Der vedlægges 30 Øre i Porto til Dækning af de Udgifter, Redaktionen vil faa med at sætte Indsenderen i Forbindelse med den ønskede Penneven. Ugebladet offentliggør til at begynde med de indsendte Pennevenne-Ansøgninger, og efterhaanden som Klubben bliver for stor til at optage Pladsen i Spalterne, bliver alle Opfordringer om Pennevenner indført i et Kartotek, hvorfra vi sætter dem af Indsenderne i Forbindelse med hinanden, som efter eget Udsagn svarer til hinandens Interesser.

Alle Breve til Katolsk Pennevenne-Klub adresseres til: *Katolsk Ugeblad, Nørrebrogade 27 C, København N*, og maa være underskrevet med tydeligt Navn og Adresse til Redaktionens Underretning. Konvolutten skal være mærket »Pennevenner«.

Knud Rasmussen BØGER . PAPIR

Vesterbrogade 60
Tlf. Central 3955 - 2755
Leverandør til Sct. Knuds Skole

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Henvendelser bedes venligst
rettet til CENTRAL 1868

Egen Fabrik

for
HOSPITALSSENGE
og
HOSPITALSMØBLER
fortrinlige Kvaliteter i
SENGEUDSTYR
HVIDEVARER
GARDINSTOFFER
ULDTÆPPER
m. m.

TLF. 1616, TLG.-ADR. OTPIPER fremst. til Hospitalsbrug

BRØDRENE DAHL A/S
Industrivej 11
Telefon Central 6585

Rør og Fittings - Sanitet - Centralvarme
Armatuer - Pumper - Værktøj - Metaller

Julelegetojet

til de smaa Skoleelever er blevet lavet af deres større Kammerater i **KATOLSK CENTRALSKOLES** Sløjdværelse, hvor Drengene arbejder baade i Sløjdtimerne og om Eftermiddagen i Fritidshjemmet. Kan Deres Dreng lide at bruge Hænderne, saa tal med Skolen, Tlf. Nora 6166.

Roskildes Ungdom

Den 16. November d. A. stiftedes i Roskilde en katolsk Ungdomsforening under Navnet »Roskilde katolske Ungdomsforening« med Pastor Dreesens som gejstlig Raadgiver. — Foreningen fik straks stor Tilslutning, idet der allerede har meldt sig 29 Medlemmer. — Foreningen holder Møde hveranden Onsdag paa Sct. Josefs Skole. Indmeldelse kan ske paa Mødeaften og enhver, der er fyldt 16 Aar, kan blive Medlem.

Sakramentskirken

Mand. 14. Dec. Ungdomsmøde. Husholdningslærerinde Anna Margrethe Jensen: „Oplevelser i en Ungdomslejr“ (m. Film). Billet 60 Øre.

St. Antoni Kirke

Sønd. 13. Dec. Kl. 8 Fælleskommunion for Børnene. Tirsd. 15. Dec. Kl. 20 Ungdomsmøde.

Jesu Hjerter Kirke

Sønd. 13. Dec. Kl. 8½ Fælleskommunion for Kongregationerne. Kl. 18 Festandagt med Prædiken og Optagelse af nye Medlemmer i Kongr. Mand. 14. Dec. Kl. 20 Adventsmøde i Røde Sal for unge Mænds Kongr.

St. Andreas Kirke

Onsd. 16. Dec. Kl. 9 Messe og Møde for Mødreforeningen.

St. Franciskus' 3. Orden

Søndag d. 13. December Kl. 14, Møde i St. Annæ Kirke; Iklædning, Generalabsolution.

»Vor Glædes Aarsag«

Møde Tirsdag d. 15. December Kl. 19,30 hos Sct. Joseph Søstrene, Østerbro.

Aarhus Opland

Søndag den 13. December:
Odder: Kl. 10,15 (Komm. 9,15).
Grenaa (Afholdshotellet): Kl. 10.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 12. December Kl. 20 pr. Studiekredsmøde. »Saulus for-

an Damaskus Porte«, Ap. G. 9—11. Indledere: Lissie Barfred Petersen og Carl-Vilh. Hein Jensen. Derefter fejrer vi Advent. Adventstale, Adventskransene tændes og vi synger vore Adventssalmer (tag Salmebogen med). Praktisk Arrangement: Gr. III.

Afregning for Sct. Knuds Gilderne Kl. 19.

Ordrup.

Tirsdag d. 15. December. Klubaften. Udlaan af Bøger og Katolsk Ugeblad og de sædvanlige Spil. Hvis der er tilstrækkelig Tilslutning, uddeles atter Præmier. Vi mangler nogen til et Spil Skak; kom op og spil et Spil paa Tirsdag.

Tirsdag d. 22. December Kl. 20 pr. Julefest for Medlemmerne. (NB.: Der bliver ingen Menighedsjulefest i Lokalet). Se forøvrigt Bladet næste Gang.

Julestue

Jeanne d'Arc Troppens Piger indbyder alle og enhver til Julestue paa Klosteret, Skl. Kjeldsgade 1, Søndag d. 13. ds. Kl. 19½. Forskellig Optræden, Adventsprogram, Troppens egen Film og Kaffebrød. Der er Fiskedam og flere Forlystelser. Bill. koster 75 Øre for Børn og 1,25 Kr. for voksne — og Over-skuddet gaar til Spejderpigernes Jule-good-turn, d. v. s. til Julekurve til de fattige.

Julen er kommet og Julenyhederne ogsaa

Julekårtten 1942 (sendes portofrit overalt til Indlandet mod Indbetaling) ..... Kr. 2,00
Katolsk Lommekalender .. Kr. 2,25
Katolsk Haandbog 1943 ... Kr. 3,00

Den bedste Julegave er en katolsk Bog

Sankt Ansgars Kirke ..... Kr. 3,50
Messebogen, Skind og Guldsnit ..... Kr. 18,75
Burger, Mødre ..... Kr. 1,50
Maritain, Religion og Kultur ..... Kr. 2,75
Pavestolen og Arbejderspørgsmaalet ..... Kr. 2,75
Johs. Jørgensen, Den hl. Birgitta ..... Kr. 13,75
Johs. Jørgensen, Den hl. Frans af Assisi ..... Kr. 11,50
Schindler, Robert Hugh Benson ..... Kr. 1,25
Wevers, Vort Liv i Jesus Kristus ..... Kr. 1,25
Libert, Unge Aar ..... Kr. 6,75
Da de var unge ..... Kr. 2,00

Martindale:

Det kristne Liv ..... Kr. 2,00
» » » Shirt. Kr. 1,50
» » » Kart. Kr. 1,00
» » » heft. Kr. 0,50
Det liturgiske Aars Helgener ..... Kr. 3,75
Gregoriansk Sang, Shirt. .. Kr. 1,50
Dewald, Vejledning i katolsk Trosliv ..... Kr. 6,00
Benson, Verdens Herre ... Kr. 4,50
Benson, I Dronningens Navn, I-II ..... Kr. 12,75
Orgelbogen m. Julepastorale ..... Kr. 6,00
Katolsk Katekismus ..... Kr. 2,25
Katolsk Børnelærdom ..... Kr. 2,25
Børnenes Bønnebog ..... Kr. 1,75
En Dag i Betlehem ..... Kr. 1,85
De ti Bud ..... Kr. 1,85
Kristi Efterfølgelse, Skind Kr. 7,00
Kristi Efterfølgelse, Shirt. Kr. 3,50
Foran Tabernaklet ..... Kr. 3,00

Udenlandske Bøger

Lortz, Die Reformation in D. .... Kr. 39,40
Das Tagzeitenbuch, Shirt. Kr. 19,05
Bremond, Das wesentliche Gebet ..... Kr. 9,35

Devotionalier

Den danske Rosenkrans (Bøgeperler og Fiskegarn) ..... Kr. 1,50
Madonna della Sedia, Gibsmedajlon ..... Kr. 3,50
Oldkirkeligt Krucifix, Gibs Kr. 3,00
Julekrybbe af Træ ..... Kr. 5,00

Pap-Julekrybbe, stor, 25 Øre, lille 15 Øre.
Terracotta-Vievandskar... Kr. 3,75

Bestillingsmaade:

Udfyld vedlagte Bestillingskort, og Varerne sendes pr. Opkrævning, saafremt De ikke har Konto. Indsend Beløbet plus Porto over Giro Nr. 81851 og angiv Deres Ordre paa Bagsiden af Kuponen. Indsend Bestillingskortet i Konvolut med vedlagt Betaling i Frimærker.

Besøg vor Juleudstilling

Sankt Ansgars Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Katolsk Ugeblad

JULENAT

Detail fra Altertavlen i Vordingborg
Sønder Sogns Kirke (c. 1500)

Munke Sigtemel

Salg og Udlejning

AF LYSBÅDE OG ELEKTROMIDICINSKE APPARATER

DANSK RØNTGEN-TEKNIK A/S

KØBENHAVN
TELF. 4229

AARHUS
TELF. 6545

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØB KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

Trykkeriet DANMARK

ved Tjæder Nielsen

Brolæggerstræde 11 . Central 2979

Wibrandsvej 75 . Amager 3986

Lev. til Sct. Elisabeth Hospital

GAMELCA med den rigtige Kaffesmag

Forlang den hos Deres Købmand

Fabrikeret af **A. C. GAMÉL**

R. Wilhelm

Bageri og Conditori

Frederiksvej 18 . Tlf. Goth. 1371

Lev. til Institut Jeanne d'Arc

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Tlf.: 12,166 og 12,161

Bageri & Conditori

Johan Aschengreen

Amagerbrogade 72, Telefon Amager 353

Filial: Amagerbrog. 125. Telefon Amager 4019

Hans Molbech W. C. og Badeanlæg

Nyt og Reparationer

Højdevej 10 . Telefon 69

Leverandør til Sct. Elisabeths Hospital

Købke's

Reproduktionsanstalt

Vester Voldgade 91

Klicheer i fineste Udførelse

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryegade 106

Telefon Central 408

Malerfirmaet **Gustav Lehnert**

Rud. Berghsgade 65 . Ryv. 1421 y

Alt Maler-

og Tapetsererarbejde udføres

Udfører Arbejdet ved Sct. Michaels Gaard

Udfører Arbejdet ved St. Andreas Præstegaard

Iac. Schneidelbach

Tømrermester

Charlottenlundvej 23

Telefon Hellerup 2484

Lützhøft Christiansen

Snedkermester

Rygaards Alle 5 . Tlf. Hellerup 1882

SVEND HOLM

Elektroinstallatør

Banevej 1 . Charlottenlund

Telefon Ordrup 2555 . 4755

Henry Henriksen

Gas, Vand, Sanitets, Blikkenslagermester

Korsgaardsvej 13 . Charlottenlund

Telefon Ordrup 2955

Tidsskrifter
Brochurer
Cirkulerer
Breupapir
Reklamekort
Programmer
o. s. v.

Bogtrykkeriet **TERTIA**

Goth. 5077 y . Sallingvej 32 . F

Leverandør af Katolsk Sogneblad

HVAD ER POESI?

— Far, hvad er Poesi?

Det er en lang Dreng paa 16 Aar, der spørger. I den sidste Tid er Frans begyndt at ville have en Forklaring paa visse Begreber, som staar uklart for ham. Han vil til Bunds i Tingene. Saadan nu med Poesien. Han ved jo nok, at det er noget med Vers. Men hvad er Vers godt for? Han springer dem altid over. Der sker jo ikke noget i Versene. Der er ikke spor spændende ved dem. Hans lille Søster har en Poesibog. Den er Genstand for al hans 16-aarige Foragt. Pjat, siger han. Som om Lise havde Forstand paa Vers! Det er Koketteri og Sentimentalitet; i en vis Alder skal alle Pigebørn have en Poesibog. Naa, men han ved altsaa heller ikke selv, hvad Poesi skal være godt for.

Faderen har tygget lidt paa hans Spørgsmaal og siger saa:

— Frans, Frans, det er ikke Smaating, du forlanger af din gamle Far. En-to-tre, saa har jeg vær'sgo at give en kort og ramrende Forklaring paa, hvad Poesi er for noget. Poesi er netop noget meget aandeligt og meget flagrende. Det er sandelig ikke let, at indfange den Sommerfugl. De mere haandfaste Ting som Kapital, Rente, Jura, Lægevidenskab... det er noget, man kan sætte bestemte Grænser for. Men Poesien... kan der tænkes noget luftigere end den? Og saa er den

dog en Virkelighed. Og unægteligt betyder den umaadeligt meget for mange Mennesker. Ja, mange vilde erklære, at de ikke kunde leve Livet uden Poesi. Men jeg kan godt lide, at du spørger, min Dreng. Saa lad mig nu prøve paa, at give dig en Fornemmelse af, hvad Poesi er for en mærkelig Fugl.— Jo, ser du. En Foraarsdag kommer du gaaende ud ad Landevejen. Solen skinner som ellers. Grøftekanterne staar frodigt med alskens vildtvoksende Planter. Det er altsammen, som det plejer at være. Og saa bliver det dog for dig noget nyt. Der er en gylden Glans over Mælkebøtternes Blomster. Der er en Friskhed over alle Farver, og Luften er fyldt med en Duft, som du ikke før har kendt. Kort sagt, dine Sanser er vaagnede, og dit Sind begynder, at kunne opfange Livets Skønhed. Det er ikke noget Bedrag. Tingene om dig har ikke forandret sig. Men det er dig, der er blevet mere moden. Og derfor kan Poesien begynde at blomstre i dit Hjerte.

Poesi er Skønhed, men Skønhed opfattet med Sjælen. Jo større Perspektiver, Livet har for en, desto dybere Genklang i Sindet vækkes af al den Herlighed, der ombruser os.

Der maa Sjæl til, for ret at optage Poesien i sig.

Nu nærmer vi os Jul. Her er da rigtigt et godt Eksempel paa, hvad Poesi er. Det drejer sig om

et fattigt Barn, der blev født i en Stald. I Grunden en rigtig kummerlig Historie. En Krybbe i Stedet for en Vugge. Hvilken Elendighed! For den, der mangler det aandelige Syn paa Tilværelsen, vil Julens Begivenhed se ud som en beklagelig og meget trist Historie.

Men den kristne Tro kan bedre end noget andet aabne Øjnene for den hele Virkelighed. Saa springer Poesien ud.

Nu ser du den varme Glans, der udstraaler fra Barnet, som er Guds Søn. Guds Kærlighed til Mennesker aabenbares i dette Barn. Hvilken Skønhed, hvilken betagende Poesi, at Mennesker er i Stand til, at tilbede Gud i et lille Barns Skikkelse. Hvad du før fandt trist og hæsligt, ser du slet ikke mere. Alt er blevet skønt, selv de fattige Omgivelser for Jesu Fødsel har faaet Mening. Der er derfor Harmoni mellem Begivenhed og Omgivelser.

Det er en Virkning af Vantroen og Materialismen, at Livet mister Poesien. Der kan for Fritænkere være Skønhedsglimt i Tilværelsen, men ikke den store Helhedsopfattelse af Livet, der aabner de vældige Udsyn, som den udødelige Sjæl stiller Krav om.

Jo, Poesi og kristen Jul hører sammen.

Har du saa en lille Fornemmelse af, hvad Poesi er, Frans?

C. B.

Horisonten rundt

Biskoppen hjemme igen

Lørdag Aften d. 12. ds. vendte Hs. Excellence Biskoppen hjem fra Rom efter godt og vel en Maanedes Ophold i den evige Stad. Rejsen er forløbet godt paa alle Maader. Allerede Morgenen efter Hjemkomsten læste Biskoppen den hellige Messe ved Kongregationernes Fest i Jesu Hjerter Kirke og henvendte sig til Kongreganisterne i en Prædiken.

Julekærten

Aarets Julekærte har faaet et godt Omslagsbillede, som nok skal skaffe det populære Hæfte Indpas i en ny Række Hjem. Den unge Kunstner *Eyvind Rafn* er Mester for Billedet, der viser den hellige Familie paa Flugten til Ægypten under natlig Rast ved Foden af Sfinx og Pyramider. Ogsaa inde i Hæftet glæder man sig over Rafns Illustrationskunst, ligesom man nikker venligt genkendende til Anker Kjerulff, Palle Wennerwald, Benjamin Dahlerup og Børge Jansson som Illustrationer. Hæftets Indhold er i Aar lidt forøget, saa der er god katolsk Læsning til alle tre Helligdage i Rad. Poesien varetages af Redaktør Arne Hall Jensen og Frk. Inger Josephsen, og en gammel versificeret Legende af C. J. Brandt fra 1853. De kendte Novelleforfattere har ikke svigtet i Aar. Frk. Tove Frydenlund har haft et særligt gribende Stof, en Virkelighedshistorie om et Barns ensomme Kamp for at bevare sin Tro. Fru Karen Plovgaard fortæller om en angrende Landsknægt paa Reformationstiden, Bøghandler Sven Damsholt lader en skeptisk Dr. phil. komme ud for fantastiske Juleoplevelser, Prinsesse Aage har en Skildring af en dansk Drengs Juleaften i Neapel, Pater Samuelsens »stærke Knolles« kommer alligevel i Kirke i Julen; Pater Martindale fortæller i Kapitler Historien om et nordengelsk

Hus, der er i hans Families Eje (han følger det tilbage til Aar 130 efter Kristus), for de smaa har »Moster Clara« en lille, munter Fortælling om St. Filip af Neri, Frk. Josephsen skildrer en privat Bekendt, en polsk Herregaards-Kokkepige — og endelig lader H. K. Hafstrøm sin Apollinaris blive forlovet, fordi Pigen selv tager Affære og anmoder hans Mor om hans Haand. En russisk Julelegende »Timofeis Julegæst« er ægte i Tonen og meget værdifuld. Dertil kommer saa en stor, gennemillustreret Artikel af Pater Olaf Jan Ballin om den flamske Pater Liveens, en af vor Tids største Missionærskikkelser. Og endelig findes Signaturen C. B., Hæftets Redaktørs, under en Julebetragtning samt en Børnehistorie og et godt praktisk Raad om at spejle sig, naar man er gal i Hovedet.

Denne Indholdsfortegnelse antyder forhaabentlig for Læserne,

at Julekærten denne Gang er over Middelhøst, et af de bedste Julehæfter noget Forlag i Aar kan tilbyde og dertil katolsk fra Ende til anden. Hastværket med at faa Hæftet rettidigt frem er sikkert Skyld i, at Julenissen har faaet Lov til at husere lidt rigeligt som Sætternisse, endda i en Overskrift, hvor han har gjort en skikkelig Drager til en Drage, men det tager Læserne med godt Julehumør.

Pater Martindales Julecrindringer

»Julen under Is og Ild«, der udkom i Fjor og kostede Kr. 4,75, foreligger endnu i et lille Restoplag. Med Forfatterens Tilladelse sælges dette lille Oplag af den meget smukke Bog for Kr. 2,00 Stk., og alle Pengene gaar til Skt. Vincent-Søstrene i Helsingør. Ønskes Bogen tilsendt, vedlægges ekstra 25 Øre til Porto. Bestillinger sendes til Bogtrykkeriet »Athene«, Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. (Tlf. Central 11.313) eller Fru M. Husson, Thorvaldsensvej 11 (Tlf. Vester 143 inden Kl. 12).

Katolsk Julemusik i Radioen

1. JULEDAG KL. 8,45 — 9,30

Medvirkende: Kor af katolske Kirkesangere under Ledelse af Kantor
B. Husson.

Ved Orglet: Organist Fr. Siegler.

Program:

1. *Gl. Melodi*: Adeste fideles (4-stemmigt).
2. *Gregoriansk Sang*:
  - a. Dominus dixit (Introitus fra 1. Julemesse).
  - b. In splendoribus (Communio fra 1. Julemesse).
  - c. Puer natus in Bethlehem (Hymne fra 14. Aarh.).
3. *Josquin des Prés* (1440—1521): Ave vera virginitas (4-stemmigt).
4. *G. P. da Palestrina* (1514—1594): Rex virtutis (3-stemmigt).
5. — : Missa Veni sponsa Christi (4-stemmigt):
  - a. Kyrie eleison.
  - b. Agnus Dei.
6. *Anton Bruckner* (1824—1896): Ave Maria (7-stemmigt).
7. *Dansk Melodi fra Middelalderen*: Et Barn er født i Betlehem (4-stemmigt).
8. *Melodi fra Middelalderen*: In dulci júbilo (4-stemmigt).
9. *Melodi fra 16. Aarh.*: Magnum nomen Domini (4-stemmigt).
10. *A. Winding* (1835—1899): O Betlehem, du Julestad (Johs. Jørgensen) (4-stemmigt).

Provst Bernard Gicha 1874-1942

For 40 Aar siden laa en ung Præst i Cistercienserklosteret Hohenfurt i Bøhmen for Døden. Pater Bernard, som han kaldtes, fordi Novicemesteren havde anset ham for værdigst til at bære Stifterens Navn, var aldrig rask, men nu saa det ud til, at det skrøbelige Hylster af et Legeme helt vilde opsige Tjenesten hos denne Sjæl, der var saa begejstret for Fromhed og Lærdom. Det kom ikke overraskende for hans Medbrødre, da Klosters Prior en Morgen efter Korbønnen lod bede *pro moribundo* (for en døende), ikke som sædvanligt *pro infirmo* (for en syg). Der blev den Morgen bedt inderligt for den afholdte Munk og maaske endnu mere de følgende Dage, hvor Dødskampen syntes at trække ud. Men da Pater Bernard ogsaa den femte, sjette og syvende Dag var »døende«, og da den første Uges »Agoni« varede ved i to, tre Uger, var det for meget for det sort-hvide Kor's Taalmodighed, og Prioren maatte atter istemme Bønnen *pro infirmo*.

Denne Forbøn kunde Klosteret — som for et Par Aar siden blev ophævet — have fortsat med indtil den 5. December 1942, Kl. 4,45, hvor Pater Bernard — herhjemme kendt som Provst Gicha — svækket af en Lungebetændelse og velforberedt ved Kirkens Sakramenter, som Pater Freitag meddelte ham, stille og fredeligt udaandede. Pater Gicha var Patient alle sit Livs Dage, i hvert Fald staar hans Billede saaledes for ens Øjne: Altid lidt frysende, omgivet af Snese af Medicinflasker, med Termoflaske, egen Mad og svøbt i et Par Vinterfrakker, naar han var ude, fortrolig med Europas Lægeurter og kendt hos Asklepios' Tjenere i hele Oplandet. Det er derfor et lille Mirakel, at han alligevel kunde leve i 68 Aar og blive saa meget for sin Klostermenighed og Husets Venner i Allerslev, at mange nu ved hans Bortgang føler et dybt Savn.

Pater Gichas Tilværelse var saa stille og tilbagetrukket, for ikke at sige menneskesky, at man alene af den Grund maa fremdrage de vigtigste Data i hans Liv, som end ikke hans Venner kender.

Født den 4. Juli 1874 i Pilsen — hans Slægt kunde følge sit Navn ca. 1000 Aar tilbage i Tiden — traadte han efter endt Latinskole 19 Aar gammel ind i St. Bernhards Orden, i Cistercienserklosteret i Hohenfurt. Fem Aar senere blev han præsteviet den 17. Juli 1898 og skulde til at virke i Sjælesorgen, da den før nævnte svære Sygdom bragte ham til Gravens Rand.

Han kom sig, og Rekonvalescenten blev af sin Abbed opfordret til at ordne Klosters Mineralsamling, saa længe han ikke kunde bruges i den egentlige Præstegerning. Pater Gicha kastede sig med Iver over det nye Hverv, læste meget, hørte Forelæsninger i Mineralogi og Geologi og blev efterhaanden en Ekspert paa dette Omraade, som vi har lært at beundre. Han kom ogsaa herhjemme i Forbindelse med mange naturinteresserede Mennesker, var Medlem af Geologernes Forening og foretog Ekskursioner med gode, gamle

Pater Menzinger. Pater Gichas fine mineralogiske Samling var en Seværdighed og dog kun en beskedent Rest af den oprindelige Samling, som den czekoslovakiske Stat saa sit Snit til at konfiskere, for saaledes at faa et mineralogisk Museum til Universitetet i Brünn.

Saa snart Pater Gicha var nogenlunde rask igen, udnævntes han til Præpositus (Provst) for Nonneklosteret »Porta coeli« ved Tischnowitz. Da Hohenfurts Prælat meddelte Søstrene, at de vilde faa Pater Gicha som Sjælesørger, kom der en vis Misfornøjelse til Orde, fordi man nu i Stedet for den gamle, fornylig afdøde Skriftefader skulde have en ung, uerfaren Præst. Men Prælaten bemærkede: »Jeg sender Dem saamænd den frommeste af mine Præster!« Den nye Præst blev snart værdsat som dygtig Sjælefører; Klosters Hus-holdningsskole blev lagt under ham, og det skortede heller ikke paa ydre Anerkendelse: Han blev tredje Assistent indenfor Ordensprovinsen, og Ærkebispe-skoppen i Brünn kaldte ham til sit Raad.

I 1920 førte Forsynet Pater Gicha til de danske Strande. Lensgreve Joseph Holstein Ledreborg havde fattet den Beslutning at grundlægge et Kloster for St. Bernhards Søstre i det under Grevskabet liggende Al-

Provst Gicha og Søstrene sammen med Lensgreve Holstein-Ledreborg

lerslev. Forhandlingerne med Ordensgeneralen førte til et godt Resultat, og Biskop v. Euch havde i sit sidste Leveaar den Glæde atter at se en Orden genopstaa i Danmark, en Orden, der i gamle Dage havde kastet Glans over Esrom og Sorø. Pater Gicha blev valgt som Præpositus for Søstrene, og han fulgte med dem herop til Midtsjællands frodige Marker.

Den 10. November 1921 blev det lille Kloster i Allerslev indviet. »Det nye Kapel ligner paa ingen Maade Salomons Tempel paa Bjerget«, sagde Pater Resch, da han holdt Indvielsestalen, men derfor kunde der alligevel udgaa en rig Strøm af Velsignelse fra dette Sted, som Tale- ren haabede, og Pastor F. F. Maurer tilføjede i sin lille Artikel om den smukke Højtidelighed et Ønske, idet han fortalte, at den evige Lampe blev tændt: »Forhaabentligt skal dette Lys aldrig mere slukkes paa denne Egn!«

Pater Gicha har gjort sit til, at Lyset ikke sluktes! Han var en fortræffelig, baade myndig og venlig Provst for Søstrene. Under hans aandelige Ledelse blev det lille Kloster, hvis beskedne Klokketaarn hver Morgen og Aften ringede Dagen ind og ud, et Fredens Sted, hvor alle Besøgende blev henrykte for den Elskværdighed, som slog dem imøde. Med Iver og Trofasthed forrettede han Gudstjenesten i Slotskirken, skønt det ikke faldt ham, der i en Alder af 46 Aar var kommet til Landet, saa let at leve sig ind i Sprog og Skik. Klostret slog mere og mere Rod i Omegn og Befolkning, og der knyttedes Forbindelser med de omkringboende Katolikker, med Sommergæsterne og Forældrene til de Børn, som tilbragte deres Ferie eller maaske hele Aaret derude. Pater Gicha udviste et Byggeinitiativ, som under større Forhold vilde have indbragt ham Navn af en gejstlig Bygherre, men i det lille Hus ved Allerslev Aa gav rigelig Anledning til drilagtige Bemærkninger, fordi man hver Sommer, naar man kom paa Besøg, var sikker paa at finde et nyt Udhus eller Skur føjet

til den gamle, brogede Flok af Smaahuse og Hytter. Endnu paa Dødslejret omgikkes han med Planer om at omdanne Laden ud mod Vejen til sin »Enkemandsbolig«, naar han engang fik en Afløser og kunde nyde sit Otium.

Fra dette sit lille Rige ved Allerslev Aa kender vi Provst Gicha! Her var man altid velkommen, naar man opsøgte ham. Han hentede sommetider sine Gæster i et lille Hestekøretøj, hvis fornemste Hverv paa Vejen var at bremse op, eller i den gamle »Rystekasse«, som en Bekendt døbte Præstens ærværdige Bil, og som efter Sigende havde den Evne at ryste Stene til Krystaller.

I hans Stue følte man sig hjemme, naar man først havde overstaaet de lumske Angreb, som en lille arrig Køter »Lady« — en underlig Modsætning til Ejermandens blide Ro — uvægerligt rettede mod alle, som betraadte Provstens Værelse. Her mødte man den gamle »Kati«, som med aldrig svigtende Omhu har plejet Pater Gicha i uminde-

lige Tider, indtil hun fornylig maatte holde Nattevagt ved hans Døds seng. Hvad enten han var syg eller oven Senge, modtog Præsten sine Gæster med samme Venlighed. Selvfølgelig klagede han over Skrøbelighed og Svaghed, over Verdens Gang og sine nærmestes haarde Skæbne, men der var alligevel Trøst og Fred i den klagende Stemme. Hvor var han beskednen. Hvem har nogensinde hørt fra ham, at hans Far havde været en Slags Generaldirektør for de østrig-ungarske Jernbaner? Hvor var han elskelig og trofast mod Venner og Gæster, hvor var han villig til at raade og hjælpe dem, som kom til ham!

Nu, da han er gaaet fra os, føler vi først, hvor vi vil savne ham, og vi ønsker ham, der saa ofte beundrede Guds Visdom og Magt i Stenenes Former og Farver, en rig Løn for sin Gerning i hin Stad, som med St. Johannes' Ord »funkler som en Ædelsten, som Jaspis og Krystal«.

R. I. P.

Hospes.

Med Pater Martindale gennem Kirkeaaet:

Julens Mystorium

Vi bruger her Ordet »Mystorium« i streng Forstand. Saa betegner det en Sandhed (eller et Faktum), som Gud har aabenbaret for Mennesker, og som den menneskelige Forstand ikke kan fatte fuldtud, for kunde den det, maatte den selv være guddommeligt. Saaledes er f. Eks. Transsubstantiationen (Væsens-Forvandlingen i Messen) en aabenbaret Sandhed; vi kan forstaa, hvad der bliver sagt til os — at Brød og Vin ikke længere er til Stede efter Konsekrationen, men derimod Kristus selv — men *hvordan* det kan gaa til, fatter vi ikke fuldtud. Mystieret overstiger ganske vore Sanser og paa væsentlig Maade ogsaa vor For-

stand. Vi kan indenfor Naturens Omraade finde Billeder for hvad der sker, men ikke noget Sidestykke til det, for det aabenbarrede Faktum er overnaturligt.

Mystik

Et Menneske, der med Forkærlighed beskæftiger sine Tanker med den Slags Emner, kan siges at være interesseret i »Mystik«; og den, der takket være Guds Gunst bliver benaadet med en særlig direkte Opfattelse af eller Forening med disse overnaturlige Sandheder og Fakta, kan siges at leve et »mystisk Liv«, selv om i Virkeligheden ethvert Menneske, som er forenet

med Gud ved Kristus, lever dette Liv, hvad enten de ved det eller ikke. Lad os sige det saaledes, at der hos os alle findes levende Kim til det mystiske Liv, der paa en vis Maade *nærmer* sig til hin direkte Gudsbeskuelse, som vi haaber at komme til at besidde fuldt og helt og umisteligt engang i Himlen.

Ingen Kristen tør sige, at den Slags Ting er »for høje for ham«, for *alle* skal søge at leve det over-naturlige Liv. Derpaa beror vor Frelse, og naar St. Paulus taler til sine Konvertitter, der lige er omvendt fra Hedenskabet, tilskynder han dem bestandig til at søge »fuld Kundskab« om Guds Mysterier, især om det Mysterium, vi her vil hentyde til. Julens Liturgi bliver da ogsaa ganske ekstatisk, naar den betragter og lovpriser dette Julens Mysterium.

Symbolik og Mystik

I det store og hele er det romerske Missale sobert, majestætisk og strengt praktisk i sin Stil. Derfor virker det saa meget stærkere, naar Messebogen i visse Øjeblikke udtrykker Mystik eller Symbolik. Ved »Symbolik« forstaar jeg her, at man vælger noget konkret, der skal hjælpe til at udtrykke noget mere abstrakt eller aandeligt. Saaledes er det f. Eks. naturligt for os at bruge Aske som »Symbol« paa Anger eller paa vor Dødelighed. Det er naturligt at tænde Lys den 2. Februar til Minde om Simeons Profeti om, at Kristus skulde være et »Lys« for Hedningerne — her er Symbolet ikke et rent og skært menneskeligt Valg, men er ligefrem forelagt os af Skriften. Daabens og Præstevielsens Ceremonier er fulde af den Slags Symbolik. Middelalderen saa »Symboler« i næsten alle Ting — endogsaa i Røgelseskarrets Kæder og selvfølgelig ogsaa i selve Røgelsens Ingredienser.

I de »mystiske« Dele af Liturgien bemærker vi derimod snarere, at Gud har dikteret de Udtryk, vi benytter; de er ikke et rent menneskeligt Paafund. Liturgisk talt er de største »mysti-

ske Udtryk« Lys og Liv, med hvilke St. Johannes selv søger at vejlede vore Tanker angaaende Menneskevordelsens Mysterium, samt Tanken om vor levende Indlemmelse i Kristus og vor deraf følgende indbyrdes Samhørighed. Den Ceremoni, der benyttes ved Paaskelysets Indvielse, staar paa Grænsen mellem Symbolik og Mystik, for Lyset bliver det ene Øjeblik betragtet som en Søjle af Voks, lavet af Bier, og i andre Øjeblikke som et menneskeligt Lys, der smelter sammen med Lyset fra hin Dagens Stjerne, der aldrig vil gaa ned... det bliver den levende Kristus, som lever i den levende Kristne. Ak ja, hvornaar vil det kristne Folk igen blive fortrolig med disse udødelige Skatte i deres Liturgi? Hvornaar vil Diakonens Bøn om, at »dette Sted maa give Genlyd af Folkets vældige Røst« blive fulgt af noget ganske forskelligt fra den fuldkomne Stilhed, som ydmyger os saaledes nu?

Etiske og mystiske Bønner

Lad os nu kaste et Blik paa Julens Messer. Den anden Messe er noget for sig, idet dens Kirkebøn er ganske ugrammatikalsk og dens Slutningsbøn strengt taget uforstaaelig, selv om Tanken som saadan er klar. Den første lyder: »Giv os, at vi, over hvem dit menneskevordne Ords nye Lys er udgydt — at det, som ved Troen lyser i vore Hjerter, maa vise en Afglans i vore Gerninger«. Symbolet »Lys« bliver benyttet, men Bønnen er endnu kun »etisk«. Dette gælder ogsaa Slutningsbønnen i den første Messe og Stillebønnen i den tredje; Kirkebønnen i tredje Messe benytter et andet Billede, Trældom og Frigørelse, og er »etisk« — »maatte vi blive befriet for Synden«. Men Kirkebønnen i den første Messe lyder: »Gud, du som har ladet denne højhellige Nat oplyses af det sande Lys'es Glans, giv os, som paa Jorden har erkendt dette Lys'es Mysterium, ogsaa i Himlen at nyde dets Glæder«. Her nævnes udtrykkeligt det nye Lys'es *Mysterium*: dettes lykkel-

lige Følger kan vi allerede nu til en vis Grad forstaa og tilegne os, men den fulde Nydelse af dem hører det næste Liv til.

Gud blev Menneske, og Mennesket dannedes i Guds »Form«

Stillebønnen naar ind til Hjertet i dette Mysterium. Der har fundet et mystisk Bytte Sted — et Bytte hvori hver Part modtager og giver, men alligevel beholder, hvad den giver... Gud modtager fra os vor Menneskelighed; og vi skal paa rent overnaturlig Maade modtage et Liv, som er guddommeligt. Vi beder om, at vi ved Guds rige, frie Gave, ved dette højhellige Bytte »maa dannes i Hans Billede, i hvem, sammen med Dig, o Gud, vor menneskelige Substans (nu) er til«. Menneskeligt Sprog (Latinen og ganske bestemt ogsaa vort eget Tungemaal) er ude af Stand til fuldtud at udtrykke, hvad der menes. Gud har antaget vor menneskelige Natur: »i Kristus er derfor i een Person baade sand Gud og sandt Menneske. Vi beder om, at vi, der er og bliver menneskelige, nu maa befindes at være til i selve Guds »Form«. Det latinske Ord »forma« og det græske »morphê«, som det søger at oversætte, kan begge betyde for meget og for lidt. Det er for lidt at bede om, at vi nu ved Naaden maa »ligne« Gud — alle Ting »ligner« til en vis Grad Gud, og vi har altid »lignet« ham, for den hele Skabning genspejler ham. Dog kan vi ikke *være* Gud, saaledes som Kristus *er* Menneske, men vi kan sige, at ved denne Forening med ham har vi overnaturlig Del i Guds guddommelige Liv. I ham er vi ophøjet til at være mere, end det mest fuldkomne Menneske kunde blive i Kraft af sin Menneskelighed.

Stillebønnen til den anden Messe lyder: »Herre, lad vore Gaver blive værdige til din Fødsels Mysterier, som vi fejrer i Dag, og altid bringe os Fred, for at, ligesom han, der blev født som Menneske, tillige straaede som Gud, saaledes ogsaa hans

jordiske Substans (Natur) maa bringe os det, som er guddommeligt.

Slutningsbønnen i tredie Messe beder om, at han, der i Dag blev født som Verdens Frelser, ikke blot for os maa være Op-hav til et nyt guddommeligt Liv, men rigt begave os med »Udødelighed«. »Udødelighed« betyder her mere end et »Liv uden Op-hør«. Da Sjælen er aandelig, er den af selve sin Natur »uforgængelig«. Men var det ikke for den overnaturlige Naades Gave, der trofast bevares ved yderligere Naadegaver, kunde vi ikke se frem til den saliggørende Beskuelse, denne sande Udødelighed, den over-naturlige Guds-skuen, Forening med Gud og Glæde i Gud i al Evighed.

Den mærkelige Bøn

Den mærkelige Slutningsbøn i anden Messe siger (naar den oversættes ordret): »Herre, maatte dette Sakramentes Fødsels-Nyhed altid opbygge os; det hvis ene Fødsel har bortkastet menneskelig Ælde«. Der er tydelig nok en Kontrast mellem Kristi Fødsel, der fandt Sted i Betlehem en bestemt enkelt Dag, og den stadige »Opbygning«, vi trænger til, hvorved vi bringes til at tage Del i den og erfare dens stærke Følger. Der er ogsaa et Udtryk for, at noget Nyt er sket; en ny Verden er op-rundet; og at et gammel, døende, udslidt Slags Liv jages ud af os, mens et nyt bliver indført i os ved Kristi Fødsel. Men et Sakramente som saadant kan ikke blive født! Vi kan heller ikke diskutere denne Bøn i Enkelt-heder. Det, der er Meningen, er øjensynligt dette: Kristus blev een Gang for alle født som sand Gud og sandt Menneske — der er intet som dette i hele Historien, og der vil heller aldrig komme noget tilsvarende — dette har uddrevet det gamle, kun »naturlige« Menneskeliv fra Verden, hvis blot vi indgaar i Samfund med denne nye Kristus. Og dette Samfund med ham er ingen mekanisk, magisk Affære, der er fuldendt een Gang for alle, men trænger til stadig

at styrkes ved den sakramentale Kommunion.

Julens Præfation

Læs saa til sidst Julens Præfation. Vi takker Gud, »thi ved det menneskevordne Ords Mysterium er din Klarheds nye Lys fremstraaleet for vor Sjæls Øjne, saa at vi, idet vi erkender, at Gud er blevet synlig, bliver draget til at elske det usynlige«. Al Kærlighed forener de elskende. Men denne over-naturlige Kærlighed forener os over-naturligt med Gud.

Denne Forening med Gud, det nye Liv, viste sig først historisk i vor Verden i Betlehem. Men vi, der er Tidens og Dagens Skabninger, trænger til at faa den bestandig næret paany, ligesom vore Legemer trænger til stadig fornyet Føde. Gud paa sin

Side er evig; Aar og Aarhundreder, Fortid og Nutid indgaar ikke i hans Tilværelse: Betlehem, Nazaret, Golgata og Opstandelsens Grav er alt i Hans »Nu«. Vi paa vor Side er blevet Kristi Betlehem; hver Indgang af Naaden i vore Hjerter er Hans Fødsel eller dens Styrkelse.

Mens Aaret gaar sin Gang, vil vi ofte maatte minde om dette Faktum; hver Dag der gaar, har vi Ret til at ønske hinanden en Glædelig Jul. Og lad os blot lige pege paa endnu et Tema, der, om Gud vil det, ogsaa skal gentages ofte: — Hvis Kristus er i os og i vor Næste, saa er vor Næste og vi blevet et fælles Legeme... og »ingen«, sagde St. Paulus, »har nogensinde hadet sit eget Legeme«. Derfor slut med al Ukærlighed!

C. C. Martindale S. J.

Hvordan jeg kørte i Kane med Vor Herre

Af Paul Keller

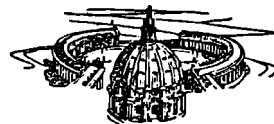
Da jeg for mange Aar siden var en lille Landsbydreng, hørte det at køre i Kane til Livets allerstørste Nydelser. Kun een Gang var jeg en Smule betænkelig ved en Kanetur; det var, da jeg blev vækket en bitterlig kold Vinternat med den Besked, at jeg straks skulde staa op og køre med Sognepræsten ud til »Kolonien«, hvor Murer Henschel laa for Døden.

Kulderystende sad jeg paa Sengekanten og anstrengte mig for at faa mine Støvler paa. Jeg havde aldrig mere end eet Par Støvler. De var af solidt Læder, havde lange Skafter og var bygget saa indviklet op af Ruppert Skomager, at det kun var muligt for en virkelig stedkendt Person at finde ind i dem. Og saa var det endda ikke gjort med det; jeg maatte altid hale godt op i Skafterne, og saa hoppe Stuen rundt fem Gange, og bagefter

stampe sytten Gange i Jorden, før jeg var kommet rigtigt i Støvlerne.

Jeg hadede de Støvler. Hvert Par var bestemt til at vare et Aar, og det gjorde de ogsaa, — d. v. s. Skafterne. Derimod var Næserne for det meste allerede slidt efter fire Ugers Forløb, hvorfor Ruppert Skomager maatte forsyne dem med Læderlapper af de mest fantastiske Faconer og syet paa med væmmelig, graa Skomagertraad.

Den omtalte Nat var jeg glad, da jeg var »i« Støvlerne og endda mærkede, at begge Hælene sad paa den rigtige Plads. Mit øvrige Toilette var hurtigt bragt til Ende, og saa trampede jeg af Sted til Kirken gennem den dybe Sne. Landsbygaden var fuldkommen øde, Sneen knirkede under mine Fødder, og Maanen, som af og til kom frem mellem Skyer, sendte et underligt, spøgel-

URBI ET ORBI

Højtideligholdelsen af *Marias ubesmittede Undfangelsesfest* i den evige Stad fik i Aar et ualmindelig værdigt og dybt alvorligt Forløb. Den hellige Fader deltog i Guds-tjenesten og foretog bagefter *Menneskeheden Indvielse til Maria*, Fredens Midlerinde. Indvielsen formede sig som en glødende Bøn til Gudsmoder om en snarlig Fred. Efter Højtideligheden i Peterskirken, der var fyldt til sidste Plads, begav den hellige Fader sig til Kirkens ydre Loggia, hvorfra han lyste Velsignelsen over de enorme Menneskemasser, der ikke havde kunnet finde Plads i Kirken, og som nu ventede paa Peterspladsen i Haab om at faa et Glimt af Hs. Hellighed. Ved den hvide Skikkelses Tilsynkomst paa Loggiaen over Indgangen til Peterskirken kom det til spontane Hyldestilkendegivelser overfor den hellige Fader i Anledning af Indvielsen til Maria, Fredens Midlerinde.

Gaudete-Søndag — medens Vesperklokkerne ringede fra Peterskirken — udaandede *Jesu Selskabs General, Pater Wlodimir Ledóchowski*, i sin Residens i Rom. Den afdøde, der var en af Jesuiterordenens, maaske en af Kirkens største Skikkelser i den senere Tid, blev 77 Aar gammel. Ordenes Ledelse er — indtil Valget af den ny General finder Sted — blevet overdraget den italienske Provins' Assistent ver Kurien, Pater Alessio Magni.

De 59 kanadiske Ærkebiskopper og Biskopper har — som allerede meddelt — udsendt et fælles Hyrdet brev, hvori de tager Stilling til indeværende Krig. Naar Krigen er forbi, udtaler Episkopatet, gælder det om, at der ikke slutes en overfladisk Fred, ikke blot en Indstilling af Fjendtlighederne, men en Fred, som kan blive en varig Frugt af Retfærdighed og Kærlighed, en Fred, der er sluttet i samme Aand som den, hvormed Folkene har taget Krigens Ofre paa sig.

I en Tale for nylig kom den *schweiziske Forbundspræsident*, Dr. Philip Etter, ind paa de religiøse Forhold i Schweiz. Forbundspræsidenten understregede Kirkens Opgave i vor Tid og fremhævede Nødvendigheden af et godt Forhold mellem Kirke og Stat.

sesagtigt Lys ned over Gaden. I Skolen hentede jeg Nøglen til Kirken og gik saa ind paa Kirkegaarden, i hvis Midte Kirken rejste sig. For de døde var jeg ikke bange — undtagen for een! Det var den gamle Krovært, som jeg altid havde været paa Krigsfod med, mens han levede. Han havde fundet en særlig Fornøjelse i at trække mig i Haaret eller i Ørene, og jeg havde til Gengæld spillet ham nogle mindre kønne Puds. Som Skoledreng gør man jo, hvad man kan. Nu laa Værten paa Kirkegaarden, lige ved Gangen, og naar jeg gik forbi hans Grav, havde jeg altid den uhyggelige Tanke: Nu stikker han Benet ud og sparker dig bagi, saa du falder paa Næsen!

I denne Midnatstime var jeg endnu mere bange end ellers, og det nyttede ikke, at jeg sagde til mig selv, at han, som havde lidt saa slemt af Gigt, ikke skulde have noget af at stikke Benet ud i Kulden. Derfor gik jeg først ganske sagte og forsigtigt, og da jeg nærmede mig hans Grav, stak jeg i Rend og susede forbi. Men saa kom jeg til at huske paa min Bedstemor, som ogsaa laa lige ved Gangen, og som tusind Gange havde sagt til mig: »Gør dog ikke saadant Spektakel, Dreng, du ved jo godt, jeg har Hovedpine!«

Da jeg kom ind i Kirken, følte jeg mig bedre tilpas. Jeg ministrerede hver Dag og var fuldstændig som hjemme derinde. Jeg lukkede Døren til Sakristiet op og hentede »Sygeposen«; det var en brun Lærredspose, hvori der laa et Kors, to Lysestager, to Kærtestumper, en lille Klokke og nogle Ting, som brugtes ved de syges Salvelse.

Pludselig lød en Stemme gennem Kirken: »Er du dør Paul?« »Ja!« svarede jeg.

Det var Sognepræsten. Han gik op ad Altertrinene og aabnede Tabernaklet; jeg knælede og slog mig for Brystet.

»Herre Jesus, i dig lever jeg! Herre Jesus, i dig dør jeg! Herre Jesus, din vil jeg være nu og i al Evighed!«

Sognepræsten tog nu en af de hellige Hostier ud af Ciboriet, lagde dem i en Guld kapsel, stak

denne i Silkebursaen, som hang paa hans Bryst, og lukkede Tabernaklet; og saa gik vi. Udenfor holdt Præstens Kusk med Kanen; jeg sprang op paa Bukken, Kusken lagde et Tæppe over mine Knæ, — og af Sted gik det.

Maanen kikkede frem mellem Skyerne og skinnede ned paa den hvide Vej. Snart laa Landsbyen bag os; vi kørte ud over de aabne Marker, hen imod den lille Samling Huse, hvor Murer Henschel laa for Døden.

Jeg følte mig saa underlig til Mode. Vi var jo fire i Kanen: Jeg selv, Kusken, Præsten — og Vor Herre! Jeg bad et Fader vor og et Par fromme Smaavers, men saa begyndte jeg at spekulere. Det faldt mig ind, at jeg sjældent havde den gode Gud saa meget for mig selv som her. I Kirken var der altid en Masse Mennesker, og alle havde de een eller ti tusind Ting at bede om. Men nu, da vi var saa alene her i Kanen, kunde jeg let komme til Orde og regne med at blive bøn-hørt.

Alligevel følte jeg mig lidt urolig, og jeg vendte mig halvt om for at se, om jeg nu ogsaa furde, og om Sognepræsten ikke vilde kunne høre, hvad jeg sagde. Da var det, som om en eller anden hviskede til mig: »Sig kun det hele i dit Hjerte!« Og saa sagde jeg det, og nu vil jeg gengive min Bøn, uden at besynke den paa nogen Maade.

Jeg begyndte med at sige, at jeg jo havde lært i Skolen, at Gud belønner selv den mindste gode Gerning. Og nu var det da slet ikke saa lidt at staa ud af sin varme Seng midt om Natten, trække de besværlige Støvler paa og gaa over Kirkegaarden, forbi Værtens Grav og bagefter forbi Bedstemors, hun, som havde saa megen Hovedpine. Alt det havde jeg gjort for Vor Herres Skyld; og hvis det nu ikke var for meget forlangt, saa vilde jeg saa gerne bede ham om at ordne det saadan, at jeg ikke skulde blive ved med at løbe rundt i de modbydelige Støvler, men kunde faa et Par rigtig fine Gummistøvler fra Byen.

Sluttes Side 810

ver det en klart, at Barokken er en Livsglædens Kunst, der i og for sig stemmer godt overens med det sydtyske Gemyt. Her findes ikke et Hjørne, ikke en Krog, hvor Barokken ikke er trængt ind med sine Stukdekorationer og Ornamentter, alt straalere i lyse Farver og brændemærker saaledes den Forestilling, at Klostrene var Steder, hvor kun Verdensfjernhed og Syndsbevidsthed havde til Huse, og hvor man havde lukket Verden og dens Skønhed ude. Loftsmalerierne, der ligeledes straalere i lette, lyse Farver, svarer til de nedenunder anbragte Videnskabsgrene. Midt i Rummet skuer St. Thomas og Bonaventura ned paa de dogmatiske Værker, et andet Sted troner Kirkefædrene, Mystikerne og Evangelister-

ne. Advarende Indskrifter (ne nimis!) kendetegner de verdslige Discipliner: Hieronymus hudstryges af Engle, fordi han dyrkede Cicero, Odo advares mod Læsning af Vergil ved at der vises ham et Bæger, hvorfra en giftig Slange stikker op — alt sammen »Indfatning« til alle de Værdier, der er anbragt paa Reolerne. Blandt de værdifulde Haandskrifter, som Biblioteket gemmer, er en Korbog fra 1450, et Missale fra 1458 og adskillige Inkunabler.

I disse prægtige Omgivelser kommer alle Bøgerne til deres Ret. Biblioteket omfatter ca. 100.000 Bind og er et af de mange Beviser paa, hvor høj en kulturel Betydning, Munkevæsenet har haft og til Stadighed har.

ren levede, og nu laa han og skulde dø. Hvordan vilde det saa gaa dem? Jeg hulkede med de andre og tænkte paa min Far, som var sund og rask og maatte slide haardt nok for at skaffe mig de Støvler, jeg havde paa. Og saa kunde jeg ikke lade være med at bukke mig og lade Haanden glide kærtegnende hen over de stive Skafter.

Sognepræsten aabnede Døren, Skriftemaalet var forbi. Jeg var saa forvirret, at Præsten maatte hviske til mig, at jeg skulde sige Syndsbekendelsen. Men saa begyndte jeg: »Confiteor Deo omnipotenti — — quia peccavi — — mea culpa — — mea maxima culpa — —« og lagde min egen Synd med deri og følte det ogsaa som en stor Trøst for mig, da Præsten i Nattens Stilhed udtalte Syndsforladelsen — »indulgentiam, absolutionem et remissionem peccatorum tuorum.«

Nu aabnede han den gyldne Kapsel og tog den hellige Hostie frem; og den døende stirrede paa den, som paa den sidste Trøst.

»Herre, du skal slet ikke give mig noget, giv det hele til Henschels Børn!« bad jeg af hele mit Hjerte, mens jeg tre Gange lod den lille Klokke lyde til »Domine, non sum dignus.«

Med Hjertet fuld af Fred kørte jeg hjemad. Nu var vi kun tre i Slæden: jeg selv og Kusken og Sognepræsten. Den bedste var blevet hos Murer Henschel. Og næste Dag fik jeg at vide, at Henschel var død den samme Nat. — —

Det er nu længe, længe siden. Men jeg ved, at Vor Herre var en god Rejsekammerat paa Kaneturen. Jeg selv fik tidligt nok fine By-Støvler paa; og Henschels Børn gaar alle sammen deres ærlige Vej i gode, solide Støvler og Sko.

(Paa Dansk ved T. Fd.).

»Hæfte«-Mission

En af Demokratiets stærke Sider er, at en Idé kan blive godt undersøgt, før den bliver til Virkelighed. Naar vi saa nu lever i et demokratisk Samfund, er det ogsaa godt,

---

Da jeg kørte i Kane med Vor Herre *Fortsat fra Side 807*

Saa — nu havde jeg sagt det! Et lille Øjeblik sad jeg ganske stille; saa drejede jeg Hovedet en Smule for at høre, om der ikke kom et Svar bagfra. Men der kom intet — hverken ja eller nej.

»Kør raskere til!« raabte Præsten. Kusken satte Farten op, og kort efter holdt vi foran Murer Henschels Hus. Hans Kone kom ud med sine seks Børn, og de knælede alle sammen grædende, mens Sognepræsten løftede Sakramentet velsignende over dem og sagde: »Fred være med dette Hus og med alle, som bor deri.« Derpaa gik vi op ad den stejle, smalle Trappe. I Stuen ovenpaa laa Henschel. Han havde hele sit Liv slidt saa haardt, at det nu var ude med ham, skønt han kun var fem og tredive Aar. Hans Kinder blussede i Feber, og hans Øjne skinnede, som om de var af Glas.

Paa Bordet var der bredt en hvid Dug. Jeg stillede Korset og Lysestagerne paa den og tændte Kærterne, hvis frosne Tander knitrede længe, før de kunde brænde; og saa lagde Præsten det hellige Sakramente paa Arbejderens Bord. Nu, da Murer

Henschels trælsomme Liv var forbi, kom Verdens Konge til ham.

Sognepræsten gjorde Tegn til os, og vi gik alle udenfor, mens den syge skriftede, og ventede paa den smalle Afsats og halvt ned ad Trappen. Jeg befandt mig meget daarligt: jeg skammede mig over min Bøn i Kanen. Havde jeg ikke baaret mig ad som Farisæren i Templet, han, som fortalte Gud, hvor storartet han selv var? Havde jeg ikke med min dumme Støvlbøn forstyrret Frelseren, der forlod sin gyldne Kalk for at køre til en døende og bestemt hele den lange Vej kun tænkte paa den Sjæl?

Aah, det var ogsaa alt sammen saadan, at selv en Bondedreng maatte gaa i sig selv! Henschels Kone vred sine Hænder og løftede dem mod Himlen, og de seks Børn græd og rystede af Kulde og Sorg.

Og saa faldt mit Blik paa Børnenes Fødder. Ingen af dem havde Sko eller Støvler paa. De stod der i Trætøfler, med daarlige Strømper, ja, en af dem havde bare Fødder i Tøflerne. Saa fattige havde de været, mens Fade-

at vi hører Folkets Mening om »Hæfte«-Missionsidéen. Vi har allerede hørt ikke saa lidt om den, og vi ser, hvordan selv et »Flyveblad« (som det til »de Frafaldne«) har fundet en vis Tilslutning. Formatet af dette Flyveblad var ligesom »Et Ord med paa Vejen« og lignede opbyggelige Skrifter, der sikkert gør en Del godt.

Hæfterne, som jeg kunde lide at se fremmet, skulde dog have et andet Format. Et større Sideantal i et Format, der kan lægges i en Konvolut (uden at foldes). Emnerne skulde ikke være for omfangsrige, og Sproget skulde være jævnt og klart uden for mange abstrakte Tanker — altsaa noget, som enhver forstaar inder Lethed.

»Stud. theol.« nævner forskelligt om dette Emne i sit Brev, og han har fuldstændig Ret i, at det vilde være godt, om man havde en Organisation til at fremme Salget (og evt. Sagen). En Central efterlyses, og den kan nok oprettes, men til det Formaal maa man have nogen at være Central for. Spørgsmaalet bliver derfor: Findes der Katolikker (unge el. ældre — af begge Køn), som er interesseret i, at man faar udsendt nogle Hæfter af omtalte Format, og hvilke Emner er man mest interesseret i? Venligst indsend Navn og Adresse til Pastor W. Vick, Mariegade 8, Haderslev.

I denne Omgang spørger jeg kun efter »interesserede«, saa man forpligter sig ikke paa nogen Maade til noget — financielt eller manuelt. Senere kan vi maaske se, hvordan man kan finde Folk, som er interesseret i at fremme Distributionen (Salg, etc...). »Hæfterne« skulde ikke være dyrere end højest ca. 25 Øre Stk. . .

Maaske nogen vil være forbavset over den »nye Idé«, men jeg kan herolige vedkommende med, at den ikke er ny. Den bliver brugt meget ude i den katolske Verden, og selv af Vatikanet finder man den anvendt. I sidstnævnte Tilfælde er Virksomheden dog mest for Italien. Udenfor Europa hører den med til Tidens Løsen, og i Europa kender vi jo alle C. T. S. i England, og Ugebladet fortalte jo engang, at Hæfter af dette Format havde stor Afsætning i Belgien. Idéen er altsaa ikke ny.

Til Slut vil jeg nævne, at det er min Drøm, at vi kan faa en jævn og konstant Forsyning af Hæfter om en Mængde staaende Emner, saa Katolikker kan have en vedvarende Samling haade til Oplysning for os selv og til Hjælp for vore ikke-katolske Medborgere. Den demokratiske Idé forlanger jo, at man ikke sidder og holder de gode Idéer for sig selv, men lader Samfundet faa Del i dem. Gid vi derfor kunde faa dannet noget permanent og ikke en Samling »Forsøg«.

W. Vick.

Godt Nyt fra Køge

H. C. Andersen maatte engang paa en Rejse gøre et Ophold i Køge. At han kedede sig her, har man et morsomt Bevis for i Køge Museum, hvor man opbevarer en Rude fra Hotel Postgaarden, i hvilken Andersen med en Ring har indridset Ordene: »O, Gud i Kjøge!« Paa dette H. C. Andersenske Udraab har maaske en eller anden Andersen-Kender tænkt, da han læste mine to sidste Korrespondancer fra Menighedslivet i Køge. Den ene Gang maatte jeg berette, at vore afholdte Set. Josef Søstre, tvungne af Tidernes Vanskeligheder, havde forladt Køge og den af dem med Dygtighed og Kærlighed drevne lille Skole, til stor Sorg for saavel Børn og Forældre som for Menighed og Sognepræst. Den anden Gang maatte jeg berette om den højtidelige og vemodige Afsked, Menigheden tog med sin kære Sognepræst, som var blevet indkaldt til Militærtjeneste. Denne Gang kan jeg heldigvis med glad Hjerte som Overskrift sætte: »Godt Nyt fra Køge«.

Den 13. September tog vi Afsked med Pastor Nøkke. Haabet om snart at se ham igen var vel spinkelt, men ikke uddød. Saavel fra Vikariatet, som fra Menighedens Side, blev der ansøgt om at faa vor afholdte Sognepræst tilbage, og Anstrengelserne blev kronet med Held. De tyske Myndigheder gav efter for vore Bønner og fritog indtil videre Pastoren for Militærtjeneste.

ste. To Maaneder efter sin Afrejse kunde Pastor Nøkke vende tilbage til sin glædestraalende Menighed.

I disse to Maaneder lærte Sagnet os endnu højere at skatte den Velsignelse, der udgaar fra salvede og viiede Hænder. Den første Søndag efter Pastor Nølkes Afrejse opfyldte Pastor Olaf Sørensen en tung Pligt, da han efter Søndagsmessen maatte tage Sakramentet bort fra vort Kapel og slukke Evighedslampen.

Iøvrigt var Pastor Sørensens Søndagsbesøg Lyspunkter i Menighedslivet i denne svære Tid. Vi vil altid mindes hans indholdsrige Prædikener med Taknemlighed, og hans uselviske Færden iblandt os vil sent blive glemmt. Menigheden holdt iøvrigt godt sammen i Bøn for Sognepræsten. Hver Fredag Aften holdt vi Rosenkrans Andagt, og flere Gange var vi forsamlede til Morgenbøn. Den første Fredag var der endog Sakramentsandagt, idet Pastor Sørensen glædede os ved at komme allerede om Fredagen for at gøre denne Andagt særlig højtidelig.

Endelig en Dag kom der Besked fra Pastor Nøkke. Han var blevet fritaget for Militærtjeneste og vilde snart vende tilbage til sin Menighed.

Vor Bøn var blevet hørt, og Glæden var stor. De mest optimistiske ventede Pastoren hjem i Løbet af højest 14 Dage, de mere skeptiske stillede sig tvivlende. Der blev endog indgaaet Væddemaal om Flødekager, men Tiden gik. Optimister-

Sluttes Side 813

ROB. HUGH BENSON:

I DRONNINGENS NAVN

Hvis De endnu ikke har købt Rob. Hugh Bensons vidunderlige Roman fra Dronning Elizabeths Tid „I Dronningens Navn“, saa gør det endnu idag. Det er en Julegave, der vil vække den største Glæde, først og fremmest i alle katolske Hjem. Elegant Udstyr. 2 Bind. Pris 12,75, indbundet i eet Bind 24.75. I alle Boglader. J. Frimodts Forlag.

JULENS SKØNNESTE GAVE

Liturgisk Kalender

Dec.:

20. S. 4. Søndag i Advent (27); (violet) 2. Bøn: Gudsmoder ([83]), 3. Bøn: For Kirken eller for Paven ([123, 122]).
21. M. St. Thomas, Apostel (782); (rød) 2. Feria (27).
22. Ti. Feria (27); Alleluja med (violet) tilhørende Vers samt Credo bortfalder; 2. Bøn: Gudsmoder ([83]), 3. Bøn: For Kirken eller for Paven.
23. O. Feria (27); som Tirsdag. (violet)
24. T.*) VIGILIE (30). (violet)
25. F.***) VOR HERRES JESU KRISTIS FØDSEL (34). -- I den anden Messe ihukkommes St. Anastasia.
26. L. St. Stefan, den første Martyr (45); 2. Bøn: Jesu Fødsels Oktav (42).
27. S. St. Johannes Evangelist (49).

*) For den sædvanlige Faste- og Abstinenspligt paa Vigilien (Torsdag) er der i Aar dispenseret.

**) Abstinenspligten Fredag bortfalder p. Gr. af Helligdagen.

Kalenderen 1943

udgivet af Ansgariusforeningen, er udkommet og faas hos de katolske Boghændlere samt ved Kirkerne.

Pris 50 Øre.

Katolsk + Ugeblad

„Nordisk Ugeblad for katolske Kristne“ sammenluttet med „Katolsk Ungdom“

Udgiver: „KATOLSK PRESSE“

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 13—14, Tlf. Nora 6166.

Ekspedition og Kassererkontor:

9/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klostersræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

BØGER

Vore katolske Aner

For et Par Maaneder siden, et Par Dage før St. Ansgars Kirkes 100 Aars Jubilæum, udkom Jubilæets Festskrift, som blev omtalt her i Bladet. Paa Grund af den sene Fremkomst var det kun et beskedent Antal Katolikker, der naaede, at sikre sig den smukke, indholdsrige Bog. Staar man derfor og skal vælge en Julegave, saa tag denne Bog med i Betragtning. Det er vor Domkirkes Historie, og det vil igen sige vor fælles katolske Fortid, fra den Gang denne Kirke var vor eneste østen for Lillebælt, som her bliver genfortalt paa fængslende Maade og støttet af en Mængde gode Billeder. Alle, der vil være virksomme i vor katolske Nutid maa kende Fortidens Vilkaar og knytte Traaden til de Slægter, der byggede før os.

En Nevø ordner sin Onkels Papirer

Peter Schindler: »En Ungdom« (Nyt Nordisk Forlag).

Pastor Schindlers Morbroder, Martin Schneekloth (1844—1871), ældste Søn af Skolemanden Hans Schneekloth, døde i Italien, hvor den unge Mand havde opholdt sig i 5 Aar for sin Brystsyges Skyld. I Fjor fik Pastor S. en Pakke af sin Slægtnings efterladte Papirer overladt til Gennemsyn, og det er disse Papirer, som udgør den udkomne Bog, hvortil Nevoen kun har bidraget med nogle Kapitelindledninger og Noter.

Den unge stud. theol. er ingen daarlig Dagbogfører, men i sine litterære Udtryksmidler uden eget Ansigt, og Pastor S. nærer ingen Tiltro til, at han vilde have udviklet sig fra Epigon til Selvstændighed om et længere Liv var blevet ham beskaaret. Den største Interesse ved hans Notater ligger i Ontalen af de Skandinaver, han lærte at kende i Italien, men hans Karakteristik af dem er meget langt fra at være objektiv og afgørende. Hans religiøse Historie røber ingen stærk Karakter, men selve Døden viser sin lutrende Magt.

Katolsk er Bogen naturligvis ikke, og Pastor S. maa flere Gange tage kraftig Afstand fra Onklens Domme om den Catholicisme, han mødte i Syden. Schneekloth ejede intet af det, der for 75 Aar siden skulde til, for at en Dansker kunde overvinde sine Fordomme mod den katolske Kirke. Det kneb endog for ham, blot at vise ahmindelig Taktfuldhed overfor en fremmed Religion.

H. D. T. K.

Lidt populær Videnskab

I Chr. Erichsens fortræffelige Bogserie »Populær Viden for alle« er udkommet tre nye Bind, som fortsætter Rækken, uden at stille dens bedste tidligere Bøger i Skygge. Mest i Slægt med disse Forgængere er H. J. Flechtner: »Hvad er Kemi?« Forfatteren forudsætter absolut ingen Forkundskaber hos sin Læser og opmuntrer til Studiet af Kemi'en ved rig Anvendelse af Dialogformen, hvor en Spørger kan glæde Læseren ved, at være lidt mere tungneim end denne, samt ved et Væld af Tegninger, der paa pudsig Maade illustrerer Teksten. Hvad man lærer af Bogen er mere Skellet i den moderne kemiske Videnskab end Enkeltresultater, men Forfatteren er ikke Tysker for ingenting — netop Overblikket og Systematikken kommer udmærket til sin Ret.

George Russell Harrison, der har skrevet »Atomerne arbejder« er derimod Amerikaner, og han søger, at give sine Læsere et Indblik i de praktisk-tekniske Resultater af den moderne Fysik. Særlig interessante Kapitler omhandler Radio, Fjernsyn, Fotografering ved infrarødt Lys og moderne Grammofontechnik. I denne Bog springes næsten al Teorien over for at vise de tekniske Vidundere, der burde gøre Verden behageligere at leve i, end den faktisk er.

Den tredje af Bøgerne kommer fra Sverige. »Psykologi for alle« er oversat efter en svensk Haandbog, skrevet af 8 Psykologer og Pædagoger, af hvilke Alf Ahlberg og John Landquist er bedst kendt her i Landet. Forfatterens fælles Maal er at lære »Menneskekundskab« fra sig, og Behaviorismen spiller en stor Rolle for dem. Man maa ikke vente i denne Bog at finde en Forklaring paa Sjæl og Sjæleliv, som tilfredsstiller katolsk Filosofi, og den læge Læser, der møder med psykologiske Begreber, der er i nær Slægt med Skolastikkens, kan nemt føle sig forvirret af de Definitioner, der gives af Sjælelivets Bestanddele. Derimod findes der naturligvis en Mængde gode Iagttagelser af menneskelige Handlesæt, og Professor Oluf Kinbergs Afsnit om »Konstitutionstyper« er en Indføring af dette Stof, som vi ikke forud havde tilsvarende paa Dansk. Overalt hvor det filosofiske tangeres, maa Bogen tages med Forsigtighed, mens en Del praktisk Pædagogik og Menneskekundskab ikke kan give Anledning til Indsigelse. Det havde dog været en Fordel, om en enkelt Forfatter havde tegnet sig for den hele Bog, idet der nu baade er nogle Gentagelser og — hvad værre er — Uenartetheder i Begrebsdannelser og Synsmaader.

Alle de tre Bøger er oversat af danske Fagfolk, der har set det som deres Opgave ogsaa at læse videnskabelig Korrektur.

Samtidig har ogsaa Hirschprungs Forlag udgivet en populær Kemi af Dr. tech. *Paul Bergsøe*, Radioens kendte, naturvidenskabelige Kausør. Han kalder den »*Kemi paa anden Maade*« og inener, at hans *Ændringer* i den Fremstillingsorden, der eller kendes fra kemiske Lærebøger, vil lette Tilegnelsen. Derimod gør han ikke Forsøg paa at lokke de helt forudsætningsløse ind i Kemiens Verden ved Anvendelse af de Midler, den omtalte Tysker med Held benytter, og som Bergsøe kunde have benyttet ligesaa godt, hvis han havde villet. Han henvender sig til dem, der interesserer sig for Faget og vil lære noget uden al Udenomssnak, især til dem, der vil være med til at eksperimentere. For saadanne unge Mænd er det en god Bog at læse og prøve igennem, og den indeholder om ikke alt det Stof, Gymnasiet fordrer lært, saa dog det meste af det og dertil forskelligt mere, som følger Kemiens ud i Teknikkens Verden. Den »anden Maade«, Bergsøe ordner Stoffet paa, er ikke saa meget anderledes endda, og Værdien af den kan diskuteres, men det er i hvert Fald kun godt at repetere sit Stof i en ny Rækkefølge.

H. D. T. K.

Børnebøger

Tre af de kendte Lommebøger for Børn med alle deres praktiske Tabeller, smaa instruktive Artikler og hele Kalenderstoffet ligger igen i Aar parat til Julebordene. Det er »Børnenes Lommebog« fra Chr. Erichsens Forlag, »Min Lommebog« (Pingklubbens - Berlingske Forlag) og »Lommebog for Skoleelever« fra Richters Forlag. Den første er bedst til de ca. 12-aarige, den anden er mest beregnet for Københavnerbørn, og den sidste er bedst til Mellemskole drenge.

Chr. Erichsen har til de mindre Børn ladet Harald H. Lund digte en moralsk »*Historie om en Tændstik*« og al den Fortræd, den kan forvolde. Store Hedsidesbilleder af H. Thelander.

Og Branner har igen i Aar en Julebog i den Stil, hvortil *Ars Sacra* i München har givet Idéen — smaa Offset-Bøger i stærke Farver med et Vers til hvert Billede. I Aar er det vor egen *Anker Kjerulff* der i Tegninger fortæller om »De ti Bud«. Versene er af *Grethe Heltberg* og har ingen poetiske Aspirationer. Det er en god lille Gavebog, men hvis jeg var Dreng, vilde jeg nu alligevel protestere overfor Anker Kjerulff: hvorfor er det hele Bogen igennem kun *Drenge*, der overtræder Budene, mens Pigerne hele Tiden er de artige og formående? Det kan være galt nok i Forvejen at have en Søster, der altid tror, at Drenge er de værste.

L. H.

En Rejse gennem Smilets Land

Aage Krarup Nielsen: »*Landet med de lykkelige Smil*« (Gyldendal).

Dersom man ønsker sig et Par Timers behagelig Underholdning, bør man anskaffe sig Dr. Aage Krarup Nielsens nye Bog: »*Landet med de lykkelige Smil*«, nærmere betegnet det skønne Burma, atter en af de saa sørgelig aktuelle Pletter paa Landkortet, hvor ingen havde drømt om, at hele Stater og Byer skulde slettes ud under den ubønhørlige Krigs Jernhæl!

Det er to tidligere Bøger, som Forfatteren har samarbejdet med sin Rejsedagbog til denne sollyse Skildring af det fredfyldte smilende Folk, som bebør Burma og Shanstaterne ind mod Siam's Grænser. Bogen er levende og interessant fortalt; man keder sig aldrig, naar man er i Selskab med »Rejsedoktoren«! Netop nu, da man er afspærret paa alle Omraader, nyder man en saadan Rejseskildring, det er et af de Smil, som man længe saa meget efter i disse Tider!

mus.

Salmonsens Leksikon-Tidsskrift

Det velredigerede Tidsskrifts 2. Aargangs tiende Hefte foreligger nu og danner sammen med de forudgaaende Hefter et glimrende Supplement til Leksikon. Det er uundværligt for enhver, der ønsker at holde sit Leksikon a jour.

J. B.

Godt Nyt fra Køge

Fortsat fra Side 811

ne blev skeptiske og Skeptikerne optimistiske, for at der kunde blive Balance i Tingene. Den ene Gang efter den anden stillede Medlemmer af Menigheden ved Toget, men stadig ingen Pastor. Langt om længe kom der en Dag et Telegram med det glædelige Budskab: »Kommer i Aften«. Der gik iltomt Bud til saa mange af Menigheden som muligt, at nu var det Alvor. Enhver der kender Pastor Nølle ved imidlertid, at han er en stor Skælm. Selvfølgelig narrede han os og kom med et tidligere Tog end ventet. Det skal dog være ham tilgivet. Han kom, og det var det vigtigste. Og nu er der Glæde i Køge.

G. Andersen.

Frank Andersens Fond

Formaal: *Katolsk Ugeblad gratis til ubemidlede Unge*

Vi har haft den Glæde at modtage:

M. S. K., Struer	5.—
Mærkater ved A. Koch ...	7.—
»Sammensparede Skillinger«	1.50

13.50

Tidligere indkommet 5550.43

Formue nu ialt 5563.93

Hjertelig Tak!

Det er nu Tiden, hvor vi tænker paa Julegaverne! Inden De lægger Deres Budget, saa tænk over, om ikke Frank Andersens Fond i Aar skal have en Julegave. Tænk paa, at om en Gave nogensinde er velanbragt, saa er det her, hvor den kommer unge Katolikker til Gode. De kan ganske sikkert undvære den lille Skilling, som De gaar og tænker paa at sende til Fondet. Send altsaa Deres Julegave til Fondet, Postgiro 1087 (Niels Frederiksen, Jyllingevej 185, Vanl.).

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 26. December, 2. Juledag. Travetur. Springforbi—Rundforbi—Holte. Start fra Stenosgade Kl. 10. Med Tog fra Hovedbanegaarden til Springforbi. Billet Holte—Retur, Kr. 1,80. Hjemkomst ca. Kl. 17,30. Medbring Madpakke og Vandresangbog. De andre K. U. K.-Klubber er velkomne til at deltage. Turledere: Arthur og Jørgen.

Ordrup

Paa vort sidste Møde, Adventsaftenen, havde vi Besøg af to celebræ Gæster, Pater Brunicardi, som holdt et pragtfuldt Adventsforedrag for os, og St. Nikolaus, som hørte os indgaaende i Katekismus, og gav os gode Raad og Formaninger; han medbragte desuden sin mindre velsete Følgesvend, den meget pukkelryggede Bøddel, Ruprecht. Desuden sang Chr. Alling Händels smukke Largo for os.

Tirsdag d. 22. December Kl. 20 pr. (Vi gør opmærksom paa, at det er præcis) Julemøde for Medlemmerne. Vi nævner af det store Program: H. Guldager læser Digte af P. Sørensen-Fugholm, og den talentfulde unge Digter Viggo Nielsen læser sine egne Digte. Desuden trækker vi Lod om to Bøger. Vi haaber at se alle Medlemmer, da det jo er Aarets sidste Møde.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Benzon

Alle Henvendelser bedes venligst rettet til CENTRAL 1868

Ind imellem -

Pennevenne- Sukces'en

Vi bringer i *Dag* de første seks Pennevenne-Ansøgninger fra Læsere. Vi modtager stadig begejstrede Henvendelser fra Læsere rundt i Landet, som gerne vil i Kontakt med andre Katolikker gennem Katolsk Pennevenne-Klub, og som det fremgaar af Brevene nedenfor, interesserer den mange Aldersklasser.

Vi gentager: Ønsker De via Katolsk Pennevenne-Klub Lejlighed til at korrespondere med en Trosfælle, saa skriv til Katolsk Ugeblads Redaktion og fortæl om Deres Alder, Erhverv og Interesser og oplys lidt om, hvilke Krav De stiller til den, De gerne vil korrespondere med. Vedlæg 30 Øre i Porto til Dækning af Udgifterne, Redaktionen faar ved at sætte Dem i Forbindelse med en Penneven. Konvoluten maa være mærket »Pennevenner«. Pennevenne-Klubben er kun tilgængelig for katolske Læsere.

Indsenderens Navn og Adresse maa paaføres til Redaktionens Underretning, men bliver ikke offentliggjort. Til en Begyndelse offentliggør vi alle korrekt indsendte Pennevenne-Ansøgninger og sætter via Redaktionen dem af Indsenderne i Forbindelse med hinanden, som efter deres egne Oplysninger svarer til de gensidige Interesser. Senere, naar Klubben er blevet for stor til at opfylde Pladsen i Spalterne, indfører vi Brevene i et Kartotek og bringer derfra Parterne i Forbindelse med hinanden.

Jeg vil gerne gennem Pennevenne-Klubben i Forbindelse med nogle af mine jævnaldrende Trosfæller. Jeg er 57 Aar og Husjomfru paa en Herregaard og har i de 25 Aar siden min Konversion knapt været i Forbindelse med Katolikker, hvilket er et stort Savn. Jeg har altid været paa Herregaarde.

M. P.

Har De lagt Mærke til, at Knaldromaner med spraglede Omslag og nervesønderlidende Handling har saa let ved at komme paa Forgrundspladsen i Boghandlervinduerne? Men et Sted paa en støvet Hylde bag i Butiken kan man finde en klassisk Digtsamling med vidunderlige Vers, der klinger som Violiner i en Mesterhaand og kaster ny Glans over Hverdagen.

Eller har De set, hvordan store, anmassende Pragtblomster uden Duft faar Hæderspladsen her i Verden, mens Violer og Skovmærker staar og gemmer sig uden Ærgerrighed i Skovbundens Skygge og kun lader deres fine Duft komme dem til Gode, der opsøger dem med Taalmodighed og Anstrenge.

Eller har De aldrig hørt et Aftenelskab juble og forgude ham med det lette Bajads-Vid, men ryste uinteresseret paa Hovedet ad ham, der engang imellem siger en dyb Livssandhed fra sin Krog.

I Betlehems Gæstgivergaard var

der Plads for Prangere og Turister og andre af den Type, der taler højt. Men da den fornemste af alle Tidens Fødsler skulde finde Sted, var der ingen anden Plads til Begivenheden end Stalden, og Stalden var ikke Rammen omkring en festlig Julekrybbe, Midtpunktet for alles Opmærksomhed, men klam og ildelugtende og forladt af »det pæne Selskab«. Verdens fornemste Barn kom til Verden under saa liden Opmærksomhed fra alle dem, der kræver ydre Glans for at imponeres.

Men Hyrderne — de, der havde Barnesindets Adelsmærke og Evne til at skelne det ægte fra det, der bare glimrer, fik deres Livs Oplevelse. De saa Himlen aabnes og frydede sig.

Og Historien gentager sig — i Gaar som i *Dag* og til Verdens Ende. Det fornemme kommer saa stille. Kun de, der forstaar at lytte og spejde med Sjælens Døre aabne, faar Lov at fange det.

Den anden.

Jeg vil gerne korrespondere med en Katolik paa Landet eller i Provinsen, der deler mine Interesser: klassisk Musik, dansk og udenlandsk Litteratur, og Naturen. Jeg er 30 Aar og Laborant, og da jeg er født paa Landet, har mine Interesser bevaret Tilknytningen til Landlivet.

Ruth B.

Jeg er 27 Aar og Husassistent og vil gerne korrespondere med en Katolik, helst fra Landet. Mine Interesser er Naturen, Bøger, Musik og gode Film.

J. N.

Jeg er 14 Aar og Elev paa Sorø Akademi. Jeg ønsker at korrespondere med en Gaardmandssøn paa 14—15 Aar, helst i Sønderjylland. Særlige Interesser: Roning, Svømning og Skøjteløb.

Gustav H.

Jeg vil gerne korrespondere med en ung katolsk Mand, som studerer eller gaar i Skole, helst en, som bor i København. Jeg fylder 16 Aar og gaar endnu i Skole. Jeg interesserer mig meget for Bøger og Sport.

Bente M.

Jeg gaar i 3. G. og vil gerne korrespondere med en ung Katolik, helst fra Jylland, der ligesom jeg gaar i Gymnasiet, eller studerer. Jeg elsker baade klassisk og moderne Musik og spiller med i et beskedent Amatørorkester. Om Sommeren dyrker jeg Cykle- og Teltsport, om Vinteren staar jeg paa Ski. Jeg er omtrent den eneste Gymnasiast, der er Katolik, saa der opstaar tit Problemer, som jeg gerne vilde snakke med jævnaldrende om.

Jonna.

Spørgekasse

Aflad — det vanskelige Ord

Jeg læser i en Bønehøg, at der under en Bøn staar: 40 Dages Aflad. Hvad betyder det?

K.

Herved forstaas en Eftergivelse af timelige Syndestrafte, her paa Jorden eller i Skærsilden, som svarer til 40 Dages offentlig Bod. I Oldkirken kunde man nemlig for Synder, der offentlig havde vakt Forargelse, blive idømt saa og saa mange Dages Pønitense, hvilket vil sige offentlig Bod: De bodsgørende maatte under Gudstjenesten opholde sig udenfor Kirken, iført Bodsdragt.

*Det mørkner over Jorden,
og Stormen stander strid,
og onde Vaaben hvæsses.
Det er en Ufredstid.
Graa Grublerskarer søger
med Jag i Syd og Nord
at finde Livets Visdom,
hvor ingen Visdom bor.*

*Paa Himlen staar en Stjerne
med sælsomt gyldent Skær
— i Tiden staar et Minde,
saa fjernt og dog saa nær.
Og Mindets Stemme taler
til Store og til Smaa:
i Nat blev Krist, vor Konge født
og lagt paa Krybbestraa!*

*Saa lad da Hverdag vige!
Tag Pilgrimsstaven frem,
og gaa ad Bønnens Veje
til Jul i Bellehem!
Og har du naaet Maalet,
da knæl i Jubel ned —
og hils det Barn, som ene
kan bringe Verden Fred!*

F.

Ogsaa i Juleferien

tager KATOLSK CENTRALSKOLE mod Indmeldelser. Bedre Gave kan et katolsk Barn ikke faa end katolske Kammerater i en Skole, ledet i katolsk Aand. Tlf. Nora 6166.

St. Ansgars Kirke

24. Dec. Skriftemaal hele Dagen. Kirken lukkes fra Kl. 19 til 23½. Kl. 24 Pontifikalmesse (hvortil der ikke kræves Adgangskort). 1. Juledag. Kl. 7, 8 og 9 stille Messe, Kl. 10 Levitmesse, Kl. 17 Andagt. 2. Juledag. Kl. 7 og 8 stille Messe, Kl. 10 Højmesse.

Sakramentskirken

Mand. 21. Dec. Kl. 20 Knud Lavards Broderskab. Julenat Kl. 24 Levitmesse (uden Adgangskort) efterfulgt af to stille Messer. Julemorgen. Kl. 8 og 8½ stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 17 Andagt. 2. Juledag. Kl. 8 stille Messe, Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke

Juleaften er Kirken lukket fra Kl. 21 til 23½. Kl. 24 Levitmesse (ingen Adgangskort), derefter to stille Messer. Juledag. Kl. 7 begynder tre stille Messer, Kl. 8½ igen to stille Messer, Kl. 10 Levitmesse (ingen Messe Kl. 11½), Kl. 18 Festandagt. 2. Juledag som om Søndagen, dog ingen Messe Kl. 11½ og ingen Aftenandagt.

St. Antoni Kirke

Julenat. Kl. 12 Højmesse, derefter to stille Messer. Juledag. Kl. 8 og 8½ stille Messe, Kl. 10 Levitmesse. 2. Juledag. Kl. 9 stille Messe. Samme Dag Kl. 10 Messe i Balstrup.

St. Mariæ Kirke

Julenat. Kl. 24 Midnatsgudstjeneste med Menighedens Fælleskommunion, derefter stille Messe. Juledag. Kl. 8 og 8½ stille Messe, Kl. 10 Levitmesse, Kl. 17 Festandagt. 2. Juledag. Kl. 8 stille Messe, Kl. 10 Højmesse.

St. Andreas Kirke

Julegudstjenesten som tidligere Aar, dog ingen Adgangskort til Midnatsgudstjenesten.

St. Therese Kirke

Julenat. Kl. 24 Midnatsmesse. 2. Juledag. Kl. 9 og 11 stille Messe. Kl. 19½ K. U. K.

St. Knud Lavards Kirke

Julenat. Kl. 24 Midnatsmesse (husk Adgangskort). Juledag. Kl. 8 og 8½ stille Messe, Kl. 9½ Højmesse, Kl. 16 Festandagt. 2. Juledag. Kl. 9½ Sangmesse.

Immaculatakirken

Julenat. Kl. 24 Højmesse, derefter to stille Messer. Juledag Kl. 9 og 9,30 stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 18 Festandagt. 2. Juledag Kl. 7

Kommunionsuddeling, Kl. 9 Sangmesse, Kl. 18 Andagt.

Aarhus

Julenat: Midnatsmesse (Adgangskort hos Præsterne).

Juledag: Kl. 7 og Kl. 7,30: Stille Messe.

Kl. 8: Sangmesse. Kl. 10: Levitmesse. Kl. 16: Festandagt.

2. Juledag: Kl. 8: Stille Messe. Kl. 10: Højmesse. Kl. 16: Andagt. Efter Højmessens Andagt med polsk Præd. Derefter Juletræsfeest for Katolikkerne fra Landet.

Aarhus Opland

Søndag den 20. December: Gudstjenesten i Pindstrup og Grenaa bortfalder.

Julefesten

i St. Antoni Menighed

Søndag den 27. December i Brønshøj Selskabslokaler, Frederikssundsvej 159.

Kl. 18-20: Underholdning for Børnene.

Kl. 20: Underholdning for de voksne.

Forfatteren, Redaktør Arne Hall-Jensen læser op af egne Værker.

Korsang ved Askuskoret.

stud. polyt. Bent Westh-Hansen optræder med Tryllekunst.

Den syngende Politibetjent medvirker.

Alle er velkomne. Billetter à 1,50 Kr. faas i Præsteboligen eller ved Bestilling: Bella 1700.

K. U. K. Klubberne

Søndag d. 10. Januar Kl. 19 Weinox' Selskabslokaler, Nørre Voldgade 23.

NYT AARSFEST

Heibergs »De uadskillelige« opføres af K. U. K.'erne.

Billetter Kr. 2 hos Medlemmerne. Medlemmer Kl. 1,50 hos Kassererne.

En smuk Begravelse for 300 Kroner . . . . .

W. MÜLLER'S

BEGRAVELSESFORRETNINGER

Allégade 13 *C. 6536 Amagerbrg. 145 Am. 7671

indbefatter hvid Kiste, Kørsel til Kapellet, Gravsted og Gravning, Kapel med Orgelspil, Korsang, Lys og Træer, Lighærere, Blomster om Kisten, trykte Sange, samt Vogn til Præsten.

Julespil

i Institut Saint Joseph, Østerbro-gade 7 D, Fredag 18. Dec. Kl. 19½, Lørdag 19. Dec. Kl. 19½, Søndag 20. Dec. Kl. 15 og Mandag 21. Dec. Kl. 19½. Billetter à 1 Kr. for voksne og 50 Øre for Børn faas ved Porten. (Nummererede Rækker).

JULEKÆRTEN

1942

Julekærten 1942. Kr. 2,00

En nem Julegave — en katolsk Julegave. Faas i enhver Præstegaard, i enhver Boghandel eller direkte fra vor Boghandel.

Ny katolsk Roman

Mauriac, Øglereden. Kr. 6,75. Den meget kendte Bog foreligger nu paa Dansk. Ugebladet skrev om den: »rystende, psykologisk Klar-syn, Had, Nag, Tavshed og Bitterhed — det er dog Jesu Kærlighed, der faar det sidste Ord. Øglereden er maaske den mest fuldendt komponerede af hans Bøger. Romanen har sin selvfølgelige Plads i ethvert litterært katolsk Bibliotek.«

Father Martindales Bønnebog

er hver Mands Eje. (Kr. 2,00, 1,50, 1,00, 0,50.)

Augustins Bekendelser

paa Tysk. »Bekendnisse« er genoptrykt og faas atter. Kr. 5,20.

Sankt Ansgars Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

C. W. Kronmann

GRUNDLAGT 1852

Jern og Staal . Rør og Fittinge . Pumper . Centralvarme . Sanitet . Ilt og Gas . Autogensvejseværker . Bolte og Matriker . Tekn. Artikler

NYKØBING F. TELEFON 203

C. J. Schledermann & Sønner

MURERMESTRE . ENTREPRENØRER

Roskilde . Allehelgensgade 18 . Telefon 122

Jernbeton

Murermester ved Sct. Maria Hospital

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Gaa i Arbejdernes Kaffeforsyning

Amagerbrogade 156

og prøv vor ekstrafine Maltkaffe
1.39 Kr. pr. 1/2 kg.
Alltid friske Smaakager

Boek og Olsen ved I. H. Olsen

Blikkenslager- Gas- Vand- og Sanitetsmester
Teglværksgade 2 ved Jagtvej 161
Telefon Ryvang 1100

Udf. Arbejdet ved Centralskolen

MOLIN^s

Hjemmefarver

Gardin-
Stof- og
Strømpe-
farver

Udfører Arbejdet ved Aasebakkehus

Alex J. Hansen

Ingeniør . Entreprenør Murermester
Hørsholm
Telefoner Hørsholm 45 . 497 . 645

Svend Larsen aut. elektr. Installatør

Ravnøsevej 2 . Birkerød
Telefon Birkerød 273

Udført Arbejdet ved det elektriske Køkken og Bageri

Jul Jensen

Tømrermester . Msskinsnedkeri
Usserød Kongevej 108
Telefon Hørskolm 94

N. P. Pedersen

Snedkermester
Bollbrovej 61 . Telf. Rungsted 42

Poul Jørgensen

statsautoriseret Installatør
Kohavealle 17 . Hørsholm
Telefon Hørsholm 275

Monies & Andersens Eft.

K. K. L. Simonsen
Højbroplads . St. Kirkestæde 3
Central 1325
Centralvarme . Sanitære Installationer

Udfører Arbejdet ved „Hoffmanns Minde“

Henry Richter

Blikkenslager . Gas- og Vandmester
Griffenfeldtsgade 24
Privat Dr. Abildgaards Alle 14
Telf. Nora 3985 y og Nora 5876

Hansen & Hansen

Elektroinstallatører
Blaagaardsgade 13 . Nora 3840

E. PIHL MORTENSEN

Tømrermester
Marsalavej 15 . Telf. Amager 6811

Axel O. Petersen

Murermester
Solvænget 4 . Telf. Ryvang 3738

O. Hansen & R. J. Møller

Bygnings- og Maskinsnedkeri
Frederiksborgvej 70 . Taga 918 . C. 1806
PRIVAT: Damsø 2642 og Taga 8196

Charles Jørgensen

Glarimester
Landskronagade 14
Telefon Ryvang 54

<p>ESBJERG</p> <p>Kontantforretningen <i>M. R. Jørgensen</i> Kongensgade 25-27 Alt i Sengeudstyr og Manufaktur Lev. til St. Josephs Hospital</p> <hr/> <p style="text-align: center;">LEDIG</p>	<p>HILLERØD</p> <p>Alex Christensen <i>Aut. Installatør</i> Torvet 9 . Hillerød . Tlf. 371 Lev. til den katolske Menighed</p> <hr/> <p>P. M. Petersen Malermester Hillerød Farve- og Tapethandel Frederiksgade 8 . Telefon 370 Lev. til den katolske Menighed</p>	<p>NYKØBING F.</p> <p>Johannes Madsen <i>Elektr. Installatør Nykøbing F.</i> Installationer St. Kirkestræde, Tlf. 684 Leverandør til katolsk Menighed</p> <hr/> <p>A-S Lolland-Falsters</p> <p>Kulkompagni KUL.KOKES.CINDERS Nykøbing F. . Tlf. 626, 945 Leverandør til kat. Institutioner</p>
	<p>KOLDING</p> <p>Slagteriudsolget <i>Haderslevvej 7 . Tlf. 1951 . 1952</i> 1. Kl. Okse-, Kalve- og Svinekød . Konserves Leverandør til St. Hedvig Klinik</p>	<p>ROSKILDE</p> <p>Mønsterbageriet Olsgade 24 . Tlf. 1365 <i>Anbefaler sig med 1. Kl.s</i> BAGERI & KONDITORI Alt i Isanretninger og Dessertes</p>
	AABENRAA	
<p>Aabenraa Kul-Kompagni A-S <i>Kul & Koks Import</i> Skibbroen 5 . Tlf. 218 . 220 Leverandør til Sct. Ansgar Klinik</p>	<p>Jasmund's Kiosker Søndertorv Telefon 809 og 888 Nørreport Telefon 244 og 812 Papirhandel Ramsherred 2 Tlf. 812</p>	<p>»CIMBRIA« <i>Tømmerhandel, Aktieselskab</i> Telefoner: 2006, 2007 og 2008 Træløst Bygningsartikler, Støbegods Leverandør til den nye kat. Kirke</p>
<p>Brødrene Jensens Byggeforretning og Cementstøberi</p>	LEDIG	<p>Niels A. Nielsen & Søn <i>Malermestre</i> Telefon 528 Farve- og Tapethandel Lev. til de katolske Institutioner</p>
NÆSTVED		
<p>Næstved Tømmerhandel ved T. A. Meding . Tlf. 1478 (3 Lin) Træløst & Bygningsartikler</p>	<p>URE OG BRILLER <i>Arndt Nielsen</i> Jernbanegade 2, Telefon 543</p>	<p>Næstved Mælkeforsyning <i>v. F. Andersen Kildemarksv. 35 Tlf. 426</i> Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>
<p>C. V. Gørgens <i>Kolonial . Delikatesser</i> Præstøvej 45 . Tlf. 582 Leverandør</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksv. 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed.</p>	<p>N. Juel Pedersen <i>Glarimester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Leverandør til St. Elisabeth Hospital</p>
<p>Evald Nielsen Malermester St. Mortensgade 5 . Tlf. 659 Ny Østergade 11 Leverandør til katolsk Menighed</p>	<p>Herlufholm Dampmølle og Brødfabrik A-S Telefon Næstved 31 Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>Fiskehuset Ramsherredgade, Tlf. 107</p>
<p>R. RASMUSSEN <i>Riddergade 4 . Tlf. 29 . Næstved</i> Lev. til Sct. Elisabeth Hospital</p>	<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Mejeriet Dana <i>Danasvej 2 . Telefon 770</i> Lev. til de katolske Institutioner</p>

Katolsk Ugeblad

Jesuitergeneralen Ledóchowski

in memoriam

Holberg og den katolske Kirke

Krogh Tonnings 100 Aars Dag

Dania Catholica 1942

Pavens Juletale i Radioen

Munke Sigtelme

Ledig

KØBENHAVNS BRÆNDELS KOMPAGNI
KUL KØK KOKS
NØRREGADE 15 TELF. 9270

HANDELSBANKEN

Aktiekapital Kr. 50.000.000 Reserver ca. Kr. 36.000.000

Alle Bankforretninger udføres
34 Afdelinger i København og Omegn
53 Filialer og Kontorer i Provinsen

HOVEDKONTOR: HOLMENS KANAL 2. TELF: 8600

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Frederiksholms Kanal 6, Kbh.

Tlf.: 12,166 og 12,161

Familie- Færdels- og kombineret Grundejerforsikring Forsikrings Compagniet

for Kongeriget Danmark

Telf. 10,093

Amallegade 31 B

Giro 2107

C. & L. Tofte . V. Reusch

Blikkenslager

Aut. Gas- Vand- og Sanitetsmester

Set. Poulsgade 42 . Telefon Palæ 533

Privattelefon Palæ 13 73

Udfører Arbejdet ved Benediktinerindeklosteret

ROBERT HANSEN

1. Kl.s Kød, Flæsk og Paalæg

Amagerbrogade 212 A . Amager 6390

Leverandør til de katolske Institutioner

N. P. Nielsens Eftf. Brændselsforretning H. Hinsch
Vodroff Tværgade 4, Telefon Vester 601
KUL, KOKS, og BRÆNDE

Thor's kemiske Fabriker^{A/S}

Thorasvej 12, N.

Central 2910

1412

**Alle Slags Sæber og
Rengøringsartikler**

Lev. til Hospitaler og Institutioner

Emanuel Jensen & H. Schumacher
Murer- & Entreprenørforretning A/S

Bygningspriser. Jernbeton, Murerarbejde, Damp-
skorstene, Kedelindmuring, Isolering, Kloakarb.

Johs. Schrøder, Entreprenør

L. Schumacher, Murermester

Godthaabsvej 142, Kbhvn F, Centr. 968

Indgang fra Vagtelvej

LEDIG

ALT ELEKTRISK

KEMP & LAURITZEN

Vester Voldgade 9 . C. 936

I. Tannenberg

Aut. elektrisk Installatør

Frederikssundsvej 148¹

Telefon Bella 384

MOLIN^S

Hjemmefarver

Gardin-,

Stof- og

Strømpe-

farver

Axel Steckhahn

Kolonialvarer og Delikatesser

Gamle Kongevej 155

Telefon 8016

Leverandør til katolske Institutioner

Gør Deres Indkøb hos M. Nielsens Eftf.

Viktor Nielsen

Frugt, Grønt, Konserver m. m.

Stenosgade 3, Vester 2319 x

Leverandører til den nye Præstegaard og Menighedssal i St. Mariæ Sogn

<p>R. Reusch Kunst- og Kleinsmedie Blaagaardsgade 21 Telefon Nora 5052</p>	<p>AAGE HJORTH-JENSEN Malerfirma Vesterbrogade 64 Tlf. Vester 9909</p>	<p>Th. P. Stillinge Tømremester. Sejrøgade 15 Tlf. Ryvang 1225</p>
<p>AALBORG M. Thomsen Støtt Entreprenør og Murermester Kong Christians Allé 6 Telefon 1992</p>	<p>AALBORG Aalborgs katolske Begravelseskontor ordner Begravelsen gratis Liggister og Ligsenge billigst Jens Bangsgade 8 K. Vestergaard & Co. Tlf. 2289 - 2068</p>	<p>NAKSKOV Chr. Steffensen HERREEKVIPERING Fruegade 8, Nakskov, Tlf. 796 Leverandør</p>

HORSENS

<p>Installationsforretningen »Lyset« Torvet 10 . Telefon 618 Alt udføres i Installationer Alt haves i Lamper og Lysekrøner Alle Reparationer, hurtigt, godt og billigt Installatør for Sct. Josephs Sostrene</p>	<p>C. C. Nielsen Mel . Gryn . Hønsfoder Smedegade 91 Telefon 515 . 565 Udsøgte Kvaliteter, billigste Priser</p>	<p>H. F. Caspersen BAGERI Senderbro 71 . Telefon 1074 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>F. B. Henningsen Slagtermester Kattesundet 22 . Telefon 1351 Lev. til St. Josephs Hospital og Sølyst</p>	<p>Svend Hansen Kun 1. Kl. Kød og Paalæg føres Hjemmel. Medister og Leverpostej Fabriksvej 33 . Telefon 1379 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Bagermestrenes Rugbrødsfabrik A/S Telefon 310 Leverandør til Sct. Joseph Hospital</p>
<p>Manufaktur . Trikotage . Udstyr A-S Horsens Textil Lager Leverandør til katolske Institutioner</p>	<p>Køb hos vore Annoncører</p>	<p>Carl Bech aut. elektr. Installatør Vestergade 33 . Telf. 1026 Leverandør til kath. Menighed</p>

RANDERS

<p>Vi har Fisk til Dem A. K. Schmidt Strømmen 12 . Randers . Tlf. 2160 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>Brdr. Qvist Brændselsforretning Kul . Koks . Tørv og Optændingsbrænde til billigste Priser Randers, Adelgade 10, Tlf. 1375 Leverandør til St. Josephs Hospital</p>	<p>Randers Andelsmejeri Telefon 776 (4 Linier) Fineste Mejeriprodukter fra Dyrlæge kontrollerede Besætninger</p>
<p>Kirurgiske Instrumenter, Hospitalsartikler Sygeplejeartikler, Bandage køber De bedst hos: C. Mærsk-Andersen's Eftf. Randers . Telefon 137</p>	<p>Mineralvandsfabrikken »CITO« Slyngborggade 21, Tlf. 48, 146 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>N. M. Nielsen Vand- & Gasmester v. Martin Nielsen W. C. Installationer, Rep. af Centralvarmeovne Markedsgade 16, Telefon 1834 Leverandør til St. Josef Hospital</p>
<p>Johs. E. Mortensen Bagermester Nørreboulevard . Telefon 1157 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Ost, Æg, Konserveres „Osteriet“ v. Berg Hansen Vestergade 11 . Telefon 2746 Leverandør til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>Randers Boghandel Marius Jensen . Torvegade 14 Telefon 38 . Postkonto 11138 Bøger, Noder, Fyldepenne, Kontorartikler, Papirvarer, Skole- og Tegnemateriel</p>

AARHUS

<p>H. J. Madsens Begravelsesforretning tidligere I. A. Pedersen Telefoner: 2516 . 1805 Jægergaardsgade 17 . 19 . Aarhus</p>	<p>S. A. Kannegaard Vestergade 5 Telefon 2710 Viktualieforretning</p>	<p><i>Brug</i> Pindstrup Tørvestrøelse til Jordforbedring, Stald- og Fjerkræstrøelse eller Indskudsmateriale. Pindstrup Mosebrug Tlf. Pindstrup 13 (3 Lin.) København: Central 8261 Forlang Brochure</p>
<p>A. B. C.</p>	<p><i>Alfred Pihl</i> Bagermester, Conditor Telefon 3041 - Hammershus Leverandør til St. Josef Hospital</p>	<p>LINOLEUM <i>billigst Høiland Carlsen</i> Imit. Linoleum, Rullegardiner Bonevoks i fast og flyd. Form Aaboulevarden 45, Aarhus. Tlf. 1347</p>
<p><i>Skomager</i> Chr. M. Jensen Ryesgade 23, o. G. Gennemg. v. Fajancevarehuset Telefon 8326</p>	<p>Kødcentralen J. Sørensen Kød . Paalæg . Delikatesser Absolut Garanti . Bedste Kvalitet Ryesgade 31 . Telefon 4387 Lige overfor den katolske Kirke Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 4090 (flere Linier) Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Telefon 4088</p>
<p>Karl Hansen <i>Lys-, Kraft-, Ringe- & Radioanlæg</i> Frederiksgade 75, Tlf. 295 Omstil. til priv. Bogensegade 5</p>	<p>Andelselskabet DE FORENEDE MEJERIER Hovedtelefon: Nr. 8888 (3 Linier)</p>	
<p>Køb hos vore Annoncører</p>		
<p>VEJLE NY Mineralvandsfabrik P. C. NIELSEN Vissingsgade 8, Telefon 121, 205 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>VEJLE</p>	
<p><i>Vejle Trælast &</i> Kulkompagni Havnegade 22 . Tlf. 68 og 69 Lev. til de kat. Institutioner</p>	<p>C. V. BERG <i>Blikkenslagermester</i> Autoriseret Gas og Vandmester Langelinie 53 . Telefon 2751 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p>Carl Petersen <i>Slagtermester</i> 1. Kl. Varer - Pølsefabrik Nørregade 2 . Tlf. 1721 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>¹/₃ Vejle Mælkekompani <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>Jens Otto Bang Skotøjsmagasin Hammershus Skotøj Torvegade 11 . Tlf. 376</p>
<p>Arbejdernes Fællesbageri <i>Aktieselskab</i> Bleggrdsg. 15, Tlf. 287 - 597 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELEFON 306 . 307</p>	<p>Niels Boesen <i>Katolske Begravelser ordnes</i> Nørrebrogade 9 . Tlf. 725</p>
<p>Tegn Deres Forsikringer hos N. Fr. Petersen Søndergade 18 . Telefon 2207 . 2 Linier</p>	<p>J. P. Fibiger Jensen <i>Slagtermester</i> Prima Kød og Flæsk Stalgaardsg. 24, Tlf. 931 Lev. til St. Maria Hospital</p>	<p>J. ANCKER & SØN <i>Murermestre</i> Alt Murerarbejde Fjellegade 8 . Telefon 1438 Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle</p>

Den Discipel, Herren elskede

Da den 27. December i Aar falder paa en Søndag, er det Evangelisten Johannes, der faar Førstepladsen i Søndagens Liturgi. Hans Død faldt i Slutningen af det Aarhundrede, der begyndte med Jesu Fødsel. Det er godt muligt, at han var født efter Jesus. Meget tyder paa, at han var det yngste Medlem af Apostelkollegiet. Sikkert er det, at han overlevede alle de øvrige Apostle, Sankt Paulus iberegnet. Der gik da ogsaa i hans Omgangskreds det Rygte, at han slet ikke skulde dø. Den Opfattelse søgte at støtte sig til en Udtalelse af Jesus. En Dag havde Petrus paa sin impulsive Maner spurgt Herren, hvad der skulde blive af Johannes. Der var lige forud sket dette, at Jesus havde ladet Petrus høre, at han paa sine gamle Dage vilde dø en voldelig Død. Herren svarede: »Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det dig?«

Man kan godt tænke sig, hvilken stor Plads det sidste overlevende Vidne har indtaget i den voksende kristne Menighed. I alt det, man vidste om Frelseren, havde Johannes spillet en ikke ubetydelig Rolle. Han var blandt de fire første, der var blevet kaldet til at følge Jesus. Det var en Dag, da han sammen med sin ældre Bror Jakob og et andet Brødrepar, Simon og Andreas, som de plejede at samarbejde med, som sædvanlig syslede med deres Fiskergarn ved Bredden af Søen Genesareth. Bekendtskabet var dog af lidt ældre Dato. Om dette første Møde havde de tre

første Evangelister ikke fortalt noget. Det var paa den Tid, da disse Fiskere fra Betsaida-Eggen fulgtes ad til Jerusalem i Anledning af Paaskefesten. Paa Vejen benyttede de Lejligheden til at høre Døberen Johannes' Prædiken. De dvælede gerne et Par Dage hos ham. Og da var det, at de en skønne Dag, da Jesus kom forbi, oplevede, hvorledes Døberen kom til at sige: »Se, det Guds Lam...« Johannes og Andreas gik straks efter Jesus. Da Jesus mærkede, at de kom efter Ham, standsede Han og spurgte: »Hvem søger I?« Hvor-paa de forlegent svarede med et andet Spørgsmaal: »Rabbi, hvor bor du?« Da havde Mesteren indbudt dem til at komme og se. Og de var blevet hos Ham hele Dagen. Det var en Oplevelse, der havde sat Skel i den unge Fiskers Liv.

Siden havde han oplevet saa meget, som han i sin Barndoms vildeste Drømme aldrig havde kunnet tænke sig, at han vilde opleve. Han kom til at staa i forreste Række, naar Jesus forkyndte Guds Rige. Og naar Han betroede til de tolv, hvad det brede Lag ikke var i Stand til at forstaa, havde Johannes været med. Han havde endog været med, naar Jesus traf et Valg blandt sine tolv; det havde været Tilfældet ved Forklarenen paa Bjerget og ligeledes den Aften i hin forfærdelige Uge, da Mesteren blev grebet af Angst i Oliehavens Maaneskinsbelysning.

Samme Aften havde Johannes ogsaa siddet ved Siden af Jesus i Nadversalen. Og Dagen efter

havde han staaet sammen med Jesu Moder Maria under Korset.

Jo, han var mere end nogen anden i Stand til at fortælle om Jesus.

Og trods Aarene, der gik, stod Enkelthederne om alt det, han havde oplevet i Jesu Selskab lige saa skarpt prentede i hans Hukommelse. Han fortalte gerne om det. Deri bestod hans Apostolat: at vidne om alt det, han havde været Vidne til. Han indledte da ogsaa et Brev, der sandsynligvis blev affattet, efter at Apostlen havde skrevet sine Memoirer med disse Ord: »Det, som var fra Begyndelsen, det, som vi har hørt, som vi har set med vore Øjne, hvad vi har været Vidne til, og som vore Hænder har følt paa... forkynder vi Eder, for at ogsaa I skal have Samfund med os: men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus.« I disse Memoirer kredsede den gamle Mand ikke om sit eget Jeg. Tværtimod undgik han saa omhyggeligt at nævne sig selv, at denne Anonymitet nu for kritiske Læsere er det bedste Middel til at fastslaa hans Identitet som Forfatter af det 4. Evangelium. Men for dem, der daglig havde den Lykke at høre Johannes fortælle, var disse skrevne Beretninger kun et lille Udpluk. Det var en af dem, der hørte til denne Kreds, som tillod sig at tilføje et Par Linier til Johannes' Evangelium. Han skrev: »Dette er den Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet dette. Og vi ved, at hans Vidnesbyrd er

. Sluttes næste Side

Horisonten rundt

Krogh-Tonnings 100-Aars Dag

Den 31. December er det 100 Aar siden, Krogh-Tonning — Skandinaviens betydeligste Teolog-Konvertit — blev født i Stat-helle i Norge. Da han i 1867 havde taget sin teologiske Eksamen, var hans første Embede som Bestyrer for et Lærerseminarium. Allerede i disse Aar viste han en usædvanlig Forstaelse for den katolske Kirke, og han benyttede St. Thomas' Summa theologica i en Afhandling om »Ord og Sakrament«. Som Sognepræst senere i Aardal, Porsgrunn og siden 1882 i Kristiania gjorde han sig til Talsmand for højkirkelige Synspunkter og blev Genstand for mange Angreb for at nærme sig katolske Tankegange. Han studerede grundigt Kirkefædrene og oversatte forskellige af deres Skrifter. Allerede i 80'erne optog han i sit private religiøse Liv forskellig katolsk Praksis saasom Breviarbøn, Faste og Bøn for de afdøde, og han indførte et Skriftemaal med Laan fra det katolske. Forskellige Rejser til katolske Egne, især et Besøg i Beuron, bidrog til en videre Udvikling i denne Retning.

I en Aarrække søgte han nu — paavirket af den engelske Oxfordbevægelse — at fremstille den lutherske Kirke som den gyldne Midte mellem den katolske og den reformerte Kirke. Men han skuffedes i sine Bestræbelser for at tilvejebringe kristen Enhed. Han begyndte nu et nøjere Studium af Luther og fandt, at man ofte gav Luther Æren for Synspunkter, som i Virkeligheden ikke var hans, men en gammel kristen Arv, der var vendt tilbage til Lutherdommen efter at have været forkastet paa Reformationstiden. I en Afhandling om »Naadelæren og den stille Reformation« paaviste han dette nærmere. Siden da er Udtrykket »den stille Reformation« blevet benyttet af mange Forfattere til at udtrykke dette

Forhold, at den protestantiske Kirke lidt efter lidt genoptager katolske Tanker og katolsk Praksis uden at være sig bevidst, at den gør Reformationen om.

I Kamp med den liberale Teologi, som havde gode Kaar i Aarhundredets Slutning, paapegede Krogh-Tonning den indre Opløsning i Protestantismen. Dette afstedkom de hidtil voldsomste Angreb paa ham for Katolicisme. Han svarede, at han ikke havde anden Ledetraad end Sandheden. Men han forstod, at Stillingen for ham var ved at blive uholdbar. Menneskelivet er ikke langt nok til stadig fortsatte Overvejelser over det afgørende Livsspørgsmaal. Man kan vænne sig i den Grad til at fordybe sig i Spørgsmaal efter Spørgsmaal, saa man mister Evnen til at kunne Ja og Nej. 57 Aar gammel søgte han sin Afsked fra Statskirken og fik den d. 1. Januar 1900.

Nu skulde Afgørelsen træffes. For at faa Fred og Ro til at samle sig til den, rejste han til Danmark og tog Bolig hos Jesuitterne i Aarhus. Atter var det især Kirkefædrene han søgte Vejledning hos. Saa blev han syg, mens der endnu (forekom det ham) var Punkter tilbage at drøfte. Og pludselig stod det ham klart, at der ikke var Tid længere til at vente. Længsel efter den hellige Kommunion gjorde Udslaget. Og den 13. Juni samme Aar lod han sig optage i Kirken i Aarhus.

Knap ti Aar kom han til at leve som Katolik, haardt prøvet paa mange Maader, men lykkelig over den Glæde og Fred, han havde vundet. Hans egen Konversionsberetning vil blive staaende som et nordisk Sidestykke til Kardinal Newmans Apologia.

Biskop Erik Müller

i Sverige har givet sin Tilslutning til det Hyrdebrev, de protestantiske Biskopper udsendte ver Begyndelsen af Adventsti-

den, og han forordnede i Forbindelse hermed en særlig Guds-tjeneste afholdt den 4. Adventsøndag med Bøn for de Mennesker, som lider Forfølgelse for deres Afstammings Skyld.

Menighed og triste Miner

»Hvorfor ser Menigheden i Kirkerne altid saa kedelig og trist ud, at de fleste af os ikke nærer noget Ønske om at møde dem i de himmelske Egne; i vore hjemlige katolske Kirker lyser Ansigterne af Tro og Haab«, siger Chr. Houmark i et Interview (»Berlingske Aften«, 11. Dec.) med Provst Brodersen. Denne svarer: »De Kristnes Liv bør være præget af Glæde, i den katolske Kirke betragtes det jo som ligefrem Synd for Kristne ikke at være glade«.

To nye danske Præster

Umiddelbart inden Redaktionens Slutning meddeles det fra Rom at *Fr. A. Lauritzen OSB* bliver præsteviet Søndag før Jul.

Endvidere er der fra Sydamerika indløbet Meddelelse om, at *Pastor O. Magnussens Broder* har modtaget Præstevielsen derovre i August Maaned i Aar.

Ugebladet ønsker begge de to nye Præster hjertelig til Lykke.

Den Discipel, Herren elskede

Sluttet fra Side 817.

sandt. Men der er ogsaa mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de skulde skrives i alle Enkeltheder, tror jeg, at ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da blev skrevet.

S. W.

Ugebladets Redaktion

skifter Træffetid fra Nytaar. Kontoret Nørrebrogade 27 C² er stadig aabent Mandag og Fredag, men Træffetiden er i det nye Aar fra Kl. 15 til 16. Tlf. som før Nora 6166.

Jesuitergeneralen Ledóchowski

IN MEMORIAM

Som Katolsk Ugeblad allerede har meddelt i sidste Nummer, er Jesuitergeneralen Wladimir Ledóchowski efter et længere Sygeleje afgaaet ved Døden Søndag den 13. December.

Hermed har Kirken mistet en Mand, der under tre betydningsfulde Pontifikater har udført en stor Gerning i dens Tjeneste.

Den afdøde Ordensgeneral er født den 7. Okt. 1866 i Loosdorf (Nedre-Østrig). Hans Fader Greve Ledóchowski tilhørte en gammel østrigsk Adelslæggt. Den unge Ledóchowski tog Studentereksamen fra Theresia-Akademiet i Wien. Derefter studerede han et Aar Jura ved Universitetet. Ikke længe efter træffer vi ham i Præsteseminariet i Tarnow, hvor han paabegyndte sit teologiske Studium. I Aarene 1887—89 fortsatte han Studierne i Germanicum i Rom. Da han følte sig kaldet til Ordenslivet, indtraadte han 1889 i Starawies (Galizien) i Jesuitterordenen,

1894 modtog han Præstevielsen. Ledóchowskis medfødte Begavelse og store Menneskekundskab førte ham hurtigt frem til ledende Stillinger i hans Ordensprovins. Derfor kom Udnævnelsen til Provincial for den galiziske Ordensprovins 1902 ikke som nogen Overraskelse. 1906 kaldte Ordensgeneralen ham til Rom som Raadgiver for Ordenens Virksomhed i Tyskland. Et Aar efter Verdenskrigens Udbrud (1915) overdrog man ham det ansvarsfulde Hverv som Ordensgeneral at lede Jesu Selskab.

Den store Krig mellem Verdens Nationer stillede ham overfor vanskelige Problemer. Da Italien traadte ind i Krigen paa de Allieredes Side, blev Ledóchowski tvunget til at forlægge Residensen til det neutrale Svejts. Fra Slottet Zizers ved Chur kunde han lettere opretholde Forbindelsen med Ordensprovinserne i de krigsførende Lande. Det vilde være underligt, om ikke den jesuit-fjendtlige Propaganda i disse Aar havde beskyldt ham for storpolitiske Intriger. At disse Beskyldninger selvfølgelig mangler ethvert Grundlag, fremgaar tydeligt nok af, at Ordenens Medlemmer i stort Tal paa begge Sider tjente deres Fædreland.

Interessant er de Indtryk, som den kendte protestantiske Forfatter og Statsmand Dr. Viktor Naumann gengiver i sin Bog: »Profile, Porträt-skizzen von Staatsmännern« i Anledning af sit Besøg hos General Ledóchowski paa Slottet i Chur.

»Da jeg vandrede gennem det stille Hus og paa forskellige Døre læste: den franske Ordensprovins, den tyske Ordensprovins, den engelske Ordensprovins o. s. v. fik jeg et overvældende Indtryk af den romerske Kir-

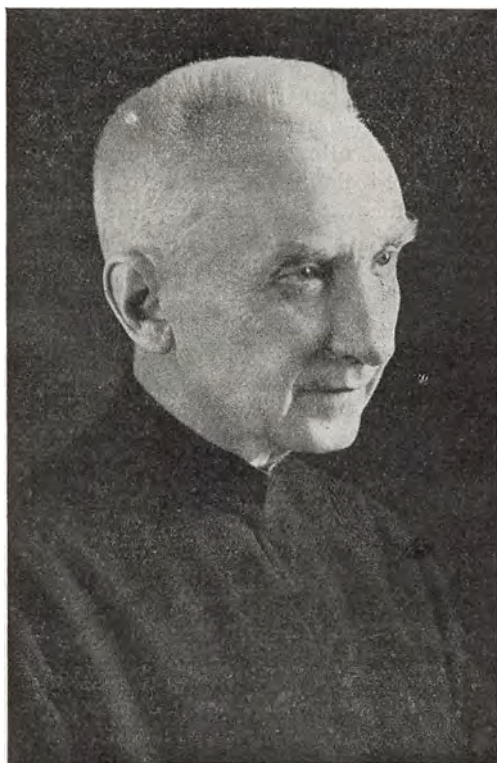
kes og Jesuitterordenens uhyre universale Magt. Her i denne lille Afkrog af Verden, fjernt fra Krigsskuepladsen, boede en lille Skare Præster, der var kommet fra Rom. Det var Mennesker fra alle Verdens Egne, fra det høje Nord, fra Sydens varme Lande, ja fra det fjerne Østen var de kommet hid, men alle var besjælet af en Tanke, alle ledet af en og samme Vilje: at arbejde »til Guds større Ære«. Ganske vist ved jeg, at dette Ord ofte støder paa Modstand i protestantiske Lejre, og mange store Aandskæmper har i vore Rækker søgt at fremstille Rom som Antikrists Sæde og Jesuittergeneralen som hans træske Haandlanger.

Jesuitterordenen betragtes hyppigt som staaende i Modsætning til andre Ordener. Her stod nu Generalen for den smædede Jesuitterorden foran mig og talte til mig, som en Sankt Francisus har talt. Den samme Kærlighed, som prægede den store Helgen fra Assisi, hin glødende mystiske Kærlighed, som omfatter hele Skabningen, ja alle Væsener, genfandt jeg hos ham. Hans kloge Ord og Udtalelser mundede stadig ud i et: »hvis I ikke har Kærlighed«.

Den, der nøje kender Jesuitterordenens Organisation, dette Mesterværk skabt af kloge og begejstrede Mænd, han ved, at hver enkelt stedse og overalt er sig sin Pligt overfor Ordenen bevidst. Hvert lille Hjul griber planmæssigt ind i det andet. Efter min Overbevisning eksisterer der med Undtagelse af Statssekretariatet i Vatikanet ikke noget Udenrigsministerium i Verden, der modtager saa instruktive og fyldige Beretninger som Jesuittergeneralens Kurie.

Aarhundredgammel Skoling, Mangel paa personlig Ærgerrighed, Kendskab til alle Strømninger i de forskellige Lande gør Jesuitterne i mange Henseender til langt mere egnede Referenter end Diplomater af gammel og nyere Skole«.

Hvad Dr. Naumann her beretter i Anledning af Besøget hos Jesuittergeneralen, er ikke et flygtigt Indtryk, men støtter sig

Pater Wladimir Ledóchowski S. J.

paa mange Aars Studier af Ordenens Historie.

De nye Forhold efter Verdenskrigen medførte en Nyordning og Omgruppering af Ordensprovinserne i de forskellige Lande. I Tyskland ophævedes 1917 Jesuiterloven, og dermed skabtes en Mulighed for en omfattende Virksomhed med Centre i Köln, München og Berlin. Versaillesfredens Nyordning af Europa nødvendiggjorde Oprettelse af nye Ordensprovinser i Polen, Litauen og Tjekkosllovakiet. Ganske vist forårsagede Borgerkrigene i Meksiko og Spanien blodige Tab for Ordenen og Ødelæggelse af blomstrende Virksomheder, men til Gengæld vandt Ordenen nyt Terrain i Missionslandene. I 1941 talte Ordenen 26.293 Medlemmer fordelt paa 43 Provinser. Stor Interesse vi-

ste Generalen for Gregorius-Universitetet, Bibelinstitutet og det orientalske Institut i Rom, som alle blev udvidet og moderniseret. Paa Sjælesorgens Omraade gjorde Ledóchowski en stor Indsats, idet han i Rom skabte et Sekretariat for Maria-Kongregationerne og med stor Energi fremmede Eksercitibevægelsen. Ser man tilbage paa Ledóchowskis Generalat, kan man iagttage, at denne store Mands Initiativ og Handlekraft i Kirkens Tjeneste har været med til at virkeliggøre Ordenens Devise: Alting til større Ære for Gud. Som man har meddelt os, læses der paa Tirsdag den 22. December Kl. 8,15 en højtidelig Requiem-Messe for den afdøde Ordensgeneral i Jesu Hjerter Kirke.

O.-S.

Efterkommere uden Undtagelse, krævede den Brud med Synden ved Anger og Bod. Boden skulde bestaa i Livets Besværligheder og Skuffelser, i Sygdomme og Død. Endelig forlangte den Lydighed mod Gud og Samvittighedens Stemme samt Tro, Haab og Kærlighed til den efter Syndefaldet lovede Messias. Endnu den Dag i Dag er dette ufravigelige Betingelser, som vi Mennesker maa opfylde, hvis vi vil frelse vor Sjæl.

For at lette Forstaaelsen af disse Pligter og gøre dybere Indtryk, sørgede Gud for store Eksempler og Forbilleder, som Mennesker skulde holde sig til. Noa er saaledes et Mønster paa Tro og Lydighed. Den Syndflod, som fandt Sted paa hans Tid, er et Symbol paa den Dom, som venter enhver af os: Redningen fra den altødelæggende Vandflod er Frugten af Lydighed mod Gud; Undergang er Straffen for Vantro og Ulydighed. Arken er Symbolet paa Guds Kirke, hvori det faldne Menneske finder Frelse.

Den gamle og den nye Pagt V

Aabenbaringsens tre Trin

Uraabenbaringen

Skal det væsentlige i vor egen Religion staa ganske klart for vort indre Øje, er det næsten en Nødvendighed at kende de forskellige Trin i Aabenbaringen. Vi kan skelne mellem tre. Jødedommen staaer som Mellemlid mellem den saakaldte Uraabenbaring og Kristendommen. Uraabenbaringen henvendte sig, som Navnet antyder, til de første Mennesker paa Jorden. Dens Indhold omfattede ikke blot de fundamentale Sandheder i den naturlige og derfor selvfølgelige, religiøse og moralske Verdensorden, d. v. s. alt det, som vor Samvittighed og Naturens store Billedbog fortæller os om Gud og vore Pligter overfor ham, men den talte ogsaa om Menneskets Bestemmelse til umiddelbart Samfund med Gud eller Delagtiggørelse i Guds eget Liv og hans Salighed, hvis bare Menneskene vilde gøre sig værdige dertil ved ydmyg Lydighed mod Gud, deres højeste Herre. At Ur-

aabenbaringen virkelig ogsaa omfattede denne overnaturlige Bestemmelse, slutter vi af det Nye Testaments Erklæring om, at Jesus Kristus, den nye Adam, skulde give os tilbage, hvad den første Adam havde sat over Styr for os alle.

Uraabenbaringsens Indhold

I de fleste Natur- og Kulturfolks Overleveringer er der Resten tilbage af denne Uraabenbaring, men renet og klarest findes de i det Gamle Testamente. I flere Henseender er det af Vigtighed at kende Hovedtrækkene i den oprindelige Religion. Den lærte Troen paa Skabelsen. Den kendte Menneskets Bestemmelse for det himmelske Paradis, hvor Beskuelsen af Gud skulde bevirke en ubeskrivelig stor Salighed. Den indeholdt ogsaa Læren om Syndefaldet i Edens Have og Guds Farbarmelse over den syndige Slægt. Som Frelsesvilkaar for Adam og Eva og alle deres

Israels Plads i Udviklingen

Det var disse faa, men fundamentale Sandheder og Pligter, som skulde være Ledestjerne for Menneskenes jordiske Liv indtil omtrent Aar 2000 før Kristus, eller indtil Abrahams Tid. Med denne Mand begynder en Periode, der kan glæde sig over nye Løfter fra Guds Side om den i Paradiset forudsagte Frelser. Nu kommer Mellemlidet mellem Uraabenbaringen og Kristendommen til Syne: det Gamle Testaments Aabenbaring.

Den blev først givet til Israeliternes kendte Stamfædre, Abraham, Isak og Jakob. Derefter gennem Moses og Profeterne til selve det israelitiske Folk. Betragter man denne Periode, der varer indtil Kristi Komme, bliver man Vidne til et ganske enestaaende Fænomen. Omgivet af store og stærke Nationer, der grundlagde mægtige Verdensrigger, og af en Kulturverden, der helt og holdent havde hengivet sig til Afgudsdyrkelse, idet den hylkede Himmellegemerne,

Frugtbarhedsguder og Stammer-nes Heroer, levede det israelitiske Folk sit eget Liv, rigtgignok i mange Hundrede Aar med Hældning til Nabofolkenes Afgudsdyrkelse. Men indtil ca. Aar 500 f. Kr. stod der i det hellige Land stadig Mænd frem, der bragte nye Aabenbaringer. De kom med Budskab fra den ene, sande Gud; de kom med Formaning, Trusler og Løfter. Det var Profeterne, som efterlod sig en Litteratur med religiøst Enhedspræg af en saa iøjnefaldende Harmoni, at Religionshistorien ikke kender noget Sidestykke dertil. Af deres Bøger kan man tydeligt se, hvad det er, som i Guds Øjne er det vigtigste for alle, som vil høre til hans Folk. Profeterne, Herrens Sendebud, havde den Opgave at vogte den Pagt, som Gud havde sluttet med sit Folk ved Sinai Bjerget. Paa den Maade skulde de bevare den sande Tro og Moral i Israel samt forberede det Nye Testaments Tid. De henvendte sig blot ikke til Menigmand og Præst, men ogsaa til de fornemme og Kongerne. Gud kender ikke til en Dobbeltmoral, een for det offentlige og en anden for det private Liv. Som Profeterne hjalp jævne Mennesker i deres private Nød, saaledes greb de ogsaa ind i Landets offentlige Anliggender, saa ofte Troen eller Loven eller Landets Eksistens var i Fare, lige meget om det drejede sig om et Spørgsmaal i den indenrigske Politik eller den udenrigske. Gud sendte sine Sendebud, snart for at indsætte eller afsætte Konger; snart for at advare mod Borgerkrig eller Forbund med hedenske Nationer. Men Profeternes Hovedopgave bestod i at højne Folkets Religion og Moral. Derfor førte de en uafslædig Kamp mod Afgudsdyrkelse og for Troen paa den ene, sande Gud, hvis Natur er Aand, og som er ophøjet over og forskellig fra denne Verden. De paatalte strengt al Overfladiskhed og Udvorteshed i Gudsdyrkelse, og de var meget ivrige imod Undertrykkelse af forældreløse Børn, Enker og fattige. De fordømte ogsaa alle andre moralske Forseelser.

Monoteisme og ens Moral for alle

Paa denne Maade lykkedes det dem at bevare den levende Tro paa den ene, sande Gud i det israelitiske Folk. Denne Monoteisme er Jødedommens uforgængelige Ære. Paa dette Punkt kan hverken Ægypterne eller Babylo- njerne, Grækerne eller Romerne staa Maal med det lille Folk i Palæstina. For os Kristne er Profeternes Arbejde endnu den Dag i Dag meget oplysende. Det viser os, til hvilke Fejl den menneskelige Natur hælder, selv om man tilhører Guds udvalgte Folk, og hvad det kommer an paa, hvis

man vil leve et Liv, som er Gud værdigt.

Af ganske særlig Betydning er det at se, at de førende Mænd i Samfundslivet ikke mindre er undergivet Herrens Lov i deres Embedshandlinger, end hvert enkelt Menneske i sine private Forretninger. Den Allerhøjeste kræver Konger til Regnskab og straffer og beløner dem paa samme Maade, som han gør med de smaa i Samfundet. Praktisk Anerkendelse af hans Overherredømme bringer Lykke og Fred, Ringeagt og Ulydighed mod Herrens Vilje fører til Ulykker og Undergang.

F. K.

Fra Højskolens Arbejdsmark:

Holberg forstod ikke Middelalderen

Her er den sidste af dette Højskole-Semesters forkortede Gengivelser af Adjunkt Johan Jensens Forelæsninger om Katolicismen i dansk Digtning efter Reformationen. Den handler om Holberg og det Syn paa Katolicismen, der taler ud af hans Skrifter og fik Betydning for hans Tids Dom over den katolske Kirke:

Første Halvdel af det 18. Aarhundrede præges i litterær Henseende herhjemme ganske af *Ludvig Holberg*. Med sine Værker søger han at indføre et nyt Syn paa Tilværelsen, og Baggrunden for hans Synspunkter er Oplysningstidens revolutionerende Idéer, som han ledede ind over dansk Aandsliv.

Oplysningstiden vil frigøre sig for Kirkens »Aandsformørkelse« og indvarsler en ny Epoke, Rationalismen, der uafhængig af al Autoritet kun vil bygge paa den menneskelige Fornuft. Rationalisterne stredes fra den suveræne Fornufts Standpunkt mod dogmatisk Lutherdom, samtidig med at Pietisterne angreb den samme Lutherdom fra Følelsetroens Stade. Det bragte de protestantiske Teologer i stor For-

legenhed, for enten maatte de udelukke Bibeltroen fra Videnskaben, fornægte Teologien som Videnskab, eller ogsaa rationalisere den, lade den mestre af Fornuften, og det stærkt ønskede Ry for Videnskabelighed drev de fleste ad denne sidste Vej. Bibelkritiken fik Vind i Sejlene, man vendte sig bort fra Mirakeltroen, og der rokkedes ved Troen paa en overnaturlig Aabenbaring. Karakteristisk for Oplysningstiden er en moraliserende Grundtendens, med Moral sat op mod Dogmer, en løs Opfattelse af Begreberne Synd og Skyld, Tilbagestrængen af Tanken om guddommelig Retfærdighed, af Helvede til Gunst for den guddommelige Kærlighed, og en mat Forestilling om Frelsen paa Korset og dens Alvor.

Da Holberg anraabte St. Antonius

Holbergs Rolle i Indførelsen herhjemme af disse Principper blev dominerende. Gennem sin Ungdoms mange og lange Rejser rundt i Europa var han blevet stærkt paavirket af Oplysningstidens førende Filosofer, ikke mindst da han i 1704 fik et Rejsestipendium med Forpligtelse til at besøge fremmede protestantiske Universiteter. Han lærte bl. a. den store franske Sképtiker *Pierre Bayle* at kende, for hvem der er en uoverstigelig Kløft mellem Tro og Viden, Religion og Videnskab. I Paris omgikkes Holberg desuden den berømte danske Anatom og Konvertit *Jacob Winsløw* og et Par andre danske Konvertitter, men skønt han erkendte de katolske Parters gennemsnitlige Overlegenhed i religiøse Diskussioner, havde han absolut ingen Komplimenter tilovers for den katolske Kirke, da han kom hjem. Han ironiserer ubarmhjertigt over sig selv i Anledning af, at han var med til at anraabe om den hellige Antonius' Hjælp, da hans Skib engang i Middelhavet var truet af Sørovere, og da Søroverne skaanede Skibet og i Stedet kastede sig over ét andet Fartøj, tilskrev han ikke deres Frelse de Løfter, Passagererne havde givet Set. Antonius, men Skipperens Utroskab, som lod sin Kammerat i Stikken.

Holberg indrømmer undseligt, at han under et Ophold i Rom var med til at knæle i en stor Folkeforsamling, fordi Paven kom forbi, og at han frivillig er krøbet paa Knæ opad den hellige Trappe »Scala sancta«, som man siger, at Frelseren har gaaet opad, da han skulde stilles for Domstolen. Det sidste forsvarer han dog med, at hvis det er sandt, er de hellige Fodspor nok værd at ære, og hvis ikke, er Vildfarelsen dog et Bevis paa hans gudfrygtige Ydmyghed.

»Hellere luthersk Vildfarelse end katolsk Autoritets-Tro«

Trods al sin Ungdomstids Ironi mod den katolske Kirke

har han tilsyneladende til en Begyndelse haft en Rem af Huden, som man siger, men i Aarenes Løb bliver han mere og mere bevidst Protestant og gaar efterhaanden over til direkte Angreb paa Romerkirken. Hans Standpunkt er, at de fleste Tvistigheder, Katolikker og Protestanter imellem, ikke er aldeles afgjorte, eftersom Skriften fortolkes paa adskillige Maader. Men selvom Lutheranerne kan tage fejl, kan deres Vildfarelser ikke være Gud ubehagelige, for det er bedre at have en vildfarende Tro, som man har naaet efter nøje Overvejelse, end at tro til Punkt og Prikke, hvad Kirken autoriserer. Han benægter Miraklernes Eksistens, i hvert Fald i Nutiden, men er inkonsekvent nok til at holde paa dem, naar der er Tale om Kristi og Apostlenes Gerninger.

En Overgang tvivlede han om Aabenbaringen, men ved at læse den protestantiske Præst *Abba-*

dies Skrift »Den kristelige Religions Sandhed« og den katolske gejstlige *Huetius*, kom han af med sine Skrupler. *Abbadie* lærte ham, at »Grundlaget for al religiøs Erkendelse er Overbevisningen om, at der er en Gud, som frelser den ufuldkomne Menneskenatur ved Kristus, og *Huetius* beroliger ham ved bl. a. at pege paa Opfyldelsen af de messianske Forjættelser, hvoraf han slutter, at Jesus er Messias og Gud, og at den kristne Religion er Sandheden.

St. Franciskus set med Holberg-Briller

Holbergs endelige Standpunkt blev at gaa en Middelvej mellem de ortodokse — baade romersk-katolske og Protestanter — og Oplysningsmændene. Den katolske Middelalder har han vanskeligt ved at forstaa. I sine historiske Skrifter fremstiller han den som en smuk Hoben Daar-

Kelligste Nat -
Nat, som har skænket os Frelse!
Oplyst af Skæret fra Englenes Hær
bragte Du Sjælene Helse.

Kelligste Nat -
„Ære vor Gud i det høje“,
saalunde Englene kvad deres Sang,
dybt de for Barnet sig bøje.

Kelligste Nat -
Fred det fra Skyerne klinger,
Fred over dem, der har Vilje god,
Kimmerigs Klokker ringer
Kelligste Nat.

A. MENZINGER S. J.

skaber, Latterligheder og Urimeligheder, og hans Vid gaar især ud over Munkene, »der forsikrer, at de gør Himmelen rig, men i Stedet har gjort Jorden fattig«. Han har slet ingen Indfølelse overfor den positive Side af Middelalderens Liv — i Korstogene ser han kun en ufatteligt Daarskabs-Epidemi, og han erklærer, at en *Sct. Franciscus* og en *Sct. Ignatius* »kun er blevet sat paa Helgenernes Liste, efterdi de have haft Skruer løse i Hovedet«. *Luther* var for ham Manden, der huggede den gordiske Knude over. »Man maa derfor«, vedbliver han, »fornemmelig give Gud Æren, men tilligemed anse Lutherdommen som det bekvæmteste Instrument blandt de Tidens Mennesker, som Gud betjenede sig af for at kuldkastrere et Herredømme, hvis Lige udi Styrke ikke havde været fra Verdens Begyndelse!«

Ogsaa i sine Epistler og »Moralske Tanker« indtager Holberg

en antikatolsk Holdning, ikke mindst i det satiriske Skrift »Niels Klims underjordiske Rejse«. Han angriber bl. a. kraftigt Læren om Brødets og Vinens Forvandling til Kristi Legeme og Blod ved Messeofret udfra sit Standpunkt: intet at tro, som strider mod Sanserne — dog er han samtidig inkonsekvent nok til at tro paa Kristi Himmelfart. Han bliver her som saa mange andre Steder staaende ved et halvfærdigt Standpunkt. Holberg mangler en teoretisk Tænkers Lidenskab for Logiken — han er bare snusfornuftig. Men med sit praktiske Greb paa Livets og Dødens store Spørgsmaal blev han hverken irreligiøs eller antireligiøs. Religion er ham en Nødvendighed for Samfundets Eksistens. Han troede paa et Liv efter Døden, og han var for modtagelig for religiøse Stemnings-Krusninger til at lade sig nøje med en negativ Tillid til Fornuftens Enevælde.

URBI ET ORBI

Juleaftensdag (24. December) vil den hellige Fader over Vatikanets Radio rette et Radiobudskab til Katolikkerne Verden over. Udsendelsen finder Sted Kl. 12 paa Bølglængde 31.06 m og 19.84 m.

Julenat (Kl. 00) transmitteres Midnatsmessen fra det Sixtinske Kapel paa Bølglængde 50.26 m.

Kardinal Bertram af Breslau har udsendt et *Advents-Hyrdebrev*. Med Udgangspunkt i Johannes' Ord: Bereder Herren Vej, opfordrer den gamle Kirkefyrste de troende til tillidsfuld Tro paa den kommende Forløser, thi Frelsen kommer fra Himlen og ikke fra nogen jordisk Messias.

I vor Tid, fortsætter Kardinalen, hvor hver Familie bringer sine Ofre, hvor Hjemmet og Hæren deler Skæbne, maa alle forenes i fælles Bøn. Medens Manden er ved Fronten og Familien hjemme, melder der sig hyppigt Fristelser, og mange Mennesker befinder sig idag i en moralsk Raadvildhed, men ogsaa her er Bønnen det store Hjælpe-middel. Bønnen er — og har altid været — den store Hjælp mod Tidens Onder.

Til Slut minder Kardinalen om Johannes' Ord om ikke at fortvivle, men at holde ud til Sejren.

Under overvældende Deltagelse begravedes Torsdag før Jul *Jesu Selskabs General, Pater Wlodimir Ledóchowski* fra Jesuiternes Hovedkirke Al Gesu i Rom.

Requiemsmessen for den afdøde celebreredes efter Skik og Brug af Dominikanerordenens General og overværedes af bl. a. tyve Kardinaler adskillige Biskopper samt Repræsentanter det den hellige Stol akkrediterede diplomatiske Korps og Byen Roms verdslige Øvrighed.

En ejendommelig Præstevielser fandt Sted Lørdag før Gaudete-Søndag i Katedralen i Reims: 14 franske Krigsfanger modtog Præstevielserns Sakramente efter i dette Øjemed at have opnaaet Orlov af de tyske Myndigheder. Efter Vielsen rejste de nyviede Præster til deres respektive Hjemsteder for at fejre deres første højtidelige Messe, hvorefter de vendte tilbage til Fangelejrene i Tyskland.

Maritain om Kulturen

Det er en god Gerning, Ellen Nielsen har gjort mod os danske Katolikker ved at oversætte J. M.'s Bog og endda tilmed sørge for et rammende og orienterende Forord af Pastor H. Messerschmidt!

Denne Bog er et Pletskud. Netop saadan og ikke anderledes bør katolsk Indstilling være lige overfor enhver Form for Samfundsliv og dermed forbundne Civilisationer eller Kulturformer.

Efter Læsningen føler man sig varmet af overnaturlig Mennesketro, ivrig efter at tage fat selv under egne beskedne Forhold og Vanskeligheder — tage fat i det Lys og med det Sind, med den rige, kærlige Forstaaelse og Tro til Rede over for alt menneskeligt. — Det gaar op for os, at vi aldrig skal være ude efter at finde Fejl hos eller kritisere vore Modstandere, men at vi skal spejle efter det rigtige, det positive i deres Idé, hvor usselt den end praktiseres. — Og ud fra dette sikre Staasted og Grosted skal vi forme vore Indlæg og Ind-

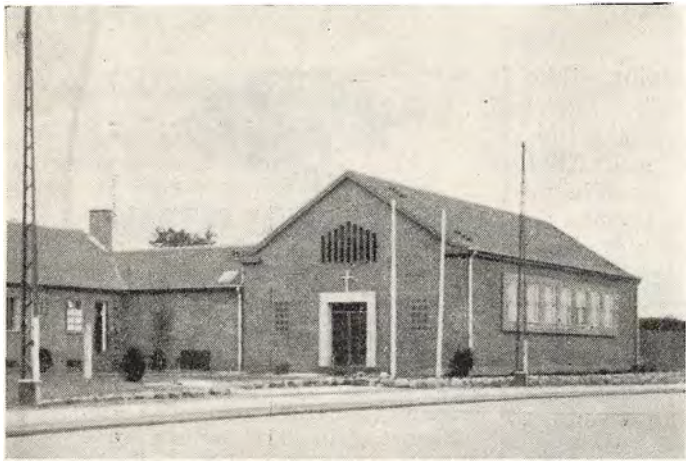
skud i Dagens Strid — hvad enten vi kun er smaa private Arbejdere eller offentlige Personligheder; ud fra denne Kærlighedens Forstaaelse skal vi give vort lille Bidrag til Skabelsen af den nye Kultur.

Vi maa forstaa, at ethvert Forsøg paa at skabe sand menneskelig Kultur er forgæves uden overnaturlig Hjælp!

Tro hedder Nøglen, den Tro, som udspringer af det overnaturlige Samfunds, de helliges Samfunds mystiske Enhed, og som derfra henter sit Kald til at lede og frelse de menneskelige Kultursamfund, som er kommet paa Vildspor — »ved at overklippe Traaden fra oven« (som Johannes Jørgensen kalder det).

En Bog, skrevet før Krigen og dog mere aktuel end nogen Sinde. Et Lys i Mørket for os Katolikker, at vi maa besinde os paa vort høje Kald: Salige er de, som stifte Fred; thi de skal kaldes Guds Børn!

Bl. S.

▲ Som Led i den ny stor-københavnske Sogneordning, der traadte i Kraft Nytaar 1942, rejstes i Slutningen af 1941 paa det yderste Frederiksberg den ny Sct. Mariæ Kirke, der toges i Brug paa Aarhundredets koldeste Dag, Søndag d. 25. Jan.

1942

Fotos:
Ugebladets Arkiv

< I Frankfurt am Main præsteviedes i Maj Pater Orla Tvede Eriksen S. J. Paa Grund af Verdenssituationen kunde Vielsen ikke — som først tænkt — finde Sted i Paterens Barndomsby Aarhus.

▲ Vikariatets 50 Aars Jubilæum fejredes i September — det var samtidig et halvt Aarhundrede siden, at afdøde Biskop von Euch bispeviedes.

> Hertug Knuds Division fik i Aar sit Ønske opfyldt: Eget Hus — »Absalon« — paa egen Grund, Spejdernes Hus i Stasevang.

< I September fejrede Randers sit 75 Aars Jubilæum.

^ I August afholdtes — trods usædvanlig slet Vejr — et vellykket Ungdomsstævne paa Rygaard. Ovenfor ses Mødets Hovedtalere: (fra venstre) Kaptajn E. Wissum, Pater L. Brunicardi, C. ss. R. og Frk. Tove Rasmussen.

< Et lille Hundrede 14-aarige samledes i Maj til den første Trosbekræftelsesfest i Domkirken.

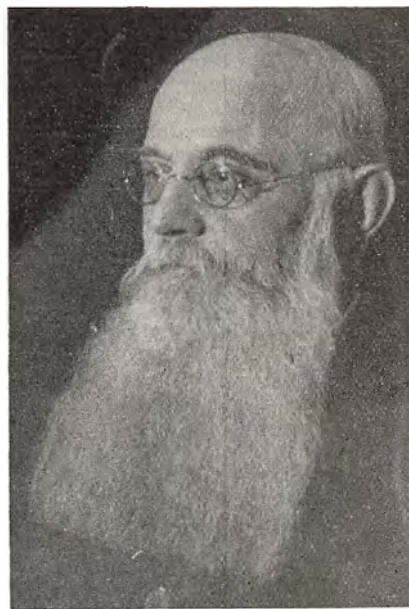

DANIA CATHOLICA

^ I November fejredes St. Ansgars Kirkes 100 Aars Jubilæum. Højtideligheden overværedes af Hs. Majestæt Dronningen samt af Kronprinsparret.

> Vikariatets Præste-Senior, den evig-unge Pater U. Sialm S. J. — »Københavns Skriftefader« — fyldte i Februar 75 Aar.

< I November fejredes Odenses 75 Aars Jubilæum. Ved samme Lejlighed meddelte Hs. Excellence Biskoppen de lavere Vielser til en ung Fynbo, Fr. Tage Langsted, C.s.s.R.

> Hen paa Eftersommeren overtog Benediktinerinderne deres ny Kloster paa Aasebakken ved Birkerød. Samtidig flyttede Liobasøstrene fra Valby til det tidligere Benediktinerindekloster paa Jagtvej, hvor de til deres socialt-karitative Arbejde føjede endnu et Led: en katolsk Kvinderegens og Pension for katolske Damer.

Pastor Ballin, Thor Lange m. m.

Mange tror maaske, at det aandelige Liv er ved at uddø her i den fjerne Udkant af Landet, fordi der saa godt som aldrig i Ugebladet fortælles om Begivenheder herfra.

Dette er imidlertid ikke Tilfældet, hvilket De vil se af nedenstaaende Artikel fra Dagbladet »Sydvestjylland« af 10. ds.

Bladet skrev under Overskriften »Pastor Ballin og Thor Langes Indsats i Literaturen« bl. a.:

»Gennem sidste Aars Literaturaften om Digteren Johannes Jørgensen vandt Pastor Oluf Jan Ballin sig et fuldt ud fortjent Ry som en mesterlig Literaturfortolker. Det var derfor paa Forhaand at vente, at den Literaturaften, Centralbiblioteket og Dansk Ungdomssamvirke i Forening havde arrangeret med Pastor Ballin som Fortolker af Digteren Thor Langes Indsats i Literaturen, vilde samle stor Tilslutning.

Der var da ogsaa stuvende fuldt Hus i Ovenlyssalen i Aftes, da LRS. Krebs bød velkommen og gav Ordet til Pastor Ballin, som nu gav en fortræffelig Skildring af Digteren Thor Langes Liv og Levned, og ind imellem flettede Brudstykker af hans Prosa og ypperlige Poesi. Vist kun et Faatal kendte paa Forhaand noget videre til Thor Langes Digtning, men det skal nok vise sig, at Pastor Ballins Indsats for at gøre den bedre kendt har hjulpet.

Pastor Ballin sagde bl. a.: Thor Langes Betydning i den danske Literatur er den, at han har skænket os en dejlig Lyrik samt, at han har gjort den danske Literatur rigere med fremmede Landes Literatur. Han fødtes i 1851 og følte stærk Tilknytning til Valdemartidens stærke Æt. Hans Far var Præst, men døde, da Sønnen var 14 Aar, og sammen med sin Mor levede han nu i et Hjem, der i det ydre var fattigt, men i det indre rigt.

Det er sagt om Thor Lange, at det navnlig er hans originale Arbejde med uoriginale Ting, der vil bevare hans Navn, og hans Gendigtninger har faaet Ord for at være endnu bedre end paa Originalsproget.

Med hele sin katolske Indstilling havde han stor Begejstring for Jomfru Maria, hvilket udtrykkes gennem flere af hans Digte. Hans Gendigtning af Folkeviser og Sange er særlig kendt. Han interesserede sig kun for det lyriske og gav Udtryk for sine egne Følelser, saa det blev rene smaa Kunstværker.

Han syntes selv, at han var født for sent og hørte hjemme i Middelalderen, og det synes maaske ogsaa

mange, naar de læser hans Arbejder. Man føler herigennem Slægtskabet mellem Thor Lange og Ingemann.

Pastor Ballin omtalte saa Thor Langes store Kærlighed til Fædrelandet, da han opholdt sig i Rusland. Dette har givet sig Udtryk i den Række skønne Mindesmærker, 14 ialt, han har ladet rejse. Pastor Ballin sluttede med at læse et smukt Digt af Johannes Jørgensen til Thor Lange.

Nu, vi endelig har fattet Pennen, vil vi ogsaa fortælle, at vi Søndag den 6. ds. efter Kompletorium havde en udmærket Menighedsaften med god Tilslutning, hvor Sognepræsten underholdt os med 3 Serier pragtfulde Lysbilleder. — 1. Serie viste os Billeder af kinesisk

Opfattelse af Kristendommens Begivenheder og hellige Personer, 2. Serie var betegnet »Bedende Mennesker« og var maaske den, der sagde Folk mest, og den 3. og sidste var »De 3 Ynglinges Lovsang i Ildovnen«. En aldeles enestaaende Samling af storslaaede Naturbilleder visende Naturens mægtige Kræfter lovpriisende Gud.

Vi nævner i denne Beretning Ordet Kompletorium og kan ikke komme udenom, at vi er lidt stolte af, at vi her Søndag efter Søndag kan samles om og sammen synge denne højtidelige Aftenbøn.

I det hele taget dyrker vi med Liv og Sjæl den gregorianske Sang her i Esbjerg, og at vi ikke kunde tænke os nogen anden Form for Kirkesang ved Højmessens skyldes uden Tvivl, at vi stedse har haft Præster, der har interesseret sig levende for den gregorianske Sang, og som har lagt et stort Arbejde i at opdrage Menigheden til virkelig at deltage i denne ægte Bønsang.
P. N.

Vore Spejdere

Den tidligere Chef for Hertug Knuds Division,

Kaptajn E. Wissum, har været paa Besøg hos II Absalon's Røvere for ved et Rovermøde at tale om »Den danske Hær«. Foredraget efterfulgtes af Diskussion, hvori de fleste Røvere deltog, og det blev sent, før man kunde afslutte denne interessante Aften.

Førerstævne.

For omtrent et Aar siden holdt Divisionen sit første Førerstævne, og det slog saa godt an, at man var enig om at forfølge Idéen. Nu har det andet Førerstævne fundet Sted, og det forløb ogsaa paa bedste Maade med omtrent 50 Deltagere, Førere og vordende Førere. — II Absalon havde stillet sit Hus i Stasevang til Disposition, og her mødtes man en Lørdag Aften i Begyndelsen af December Maaned. Der var mørkt og trist udenfor, men et lille Arbejdshold, som var taget derop i Forvejen, havde hygget sig ingen Døre med Lys, Varme i Kakkelovnen og Ild i Pejisen, og da Aftensmaden var sat til Livs, samlede man til »Pejsebaal« med Sange, Oplæsning og Baaltale af Stævnets Kapellan, Pater Bender.

Næste Morgen purredes tidligt, og Kl. 7,30 var vi klar i Storstuen til Messe, som læstes af Pastor Ballin, der i Mellemtiden var kommet til Stede. Efter Messen indtraadte der en kedelig og uventet Overraskelse. Vi var traadt an til Flag-

parade, Flaget var hentet, og vi skulde netop til at synge, da man konstaterede, at vor dejlige, omtrent 40 m lange Flagline var forsvundet — tyvstjaalet (senere viste det sig, at der ogsaa manglede andre Ting). Det var en kedelig Indledning til Dagen.

Efter Morgenmaden tog vi fat paa Dagens Instruktioner — dels indendørs og dels udendørs. II Absalon's Roverfører Pater Heggum indledede med et Foredrag om »Førervanskeligheder«, som efterfulgtes af Divisionschefens Instruktion i Planlæggelse og Tilrettelæggelse af Ture om Vinteren, og derefter kom Lederen af Korpsets Førertræning, Landbrugskonsulent Th. Glad, der instruerede i »Woodcraft — Naturen om Vinteren«, og bagefter tog os allesammen med paa en praktisk Ekskursion rundt i Stasevang Skov.

I Mellemtiden var Frokosten blevet arrangeret af vor Overkok Kurt, som serverede os den dejligste »Forloren Skildpadde« og bagefter Kaffe til vort Smørrebød. Ja, og saa var der lige 10—15 Minutter at trække Vejret i.

Saa begyndte Eftermiddagens Program. Divisionsassistent A. Simonsen indledede dette med at give Bolden op til en Diskussion om »Hvad man mener og siger om Spejderne«, hvor enhver havde Lejlighed til at tænke over og svare paa de Indvendinger og Bebrejdelser, man sædvanligvis møder. Herefter var en af Divisionens tidligere Førere, nu Premierløjtnant, Finn Hansen kommet til Stede for i Fællesskab med Divisionschefen at instruere i Brugen af Kompas og

Kort. Instruktionen bestod af en indendørs og en udendørs Del, men desværre var Tiden saa fremskrednen, at vi hverken blev helt eller halvt færdige, saa der har vi endnu noget tilgode.

Forinden vi sluttede af, samlede vi til en hastig Kop Kaffe med Basser, og saa var der ekspres Pakning, Oprydning og Rengøring, før Divisionschefen ved en afsluttende Parade kunde sige Tak for Dagen saavel til Medarbejdere som til Deltagere.

1943.

Paa Nytaarsdag, den 1. Januar, samler Divisionen — Traditionen tro — alle sine københavnske Spejdere og Ulve til Parade. Først mødes alle de katolske Spejdere og Ulve for samlet at tage Del i 11,30-Messen i Jesu Hjerter Kirke, og bagefter — d. v. s. Kl. 13 — afholdes Divisionsparaden i Sankt Knuds Sal. — Herfra marcherer Divisionen til Rosenborg og mødes her til Nytaarsparade med alle øvrige københavnske Spejdere og Ulve. — Det bliver, som sædvanlig, en rigtig Spejderdag. — Spejdernes og Ulvenes Forældre, Venner og Bekendte er velkommen til at overvære begge Parader.

Iøvrigt staar det nye Aar for vor Divisions Vedkommende i Jubilæernes Tegn, men herom nærmere.

Divisionen ønsker

en glædelig Jul og et godt Nytaar til alle sine Venner og siger samtidig Tak for al Hjælp og Støtte i 1942. DC.

Fra Børnehjemmet i Nakskov

En stærkt forsinket Skildring af Høstgilde i Efteraaret

De ved allesammen, at vi har et katolsk Børnehjem i Nakskov, ikke? Jo — det er et pænt, stort Hjem med 25 Børn i alle Aldre, Drengene og Piger. Og vi kan godt lide Æg, derfor holder vi Høns. Men Høns vil have Mad, og Korn er saa dyrt — 35 Øre pr. kg, og saa kan man ikke engang faa saa meget, man skal bruge. Altsaa fandt vi paa Raad: vi gaar selv ud og høster Korn. Ligesom Ruth og Esther i Biblen gaar vi ud for at sanke Aks. Hver Dag efter Skole, i straalende Efteraarssol, marcherer 25 Børn og et Par Søstre hen ad Maribo Landevej for at finde de store Hvedemarker. Der telefoneres i Forvejen til Forvalteren: »Maa vi komme ud og sanke Aks paa Deres Mark?« — »Ja, det maa De rigtig nok. Nu skal jeg sige til Folkene, om ikke at rive Marken for grundigt, saa bliver der lidt mere til Dem.«

Et Par af de ældste Børn cykler — de har Sække med til Kornet og Proviant til hele »Samlerhæren«.

Efter en Times March er vi der. »Saa, Børn, nu gaar alle Drengene med mig, og her er vores Sæk,« — Søster faar en stor Klemmepose paa Maven med en Saks i, for alle Aks skal klippes fra Straaene. Alle Pigerne gaar over paa den anden Side af Marken med en anden Søster, og saa begynder Arbejdet.

»Der er ingen, der faar Mad, før de har afleveret 15 store Bundter Aks!« forkynder Søster Agnes højt, og som en Løbeild gaar det fra Barn til Barn: »Vi faar ingen Mad, førend vi har afleveret 15 Bundter til Søster!« — »Nav-ra,« raaber en lille Purk paa 7 Aar, »det kan jeg da ikke naa!« — »Saa spiser vi din Mad,« er der en Drillepind, der svarer. — Alle de mange smaa Rygge bukker sig og bukker sig, og saa vrimler Bundterne hen til Søster, bliver klippede fri for Straa og sluvet ned i Klemmeposen, og hvert Øjeblik maa Søster Agnes og Søster Helene tømme Klemmeposen ned i Sækkene.

»Den, der først har afleveret 5 Bundter, faar et Bolche,« kalder Sr. Agnes opmuntrende ... »Ah —« raaber de flittige smaa, og saa gaar det med fornyet Iver. Endelig efter to Timers strengt Arbejde er Sækkene propfulde af store, tykke Hvedeaks, og de 25 flittige Arbejdere sætter sig i Grøften for at nyde deres velfortjente Mellemmad. Der er 2 Rundtenom Rugbrød til hver, 2 Stykker Franskbrød til hver med Marmelade paa, 1 Æble til hver og 1 Tomat til hver. »Alles Øjne venter paa dig, aa Herre ...«, og saa er der en velsignet Tavshed — der gumles og tygges og smaskes lidt — enhver passer sin Næringsvej.

»Hvem kan spise et Stykke til?« raaber Søster. Ti Stemmer svarer paa een Gang: »Det kan jeg!«

Endelig er det overstaet, Bordbønnen bedt, og nu pakkes Cyklerne til Hjemturen. En bugnende Sæk Hvede paa hver Cykel, og saa hjem, de store cyklende, de smaa og Søstrene til Fods. Vi synger af fuld Hals alle de mange danske Sange vi kender: »Du danske Mand...«, »Jeg elsker de grønne Lunde...« og mange andre. — Kl. 6 er vi hjemme til Lektuelæsning.

»Paa Søndag har vi Høstgilde,« sagde Priorinden til sin flittige, lille Flok, »I har jo været saa dygtige.« — »Hvad er det?« sagde de allermindste. — »Ja, det skal I faa at se paa Søndag.«

Og saa kom Søndagen. Ved Middagsbordet Kl. 12 kom en mægtig Blommetærte. — »Høstgildetærte,« sagde Sr. Dora, som gav Børnene deres Mad. Og der kom flere Overraskelser endnu. Kl. halvfjere blev der ringet; alle Børnene stillede op i fint Matrostøj og drog af Sted til Cirkusforestilling Kl. 4. »Høstgilde,« sagde Sr. Emma paa Vejen derud. G.

Liturgisk Kalender

Dec.-Jan.

27. S. Johannes Evangelist (49); (hvid) 2. Bøn: Jesu Fødsels Oktav (42).
28. M. De uskyldige Børn (52); (violet) 2. Jesu Fødsels Oktav (42).
29. Ti. St. Thomas af Canterbury (rød) (57); 2. Jesu Fødsels Oktav.
30. O. Søndag i Oktaven (59); 2. (hvid) Oktaven (42).
31. T. St. Silvester I (63); 2. Ok-taven (42).
1. F.*) Jesu Omskærelse (64); (hvid) (paabudt Helligdag).
2. L. Oktavdag af St. Stefan (rød) (69); 2. Gudsmoder (64), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]).
3. S. Jesu Navns Fest (65).

*) Fredag den 1. Jan. bortfalder Abstinenspligten p. Gr. a. Helligdagen.

Kalenderen 1943

udgivet af Ansgariusforeningen, er udkommet og faas hos de katolske Boghandlere samt ved Kirkerne.

Pris 50 Øre.

Katolsk + Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammen-sluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG.

Nørrebrogade 27 C, København N.

Mandag og Fredag Kl. 15—16, Tlf. Nora 61 66.

Ekspedition og Kasserekontor:

c/o Sankt Ansgars Forlag, Bredgade 67, København K.

Palæ 4777, Kl. 10-12.

Post-Giro Nr. 57042.

Annonceafdeling: Klosterstræde 23, Tlf. Central 6245. Postgiro 3668.

Abonnementspris 2,75 Kr. Kvartalet. Norge og Sverige 14 Kr. om Aaret, øvrige Udland 18 Kr. om Aaret. Abonnement tegnes paa Bladets Ekspedition eller ethvert Postkontor.

Ginella Schaller Wessel

in memoriam

Mandag den 7. ds. døde Frk. Ginella Wessel efter 14 Aars Sygeleje paa Sct. Josefsøstrenes Hospital i Aalborg. Frk. Wessel var født i Neapel, Datter af afd. Konsul Herman Wessel og Frue. I en tidlig Alder kom hun til Aalborg, men ramtes saa af Sygdom, som siden länkede hende til Sygesengen gennem de mange Aar.

De, som havde den Lykke at kende Frk. Wessel, lærte i hende at kende en intelligent og begavet Kvinde, derfor virkede det saa tragisk, at hendes Skæbne skulde blive saa haard; men sine svære Lidelser bar hun med enestaaende Taalmodighed og Sjælsstyrke, sjældent eller aldrig kom der en Klage over hendes Læber.

Begravelsen foregik fra Sct. Maria Kirke. Efter Rekviems-Messen talte Sognepræsten Pater *Brentegani*. Vi citerer her »Aalb. Stiftstid.«: Der er forskellige Maader, hvorpaa man modtager et Dødsbudskab. Da dette Dødsbudskab naaede os, hørtes der kun dette: Gudskelov hun fik Fred. Hun hørte til de allerførste i denne Menighed, og alle tog med dybeste Medfølelse Del i den triste Skæbne, der var bleven hende til Del. Selv de, der ikke kendte hende personligt, hørte om den Trosfælde, som var bunden til sin Sygeseng i 14 Aar, og ved Tanken om hendes bitre Lod naaede de til Forstaaelse af, at de dog ikke havde det aller værst. Der var noget storslaaet i den Maade, hun bar sin tunge Skæbne paa. Da Sygdommen ramte hende, var hun forholdsvis ung, med samme Længsler og Drømme og Krav til Livet som alle andre, og alt dette maatte hun lidt efter lidt give Afkald paa. Hvor maa det have været svært at ligge der i et Sygeværelse alle de Aar, medens Livet udenom hende levede videre. Men hun lærte at give Afkald uden at blive bitter, man hørte hende aldrig sige et utilfreds Ord, og man hørte næsten aldrig Klage. Dette bundede i hendes dybt religiøse Tro, der fik hende til at se sin Sygdom som et Led i Guds Planer, at hun dermed kunde gøre Bod for sig selv og andre, den gjorde hendes Tro stærkere og dybere og hendes Tro paa Gud større. Hun lærte at sige: Ikke min, men din Vilje.

Nu, da hun har faaet Lov til at sove roligt ind i Døden, samler al vor Medfølelse sig om hendes Søster i det fjerne, som maaske endnu ikke ved, hvad hun har mistet. Vi vil mindes Ginella Wessel og det Eksempel, hun har givet os.

R. I. P.

N. K. B.

Katolske Skoledrenges Ferieophold paa »Allerslev Kloster«

Regnskab for 1942

	Indtægt	Udgift
Tilovers fra 1941	108.12	
Bidrag fra:		
Familien G. ...	50.00	
Direktør H. J. .	25.00	
Katolsk Ungdomsværn	100.00	
Vincentforen.		
St. Ansgars		
Konf.	60.00	
Vincentforen.		
St. Anna Konf.	60.00	
Vincentforen.		
St. Josephs		
Konf.	60.00	
Vincentforen.		
Jesu Hjerte		
Konf.	60.00	
Ingeniør Aug. E. Plums Legat	500.00	
Renter i Banken..	4.40	
Tilsynet med		50.00
Drengene		
Allerslev Kloster for Drengenes Ophold		810.00
Assurancepræmie for Telt m. Inventar m. m.	11.10	
Porto m. m.	2.70	
Tilovers	153.72	
	<u>1027.52</u>	<u>1027.52</u>

Status.

Tilovers fra 1942 153.72

6 Drengene var ialt 270 Dage paa Allerslev Kloster og takkede de ærværdige Søstre for god Pleje og Omsorg for vore Skoleelever.

København, August 1942.

Adventsaften i D. K. K. F.

Mandag d. 7. ds. havde vi en rigtig hyggelig Adventsaften i D. K. K. F. hos de altid gæstfrie Sct. Liobasøstre. Vi var 69 Gæster — deraf en fra en sjællandsk Provinsby og en endda helt fra Fyn — og de mange, der var kommen for første Gang, bliver sikkert Stamgæster ved vore fremtidige Møder.

Vor Formands hjertelige Velkommen fremkaldte straks den rigtige Stemning, som øgedes af Fru Karen Plovgaards Foredrag om Adventskikke lige fra Hedenold til vore Dage, ledsaget af smukke Lysbilleder, der venligst var overladt os af Pastor Nølle, Køge, og

af Pater *Coenens* smukke Tale om Jødefolkets Forventninger om Kristus-Forløseren. Saa fik vi Sang og Musik — Fællessang manglede heller ikke — og et smukt Krybbeespil, dygtigt og følt udført af 2 større Piger, og endelig et animeret Kaffebord, smagfuldt pyntet med lilla og Gran af de utrættelige Søstre, der havde gjort et stort Arbejde for os, som vi takkede for med et: »Længe leve — Hurra«, og Kl. blev 11, inden vi skiltes med Ønsket om mange hyggelige Aftener i D. K. K. F., hvor alle katolske Kvinder — unge, ældre og gamle — altid er velkomne.

L. L.

Barnet

En Julebog af C. C. Martindale S. J. paa Dansk ved K. Karsten.

1. Aar 0 Palæstina og Rom.
2. Aar 202 Kartago.
3. Aar 545 Paris.
4. Aar 1227 Abruzzerne.
5. Aar 1590 Midt i Afrika.
6. Aar 19... Paa det Indiske Ocean.

Pris Kr. 2,75.

Indtægterne ved Salget gaar til velgørende Formaal. Bogen kan faas hos Arnold Busck, Købmagergade 49 eller hos Pater Martindale, Rygaard, Hellerup.

N. P. Rostrup

Katolske Begravelser

30 Aars Erfaring
Valkendorfsgade 34-36
Tlf. 776 - 726

Nu foreligger den lille Bog af

C. C. Marlindale

BARNET

ca. Kr. 2,75

Da Bogen kun bliver trykt i et lille Oplag, anbefales det at indsende Bestilling straks.

Faas i enhver Boghandel.

ARNOLD BUSCK
International Boghandel
Kjøbmagergade 49
Telefon C. 2453

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

JULEKERTEN 1942

Julekærten kan købes ved Deres
Sognekirke

eller

i enhver Boghandel

eller

direkte fra vor Boghandel

(Sendes portofrit overalt i Landet
mod Indbetaling paa vor Postgiro-
konto: 81851 eller Indsendelse af
Frimærker).

Kr. 2,00

Sankt Ansgars Boghandel

København
Bredgade 67 - Palæ 4777
Giro 81851

Julekoncerten i Roskilde

til Fordel for fattige Børns Jul
havde fyldt St. Laurentii Kirke til
sidste Plads. Ifølge »Roskilde Avis«
blev Koncerten en meget smuk Op-
levelse. Organist *Kerckhoffs* Orgel-
spil »er altid noget der rører Hjer-
tet og giver Tankerne Flugt opad«.

Solisterne, Koncertsanger *Rehermann* og Kgl. Operasangerinde *Monna Schoubye* og ikke mindst det 90 Sangere store *Kerckhoffs-Kor* fra »Vokalion« og Glostrup Sangforening gjorde deres til at bringe den rette Julestemning. Koncerten, der gav et smukt Overskud til de fattige katolske Børn, sluttede med, at hele Forsamlingen sang »Dejlig er Jorden«.

Post festum

Man har med Indignation gjort mig opmærksom paa, at mit Referat af Jubilæumsfesten d. 8. Nov. i Odense var behæftet med en alvorlig Mangel Jeg havde blandt Gæsterne hverken nævnt Pater Freitag eller Pastor Geertz-Hansen. Hvorledes jeg havde kunnet glemme sidstnævnte, forstaar jeg lige saa lidt, som nogen; det skyldtes jo hans kyndige Instruktion før og hans Ceremoniledelse under den kirkelige Højtidelighed, at denne fik et saa stilfuldt og smukt Forløb.

— Det er mere forstaeligt, at jeg glemte Pater Freitag, vor gamle Sognepræst. Det var saa hyggeligt og hjemligt at se ham iblandt os, saa der saamænd havde været større Anledning til at nævne det, hvis han var udeblevet fra Festen. Al ligevel var begge Udeladelser en Fejl, som jeg maa beklage. Min eneste Undskyldning kan være, at jeg først nogle Dage efter Festen af Sognepræsten blev anmodet om at sende Ugebladet et Referat.

V. K.

„K. U. K. Lyngby“s Julefest

Mandag den 28. December Kl. 20
pr. i Gl. Børnely v. Sct. Knud La-
wards Kapel.

Program:

Mandolin-Kvartetten spiller.
Fru Annemarie From Norring op-
læser Julehistorie.
Juletræet tændes.
Bent Mohn fremsiger Juledigt.
Kaffebord med forskellig Under-
holdning.

HUSK: 1 lille Pakke, ellers 50
Øre i Bøde.

Billetter à 1 Kr. for Ikke-Medlem-
mer, 0,60 Kr. for Medlemmer. Kan
faas hos Pastor Staubli eller hos
Klubbens Medlemmer.

Alle er velkommen!

K. U. K.

Katolsk Ungdoms Klub

København.

Lørdag d. 26. December, 2. Jule-
dag. Travetur. Springforbi—Rund-
forbi—Holte. Start fra Stenosgade
Kl. 10. Med Tog fra Hovedbane-
gaarden til Springforbi. Billet Holte—
Retur, Kr. 1,80. Hjemkomst ca.
Kl. 17,30. Medbring Madpakke og
Vandresangbog. De andre K. U. K.-
Klubber er velkomne til at deltage.
Turledere: Arthur og Jørgen.

ACADEMICUM CATHOLICUM

Søndag den 3. Januar Kl. 9,30
Akademikermesse i Klosterkirken
paa Jagtvejen. (Efter Messen kan
man spise sin medbragte Mad hos
St. Lioba Søstrene. Kaffe kan faas,
men Sukker maa medbringes.

Dødsfald

R. I. P.

Min gode Ven,

Baron

Paul Düsart

er død den 17. December 1942.

Maria Mikaëly.

Den kære afdøde anbefales til
de troendes Forbøn.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Henvendelser bedes venligst

rettet til CENTRAL 1868

S. L. Møllers Bogtrykkeri

Dansk Reproduktionsanstalt

Rosenørnsallé 29 . København V
Telefoner: 4295, 13,504, 2207

God Vask
— Geismar Vask

Telefon Central 246 (7 Led.)

Dette med

Spaakoner

Ind imellem —

De skulde vel ikke være en af de mange, som ved Lejlighed har hørt om en Dame, der læser i Hænderne eller lægger en Stjerne eller paa anden Maaden lover at aabenbare Deres Fortid og Fremtid for Deres forbløffet lyttende Øre? Og De skulde vel ikke nu ved Nytaarstid, have opsendt et stille Hjertesuk ved Tanken om, at De er Katolik og dermed afskaaret fra at lytte til den interessante Dame — saadan til gavnlig Orientering for Deres Fremtidsplaner, De ved?

Ja, for det kan jo slet ikke tænkes, at Naturen ved en Lejlighed skulde være gaaet over Optugtelsen, og De ved Aftenstide har sneget Dem op ad en knirkende Trappe og formedelst 2 Kr. 50 (eller maaske 3: Krigspris) har lagt Deres let skælvende Haandflade frem foran Spaakonens skarpe Blik, og ladet hende fortælle alt, hvad hun læste i Deres Haands Linje om Deres Fremtidsskæbne?

Nej, den sidste Mulighed lader vi ganske ude af Betragtning. Men vi kunde have Lyst at belyse Fænomenet Spaakoner for Dem alligevel, og vi giver Ordet til Forfatterinden *Inger Bentzon*, som fornylig har skrevet en Artikel i Aarhus Stiftstidende om »Spaakonen bag Kulisserne«.

Trængsel omkring Spaa-Teltet

Fruen medvirkede engang ved en to Dages Velgørenhedsfest, og da en af de øvrige medvirkende fik Forfald, lovede hun at besætte et af Teltene — som Spaakone! Hun havde aldrig forsøgt sig i Spaakunsten før, men iklædte sig et mystisk Ægypterinde-Antræk og gik til Opgaven!

Hun opdagede, at det gik bedst, naar hun ikke kendte sin Klient. Blandt de besøgende var et Ægtepar med en lille Pige. Fru Bentzon anslog dem efter deres Ydre

og Fremtræden til at være en Bankier- eller Veksellererfamilie, men greb Ægtemandens Haand og henaandede: »De er Kunstner!« (Det sidste, hun vilde have anslaaet ham til). »Ja, det haaber jeg da!« sagde han med en mærkelig, ydmyg Be-

toning. Hun fik senere at vide, at han var Billedhugger. Under Sean- cen sagde hun flere Ting om Billedhuggeren og hans Kone, som hensatte dem i største Forbavsel- se, men da de derefter bad hende læse i den lille Piges Haand ogsaa, greb hendes sunde Fornuft ind, og af Frygt for, at de skulde lade sig paavirke af Udtalelserne, nægtede hun det med det Paaskud, at hun aldrig spaaede Børn.

Menneskekundskab og Tankeoverføring

Amatør-Spaakonens Renommé steg hastigt. Der blev Trængsel udenfor Teltet, og i Løbet af de to Dage, Festen varede, »spaaede« hun adskillige Hundrede Menne- sker. I Timernes Løb blev Fru Ben- zon dødtræt af Tumlen og Hjerne- anspændelsen, men hun opdagede, at jo mere træt hun blev, og jo mindre altsaa den kølige Eftertan- ke fungerede, des større Sukces havde hun med sine Udtalelser. Bagefter blev hun bestormet om at gøre noget ud af de enestaaende Evner, hun havde afsløret, men hun lovede sig selv, at det skulde blive

første og sidste Gang, hun gav sig af med at spaa.

Men hvordan kunde hun bære sig ad med at ramme saa rigtigt?

Hun havde aldrig nærret Tillid til Spaakunsten, og gør det efter denne Oplevelse mindre end no- gensinde. Den havde netop bestyr- ket hende i den Overbevisning, at en Spaakonens Sukces skyldes hen- des Intelligens, hendes Menneske- kundskab — og Tankeoverfæ- ring.

Tidligere i sit Liv havde Fru Bentzon — som de fleste andre — ved mange Lejligheder erfaret Tan- keoverføringen som en Kendsger- ning. Den kan ytre sig ved, at man pludselig efter lang Tids Forløb kommer til at tænke paa en be- stemt Person og Dagen efter enten faar et Brev fra Vedkommende, eller møder ham. Eller man gribes plud- selig af en tilsyneladende umotive- ret Bedrøvelse og Uro for en be- stemt Person og erfarer senere, at Vedkommende, som maaske ophol- der sig paa den anden Side af Klo- den, netop samtidig har været i Fare.

Sidder man foran en Spaakone, er det naturligt og sandsynligt, at man koncentrerer sig dels om sine Oplevelser og Tanken om sit Ar- bejde, dels om sine Ønske-Drømme for Fremtiden.

Ad Tankeoverføringen Vej bli- ver det da for Spaakonens modta- gelige Gemyt ofte muligt at give Ord for Kundens Tanker og Drøm- me — og i højere Grad, jo mere hun lader Underbevidstheden do- minere. Kombineret med Evnen til at se Mennesker an og stave og læg- ge sammen ud fra deres spredte Be- mærkninger, Minespil og Fagter, har hun da til Tider Kunden i sin hule Haand, naar hun samtidig pas- ser paa at nøjes med at udtale sig om Fremtiden i Banaliteter og Al- mindeligheder, der har en over- vejende Chance for at slaa til, saa- som »De skal rejse over et stort Vand!« »De vil møde en mørk Her- re, som De skal tage Dem i Agt for!« »De opnaar ikke det, De hem-

meligt ønsker, førend De faar mere Selvtillid!« etc. etc.

At det skulde være muligt for en Spaakone at se ind i Fremtiden for Alvor, betragter Fru Inger Bentzon som udelukket, og hendes personlige Oplevelser har faaet hende til at se en endnu farligere og mere fordummende Virksomhed i Spaakunsten, end tidligere.

Kirken forbyder os at gaa til Spaakoner. Passer det i Grunden ikke ganske godt med disse Erfaringer, gjort af en nøgtern, intelligent og hjertevarm Personlighed? Og har det ikke sin Rimelighed, at den Gave at se ind i Fremtiden, som Vorherre har skænket enkelte af sine store Udvalgte til Hjælp og Støtte for Menneskeheden, den drysser Han ikke om sig til geskæftige Damer, der trænger til en lille Ekstrafortjeneste!

-sen.

Spørgekasse

Under Mærket B. W. har vi modtaget en Forespørgsel om, hvorledes man ved Oprettelse af et Legat til et katolsk Formaal sikrer sig, at Legatet bliver forvaltet efter ens Ønske.

Om Formaalet er katolsk eller ikke gør i den Forbindelse ingen Forskel. Det vil føre for vidt her at opregne de Raad, enhver Sagfører vil kunne give Testator, men alle de Midler, der administreres af Det Apostoliske Vikariat er bl. a. underkastet statsautoriseret Revision. Den, der agter at oprette et Legat til et katolsk Formaal, vil kunne faa alle nødvendige Oplysninger ved Henvendelse til Vikariatets Regnskabsafdeling, Bredgade 69 A, København K.

Nænsomhed, som gjaldt det et Spædbarn.

Naar jeg er paa Vej hen i Døren, eller mens hun giver Byttepenge tilbage, kommer hun altid i Tanker om en Buket, hun bandt forleden, af en ganske særlig fremragende S sammensætning, og saa faar jeg et detaljeret Referat.

— Det var en Julebuket, kan De tro! (Øjnene bliver drømmende, og Hænderne spiller talende i Lufften).

— En enkelt Fyrregren med Kogler paa, og tre røde Julestjerner. Lidt Gæslinger, en Mahognigren, et Par Kristtorn-Kviste og Grene med Lav — dejlig!

Øjnene straalere, som om der var tændt et Julelys i hver.

Men jeg gaar altid og glæder mig til den næste Lejlighed til at besøge min Blomster-Veninde og sætte hendes Fantasi i Sving igen. For hvor er det velgørende at træffe et Menneske, for hvem Arbejdet er mere end lige en sur Pligt og nærmeste Genvej til det daglige Brød — ja, en, der elsker det!

Den anden.

Min Blomster - Veninde

Damen, jeg køber Blomster hos, er mig en regelmæssigt tilbagevendende Oplevelse.

Naar jeg kommer ind i Butiken, er hun næsten altid i Gang med at udføre en eller anden Bestilling. Hun har en rød Iver-Plet paa hver Kind, Krøllerne staar omkring Panden, og Øjnene skinner.

— Jeg vil gerne bede om en Slags Buket, siger jeg.

— Ja, og hvilken Slags? udbryder hun, lægger den, hun arbejder med, fra sig og betragter mig oplagt, nej, jeg vil snarere sige spændt.

— Aa, siger jeg (alt eftersom Situationen nu kræver). Denne Gang har jeg Brug for en Gratulationsbuket til en Barnedaab —

Hun snapper det sidste Ord ud af Munden paa mig.

— En Barnedaab, siger hun, og hendes Øjne bliver et Øjeblik fjerne og eftertænksomme. Fantasien gaar paa Vandring. Saa vender hun tilbage til Øjeblikket og mig.

— En Barnedaab, ja selvfølgelig, saa vil det være storartet med

disse tre langstilkede, ganske blegrøde Roser med Blodbøg imellem, og hvad mener De om en enkelt Gæsling — det spirende Foraar, ikke sandt? Ja, og saa en Anelse af disse lysegraa Grene med Lav paa, hvad mener De? Prikken over l'et!

Hun stormer rundt i Butiken og henter de omtalte Dele frem, sætter dem forsøgsvis sammen, holder dem ud for sig, lægger Hovedet paa skraa, virrer opgivende, sukker lidt, prøver paa en ny Maade, Hovedet paa skraa til den anden Side — hun er opslugt. Før eller senere kommer der et Resultat ud af det, som vi begge er stolte over. Saa læner hun sig fortroligt over Disken og mumler sagte:

— Ingen Bast omkring, vel? Bli- ver der ikke ligesom noget — noget lidt for voksent og raffineret over en Buket med Bast omkring, naar det er til en Barnedaab — De forstaar?

Og saa faar jeg Buketten med mig, uden Bast, men diskret sammentvundet forneden med grønt Seglgarn, og pakket ind med en

Med Hensyn til KATOLSK AKTION

Har De vanskeligt ved at finde paa en Maade, hvorpaa De personligt kan deltage i Katolsk Aktion? Saa kan vi fortælle Dem, at der rundt om i alle større Byer sidder en Mængde gamle Mennesker, hvem Mørklægningen spær- rer fuldstændig inde de fleste af Døgnets Timer i Vin- terhalvaaret, fordi de ikke vover sig paa Gaden paa egen Haand. De gaar derved Glip af en Mængde Lejligheder til at blive oplivet i deres En- somhed. Og de vilde i mange Tilfælde være taknemlige for at blive ledsaget frem og til- bage til Slægt og Venner af en, der har unge, gode Øjne og forstaar sig paa at klare sig igennem Færdselen i de mørklagte Timer. Ikke mindst i disse Dage, hvor Juleselska- beligheden florerer.

Cirka 160 katolske Børn

besøger KATOLSK CENTRAL-SKOLE. De kommer fra hele Byen — Valby og Utterslev, Husum og Hvidovre, Rødovre og Sydhavnen, Brønshøj og Søborg og Islands Brygge, fra alle „Broerne“ og det indre København — enkelte længere borte fra. Skolen finder nemt en Kammerat, som Deres Barn kan følges med. Gaa i Juleferien en Tur og tal med Skolen, Nørrebrogade 27, eller ring til Nora 6166.

Vikariatets Skolekonsulent

minder om, at Skolerne skal sende det tredje Eksemplar af de statistiske Kort inden Nytaar til Ingersvej 23, Charlottenlund.

St. Ansgars Kirke

Mand. 28. Dec. Kl. 14 Juletræ for Sognets Børn i Lokalerne, Bredgade 67 A. Billetter à 50 Øre i St. Ansgars Boghandel og paa Kirkens Kontor. *Nytaarsaften* Kl. 17 Festandagt m. Præd. og Te Deum. *Nytaarsdag* som om Søndagen. Efter Højmessens udstilles Alterets Sakramente til Tilbedelse indtil Andagten Kl. 17. Fred. 8. Jan. »Hellig tre Kongers Aften« for Menighedens Medlemmer. Nærmere Program følger.

Sakramentskirken

Mand. 28. Dec. Kl. 20 Therese-foreningen. *Nytaarsaften* Kl. 23,30 Nytaarsandagt m. Prædiken.

Jesu Hjerter Kirke

Nytaarsaften Kl. 18 Takkegudstjeneste m. Præd. og Te Deum. *Nytaarsdag* som om Søndagen.

St. Andreas Kirke

Juledag. Midnatsmesse m. Præd. Stille Messer Kl. 7, 8 og 9. Højmesse Kl. 10 (ingen Messe Kl. 11¼). Andagt Kl. 17. 2. *Juledag* Kl. 8 og 10 Messe. Mand. 28. Dec. Kl. 9 Børnens Messe; derefter Juletræsfest i Forsamlingsalen. *Nytaarsaften* Kl. 17 Takkegudstjeneste. *Nytaarsdag* Kl. 8 Messe, Kl. 10 Levitmesse, Kl. 11¼ Messe.

St. Mariæ Kirke

Nytaarsaften Kl. 19,30 Prædiken og Te Deum.

St. Therese Kirke

Meddelelsen i sidste Nummer bedes rettet. Gudstjenestetiderne er disse: *Julenat* Kl. 24 Midnatsmesse. *Juledag* Kl. 9 Højmesse, Kl. 11 stille Messe. 2. *Juledag* Kl. 8 og 9 stille Messe. *Nytaarsdag* som om Søndagen

(9 Højmesse, 11 stille Messe, 16,30 Andagt).

St. Knud Lavards Kirke

Mand. 28. Dec. Kl. 13 Krybbeandagt for Børn. Derefter Juletræsfest i »Gl. Børnely« (Adgangskort à 80 Øre inden 26. Dec.). Kl. 20 K. U. K. Juletræsfest. *Nytaarsaften* Kl. 20 Andagt med Te Deum.

St. Augustins Kirke, Jagtvej

Juleaften Kl. 22,15 Matutin. *Juledag* Kl. ca. 24 (straks efter Matutin) Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 11 stille Messe m. Præd. Kl. 15 Vesper. 2. *Juledag* Kl. 8 Højmesse, Kl. 11 stille Messe, Kl. 14,30 Vesper.

Immaculatakirken

Sønd. 27. Dec. Kl. 7 stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 18 Andagt. *Nytaarsaften* Kl. 18 Takkegudstjeneste m. Præd. og Te Deum. *Nytaarsdag* Kl. 7 stille Messe, Kl. 10 Højmesse, Kl. 18 Andagt.

Vor Frue Kloster, Aasebakken

Torsd. 24. Dec.: Kl. 21½ højtidelig Julematutin, Kl. 24 Midnatsmesse. 1. *Juledag*: Kl. 8 Højmesse, Kl. 10 Højmesse, Kl. 15 Vesper og sakr. Velsignelse. 2. *Juledag*: Kl. 9¼ Højmesse, Kl. 15½ Vesper og sakr. Velsignelse. Søndag 27. Dec.: Kl. 8 Højmesse, Kl. 15½ Vesper og sakr. Velsignelse.

Fra 1. Jan. 1943 svarer Benediktinerindernes Telefon: Birkerød Nr. 698, kun mellem Kl. 12—13.

Benediktinerindernes haandlavede Julekort kan nu ogsaa faas i Aarhus i Victor Hansens Boghandel, Bruunsgade 45.

Aarhus

Søndag d. 27. Dec.: Andagten bortfalder. Kl. 19,30: Juletræsfest og Familieaften. Mandag d. 28. December: Kl. 14: Krybbeandagt for Børnene. Derefter Juletræsfest.

Aarhus Opland

Pindstrup:

Julenat: Midnatsmesse. 1. *Juledag*: Kl. 8: Stille Messe, Kl. 10: Højmesse, Kl. 15: Andagt.

Odder:

2. *Juledag*: Kl. 9,15: Komm., Kl. 10,15: Sangmesse.

Eukaristisk Forening i St. Ansgars Sogn

Tilbedelse første Fredag, Nytaarsdag, efter Højmessens til Andagten Kl. 17. De Damer, som plejer at have en Formiddagstime og som ønsker denne Dag at tage en Eftermiddagstime, bedes meddele det til Grevinde Scheel, Øbro 9250.

Sankt Mariæ Sogns

JULEFEST

Onsdag den 6. Januar 1943

Kl. 20 præcis i

K. B. Hallens Selskabslokaler

PROGRAM:

Musikalsk Indledning. * Velkomsttale. * Kirkekoret * Jytte og Steen Albrechtsen (Klaver og Violin). * Børnernes Dans om Juletræet med Nissefar og Nissemor. * Overraskelser til Børnene. * Kaffe-bord. * Bortlodning. Afslutningssang.

Entré: Voksne 1,00 Kr.,
Børn 0,25 Kr.

exclusive Garderobe og Servering.

Intet Billetsalg ved Indgangen!

Julefesten

i St. Antoni Menighed

Søndag den 27. December i Brønshøj Selskabslokaler, Frederikssundsvej 159.

Kl. 18-20: Underholdning for Børnene.

Kl. 20: Underholdning for de voksne.

Forfatteren, Redaktør Arne Hall-Jensen læser op af egne Værker.

Korsang ved Askuskoret.

stud. polyt. Bent Westh-Hansen optræder med Tryllekunst.

Den syngende Politibetjent medvirker.

Alle er velkomne. Billetter à 1,50 Kr. faas i Præsteboligen eller ved Bestilling: Bella 1700.

K. U. K. Klubberne

Søndag d. 10. Januar Kl. 19 Weinox' Selskabslokaler, Nørre Voldgade 23.

NYTAARSFEST

Heibergs »De uadskillelige« opføres af K. U. K.'erne.

Billetter Kr. 2 hos Medlemmerne. Medlemmer Kl. 1,50 hos Kassererne.